Holy Bible

Aionian Edition®

Święta Biblia

Polish Gdansk Bible 1881

Holy Bible Aionian Edition ®
Święta Biblia
Polish Gdansk Bible 1881

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 7/17/2013
Source copyright: Public Domain
Daniel Mikołajewski, Jan Turnowsk, and others, 1881
ISBN: 978-1-67814-517-0

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Przedmowa

Polskie at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Polskie at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Spis treści

STARY TESTAMENT

Rodzaju 1
Wyjścia 35
Kapłańska 63
Liczb 84
Powtórzonego 113
Jozuego 138
Księga Sędziów 155
Rut 172
I Samuela 175
II Samuela 197
I Królewska 216
II Królewska 238
I Kronik 259
II Kronik 278
Ezdrasza 302
Nehemiasza 309
Estery 319
Hioba 325
Psalmów 342
Przysłów 385
Kaznodziei 400
Pieśń nad Pieśniami 406
Izajasza 409
Jeremiasza 442
Lamentacje 480
Ezechiela 484
Daniela 519
Ozeasza 530
Joela 535
Amosa 537
Abdiasza 541
Jonasza 542
Micheasza 544
Nahuma 547
Habakuka 549
Sofoniasza 551
Aggeusza 553
Zachariasza 555
Malachiasza 561

NOWY TESTAMENT

Mateusza 565
Marka 587
Łukasza 601
Jana 624
Dzieje 641
Rzymian 664
I Koryntian 674
II Koryntian 683
Galacjan 689
Efezjan 693
Filipian 696
Kolosan 699
I Tesaloniczan 702
II Tesaloniczan 704
I Tymoteusza 706
II Tymoteusza 709
Tytusa 711
Filemona 713
Hebrajczyków 714
Jakuba 721
I Piotra 724
II Piotra 727
I Jana 729
II Jana 732
III Jana 733
Judy 734
Objawienie 735

DODATEK

Przewodnik dla Czytelników
Słownik
Mapy
Przeznaczenie
Ilustracje, Doré

STARY TESTAMENT

A tak wygnał człowieka; i postawił na wschód słońca sadu Eden Cheruby,
i miecz płomienisty i obrotny ku strzeżeniu drogi do drzewa żywota.
Rodzaju 3:24

Rodzaju

1 Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię. **2** A
ziemia była niekształtowna i próżna, i ciemność
była nad przepaścią, a Duch Boży unaszał się nad
wodami. **3** I rzekł Bóg: Niech będzie światłość; i stała
się światłość. **4** I widział Bóg światłość, że była dobra;
i uczynił Bóg rozdział między światłością i między
ciemnością. **5** I nazwał Bóg światłość dniem a ciemność
nazwał nocą; i stał się wieczór, i stał się zaranek,
dzień pierwszy. **6** Potem rzekł Bóg: Niech będzie
rozpostarcie, w pośrodku wód, a niech dzieli wody od
wód. **7** I uczynił Bóg rozpostarcie; uczynił też rozdział
między wodami, które są pod rozpostarciem; i między
wodami, które są nad rozpostarciem; i stało się tak. **8** I
nazwał Bóg rozpostarcie niebem. I stał się wieczór, i
stał się zaranek, dzień wtóry. **9** I rzekł Bóg: Niech się
zbiorą wody, które są pod niebem, na jedno miejsce,
a niech się okaże miejsce suche; i stało się tak. **10**
I nazwał Bóg suche miejsce ziemią, a zebranie wód
nazwał morzem. **11** I widział Bóg, że to było dobre.
Potem rzekł Bóg: Niech zrodzi ziemia trawę, ziele,
wydawające nasienie, i drzewo rodzajne, czyniące
owoc, według rodzaju swego, którego by nasienie było
w nim na ziemi; i stało się tak. **12** I zrodziła ziemia trawę,
ziele wydawające nasienie, według rodzaju swego, i
drzewo czyniące owoc, w którym nasienie jego, według
rodzaju swego; i widział Bóg, że to było dobre. **13**
I stał się wieczór, i stał się zaranek, dzień trzeci.
14 I rzekł Bóg: Niech będą światła na rozpostarciu
niebieskim, ku rozdzielaniu dnia od nocy, a niech będą
na znaki, i pewne czasy, i dni, i lata. **15** I niech będą
za światła na rozpostarciu nieba, aby świeciły nad
ziemią; i stało się tak. **16** I uczynił Bóg dwa światła
wielkie: światło większe, aby rządziło dzień, a światło
mniejsze, aby rządziło noc, i gwiazdy. **17** I postawił je
Bóg na rozpostarciu nieba, aby świeciły nad ziemią. **18**
I żeby rządziły dzień i noc, i czyniły rozdział między
światłością, i między ciemnością; i widział Bóg, że to
było dobre. **19** I stał się wieczór, i stał się zaranek, dzień
czwarty. **20** I rzekł Bóg: Niech hojnie wywiodą wody płaz
duszy żywiącej; a ptactwo niech lata nad ziemią, pod
rozpostarciem niebieskim. **21** I stworzył Bóg wieloryby
wielkie, i wszelką duszę żywiącą płazającą się, którą
hojnie wywiodły wody, według rodzaju ich; i wszelkie
ptactwo skrzydlaste, według rodzaju ich; i widział Bóg,
że to było dobre. **22** Błogosławił im tedy Bóg, mówiąc:
Rozradzajcie się, i rozmnażajcie się, a napełniajcie
wody morskie; i ptactwo niech się rozmnaża na ziemi.
23 I stał się wieczór, i stał się zaranek, dzień piąty.
24 Rzekł też Bóg: Niech wyda ziemia duszę żywiącą
według rodzaju swego; bydło i płaz, i zwierz ziemski,
według rodzaju swego; i stało się tak. **25** Uczynił tedy
Bóg zwierz ziemski według rodzaju swego; i bydło
według rodzaju swego; i wszelki płaz ziemski według
rodzaju swego; i widział Bóg, że to było dobre. **26**
Zatem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na wyobrażenie
nasze, według podobieństwa naszego; a niech panuje
nad rybami morskimi, i nad ptactwem niebieskim, i
nad zwierzęty, i nad wszystką ziemią, i nad wszelkim
płazem, płazającym się po ziemi. **27** Stworzył tedy Bóg
człowieka na wyobrażenie swoje; na wyobrażenie Boże
stworzył go; mężczyznę i niewiastę stworzył je. **28** I
błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie
się, i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię; i czyńcie
ją sobie poddaną; i panujcie nad rybami morskimi, i
nad ptactwem niebieskim, i nad wszelkim zwierzem,
który się rusza na ziemi. **29** I rzekł Bóg: Oto dałem wam
wszelkie ziele, wydawające z siebie nasienie, które
jest na obliczu wszystkiej ziemi; i wszelkie drzewo, na
którym jest owoc drzewa, wydawające z siebie nasienie,
będzie wam ku pokarmowi. **30** I wszelkiemu zwierzowi
ziemskiemu, i wszystkiemu ptactwu niebieskiemu, i
wszelkiej rzeczy ruszającej się na ziemi, w której
jest dusza żywiąca; wszelka jarzyna ziela będzie ku
pokarmowi; i stało się tak. **31** I widział Bóg wszystko,
co uczynił, a oto było bardzo dobre; i stał się wieczór, i
stał się zaranek, dzień szósty.

2 Dokończone tedy są niebiosa i ziemia, i wszystko
wojsko ich. **2** I dokończył Bóg dnia siódmego dzieła
swego, które uczynił; i odpoczął w dzień siódmy od
wszelkiego dzieła swego, które uczynił. **3** I błogosławił
Bóg dniowi siódmemu, i poświęcił go; iż weń odpoczął
od wszelkiego dzieła swego, które był stworzył Bóg,
aby uczynione było. **4** Teć są zrodzenia niebios, i ziemi,
gdy były stworzone, dnia, którego uczynił Pan Bóg
ziemię i niebo. **5** Wszelką różdżkę polną, przedtem niż
była na ziemi; i wszelkie ziele polne, pierwej niż weszło;
albowiem nie spuścił jeszcze był dżdżu Pan Bóg na
ziemię; i człowieka nie było, któryby sprawował ziemię.
6 Ale para wychodziła z ziemi, która odwilżała wszystek
wierzch ziemi. **7** Stworzył tedy Pan Bóg człowieka z
prochu ziemi, i natchnął w oblicze jego dech żywota. I
stał się człowiek duszą żywiącą. **8** Nasadził też był
Pan Bóg sad w Eden, na wschód słońca, i postawił
tam człowieka, którego był stworzył. **9** I wywiódł Pan
Bóg z ziemi wszelkie drzewo wdzięczne na wejrzeniu,
i smaczne ku jedzeniu: i drzewo żywota w pośrodku
sadu; i drzewo wiadomości dobrego i złego. **10** A rzeka
wychodziła z Eden dla odwilżenia sadu; i stamtąd
dzieliła się na cztery główne rzeki; **11** Imię jednej Fyson;
ta okrąża wszystką ziemię Hewila, gdzie się rodzi
złoto. **12** A złoto ziemi onej jest wyborne. Tamże jest
Bdellion, i kamień Onychyn. **13** A imię rzeki drugiej

Gihon; ta okrąża wszystkę ziemię Murzyńską. 14 Imię
zaś rzeki trzeciej Chydekel, ta płynie na wschód słońca
ku Asyryi. A rzeka czwarta jest Eufrates. 15 Wziął tedy
Pan Bóg człowieka, i postawił go w sadzie Eden, aby
go sprawował, i aby go strzegł. 16 Tedy rozkazał Pan
Bóg człowiekowi, mówiąc: Z każdego drzewa sadu jeść
będziesz. 17 Ale z drzewa wiadomości dobrego i złego,
jeść z niego nie będziesz; albowiem dnia, którego jeść
będziesz z niego, śmiercią umrzesz. 18 Rzekł też Pan
Bóg: Nie dobrze być człowiekowi samemu; uczynię mu
pomoc, która by była przy nim. 19 A gdy stworzył Pan
Bóg z ziemi wszelki zwierz polny, i wszelkie ptactwo
niebieskie, tedy je przywiódł do Adama, aby obaczył
jakoby je nazwać miał; a jakoby nazwał Adam każdą
duszę żywiącą, tak aby było imię jej. 20 Tedy dał Adam
imiona wszystkiemu bydłu, i ptactwu niebieskiemu, i
wszelkiemu zwierzowi polnemu. Lecz Adamowi nie
była znaleziona pomoc, która by przy nim była. 21 Tedy
przypuścił Pan Bóg twardy sen na Adama, i zasnął; i
wyjął jedno żebro jego, i napełnił ciałem miasto niego.
22 I zbudował Pan Bóg z żebra onego, które wyjął z
Adama, niewiastę, i przywiódł ją do Adama. 23 I rzekł
Adam: Toć teraz jest kość z kości moich, i ciało z ciała
mego; dla tegoż będzie nazwana mężatką, bo ona
z męża wzięta jest. 24 Przetoż opuści człowiek ojca
swego i matkę swoję, a przyłączy się do żony swojej, i
będą jednem ciałem. 25 A byli oboje nadzy, Adam i
żona jego; a nie wstydzili się.

3 A wąż był chytrzejszy nad wszystkie zwierzęta
polne, które był uczynił Pan Bóg; ten rzekł do
niewiasty: Także to, że wam Bóg rzekł: Nie będziecie
jedli z każdego drzewa sadu tego? 2 I rzekła niewiasta
do węża: Z owocu drzewa sadu tego pożywamy;
3 Ale z owocu drzewa, które jest w pośród sadu,
rzekł Bóg: Nie będziecie jedli z niego, ani się go
dotykać będziecie, byście snać nie pomarli. 4 I rzekł
wąż do niewiasty: Żadnym sposobem śmiercią nie
pomrzecie; 5 Ale wie Bóg, że któregokolwiek dnia
z niego jeść będziecie, otworzą się oczy wasze; a
będziecie jako bogowie, znający dobre i złe. 6 Widząc
tedy niewiasta, iż dobre było drzewo ku jedzeniu; a
iż było wdzięczne na wejrzeniu, a pożądliwe drzewo
dla nabycia umiejętności, wzięła z owocu jego, i jadła;
dała też i mężowi swemu, który z nią był; i on też jadł.
7 Zatem otworzyły się oczy obojga, i poznali, że byli
nagimi; i spletli liście figowe, a poczynili sobie zasłony.
8 A wtem usłyszeli głos Pana Boga chodzącego po
sadzie z wiatrem dniowym; i skrył się Adam, i żona
jego od oblicza Pana Boga między drzewa sadu. 9 I
zawołał Pan Bóg Adama, i rzekł mu: Gdzieżeś? 10
Który odpowiedział: Głos twój usłyszałem w sadzie, i
zlękłem się dla tego, żem nagi, i skryłem się. 11 I rzekł
Bóg: Któż ci pokazał, żeś jest nagim? izaliś nie jadł
z drzewa onego, z któregom zakazał tobie, abyś nie
jadł? 12 Tedy rzekł Adam: Niewiasta, którąś mi dał,
aby była ze mną, ona mi dała z tego drzewa, i jadłem.
13 I rzekł Pan Bóg do niewiasty: Cóżeś to uczyniła? i
rzekła niewiasta: Wąż mię zwiódł, i jadłam. 14 Tedy
rzekł Pan Bóg do węża: Iżeś to uczynił, przeklętym
będziesz nad wszystkie zwierzęta, i nad wszystkie
bestyje polne; na brzuchu twoim czołgać się będziesz,
a proch żreć będziesz po wszystkie dni żywota twego.
15 Nieprzyjaźń też położę między tobą i niewiastą,
i między nasieniem twoim, i między nasieniem jej;
to potrze tobie głowę, a ty mu potrzesz piętę. 16 A
do niewiasty rzekł: Obficie rozmnożę boleści twoje, i
poczęcia twoje; w boleści rodzić będziesz dzieci, a
wola twa poddana będzie mężowi twemu, a on nad
tobą panować będzie. 17 Zaś rzekł do Adama: Iżeś
usłuchał głosu żony twojej, a jadłeś z drzewa tego, o
któremem ci przykazał, mówiąc: Nie będziesz jadł z
niego; przeklęta będzie ziemia dla ciebie, w pracy z
niej pożywać będziesz po wszystkie dni żywota twego.
18 A ona ciernie i oset rodzić będzie tobie; i będziesz
pożywał ziela polnego. 19 W pocie oblicza twego
będziesz pożywał chleba, aż się nawrócisz do ziemi,
gdyżeś z niej wzięty; boś proch, i w proch się obrócisz.
20 I nazwał Adam imię żony swej Ewa, iż ona była
matką wszystkich żywiących. 21 I uczynił Pan Bóg
Adamowi, i żonie jego odzienie skórzane, i oblókł je. 22
Tedy rzekł Pan Bóg: Oto Adam stał się jako jeden z
nas, wiedzący dobre i złe; tedy wyżeńmy go, by snać
nie ściągnął ręki swej, i nie wziął z drzewa żywota, i nie
jadł, i żyłby na wieki. 23 I wypuścił go Pan Bóg z sadu
Eden, ku sprawowaniu ziemi, z której był wzięty. 24
A tak wygnał człowieka; i postawił na wschód słońca
sadu Eden Cheruby, i miecz płomienisty i obrotny ku
strzeżeniu drogi do drzewa żywota.

4 Potem Adam poznał Ewę, żonę swoję, która poczęła
i porodziła Kaina, i rzekła: Otrzymałam męża od
Pana. 2 I porodził zasię brata jego Abla; i był Abel
pasterzem owiec, a Kain był rolnikiem. 3 I stało się
po wielu dni, iż przyniósł Kain z owocu ziemi ofiarę
Panu. 4 Także i Abel przyniósł z pierworodztw trzód
swoich i z tłustości ich; i wejrzał Pan na Abla i na ofiarę
jego. 5 Ale na Kaina i na ofiarę jego nie wejrzał; i
rozgniewał się Kain bardzo, i spadła twarz jego. 6 Tedy
rzekł Pan do Kaina: Przeczżeś się zapalił gniewem
a czemu spadła twarz twoja? 7 Azaż, jeźli dobrze
czynić będziesz, nie będziesz wywyższon? a jeźli nie
będziesz dobrze czynił, we drzwiach grzech leży; a
do ciebie chuć jego będzie, a ty nad nim panować
będziesz. 8 I rozmawiał Kain z Ablem bratem swoim. I
stało się, gdy byli na polu, że powstał Kain na Abla

brata swego, i zabił go. 9 I rzekł Pan do Kaina: Gdzież
jest Abel brat twój? który odpowiedział: Nie wiem; izalim
ja stróżem brata mego? 10 I rzekł Bóg: Cóżeś uczynił?
Głos krwi brata twego woła do mnie z ziemi. 11 Teraz
tedy przeklętym będziesz na ziemi, która otworzyła usta
swe, aby przyjęła krew brata twego z ręki twojej. 12 Gdy
będziesz sprawował ziemię, nie wyda więcej mocy swej
tobie; tułaczem, i biegunem będziesz na ziemi. 13 Tedy
rzekł Kain do Pana: Większa jest nieprawość moja,
niżby mi ją odpuścić miano. 14 Oto mię dziś wyganiasz
z oblicza tej ziemi, a przed twarzą twoją skryję się,
i będę tułaczem, i biegunem na ziemi; i stanie się,
że ktokolwiek mię znajdzie, zabije mię. 15 I rzekł mu
Pan: Zaiste, ktobykolwiek zabił Kaina, siedmioraką
odniesie pomstę. I włożył Pan na Kaina piętno, aby
go nie zabijał, ktobykolwiek znalazł. 16 Tedy odszedł
Kain od oblicza Pańskiego, i mieszkał w ziemi Nod, na
wschód słońca od Eden. 17 I poznał Kain żonę swą,
która poczęła, i porodziła Enocha; i zbudował miasto, i
nazwał imię miasta tego imieniem syna swego, Enoch.
18 I urodził się Enochowi Irad, a Irad spłodził Mawiaela,
a Mawiael spłodził Matusaela, a Matusael spłodził
Lamecha. 19 I pojął sobie Lamech dwie żony; imię
jednej, Ada, a imię drugiej, Sella. 20 Tedy urodziła Ada
Jabala, który był ojcem mieszkających w namieciech, i
pasterzów. 21 A imię brata jego było Jubal, który był
ojcem wszystkich grających na harfie, i na muzyckiem
naczyniu. 22 Sella też urodziła Tubalkaina, rzemieślnika
wszelkiej roboty, od miedzi i od żelaza. A siostra
Tubalkainowa była Noema. 23 Tedy rzekł Lamech
żonom swym, Adzie i Selli: Słuchajcie głosu mego,
żony Lamechowe, posłuchajcie słów moich; zabiłbym ja
męża za zranienie moje, i młodzieńca za siność moję.
24 Jeźlić siedmiokroć mścić się będą za Kaina, tedyć za
Lamecha siedemdziesiąt i siedem kroć. 25 I poznał
jeszcze Adam żonę swą, która urodziła syna, i nazwała
imię jego Set, mówiąc: Dał mi Bóg inne potomstwo
miasto Abla, którego zabił Kain. 26 Setowi też urodził
się syn, i nazwał imię jego Enos. Na ten czas poczęto
wzywać imienia Pańskiego.

5 Teć są księgi rodzajów Adamowych. W dzień,
którego stworzył Bóg człowieka, na podobieństwo
Boże uczynił go. 2 Mężczyznę i niewiastę stworzył je; i
błogosławił im, i nazwał imię ich, człowiek, w dzień,
którego są stworzeni. 3 I żył Adam sto i trzydzieści lat, i
spłodził syna na podobieństwo swoje, i na wyobrażenie
swoje, i nazwał imię jego Set. 4 I było dni Adamowych
po spłodzeniu Seta osiem set lat, i spłodził syny i córki.
5 A tak było wszystkich dni Adamowych, których żył,
dziewięć set lat i trzydzieści, lat i umarł. 6 A Set żył sto
lat i pięć lat, i spłodził Enosa. 7 I żył Set po spłodzeniu
Enosa, osiem set lat, i siedem lat, i spłodził syny i córki.
8 I było wszystkich dni Setowych dziewięć set lat, i
dwanaście lat, i umarł. 9 A Enos żył dziewięćdziesiąt lat,
i spłodził Kenana. 10 I żył Enos po spłodzeniu Kenana,
osiem set lat, i piętnaście lat, i spłodził syny i córki. 11
Było tedy wszystkich dni Enosowych dziewięć set lat, i
pięć lat, i umarł. 12 Kenan też żył siedemdziesiąt lat,
i spłodził Mahalaleela. 13 I żył Kenan po spłodzeniu
Mahalaleela osiem set lat, i czterdzieści lat, i spłodził
syny i córki. 14 Było tedy wszystkich dni Kenanowych
dziewięć set i dziesięć lat, i umarł. 15 A Mahalaleel
żył sześćdziesiąt i pięć lat, i spłodził Jareda. 16 A
po spłodzeniu Jareda, żył Mahalaleel osiem set lat i
trzydzieści lat, i spłodził syny i córki. 17 I było wszystkich
dni Mahalaleelowych osiem set dziewięćdziesiąt i pięć
lat, i umarł. 18 Żył też Jared sto sześćdziesiąt i dwa
lata, i spłodził Enocha. 19 I żył Jared po spłodzeniu
Enocha osiem set lat, i spłodził syny i córki. 20 I było
wszystkich dni Jaredowych dziewięć set sześćdziesiąt i
dwa lat, i umarł. 21 A Enoch żył sześćdziesiąt lat, i pięć,
i spłodził Matuzalema. 22 I chodził Enoch z Bogiem po
spłodzeniu Matuzalema trzy sta lat, i spłodził syny i
córki. 23 I było wszystkich dni Enochowych trzy sta
sześćdziesiąt i pięć lat. 24 I chodził Enoch z Bogiem, a
nie było go więcej, bo go wziął Bóg. 25 I żył Matuzalem
sto osiemdziesiąt i siedem lat, i spłodził Lamecha. 26
I żył Matuzalem po spłodzeniu Lamecha siedem set
osiemdziesiąt lat, i dwa lata, i spłodził syny i córki. 27
I było wszystkich dni Matuzalemowych dziewięć set
sześćdziesiąt i dziewięć lat, i umarł. 28 A Lamech
żył sto osiemdziesiąt i dwa lat, i spłodził syna. 29 I
nazwał imię jego Noe, mówiąc: Ten nas pocieszy z
pracy naszej, i z roboty rąk naszych, z strony ziemi,
którą Pan przeklął. 30 Potem żył Lamech po spłodzeniu
Noego, pięć set dziewięćdziesiąt lat i pięć, i spłodził
syny i córki. 31 I było wszystkich dni Lamechowych
siedem set siedemdziesiąt i siedem lat, i umarł. 32
A gdy było Noemu pięć set lat, spłodził Noe Sema,
Chama, i Jafeta.

6 I stało się, gdy się ludzie poczęli rozmnażać na
ziemi, a córki się im zrodziły; 2 Że, widząc synowie
Boży córki ludzkie, iż były piękne, brali je sobie za żony,
ze wszystkich, które sobie upodobali. 3 I rzekł Pan: Nie
będzie się wadził duch mój z człowiekiem na wieki,
gdyż jest ciałem; i będą dni jego sto i dwadzieścia lat. 4
A byli olbrzymowie na ziemi w one dni; nawet i potem,
gdy weszli synowie Boży do córek ludzkich, rodziły im
syny. A cić są mocarze, którzy od wieku byli mężowie
sławni. 5 A widząc Pan, że wielka była złość ludzka
na ziemi, a wszystko zmyślanie myśli serca ich tylko
złe było po wszystkie dni; 6 Żałował Pan, że uczynił
człowieka na ziemi, i bolał w sercu swem. 7 I rzekł
Pan: Wygładzę człowieka, któregom stworzył, z oblicza

ziemi, od człowieka aż do bydlęcia, aż do gadziny, i aż
do ptastwa niebieskiego; bo mi żal, żem je uczynił. 8
Ale Noe znalazł łaskę w oczach Pańskich. 9 Teć są
rodzaje Noego: Noe mąż sprawiedliwy, doskonałym był
za wieku swego; z Bogiem chodził Noe. 10 I spłodził
Noe trzech synów, Sema, Chama, i Jafeta. 11 Ale
ziemia popsowała się była przed Bogiem; i napełniła
się nieprawością. 12 Tedy wejrzał Bóg na ziemię, a oto
popsowana była (albowiem zepsowało było wszelkie
ciało drogę swoję na ziemi). 13 I rzekł Bóg do Noego:
Koniec wszelkiego ciała przyszedł przed oblicze moje,
bo napełniona jest ziemia nieprawością od oblicza
ich; przetoż je wytracę z ziemi. 14 Uczyń sobie korab
z drzewa Gofer; przegrody poczynisz w korabiu, i
oblejesz go wewnątrz i zewnątrz smołą. 15 A uczynisz
go na ten kształt: Trzy sta łokci będzie długość korabia;
pięćdziesiąt łokci szerokość jego, a trzydzieści łokci
wysokość jego. 16 Okno uczynisz w korabiu; a na
łokieć wywiedziesz je wzwyż, i drzwi korabiu w boku
jego postawisz; piętra spodnie wtóre i trzecie uczynisz
w nim. 17 A Ja oto, Ja przywiodę potop wód na ziemię,
ku wytraceniu wszelkiego ciała, w którem jest duch
żywota pod niebem; wszystko, cokolwiek jest na ziemi,
pozdycha. 18 Ale z tobą postanowię przymierze moje; i
wnijdziesz do korabia, ty i synowie twoi, i żona twoja, i
żony synów twoich z tobą. 19 I ze wszech zwierząt
wszelkiego ciała po dwojgu ze wszech, wprowadzisz
do korabia, aby żywo zachowane były z tobą, samiec
i samica będą. 20 Z ptastwa według rodzaju jego,
i z bydła według rodzaju jego, i z wszelkiej gadziny
ziemskiej według rodzaju jej, po dwojgu z każdego
rodzaju wnijdą z tobą, aby żywe zostały. 21 A ty
weźmiesz z sobą wszelkiego pokarmu, który się jeść
godzi, a zbierzesz do siebie, i będzie tobie i onym na
pokarm. 22 I uczynił Noe według wszystkiego; jako mu
rozkazał Bóg, tak uczynił.

7 I rzekł Pan do Noego: Wnijdź ty i wszystek dom twój
do korabia; bom cię widział sprawiedliwym przed
obliczem mojem w narodzie tym. 2 Z każdego bydlęcia
czystego weźmiesz z sobą siedmioro a siedmioro,
samca i samicę jego; ale z zwierząt nieczystych po
dwojgu, samca i samicę jego. 3 Także z ptastwa
niebieskiego siedmioro a siedmioro, samca i samicę,
aby żywe zachowane było nasienie na wszystkiej ziemi.
4 Albowiem jeszcze po siedmiu dniach spuszczę deszcz
na ziemię, przez czterdzieści dni i czterdzieści nocy,
i wygładzę wszystko stworzenie, którem uczynił, z
oblicza ziemi. 5 Uczynił tedy Noe według wszystkiego,
jako mu był Pan rozkazał. 6 A Noemu było sześć set
lat, gdy przyszedł potop wód na ziemię. 7 I wszedł Noe,
i synowie jego, i żona jego, i żony synów jego z nim, do
korabia, dla potopu wód. 8 Z zwierząt też czystych,
i z zwierząt, które nie były czyste, i z ptastwa, i ze
wszystkiego, co się płaza po ziemi; 9 Po parze weszło
do Noego do korabia, to jest samiec i samica, jako był
rozkazał Bóg Noemu. 10 I stało się po siedmiu dniach, iż
wody potopu przyszły na ziemię. 11 Roku sześćsetnego
wieku Noego, miesiąca wtórego, siedemnastego dnia
tegoż miesiąca, w tenże dzień przerwały się wszystkie
źródła przepaści wielkiej, i okna niebieskie otworzyły
się. 12 I padał deszcz na ziemię, czterdzieści dni
i czterdzieści nocy. 13 Onegoż dnia wszedł Noe i
Sem i Cham i Jafet, synowie Noego, i żona Noego,
i trzy żony synów jego z nim do korabia. 14 Oni, i
wszelki zwierz według rodzaju swego, i wszelkie bydlę
według rodzaju swego, i wszelka gadzina płazająca się
po ziemi, według rodzaju swego, i wszystko latające
według rodzaju swego, i wszelki ptak, i wszelka rzecz
skrzydlasta. 15 A tak weszło do Noego w korab po
parze z każdego ciała, w którem był duch żywota.
16 A które weszły, samiec i samica z każdego ciała
weszły, jako mu Bóg rozkazał. I zamknął Pan za nim.
17 Był tedy potop przez czterdzieści dni na ziemi, i
wezbrały wody i podniosły korab, i był podniesiony
od ziemi. 18 I wzmogły się wody, a wezbrały bardzo
nad ziemią, i pływał korab po wodach. 19 Tedy się
wody wzmogły nader bardzo nad ziemią, i okryły się
wszystkie góry wysokie, które były pod wszystkiem
niebem. 20 Piętnaście łokci wzwyż wezbrały wody,
gdy były okryte góry. 21 Zaginęło tedy wszelkie ciało
ruchające się na ziemi, i z ptaków, i z bydła, i z zwierząt,
i wszelkiej gadziny płazającej się po ziemi, i wszyscy
ludzie. 22 Wszystko, którego tchnący duch żywota był
w nozdrzach jego, ze wszystkiego, co na suszy było,
pomarło. 23 Tak wygładził Bóg wszystko stworzenie,
które było na ziemi, od człowieka aż do bydlęcia, aż do
gadziny, i aż do ptastwa niebieskiego, wygładzone są z
ziemi, i został tylko Noe i którzy z nim byli w korabiu.
24 I trwały wody nad ziemią sto i pięćdziesiąt dni.

8 I wspomniał Bóg na Noego i na wszystkie zwierzęta,
i na wszystko bydło, które było z nim w korabiu; i
przywiódł Bóg wiatr na ziemię, a zastanowiły się wody.
2 I zawarte są źródła przepaści, i okna niebieskie, i
zahamowany jest deszcz z nieba. 3 I wróciły się wody
z wierzchu ziemi idąc, i wracając się; i opadły wody
po skończeniu stu i pięćdziesięciu dni. 4 I odpoczął
korab miesiąca siódmego, siedemnastego dnia tegoż
miesiąca, na górach Ararad. 5 A wody ściekały i
opadały, aż do dziesiątego miesiąca, dziesiątego
bowiem miesiąca, pierwszego dnia, okazały się wierzchy
gór. 6 I stało się po skończeniu czterdziestu dni,
otworzył Noe okno korabia, które był uczynił. 7 I
wypuścił kruka, który tam i sam latając, zasię się wracał,
aż oschły wody na ziemi. 8 Potem wypuścił gołębicę od

siebie, aby obaczył, jeźli opadły wody z wierzchu ziemi.
9 Ale nie znalazłszy gołębica odpocznienia stopie nogi
swojej, wróciła się do niego do korabia; jeszcze bowiem
wody były po wszystkiej ziemi; i wyciągnąwszy rękę
swoję, wziął ją, i wniósł ją do siebie do korabia. 10
A poczekawszy jeszcze drugie siedem dni, po wtóre
wypuścił gołębicę z korabia. 11 I wróciła do niego
gołębica pod wieczór; a oto, różdżka oliwy urwana
w uściech jej; a tak poznał Noe, że opadły wody z
wierzchu ziemi. 12 I czekał jeszcze drugie siedem dni,
i wypuścił gołębicę, która się więcej nie wróciła do
niego. 13 I stało się sześćsetnego i pierwszego roku,
miesiąca pierwszego, dnia pierwszego, oschły wody z
ziemi; i zdjął Noe przykrycie korabia, a ujrzał, że osechł
wierzch ziemi. 14 A miesiąca wtórego, dwudziestego
siódmego dnia tegoż miesiąca, oschła ziemia. 15 I
rzekł Bóg do Noego, mówiąc: 16 Wynijdź z korabia,
ty, i żona twoja, i synowie twoi, i żony synów twoich
z tobą. 17 Wszystkie zwierzęta, które są z tobą, z
wszelkiego ciała, z ptastwa i z bydła, i z wszelkiej
gadziny, płazającej się po ziemi, wywiedź z sobą,
a niech się rozpładzają na ziemi, i niech rosną, i
rozmnażają się na ziemi. 18 I wyszedł Noe, i synowie
jego, i żona jego, i żony synów jego z nim. 19 Wszelkie
zwierzę, wszelka gadzina, i wszelkie ptactwo, wszystko
co się płaza po ziemi, według rodzajów swoich, wyszły
z korabia. 20 Zatem zbudował Noe ołtarz Panu, i
wziął z każdego bydła czystego, i z każdego ptastwa
czystego, i ofiarował całopalenia na ołtarzu onym. 21 I
zawoniał Pan wonności wdzięcznej, i rzekł Pan w sercu
swem: Nie będę więcej przeklinał ziemi dla człowieka:
albowiem myśl serca człowieczego zła jest od młodości
jego, nie zatracę więcej wszystkiego co żyje, jakom
teraz uczynił. 22 A póki ziemia trwać będzie, siew i
żniwo, i zimno, i gorąco, i lato, i zima, i dzień, i noc nie
ustaną.

9 I błogosławił Bóg Noego, i syny jego, i rzekł im:
Rozradzajcie się, i rozmnażajcie się, i napełniajcie
ziemię. 2 A strach wasz i bojaźń wasza będzie
nad wszelkiem zwierzęciem ziemi, i nad wszystkiem
ptastwem niebieskiem, i nad wszystkiem, co się rucha
na ziemi, i nad wszystkiemi rybami morskiemi: w rękę
waszę podane są. 3 Wszystko co się rucha, i co żyje,
wam będzie na pokarm, jako jarzynę zieloną, dałem
wam to wszystko. 4 Wszakże mięsa z duszą jego,
która jest krew jego, jeść nie będziecie. 5 A zaiste
krwi waszej, dusz waszych szukać będę, z ręki każdej
bestyi szukać jej będę: także z ręki człowieczej, z ręki
każdego brata jego będę szukał duszy człowieczej. 6
Kto wyleje krew człowieczą, przez człowieka krew jego
wylana będzie: bo na wyobrażenie Boże uczynion jest
człowiek. 7 A wy rozradzajcie się, i rozmnażajcie się,
rozpładzajcie się na ziemi, i mnóżcie się na niej. 8 Tedy
rzekł Bóg do Noego, i do synów jego z nim, mówiąc:
9 A Ja, oto Ja stanowię przymierze moje z wami, i z
nasieniem waszem po was. 10 I z każdą duszą żywiącą,
która jest z wami: w ptastwie, w bydle, i w każdem
zwierzęciu ziemi, które są z wami, ze wszystkich, co
wyszły z korabia, aż do każdego zwierzęcia na ziemi.
11 I postanowię przymierze moje z wami; a nie będzie
zatracone więcej wszelkie ciało wodami potopu; i nie
będzie więcej potop na skażenie ziemi. 12 Tedy rzekł
Bóg: To jest znak przymierza, który Ja dawam między
mną i między wami, i między każdą duszą żywiącą,
która jest z wami, w rodzaje wieczne. 13 Łuk mój
położyłem na obłoku, który będzie na znak przymierza
między mną, i między ziemią. 14 I stanie się, gdy
wzbudzę ciemny obłok nad ziemią, a ukaże się łuk na
obłoku: 15 Że wspomnę na przymierze moje, które
jest między mną i między wami, i między każdą duszą
żywiącą w każdem ciele; i nie będą więcej wody na
potop, ku wytraceniu wszelkiego ciała. 16 Będzie tedy
łuk on na obłoku, i wejrzę nań, abym wspomniał na
przymierze wieczne, między Bogiem i między wszelką
duszą żywiącą w każdem ciele, które jest na ziemi. 17
Zatem rzekł Bóg do Noego: Tenci jest znak przymierza,
którem postanowił między mną, i między wszelkiem
ciałem, które jest na ziemi. 18 A byli synowie Noego,
którzy wyszli z korabia, Sem, i Cham, i Jafet; a Cham
jest ojcem Chanaan. 19 Ci trzej synowie Noego, przez
które się napełniła ludem wszystka ziemia. 20 Tedy Noe
począł uprawiać ziemię, i nasadził winnicę. 21 Potem
pił wino; a upiwszy się, odkrył się w namiocie swoim.
22 A ujrzawszy Cham, ojciec Chanaanów, nagość ojca
swego, oznajmił to dwom braciom swoim na dworze.
23 Tedy wziąwszy Sem i Jafet szatę, a włożywszy ją
oba na ramiona swe, szli wspak, i zakryli nagość ojca
swego; a oblicza ich odwrócone były, że nagości ojca
swego nie widzieli. 24 A ocuciwszy się Noe z wina
swego, gdy się dowiedział, co mu uczynił syn jego
młodszy, rzekł: 25 Przeklęty Chanaan, sługą sług braci
swojej będzie. 26 Rzekł też: Błogosławiony Pan Bóg
Semów, a niech będzie Chanaan sługą ich. 27 Niech
rozszerzy Bóg Jafeta, i niech mieszka w namieciech
Semowych a niech Chanaan sługą ich. 28 I żył Noe
po potopie trzy sta lat, i pięćdziesiąt lat. 29 I było
wszystkich dni Noego, dziewięć set lat, i pięćdziesiąt
lat, i umarł.

10 Teć są rodzaje synów Noego, Sema, Chama i
Jafeta, którym się narodziło synów po potopie. 2
Synowie Jafetowi Gomer, i Magog, i Madai, i Jawan,
i Tubal, i Mesech, i Tyras. 3 A synowie Gomerowi:
Aschenaz, i Ryfat, i Togorma. 4 A synowie Jawanowi:
Elisa, i Tarsis, Cytym, i Dodanim. 5 Od tych rozdzielone

są wyspy narodów po swych ziemiach; każdy według
języka swego, i według pokolenia swego, w narodziech
swoich. 6 A synowie Chamowi: Chus, i Micraim, i Put, i
Chanaan. 7 Synowie zaś Chusowi: Seba, i Hewila, i
Sabta, i Regma, i Sabtacha. A synowie Regmy: Seba
i Dedan. 8 A Chus spłodził Nemroda, który począł
być możnym na ziemi. 9 Ten był możnym myśliwcem
przed obliczem Pańskiem; przetoż się mówi: Jako
Nemrod możny myśliwiec przed Panem. 10 A początek
królestwa jego był Babel, i Erech, i Achad, i Chalne w
ziemi Senaar. 11 Z tej ziemi wyszedł Assur, i zbudował
Niniwe, i Rechobot miasto, i Chale. 12 Także Resen,
między Niniwe i między Chale; to miasto jest wielkie. 13
Micraim też spłodził Ludyma, i Hananima, i Laubima, i
Neftuhyma. 14 I Patrusyma, i Chasluchyma, (z których
poszli Filistynowie,) i Kaftoryma. 15 Chanaan też
spłodził Sydona pierworodnego swego, i Heta. 16 I
Jebusa, i Amorra, i Gergesa. 17 I Hewa, i Archa, i
Syma. 18 I Arada, i Samara, i Chamata, skąd się
potem rozrodziły domy Chananejczyków. 19 A granice
Chananejskie były od Sydonu idąc do Gerary, aż do
Gazy, aż wnijdziesz do Sodomy i Gomorry, i Adamy, i
Seboima, aż do Lazy. 20 Ci są synowie Chamowi w
familijach swych, w językach swych, w ziemiach swych,
w narodziech swych. 21 A Semowi, ojcu wszystkich
synów Heberowych, bratu Jafeta starszego, urodzili
się synowie. 22 Synowie Semowi: Elam i Assur, i
Arfachsad, i Lud, i Aram. 23 Synowie zaś Aramowi:
Hus, i Hul, i Geter, i Mesech. 24 Arfachsad zaś spłodził
Selecha, a Selech spłodził Hebera. 25 A Heberowi
urodzili się dwa synowie: imię jednemu Faleg, iż za dni
jego rozdzielona jest ziemia; a imię brata jego Jektan.
26 Jektan też spłodził Elmodada, i Salefa, i Hasarmota,
i Jarecha. 27 I Adorama, i Uzala, i Dekla. 28 I Hebala, i
Abymaela, i Sebaja. 29 I Ofira, i Hewila, i Jobaba: ci
wszyscy są synowie Jektanowi. 30 A było mieszkanie
ich od Mescha idąc, do góry Sefar na wschód słońca.
31 Cić są synowie Semowi w domach swych, w językach
swych, w ziemiach swych, w narodziech swych. 32
Teć są domy synów Noego, według pokolenia ich, i
w narodziech ich, i od nich rozdzielone są narody na
ziemi po potopie.

11 A była wszystka ziemia jednego języka, i jednej
mowy. 2 I stało się, gdy wyszli od wschodu
słońca, znaleźli równinę w ziemi Senaar, i mieszkali
tam. 3 I rzekł jeden do drugiego: Nuże naczyńmy cegły
i wypalmy ją ogniem: i mieli cegłę miasto kamienia,
a glinę iłowatą mieli miasto wapna. 4 Potem rzekli:
Nużeż, zbudujmy sobie miasto i wieżą, której by wierzch
dosięgał do nieba, a uczyńmy sobie imię; byśmy się
snać nie rozproszyli po obliczu wszystkiej ziemi. 5 Tedy
Pan zstąpił, aby oglądał miasto ono, i wieżą, którą
budowali synowie ludzcy. 6 I rzekł Pan: Oto lud jeden, i
język jeden tych wszystkich; a toć jest zaczęcie dzieła
ich, a teraz nie zabroni im nikt wszystkiego, co zamyślili
uczynić. 7 Przetoż zstąpmy, a pomieszajmy tam język
ich, aby jeden drugiego języka nie zrozumiał. 8 A tak
rozproszył je Pan stamtąd po obliczu wszystkiej ziemi;
i przestali budować miasta onego. 9 Przetoż nazwał
imię jego Babel; iż tam pomieszał Pan język wszystkiej
ziemi; i stamtąd rozproszył je Pan po obliczu wszystkiej
ziemi. 10 Teć są rodzaje Semowe: Sem gdy miał sto
lat, spłodził Arfachsada we dwa lata po potopie. 11 I żył
Sem po spłodzeniu Arfachsada pięć set lat, i spłodził
syny i córki. 12 Arfachsad też żył trzydzieści i pięć lat,
i spłodził Selecha. 13 I żył Arfachsad po spłodzeniu
Selecha cztery sta lat, i trzy lata, i spłodził syny i córki.
14 Selech zaś żył trzydzieści lat, i spłodził Hebera. 15 I
żył Selech po spłodzeniu Hebera cztery sta lat, i trzy
lata, i spłodził syny i córki. 16 I żył Heber trzydzieści lat i
cztery, i spłodził Pelega. 17 Żył też Heber po spłodzeniu
Pelega, cztery sta lat, i trzydzieści lat, i spłodził syny
i córki. 18 Żył też Peleg trzydzieści lat, i spłodził
Rehu. 19 I żył Peleg po spłodzeniu Rehu dwieście lat,
i dziewięć lat, i spłodził syny i córki. 20 Także Rehu
żył trzydzieści lat, i dwa, i spłodził Saruga. 21 I żył
Rehu po spłodzeniu Saruga dwieście lat, i siedem lat, i
spłodził syny i córki. 22 Sarug zaś żył trzydzieści lat, i
spłodził Nachora. 23 I żył Sarug po spłodzeniu Nachora
dwieście lat, i spłodził syny i córki. 24 Także Nachor żył
dwadzieścia i dziewięć lat, i spłodził Tarego. 25 I żył
Nachor po spłodzeniu Tarego sto lat i dziewiętnaście
lat, i spłodził syny i córki. 26 I żył Tare siedemdziesiąt
lat, i spłodził Abrama, Nachora i Harana. 27 A teć
są rodzaje Tarego: Tare spłodził Abrama, Nachora i
Harana. Haran zaś spłodził Lota. 28 I umarł Haran
przed obliczem Tarego ojca swego, w ziemi narodzenia
swego, w Ur Chaldejskiem. 29 I pojęli Abram i Nachor
sobie żony: imię żony Abramowej było Saraj, a imię
żony Nachorowej Melcha, córka Harana, ojca Melchy,
i ojca Jeschy. 30 A była Saraj niepłodna, i nie miała
dziatek. 31 Wziął tedy Tare Abrama syna swego, i Lota
syna Haranowego, wnuka swego, i Saraj niewiastę
swoję, żonę Abrama syna swego; i wyszli społu z
Ur Chaldejskiego, aby szli do ziemi Chananejskiej; a
przyszli aż do Haranu, i mieszkali tam. 32 I było dni
Tarego dwieście lat, i pięć lat; i umarł Tare w Haranie.

12 I rzekł Pan do Abrama: Wynijdź z ziemi twej,
i od rodziny twojej, i z domu ojca twego, do
ziemi, którąć pokażę. 2 A uczynię cię w naród
wielki, i będęć błogosławił, i uwielbię imię twoje, i
będziesz błogosławieństwem. 3 I będę błogosławił
błogosławiącym tobie; a przeklinające cię przeklinać
będę: i będą błogosławione w tobie wszystkie narody

ziemi. 4 Tedy wyszedł Abram, jako mu rozkazał Pan.
Poszedł też z nim i Lot. A było Abramowi siedmdziesiąt
lat i pięć lat, gdy wyszedł z Haran. 5 Wziął też Abram
Saraj żonę swoję, i Lota syna brata swego, i wszystkę
swą majętność, której nabyli, i dusze, których nabyli
w Haranie, i wyszli, aby szli do ziemi Chananejskiej;
i przyszli do ziemi Chananejskiej. 6 Tedy przeszedł
Abram ziemię onę aż do miejsca Sychem, i aż do
równiny Morech; a Chananejczyk na ten czas był w onej
ziemi. 7 I ukazał się Pan Abramowi, i rzekł: Nasieniu
twemu dam ziemię tę; i zbudował tam ołtarz Panu,
który mu się ukazał. 8 A przeszedł stamtąd do góry
na wschód Betela, i rozbił tam namiot swój, mając
Betel od zachodu, a Haj od wschodu; i zbudował tam
ołtarz Panu, i wzywał imienia Pańskiego. 9 Potem
ruszył się Abram idąc, i ciągnąc ku południu. 10 A był
głód w ziemi onej: przeto zstąpił Abram do Egiptu,
aby tam był gościem do czasu, ciężki bowiem był
głód w ziemi. 11 I stało się, gdy już blisko był, aby
wszedł do Egiptu, rzekł do Sarai, żony swej: Oto teraz
wiem, żeś niewiasta piękna na wejrzeniu. 12 I stanie
się, że gdy cię obaczą Egipczanie, rzeką: Żona to
jego; i zabiją mię, a ciebie żywo zostawią. 13 Mów,
proszę, żeś jest siostrą moją, aby mi dobrze było dla
ciebie, i żywa została dla ciebie dusza moja. 14 I stało
się, gdy wszedł Abram do Egiptu, ujrzeli Egipczanie
niewiastę onę, iż była bardzo piękną. 15 Widzieli ją też
książęta Faraonowe, i chwalili ją przed nim; i wzięto onę
niewiastę do domu Faraonowego. 16 Który Abramowi
dobrze czynił dla niej; i miał Abram owce, i woły, i osły i
sługi, i służebnice, i oślice, i wielbłądy. 17 Ale uderzył
Pan Faraona plagami wielkiemi, i dom jego dla Sarai,
żony Abramowej. 18 Przetoż wezwał Farao Abrama, i
rzekł: Cóżeś mi to uczynił? czemuś mi nie oznajmił,
że to żona twoja? 19 Przeczżeś powiedział, siostra to
moja? i wziąłem ją sobie za żonę; a teraz, oto żona
twoja, weźmijże ją, a idź. 20 I przykazał o nim Farao
mężom, i puścili go wolno i żonę jego, i wszystko, co
było jego.

13 A tak wyszedł Abram z Egiptu, on i żona jego,
i wszystko co miał, i Lot z nim, ku południowi.
2 A Abram był bardzo bogaty w bydło, w srebro, i w
złoto. 3 I szedł gościńcami swemi, od południa, i aż do
Betel, aż do onego miejsca, gdzie przedtem był namiot
jego, między Betel i między Haj. 4 Do miejsca onego
ołtarza, który tam był przedtem uczynił; i wzywał tam
Abram imienia Pańskiego. 5 Także Lot, który chodził z
Abramem, miał owce, i woły i namioty. 6 I nie mogła ich
znieść ona ziemia, żeby społem mieszkali, albowiem
była majętność ich wielka, tak, że nie mogli mieszkać
pospołu. 7 I wszczął się poswarek między pasterzami
trzody Abramowej, i między pasterzami trzody Lotowej.
Chananejczyk i Ferezejczyk mieszkał na on czas w
ziemi. 8 Rzekł tedy Abram do Lota: Niech proszę
nie będzie swaru między mną i między tobą, także
między pasterzami moimi i między pasterzami twoimi,
ponieważeśmy bracia. 9 Izali nie wszystka ziemia jest
przed obliczem twojem? odłącz się proszę ode mnie;
jeźli w lewą pójdziesz ja pójdę w prawą, a jeźli ty w
prawą, ja się udam w lewą. 10 Tedy podniósłszy Lot
oczy swe, obaczył wszystkę równinę nad Jordanem,
iż wszystka wilgotna była przedtem, niż zatracił Pan
Sodomę i Gomorrę, jako sąd Pański, i jako ziemia
Egipska, idąc do Zoar. 11 I obrał sobie Lot wszystkę
onę równinę nad Jordanem, i odszedł Lot ku wschodu
słońca, i rozłączyli się bracia jeden od drugiego. 12
Abram mieszkał w ziemi Chananejskiej, a Lot mieszkał
w miejscach onej równiny, i rozbił namiot aż do Sodomy.
13 Ale ludzie w Sodomie byli źli i wielcy grzesznicy
przed Panem. 14 I rzekł Pan do Abrama, potem gdy
się odłączył Lot od niego: Podnieś teraz oczy swe,
a spojrzyj z miejsca, na któremeś teraz na północy,
i na południe, i na wschód, i na zachód słońca. 15
Wszystkę bowiem ziemię, którą ty widzisz, dam tobie, i
nasieniu twemu aż na wieki. 16 A rozmnożę nasienie
twoje jako proch ziemi; bo jeźli kto będzie mógł zliczyć
proch ziemi, tedy i nasienie twoje zliczone będzie.
17 Wstańże, schodź tę ziemię wzdłuż i wszerz, bo ją
tobie dam. 18 Ruszywszy się tedy z namiotem Abram,
przyszedł i mieszkał w równinach Mamre, które są w
Hebron i zbudował tam ołtarz Panu.

14 I stało się za dni Amrafela, króla Senaarskiego,
Aryjocha, króla Ellasarskiego, Chodorlahomera,
króla Elamskiego i Tydala, króla Goimskiego:
2 Że podnieśli wojnę przeciw Borowi królowi
Sodomskiemu, i przeciw Bersie królowi Gomorskiemu,
i Senaabowi królowi Adamackiemu, i Semeberowi
królowi Seboimskiemu, i królowi Belamskiemu, to
jest Zoarskiemu. 3 Wszyscy ci zaciągnęli się w
dolinę Syddym, ta jest teraz morzem słonem. 4
Bo ci dwanaście lat służyli Chodorlahomerowi, a
trzynastego roku odstąpili od niego. 5 A tak roku
czternastego wyciągnął Chodorlahomer z królmi, którzy
z nim byli, i poraził Rafaimy w Astarot Karnaimie, i
Zuzymy w Hamie, i Emimy w Sawie Karyjataim. 6
Także Chorajczyki na górze ich Seir, aż do równiny
Paran, która jest przy puszczy. 7 Potem się wrócili, i
przyciągnęli do En Myspat, która jest Kades, i wybili
wszystkę krainę Amalekitów; także też Amorrejczyka
mieszkającego w Hasesontamar. 8 Tedy wyciągnął
król Sodomski, i król Gomorski, i król Adamacki, i król
Zeboimski, i król Belamski, to jest Zoarski, i uszykowali
się ku bitwie przeciwko im w dolinie Syddym. 9
Przeciwko Chodorlahomerowi królowi Elamskiemu, i

Tydalowi królowi Goimskiemu, i Amrafelowi królowi
Senaarskiemu, i Aryjochowi królowi Ellasarskiemu,
czterech królów, przeciw pięciu. 10 A w onej dolinie
Syddym, było wiele studzien iłowatych; i uciekali król
Sodomski i Gomorski, a polegli tam, a którzy zostali,
na górę uciekli. 11 A zabrawszy wszystkę majętność
Sodomską, i Gomorską, i wszystkę żywność ich,
odciągnęli. 12 Zabrali też Lota synowca Abramowego, i
majętność jego, i poszli; bo on mieszkał w Sodomie. 13
I przyszedł jeden, który uszedł, i oznajmił to Abramowi
Hebrejczykowi, który mieszkał w równinach Mamrego
Amorrejczyka, brata Eschola, i brata Anera; ci bowiem
uczynili byli przymierze z Abramem. 14 A usłyszawszy
Abram, iż był pojmany brat jego, wyprawił ćwiczonych
sług swoich zrodzonych w domu swym, trzy sta i
osiemnaście, i gonił je aż do Dan. 15 I rozdzieliwszy się
przypadł na nie w nocy, sam i słudzy jego, i poraził
je; i gonił je aż do Hoby, która leży po lewej stronie
Damaszku. 16 I odebrał nazad wszystkę majętność,
także i Lota brata swego z majętnością jego wrócił, także
i niewiasty, i lud. 17 Tedy wyszedł król Sodomski przeciw
niemu, gdy się wracał od porażki Chodorlahomera, i
królów, którzy z nim byli na dolinie Sawe, która jest doliną
królewską. 18 A Melchisedek, król Salemski, wyniósł
chleb i wino; a ten był kapłanem Boga najwyższego.
19 I błogosławił mu, a rzekł: Błogosławiony Abram od
Boga najwyższego, dzierżawcy nieba i ziemi. 20 I
błogosławiony Bóg najwyższy, który podał nieprzyjacioły
twe w rękę twoję; i dał mu Abram dziesięcinę ze
wszystkiego. 21 Zatem rzekł król Sodomski do Abrama:
Daj mi ludzie, a majętność pobierz sobie. 22 Tedy rzekł
Abram królowi Sodomskiemu: Podniosłem rękę swą ku
Panu Bogu najwyższemu, dzierżawcy nieba i ziemi; 23
Że i najmniejszej nitki ani rzemyczka obuwia nie wezmę
ze wszystkiego, co twego jest; żebyś nie rzekł: Jam
zbogacił Abrama. 24 Okrom tego, co strawili słudzy, i
okrom działu mężów, którzy chodzili ze mną, Anera,
Eschola, i Mamrego; ci niech wezmą dział swój.

15 Po tem wszystkiem stało się słowo Pańskie do
Abrama w widzeniu, mówiąc: Nie bój się Abramie,
jam tarczą twoją, i nagrodą twoją obfitą wielce. 2 I rzekł
Abram: Panie Boże, cóż mi dasz? gdyż ja schodzę bez
dziatek, a sprawcą domu mego jest ten Damaszczeński
Eliezer. 3 I mówił Abram: Otoś mi nie dał potomka,
ale oto sługa domu mego dziedzicem moim będzie.
4 A oto słowo Pańskie stało się do niego mówiąc:
Nie będzie ten dziedzicem twoim; lecz który wynijdzie
z żywota twego, ten będzie dziedzicem twoim. 5 I
wywiódł go na dwór, i rzekł: Spojrzyj teraz ku niebu, a
zlicz gwiazdy, będzieszli je mógł zliczyć; i rzekł mu:
Tak będzie nasienie twoje. 6 Uwierzył tedy Panu, i
poczytano mu to ku sprawiedliwości. 7 I rzekł do niego:
Ja Pan, którym cię wywiódł z Ur Chaldejskiego, abym
ci dał ziemię tę w osiadłość. 8 Zatem rzekł Abram:
Panie Boże, po czemże poznam, iż ją odziedziczę?
9 I odpowiedział mu: Weźmij mi jałowicę trzyletnią, i
kozę trzyletnią, i barana trzyletniego, i synogarlicę,
i gołąbiątko. 10 Wziął tedy wszystko to i rozciął na
poły; a jednę część położył przeciw drugiej, ale ptaków
nie rozcinał. 11 Tedy się zleciało ptactwo do onych
ścierwów, i odganiał je Abram. 12 I stało się, gdy słońce
zachodziło, że przypadł twardy sen na Abrama, a oto
strach i ciemność wielka przypadła nań. 13 I rzekł Pan
do Abrama: Wiedz wiedząc, iż gościem będzie nasienie
twoje w ziemi cudzej, i podbiją je w niewolą, i utrapią je
przez cztery sta lat. 14 A wszakże naród on, któremu
służyć będą, ja sądzić będę; a potem wynijdą stamtąd
z majętnością wielką. 15 Ale ty pójdziesz do ojców
twoich w pokoju; i pogrzebion będziesz w starości
dobrej. 16 A w czwartem pokoleniu tu się wrócą; bo
jeszcze nie wypełniła się nieprawość Amorrejczyka
aż do tego czasu. 17 I stało się, gdy zaszło słońce,
a ciemność była, a oto ukazał się piec kurzący się, i
pochodnia ognista, która przechodziła między onemi
podziały. 18 Onegoż dnia uczynił Pan z Abramem
przymierze, mówiąc: Nasieniu twemu dam tę ziemię,
od rzeki Egipskiej, aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrates.
19 Kenejczyka, i Kenezejczyka, i Kadmonejczyka. 20
I Hettejczyka, i Ferezejczyka, i Rafaimczyka. 21 I
Amorrejczyka, i Chananejczyka, i Gergezejczyka, i
Jebuzejczyka.

16 Saraj tedy, żona Abramowa, nie rodziła mu; ale
miała sługę Egipczankę, której imię było Agar. 2 I
rzekła Saraj do Abrama: Oto teraz zamknął mię Pan,
abym nie rodziła; wnijdź, proszę, do służebnicy mojej,
azali wżdy z niej będę miała dziatki; i usłuchał Abram
głosu Sarai. 3 I wzięła Saraj, żona Abramowa, Agarę
Egipczankę, służebnicę swoję, po dziesięciu latach, jako
począł Abram mieszkać w ziemi Chananejskiej; i dała
ją Abramowi mężowi swemu za żonę. 4 Tedy wszedł
do Agary, i poczęła; a widząc, że poczęła, wzgardzoną
była pani jej w oczu jej. 5 I rzekła Saraj do Abrama:
Krzywdy mojej tyś winien; jamci dała służebnicę moję
na łono twoje; ale ona, widząc że poczęła, wzgardziła
mię w oczach swych; niech rozsądzi Pan między
mną i między tobą. 6 I rzekł Abram do Sarai: Oto
służebnica twoja w rękach twoich, czyń z nią coć
się zda najlepszego; i trapiła ją Saraj, i uciekła od
oblicza jej. 7 I znalazł ją Anioł Pański u źródła wód
na puszczy, nad źródłem, przy drodze Sur. 8 I rzekł:
Agaro, służebnico Sarai, skąd idziesz? i dokąd idziesz?
a ona odpowiedziała: Od oblicza Sarai, pani swej, ja
uciekam. 9 Rzekł jej Anioł Pański: Wróć się do pani
swej, a ukorz się pod ręce jej. 10 Rzekł jej zaś Anioł

Pański: Mnożąc rozmnożę nasienie twoje, iż nie będzie
mogło być zliczone przez mnóstwo. 11 Potem jej rzekł
Anioł Pański: Otoś ty poczęła, i porodzisz syna, a
nazwiesz imię jego Ismael; bo usłyszał Pan utrapienie
twoje. 12 Ten będzie srogim człowiekiem: ręka jego
przeciwko wszystkim, a ręka wszystkich przeciwko
jemu; a przed obliczem wszystkiej braci swej mieszkać
będzie. 13 I nazwała imię Pana, który mówił do niej: Tyś
Bóg widzący mię; rzekła bowiem: Izalim tu nie widziała
tyłu widzącego mię? 14 Przetoż nazwała studnią onę
studnią żywiącego, widzącego mię; a tać jest między
Kades, i między Barad. 15 I urodziła Agar Abramowi
syna, i nazwał Abram imię syna swego, którego urodziła
Agar, Ismael. 16 A Abram miał osiemdziesiąt lat, i sześć
lat, gdy mu urodziła Agar Ismaela.

17 A gdy już było Abramowi dziewięćdziesiąt lat i
dziewięć lat, ukazał się Pan Abramowi, i rzekł
do niego: Jam jest Bóg Wszechmogący; chodź przed
obliczem mojem, a bądź doskonały. 2 A uczynię
przymierze moje, między mną i między tobą, i rozmnożą
cię bardzo obficie. 3 Tedy upadł Abram na oblicze
swoje, i rzekł do niego Bóg, mówiąc: 4 Jam jest, oto
stanowię przymierze moje z tobą, i będziesz ojcem
wielu narodów. 5 I nie będzie zwane dalej imię twoje
Abram; ale będzie imię twoje Abraham; albowiem ojcem
wielu narodów postanowiłem cię. 6 A rozmnożę cię
bardzo, i rozkrzewię cię w narody, i królowie z ciebie
wynijdą. 7 I utwierdzę przymierze moje między mną, i
między tobą, i między nasieniem twojem po tobie, w
narodziech ich umową wieczną; żebym ci był Bogiem i
nasieniu twemu po tobie. 8 Dam też tobie, i nasieniu
twemu po tobie ziemię, w której teraz jesteś gościem;
wszystkę ziemię Chananejską w osiadłość wieczną, i
będę Bogiem ich. 9 Nad to rzekł Bóg Abrahamowi:
Ty też przymierza mego przestrzegać będziesz, ty i
nasienie twoje po tobie, w narodziech swoich. 10 A toć
jest przymierze moje, które zachowywać będziecie,
między mną, i między wami, i między nasieniem
twojem po tobie, aby był obrzezany między wami
każdy mężczyzna. 11 Obrzeżcie tedy ciało nieobrzezki
waszej; a to będzie znakiem przymierza między mną,
i między wami. 12 Syn ośmiu dni, będzie obrzezany
między wami każdy mężczyzna w narodziech waszych,
tak doma narodzony jako i kupiony za pieniądze, od
jakiegożkolwiek cudzoziemca, któryby nie był z nasienia
twego. 13 Koniecznie obrzezany będzie, urodzony w
domu twoim, i kupiony za pieniądze twoje; a będzie
przymierze moje na ciele waszem, na przymierze
wieczne. 14 A nie obrzezany mężczyzna, którego
by nie było obrzezane ciało nieobrzezki jego, będzie
wytracona dusza ona z ludu swego; albowiem zgwałcił
przymierze moje. 15 Potem rzekł Bóg do Abrahama:
Sarai, żony twojej, nie będziesz zwał imienia jej Saraj,
ale Sara będzie imię jej. 16 I będę jej błogosławił, a dam
ci z niej syna; będę jej błogosławił, i będzie rozmnożona
w narody, a królowie narodów z niej wynijdą. 17 Tedy
Abraham padł na oblicze swoje, i roześmiał się, a mówił
w sercu swem: Zaż człowiekowi stuletniemu urodzi się
syn? i azaż Sara w dziewięćdziesięciu latach porodzi?
18 I rzekł Abraham do Boga: O by tylko Ismael żył przed
obliczem twojem! 19 I rzekł Bóg: Zaiste, Sara, żona
twoja, urodzi tobie syna, i nazowiesz imię jego Izaak; i
utwierdzę przymierze moje z nim, umową wieczną, i z
nasieniem jego po nim. 20 O Ismaela też wysłuchałem
cię: oto, błogosławiłem mu, i rozrodzę go, i rozmnożę go
bardzo wielce. Dwanaście książąt spłodzi, i rozkrzewię
go w naród wielki. 21 Ale przymierze moje utwierdzę z
Izaakiem, którego tobie urodzi Sara, o tym czasie w roku
drugim. 22 A przestawszy mówić z nim, odszedł Bóg
od Abrahama. 23 Tedy wziął Abraham Ismaela, syna
swego, i wszystkie urodzone w domu swym, i wszystkie
kupione za pieniądze, każdego mężczyznę, z mężów
domu Abrahamowego, i obrzezał ciało nieobrzeski ich,
onegoż to dnia, jako mówił z nim Bóg. 24 A Abrahamowi
było dziewięćdziesiąt lat i dziewięć, gdy obrzezane było
ciało nieobrzeski jego. 25 A Ismaelowi synowi jego było
trzynaście lat, gdy obrzezane było ciało nieobrzeski
jego. 26 Tegoż dnia obrzezany jest Abraham, i Ismael,
syn jego. 27 I wszyscy mężowie domu jego, urodzeni
w domu, i kupieni za pieniądze od cudzoziemców,
obrzezani są z nim.

18 Potem ukazał mu się Pan w równinie Mamre, a
on siedział we drzwiach namiotu swego, gdy był
najgorętszy dzień. 2 A podniósłszy oczy swe, obaczył,
a oto trzej mężowie stanęli przeciw niemu; i ujrzawszy
je, wybieżał przeciwko nim ze drzwi namiotu, i pokłonił
się do ziemi. 3 I rzekł: Panie mój, jeźlim teraz znalazł
łaskę w oczach twoich, nie mijaj, proszę, sługi swego.
4 Przyniosą trochę wody, a umyjecie nogi wasze, i
odpoczniecie pod drzewem. 5 I przyniosą kęs chleba, a
posilicie serce wasze; potem odejdziecie, dla tegoście
bowiem przyszli do mnie sługi swego. Tedy rzekli: Tak
uczyń, jakoś powiedział. 6 I pospieszył się Abraham do
namiotu do Sary, i rzekł: Spiesz się: rozczyń trzy miarki
mąki światłej, a uczyń podpłomyków. 7 Abraham zaś
szedł do trzody, i wziął cielę młode i wyborne, i dał je
słudze, który się pospieszył, i nagotował je. 8 Wziął też
masła i mleka, i cielę, które był nagotował, i postawił
przed nie, a sam stał przy nich pod drzewem; i jedli. 9
I rzekli do niego: Gdzie jest Sara, żona twoja? a on
odpowiedział: Oto jest w namiocie. 10 Tedy rzekł Pan:
Wrócę się pewnie do ciebie o tymże czasie w rok, a oto,
będzie miała syna Sara, żona twoja; a Sara słuchała u
drzwi namiotu, które były za nim. 11 A Abraham i Sara

byli starzy, i zeszli w leciech; i przestało bywać Sarze
według zwyczaju niewiast. 12 I roześmiała się Sara
sama w sobie, mówiąc: Gdym się zestarzała, rozkoszy
zażywać będę; i pan mój zestarzał się. 13 Zatem rzekł
Pan do Abrahama: Czemu się rozśmiała Sara, mówiąc:
Zaż prawdziwie porodzę, gdym się zestarzała? Izali
jest co trudnego u Pana? 14 O tymże czasie wrócę
do ciebie roku przyszłego, a Sara będzie miała syna.
15 I zaprzała się Sara, mówiąc: Nie śmiałam się; bo
się bała. A Pan rzekł: Nie mów tak; boś się śmiała. 16
Potem wstali stamtąd mężowie oni, i obrócili się ku
Sodomie; a Abraham szedł z nimi wyprowadzając je.
17 Tedy rzekł Pan: Izali ja zataję przed Abrahamem,
co mam uczynić? 18 Ponieważ Abraham pewnie
rozmnożon będzie w lud wielki i możny, a w nim będą
ubłogosławione wszystkie narody ziemi. 19 Znam go
bowiem; przetoż przykaże synom swoim, i domowi
swemu po sobie, aby strzegli drogi Pańskiej, i czynili
sprawiedliwość i sąd; aby przywiódł Pan na Abrahama,
co mu powiedział. 20 Rzekł tedy Pan: Krzyk Sodomy i
Gomorry, iż się rozmnożył grzech ich, iż bardzo ociężał;
21 Zstąpię teraz, a obaczę, jeźli się według krzyku tego,
który mię doszedł, do końca sprawują; a jeźliż nie,
abym się wżdy dowiedział. 22 I obrócili się stamtąd
mężowie, i poszli do Sodomy; lecz Abraham jeszcze
stał przed Panem. 23 I przystąpił Abraham, i rzekł:
Izali też zatracisz sprawiedliwego z niezbożnym? 24
Jeźli snać będzie pięćdziesiąt sprawiedliwych w tem
mieście, izali je wytracisz, a nie przepuścisz miejscu
temu dla pięćdziesiąt sprawiedliwych, którzy w niem
są? 25 Niech to nie będzie u ciebie, abyś uczynić miał
rzecz takową, i zabił sprawiedliwego z niezbożnym,
a żeby był sprawiedliwy, jako niezbożny. Niech to
nie będzie u ciebie. Izali Sędzia wszystkiej ziemi nie
uczyni sprawiedliwości? 26 Tedy rzekł Pan: Jeźli znajdę
w Sodomie pięćdziesiąt sprawiedliwych w samem
mieście, odpuszczę wszystkiemu miejscu dla nich. 27
A odpowiadając Abraham rzekł: Otom teraz zaczął
mówić do Pana mego, aczem ja proch i popiół. 28 A
jeźliby nie stawało do pięćdziesięciu sprawiedliwych,
pięciu, izali wytracisz dla tych pięciu wszystko miasto? I
rzekł Pan: Nie wytracę, jeźli tam znajdę czterdziestu i
pięciu. 29 Na to jeszcze mówiąc do niego Abraham
rzekł: A jeźliby się ich tam znalazło czterdzieści? i
odpowiedział: Nie uczynię nic dla tych czterdziestu.
30 I rzekł Abraham: Proszę niech się nie gniewa Pan
mój, że jeszcze mówić będę: A jeźliby się ich tam
znalazło trzydzieści? odpowiedział: Nie uczynię, jeźliż
tam znajdę trzydziestu. 31 Tedy jeszcze rzekł Abraham:
Otom teraz zaczął mówić do Pana mego: A jeźliby
się ich tam snać znalazło dwadzieścia? odpowiedział
Pan: Nie zatracę i dla tych dwudziestu. 32 Nad to
rzekł Abraham: Proszę niech się nie gniewa Pan mój,
że jeszcze raz tylko przemówię: A jeźliby się ich tam
znalazło dziesięć? Tedy rzekł Pan: Nie wytracę i dla tych
dziesięciu. 33 I poszedł Pan skończywszy rozmowę z
Abrahamem; a Abraham wrócił się do miejsca swego.

19 I przyszli dwaj Aniołowie do Sodomy w wieczór,
a Lot siedział w bramie Sodomskiej. Gdy je tedy
ujrzał Lot, wstawszy szedł przeciwko nim, i skłonił się
twarzą ku ziemi, i rzekł: 2 Oto proszę panowie moi,
wstąpcie teraz do domu sługi swego, a bądźcie tu na
noc, i umyjcie nogi swe; potem rano wstawszy pójdziecie
w drogę waszę. Którzy odpowiedzieli: Bynajmniej; ale
na ulicy będziemy nocowali. 3 Ale on przymuszał ich
bardzo, iż się skłonili do niego, i weszli w dom jego;
zaczem sprawił im ucztę, i napiekł chleba przaśnego, i
jedli. 4 Lecz pierwej niż oni poszli spać, oto obywatele
miasta, mężowie Sodomscy, obstąpili dom, od młodego
aż do starego, wszystek lud zewsząd. 5 I wołali na Lota,
i rzekli mu: Gdzie są mężowie, którzy przyszli do ciebie
w nocy? wywiedź je do nas, abyśmy je poznali. 6 Tedy
wyszedł do nich Lot ze drzwi, i zamknął drzwi za sobą.
7 I rzekł: Nie czyńcie proszę, bracia moi, nic złego. 8
Oto teraz mam dwie córki, które nie poznały męża;
wywiodę je teraz do was, a czyńcie z niemi, co się wam
podoba, tylko mężom tym nic nie czyńcie; bo dlatego
weszli pod cień dachu mego. 9 A oni rzekli: Pójdźże
tam; i mówili: Ten sam przyszedł, aby tu gościem był,
a miałby nas sądzić? przetoż gorzej uczynimy tobie,
niż onym i czynili gwałt wielki mężowi onemu Lotowi, i
przystąpili, aby drzwi wyłamali. 10 Ale mężowie oni,
wyciągnąwszy rękę swoję, wwiedli Lota do siebie w
dom, i zamknęli drzwi. 11 A męże one, którzy byli u
drzwi domu, pozarażali ślepotą, od najmniejszego, aż
do największego; tak, iż się spracowali, szukając drzwi.
12 Tedy rzekli mężowie oni do Lota: Maszli tu jeszcze
kogo, zięcia, albo syny twe, albo córki twoje, i wszystko,
co masz w mieście, wyprowadź z miejsca tego. 13
Skazimy bowiem to miejsce, przeto, że się wzmógł
krzyk ich przed Panem, i posłał nas Pan, abyśmy
je skazili. 14 Tedy wyszedłszy Lot mówił do zięciów
swoich, którzy mieli pojąć córki jego, i rzekł: Wstańcie,
wynijdźcie z miejsca tego, bo skazi Pan to miasto;
ale się zdało w oczach zięciów jego, jakoby żartował.
15 A gdy weszła zorza, przymuszali Aniołowie Lota,
mówiąc: Wstań, weźmij żonę twoję, i dwie córki twoje,
które tu są, byś snać nie zginął w nieprawości miasta
tego. 16 A gdy się ociągał, ujęli mężowie oni rękę jego,
i rękę żony jego, i rękę dwóch córek jego, (albowiem
mu Pan folgował,) i wywiedli go, i postawili go przed
miastem. 17 I gdy je wywiedli precz, rzekł jeden: Jeźli
chcesz, zachowaj duszę twoję, a nie oglądaj się nazad,
ani stawaj na tej wszystkiej równinie; uchodź na górę,
byś snać nie zginął. 18 A Lot rzekł do nich: Nie tak,

proszę, panowie moi; 19 Oto teraz znalazł sługa twój
łaskę w oczach twoich, i okazałeś obficie miłosierdzie
twoje, któreś uczynił ze mną, zachowawszy duszę
moję; aleć ja nie będę mógł ujść na tę górę, by mię
snać nie zachwyciło to złe, i umarłbym. 20 Ale oto tu
jest miasto nie daleko, do którego bym uciekł, małeć
jest; proszę niech tam ujdę, (wszak małe jest,) a
będzie żywa dusza moja. 21 Tedy rzekł do niego: Oto,
i wtem wysłuchałem cię, abym nie wywrócił miasta
tego, o któremeś mówił. 22 Śpieszże się a uchodź tam,
bo nie będę mógł nic uczynić, aż ty tam dojdziesz;
przetoż nazwane jest imię miasta onego Zoar. 23 Wtem
słońce weszło na ziemię, a Lot wszedł do Zoar. 24
Tedy Pan spuścił jako deszcz na Sodomę i na Gomorrę
siarkę i ogień, od Pana z nieba. 25 I wywrócił miasta
one, i wszystkę onę równinę, wszystkie obywatele
miast onych, i urodzaje onej ziemi. 26 I obejrzała się
żona jego idąc za nim, a obróciła się w słup solny.
27 Wstawszy tedy Abraham rano, pospieszył się na
ono miejsce, kędy stał przed Panem. 28 I spojrzał ku
Sodomie i Gomorze, i ku wszystkiej ziemi onej równiny,
i obaczył, a oto wychodził dym z onej ziemi, jako dym z
pieca. 29 A gdy wywracał Bóg miasta onej równiny,
wspomniał Bóg na Abrahama i wybawił Lota z pośrodku
wywrócenia, gdy wywracał one miasta, w których Lot
mieszkał. 30 Potem wyszedł Lot z Zoar, i mieszkał
na górze, i dwie córki jego z nim, albowiem się bał
mieszkać w Zoar; ale mieszkał w jaskini, on i dwie
córki jego. 31 Tedy rzekła starsza do młodszej: Ojciec
nasz stary a nie masz męża na ziemi, który by wszedł
do nas, według zwyczaju wszystkiej ziemi. 32 Pójdź,
upójmy ojca naszego winem, a śpijmy z nim, abyśmy
zachowały z ojca naszego nasienie. 33 Dały tedy pić
ojcu swemu wina onej nocy. I wszedłszy starsza spała
z ojcem swym; ale on nie czuł ani kiedy się układła,
ani kiedy wstała. 34 I stało się nazajutrz, że rzekła
starsza do młodszej: Otom ja spała przeszłej nocy z
ojcem swym, dajmyż mu pić wina jeszcze tej nocy, i
wnijdziesz, i będziesz spała z nim, a zachowamy z ojca
naszego nasienie. 35 Tedy dały pić i onej nocy ojcu
swemu wina; i przyszedłszy młodsza spała z nim; ale
on nie czuł, ani kiedy się układła, ani kiedy wstała. 36
A tak poczęły obie córki Lotowe z ojca swego. 37 I
urodziła starsza syna, a nazwała imię jego Moab; ten
jest ojcem Moabitów, aż do dnia tego. 38 Młodsza też
urodziła syna, i nazwała imię jego Benammi; ten jest
ojcem synów Ammonowych, aż do dnia tego.

20 I ruszył się stamtąd Abraham do ziemi
południowej, a mieszkał między Kades i między
Sur, i był gościem w Gerar. 2 Tam powiedział Abraham
o Sarze, żonie swej: Siostra moja jest; przetoż posłał
Abimelech, król Gerary, i wziął Sarę. 3 Ale Bóg przyszedł
do Abimelecha we śnie w nocy, i rzekł mu: Oto ty
umrzesz dla niewiasty, którąś wziął, bo ona ma męża.
4 Ale Abimelech nie przybliżył się był do niej, i rzekł:
Panie, izali też lud sprawiedliwy zabijesz? 5 Azaż mi on
sam nie powiadał, siostra moja jest? a ona też sama
nie mówiła, brat mój jest? w prostości serca mojego,
i w niewinności rąk moich uczyniłem to. 6 Tedy mu
rzekł Bóg we śnie: Wiemci ja, żeś to w prostości serca
swego uczynił; i dla tegom cię zawściągnął, abyś nie
zgrzeszył przeciwko mnie, i nie dopuściłem ci, abyś
się jej dotknął. 7 Teraz tedy wróć żonę mężowi, bo
prorokiem jest; i będzie się modlił za cię, a będziesz żył;
a jeźliż jej nie wrócisz, wiedz, iż śmiercią umrzesz, ty, i
wszystko, co twego jest. 8 Tedy Abimelech wstawszy
rano, zwołał wszystkich sług swoich, i opowiedział im
to wszystko; co usłyszawszy, polękali się mężowie
oni bardzo. 9 Potem wezwał Abimelech Abrahama, i
rzekł mu: Coś nam uczynił? a com zgrzeszył przeciwko
tobie? iżeś przywiódł na mię i na królestwo moje grzech
wielki? uczyniłeś mi, czegoś czynić nie miał. 10 I rzekł
po wtóre Abimelech do Abrahama: Cóżeś upatrywał,
żeś tę rzecz uczynił? 11 I odpowiedział Abraham:
Myśliłem sobie: Podobno nie masz bojaźni Bożej na
tem miejscu, i zabiją mię dla żony mojej. 12 A wszakże
prawdziwie siostra moja jest, córka ojca mego, choć
nie córka matki mojej; pojąłem ją za żonę. 13 I stało
się, gdy mię wyprawił Bóg na pielgrzymowanie z domu
ojca mego, żem rzekł do niej: To miłosierdzie twoje
będzie, które uczynisz ze mną: Na każdem miejscu,
do którego przyjdziemy, powiesz o mnie: Brat to mój
jest. 14 Tedy nabrawszy Abimelech owiec, i wołów, i
sług, i służebnic, dał Abrahamowi, i wrócił mu Sarę,
żonę jego. 15 I rzekł Abimelech: Oto ziemia moja przed
obliczem twojem; gdzieć się kolwiek podoba, mieszkaj.
16 A do Sary rzekł: Otom dał tysiąc srebrników bratu
twemu, onci jest zasłoną oczu twoich u wszystkich,
którzy są z tobą; a tem wszystkiem Sara wyuczona
była. 17 I modlił się Abraham Bogu, a uzdrowił Bóg
Abimelecha, i żonę jego, i służebnice jego, i rodziły.
18 Zawarł bowiem był Pan cale każdy żywot domu
Abimelechowego dla Sary, żony Abrahamowej.

21 A Pan nawiedził Sarę, jako był rzekł: i uczynił
Pan Sarze, jako był powiedział. 2 Bo poczęła
i porodziła Sara Abrahamowi syna w starości jego,
na tenże czas, który mu był Bóg przepowiedział. 3 I
nazwał Abraham imię syna swego, który mu się urodził,
którego mu urodziła Sara, Izaak. 4 I obrzezał Abraham
Izaaka, syna swego, gdy był w ośmiu dniach, jako mu
był rozkazał Bóg. 5 A było Abrahamowi sto lat, gdy mu
się urodził Izaak, syn jego. 6 Tedy rzekła Sara: Śmiech
mi uczynił Bóg; ktokolwiek usłyszy, śmiać się będzie ze
mną. 7 I rzekła: Któżby to był rzekł Abrahamowi, że

Sara będzie karmiła piersiami syny? gdyżem urodziła
syna w starości jego. 8 Rosło tedy dziecię, i odstawione
jest od piersi; i uczynił Abraham ucztę wielką w
dzień odstawienia Izaaka. 9 Potem ujrzała Sara syna
Hagary, Egipczanki, przeszydzającego, którego urodziła
Abrahamowi; 10 I rzekła do Abrahama: Wyrzuć tę
służebnicę, i syna jej; albowiem nie będzie dziedziczył
syn tej służebnicy z synem mym Izaakiem. 11 Ale się
to bardzo nie podobało w oczach Abrahamowych, dla
syna jego. 12 Tedy rzekł Bóg do Abrahama: Niech to
przykro nie będzie w oczach twoich z strony dziecięcia,
i z strony służebnicy twojej; coćkolwiek rzecze Sara,
usłuchaj głosu jej; boć w Izaaku nazwane będzie
nasienie. 13 Wszakże i syna służebnicy rozmnożę
w naród, przeto iż nasieniem twojem jest. 14 Wstał
tedy Abraham bardzo rano, a wziąwszy chleb i łagiew
wody, dał Hagarze; i włożywszy to na ramię jej, i z
dziecięciem, odprawił ją; która poszedłszy błąkała się
po puszczy Beerseba. 15 A gdy nie stało wody w łagwi,
porzuciła dziecię pod jednem drzewem; 16 I odszedłszy
usiadła przeciw niemu, tak daleko, jako na strzeleniu z
łuku; bo mówiła: Nie będę patrzyła na śmierć dziecięcia;
a siedząc przeciw niemu, podniosła głos swój, i płakała.
17 Tedy usłyszał Bóg głos dziecięcy, i zawołał Anioł
Boży na Hagarę z nieba, i rzekł jej: Cóżci Hagaro? nie
bój się, boć usłyszał Bóg głos dziecięcy z miejsca, na
którem jest. 18 Wstań, weźmij dziecię, a ujmij je ręką
swoją: bo w naród wielki rozmnożę je. 19 Otworzył
tedy Bóg oczy jej, że ujrzała źródło wody; a szedłszy
napełniła łagiew wodą, i dała pić dziecięciu. 20 I był
Bóg z onem dziecięciem, Które urosło, i mieszkało na
puszczy, był z niego strzelec dobry z łuku. 21 A mieszkał
na puszczy Faran; i wzięła mu matka jego żonę z
ziemi Egipskiej. 22 I stało się onegoż czasu, że rzekł
Abimelech, i Fikol, hetman wojska jego, do Abrahama
mówiąc: Bóg z tobą we wszystkiem, co ty czynisz. 23 A
tak teraz, przysiąż mi przez Boga, że mię w niczem
podchodzić nie będziesz, ani syna mego, ani wnuka
mego; ale według miłosierdzia, którem uczynił z tobą,
uczynisz ze mną, i z ziemią, w którejś był przychodniem.
24 Tedy odpowiedział Abraham: Ja przysięgnę. 25 I
przymawiał Abraham Abimelechowi o studnią wody,
którą mu byli gwałtem odjęli słudzy Abimelechowi. 26
I rzekł Abimelech: Nie wiem kto by to uczynił, nawet
i tyś mi nie oznajmił, i jam nie słyszał o tem dopiero
dziś. 27 Nabrał tedy Abraham owiec i wołów, i dał
Abimelechowi, i uczynili oba przymierze. 28 I postawił
Abraham siedmioro owiec z stada osobno. 29 Tedy
Abimelech rzekł do Abrahama: Na cóż to siedmioro
owiec, któreś postawił osobno? 30 A on odpowiedział:
Iż te siedem owiec weźmiesz z rąk moich, aby mi były
na świadectwo, żem wykopał tę studnię. 31 Dlatego
nazwano miejsce ono Beerseba; albowiem tam obaj
przysięgli. 32 A tak zawarli przymierze w Beerseba.
Potem wstawszy Abimelech, i Fikol, hetman wojska
jego, wrócili się do ziemi Filistyńskiej. 33 I nasadził
Abraham drzewa w Beerseba, i wzywał tam imienia
Pana Boga wiecznego. 34 I mieszkał Abraham w ziemi
Filistyńskiej przez wiele dni.

22 To gdy się stało, kusił Bóg Abrahama, i rzekł
do niego: Abrahamie! A on odpowiedział: Owom
ja. 2 I rzekł Bóg: Weźmij teraz syna twego, jedynego
twego, którego miłujesz, Izaaka, a idź do ziemi Moryja,
i tam go ofiaruj na ofiarę paloną, na jednej górze, o
którejć powiem. 3 Tedy wstawszy Abraham bardzo
rano, osiodłał osła swego, i wziął dwóch sług swoich
z sobą, i Izaaka syna swego, a narąbawszy drew
na ofiarę paloną, wstał i szedł na miejsce, o którem
mu Bóg powiedział. 4 A dnia trzeciego, podniósłszy
Abraham oczy swe, ujrzał ono miejsce z daleka. 5
I rzekł Abraham do sług swoich: Zostańcie wy tu z
osłem, a ja z dziecięciem pójdziemy aż do onąd, a
odprawiwszy modlitwy, wrócimy się do was. 6 Wziął
tedy Abraham drwa na ofiarę paloną, i włożył je na
Izaaka, syna swego, a sam wziął w rękę swoję ogień i
miecz, i szli obaj pospołu. 7 I rzekł Izaak do Abrahama,
ojca swego, mówiąc: Ojcze mój! A on odpowiedział:
Owom ja, synu mój. I rzekł Izaak: Oto ogień i drwa,
a gdzież baranek na ofiarę paloną? 8 Odpowiedział
Abraham: Bóg sobie obmyśli baranka na ofiarę paloną,
synu mój; i szli obaj pospołu. 9 A gdy przyszli na
miejsce, o którem mu Bóg powiedział, zbudował tam
Abraham ołtarz, i ułożył drwa, a związawszy Izaaka,
syna swego, włożył go na ołtarz na drwa. 10 I wyciągnął
Abraham rękę swoję, i wziął miecz, aby zabił syna
swego. 11 Lecz zawołał nań Anioł Pański z nieba, i
rzekł: Abrahamie! Abrahamie! A on rzekł: Owom ja. 12
I rzekł Anioł: Nie wyciągaj ręki twej na dziecię, i nie
czyń mu nic; bom teraz doznał, iż się ty boisz Boga, i
nie sfolgowałeś synowi twemu, jedynemu twemu, dla
mnie. 13 A podniósłszy Abraham oczy swe, ujrzał,
a oto baran za nim uwiązł w cierniu za rogi swoje;
a szedłszy Abraham, wziął barana i ofiarował go na
ofiarę paloną, miasto syna swego. 14 I nazwał Abraham
imię miejsca onego: Pan obmyśli; stądże po dziś dzień
mówią: Na górze Pańskiej będzie obmyślono. 15
Tedy zawołał Anioł Pański na Abrahama po wtóre z
nieba mówiąc: 16 Przez siebie samego przysiągłem,
mówi Pan: Ponieważeś to uczynił, a nie sfolgowałeś
synowi twemu, jedynemu twemu; 17 Błogosławiąc,
błogosławić ci będę, a rozmnażając rozmnożę nasienie
twoje, jako gwiazdy niebieskie, i jako piasek, który
jest na brzegu morskim; a odziedziczy nasienie twoje
bramy nieprzyjaciół twoich. 18 I błogosławione będą w
nasieniu twojem wszystkie narody ziemi, dla tego, żeś

usłuchał głosu mego. 19 Wrócił się tedy Abraham do
sług swych, i wstawszy, przyszli pospołu do Beerseba;
bo mieszkał Abraham w Beerseba. 20 I stało się potem,
iż oznajmiono Abrahamowi, mówiąc: Oto narodziła
i Melcha synów Nachorowi, bratu twemu. 21 Husa,
pierworodnego swego, i Buza, brata jego, i Chemuela,
ojca Aramczyków. 22 I Kaseda, i Kasana, i Feldasa,
i Jedlafa, i Batuela. 23 A Batuel spłodził Rebekę;
ośmioro tych dzieci urodziła Melcha Nachorowi, bratu
Abrahamowemu. 24 A założnica jego, której imię
Reuma, urodziła też Tabę, i Gahama, i Tahasa, i
Maacha.

23 A żyła Sara sto lat, i dwadzieścia lat, i siedem lat;
te są lata żywota Sary. 2 I umarła Sara w mieście
Arba, które zowią Hebron, w ziemi Chananejskiej: i
przyszedł Abraham, aby żałował Sary, i płakał jej. 3
Potem wstał Abraham od umarłego swego, i rzekł do
synów Hetowych, mówiąc: 4 Gościem i przychodniem
jestem u was; dajcież mi osiadłość grobu między wami,
abym pogrzebał umarłego mego od twarzy mojej.
5 Tedy opowiedzieli synowie Hetowi Abrahamowi,
mówiąc mu: 6 Słuchaj nas, panie mój: Książęciem
Bożym jesteś ty w pośrodku nas: w najprzedniejszych
grobach naszych pogrzeb umarłego twego; żaden z
nas nie będzie bronił grobu swego tobie, abyś nie
miał pogrzebać umarłego twego. 7 Tedy wstawszy
Abraham, pokłonił się ludowi onej ziemi, to jest synom
Hetowym, i rzekł do nich, mówiąc: 8 Jeźli się wam
podoba, abym pogrzebał umarłego mego od twarzy
mojej, słuchajcież mię, a przyczyńcie się za mną, do
Efrona, syna Socharowego, 9 Aby mi ustąpił jaskini
swojej Machpela, którą ma na końcu pola swego, za
słuszne pieniądze; niech mi ją spuści przed wami w
osiadłość grobu. 10 (A Efron siedział w pośrodku
synów Hetowych.) Tedy odpowiedział Efron Hetejczyk
Abrahamowi, w przytomności synów Hetowych, przed
wszystkimi, którzy chodzili w bramę miasta jego,
mówiąc: 11 Nie tak, panie mój, ale słuchaj mię: Pole
to dam tobie i jaskinią, która jest w niem, dawam ją
tobie; przed oczyma synów ludu mego, dawam ją
tobie, pogrzebże umarłego twego. 12 Tedy się pokłonił
Abraham przed ludem onej ziemi; 13 I rzekł do Efrona,
w przytomności ludu onej ziemi, mówiąc: Raczej, jeźlić
się zda, proszę, słuchaj mię: dam ci pieniądze za
pole, weźmijże je ode mnie, a pogrzebię tam umarłego
mego. 14 I odpowiedział Efron Abrahamowi mówiąc
mu: 15 Panie mój, słuchaj mię. Ziemia ta stoi za
cztery sta syklów srebra; ale cóż to jest między mną i
między tobą? pogrzeb umarłego twego. 16 I usłuchał
Abraham Efrona; i odważył Abraham Efronowi srebro,
jako był rzekł w przytomności synów Hetowych, cztery
sta syklów srebra, tak jako szły między kupcami. 17
I dostało się pole Efronowe (które jest w Machpelu
przeciwko Mamre, pole i jaskinia, która jest na niem,
i wszystkie drzewa, które były na polu, które były na
wszystkich granicach jego w około). 18 Abrahamowi w
osiadłość przed oczyma synów Hetowych, i wszystkich,
którzy wchodzili w bramę miasta onego. 19 A tak
pogrzebał Abraham Sarę, żonę swoję, w jaskini pola w
Machpelu przeciwko Mamre, to jest Hebron, w ziemi
Chananejskiej. 20 I oddane jest pole i jaskinia, która
była na niem, Abrahamowi w osiadłość grobu, od synów
Hetowych.

24 A Abraham był stary i podeszły w leciech, a
Pan błogosławił mu we wszystkiem. 2 Tedy rzekł
Abraham do starszego sługi swego w domu swym,
który wszystkiem rządził, co miał: Połóż, proszę, rękę
twoję pod biodro moje; 3 A zaprzysięgnę cię przez
Pana, Boga nieba, i Boga ziemi, abyś nie brał żony
synowi memu z córek Chananejskich, między któremi
ja mieszkam; 4 Ale pójdziesz do ziemi mojej, i do
rodziny mojej, a stamtąd weźmiesz żonę Izaakowi,
synowi memu. 5 Tedy mu rzekł sługa: A jeźliby snać
nie chciała niewiasta ona iść ze mną do tej ziemi,
mamże odprowadzić syna twego do ziemi, z którejś
ty wyszedł? 6 I rzekł mu Abraham: Strzeż się, abyś
tam zasię nie zaprowadzał syna mego. 7 Pan Bóg
niebieski, który mię wziął z domu ojca mego, i z
ziemi rodziny mojej, i który mówił ze mną, a który
mi przysiągł, mówiąc: Nasieniu twemu dam ziemię
tę; on pośle Anioła swego przed obliczem twojem, i
weźmiesz stamtąd żonę synowi memu. 8 A jeźliby
nie chciała ona niewiasta iść z tobą, wolny będziesz
od tego poprzysiężenia mego; tylko syna mego nie
zaprowadzaj tam. 9 Podłożył tedy sługa rękę swoję pod
biodro Abrahama, pana swego, i przysiągł mu na to.
10 I wziął on sługa dziesięć wielbłądów, z wielbłądów
pana swego, i poszedł; bo wszystkie dobra pana swego
miał w rękach swych; a wstawszy puścił się do Aram
Naharaim, do miasta Nachorowego. 11 I postawił
wielbłądy przed miastem u studni wody, pod wieczór,
tego czasu, którego zwykły niewiasty wychodzić czerpać
wodę. 12 I rzekł: Panie, Boże pana mego Abrahama!
Niech mię proszę spotka dziś, czego żądam, a uczyń
miłosierdzie z panem moim Abrahamem. 13 Oto, ja
stoję u studni, a córki obywateli miasta tego wyjdą
czerpać wodę; 14 Panienka tedy, do której bym rzekł:
Nachyl proszę wiadra twego, że się napiję, a ona by
rzekła: Pij, owszem i wielbłądy twoje napoję; ta niech
będzie, którąś zgotował słudze twemu Izaakowi; a
po tem poznam, żeś uczynił miłosierdzie z panem
moim. 15 I stało się, że pierwej niż przestał mówić,
oto, Rebeka wychodziła, która się urodziła Batuelowi,
synowi Melchy, żony Nachora, brata Abrahamowego,

niosąc wiadro na ramieniu swem. **16** A dzieweczka
ona była bardzo piękna na wejrzeniu, panna, a której
mąż nie uznał; ta przyszedłszy do studni, napełniła
wiadro swe, i wracała się. **17** Tedy zabieżał jej on
sługa, i rzekł: Daj mi się proszę napić trochę wody z
wiadra twego. **18** A ona rzekła: Pij, panie mój, i prędko
złożyła wiadro swe na rękę swoję, i dała mu pić. **19**
A gdy mu się dała napić, rzekła: I wielbłądom twoim
naczerpię, aż się napiją. **20** I wylała prędko wodę z
wiadra swego w koryto, a bieżawszy jeszcze do studni
czerpać, naczerpała wszystkim wielbłądom jego. **21** A
on mąż zdumiewał się nad nią, uważając z milczeniem,
jeźli mu Pan zdarzył drogę jego, czyli nie. **22** I gdy
się napiły wielbłądy, wyjął on mąż nausznicę złotą,
która ważyła pół sykla, i dwie manele, i dał na ręce jej,
które ważyły dziesięć syklów złota. **23** I rzekł: Czyjaś ty
córka, powiedz mi, proszę? a jeźli w domu ojca twego
miejsce dla nas, gdzie byśmy przenocowali? **24** A ona
mu rzekła: Jestem córka Batuela, syna Melchy, którego
urodziła Nachorowi. **25** Nad to rzekła mu: Jest u nas
dosyć plew i pastwy, i miejsce do przenocowania. **26** I
pokłonił się on człowiek i dał chwałę Panu, **27** I rzekł:
Błogosławiony Pan, Bóg pana mego Abrahama, który
nie oddalił miłosierdzia swego i prawdy swojej od pana
mojego, albowiem gdym był w drodze, przyprowadził
mię Pan w dom braci pana mego. **28** Bieżała tedy
dzieweczka, i oznajmiła w domu matki swej, jako się
co stało. **29** I miała Rebeka brata imieniem Labana;
i wybieżał Laban przeciwko onemu mężowi aż ku
studni. **30** Bo ujrzawszy nausznicę, i manele na ręku
siostry swej, i usłyszawszy słowa Rebeki, siostry swej,
mówiącej: Tak mówił do mnie ten mąż; przyszedł do
onego męża, a oto, on stał przy wielbłądach u studni.
31 I rzekł do niego: Wnijdź błogosławiony Pański; przecz
byś stał na dworze, jużem ja nagotował dom, i miejsce
wielbłądom? **32** Tedy wszedł mąż on w dom; a Laban
rozsiodłał wielbłądy, i dał plew i pastwy wielbłądom, i
wody dla umycia nóg jego, i nóg mężów onych, którzy
z nim byli. **33** I położył przedeń, coby jadł; ale on
rzekł: Nie będę jadł, aż pierwej odprawię rzecz swoję.
Tedy rzekł Laban: Mówże. **34** I rzekł: Jam jest sługa
Abrahamów; **35** A Pan ubłogosławił pana mego bardzo,
i stał się możnym; bo mu nadał owiec, i wołów, i srebra,
i złota, i sług, i służebnic, i wielbłądów, i osłów. **36**
A urodziła Sara, żona pana mego syna panu memu,
w starości jego, któremu dał wszystko, co ma. **37** I
poprzysiągł mię pan mój, mówiąc: Nie weźmiesz żony
synowi memu z córek Chananejskich, w których ziemi
ja mieszkam; **38** Ale do domu ojca mego pójdziesz i
do rodziny mojej; a weźmiesz stamtąd żonę synowi
mojemu. **39** I rzekłem do pana mego: Nie pójdzie
snać ta niewiasta ze mną. **40** Tedy mi odpowiedział:
Pan, przed któregom ja obliczem chodził, pośle Anioła
swego z tobą, i poszczęści drogę twoję; a weźmiesz
żonę synowi memu z rodziny mojej, i z domu ojca
mego. **41** Tedy wolen będziesz od poprzysiężenia
mego, gdy przyjdziesz do rodziny mojej; ale jeźlićby jej
nie dano, wolen będziesz od poprzysiężenia mego.
42 Przyszedłem tedy dziś do studni, i rzekłem Panie,
Boże pana mego Abrahama, jeźliż ty teraz szczęścisz
drogę moję, którę ja idę: **43** Oto, ja stoję u studni wody;
niechajże panienka, która wynijdzie czerpać wodę, a
gdybym jej rzekł: Daj mi proszę napić się trochę wody
z wiadra twego; **44** A ona by rzekła do mnie: I ty pij,
naczerpię też i wielbłądom twoim: ta będzie żoną, którą
zgotował Pan synowi pana mego. **45** Niżelim ja tedy
przestał mówić w sercu swem, oto, Rebeka wychodziła,
niosąc wiadro swe na ramieniu swem, i przyszła do
studni, a czerpała; którejm rzekł: Daj mi pić proszę. **46**
Ona tedy prędko złożywszy wiadro z siebie, rzekła:
Pij, owszem i wielbłądy twoje napoję. I piłem; napoiła
też i wielbłądy. **47** I pytałem jej, mówiąc: Czyjaś ty
córka? i odpowiedziała: Jestem córka Batuela, syna
Nachorowego, którego mu urodziła Melcha, tedym
włożył nausznice na twarz jej, i manele na ręce jej.
48 Zatem pokłoniwszy się, dałem chwałę Panu, i
błogosławiłem Panu, Bogu pana mego Abrahama,
który mię prowadził drogą prawą, abym wziął córkę
brata pana mego, synowi jego **49** Przetoż teraz, jeźli
chcecie uczynić miłosierdzie i prawdę z panem moim,
oznajmijcie mi: a jeźli nie, powiedzcie mi też, żebym się
obrócił na prawo albo na lewo. **50** Tedy odpowiedział
Laban i Batuel, mówiąc: Od Pana ta rzecz wyszła; my
tobie w niczem przeczyć nie możemy. **51** Oto Rebeka
przed tobą; weźmij ją, a idź; a niech będzie żoną syna
pana twego, jako rzekł Pan. **52** I stało się, gdy usłyszał
sługa Abrahamów słowa ich pokłonił się aż do ziemi
Panu. **53** Zatem wyjął sługa on naczynia srebrne, i
naczynia złote, i szaty, a oddał je Rebece; dał też
upominki drogie bratu jej, i matce jej. **54** Jedli tedy i pili,
on i mężowie, którzy z nim byli, i zostali tam na noc; a
rano wstawszy, rzekł: Puśćcie mię do pana mego. **55** I
rzekł brat jej, i matka jej: Niechaj pomieszka z nami
dzieweczka dzień, albo dziesięć; potem pójdziesz. **56** A
on rzekł do nich: Nie zatrzymywajcie mię, gdyż Pan
poszczęścił drogę moję, puśćcie mię, abym jechał do
pana mego. **57** Zatem rzekli: Zawołajmy dzieweczki, a
spytajmy, co na to rzecze. **58** Tedy zawołali Rebeki, i
mówili do niej: Chceszże jechać z tym człowiekiem? A
ona odpowiedziała: Pojadę. **59** I puścili Rebekę siostrę
swoję, z mamką jej, i sługę Abrahamowego, z mężami
jego. **60** Tedy błogosławili Rebece, mówiąc jej: Siostraś
nasza, rozmnóż się w tysiąc tysięcy, a niech posiądzie
nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swych. **61** Tedy
wstawszy Rebeka z dzieweczkami swemi, i wsiadłszy
na wielbłądy jechały za onym mężem; i wziął sługa on

Rebekę, i odjechał. 62 A Izaak wracał się z przechadzki
od studni, którą zowią Żywiącego i Widzącego mię;
bo mieszkał w ziemi południowej. 63 A wyszedł był
Izaak, dla modlitwy na pole pod wieczór, i podniósłszy
oczy swe, ujrzał wielbłądy przychodzące. 64 Podniosła
też i Rebeka oczy swe, i ujrzała Izaaka, i zsiadła z
wielbłąda; 65 Bo rzekła do sługi: Cóż on za mąż, który
idzie przez pole przeciwko nam? I odpowiedział sługa:
Ten jest pan mój. A ona wziąwszy rańtuch nakryła się.
66 I powiedział on sługa Izaakowi wszystko, co sprawił.
67 I wprowadził ją Izaak do namiotu Sary, matki swojej;
i wziął Rebekę, i była mu żoną, i miłował ją. I ucieszył
się Izaak po śmierci matki swojej.

25 Potem Abraham pojął drugą żonę, której imię
było Ketura. 2 Która mu urodziła Zamrama, i
Joksana, i Madana, i Midyjana, i Jesobaka, i Suacha. 3
A Joksan spłodził Sabę, i Dedana; a synowie Dedanowi
byli Asurymowie i Letusymowie, i Leumymowie. 4
Synowie zaś Midyjanowi byli Hefa, i Hefer, i Henoch,
i Abyda, i Eldaa; wszyscy ci byli synowie Ketury. 5 I
dał Abraham wszystko, co miał, Izaakowi. 6 A synom
założnic, które miał Abraham, dał upominki; i wyprawił
je od Izaaka syna swego, jeszcze za żywota swego, ku
wschodowi do krainy wschodniej. 7 Teć są dni lat żywota
Abrahamowego, które przeżył, sto i siedemdziesiąt, i
pięć lat. 8 I ustawając umarł Abraham w starości dobrej,
zeszły w leciech, i syty dni; i przyłączon jest do ludu
swego. 9 I pogrzebli go Izaak i Ismael, synowie jego, w
jaskini Machpela, na polu Efrona, syna Socharowego,
Hetejczyka, które było przeciwko Mamre; 10 Na polu,
które był kupił Abraham u synów Hetowych; tam
pogrzebiony jest Abraham, i Sara, żona jego. 11 A
po śmierci Abrahamowej błogosławił Bóg Izaakowi,
synowi jego, a Izaak mieszkał u studni Żywiącego i
Widzącego mię. 12 A teć są rodzaje Ismaela, syna
Abrahamowego, którego urodziła Hagar, Egipczanka,
służebnica Sary, Abrahamowi. 13 I te są imiona synów
Ismaelowych w nazwiskach ich, według rodzajów ich:
pierworodny Ismaelów, Nebajot; po nim Kedar, i Abdeel,
i Mabsan. 14 I Masma, i Duma, i Masa. 15 Hadar, i
Tema, Jetur, Nafis i Kedma. 16 Ci są synowie Ismaelowi,
i te imiona ich, według miasteczek ich, i zamków ich,
dwanaście książąt w familijach ich. 17 A było lat żywota
Ismaelowego, sto lat, i trzydzieści lat i siedem lat, i
zszedł a umarł, i przyłączon jest do ludu swego. 18 I
mieszkali od Hewila aż do Sur, która leży na przeciwko
Egiptowi, idąc do Asyryi; przed obliczem wszystkich
braci swych umarł. 19 Te zaś są rodzaje Izaaka syna
Abrahamowego: Abraham spłodził Izaaka. 20 A Izaak
miał czterdzieści lat, gdy sobie pojął Rebekę, córkę
Batuela Syryjczyka, z krainy Syryjskiej, siostrę Labana,
Syryjczyka, za żonę. 21 Tedy się modlił Izaak Panu
za żonę swą, iż była niepłodna; i wysłuchał go Pan,
i poczęła Rebeka, żona jego. 22 A gdy się dziatki
trącały w żywocie jej, rzekła: Jeźliż tak miało być,
dlaczegożem poczęła? Szła tedy, aby się pytała Pana.
23 I rzekł jej Pan: dwa narody są w żywocie twoim,
i dwojaki lud z żywota twego rozdzieli się, a jeden
lud nad drugi lud możniejszy będzie, i większy będzie
służył mniejszemu. 24 A gdy się wypełniły dni jej, aby
porodziła, oto bliźnięta były w żywocie jej. 25 I wyszedł
pierwszy syn lisowaty, i wszystek jako szata kosmaty; i
nazwali imię jego Ezaw. 26 A potem wyszedł brat jego,
ręką swą trzymając za piętę, Ezawa i nazwano imię
jego Jakób; a Izaakowi było sześćdziesiąt lat, gdy mu
się oni narodzili. 27 A gdy urosły one dzieci, Ezaw był
mężem w myślistwie biegłym i rolnikiem, a Jakób był
mąż prosty mieszkający w namieciech. 28 I miłował
Izaak Ezawa, iż jadał z łowu jego; Rebeka zaś miłowała
Jakóba. 29 I uwarzył sobie Jakób potrawę, a na ten
czas przyszedł Ezaw z pola spracowany. 30 Tedy rzekł
Ezaw do Jakóba: Daj mi jeść, proszę cię z tej czerwonej
potrawy, bom się spracował: a przetoż nazwano imię
jego Edom. 31 Któremu rzekł Jakób: Przedajże mi
dziś pierworodztwo twoje. 32 I rzekł Ezaw: Otom ja
bliski śmierci, cóż mi po pierworodztwie? 33 I rzekł
Jakób: Przysiążże mi dziś, i przysiągł mu. I sprzedał
pierworodztwo swoje Jakóbowi. 34 Tedy Jakób dał
Ezawowi chleba, i potrawę z soczewicy, a on jadł i
pił, a potem powstawszy odszedł; i pogardził Ezaw
pierworodztwem swojem.

26 Potem był głód na ziemi, po onym głodzie
pierwszym, który był za dni Abrahamowych; I
poszedł Izaak do Abimelecha, do króla Filistyńskiego
do Gerar. 2 Bo mu się był ukazał Pan i mówił: Nie
zstępuj do Egiptu, ale mieszkaj w ziemi, o której Ja
powiem tobie. 3 Bądźże gościem w tej ziemi, a Ja
będę z tobą, i będęć błogosławił; albowiem tobie i
nasieniu twemu dam te wszystkie krainy, i utwierdzę
przysięgę, którąm przysiągł Abrahamowi, ojcu twemu.
4 I rozmnożę nasienie twoje jako gwiazdy niebieskie,
a dam nasieniu twemu wszystkie te krainy: A będą
błogosławione w nasieniu twojem wszystkie narody
ziemi. 5 Przeto, iż Abraham był posłuszny głosowi
mojemu, a strzegł postanowienia mego, przykazań
moich, ustaw moich i praw moich. 6 Tedy Izaak mieszkał
w Gerar. 7 I pytali się mężowie onego miejsca o żonie
jego; a on powiedział: Siostra to moja; bo się bał
mówić: Żona to moja; by go snać nie zabili mężowie
miejsca tego dla Rebeki, iż była piękna na wejrzeniu. 8
I stało się, gdy tam mieszkał przez nie mało dni, że
wyglądał Abimelech, król Filistyński, oknem, i ujrzał, że
Izaak żartował z Rebeką, żoną swą. 9 Tedy przyzwał
Abimelech do siebie Izaaka, i rzekł: Prawdziwieć to

żona twoja; czemużeś powiadał, siostra to moja? I
odpowiedział mu Izaak: Iżem u siebie mówił: Bym snać
nie umarł dla niej. 10 I rzekł Abimelech: Cóżeś nam to
uczynił? bez mała ktokolwiek z ludu nie spał z żoną
twoją: i przywiódłbyś był na nas grzech. 11 Rozkazał
tedy Abimelech wszystkiemu ludowi mówiąc: Kto by się
dotknął męża tego, albo żony jego, śmiercią umrze. 12
Tedy siał Izaak w onej ziemi, i zebrał roku onego sto
korcy, albowiem błogosławił mu Pan. 13 I zbogacił się
on mąż, a im dalej, tem więcej wzmagał się, aż urósł
wielce. 14 I miał stada owiec, i stada wołów, i czeladzi
dosyć; przetoż mu zajrzeli Filistyńczycy. 15 I wszystkie
studnie, które byli wykopali słudzy ojca jego, za dni
Abrahama, ojca jego, zasypali Filistyńczycy, i napełnili
je ziemią. 16 I rzekł Abimelech do Izaaka: Odejdź
od nas, albowiemeś daleko możniejszy niż my. 17 I
odszedł stamtąd Izaak, i rozbił namioty w dolinie Gerar,
i mieszkał tam. 18 I kopał zasię Izaak studnie wód,
które byli wykopali za dni Abrahama, ojca jego, co je
byli zasypali Filistyni po śmierci Abrahamowej, i zwał je
temiż imiony, któremi je był nazwał ojciec jego. 19 Tedy
kopali słudzy Izaakowi w onej dolinie, i znaleźli tam
studnią wód żywych. 20 Lecz poswarzyli się pasterze
Gerarscy z pasterzami Izaakowymi, mówiąc: Nasza
to woda; przeto nazwał imię studni onej, Hesek, iż
się swarzyli z nim o nię. 21 Potem wykopali drugą
studnią, i swarzyli się też o nię; dla tegoż nazwał imię jej
Sydna. 22 Zatem przeniósł się stamtąd, i wykopał drugą
studnią o którą żadnego sporu nie było; i nazwał imię
jej Rechobot, i mówił: Oto, teraz rozszerzył nas Pan, i
uroślismy na ziemi. 23 I wstąpił stamtąd do Beerseby.
24 I ukazał mu się Pan onejże nocy, mówiąc: Jam jest
Bóg Abrahama, ojca twego, nie bój się, bom Ja jest z
tobą; i będęć błogosławił, i rozmnożę nasienie twoje,
dla Abrahama, sługi mego. 25 Tedy tam zbudował
ołtarz, i wzywał imienia Pańskiego, i rozbił tam namiot
swój, tamże też wykopali słudzy Izaakowi studnię.
26 Abimelech potem przyjechał do niego z Gerar, i
Achuzat przyjaciel jego, i Fikol, hetman wojska jego. 27
Do których rzekł Izaak: Przeczżeście przyjechali do
mnie, gdyż wy mnie macie w nienawiści, i wypędziliście
mię od siebie? 28 A oni odpowiedzieli: Obaczyliśmy
to dobrze, że Pan jest z tobą, i rzekliśmy: Uczyńmy
teraz przysięgę między sobą, między nami i między
tobą, i postanowimy przymierze z tobą; 29 Abyś nam
nic złego nie czynił, jakośmy się też ciebie nie tykali;
i jakośmyć tylko dobrze czynili, a puściliśmy cię w
pokoju; a tyś teraz błogosławiony od Pana. 30 Tedy
im sprawił ucztę, a jedli i pili. 31 Potem wstawszy
bardzo rano przysięgli jeden drugiemu; i wyprowadził
je Izaak, i odeszli od niego w pokoju. 32 I stało się
onegoż dnia, przyszli słudzy Izaakowi, i powiedzieli
mu o studni, którą wykopali, mówiąc mu: Znaleźliśmy
wodę. 33 I nazwał ją Syba; dlategoż imię miasta onego
jest nazwane Beerseba aż do dnia dzisiejszego. 34
Potem Ezaw mając czterdzieści lat, pojął sobie za
żonę Judytę, córkę Beery Hetejczyka, i Basemat, córkę
Elona, Hetejczyka. 35 Które się bardzo naprzykrzały
Izaakowi i Rebece.

27 I stało się, gdy się zestarzał Izaak, i zaćmiły się
oczy jego, tak, iż widzieć nie mógł: tedy wezwał
Ezawa, syna swego starszego, i rzekł mu: Synu mój!
a on odpowiedział: Owom ja. 2 I rzekł Izaak: Otom
się już zestarzał, a nie wiem dnia śmierci swej. 3
Przetoż teraz weźmij proszę naczynia twoje, sajdak
twój, i łuk twój, a wynijdź w pole, i ułów mi zwierzynę. 4
I nagotuj mi potrawy smaczne, w jakich się kocham,
i przynieś mi, a będę jadł, abyć błogosławiła dusza
moja, pierwej, niż umrę. 5 Ale Rebeka słyszała, gdy
to mówił Izaak do Ezawa, syna swego; tedy wyszedł
Ezaw na pole, aby ułowił zwierzynę i przyniósł. 6 I
rzekła Rebeka do Jakóba, syna swego, mówiąc: Otom
słyszała, gdy ojciec twój mówił do Ezawa, brata twego,
i rzekł: 7 Przynieś mi co z obłowu, a nagotuj mi potrawy
smaczne, abym jadł, i błogosławił ci przed obliczem
Pańskiem, pierwej, niż umrę. 8 A tak teraz synu mój,
usłuchaj głosu mego w tem, co ja rozkazuję tobie.
9 A szedłszy do trzody, przynieś mi stamtąd dwoje
koźląt dobrych, a nagotuję z nich potrawy smaczne
ojcu twemu, jako rad jada. 10 I zaniesiesz ojcu twemu,
a będzie jadł; dlatego abyć błogosławił, pierwej niż
umrze. 11 Tedy rzekł Jakób do Rebeki, matki swej: Oto,
Ezaw brat mój, człowiek kosmaty, a jam człowiek gładki;
12 Jeźli mię pomaca ojciec mój, a będzie rozumiał,
że z niego szydzę, przywiodę na się przekleństwo, a
nie błogosławieństwo. 13 I rzekła mu matka jego: Na
mię niech będzie przekleństwo twoje, synu mój; tylko
usłuchaj głosu mego, a szedłszy, przynieś mi. 14 Tedy
on szedłszy wziął, i przyniósł matce swej; i nagotowała
matka jego potrawy smaczne, jako rad jadał ojciec
jego. 15 I wziąwszy Rebeka szaty Ezawa, syna swego
starszego, najkosztowniejsze, które miała u siebie w
domu, oblokła w nie Jakóba, syna swego młodszego.
16 A skórkami koźlęcemi obwinęła ręce jego, i gładkość
szyi jego. 17 I dała chleb i potrawy smaczne, które
nagotowała, w ręce Jakóba syna swego. 18 A on
wszedłszy do ojca swego mówił: Ojcze mój! a on rzekł:
Owom ja! Ktoś ty jest, synu mój? 19 I rzekł Jakób do ojca
swego: Jam jest Ezaw, pierworodny twój. Uczyniłem,
jakoś mi rozkazał; wstań proszę, siądź, a jedz z obłowu
mego, aby mi błogosławiła dusza twoja. 20 I rzekł Izaak
do syna swego: Cóż to jest? Prędkoś to znalazł, synu
mój? a on odpowiedział: Sposobił to Pan Bóg twój,
że mi się nagodziło. 21 Zatem Izaak rzekł do Jakóba:
Przystąp sam, abym cię pomacał, synu mój, jeźliś ty

jest syn mój Ezaw, czyli nie. 22 Tedy przystąpił Jakób
do Izaaka, ojca swego, który pomacawszy go, rzekł:
Głos jest głos Jakóbów, ale ręce Ezawowe. 23 I nie
poznał go; albowiem były ręce jego jako ręce Ezawa,
brata jego, kosmate; i błogosławił mu. 24 I rzekł: Tyżeś
jest syn mój Ezaw? a on odpowiedział: Ja. 25 Zatem
rzekł: Podajże mi, żebym jadł z obłowu syna mego,
abyć błogosławiła dusza moja. Tedy mu podał, i jadł.
Przyniósł mu też wina, i pił. 26 I rzekł mu Izaak, ojciec
jego: Przystąpże teraz a pocałuj mię, synu mój. 27 Tedy
przystąpiwszy pocałował go, a skoro poczuł wonność
szat jego, błogosławił mu, mówiąc: Oto wonność syna
mego, jako wonność pola, któremu błogosławił Pan.
28 Niechajżeć da Bóg z rosy niebieskiej, i z tłustości
ziemskiej, i obfitość zboża i wina. 29 Niechaj ci służą
ludzie, a niech ci się kłaniają narodowie. Bądź panem
braci twojej, a niech ci się kłaniają synowie matki twojej;
którzy by cię przeklinali, niech będą przeklętymi, a
którzy by cię błogosławili, niech będą błogosławionymi.
30 I stało się, gdy przestał Izaak błogosławić Jakóbowi,
i ledwie Jakób odszedł od oblicza Izaaka, ojca swego,
tedy Ezaw brat jego, przyszedł z łowu swego. 31
Który nagotowawszy potrawy smaczne, przyniósł je
ojcu swemu, i mówił do ojca swego: Wstańże ojcze
mój, a jedz z obłowu syna twego, aby mi błogosławiła
dusza twoja. 32 Tedy mu rzekł Izaak, ojciec jego:
Któżeś ty? A on rzekł: Jam jest syn twój, pierworodny
twój, Ezaw. 33 I zląkł się Izaak zlęknieniem bardzo
wielkiem, i rzekł: Któż to, a gdzie jest ten, co ułowił
zwierzynę, i przyniósł mi? i jadłem ze wszystkiego,
pierwej, niżeś ty przyszedł, i błogosławiłem mu, i będzie
błogosławionym. 34 A usłyszawszy Ezaw słowa ojca
swego, zawołał głosem wielkiem, i był żałością wielką
zjęty, i rzekł ojcu swemu: Błogosławże też i mnie, ojcze
mój. 35 A on mu rzekł: Przyszedł brat twój chytrze,
i wziął błogosławieństwo twoje. 36 Tedy Ezaw rzekł:
Słusznieć nazwano imię jego Jakób, podszedł mię
bowiem już dwa kroć; pierworodztwo moje wziął, a teraz
oto odniósł błogosławieństwo moje. I rzekł: Toś mi nie
zachował błogosławieństwa? 37 Odpowiedział Izaak, i
rzekł do Ezawa: Otom go panem postanowił nad tobą, i
wszystkich braci jego dałem mu za sługi, i zbożem, i
winem opatrzyłem go; a tobie cóż teraz mam uczynić,
synu mój? 38 I rzekł Ezaw do ojca swego: Izali tylko
jedno błogosławieństwo masz, ojcze mój? Błogosławże
i mnie; i jamci syn twój, ojcze mój. I podniósł Ezaw głos
swój, a płakał. 39 I odpowiedział Izaak, ojciec jego,
i rzekł mu: Oto w tłustości ziemi będzie mieszkanie
twoje, i w rosie niebieskiej z góry. 40 A z miecza
twego żyć będziesz, i bratu twemu będziesz służył;
ale stanie się, że i ty panować będziesz, i zrzucisz
jarzmo jego z szyi twojej. 41 Przetoż nienawidził Ezaw
Jakóba dla błogosławieństwa, którem mu błogosławił
ojciec jego; i mówił Ezaw w sercu swem: Przybliżają
się dni żałoby ojca mego, a zabiję Jakóba, brata
mego. 42 I oznajmiono Rebece słowa Ezawa, syna
jej starszego, która posławszy, wezwała Jakóba, syna
swego młodszego, i rzekła do niego: Oto Ezaw, brat
twój, cieszy się tem, iż cię zabije. 43 Przetoż teraz,
synu mój, usłuchaj głosu mego, a wstawszy, uciecz do
Labana, brata mego, do Haranu, 44 I pomieszkaj z
nim przez jaki czas, aż ucichnie gniew brata twego, 45
Aż się odwróci zapalczywość brata twego od ciebie, i
zapomni tego, coś mu uczynił; potem ja poślę, a wezmę
stamtąd; bo czemuż mam was obydwóch postradać
jednego dnia? 46 I rzekła Rebeka do Izaaka: Obmierzł
mi żywot mój dla córek Hetejskich; jeźliże i Jakób
weźmie sobie żonę z córek Hetejskich, jakie są córki
ziemi tej, cóż mi po żywocie?

28 Tedy wezwał Izaak Jakóba, i błogosławił mu, a
rozkazał mu, mówiąc: Nie pojmuj żony z córek
Chananejskich. 2 Ale wstawszy idź do krainy Syryjskiej,
do domu Batuela, ojca matki twojej, a weźmij sobie
stamtąd żonę, z córek Labana, brata matki twojej. 3
A Bóg Wszechmogący niech ci błogosławi, a niech
cię rozrodzi i rozmnoży, abyś był w mnóstwo ludu; 4
I niech ci da błogosławieństwo Abrahamowe, tobie
i nasieniu twemu z tobą, abyś odziedziczył ziemię
pielgrzymstwa twojego, którą dał Bóg Abrahamowi.
5 I tak wysłał Izaak Jakóba, który szedł do krainy
Syryjskiej, do Labana, syna Batuelowego, Syryjczyka,
brata Rebeki, matki Jakóbowej i Ezawowej. 6 A widząc
Ezaw, iż błogosławił Izaak Jakóbowi, i posłał go do
krainy Syryjskiej, aby sobie pojął stamtąd żonę, a iż
błogosławiąc mu, przykazał, mówiąc: Nie weźmiesz
żony z córek Chananejskich; 7 I Jakób posłuszny
był ojcu swemu i matce swojej, i poszedł do krainy
Syryjskiej; 8 Widząc też Ezaw, że się nie podobają
córki Chananejskie w oczach Izaaka, ojca jego: 9 Tedy
szedł Ezaw do Ismaela, i pojął mimo inne żony swoje,
Mahalatę córkę Ismaela, syna Abrahamowego, siostrę
Nebajotowę, sobie za żonę. 10 A Jakób wyszedłszy z
Beerseba, szedł do Haranu. 11 I przyszedł na jedno
miejsce, i nocował tam (albowiem już było zaszło
słońce) a wziąwszy jeden z kamieni miejsca onego,
podłożył pod głowę swoję, i spał na temże miejscu. 12 I
śniło mu się, a ono drabina stała na ziemi, a wierzch
jej dosięgał nieba; a oto, Aniołowie Boży wstępowali i
zstępowali po niej. 13 A Pan stał nad nią i rzekł; Jam jest
Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka, ziemię
tę, na której ty śpisz, tobie dam i nasieniu twojemu. 14
A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz
się na zachód, i na wschód, i na północy, i na południe;
a będą ubłogosławione w tobie wszystkie narody ziemi
i w nasieniu twojem. 15 A oto, Ja jestem z tobą i strzec

cię będę gdziekolwiek pójdziesz, i przywrócę cię do tej
ziemi; bo nie opuszczę cię, aż uczynię com ci rzekł.
16 Tedy gdy się ocknął Jakób ze snu swego, rzekł:
Zaprawdę Pan jest na tem miejscu, a jam nie wiedział.
17 I zlęknąwszy się, rzekł: O jako to straszne miejsce!
nic tu nie jest innego jedno dom Boży, a tu brama
niebieska. 18 I wstał Jakób bardzo rano, a wziąwszy
kamień, który był podłożył pod głowę swoję, postawił go
na znak, i nalał oliwy na wierzch jego. 19 I nazwał imię
miejsca onego Betel; bo było przedtem imię miasta
onego Luz. 20 Tedy uczynił Jakób ślub, mówiąc: Jeźliż
będzie Bóg ze mną, a strzec mię będzie na tej drodze,
którą ja idę, i da mi chleb ku jedzeniu, i odzienie ku
obłóczeniu, 21 A wrócę się w pokoju do domu ojca
mego: tedy będzie mi Pan za Boga. 22 A kamień ten,
którym wystawił na znak, będzie domem Bożym, a ze
wszystkiego, co mi dasz, dziesięcinę pewną oddawać
ci będę.

29 Tedy Jakób wstawszy, poszedł do ziemi,
mieszkających na wschód słońca. 2 I ujrzał
studnią na polu, i trzy stada owiec leżących przy niej;
bo z onej studni napawano stada, a kamień wielki był
na wierzchu onej studni. 3 Albowiem schodziły się tam
wszystkie stada, i odwalono kamień z wierzchu studni,
a napawano stada; potem zaś kładziono kamień na
wierzch studni na miejsce jego. 4 Tedy rzekł do nich
Jakób: Bracia moi, skądeście? i odpowiedzieli: Z Haranu
jesteśmy. 5 I rzekł do nich Jakób: A znacie Labana,
syna Nachorowego? odpowiedzieli: Znamy. 6 Zatem
rzekł do nich: A dobrze się ma? a oni odpowiedzieli:
Dobrze; a oto, Rachel córka jego idzie z stadem. 7
Tedy rzekł: Oto, jeszcze dosyć dnia, i nie czas zganiać
stada; napójcież owce, a idźcie, popaście ich. 8 A oni
odpowiedzieli: Nie możemy, ażby się zebrały wszystkie
stada, i odwalony był kamień z wierzchu studni, abyśmy
napoili stada. 9 A gdy to jeszcze mówił z nimi, Rachel
nadeszła z owcami ojca swego, bo je ona pasła.
10 I gdy ujrzał Jakób Rachelę, córkę Labana, brata
matki swojej, z owcami Labana, brata matki swej: tedy
przystąpił Jakób, i odwalił kamień z wierzchu studni, a
napoił owce Labana, brata matki swojej. 11 I pocałował
Jakób Rachelę, i podniósłszy głos swój płakał. 12 I
oznajmił Jakób Racheli, że jest bratem ojca jej, a iż jest
synem Rebeki: a ona bieżawszy opowiedziała to ojcu
swemu. 13 A gdy usłyszał Laban wieść o Jakóbie, synu
siostry swojej, wybieżał przeciwko niemu, i obłapił go, a
pocałowawszy, wwiódł do domu swego. A on Labanowi
powiedział o wszystkiem. 14 I rzekł mu Laban: Zaisteś
ty jest kość moja, i ciało moje. I mieszkał u niego przez
cały miesiąc. 15 Potem rzekł Laban do Jakóba: Izali,
żeś mi brat, służyć mi będziesz darmo? powiedz mi,
jaką ma być zapłata twoja. 16 A miał Laban dwie córki:
imię starszej Lija, a imię młodszej Rachel. 17 Ale Lija
była chorych oczu, a Rachel zaś pięknego oblicza,
i wdzięczna na wejrzeniu. 18 Miłował tedy Jakób
Rachelę, i rzekł: Będęć służył siedem lat za Rachelę,
córkę twoję młodszą. 19 Odpowiedział Laban: Lepiej
że ją tobie dam, niźlibym ją miał dać mężowi innemu:
mieszkajże ze mną. 20 I służył Jakób za Rachelę
siedem lat, i zdał mu się ten czas jako kilka dni, przeto
że ją miłował. 21 Potem rzekł Jakób do Labana: Daj
mi żonę moję, ponieważ się wypełniły dni moje, abym
wszedł do niej. 22 Tedy wezwawszy Laban wszystkich
mężów miejsca onego, sprawił ucztę. 23 A gdy był
wieczór, wziął Liję, córkę swoję, i wwiódł ją do niego, a
Jakób wszedł do niej. 24 Dał też Laban i Zelfę, dziewkę
swoję, Lii, córce swej, za służebnicę. 25 A gdy było
rano, poznał Jakób, że to Lija, i rzekł do Labana: Cóżeś
mi to uczynił? Izalim ja nie za Rachelę tobie służył?
czemużeś mię tedy oszukał? 26 I odpowiedział Laban:
Nie jest to w zwyczaju u nas, aby miano wydawać za
mąż młodszą przed starszą. 27 Wytrwaj z tą tydzień, a
dam ci i tę za służbę, którą mi będziesz służył jeszcze
drugie siedem lat. 28 I uczynił tak Jakób, i wypełnił z tą
tydzień; potem dał mu Laban Rachelę, córkę swoję,
za żonę. 29 Dał też Laban Racheli, córce swej, Balę
dziewkę swoję; dał jej za służebnicę. 30 Tedy też wszedł
Jakób do Racheli, i miłował Rachelę bardziej niż Liję,
a służył mu jeszcze drugie siedem lat. 31 A widząc
Pan, że nienawidził Liję, otworzył żywot jej; a Rachel
niepłodna była. 32 Tedy począwszy Lija porodziła syna,
i nazwała imię jego Ruben, bo rzekła: Zaiste wejrzał
Pan na utrapienie moje; a tak teraz miłować mię będzie
mąż mój. 33 I zasię poczęła, i porodziła syna, a rzekła:
Zaiste usłyszał Pan, żem ja była w nienawiści, przetoż
dał mi też i tego; i nazwała imię jego Symeon. 34
Potem jeszcze poczęła, i porodziła syna, i rzekła: I tym
razem przyłączy się mąż mój do mnie, bom mu urodziła
trzech synów; przetoż nazwała imię jego Lewi. 35 Nad
to jeszcze poczęła, i porodziła syna, i rzekła: Teraz już
chwalić będę Pana; przetoż nazwała imię jego Juda, i
przestała rodzić.

30 A widząc Rachel, że nie rodziła Jakóbowi, zajrzała
Rachel siostrze swej, rzekła do Jakóba: Daj
mi syny, a jeźli nie dasz, umrę. 2 Zapalił się tedy
gniewem Jakób na Rachelę, i rzekł: Zażem ja Bóg,
który zawściągnął płód żywota twego? 3 A ona rzekła:
Oto służebnica moja Bala; wnijdźże do niej, i porodzi na
kolanach moich, a będę też miała syny z niej. 4 I dała
mu Balę, służebnicę swoję, za żonę; i wszedł Jakób do
niej. 5 Tedy poczęła Bala, i urodziła Jakóbowi syna. 6
I rzekła Rachel: Skazał za mną Bóg, i usłyszał głos
mój, a dał mi syna; i dlatego nazwała imię jego Dan.
7 Potem zaś począwszy porodziła Bala, służebnica

Racheli, drugiego syna Jakóbowi. 8 Tedy rzekła Rachel:
Mężniem się biedziła z siostrą moją, a przemogłam;
i nazwała imię jego Neftali. 9 A obaczywszy Lija, że
przestała rodzić, wzięła też Zelfę, służebnicę swoję, i
dała ją Jakóbowi za żonę. 10 I urodziła Zelfa, służebnica
Lii, Jakóbowi syna. 11 Zatem Lija rzekła: Przyszedł
huf; i nazwała imię jego Gad. 12 Porodziła też Zelfa,
służebnica Lii, drugiego syna Jakóbowi. 13 I rzekła Lija:
To na szczęście moje; bo mię szczęśliwą będą zwały
niewiasty; i nazwała imię jego Aser. 14 I wyszedł Ruben
czasu żniwa pszenicznego, i znalazł pokrzyki na polu,
a przyniósł je do Lii, matki swej; i rzekła Rachel do Lii:
Daj mi też proszę z pokrzyków syna twego. 15 A ona
jej odpowiedziała: A małoż na tem, żeś mi wzięła męża
mego, iż też chcesz wziąć i pokrzyki syna mego? Tedy
rzekła Rachel: Niechajże śpi z tobą tej nocy za pokrzyki
syna twego. 16 A gdy się wracał Jakób z pola pod
wieczór, wyszła Lija przeciwko jemu, i rzekła: Do mnie
wnijdziesz, gdyżem cię pewną zapłatą najęła sobie
pokrzykami syna mego; i spał z nią onej nocy. 17 Tedy
wysłuchał Bóg Liję; i poczęła, i porodziła Jakóbowi
syna piątego. 18 I rzekła Lija: Oddał mi Bóg zapłatę
moją, żem była dała służebnicę moję mężowi mojemu;
i nazwała imię jego Isaszar. 19 Potem począwszy
jeszcze Lija, porodziła szóstego syna Jakóbowi. 20 I
mówiła Lija: Obdarzył mnie Bóg zacnym upominkiem;
już teraz będzie ze mną mieszkał mąż mój, bom mu
urodziła sześciu synów; i nazwała imię jego Zabulon.
21 Potem porodziła córkę, i nazwała imię jej Dyna. 22
Wspomniał też Bóg, na Rachelę, i wysłuchał ją Bóg, a
otworzył żywot jej. 23 Tedy począwszy porodziła syna, i
rzekła: Odjął Bóg zelżywość moję. 24 I nazwała imię
jego Józef, mówiąc: Niech mi przyda Pan drugiego
syna. 25 I stało się, gdy porodziła Rachel Józefa,
mówił Jakób do Labana: Puść mię, abym się wrócił
do miejsca mego, i do ziemi mojej. 26 Daj mi żony
moje, i dzieci moje, za którem ci służył, że odejdę; bo ty
wiesz posługi moje, jakom ci służył. 27 I rzekł do niego
Laban: Proszę, jeźlim znalazł łaskę w oczach twoich,
zostań ze mną; bom doznał tego, że mi Pan dla ciebie
błogosławił. 28 I rzekł: Mianuj mi zapłatę twoję, a dam
ci ją. 29 Tedy mu odpowiedział Jakób: Ty wiesz, jakom
ci służył, i jaki był dobytek twój przy mnie. 30 Bo ta
trocha, którąś miał przede mną, rozmnożyła się wielce;
i błogosławił ci Pan na przyjście moję, a teraz kiedyż ja
się też starać będę o dom swój? 31 I rzekł: Cóżci mam
dać? I odpowiedział Jakób: Nie dasz mi nic; ale jeźli to
uczynisz coć powiem, tedy się wrócę, a będę pasł i
strzegł bydła twego. 32 Przejdę dziś przez wszystkie
trzody twoje, odłączając stamtąd każde bydlę pstre i
nakrapiane, i każde bydlę płowe między owcami, a
nakrapiane i pstre między kozami; to będzie zapłatą
moją. 33 I da świadectwo o mnie sprawiedliwość moja
na potem, gdy przyjdzie do zapłaty mojej przed tobą;
wszystko co nie będzie pstre i nakrapiane między
kozami, a płowe między owcami, niech będzie za
kradzież poczytane przy mnie. 34 Tedy rzekł Laban:
Oby się stało według słowa twego! 35 I odłączył onegoż
dnia kozły strokate, i nakrapiane, i wszystkie kozy
pstre, i nakrapiane, i wszystkie, co jaką białą odmianę
miały, także i płowe między owcami, i oddał je do rąk
synów swych. 36 I odłączył się Laban od Jakóba,
jakoby na trzy dni drogi; a Jakób pasł ostatek owiec
Labanowych. 37 Nabrał tedy Jakób prętów zielonych
topolowych, i laskowych, i kasztanowych, i obłupił
miejscami skórę ich do białego, obnażając białość,
która na prętach była. 38 I nakładł onych prętów, które
był obłupił, do rynien i do koryt, gdzie lano wody (
gdy przychodziły owce, aby piły) nakładł ich przeciwko
owcom, aby poczynały, gdyby pić przychodziły. 39 I
poczynały owce patrząc na one pręty, i rodziły jagnięta
strokate, pstre i nakrapiane. 40 I odłączył Jakób
jagnięta, a stawiał owce twarzą do jagniąt strokatych,
i do wszystkich płowych w stadzie Labanowem, a
swoje stada stawiał osobno, ani ich obracał ku stadu
Labanowemu. 41 A gdy wszystkich owiec co rańszych
przypuszczanie bywało, kładł Jakób pręty przed oczy
owiec w koryta, aby poczynały patrząc na pręty. 42 Lecz
gdy późniejszych owiec przypuszczanie było, nie kładł
ich: i były późniejsze Labanowe, a rańsze Jakóbowe.
43 I tak zbogacił się on człowiek bardzo, i miał owiec
wiele, i służebnic i sług, i wielbłądów, i osłów.

31 Potem gdy usłyszał Jakób słowa synów
Labanowych mówiących: Pobrał Jakób wszystko,
co miał ojciec nasz, i z tego, co było ojca naszego, tej
wszystkiej zacności dostał. 2 Widział też Jakób twarz
Labanową, a oto, nie był takim przeciwko niemu, jako
przedtem. 3 Tedy rzekł Pan do Jakóba: Wróć się do
ziemi ojców twoich, i do rodziny twojej, a będę z tobą. 4
Przetoż posłał Jakób, i wyzwał Rachelę i Liję na pole do
trzody swojej. 5 I rzekł im: Widzę ja twarz ojca waszego,
że nie jest takim przeciwko mnie, jako przedtem, lecz
Bóg ojca mego był ze mną. 6 Wy też same wiecie,
żem ze wszystkich sił moich służył ojcu waszemu; 7
Ale ojciec wasz oszukał mię, i odmienił zapłatę moję
po dziesięć kroć; jednak nie dopuścił mu Bóg, aby mi
szkodził. 8 Jeźli kiedy powiedział: Pstre będą zapłatą
twoją, tedy rodziły wszystkie owce jagnięta pstre; a gdy
zaś mówił: Strokate będą zapłatą twoją, tedy rodziły
wszystkie owce jagnięta strokate. 9 I odjął Bóg dobytek
ojca waszego, a dał go mnie. 10 Stało się bowiem w
ten czas, gdy się owce złączały, żem podniósł oczy
swe, i widziałem przez sen, a oto, samcy złączały się
z owcami strokatemi, pstremi, i biało nakrapianemi.
11 Tedy mi rzekł Anioł Boży we śnie: Jakóbie! A jam

odpowiedział: Owom ja. 12 Potem rzekł: Podnieś teraz
oczy swe, a obacz wszystkie samce złączające się
z owcami strokatemi, pstremi, i biało nakrapianemi;
bom widział wszystko, coć Laban uczynił. 13 Jam Bóg
Betel, gdzieś namazał kamień, gdzieś mi poślubił ślub.
Teraz tedy wstań, wynijdź z ziemi tej, a wróć się do
ziemi rodziny twojej. 14 Tedy odpowiedziała Rachel
i Lija, i rzekły mu: Izaż jeszcze mamy cząstkę jaką i
dziedzictwo w domu ojca naszego? 15 Izażeśmy za
obce nie były poczytane u niego? Iż nas przedał; i
miałże by jeszcze do szczętu zjeść majętność naszę?
16 Albowiem wszystko bogactwo, które odjął Bóg ojcu
naszemu, nasze jest, i synów naszych; przetoż teraz
wszystko uczyń, coć Bóg rozkazał. 17 Wstał tedy Jakób,
i wsadził syny swe, i żony swe na wielbłądy. 18 I zabrał
wszystkę trzodę swoję, i wszystkę majętność swoję,
której był nabył, dobytek nabycia swego, którego był
nabył w krainie Syryjskiej, aby się wrócił do Izaaka, ojca
swego, do ziemi Chananejskiej. 19 A Laban odszedł był
strzyc owce swoje: wtem ukradła Rachel bałwany, które
miał ojciec jej. 20 I wykradł się Jakób potajemnie od
Labana Syryjczyka, tak że mu nie oznajmił, iż uciekał.
21 I uciekł sam ze wszystkiem co miał, a wstawszy
przeprawił się przez rzekę, i udał się ku górze Galaad.
22 I dano znać Labanowi dnia trzeciego, że uciekł
Jakób. 23 Który wziąwszy bracią swoję z sobą, gonił
go przez siedem dni, i doścignął go na górze Galaad.
24 Lecz przyszedł Bóg do Labana Syryjczyka we śnie
onej nocy, i rzekł mu: Strzeż się, abyś nie mówił z
Jakóbem nic przykrego. 25 I dogonił Laban Jakóba, a
Jakób już był namiot swój rozbił na górze; Laban też
rozbił namiot z bracią swą na onejże górze Galaad. 26
Tedy Laban rzekł do Jakóba: Cóżeś uczynił, żeś się
wykradł potajemnie ode mnie, a uwiodłeś córki moje,
jakoby pojmane mieczem? 27 Przeczżeś potajemnie
uciekł, a wykradłeś się ode mnie, a nie oznajmiłeś
mi, gdyżbym cię był puścił z radością, i z pieśniami,
i z bębnem, i z harfą? 28 I nie dopuściłeś mi, abym
pocałował syny moje, i córki moje? Zaiste głupieś sobie
począł. 29 Jest to w mocy ręki mojej, uczynić wam co
złego; ale Bóg ojca waszego przeszłej nocy rzekł do
mnie, mówiąc: Strzeż się abyś z Jakóbem nie mówił
nic przykrego. 30 A teraz gdyć się chciało odejść, żeś
wielce pragnął do domu ojca twego, czemużeś ukradł
bogi moje? 31 I odpowiadając Jakób, rzekł do Labana:
Iżem się bał, i myślałem, byś mi snać nie wydarł córek
twoich. 32 Lecz ten, u kogo znajdziesz bogi twoje,
niech umrze; przed bracią naszą poznajże, co twego
u mnie, i weźmij sobie; a nie wiedział Jakób, że je
Rachel ukradła. 33 Wszedł tedy Laban do namiotu
Jakóbowego, i do namiotu Lii, i do namiotu obydwóch
służebnic, a nie znalazł; a wyszedłszy z namiotu Lii
wszedł do namiotu Racheli. 34 A Rachel wziąwszy one
bałwany włożyła je pod sidło wielbłądowe, i usiadła na
nich; i zmacał Laban wszystek namiot, a nie znalazł. 35
Tedy ona rzekła do ojca swego: Niech się nie gniewa
pan mój, że nie mogę powstać przed twarzą twoją, bo
według zwyczaju niewiast przypadło na mię; i szukał, a
nie znalazł bałwanów. 36 Rozgniewał się tedy Jakób,
i fukał na Labana; a odpowiadając Jakób, rzekł do
Labana: Cóż za przestępstwo moje, co za grzech
mój, żeś mię gonił zapaliwszy się? 37 Otoś zmacał
wszystek sprzęt mój: cóżeś znalazł ze wszystkiego
sprzętu domu twego? połóż tu przed bracią moją, i
bracią twoją, a niech rozsądzą między nami dwoma. 38
Już dwadzieścia lat mieszkałem z tobą; owce twoje i
kozy twoje nie pomiatały, a baranów stada twego nie
jadałem. 39 Rozszarpanego od zwierza nie przyniosłem
ci, jam szkodę nagradzał; z ręki mojej szukałeś tego, co
było ukradzione we dnie, i co było ukradzione w nocy.
40 Bywało to, że we dnie trapiło mię gorąco, a mróz
w nocy, tak, że odchadzał sen mój od oczu moich.
41 Jużem ci dwadzieścia lat w domu twoim służył;
czternaście lat za dwie córki twoje, a sześć lat za bydło
twoje; a odmieniałeś zapłatę moję po dziesięć kroć. 42 I
by był Bóg ojca mego, Bóg Abrahama, i strach Izaaka,
nie był przy mnie, pewnie byś mię był teraz próżnego
puścił; ale na utrapienie moje, i na pracę rąk moich
wejrzał Bóg, i przestrzegał cię nocy przeszłej. 43 Tedy
odpowiedział Laban, i rzekł do Jakóba: Córki te córki
są moje, i synowie ci są synowie moi, i dobytek ten
dobytek mój, i wszystko co widzisz, moje jest; a tym
córkom moim, cóż dziś uczynię, albo synom ich, które
zrodziły? 44 Pójdźże tedy, a uczyńmy przymierze, ja i
ty, a będzie świadectwo między mną, i między tobą.
45 I wziął Jakób kamień, a postawił go na znak. 46 I
rzekł Jakób do braci swej: Nazbierajcie kamieni; którzy
nanosili kamieni, i uczynili kupę, i jedli tam na onej
kupie. 47 I nazwał ją Laban Jegar Sahaduta, a Jakób
ją nazwał Galed. 48 Bo mówił Laban: Kupa ta niech
będzie świadkiem między mną i między tobą dzisiaj;
przetoż Jakób nazwał imię jej Galed, 49 I Myspa;
albowiem rzekł Laban: Niech upatruje Pan między mną
i między tobą, gdy się rozejdziemy jeden od drugiego.
50 Jeźli będziesz trapił córki moje, i jeźli pojmiesz żony
nad córki moje, nie masz tu nikogo między nami; bacz,
że Bóg jest świadkiem między mną i między tobą. 51 I
rzekł nad to Laban do Jakóba: Oto, ta kupa kamieni, i
oto, znak ten, którym postanowił między mną i między
tobą. 52 Świadkiem ta kupa, i świadkiem ten znak
będzie tego, iż ja do ciebie nie pójdę dalej za tę kupę, i
ty też nie pójdziesz do mnie za tę kupę, i za ten znak,
na złe. 53 Bóg Abrahamów i Bóg Nachorów niechaj
rozsądzą między nami, Bóg ojca ich. Przysiągł tedy
Jakób przez strach ojca swego Izaaka. 54 I nabił Jakób
bydła na górze, i wezwał braci swej ku jedzeniu chleba.

Tedy jedli chleb, i nocowali na onej górze. 55 Potem
Laban wstawszy bardzo rano, pocałował syny swoje
i córki swe, i błogosławił im; a odszedłszy, wrócił się
Laban na miejsce swoje.

32 A Jakób też poszedł w drogę swoję i potkali się z
nim Aniołowie Boży. 2 I rzekł Jakób ujrzawszy je:
Obóz to Boży; i nazwał imię miejsca onego Mahanaim.
3 Potem posłał Jakób posły przed sobą do Ezawa, brata
swego, do ziemi Seir, do krainy Edomskiej. 4 I rozkazał
im mówiąc: Tak rzeczecie do pana mego Ezawa: To
mówi sługa twój Jakób: U Labana byłem gościem, i
mieszkałem z nim aż do tego czasu. 5 A mam woły i
osły, owce, i sługi, i służebnice, a posyłam odpowiedzieć
panu memu, żebym znalazł łaskę w oczach twoich. 6 I
wrócili się posłowie do Jakóba, mówiąc: Przyszliśmy do
brata twego Ezawa, który też idzie przeciwko tobie, a
cztery sta mężów z nim. 7 I zląkł się Jakób bardzo a
strwożył się; i rozdzielił lud, który z nim był, i owce,
i woły, i wielbłądy, na dwa hufce; 8 I rzekł: Jeźliby
przyszedł Ezaw do jednego hufca, a poraziłby go,
tedy hufiec, który pozostanie, będzie zachowany. 9 I
rzekł Jakób: Boże ojca mego Abrahama, i Boże ojca
mego Izaaka, Panie, któryś do mnie rzekł: Wróć się do
ziemi twojej, i do rodziny twojej, a uczynięć dobrze. 10
Mniejszym jest niż wszystkie zmiłowania, i niż wszystka
prawda, którąś uczynił z sługą swym. Albowiem tylko
o lasce mojej przeszedłem ten Jordan, a teraz mam
dwa hufce. 11 Wyrwij mię proszę z ręki brata mego, z
ręki Ezawa; boć się go boję, by snać przyszedłszy nie
zabił mię, i matki z synami. 12 Wszakeś rzekł: Dobrze
czyniąc będęć dobrze czynił, a rozmnożę nasienie
twoje jako piasek morski, który zliczon być nie może,
dla mnóstwa. 13 I przenocował tam onej nocy, i wziął z
tego, co miał przy ręku, upominek dla Ezawa, brata
swego. 14 To jest kóz dwieście, i kozłów dwadzieścia,
owiec dwieście, i baranów dwadzieścia. 15 Wielbłądzic
odchowujących młode, ze źrebięty ich, trzydzieści,
krów czterdzieści, i wołów dziesięć, dwadzieścia oślic, i
dziesięć ośląt. 16 I oddał je w ręce sług swoich, każde
stado z osobna, i rzekł do sług swoich: Idźcie przede
mną, a plac uczyńcie między stadem a między stadem.
17 I rozkazał pierwszemu, mówiąc: Gdy się spotka
z tobą Ezaw, brat mój, a spyta cię, mówiąc: Czyjeś
ty? i dokąd idziesz? a czyje to stado przed tobą? 18
Tedy powiesz: Sługi twego Jakóba jest to upominek,
posłany panu memu Ezawowi, a oto, i sam idzie za
nami. 19 Także też rozkazał drugiemu, i trzeciemu, i
wszystkim idącym za temi stady, mówiąc: Temiż słowy
mówcie do Ezawa, gdy go potkacie. 20 Powiecie mu
też: Oto, sługa twój Jakób idzie za nami, mówił bowiem:
Ubłagam oblicze jego upominkiem, który idzie przede
mną, a potem ujrzę oblicze jego; owa mię snać w
łaskę przyjmie. 21 I poszedł w przód on upominek
przed obliczem jego, a sam przenocował onej nocy z
hufcem swoim. 22 Wstawszy tedy onej nocy, wziął obie
żony swe, i dwie służebnice swoje, i jedenaście synów
swoich, i przeszedł przez bród Jabok, 23 A wziąwszy je,
przeprawił je przez tęż rzekę, i przeprowadził wszystko,
co miał. 24 A tylko sam Jakób został. 25 A oto, biedził
się z nim mąż aż do wejścia zorzy; który widząc, że
go nie mógł przemóc, uderzył Jakóba w staw biodry
jego, i wytrąciła się z stawu biodra Jakóbowa, gdy się z
nim mocował. 26 I rzekł: Puść mię, bo już wschodzi
zorza. I odpowiedział: Nie puszczę cię, aż mi będziesz
błogosławił. 27 Tedy mu rzekł: Co za imię twoje? I
odpowiedział: Jakób. 28 I rzekł: Nie będzie nazywane
więcej imię twoje Jakób, ale Izrael; boś sobie mężnie
poczynał z Bogiem, i z ludźmi, i przemogłeś. 29 I spytał
Jakób mówiąc: Oznajmij mi proszę imię twoje; a on
odpowiedział: Czemu się pytasz o imieniu mojem?
I tamże mu błogosławił. 30 Tedy nazwał Jakób imię
miejsca onego Fanuel, mówiąc: Iżem widział Boga
twarzą w twarz, a zachowana jest dusza moja. 31 I
weszło mu słońce, kiedy minął miejsce Fanuel, a on
uchramował na biodrę swoję. 32 Przetoż nie jadają
synowie Izraelscy żyły skurczonej, która jest przy stawie
biodry, aż do dnia tego, iż był uderzył w staw biodry
Jakóbowej, i w żyłę skurczoną.

33 A podniósłszy Jakób oczy swe ujrzał, a oto,
Ezaw idzie, a z nim cztery sta mężów; i rozdzielił
dzieci, z osobna Lii, i z osobna Racheli, i z osobna
dwu służebnic. 2 I postawił służebnice, i dzieci ich,
na przodku, a Liję, i syny jej, za nimi, Rachelę zaś
z Józefem na ostatku. 3 A sam szedł przed nimi, i
pokłonił się aż do ziemi siedem kroć, niż przyszedł do
brata swego. 4 I zaszedł mu drogę Ezaw, i obłapiwszy
go, upadł na szyję jego, i całował go; i płakali. 5
Potem podniósłszy (Ezaw) oczy swe, ujrzał żony i
dzieci, i rzekł: A ci co zacz są, twoiż to? i odpowiedział:
Dziatki to są, które Bóg dał z łaski słudze twemu. 6 I
przybliżyły się służebnice i synowie ich, a pokłoniły się.
7 Przybliżyła się też i Lija, i dzieci jej, i pokłonili się; a
potem przybliżył się Józef i Rachel, i pokłonili się. 8 I
rzekł Ezaw: A ów wszystek hufiec na co, z którymem
się spotkał? Odpowiedział Jakób: Abym znalazł łaskę
przed oczyma pana mego. 9 Tedy rzekł Ezaw: Mam ja
dosyć, bracie miły, miej ty swoje. 10 I rzekł Jakób: Nie
tak będzie proszę; jeźlim teraz znalazł łaskę w oczach
twoich, weźmij upominek mój z ręki mojej, przeto, iżem
widział oblicze twoje, jakobym widział oblicze Boże, i
łaskawieś mię przyjął; 11 Przyjmijże proszę dar mój,
którym ci przyniósł, gdyż mię hojnie błogosławił Bóg,
a mam wszystkiego dosyć. A tak uprosił go, że to
przyjął. 12 Tedy rzekł Ezaw: Ruszmy się, a idźmy, a ja

pójdę przed tobą. 13 I odpowiedział mu Jakób: Wie
pan mój, że z sobą mam dziatki młode, i owce kotne,
i krowy cielne, które jeźlibym przegnał dnia jednego,
pozdychają wszystkie stada. 14 Niech w przód proszę
jedzie pan mój przed sługą swoim, a ja poprowadzę się
z lekka, jako zdąży trzoda, która jest przede mną, i
jako nadążą dzieci, aż przyjdę do pana mego do Seir.
15 Tedy rzekł Ezaw: Niech wżdy zostawię przy tobie
cokolwiek ludu, który jest ze mną. A on odpowiedział: A
na cóż to? byłem znalazł łaskę w oczach pana mego.
16 I wrócił się dnia onego Ezaw drogą swą do Seir. 17
A Jakób obrócił się do Suchot, i zbudował sobie dom, i
dla stad swoich poczynił obory, a dla tego nazwał imię
miejsca onego Suchot. 18 I przyszedł Jakób zdrowo
do miasta Sychem, które było w ziemi Chananejskiej,
gdy się wrócił z Padan Syryjskiego, i położył się przed
miastem. 19 I kupił część pola, na którem rozbił namiot
swój, od synów Hemora, ojca Sychemowego, za sto
jagniąt; 20 A postawił tam ołtarz, i nazwał go: Mocny
Bóg Izraelski.

34 I wyszła Dyna, córka Lii, którą była urodziła
Jakóbowi, aby oglądała córki onej ziemi. 2
A ujrzawszy ją Sychem, syn Hemora Hewejczyka,
książęcia ziemi onej, porwał ją, i spał z nią, i zelżył ją.
3 I spoiła się dusza jego z Dyną, córką Jakóbową, a
rozmiłowawszy się dzieweczki, mówił do serca jej. 4
Tedy Sychem rzekł do Hemora, ojca swego, mówiąc:
Weźmij mi te dzieweczkę za żonę. 5 A gdy Jakób
usłyszał, że zgwałcona była Dyna, córka jego, a synowi
jego byli z bydłem jego na polu, zamilczał tego Jakób,
aż się oni zwrócili. 6 Tedy wyszedł Hemor, ojciec
Sychemów, do Jakóba, aby z nim mówił. 7 A synowie
Jakóbowi gdy przyszli z pola, a usłyszeli to, boleścią
zjęci byli mężowie oni, i rozgniewali się bardzo, że tę
sprośność uczynił w Izraelu, śpiąc z córką Jakóbową,
co być nie miało. 8 I rzekł Hemor do nich mówiąc:
Sychem, syn mój, przyłożył serce swe ku córce waszej;
dajcież mu ją proszę za żonę. 9 A spowinowaćcie się z
nami, córki wasze dawając nam, a córki nasze pojmując
sobie. 10 I będziecie z nami mieszkać, a ziemia będzie
przed wami; mieszkajcie, i handlujcie w niej, i osadzajcie
się w niej. 11 I mówił też Sychem do ojca jej, i braci
jej: Niech znajdę łaskę w oczach waszych, a co mi
rzeczecie, to dam. 12 Podwyższcie mi znacznie wiana,
i upominków żądajcie, a dam jako mi rzeczecie; tylko
mi dajcie tę dzieweczkę za żonę. 13 Tedy odpowiedzieli
synowie Jakóbowi Sychemowi i Hemorowi, ojcu jego,
na zdradzie mówiąc z nimi, dla tego iż zgwałcił Dynę,
siostrę ich. 14 I rzekli im: Nie możemy tej rzeczy
uczynić, abyśmy mieli dać siostrę naszę mężowi
nieobrzezanemu; bo to obrzydła rzecz u nas. 15 A
wszakże tym sposobem wam pozwolimy, jeźliże chcecie
być nam podobni, aby był obrzezany między wami każdy
mężczyzna; 16 Tedy wam damy córki nasze, a córki
wasze pojmiemy sobie, i będziemy mieszkać z wami,
a będziemy ludem jednym. 17 Ale jeźlibyście nas nie
usłuchali, abyście się obrzezali, weźmiemy córkę naszę,
i odejdziemy. 18 I podobała się ta rzecz ich Hemorowi i
Sychemowi, synowi Hemorowemu. 19 Tedy nie odkładał
on młodzieniec długo tej rzeczy, bo się był rozmiłował
córki Jakóbowej; a on był ze wszech najzacniejszy w
domu ojca swego. 20 I przyszedł Hemor i Sychem,
syn jego, do bramy miasta swego, i rzekli do mężów
miasta swego mówiąc: 21 Mężowie ci spokojnie żyją z
nami; niechże mieszkają w tej ziemi, i niech handlują
w niej, gdyż oto ziemia nasza dosyć jest przestronna
dla nich; córki ich będziemy brać sobie za żony, a
córki nasze będziemy im dawać. 22 Ale tym sposobem
pozwalają mężowie ci, mieszkać z nami, abyśmy byli
jednym ludem: żeby był obrzezan między nami każdy
mężczyzna, tak jako oni są obrzezani. 23 Trzody ich, i
majętności ich, i wszystkie bydła ich, azaż nie nasze
będą? na to tylko im pozwólmy, a będą mieszkać z
nami. 24 I usłuchali Hemora i Sychema, syna jego,
wszyscy wychodzący z bramy miasta jego, i obrzezał
się każdy mężczyzna, cokolwiek ich wychodziło z bramy
miasta jego. 25 I stało się dnia trzeciego gdy byli w
najcięższym bólu, tedy wzięli dwaj synowie Jakóbowi,
Symeon i Lewi, bracia Dyny, każdy miecz swój, a
weszli do miasta śmiele, i pomordowali wszystkie
mężczyzny. 26 Hemora też i Sychema, syna jego, zabili
mieczem, a wziąwszy Dynę z domu Sychemowego,
odeszli. 27 Drudzy też synowie Jakóbowi przyszli do
pobitych, i złupili miasto, przeto iż zgwałcili siostrę ich.
28 Owce ich, i woły ich, i osły ich, i co w mieście było,
i co na polu, pobrali. 29 I wszystkę majętność ich, i
wszystkie dzieci ich, i żony ich, w niewolą zabrali, i
wybrali wszystko, co w domach było. 30 Tedy rzekł
Jakób do Symeona i Lewiego: Zafrasowaliście mię,
a przywiedliście mię w ohydę u obywateli ziemi tej, u
Chananejczyków i Ferezejczyków; ja niewielką liczbę
ludu mam, a zebrawszy się przeciwko mnie, porażą
mię, a tak zginę ja, i dom mój 31 A oni odpowiedzieli:
Izali jako wszetecznicy miał używać siostry naszej?

35 Rzekł potem Bóg do Jakóba: Wstań, wstąp do
Betela, a mieszkaj tam, i uczyń tam ołtarz Bogu,
któryć się ukazał, gdyś uciekał przed obliczem Ezawa,
brata twego. 2 Tedy rzekł Jakób do domowników
swych, i do wszystkich, którzy z nim byli: Odrzućcie
bogi cudze, którzy w pośrodku was są, a oczyśćcie się,
i odmieńcie szaty wasze. 3 A wstawszy pójdźmy do
Betela, i uczynię tam ołtarz Bogu, który mię wysłuchał
w dzień utrapienia mego, i był ze mną w drodze,
którąm chodził. 4 A oddali Jakóbowi wszystkie bogi

cudze, które mieli, i nausznice, które były na uszach
ich, i zakopał je Jakób pod onym dębem, który był
niedaleko Sychem. 5 I wyszli stamtąd; a strach Boży
padł na miasta, które były około nich, iż nie gonili synów
Jakóbowych. 6 Przyszedł tedy Jakób do Luzy, która jest
w ziemi Chananejskiej, ta jest Betel, sam i wszystek
lud, który z nim był. 7 I zbudował tam ołtarz, a nazwał
miejsce ono El Betel; bo mu się tam był Bóg ukazał,
gdy uciekał przed obliczem brata swego. 8 Tedy umarła
Debora, mamka Rebeki, i pogrzebiona jest przy Betel
pod dębem, i nazwał imię onego miejsca, Allon Bachut.
9 I ukazał się Bóg znowu Jakóbowi, gdy się wracał
z Padan Syryjskiego, i błogosławił mu. 10 I rzekł mu
Bóg: Imię twoje jest Jakób; nie tylko będzie zwane imię
twoje na potem Jakób, ale Izrael będzie imię twoje; i
nazwał imię jego Izrael. 11 I rzekł mu Bóg: Jam jest Bóg
wszechmogący, rozradzaj się, i rozmnażaj się; naród, i
mnóstwo narodów będzie z ciebie, a królowie z biódr
twoich wynijdą. 12 I ziemię, którąm dał Abrahamowi i
Izaakowi, tobie ją dam, i nasieniu twemu po tobie dam
tę ziemię. 13 I odszedł Bóg od niego z miejsca, na
którem mówił z nim. 14 Zatem postawił Jakób znak
na miejscu onem, gdzie Bóg mówił z nim, a znak on
był kamienny, i pokropił go pokropieniem, i polał go
oliwą. 15 I nazwał Jakób imię miejsca onego, gdzie
Bóg z nim mówił, Betel. 16 Potem odeszli z Betel; i było
jeszcze jakoby mila drogi do Efraty, i rodziła Rachel a
ciężkie rodzenie miała. 17 A gdy ciężko pracowała przy
rodzeniu, rzekła baba do niej: Nie bój się; bo i tego
syna będziesz miała. 18 A stało się, gdy wychodziła
dusza jej, (bo tamże umarła), nazwała imię jego
Ben Oni; ale ojciec jego nazwał go Benjamin. 19 A
tak umarła Rachel, i pogrzebiona jest na drodze ku
Efracie; tać jest Betlehem. 20 I postawił Jakób znak
nad grobem jej; toć jest znak grobu Rachelinego aż po
dziś dzień. 21 I poszedł stamtąd Izrael, i rozbił namiot
swój za wieżą Heder. 22 Stało się tedy, gdy mieszkał
Izrael w onej krainie, że szedł Ruben, i spał z Balą,
założnicą ojca swego, i usłyszał to Izrael. A było synów
Jakóbowych dwanaście. 23 Synowie Lii: pierworodny
Jakóbów Ruben, i Symeon, i Lewi, i Judas, i Isaszar, i
Zabulon. 24 Synowie Racheli: Józef i Benjamin. 25
A synowie Bali, służebnicy Rachelinej: Dan i Neftali.
26 Synowie też Zelfy, służebnicy Lii: Gad i Aser. Ci są
synowie Jakóbowi, którzy mu się urodzili w Padanie
Syryjskim. 27 I przyszedł Jakób do Izaaka, ojca swego,
do Mamre, do miasta Arba, to jest Hebron, gdzie
mieszkał Abraham i Izaak. 28 A było dni Izaakowych
sto lat, i osiemdziesiąt lat. 29 I dokonał Izaak, i umarł, i
przyłączony jest do ludu swego, stary i pełen dni; a
pogrzebli go Ezaw, i Jakób, synowie jego.

36 A teć są rodzaje Ezawowe, który jest Edom. 2
Ezaw pojął żony swoje z córek Chananejskich:
Adę, córkę Elona, Hetejczyka; i Oolibamę, córkę
Any, córki Sebeona, Hewejczyka; 3 I Basemat, córkę
Ismaelowę, siostrę Nebajotowę. 4 I urodziła Ada
Ezawowi Elifasa, a Basemat urodziła Rehuela. 5
Oolibama też urodziła Jehusa, i Jeloma, i Korego. Ci
są synowie Ezawowi, którzy mu się urodzili w ziemi
Chananejskiej. 6 I wziął Ezaw żony swoje, i syny swoje,
i córki swoje, i wszystkie dusze domu swego, i trzody
swoje, i wszystko bydło swoje, i wszystkę majętność
swoję, której był nabył w ziemi Chananejskiej, i odszedł
do ziemi inszej od Jakóba, brata swego; 7 Bo była
majętność ich wielka, że nie mogli mieszkać pospołu, i
nie mogła ich znieść ziemia pielgrzymowania ich, dla
mnóstwa stad ich. 8 I mieszkał Ezaw na górze Seir,
a ten Ezaw jest Edom. 9 A teć są pokolenia Ezawa,
ojca Edomczyków, na górze Seir. 10 I te są imiona
synów Ezawowych: Elifas, syn Ady, żony Ezawowej,
Rehuel, syn Basematy, żony Ezawowej. 11 Synowie zaś
Elifasowi byli: Teman, Omar, Sefo, i Gaatan, i Kenaz.
12 A Tamna była założnica Elifasa, syna Ezawowego, i
urodziła Elifasowi Amaleka. Ci są synowie Ady, żony
Ezawowej. 13 Ci też są synowie Rehuelowi: Nahat i
Zara, Samma i Meza; ci byli synowie Basematy, żony
Ezawowej. 14 Ci zaś byli synowie Oolibamy, córki Any,
córki Sebeona, żony Ezawowej: i urodziła Ezawowi
Jehusa, i Jeloma, i Korego. 15 Teć są książęta z
synów Ezawowych, synowie Elifasa pierworodnego
Ezawowego: Książę Teman, książę Omar, książę
Sefo, książę Kenaz. 16 Książę Kore, książę Gaatam,
książę Amalek. Teć książęta z Elifasa poszły, w ziemi
Edomskiej, ci są synowie z Ady. 17 Ci zaś są synowie
Rehuela, syna Ezawowego: Książę Nahat, książę Zara,
książę Samma, książę Meza. Te książęta poszły z
Rehuela, w ziemi Edomskiej, ci są synowie Basematy
żony Ezawowej. 18 Ci zaś są synowie Oolibamy, żony
Ezawowej: Książę Jehus, książę Jelom, książę Kore. Te
książęta poszły z Oolibamy, córki Any, żony Ezawowej.
19 Ci są synowie Ezawowi, i te książęta ich. Onże
jest Edom. 20 Ci też są synowie Seira Chorejczyka,
mieszkający w onej ziemi: Lotan, i Sobal, i Sebeon,
i Hana. 21 I Dysson, i Eser, i Disan; teć są książęta
Chorejskie, synowie Seirowi w ziemi Edomskiej. 22
A synowie Lotanowi byli Chory i Heman; a siostra
Lotanowa Tamna. 23 Synowie zaś Sobalowi: Halwan,
i Manahat, i Hewal, Sefo, i Onam. 24 Synowie też
Sebeonowi ci są: Aja i Ana. Tenci to Ana, który wynalazł
muły na puszczy, gdy pasł osły Sebeona, ojca swego.
25 Dzieci zaś Anowe te są: Dyson, i Oolibama, córka
Anowa. 26 A synowie Dysonowi: Hamdan, i Eseban, i
Jetran, i Charan. 27 A synowie Eserowi są ci: Balaan,
i Zawan, i Akan. 28 A zasię synowie Dysanowi: Hus

i Aran. 29 Teć są książęta Chorejskie: książę Lotan,
książę Sobal, książę Sebeon, książę Ana, 30 Książę
Dyson, książę Eser, książę Dysan. Te były książęta
Chorejskie, według księstw ich, w ziemi Seir. 31 Ci
też byli królowie, którzy królowali w ziemi Edomskiej,
pierwej niż królował król nad syny Izraelskimi. 32
Królował tedy w Edom Bela, syn Beorów, a imię miasta
jego Dynhaba. 33 I umarł Bela, a królował miasto niego
Jobab, syn Zerachów z Bosry. 34 I umarł Jobab, a
królował miasto niego Chusam, z ziemi Temańskiej.
35 I umarł Chusam, a królował miasto niego Hadad,
syn Badadów, który poraził Madyjańczyki, na polu
Moabskiem, a imię miasta jego Hawid. 36 I umarł
Hadad, a królował miasto niego Samla z Masreki.
37 I umarł Samla, a królował miasto niego Saul, z
Rechobot u rzeki. 38 I umarł Saul, a królował miasto
niego Balanan, syn Achborów. 39 I umarł Balanan,
syn Achborów, a królował miasto niego Hadar, a imię
miasta jego Pahu, a imię żony jego Mehetabel, córka
Matredy, córki Mezaabowej. 40 Teć są imiona książąt
Ezawowych, według ich pokolenia, i według miejsc ich,
i imion ich: Książę Tamna, książę Halwa, książę Jetet.
41 Książę Oolibama, książę Ela, książę Pynon. 42
Książę Kenaz, książę Teman, książę Mabsar 43 Książę
Magdyjel, książę Hyram, te są książęta Edomskie,
według mieszkania ich, w ziemi osiadłości ich. Ten jest
Ezaw, ojciec Edomczyków.

37 I mieszkał Jakób w ziemi, gdzie przychodniem
był ojciec jego, w ziemi Chananejskiej. 2 Teć są
pokolenia Jakóbowe: Józef, gdy miał siedemnaście
lat, pasł z bracią swoją trzody, (będąc pacholęciem
), z synami Bali, i z synami Zelfy, żon ojca swego;
i odnosił Józef sławę ich złą do ojca ich. 3 A Izrael
miłował Józefa nad wszystkie syny swe, iż mu się był w
starości jego urodził, i sprawił mu suknią rozmaitych
farb. 4 A widząc bracia jego, że go miłował ojciec ich
nad wszystkę bracią jego, nienawidzili go, i nie mogli
nic łaskawie z nim mówić. 5 I śnił się Józefowi sen,
a gdy go powiedział braci swej, tem go więcej mieli
w nienawiści. 6 Bo rzekł do nich: Słuchajcie proszę
snu tego, który mi się śnił. 7 Otośmy wiązali snopy na
polu, a oto, wstawszy snop mój stanął, a około niego
stojące snopy wasze kłaniały się snopowi mojemu. 8 I
odpowiedzieli mu bracia jego: Izali królować będziesz
nad nami? i panować nam będziesz? stądże go jeszcze
mieli w większej nienawiści, dla snów jego, i dla słów
jego. 9 Śnił mu się też jeszcze drugi sen, i powiedział
go braci swej, mówiąc: Oto mi się znowu śnił sen: A
ono słońce i miesiąc, i jedenaście gwiazd kłaniało mi
się. 10 I powiedział ojcu swemu i braci swej, i gromił
go ojciec jego i mówił mu: Cóż to za sen, coć się
śnił? Izali przyjdziemy, ja i matka twoja z bracią twoją,
abyśmyć się kłaniali aż do ziemi. 11 I nienawidzili go
bracia jego; ale ojciec jego pilnie uważał tę rzecz. 12
I odeszli bracia jego, aby paśli trzody ojca swego w
Sychem. 13 Tedy rzekł Izrael do Józefa: Izali bracia
twoi nie pasą w Sychem? pójdźże, a poślę cię do nich;
a on odpowiedział: Otom ja. 14 Rzekł mu tedy: Idźże
teraz, a dowiedz się, jako się mają bracia twoi, i co
się dzieje z trzodami, i dasz mi znać. Wysłał go tedy z
doliny Hebron, i przyszedł do Sychem. 15 I nadszedł go
niektóry mąż, a on się błąkał po polu; i pytał go mąż on
mówiąc: 16 Czegóż szukasz? A on odpowiedział: Braci
mojej szukam; powiedz mi proszę, gdzie oni pasą. 17
Tedy rzekł on człowiek: Odeszli stąd; bom słyszał, gdy
mówili: Pójdźmy do Dotain. I szedł Józef za bracią
swoją, a znalazł je w Dotain. 18 I ujrzeli go z daleka, a
pierwej niż do nich przyszedł, radzili o nim, aby go zabili.
19 I mówili jeden do drugiego: Onoż mistrz on snów
idzie. 20 Teraz tedy pójdźcie, a zabijmy go, i wrzućmy
go w jaką studnią, a rzeczemy: Zły go zwierz pożarł; a
tak obaczymy, na co mu wynijdą sny jego. 21 Co gdy
usłyszał Ruben, chciał go wybawić z rąk ich, mówiąc:
Nie zabijajmy go. 22 Nad to rzekł do nich Ruben: Nie
wylewajcie krwi, ale wrzućcie go w tę studnią, która jest
na puszczy, a ręki nie ściągajcie nań. A to mówił, aby
go wybawił z rąk ich, i powrócił go ojcu swemu. 23 I
stało się, gdy przyszedł Józef do braci swej, zwlekli go z
sukni jego, z sukni rozmaitych farb, którą miał na sobie.
24 A porwawszy go, wrzucili go w studnią, która studnia
była czcza, i nie było w niej wody. 25 A usiadłszy, aby
jedli chleb, podnieśli oczy swe, i ujrzeli, a ono poczet
Ismaelitów, idących z Galaad; a wielbłądy ich niosły
korzenie, i kadzidło, i myrrę, a szły, aby to zaniosły
do Egiptu. 26 Tedy rzekł Judas do braci swej: Cóż za
pożytek, choćbyśmy zabili brata naszego, i zataili krwi
jego? 27 Pójdźcie, a przedajmy go Ismaelitom, a ręka
nasza niech nie będzie na nim; brat bowiem nasz, i
ciało nasze jest; i usłuchali go bracia jego. 28 A gdy
mijali oni mężowie, Madyjańscy kupcy, tedy wyciągnęli,
i wyjęli Józefa z studni, i sprzedali Józefa Ismaelitom za
dwadzieścia srebrników, którzy zaprowadzili Józefa do
Egiptu. 29 Tedy się wrócił Ruben do onej studni, a oto,
już nie było Józefa w studni; i rozdarł szaty swoje. 30 A
wróciwszy się do braci swej, rzekł: Pacholęcia nie masz,
a ja dokąd? ja dokąd pójdę? 31 Tedy wzięli suknią
Józefowe, i zabili kozła, a umaczali suknią we krwi. 32 I
posłali onę suknią rozmaitych farb, aby ją zaniesiono
do ojca jego, i rzekli: Tęś my znaleźli, poznajże teraz,
jeźli to suknia syna twego, czyli nie 33 A poznawszy
ją, rzekł: Suknia jest syna mego; zwierz zły pożarł go;
koniecznie rozszarpany jest Józef. 34 Tedy rozdarłszy
Jakób szaty swe, włożył wór na biodra swoje, żałując
syna swego przez wiele dni. 35 I zeszli się wszyscy
synowie jego, i wszystkie córki jego, aby go cieszyli,

lecz nie dał się cieszyć, ale mówił: Zaprawdę zstąpię
za synem moim do grobu; i płakał go ojciec jego. **(Sheol**
h7585) **36** A Madyjańczycy sprzedali Józefa do Egiptu
Potyfarowi, dworzaninowi Faraonowemu, hetmanowi
żołnierstwa.

38 I stało się czasu onego, że Judas odszedł od braci
swej, i wstąpił do niektórego męża Odolamickiego,
którego imię było Chyra. **2** I ujrzał tam Judas córkę
męża Chananejskiego, którego zwano Sua; a pojąwszy
ją, wszedł do niej. **3** A ona począwszy porodziła
syna, i nazwała imię jego Her. **4** Zasię począwszy
porodziła syna, i nazwała imię jego Onan. **5** Nad to
jeszcze urodziła syna, i nazwała imię jego Sela; a
Judas był w Chezybie, gdy mu urodziła. **6** I dał Judas
żonę Herowi pierworodnemu swemu, której imię było
Tamar. **7** I był Her, pierworodny Judasów, zły w oczach
Pańskich, i zabił go Pan. **8** Tedy rzekł Judas do Onana:
Wnijdź do żony brata twego, a złącz się z nią prawem
powinowactwa, i wzbudź nasienie bratu twemu. **9** Lecz
wiedząc Onan, iż to potomstwo nie jemu być miało, gdy
wchodził do żony brata swego, tracił z siebie nasienie
na ziemię, aby nie wzbudził potomstwa bratu swemu.
10 I nie podobało się to Panu, co Onan czynił; przeto
go też Pan zabił. **11** Zatem rzekł Judas do Tamary,
niewiasty swej: Mieszkaj wdową w domu ojca twego,
aż urośnie Sela, syn mój, bo rzekł: By on też snać nie
umarł jako bracia jego. I odeszła Tamar, i mieszkała w
domu ojca swego. **12** A gdy minęło wiele dni, umarła
córka Suego, żona Judasowa; i pocieszywszy się
Judas, szedł do tych, co strzygli owce jego, sam i
Chyra, towarzysz jego, Odolamita, do Timnat. **13** I
oznajmiono to Tamarze, mówiąc: Oto, świeker twój idzie
do Timnat, aby strzygł owce swoje. **14** Która złożywszy
z siebie szaty wdowieństwa swego, okryła się rąbkiem,
i zatknęła się, i usiadła na rozstaniu drogi, która wiedzie
do Timnat; bo widziała, że był urósł Sela, a ona nie była
mu dana za żonę. **15** A ujrzawszy ją Judas, mniemał,
że to nierządnica, bo zakryła była twarz swoję. **16**
Tedy ustąpiwszy do niej z drogi, mówił: Proszę niech
wnijdę do ciebie; albowiem nie wiedział, żeby jego
synowa była. I rzekła: Cóż mi dasz, żebyś do mnie
wszedł? **17** I odpowiedział: Poślęć koźlątko z trzody; a
ona rzekła: Daszże mi zastaw, aż mi je przyślesz? **18** I
rzekł: Cóż ci mam dać w zastaw? A ona odpowiedziała:
Pierścień twój, i chustkę twoję, i laskę twoję, którą
masz w ręce swej. Tedy jej dał, i wszedł do niej; a
poczęła z niego. **19** A wstawszy odeszła, i złożywszy z
siebie odzienie swoje, oblekła się w szaty wdowieństwa
swego. **20** Potem posłał Judas koźlątko, przez rękę
towarzysza swego Odolamitę, aby odebrał zastawę z
ręki niewiasty onej; ale jej nie znalazł. **21** I pytał mężów
miejsca onego, mówiąc: Gdzie jest nierządnica ona,
która była na rozstaniu tej drogi? Którzy odpowiedzieli:
Nie było tu nierządnicy. **22** Wrócił się tedy do Judasa, i
rzekł: Nie znalazłem jej; lecz i mężowie miejsca onego
powiedzieli: Nie było tu żadnej nierządnicy. **23** Tedy
rzekł Judas: Niechże sobie ma ten zakład, abyśmy nie
byli na wzgardę; otom posyłał to koźlątko, a tyś jej nie
znalazł. **24** I stało się, jakoby po trzech miesiącach,
powiedziano Judzie, mówiąc: Dopuściła się nierządu
Tamar, synowa twoja, a oto, już brzemienna jest z
nierządu. Tedy rzekł Judas: Wywiedźcie ją, aby była
spalona. **25** A gdy była wywiedziona, posłała do świekra
swego, mówiąc: Z męża, którego te rzeczy są, jestem
brzemienna. Przy tem powiedziała: Poznaj proszę, czyj
to pierścień, i chustka, i laska? **26** Tedy poznawszy to
Judas rzekł: Sprawiedliwsza jest nad mię, ponieważem
jej nie dał Seli, synowi memu; i więcej jej nie uznał. **27** I
stało się, gdy przyszedł czas rodzenia jej, oto bliźnięta
były w żywocie jej. **28** A gdy rodziła, wytknęło rękę
jedno dziecię, którą ująwszy baba, uwiązała u ręki nić
czerwoną mówiąc: Ten pierwej wynijdzie. **29** I stało
się, gdy zasię wciągnęło rękę swoję, oto, wyszedł brat
jego; i rzekła: Czemuś przerwał? na tobie niech będzie
rozerwanie; i nazwała imię jego Fares. **30** A potem
wyszedł brat jego, na którego ręce była nić czerwona; i
nazwała imię jego Zera.

39 Tedy Józef był zawiedzion do Egiptu; i kupił go
Potyfar, dworzanin Faraonów, hetman żołnierstwa,
mąż Egipczanin, z ręki Ismaelitów, którzy go tam byli
zawiedli. **2** I był Pan z Józefem, który był mężem
szczęśliwie postępującym, a mieszkał w domu pana
swego Egipczanina. **3** I baczył pan jego, że Pan był
z nim, a iż wszystko co on czynił, Pan szczęścił w
ręku jego. **4** I znalazł Józef łaskę w oczach jego, i
służył mu; i przełożył go nad domem swym, a podał
wszystko co miał, w ręce jego. **5** I stało się, gdy go
przełożył nad domem swym, i nad wszystkiem, co miał,
błogosławił Pan domowi Egipczanina dla Józefa; i było
błogosławieństwo Pańskie nad wszystkiem, cokolwiek
miał w domu i na polu. **6** Przetoż poruczył wszystko, co
miał, w ręce Józefowe, i ni o czem u siebie nie wiedział,
tylko o chlebie, którego pożywał. A był Józef pięknej
twarzy, i wdzięczny na wejrzeniu. **7** I stało się potem, iż
obróciła żona pana jego oczy swoje na Józefa, i rzekła:
Śpij ze mną. **8** Ale nie chciał: i rzekł do żony pana
swego: Oto, pan mój nie wie, tak jako ja, co jest w
domu jego; bo wszystko, co miał, podał w ręce moje. **9**
I nie masz nikogo w domu tym nad mię przedniejszego,
i nie wyjął mi nic z mocy, prócz ciebie, przeto żeś ty
jest żona jego; jakoż bym tedy miał uczynić tę wielką
złość, i grzeszyć przeciwko Bogu? **10** I stało się, gdy
ona namawiała Józefa na każdy dzień, a on jej nie
zezwalał, aby spał z nią, albo bywał z nią: **11** Tedy dnia

niektórego, gdy wszedł do domu, dla odprawowania
pracy swej, a nie było tam z domowników nikogo w
domu; 12 Uchwyciła go za szatę jego, mówiąc: Śpij ze
mną. Ale on zostawiwszy szatę swoję w ręku jej, uciekł,
i wyszedł precz. 13 A gdy ona obaczyła, iż zostawił
szatę swoję w ręku jej, a uciekł precz; 14 Tedy zawołała
na czeladź domu swego, i rzekła do nich, mówiąc:
Wejcie, wprowadził pan do nas męża Hebrejczyka,
aby nas zelżył; albowiem wszedł do mnie, aby ze mną
spał, ażem wołała głosem wielkim. 15 A gdy usłyszał,
żem wyniosła głos mój, i zawołała, zostawiwszy szatę
swoję u mnie, uciekł, i wyszedł precz. 16 I zatrzymała
jego szatę u siebie, aż przyszedł pan jego do domu
swego; 17 I rzekła do niego w te słowa, mówiąc: Wszedł
do mnie sługa ten Hebrejczyk, któregoś przywiódł do
nas, aby mię zelżył. 18 A gdym podniosła głos swój,
i zawołała, tedy zostawił szatę swą u mnie, i uciekł
precz. 19 I stało się, gdy usłyszał pan jego słowa
żony swojej, które rzekła do niego, mówiąc: Tak mi
uczynił sługa twój, rozgniewał się bardzo. 20 I wziął pan
Józefa, a dał go do domu więzienia, tam, gdzie więźnie
królewskie sadzano, i był tam w domu więzienia. 21 A
Pan był z Józefem, i skłoniwszy ku niemu miłosierdzie,
dał mu łaskę w oczach przełożonego nad domem
więzienia. 22 Tedy przełożony nad domem więzienia,
podał w moc Józefowi wszystkie więźnie, którzy byli w
domu więzienia; a wszystko, co tam czynić mieli, to on
sprawował. 23 A przełożony nad domem więzienia nie
doglądał tego, czego mu się powierzył, dla tego iż Pan
był z nim, a co on czynił, to Pan szczęścił.

40 I stało się potem, że coś przewinęli podczaszy
króla Egipskiego, i piekarz przeciw panu swemu,
królowi Egipskiemu. 2 I rozgniewał się Farao na obu
dworzanów swoich, na przełożonego nad podczaszymi,
i na przełożonego nad piekarzami. 3 A dał je do
więzienia w dom hetmana żołnierzów, na miejsce, gdzie
był Józef więźniem. 4 I oddał im hetman żołnierzów
Józefa, i służył im; i byli przez niemały czas w więzieniu.
5 Tedy się onym obiema śnił sen, każdemu sen jego,
jednejże nocy, każdemu według wykładu snu jego,
podczaszemu i piekarzowi króla Egipskiego, którzy byli
więźniami w domu więzienia. 6 A przyszedłszy do nich
Józef rano, ujrzał je, a oto byli strwożeni. 7 I pytał
dworzan Faraonowych, którzy byli z nim w więzieniu,
w domu pana jego, mówiąc: Czemużeście dziś tak
smutnej twarzy? 8 I odpowiedzieli mu: Śnił się nam
sen, a nie masz kto by go wyłożył. Tedy rzekł do nich
Józef: Izali nie Boże są wykłady? powiedzcie mi proszę.
9 A tak powiedział przełożony nad podczaszymi sen
swój Józefowi, i rzekł mu: Śniło mi się, a oto winna
macica przede mną, 10 A na winnej macicy były trzy
gałązki, a ona jakoby pąki wypuszczała, a wychodził
kwiat jej, i dostawały się jagody gron winnych. 11 A
kubek Faraonów był w ręce mojej, wziąłem tedy jagody,
i wytłaczałem je w kubek Faraonów, i podawałem kubek
w ręce Faraonowe. 12 Tedy mu powiedział Józef: Ten
jest wykład snu tego: Trzy gałązki, trzy dni są. 13 Po
trzech dniach wywyższy Farao głowę twą, a przywróci
cię do pierwszego urzędu, i będziesz podawał kubek
Faraonowi do ręki jego, według zwyczaju pierwszego,
gdyś był podczaszym jego. 14 Tylko wspomnij sobie
na mię, gdy się będziesz miał dobrze, i uczyń proszę
ze mną miłosierdzie, abyś wzmiankę uczynił o mnie
przed Faraonem, i wybawił mię z domu tego; 15 Bo mię
kradzieżą wzięto z ziemi Hebrajskiej, a do tego nicem
tu nie uczynił, że mię wrzucono do tego więzienia. 16 A
widząc przełożony nad piekarzami, iż dobrze wyłożył,
rzekł do Józefa: Jam też we śnie moim widział, a
oto, trzy kosze białe nad głową moją. 17 A w koszu
najwyższym były wszelakie potrawy Faraonowe, roboty
piekarskiej, a ptactwo jadło je z kosza, który był nad
głową moją. 18 Tedy odpowiedział Józef, i rzekł: Tenci
jest wykład jego: Trzy kosze, trzy dni są; 19 A po trzech
dniach odejmie Farao głowę twoję od ciebie, i obwiesi
cię na drzewie, a będzie ptactwo jadło ciało twoje z
ciebie. 20 I stało się dnia trzeciego, dnia narodzenia
Faraonowego, że uczynił ucztę na wszystkie sługi swe,
i policzył głowę przełożonego nad podczaszymi, i głowę
przełożonego na piekarzami w poczet sług swoich.
21 I przywrócił przełożonego nad podczaszymi do
podczastwa, aby podawał kubek do rąk Faraonowych.
22 A przełożonego nad piekarzami obwiesił, jako im był
sen wyłożył Józef. 23 Jednak nie wspomniał przełożony
nad podczaszymi na Józefa, ale go zapomniał.

41 I stało się po wyjściu dwóch lat, że się śniło
Faraonowi, jakoby stał nad rzeką. 2 A oto z
rzeki wychodziło siedem krów, pięknych na wejrzeniu
i tłustych na ciele, które się pasły na łące. 3 Oto,
też siedem krów innych wychodziło za niemi z rzeki,
szpetnych na wejrzeniu, i chudych na ciele, które stały
wedle krów pierwszych nad brzegiem rzeki. 4 I pożarły
one krowy szpetne na wejrzeniu i chude na ciele,
siedem krów pięknych na wejrzeniu i tłustych; zatem
ocknął się Farao. 5 A gdy usnął, śniło mu się po wtóre;
a ono siedem kłosów wyrastało z jednego źdźbła,
pełnych i cudnych. 6 Oto, też siedem kłosów cienkich
i wysuszonych od wiatru wschodniego wyrastało za
nimi. 7 I pożarły te kłosy cienkie, siedem onych kłosów
pięknych i zupełnych; i ocknął się Farao. 8 A toć
był sen. A gdy było rano, strwożony był duch jego; i
posławszy wezwał wszystkich wieszczków Egipskich,
i wszystkich mędrców jego, i opowiedział im Farao
sny swoje; a nie było, kto by je wyłożył Faraonowi. 9
Zatem rzekł przełożony nad podczaszymi do Faraona,

mówiąc: Grzechy moje ja dziś przypominam sobie.
10 Farao rozgniewawszy się na sługi swe, dał mię
był pod straż do domu hetmana żołnierzów, mnie i
przełożonego nad piekarzami. 11 Tam się nam śnił sen
jednejże nocy, mnie i jemu; każdemu według wykładu
snu jego śniło się. 12 A był tam z nami młodzieniec
Hebrejczyk, sługa hetmana żołnierzów, któremuśmy
powiedzieli, i wyłożył nam sny nasze, każdemu według
snu jego wyłożył. 13 I stało się, że jako nam wyłożył,
tak było; mię przywrócił król na miejsce moje, a onego
obwiesił. 14 Tedy posławszy Farao, wezwał Józefa, i
prędko go wyprowadzono z więzienia; który ostrzygłszy
się, i odmieniwszy szaty swoje przyszedł do Faraona.
15 I rzekł Farao do Józefa: Śnił mi się sen, a nie mam,
kto by mi go wyłożył; alem ja o tobie słyszał, gdy
mówiono, że gdy usłyszysz sen, umiesz go wyłożyć. 16
I odpowiedział Józef Faraonowi, mówiąc: Oprócz mnie
Bóg opowie rzeczy szczęśliwe Faraonowi. 17 Tedy rzekł
Farao do Józefa: Zdało mi się we śnie, jakobym stał na
brzegu rzeki. 18 A oto z rzeki wychodziło siedem krów
tłustych na ciele, i pięknych na wejrzeniu, a pasły się
na łące. 19 Oto, zaś wychodziło siedem krów innych za
nimi, nędznych i szpetnych na wejrzeniu, i chudych na
ciele; nie widziałem we wszystkiej ziemi Egipskiej tak
szpetnych. 20 I pożarły krowy chude i szpetne siedem
krów pierwszych tłustych. 21 A choć się dostały do
wnętrzności ich, przecię nie było znać, że się dostały
do wnętrzności ich: bo na wejrzeniu były szpetne,
jako i przedtem; i ocknąłem się. 22 Widziałem zaś we
śnie, a oto, siedem kłosów wyrastało z jednego źdźbła
pełnych i pięknych. 23 Oto, też siedem kłosów suchych,
cienkich, i wyschłych od wiatru wschodniego, wyrastało
za nimi. 24 I pożarły te kłosy cienkie siedem onych
kłosów pięknych. I powiedziałem to wieszczkom; ale nie
było, kto by mi wyłożył. 25 Tedy rzekł Józef do Faraona:
Sen Faraonów jedenże jest: co Bóg uczyni, oznajmił
Faraonowi. 26 Siedem krów pięknych jest siedem lat,
a siedem kłosów cudnych, jest też siedem lat; sen to
jeden. 27 Siedem zaś krów chudych i szpetnych, które
wychodziły za niemi, jest siedem lat, a siedem kłosów
czczych, i wyschłych od wiatru wschodniego, będzie
siedem lat głodnych. 28 A toć jest, com powiedział
Faraonowi; co Bóg będzie czynił, ukazał Faraonowi. 29
Oto, siedem lat nadejdzie bardzo obfitych we wszystkiej
ziemi Egipskiej. 30 A po nich nastąpi siedem lat głodu,
i w zapomnienie przyjdzie wszystka ona obfitość w
ziemi Egipskiej, i wytrawi głód ziemię. 31 Tak, że nie
będzie znać w ziemi obfitości onej dla głodu przyszłego:
albowiem ciężki będzie bardzo. 32 A iż się po dwa
kroć śnił sen Faraonowi, znaczy, że to pewna rzecz od
Boga, i pospiesza Bóg wykonać ją. 33 Przetoż teraz
niech znajdzie Farao męża rozumnego i mądrego, a
przełoży go nad ziemią Egipską. 34 Niech tak uczyni
Farao, a postanowi urzędniki nad ziemią i zbierze piątą
część urodzajów ziemi Egipskiej przez te siedem lat
obfitych. 35 I niech zbierają wszelaką żywność lat
dobrych następujących, i zgromadzają zboża pod rękę
Faraonową, i żywność w mieściech niech chowają.
36 A będzie ona żywność na wychowanie ziemi na
siedem lat głodu, które będą w ziemi Egipskiej aby
nie niszczała ziemia od głodu. 37 I podobało się to
Faraonowi, i wszystkim sługom jego. 38 I rzekł Farao do
sług swoich: Izaż znajdziemy podobnego mężowi temu,
w którym by był Duch Boży? 39 Zatem rzekł Farao
do Józefa: Ponieważ ci oznajmił Bóg to wszystko, nie
masz żadnego tak rozumnego i mądrego jako ty. 40
Ty będziesz nad domem moim, a według rozkazania
ust twoich sprawować się będzie wszystek lud mój:
tylko stolicą większy nad cię będę. 41 Nad to rzekł
Farao do Józefa: Oto, postanowiłem cię nad wszystką
ziemią Egipską. 42 Zdjął tedy Farao pierścień swój
z ręki swej, i dał go na rękę Józefową; oblekł go też
w szatę bisiorową, i włożył łańcuch złoty na szyję
jego. 43 I kazał go wozić na wtórym wozie swoim, a
wołano przed nim: Kłaniajcie się. I przełożył go nad
wszystką ziemią Egipską. 44 Zatem rzekł Farao do
Józefa: Jam jest Farao, a bez twego pozwolenia nie
podniesie żaden ani ręki, ani nogi swej, we wszystkiej
ziemi Egipskiej. 45 I nazwał Farao imię Józefowe,
Safnat Paneach, a dał mu Asenatę, córkę Potyfara,
przełożonego Ońskiego, za żonę. I wyjechał Józef
na ziemię Egipską. 46 A było Józefowi trzydzieści
lat, gdy stanął przed Faraonem, królem Egipskim; i
wyszedłszy Józef od oblicza Faraonowego, objechał
wszystkę ziemię Egipską. 47 Zrodziła tedy ziemia
w onych siedmiu latach urodzajnych obficie. 48 I
zgromadził Józef wszystkę żywność onych siedmiu
lat, która była w ziemi Egipskiej i składał żywność w
mieściech; urodzaj polny każdego miasta, który był
około niego, składał w niem. 49 Zaczem nagromadził
Józef zboża, jako piasku morskiego bardzo wiele, aż
go zaniechano liczyć; bo mu nie było liczby. 50 A
Józefowi urodzili się dwaj synowie, pierwej niż przyszedł
rok głodu, które mu urodziła Asenat, córka Potyfara,
przełożonego Ońskiego. 51 Nazwał tedy Józef imię
pierworodnego Manases, mówiąc: Że mi dał Bóg
zapomnieć wszelkiej pracy mojej, i wszystkiego domu
ojca mego. 52 A imię drugiego nazwał Efraim, mówiąc:
Iż mię rozmnożył Bóg w ziemi utrapienia mego. 53 Tedy
się skończyło siedem lat obfitości, która była w ziemi
Egipskiej. 54 I poczęło siedem lat głodu następować,
jako był przepowiedział Józef. I był głód po wszystkich
krainach: ale we wszystkiej ziemi Egipskiej był chleb. 55
Jednak potem ściśniona była głodem wszystka ziemia
Egipska, i wołał lud do Faraona, o chleb. I rzekł Farao
wszystkim Egipczanom: Idźcie do Józefa, a co wam

rzecze uczyńcie. 56 I był głód po wszystkiej ziemi. Tedy
otworzył Józef wszystkie gumna, w których było zboże,
i sprzedawał Egipczanom; bo się był głód zmocnił w
ziemi Egipskiej. 57 I ze wszystkiej ziemi przyjeżdżano
do Egiptu, kupować żywność od Józefa; bo się był
zmocnił głód po wszystkiej ziemi.

42 A widząc Jakób, że było zboże w Egipcie, rzekł
do synów swoich: Czemuż się oglądacie jeden
na drugiego? 2 I mówił im: Otom słyszał, że jest
zboże w Egipcie. Jedźcież tam, a kupcie nam stamtąd,
abyśmy żywi byli, a nie pomarli. 3 Jechało tedy dziesięć
braci Józefowych kupować zboże, do Egiptu; 4 Ale
Benjamina, brata Józefowego nie posłał Jakób z bracią
jego, bo mówił: By snać nie przypadło nań co złego.
5 I szli synowie Izraelowi pospołu z innymi tamże
idącymi kupować zboże; albowiem był głód w ziemi
Chananejskiej. 6 A Józef był przedniejszym rządcą
w onej ziemi; onże sprzedawał zboża wszystkiemu
ludowi ziemi. A gdy przyszli bracia Józefowi, kłaniali
mu się twarzą do ziemi. 7 A ujrzawszy Józef bracią
swą, poznał je; lecz stawił się im jako obcy, i mówił
do nich surowo, i rzekł do nich: Skądeście przyszli? I
odpowiedzieli: Z ziemi Chananejskiej, abyśmy nakupili
żywności. 8 Tedy poznał Józef bracią swą; ale go oni nie
poznali. 9 I wspomniał Józef na sny, które mu się śniły
o nich, i rzekł im: Szpiegowieście wy, a przyszliście,
abyście przepatrzyli miejsca nieobronne tej ziemi. 10 A
oni mu odpowiedzieli: Nie tak, panie mój; ale słudzy
twoi przyszli, aby nakupili żywności. 11 Wszyscyśmy
synowie jednego męża; ludzieśmy szczerzy, a nie
są słudzy twoi szpiegami. 12 A on rzekł do nich:
Nie tak, aleście nieobronne miejsca tej ziemi przyszli
przepatrować. 13 I rzekli: Dwanaście nas braci było sług
twoich, synów jednego męża w ziemi Chananejskiej; a
oto, najmłodszy z ojcem naszym teraz jest w domu, a
jednego już nie masz. 14 I rzekł im Józef: Toć jest com
ja wam powiedział, mówiąc: Szpiegowieście wy. 15
Przez to was doświadczę; żywie Farao, nie wynijdziecie
stąd, aż mi tu przyjdzie brat wasz młodszy. 16 Poślijcież
jednego z was, aby przywiódł brata waszego, a wy w
więzieniu będziecie, ażby były doświadczone słowa
wasze, jestli prawda przy was; a jeźli nie, żywie Farao,
żeście wy szpiegowie. 17 Tedy je dał pod straż do trzech
dni. 18 I mówił do nich Józef dnia trzeciego: Uczyńcie
tak, a żyć będziecie; boć się ja boję Boga. 19 Jeźliście
szczerzy, brat wasz jeden niech będzie okowany w
więzieniu, gdzieście wy byli; a wy jedźcie i odnieście
zboże, abyście odjęli głodowi domy wasze. 20 A brata
waszego młodszego przywiedźcie do mnie, a sprawdzą
się słowa wasze, i nie pomrzecie. I uczynili tak. 21 I
mówili jeden do drugiego: Zaprawdęśmy zgrzeszyli
przeciwko bratu naszemu; bo widząc utrapienie duszy
jego, gdy się nam modlił, nie wysłuchaliśmy go; dla
tegoż przyszedł na nas ten kłopot. 22 Odpowiedział im
tedy Ruben, mówiąc: Izalim wam nie mówił temi słowy:
Nie grzeszcie przeciw pacholęciu? a nie usłuchaliście;
otóż teraz krwi jego z rąk naszych szukają. 23 A oni nie
wiedzieli, żeby rozumiał Józef; bo tłumacz był między
nimi. 24 Odwróciwszy się tedy od nich Józef, płakał;
a obróciwszy się do nich, mówił z nimi, i wziąwszy
od nich Symeona, związał go przed oczyma ich. 25
I rozkazał Józef, aby napełniono wory ich zbożem, i
wrócono pieniądze ich każdemu do woru jego, i żeby
im dano żywności na drogę; i uczyniono tak. 26 Tedy
oni włożywszy zboża swoje na osły swe, odjechali
stamtąd. 27 I rozwiązawszy jeden z nich wór swój, aby
dał obrok osłowi swemu w gospodzie, ujrzał pieniądze
swoje, które były na wierzchu w worze jego. 28 I rzekł
do braci swej: Wrócono mi pieniądze moje, a oto, są
w worze moim. Tedy im upadło serce, i zdumieli się,
jeden do drugiego mówiąc: Cóż nam to Bóg uczynił?
29 Zatem przyszli do Jakóba, ojca swego, do ziemi
Chananejskiej, i powiedzieli mu wszystko, co się im
przydało, mówiąc: 30 Mówił z nami on mąż, pan onej
ziemi, surowo, i udał nas za szpiegi ziemi; 31 A myśmy
mu rzekli: Szczerzyśmy, nie byliśmy szpiegami; 32
Dwanaście nas było braci synów ojca naszego; jednego
już nie masz, a młodszy teraz jest z ojcem naszym w
ziemi Chananejskiej. 33 I mówił do nas mąż on, pan
onej ziemi: Po tem poznam, żeście szczerzy; brata
waszego jednego zostawcie u mnie, a zboże dla odjęcia
głodowi domów waszych weźmijcie a idźcie; 34 Potem
przywiedźcie brata waszego młodszego do mnie, abym
poznał, żeście wy nie szpiegowie, ale szczerzy; tedy
wam wrócę brata waszego, a w tej ziemi handlować
będziecie. 35 I stało się, gdy wypróżniali wory swoje,
a oto, każdy znalazł węzeł pieniędzy swych w worze
swoim; a obaczywszy węzły z pieniędzmi swymi, oni i
ojciec ich, polękali się. 36 I rzekł im Jakób, ojciec ich:
Osierociliście mię, Józefa nie masz, i Symeona nie
masz, a Benjamina weźmiecie; na mię się to wszystko
złe zwaliło. 37 I rzekł Ruben do ojca swego, mówiąc:
Dwóch synów moich zabij, jeźlić go zaś nie przywiodę;
daj go do ręki mojej, a ja go tobie przywrócę. 38 Ale
on rzekł: Nie pójdzie syn mój z wami, gdyż brat jego
umarł, a on sam tylko został; a jeźliby nań przypadło co
złego na drodze, którą pójdziecie, tedy doprowadzicie
sędziwość moję z żałością do grobu. **(Sheol h7585)**

43 A głód wielki był w onej ziemi. 2 I stało się, gdy
strawili onę żywność, którą byli przynieśli z Egiptu,
że rzekł do nich ojciec ich: Idźcie znowu, a kupcie nam
cokolwiek żywności. 3 I rzekł do niego Judas, mówiąc:
Oświadczając oświadczył się przeciwko nam ten mąż
mówiąc: Nie ujrzycie oblicza mojego, jeźli nie będzie

brat wasz z wami: 4 Jeźli tedy poślesz brata naszego z
nami, pojedziemy i nakupiemyć żywności; 5 Ale jeźli nie
poślesz, nie pojedziemy; bo on mąż mówił do nas: Nie
ujrzycie twarzy mojej, jeźli nie będzie brata waszego
z wami. 6 Tedy rzekł Izrael: Przeczżeście mi tak źle
uczynili, powiedziawszy temu mężowi, że jeszcze macie
brata? 7 I rzekli: Pilnie się pytał on mąż o nas, i o
rodzinie naszej, mówiąc: Żywże jeszcze ojciec wasz?
macieli jeszcze którego brata? I odpowiedzieliśmy mu
według pytania jego; cóżeśmy wiedzieli, że miał mówić:
Przywiedźcie mi tu brata waszego? 8 I rzekł Judas do
Izraela, ojca swego: Poślij tego młodzieńca ze mną,
a wstawszy pojedziemy, abyśmy żyli a nie pomarli
głodem, tak my, jako i ty, i dziateczki nasze. 9 Ja
przyrzekam zań, z ręki mojej szukaj go; jeźli go nie
przywiodę do ciebie, a nie stawię go przed tobą, będęć
winien grzechu po wszystkie dni; 10 Bo gdybyśmy byli
nie omieszkali, już byśmy się byli dwa kroć wrócili. 11
Tedy rzekł do nich Izrael, ojciec ich: Jeźliże tak być
musi, uczyńcież to; nabierzcie najlepszych pożytków
ziemi w naczynia wasze, a zanieście mężowi onemu
w upominku: trochę balsamu, i trochę miodu, i rzeczy
wonnych, i myrry, orzechów terebintowych, i migdałów.
12 Pieniądze też dwoje weźmijcie do rąk waszych, a
pieniądze przywrócone na wierzchu worów waszych
odnieście w ręce swoje; snać się to omyłką stało. 13
Ale i brata waszego weźmijcie, a wstawszy jedźcie
znowu do męża onego; 14 A Bóg Wszechmogący niech
wam da miłosierdzie przed obliczem tego męża, aby
wam wypuścił brata waszego drugiego i Benjamina; a
ja jako osierociały bez dziatek będę. 15 Tedy wziąwszy
oni mężowie on podarek, i dwoje pieniądze wziąwszy
w ręce swe, i Benjamina, wstali, i jechali do Egiptu, i
stanęli przed Józefem. 16 A ujrzawszy Józef z nimi
Benjamina, rzekł do tego, który był sprawcą domu jego:
Wprowadź te męże w dom, a zabij bydlę i nagotuj; bo
ze mną jeść będą mężowie ci w południe. 17 I uczynił
on mąż, jako mu rozkazał Józef, a wprowadził on mąż
one ludzie w dom Józefów. 18 Bali się tedy mężowie
oni, gdy byli wprowadzeni w dom Józefów, i mówili: Dla
onychci to pieniędzy, które pierwej włożono było do
worów naszych, wprowadzeni tu jesteśmy, aby potwarz
na nas zwaliwszy targnął się na nas, a pobrał w niewolą
nas i osły nasze. 19 A przystąpiwszy do męża tego,
który był sprawcą domu Józefowego, mówili do niego
we drzwiach domu. 20 I rzekli: Słuchaj mię, panie mój!
przyjechaliśmy byli pierwej kupować żywność. 21 I stało
się, gdyśmy przyjechali do gospody, i rozwiązaliśmy
wory nasze, oto, pieniądze każdego były na wierzchu
woru jego, pieniądze nasze, według wagi ich, któreśmy
zaś przynieśli w rękach naszych. 22 Pieniądze też
drugie przynieśliśmy w rękach naszych, abyśmy nakupili
żywności, a nie wiemy, kto włożył te pieniądze nasze do
worów naszych. 23 A on rzekł: Pokój wam, nie bójcie
się; Bóg wasz, i Bóg ojca waszego dał wam skarb do
worów waszych; pieniądze wasze doszły mię. I wywiódł
do nich Symeona. 24 A przywiódłszy on mąż one ludzie
w dom Józefów, dał im wody, i umyli nogi swe; dał
też obrok osłom ich. 25 Zatem nagotowali podarek,
niż przyszedł Józef w południe; słyszeli bowiem, iż
tam mieli jeść chleb. 26 A gdy wszedł Józef w dom,
przynieśli mu podarek, który mieli w rękach swych w
domu onym, i kłaniali mu się aż do ziemi. 27 I pytał
ich, jakoby się mieli, i rzekł: Zdrówże jest ojciec wasz
stary, o którymeście mi powiadali? Żywże jeszcze? 28
A oni odpowiedzieli: Zdrówci sługa twój, ojciec nasz,
jeszczeć żyw. A schyliwszy się, pokłonili mu się. 29
Tedy podniósłszy oczy swe, ujrzał Benjamina, brata
swego, syna matki swej, i rzekł: Tenże jest brat wasz
młodszy, o którymeście mi powiadali? I rzekł mu: Bóg
niech ci będzie miłościw, miły synu. 30 I pokwapił się
Józef wynijść, bo się były wzruszyły wnętrzności jego
ku bratu swemu, i szukał miejsca, gdzie by płakał, i
wszedłszy do komory, płakał tam. 31 Potem umywszy
twarz swoję, wyszedł zasię, i wstrzymał się, i rzekł:
Kładźcie chleb. 32 I położono jemu osobno, i onym
osobno, Egipczanom też, którzy jedli z nim, osobno; bo
nie mogą jeść Egipczanie z Hebrejczykami chleba, gdyż
to jest obrzydliwością Egipczanom. 33 I usiedli przed
obliczem jego, pierworodny według pierworodztwa
swego, a młodszy według młodości swej; i dziwowali
się mężowie oni patrząc jeden na drugiego. 34 I biorąc
potrawy przed sobą dawał im; a dostała się pięć kroć
większa część Benjaminowi nad inne części onych
wszystkich; i pili, a podpili sobie z nim.

44 Rozkazał tedy Józef temu, który był sprawcą
domu jego, mówiąc: Napełnij wory mężów tych
zbożem, jako mogą znieść, a włóż pieniądze każdego
na wierzch woru jego. 2 Kubek też mój, kubek srebrny,
włóż na wierzch woru młodszego z pieniędzmi za
zboże jego; i uczynił według słów Józefowych, jako mu
rozkazał. 3 A gdy było rano, mężowie oni puszczeni
są, sami i osłowie ich. 4 Wyszedłszy tedy z miasta, gdy
nie daleko byli, rzekł Józef do tego, który był sprawcą
domu jego: Wstań, goń te męże, a dogoniwszy ich,
mów do nich: Czemuście oddali złe za dobre? 5 Azaż
nie ten jest kubek, z którego pija pan mój? i azaż
on pewnie nie zgadnie przezeń, jacyście wy? źleście
uczynili, coście uczynili. 6 Dogoniwszy ich tedy, mówił
do nich te słowa. 7 Ale oni odpowiedzieli mu: Czemu
mówi pan mój takowe słowa? nie daj tego Boże, aby to
słudzy twoi uczynić mieli. 8 Oto pieniądze, któreśmy byli
znaleźli na wierzchu worów naszych, odnieśliśmy zaś
do ciebie z ziemi Chananejskiej; a jakoż byśmy kraść
mieli z domu pana twego srebro albo złoto? 9 U którego

by to znaleziono z sług twoich, niechaj umrze; a my
będziemy pana mego niewolnikami. 10 Tedy on rzekł:
Niechże tak będzie, jako mówicie; jednak przy którym
się znajdzie kubek, ten niech będzie niewolnikiem, a wy
będziecie niewinnymi. 11 Prędko tedy każdy złożył wór
swój na ziemię; i rozwiązali każdy wór swój. 12 I szukał
od starszego począwszy; a u młodszego przestał; i
znalazł kubek w worze Benjaminowym. 13 Tedy oni
rozdarli szaty swoje, i włożywszy brzemię każdy z nich
na osła swego, wrócili się do miasta. 14 Przyszedł
tedy Judas, i bracia jego do domu Józefa, który tam
jeszcze był, i upadli przed obliczem jego na ziemię. 15 I
rzekł do nich Józef: Cóżeście to uczynili? azaście nie
wiedzieli, że pewnie zgadnie mąż taki, jakim ja jest?
16 Tedy odpowiedział Judas: Cóż odpowiemy panu
memu, cóż rzeczemy? i jako się my usprawiedliwić
mamy? Bóg znalazł nieprawość sług twoich; otośmy
niewolnikami pana mego, i my, i ten, w którego ręku
znaleziony jest kubek. 17 A on rzekł: Nie daj Boże,
abym to uczynić miał! mąż, w którego ręku znaleziony
jest kubek, ten będzie niewolnikiem moim; a wy jedźcie
w pokoju do ojca waszego. 18 Zatem przystąpił do
niego Judas i rzekł: Słuchaj mię panie mój; niechaj
przemówi proszę sługa twój które słowo w uszy pana
mego, a niech się nie zapala gniew twój na sługę
twego, gdyżeś ty jest jako sam Farao. 19 Pan mój
pytał sług swoich mówiąc: Macież ojca albo brata?
20 Tedyśmy odpowiedzieli panu swemu: Mamyć ojca
starego, i chłopię w starości jego spłodzone małe, a brat
jego umarł, a został sam tylko po matce swej, i ojciec
jego miłuje go. 21 Potem mówiłeś do nas sług swoich:
Przywiedźcie go do mnie, abym go oglądał oczyma
memi: 22 I mówiliśmy do pana mego: Nie będzie mogło
chłopię opuścić ojca swego; bo gdyby opuściło ojca
swego, umarłby. 23 Tedyś rzekł do sług swoich: Jeźli
nie przyjdzie brat wasz młodszy z wami, nie ujrzycie
więcej oblicza mojego. 24 I stało się, gdyśmy odeszli do
sługi twego, ojca mojego, i powiedzieliśmy mu te słowa
pana mego: 25 Tedy rzekł ojciec nasz: Jedźcie znowu,
a kupcie nam trochę żywności. 26 I powiedzieliśmy: Nie
możemy tam iść: lecz jeźli brat nasz młodszy będzie
z nami, tedy pojedziemy; bo inaczej nie będziemy
mogli oglądać oblicza męża onego, jeźli brat nasz
młodszy nie będzie z nami. 27 I rzekł sługa twój, ojciec
mój, do nas: Wy wiecie, że dwóch synów urodziła mi
żona moja; 28 I wyszedł jeden ode mnie, i rzekłem:
Zaiste od zwierza rozdarty jest, i nie widziałem go
do tych miast; 29 A weźmiecieli i tego od oblicza
mego, a przypadnie nań śmierć, tedy doprowadzicie
sędziwość moję z żałością do grobu. (Sheol h7585) 30
Przetoż teraz jeślibym przyszedł do sługi twego, ojca
mojego, a dziecięcia by z nami nie było, (ponieważ
dusza jego jest przywiązana do duszy jego), 31 Stanie
się, skoro ujrzy, iż dziecięcia nie będzie, że umrze; a
odprowadzą słudzy twoi sędziwość sługi twego, ojca
naszego, z żałością do grobu. (Sheol h7585) 32 Bo sługa
twój przyrzekł za to dziecię, gdy je brał od ojca swego,
mówiąc: Jeźlić go zaś nie przywiodę, tedy będę winien
grzechu przeciw ojcu memu po wszystkie dni. 33 Teraz
tedy niech zostanie proszę sługa twój miasto dziecięcia
tego niewolnikiem pana mego, a dziecię niech idzie
z bracią swoją. 34 Bo jakoż ja mam wrócić się do
ojca mego, gdy tego dziecięcia ze mną nie będzie?
chybabym chciał patrzyć na żałość, która by przyszła
na ojca mego.

45 Tedy się Józef nie mógł dalej wstrzymać przed
wszystkimi, którzy stali przed nim, i zawołał:
Wyprowadźcie wszystkie ode mnie. I nie został nikt
przy nim, gdy się dał poznać Józef braci swej. 2 I
podniósł głos swój z płaczem; co słyszeli Egipczanie,
słyszał też dom Faraonów. 3 I rzekł Józef do braci swej:
Jamci jest Józef; a żywże jeszcze ojciec mój? i nie
mogli mu bracia jego odpowiedzieć, bo się zlękli oblicza
jego. 4 Tedy rzekł Józef do braci swej: Przystąpcie,
proszę, do mnie; i przystąpili. Zatem rzekł: Jam jest
Józef, brat wasz, któregoście sprzedali do Egiptu. 5
Jednak teraz nie frasujcie się, ani trwożcie sobą, żeście
mię tu sprzedali; boć dla zachowania żywota waszego
posłał mię Bóg przed wami. 6 Bo już dwa lata głodu
było na ziemi, a jeszcze pięć lat zostaje, których nie
będą orać ani żąć. 7 Posłał mię tedy Bóg przed wami,
abym was zachował ostatek na ziemi, a żebym wam
dodał żywności na oswobodzenie wielkie. 8 Teraz
tedy nie wyście mię tu posłali, ale Bóg, który mię
postanowił ojcem Faraonowym, i panem wszystkiego
domu jego, a panującym nad wszystką ziemią Egipską.
9 Spieszcież się, a idźcie do ojca mego, i mówcie do
niego: Toć wskazuje syn twój Józef: Uczynił mię Bóg
panem wszystkiego Egiptu, przyjedźże do mnie, a nie
omieszkaj. 10 I będziesz mieszkał w ziemi Gosen;
a będziesz blisko mnie, ty i synowie twoi, i synowie
synów twoich, i trzody twoje, i woły twoje, i wszystko,
co masz. 11 A będę cię tam żywił; bo jeszcze pięć lat
głodu będzie, abyś od niedostatku nie zginął, ty, i dom
twój, i wszystko, co masz. 12 A oto, oczy wasze widzą,
i oczy brata mego, Benjamina, że usta moje mówią do
was. 13 Oznajmijcie też ojcu memu wszystkę zacność
moje w Egipcie, i wszystko coście widzieli; spieszcie się
tedy, a przyprowadźcie tu ojca mojego. 14 Zatem padł
na szyję Benjamina, brata swego, i płakał; Benjamin też
płakał na szyi jego. 15 I pocałowawszy wszystkę bracią
swoję, płakał nad nimi; a potem rozmawiali z nim bracia
jego. 16 I rozgłoszono tę wieść w domu Faraonowym,
mówiąc: Przyjechali bracia Józefowi; i podobało się to
w oczach Faraonowych, i w oczach sług jego. 17 Tedy

rzekł Farao do Józefa: Powiedz braci swej: Uczyńcie
tak: nakładłszy brzemion na bydła wasze, idźcie; a
wróćcie się do ziemi Chananejskiej; 18 A wziąwszy
ojca waszego, i czeladź waszę, przyjedźcie do mnie; i
dam wam dobre miejsce w ziemi Egipskiej, i będziecie
używać tłustości ziemi. 19 I rozkaż im mówiąc: To
uczyńcie: weźmijcie sobie z ziemi Egipskiej wozów, dla
dziatek waszych i dla żon waszych, a wziąwszy ojca
waszego przyjedźcie tu. 20 A oko wasze niech nie żałuje
sprzętu waszego, gdyż dobro wszystkiej ziemi Egipskiej
wasze będzie. 21 Uczynili tedy tak synowie Izraelowi; i
dał im Józef wozy według rozkazania Faraonowego;
dał im też żywności na drogę. 22 Dał z onychże
wszystkich każdemu odmienne szaty; ale Benjaminowi
dał trzy sta srebrników, i pięcioro szat odmiennych.
23 Ojcu też swemu posłał te rzeczy: dziesięć osłów,
niosących z najlepszych rzeczy Egipskich, i dziesięć
oślic, niosących zboże, i chleb, i żywność ojcu jego na
drogę. 24 Puścił tedy bracią swą, i odjechali, a mówił do
nich: Nie wadźcie się na drodze. 25 Którzy wyjechawszy
z Egiptu przyjechali do ziemi Chananejskiej, do Jakóba
ojca swego. 26 I oznajmili mu, mówiąc: Jeszczeć żyw
Józef, a onci jest panem nad wszystką ziemią Egipską;
i zemdlało serce jego; bo im nie wierzył. 27 Lecz oni
powiedzieli mu wszystkie słowa Józefowe, które mówił
do nich. A ujrzawszy wozy, które posłał Józef, aby go
na nich przywieziono, tedy ożył duch Jakóba, ojca ich.
28 I rzekł Izrael: Dosyć mam na tem, gdy jeszcze Józef,
syn mój, żyje; pójdę a oglądam go, pierwej niż umrę.

46 A tak jechał Izrael ze wszystkiem, co miał, a
przyjechawszy do Beerseby, ofiarował ofiary
Bogu ojca swego Izaaka. 2 I rzekł Bóg do Izraela w
widzeniu nocnem, mówiąc: Jakóbie, Jakóbie; a on
odpowiedział: Owom ja. 3 I rzekł: Jam jest Bóg, Bóg
ojca twojego; nie bój się zstąpić do Egiptu, bo cię
tam w naród wielki rozmnożę. 4 Ja zstąpię z tobą
do Egiptu, i Ja cię stamtąd także zasię wywiodę, a
Józef położy rękę swoję na oczy twoje. 5 I powstał
Jakób z Beerseby; i wzięli synowie Izraelowi Jakóba
ojca swego, i dziatki swe, i żony swe na wozy, które
był posłał Farao, aby go przywieziono. 6 Pobrali też
bydła swe, i majętność swoję, której byli nabyli w ziemi
Chananejskiej, i przyjechali do Egiptu, Jakób i wszystka
rodzina jego z nim; 7 Syny swe, i syny synów swych,
córki swe i córki synów swych, i wszystko nasienie
swoje prowadził z sobą do Egiptu. 8 A teć są imiona
synów Izraelowych, którzy weszli do Egiptu: Jakób
i synowie jego: pierworodny Jakóbów Ruben. 9 A
synowie Rubenowi: Henoch, i Fallu, i Hesron i Charmi.
10 A synowie Symeonowi: Jemuel, i Jamyn, i Achod, i
Jachyn, i Sochar, i Saul, syn niewiasty Chananejskiej.
11 Synowie też Lewiego: Gerson, Kaat, i Merary. 12 A
synowie Judasowi: Her, i Onan, i Sela, i Fares, i Zara;
ale umarł Her i Onan w ziemi Chananejskiej. A byli
synowie Faresowi: Hesron i Hamuel. 13 A synowie
Isaszarowi: Tola, i Fua, i Job, i Simron. 14 Synowie zaś
Zabulonowi: Zared, i Elon, i Jaleel. 15 A cić są synowie
Lii, które urodziła Jakóbowi w Padanie Syryjskim, i Dyna
córka jego; wszystkich dusz synów jego, i córek jego,
trzydzieści i trzy. 16 A synowie Gadowi: Sefon, i Aggi,
Suny, i Esebon, Ery, i Arody, i Areli. 17 A synowie Aser:
Jemna, i Jesua, i Isui, i Beryja, i Sera, siostra ich. A
synowie Beryjego: Heber, i Melchyjel. 18 Cić są synowie
Zelfy, którą był dał Laban Lii, córce swej, których
ona urodziła Jakóbowi, szesnaście dusz. 19 Synowie
Racheli, żony Jakóbowej: Józef i Benjamin. 20 Józefowi
zaś urodzili się synowie w ziemi Egipskiej, które mu
urodziła Asenat, córka Potyfara, książęcia Ońskiego:
Manases i Efraim. 21 A synowie Benjaminowi: Bela, i
Bechor, i Asbel, Gera, i Naamann, Echy i Ros, Mupim, i
Chupim, i Ared. 22 Cić są synowie Racheli, którzy się
urodzili Jakóbowi; wszystkich dusz czternaście. 23 A
synowie Danowi: Chusym. 24 Synowie też Neftalimowi:
Jachsyjel, i Gunny, i Jeser, i Selem. 25 Ci są synowie
Bali, którą był dał Laban Racheli, córce swej, która
je urodziła Jakóbowi; wszystkich dusz siedem. 26
Wszystkie dusze, które przyszły z Jakóbem do Egiptu,
co wyszły z biódr jego, okrom żon synów Jakóbowych,
wszystkich dusz było sześćdziesiąt i sześć. 27 A synów
Józefowych, którzy mu się urodzili w Egipcie, dusz
dwie. A tak wszystkich dusz domu Jakóbowego, które
weszły do Egiptu, było siedemdziesiąt. 28 I posłał przed
sobą Judasa do Józefa, aby mu oznajmił pierwej, niżby
przyjechał do Gosen. I przyjechali do ziemi Gosen.
29 A zaprzągłszy Józef wóz swój, wyjechał przeciw
Izraelowi, ojcu swemu, do Gosen; a ujrzawszy go (
Jakób) padł na szyję jego, i płakał na szyi jego chwilę.
30 Tedy rzekł Izrael do Józefa: Niechże już umrę, gdym
ujrzał oblicze twoje, ponieważeś ty jeszcze żyw. 31
Zatem rzekł Józef do braci swej i do domu ojca swego:
Pojadę, a opowiem Faraonowi, i rzekę mu: Bracia moi
i dom ojca mego, którzy byli w ziemi Chananejskiej,
przyjechali do mnie; 32 A ci mężowie są pasterze
trzód, bo się bawili chowaniem bydła; przeto owce
swoje, i woły swoje, i wszystko, co mieli, przywiedli.
33 A tak gdy was przyzowie Farao, i spyta: Czem się
bawicie? 34 Odpowiecie: Pasterze byli słudzy twoi od
dzieciństwa naszego aż dotąd, i my i ojcowie nasi; a to
dla tego abyście mogli mieszkać w ziemi Gosen, bo
obrzydłością Egipczanom jest wszelki pasterz bydła.

47 Tedy przyjechawszy Józef, oznajmił Faraonowi, i
rzekł: Ojciec mój i bracia moi z owcami swemi, i z
wołami swymi, i ze wszystkiem, co mają, przyjechali z
ziemi Chananejskiej; a oto, są w ziemi Gosen. 2 A z

liczby braci swej wziął pięciu mężów, i postawił je przed
Faraonem. 3 I rzekł Farao do braci jego: Czem się
bawicie? A oni odpowiedzieli Faraonowi: Pasterzami
owiec są słudzy twoi, i my i ojcowie nasi. 4 Rzekli
jeszcze do Faraona: Abyśmy byli przychodniami w
tej ziemi, przyszliśmy; bo nie masz paszy dla bydła,
które mają słudzy twoi, gdyż ciężki głód jest w ziemi
Chananejskiej; a teraz niech mieszkają, prosimy, słudzy
twoi w ziemi Gosen. 5 Tedy rzekł Farao do Józefa
mówiąc: Ojciec twój i bracia twoi przyjechali do ciebie;
6 Ziemia Egipska przed tobą jest: w najlepszem miejscu
tej ziemi daj mieszkanie ojcu twemu i braci twojej, niech
mieszkają w ziemi Gosen; a zrozumieszli, że są między
nimi mężowie godni, tedy je uczynisz przełożonymi
nad trzodami memi. 7 I przywiódł Józef Jakóba, ojca
swego, i postawił go przed Faraonem; a błogosławił
Jakób Faraonowi. 8 Tedy rzekł Farao do Jakóba:
Wiele jest dni lat żywota twego? 9 I odpowiedział
Jakób Faraonowi: Dni lat pielgrzymstwa mego jest sto i
trzydzieści lat; krótkie i złe były dni lat żywota mego, i
nie doszły dni lat żywota ojców moich, w których dniach
oni pielgrzymowali. 10 Zatem pobłogosławiwszy Jakób
Faraonowi, wyszedł od oblicza Faraonowego. 11 Tedy
dał mieszkanie Józef ojcu swemu i braci swej, i dał
im osiadłość w ziemi Egipskiej, w najlepszem miejscu
onej krainy, w ziemi Rameses, jako był rozkazał Farao.
12 I żywił Józef ojca swego i bracią swoję, i wszystek
dom ojca swego chlebem aż do najmniejszego. 13 A
chleba nie było po wszystkiej ziemi; bo ciężki bardzo
był głód, i utrapiona była ziemia Egipska, i ziemia
Chananejska od głodu. 14 Tedy zebrał Józef wszystkie
pieniądze, które się znajdowały w ziemi Egipskiej i w
ziemi Chananejskiej, za żywność, którą kupowano; i
wniósł one pieniądze Józef do skarbu Faraonowego.
15 A gdy nie stało pieniędzy w ziemi Egipskiej, i w
ziemi Chananejskiej, tedy przyszli wszyscy Egipczanie
do Józefa, mówiąc: Daj nam chleba, i czemuż mamy
umierać przed tobą, gdyż nam już nie staje pieniędzy?
16 Na to odpowiedział Józef: Dawajcie bydła wasze, a
dam wam żywności za bydła wasze, ponieważ wam nie
stało pieniędzy. 17 I przygnali bydła swe do Józefa; i dał
im Józef chleba za konie, i za stada owiec, i za stada
wołów, i za osły, i przechował je chlebem za wszystkie
bydła ich, onego roku. 18 A gdy wyszedł rok on, przyszli
do niego roku drugiego, mówiąc mu: Nie zatajemy
przed panem naszym, że nam już pieniędzy nie stało,
i stada bydeł są u pana naszego; nie zostawa nam
przed panem naszym, tylko ciała nasze i role nasze. 19
A czemuż umierać mamy przed oczyma twemi? i nas, i
role nasze kupuj i ziemię naszę za chleb, a będziemy,
my i ziemia nasza, w niewoli u Faraona; tylko nam
daj nasienia, abyśmy żyli a nie pomarli, i ziemia nie
spustoszała. 20 A tak kupił Józef wszystkę ziemię
Egipską Faraonowi; bo sprzedali Egipczanie, każdy rolą
swoję, gdyż się był wzmógł między nimi głód; i dostała
się Faraonowi wszystka ziemia. 21 I przeniósł lud do
miast, od ostatnich granic Egiptu aż do końca jego.
22 Tylko ziemi kapłańskiej nie kupił; bo kapłani mieli
obrok postanowiony od Faraona, i żywili się obrokiem
swym, który im dał Farao; dlategoż nie sprzedawali
ziemi swej. 23 I rzekł Józef do ludu: Otom was teraz
poskupował i ziemię waszę Faraonowi; otóż macie
nasienie, posiejcież tedy role. 24 A z urodzajów waszych
będziecie dawali piątą część Faraonowi; cztery zasię
części będą wam na zasianie roli, i na żywność waszę
i tych, którzy są w domach waszych, i na żywność
dziatek waszych. 25 Tedy odpowiedzieli: Zachowałeś
żywot nasz; niechże znajdziemy łaskę w oczach pana
swego, i będziemy niewolnikami Faraonowymi. 26 I
postanowił to Józef za prawo aż do dnia dzisiejszego
w ziemi Egipskiej, aby dawana była Faraonowi piąta
część; tylko ziemia samych kapłanów nie dostała się
Faraonowi. 27 I mieszkał Izrael w ziemi Egipskiej, w
ziemi Gosen, i osadziwszy się w niej, rozrodzili się, i
rozmnożyli się wielce. 28 I żył Jakób w ziemi Egipskiej
siedemnaście lat; a było dni Jakóbowych, lat żywota
jego, sto czterdzieści i siedem lat. 29 I przybliżyły
się dni Izraelowe, aby umarł; i wezwał syna swego
Józefa i rzekł do niego: Jeźlim teraz znalazł łaskę w
oczach twoich, połóż proszę rękę twoję pod biodro
moje, a uczyń ze mną miłosierdzie i prawdę; proszę
nie chowaj mię w Egipcie; 30 Ale gdy zasnę z ojcy
moimi, wyniesiesz mię z Egiptu, a pochowasz mię w
grobie ich. A on rzekł: Uczynię według słowa twego. 31
A Jakób rzekł: Przysiążże mi: i przysiągł mu. Zatem
nakłonił się Izrael ku głowom łoża.

48 To gdy się stało, dano znać Józefowi: Oto, ojciec
twój zachorzał; który wziąwszy dwóch synów
swoich z sobą, Manasesa i Efraima, jechał do niego. 2
I powiedziano Jakóbowi, mówiąc: Oto, syn twój Józef
idzie do ciebie. A Izrael pokrzepiwszy się, usiadł na łożu.
3 I rzekł Jakób do Józefa: Bóg wszechmogący ukazał
mi się w Luzie, w ziemi Chananejskiej, i błogosławił mi.
4 A mówił do mnie: Oto, ja rozrodzę cię, i rozmnożę
cię, i wywiodę z ciebie wielki naród; a dam ziemię tę
nasieniu twemu po tobie w dziedzictwo wieczne. 5
Przetoż teraz dwaj synowie twoi, którzyć się urodzili w
ziemi Egipskiej, pierwej niżem ja tu do ciebie przyszedł
do Egiptu, moi są, Efraim i Manases; jako Ruben i
Symeon moi będą. 6 Ale dzieci twoje, które po tych
spłodzisz, twoje będą; imieniem braci swojej będą zwani
w osiadłościach swych. 7 A gdym się wracał z Padan,
umarła mi Rachel w ziemi Chananejskiej w drodze,
gdym jeszcze był jakoby na milę od Efraty, i pogrzebłem
ją tam przy drodze ku Efracie; a toć jest Betlehem. 8 A

ujrzawszy Izrael syny Józefowe, rzekł: Czyi to są? 9
Tedy odpowiedział Józef ojcu swemu: Synowie to moi,
które mi tu dał Bóg; a on rzekł: Przywiedź je proszę
do mnie, abym im błogosławił. 10 A oczy Izraelowe
ociężały były dla starości, i nie mógł dojrzeć: i przywiódł
je do niego, które Jakób pocałował i obłapił. 11 Zatem
rzekł Izrael do Józefa: Oglądać więcej oblicza twego nie
spodziewałem się, a oto, dał mi Bóg widzieć i nasienie
twoje. 12 Tedy Józef odwiódł je od łona jego, i pokłonił
się obliczem swem aż do ziemi. 13 A wziąwszy Józef
obydwu, postawił Efraima po prawej ręce swojej, a po
lewej Izraelowej; a Manasesa po lewej ręce swojej a
po prawej Izraelowej, i przywiódł je do niego. 14 A
wyciągnąwszy Izrael prawicę swoję, włożył ją na głowę
Efraima, który był młodszy, lewicę zaś swoję na głowę
Manasesa, umyślnie przełożywszy ręce swoje, choć
Mananses był pierworodny. 15 I błogosławił Józefowi,
mówią: Bóg, przed którego obliczem chodzili ojcowie
moi, Abraham i Izaak, Bóg który mię żywił od młodości
mojej aż do dnia tego; 16 Anioł, który mię wyrwał ze
wszystkiego złego, niech błogosławi dzieciom tym, a
niech będą nazywani od imienia mego, i od imienia
ojców moich, Abrahama i Izaaka, a jako ryby niech się
rozmnożą na ziemi. 17 A obaczywszy Józef, iż włożył
ojciec jego rękę prawą swoję na głowę Efraimowę, nie
miło mu było; i ujął rękę ojca swego, aby ją przeniósł z
głowy Efraimowej na głowę Manasesowę. 18 I rzekł
Józef do ojca swego: Nie tak, ojcze mój; albowiem ten
jest pierworodny, włóżże prawicę swoję na głowę jego.
19 Ale się zbraniał ojciec jego, i rzekł: Wiemci synu miły,
wiem; i tenci się stanie w lud wielki, tenci też urośnie; a
wszakże brat jego młodszy urośnie nadeń, a z nasienia
jego wyjdzie mnóstwo narodów. 20 Błogosławił im
tedy dnia onego, mówiąc: Przez cię będzie błogosławił
Izrael, mówiąc: Niech cię wystawi Bóg jako Efraima, i
jako Manasesa; a tak przełożył Efraima nad Manasesa.
21 Potem rzekł Izrael do Józefa: Oto, ja umieram, a
Bóg będzie z wami, i przywróci was do ziemi ojców
waszych. 22 Oto, ja dawam ci część jednę mimo bracią
twoję, którejm nabył z ręki Amorejczyków mieczem
moim, i łukiem moim.

49 Wezwał tedy Jakób synów swoich i rzekł: Zbierzcie
się, a oznajmię wam, co ma przyjść na was
w ostatnie dni. 2 Zbierzcie się, i słuchajcie synowie
Jakóbowi, a słuchajcie Izraela, ojca waszego. 3 Ruben
pierworodny mój, tyś moc moja, i początek siły mojej,
zacny dostojeństwem, i zacny męstwem. 4 Spłyniesz
jako woda: nie będziesz zacnym, boś wstąpił na
łoże ojca twego, i splugawiłeś łoże moje, i zginęło
dostojeństwo twoje. 5 Symeon i Lewi, bracia, naczynia
nieprawości miecze ich. 6 W radę ich niechaj nie
wchodzi dusza moja, a z zgromadzeniem ich niech się
nie jednoczy sława moja; bo w zapalczywości swej
zabili męża, a w swej woli wywrócili mur. 7 Przeklęta
zapalczywość ich, iż uporna, i gniew ich, iż zatwardziały.
Rozdzielę je w Jakóbie, a rozproszę je w Izraelu. 8
Juda, tyś jest, ciebie chwalić będą bracia twoi; ręka
twoja będzie na szyi nieprzyjaciół twoich; kłaniać się
tobie będą synowie ojca twego. 9 Szczenię lwie Juda,
od łupu, synu mój, wróciłeś się; skłonił się i położył
się jako lew, i jako lwica, a któż go obudzi? 10 Nie
będzie odjęte sceptrum od Judy, ani Zakonodawca od
nóg jego, aż przyjdzie Szylo, i jemu będzie oddane
posłuszeństwo narodów. 11 Uwiąże u winnej macicy
oślę swe, a u wybornej macicy winnej oślątko oślicy
swej; omyje w winie szatę swoję, a we krwi jagód
winnych odzienie swoje 12 Czerwieńsze oczy jego
nad wino, a bielsze zęby jego nad mleko. 13 Zabulon
na brzegu morskim mieszkać będzie, i przy porcie
okrętów, a granice jego aż do Sydonu. 14 Isaszar
jako osieł kościsty, leżący między dwoma brzemiony.
15 Upatrzył pokój, że jest dobry, i ziemię, że piękna,
nachylił ramię swe ku noszeniu, dla tegoż będzie hołd
dawał. 16 Dan sądzić będzie lud swój, jako jedno z
pokoleń Izraelskich. 17 Dan będzie wężem na drodze,
żmiją na ścieżce, kąsając pięty końskie, że spadnie
nazad jeździec jego. 18 Zbawienia twego oczekiwam,
Panie! 19 Gad od wojska zwyciężony będzie; ale i
on potem zwycięży. 20 Z Asera tłusty chleb jego,
a on wyda rozkoszy królewskie. 21 Neftali jako łani
wypuszczona, mówiąc piękne słowa. 22 Latorośl płodna
Józef, latorośl wyrastająca nad źródłem, a latorośli jego
rozchodzą się po murze. 23 Acz gorzkością napełnili
go, i strzelali nań, a nienawidzili go strzelcy. 24 Jednak
został potężny łuk jego, a zmocniły się ramiona rąk
jego, w rękach mocnego Boga Jakóbowego, stąd się
stał pasterzem i opoką Izraelową. 25 Od Boga ojca
twego, który cię wspomógł, i od Wszechmogącego,
któryć błogosławił błogosławieństwy niebieskiemi z
wysoka, i błogosławieństwy przepaści leżącej głęboko, i
błogosławieństwy piersi i żywota. 26 Błogosławieństwa
ojca twego mocniejsze będą nad błogosławieństwa
przodków moich, aż do granic pagórków wiecznych;
będą nad głową Józefową, i nad wierzchem głowy
odłączonego między bracią swą. 27 Benjamin jako wilk
porywający, rano jeść będzie łup, a wieczór będzie
dzielił korzyść. 28 Teć wszystkie są dwanaście pokolenia
Izraelskie, i to, co im powiedział ojciec ich, i błogosławił
im; każdemu według błogosławieństwa jego błogosławił
im. 29 A rozkazał im, i rzekł do nich: Ja będę przyłączon
do ludu mego; pogrzebcież mię z ojcy moimi w jaskini,
która jest na polu Efrona Hetejczyka; 30 W jaskini,
która jest na polu Machpela, która jest na przeciwko
Mamre w ziemi Chananejskiej, którą kupił Abraham
z rolą od Efrona Hetejczyka, w osiadłość grobu. 31

Tam pogrzebiono Abrahama, i Sarę, żonę jego; tam
pogrzebiono Izaaka, i Rebekę żonę jego; tamem też
pogrzebał Liję. 32 A kupiono tę rolą i jaskinią, która
na niej, od synów Hetowych. 33 Tedy przestawszy
Jakób mówić do synów swoich, złożył nogi swe na łoże
i umarł, i przyłączon jest do ludu swego.

50 Zatem upadł Józef na twarz ojca swego, i płakał
nad nim, a całował go. 2 I rozkazał Józef sługom
swym lekarzom, aby wonnemi maściami namazali ojca
jego; i namazali wonnemi maściami lekarze Izraela. 3
A gdy się mazania jego wypełniło czterdzieści dni, (bo
się tak wypełniają dni tych, którzy wonnemi maściami
mazani bywają), tedy go płakali Egipczanie przez
siedemdziesiąt dni. 4 A po wyjściu dni żałoby jego
rzekł Józef do sług Faraonowych, mówiąc: Jeźlim teraz
znalazł łaskę w oczach waszych, powiedzcie proszę
Faraonowi, mówiąc: 5 Ojciec mój poprzysiągł mię
mówiąc: Oto, ja umieram; w grobie moim, którym sobie
wykopał w ziemi Chananejskiej, tam mię pogrzebiesz;
a teraz niech jadę, proszę, i pogrzebię ojca mego, i zaś
się wrócę. 6 Tedy rzekł Farao: Jedź a pogrzeb ojca
twego, jako cię poprzysiągł. 7 Jechał tedy Józef, aby
pogrzebał ojca swego; jechali też z nim wszyscy słudzy
Faraonowi, także starsi domu jego, i wszyscy starsi
ziemi Egipskiej; 8 I wszystek dom Józefów, i bracia jego,
i dom ojca jego; tylko dziatki swoje, i owce swoje, i woły
swoje zostawili w ziemi Gosen. 9 Szły też z nimi i wozy,
i jezdni; a był poczet bardzo wielki. 10 I przyjechali aż na
pole Atad, które jest przy brodzie Jordańskim, i płakali
tam płaczem wielkim i bardzo ciężkim; i obchodził
Józef po ojcu swym żałobę przez siedem dni. 11 A
ujrzawszy obywatele ziemi Chananejskiej żałobę onę
na polu Atad, mówili: Żałoba to ciężka Egipczanów;
przetoż nazwano imię miejsca onego Abel Micraim,
które jest przy brodzie Jordańskim. 12 Uczynili tedy z
nim synowie jego, jak im był rozkazał. 13 I zawieźli
go synowie jego do ziemi Chananejskiej, i pogrzebli
go w jaskini na polu Machpela, którą Abraham był
kupił z rolą na osiadłość grobu, od Efrona Hetejczyka,
przeciwko Mamre. 14 Zatem się wrócił Józef do Egiptu
z bracią swą, i ze wszystkimi, którzy jeździli z nim na
pogrzeb ojca jego, odprawiwszy pogrzeb ojca swego.
15 A widząc bracia Józefowi, że umarł ojciec ich, mówili:
Podobno będzie nas miał w nienawiści Józef, i sowicie
odda nam wszystko złe, któreśmy mu uczynili. 16
Wskazali tedy do Józefa, mówiąc: Ojciec twój rozkazał,
pierwej niż umarł, mówiąc: 17 Tak powiedzcie Józefowi:
Proszę, odpuść teraz przestępstwo braci twej, i grzech
ich, żeć złość wyrządzili; proszę odpuść teraz występek
sługom Boga ojca twego. I płakał Józef, gdy to mówili
do niego. 18 I przystąpili bracia jego, a upadłszy przed
nim, mówili: Otośmy sługami twoimi. 19 I rzekł do nich
Józef: Nie bójcie się: bo azażem ja wam za Boga?
20 Wyście złe myślili przeciwko mnie, ale Bóg obrócił
to w dobre, chcąc uczynić to, co się dziś dzieje, aby
zachował tak wielki lud. 21 A przetoż nie bójcie się,
ja żywić będę was i dziatki wasze; a tak cieszył je, i
mówił z nimi łagodnie. 22 I mieszkał Józef w Egipcie,
sam i dom ojca jego, a żył Józef sto i dziesięć lat.
23 I oglądał Józef syny Efraimowe aż do trzeciego
pokolenia. Synowie też Machyra, syna Manasesowego,
porodzili się na kolanach Józefowych. 24 I rzekł Józef
do braci swej: Ja umrę, ale Bóg zapewnie nawiedzi was,
i wyprowadzi was z ziemi tej do ziemi, o którą przysiągł
Abrahamowi, Izaakowi i Jakóbowi. 25 I poprzysiągł
Józef syny Izraelowe, mówiąc: Gdy was nawiedzi Pan
Bóg, wynieście też kości moje stąd. 26 I umarł Józef,
mając sto i dziesięć lat; którego namazawszy wonnemi
maściami, włożono do trumny w Egipcie.

Wyjścia

1 Teć są imiona synów Izraelskich, którzy weszli do
Egiptu z Jakóbem; każdy z domem swym weszli: **2**
Ruben, Symeon, Lewi, i Judas. **3** Isaszar, Zabulon,
i Benjamin. **4** Dan, i Neftali, Gad, i Aser. **5** A było
wszystkich dusz, które wyszły z biódr Jakóbowych,
siedmdziesiąt dusz; a Józef był przedtem w Egipcie.
6 I umarł Józef, i wszyscy bracia jego, i wszystek on
rodzaj. **7** A synowie Izraelscy rozrodzili się, i rozpłodzili
się, i rozmnożyli się, i zmocnili się bardzo wielce, a
napełniona jest ziemia nimi. **8** Między tem powstał król
nowy nad Egiptem, który nie znał Józefa; **9** I rzekł
do ludu swego: Oto lud synów Izraelskich wielki, i
możniejszy nad nas. **10** Przetoż mądrze sobie pocznijmy
z nimi, by się snać nie rozmnożył, a jeźliby przypadła
wojna, aby się nie przyłączył i on do nieprzyjaciół
naszych, i nie walczył przeciwko nam, i nie uszedł
z ziemi. **11** A tak ustawili nad nimi poborcę, aby go
dręczyli ciężarami swemi; i zbudował lud Izraelski
miasta składu Faraonowi: Pytom i Rameses. **12** Ale im
więcej go trapili, tem więcej się rozmnażał, i tem więcej
rósł, tak, iż ściśnieni byli dla synów Izraelskich. **13** I
podbili Egipczanie syny Izraelskie w niewolą ciężką.
14 I przykrzyli im żywot ich robotą ciężką około gliny,
i około cegieł, i około każdej roboty na polu, mimo
wszelaką robotę swą, do której ich używali bez litości.
15 I rozkazał król Egipski babom Hebrejskim, z których
imię jednej Zefora, a imię drugiej Fua; **16** A rzekł: Gdy
będziecie babić niewiastom Hebrejskim, a ujrzycie że
rodzą, byłliby syn, zabijcież go, a jeźli córka, niech żywa
zostanie. **17** Ale baby one bały się Boga, i nie czyniły,
jako im rozkazał król Egipski, ale żywo zachowywały
chłopiątka. **18** Zaczem wezwawszy król Egipski onych
bab, mówił do nich: Czemuście to uczyniły, żeście
żywo zachowały chłopiątka? **19** I odpowiedziały baby
Faraonowi: Iż nie są jako niewiasty Egipskie, niewiasty
Hebrejskie; bo są duże, pierwej niż przyjdzie do nich
baba, rodzą. **20** I czynił dobrze Bóg onym babom; i
krzewił się lud, i zmocnili się bardzo. **21** I stało się,
przeto że się bały one baby Boga, pobudował im domy.
22 Tedy rozkazał Farao wszystkiemu ludowi swemu,
mówiąc: Każdego syna, który się urodzi, w rzekę go
wrzućcie, a każdą córkę żywo zachowajcie.

2 I wyszedł mąż niektóry z domu Lewiego; który
pojął córkę z pokolenia Lewiego. **2** I poczęła ona
niewiasta, a porodziła syna; a widząc go, że był
nadobny, kryła go przez trzy miesiące. **3** Ale gdy go
nie mogła dłużej zataić, wzięła plecionkę z sitowia i
obmazała ją klejem i smołą; a włożywszy w nię ono
dziecię, położyła je między rogóż na brzegu rzeki. **4**
A stała siostra jego z daleka, aby wiedziała, co się z
nim dziać będzie. **5** Wtem wyszła córka Faraonowa,
aby się kąpała w rzece, a panny jej przechadzały się
po brzegu rzeki; i ujrzała plecionkę w rogoży, i posłała
służebnicę swą, aby ją wzięła. **6** A otworzywszy ujrzała
dziecię, a ono chłopiątko płakało; a użaliwszy się go,
rzekła: Z dziatek Hebrejskich jest ten. **7** I rzekła siostra
jego do córki Faraonowej: Chceszże, pójdę, i zawołam
ci niewiasty, mamki Hebrejskiej, która być odchowała to
dziecię? **8** I rzekła jej córka Faraonowa: Idź. Tedy poszła
ona dzieweczka, i zawołała matki onegoż dziecięcia. **9**
Do której rzekła córka Faraonowa: Weźmij to dziecię, i
chowaj mi je, a ja tobie dam zapłatę twoję; i wziąwszy
niewiasta dziecię, chowała je. **10** A gdy podrosło ono
dziecię, przywiodła je do córki Faraonowej, i było jej za
syna; a nazwała imię jego Mojżesz, bo mówiła: Żem
z wody wyciągnęła go. **11** I stało się za onych dni,
gdy urósł Mojżesz, że wyszedł do braci swej, i widział
ciężary ich; obaczył też męża Egipczanina, który bił
jednego Hebrajczyka z braci jego. **12** A obejrzawszy
się tam i sam, gdy widział, że nikogo nie masz, zabił
Egipczanina, i zagrzebł go w piasek. **13** A wyszedłszy
zaś dnia wtórego, ujrzał, a oto, dwaj mężowie Hebrejscy
wadzili się; i rzekł onemu, który krzywdę czynił: **14**
Czemuż bijesz bliźniego swego? Ale mu odpowiedział:
Któż cię postanowił książęciem i sędzią nad nami? albo
mię ty myślisz zabić, jakoś zabił Egipczanina? i zląkł
się Mojżesz i rzekł: **15** Pewnie się ta rzecz wyjawiła.
Usłyszał tedy Farao tę rzecz, i szukał zabić Mojżesza.
Lecz Mojżesz uciekł od twarzy Faraonowej, i mieszkał
w ziemi Madyjańskiej; a przyszedłszy tam siedział u
studni. **16** A kapłan Madyjański miał siedem córek,
które wyszedłszy czerpały wodę, i nalewały do koryt,
aby napoiły trzodę ojca swego; **17** A przyszedłszy
pasterze odganiali je. Tedy wstawszy Mojżesz obronił
ich, i napoił bydło ich. **18** A gdy się wróciły do Raguela,
ojca swego, rzekł: Czemuście dziś tak prędko przyszły?
19 I odpowiedziały: Mąż Egipski obronił nas od ręki
pasterzów; nadto czerpając naczerpał nam i wody
i napoił trzody. **20** Zatem rzekł do córek swych: A
gdzież ten jest? Czemuście opuściły człowieka tego?
Zawołajcie go, aby jadł chleb. **21** I przyzwolił Mojżesz
mieszkać z onym mężem, który dał Zeforę, córkę
swoję, Mojżeszowi. **22** I urodziła syna, a nazwał imię
jego Gerson, bo mówił: Byłem przychodniem w ziemi
cudzej. **23** I stało się po niemałym czasie, że umarł
król Egipski; i wzdychali, i wołali synowie Izraelscy
dla niewoli; a wstąpiło wołanie ich do Boga przed
niewolą. **24** I usłyszał Bóg wołanie ich; i wspomniał Bóg
na przymierze swoje z Abrahamem, z Izaakiem, i z
Jakóbem. **25** I wejrzał Bóg na syny Izraelskie, i poznał
Bóg.

3 A Mojżesz pasł trzodę Jetra, świekra swego, kapłana
Madyjańskiego; i zagnał trzodę na puszczą, a
przyszedł do góry Bożej, do Horeb, **2** I ukazał mu się
Anioł Pański w płomieniu ognistym, z pośrodku krza;
i widział, a oto, kierz gorzał ogniem, a on kierz nie
zgorzał. **3** Tedy rzekł Mojżesz: Pójdę teraz, a oglądam
to widzenie wielkie, czemu nie zgore ten kierz. **4**
A widząc Pan, iż szedł patrzać, zawołał nań Bóg z
pośrodku onego krza, mówiąc: Mojżeszu, Mojżeszu! A
on odpowiedział: Otom ja. **5** Tedy rzekł: Nie przystępuj
sam; zzuj buty twe z nóg twoich: albowiem miejsce, na
którem ty stoisz, ziemia święta jest. **6** Zatem rzekł: Jam
jest Bóg ojca twego, Bóg Abrahamów, Bóg Izaaków,
i Bóg Jakóbów; i zakrył Mojżesz oblicze swe, bo się
bał patrzać na Boga. **7** I rzekł Pan: Widząc widziałem
utrapienie ludu mojego, który jest w Egipcie, a wołanie
ich słyszałem przed przystawy ich; bom doznał boleści
jego. **8** Przetoż zstąpiłem, abym go wybawił z ręki
Egipskiej i wywiódł go z ziemi tej do ziemi dobrej i
przestronnej, do ziemi opływającej mlekiem i miodem,
na miejsce Chananejczyka, i Hetejczyka, i Amorejczyka,
i Ferezejczyka, i Hewejczyka, i Jebuzejczyka. **9** A teraz
oto krzyk synów Izraelskich przyszedł przed mię: i
widziałem też ich ucisk, którym je Egipczanie uciskają.
10 Przetoż teraz, pójdź, a poślę cię do Faraona, abyś
wywiódł lud mój, syny Izraelskie z Egiptu. **11** I rzekł
Mojżesz do Boga: Któżem ja, abym szedł do Faraona,
a wywiódł syny Izraelskie z Egiptu? **12** I rzekł Bóg: Oto,
będę z tobą, a to miej na znak, żem cię ja posłał: Gdy
wywiedziesz ten lud z Egiptu, będziecie służyć Bogu na
tej górze. **13** I rzekł Mojżesz do Boga: Oto, ja pójdę do
synów Izraelskich, i rzekę im: Bóg ojców waszych posłał
mię do was: Jeźli mi rzeką: Które jest imię jego? Cóż im
odpowiem? **14** Tedy rzekł Bóg do Mojżesza: Będę który
Będę. I rzekł: Tak powiesz synom Izraelskim: Będę
posłał mię do was. **15** I mówił jeszcze Bóg do Mojżesza:
Tak rzeczesz do synów Izraelskich: Pan, Bóg ojców
waszych, Bóg Abrahamów, Bóg Izaaków, i Bóg Jakóbów
posłał mię do was; toć imię moje na wieki, i to pamiętne
moje od narodu do narodu; **16** Idźże, a zgromadź
starsze Izraelskie, i mów do nich: Pan, Bóg ojców
waszych, ukazał mi się, Bóg Abrahamów, Izaaków
i Jakóbów, mówiąc: Wspominając wspomniałem na
was, i widziałem, co się wam działo w Egipcie. **17** I
rzekłem: Wyprowadzę was z utrapienia Egipskiego do
ziemi Chananejczyka, i Hetejczyka, i Amorejczyka, i
Ferezejczyka, i Hewejczyka, i Jebuzejczyka, do ziemi
opływającej mlekiem i miodem. **18** Tedy usłuchają
głosu twego, a pójdziesz ty i starsi Izraelscy do
króla Egipskiego, i rzeczecie do niego: Pan, Bóg
Hebrajczyków, zabieżał nam; przetoż teraz niech
pójdziemy proszę w drogę trzech dni na puszczą,
abyśmy ofiarowali Panu, Bogu naszemu. **19** Ale ja
wiem, że wam nie pozwoli król Egipski odejść, jedno
przez możną rękę. **20** A tak wyciągnę rękę moję, i
uderzę Egipt wszystkiemi cudami mojemi, które będę
czynił w pośrodku jego: a potem wypuści was. **21** I dam
łaskę ludowi temu w oczach Egipczanów: i stanie się,
gdy wychodzić będziecie, że nie wynijdziecie próżni.
22 Ale wypożyczy niewiasta u sąsiadki swojej, i u
gospodyni domu swego, naczynia srebrnego, i naczynia
złotego, i szat; i włożycie je na syny wasze, i na córki
wasze, i złupicie Egipt.

4 Potem odpowiadając Mojżesz, rzekł: Ale oto, nie
uwierzą mi, i nie usłuchają głosu mego, bo rzeką:
Nie ukazał się tobie Pan. **2** I rzekł mu Pan: Cóż jest w
ręce twojej? i odpowiedział: Laska. **3** I rzekł: Porzuć
ją na ziemię; i porzucił ją na ziemię, a obróciła się w
węża, i uciekał Mojżesz przed nim. **4** I rzekł Pan do
Mojżesza: Wyciągnij rękę twoję, a ujmij go za ogon; i
wyciągnął rękę swoję, i ujął go, i obrócił się w laskę
w ręce jego. **5** Abyć uwierzyli, iż ci się ukazał Pan,
Bóg ojców ich, Bóg Abrahamów, Bóg Izaaków, i Bóg
Jakóbów. **6** I rzekł mu Pan jeszcze: Włóż teraz rękę
twoję w zanadrza twoje; i włożył rękę swoję w zanadrza
swoje; i wyjął ją, a oto, ręka jego była trędowata jako
śnieg. **7** I rzekł: Włóż znowu rękę twoję w zanadrza
twe; i włożył znowu rękę swoję w zanadrza swe; a
gdy ją wyjął z zanadrza swego, a oto, stała się znowu
jako inne ciało jego. **8** I stanie się, jeźlić nie uwierzą i
nie usłuchają głosu znaku pierwszego, tedy uwierzą
głosowi znaku pośledniego. **9** I stanie się, jeźli nie
uwierzą ani tym dwom znakom, i nie usłuchają głosu
twego, weźmiesz wody rzecznej, i wylejesz ją na ziemię;
tedy się przemieni woda ona, którą weźmiesz z rzeki, a
obróci się w krew na ziemi. **10** I rzekł Mojżesz do Pana.
Proszę Panie, nie jestem ja mężem wymownym ani
przedtem ani odtąd, jakoś mówił do sługi twego: bom
ciężkich ust i ciężkiego języka. **11** A Pan mu rzekł: Któż
uczynił usta człowiekowi? albo kto uczynił niemego,
albo głuchego, albo widzącego, albo ślepego, izaż nie
Ja Pan? **12** Idźże teraz, a Ja będę z usty twojemi, i
nauczę cię, co byś miał mówić. **13** I rzekł Mojżesz:
Słuchaj Panie, poślij proszę tego, kogo posłać masz. **14**
I zapalił się gniew Pański na Mojżesza, i rzekł: Azaż nie
wiem, iż Aaron, brat twój Lewita wymownym jest? a oto
i ten wynijdzie przeciwko tobie, i ujrzawszy cię, uraduje
się w sercu swojem. **15** I będziesz mówił do niego, i
włożysz słowa w usta jego, a Ja będę z usty twemi, i z
usty jego, i nauczę was, co byście mieli czynić. **16** On
będzie mówił za cię do ludu, i stanie się, że on będzie
tobie za usta, a ty mu będziesz za Boga; **17** Laskę też
tę weźmij w rękę twoję, którą będziesz czynił znaki. **18**
Odszedł tedy Mojżesz, i wrócił się do Jetra, świekra
swego, i mówił do niego: Pójdę teraz, a wrócę się do

braci mojej, którzy są w Egipcie, a obaczę, sąli jeszcze
żywi. A Jetro rzekł do Mojżesza: Idź w pokoju. 19 I rzekł
Pan do Mojżesza w ziemi Madyjańskiej: Idź, wróć się
do Egiptu; pomarli bowiem wszyscy mężowie, którzy
szukali duszy twojej. 20 Wziąwszy tedy Mojżesz żonę
swą, i syny swe, wsadził je na osła, i wrócił się do ziemi
Egipskiej; wziął też Mojżesz laskę Bożą w rękę swą. 21
I rzekł Pan do Mojżesza: Gdy pójdziesz i wrócisz się do
Egiptu, patrzajże, abyś wszystkie cuda, którem Ja podał
w rękę twoję, czynił przed Faraonem, a Ja zatwardzę
serce jego, aby nie wypuścił lud. 22 I rzeczesz do
Faraona: Tak mówi Pan: Syn mój, pierworodny mój jest
Izrael. 23 I rzekłem do ciebie: Wypuść syna mego, aby
mi służył; a żeś go nie chciał wypuścić, oto, Ja zabiję
syna twojego, pierworodnego twego. 24 I stało się w
drodze, w gospodzie, że zabieżał Pan Mojżeszowi, i
chciał go zabić. 25 Tedy wziąwszy Zefora krzemień
ostry, obrzezała nieobrzezkę syna swego, i porzuciła
przed nogi jego, i rzekła: Zaprawdę oblubieńcem krwi
jesteś mi. 26 I odszedł od niego Pan. Tedy go nazwała
oblubieńcem krwi, dla obrzezania. 27 I rzekł Pan do
Aarona: Idź przeciwko Mojżeszowi na puszczą. I szedł i
zaszedł mu na górze Bożej, i pocałował go. 28 Tedy
powiedział Mojżesz Aaronowi wszystkie słowa Pana,
który go posłał, i wszystkie znaki, które mu rozkazał.
29 Szedłszy tedy Mojżesz z Aaronem, zgromadzili
wszystkie starsze synów Izraelskich. 30 I powiedział
Aaron wszystkie słowa, które mówił Pan do Mojżesza,
a Mojżesz czynił znaki przed oczyma ludu. 31 I uwierzył
lud, i zrozumieli, że nawiedził Pan syny Izraelskie, a
iż wejżał na utrapienie ich; i schyliwszy się, pokłon
uczynili.

5 Potem tedy przyszli Mojżesz i Aaron, i mówili do
Faraona: Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Puść lud
mój, aby mi obchodzili święto na puszczy. 2 I rzekł
Farao: Któż jest Pan, żebym miał słuchać głosu Jego,
i puścić Izraela? Nie znam Pana, a Izraela też nie
puszczę. 3 I odpowiedzieli: Bóg Hebrajczyków zabieżał
nam, pójdziemy teraz drogą trzech dni na puszczą,
abyśmy ofiarowali Panu Bogu naszemu, by snać nie
przepuścił na nas moru albo miecza. 4 I rzekł do nich
król Egipski: Przecz ty Mojżeszu i Aaronie odrywacie
lud od robót ich? Idźcież do robót waszych. 5 Rzekł
też Farao: Oto, wielki teraz jest ten lud w ziemi, a
wy je odrywacie od robót ich. 6 Rozkazał tedy Farao
onegoż dnia przystawom nad ludem, i urzędnikom
jego, mówiąc: 7 Już więcej nie będziecie dawać plew
ludowi do czynienia cegły, jako przedtem; sami niech
idą, i zbierają sobie plewy. 8 A tęż liczbę cegieł, którą
czynili przedtem, włożycie im, nie umniejszycie z niej;
bo próżnują, dla tego oni wołają, mówiąc: Pójdziemy
i będziemy ofiarować Bogu naszemu. 9 Niech się
przyczyni roboty mężom tym, a niech ją wykonywają,
aby nie ufali słowom kłamliwym. 10 Wyszedłszy tedy
przystawowie nad ludem i urzędnicy jego, rzekli do ludu,
mówiąc: Tak mówi Farao: Ja nie będę wam dawał plew.
11 Sami idźcie, zbierajcie sobie plewy, gdzie znajdziecie;
bo się najmniej nie umniejszy z roboty waszej. 12 I
rozbieżał się lud po wszystkiej ziemi Egipskiej, aby
zbierał ściernisko miasto plew. 13 A przystawowie
przynaglali, mówiąc: Wykonywajcie roboty wasze,
zamiar każdodzienny, jako gdy wam dawano plewy. 14
Tedy bito przystawy synów Izraelskich, które postanowili
nad nimi urzędnicy Faraonowi, mówiąc: Przecz nie
wykonywacie zamiaru swego w robieniu cegieł jako
pierwej, ani wczoraj ani dziś? 15 I przyszli przełożeni
synów Izraelskich i wołali do Faraona, mówiąc: Czemuż
tak czynisz sługom twoim? 16 Plew nie dają sługom
twoim, a mówią: Cegłę róbcie. I oto, sługi twe biją a lud
twój grzeszy. 17 Który rzekł: Próżnujecie, próżnujecie,
dla tegoż mówicie: Pójdziemy, ofiarować będziemy
Panu. 18 Przetoż teraz idźcie, róbcie, a plew wam
nie dadzą, ale wy liczbę cegieł oddawać będziecie.
19 A widząc przełożeni synów Izraelskich, że źle z
nimi, ponieważ mówiono: Nie umniejszycie z cegieł
waszych zamiaru każdodziennego. 20 Tedy oni zabieżeli
Mojżeszowi i Aaronowi, którzy stali, aby się z nimi
spotkali, gdy wychodzili od Faraona. 21 I rzekli do
nich: Niech wejrzy Pan na was a rozsądzi, żeście nas
ohydzili w oczach Faraonowych, i w oczach sług jego, i
daliście miecz w rękę ich, aby nas zabili. 22 I wrócił
się Mojżesz do Pana, a rzekł: Panie, czemuś to złe
wprowadził na lud twój, czemuś mię tu posłał? 23 Bo od
onego czasu, jakom wszedł do Faraona, abym mówił
imieniem twojem, gorzej się obchodzi z ludem tym; a
przecięś nie wybawił ludu twego.

6 I rzekł Pan do Mojżesza: Teraz ujrzysz, co uczynię
Faraonowi; bo w ręce możnej wypuści je, i w ręce
silnej wypędzi je z ziemi swojej. 2 Nadto mówił Bóg
do Mojżesza i rzekł do niego: Jam Pan, 3 Którym
się ukazał Abrahamowi, Izaakowi i Jakóbowi w tem
imieniu, żem Bóg Wszechmogący; ale w imieniu mojem,
Jehowa, nie jestem poznany od nich. 4 Postanowiłem
też i przymierze moje z nimi, abym im dał ziemię
Chananejską, ziemię pielgrzymowania ich, w której
przychodniami byli. 5 Jam też usłyszał krzyk synów
Izraelskich, które Egipczanie w niewolą podbijają, i
wspomniałem na przymierze moje. 6 A tak rzecz do
synów Izraelskich: Jam Pan, a wywiodę was z ciężarów
Egipskich, i wyrwę was z niewoli ich, i wybawię was
w ramieniu wyciągnionem, i w sądziech wielkich. 7
A wezmę was sobie za lud, i będę wam za Boga, i
poznacie, żem Pan, Bóg wasz, który was wywodzę z
ciężarów Egipskich. 8 A wprowadzę was do ziemi, o

którą podniosłem rękę moję, abym ją dał Abrahamowi,
Izaakowi, i Jakóbowi; a dam ją wam w dziedzictwo,
Ja Pan. 9 I mówił tak Mojżesz do synów Izraelskich,
ale nie usłuchali Mojżesza dla ściśnionego ducha, i
dla niewoli ciężkiej. 10 Rzekł tedy Pan do Mojżesza,
mówiąc: 11 Wnijdź, mów do Faraona, króla Egipskiego,
żeby wypuścił syny Izraelskie z ziemi swej. 12 I rzekł
Mojżesz przed Panem, mówiąc: Oto, synowie Izraelscy
nie usłuchali mię, a jakoż mię usłucha Farao? a jam nie
obrzezanych warg. 13 Tedy rzekł Pan do Mojżesza i
do Aarona, i dał im rozkazanie do synów Izraelskich
i do Faraona, króla Egipskiego, aby wywiedli syny
Izraelskie z ziemi Egipskiej. 14 A cić są przedniejsi z
domów ojców ich; synowie Rubena, pierworodnego
Izraelowego: Henoch i Falu, Hesron, i Charmi. Teć są
rodzaje Rubenowe. 15 A synowie Symeonowi: Jamuel i
Jamyn, i Ahod, i Jachyn, i Sochar, i Saul, syn niewiasty
Chananejskiej. Teć są rodzaje Symeonowe. 16 Imiona
zaś synów Lewiego według rodzajów ich: Gerson i
Kaat, i Merary; a lat żywota Lewiego było sto trzydzieści
i siedem lat. 17 Synowie Gersonowi: Lobni i Semei,
według domów ich. 18 A synowie Kaatowi: Amram, i
Izaar, i Hebron, i Husyjel; a lat żywota Kaatowego było
sto i trzydzieści i trzy lata. 19 Synowie też Merarego:
Maheli, i Muzy. Teć są domy Lewiego według rodzajów
ich. 20 I pojął Amram Jochabedę, ciotkę swoję, za
żonę, która mu urodziła Aarona i Mojżesza; a lat
żywota Amramowego było sto i trzydzieści i siedem
lat. 21 Synowie zaś Izaarowi: Kore i Nefeg, i Zychry.
22 A synowie Husyjelowi: Myzael, i Elisafan, i Setry.
23 I pojął Aaron Elizabetę, córkę Aminadaba, siostrę
Nasonowę, sobie za żonę, która mu urodziła Nadaba,
i Abiu. Eleazara, i Itamara. 24 A synowie Korego:
Asyr, i Elkana, i Abyjazaf. Teć są domy Korytów. 25 A
Eleazar, syn Aaronów, pojął jednę z córek Putyjelowych
sobie za żonę, która mu urodziła Fyneesa. Cić są
przedniejsi z ojców Lewitskich według rodzajów ich.
26 Tenci jest Aaron i Mojżesz, do których mówił Pan:
Wywiedźcie syny Izraelskie z ziemi Egipskiej według
hufców ich. 27 Cić mówili do Faraona, króla Egipskiego,
aby wyprowadzili syny Izraelskie z Egiptu; toć jest ten
Mojżesz i Aaron. 28 I stało się w ten dzień, którego
mówił Pan do Mojżesza w ziemi Egipskiej. 29 Że rzekł
Pan do Mojżesza mówiąc: Jam Pan; mów do Faraona,
króla Egipskiego, wszystko, co Ja mówię do ciebie. 30 I
rzekł Mojżesz przed Panem: Otom ja nie obrzezanych
warg, a jakoż mię usłucha Farao?

7 I rzekł Pan do Mojżesza: Oto, postanowiłem cię
za Boga Faraonowi, a Aaron, brat twój, będzie
prorokiem twoim. 2 Ty powiesz wszystko, coć rozkażę:
ale Aaron, brat twój, będzie mówił do Faraona, aby
wypuścił syny Izraelskie z ziemi swej. 3 A Ja zatwardzę
serce Faraonowe, i rozmnożę znaki moje i cuda moje
w ziemi Egipskiej. 4 I nie usłucha was Farao; lecz
Ja włożę rękę moję na Egipt, i wyprowadzę wojska
moje, lud mój, syny Izraelskie, z ziemi Egipskiej w
sądziech wielkich. 5 A poznają Egipczanie, żem Ja
Pan, gdy wyciągnę rękę moję na Egipt, i wywiodę syny
Izraelskie z pośrodku ich. 6 Uczynił tedy Mojżesz i
Aaron, jako im przykazał Pan, tak uczynili. 7 A Mojżesz
miał osiemdziesiąt lat, a Aaron osiemdziesiąt i trzy
lata, gdy mówili do Faraona. 8 Rzekł tedy Pan do
Mojżesza, i do Aarona, mówiąc: 9 Gdy wam rzecze
Farao, mówiąc: Uczyńcie jaki cud, tedy rzeczesz do
Aarona: Weźmij laskę twoję, a porzuć przed Faraonem,
a obróci się w węża. 10 I przyszedł Mojżesz z Aaronem
do Faraona, i uczynili tak, jako rozkazał Pan; i porzucił
Aaron laskę swoję przed Faraonem, i przed sługami
jego, która się obróciła w węża. 11 Wezwał też Farao
mędrców i czarowników, i uczynili i ci czarownicy
Egipscy przez czary swe także. 12 I porzucił każdy
laskę swą, a obróciły się w węże; ale pożarła laska
Aaronowa laski ich. 13 I zatwardziało serce Faraonowe,
i nie usłuchał ich, jako powiedział Pan. 14 Zatem rzekł
Pan do Mojżesza: Ociężało serce Faraonowe; nie
chce puścić ludu tego. 15 Idź do Faraona rano, oto,
wynijdzie nad wodę, tedy staniesz przeciwko niemu nad
brzegiem rzeki, a laskę, która się była obróciła w węża,
weźmiesz w rękę twoję, 16 I rzeczesz do niego: Pan Bóg
Hebrejczyków posłał mię do ciebie, mówiąc: Wypuść
lud mój, aby mi służyli na puszczy, a oto, nie usłuchałeś
dotąd. 17 Przetoż tak mówi Pan: Po tem poznasz, żem
ja Pan; oto, ja uderzę laską, która jest w ręce mojej,
na wody, które są w rzece, a obrócą się w krew. 18 A
ryby, które są w rzece, pozdychają, i zśmierdnie się
rzeka, i spracują się Egipczanie, szukając dla napoju
wód z rzeki. 19 Tedy rzekł Pan do Mojżesza: Mów do
Aarona: Weźmij laskę twoję, a wyciągnij rękę twą na
wody Egipskie, na rzeki ich, na strugi ich, i na jeziora
ich, i na wszelkie zgromadzenie wód ich; i obrócą się
w krew, i będzie krew po wszystkiej ziemi Egipskiej,
tak w naczyniach drewnianych, jako w kamiennych.
20 I uczynili tak Mojżesz i Aaron, jako rozkazał Pan; i
podniósłszy laskę uderzył wody, które były w rzece,
przed oczyma Faraonowemi, i przed oczyma sług jego;
i obróciły się wszystkie wody, które były w rzece, w
krew. 21 A ryby, które były w rzece, pozdychały, i
zśmierdła się rzeka, że nie mogli Egipczanie pić wody
z rzeki; i była krew po wszystkiej ziemi Egipskiej. 22
I uczynili także czarownicy Egipscy czarami swemi;
i zatwardziało serce Faraonowe, i nie usłuchał ich,
jako był powiedział Pan. 23 A odwróciwszy się Farao,
poszedł do domu swego, a nie przyłożył serca swego i
do tego. 24 I kopali wszyscy Egipczanie około rzeki,

szukając wody, aby pili; bo nie mogli pić wody z rzeki.
25 I wypełniło się siedem dni, jako zaraził Pan rzekę.

8 I rzekł Pan do Mojżesza: Wnijdź do Faraona, a mów
do niego: Tak mówi Pan: Wypuść lud mój, aby mi
służył. 2 Ale jeźli ty nie będziesz chciał puścić, oto,
Ja zarażę wszystkie granice twoje żabami. 3 I wyda
rzeka żaby, które wylezą i wnijdą do domu twego, i
do komory łoża twego, i na pościel twoję, i do domu
sług twoich, i między lud twój, i do pieców twoich, i
w dzieże twoje. 4 Tak na cię, jako na lud twój, i na
wszystkie sługi twoje polezą żaby. 5 Tedy rzekł Pan do
Mojżesza: Rzecz do Aarona: Wyciągnij rękę twoję z
laską twą na rzeki, na strugi, i na jeziora, a wywiedź
żaby na ziemię Egipską. 6 Tedy wyciągnął Aaron rękę
swą na wody Egipskie, i wylazły żaby, które okryły
ziemię Egipską. 7 I uczynili także czarownicy czarami
swemi, i wywiedli żaby na ziemię Egipską. 8 Zatem
Farao wezwał Mojżesza i Aarona, mówiąc: Módlcie się
Panu, aby oddalił żaby ode mnie, i od ludu mego; a
wypuszczę lud, aby ofiarowali Panu. 9 I rzekł Mojżesz
do Faraona: Poczczę cię tem, a powiedz, kiedy się
modlić mam za cię, i za sługi twoje, i za lud twój, aby
wytracone były żaby od ciebie, i z domów twoich, a
tylko w rzece zostały. 10 A on rzekł: Jutro. Tedy rzekł
Mojżesz: Uczynię według słowa twego, abyś wiedział,
że nie masz, jako Pan Bóg nasz. 11 I odejdą żaby od
ciebie, i od domów twoich, i od sług twoich, i od ludu
twego, tylko w rzece zostaną. 12 Wyszedł tedy Mojżesz
i Aaron od Faraona. I zawołał Mojżesz do Pana, aby
odjął żaby, które był przepuścił na Faraona. 13 I uczynił
Pan według słowa Mojżeszowego, że wyzdychały żaby
z domów, ze wsi, i z pól. 14 I zgromadzali je na kupy,
i zśmierdła się ziemia. 15 A widząc Farao, że miał
wytchnienie, obciążył serce swoje, i nie usłuchał ich,
jako był powiedział Pan. 16 I rzekł Pan do Mojżesza:
Mów do Aarona: Wyciągnij laskę twoję, a uderz w
proch ziemi, aby się obrócił we wszy po wszystkiej
ziemi Egipskiej. 17 I uczynili tak; bo wyciągnął Aaron
rękę swoję z laską swoją, i uderzył w proch ziemi; i
były wszy na ludziach, i na bydle; wszystek proch ziemi
obrócił się we wszy po wszystkiej ziemi Egipskiej. 18
Czynili też także czarownicy, przez czary swoje, aby
wywiedli wszy, ale nie mogli; i były wszy na ludziach i
na bydle. 19 Tedy rzekli czarownicy do Faraona: Palec
to Boży jest. I zatwardziało serce Faraonowe, i nie
usłuchał ich, jako powiedział Pan. 20 I rzekł Pan do
Mojżesza: Wstań rano, a stań przed Faraonem, (oto,
wynijdzie do wody,) i rzeczesz do niego: Tak mówi
Pan: Wypuść lud mój, aby mi służył; 21 Bo jeźli ty nie
wypuścisz ludu mego, oto, Ja posyłam na cię, i na sługi
twe, i na lud twój, i na domy twoje rozmaite robactwo; a
będą napełnione domy Egipskie rozmaitem robactwem,
nadto i ziemia, na której oni są. 22 A oddzielę dnia
onego ziemię Gosen, w której lud mój mieszka, aby
tam nie było rozmaitego robactwa, abyś poznał, żem
Ja Pan w pośrodku ziemi. 23 I położę znak odkupienia
między ludem moim i między ludem twoim; jutro będzie
znak ten. 24 Tedy uczynił tak Pan. I przyszło rozmaite
robactwo ciężkie na dom Faraonów, i na dom sług
jego, i na wszystkę ziemię Egipską; i psowała się
ziemia od rozmaitego robactwa. 25 Zatem wezwał
Farao Mojżesza i Aarona, i rzekł: Idźcie, ofiarujcie Bogu
waszemu w tej ziemi. 26 I odpowiedział Mojżesz: Nie
godzi się tak czynić; bo byśmy obrzydliwość Egipską
ofiarowali Panu Bogu naszemu; a gdybyśmy ofiarowali
obrzydliwość Egipską przed oczyma ich, zażby nas
nie ukamionowali? 27 Drogę trzech dni pójdziemy na
puszczą, i ofiarować będziemy Panu Bogu naszemu,
jako nam rozkaże. 28 I rzekł Farao: Jać wypuszczę was,
abyście ofiarowali Panu Bogu waszemu na puszczy,
wszakże daleko nie odchodźcie, i módlcie się za mną.
29 I odpowiedział Mojżesz: Ja wychodzę od ciebie, i
będę się modlił Panu, a odejdzie rozmaite robactwo od
Faraona, od sług jego, i od ludu jego jutro; tylko niech
więcej Farao nie kłamie, aby nie miał wypuścić ludu
dla ofiarowania Panu. 30 Wyszedłszy tedy Mojżesz
od Faraona, modlił się Panu. 31 I uczynił Pan według
słowa Mojżeszowego, i oddalił ono rozmaite robactwo
od Faraona, i od sług jego, i od ludu jego, a nie zostało
i jednego. 32 Jednak Farao obciążył serce swe i tym
razem, a nie wypuścił ludu.

9 Potem rzekł Pan do Mojżesza: Wnijdź do Faraona,
a mów do niego: Tak mówi Pan, Bóg Hebrejczyków:
Wypuść lud mój, aby mi służył; 2 Bo jeźli go ty nie
będziesz chciał wypuścić, ale jeszcze zatrzymywać
go będziesz: 3 Oto, ręka Pańska będzie na bydle
twojem, które jest na polu, na koniach, na osłach,
na wielbłądach, na wołach i na owcach, powietrze
bardzo ciężkie. 4 I uczyni Pan rozdział między trzodami
Izraelskiemi, i między trzodami Egipskiemi, aby nic nie
zdechło ze wszystkiego, co jest synów Izraelskich. 5
I postanowił Pan czas, mówiąc: Jutro uczyni Pan tę
rzecz na ziemi. 6 I uczynił Pan tę rzecz nazajutrz, że
wyzdychały wszystkie bydła Egipskie; ale z bydła synów
Izraelskich nie zdechło ani jedno. 7 I posłał Farao, a oto,
nie zdechło z bydła Izraelskiego i jedno; ale ociężało
serce Faraonowe, i nie wypuścił ludu. 8 Zatem rzekł
Pan do Mojżesza i do Aarona: Weźmijcie pełne garści
wasze popiołu z pieca, a niech go rozrzuci Mojżesz
ku niebu przed oczyma Faraonowemi. 9 I obróci się
w proch po wszystkiej ziemi Egipskiej, i będzie na
ludziach, i na bydle wrzodem czyniącym pryszczele,
po wszystkiej ziemi Egipskiej. 10 Wzięli tedy popiołu z
pieca, i stanęli przed Faraonem, i rozrzucił go Mojżesz

ku niebu; i stał się wrzodem, pryszczele czyniącym na
ludziach i na bydle; 11 I nie mogli czarownicy stać przed
Mojżeszem dla wrzodu; bo był wrzód na czarownikach i
na wszystkich Egipczanach. 12 I zatwardził Pan serce
Faraonowe, i nie usłuchał ich, jako był powiedział Pan
Mojżeszowi. 13 I rzekł Pan do Mojżesza: Wstań rano, a
stań przed Faraonem, i mów do niego: Tak mówi Pan,
Bóg Hebrejczyków: Wypuść lud mój, aby mi służył: 14
Bo tą razą Ja posyłam wszystkie plagi moje na serce
twoje, i na sługi twoje, i na lud twój, abyś wiedział, że nie
masz mnie podobnego po wszystkiej ziemi. 15 Bo teraz
ściągnę rękę moję a uderzę cię i lud twój powietrzem, i
wytracony będziesz z ziemi. 16 A zaiste, dla tegom
cię zachował, abym okazał na tobie moc moję, i żeby
opowiadane było imię moje po wszystkiej ziemi. 17
Jeszczeż się ty wynosisz przeciw ludowi memu, nie
chcąc go wypuścić? 18 Oto, Ja spuszczę o tym czasie
jutro grad bardzo ciężki, jakiemu nie było podobnego
w Egipcie ode dnia, którego jest założon, aż do tego
czasu. 19 A tak poślij teraz, zgromadź bydło twoje, i
wszystko, co masz na polu; bo na każdego człowieka, i
na bydlę, które znalezione będzie na polu, a nie będzie
zegnane w dom, spadnie na nie grad, i pozdychają. 20
Kto się tedy uląkł słowa Pańskiego z sług Faraonowych,
kazał uciekać sługom swym, i z bydłem swojem do
domu; 21 Ale kto nie przyłożył serca swego do słowa
Pańskiego, ten zostawił sługi swe i bydło swe na polu.
22 I rzekł Pan do Mojżesza: Wyciągnij rękę twą ku niebu,
że będzie grad po wszystkiej ziemi Egipskiej, na ludzi, i
na bydło, i na wszelakie zioła polne w ziemi Egipskiej.
23 A tak wyciągnął Mojżesz laskę swą ku niebu, a Pan
dał gromy i grad, i zstąpił ogień na ziemię, i spuścił Pan
grad na ziemię Egipską. 24 I był grad, i ogień zmieszany
z gradem ciężkim bardzo, jakiemu nie był podobny
we wszystkiej ziemi Egipskiej, jako w niej mieszkać
poczęto. 25 I potłukł on grad po wszystkiej ziemi
Egipskiej, cokolwiek było na polu, od człowieka aż do
bydlęcia; i wszystko ziele polne potłukł grad, i wszystko
drzewo polne połamał; 26 Tylko w ziemi Gosen, gdzie
synowie Izraelscy mieszkali, nie było gradu. 27 Posłał
tedy Farao, a wezwał Mojżesza i Aarona, mówiąc do
nich: Zgrzeszyłem i tym razem; Pan jest sprawiedliwy,
ale ja i lud mój niezbożniśmy. 28 Módlcież się Panu,
(boć dosyć jest,) aby przestały gromy Boże i grad;
a wypuszczę was, i nie będziecie tu mieszkać dalej.
29 I rzekł Mojżesz do niego: Gdy wynijdę z miasta,
wyciągnę ręce swe do Pana, a gromy ustaną, i grad nie
będzie więcej, abyś wiedział, że Pańska jest ziemia; 30
Ale ty i słudzy twoi, wiem, że się jeszcze nie boicie
oblicza Pana Boga. 31 Len tedy i jęczmień potłuczony
jest; bo jęczmień był niedostały, a len podrastał. 32
Pszenica jednak i żyto potłuczone nie były; bo późne
były. 33 Wyszedłszy tedy Mojżesz od Faraona z miasta,
wyciągnął ręce swe do Pana; i przestały gromy i grad,
a deszcz nie padał na ziemię. 34 A widząc Farao, że
przestał deszcz, i grad, i gromy, przyczynił grzechu, a
obciążył serce swe, sam i słudzy jego. 35 I zatwardziało
serce Faraonowe, i nie wypuścił synów Izraelskich,
jako był powiedział Pan przez Mojżesza.

10 Rzekł zatem Pan do Mojżesza: Wnijdź do
Faraona; bom Ja obciążył serce jego, i serce
sług jego, abym czynił te znaki moje między nimi; 2
Ażebyś opowiadał w uszach synów twoich, i wnuków
twoich, com uczynił w Egipcie, i znaki moje, którem
pokazał na nich, abyście wiedzieli, żem Ja Pan. 3
Wszedł tedy Mojżesz i Aaron do Faraona, i mówili
mu: Tak mówi Pan, Bóg Hebrajczyków: Dokądże nie
chcesz uniżyć się przede mną? Wypuść lud mój, aby
mi służył. 4 Bo jeźli nie będziesz chciał wypuścić ludu
mego, oto ja przywiodę jutro szarańczę na granicę
twoję, 5 Która okryje wierzch ziemi, że jej widać nie
będzie, i zje ostatek pozostały, który wam został po
gradzie, i pogryzie każde drzewo rodzące na polu. 6 I
na pełni domy twoje, i domy wszystkich sług twoich, i
domy wszystkiego Egiptu, czego nie widzieli ojcowie
twoi, i ojcowie ojców twoich od początku bytu swego
na ziemi aż do tego dnia. A odwróciwszy się, wyszedł
od Faraona. 7 Tedy rzekli słudzy Faraonowi do niego:
Długoż będzie nam ten ku zgorszeniu? Wypuść te
męże, aby służyli Panu Bogu swemu; zaż jeszcze nie
wiesz, że zniszczył Egipt? 8 I zawołano zaś Mojżesza
z Aaronem do Faraona, i rzekł do nich: Idźcie, służcie
Panu Bogu waszemu; którzyż to są, co pójdą? 9 I
odpowiedział Mojżesz: Z dziećmi naszemi i z starcami
naszymi pójdziemy, z synami naszymi, i z córkami
naszemi, z trzodami naszemi, i z bydłem naszem
pójdziemy; bo święto Panu obchodzić mamy. 10 Tedy
im on rzekł: Niech tak będzie Pan z wami, i jako ja was
puszczę, i dzieci wasze; patrzcie, że coś złego przed
sobą macie. 11 Nie tak; ale idźcie sami mężowie, a
służcie Panu, ponieważ wy tego szukacie. I wygnał
je od siebie Farao. 12 Potem Pan rzekł do Mojżesza:
Wyciągnij rękę twą na ziemię Egipską dla szarańczy,
aby przyszła na ziemię Egipską, a pożarła wszystko
ziele na ziemi, wszystko, co zostało po gradzie. 13 I
wyciągnął Mojżesz laskę swoję na ziemię Egipską, a
Pan przywiódł wiatr wschodni na ziemię przez cały
on dzień, i przez całą noc; a gdy było rano, wiatr
wschodni przyniósł szarańczę. 14 I przyszła szarańcza
na wszystkę ziemię Egipską, i przypadła na wszystkie
granice Egipskie bardzo ciężka; przedtem nie było tej
podobnej szarańczy, i po niej nie będzie takowej. 15 I
okryła wierzch wszystkiej ziemi, tak, iż ziemi znać nie
było; a pożarła wszystkę trawę ziemi, i wszystek owoc
drzewa, który został po gradzie, a nie zostało żadnej

zieloności na drzewie i na trawie polnej we wszystkiej
ziemi Egipskiej. 16 Przetoż co rychlej Farao wezwał
Mojżesza i Aarona, i rzekł: Zgrzeszyłem przeciwko Panu
Bogu waszemu, i przeciwko wam. 17 A teraz odpuść
proszę grzech mój aby ten raz, a módlcie się Panu
Bogu waszemu, aby oddalił ode mnie tylko tę śmierć. 18
I wyszedłszy Mojżesz od Faraona, modlił się Panu. 19
A obróciwszy Pan wiatr zachodni mocny bardzo, porwał
szarańczę, i wrzucił ją do morza czerwonego, i nie
została ani jedna szarańcza we wszystkich granicach
Egipskich. 20 I zatwardził Pan serce Faraonowe, i
nie wypuścił synów Izraelskich. 21 Tedy rzekł Pan
do Mojżesza: Wyciągnij rękę twą ku niebu, a będą
ciemności po ziemi Egipskiej, i macać ich będą. 22 I
wyciągnął Mojżesz rękę swą ku niebu, i były ciemności
gęste po wszystkiej ziemi Egipskiej przez trzy dni. 23
Nie widział jeden drugiego, ani się kto ruszył z miejsca
swego przez one trzy dni; lecz u wszystkich synów
Izraelskich była światłość w mieszkaniach ich. 24 A
wezwawszy Farao Mojżesza, rzekł: Idźcie, służcie
Panu; tylko trzody wasze, i bydła wasze niech zostaną,
i dzieci wasze niech idą z wami. 25 I odpowiedział
Mojżesz: Owszem ty dasz do rąk naszych ofiary i
całopalenia, które ofiarować będziemy Panu, Bogu
naszemu. 26 Przetoż i dobytek nasz pójdzie z nami,
a nie zostanie i kopyto; albowiem z tego weźmiemy
do służby Panu, Bogu naszemu; bo my nie wiemy,
czem służyć mamy Panu, aż tam przyjdziemy. 27
I zatwardził Pan serce Faraonowe, i nie chciał ich
puścić. 28 I rzekł Farao do Mojżesza: Idź ode mnie,
a strzeż się, abyś więcej nie widział oblicza mego;
bo dnia, którego ujrzysz oblicze moje, umrzesz. 29 I
odpowiedział Mojżesz: Dobrześ powiedział; nie ujrzę
więcej oblicza twego.

11 I rzekł Pan do Mojżesza: Jeszcze jednę plagę
przywiodę na Faraona, i na Egipt, potem wypuści
was stąd; wypuści cale, owszem wypędzi was stąd.
2 Mówże teraz do uszu ludu, aby wypożyczył każdy
od bliźniego swego, i każda u sąsiadki swej naczynia
srebrnego, i naczynia złotego. 3 A dał Pan łaskę ludowi
w oczach Egipczan, i był Mojżesz mąż bardzo wielki
w ziemi Egipskiej, w oczach sług Faraonowych, i w
oczach ludu. 4 Tedy rzekł Mojżesz: Tak mówi Pan: O
północy Ja pójdę przez pośrodek Egiptu. 5 A umrze
każde pierworodne w ziemi Egipskiej, od pierworodnego
Faraonowego, który miał siedzieć na stolicy jego, aż do
pierworodnego niewolnicy, która jest przy żarnach, i
każde pierworodne z bydląt. 6 A będzie krzyk wielki po
wszystkiej ziemi Egipskiej, jaki przedtem nie był, i jaki
potem nie będzie. 7 Ale u wszystkich synów Izraelskich
nie ruszy językiem swym, ani pies, ani człowiek, ani
bydlę, abyście wiedzieli, że Pan uczynił rozdział między
Egipczany i między Izraelem. 8 I przyjdą ci wszyscy
słudzy twoi do mnie, a kłaniać mi się będą, mówiąc:
Wynijdź ty, i wszystek lud, który jest pod sprawą twoją;
a potem wynijdę. I wyszedł od Faraona z wielkim
gniewem. 9 I rzekł Pan do Mojżesza: Nie usłucha was
Farao, abym rozmnożył cuda moje w ziemi Egipskiej.
10 Tedy Mojżesz i Aaron czynili te wszystkie cuda przed
Faraonem; ale Pan zatwardził serce Faraonowe, i nie
wypuścił synów Izraelskich z ziemi swojej.

12 Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza i do Aarona w
ziemi Egipskiej, mówiąc: 2 Miesiąc ten będzie
wam początkiem miesięcy: pierwszy wam będzie
między miesiącami w roku. 3 Rzeczcie do wszystkiego
zgromadzenia Izraelskiego, mówiąc: Dziesiątego dnia
miesiąca tego weźmie sobie każdy baranka według
familii, baranka według domu. 4 A jeźliby mniejszy był
dom niżeliby zjeść mogli baranka, tedy przybierze i
sąsiada swego, który jest najbliższy domu jego, według
liczby dusz, naliczywszy tyle osób, ileby ich zjeść
mogło baranka. 5 Baranka zupełnego, samca rocznego,
mieć będziecie; z owiec albo z kóz weźmiecie go. 6 I
będziecie go chowali aż do czternastego dnia miesiąca
tego; a zabije go wszystko zebranie zgromadzenia
Izraelskiego między dwoma wieczorami. 7 I wezmą
ze krwi jego, i pokropią obydwa podwoje i nadprożnik
u domu; w którym go będą spożywać. 8 I będą jeść
mięso onej nocy pieczone przy ogniu, i przaśniki, z
zioły gorzkiemi będą go jeść. 9 Nie jedzcie z niego nic
surowego, ani warzonego w wodzie, ale upieczone przy
ogniu. Głowę jego z nogami jego, z wnętrznościami
jego. 10 A nie zostanie z niego nic do jutra; a jeźliby
co z niego do jutra zostało, ogniem spalicie. 11 Tak
go tedy pożywać będziecie: Biodra swe przepaszecie,
obuwie wasze będzie na nogach waszych, a laska
wasza w ręce waszej, a jeść go będziecie spieszno,
albowiem przejście jest Pańskie. 12 Gdyż przejdę przez
ziemię Egipską tej nocy, i zabiję wszelkie pierworodne
w ziemi Egipskiej, od człowieka aż do bydlęcia, i nad
wszystkimi bogi Egipskimi wykonam sądy, Ja Pan. 13 A
będzie wam ona krew na znak na domach, w których
będziecie; bo ujrzawszy krew, minę was, że nie będzie
u was plaga ku zatraceniu, gdy będę zabijał w ziemi
Egipskiej. 14 A będzie wam ten dzień na pamiątkę; i
będziecie go obchodzić za święto Panu w narodziech
waszych; ustawą wieczną obchodzić go będziecie. 15
Przez siedem dni przaśniki jeść będziecie, a pierwszego
dnia zaraz wypróżnicie kwas z domów waszych; bo
ktobykolwiek jadł co kwaszonego od pierwszego dnia
aż do dnia siódmego, wytracona będzie dusza ona z
Izraela. 16 W tenże dzień pierwszy będzie zebranie
święte, także dnia siódmego zgromadzenie święte
mieć będziecie; żadnej roboty nie będziecie w nich

czynić, oprócz tego, czego każdy do jedzenia używa, to
samo gotować będziecie. 17 I będziecie przestrzegać
przaśników; albowiem w ten dzień wywiodłem wojska
wasze z ziemi Egipskiej; przetoż przestrzegać będziecie
dnia tego w narodziech waszych ustawą wieczną.
18 Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż
miesiąca, na wieczór jeść będziecie przaśniki aż
do dnia dwudziestego pierwszego tegoż miesiąca
na wieczór. 19 Przez siedem dni kwas niech się
nie znajduje w domach waszych; bo ktobykolwiek
jadł co kwaszonego, wytracona będzie dusza jego
z zgromadzenia Izraelskiego, tak przychodzień, jako
i zrodzony w ziemi. 20 Nic kwaszonego jeść nie
będziecie; we wszystkich mieszkaniach waszych jeść
będziecie przaśniki. 21 Wezwał tedy Mojżesz wszystkich
starszych Izraelskich, i rzekł do nich: Odłączcie, a
weźmijcie sobie baranka według familii swych, a
zarznijcie na święto przejścia. 22 Weźmiecie też snopek
hysopu, i omoczycie we krwi, która będzie w miednicy,
a pokropicie odrzwi, i oba podwoje oną krwią, która
będzie w miednicy; a z was nie wynijdzie żaden ze
drzwi domu swego aż do poranku. 23 Bo przejdzie
Pan zabijając Egipt; a ujrzawszy krew na odrzwiach i
na obu podwojach, przestąpi Pan drzwi, i nie dopuści
morderzowi, wchodzić do domów waszych zabijać was.
24 I przestrzegać będziecie tego za ustawę, tobie i
synom twoim aż na wieki. 25 A gdy wnijdziecie do
ziemi, którą wam da Pan, jako obiecał, tych obrzędów
przestrzegać będziecie. 26 A gdy wam rzeką synowie
wasi: Co to za obrzędy wasze? 27 Tedy rzeczecie:
Ofiara to przejścia Pańskiego, który przestępował domy
synów Izraelskich w Egipcie, gdy zabijał Egipt, a domy
nasze wyzwalał. Zatem schylił się lud, i pokłonił się. 28
I poszedłszy uczynili synowie Izraelscy, jako rozkazał
Pan Mojżeszowi i Aaronowi, tak uczynili. 29 I stało
się o północy, że Pan zabijał wszystkie pierworodztwa
w ziemi Egipskiej, i od pierworodnego Faraonowego,
siedzącego na stolicy jego, aż do pierworodnego
więźnia, który był w więzieniu, i wszelkie pierworodne
z bydląt. 30 Zatem wstał Farao onej nocy, i wszyscy
słudzy jego, i wszystek Egipt, i wszczął się wielki
krzyk w Egipcie; bo nie było domu, w którym by
nie był umarły. 31 A wezwawszy Farao Mojżesza i
Aarona w nocy, rzekł: Wstańcie, wynijdźcie z pośrodku
ludu mego, i wy i synowie Izraelscy, a poszedłszy
służcie Panu, jakoście mówili. 32 Nadto trzody wasze, i
bydła wasze zabierzcie, jakoście żądali, a odchodząc,
mnie też błogosławcie. 33 I przynaglali Egipczanie
ludowi, aby ich co rychlej wyprawili z ziemi; bo mówili:
Pomrzemy wszyscy. 34 Wziął tedy lud ciasta swe,
pierwej niż zakisiały; a one ciasta swe uwinąwszy w
szaty swe, kładli na ramiona swoje. 35 Tedy synowie
Izraelscy uczynili według rozkazania Mojżeszowego, i
wypożyczali u Egipczan naczynia srebrnego, i naczynia
złotego, i szat. 36 A Pan dał łaskę ludowi w oczach
Egipczanów, że im pożyczali; i złupili Egipt. 37 Ciągnęli
tedy synowie Izraelscy z Rameses do Suchotu, około
sześć kroć sto tysięcy pieszych mężów tylko, okrom
dzieci. 38 Ale i ludu pospolitego wiele szło z nimi, i
owiec, i bydła, dobytek bardzo wielki. 39 I popiekli z
ciasta zadziałanego, które wynieśli z Egiptu, placki
przaśne; bo nie było zakwaszone, przeto że wygnani
byli z Egiptu, a nie mogli zmieszkać; żywności też
sobie byli nie przygotowali. 40 A czasu mieszkania
synów Izraelskich, którego mieszkali w Egipcie, było
cztery sta lat, i trzydzieści lat. 41 I stało się po czterech
set lat i trzydziestu lat, stało się onegoż dnia, wyszły
wszystkie wojska Pańskie z ziemi Egipskiej. 42 Noc
ta obchodzona ma być Panu, że je wywiódł ze ziemi
Egipskiej. Ta tedy noc Panu obchodzona ma być od
wszystkich synów Izraelskich w narodziech ich. 43 I
rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona: Ta jest ustawa
święta przejścia: Żaden obcy nie będzie jadł z niego.
44 Przetoż każdego sługę waszego, a za pieniądze
kupionego, obrzeżecie go, tedy będzie jadł z niego. 45
Przychodzień i najemnik nie będzie jadł z niego. 46
W domu jednym będzie jedzony; nie wyniesiesz nic z
domu z mięsa jego, a kości nie złamiecie w nim. 47
Wszystko zgromadzenie Izraelskie tak uczyni z nim.
48 A jeźliby kto z przychodniów był gościem u ciebie,
i chciałby obchodzić święto przejścia Panu, pierwej
obrzezany będzie każdy mężczyzna jego, a zatem
przystąpi obchodzić je, i będzie jako urodzony w ziemi.
A ktobykolwiek nie był obrzezany, nie będzie jadł z
niego. 49 Prawo jedno będzie w ziemi urodzonemu i
przychodniowi, który jest gościem między wami. 50
Uczynili tedy wszyscy synowie Izraelscy, jako rozkazał
Pan Mojżeszowi i Aaronowi, tak uczynili. 51 I stało
się onegoż dnia, wywiódł Pan syny Izraelskie z ziemi
Egipskiej z wojski ich.

13 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 2 Poświęć mi
wszelkie pierworodne; cokolwiek otwiera każdy
żywot między syny Izraelskimi, tak z ludzi, jako z
bydła; bo moje jest. 3 Tedy rzekł Mojżesz do ludu:
Pamiętajcież na ten dzień, któregoście wyszli z Egiptu,
z domu niewoli; bo w możnej ręce wywiódł was Pan
stamtąd; a tak nie będziecie jedli kwaszonego. 4
Dziś wy wychodzicie, w miesiącu Abib. 5 A gdy się
wprowadzi Pan do ziemi Chananejczyka, i Hetejczyka,
i Amorejczyka, i Hewejczyka, i Jebuzejczyka, o którą
przysiągł ojcom twoim, abyć ją dał, ziemię opływającą
mlekiem i miodem, tedy będziesz obchodził tę służbę
w tymże miesiącu. 6 Przez siedem dni jeść będziesz
przaśniki, a dnia siódmego będzie święto Panu. 7
Przaśniki jeść będziecie przez siedem dni, i nie ukaże

się u ciebie nic kwaszonego, ani widziano będzie
kwas we wszystkich granicach twoich. 8 I opowiesz
synowi twemu onegoż dnia, mówiąc: Dla tego, co
mi uczynił Pan, gdym wychodził z Egiptu, obchodzę
to. 9 I będziesz to miał za znak na ręce twojej, i na
pamiętne przed oczyma twemi, aby Zakon Pański był w
uściech twoich, ponieważ ręką możną wywiódł cię Pan
z Egiptu. 10 I będziesz strzegł ustawy tej na pewny
czas, od roku do roku. 11 A gdy cię Pan wprowadzi
do ziemi Chananejczyka, jako przysiągł tobie i ojcom
twoim, i da ją tobie: 12 Tedy odłączysz wszystko,
co otwiera żywot, Panu: i każdy płód otwierający
żywot z bydła twego, każdy samiec będzie Panu. 13
Każde zaś pierworodne oślę odkupisz barankiem; a
jeźlibyś nie odkupił, tedy złamiesz mu szyję; a każde
pierworodne człowieka między synami twoimi odkupisz.
14 A gdyby cię spytał syn twój potem mówiąc: Cóż
to jest? Tedy mu odpowiesz: Możną ręką wywiódł
nas Pan z Egiptu, z domu niewoli. 15 Bo gdy się
był zatwardził Farao, nie chcąc nas wypuścić, tedy
zabił Pan wszelkie pierworodne w ziemi Egipskiej, od
pierworodnego z ludzi aż do pierworodnego z bydła. Dla
tegoż ja ofiaruję Panu każdego samca, otwierającego
żywot, ale każde pierworodne synów moich odkupuję.
16 I będzie to za znak na ręce twojej, i za naczelniki
między oczyma twemi, iż w możnej ręce wywiódł nas
Pan z Egiptu. 17 I stało się, gdy wypuścił Farao lud,
że nie prowadził ich Bóg drogą ziemi Filistyńskiej,
chociaż bliższa była; bo mówił Bóg: By snać nie żałował
lud, gdyby ujrzał przeciw sobie wojnę i nie wrócił się
do Egiptu. 18 Ale obwodził Bóg lud drogą pustyni
nad morzem czerwonem; i uszykowani wyszli synowie
Izraelscy z ziemi Egipskiej. 19 Wziął też Mojżesz kości
Józefowe z sobą dla tego, że był Józef przysięgą
obowiązał syny Izraelskie, mówiąc: Zapewne nawiedzi
was Bóg; przetoż wynieście kości moje stąd z sobą. 20
I wyciągnąwszy z Suchotu położyli się obozem w Etam,
na końcu puszczy. 21 A Pan szedł przed nimi we dnie
w słupie obłoku, aby je prowadził drogą, a w nocy w
słupie ognia, aby im świecił, żeby szli we dnie i w nocy.
22 Nie odejmował słupa obłokowego we dnie, ani słupa
ognistego w nocy od ludu.

14 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 2 Mów do synów
Izraelskich, niech się wrócą i położą obozem
przed Fihahirot między Migdoł, i między morzem,
przeciw Baalsefon, przeciw jemu położycie obóz nad
morzem. 3 Będzie bowiem Farao mówił o synach
Izraelskich: Strwożeni są w ziemi, zawarła je puszcza.
4 I zatwardzę serce Faraonowe, że je gonić będzie; i
uwielbiony będę w Faraonie i we wszystkiem wojsku
jego; a poznają Egipczanie, żem Ja Pan; i uczynili tak.
5 Tedy dano znać królowi Egipskiemu, że lud ucieka;
i odmieniło się serce Faraonowe i sług jego przeciw
ludowi, i rzekli: Cóżeśmy to uczynili, żeśmy wypuścili
Izraela, aby nam nie służył? 6 Zaprzągł tedy wóz swój,
i lud swój wziął z sobą. 7 Wziął też sześć set wozów
wybornych, i wszystkie wozy Egipskie, i przełożone
nad tem wszystkiem. 8 I zatwardził Pan serce Faraona,
króla Egipskiego, i gonił syny Izraelskie; lecz synowie
Izraelscy wyszli w ręce możnej. 9 I gonili je Egipczanie,
a dogonili je w obozie nad morzem, wszystkie konie,
wozy Faraonowe, i jezdne jego, i wojska jego, nie
daleko Fihahirot, przeciw Baalsefon. 10 A gdy Farao
następował, tedy podnieśli synowie Izraelscy oczy swe,
a oto, Egipczanie ciągną za nimi; i bali się bardzo,
i wołali synowie Izraelscy do Pana. 11 I mówili do
Mojżesza: Azaż nie było grobów w Egipcie? wywiodłeś
nas, abyśmy pomarli na puszczy; cóżeś nam to uczynił,
żeś nas wywiódł z Egiptu? 12 Azaż nie to jest, cośmy
do ciebie mówili w Egipcie, mówiąc: Zaniechaj nas,
abyśmy służyli Egipczanom? bo lepiej było nam służyć
Egipczanom, niżeli pomrzeć na puszczy. 13 I rzekł
Mojżesz do ludu: Nie bójcie się, stójcie, a patrzajcie
na wybawienie Pańskie, które wam dziś uczyni; bo
Egipczanów, których teraz widzicie, więcej nie oglądacie
na wieki 14 Pan będzie walczył za was, a wy milczeć
będziecie. 15 I rzekł Pan do Mojżesza: Cóż wołasz do
mnie? Mów do synów Izraelskich, aby ciągnęli; 16 A ty
podnieś laskę twą, i wyciągnij rękę twoję na morze, i
przedziel je; a niech idą synowie Izraelscy środkiem
morza po suszy. 17 A oto, Ja, Ja zatwardzę serce
Egipczanów, że wnijdą za nimi; a będę uwielbiony w
Faraonie, i we wszystkiem wojsku jego, w woziech jego,
i w jezdnych jego. 18 I dowiedzą się Egipczanie, żem
Ja Pan, gdy uwielbiony będę w Faraonie, w woziech
jego, i w jezdnych jego. 19 A ruszywszy się Anioł Boży,
który chodził przed obozem Izraelskim, szedł pozad
ich; ruszył się też słup obłokowy, który szedł przed
nimi, i stanął pozad im. 20 A przyszedłszy między
obóz Egipski, i między obóz Izraelski, był on obłok
Egipczanom ciemny a Izraelczykom oświecający noc,
tak, iż przystąpić nie mogli jedni do drugich przez całą
noc. 21 I wyciągnął Mojżesz rękę swoję na morze, a
Pan rozpędził morze wiatrem wschodnim gwałtownie
wiejącym przez całą noc, i osuszył morze; a rozstąpiły
się wody. 22 I szli synowie Izraelscy środkiem morza
po suszy; a wody im były jako mur. po prawej stronie
ich, i po lewej stronie ich. 23 A goniąc Egipczanie,
weszli za nimi; wszystkie konie Faraonowe, wozy jego,
i jezdni jego, w pośrodek morza. 24 Stało się tedy
około straży zarannej, że wejrzał Pan na obóz Egipski
z słupa ognia i obłoku, i pomieszał wojsko Egipskie. 25
I porzucał koła wozów ich, że je wlekli z ciężkością;
zaczem rzekli Egipczanie: Uciekajmy przed Izraelem,
bo Pan walczy za nimi przeciwko Egipczanom. 26 I

rzekł Pan do Mojżesza: Wyciągnij rękę twoję na morze,
że się wrócą wody na Egipczany, na wozy ich, i na
jezdne ich. 27 I wyciągnął Mojżesz rękę swoję na
morze, i wróciło się morze zaraz z rana do mocy swojej;
a Egipczanie uciekali przeciw jemu; lecz Pan wraził
Egipczany w pośród morza. 28 Wróciwszy się tedy
wody, okryły wozy i jezdne, ze wszystkiem wojskiem
Faraonowem, które weszło za nimi w morze, tak iż nie
zostało z nich i jednego. 29 Synowie zaś Izraelscy szli
po suszy środkiem morza, a wody im były jako mur, po
prawej stronie ich, i po lewej stronie ich. 30 I wybawił
Pan w on dzień Izraela z ręki Egipczanów; i widzieli
Izraelczycy Egipczany pomarłe na brzegu morskim. 31
Widział też Izrael onę moc wielką, którą uczynił Pan
nad Egipczany; a bał się lud Pana, i uwierzyli Panu, i
Mojżeszowi, słudze jego.

15 Zaśpiewał tedy Mojżesz i synowie Izraelscy tę
pieśń Panu, a rzekli mówiąc: Śpiewać będę Panu,
iż wielmożnie wywyższon jest; konia i jezdnego jego
wrzucił w morze. 2 Moc moja i chwała moja Pan,
bo mi się stał zbawieniem; ten jest Bogiem moim,
przetoż przybytek wystawię mu; Bóg ojca mego, przetoż
wywyższać go będę. 3 Pan, mąż waleczny, Pan imię
jego. 4 Wozy Faraonowe i wojsko jego wrzucił w
morze, a wybrani wodzowie jego potopieni są w morzu
czerwonem. 5 Przepaści okryły je; poszli w głębią jako
kamień. 6 Prawica twoja, Panie, uwielbiona jest w
mocy, prawica twoja, Panie, potarła nieprzyjaciela. 7 A
w wielkości Majestatu twego podwróciłeś przeciwniki
twoje; puściłeś gniew twój, który je pożarł jako słomę. 8
A tchnieniem nozdrzy twoich zebrały się wody; stanęły
jako kupa ciekące wody, zsiadły się otchłani w pośród
morza. 9 Mówił nieprzyjaciel: Będę gonił, dogonię;
będę dzielił łupy; nasyci się ich dusza moja, dobędę
miecza mojego, wygładzi je ręka moja. 10 Wionąłeś
wiatrem twym, okryło je morze; połknieni są jako
ołów w wodach gwałtownych. 11 Któż podobny tobie
między bogami, Panie? któż jako ty wielmożny w
świątobliwości, straszliwy w chwale, czyniący cuda?
12 Wyciągnąłeś prawicę twoję, pożarła je ziemia. 13
Prowadzisz w miłosierdziu twojem ten lud, któryś
odkupił; poprowadzisz w możności twej do mieszkania
świątobliwości twojej. 14 Usłyszą narodowie, zadrżą;
boleść zdejmie obywatele Filistyńskie. 15 Tedy się
polękają książęta Edomskie, mocarze Moabskie strach
zdejmie; struchleją wszyscy obywatele Chananejscy.
16 Padnie na nie strach i lękanie; od wielkości ramienia
twego umilkną jako kamień, aż przejdzie lud twój
Panie, aż przejdzie lud ten, któregoś sobie nabył. 17
Wprowadzisz je, i wszczepisz je na górze dziedzictwa
twego, na miejscu, któreś ku mieszkaniu twemu sprawił,
Panie; w świątnicy, Panie, którą umocnią ręce twoje. 18
Pan królować będzie na wieki wieczne. 19 Bo weszły
konie Faraonowe z wozami jego, i z jezdnymi jego
w morze, a obrócił Pan na nie wody morskie; ale
synowie Izraelscy szli po suszy środkiem morza. 20
Tedy Maryja, prorokini, siostra Aaronowa, wzięła bęben
w rękę swoję, a wyszły wszystkie niewiasty za nią
z bębnami i muzyką. 21 I mówiła do nich Maryja:
Śpiewajcie Panu, albowiem możnie wywyższon jest;
konia i jezdnego jego wrzucił do morza. 22 Potem
ruszył Mojżesz Izraela od morza czerwonego, i weszli w
puszczą Sur; a idąc trzy dni przez puszczą, nie znaleźli
wody. 23 A gdy przyszli do Mara, nie mogli pić wód z
Mara, bo gorzkie były; dlategoż nazwano imię onego
miejsca Mara. 24 Tedy szemrał lud przeciw Mojżeszowi,
mówiąc: Cóż będziemy pić? 25 I wołał (Mojżesz) do
Pana; a ukazał mu Pan drzewo, które gdy wrzucił do
wód, stały się słodkie wody. Tam mu ustawił prawa i
sądy, i tam go kusił; 26 I rzekł: Będzieszli pilnie słuchał
głosu Pana Boga twego, a co dobrego w oczach jego
czynić będziesz, i nakłonisz uszy ku przykazaniom
jego, strzegąc wszystkich ustaw jego, żadnej niemocy,
którąm dopuścił na Egipt, nie dopuszczę na cię; bom
Ja Pan, który cię leczę. 27 I przyszli do Elim, gdzie było
dwanaście źródeł wód, i siedmdziesiąt palm; i położyli
się tam obozem nad wodami.

16 Ruszyli się potem z Elimu, i przyszło wszystko
mnóstwo synów Izraelskich na puszczą Zyn,
która leży między Elim i między Synaj, piętnastego dnia
miesiąca wtórego po wyjściu ich z ziemi Egipskiej. 2 I
szemrało wszystko zgromadzenie synów Izraelskich
przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi na puszczy.
3 A mówili do nich synowie Izraelscy: Obyśmy byli
pomarli od ręki Pańskiej w ziemi Egipskiej, gdyśmy
siadali nad garncy mięsa, gdyśmy się najadali chleba
do sytości; bo teraz wywiedliście nas na tę puszczą,
abyście pomorzyli to wszystko mnóstwo głodem. 4
Tedy rzekł Pan do Mojżesza: Oto, Ja, spuszczę wam,
jako deszcz chleb z nieba, i będzie wychodził lud, a
będzie zbierał, coby dość było na każdy dzień, abym
go doświadczył, będzieli chodził w zakonie moim, czyli
nie. 5 Ale dnia szóstego nagotują to, co przyniosą,
a będzie tyle dwoje niż co zbierać zwykli na każdy
dzień. 6 I mówił Mojżesz i Aaron do wszystkich synów
Izraelskich: W wieczór poznacie, iż Pan wywiódł was z
ziemi Egipskiej; 7 A rano oglądacie chwałę Pańską;
bo usłyszał szemrania wasze przeciw Panu. A my
co jesteśmy, iż szemrzecie przeciwko nam? 8 I rzekł
Mojżesz: Da wam Pan, w wieczór mięso do jedzenia, a
chleb rano do nasycenia; bo usłyszał Pan szemrania
wasze, któremi szemrzecie przeciw jemu. A my co
jesteśmy? Nie przeciwko nam są szemrania wasze,
ale przeciwko Panu. 9 I rzekł Mojżesz do Aarona:

Mów do wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich:
Przystąpcie przed oblicznośćPańską; bo usłyszał
szemranie wasze. 10 I stało się, gdy mówił Aaron
do wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich, że
spojrzeli ku puszczy, a oto, chwała Pańska ukazała się
w obłoku. 11 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 12
Usłyszałem szemranie synów Izraelskich; rzeczże do
nich, mówiąc: Między dwoma wieczorami będziecie jeść
mięso, a rano nasyceni będziecie chlebem, i poznacie,
żem Ja Pan, Bóg wasz. 13 Stało się tedy wieczór,
że się zleciały przepiórki, a okryły obóz, a rano rosa
leżała około obozu; 14 A gdy przestała padać rosa,
oto, ukazało się na puszczy coś drobnego, okrągłego
drobnego jako szron na ziemi. 15 Co gdy ujrzeli synowie
Izraelscy, mówili jeden do drugiego: Man hu? bo nie
wiedzieli, co było. I rzekł Mojżesz do nich: Tenci jest
chleb, który wam dał Pan ku jedzeniu. 16 Toć jest, co
rozkazał Pan: Zbierajcie z niego każdy, ile trzeba ku
jedzeniu, po mierze Gomer na osobę, według liczby
dusz waszych; każdy na tych, którzy są w namiocie
jego, zbierajcie. 17 I uczynili tak synowie Izraelscy,
i zbierali jedni więcej, drudzy mniej. 18 I mierzyli w
Gomer, i nie zbywało temu, co więcej nazbierał, ani nie
dostawało temu, co mniej; każdy według tego, co mógł
zjeść, nazbierał. 19 Mówił też Mojżesz do nich: Żaden
niech nie zostawia z niego aż do zarania. 20 Jednak
nie usłuchali Mojżesza; ale zostawili z niego niektórzy
aż do poranku, i obróciło się w robaki, i zśmierdło się;
i rozgniewał się na nie Mojżesz. 21 A zbierali to na
każdy dzień rano, każdy według tego, co mógł zjeść;
a gdy się zagrzało słońce, tedy ono topniało. 22 A
gdy było dnia szóstego, zbierali chleb w dwójnasób,
po dwu Gomer na każdego. I zeszły się wszystkie
książęta zgromadzenia, oznajmując to Mojżeszowi. 23
Który im rzekł: Toć jest, co mówił Pan: Odpocznienie
sabbatu świętego Panu jutro będzie; co macie piec,
pieczcie, a co macie warzyć, warzcie, a cokolwiek
zbędzie, zostawcie sobie, a zachowajcie do jutra. 24
Zostawiali tedy ono na jutro, jako był rozkazał Mojżesz;
a nie zśmierdło się, i robak nie był w niem. 25 I mówił
Mojżesz: Jedzcież to dziś, bo dziś sabbat Panu; dziś
nie znajdziecie tego na polu. 26 Przez sześć dni zbierać
to będziecie, a dnia siódmego sabbat; nie będzie weń
manny. 27 I stało się dnia siódmego, wyszli niektórzy z
ludu, aby zbierali; ale nie znaleźli. 28 Tedy rzekł Pan do
Mojżesza: I pókiż nie będziecie chcieli przestrzegać
przykazań moich i zakonu mego? 29 Patrzcie, iż wam
Pan dał sabbat, dlatego w dzień szósty daje wam
chleb na dwa dni; zostawajcie każdy na miejscu swem,
niech nie wychodzi żaden z miejsca swego w dzień
siódmy. 30 I odpoczywał lud dnia siódmego. 31 I nazwał
dom Izraelski imię onego pokarmu Man, który był jako
nasienie koryjandrowe, biały, a smak jego jako placki
z miodem. 32 Mówił też Mojżesz: Tak rozkazał Pan:
Napełnij Gomer z niego na chowanie w narodziech
waszych, aby widzieli chleb ten, którymem was karmił
na puszczy, gdym was wywiódł z ziemi Egipskiej. 33
Rzekł zatem Mojżesz do Aarona: Weźmij wiadro jedno,
a nasyp w nie pełen Gomer manny, a postaw je przed
Panem na chowanie do narodów waszych. 34 Jako
przykazał Pan Mojżeszowi, tak postawił je Aaron przed
świadectwem na chowanie. 35 A synowie Izraelscy
jedli mannę przez czterdzieści lat, aż przyszli do ziemi
mieszkania; mannę jedli, aż przyszli do granic ziemi
Chananejskiej. 36 A Gomer jest dziesiąta część miary
Efa.

17 Ruszyło się tedy wszystko mnóstwo synów
Izraelskich z puszczy Zyn stanowiskami swemi,
według rozkazania Pańskiego, i położyli się obozem w
Rafidym, gdzie wody nie było, aby pił lud. 2 Przetoż
swarzył się lud z Mojżeszem, mówiąc: Dajcie nam
wody, abyśmy pili. Którym odpowiedział Mojżesz: Cóż
się swarzycie ze mną? a czemu kusicie Pana? 3 I
pragnął tam lud wody, a szemrał przeciwko Mojżeszowi,
mówiąc: Po cóżeś nas wywiódł z Egiptu, abyś pomorzył
mnie, i syny moje, i bydło moje pragnieniem? 4 Zawołał
tedy Mojżesz do Pana, mówiąc: Cóż mam czynić ludowi
temu? blisko tego, że mię ukamionują. 5 I rzekł Pan do
Mojżesza: Idź przed ludem, a weźmij z sobą niektóre z
starszych Izraelskich; laskę też twoję którąś uderzył
w rzekę, weźmij w rękę twoję, a idź. 6 Oto, Ja stanę
przed tobą tam na skale w Horeb, i uderzysz w skałę,
a wynijdą z niej wody, które będzie pił lud. I uczynił
tak Mojżesz przed oczyma starszych Izraelskich. 7 I
nazwał imię onego miejsca Masa i Meryba, dla swarów
synów Izraelskich, a iż kusili Pana mówiąc: I jestże Pan
między nami czyli nie? 8 Tedy przyciągnął Amalek,
aby walczył z Izraelem w Rafidym. 9 I rzekł Mojżesz
do Jozuego: Wybierz nam męże, a wyszedłszy, stocz
bitwę z Amalekity: a jutro stanę na wierzchu pagórka,
mając laskę Bożą w ręce mojej. 10 I uczynił Jozue, jako
mu rozkazał Mojżesz, i stoczył bitwę z Amalekiem; a
Mojżesz, Aaron i Chur wstąpili na wierzch pagórka. 11
A gdy podnosił Mojżesz rękę swoję, przemagał Izrael;
a gdy opuszczał rękę swoję, przemagał Amalek. 12
Ale ręce Mojżeszowe ociężały były; wziąwszy tedy
kamień, podłożyli podeń, i usiadł na nim; a Aaron, i
Chur podpierali ręce jego, jeden z jednej, drugi z drugiej
strony; i nie ustały ręce jego aż do zajścia słońca.
13 Tedy poraził Jozue Amaleka i lud jegoż ostrzem
miecza. 14 Potem rzekł Pan do Mojżesza: Wpisz to
dla pamięci w księgi, a włóż to w uszy Jozuego, że
pewnie wygładzę pamiątkę Amaleka pod niebem. 15
I zbudował Mojżesz ołtarz, a nazwał imię jego: Pan
chorągiew moja; 16 Bo rzekł: Iż ręka stolicy Pańskiej, i

wojna Pańska, będzie przeciwko Amalekowi od rodzaju
do rodzaju.

18 A gdy usłyszał Jetro, kapłan Madyjański, świekier
Mojżesza, wszystko, co uczynił Bóg Mojżeszowi,
i Izraelowi, ludowi swemu, że wywiódł Pan Izraela z
Egiptu; **2** Tedy wziął Jetro, świekier Mojżesza, Zeforę,
żonę Mojżeszowę, którą był odesłał. **3** I dwu synów
jej, z których imię jednemu Gerson; bo był powiedział
Mojżesz: Byłem przychodniem w ziemi cudzej. **4** A imię
drugiego Eliezer; iż mówił: Bóg ojca mego był mi ku
pomocy, i wyrwał mię od miecza Faraonowego. **5** I
przyszedł Jetro, świekier Mojżesza, z synami jego i
z żoną jego do Mojżesza na puszczą, gdzie się był
obozem położył przy górze Bożej. **6** I wskazał do
Mojżesza: Ja świekier twój Jetro idę do ciebie, i żona
twoja, i jej dwa synowie z nią. **7** Zatem Mojżesz wyszedł
przeciwko świekrowi swemu, a ukłoniwszy się całował
go; i przywitawszy jeden drugiego, potem weszli do
namiotu. **8** I rozpowiadał Mojżesz świekrowi swemu
wszystko, co uczynił Pan Faraonowi i Egipczanom
za przyczyną Izraela; i wszystkę trudność, która je
spotykała w drodze, i jako je Pan wybawił. **9** I radował
się Jetro ze wszystkiego dobrego, które uczynił Pan
Izraelowi, iż go wyrwał z ręki Egipczanów. **10** I rzekł
Jetro: Błogosławiony Pan, który was wyrwał z ręki
Egipczanów i z ręki Faraonowej, który wyrwał lud z
niewoli Egipskiej. **11** Terazem doznał, że większy jest
Pan nad wszystkie bogi; albowiem czem oni hardzie
powstawali przeciwko niemu, tem poginęli. **12** I wziął
Jetro, świekier Mojżesza, całopalenie i ofiary Bogu.
Przyszedł też Aaron i wszyscy starsi Izraelscy, aby
jedli chleb z świekrem Mojżeszowym przed Bogiem.
13 I stało się nazajutrz, że usiadł Mojżesz, aby sądził
lud, i stał lud przed Mojżeszem od poranku aż do
wieczora. **14** A widząc świekier Mojżesza wszystko,
co on czynił z ludem, rzekł: Cóż to jest, co ty czynisz
z ludem? czemuż ty sam siedzisz, a lud wszystek
stoi przed tobą od poranku aż do wieczora? **15** Tedy
Mojżesz odpowiedział świekrowi swemu: Iż przychodzi
lud do mnie, aby się radził Boga. **16** Gdy sprawę jaką
mają, przychodzą do mnie, a rozsądzam między nimi,
oznajmując ustawy Boże i prawa jego. **17** Zatem rzekł
świekier Mojżesza do niego: Nie dobra rzecz, którą ty
czynisz. **18** Pewnie ustaniesz, i ty i lud ten, który jest z
tobą, bo cięższa to rzecz nad siły twoje; nie będziesz
jej mógł ty sam podołać. **19** Przetoż usłuchaj teraz
głosu mego, poradzęć, a będzie Bóg z tobą; stój ty
za lud przed Bogiem, a odnoś sprawy do Boga; **20** A
onych też nauczaj ustaw i praw, oznajmując im drogę,
którą by chodzić, i dzieło, które by czynić mieli. **21** Ty
też upatrz ze wszystkiego ludu męże stateczne, bojące
się Boga, męże prawdomówne, którzy by nienawidzili
łakomstwa, a postanów z nich przełożone, tysiączniki,
setniki, pięćdziesiątniki i dziesiątniki. **22** Którzy na
każdy czas lud sądzić będą; a gdy będzie rzecz wielka,
odniosą do ciebie, a każdą rzecz małą sądzić będą
sami; tedy ulżysz sobie, gdy poniosą ciężar z tobą.
23 To jeźli uczynisz, a rozkażeć Bóg, ostoisz się, i ten
wszystek lud na miejsca swoje wracać się będzie w
pokoju. **24** I usłuchał Mojżesz rady świekra swojego,
a uczynił wszystko, jako mu powiedział. **25** I wybrał
Mojżesz męże stateczne ze wszystkiego Izraela, i
postanowił je przełożonymi nad ludem, tysiączniki,
setniki, pięćdziesiątniki i dziesiątniki. **26** Którzy sądzili
lud każdego czasu; trudne rzeczy odnosili do Mojżesza,
a każdą rzecz mniejszą sami sądzili. **27** Zatem puścił
od siebie Mojżesz świekra swego, który odszedł do
ziemi swej.

19 Miesiąca trzeciego po wyjściu synów Izraelskich
z ziemi Egipskiej, w tenże dzień przyszli na
puszczą Synaj. **2** Bo ruszywszy się z Rafidym, i
przyszedłszy aż na puszczą Synaj, położyli się obozem
na puszczy, i rozbił tam Izrael namioty przeciw górze. **3**
A Mojżesz wstąpił do Boga, i zawołał nań Pan z góry,
mówiąc: Tak powiesz domowi Jakóbowemu, i oznajmisz
synom Izraelskim: **4** Wyście widzieli, com uczynił
Egipczanom, i jakom was nosił niby na skrzydłach
orłowych, i przywiodłem was do siebie. **5** Przetoż teraz
jeźli słuchając posłuszni będziecie głosu memu, i strzec
będziecie przymierza mego, będziecie mi własnością
nad wszystkie narody; chociaż moja jest wszystka
ziemia. **6** A wy będziecie mi królestwem kapłańskiem, i
narodem świętym. Teć są słowa, które mówić będziesz
do synów Izraelskich. **7** Przyszedłszy tedy Mojżesz
zwołał starszych z ludu, i przełożył im wszystkie
te słowa, które mu rozkazał Pan. **8** I odpowiedział
wszystek lud, spólnie mówiąc: Wszystko, co Pan rzekł,
uczynimy. I odniósł Mojżesz słowa ludu do Pana. **9**
I rzekł Pan do Mojżesza: Oto, Ja, przyjdę do ciebie
w gęstym obłoku, aby słuchał lud, gdy będę mówił
z tobą, ażeby też wierzyli tobie na wieki; albowiem
opowiedział był Mojżesz słowa ludu onego Panu. **10**
Mówił zaś Pan do Mojżesza: Idź do ludu, a poświęć je
dziś i jutro, a niech wypiorą szaty swoje. **11** I niech
będą gotowi na dzień trzeci; albowiem trzeciego dnia
zstąpi Pan przed oczyma wszystkiego ludu na górę
Synaj. **12** I zamierzysz granice ludowi w około, mówiąc:
Strzeżcie się, abyście nie wstępowali na górę, ani się
dotykali brzegu jej; wszelki, kto by się dotknął góry,
śmiercią umrze. **13** Nie tknie się go ręka, ale kamieniem
ukamionują go; albo strzelając zastrzelą go; bądź bydlę,
bądź człowiek, nie będzie żył. Gdy przewłocznie trąbić
będą, niech wstąpią na górę. **14** Zstąpił tedy Mojżesz z
góry do ludu, i poświęcił lud; a uprali szaty swoje. **15**

I mówił do ludu: Bądźcie gotowi na dzień trzeci, nie
przystępujcie do żon. 16 Stało się tedy dnia trzeciego
rano, że były grzmienia, i błyskawice, i gęsty obłok nad
górą, i głos trąby bardzo potężny; a bał się wszystek
lud, który był w obozie. 17 I wywiódł Mojżesz lud na
przeciwko Bogu z obozu, a stanęli pod samą górą. 18
A góra Synaj kurzyła się wszystka, przeto, iż zstąpił na
nią Pan w ogniu; i występował dym z niej, jako dym z
pieca, i trzęsła się wszystka góra bardzo. 19 A gdy
się głos trąby im dalej tem bardziej rozlegał, Mojżesz
mówił, a Bóg mu odpowiadał głosem. 20 I zstąpił Pan
na górę Synaj, na wierzch góry, i wezwał Pan Mojżesza
na wierzch góry, i wstąpił tam Mojżesz. 21 Zaczem
rzekł Pan do Mojżesza: Zstąp, przestrzeż lud, by snać
nie przestąpili kresu, chcąc Pana widzieć, aby ich nie
padło wiele: 22 Nawet i kapłani, którzy przystępują do
Pana, niech się poświęcą, by ich snać nie potracił Pan.
23 I rzekł Mojżesz do Pana: Nie będzie lud mógł wnijść
na górę Synaj, ponieważeś ty nas przestrzegł, mówiąc:
Ogranicz górę, a poświęć ją. 24 Któremu Pan rzekł: Idź,
zstąp, a zaś tu wstąpisz, ty i Aaron z tobą: lecz kapłani
i lud niech nie przestępują kresu, aby wstąpili do Pana,
by ich snać nie potracił. 25 Tedy zstąpił Mojżesz do
ludu i powiedział im to.

20 I mówił Bóg wszystkie te słowa a rzekł: 2 Jam
jest Pan Bóg twój, którym cię wywiódł z ziemi
Egipskiej, z domu niewoli. 3 Nie będziesz miał bogów
innych przede mną. 4 Nie czyń sobie obrazu rytego, ani
żadnego podobieństwa rzeczy tych, które są na niebie
wzgórę, i które na ziemi nisko, i które są w wodach pod
ziemią. 5 Nie będziesz się im kłaniał, ani im będziesz
służył; bom Ja Pan Bóg twój, Bóg zawistny w miłości,
nawiedzający nieprawości ojców nad syny w trzeciem i
w czwartem pokoleniu tych, którzy mię nienawidzą;
6 A czyniący miłosierdzie nad tysiącami tych, którzy
mię miłują, i strzegą przykazania mego. 7 Nie bierz
imienia Pana Boga twego nadaremno; bo się Pan mścić
będzie nad tym, który imię jego nadaremno bierze. 8
Pamiętaj na dzień odpocznienia, abyś go święcił. 9
Sześć dni robić będziesz, i wykonasz wszystkę robotę
twoję. 10 Ale dnia siódmego odpocznienie jest Pana
Boga twego; nie będziesz czynił żadnej roboty weń,
ty i syn twój, i córka twoja, sługa twój, i służebnica
twoja, bydlę twoje, i gość twój, który jest w bramach
twoich; 11 Bo przez sześć dni stworzył Pan niebo i
ziemię, morze, i cokolwiek w nich jest, i odpoczął dnia
siódmego; przetoż błogosławił Pan dzień odpocznienia,
i poświęcił go. 12 Czcij ojca twego i matkę twoję,
aby przedłużone były dni twoje na ziemi, którą Pan
Bóg twój da tobie. 13 Nie będziesz zabijał. 14 Nie
będziesz cudzołożył. 15 Nie będziesz kradł. 16 Nie
będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu świadectwa
fałszywego. 17 Nie będziesz pożądał domu bliźniego
twego, ani będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani
sługi jego, ani dziewki jego, ani wołu jego, ani osła jego,
ani żadnej rzeczy bliźniego twego. 18 Tedy wszystek
lud widząc gromy, i błyskawice, i głos trąby, i górę
kurzącą się, to widząc lud cofnęli się, i stanęli z daleka;
19 I mówili do Mojżesza: Mów ty z nami, a będziemy
słuchać; a niech nie mówi do nas Bóg, byśmy snać
nie pomarli. 20 I odpowiedział Mojżesz ludowi: Nie
bójcie się; bo aby was doświadczył, przyszedł Bóg,
żeby bojaźń jego była przed obliczem waszem, byście
nie grzeszyli. 21 Stał tedy lud z daleka; a Mojżesz
przystąpił do ciemnej mgły, w której był Bóg. 22 I
rzekł Pan do Mojżesza: Tak powiesz synom Izraelskim:
Wyście widzieli, żem z nieba mówił do was: 23 Nie
będziecie czynić przy mnie bogów srebrnych, ani bogów
złotych nie będziecie sobie czynić. 24 Ołtarz z ziemi
uczynisz mi, a ofiarować będziesz na nim całopalenie
twoje, i spokojne ofiary twoje, owce twoje, i woły twoje;
na któremkolwiek miejscu pamiątkę uczynię imienia
mego, przyjdę do ciebie, i będęć błogosławił. 25 A jeźli
ołtarz kamienny uczynisz mi, nie buduj go z ciosanego
kamienia; bo jeźlibyś żelazne naczynie twoje podniósł
nań, splugawisz go. 26 Nie będziesz wstępował po
stopniach do ołtarza mojego, aby nie była odkryta
nagość twoja przy nim.

21 A teć są sądy, które przełożysz przed obliczem
ich. 2 Jeźli kupisz niewolnika Hebrejczyka, sześć
lat służyć ci będzie, a siódmego wynijdzie wolny darmo.
3 Jeźliby sam tylko przyszedł, sam odejdzie; a jeźliby
miał żonę, i żona jego z nim wynijdzie. 4 Jeźli mu pan
jego dał żonę, a zrodziła mu syny albo córki, żona i
dzieci jego będą pana jego, a on sam tylko odejdzie. 5
A jeźliby mówiąc rzekł niewolnik: Miłuję pana mego,
żonę moję, i syny moje, nie wynijdę wolnym: 6 Tedy
przywiedzie go pan jego do sędziów, a postawi go u
drzwi albo u podwoi; i przekole mu pan jego ucho jego
szydłem, i będzie mu niewolnikiem na wieki. 7 Zaś
jeźliby kto zaprzedał córkę swoję, aby była niewolnicą,
nie wynijdzie jako wychodzą niewolnicy. 8 Jeźliby się
nie spodobała w oczach pana swego, a nie poślubiłby
jej sobie, niech pozwoli, aby ją odkupiono; obcemu
ludowi nie będzie jej mógł sprzedać, ponieważ zgrzeszył
przeciwko niej. 9 A jeźliby ją synowi swemu poślubił,
według prawa córek uczyni jej. 10 Jeźliby też inną wziął
mu za żonę, tedy pożywienia jej, odzienia jej, i prawa
małżeńskiego nie umniejszy jej. 11 A jeźli tych trzech
rzeczy nie uczyni jej, tedy wynijdzie darmo bez okupu.
12 Kto by uderzył człowieka, ażby umarł, śmiercią
umrze; 13 Lecz kto by nie czyhał na kogo, aleby go Bóg
podał w rękę jego, naznaczęć miejsce, na które będzie
miał uciec. 14 Ale jeźliby kto umyślnie przeciw bliźniemu

swemu zasadziwszy się zdradą zabił go, i od ołtarza
mego weźmiesz go, aby umarł. 15 Kto by uderzył ojca
swego, albo matkę swoję, śmiercią umrze. 16 Kto by
ukradł człowieka a sprzedałby go, a znaleziony by był
w ręku jego, śmiercią umrze. 17 Kto by złorzeczył
ojcu swemu albo matce swojej, śmiercią umrze. 18 A
gdyby się poswarzyli mężowie, i uderzyłby kto bliźniego
swego kamieniem albo pięścią, a on by zaraz nie umarł,
aleby się położył na łoże; 19 A wstawszy chodziłby po
ulicy o lasce swej, nie będzie winien ten, który uderzył;
tylko omieszkanie jego nagrodzi, a na wyleczenie jego
nałoży. 20 Jeźliby zaś uderzył kto niewolnika swego,
albo niewolnicę swoję kijem, i umarliby w ręku jego,
koniecznie karanie odniesie; 21 Wszakże, jeźliby dzień
albo dwa żyw został, nie będzie karany; bo za pieniądze
jego on jest kupiony. 22 Jeźliby się też powadziwszy
mężowie, uderzył który z nich niewiastę brzemienną,
tak żeby z niej płód wyszedł, jednakby nie zaszła
śmierć koniecznie karanie odniesie, jakie włoży nań
mąż onejże niewiasty, a da wedle uznania sędziów.
23 Ale gdzie by śmierć zaszła, tedy dasz duszę za
duszę; 24 Oko za oko, ząb za ząb, rękę za rękę,
nogę za nogę, 25 Sparzelinę za sparzelinę, ranę za
ranę, siność za siność. 26 Jeźliby zaś kto wybił oko
niewolnikowi swemu, albo oko niewolnicy swojej, ażby
się zepsowało, wolno go puści za oko jego. 27 Jeźliby
też kto ząb niewolnikowi swemu, albo ząb niewolnicy
swojej wybił, wolno go puści za ząb jego. 28 Jeźliby
też czyj wół ubódł męża albo niewiastę, a umarliby,
koniecznie ukamionowany będzie on wół, a nie będą
jeść mięsa jego; a pan wołu onego nie będzie winien.
29 Wszakże, jeźliby wół bódł przedtem, a ostrzeganoby
w tym pana jego, i nie miałby go pod strażą, a zabiłby
męża albo niewiastę, wół on ukamionowany będzie,
nadto i pan jego umrze. 30 Jeźliby nań włożono, żeby
się odkupił, tedy da okup za duszę swoję, jakikolwiek
nań włożą. 31 Choćby syna ubódł, albo córkę ubódł,
podług tegoż sądu postąpią z nim. 32 Jeźliby niewolnika
ubódł wół, albo niewolnicę, srebra trzydzieści syklów da
panu jego, a wół on ukamionowany będzie. 33 Jeźliby
kto otworzył studnią, albo jeźliby kto wykopał studnią, i
nie nakryłby jej, a wpadłby w nią wół albo osieł: 34
Pan onej studni odda zapłatę, i nagrodzi panu ich,
a co zdechło, jego będzie. 35 Także, gdyby wół czyj
ubódł wołu sąsiada jego, ażby zdechł, tedy sprzedadzą
wołu żywego, i rozdzielą się zapłatą jego, onym też
zdechłym podzielą się. 36 Ale jeźliby to było wiadomo,
że on wół bódł przedtem, a nie miał go pod strażą pan
jego, koniecznie odda wołu za wołu, a zdechłego sobie
weźmie.

22 Jeźliby kto ukradł wołu albo owcę, i zabiłby je,
albo je sprzedał, pięć wołów wróci za jednego
wołu, a cztery owce za jedną owcę, 2 Jeźliby przy
podkopywaniu zastany był złodziej, a ubity będąc
umarłby, kto zabił, nie będzie winien krwi; 3 Jeźliby to po
wejściu słońca uczynił, krwi winien będzie, koniecznie
wróci; a jeźli nie ma, sprzedany będzie za złodziejstwo
swoje. 4 Jeźli znaleziona będzie w ręku jego rzecz
kradziona, bądź wół, bądź osieł, bądź owca, jeszcze
żywe, we dwójnasób wróci. 5 Gdyby wypasł kto pole,
albo winnicę, i puściłby bydlę swoje, aby się pasło
na polu cudzem: z najlepszego urodzaju pola swego,
i z najlepszego urodzaju winnicy swej nagrodzi. 6
Jeźliby wyszedł ogień, a trafiłby na ciernie, i spaliłby
stóg, albo stojące zboże, albo pole samo, koniecznie
nagrodzi ten, co zapalił, co zgorzało. 7 Gdyby kto dał
bliźniemu swemu srebro, albo naczynie do schowania,
a to by ukradziono było z domu onego człowieka:
jeźliby znaleziony był złodziej, wróci dwojako. 8 Jeźliby
nie był znaleziony złodziej, stawi się pan domu onego
przed sędziów, i przysięże, że nie ściągnął ręki swojej
na rzecz bliźniego swego. 9 O każdą rzecz, o którą
by był spór, o wołu, o osła, o owcę, o szatę, o każdą,
rzecz zgubioną, gdyby kto rzekł, że to jest moje, przed
sędziów przyjdzie sprawa obydwu; kogo winnym znajdą
sędziowie, nagrodzi w dwójnasób bliźniemu swemu.
10 Jeźliby kto dał bliźniemu swemu osła, albo wołu,
albo owcę, albo inne bydlę na chowanie, a zdechłoby
albo okaleczało, albo gwałtem zajęte było, gdzie by
nikt nie widział: 11 Przysięga Pańska będzie między
obiema, że nie ściągnął ręki swej na rzecz bliźniego
swego: i przyjmie pan onej rzeczy przysięgę, a on nie
będzie nagradzał. 12 A jeźliby mu to kradzieżą wzięto,
nagrodzi panu rzeczy onej. 13 Jeźliby od zwierza
rozszarpane było, postawi rozszarpane za świadka, a
rozszarpanego nie nagrodzi. 14 Gdyby też kto pożyczył
bydlęcia od bliźniego swego, a okaleczałoby, albo
zdechło w niebytności pana jego, koniecznie nagrodzi.
15 Jeźliby pan jego był przy nim, nie będzie nagradzał;
a jeźliby najęte było, najem tylko zapłaci. 16 Jeźliby kto
zwiódł pannę, która nie jest poślubiona, i spałby z nią,
da jej koniecznie wiano, i weźmie ją sobie za żonę. 17
Jeźliby żadną miarą ojciec jej nie chciał mu jej dać,
odważy srebra według zwyczaju wiana panieńskiego.
18 Czarownicy żyć nie dopuścisz. 19 Każdy, kto by
się złączał z bydlęciem, śmiercią umrze. 20 Kto by
ofiarował bogom, oprócz samego Pana, wytracony
będzie. 21 Przychodniowi nie uczynisz krzywdy, ani go
uciśniesz: boście byli przychodniami w ziemi Egipskiej.
22 Żadnej wdowy ani sieroty trapić nie będziecie. 23
Jeźlibyś je bez litości trapił, a one by wołały do mnie,
słysząc wysłucham wołanie ich. 24 I rozgniewa się
zapalczywość moja, a pobiję was mieczem, i będą
żony wasze wdowami, a synowie wasi sierotami. 25
Jeźlibyś pieniędzy pożyczył ludowi memu ubogiemu,

który mieszka z tobą, nie bądziesz mu jako lichwiarz,
nie obciążycie go lichwą. 26 Jeźli w zastawie weźmiesz
szatę bliźniego twego, przed zachodem słońca wrócisz
mu ją; 27 Bo to odzienie jego tylko to jest nakrycie
ciała jego, na którem sypia; będzieli do mnie wołał,
wysłucham go, bom Ja miłosierny. 28 Sędziom nie
będziesz złorzeczył, a przełożonego ludu twego nie
będziesz przeklinał. 29 Z obfitości zboża, i ciekących
rzeczy twych nie omieszkasz pierwiastek ofiarować;
pierworodnego z synów twoich oddasz mi. 30 Toż
uczynisz z wołów twych i z owiec twoich; siedem
dni będzie z matką swoją, a ósmego dnia oddasz mi
je. 31 Ludem świętym będziecie mi, a mięsa na polu
rozszarpanego jeść nie będziecie; psom je wyrzucicie.

23 Nie przyjmuj powieści kłamliwej; nie miej spółki
z niepobożnym, abyś miał być świadkiem
fałszywym. 2 Nie udawaj się za wielkością do złego, i nie
mów tak za sprawą, cobyś się nakłonił za wielą ich ku
podwróceniu sądu. 3 I nie szanuj ubogiego przy sprawie
jego. 4 Gdybyś natrafił wołu nieprzyjaciela twego,
albo osła jego błądzącego, zwrócisz, a dowiedziesz
go do niego. 5 Jeźlibyś ujrzał, że osieł tego, który
cię ma w nienawiści, leży pod brzemieniem swojem,
azali zaniechasz, abyś mu pomóc nie miał? owszem
poratujesz go pospołu z nim. 6 Nie będziesz podwracał
sądu ubogiemu twemu w sprawie jego. 7 Od rzeczy
kłamliwej oddalisz się, a niewinnego i sprawiedliwego nie
zabijesz; bo nie usprawiedliwię niezbożnego. 8 Darów
też brać nie będziesz, ponieważ dar zaślepia mądre, i
wywraca słowa sprawiedliwych. 9 Przychodnia też nie
uciskaj: bo sami wiecie, jaki jest żywot przychodnia,
boście byli przychodniami w ziemi Egipskiej. 10
Przez sześć lat obsiewać będziesz ziemię twoję, a
będziesz zgromadzał urodzaj jej; 11 Ale siódmego
roku zaniechasz jej; że odpocznie, aby jedli ubodzy
ludu twego, a co zostanie po nich, zje zwierz polny.
Także uczynisz winnicy twojej, i oliwnicy twojej. 12
Przez sześć dni będziesz odprawował roboty twoje;
ale dnia siódmego odpoczniesz, aby sobie wytchnął
wół twój, osieł twój, i żeby wytchnął syn niewolnicy
twojej, i przychodzień. 13 A we wszystkiem, com wam
powiedział, ostrożnymi bądźcie. Imienia też cudzych
bogów nie wspominajcie, nie będzie słyszane z ust
twoich. 14 Trzy kroć święto obchodzić mi będziecie na
każdy rok. 15 Święta przaśników przestrzegać będziesz;
siedem dni jeść będziesz przaśniki, jakom ci rozkazał,
czasu miesiąca Abiba; boś weń wyszedł z Egiptu,
a nie ukażecie się przed twarz moję próżnymi. 16
Także święto żniwa pierwiastek pracy twojej, cośkolwiek
siał na polu; święto też zbierania na schodzie roku,
gdy zbierzesz prace twoje z pola. 17 Trzykroć do
roku ukaże się każdy mężczyzna twój przed obliczem
Panującego Pana. 18 Nie będziesz ofiarował przy
kwasie krwi ofiary mojej, ani zostanie przez noc tłustość
ofiary mojej aż do poranku. 19 Pierwiastki pierwszych
urodzajów ziemi twej przyniesiesz w dom Pana Boga
twego; nie będziesz warzył koźlęcia w mleku matki
jego. 20 Oto ja posyłam Anioła przed tobą, aby cię
strzegł w drodze, i wprowadził cię na miejsce, którem
ci zgotował. 21 Ostrożnym bądź przed oblicznością
jego; a słuchaj głosu jego; nie drażnij go, boć nie
przepuści przestępstwu waszemu, gdyż imię moje w
nim jest. 22 Bo jeźli pilnie słuchać będziesz głosu
jego, i uczynisz, cokolwiek rzekę, nieprzyjacielem będę
nieprzyjaciół twych, i trapić będę tych, którzy cię trapili.
23 Pójdzie bowiem Anioł mój przed tobą, i wprowadzi
cię do Amorejczyka, i Hetejczyka, i Ferezejczyka, i
Chananejczyka, Hewejczyka, i Jebuzejczyka, i wytracę
je. 24 Nie kłaniajże się bogom ich, ani im służ, ani czyń
według spraw ich; ale do gruntu popsujesz je, i wszczął
pokruszysz obrazy ich. 25 Lecz służyć będziecie Panu
Bogu waszemu, a on błogosławić będzie chlebowi
twemu, i wodom twoim; i odejmę niemoc z pośrodku
ciebie. 26 Nie będzie poroniająca ani niepłodna w ziemi
twojej; liczbę dni twoich dopełnię. 27 Strach mój puszczę
przed tobą, i strwożę wszelki lud, przeciw któremu
pójdziesz, i uczynię, że wszyscy nieprzyjaciele twoi
podadzą tył przed tobą. 28 Poślę też szerszenie przed
tobą, które wypędzą Hewejczyka, Chananejczyka, i
Hetejczyka przed oblicznością twoją. 29 Nie wyrzucę
go przed obliczem twojem za jeden rok, by się snać
ziemia w pustynią nie obróciła, a nie namnożyło się
przeciwko tobie zwierza dzikiego. 30 Pomaluczku będę
je wyrzucał od oblicza twego, aż się rozmnożysz i
osiądziesz ziemię. 31 A położę granice twoje od morza
czerwonego aż do morza Filistyńskiego, a od puszczy
aż do rzeki; bo podam w ręce wasze obywatele ziemi, i
wypędzisz je od oblicza twego. 32 Nie postanowisz
z nimi, ani z bogami ich przymierza. 33 Niech nie
mieszkają w ziemi twej, by cię snać nie przywiedli do
grzechu przeciwko mnie, gdybyś służył bogom ich, co
by tobie było sidłem.

24 I rzekł do Mojżesza: Wstąp do Pana ty i
Aaron, Nadab i Abiu, i siedmdziesiąt starszych
Izraelskich, i pokłońcie się z daleka. 2 A sam tylko
Mojżesz wstąpi do Pana; ale oni nie przybliżą się
ani lud wstąpi z nim. 3 Przyszedł tedy Mojżesz, i
opowiedział ludowi wszystkie słowa Pańskie, i wszystkie
sądy. I odpowiedział wszystek lud głosem jednym,
mówiąc: Wszystkie słowa, które rzekł Pan, uczynimy. 4
I napisał Mojżesz wszystkie słowa Pańskie: a wstawszy
rano zbudował ołtarz pod górą, i dwanaście słupów
według dwanaście pokolenia Izraelskiego. 5 I posłał
młodzieńce z synów Izraelskich, którzy ofiarowali

całopalenia; i ofiarowali za ofiary spokojne Panu,
cielce. 6 Zatem wziął Mojżesz połowę krwi i wlał w
czaszę, a połowę drugą wylał na ołtarz. 7 I wziąwszy
księgi przymierza, czytał w uszach ludu; którzy rzekli:
Cokolwiek mówił Pan, uczyńmy, i posłuszni będziemy.
8 Wziął też Mojżesz krew, i pokropił lud i rzekł: Oto,
krew przymierza, które Pan postanowił z wami, na
wszystkie te słowa. 9 I wstąpił Mojżesz, i Aaron, Nadab,
i Abiu, i siedemdziesiąt starszych Izraelskich; 10 I
widzieli Boga Izraelskiego; a było pod nogami jego jako
robota z kamienia szafirowego, a jako niebo gdy jest
jasne. 11 A na książęta synów Izraelskich nie ściągnął
Pan ręki swej: choć widzieli Boga, przecię jedli i pili.
12 Rzekł tedy Pan do Mojżesza: Wstąp do mnie na
górę, i bądź tam a dam ci tablice kamienne, i zakon, i
przykazanie którem napisał, abyś ich nauczał. 13 Wstał
tedy Mojżesz i Jozue sługa jego; i wstąpił Mojżesz
na górę Bożą. 14 A do starszych rzekł: Zostańcie tu,
aż się wrócimy do was. A oto Aaron i Chur będą z
wami; kto by miał sprawę jaką, niech idzie do nich. 15
Tedy wstąpił Mojżesz na górę, a obłok zakrył górę. 16
I mieszkała chwała Pańska na górze Synaj, a okrył
ją obłok przez sześć dni; potem zawołał na Mojżesza
dnia siódmego z pośrodku obłoku. 17 A pozór chwały
Pańskiej był jako ogień pożerający na wierzchu góry
przed oczyma synów Izraelskich. 18 I wszedł Mojżesz
w pośrodek obłoku, wstąpiwszy na górę; i był Mojżesz
na górze czterdzieści dni i czterdzieści nocy.

25 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 2 Mów do synów
Izraelskich, aby mi zebrali podarek; od każdego
człowieka, którego dobrowolnym uczyni serce jego,
odbierać będzie podarek mój. 3 A ten jest podarek,
który będziecie brać od nich: złoto, i srebro, i miedź, 4 I
hijacynt, i szarłat, i karmazyn dwa kroć farbowany; i
biały jedwab, i sierść kozią; 5 I skóry baranie czerwono
farbowane, i skóry borsukowe, i drzewo sytym: 6 Oliwę
do świecenia, wonne rzeczy na olejek pomazywania, i
na wonne kadzenie; 7 Kamienne onychiny, i kamienie
ku osadzaniu naramiennika i napierśnika. 8 I uczynią
mi świątnicę, abym mieszkał w pośrodku ich. 9 Według
wszystkiego, jako ukażę tobie podobieństwo przybytku, i
podobieństwo wszystkiego naczynia jego, tak uczynicie.
10 Uczynią też skrzynią z drzewa sytym; półtrzecia
łokcia będzie długość jej a półtora łokcia szerokości
jej, a półtora łokcia wysokość jej. 11 I powleczesz ją
złotem czystem; z wierzchu i wewnątrz powleczesz ją,
a uczynisz nad nią koronę złotą w około. 12 Ulejesz też
do niej cztery kolce złote, które przyprawisz do czterech
węgłów jej; dwa kolce do jednego jej boku, i dwa kolce
do drugiego jej boku. 13 I uczynisz drążki z drzewa
sytym, i powleczesz je złotem. 14 I przewleczesz drążki
przez kolce na bokach skrzyni, aby na nich skrzynię
noszono. 15 W kolcach u skrzyni będą te drążki; nie
będą ich odejmować od niej. 16 A włożysz w tę skrzynię
świadectwo, któreć dam. 17 Uczynisz też ubłagalnię
ze złota czystego: półtrzecia łokcia będzie długość
jej, a półtora łokcia szerokość jej. 18 I uczynisz dwa
Cheruby złote: z ciągnionego złota uczynisz je na obu
końcach ubłagalni. 19 A uczynisz Cheruba jednego na
jednym końcu, a Cheruba drugiego na drugim końcu;
na ubłagalni uczynicie Cheruby na obu końcach jej.
20 A będą mieć Cherubowie skrzydła rozciągnione z
wierzchu, zakrywając skrzydłami swemi ubłagalnię;
a twarze ich będą obrócone jednego ku drugiemu;
ku ubłagalni będą twarze Cherubów. 21 I włożysz
ubłagalnię na wierzch skrzyni, a do skrzyni włożysz
świadectwo, któreć dam. 22 Tam się z tobą schodzić
będę, i z tobą rozmawiać z ubłagalni, z pośrodku dwu
Cherubów, którzy będą nad skrzynią świadectwa, o
wszystkiem, coć rozkażę synom Izraelskim. 23 Uczynisz
też stół z drzewa sytym: dwa łokcie będzie długość
jego, a łokieć szerokość jego, a półtora łokcia wysokość
jego. 24 I powleczesz go złotem czystem, a uczynisz
mu koronę złotą w około. 25 Uczynisz też w około
niego listwę w szerz na cztery palce, i koronę złotą w
około listwy. 26 Także uczynisz do niego cztery kolce
złote, i przybijesz kolce na czterech rogach, które są
u czterech nóg jego. 27 Pod tą listwą będą kolce,
przez które przewloką drążki do noszenia stołu. 28 A
uczynisz te drążki z drzewa sytym, i powleczesz je
złotem, i będzie na nich stół noszony. 29 Sprawisz
też misy jego, i przystawki jego, i czasze jego, i kubki
jego do nalewania ofiar mokrych; ze złota szczerego
porobisz je. 30 I kłaść będziesz na ten stół chleby
pokładne przed twarz moję ustawicznie. 31 Urobisz
też świecznik ze złota szczerego, z ciągnionego złota
będzie świecznik ten; słupiec jego, pręty jego, czaszki
jego, gałki jego, i kwiaty jego, z tegoż będą. 32 A
sześć prętów wychodzić będzie ze stron jego: trzy
pręty świecznika ze strony jego jednej, a trzy pręty
świecznika ze strony jego drugiej. 33 Trzy czaszki
na kształt orzecha migdałowego na pręcie jednym,
także gałka i kwiat; i trzy czaszki na kształt orzecha
migdałowego na pręcie drugim, także gałka i kwiat; tak
będzie na wszystkich sześciu prętach, wychodzących
ze świecznika. 34 Ale na świeczniku będą cztery czaszki
na kształt orzecha migdałowego, gałki jego, i kwiaty
jego. 35 I będzie gałka pod dwiema prętami z niego,
także gałka pod drugiemi dwiema prętami jego, i zaś
gałka pod innemi dwiema prętami jego: tak będzie pod
sześćią prętów z świecznika wychodzących. 36 Gałki
ich, i pręty ich z niego będą; to wszystko całokowane z
szczerego złota będzie. 37 Uczynisz też siedem lamp
jego, i zaświecisz lampy jego, aby świeciły po stronach
jego. 38 Nożyczki też jego, i kaganki jego ze złota

szczerego. 39 Z talentu złota szczerego uczynisz go,
i wszystko naczynie jego. 40 Patrzajże, abyś uczynił
wszystko według podobieństwa tego, któreć ukazano
na górze.

26 Przybytek też uczynisz z dziesięciu opon, które
będą z białego jedwabiu kręconego, z hijacyntu,
i z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego, i
Cherubiny robotą haftarską uczynisz. 2 Długość opony
jednej osiem a dwadzieścia łokci, a szerokość opony
jednej cztery łokcie: pod jedną miarą będą wszystkie
opony. 3 Pięć opon będą spinane, jedna z drugą;
także drugie pięć opon będą spinane, jedna z drugą.
4 I naczynisz pętlic hijacyntowych na kraju opony
jednej, gdzie się kraje spinać mają; także uczynisz na
krajach opony drugiej, gdzie się kraje spinać mają.
5 Pięćdziesiąt pętlic uczynisz na oponie jednej, a
pięćdziesiąt pętlic uczynisz po kraju opony, któremi
się spinać ma z drugą; pętlica jedna przeciw drugiej
będzie. 6 Uczynisz też pięćdziesiąt haczyków złotych,
a spoisz oponę jednę z drugą temi haczykami; i tak
będzie przybytek jeden. 7 Urobisz też opony z sierści
koziej na namiot ku zakrywaniu przybytku z wierzchu;
jedenaście takich opon urobisz. 8 Długość opony
jednej trzydzieści łokci, a szerokość opony jednej cztery
łokcie; jednaż miara będzie tych jedenastu opon. 9 I
zepniesz pięć opon osobno, a sześć opon osobno; we
dwoje złożysz oponę szóstą na przodku namiotu. 10
Uczynisz też pięćdziesiąt pętlic po kraju jednej opony,
na końcu, gdzie się ma spinać, i pięćdziesiąt pętlic
po kraju opony ku spinaniu drugiemu. 11 Uczynisz
też haczyków miedzianych pięćdziesiąt, i zawiedziesz
haczyki w pętlice, i spoisz namiot, aby był jeden.
12 A co zaś zbywa opon namiotowych, to jest pół
opony zbywającej, zawieszono będzie w tyle przybytku.
13 A łokieć z jednej, i łokieć z drugiej strony, który
zbywa z długości opon namiotu, będzie wisiał po
stronach przybytku, tam i sam, żeby go okrywał. 14
Uczynisz też przykrycie na namiot z skór baranich
czerwono farbowanych, i przykrycie z skór borsukowych
na wierzch. 15 Naczynisz też do przybytku desek
z drzewa sytym prosto stojących. 16 Dziesięć łokci
długość deski, a półtora łokcia szerokość deski jednej.
17 Dwa czopy deska jedna mieć będzie, na kształt
stopniów wschodowych sporządzone, jeden przeciw
drugiemu; tak uczynisz u wszystkich desek przybytku.
18 Uczynisz też deski do przybytku, dwadzieścia desek
ku stronie południowej, ku wiatrowi południowemu. 19
Czterdzieści zaś podstawków urobisz srebrnych pod
tych dwadzieścia desek; dwa podstawki pod jednę
deskę do dwu czopów jej, także dwa podstawki do
deski drugiej do dwu czopów jej. 20 Na drugim zaś boku
przybytku ku stronie północnej, dwadzieścia desek. 21 A
czterdzieści podstawków ich srebrnych; dwa podstawki
pod jednę deskę, i dwa podstawki pod drugą deskę. 22
Ale na stronie przybytku ku zachodowi uczynisz sześć
desek. 23 A dwie deski uczynisz w kąciech przybytku w
obydwu stronach. 24 Które będą spojone od spodku,
także społu spojone będą z wierzchu do jednego kolca;
tak będzie przy tych obu, które we dwu kąciech będą.
25 A tak będzie osiem desek, a podstawki ich srebrne;
szesnaście podstawków, dwa podstawki pod deską
jedną, a dwa podstawki pod deską drugą. 26 Uczynisz
też drągi z drzewa sytym; pięć ich będzie do desek
jednej strony przybytku. 27 Pięć także drągów do
desek przybytku na drugą stronę; pięć też drągów do
desek przybytku przestawających do obu węgłów na
zachód słońca. 28 Ale drąg pośredni w pośrodku desek
przewleczony będzie od jednego końca do drugiego.
29 One też deski powleczesz złotem, a poczynisz do
nich kolce złote, przez które mają być przewleczone
drągi; powleczesz też i drągi złotem. 30 Wystawisz
tedy przybytek na ten kształt, któryć ukazano na górze.
31 Uczynisz też zasłonę z hijacyntu, i z szarłatu, i z
karmazynu dwa kroć farbowanego, i z białego jedwabiu
kręconego; robotą haftarską uczynisz ją z Cherubiny.
32 I zawiesisz ją na czterech słupach z drzewa sytym
powleczonych złotem, (których też haki złote) na
czterech podstawkach srebrnych. 33 A zawiesisz
zasłonę na haczykach, i wniesiesz za zasłonę skrzynię
świadectwa, a dzielić wam będzie ta zasłona świątnicę
od świątnicy najświętszej. 34 Położysz też ubłagalnię
na skrzyni świadectwa w świątnicy najświętszej. 35
A postawisz stół przed zasłoną, a świecznik przeciw
stołowi przy stronie przybytku na południe, a stół
postawisz przy stronie północnej. 36 Uczynisz też
zasłonę do drzwi przybytku z hijacyntu, i z szarłatu, i z
karmazynu dwa kroć farbowanego, i z jedwabiu białego
kręconego, robotą haftarską. 37 A uczynisz do tej
zasłony pięć słupów z drzewa sytym, które powleczesz
złotem; haki ich będą złote, a ulejesz do nich pięć
podstawków miedzianych.

27 Uczynisz też ołtarz z drzewa sytym na pięć łokci
wzdłuż, a na pięć łokci wszerz; czworograniasty
będzie ołtarz, a na trzy łokcie wzwyż. 2 I poczynisz
mu rogi na czterech węgłach jego; z niego będą rogi
jego, i obijesz je miedzią. 3 Poczynisz też do niego
kotły dla zsypowania popiołu; i miotły jego, i miednice
jego, i widełki jego, i łopaty jego, wszystkie naczynia
jego uczynisz z miedzi. 4 Uczynisz też do niego kratę,
na kształt sieci, miedzianą; a uczynisz u tej kraty
cztery kolce miedziane na czterech rogach jej. 5 I
włożysz ją w okrąg ołtarza na dół, a będzie ta krata aż
do połowy ołtarza. 6 Porobisz też drążki do ołtarza,
drążki z drzewa sytym, a obijesz je miedzią. 7 Które

drążki przewleczone będą przez kolce; a będą te drążki
na obydwu stronach ołtarza, gdy go nosić będą. 8
Aby był czczy wewnątrz, uczynisz go z desek; jakoć
ukazano na górze, tak go uczynią. 9 Uczynisz też
sień przybytku na południe ku prawej stronie; opony
tej sieni będą z białego jedwabiu kręconego; na sto
łokci wzdłuż będzie strona jego. 10 Słupów też do
nich dwadzieścia, a podstawków do nich dwadzieścia
miedzianych; główki na słupach, i okręcenia ich będą
srebrne. 11 Na tenże kształt na stronie północnej
wzdłuż opony będą, sto łokci wzdłuż; słupów też do
nich dwadzieścia, a podstawków do nich dwadzieścia
miedzianych; główki na słupach i okręcenia ich srebrne.
12 A szerokość sieni od strony zachodniej będzie miała
opony na pięćdziesiąt łokci; słupów ich dziesięć, i
podstawków ich dziesięć. 13 Szerokość zaś sieni na
przedniej stronie, na wschód słońca, pięćdziesiąt łokci.
14 Piętnaście też łokci opon na jednę stronę; słupów ich
trzy i podstawków ich trzy. 15 Na drugiej zaś stronie
opon piętnaście łokci; słupów ich trzy i podstawków
ich trzy. 16 A do bramy sieni zasłona na dwadzieścia
łokci z hijacyntu, i z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć
farbowanego, i z jedwabiu białego kręconego robotą
haftarską; słupów jej cztery, i podstawków jej cztery. 17
Wszystkie słupy sieni w około otoczone będą srebrem;
główki ich srebrne, a podstawki ich miedziane. 18
Długość sieni na sto łokci, a szerokość na pięćdziesiąt,
wszędzie jednostajna; a wysokość na pięć łokci, z
białego jedwabiu kręconego, a podstawki jej miedziane.
19 Wszystkie naczynia przybytku do wszelakiej usługi
jego, i wszystkie kołki jego, i wszystkie kołki sieni,
miedziane będą. 20 A ty rozkażesz synom Izraelskim,
aby przynieśli do ciebie oliwy z oliwnego drzewa czystej,
wytłoczonej, do świecenia, aby lampy zawsze gorzały.
21 W przybytku zgromadzenia przed zasłoną, która
zakrywa skrzynię świadectwa, stawiać je będzie Aaron i
synowie jego od wieczora aż do poranku przed Panem.
Ta ustawa będzie wieczna w potomstwie ich między
synami Izraelskimi.

28 A ty weźmij do siebie Aarona, brata twego, i syny
jego z nim, z pośrodku synów Izraelskich, aby
mi urząd kapłański odprawowali, Aaron, Nadab i Abiu,
Eleazar, i Itamar, synowie Aaronowi. 2 A sprawisz
szaty święte Aaronowi, bratu twemu, na cześć i na
ozdobę. 3 Ty się też rozmówisz z każdym umiejętnym
rzemieślnikiem, któregom napełnił Duchem mądrości,
aby urobili szaty Aaronowi na poświęcenie jego, aby
mi urząd kapłański odprawował. 4 A teć są szaty,
które urobią: Napierśnik, i naramiennik, i płaszcz, i
suknia haftowana, czapka i pas. I urobią te szaty święte
Aaronowi bratu twemu i synom jego, aby mi kapłański
urząd sprawowali. 5 I nabiorą złota, i hijacyntu, i
szarłatu, i karmazynu dwa kroć farbowanego, i jedwabiu
białego. 6 I uczynią naramiennik ze złota, i z hijacyntu,
i z szarłatu, z karmazynu dwa kroć farbowanego, i z
jedwabiu białego kręconego, robotą haftarską. 7 Dwa
zwierzchne kraje zszyte mieć będzie na dwu końcach
swych, a tak społu spięte będą. 8 A przepasanie
naramiennika tego, które na nim będzie, podobne
będzie robocie jego; będzie także ze złota, z hijacyntu,
i z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego,
i z jedwabiu białego kręconego. 9 I weźmiesz dwa
kamienie onychiny, i wyryjesz na nich imiona synów
Izraelskich; 10 Sześć imion ich na jednym kamieniu,
a imion sześć drugich na drugim kamieniu, według
narodzenia ich. 11 Robotą snycerzów, którzy kamienie
rzezą, wyryjesz na obu kamieniach imiona synów
Izraelskich, i osadzisz je we złote osadzenia. 12 I
położysz te obadwa kamienie na wierzchnich krajach
naramiennika, kamienie pamiątki dla synów Izraelskich;
i nosić będzie Aaron imiona ich przed Panem na
obu ramionach swych na pamiątkę. 13 Uczynisz
też haczyki złote. 14 Dwa też łańcuszki ze złota
szczerego jednostajne; uczynisz je robotą plecioną,
i zawiesisz te łańcuszki plecione na haczykach. 15
Uczynisz też napierśnik sądu robotą haftarską, według
roboty naramiennika urobisz go; ze złota, z hijacyntu,
i z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego,
i z białego jedwabiu kręconego uczynisz go. 16
Czworograniasty będzie i dwoisty, na piędzi długość
jego, i na piędzi szerokość jego. 17 I nasadzisz weń
pełno kamienia, cztery rzędy kamienia, tym porządkiem:
sardyjusz, topazyjusz i szmaragd w pierwszym rzędzie;
18 W drugim zasię rzędzie: karbunkuł, szafir, i jaspis.
19 A w trzecim rzędzie: linkuryjusz, achates, i ametyst.
20 A w czwartym rzędzie: chryzolit, onychin i beryl; te
będą wsadzone w złoto w rzędziech swoich. 21 A tych
kamieni z imionami synów Izraelskich będzie dwanaście
według imion ich; tak jako rzezą pieczęci, każdy
według imienia swego będą, dla dwunastu pokoleń.
22 Uczynisz też do napierśnika łańcuszki jednostajne
robotą plecioną ze złota szczerego. 23 Uczynisz też do
napierśnika dwa kolce złote, i przyprawisz te dwa kolce
do obu krajów napierśnika. 24 I przewleczesz dwa
łańcuszki złote przez oba kolce u krajów napierśnika.
25 Drugie zasię dwa kolce dwu łańcuszków zawleczesz
na dwa haczyki, i przyprawisz do wierzchnich krajów
naramiennika na przodku. 26 Uczynisz też dwa kolce
złote, które przyprawisz do dwu końców napierśnika
na kraju jego, który jest od naramiennika ze spodku.
27 Do tego uczynisz dwa drugie kolce złote, które
przyprawisz na dwie strony naramiennika ze spodku na
przeciwko spojeniu jego, z wierzchu nad przepasaniem
naramiennika. 28 Tak zwiążą napierśnik ten kolce
jego z kolcami naramiennika sznurem hijacyntowym,

aby był nad przepasaniem naramiennika, żeby nie
odstawał napierśnik od naramiennika. 29 I będzie
nosił Aaron imiona synów Izraelskich na napierśniku
sądu, na piersiach swych, gdy będzie wchodził do
świątnicy, na pamiątkę ustawiczną przed Panem. 30
Położysz też na napierśniku sądu Urim i Tummim, które
będą na piersiach Aaronowych, gdy wchodzić będzie
przed Pana; i poniesie Aaron sąd synów Izraelskich na
piersiach przed Panem ustawicznie. 31 Uczynisz też
płaszcz pod naramiennik, wszystek z hijacyntu. 32 A na
wierzchu w pośród jego będzie rozpór, który rozpór
obwiedziesz bramą plecioną w pancerzowy wzór, aby
się nie rozdzierał. 33 Uczynisz też na podołku jego
jabłka granatowe z hijacyntu, i z szarłatu, i z karmazynu
dwa kroć farbowanego na podołku jego w około, a
dzwonki złote między niemi w około. 34 Dzwonek
złoty a jabłko granatowe; i zaś dzwonek złoty i jabłko
granatowe u podołka płaszcza w około. 35 A będzie to
miał na sobie Aaron przy posługiwaniu, aby słyszany
był dźwięk jego, gdy będzie wchodził do świątnicy przed
Pana, i gdy zaś wychodzić będzie, żeby nie umarł. 36
Uczynisz też blachę ze złota szczerego, a wyryjesz na
niej robotą tych, co pieczęci rzezą: Świętość Panu. 37
Tę przywiążesz do sznuru hijacyntowego, i będzie na
czapce; na przodku na czapce będzie. 38 A ta będzie
nad czołem Aaronowem, aby nosił Aaron nieprawość
poświęconych rzeczy, które by poświęcali synowie
Izraelscy przy wszystkich darach poświęconych rzeczy
swych; a będzie nad czołem jego ustawicznie, aby im
zjednał łaskę u Pana. 39 Sprawisz też szatę z białego
jedwabiu dzianą; także uczynisz czapkę z jedwabiu
białego, pas też uczynisz robotą haftarską. 40 Synom
także Aaronowym poczynisz szaty; i poczynisz im pasy,
i czapki im poczynisz na cześć i na ozdobę. 41 A
ubierzesz w nie Aarona, brata twego, i syny jego z
nim; i pomażesz je, a napełnisz ręce ich, i poświęcisz
je, aby mi urząd kapłański sprawowali. 42 Urobisz im
też ubiory lniane, dla zakrycia nagości ciała; od biódr
aż do udów będą. 43 A będą na Aaronie i na synach
jego, gdy wchodzić będą do namiotu zgromadzenia,
albo gdy będą przystępować do ołtarza, aby służyli w
świątnicy, żeby niosąc nieprawość, nie pomarli. Ustawa
to wieczna będzie jemu, i nasieniu jego po nim.

29 To też uczynisz im na poświęcenie ich, aby
mi odprawowali urząd kapłański: Weźmij cielca
jednego młodego, i dwu baranów zupełnych; 2 I chleby
przaśne, i placki przaśne z oliwą zaczynione, i kołacze
przaśne, namazane oliwą; z przedniej mąki pszenicznej
naczynisz ich. 3 A włożysz to w jeden kosz, ofiarować
je będziesz w tymże koszu, z cielcem, i z dwiema
barany. 4 A Aaronowi i synom jego przystąpić każesz
do drzwi namiotu zgromadzenia, i omyjesz je wodą,
5 A wziąwszy szaty, obleczesz Aarona w suknią, i w
płaszcz pod naramiennik, i w naramiennik, i napierśnik,
i opaszesz go pasem naramiennika; 6 I włożysz czapkę
na głowę jego, a wstawisz koronę świętości na czapkę.
7 Na ostatek weźmiesz olejek pomazywania, i wylejesz
na głowę jego, a pomażesz go. 8 Potem synom jego
przystąpić każesz, a obleczesz je w szaty; 9 I opaszesz
je pasem, Aarona i syny jego, a włożysz na nie czapki, i
będą mieli kapłaństwo ustawą wieczną; poświęcisz też
ręce Aaronowe, i ręce synów jego. 10 Przywiedziesz
też cielca przed namiot zgromadzenia, i włoży Aaron i
synowie jego ręce swoje na głowę cielca. 11 I zabijesz
cielca przed Panem, u drzwi namiotu zgromadzenia. 12
A wziąwszy krwi z cielca pomażesz na rogach ołtarza
palcem swym, a ostatek krwi wylejesz ku spodku
ołtarza. 13 Weźmiesz też wszystkę tłustość okrywającą
wnętrze, i odzieczkę z wątroby, i dwie nerki z tłustością
ich, a zapalisz to na ołtarzu. 14 A mięso cielca, i skórę
jego, i gnój jego, spalisz ogniem za obozem; bo to jest
ofiara za grzech. 15 Barana także jednego weźmiesz,
na którego głowę Aaron i synowie jego włożą ręce
swoje. 16 I zabijesz barana tego, a wziąwszy krwi
jego, pokropisz wierzch ołtarza w około. 17 A barana
zrąbiesz na sztuki, i opłuczesz trzewa jego i nogi jego,
i włożysz je na sztuki z niego i na głowę jego. 18 I
zapalisz tego całego barana na ołtarzu; całopalenie
to jest Panu, wonią przyjemną, ofiarą ognistą jest
Panu. 19 Zatem weźmiesz barana drugiego, a włoży
Aaron i synowie jego ręce swoje na głowę barana.
20 A zabiwszy onego barana weźmiesz ze krwi jego,
i pomażesz koniec ucha Aaronowego, i końce ucha
prawego synów jego, i wielkie palce ręki ich prawej,
także wielkie palce nogi ich prawej, a wylejesz tę krew
na ołtarz w około. 21 Wziąwszy zaś ze krwi, która
na ołtarzu, także z olejku pomazywania, pokropisz
Aarona, i szaty jego, i szaty synów jego z nim; i będzie
poświęcony on i szaty jego, i synowie jego, i szaty
synów jego z nim. 22 Potem weźmiesz z barana łój,
i ogon, i tłustość, która okrywa wnętrze, i odzieczkę
wątroby, i dwie nerki, i łój, który jest na nich, i łopatkę
prawą, albowiem jest baran poświęcenia; 23 I bochen
chleba jeden, i kołacz chleba z oliwą jeden, i placek
jeden z kosza przaśników, który jest przed Panem.
24 A położysz to wszystko na ręce Aaronowe, i na
ręce synów jego, i obracać to będziesz tam i sam
za ofiarę obracania przed Panem; 25 A wziąwszy to
z ręku ich, zapalisz na ołtarzu, na całopalenie, na
wonność wdzięczną przed Panem; ofiara ognista jest
Panu. 26 Weźmiesz też piersi z barana poświęcenia,
które należą Aaronowi, i obracać je będziesz tam i
sam za ofiarę obracania przed Panem, a to będzie
dział twój, 27 Poświęcisz też piersi obracania i łopatkę
podnoszenia, którą obracano, i którą podnoszono, z

barana poświęcenia dla Aarona, i dla synów jego. 28 A
to będzie Aaronowi i synom jego ustawą wieczną od
synów Izraelskich, gdyż ofiara podnoszenia jest: i ofiara
podnoszenia będzie od synów Izraelskich z ofiar ich
spokojnych, ofiara podnoszenia ich będzie Panu. 29 A
szaty święte, które są Aaronowe, zostaną synom jego
po nim, aby pomazywani byli w nich, a były poświęcane
w nich ręce ich. 30 Siedem dni będzie w nich chodził
kapłan, który będzie na jego miejscu z synów jego, który
wchodzić będzie do namiotu zgromadzenia, aby służył
w świątnicy. 31 Barana też poświęcenia weźmiesz, i
uwarzysz mięso jego na miejscu świętem. 32 I jeść
będą Aaron i synowie jego mięso onego barana, i chleb,
który jest w koszu, u drzwi namiotu zgromadzenia. 33
Będą to jeść ci, za które się oczyszczenie stało, ku
poświęceniu rąk ich, aby poświęceni byli; obcy zaś
nie będzie jadł z tego, bo święta rzecz jest. 34 A
zbyłoliby co mięsa poświęcenia, i chleba aż do poranku,
spalisz ostatki ogniem: nie będą tego jeść, bo święta
rzecz jest. 35 Tak tedy uczynisz Aaronowi, i synom
jego, według wszystkiego, com ci przykazał; przez
siedem dni poświęcać będziesz ręce ich. 36 Cielca
też na grzech ofiarować będziesz na każdy dzień na
oczyszczenie, i oczyścisz ołtarz, czyniąc oczyszczenie
na nim, i pomażesz go ku poświęceniu jego. 37 Siedem
dni będziesz oczyszczał ołtarz, i poświęcisz go, i będzie
ten ołtarz najświętszy; cóżkolwiek się dotknie ołtarza,
poświęcono będzie, 38 A to jest, co ofiarować będziesz
na ołtarzu: dwa baranki roczne, dwa na każdy dzień
ustawicznie. 39 Baranka jednego ofiarować będziesz
rano, a baranka drugiego ofiarować będziesz między
dwoma wieczorami. 40 Także dziesiątą część efy mąki
pszennej, zmieszanej z oliwą wytłoczoną, której by było
czwarta część hyn, a do ofiary mokrej czwarta część hyn
wina do jednego baranka. 41 Także baranka drugiego
ofiarować będziesz między dwoma wieczorami; według
obrzędu ofiary porannej i według ofiary mokrej jej,
tak przy niej uczynisz nad wonią przyjemną, i ofiarę
zapaloną Panu. 42 Całopalenie to ustawicznie będzie
w narodziech waszych u drzwi namiotu zgromadzenia
przed Panem, gdzie się z wami schodzić będę, abym
tam z tobą rozmawiał. 43 Tam się też schodzić będę z
synami Izraelskimi, i będzie miejsce to chwałą moją. 44
Bo poświęcę namiot zgromadzenia, i ołtarz, i Aarona, i
syny jego poświęcę, aby mi urząd kapłański sprawowali.
45 I będę mieszkał w pośrodku synów Izraelskich, i
będę im za Boga. 46 A poznają, żem Ja Pan Bóg ich,
którym je wywiódł z ziemi Egipskiej, abym mieszkał w
pośrodku ich, Ja Pan Bóg ich.

30 Uczynisz też ołtarz dla kadzenia; z drzewa sytym
uczynisz go. 2 Na łokieć wzdłuż, i na łokieć
wszerz, czworograniasty będzie, a na dwa łokcie wzwyż;
z niego wychodzić będą rogi jego. 3 A powleczesz go
szczerem złotem, wierzch jego i ściany jego w około, i
rogi jego. Uczynisz też koronę złotą około niego. 4 I
dwa kolce złote uczynisz też pod koroną we dwu kątach
jego, po obu stronach jego, a przez nie przewleczesz
drążki, aby noszony był na nich. 5 A uczynisz drążki one
z drzewa sytym, i powleczesz je złotem. 6 I postawisz
go przed zasłoną, za którą jest skrzynia świadectwa
przed ubłagalnią, która jest nad świadectwem, gdzie
się z tobą schodzić będę. 7 A będzie kadził na
nim Aaron kadzeniem z wonnych rzeczy na każdy
poranek; przygotowawszy lampy, będzie kadził. 8 Także
gdy rozpali Aaron lampy między dwoma wieczorami,
kadzić będzie kadzeniem ustawicznem przed Panem
w narodziech waszych. 9 Nie włożycie nań kadzidła
obcego, ani całopalenia, ani ofiary suchej; ani ofiary
mokrej ofiarować będziecie na nim. 10 Tylko wykona
oczyszczenie Aaron nad rogami jego raz w rok; przez
krew ofiary za grzech, w dzień oczyszczenia, raz
w rok oczyszczenie odprawi na nim w narodziech
waszych; bo to rzecz najświętsza Panu. 11 Zatem
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 12 Gdy zbierzesz
główną sumę synów Izraelskich, z tych, którzy mają
iść w liczbę, da każdy okup za duszę swą Panu, gdy
je liczyć będziesz, aby nie przyszła na nie plaga, gdy
zliczeni będą. 13 To dawać będą: każdy, który idzie w
liczbę, da pół sykla według sykla świątnicy dwadzieścia
pieniędzy sykiel waży; pół sykla będzie podarek Panu.
14 Ktokolwiek idzie w liczbę ode dwudziestu lat i wyżej,
odda podarek Panu. 15 Bogaty nie da więcej, a ubogi
nie da mniej nad pół sykla, gdy będą dawać ofiarę
Panu, dla oczyszczenia dusz swoich. 16 A wybrawszy
pieniądze oczyszczenia od synów Izraelskich, dasz je
na potrzeby namiotu zgromadzenia, co będzie synom
Izraelskim na pamiątkę przed Panem, ku oczyszczeniu
dusz waszych. 17 Potem rzekł Pan do Mojżesza,
mówiąc: 18 Uczynisz też wannę miedzianą, i stolec
jej miedziany do umywania, a postawisz ją między
namiotem zgromadzenia, i między ołtarzem, i nalejesz
w nią wody. 19 I umywać będą Aaron i synowie jego z
niej ręce swoje i nogi swoje. 20 Gdy wchodzić będą do
namiotu zgromadzenia, umywać się będą wodą, aby nie
pomarli; także gdyby mieli przystępować do ołtarza, aby
służyli, i zapalili ofiarę ognistą Panu. 21 I będą umywali
ręce swoje i nogi swoje, aby nie pomarli; i będzie im
to ustawą wieczną, jemu i nasieniu jego, w rodzaju
ich. 22 Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc: 23
Ty też weźmij sobie wonnych rzeczy przednich: Myrry
co najczystszej pięćset łutów, a cynamonu wonnego
połowę tego, to jest, dwieście i pięćdziesiąt łutów, i
tatarskiego ziela dwieście i pięćdziesiąt; 24 Kasyi też
pięćset łutów według sykla świątnicy, i oliwy z drzew
oliwnych hyn. 25 I uczynisz z tego olejek pomazywania

świętego, maść najwyborniejszą, robotą aptekarską:
olejek to pomazywania świętego będzie. 26 I pomażesz
nim namiot zgromadzenia, i skrzynię świadectwa. 27
Także stół i wszystkie naczynia jego, i świecznik, i
naczynia jego, i ołtarz, na którym kadzą; 28 Ołtarz też
do całopalenia ze wszystkiem naczyniem jego, i wannę
z stolcem jej. 29 A poświęcisz je, aby najświętsze
były; cokolwiek się ich dotknie, poświęcone będzie. 30
Aarona też, i syny jego pomażesz, i poświęcisz je, aby
mi sprawowali urząd kapłański. 31 A synom Izraelskim
tak powiesz, mówiąc: Olejek pomazywania świętego
mnie będzie świętym w narodziech waszych; 32 Ciało
człowiecze nie będzie nim mazane, a według złożenia
jego nie uczynicie temu podobnego: bo święty jest, i
święty wam będzie. 33 Ktobykolwiek uczynił taką maść,
a namazałby nią kogo obcego, wytracony będzie z
ludu swego. 34 I rzekł Pan do Mojżesza: Weźmij sobie
rzeczy wonnych, balsamu, i onychy, i galbanu wonnego,
i kadzidła czystego, wszystkiego w równej wadze; 35 A
uczynisz z tego kadzenia wonne robotą aptekarską;
to zmieszanie czyste i święte będzie. 36 A utłukłszy
to miałko, kłaść będziesz z niego przed świadectwem
w namiocie zgromadzenia, gdzie się z tobą schodzić
będę; najświętsze to będzie. 37 Kadzenia też, które byś
czynił według złożenia tego, nie uczynicie sobie; toć
będzie świętą rzeczą dla Pana. 38 Ktobykolwiek uczynił
co podobnego, aby woniał z niego, wytracony będzie z
ludu swego.

31 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Otom
wezwał z imienia Besaleela, syna Urowego, syna
Churowego z pokolenia Judy. 3 I napełniłem go Duchem
Bożym, mądrością, i rozumem, i umiejętnością we
wszelakiem rzemiośle. 4 Ku dowcipnemu wymyślaniu,
cokolwiek może być urobione ze złota, i z srebra,
i z miedzi. 5 Do rzezania kamienia na osadzenie,
i na wyrobienie drzewa ku wystawieniu każdej
roboty. 6 A oto, Ja przydałem mu Acholijaba, syna
Achysamechowego z pokolenia Dan, a w serce
każdego dowcipnego dałem mądrość, aby zrobili
wszystko com ci przykazał. 7 Namiot zgromadzenia,
i skrzynię świadectwa, i ubłagalnią, która ma być
nad nią, i wszystkie naczynia namiotu. 8 Stół także
i naczynia jego, i świecznik czysty ze wszystkiem
naczyniem jego, i ołtarz do kadzenia. 9 Także ołtarz do
całopalenia ze wszystkiem naczyniem jego, i wannę ze
stolcem jej. 10 Także szaty do służby, i szaty święte
Aaronowi kapłanowi, i szaty synom jego ku sprawowaniu
kapłaństwa. 11 I olejek pomazywania, i kadzenie wonne
do świątnicy; według wszystkiego, jakom ci rozkazał,
uczynią. 12 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:
13 Ty też powiedz synom Izraelskim, mówiąc: Przecię
sabbatów moich przestrzegać będziecie; bo ten znak
jest między mną i między wami w narodziech waszych,
abyście wiedzieli, żem Ja Pan, który was poświęcam.
14 Przetoż przestrzegajcie sabbatu, święty bowiem jest
wam. Kto by go zgwałcił, śmiercią umrze; bo każdy,
coby weń robotę odprawował, wytracona będzie dusza
jego, z pośrodku ludu swego. 15 Przez sześć dni
odprawowana będzie robota; ale w dzień siódmy sabbat
jest, odpocznienie święte Panu; każdy, kto by robił
robotę w dzień sabbatu, śmiercią umrze. 16 Przetoż
będą strzec synowie Izraelscy sabbatu, zachowując
sabbat w narodziech swych ustawą wieczną. 17 Między
mną i między syny Izraelskimi znakiem jest wiecznym;
bo w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, a dnia
siódmego przestał i odpoczął. 18 I dał Pan Mojżeszowi
dokonawszy mowy z nim na górze Synaj dwie tablice
świadectwa, tablice kamienne, pisane palcem Bożym.

32 A widząc lud, iż omieszkiwał Mojżesz zejść z
góry, tedy zebrał się lud przeciw Aaronowi, i
mówili do niego: Wstań, uczyń nam bogi, którzy by
szli przed nami; bo Mojżeszowi, mężowi temu, który
nas wywiódł z ziemi Egipskiej, nie wiemy co się stało.
2 Tedy im rzekł Aaron: Odejmijcie nausznice złote,
które są na uszach żon waszych, synów waszych, i
córek waszych, a przynieście do mnie. 3 I poodrywał
wszystek lud nausznice złote, które były na uszach
ich, a przynieśli do Aarona. 4 Które gdy odebrał z
ręku ich, wykształtował je rylcem i uczynił z nich cielca
odlewanego. I rzekli: Ci są bogowie twoi, Izraelu, którzy
cię wywiedli z ziemi Egipskiej. 5 Co ujrzawszy Aaron,
zbudował ołtarz przed nim; a wołając Aaron mówił:
Święto Pańskie jutro będzie. 6 A wstawszy bardzo
rano nazajutrz, ofiarowali całopalenia, i przywiedli ofiary
spokojne; i siadł lud, aby jadł i pił, i wstali grać. 7 Tedy
rzekł Pan do Mojżesza: Idź zstąp; bo się popsował
lud twój, któryś wywiódł z ziemi Egipskiej. 8 Ustąpili
prędko z drogi, którąm im przykazał; uczynili sobie
cielca odlewanego, i kłaniali się mu, i ofiarowali mu
mówiąc: Ci są bogowie twoi, Izraelu, którzy cię wywiedli
z ziemi Egipskiej. 9 Rzekł zasię Pan do Mojżesza:
Widziałem lud ten, a oto, jest lud twardego karku. 10
Przetoż teraz puść mię, że się rozpali popędliwość
moja na nie i wygładzę je; a ciebie uczynię w naród
wielki. 11 I modlił się Mojżesz Panu Bogu swemu,
a rzekł: Przeczże o Panie, rozpala się popędliwość
twoja przeciwko ludowi twemu, któryś wywiódł z ziemi
Egipskiej mocą wielką i ręką możną? 12 A przeczżeby
Egipczanie rzec mieli, mówiąc: Na ich złe wywiódł je,
aby je pobił na górach, i aby je wygładził z wierzchu
ziemi? Odwróć się od gniewu zapalczywości twojej,
a ulituj się nad złem ludu twego. 13 Wspomnij na
Abrahama, Izaaka, i Izraela, sługi twoje, którymeś
przysiągł sam przez się i mówiłeś do nich: Rozmnożę

nasienie wasze jako gwiazdy niebieskie, i wszystkę tę
ziemię, o którejm mówił. Dam ją nasieniu waszemu, i
odziedziczą ją na wieki. 14 I użalił się Pan nad złem,
które mówił, że uczynić miał ludowi swemu. 15 A
obróciwszy się Mojżesz zstąpił z góry, dwie tablice
świadectwa mając w ręku swych, tablice pisane po obu
stronach; i na tej, i na owej stronie były pisane. 16 A one
tablice robotą Bożą były; pismo także pismo Boże było,
wyryte na tablicach. 17 A usłyszawszy Jozue głos ludu
wołającego, rzekł do Mojżesza: Głos bitwy w obozie.
18 Który odpowiedział: Nie jest to głos zwyciężających,
ani głos porażonych: głos śpiewających ja słyszę.
19 I stało się, gdy się przybliżył do obozu, że ujrzał
cielca i tańce; a rozgniewawszy się bardzo Mojżesz,
porzucił z ręku swoich tablice, i stłukł je pod górą. 20
Wziął też cielca, którego byli uczynili, i spalił go w
ogniu, i skruszył go aż na proch, a wysypawszy na
wodę, dał pić synom Izraelskim. 21 I rzekł Mojżesz
do Aarona: Cóż ci ten lud uczynił, żeś wprowadził
nań grzech wielki? 22 Odpowiedział Aaron: Niech
się nie rozpala gniew pana mego; ty znasz ten lud,
jako do złego skłonny jest. 23 Bo mi mówili: Uczyń
nam bogi, którzy by szli przed nami, gdyż Mojżeszowi,
mężowi temu, który nas wywiódł z ziemi Egipskiej, nie
wiemy, co się stało. 24 I odpowiedziałem im: Kto ma
złoto, odrywajcie je z siebie. I dali mi, i wrzuciłem je w
ogień, i ulał się ten cielec. 25 Widząc tedy Mojżesz lud
obnażony, (bo go był złupił Aaron na zelżenie przed
nieprzyjaciołmi ich). 26 Stanął Mojżesz w bramie obozu,
i rzekł: Kto Pański, przystąp do mnie. I zebrali się do
niego wszyscy synowie Lewiego. 27 I rzekł do nich:
Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Przypasz każdy miecz
swój do biodry swojej; przychodźcie a wracajcie się
od bramy do bramy w obozie, a zabijajcie każdy brata
swego, i każdy przyjaciela swego, i każdy bliźniego
swego. 28 I uczynili synowie Lewiego według słowa
Mojżeszowego; i poległo z ludu dnia onego około trzech
tysięcy mężów. 29 Bo był rzekł Mojżesz: Poświęćcie
ręce swoje dziś Panu, każdy na synu swym, i na bratu
swym, aby wam dane było dziś błogosławieństwo. 30
A gdy było nazajutrz, mówił Mojżesz do ludu: Wyście
zgrzeszyli grzechem wielkim; przetoż teraz wstąpię do
Pana, aza go ubłagam za grzech wasz. 31 Wróciwszy
się tedy Mojżesz do Pana, mówił: Proszę, zgrzeszył
ten lud grzechem wielkim; bo sobie uczynili bogi złote.
32 Teraz tedy, albo odpuść grzech ich, albo jeźli nie,
wymaż mię proszę z ksiąg twoich, któreś napisał. 33 I
rzekł Pan do Mojżesza: Kto mi zgrzeszył, tego wymażę
z ksiąg moich. 34 A teraz idź, prowadź ten lud, gdziem
ci rozkazał. Oto, Anioł mój pójdzie przed tobą; ale w
dzień nawiedzenia mego nawiedzę też i na nich ten
grzech ich. 35 Skarał tedy Pan lud, przeto, że uczynili
byli cielca, którego był uczynił Aaron.

33 Potem mówił Pan do Mojżesza: Idź, rusz się
stąd, ty i lud, któryś wywiódł z ziemi Egipskiej,
do ziemi, o którąm przysiągł Abrahamowi, Izaakowi
i Jakóbowi, mówiąc: Nasieniu twemu dam ją. 2 I
poślę przed tobą Anioła, i wyrzucę Chananejczyka,
Amorejczyka, i Hetejczyka, i Ferezejczyka, Hewejczyka,
i Jebuzejczyka. 3 Do ziemi opływającej mlekiem i
miodem; lecz sam nie pójdę z tobą, gdyżeś jest lud
karku twardego, bym cię snać nie wytracił w drodze. 4
A usłyszawszy lud tę rzecz złą, zasmucił się, i nie włożył
żaden ochędóstwa swego na się. 5 Albowiem rzekł
Pan do Mojżesza: Powiedz synom Izraelskim: Wyście
ludem twardego karku; przyjdę kiedy z nagła w pośród
ciebie, i wygładzę cię. Przetoż teraz złóż ochędóstwo
twoje z siebie, a będę wiedział, coć bym uczynić miał.
6 I złożyli synowie Izraelscy ochędóstwo swoje przy
górze Horeb. 7 A Mojżesz wziąwszy namiot, rozbił
go sobie za obozem, opodal od obozu, i nazwał go
namiotem zgromadzenia. Tedy każdy, który chciał o co
pytać Pana, wychodził do namiotu zgromadzenia, który
był za obozem. 8 A gdy wychodził Mojżesz do namiotu,
powstawał wszystek lud, i stał każdy we drzwiach
namiotu swego; i patrzali za Mojżeszem, aż wszedł do
namiotu. 9 I bywało to, że gdy wchadzał Mojżesz do
namiotu, zstępował słup obłokowy, a stawał u drzwi
namiotu, i mawiał Bóg z Mojżeszem. 10 A widząc
wszystek lud słup obłokowy, stojący u drzwi namiotu,
powstawał wszystek lud i kłaniał się każdy u drzwi
namiotu swego. 11 I mawiał Pan do Mojżesza twarzą
w twarz, jako mawia człowiek do przyjaciela swego;
potem wracał się do obozu, a sługa jego Jozue, syn
Nunów, młodzieniec, nie odchodził z pośrodku namiotu.
12 Tedy mówił Mojżesz do Pana: Wej, ty mi mówisz:
Prowadź lud ten, a tyś mi nie oznajmił, kogo poślesz
ze mną? Nad to powiedziałeś: Znam cię z imienia,
znalazłeś też łaskę w oczach moich. 13 Teraz tedy,
jeźlim znalazł łaskę w oczach twoich, ukaż mi proszę
drogę twoję, żebym cię poznał, i żebym znalazł łaskę w
oczach twoich, a obacz, że ludem twoim jest naród
ten. 14 I odpowiedział Pan: Oblicze moje pójdzie przed
tobą, a dam ci odpocznienie. 15 I rzekł Mojżesz do
niego: Nie pójdzieli oblicze twoje z nami, nie wywódź
nas stąd. 16 Albowiem po czemże tu znać będzie, żem
znalazł łaskę w oczach twoich, ja i lud twój? izali nie po
tem, gdy pójdziesz z nami? bo tak oddzieleni będziemy,
ja i lud twój, od każdego ludu, który jest na ziemi. 17
I rzekł Pan do Mojżesza: I tę rzecz, o którąś mówił,
uczynię; boś znalazł łaskę w oczach moich, i znam cię
z imienia. 18 Nad to rzekł Mojżesz: Ukaż mi proszę,
chwałę twoję. 19 A on odpowiedział: Ja sprawię, że
przejdzie wszystko dobre moje przed twarzą twoją, i
zawołam z imienia: Pan przed twarzą twoją; zmiłuję
się, nad kim się zmiłuję; a zlituję się, nad kim się zlituję.

20 I rzekł: Nie będziesz mógł widzieć oblicza mego; bo
nie ujrzy mię człowiek, aby żyw został. 21 I rzekł Pan:
Oto, miejsce u mnie, a staniesz na opoce. 22 A gdy
przechodzić będzie chwała moja, tedy cię postawię w
rozpadlinie opoki, i zakryję cię dłonią moją, póki nie
przejdę. 23 Potem odejmę dłoń moję, i ujrzysz tył mój;
ale twarz moja nie będzie widziana.

34 I rzekł Pan do Mojżesza: Wyciesz sobie dwie
tablice kamienne, podobne pierwszym, a napiszę
na tychże tablicach słowa, które były na tablicach
pierwszych, któreś stłukł. 2 A bądź gotów rano, że
wstąpisz jutro na górę Synaj, i staniesz przede mną na
wierzchu tej góry. 3 Ale żaden niech nie wstępuje z tobą,
a nikt też niech nie będzie widziany po wszystkiej górze;
ani owce, ani woły, niech się nie pasą przeciwko tej
górze. 4 Tedy wyciosał Mojżesz dwie tablice kamienne,
podobne pierwszym; i wstawszy rano, wstąpił na górę
Synaj, jako mu rozkazał Pan, wziąwszy w ręce swe
dwie tablice kamienne. 5 I zstąpił Pan w obłoku,
i stanął tam z nim, i zawołał imieniem Pan. 6 Bo
przechodząc Pan przed twarzą jego, wołał: Pan, Pan,
Bóg miłosierny i litościwy, nie rychły do gniewu, a
obfity w miłosierdziu i w prawdzie; 7 Zachowujący
miłosierdzie nad tysiącami, gładzący nieprawość i
przestępstwo i grzech, nie usprawiedliwiający winnego,
nawiedzając nieprawość ojcowską w synach i w synach
synów ich do trzeciego i do czwartego pokolenia. 8
Pospieszywszy się tedy Mojżesz nachylił się ku ziemi
i pokłonił się, 9 I rzekł; Jeźlim teraz znalazł łaskę
w oczach twoich, Panie, niech idzie proszę Pan w
pośrodku nas, lud bowiem ten twardego karku jest,
a odpuść nieprawości nasze, i grzech nasz, a miej
nas za dziedzictwo. 10 Który odpowiedział: Oto, Ja
postanowię przymierze; przed wszystkim ludem twoim
czynić będę cuda, które nie były czynione po wszystkiej
ziemi i we wszystkich narodziech; i obaczy wszystek
lud, między którymeś ty, sprawę Pańską; bo straszne
będzie to, co Ja uczynię z tobą. 11 Strzeżże tego, co
Ja rozkazuję tobie: Oto, Ja wypędzę przed obliczem
twojem Amorejczyka, i Chananejczyka, i Hetejczyka,
i Ferezejczyka, i Hewejczyka, i Jebuzejczyka. 12
Strzeżże się, abyś snać nie stanowił przymierza z
obywatelami ziemi onej, do której ty wnijdziesz, żebyć to
nie było sidłem pośrodku ciebie. 13 Przetoż ołtarze ich
zburzycie, bałwany ich połamiecie, i gaje ich święcone
wyrąbiecie. 14 Nie będziesz się kłaniał bogu innemu,
przeto że Pan jest, zawistny imię jego, Bóg zawistny
jest; 15 By snać, uczyniwszy przymierze z obywatelami
tej ziemi, gdyby oni cudzołożyli z bogami swymi, i
ofiarowali bogom swym, ciebie nie wezwali, a jadłbyś z
ofiar ich: 16 I brałbyś z córek ich żony synom swym, i
cudzołożyłyby córki ich z bogi swymi, a przywiodłyby
syny twoje do wszeteczeństwa z bogi swymi. 17 Bogów
odlewanych nie czyń sobie. 18 Święto przaśników
zachowywać będziesz; przez siedem dni jeść będziesz
przaśniki, jakom ci rozkazał, czasu miesiąca Abib;
albowiem tegoż miesiąca Abib wyszedłeś z Egiptu. 19
Wszystko, co otwiera żywot, moje jest; i wszystko z
dobytku twego cokolwiek samcem jest, pierworodne i z
owiec, i z wołów; 20 Ale pierworodne oślę odkupisz
owcą; a jeźlibyś go nie odkupił, złamiesz mu szyję.
Każdego pierworodnego z synów twych odkupisz, i
nie ukażą się przed twarz moję próżni. 21 Sześć dni
robić będziesz, a dnia siódmego odpoczniesz; czasu
orania i czasu żniwa odpoczniesz. 22 Święto Tygodni
uczynisz też sobie, w pierwiastki żniwa pszenicznego, i
święto zbierania na skończeniu roku. 23 Trzy kroć do
roku ukaże się każdy mężczyzna twój przed obliczem
Panującego Pana, Boga Izraelskiego. 24 Albowiem
wypędzę narody przed tobą, a rozszerzę granice twoje;
i nie będzie pożądał nikt ziemi twojej, gdy pójdziesz,
abyś się ukazał przed obliczem Pana Boga twego trzy
kroć do roku. 25 Nie będziesz ofiarował przy kwasie krwi
ofiary mojej, i nie zostanie nic do jutra z ofiary obchodu
święta przejścia. 26 Pierwiastki pierwszych urodzajów
ziemi twej przyniesiesz w dom Pana Boga twego. Nie
będziesz warzył koźlęcia w mleku matki jego. 27 Zatem
rzekł Pan do Mojżesza: Napisz sobie te słowa, bo
według słów tych postanowiłem z tobą przymierze, i
z Izraelem. 28 I był tam z Panem czterdzieści dni i
czterdzieści nocy; chleba nie jadł, i wody nie pił; i napisał
Pan na tablicach słowa przymierza, dziesięć słów. 29 I
stało się, gdy zstępował Mojżesz z góry Synaj, a dwie
tablice świadectwa miał w ręku Mojżesz, gdy zstępował
z góry, że nie wiedział Mojżesz, iżby się lśniła skóra
twarzy jego, gdy Pan mówił z nim. 30 I ujrzeli Aaron, i
wszyscy synowie Izraelscy Mojżesza, a oto lśniła się
skóra twarzy jego, i bali się przystąpić do niego. 31 Ale
zawołał na nich Mojżesz, i nawrócili się ku niemu Aaron,
i wszystkie książęta zgromadzenia, i mówił Mojżesz do
nich. 32 Potem też przyszli wszyscy synowie Izraelscy,
którym przykazał wszystko, co mówił Pan z nim na
górze SYnaj. 33 A póki Mojżesz mówił z nimi, miewał
na twarzy swojej zasłonę; 34 Ale gdy wchadzał Mojżesz
przed twarz Pańską, aby rozmawiał z nim, odejmował
zasłonę, póki nie wyszedł; a wyszedłszy, mówił do
synów Izraelskich, co mu było rozkazano. 35 Widzieli
tedy synowie Izraelscy twarz Mojżeszową, że się lśniła
skóra twarzy Mojżeszowej; i kładł zaś Mojżesz zasłonę
na twarz swoję, póki nie wszedł aby mówił z nim.

35 Potem zebrał Mojżesz wszystko zgromadzenie
synów Izraelskich, i mówił do nich: Te są rzeczy,
które rozkazał Pan, abyście je czynili. 2 Przez sześć dni
odprawowana będzie robota; ale dzień siódmy będzie

wam święty, sabbat odpocznienia Pańskiego; kto by
weń robił robotę, umrze. 3 Nie rozniecicie ognia we
wszystkich mieszkaniach waszych w dzień sabbatu. 4
Rzekł też Mojżesz do wszystkiego zgromadzenia synów
Izraelskich, mówiąc: Tać jest rzecz, którą przykazał
Pan mówiąc: 5 Złóżcie od siebie podarek Panu:
każdy, kto jest ochotnego serca, przyniesie ten podarek
Panu, złoto, i srebro, i miedź. 6 I hijacynt, i szarłat, i
karmazyn dwa kroć farbowany, i biały jedwab, i sierść
kozią; 7 Skóry też baranie czerwono farbowane i skóry
borsukowe, i drzewo sytym; 8 I oliwę do świecenia, i
rzeczy wonne na olejek pomazywania, i dla kadzenia
wonnego; 9 Kamienie też onychiny, i kamienie do
osadzania naramiennika i napierśnika. 10 A wszyscy
dowcipnego serca między wami przyjdą, i robić będą,
cokolwiek rozkazał Pan: 11 Przybytek, namiot jego, i
przykrycie jego, haczyki jego, i deski jego, drągi jego,
słupy jego, i podstawki jego; 12 Skrzynie i drążki jej,
ubłagalnią, i oponę do zasłony, 13 Stół i drążki jego,
ze wszystkiem naczyniem jego, i chleby pokładne; 14
I świecznik do świecenia z naczyniem jego, i lampy
jego, i oliwę do świecenia. 15 Ołtarz także do kadzenia
z drążkami jego, i olejek pomazywania, i kadzenia
wonne, i zasłonę do drzwi przybytku; 16 Ołtarz do
całopalenia, i kratę jego miedzianą, drążki jego, i
wszystkie naczynia jego, wannę z stolcem jej. 17
Opony do sieni, słupy jej, i podstawki jej, i zasłony do
drzwi u sieni. 18 Kołki do przybytku i kołki do sieni
z sznurami jej. 19 Szaty służebne do usługiwania w
świątnicy, szaty święte Aaronowi kapłanowi, i szaty
synom jego, dla sprawowania urzędu kapłańskiego 20
Wyszło tedy wszystko zgromadzenie synów Izraelskich
od oblicznośći Mojżeszowej. 21 I przyszedł każdy
mąż, którego pobudziło serce jego, i każdy, w którym
dobrowolny był duch jego, przynieśli podarek Panu
do robienia namiotu zgromadzenia, i do wszelkiej
potrzeby jego, i na szaty święte. 22 Przychodzili tedy
mężowie z niewiastami, każdy, kto był ochotnego
serca, przynosili zapony, i nausznice, i pierścienie,
i manele, i wszelakie naczynia złote, i ktokolwiek
przynosił ofiarę złotą Panu. 23 Każdy też co miał
hijacynt, i szarłat, i karmazyn dwa kroć farbowany, i
biały jedwab, i sierść kozią, i skóry baranie czerwono
farbowane, i skóry borsukowe, przynosili. 24 Ktokolwiek
ofiarował podarek srebra i miedzi, przynosili na ofiarę
Panu, każdy też, co miał drzewo sytym, na wszelaką
potrzebę ku usłudze przynosili. 25 I wszystkie niewiasty
dowcipnego serca rękami swemi przędły, a przynosiły
co naprzędły, hijacynt, i szarłat, karmazyn dwa kroć
farbowany, i biały jedwab. 26 A wszystkie niewiasty
których pobudziło serce ich umiejętne, przędły sierść
kozią. 27 Przełożeni zasię przynosili kamienie onychiny,
i kamienie do osadzania naramiennika i napierśnika.
28 Także rzeczy wonne i oliwę do świecenia, i na
olejek pomazywania i na wonne kadzenia. 29 Każdy
mąż i niewiasta, w których ochotne serce było do
ofiarowania, na każdą robotę, którą rozkazał Pan czynić
przez Mojżesza, przynosili synowie Izraelscy ofiarę
dobrowolną Panu. 30 Zatem rzekł Mojżesz do synów
Izraelskich: Oto, wezwał Pan z imienia Besaleela, syna
Urowego, syna Churowego, z pokolenia Judy, 31 I
napełnił go Duchem Bożym, mądrością, i umiejętnością
wszelkiego rzemiosła; 32 I ku dowcipnemu wymyślaniu,
cokolwiek może być urobione ze złota, i z srebra, i
z miedzi; 33 Do rzezania kamienia ku osadzeniu, i
na wyrobienie drzewa, do czynienia wszelakiej roboty
zmyślnej. 34 Dał nadto do serca jego, aby uczyć
mógł inszych, on, i Acholijab, syn Achysamechów z
pokolenia Dan. 35 Napełnił je mądrością serca, aby
robili wszelakie rzemiosło ciesielskie, i haftarskie, i
tkackie z hijacyntu, i z szarłatu, z karmazynu dwa kroć
farbowanego, i z białego jedwabiu tkacką robotą, aby
robili każdą robotę dowcipnie wymyślając.

36 Tedy robił Besaleel, i Acholijab, i każdy mąż
dowcipny, którym dał Bóg mądrość i rozum,
aby umieli urobić każdą robotę ku usłudze świątnicy,
wszystko, co rozkazał Pan. 2 I wezwał Mojżesz
Besaleela, i Acholijaba, i każdego męża dowcipnego,
któremu dał Pan mądrość w serce jego; każdego
też, którego pobudziło serce jego, aby przystąpił do
czynienia tej roboty. 3 I wzięli od Mojżesza wszystkie
podarki, które byli przynieśli synowie Izraelscy na
robotę ku usłudze świątnicy, aby ją wykonali; ale oni
przynaszali do niego jeszcze dobrowolne dary na każdy
poranek. 4 Tedy się zeszli wszyscy dowcipni, którzy
robili wszelaką robotę świątnicy, każdy opuściwszy
robotę swoję, którą czynili. 5 I rzekli do Mojżesza,
mówiąc: Daleko więcej lud przynosi, niż potrzeba do
wyrobienia tej usługi, którą rozkazał Pan uczynić. 6
Rozkazał tedy Mojżesz, aby obwołano w obozie mówiąc:
Ani mąż, ani niewiasta niech więcej ni przynoszą ofiar
na robienie świątnicy. I zabroniono ludowi, aby nie
nosili. 7 Bo mieli potrzeb dostatek do wszystkiej roboty,
aby ją wyrobili, i zbywało. 8 I urobili każdy dowcipny z
rzemieślników tę robotę: przybytek z dziesięciu opon z
białego jedwabiu kręconego, i z hijacyntu, i szarłatu i z
karmazynu dwa kroć farbowanego; z Cherubiny, robotą
misterną robili je. 9 Długość opony jednej dwadzieścia i
osiem łokci, a szerokość opony jednej na cztery łokcie;
pod jedną miarą były wszystkie opony. 10 I spoił pięć
opon jednę z drugą, także drugie pięć opon spoił jednę
z drugą. 11 Naczynił też pętlic hijacyntowych po kraju
opony jednej, na końcu, gdzie się spinać mają; także
uczynił po kraju opony drugiej, na końcu, gdzie się
spinać mają. 12 Pięćdziesiąt pętlic uczynił na oponie

jednej, a pięćdziesiąt pętlic uczynił po kraju opony,
któremi spojona była do drugiej; pętlica jedna przeciw
drugiej była. 13 Uczynił też pięćdziesiąt haczyków
złotych, a spiął opony jednę ku drugiej haczykami; i tak
uczyniony jest przybytek jeden. 14 Urobił też opony
z sierści koziej na namiot ku zakrywaniu przybytku z
wierzchu, jedenaście opon urobił. 15 Długość opony
jednej trzydzieści łokci, a cztery łokcie szerokość opony
jednej; jednaż miara była tych jedenaście opon. 16
I spoił pięć opon osobno, a sześć opon osobno. 17
Uczynił też pętlic pięćdziesiąt po kraju jednej opony na
końcu, gdzie się ma spinać; i pięćdziesiąt pętlic uczynił
po kraju opony drugiej ku spinaniu. 18 Uczynił też
haczyków miedzianych pięćdziesiąt, do spięcia namiotu,
aby był jeden. 19 Nad to uczynił przykrycie na namiot z
skór baranich czerwono farbowanych, i przykrycie z
skór borsukowych na wierzch. 20 Naczynił też desek
do przybytku z drzewa sytym stojących. 21 Dziesięć
łokci długość deski, a półtora łokcia szerokość deski
jednej. 22 Dwa czopy miała deska jedna, sporządzone
jeden przeciwko drugiemu; tak uczynił u wszystkich
desek przybytku. 23 Zgotował też i deski do przybytku,
dwadzieścia desek ku stronie południowej, ku wiatrowi
południowemu. 24 I czterdzieści podstawków urobił
ze srebra pod dwadzieścia desek: dwa podstawki pod
deskę jednę do dwóch czopów jej, także dwa podstawki
pod deskę drugą do dwu czopów jej. 25 Także na
drugiej stronie przybytku ku stronie północnej, uczynił
dwadzieścia desek. 26 I czterdzieści podstawków
ich srebrnych: dwa podstawki pod deskę jednę, i
dwa podstawki pod deskę drugą. 27 Lecz na stronie
przybytku ku zachodowi, uczynił sześć desek. 28 Dwie
deski uczynił na węgłach po obu stronach przybytku;
29 A były spojone od spodku, także spojone były
od wierzchu do jednegoż kolca; tak uczynił po obu
stronach na dwu węgłach. 30 A tak było osiem desek, i
podstawków ich srebrnych szesnaście podstawków,
po dwu podstawkach pod każdą deską. 31 Naczynił i
drągów z drzewa sytym; pięć do desek przybytku na
jednę stronę; 32 Pięć także drągów do desek przybytku
na drugą stronę, pięć też drągów do desek przybytku
do obu węgłów, na zachód. 33 A uczynił też drąg
pośredni, aby przechodził przez pośrodek desek od
końca do końca. 34 A deski one powlókł złotem, i kolce
do nich porobił ze złota, aby w nich drągi były, i powlókł
drągi złotem. 35 Uczynił zaś zasłonę z hijacyntu, i z
szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego, i z
białego jedwabiu kręconego; robotą misterną uczynił
to z Cherubiny. 36 A do niej nagotował cztery słupy z
drzewa sytym, i powlókł je złotem, haki też ich były
złote, i ulał do nich cztery podstawki srebrne. 37 Uczynił
też zasłonę do drzwi namiotu z hijacyntu, i z szarłatu, i z
karmazynu dwa kroć farbowanego, i z białego jedwabiu
kręconego, robotą haftarską. 38 A słupów do niej pięć z
haczykami ich; i powlókł wierzchy ich i przepasania ich
złotem, a podstawków ich było pięć miedzianych.

37 Uczynił też Besaleel skrzynię z drzewa sytym, a
była półtrzecia łokcia długość jej, a półtora łokcia
szerokość jej, także półtora łokcia wysokość jej. 2 I
powlókł ją złotem szczerem wewnątrz, i zewnątrz, i
uczynił jej koronę złotą w około. 3 Ulał też do niej
cztery kolce złote do czterech węgłów jej: dwa kolce
po jednej stronie jej, a dwa kolce po drugiej stronie
jej. 4 Uczynił i drążki z drzewa sytym, a powlókł je
złotem. 5 I przewlekł drążki przez kolce po stronach
skrzyni, aby na nich noszona była skrzynia. 6 Uczynił
też ubłagalnią ze złota szczerego: półtrzecia łokcia
długość jej, a półtora łokcia szerokość jej. 7 Urobił
i dwa Cheruby złote, z ciągnionego złota urobił je
na obu końcach ubłagalni. 8 Cheruba jednego na
jednym końcu, a Cheruba drugiego na drugim końcu;
na ubłagalni uczynił Cheruby na obu końcach jej.
9 Którzy Cherubowie mieli rozciągnione skrzydła, z
wierzchu zakrywając skrzydłami swemi ubłagalnią, a
twarzy ich były jednemu ku drugiemu; ku ubłagalni były
twarzy Cherubów. 10 Przytem sprawił stół z drzewa
sytym, dwa łokcie długość jego, i łokieć szerokość
jego, a półtora łokcia wysokość jego. 11 I powlókł go
złotem szczerem, i uczynił mu koronę złotą w około.
12 Uczynił mu też listwę na dłoń w szerz w około;
uczynił też i koronę złotą w około onej listwy. 13 I ulał
do niego cztery kolce złote, które kolce przyprawił na
czterech rogach, u czterech nóg jego. 14 Na przeciwko
onej listwie były kolce, w które zawłaczano drążki do
noszenia stołu. 15 Porobił i drążki z drzewa sytym, i
powlókł je złotem do noszenia stołu. 16 Poczynił też
naczynia do stołu należące, misy jego i przystawki
jego, i kubki jego, i czasze do nalewania ofiar mokrych,
z szczerego złota. 17 Urobił też świecznik ze złota
szczerego, z ciągnionego złota uczynił świecznik ten,
słupiec jego, i pręty jego, czaszki jego, gałki jego, i
kwiaty jego z tegoż były. 18 A sześć prętów wychodziło
po stronach jego: trzy pręty z jednej strony świecznika,
a trzy pręty z drugiej strony świecznika. 19 Trzy czaszki
na kształt orzecha migdałowego na pręcie jednym,
także gałka i kwiat; i trzy czaszki na kształt orzecha
migdałowego na pręcie drugim, także gałka i kwiat; tak
było na wszystkich sześciu prętach wychodzących z
świecznika. 20 Ale na świeczniku były cztery czaszki
na kształt orzecha migdałowego, gałki jego i kwiaty
jego. 21 I była gałka pod dwiema prętami jego, także
gałka pod drugiemi dwiema prętami jego, i zaś gałka
pod innemi dwiema prętami jego; tak było pod sześcią
prętów wychodzących z niego. 22 Gałki ich i pręty ich z
niego były; to wszystko ze złota całokowane było, ze

złota szczerego. 23 Uczynił też siedem lamp do niego, i
nożyczki do nich i kaganki jego ze złota szczerego. 24 Z
talentu złota szczerego uczynił go, i wszystko naczynie
jego. 25 Uczynił też ołtarz do kadzenia z drzewa sytym,
na łokieć wzdłuż, i na łokieć wszerz, czworograniasty, a
na dwa łokcie wzwyż, a z niego wychodziły rogi jego.
26 I powlókł go złotem szczerem, wierzch jego, i ściany
jego w około, i rogi jego; uczynił mu też koronę złotą w
około. 27 Po dwu także kolcach złotych uczynił u niego,
pod koroną jego, we dwu kątach jego, po obu stronach
jego przez które przewłaczano drążki, aby był noszony
na nich. 28 Uczynił też drążki z drzewa sytym i powlókł
je złotem. 29 Uczynił też olejek pomazywania świętego,
i kadzenie wonne, robotą aptekarską.

38 Uczynił też ołtarz na całopalenie z drzewa sytym,
na pięć łokci wzdłuż, i na pięć łokci wszerz,
czworograniasty, a na trzy łokcie wzwyż. 2 I uczynił
mu rogi na czterech węgłach jego; z niego wychodziły
rogi jego, a obił je miedzią. 3 Poczynił też wszelakie
naczynia do ołtarza, kotły, i miotły, i miednice, i widły,
i łopaty, wszystkie naczynia jego uczynił z miedzi.
4 Uczynił też do ołtarza kratę miedzianą na kształt
sieci między okręgiem jego, od spodku aż do połowy
jego. 5 I ulał cztery kolce na czterech rogach kraty
miedzianej, na zakładanie drążków. 6 Drążki także
porobił z drzewa sytym, a obił je miedzią. 7 I przewlókł
drążki przez one kolce po stronach ołtarza, aby noszony
był na nich; czczy z desek uczynił go. 8 Uczynił też
wannę miedzianą, i stolec jej miedziany ze zwierciadeł
niewiast gromadą przychodzących, które przychodziły
do drzwi namiotu zgromadzenia. 9 Uczynił i sień
ku stronie południowej na południe, i opony sieni z
białego jedwabiu kręconego, na sto łokci. 10 Słupów do
nich dwadzieścia, i podstawków do nich dwadzieścia
miedzianych, główki na słupiech, i okręcenia ich
srebrne. 11 Także na stronie północnej opon na sto
łokci; słupów do nich dwadzieścia i podstawków do
nich miedzianych dwadzieścia; główki na słupiech
i okręcenia ich srebrne. 12 A zasię od zachodniej
strony były opony na pięćdziesiąt łokci; słupów do nich
dziesięć, i podstawków ich dziesięć; główki na słupiech,
i okręcenia ich srebrne. 13 A na stronie przedniej ku
wschodowi było opon na pięćdziesiąt łokci. 14 Opony
na piętnaście łokci były po jednej stronie, słupów do
nich trzy, i podstawków do nich trzy. 15 A po drugiej
stronie, stąd i zowąd u bramy sieni, opon piętnaście
łokci, słupów do nich trzy, także podstawków do nich
trzy. 16 Wszystkie opony sieni w około były z jedwabiu
białego kręconego. 17 A podstawki słupów miedziane,
główki na słupiech, i okręcenia ich srebrne, do tego
przykrycie wierzchów ich srebrne, a były okręcane
srebrem wszystkie słupy sieni. 18 Nad to zasłonę
bramy u sieni uczynił robotą haftarską z hijacyntu,
i z szarłatu i z karmazynu dwa kroć farbowanego,
i z jedwabiu kręconego; na dwadzieścia łokci była
długość jej, wysokość szeroka na pięć łokci, jako
inne opony sieni. 19 A słupów do nich cztery, także
podstawków ich cztery miedzianych; główki ich srebrne,
i zakrycia wierzchów ich, także okręcenia ich srebrne.
20 Także wszystkie kołki przybytku, i sieni w około, były
miedziane. 21 Te są rzeczy policzone do przybytku,
do przybytku świadectwa, które policzone były na
rozkazanie Mojżeszowe przez Itamara, syna Aarona
kapłana, ku usłudze Lewitom. 22 A Besaleel, syn Urów,
syna Churowego z pokolenia Judy, uczynił to wszystko,
co był Pan rozkazał Mojżeszowi; 23 A z nim Acholijab,
syn Achysamechów z pokolenia Dan, cieśla, subtelny
rzemieślnik, i haftujący na hijacyncie, i na szarłacie,
i na karmazynie dwa kroć farbowanym, i na białym
jedwabiu. 24 Wszystkiego złota wynałożonego na
samą robotę, na wszystką robotę świątnicy, które złoto
było podarkowe, było dziewięć i dwadzieścia talentów,
siedem set i trzydzieści syklów według sykla świątnicy.
25 Srebra zasię od policzonych w poczet zgromadzenia
sto talentów, i tysiąc siedem set siedmdziesiąt i pięć
syklów według sykla świątnicy. 26 Od każdej głowy
pół sykla według sykla świątnicy, od wszystkich, którzy
szli w liczbę, będąc we dwudziestu lat i dalej, których
ludzi było sześć kroć sto tysięcy, i trzy tysiące, i
pięćset, i pięćdziesiąt. 27 A było sto talentów srebra do
odlewania podstawków świątnicy i podstawków zasłony;
sto podstawków ze sta talentów; talent na podstawek.
28 A z tysiąca, siedmiu set, siedmdziesiąt i pięciu syklów
uczynił haki na słupy, i powlókł wierzchy ich, i przepasał
je. 29 Miedzi zaś ofiarowanej było siedmdziesiąt
talentów, dwa tysiące i cztery sta syklów. 30 I uczynił
z niej podstawki do drzwi namiotu zgromadzenia, i
ołtarz miedziany, i kratę miedzianą do niego, także
wszystko naczynie do ołtarza. 31 I podstawki do sieni
w około; także podstawki bramy siennej, i wszystkie
kołki przybytku, także kołki sieni w około.

39 Także z hijacyntu i z szarłatu, z karmazynu
dwa kroć farbowanego poczynili szaty do usługi,
ku usługiwaniu w świątnicy. Urobili też szaty święte
Aaronowi, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi. 2 I
uczynił naramiennik ze złota, z hijacyntu, i z szarłatu,
i z karmazynu dwa kroć farbowanego, i z białego
jedwabiu kręconego. 3 Naklepali też blaszek złotych,
i nastrzygli z nich nici do przetykania hijacyntu, i do
przetykania szarłatu, i do przetykania karmazynu dwa
kroć farbowanego, i do przetykania białego jedwabiu,
robotą haftarską. 4 Naramienniki przytem porobili tak,
aby się jeden z drugim spoić mógł; na dwu krajach
ich spajały się. 5 Pas też naramiennika, który był na

nim, z tegoż był, i tąż robotą ze złota, z hijacyntu, i
z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego, i z
białego jedwabiu kręconego, jako był Pan rozkazał
Mojżeszowi. 6 Do tego wygotowali kamienie onychiny,
oprawione złotem osadzeniem, rzezane, jako ryte
bywają pieczęci, z imiony synów Izraelskich. 7 I wprawił
je na wierzchne kraje naramiennika, aby były kamieńmi
na pamiątkę synom Izraelskim, jako był rozkazał Pan
Mojżeszowi. 8 Uczynił też napierśnik robotą haftarską,
według roboty naramiennika, ze złota, z hijacyntu, i
z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć farbowanego, i z
białego jedwabiu kręconego. 9 Czworograniasty był
dwoisty uczynili napierśnik, na piędzi długość jego, i
na piędzi szerokość jego, dwoisty był. 10 I nasadzili
weń cztery rzędy kamienia tym porządkiem: sardyjusz,
topazyjusz i szmaragd w rzędzie pierwszym. 11 A
w drugim rzędzie: karbunkuł, szafir i jaspis. 12 A w
trzecim rzędzie: linkuryjusz, achates i ametyst. 13 A w
czwartym rzędzie: chrysolit, onychin i beryl, wszystkie
osadzone w złoto w rzędziech swych. 14 A tych kamieni
z imionami synów Izraelskich dwanaście według imion
ich było, tak, jako rzezą pieczęci; każdy według imienia
swego podług dwunastu pokoleń. 15 Poczynili też do
napierśnika łańcuszki jednostajne robotą plecioną ze
złota szczerego. 16 Sprawili też dwa haczyki złote, i
dwa kolce złote, i przyprawili one dwa kolce do obu
krajów napierśnika. 17 A przewlekli one dwa łańcuszki
złote przez oba kolce u krajów napierśnika. 18 Drugie
zaś dwa kolce obu łańcuszków zawlekli do onych
dwu haczyków, i przyprawili do zwierzchnich krajów
naramiennika na przodku. 19 Uczynili także dwa kolce
złote, które przyprawili do dwu końców napierśnika
na kraju jego, który był po stronie naramiennika ze
spodku. 20 Uczynili jeszcze dwa kolce złote, które
przyprawili na dwu stronach naramiennika ze spodku,
na przodku przeciwko spojeniu jego, które jest nad
przepasaniem naramiennika. 21 I przywiązali napierśnik
do kolców jego, do kolców naramiennika sznurem
hijacyntowym, aby był przepasaniem naramiennika,
żeby nie odstawał napierśnik od naramiennika; jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi. 22 Urobił także płaszcz pod
naramiennik robotą tkaną, wszystek hijacyntowy; 23 A
rozpór płaszcza w pośród jego, jako rozpór u pancerza, i
brama około kraju jego, aby się nie rozdzierał. 24 Także
u podołka płaszcza onego uczynili jabłka granatowe
z hijacyntu, i z szarłatu, i z karmazynu dwa kroć
farbowanego, i z białego jedwabiu kręconego. 25
Poczynili też dzwonki ze złota szczerego, i pozawieszali
one dzwonki między one jabłka granatowe u podołka
płaszcza w około, w pośród jabłek granatowych; 26
Dzwonek a jabłko granatowe, i zaś dzwonek i jabłko
granatowe, u podołka płaszcza w około ku posługiwaniu,
jako rozkazał Pan Mojżeszowi. 27 Porobili też szaty
z białego jedwabiu robotą tkacką Aaronowi, i synom
jego. 28 Czapeczkę też z białego jedwabiu, i czapki
ozdobne z białego jedwabiu, i ubiory cienkie z białego
jedwabiu kręconego. 29 Pas także z białego jedwabiu
kręconego, i z hijacyntu, i z szarłatu, i z karmazynu
dwa kroć farbowanego robotą haftarską, jako rozkazał
Pan Mojżeszowi. 30 Do tego uczynili blachę korony
świętobliwości ze złota szczerego, i wyrysowali na niej
robotą rytą, jako pieczęci rzezaną Świętość Panu. 31 A
przyprawili do niej sznur hijacyntowy, aby przywiązana
była do czapki na wierzchu, jako był rozkazał Pan
Mojżeszowi. 32 A tak skończyła się wszystka robota
około przybytku i namiotu zgromadzenia. I uczynili
synowie Izraelscy wszystko, jako był rozkazał Pan
Mojżeszowi, tak uczynili. 33 I przynieśli ten przybytek do
Mojżesza, namiot, i wszystkie naczynia jego, haki jego,
deski jego, drągi jego, i słupy jego, i podstawki jego. 34
Przykrycie też ze skór baranich czerwono farbowanych,
i przykrycie z skór borsukowych, i oponę zasłony;
35 Skrzynię świadectwa, i drążki jej, i ubłagalnią. 36
Stół, wszystkie naczynia jego, i chleb pokładny. 37
Świecznik ochędożny, lampy jego, lampy sporządzone,
i wszystkie naczynia jego, i oliwę ku świeceniu. 38
Ołtarz także złoty i olejek pomazywania, i kadzidło
wonne, i zasłonę do drzwi namiotu, 39 Ołtarz miedziany,
i kratę jego miedzianą, drążki jego, i wszystkie naczynia
jego, wannę i stolec jej. 40 Opony do sieni, i słupy
ich, i zasłonę do bramy siennej, i sznury jej, i kołki jej,
i wszelakie naczynia ku służbie przybytku i namiotu
zgromadzenia. 41 Szaty służebne do usługowania w
świątnicy, szaty święte Aaronowi kapłanowi, i szaty
synów jego do odprawowania urzędu kapłańskiego. 42
Według wszystkiego, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi,
tak uczynili synowie Izraelscy wszystką tę robotę. 43 I
obejrzał Mojżesz tę wszystką robotę, a oto, uczynili
ją, jako był rozkazał Pan, tak uczynili; i błogosławił im
Mojżesz.

40 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 W dzień
miesiąca pierwszego, pierwszego dnia tegoż
miesiąca wystawisz przybytek, namiot zgromadzenia.
3 I postawisz tam skrzynię świadectwa, i zakryjesz ją
zasłoną. 4 Wstawisz i stół, i porządnie go sporządzisz,
wniesiesz także świecznik, i zaświecisz lampy jego. 5
Postawisz też ołtarz złoty do kadzenia przed skrzynią
świadectwa, i zawiesisz zasłonę u drzwi przybytku.
6 Także postawisz ołtarz całopalenia przed drzwiami
przybytku, namiotu zgromadzenia. 7 Postawisz też
wannę między namiotem zgromadzenia a między
ołtarzem, w którą nalejesz wody. 8 Wystawisz też
i sień w około, a zawiesisz zasłonę we drzwiach
u sieni. 9 Zatem weźmiesz olejek pomazywania,
i pomażesz przybytek, i wszystko, co w nim jest,

i poświęcisz go ze wszystkiem naczyniem jego, a
będzie świętym. 10 Pomażesz też ołtarz całopalenia, i
wszystkie naczynia jego, i poświęcisz ołtarz, a będzie
ołtarzem najświętszym. 11 Nad to pomażesz wannę i
stolec jej, a poświęcisz ją. 12 Zatem każesz przystąpić
Aaronowi i synom jego do drzwi namiotu zgromadzenia,
i umyjesz je wodą. 13 I obleczesz Aarona w szaty
święte, a pomażesz, i poświęcisz go, aby mi sprawował
urząd kapłański. 14 Synom także jego przystąpić
każesz, i obleczesz je w szaty, 15 A pomażesz je, jakoś
pomazał ojca ich, aby mi sprawowali urząd kapłański; i
będzie pomazanie ich onym ku wiecznemu kapłaństwu
w narodziech ich. 16 Tedy uczynił Mojżesz wszystko;
jako mu był rozkazał Pan, tak uczynił. 17 Stało się
tedy miesiąca pierwszego, roku wtórego, pierwszego
dnia miesiąca, że wystawiony jest przybytek. 18 I
wystawił Mojżesz przybytek, a podstawił podstawki
jego, i postawił deski jego, i założył drągi jego, i podniósł
słupy jego. 19 Rozbił też i namiot nad przybytkiem,
i położył przykrycie namiotu nad nim z wierzchu, tak
jako był Pan rozkazał Mojżeszowi. 20 Potem wziąwszy
świadectwo, włożył je do skrzyni, i przewlókł drążki u
skrzyni, i włożył ubłagalnią z wierzchu na skrzynię. 21 I
wniósł skrzynię do przybytku, i zawiesił oponę zakrycia,
i zasłonił skrzynię świadectwa, jako był Pan rozkazał
Mojżeszowi. 22 Postawił i stół w namiocie zgromadzenia
ku północnej stronie przed zasłoną. 23 I sporządził
na nim sporządzenie chlebów przed Panem, jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi. 24 Postawił też świecznik
w namiocie zgromadzenia na przeciwko stołowi ku
południowej stronie przybytku. 25 Zapalił też lampy
przed Panem, jako był Pan rozkazał Mojżeszowi. 26
Postawił i ołtarz złoty w namiocie zgromadzenia przed
zasłoną. 27 I kadził na nim kadzeniem wonnem, jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi. 28 Potem zawiesił zasłonę we
drzwiach przybytku. 29 Nadto ołtarz postawił całopalenia
przede drzwiami przybytku namiotu zgromadzenia, i
ofiarował na nim całopalenie i ofiarę suchą, jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi. 30 Potem postawił wannę
między namiotem zgromadzenia, a między ołtarzem,
w którą nalał wody dla umywania. 31 I umywali się z
niej Mojżesz, i Aaron, i synowie jego, ręce swe i nogi
swe. 32 Gdy wchodzili do namiotu zgromadzenia, i
gdy mieli przystępować do ołtarza, umywali się, jako
rozkazał Pan Mojżeszowi. 33 Na ostatek wystawił sień
około przybytku i ołtarza, i zawiesił zasłonę w bramie
sieni. A tak dokończył Mojżesz roboty onej. 34 Tedy
okrył obłok namiot zgromadzenia, a chwała Pańska
napełniła przybytek. 35 Tak, iż nie mógł Mojżesz wnijść
do namiotu zgromadzenia; bo był nad nim obłok, a
chwała Pańska napełniła była przybytek. 36 A gdy
odstępował obłok od przybytku, ruszali się synowie
Izraelscy w ciągnieniu swem. 37 A jeźli nie odstępował
obłok, nie ruszali się aż do dnia, którego odstępował.
38 A obłok Pański bywał nad przybytkiem we dnie, a
ogień bywał w nocy nad nim przed oczyma wszystkiego
domu Izraelskiego, ilekroć ciągnęli.

Kapłańska

1 I wezwał Pan Mojżesza, i rzekł do niego z namiotu
zgromadzenia, mówiąc: 2 Mów do synów Izraelskich,
a rzecz im: Gdyby kto z was ofiarował ofiarę Panu, z
bydła, z wołów, i z drobnego bydła, ofiarować będziecie
ofiarę waszę. 3 Jeźli całopalona ofiara jego będzie z
rogatego bydła, samca zupełnego ofiarować będzie;
u drzwi namiotu zgromadzenia ofiarować go będzie
dobrowolnie przed obliczem Pańskiem. 4 I położy rękę
swą na głowę ofiary całopalenia, a będzie przyjemną
zań na oczyszczenie jego. 5 Zabije tedy cielca tego
kapłan przed obliczności Pańską; a synowie Aaronowi,
kapłani, ofiarować będą krew, a pokropią tą krwią
ołtarz z wierzchu w około, który jest przede drzwiami
namiotu zgromadzenia. 6 A wziąwszy skórę z ofiary
całopalenia rozrąbie ją na sztuki. 7 Potem nałożą
synowie Aarona kapłana, ogień na ołtarzu, a ułożą drwa
na ogień. 8 Potem porządnie włożą synowie Aaronowi,
kapłani, one sztuki, głowę, i tłustość, na drwa, które
są na ogniu, który jest na ołtarzu. 9 A wnętrzności
jego, i nogi jego, opłucze wodą, i zapali kapłan to
wszystko na ołtarzu; całopalenie jest ofiary ognistej ku
wdzięcznej wonności Panu. 10 A jeźliżby z drobnego
bydła kto chciał ofiarować z owiec albo z kóz, na ofiarę
całopalenia, samca zupełnego ofiarować będzie; 11 I
zabije go po bok ołtarza ku północy przed obliczności
Pańską; a pokropią synowie Aaronowi, kapłani, krwią
jego po wierzchu ołtarza w około. 12 I rozrąbie go na
sztuki, i głowę jego, i tłustość jego; a włoży je kapłan
porządnie na drwa, które są na ogniu, który jest na
ołtarzu. 13 A wnętrzności i nogi opłucze wodą; i będzie
ofiarował kapłan to wszystko, i zapali to na ołtarzu.
Całopalenie jest ofiary ognistej ku wdzięcznej wonności
Panu. 14 A jeźliby z ptastwa całopalenia ofiarę chciał
kto ofiarować Panu, tedy niech przyniesie z synogarlic,
albo z gołąbiąt ofiarę swoję. 15 A będzie ją ofiarował
kapłan na ołtarzu, i paznogciem nadrze głowę jego, i
zapali na ołtarzu, wycisnąwszy krew jego na stronie
ołtarza. 16 Odejmie też gardziel jego z pierzem jego,
a porzuci je blisko ołtarza ku wschodniej stronie, na
miejsce, gdzie popiół bywa; 17 I rozedrze mu skrzydła
jego, a wszakże ich nie oderwie; i spali to kapłan na
ołtarzu, na drwach, które są na ogniu; całopalenie jest
ofiary ognistej ku wdzięcznej wonności Panu.

2 Gdyby też kto ofiarować chciał dar ofiary śniednej
Panu, pszenna mąka będzie ofiara jego; i poleje
ją oliwą, i nakładzie na nią kadzidła. 2 I przyniesie
ją do synów Aaronowych, kapłanów, a weźmie stąd
pełną garść swoję tej pszennej mąki, i tej oliwy, ze
wszystkiem kadzidłem; i zapali to kapłan na pamiątkę jej
na ołtarzu; ofiara ognista jest ku wdzięcznej wonności
Panu; 3 Ale co zostanie od onej ofiary śniednej,
Aaronowi i synom jego będzie; najświętsza rzecz jest
z ognistych ofiar Panu. 4 A jeźlibyś też ofiarował dar
ofiary śniednej w piecu pieczonej, niechże będzie z
pszennej mąki placek przaśny zagnieciony w oliwie, i
kreple przaśne, pomazane oliwą. 5 Jeźliże zaś ofiarę
śniedną smażoną w pańwi ofiarować będziesz, niechże
będzie z mąki pszennej zagniecionej w oliwie, oprócz
zakwaszenia. 6 Połamiesz ją na kęsy, i polejesz ją
oliwą; ofiara to śniedna jest. 7 A jeźli ofiarę śniedną w
kotle zgotowaną ofiarować będziesz, z mąki pszennej
z oliwą będzie. 8 I przyniesiesz ofiarę śniedną z
tych rzeczy sprawioną Panu, i oddasz ją kapłanowi,
a odniesie ją na ołtarz. 9 I weźmie kapłan z onej
ofiary śniednej pamiątkę jej, i zapali na ołtarzu; ofiara
to ognista ku wdzięcznej wonności Panu. 10 A co
pozostanie od onej ofiary śniednej, Aaronowi i synom
jego będzie; najświętsza rzecz jest z ognistych ofiar
Panu. 11 Wszelka ofiara śniedna, którą ofiarować
będziecie Panu, bez kwasu będzie; bo żadnego kwasu i
żadnego miodu nie będziecie zapalać na ofiarę ognistą
Panu. 12 Tylko w ofiarach pierwiastek ofiarować to
będziecie Panu; ale na ołtarz nie będziecie ich kłaść
ku wdzięcznej wonności. 13 Każdy dar ofiary twojej
śniednej solą posolisz a nie odejmiesz soli przymierza
Boga twojego od ofiary twojej śniednej; przy każdej
ofierze twojej ofiarować będziesz sól. 14 A jeźli ofiarować
będziesz ofiarę śniedną z pierwszych urodzajów Panu,
świeże kłosy uprażysz ogniem, a zboże wykruszone z
kłosów świeżych ofiarować będziesz na ofiarę śniedną
pierwszych urodzajów twoich; 15 I nalejesz na nią oliwy,
a nakładziesz na nią kadzidła; bo ofiara śniedna jest. 16
Tedy zapali kapłan pamiątkę jej ze zboża wykruszonego
jej, i z oliwy jej, ze wszystkiem kadzidłem jej; bo ofiara
ognista jest Panu.

3 A jeźliby ofiara spokojna była ofiara jego, a byłaby
z rogatego bydła, ofiarować będzie samca, albo
samicę; zupełnie ofiarować je będzie przed obliczem
Pańskiem. 2 I położy rękę swą na głowę ofiary
swojej, i zabije ją kapłan przede drzwiami namiotu
zgromadzenia; i wyleją synowie Aaronowi, kapłani,
krew na wierzch ołtarza w około. 3 Potem ofiarować
będzie z ofiary spokojnej paloną ofiarę Panu; tłustość
okrywającą wnętrzności, i wszystkę tłustość, która jest
na wnętrznościach. 4 Obie też nerki z tłustością, która
jest na nich, i na polędwicach, i odzieczkę, która na
wątrobie, z nerkami odejmie. 5 I zapalą to synowie
Aaronowi na ołtarzu, pospołu z ofiarą całopalenia, która
będzie na drwach, które są na ogniu; ofiara to ognista
ku wdzięcznej wonności Panu. 6 Ale jeźliby z drobnego
bydła była ofiara jego na ofiarę spokojną Panu, samca
albo samicę zupełne ofiarować je będzie. 7 Jeźliby

baranka ofiarował na ofiarę swoję, ofiarować go będzie
przed obliczem Pańskiem. 8 A włoży rękę swą na głowę
ofiary swojej, i zabije ją przed namiotem zgromadzenia;
i wyleją synowie Aaronowi krew jej na wierzch ołtarza
w około. 9 I będzie ofiarował z ofiary spokojnej ofiarę
ognistą Panu, tłustość jej, ogon cały, który od grzbietu
odejmie, także i tłustość, okrywającą wnętrzności, i
wszystkę tłustość, która jest na wnętrznościach. 10
Obie też nerki z tłustością, która jest na nich, i na
polędwicach, i odzieczkę, która na wątrobie, z nerkami
odejmie. 11 I zapali to kapłan na ołtarzu, pokarm to
jest ofiary ognistej Panu. 12 Jeźliby zaś koza była
ofiarą jego, tedy ją ofiarować będzie przed obliczem
Pańskiem. 13 I położy rękę swoję na głowę jej, i zabije
ją przed namiotem zgromadzenia, i wyleją synowie
Aaronowi krew jej na wierzch ołtarza w około. 14 I
ofiarować będzie z niej ofiarę swoję na ofiarę ognistą
Panu, tłustość okrywającą wnętrzności, i wszystkę
tłustość, która jest na wnętrznościach. 15 Obie też
nerki z tłustością która jest na nich i na polędwicach, i
odzieczkę która na wątrobie, z nerkami odejmie. 16
I zapali to kapłan na ołtarzu, pokarm to jest ofiary
ognistej na wdzięczną wonność; bo wszystka tłustość
jest Pańska. 17 Prawem wiecznem w narodziech
waszych, we wszystkich mieszkaniach waszych, żadnej
tłustości i żadnej krwi jeść nie będziecie.

4 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 2 Mów do
synów Izraelskich, a rzecz: Gdyby kto zgrzeszył
z niewiadomości, przeciw któremu ze wszystkich
przykazań Pańskich, czyniąc, czego by czynić nie
miał, a przestąpiłby jedno z nich, 3 Jeźliby kapłan
pomazany zgrzeszył jako jeden z ludu pospolitego,
tedy niech ofiaruje za grzech swój, którego się
dopuścił, cielca młodego zupełnego Panu na ofiarę
za grzech. 4 I przywiedzie cielca onego do drzwi
namiotu zgromadzenia przed obliczność Pańską, a
włoży rękę swoję na głowę onego cielca, i zabije go
przed obliczem Pańskiem. 5 Tedy weźmie kapłan
pomazany ze krwi onego cielca, i wniesie ją do namiotu
zgromadzenia. 6 Potem omoczy kapłan palec swój
we krwi, a kropić będzie oną krwią siedem kroć
przed obliczem Pańskiem przed zasłoną świątnicy.
7 I pomaże kapłan krwią oną rogi ołtarza kadzenia
wonnego, przed obliczem Pańskiem, który jest w
namiocie zgromadzenia, a ostatek krwi onego cielca
wyleje u spodku ołtarza całopalenia, który jest u drzwi
namiotu zgromadzenia. 8 Wszystkę zaś tłustość cielca
tego za grzech ofiarowanego wyjmie z niego tłustość
okrywającą wnętrzności i wszystkę tłustość, która jest
na wnętrznościach. 9 Obie też nerki z tłustością,
która jest na nich, i na polędwicach, i odzieczkę,
która jest na wątrobie i na nerkach, odejmie. 10 Jako
odejmują z wołu ofiary spokojnej, i zapali to kapłan
na ołtarzu całopalonych ofiar. 11 Skórę zaś cielca
tego, i wszystko mięso jego z głową jego i z nogami
jego i z wnętrznościami jego i z gnojem jego 12 Owa,
całego cielca wyniesie precz za obóz na miejsce czyste,
tam gdzie się wysypuje popiół, i spali go na drwach
ogniem, gdzie wysypują popiół, tam spalony będzie.
13 Jeźliby też wszystko zgromadzenie Izraelskie z
nieobaczenia zgrzeszyło, a byłaby rzecz zakryta od
oczu zgromadzenia tego, i uczyniliby przeciw któremu
ze wszystkich przykazań Pańskich, coby być nie miało,
a byliby winni, 14 I poznaliby grzech, którym zgrzeszyli,
ofiarować będzie ono zgromadzenie cielca młodego
na ofiarę za grzech, a przywiodą go przed namiot
zgromadzenia, 15 I położą starsi zgromadzenia ręce
swe na głowę cielca onego przed obliczem Pańskiem
i zabiją tegoż cielca przed obliczem Pańskiem. 16
Tedy wniesie kapłan pomazany, ze krwi cielca onego
do namiotu zgromadzenia, 17 I omoczy kapłan palec
swój w onej krwi, a będzie nią kropił siedem kroć
przed obliczem Pańskiem, przed zasłoną. 18 A oną
krwią pomaże rogi ołtarza, który jest przed obliczem
Pańskiem, w namiocie zgromadzenia; a ostatek krwi
wyleje u spodku ołtarza całopalenia, który jest u drzwi
namiotu zgromadzenia. 19 Wszystkę też tłustość jego
wyjmie z niego, i zapali na ołtarzu. 20 I uczyni z tem
cielcem, jako uczynił z cielcem, za grzech ofiarowanym,
tak uczyni z nim; a tak oczyści je kapłan, i będzie im
odpuszczono. 21 Potem wyniesie cielca onego precz
za obóz, i spali go, jako spalił cielca pierwszego. Tać
jest ofiara za grzech zgromadzenia. 22 Jeźliby książę
zgrzeszył, i uczynił przeciw któremu ze wszystkich
przykazań Pana Boga swego, coby być nie miało, a
to z nieobaczenia, a byłby winien: 23 I byłby jawny
grzech jego, którym zgrzeszył, przywiedzie na ofiarę
swoję kozła z kóz, samca zupełnego; 24 I położy
rękę swoję na głowę tegoż kozła, i zabije go na
miejscu, gdzie biją ofiary na całopalenie, przed obliczem
Pańskiem. Ofiara to jest za grzech. 25 I weźmie kapłan
ze krwi ofiary za grzech na palec swój, a pomaże
rogi ołtarza całopalonych ofiar, a ostatek krwi jego
wyleje u spodku ołtarza całopalenia. 26 Wszystkę zaś
tłustość jego zapali na ołtarzu, jako i tłustość ofiary
spokojnej; a tak oczyści go kapłan od grzechu jego i
będzie mu odpuszczony. 27 A jeźliby kto zgrzeszył z
ludu pospolitego z nieobaczenia, a uczyniłby przeciw
któremu z przykazań Pańskich, coby być nie miało, i
byłby winien, 28 A byłby znajomy grzech jego, którym
zgrzeszył, przywiedzie ofiarę swoję, kozę z kóz, zupełną
samicę, za grzech swój, którego się dopuścił. 29 A
położywszy rękę swą na głowę tej ofiary za grzech,
zabije tę ofiarę za grzech na miejscu ofiar całopalonych.
30 Potem wziąwszy kapłan ze krwi onej na palec swój,

pomaże rogi ołtarza całopalonych ofiar, a ostatek krwi
jej wyleje u spodku onegoż ołtarza. 31 Wszystkę także
tłustość jej odejmie, jako się odejmuje tłustość od ofiary
spokojnej, i spali to kapłan na ołtarzu ku wdzięcznej
wonności Panu; a tak oczyści go kapłan, i będzie mu
odpuszczono. 32 A jeźliby owcę przywiódł na ofiarę
swoję za grzech, samicę zupełną niech przywiedzie.
33 I włoży rękę swą na głowę onej ofiary za grzech, i
zabije ją na ofiarę za grzech na miejscu, gdzie zabijają
ofiary całopalenia. 34 Potem weźmie kapłan onej krwi
z ofiary za grzech na palec swój, i pomaże rogi u
ołtarza palonych ofiar, a ostatek krwi jej wyleje u spodku
onego ołtarza. 35 I wszystkę tłustość jej odejmie, jako
odejmują tłustość baranka z ofiary spokojnej, i spali
ją kapłan na ołtarzu na całopaloną ofiarę Panu. A tak
oczyści go kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył, i
będzie mu odpuszczony.

5 Jeźliby też człowiek zgrzeszył, żeby słyszał głos
bluźnierstwa, a byłby świadkiem tego, co albo
widział, albo słyszał, a nie oznajmiłby, poniesie karanie
za nieprawość swoję. 2 Albo jeźliby się kto dotknął
rzeczy nieczystej, bądź ścierwu zwierza nieczystego,
bądź ścierwu bydlęcia nieczystego, bądź ścierwu
gadziny nieczystej, a byłoby to zakryto przed nim,
przecię nieczysty będzie, i winien jest. 3 Albo jeźliby
się kto dotknął nieczystości człowieczej, jakażbykolwiek
była nieczystość jego, przez którą się nieczystym stawa,
a byłoby to skryto przed nim, i dowiedziałby się, winien
jest. 4 Albo jeźliby kto przysiągł wymówiwszy usty,
że źle albo dobrze uczynił, o wszystko, co wymawia
człowiek z przysięgą, a byłoby to skryto przed nim i
dowiedziałby się potem, że winien jest w jednej rzeczy
z tych: 5 Będąc tedy winien w jednej rzeczy z tych,
wyzna grzech swój; 6 I przywiedzie ofiarę za winę
swoję Panu za grzech swój, którym zgrzeszył, samicę z
drobnego bydła, owcę, albo kozę za grzech, a oczyści
go kapłan od grzechu jego. 7 A jeźliby nie przemógł
ofiarować bydlątka, tedy przyniesie ofiarę za występek
swój, którym zgrzeszył, parę synogarlic, albo parę
gołąbiąt Panu, jedno na ofiarę za grzech, a drugie na
ofiarę całopalenia; 8 I przyniesie je do kapłana, a on
naprzód ofiarować będzie to, co ma być na ofiarę za
grzech, i paznogciem nadrze głowę jego ku szyi, ale jej
nie oderwie. 9 I pokropi krwią z ofiary za grzech stronę
ołtarza, a ostatek onej krwi wyciśnie u spodku ołtarza.
Ofiara to za grzech jest. 10 Z drugiego zasię uczyni
ofiarę całopalenia według zwyczaju. A tak oczyści go
kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył, a będzie mu
odpuszczony. 11 A jeźliby nie przemógł ofiarować parę
synogarlic, albo parę gołąbiąt, tedy przyniesie ofiarę
swoję za to, co zgrzeszył, dziesiątą część efy mąki
pszennej na ofiarę za grzech, nie naleje na nię oliwy, ani
włoży na nię kadzidła; bo jest ofiara za grzech. 12 A gdy
ją przyniesie do kapłana, tedy nabrawszy kapłan z niej
pełną garść swoję na pamiątkę jego, spali ją na ołtarzu
mimo ofiarę ognistą Panu; ofiara to za grzech jest. 13 I
oczyści go kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył w
którejkolwiek z tych rzeczy, a będzie mu odpuszczony;
a ostatek będzie kapłanowi, jako przy ofierze śniednej.
14 Nad to rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 15 Gdyby
człowiek przestąpił przestępstwem, a zgrzeszyłby z
niewiadomości, ujmując rzeczy poświęconych Panu,
tedy przywiedzie ofiarę za występek swój Panu, barana
zupełnego z drobnego bydła według oszacowania
twego, za dwa sykle srebra według sykla świątnicy,
na ofiarę za występek. 16 A to, coby wziął z
poświęconych rzeczy, wróci, i piątą część nadto przyda
i odda kapłanowi; a kapłan go oczyści przez barana
ofiary za grzech, a będzie mu odpuszczono. 17
Jeźliby też człowiek zgrzeszył, uczyniwszy przeciw
któremukolwiek z przykazań Pańskich, coby nie miało
być, z niewiadomości, a byłby winien, poniesie karanie
za nieprawość swoję. 18 Tedy przywiedzie barana
zupełnego z drobnego bydła według szacunku twojego,
na ofiarę za występek do kapłana; i oczyści go kapłan
od niewiadomości jego, której się dopuścił nie wiedząc,
a będzie mu odpuszczono. 19 Ofiara to za występek
jest, którym wystąpił przeciwko Panu.

6 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Gdyby
człowiek zgrzeszył, a występkiem wystąpił przeciwko
Panu, a zaprzałby rzeczy sobie zwierzonej, i do
schowania danej, alboby co wydarł, alboby gwałtem
wziął od bliźniego swego; 3 Także jeźliby rzecz zgubioną
znalazł, a zaprzałby jej, alboby też przysiągł fałszywie
o którąkolwiek rzecz z tych, które czyni człowiek,
grzesząc przez nię; 4 Gdyby tedy zgrzeszył, a winien
był, wróci rzecz, którą wydarł, albo którą gwałtem
wziął, albo też rzecz sobie powierzoną albo rzecz
zgubioną, którą znalazł; 5 Albo też o cobykolwiek
fałszywie przysiągł: tedy wróci to całe, i piątą część
do tego przyda temu, czyje było to; wróci w dzień
ofiary za grzech swój. 6 A ofiarę za występek swój
przywiedzie Panu, barana zupełnego z drobnego bydła
według oszacowania twego na ofiarę za grzech do
kapłana. 7 I oczyści go kapłan przed Panem, a będzie
mu odpuszczona każda z tych rzeczy, którą uczynił, i
był jej winien. 8 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 9
Rozkaż Aaronowi i synom jego, i rzecz: Tać będzie
ustawa ofiary całopalenia; ofiara całopalenia jest od
palenia na ołtarzu, przez całą noc aż do poranku;
bo ogień na ołtarzu ustawicznie gorzeć będzie. 10 I
oblecze się kapłan w odzienie swoje lniane, i ubiory
lniane oblecze na ciało swoje, i zbierze popiół, gdy
spali ogień ofiarę całopalenia na ołtarzu, a wysypie

go podle ołtarza. 11 Potem zewlecze szaty swe, i
oblecze się w szaty inne, a wyniesie popiół on za obóz
na miejsce czyste. 12 A ogień na ołtarzu ustawicznie
gorzeć będzie, nie będzie gaszony; a będzie zapalał
na nim kapłan drwa na każdy poranek, i włoży nań
ofiarę całopalenia, a palić będzie na nim tłustość ofiar
spokojnych. 13 Ogień ustawicznie będzie gorzał na
ołtarzu, nie będzie gaszony. 14 A tać też jest ustawa
ofiary śniednej, którą ofiarować będą synowie Aaronowi
przed obliczem Pańskiem u ołtarza. 15 Weźmie garść
swoję pszennej mąki z tej ofiary śniednej, i z oliwy
jej ze wszystkiem kadzidłem, które będzie na ofierze
śniednej, i to spali na ołtarzu ku wdzięcznej wonności
na pamiątkę jej Panu. 16 A co zostanie z niej, jeść
będą Aaron i synowie jego; bez kwasu jedzone będzie
na miejscu świętem; w sieni namiotu zgromadzenia
jeść to będą. 17 Nie będą tego ważyć z kwasem
bo za dział ich dałem im to, z ofiar moich ognistych;
rzecz najświętsza to jest jako i ofiara za grzech, i jako
ofiara za występek. 18 Każdy mężczyzna z synów
Aaronowych jeść to będzie; ustawa to wieczna w
narodziech waszych o palonych ofiarach Pańskich;
wszystko, co się ich dotknie, poświęcone będzie. 19
Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 20 Tać jest
ofiara Aarona, i synów jego, którą ofiarować będą Panu
w dzień pomazania swego: dziesiątą część efy mąki
pszennej za ofiarę śniedną ustawiczną, połowę jej rano,
a połowę jej w wieczór. 21 W pańwi z oliwą będzie
gotowana; smażoną przyniesiesz ją, usmażoną ofiarę
śniedną w sztukach ofiarować będziesz ku wdzięcznej
wonności Panu. 22 A kapłan pomazany z synów jego
po nim ofiarować ją będzie; ustawa to wieczna Panu,
wszystka spalona będzie. 23 I każda śniedna ofiara
kapłańska, wszystka spalona będzie; nie będą jej jeść.
24 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 25 Mów do
Aarona, i synów jego, a rzecz: Ta będzie ustawa ofiary
za grzech: Na miejscu, gdzie biją ofiary całopalenia,
będzie zabita ofiara za grzech przed Panem; rzecz
najświętsza jest. 26 Kapłan, który by ją ofiarował za
grzech, jeść ją będzie; na miejscu świętem jedzona
będzie; w sieni namiotu zgromadzenia. 27 Wszystko, co
się dotknie mięsa jej, będzie poświęcone; a jeźliby krwią
jej szata pokropiona była, co się pokropiło, omyjesz na
miejscu świętem. 28 Naczynie też gliniane, w którem
by ją warzono, stłuczone będzie; a jeźliby w naczyniu
miedzianem warzona była, wytrą je, i wymyją wodą.
29 Wszelki mężczyzna z kapłanów jeść ją będzie;
najświętsza to rzecz jest. 30 A żadna ofiara za grzech,
której krew wnaszana bywa do namiotu zgromadzenia
dla oczyszczenia w świątnicy, nie będzie jedzona, ale
ogniem spalona będzie.

7 Tać jest ustawa ofiary za występek, która jest
najświętsza. 2 Na miejscu, gdzie biją ofiary
całopalenia, zabiją ofiarę za występek, a krwią jej
pokropią ołtarz z wierzchu w około. 3 A wszystkę tłustość
jej ofiarować będzie z niej, ogon i tłustość okrywającą
wnętrzności; 4 Obiedwie też nerki z tłustością, która
jest na nich, i na polędwicach, i odzieczkę, która jest
na wątrobie i na nerkach, odejmie. 5 I spali to kapłan
na ołtarzu na ofiarę ognistą Panu; ofiara to jest za
występek. 6 Wszelki mężczyzna z kapłanów będzie
ją jadł, na miejscu świętem jedzona będzie; rzecz to
najświętsza. 7 Jako ofiara za grzech, tak ofiara za
występek jednaką ustawę mają; kapłanowi, który by
go oczyszczał, należeć będzie. 8 Kapłanowi, który by
czyję ofiarę całopaloną ofiarował, skóra tejże ofiary,
którą ofiarował, należeć będzie. 9 Także każda ofiara
śniedna w piecu upieczona, i wszystko, co na pańwi
albo w kotle gotowane będzie, kapłanowi, który to
ofiaruje, należeć będzie. 10 Przytem wszelaka ofiara
śniedna, zagnieciona z oliwą albo prażona, wszystkim
synom Aaronowym należeć będzie, tak jednemu, jako
drugiemu. 11 Tać też jest ustawa ofiary spokojnej,
którą będą ofiarowali Panu. 12 Jeźliby kto ofiarował na
ofiarę dziękczynienia, tedy ofiarować będzie na ofiarę
dziękczynienia placki przaśne, zagniatane z oliwą, i
kreple przaśne, pomazane oliwą, i mąkę pszenną,
smażoną z temi plackami w oliwie zagniecionemi. 13
Przy tych plackach będzie też chleb kwaszony ofiarował
na ofiarę swoję z ofiarą dziękczynienia spokojnych ofiar
swoich. 14 I będzie ofiarował z niego jeden chleb z
każdej ofiary na podnoszenie Panu. Kapłanowi, który
kropi krwią ofiar spokojnych, należeć to będzie. 15
Mięso zaś ofiary dziękczynienia, która jest spokojna,
w dzień ofiarowania ofiary jego jedzone będzie; nie
zostawią z niego nic do jutra. 16 A jeźliby kto ślubną albo
dobrowolną przyniósł ofiarę swoją, w dzień ofiarowania
ofiary jego jedzone będzie; a nazajutrz, coby zostało
z niej, zjedzą. 17 Ale jeźliby co zostało mięsa z tej
ofiary do trzeciego dnia, ogniem spalone będzie. 18 A
jeźliby kto przecię jadł mięso tej ofiary spokojnej dnia
trzeciego, nie będzie przyjemny ten, który ją ofiarował;
nie będzie mu płatna, owszem obrzydliwością będzie;
a kto by jadł z niej, nieprawość swoję poniesie. 19
Mięso też, które by się dotknęło czego nieczystego, nie
będzie jedzone, ale ogniem spalone będzie; mięso zaś
inne, każdy czysty jeść je będzie. 20 A ktobykolwiek
jadł mięso z ofiary spokojnej, ofiarowanej Panu, a byłby
nieczysty, wytracony będzie człowiek ten z ludu swego.
21 Jeźliby się też kto dotknął czego nieczystego, bądź
nieczystości człowieczej, bądź nieczystości bydlęcej,
bądź jakiejkolwiek obrzydliwości nieczystej, a jadłby
mięso z ofiary spokojnej, ofiarowanej Panu, tedy
wytracony będzie człowiek ten z ludu swego. 22 Rzekł

jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc: 23 Powiedz synom
Izraelskim, i rzecz: Żadnej tłustości z wołu, ani z owiec,
ani z kozy, nie będziesz jadł, 24 Aczkolwiek tłustość
bydlęcia zdechłego, albo tłustość rozszarpanego może
być do wszelakiej potrzeby; ale jeść jej żadnym
sposobem nie będziecie. 25 Albowiem ktobykolwiek
jadł tłustość z bydlęcia, które ofiarować będzie człowiek
na ofiarę ognistą Panu, niechaj wytracony będzie
człowiek ten, który jadł, z ludu swego. 26 Także żadnej
krwi jeść nie będziecie we wszystkich mieszkaniach
waszych, tak z ptaków, jako i z bydląt. 27 Wszelki
człowiek, który by jadł jakąkolwiek krew, wytracony
będzie człowiek on z ludu swego. 28 Rzekł jeszcze Pan
do Mojżesza, mówiąc: 29 Mów do synów Izraelskich,
a rzecz im: Kto by ofiarował ofiarę spokojną swoję
Panu, przyniesie ofiarę swoję Panu z ofiary spokojnej
swojej. 30 Ręka jego przyniesie ofiarę ognistą Panu;
tłustość z mostkiem przyniesie, a mostek niech będzie
tam i sam obracany na ofiarę przed Panem. 31 Potem
spali kapłan tłustość na ołtarzu; ale mostek zostanie
Aaronowi i synom jego. 32 A łopatkę prawą oddacie na
podnoszenie kapłanowi z ofiar spokojnych waszych.
33 Kto też z synów Aaronowych ofiarować będzie
krew ofiar spokojnych i tłustość, temu się dostanie
łopatka prawa działem. 34 Albowiem mostek sam i tam
obracania, i łopatkę podnoszenia, wziąłem od synów
Izraelskich z ofiar ich spokojnych, i dałem je Aaronowi
kapłanowi, i synom jego prawem wiecznem od synów
Izraelskich. 35 Toć jest dział pomazanego Aarona, i
pomazanych synów jego z ofiar ognistych Pańskich, od
dnia, któregom im przystąpić rozkazał ku sprawowaniu
urzędu kapłańskiego Panu. 36 I rozkazał Pan, aby im
to dawano było od dnia, którego je pomazał, od synów
Izraelskich prawem wiecznem w narodziech ich. 37
Tać jest ustawa ofiary całopalenia, ofiary śniednej, i
ofiary za grzech, i za występek, i poświęcenia, i ofiary
spokojnej. 38 Którą rozkazał Pan Mojżeszowi na górze
Synaj, dnia, którego przykazywał synom Izraelskim,
aby ofiarowali ofiary swe Panu na puszczy Synaj.

8 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Weźmij
Aarona i syny jego z nim, i szaty ich, i olejek
pomazywania, i cielca na ofiarę za grzech, i dwa barany,
i kosz chlebów przaśnych. 3 A wszystek lud zbierz
do drzwi namiotu zgromadzenia. 4 I uczynił Mojżesz,
jako mu rozkazał Pan; i zebrał się wszystek lud do
drzwi namiotu zgromadzenia. 5 Tedy rzekł Mojżesz
do zgromadzenia: Toć jest słowo, które rozkazał Pan
czynić. 6 A kazawszy przystąpić Mojżesz Aaronowi
i synom jego, omył je wodą; 7 I oblekł go w suknią,
a opasał go pasem, i odział go płaszczem, i na
wierzch włożył nań naramiennik, i przypasał go pasem
naramiennika, i opasał go nim. 8 Włożył też nań
napierśnik, i przyprawił do niego Urim i Tummim.
9 Także włożył czapkę na głowę jego, a włożył na
czapkę na przodek blachę złotą, koronę świętą, jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi. 10 Wziął też Mojżesz olejek
pomazywania, i pomazał przybytek, i wszystkie rzeczy,
które w nim były, i poświęcił je. 11 Potem pokropił nim
ołtarz siedem kroć, i pomazał ołtarz ze wszystkiem
naczyniem jego, i wannę, i stolec jej, aby je poświęcił.
12 Wlał także olejku pomazywania na głowę Aaronowę,
i pomazał go na poświęcenie jego. 13 Zatem rozkazał
Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblókłszy
je w szaty, opasał je pasem, i włożył na nie czapki,
jako był Pan rozkazał Mojżeszowi. 14 Tamże przywiódł
cielca ku ofierze za grzech; i włożyli Aaron i synowie
jego ręce swe na głowę cielca ofiary za grzech. 15
I zabił go Mojżesz, a wziąwszy krwi jego, pomazał
rogi ołtarza w około palcem swym, i oczyścił ołtarz.
Ostatek zaś krwi wylał u spodku ołtarza, i poświęcił go
dla oczyszczania na nim. 16 Wziął potem wszystkę,
tłustość, która na wnętrznościach była, i odzieczkę z
wątroby, i dwie nerki z tłustością ich, i spalił to Mojżesz
na ołtarzu. 17 A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z
gnojem jego spalił ogniem precz za obozem, jako był
Pan rozkazał Mojżeszowi. 18 Potem przywiódł barana
na ofiarę całopalenia; i włożyli Aaron i synowie jego
ręce swe na głowę tego barana. 19 I zabił go Mojżesz
a pokropił krwią jego ołtarz z wierzchu w około. 20 A
barana porąbał na sztuki jego, i spalił Mojżesz głowę, i
sztuki i tłustość. 21 A wnętrzności i nogi opłukał wodą;
i tak spalił Mojżesz wszystkiego barana na ołtarzu.
Całopalenie to jest ku wdzięcznej wonności, ofiara
ognista jest Panu, jako był Pan rozkazał Mojżeszowi.
22 Potem kazał przywieść barana drugiego, barana
poświęcenia; i włożyli Aaron i synowie jego ręce swoje
na głowę tegoż barana. 23 A zabiwszy go Mojżesz
wziął ze krwi jego, i pomazał nią koniec prawego ucha
Aaronowego, i wielki palec prawej ręki jego, także palec
wielki prawej nogi jego. 24 Rozkazał też przystąpić
synom Aaronowym, i pomazał Mojżesz onąż krwią
koniec ucha ich prawego, i palce wielkie ich prawej ręki,
i palce wielkie nogi ich prawej; i wylał Mojżesz krew
na wierzch ołtarza w około. 25 Potem wziął tłustość i
ogon, i wszystkę tłustość, która jest około wnętrzności,
i odzieczkę z wątroby, i dwie nerki z tłustością ich i
łopatkę prawą. 26 Także z kosza przaśnych chlebów,
które były przed Panem, wziął placek przaśny jeden, i
bochen chleba z oliwą jeden, i krepel jeden, a położył
je na onych tłustościach i na łopatce prawej. 27 I
dał to wszystko w ręce Aaronowi i w ręce synów
jego, i obracał to tam i sam za ofiarę obracania przed
Panem. 28 Potem ono wziął Mojżesz z rąk ich, a
spalił na ołtarzu na całopalenie; poświęcenie to jest na
wdzięczną wonność, ofiara ognista jest Panu. 29 Wziął

też Mojżesz mostek, i obracał go sam i tam za ofiarę
obracania przed Panem; a z barana poświęcenia dostał
się Mojżeszowi dział, jako mu był rozkazał Pan. 30
Wziął jeszcze Mojżesz olejku pomazywania i krwi, która
była na ołtarzu, a pokropił Aarona i szaty jego, także
syny jego, i szaty synów jego z nim. A tak poświęcił
Aarona i szaty jego, i syny jego, i szaty synów jego z
nim. 31 I rzekł Mojżesz do Aarona, i do synów jego:
Warzcie to mięso u drzwi namiotu zgromadzenia, i tam
je jedzcie, i chleb, który jest w koszu poświęcenia,
jakom przykazał, mówiąc: Aaron i synowie jego będą
je jedli. 32 A coby zostało z mięsa i z chleba, ogniem
spalicie. 33 A ze drzwi namiotu zgromadzenia nie
wychodźcie przez siedem dni, aż do dnia, którego się
wypełni czas poświęcenia waszego; bo przez siedem
dni poświęcane będą ręce wasze. 34 Jako się stało
dziś, tak przykazał Pan czynić na oczyszczenie wasze.
35 Przetoż przy drzwiach namiotu zgromadzenia trwać
będziecie we dnie i w nocy przez siedem dni, a strzec
będziecie rozrządzenia Pańskiego, abyście nie pomarli;
bo mi tak rozkazano. 36 I uczynili Aaron i synowie jego
to wszystko, co im rozkazał Pan przez Mojżesza.

9 I stało się dnia ósmego, wezwał Mojżesz Aarona
i synów jego, i starszych Izraelskich. 2 I rzekł do
Aarona: Weźmij sobie cielca młodego na ofiarę za
grzech, i barana na ofiarę całopalenia, oboje zupełne, i
ofiaruj je przed obliczem Pańskiem. 3 Do synów zaś
Izraelskich rzeczesz, mówiąc: Weźmijcie kozła z kóz na
ofiarę za grzech, i cielca, i barana, roczniaki zupełne,
zdrowe, na ofiarę całopalenia; 4 Także wołu, i barana
na ofiary spokojne ku ofiarowaniu przed Panem, i ofiarę
śniedną nagniecioną z oliwą; albowiem się wam dziś
Pan ukaże. 5 I przynieśli, co rozkazał Mojżesz, przed
namiot zgromadzenia; a przystąpiwszy wszystek lud,
stanął przed Panem. 6 Zatem rzekł Mojżesz: Tać jest
rzecz, którą wam Pan rozkazał; czyńcież ją, a ukaże się
wam chwała Pańska. 7 Rzekł zaś Mojżesz do Aarona:
Przystąp do ołtarza, a uczyń ofiarę za grzech swój, i
ofiarę paloną twoję, a wykonaj oczyszczenie za się i
za lud; uczyń też ofiarę od ludu, i uczyń oczyszczenie
za lud, jako rozkazał Pan. 8 Tedy przystąpił Aaron
do ołtarza, i zabił cielca na ofiarę za grzech swój. 9 I
podali mu synowie Aaronowi krew, który omoczywszy
palec swój we krwi pomazał rogi ołtarza, a ostatek
krwi wylał u spodku ołtarza; 10 Ale tłustość z nerkami,
i odzieczkę z wątrobą z ofiary za grzech spalił na
ołtarzu, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi; 11 Mięso
zaś i skórę spalił ogniem precz za obozem. 12 Zabił też
ofiarę całopalenia; i podali mu synowie Aaronowi krew,
którą pokropił wierzch ołtarza w około. 13 Przynieśli
mu też ofiarę całopalenia, i sztuki jej i głowę jej; a
spalił ją na ołtarzu; 14 Omył też wnętrzności, i nogi,
i spalił je z ofiarą całopalenia na ołtarzu. 15 Potem
sprawował ofiarę wszystkiego ludu, i wziął kozła na
ofiarę za grzech ludu, którego zabił, i ofiarował go,
jako i pierwszego. 16 Ofiarował też ofiarę całopalenia, i
uczynił jej według zwyczaju. 17 Ofiarował też ofiarę
śniedną, a wziąwszy z niej pełną garść swoję, spalił na
ołtarzu oprócz ofiary całopalenia porannej. 18 Zabił też
wołu, i barana na ofiarę spokojną, która była za lud; i
podali mu synowie Aaronowi krew, którą pokropił ołtarz
z wierzchu około. 19 Podali mu także tłustość z wołu,
i z barana ogon, i tłustość okrywającą wnętrzności i
nerki, i odzieczkę z wątroby. 20 Włożyli też tłustości na
mostek, i spalili też tłustość na ołtarzu; 21 Ale mostek
i łopatkę prawą obracał Aaron tam i sam na ofiarę
obracania przed obliczem Pańskiem, jako był Pan
rozkazał Mojżeszowi. 22 Tedy podniósłszy Aaron ręce
swe do ludu błogosławił im, a zstąpił od ofiarowania
ofiary za grzech, i ofiary całopalenia, i ofiary spokojnej.
23 I wszedł Mojżesz i Aaron do namiotu zgromadzenia,
a wszedłszy błogosławili ludowi; i okazała się chwała
Pańska wszystkiemu ludowi; 24 Bo zstąpiwszy ogień od
oblicznośći Pańskiej spalił na ołtarzu ofiarę całopalenia
i tłustości; co gdy widział wszystek lud, wykrzykali a
padali na twarzy swoje.

10 Tedy synowie Aaronowi, Nadab i Abiju, wziąwszy
każdy kadzielnicę swoję, włożyli w nią ognia,
i włożywszy nań kadzidła ofiarowali przed obliczem
Pańskiem ogień obcy, czego im był nie rozkazał. 2
Przetoż wyszedłszy ogień od twarzy Pańskiej, poraził
je; i pomarli przed Panem. 3 Zatem rzekł Mojżesz do
Aarona: Toć to jest, co powiedział Pan, mówiąc: W
tych, którzy przystępują do mnie, poświęcony będę, i
przed obliczności wszystkiego ludu uwielbiony będę;
i zamilkł Aaron. 4 Tedy wezwał Mojżesz Misaela i
Elisafana, synów Husyjela, stryja Aaronowego, i rzekł
do nich: Przystąpcie, a wynieście bracią waszę z
świątnicy precz za obóz. 5 Przyszli tedy, a wynieśli je i
z szatami ich precz za obóz, jako był rozkazał Mojżesz.
6 Rzekł potem Mojżesz do Aarona i do Eleazara i do
Itamara, synów jego: Głów waszych nie obnażajcie,
ani szat swych rozdzierajcie, byście nie pomarli, a Bóg
nie rozgniewał się na wszystko zgromadzenie. Ale
bracia wasi, wszystek dom synów Izraelskich, niech
płaczą tego spalenia, które uczynił Pan. 7 Ze drzwi też
namiotu zgromadzenia nie wychodźcie, byście snać nie
pomarli; albowiem olejek pomazania Pańskiego jest na
was. I uczynili według rozkazania Mojżeszowego. 8
Zatem rzekł Pan do Aarona, mówiąc: 9 Wina i napoju
mocnego nie będziesz pił, ty i synowie twoi z tobą, gdy
będziecie mieli wchodzić do namiotu zgromadzenia,
abyście nie pomarli; ustawa to wieczna będzie w
narodziech waszych; 10 Abyście rozeznawać mogli

między rzeczą świętą, i między rzeczą pospolitą, i
między rzeczą nieczystą, i między rzeczą czystą; 11
Ażebyście nauczali synów Izraelskich wszystkich ustaw,
które im rozkazał Pan przez Mojżesza. 12 Mówił potem
Mojżesz do Aarona i do Eleazara i Itamara, synów
jego, którzy byli pozostali: Weźmijcie ofiarę śniedną,
która została od ognistych ofiar Pańskich, a jedzcie
ją z przaśnikami przy ołtarzu; bo rzecz najświętsza
jest. 13 Przetoż jeść ją będziecie na miejscu świętem,
bo to prawo twoje, i prawo synów twoich, z ognistych
ofiar Pańskich; bo mi tak rozkazano. 14 Także mostek
obracania, i łopatkę podnoszenia będziecie jedli na
miejscu czystem, ty i synowie twoi, i córki twoje z tobą;
albowiem to prawem tobie, i prawem synom twoim
dano z ofiar spokojnych synów Izraelskich. 15 Łopatkę
podnoszenia, i mostek obracania z ofiarami ognistemi, i
tłustością przyniosą, aby je tam i sam obracano przed
obliczem Pańskiem; a to będzie tobie i synom twoim z
tobą prawem wiecznem, jako rozkazał Pan. 16 Potem
Mojżesz szukał pilnie kozła ofiarowanego za grzech,
a oto, już spalony był; i dla tego rozgniewawszy się
na Eleazara i Itamara, syny Aaronowe, którzy byli
pozostali, mówił: 17 Przeczżeście nie jedli ofiary za
grzech na miejscu świętem? albowiem to jest rzecz
najświętsza, ponieważ ją wam dano, abyście nosili
nieprawość wszystkiego ludu na oczyszczenie ich
przed obliczem Pańskiem. 18 A oto, nie jest wniesiona
krew jego wewnątrz do świątnicy; mieliście go jeść w
świątnicy, jakom rozkazał. 19 Tedy Aaron odpowiedział
Mojżeszowi: Oto, dziś ofiarowali ofiarę swoją za grzech,
i ofiarę całopalenia swego przed obliczem Pańskiem, a
oto mię spotkało; gdybym był jadł dziś ofiarę za grzech,
izaliby się to było podobało Panu? 20 To gdy usłyszał
Mojżesz, przestał na tem.

11 Potem mówił Pan do Mojżesza i do Aarona, i rzekł
do nich: Powiedzcie synom Izraelskim, mówiąc: 2
Te są zwierzęta, które jeść będziecie ze wszystkich
zwierząt, które są na ziemi, 3 Wszelkie bydlę, które ma
rozdzielone stopy, i rozdwojone kopyta, a przeżuwa,
to jeść będziecie. 4 Ale z tych jeść nie będziecie,
które tylko przeżuwają, i z tych, które tylko kopyta
dwoją: Wielbłąd, który choć przeżuwa, ale kopyta
rozdzielonego nie ma, nieczystym wam będzie. 5 Także
królik, który choć przeżuwa, ale kopyta rozdzielonego
nie ma, nieczystym wam będzie. 6 Zając też, choć
przeżuwa, ale kopyta rozdzielonego nie ma, nieczystym
wam będzie. 7 Świnia także, choć ma rozdzielone stopy
i rozdwojone kopyto, ale iż nie przeżuwa, nieczystą
wam będzie. 8 Mięsa ich nie będziecie jeść, ani ścierwu
ich dotykać się będziecie, nieczyste wam będą. 9
To jeść będziecie ze wszystkich rzeczy żyjących w
wodach, wszystko co ma skrzele i łuskę, w wodach, w
morzu, i w rzekach, to jeść będziecie. 10 Wszystko zaś,
co nie ma skrzeli i łuski w morzu i w rzekach, cokolwiek
się rucha w wodach i każda rzecz żywiąca, która jest w
wodach obrzydliwością wam będzie. 11 Obrzydliwością
będą wam; mięsa ich jeść nie będziecie, a ścierwem ich
brzydzić się będziecie. 12 Owa cokolwiek nie ma skrzeli i
łuski w wodach, obrzydliwością wam będzie. 13 Tem się
też brzydzić będzie z ptastwa, i jeść ich nie będziecie,
bo są obrzydliwością; jako orła, i gryfa, i morskiego orła,
14 I sępa, i kani, według rodzaju ich; 15 Każdego kruka
według rodzaju jego; 16 Także strusia, i sowy i wodnej
kani i jastrzębia, według rodzaju ich; 17 I puchacza, i
norka i lelka, 18 I łabędzia, i bąka, i bociana, 19 I czapli,
i sojki, według rodzaju ich, i dudka, i nietoperza. 20
Wszystko, co się czołga po ziemi skrzydła mając, a na
czterech nogach chodzi, obrzydliwością wam będzie.
21 Wszakże jeść będziecie wszystko, co się czołga
po ziemi skrzydła mające, co na czterech nogach
chodzi, co ma w nogach ścięgneczka przedłuższe ku
skakaniu na nich po ziemi. 22 Te z nich jeść będziecie:
Szarańczą według rodzaju jej, i koniki według rodzaju
ich, i skoczki według rodzaju ich, i chrząszcze według
rodzaju ich. 23 Wszystko zaś, co się czołga po ziemi
skrzydlaste, cztery nogi mające, obrzydliwością wam
będzie; 24 Bo się niemi pokalacie. Kto by się dotknął
zdechliny ich, nie będzie czystym aż do wieczora; 25 A
ktobykolwiek nosił ścierw ich, upierze szaty swoje, i
będzie nieczystym aż do wieczora. 26 Wszelkie bydlę,
które ma rozdzieloną stopę, a kopyta rozdwojonego
nie ma, ani też przeżuwa, nieczyste wam będzie; kto
by się go dotknął, nieczystym będzie. 27 A cokolwiek
chodzi na łapach swych ze wszystkich zwierząt, które
chodzą na czterech nogach, nieczyste wam będzie;
kto by się dotknął ścierwu ich, nieczystym będzie aż
do wieczora. 28 A kto by nosił ścierw ich, upierze
odzienie swe, a nieczystym będzie aż do wieczora,
bo nieczyste wam są. 29 Także i te za nieczyste mieć
będziecie między płazami, które się włóczą po ziemi,
łasica, i mysz, i żaba według rodzajów swoich; 30
I jeż, i jaszczurka, i tchórz, i ślimak, i kret. 31 Te
nieczyste wam będą między wszystkiemi płazami; kto
by się dotknął zdechliny ich, nieczystym będzie aż do
wieczora. 32 A każda rzecz, na którą by co zdechłego
z tych rzeczy upadło, nieczysta będzie, tak drzewiane
naczynie, jako szata, tak skóra, jako wór; owa każde
naczynie, w którem co sprawują, do wody włożone
będzie, i nieczyste zostanie aż do wieczora, potem
czyste będzie. 33 Wszelkie zaś naczynie gliniane, w
które by co z tych rzeczy wpadło, ze wszystkiem, coby
w niem było, nieczyste się stanie, a samo stłuczone
będzie. 34 Każda też potrawa, którą jadają, gdyby
wody nieczystej do niej wlano, nieczystą będzie; i
wszelki napój, który pijają z każdego takiego naczynia,

nieczystym będzie. 35 Owa wszystko, na coby upadło
co z onych zdechlin, nieczyste będzie; piec i ognisko
rozwalone będą, bo nieczyste są, i za nieczyste wam
będą. 36 Ale studnia i cysterna, i każde zgromadzenie
wód czyste będą; coby się jednak dotknęło ścierwu
tych rzeczy, nieczyste będzie. 37 A jeźliby upadło
nieco z ścierwu ich na jakie nasienie, które siane
bywa, czyste zostanie. 38 Ale jeźliby na nasienie w
wodzie moczone upadło co z ścierwu ich, nieczyste
wam będzie. 39 Jeźliby zdechło bydlę, które jadacie:
kto by się dotknął ścierwu jego, nieczystym będzie
aż do wieczora. 40 A kto by jadł ścierw jego, upierze
szaty swoje, i nieczystym będzie aż do wieczora; ten,
coby precz wynosił on ścierw, upierze szaty swoje, i
nieczystym będzie aż do wieczora. 41 Wszelki także
płaz, co się czołga po ziemi, obrzydliwością jest; nie
będziecie go jeść. 42 Cokolwiek się czołga po brzuchu,
i cokolwiek na czterech albo więcej nogach się włóczy
między wszystkim płazem, który się czołga po ziemi,
nie będziecie ich jeść, bo obrzydliwością są. 43 Nie
plugawcie dusz waszych wszelkim płazem, który się
czołga po ziemi, i nie mażcie się niemi, byście nie byli
splugawieni przez nie; 44 Albowiem Jam jest Pan Bóg
wasz: przetoż poświęcajcie się, a bądźcie świętymi,
bom Ja święty jest; a nie plugawcie dusz waszych
żadnym płazem, który się czołga po ziemi. 45 Bom
Ja jest Pan, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej,
abym wam był za Boga; przetoż bądźcie świętymi,
bom Ja święty jest. 46 Tać jest ustawa około bydła,
i ptastwa, i wszelkiej duszy żywej, która się rucha w
wodach, i wszelkiej duszy żywej, która się czołga po
ziemi. 47 Ku rozeznaniu między nieczystem i między
czystem, a między zwierzęty, które się jeść godzi, i
między zwierzęty, których się jeść nie godzi.

12 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Powiedz
synom Izraelskim, i rzecz: Niewiasta, która by
poczęła i urodziła mężczyznę, nieczysta będzie przez
siedem dni: według dni, których odłączona bywa dla
choroby swej, nieczysta będzie. 3 A dnia ósmego
obrzezane będzie ciało nieobrzeski jego. 4 Ale ona przez
trzydzieści dni i trzy dni zostanie we krwi oczyszczenia;
żadnej rzeczy świętej nie dotknie się, i ku świątnicy
nie pójdzie, aż się wypełnią dni oczyszczenia jej. 5 A
jeźli dzieweczkę urodzi, nieczysta będzie przez dwie
niedziele według oddzielenia swego, a sześćdziesiąt
dni i sześć dni zostanie we krwi oczyszczenia swego.
6 A gdy się wypełnią dni oczyszczenia jej po synu
albo po córce, przyniesie baranka rocznego na ofiarę
całopalenia, i gołąbiątko, albo synogarlicę na ofiarę za
grzech do drzwi namiotu zgromadzenia do kapłana; 7
Którego ofiarować będzie przed obliczem Pańskiem, i
oczyści ją; a tak oczyszczona będzie od pływania krwi
swojej. Tać jest ustawa tej, która porodziła mężczyznę
albo dzieweczkę. 8 A jeźli nie przemoże dać baranka,
tedy weźmie parę synogarlic, albo parę gołąbiąt, jedno
na ofiarę całopalenia a drugie na ofiarę za grzech; i
oczyści ją kapłan, a tak oczyszczona będzie.

13 Rzekł zasię Pan do Mojżesza i do Aarona,
mówiąc: 2 Człowiek, który by miał na skórze ciała
swego sadzel, albo liszaj, albo białe blizny, tak iżby się
na skórze ciała jego okazała plaga trądu, przywiedziony
będzie do Aarona kapłana, albo do którego z synów
jego kapłanów. 3 Tedy ogląda kapłan on sadzel na
skórze ciała jego; jeźliby włos na onym sadzelu pobielał,
a on sadzel na spojrzeniu byłby głębszy, niż insza
skóra ciała jego, plaga trądu jest; przetoż oglądawszy
go kapłan, osądzi go być nieczystym. 4 A jeźliby biała
tylko blizna była na skórze ciała jego, a nie byłaby
głębsza na spojrzeniu, niż inna skóra, i włosy w niej nie
pobielałyby, tedy zamknie kapłan mającego taką zarazę
przez siedem dni. 5 Potem obejrzy go kapłan dnia
siódmego; a jeźliby ona blizna tak została w oczach
jego, a nie szerzyła się ona blizna po skórze, tedy
go zamknie kapłan przez siedem dni po wtóre. 6 I
obejrzy go kapłan dnia siódmego po wtóre; a jeźliby ta
zaraza poczerniała a nie szerzyłaby się ta zaraza po
skórze, tedy go za czystego osądzi kapłan, bo świerzb
jest; a on upierze szaty swe, a będzie czystym. 7
Ale jeźliby się bardziej rozszerzał po skórze świerzb
on po oglądaniu kapłanowem i po oczyszczeniu jego,
pokaże się znowu kapłanowi. 8 Tedy obejrzy go kapłan;
a jeźliby się ta zaraza rozszerzała po skórze jego,
osądzi go za nieczystego kapłan; bo trąd jest. 9 Zaraza
trądu gdy będzie na człowieku, przywiedzion będzie do
kapłana. 10 Którego obejrzy kapłan; a będzieli sadzel
biały na skórze, żeby się uczyniły włosy białe, choćby i
zdrowe ciało było na tym sadzelu, 11 Trąd zastarzały
jest na skórze ciała jego; i osądzi go za nieczystego
kapłan, a nie będzie go zawierał, gdyż nieczystym jest.
12 A jeźliby się trąd rozszerzał na skórze, i okryłby trąd
wszystkę skórę zarażonego od głowy jego aż do nóg
jego, wszędy gdzie oczyma kapłan dojrzeć może; 13 I
obejrzy kapłan; a jeźli okrył trąd wszystko ciało jego, za
czystą osądzi zarazę jego; bo iż wszystka pobielała,
dla tego czysty jest. 14 Ale którego dnia okazałoby
się na takowym mięso dziwie, nieczystym będzie. 15
A tak ogląda kapłan mięso dziwie, a osądzi go być
za nieczystego; bo ono mięso dziwie nieczyste jest;
trąd to jest. 16 Ale jeźliby zaś zginęło mięso dziwie, i
obróciłoby się w białość, tedy przyjdzie do kapłana. 17
A widząc go kapłan, iż się obróciła zaraza w białość,
za czystego osądzi kapłan zarażonego; bo czystym
jest. 18 Jeźliby zaś był na skórze ciała jego wrzód, a
zagoiłby się; 19 A na miejscu wrzodu onego uczyniłby

się sadzel biały, albo blizna biała zaczerwieniała, tedy
okazana będzie kapłanowi. 20 A widząc kapłan, że
na wejrzeniu głębsza jest, niż inna skóra, i włosy by
jej pobielały, za nieczystego osądzi go kapłan; zaraza
trądu jest, z wrzodu wyrosła. 21 Ale jeźliby ją obaczył
kapłan, że w niej włos nie bieleje, i nie jest głębsza
nad inszą skórę, ale tylko naczerniała, tedy zamknie
kapłan takowego przez siedem dni. 22 A jeźliby się
szerzyła po skórze, za nieczystego osądzi go kapłan;
zaraza to trądu. 23 Wszakże jeźliby blizna ona biała na
swem miejscu zostawała; i nie szerzyłaby się, zapalenie
wrzodu jest; przetoż za czystego osądzi go kapłan.
24 Także ciało, na którego skórze byłaby sparzelina
od ognia, a po zgojeniu onej sparzeliny byłaby blizna
biała, zaczerwieniała, albo biała tylko, 25 Ogląda to
kapłan; a jeźliby włos w bliźnie pobielał i lśnił się, a
na spojrzeniu byłaby głębsza ona blizna niż skóra,
trąd jest z sparzeliny wyrosły; przetoż za nieczystego
osądzi go kapłan, bo zaraza trądu jest. 26 A jeźli kapłan
obaczy, że na onej bliźnie białej włos nie pobielał,
a iż nie jest głębsza nad inszą skórę, ale iż nieco
naczerniała, zamknie kapłan takowego przez siedem
dni. 27 I obejrzy go kapłan dnia siódmego; jeźliby się
bardziej szerzyła po skórze, osądzi go za nieczystego
kapłan: zaraza to trądu. 28 A jeźliż ta blizna biała
zostawa na swem miejscu, a nie szerzy się po skórze,
ale się zaczerniwa, przyszczela z sparzenia jest; i
osądzi go za czystego kapłan, bo blizna sparzeliny
jest. 29 Gdyby mąż, albo niewiasta mieli jaką plamę
na głowie albo na brodzie: 30 Tedy obejrzy kapłan
onę plamę; a będzieli na spojrzeniu głębsza niż insza
skóra, i byłby na niej włos pożółkły i subtelny, tedy
takowego za nieczystego osądzi kapłan, zmaza jest;
trąd na głowie albo na brodzie jest. 31 Ale jeźliby
obaczył kapłan zarazę onej plamy, a oto na wejrzeniu
jest głębsza nad inszą skórę, a nie byłby na niej włos
czarny, zamknie kapłan zarazę plamy mającego przez
siedem dni. 32 Potem obejrzy kapłan tę zarazę dnia
siódmego; a jeźli się nie szerzy zmaza, i nie masz na
niej pożółkłego włosa, i na spojrzeniu ta zmaza nie
byłaby głębsza nad inszą skórę: 33 Tedy ogolony będzie
ten człowiek, ale zmazy onej golić nie będzie; i zamknie
kapłan mającego zmazę przez siedem dni po wtóre. 34
I ogląda kapłan onę zmazę dnia siódmego; a jeźli się
nie rozszerzyła zmaza po skórze, a na spojrzeniu nie
jest głębsza nad inszą skórę, osądzi go za czystego
kapłan; a on uprawszy odzienie swoje, czystym będzie.
35 A jeźliby się poczęła szerzyć ona zmaza na skórze
po oczyszczeniu jego: 36 Tedy obejrzy go kapłan; a
jeźliż się szerzy ona zmaza po skórze, nie będzie
więcej upatrował kapłan włosu żółtego; nieczystym jest.
37 Wszakże jeźli przed oczyma jego tak zostawa ona
zmaza, i włos czarny wyrósłby na niej, zgoiła się ona
zmaza, czysty jest i za czystego osądzi go kapłan. 38 A
gdyby też na skórze ciała mężczyzny albo niewiasty
były blizny białe, 39 Tedy obejrzy je kapłan; a jeźliby
się blizny one białe na skórze ciała jego zaczerniwały,
blizna biała jest, wyrosła na skórze; czystym jest. 40
Mąż także, któremu by opadły włosy z głowy jego,
łysy jest, i czysty jest. 41 A jeźliżby przeciwko jednej
stronie twarzy opadły włosy głowy jego, przełysiały jest,
czysty jest. 42 Wszakże jeźliby na łysinie albo na tem
przełysieniu, okazała się blizna biała a sczerwieniałaby,
trąd wyrósł z łysiny jego albo z przełysienia jego. 43
I obejrzy go kapłan; a jeźliżby sadzel zarazy jego
był biały, albo sczerwieniały na łysinie jego, albo na
obłysieniu jego, na kształt trądu na skórze ciała: 44
Takowy człowiek trędowaty jest, nieczysty jest, i osądzi
go bezpiecznie kapłan za nieczystego; bo na głowie
jego jest trąd jego. 45 Trędowaty zaś, który by miał na
sobie tę zarazę, szaty jego będą rozdarte, i głowa jego
będzie odkryta, i usta sobie zakryje; a wołać będzie:
Nieczysty, nieczysty jestem. 46 Po wszystkie dni, póki
jest zaraza na nim, nieczystym będzie, bo nieczystym
jest, sam będzie mieszkał; precz za obozem będzie
mieszkanie jego. 47 Jeźliby też na szacie była zaraza
trądu, na szacie suknianej albo na szacie lnianej, 48
Albo na osnowie, albo na wątku ze lnu albo z wełny,
albo na skórze, albo na jakiejkolwiek rzeczy skórzanej;
49 A byłaby ta zaraza zielona, albo czerwona na szacie,
albo na skórze albo na osnowie, albo na wątku, albo na
jakiemkolwiek naczyniu skórzanem, zaraza trądu jest;
będzie ukazana kapłanowi. 50 A oglądawszy kapłan
zarazę onę, zamknie onę rzecz zarażoną przez siedem
dni. 51 Potem obejrzy zarazę onę dnia siódmego:
jeźliby się szerzyła zmaza ona na szacie, albo na
osnowie, albo na wątku, albo na skórze, i na każdej
rzeczy z skóry urobionej, trąd jest jadowity, zaraza
nieczysta jest. 52 Tedy spali tę szatę, albo osnowę, albo
wątek z wełny, albo ze lnu, albo jakiekolwiek naczynie
skórzane, na którem by była zaraza: albowiem jest trąd
jadowity, ogniem spalono będzie. 53 Ale gdyby obaczył
kapłan, iż ona zmaza nie szerzy się na szacie, albo na
osnowie, albo na wątku, albo na jakimkolwiek naczyniu
skórzanem 54 Rozkaże kapłan, aby uprano to, na czem
jest zaraza, i zamknie to przez siedem dni po wtóre.
55 I obejrzy kapłan po upraniu onę zarazę; a jeźli nie
odmieniła ona zaraza barwy swojej, choćby się ona
zaraza nie rozszerzyła, rzecz nieczysta jest, ogniem
ją spalisz; zaraźliwa rzecz jest, bądź na zwierzchniej
bądź na spodniej stronie jej. 56 Wszakże, jeźliby kapłan
obaczył, iż przyczerniejsza będzie zaraza po wypraniu
swem, odedrze ją od szaty, albo od skóry, albo od
osnowy, albo od wątku. 57 A jeźliby się jeszcze ukazała
na szacie, albo na osnowie, albo na wątku, albo na
jakiem naczyniu skórzanem, trąd jest szerzący się:

ogniem to spalisz, na czem by była takowa zaraza.
58 Szatę zaś, albo osnowę, albo wątek, albo każde
naczynie skórzane, które byś uprał, a odeszłaby od
niego zaraza, upierzesz je po wtóre, a czyste będzie.
59 Tać jest ustawa o zarazie trądu, na szacie suknianej,
albo lnianej albo na osnowie, albo na wątku, albo na
jakiemkolwiek naczyniu skórzanem, jako to ma być
rozeznano, iż jest czyste albo nieczyste.

14 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Tać jest
ustawa około trędowatego w dzień oczyszczenia
jego: przywiedziony będzie do kapłana. 3 A wynijdzie
kapłan precz za obóz: a obaczyli kapłan, że oto
uleczona jest zaraza trądu, trądem zarażonego, 4 Tedy
rozkaże kapłan temu, który się oczyszcza, aby wziął
dwa wróble żywe i zdrowe, i drzewo cedrowe, i jedwabiu
karmazynowego, i hizopu. 5 I rozkaże kapłan zabić
jednego wróbla nad naczyniem glinianem, nad wodą
żywą. 6 Wróbla tedy żywego weźmie, i drzewo cedrowe,
i jedwab karmazynowy i hizop, a omoczy to wszystko z
wróblem żywym we krwi wróbla zabitego nad wodą
żywą. 7 I pokropi tego, który się oczyszcza od trądu,
siedem kroć, i ogłosi go być czystym, a puści wróbla
żywego w pole. 8 A ten, który się oczyszcza, upierze
szaty swoje, i ogoli wszystkie włosy swoje, a umyje się
wodą, i czystym będzie. Potem wnijdzie do obozu, a
będzie mieszkał przed namiotem swoim przez siedem
dni. 9 Potem dnia siódmego ogoli wszystkie włosy swe,
głowę swą, i brodę swą, i brwi nad oczyma swemi, i
wszystkie inne włosy swe ogoli; przytem upierze szaty
swe, i ciało swe omyje wodą, a tak oczyszczon będzie.
10 A dnia ósmego weźmie dwu baranków zupełnych,
i owcę jednę roczną, zupełną, i trzy dziesiąte części
efy mąki pszennej na ofiarę śniedną, zmieszaną z
oliwą, i miarkę oliwy, 11 Tedy kapłan, który oczyszcza
człowieka, który ma być oczyszczony, postawi z temi
rzeczami przed Panem, u drzwi namiotu zgromadzenia.
12 Potem weźmie kapłan barana jednego, i będzie go
ofiarował na ofiarę za występek, z oną miarką oliwy, i
będzie to tam i sam obracał na ofiarę obracania przed
obliczem Pańskiem. 13 Zabije też baranka onego na
miejscu, gdzie biją ofiary za grzech i ofiarę całopalenia,
na miejscu świętem; bo jako ofiara za grzech tak
ofiara za występek należy kapłanowi; rzecz najświętsza
jest. 14 I weźmie kapłan krwi z ofiary za występek, i
pomaże kapłan koniec ucha prawego onemu, który się
oczyszcza; także palec wielki u prawej ręki jego i palec
wielki u prawej nogi jego. 15 Weźmie też kapłan z onej
miarki oliwy, a naleje na dłoń swoję lewą; 16 A omoczy
palec swój prawy w oliwie, która jest na lewej dłoni
jego, i pokropi oliwą z palca swego siedem kroć przed
obliczem Pańskiem. 17 A z ostatku oliwy, która jest
na dłoni jego, pomaże kapłan koniec ucha prawego
onemu, który się oczyszcza, i wielki palec prawej ręki
jego, także wielki palec prawej nogi jego z onejże krwi,
która jest ofiarą za występek. 18 A coby zostało oliwy,
która jest na dłoni kapłanowej, pomaże tem głowę
onego, który się oczyszcza; i tak go oczyści kapłan
przed obliczem Pańskiem. 19 Uczyni także kapłan
ofiarę za grzech, i oczyści tego, który się oczyszcza, od
nieczystości jego, a potem zabije ofiarę całopalenia. 20
I ofiarować będzie kapłan ofiarę całopalenia, i ofiarę
śniedną na ołtarzu; tak oczyści go kapłan, i czystym
będzie. 21 A jeźliby kto był tak ubogi, iżby tego nie
przemógł, tedy weźmie baranka jednego na ofiarę za
występek na podnoszenie dla oczyszczenia swego, i
jednę dziesiątą część efy mąki pszennej zagniecionej
z oliwą na ofiarę śniedną i miarkę oliwy. 22 Nad to
dwie synogarlice, albo dwoje gołąbiąt, czego dostać
może, z których jedno będzie na ofiarę za grzech,
a drugie na ofiarę całopalenia; 23 I przyniesie je w
ósmy dzień oczyszczenia swego do kapłana, do drzwi
namiotu zgromadzenia, przed obliczność Pańską. 24
Weźmie tedy kapłan baranka ofiary za występek, i
miarkę oliwy; i będzie to obracał tam i sam kapłan na
ofiarę obracania przed Panem. 25 A zabije baranka na
ofiarę za występek: a wziąwszy kapłan ze krwi ofiary za
występek, pomaże koniec ucha prawego temu, który
się oczyszcza; i palec wielki prawej ręki jego, i palec
wielki prawej nogi jego. 26 Oliwy także naleje kapłan
na lewą dłoń swoję. 27 I kropić będzie kapłan palcem
swoim prawym z oliwy, która jest na lewej ręce jego
siedem kroć przed obliczem Pańskiem. 28 Pomaże
też kapłan oną oliwą, która jest na dłoni jego, koniec
ucha prawego temu, który się oczyszcza; także wielki
palec prawej ręki jego, i wielki palec prawej nogi jego
na miejscu krwi z ofiary za występek; 29 A ostatkiem
oliwy, która jest na dłoni kapłana, pomaże głowę onego,
który się oczyszcza, aby go oczyścił przed Panem.
30 Także uczyni z jedną synogarlicą, albo z jednem
gołębięciem, czegokolwiek z tych dostać może. 31
Czego dostać mógł, jedno z tych będzie ofiarą za
grzech, a drugie na ofiarę całopalenia z ofiarą śniedną;
a tak oczyści kapłan tego, który się oczyszcza przed
obliczem Pańskiem. 32 A tać jest ustawa o tym, na
którym by była zaraza trądu, który wszystkiego mieć nie
może ku oczyszczeniu swemu. 33 Rzekł potem Pan do
Mojżesza i do Aarona, mówiąc: 34 Gdy wnijdziecie do
ziemi Chananejskiej, którą Ja wam dawam w osiadłość,
a dopuściłbym zarazę trądu na który dom osiadłości
waszej: 35 Tedy on, którego dom jest, przyjdzie i opowie
to kapłanowi, mówiąc: Jakoby zaraza trądu zda mi się
być w domu moim, 36 Rozkaże tedy kapłan wyprzątnąć
dom pierwej niż sam wnijdzie, aby oglądał zarazę onę,
iżby się nic nie splugawiło, coby było w domu, a potem
kapłan wnijdzie, aby oglądał on dom. 37 A oglądając

onę zarazę, ujrzeli zarazę na ścianie domu, jakoby
dołki czarne, przyzieleńszym, albo przyczerwieńszym,
a na spojrzeniu byłoby głębsze niż ściana. 38 Tedy
wynijdzie kapłan z domu onego przede drzwi, i zamknie
on dom przez siedem dni. 39 Wróci się potem kapłan
dnia siódmego i obejrzy; a jeźli się rozszerzyła zaraza
na ścianach domu onego, 40 Rozkaże kapłan wyłamać
ono kamienie, na którem by była zaraza, i wyrzucić
je precz za miasto na miejsce nieczyste; 41 A dom
rozkaże wewnątrz oskrobać wszędy w około; i wyrzucą
on proch który oskrobali, precz za miasto na miejsce
nieczyste; 42 I wezmą kamienie insze i wprawią na
miejsce innych kamieni; i wapna też inszego wezmą a
potynkują dom. 43 A jeźliby się odnowiła ona zaraza,
i rozszerzyła się po domu po wyrzuceniu kamienia, i
po wyskrobaniu domu i po tynkowaniu jego: 44 Tedy
wnijdzie kapłan; a ujrzeli, że się rozszerzyła ona zaraza
po domu, trąd jest jadowity w domu onym, nieczysty
jest. 45 Zatem rozwalą on dom, kamienie jego, i drzewo
jego i wszystko wapno domu onego, a wyniosą precz
za miasto na miejsce nieczyste. 46 A ten kto by wszedł
do domu onego, po wszystkie dni, póki był zawarty,
nieczystym będzie aż do wieczora. 47 A kto by spał
w onym domu, upierze szaty swoje; także kto by jadł
w tymże domu, upierze szaty swoje. 48 Lecz jeźliby
wyszedłszy kapłan obaczył, iż się nie szerzy zaraza
po domu po tynkowaniu jego, tedy osądzi kapłan, że
dom on jest czysty; bo uleczona jest zaraza ona. 49 A
weźmie na oczyszczenie onego domu dwu wróblów, i
drzewo cedrowe, i jedwabiu, karmazynu, i hizopu; 50 I
zabije wróbla jednego nad naczyniem glinianem, nad
wodą żywą; 51 A wziąwszy drzewo cedrowe i hizop,
i jedwab karmazynowy, i wróbla żywego, omoczy to
wszystko we krwi wróbla zabitego i w wodzie żywej,
a pokropi ten dom siedem kroć. 52 I tak oczyści on
dom krwią wróbla onego, i wodą żywą i wróblem
żywym i drzewem cedrowem, i hizopem, i jedwabiem
czerwonym. 53 Potem puści wróbla żywego precz za
miasto w pole; tak oczyści on dom, i czystym będzie. 54
Tać jest ustawa o każdej zarazie trądu, i plamy czarnej:
55 I o trądzie na szacie i na domu; 56 I o sadzelu, i o
świerzbie, i o białej plamie, 57 Żeby poznać, gdy kto
jest nieczystym, i gdy kto czystym. Tać jest ustawa
około trądu.

15 Rzekł potem Pan do Mojżesza i do Aarona,
mówiąc: 2 Powiedzcie synom Izraelskim, a
mówcie do nich: Mąż, który by cierpiał płynienie nasienia
z ciała swego, nieczysty jest. 3 A tać będzie nieczystość
płynienia jego: Jeźli wypuści ciało jego płynienie swe,
albo żeby się to płynienie zastanowiło w ciele jego,
nieczystość jego jest. 4 Każda pościel, na której by
leżał płynienie cierpiący, nieczysta będzie, i wszystko,
na czem by usiadł, nieczyste będzie. 5 Kto by się
dotknął pościeli jego, upierze szaty swoje, i umyje się
wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora. 6 Kto by
też siadł na tem, na czem ten siedział, co z niego
nasienie płynie, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a
będzie nieczystym aż do wieczora. 7 Jeźliby się też
kto dotknął ciała męża cierpiącego płynienie, upierze
szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż
do wieczora. 8 A jeźliby plunął płynienie cierpiący na
czystego, oplwany upierze szaty swe, i umyje się wodą,
a będzie nieczysty aż do wieczora. 9 Każde też siodło,
na którem by siedział płynienie cierpiący, nieczyste
będzie. 10 Kto by się też jakiejkolwiek rzeczy dotknął,
która była po nim, nieczysty będzie aż do wieczora;
a kto by co z tego nosił, upierze szaty swe, i umyje
się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora. 11
Także każdy, którego by się dotknął cierpiący płynienie,
nie umywszy przedtem rąk swoich w wodzie, upierze
szaty swoje, i umyje się wodą, i będzie nieczystym
aż do wieczora. 12 Naczynie też gliniane, którego by
się dotknął, co płynienie cierpi, stłuczone będzie, a
każde naczynie drzewiane wodą umyte będzie. 13
A gdyby oczyszczony był ten, który cierpi płynienie,
od płynienia swego, naliczy sobie siedem dni podług
swego oczyszczenia, i upierze szaty swe, i omyje ciało
swoje wodą żywą, i będzie czystym. 14 Potem dnia
ósmego weźmie sobie dwie synogarlice, albo dwoje
gołąbiąt, a przyszedłszy przed Pana do drzwi namiotu
zgromadzenia, odda je kapłanowi. 15 Tedy ofiarować
będzie kapłan jedno z nich za grzech, a drugie na ofiarę
całopalenia. Tak oczyści go kapłan przed obliczem
Pańskiem od płynienia jego. 16 A mąż, z którego by
wyszło nasienie złączenia, o myje wodą wszystko ciało
swe, i będzie nieczystym aż do wieczora. 17 Każda
też szata, i każda skóra, na której by było nasienie
złączenia, wyprana będzie wodą, a będzie nieczystą aż
do wieczora. 18 Niewiasta także, z którą by obcował
mąż cierpiący płynienie nasienia, oboje umyją się wodą,
a nieczystymi będą aż do wieczora. 19 Także niewiasta,
która by cierpiała chorobę swoję, a płynęłaby krew z
ciała jej, przez siedem dni będzie w odłączeniu swem;
każdy, coby się jej dotknął, nieczysty będzie aż do
wieczora. 20 Na czembykolwiek leżała w odłączeniu
swem, nieczyste będzie; także na czem by siedziała,
nieczyste będzie. 21 Kto by się też dotknął pościeli jej,
upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczysty
aż do wieczora. 22 Także kto by się dotknął tego, na
czem by siedziała, upierze szaty swe, i umyje się wodą,
a będzie nieczysty aż do wieczora. 23 Jeźliby też co było
na łożu jej, albo na czem by ona siedziała, a dotknąłby
się kto tego, nieczystym będzie aż do wieczora. 24
A jeźliby mąż spał z nią, a zostałaby nieczystość jej
na nim, nieczysty będzie przez siedem dni, i każde

łoże, na którem by leżał, nieczyste będzie. 25 Jeźliby
też niewiasta płynienie krwi cierpiała przez wiele dni,
mimo czasu miesiąców jej, albo żeby krwi płynienie
cierpiała w zwyczajnej chorobie, tedy po wszystkie
dni płynienia nieczystości swojej, jako i czasu choroby
swojej, nieczystą będzie. 26 Każda pościel jej, na której
by leżała po wszystkie dni płynienia swego, jako pościel
w przyrodzonej chorobie będzie, i każda rzecz, na której
by siedziała, nieczysta będzie według nieczystości
przyrodzonej choroby jej. 27 Kto by się kolwiek dotknął
tych rzeczy, nieczystym będzie, i upierze szaty swe, i
umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora. 28
A gdy będzie oczyszczona od płynienia swego, naliczy
sobie siedem dni, a potem oczyszczać się będzie.
29 A dnia ósmego weźmie sobie dwie synogarlice,
albo dwoje gołąbiąt, i przyniesie je kapłanowi do drzwi
namiotu zgromadzenia; 30 Z których ofiarować będzie
kapłan, jedno na ofiarę za grzech, a drugie na ofiarę
całopalenia: tak ją oczyści kapłan przed Panem od
płynienia nieczystości jej. 31 Tak odłączać będziecie
syny Izraelskie od nieczystości ich, aby nie pomarli w
nieczystości swej, gdyby splugawili przybytek mój, który
jest w pośrodku ich. 32 Tać jest ustawa około tego,
który płynienie cierpi, i z którego wychodzi nasienie
złączenia, dla czego splugawiony bywa. 33 Także
i około niewiasty, chorującej w odłączeniu swem, i
każdego cierpiącego płynienie swe, tak mężczyzny,
jako i niewiasty, i męża, który leżał z nieczystą.

16 Potem mówił Pan do Mojżesza po śmierci dwu
synów Aaronowych, którzy ofiarując przed Panem,
pomarli; 2 I rzekł Pan do Mojżesza: Mów do Aarona,
brata twego, niech nie wchodzi każdego czasu do
świątnicy wewnątrz za zasłonę przed ubłagalnią, która
jest na skrzyni, aby nie umarł, bo w obłoku okazować się
będę nad ubłagalnią. 3 Ale tak wchodzić będzie Aaron
do świątnicy z cielcem na ofiarę za grzech, a z baranem
na ofiarę całopalenia. 4 W szatę lnianą poświęconą
oblecze się, a ubiory lniane będą na ciele jego; i pasem
lnianym opasze się, i czapkę lnianą włoży na głowę;
szaty święte są; i umyje wodą ciało swe, a oblecze się
w nie. 5 A od zgromadzenia synów Izraelskich weźmie
dwu kozłów na ofiarę za grzech, i jednego baranka na
całopalenie. 6 I będzie ofiarował Aaron cielca swego na
ofiarę za grzech, i uczyni oczyszczenie za się, i za dom
swój. 7 Weźmie też dwu kozłów, a postawi je przed
Panem u drzwi namiotu zgromadzenia. 8 I rzuci Aaron
na oba kozły losy, los jeden Panu, a los drugi Azazelowi.
9 I będzie ofiarował Aaron onego kozła, na którego padł
los Panu, i ofiarować go będzie za grzech. 10 Ale kozła,
na którego padł los Azazela, postawi żywego przed
Panem, aby oczyszczenie uczynił przezeń, a wypuścił
go do Azazela na puszczę. 11 I będzie ofiarował Aaron
cielca, na ofiarę za grzech twój, a oczyszczenie uczyni
za się, i za dom swój, i zabije cielca na ofiarę za
grzech swój. 12 Tedy weźmie pełną kadzielnicę węgla
rozpalonego z ołtarza przed oblicznością Pańską, i
pełne garści swe kadzenia wonnego utłuczonego i
wniesie za zasłonę. 13 A włoży ono kadzenie na ogień
przed Panem, aby okrył dym kadzenia ubłagalnią, która
jest nad świadectwem, a nie umrze. 14 Potem wziąwszy
ze krwi cielca onego, kropić będzie palcem swym na
ubłagalni ku wschodowi słońca; także przed ubłagalnią
kropić będzie siedem kroć tą krwią palcem swym. 15
Zabije też kozła na ofiarę za grzech ludu, a wniesie
wewnątrz krew jego za zasłonę; i uczyni ze krwią jego,
jako uczynił ze krwią cielca, i kropić będzie nią nad
ubłagalnią i przed ubłagalnią. 16 Tak oczyści świątnicę
od nieczystot synów Izraelskich, i od przestępstw ich, i
od wszystkich grzechów ich; toż też uczyni namiotowi
zgromadzenia, który jest między nimi, w pośrodku
nieczystot ich. 17 A żaden człowiek niech nie będzie
w namiocie zgromadzenia, gdy on wchodzić będzie
ku oczyszczaniu do świątnicy, aż wynijdzie i wykona
oczyszczenie sam za się i za dom swój, i za wszystko
zgromadzenie Izraelskie. 18 I wynijdzie do ołtarza,
który jest przed Panem, a oczyści go; i wziąwszy krwi
cielcowej i krwi kozłowej, pomaże rogi ołtarza w około;
19 A pokropi go z wierzchu tąż krwią palcem swym
siedem kroć, a oczyści go, i poświęci go od nieczystot
synów Izraelskich. 20 Potem gdy odprawi oczyszczenie
świątnicy i namiotu zgromadzenia i ołtarza, ofiarować
będzie kozła żywego. 21 A włożywszy Aaron obie
ręce swe na głowę kozła żywego, wyznawać będzie
nad nim wszystkie nieprawości synów Izraelskich, i
wszystkie przestępstwa ich ze wszystkiemi grzechami
ich, a włoży je na głowę kozła onego, i wypuści go
przez człowieka na to obranego na puszczą. 22 A tak
poniesie on kozieł na sobie wszystkie nieprawości ich
do ziemi pustej; i wypuści kozła onego na puszczą. 23
Potem wróciwszy się Aaron do namiotu zgromadzenia,
złoży z siebie szaty lniane, w które się był oblekł,
wchodząc do świątnicy, i zostawi je tam. 24 Omyje też
ciało swoje wodą, na miejscu świętem, i oblecze się
w szaty swe; a wyszedłszy sprawować będzie ofiarę
całopalenia swego, i ofiarę całopalenia ludu, i uczyni
oczyszczenie za się, i za lud. 25 A tłustość ofiary
za grzech spali na ołtarzu. 26 A ten, który zawiódł
kozła do Azazela, upierze szaty swe; a omywszy ciało
swoje wodą, potem wnijdzie do obozu. 27 Cielca zaś
ofiarowanego za grzech, i kozła za grzech, których
krew wniesiona była ku sprawowaniu oczyszczenia do
świątnicy, wyniosą precz za obóz, i spalą ogniem skóry
ich, i mięso ich, i gnój ich. 28 A ten, co je palić będzie,
upierze szaty swoje, a omywszy ciało swoje wodą,
potem wnijdzie do obozu. 29 To też będzie wam za

ustawę wieczną: Miesiąca siódmego, dziesiątego dnia
tegoż miesiąca, trapić będziecie dusze wasze, i żadnej
roboty nie będziecie robić, tak w domu zrodzony, jako
przychodzień, który gościem jest między wami; 30 Bo
w ten dzień oczyści was kapłan, abyście oczyszczeni
byli od wszystkich grzechów waszych przed Panem
oczyszczeni będziecie. 31 Sabatem odpocznienia
będzie wam to, w który trapić będziecie dusze wasze
ustawą wieczną. 32 A oczyszczać będzie kapłan,
który jest pomazany, a którego poświęcone są ręce ku
sprawowaniu urzędu miasto ojca jego, a oblecze się w
szaty lniane, w szaty święte; 33 I oczyści świątnicę
świętobliwości, i namiot zgromadzenia; i ołtarz oczyści,
i kapłany, i wszystek lud zgromadzony oczyści. 34 I
będzie to wam za ustawę wieczną ku oczyszczaniu
synów Izraelskich od wszystkich grzechów ich raz w
rok. I uczynił Mojżesz, jako mu był rozkazał Pan.

17 Tedy rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Mów do
Aarona i do synów jego, i do wszystkich synów
Izraelskich, a powiedz im: Tać jest rzecz, którą przykazał
Pan mówiąc: 3 Ktobykolwiek z domu Izraelskiego zabił
wołu, albo owcę, albo kozę w obozie, albo kto by zabił
za obozem, 4 A do drzwi namiotu zgromadzenia nie
przywiódłby tego, aby ofiarował ofiarę Panu, przed
przybytkiem Pańskim, krwi winien będzie on mąż, krew
przelał; przetoż wytracony będzie on mąż z pośrodku
ludu swego. 5 Synowie tedy Izraelscy przywiodą ofiary
swoje, które zabijali na polu; przywiodą je Panu do
drzwi namiotu zgromadzenia, do kapłana; a tak niechaj
sprawują ofiary spokojne Panu. 6 I wyleje kapłan
krew na ołtarz Pański u drzwi namiotu zgromadzenia,
a spali tłustość ku wdzięcznej wonności Panu. 7 I
nie będą ofiarować więcej ofiar swych dyjabłom, z
którymi cudzołożyli; ta ustawa wieczna będzie im w
narodziech ich. 8 Nadto im jeszcze powiedz: Jeźliby kto
z domu Izraelskiego, albo z przychodniów między wami
mieszkających chciał ofiarować ofiarę całopalenia, albo
inszą ofiarę, 9 A do drzwi namiotu zgromadzenia nie
przywiódłby jej, aby ją ofiarował Panu, wytracony będzie
człowiek ten z ludu swego. 10 A ktobykolwiek z domu
Izraelskiego, albo z przychodniów którzy by gośćmi byli
między nimi, jadł krew jaką, postawię rozgniewaną twarz
swą przeciwko człowiekowi krew jedzącemu, i wygładzę
go z pośrodku ludu jego. 11 Albowiem dusza wszelkiego
ciała we krwi jego jest; a Ja dałem ją wam na ołtarz
ku oczyszczeniu dusz waszych; bo krew jest, która
duszę oczyszcza. 12 Dla tegoż powiedziałem synom
Izraelskim: Żaden między wami nie będzie jadał krwi;
ani przychodzień, który gościem jest między wami, nie
będzie jadał krwi. 13 I ktobykolwiek z synów Izraelskich,
albo z przychodniów, którzy są gośćmi między wami,
goniąc ułowił jakie zwierzę albo ptaka, co się godzi jeść,
tedy krew z niego wypuści, i zasypie ją piaskiem. 14 Bo
dusza każdego ciała jest krew jego, która jest miasto
duszy jego; przetożem powiedział synom Izraelskim:
Krwi wszelkiego ciała jeść nie będziecie; bo dusza
wszelkiego ciała jest krew jego; kto by ją kolwiek jadł,
wytracony będzie. 15 Jeźliby też kto jadł co zdechłego,
albo od zwierza rozszarpanego, tak w domu zrodzony,
jako przychodzień, tedy upierze szaty swoje i omyje
się wodą, a nieczystym będzie aż do wieczora; potem
czysty będzie. 16 Ale jeźliby nie uprał szat swoich, a
ciała swego nie omył, poniesie nieprawość swoję.

18 Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Mów
do synów Izraelskich, i rzecz im: Jam jest Pan,
Bóg wasz. 3 Według obyczajów ziemi Egipskiej, w
którejście mieszkali, nie czyńcie, ani według obyczajów
ziemi Chananejskiej, do której Ja was prowadzę, nie
czyńcie, a w ustawach ich nie chodźcie. 4 Sądy moje
czyńcie, a ustaw moich strzeżcie, abyście chodzili w
nich; Jam Pan, Bóg wasz. 5 Przestrzegajcież tedy
ustaw moich i sądów moich: które zachowywając
człowiek, będzie w nich żył; Jam Pan. 6 Żaden człowiek
do bliskiej pokrewnej swojej nie przystępuj, aby odkrył
sromotę jej; Jam Pan. 7 Sromoty ojca twego, także
sromoty matki twojej nie odkryjesz; matką twoją jest,
nie odkryjesz sromoty jej. 8 Sromoty żony ojca twego
nie odkryjesz; sromota ojca twego jest. 9 Sromoty
siostry twej, córki ojca twego, także córki matki twojej,
tak rodzonej, jako i przyrodniej, nie odkryjesz sromoty
ich. 10 Sromoty córki syna twego, także sromoty córki
córki twojej, nie odkryjesz; bo to sromota twoja. 11
Sromoty córki żony ojca twego, która się narodziła z
ojca twego, siostra twoja jest, nie odkryjesz sromoty
jej. 12 Sromoty siostry ojca twego nie odkryjesz; bo
jest pokrewna ojca twego. 13 Sromoty siostry matki
twojej nie odkryjesz; bo pokrewna matki twojej jest.
14 Sromoty brata ojca twego nie odkryjesz, do żony
jego nie wnijdziesz; żona stryja twego jest. 15 Sromoty
synowej twojej nie odkryjesz; żona jest syna twego, nie
odkryjesz sromoty jej; 16 Sromoty żony brata twego nie
odkryjesz: sromota brata twego jest. 17 Sromoty żony, i
córki jej, nie odkryjesz; córki syna jej, i córki córki jej
nie pojmiesz, abyś odkrył sromotę jej; bo pokrewne
są, i sprośna to rzecz jest. 18 Siostry żony twej nie
pojmuj, abyś jej nie trapił, odkrywając sromotę jej, póki
ona żywa. 19 Do niewiasty, gdy jest w odłączeniu
nieczystości, nie przystępuj, abyś odkrył sromotę jej. 20
Z żoną bliźniego twego obcować nie będziesz, bo byś
się splugawił z nią, 21 Z nasienia twego nie dopuszczaj
ofiarować Molochowi, abyś nie splugawił imienia Boga
twego; Jam Pan 22 Z mężczyzną nie będziesz obcował,
jako z niewiastą; obrzydliwością to jest. 23 Także z
bydlęciem żadnem obcować nie będziesz, abyś się z

niem miał splugawiać. Niewiasta też niech nie podlega
bydlęciu dla obcowania z nim; sprośna rzecz jest. 24
Nie plugawcież się temi wszystkiemi rzeczami; bo tem
wszystkiem splugawili się poganie, które Ja wyrzucam
przed obliczem waszem. 25 Bo splugawiła się ziemia;
przetoż nawiedzę nieprawość jej na niej, i wyrzuci
ziemia obywatele swoje. 26 A tak wy przestrzegajcie
ustaw moich i sądów moich, a nie czyńcie żadnych
obrzydliwości tych, w domu zrodzony, i przychodzień,
który jest gościem w pośrodku was. 27 Albowiem
wszystkie te obrzydliwości czynili ludzie tej ziemi, którzy
byli przed wami, czem splugawiona jest ziemia. 28 Aby
was nie wyrzuciła ziemia, gdybyście ją splugawili, jako
wyrzuciła naród, który był przed wami. 29 Albowiem
ktobykolwiek co uczynił z tych wszystkich obrzydliwości,
zaiste wytracone będą dusze to czyniące z pośrodku
ludu swego. 30 Strzeżcież tedy ustaw moich, nie czyniąc
ustaw obrzydliwych, które czyniono przed wami, ani się
plugawcie niemi; Jam Pan, Bóg wasz.

19 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Mów
do wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich,
a powiedz im: Świętymi bądźcie, bom Ja jest święty,
Pan, Bóg wasz. 3 Każdy matki swojej i ojca swego
bójcie się, a sabatów moich przestrzegajcie; Jam
Pan, Bóg wasz. 4 Nie udawajcie się za bałwany, a
bogów litych nie czyńcie sobie; Jam Pan, Bóg wasz.
5 A gdy ofiarować będziecie ofiarę spokojną Panu,
tedy z dobrej woli swej ofiarować ją będziecie. 6
W dzień, którego ofiarować będziecie, jedzcie ją i
nazajutrz; ale coby zostało aż do trzeciego dnia, ogniem
spalone będzie. 7 A jeźlibyście to jedli dnia trzeciego,
obrzydłe będzie, i nie przyjemne. 8 Ktobykolwiek to
jadł, karanie za nieprawość swoję poniesie, bo świętość
Pańską splugawił; przetoż wytracona będzie dusza
ona z ludu swego. 9 Gdy będziecie żąć zboża ziemi
waszej, nie będziesz do końca pola twego wyrzynał,
ani pozostałych kłosów żniwa twego zbierać będziesz.
10 Także winnicy twojej gron do szczętu obierać nie
będziesz, ani jagód opadających z winnicy twej nie
pozbierasz; ubogiemu i przychodniowi zostawisz je;
Jam Pan, Bóg wasz. 11 Nie kradnijcie, ani zapierajcie,
i nie oszukiwajcie żaden bliźniego swego. 12 Nie
przysięgajcie fałszywie przez imię moje, i nie lżyj
imienia Boga twego; Jam Pan. 13 Nie uciskaj gwałtem
bliźniego twego, ani go odzieraj; nie zostanie zapłata
najemnika u ciebie do jutra. 14 Nie złorzecz głuchemu,
a przed ślepym nie kładź zawady, ale się bój Boga
twego; Jam Pan. 15 Nie czyń nieprawości w sądzie.
Nie oglądaj się na osobę ubogiego, ani szanuj osoby
bogatego; sprawiedliwie sądź bliźniego twego. 16
Nie będziesz chodził jako obmówca między ludem
twoim; nie będziesz stał o krew bliźniego twego; Jam
Pan. 17 Nie będziesz nienawidził brata twego w sercu
twojem; jawnie strofować będziesz bliźniego twego,
a nie ścierpisz przy nim grzechu. 18 Nie mścij się,
i nie chowaj gniewu przeciw synom ludu twego; ale
miłuj bliźniego twego, jako siebie samego; Jam Pan.
19 Ustaw moich przestrzegajcie; bydlęcia twego nie
spuszczaj z bydlęty rodzaju inszego; pola twego nie
osiewaj z mieszanem nasieniem; także szaty z różnych
rzeczy utkanej, jako z wełny i ze lnu, nie obłócz na
się. 20 Jeźliby mąż spał z niewiastą, i obcował z nią, a
ona będąc niewolnicą, byłaby mężowi poślubiona, a
nie byłaby okupiona, ani wolnością darowana, oboje
będą karani; ale nie na gardle, ponieważ nie była
wolno puszczoną. 21 I przywiedzie ofiarę za występek
swój Panu do drzwi namiotu zgromadzenia, barana
za występek. 22 Tedy oczyści go kapłan przez onego
barana za występek przed Panem od grzechu jego,
którym zgrzeszył; a będzie mu odpuszczony grzech
jego, który popełnił. 23 Gdy też wnijdziecie do ziemi, a
naszczepicie wszelakiego drzewa rodzącego owoc,
tedy oberzniecie nieobrzezkę jego, owoce jego; przez
trzy lata miejcie je za nieobrzezanie, i jeść ich nie
będziecie. 24 Ale roku czwartego wszystek owoc ich
poświęcony będzie na ofiarę chwały Panu. 25 A piątego
roku jeść będziecie owoc jego, aby się wam rozmnożył
urodzaj jego; Jam Pan, Bóg wasz. 26 Nie jedzcie nic ze
krwią. Nie bawcie się wieszczbami, ani czarami. 27
Nie strzyżcie w koło włosów głowy waszej, ani brody
swojej oszpecajcie. 28 Dla umarłego nie rzeżcie ciała
waszego, ani żadnego piątna na sobie nie czyńcie;
Jam Pan. 29 Nie podasz na splugawienie córki twej,
dopuszczając jej wszeteczeństwa, aby się ziemia nie
splugawiła, i nie była napełniona ziemia sprośnością.
30 Sabaty moje zachowywajcie, a świątnicę moję w
uczciwości miejcie; Jam Pan. 31 Nie udawajcie się
do czarowników, ani do wieszczków, ani od nich rady
szukajcie, abyście się od nich nie splugawili; Jam Pan,
Bóg wasz. 32 Przed człowiekiem sędziwym powstań, a
czcij osobę starego, i bój się Boga swego; Jam Pan. 33
Będzieli mieszkał z tobą przychodzień w ziemi waszej,
nie czyńcie mu krzywdy; 34 Jako jeden z waszych w
domu zrodzonych będzie u was przychodzień, który
jest u was gościem, i miłować go będziesz jako sam
siebie; boście i wy przychodniami byli w ziemi Egipskiej;
Jam Pan, Bóg wasz. 35 Nie czyńcie nieprawości
w sądzie; w rozmierzaniu, w wadze, i w mierze.
36 Szale sprawiedliwe, gwichty sprawiedliwe, korzec
sprawiedliwy i kwartę sprawiedliwą mieć będziecie;
Jam jest Pan, Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi
Egipskiej. 37 Przetoż strzeżcie wszystkich ustaw moich,
i wszystkich sądów moich, a czyńcie je; Jam Pan.

20 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: **2** Powiedz synom Izraelskim: Ktobykolwiek z synów
Izraelskich, albo z przychodniów mieszkających w
Izraelu ofiarował potomstwo swoje Molochowi, śmiercią
niech umrze; lud ziemi niechaj go ukamionuje; **3** Bo
Ja postawię twarz moję rozgniewaną przeciwko temu
mężowi, i wytracę go z pośrodku ludu jego, przeto,
iż potomstwo swoje ofiarował Molochowi, i splugawił
świątnicę moję, a zmazał imię świątobliwości mojej.
4 A jeźliby lud ziemi nie dbając przeglądał mężowi
takiemu, który by ofiarował Molochowi potomstwo
swe, i nie zabiłby go: **5** Tedy Ja postawię twarz moję
zagniewaną przeciw temu mężowi i przeciw domowi
jego, i wytracę go i wszystkie, którzy cudzołożąc,
szliby za nim, aby cudzołożyli, naśladując Molocha,
z pośrodku ludu jego. **6** Człowiek, który by się udał
do czarowników, i do wieszczków, aby cudzołożył idąc
za nimi, postawię twarz swoję rozgniewaną przeciwko
niemu, i wytracę go z pośrodku ludu jego. **7** Przetoż
poświęcajcie się, a bądźcie świętymi; bom Ja Pan,
Bóg wasz. **8** A strzeżcie ustaw moich, i czyńcie je;
Jam Pan poświęcający was. **9** Ktobykolwiek złorzeczył
ojcu swemu, albo matce swej, śmiercią umrze; ojcu
swemu, i matce swej złorzeczył, krew jego będzie
na nim. **10** Kto by się kolwiek cudzołóstwa dopuścił
z czyją żoną, ponieważ cudzołożył z żoną bliźniego
swego, śmiercią umrze cudzołożnik on i cudzołożnica.
11 Ktobykolwiek też spał z żoną ojca swego, sromotę
ojca swego odkrył, śmiercią umrą oboje; krew ich
będzie na nich. **12** Jeźliby też kto spał z synową swoją,
śmiercią umrą oboje; obrzydliwości się dopuścili, krew
ich będzie na nich. **13** Mąż także, który by z mężczyzną
obcował sposobem niewieścim, obrzydliwość uczynili
oba; śmiercią umrą, krew ich będzie na nich. **14** Kto
by też pojął córkę z matką jej, sprośna rzecz jest;
ogniem spalą onego i onę, aby nie była ta sprośność
między wami. **15** Także kto by się złączył z bydlęciem,
śmiercią umrze, bydlę też zabijecie. **16** Niewiasta,
która by przystąpiła do jakiego bydlęcia, aby z niem
obcowała, zabijesz niewiastę i bydlę; śmiercią umrą,
krew ich będzie na nich. **17** Kto by też pojął siostrę
swoję, córkę ojca swego, albo córkę matki swej, i
widziałby sromotę jej, i ona by widziała sromotę jego,
rzecz haniebna jest; przetoż wytraceni będą przed
oczyma synów ludu swego; sromotę siostry swej odkrył,
nieprawość swoję poniesie. **18** Kto by spał z niewiastą
czasu przyrodzonej choroby jej, i odkryłby sromotę
jej, i obnażyłby płynienie jej, i ona by też odkrywała
płynienie krwi swojej, wytraceni będą oboje z pośrodku
ludu swego. **19** Sromoty siostry matki twej i siostry ojca
twego nie odkryjesz; bo kto by pokrewną swoję obnażył,
nieprawość swoję poniesie. **20** Kto by też spał z żoną
stryja swego, sromotę stryja swego odkrył, grzech swój
poniosą, bez dzieci pomrą. **21** Także kto by pojął żonę
brata swego, sprośność jest; sromotę brata swego
odkrył, bez dzieci będą. **22** Strzeżcież tedy wszystkich
ustaw moich, i wszystkich sądów moich, a czyńcie
je, aby was nie wyrzuciła ziemia, do której Ja was
wprowadzę, abyście w niej mieszkali. **23** A nie chodźcie
w ustawach tego narodu, który Ja wypędzam od oblicza
waszego; bo to wszystko czynili, i obrzydziłem je sobie.
24 Wam zaś powiedziałem: Wy posiądziecie ziemię ich,
a Ja wam ją dam w dziedzictwo, ziemię opływającą
mlekiem i miodem. Jam Pan, Bóg wasz, którym was
wyłączył od innych narodów. **25** A tak wy rozeznawajcie
między bydlęciem czystem i nieczystem, i między
ptakiem nieczystym i czystym, a nie plugawcie dusz
waszych bydłem i ptastwem i wszystkiem, co się czołga
po ziemi, którem wam odłączył za nieczyste. **26** I
będziecie mi świętymi, bom Ja święty Pan, i odłączyłem
was od innych narodów, abyście byli moimi. **27** Mąż
albo niewiasta, w których by był duch czarnoksięski
albo wieszczy, śmiercią umrą: kamieniem ukamionują
ich, krew ich będzie na nich.

21 Rzekł też Pan do Mojżesza: Mów do kapłanów,
synów Aaronowych, a powiedz im: Niech się nad
umarłym nie plugawi żaden kapłan w ludu swym; **2**
Tylko przy pokrewnym swoim, powinowatym swoim,
przy matce swej, i przy ojcu swym, i przy synu swym,
i przy córce swej, i przy bracie swym; **3** Także przy
siostrze swej, pannie sobie najbliższej, która nie miała
męża; przy tych splugawić się może. **4** Nie splugawi
się przy przełożonym ludu swego, tak żeby się zmazał.
5 Nie będą sobie czynić łysiny na głowie swej, i brody
swej nie mają golić, ani na ciele swem czynić będą
rzezania. **6** Świętymi będą Bogu swemu, i nie splugawią
imienia Boga swego; albowiem ofiary ogniste Pańskie,
chleb Boga swego, ofiarują; przetoż będą świętymi. **7**
Niewiasty wszetecznej, i w panieństwie naruszonej,
pojmować nie będą; także niewiasty odrzuconej od
męża jej, pojmować nie będą; bo święty jest każdy z
nich Bogu swemu. **8** A tak będziesz go miał za świętego,
bo chleb Boga twego ofiaruje; przetoż świętym będzie
tobie, bom Ja święty Pan, który poświęcam was. **9**
Jeźliby się córka kapłańska nierządu dopuściła, ojca
swego zelżyła, ogniem spalona będzie. **10** Najwyższy
też kapłan między bracią swą, na którego głowę wylany
jest olejek pomazania, i który poświęcił ręce swe, aby
obłoczył szaty święte, głowy swej nie obnaży i szat
swoich nie rozedrze; **11** I do żadnego z umarłych nie
przystąpi, a nawet i przy ojcu swym, i przy matce
swej plugawić się nie będzie. **12** Z świątnicy też nie
wynijdzie, aby nie splugawił świątnicy Boga swego,
gdyż korona olejku pomazania Boga jego jest na nim:
Jam Pan. **13** Tenże pannę w panieństwie jej pojmie. **14**

Wdowy, i odrzuconej i splugawionej nierządnicy, żadnej
z tych nie pojmie; ale pannę z ludu swego za żonę. 15
A nie będzie plugawił nasienia swego w ludu swym;
bom Ja Pan, który go poświęcam. 16 Przytem rzekł
Pan do Mojżesza, mówiąc: 17 Powiedz Aaronowi, i
rzecz: Ktobykolwiek z potomstwa swego w narodziech
swych, miał na sobie wadę, niechaj nie przystępuje,
aby ofiarował chleb Boga swego; 18 Bo żaden mąż,
który by miał na sobie wadę, przystępować nie ma; mąż
ślepy, albo chromy, albo niezupełnych albo zbytnich
członków; 19 Także mąż, który by miał złamaną nogę,
albo złamaną rękę; 20 Także garbaty, i płynących oczu,
albo który ma bielmo na oku swem, albo krostawy, albo
parszywy, albo wypukły: 21 Wszelki mąż, który by miał
jaką wadę, z potomstwa Aarona kapłana nie przystąpi,
aby ofiarował ofiary ogniste Panu; wada na nim jest,
nie przystąpi, aby ofiarował chleb Boga swego. 22
Chleba jednak Boga swego z rzeczy najświętszych i
poświęconych pożywać będzie. 23 Wszakże za zasłonę
nie wnijdzie, i do ołtarza nie przystąpi, bo wada na nim
jest, aby nie splugawił świątnicy mojej; bom Ja Pan,
który ją poświęcam. 24 To mówił Mojżesz do Aarona, i
do synów jego, i do wszystkich synów Izraelskich.

22 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Powiedz
Aaronowi i synom jego, aby się wstrzymywali
od rzeczy, które są poświęcone od synów Izraelskich,
a nie plugawili świętego imienia mojego w tem, co
mi oni poświęcają; Jam Pan. 3 A tak rzecz do nich:
W narodziech waszych, ktobykolwiek przystąpił ze
wszystkiego potomstwa waszego do poświęconych
rzeczy, które by poświęcili synowie Izraelscy Panu, gdy
nieczystość jego na nim jest, wytracony będzie ten od
obliczności mojej; Jam Pan. 4 Ktobykolwiek z nasienia
Aaronowego był trędowatym albo płynienie nasienia
cierpiącym, rzeczy poświęconych jeść nie będzie, póki
by się nie oczyścił; także kto by się dotknął jakiej
nieczystości ciała zmarłego, albo tego, z którego by
płynęło nasienie złączenia. 5 Także kto by się dotknął
czego, co się czołga po ziemi, przez coby się nieczystym
stał, albo człowieka, przez którego by się splugawił
według wszelakiej nieczystości jego; 6 Ten, kto by się
czego z tych rzeczy dotknął, nieczystym będzie aż
do wieczora, i nie będzie jadł rzeczy poświęconych,
ażby umył ciało swoje wodą. 7 I aż po zachodzie
słońca czystym będzie; a potem będzie jeść z rzeczy
poświęconych, bo to jest pokarm jego. 8 Ścierwu też i
rozszarpanego od zwierza jeść nie będzie, aby się tem
nie splugawił; Jam Pan. 9 A tak przestrzegać będą
rozkazania mego, aby nie podlegli grzechowi, i nie
pomarli w nim, gdyby się splugawili; Jam Pan, który je
poświęcam. 10 Żaden obcy nie będzie jadł z rzeczy
poświęconych; komornik kapłański, ani najemnik nie
będzie jadł rzeczy poświęconych. 11 A jeźliby kapłan
człowieka kupił za pieniądze swoje, ten jeść będzie
z rzeczy tych; także zrodzony w domu jego, ci będą
jadać z pokarmów jego. 12 Lecz córka kapłańska, która
by szła za męża obcego, ta z ofiar podnoszenia rzeczy
świętych jeść nie będzie. 13 Gdyby zaś córka kapłańska
wdową została, albo odrzuconą była od męża, i dziatek
nie miała, a wróciłaby się w dom ojca swego, tak jako
w dzieciństwie swem, chleb ojca swego jeść będzie;
ale żaden obcy jeść z niego nie będzie. 14 A jeźliby kto
jadł z niewiadomości rzeczy poświęcone, nadda piątą
część do tego, i odda kapłanowi rzecz poświęconą. 15
Aby nie plugawili rzeczy poświęconych, które synowie
Izraelscy ofiarują Panu, 16 I nie przywodzili na się
karania za występek, gdyby jedli poświęcone rzeczy
ich; bom Ja Pan, który je poświęcam. 17 Potem rzekł
Pan do Mojżesza, mówiąc: 18 Powiedz Aaronowi i
synom jego, i wszystkim synom Izraelskim, a mów
do nich: Ktobykolwiek z domu Izraelskiego, albo z
przychodniów w Izraelu ofiarował ofiarę swoję według
wszystkich ślubów swoich, i według wszystkich darów
dobrowolnych swoich, które by ofiarowali Panu na ofiarę
całopalenia; 19 Z dobrej woli swej ofiarować będzie
zupełnego samca z bydła rogatego, z owiec, i z kóz. 20
Coby miało na sobie wadę, ofiarować nie będzie; bo
nie będzie przyjemne od was. 21 Jeźliby kto ofiarował
ofiarę spokojną Panu, pełniąc ślub, albo dobrowolny
dar oddając z rogatego bydła, albo z drobnego bydła,
bez wady będzie, aby przyjemne było; żadnej wady
nie będzie na nim. 22 Ślepego, albo ułomnego,
albo na czem ochromionego, albo guzowatego, albo
krostawego, albo parszywego, nie ofiarujcie Panu, ani
na ofiarę ognistą dawajcie ich na ołtarz Panu. 23 Wołu
też albo owcę zbytnich albo niezupełnych członków za
dobrowolny dar ofiarować je możesz: ale ślub z nich
przyjemny nie będzie. 24 Zgniecionego i stłuczonego
i przerwanego, i rzezanego nie będziecie ofiarować
Panu; w ziemi waszej nie uczynicie tego. 25 Ani z
ręki cudzoziemca nie będziecie ofiarować chleba Bogu
waszemu z tych wszystkich rzeczy, bo ułomek jest
w nich; wadę mają, nie będą przyjemne od was. 26
Nad to rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 27 Wół, albo
owca, albo koza, gdy się urodzi, niech będzie siedem
dni przy matce swojej, a dnia ósmego, i potem będzie
przyjemne ku palonej ofierze Panu. 28 Krowy też, ani
owcy z płodem ich, nie zabijecie dnia jednego. 29
A gdybyście ofiarowali ofiarę dziękczynienia Panu, z
dobrej woli swej ofiarować będziecie. 30 Onegoż dnia
jedzona będzie; nie zostawicie z niej nic aż do jutra;
Jam Pan. 31 Przetoż strzeżcie przykazań moich, a
czyńcie je; Jam Pan. 32 I nie plugawcie imienia mego
świętego, abym był poświęcony w pośrodku synów
Izraelskich. Ja Pan, który was poświęcam; 33 Którym

was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym wam był za Boga;
Ja Pan.

23 Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc:
2 Powiedz synom Izraelskim, a mów im:
Święta uroczyste Pańskie, które nazywać będziecie
zgromadzenia święte, te są święta uroczyste moje. **3**
Przez sześć dni robić będziecie; ale w dzień siódmy
sabat odpocznienia, zgromadzenie święte, żadnej
roboty czynić nie będziecie; sabat Pański jest we
wszystkich mieszkaniach waszych. **4** A też są uroczyste
święta Pańskie, zgromadzenia święte, które obchodzić
będziecie pewnego ich czasu. **5** Miesiąca pierwszego,
dnia czternastego tegoż miesiąca, między dwoma
wieczorami święto przejścia Pańskiego. **6** Potem
dnia piętnastego tegoż miesiąca, święto przaśników
będzie Panu; przez siedem dni chleby przaśne jeść
będziecie. **7** A dnia pierwszego zgromadzenie święte
mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie
będziecie. **8** Ale będziecie ofiarowali ofiarę ognistą Panu
przez siedem dni. Dnia także siódmego zgromadzenie
święte będzie; żadnej roboty służebniczej czynić nie
będziecie. **9** I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: **10**
Powiedz synom Izraelskim, i rzecz im: Gdy wnijdziecie
do ziemi którą Ja wam dawam, a będziecie żąć zboże
wasze, tedy przyniesiecie snop pierwiastek żniwa
waszego do kapłana. **11** I będzie tam i sam obracał
on snop przed obliczem Pańskiem, aby był przyjemny
za was; nazajutrz po sabacie podnosić go będzie
kapłan. **12** Zabijecie też dnia, którego obracać będziecie
on snop, baranka zupełnego, rocznego na ofiarę
całopalenia Panu; **13** Przy tem ofiarę jego śniedną ze
dwu dziesiątych części efy mąki pszennej, zadziałanej
z oliwą na paloną ofiarę Panu dla wdzięcznej wonności;
także ofiarę jego mokrą, wina czwartą część hynu. **14** A
chleba i prażma, i nowego zboża jeść nie będziecie aż
do dnia, którego przyniesiecie ofiarę Bogu waszemu;
ustawa to wieczna będzie w narodziech waszych,
we wszystkich mieszkaniach waszych. **15** Naliczycie
także sobie od dnia pierwszego po sabacie, od dnia,
któregoście ofiarowali snop podnoszenia, siedem
tygodni zupełnych niech będzie. **16** Aż do pierwszego
dnia po siódmym tygodniu naliczycie pięćdziesiąt dni;
tedy ofiarować będziecie ofiarę śniedną nową Panu. **17**
Z domów waszych przyniesiecie chleby na obracanie
tam i sam; dwa chleby, ze dwu dziesiątych części
pszennej mąki z kwasem upieczone będą; pierwiastki
to Panu. **18** A ofiarować z tym chlebem będziecie
siedem baranków rocznych zupełnych, i cielca jednego,
i dwu baranów; na ofiarę całopalenia będą Panu z
ofiarą śniedną ich i z mokremi ofiarami ich; ofiara to
ognista na wdzięczną wonność Panu. **19** Zabijecie
też kozła jednego za grzech, i dwa baranki roczne
na ofiarę spokojną. **20** I będzie je obracał tam i sam
kapłan z chlebem pierwiastek na ofiarę sam i tam
obracania przed obliczem Pańskiem, i ze dwiema
barankami; i będą święte rzeczy Panu dla kapłana. **21**
I ogłosicie w ten dzień święto; zgromadzenie święte
mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie
będziecie; ustawa to będzie wieczna we wszystkich
mieszkaniach waszych, w narodziech waszych. **22** A
gdy żąć będziecie zboże ziemi waszej, nie będziesz do
końca pola twego dożynał, i kłosów pozostałych żniwa
twego zbierać nie będziesz: ubogiemu, i przychodniowi
zostawisz je; Jam Pan Bóg wasz. **23** Zatem rzekł Pan
do Mojżesza, mówiąc: **24** Powiedz synom Izraelskim,
mówiąc: Miesiąca siódmego, pierwszego dnia tegoż
miesiąca, będziecie mieli sabat, pamiątkę trąbienia,
zgromadzenie święte. **25** Żadnej roboty służebniczej
nie będziecie czynili, lecz ofiarować będziecie ofiarę
ognistą Panu. **26** Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza,
mówiąc: **27** Lecz dziesiątego dnia tegoż miesiąca
siódmego, dzień oczyszczania jest; zgromadzenie
święte mieć będziecie, a będziecie trapić dusze wasze,
ofiarując ognistą ofiarę Panu. **28** Żadnej roboty nie
będziecie czynili w ten dzień; bo dzień oczyszczania
jest na oczyszczenie was przed obliczem Pana, Boga
waszego. **29** A wszelka dusza, która by się nie trapiła
tego dnia, wytracona będzie z ludu swego. **30** Także,
ktobykolwiek czynił robotę jaką w tenże dzień, wytracę
człowieka tego z pośrodku ludu jego. **31** Żadnej roboty
nie czyńcie; ustawa to będzie wieczna w narodziech
waszych. **32** Sabat odpocznienia mieć będziecie,
gdy trapić będziecie dusze swe; dziewiątego dnia
tegoż miesiąca, wieczór, od wieczora aż do wieczora,
obchodzić będziecie sabat wasz. **33** Rzekł zaś Pan
do Mojżesza, mówiąc: **34** Powiedz synom Izraelskim,
i rzecz: Piętnastego dnia tegoż siódmego miesiąca
będzie święto kuczek przez siedem dni Panu. **35**
Dnia pierwszego zgromadzenie święte będzie; żadnej
roboty służebniczej czynić nie będziecie. **36** Przez
siedem dni ofiarować będziecie ofiarę ognistą Panu;
dnia ósmego zgromadzenie święte mieć będziecie, a
będziecie ofiarowali ofiarę ognistą Panu; święto jest,
żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynili. **37** Też
są święta uroczyste Pańskie, które obchodzić będziecie,
zgromadzenia święte, abyście ofiarowali ofiarę ognistą
Panu, całopalenie, i ofiarę śniedną, i ofiarę spokojną i
ofiary mokre, każdą w dzień swój. **38** Oprócz sabatów
Pańskich, i oprócz darów waszych, i oprócz wszystkich
ślubów waszych, i oprócz wszystkich dobrowolnych
podarków waszych, które oddawać będziecie Panu. **39**
Wszakże piętnastego dnia miesiąca siódmego, gdy
zbierzecie urodzaj ziemi, będziecie obchodzili święto
Panu przez siedem dni; dnia pierwszego odpocznienie,
także dnia ósmego odpocznienie będzie. **40** Tedy

weźmiecie sobie pierwszego dnia owocu z drzewa
co najpiękniejszego, i gałązek palmowych, i gałązek
drzewa gęstego, i wierzbiny od potoku, i weselić
się będziecie przed Panem Bogiem waszym przez
siedem dni. **41** A obchodzić będziecie to święto
Panu przez siedem dni na każdy rok. Ustawa to
wieczna w narodziech waszych; każdego miesiąca
siódmego obchodzić je będziecie. **42** W kuczkach
mieszkać będziecie przez siedem dni; każdy zrodzony
w Izraelu mieszkać będzie w kuczkach, **43** Aby wiedzieli
potomkowie wasi, iżem w namiotach kazał mieszkać
synom Izraelskim, gdym je wywiódł z ziemi Egipskiej;
Ja Pan, Bóg wasz. **44** I opowiedział Mojżesz święta
uroczyste Pańskie synom Izraelskim.

24 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: **2** Rozkaż
synom Izraelskim, abyć przynieśli oliwy z drzewa
oliwnego czystej, wytłoczonej ku świeceniu, aby lampy
gorzały ustawicznie. **3** Przed zasłoną świadectwa
w namiocie zgromadzenia sporządzi je Aaron, aby
się paliły od wieczora aż do poranku przed obliczem
Pańskiem ustawicznie; ustawa to wieczna w narodziech
waszych. **4** Na świeczniku czystym stawiać będzie
lampy przed obliczem Pańskiem zawżdy. **5** Weźmiesz
też mąki pszennej, a upieczesz z niej dwanaście
placków; ze dwu dziesiątych części efy będzie placek
jeden. **6** Potem położysz je dwiema rzędami, sześć
w rzędzie jednym na stole czystym przed obliczem
Pańskiem. **7** Włożysz też na każdy rząd kadzidła
czystego, aby było miasto chleba spalone, na pamiątkę
ku ofierze ognistej Panu. **8** Na każdy dzień sabatu kłaść
je będzie kapłan porządnie przed Panem zawżdy, biorąc
je od synów Izraelskich przymierzem wiecznem. **9** I będą
należały Aaronowi i synom jego, którzy je jeść będą na
miejscu świętem, albowiem rzeczą im to najświętszą
jest z ognistych ofiar Pańskich, ustawą wieczną. **10**
Tedy wyszedł syn niewiasty Izraelskiej, którego miała z
mężem Egipskim, między syny Izraelskimi; i poswarzyli
się w obozie syn onej niewiasty Izraelskiej z mężem
Izraelskim. **11** I złorzeczył syn niewiasty Izraelskiej
a imię Boże bluźnił, dla czego przywiedziony był
do Mojżesza. A imię matki jego było Salomit, córka
Dybrego z pokolenia Dan. **12** I podali go do więzienia,
ażby im oznajmiono, co z nim rozkaże Pan czynić. **13**
Tedy rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: **14** Wywiedź
tego bluźniercę precz za obóz, a niech włożą wszyscy,
którzy to słyszeli, ręce swe na głowę jego, i niech
go ukamionuje wszystko zgromadzenie. **15** A synom
Izraelskim opowiedz, mówiąc: Ktobykolwiek złorzeczył
Bogu swemu, odniesie karanie za grzech swój. **16**
Także kto by zbluźnił imię Pańskie, śmiercią umrze,
kamionując ukamionuje go wszystko zgromadzenie; tak
przychodzień jako w domu zrodzony, gdyby zbluźnił imię
Pańskie, umrze. **17** Także jeźliby kto zabił jakiegokolwiek
człowieka, śmiercią umrze. **18** A jeźliby kto zabił bydlę
wróci inne bydlę za bydlę. **19** Kto by też oszkaradził
bliźniego swego, według tego, jako uczynił, niech mu
się stanie. **20** Złamanie za złamanie, oko za oko,
ząb za ząb; według tego, jako oszkaradził człowieka,
tak mu się też niech stanie. **21** Kto by zabił bydlę,
wróci insze; ale kto by zabił człowieka, umrze. **22**
Prawo jednakie mieć będziecie; tak przychodzień, jako
i w domu zrodzony będzie u was; bom ja Pan, Bóg
wasz. **23** To gdy opowiedział Mojżesz synom Izraelskim,
wywiedli onego bluźniercę za obóz, i ukamionowali go.
I uczynili synowie Izraelscy według tego, jako przykazał
Pan Mojżeszowi.

25 Rzekł nad to Pan do Mojżesza na górze Synaj,
mówiąc: **2** Powiedz synom Izraelskim, a mów
do nich: Gdy wnijdziecie do ziemi, którą Ja wam daję,
tedy święcić będzie ziemia sabat Panu. **3** Przez sześć
lat osiewać będziesz pole twoje, i przez sześć lat
winnice twoje obrzynać będziesz, zbierając urodzaje z
niej; **4** Ale roku siódmego sabat odpocznienia mieć
będzie ziemia, sabat Pański; pola twego nie będziesz
osiewał, ani winnicy twojej obrzynał. **5** Co się samo
przez się zrodzi zboża twego, nie będziesz żął, i jagód
zaniechanej winnicy twojej nie będziesz zbierał; rok
odpocznienia będzie miała ziemia. **6** I będzie, co się
urodzi w onem odpocznieniu ziemi, tobie na pokarm, i
słudze twemu, i służebnicy twej, i najemnikowi twemu i
przychodniowi twemu, który mieszka z tobą. **7** Także
bydłu twemu, i zwierzowi, który jest w ziemi twojej,
będzie wszystek urodzaj jej na pokarm. **8** Naliczysz też
sobie siedem tygodni lat, to jest siedem kroć siedem
lat; i uczyniąć dni siedmiu tygodni lat czterdzieści i
dziewięć lat. **9** Tedy każesz zatrąbić w trąbę huczną
miesiąca siódmego, dnia dziesiątego tegoż miesiąca;
w dzień oczyszczenia każecie zatrąbić po wszystkiej
ziemi waszej. **10** I święcić będziecie rok pięćdziesiąty,
a obwołacie wolność w ziemi wszystkim obywatelom
jej. Lato miłościwe mieć będziecie; i wróci się każdy
do osiadłości swojej, i każdy do rodziny swojej wróci
się. **11** To miłościwe lato pięćdziesiątego roku miewać
będziecie; nie będziecie siać, i nie będziecie żąć tego,
co się samo przez się zrodzi, ani zbierać będziecie
gron z winnic zaniechanych. **12** Bo miłościwy rok jest,
święty wam będzie; co się na polu przedtem zrodziło,
to jeść będziecie. **13** W ten miłościwy rok wróci się
każdy do osiadłości swojej. **14** Jeźli co sprzedasz
bliźniemu twemu, albo co kupisz od bliźniego twego,
niech nie oszukiwa jeden drugiego. **15** Według liczby
lat po miłościwym roku kupisz od bliźniego twego;
i według liczby lat dochody sprzeda tobie. **16** Jeźli
więcej będzie lat, tem drożej oszacujesz kupno ono;

a jeźli mniej będzie lat, tedy też taniej oszacujesz
kupno ono, ponieważ tylko liczba dochodów sprzedawa
się tobie. 17 A tak nie oszukiwajcie żaden bliźniego
swego, ale się bój każdy Boga swego; bom Ja Pan,
Bóg wasz. 18 Przestrzegajcie ustaw moich, i sądy moje
zachowywajcie, i czyńcie je, abyście mieszkać mogli w
ziemi onej bezpiecznie. 19 Tedy wyda ziemia owoc swój,
a będziecie jeść aż do sytości, i będziecie mieszkać
bezpiecznie w niej. 20 A jeźlibyście rzekli: Cóż będziemy
jeść roku siódmego, jeźli nie będziem siać ani zbierać
urodzajów naszych? 21 Tedy rozkażę błogosławieństwu
memu przyjść na was roku szóstego, i przyniesie
urodzaj na trzy lata. 22 I będziecie siać roku ósmego, a
będziecie jeść urodzaj stary aż do roku dziewiątego; póki
nie nadejdą pożytki jego, stare jeść będziecie. 23 Ziemia
tedy nie będzie sprzedawana na wieczność; bo moja
jest ziemia, a wyście gośćmi i przychodniami u mnie.
24 A po wszystkiej ziemi osiadłości waszej pozwolicie
wykupywać ziemię. 25 Gdyby zubożał brat twój, a
sprzedałby nieco z majętności swojej, i przyszedłby
mający prawo odkupienia, powinny jego niech wykupi,
co sprzedał brat jego. 26 A jeźliby kto nie miał tego
coby odkupić mógł, a sam by przemógł, i znalazł
dostatek na to wykupno: 27 Tedy obrachowawszy lata
od sprzedania swego, wróci co zbywa temu, któremu
sprzedał: a wróci się do majętności swojej. 28 A jeźliby
nie miał dostatku, aby wrócił, tedy zostanie majętność
sprzedana w ręku tego, który ją kupił, aż do roku
miłościwego, i ustąpi mu jej w rok miłościwy, a on
wróci się do majętności swojej. 29 Jeźliby też sprzedał
dom mieszkania w mieście murowanem, będzie miał
wolność wykupić go, póki nie wynijdzie rok sprzedania
jego, cały rok będzie miał prawo do wykupienia jego.
30 A jeźli go nie wykupi, póki nie wynijdzie rok cały,
tedy zostanie on dom w mieście murowanem temu,
który go kupił, dziedzicznie, i potomkom jego 31 I nie
ustąpi w miłościwe lato. Ale domy we wsiach, które
nie są murem obtoczone, te prawem jako pole ziemi
szacowane będą; będą mogły być odkupowane, i w
miłościwe lato z rąk obcych wynijdą. 32 Ale miasta
Lewitów, i domy w dziedzicznych mieściech ich każdego
czasu wykupowane być mogą przez Lewity. 33 Lecz
temu co kupuje od Lewitów, wynijdzie kupno domu, i
miejskiej osiadłości jego, w rok miłościwy gdyż domy
miast Lewickich są dziedziczne ich, w pośrodku synów
Izraelskich. 34 Ale pole na przedmieściu ich nie będzie
sprzedawane; bo dziedzictwem ich jest wiecznem. 35
Gdyby też zubożał brat twój, a osłabiałaby ręka jego
przy tobie, podeprzesz go; a jako i przychodzień niech
się żywi przy tobie. 36 Nie bierz od niego lichwy, ani
płatu, ale się bój Boga swego, aby się żywił brat twój
przy tobie. 37 Pieniędzy twoich nie dawaj mu na lichwę,
ani mu z zysku pożyczaj żywności twojej. 38 Jam Pan,
Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym
wam dał ziemię Chananejską, a był wam za Boga.
39 Jeźliby też zubożał brat twój przy tobie, tak żeby
się tobie zaprzedał, nie będziesz go dręczył służbą
niewolniczą; 40 Jako najemnik, jako przychodzień
będzie u ciebie, aż do roku miłościwego służyć ci
będzie. 41 Potem wynijdzie od ciebie on, i dzieci jego z
nim, a wróci się do rodziny swojej, i do dziedzictwa
przodków swych wróci się. 42 Słudzy bowiem moi są,
którem Ja wywiódł z ziemi Egipskiej, niechże nie będą
sprzedawani jako niewolnicy. 43 Nie będziesz panował
nad nimi surowie, ale się będziesz bał Pana Boga
twego. 44 Niewolnik też twój, i niewolnica twoja, które
mieć będziesz, będą z narodów tych, które są około
was, z nich kupować będziecie niewolnika i niewolnicę.
45 Także też syny przychodniów mieszkających między
wami kupować będziecie, i z potomstwa tych, którzy
są z wami, które spłodzili w ziemi waszej, a ci będą
wam za dziedzictwo. 46 Prawem dziedzicznem trzymać
je będziecie, i synowie wasi po was, abyście je
dziedzicznie odzierżeli, na wieki służby ich używać
będziecie; lecz nad bracią swą, syny Izraelskimi, żaden
nad bratem swoim nie będzie panował surowie. 47
Jeźliby się też gość albo przychodzień zbogacił, który
mieszka z tobą, a zubożałby brat twój przy nim, tak
żeby się zaprzedał gościowi, albo przychodniowi, który
jest z tobą, albo potomstwu z domu cudzoziemców, 48
Gdyby się zaprzedał, może być wykupiony; ktokolwiek
z braci jego odkupi go; 49 Albo stryj jego, albo syn
stryja jego odkupi go, albo z bliskich pokrewnych jego z
rodziny jego, odkupi go, albo jeźliby przemógł, wykupi
się sam. 50 I porachuje się z onym, co go kupił, od roku,
którego mu się sprzedał, aż do miłościwego lata, aby
pieniądze, za które się sprzedał, odłożone były według
liczby lat, jako z najemnikiem, z nim sobie postąpi.
51 Jeźliby jeszcze nie mało lat zostawało, wedle nich
wróci okup swój z pieniędzy, za które kupiony jest. 52 A
jeźliby nie wiele lat zostawało do miłościwego lata, tedy
porachuje się z nim, a według onych lat wróci okup
swój. 53 Jako najemnik doroczny niech będzie u niego;
nie będzie nad nim surowie panował przed oczyma
twemi. 54 A jeźliby się tym obyczajem nie wykupił, tedy
wynijdzie w miłościwe lato, on i dzieci jego z nim; 55
Albowiem synowie Izraelscy są sługami moimi; sługami
moimi są, którem wywiódł z ziemi Egipskiej, Ja Pan,
Bóg wasz.

26 Nie czyńcie sobie bałwanów, ani obrazu rytego;
ani słupów stawiajcie sobie, ani kamienia w
obraz wyrytego stawiajcie w ziemi waszej, abyście mu
się kłaniali; bom Ja Pan, Bóg wasz. 2 Sabaty moje
zachowywajcie, a świątnicę moję w uczciwości miejcie;
Jam Pan. 3 Jeźli w ustawach moich chodzić będziecie,

i przykazania moje chować i czynić będziecie: 4
Spuszczę wam deszcz czasu swego, i wyda ziemia
urodzaj swój, i drzewa polne wydadzą owoc swój; 5 I
trwać będzie młoćba do zbierania wina, a zbieranie
wina trwać będzie do siewu; będziecie jeść chleb swój
do sytości, i mieszkać będziecie bezpiecznie w ziemi
swej. 6 Bo dam pokój w ziemi, i będziecie spali, a nie
będzie, kto by was przestraszył; wyplenię też złego
zwierza z ziemi, a miecz nie przejdzie ziemi waszej.
7 Owszem będziecie gonić nieprzyjacioły wasze, i
upadną przed wami od miecza. 8 Pięć waszych będą
gonić sto, a sto waszych dziesięć tysięcy gonić będą, i
polegną nieprzyjaciele wasi przed wami od miecza. 9
Bo obrócę się do was, a rozkrzewię was, i rozmnożę
was, i utwierdzę przymierze moje z wami. 10 I będziecie
jedli z dawna zachowałe zboże, i stare, gdy nowe
nastaną, wyprzątniecie. 11 I wystawię przybytek mój
między wami, a nie uprzykrzy was sobie dusza moja.
12 I będę chodził między wami, a będę wam za Boga,
a wy mnie będziecie za lud. 13 Jam Pan, Bóg wasz,
którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abyście im nie
służyli; i połamałem łańcuchy jarzma waszego, abyście
chodzili prosto. 14 A jeźlibyście mię nie słuchali, i nie
czynili wszystkich tych przykazań; 15 I jeźli ustawy moje
wzgardzicie, a sądami moimi będzie się brzydziła dusza
wasza, żebyście nie czynili wszystkich przykazań moich,
i wzruszylibyście przymierze moje: 16 Ja też wam to
uczynię: nawiedzę was strachem, suchotami i gorączką,
które wam oczy popsują a boleścią napełnią dusze
wasze, a siać będziecie próżno nasienie wasze, bo je
zjedzą nieprzyjaciele wasi; 17 I postawię twarz moję
przeciwko wam, i porażeni będziecie od nieprzyjaciół
waszych, i panować będą nad wami, którzy was mają w
nienawiści; i będziecie uciekali, choć was nikt gonić nie
będzie. 18 A jeźliż ani tak nie usłuchacie mię, przydam
siedem kroć więcej karania dla grzechów waszych;
19 I zetrę pychę mocy waszej, i uczynię niebo nad
wami jako żelazo, a ziemię waszę jako miedź; 20 I
wniwecz się obróci praca wasza; bo nie wyda ziemia
wasza użytku swego, i drzewa ziemi nie wydadzą
owocu swego. 21 A jeźli chodzić będziecie, mnie się
sprzeciwiając, a nie zechcecie mię słuchać, przydam
kaźni waszych siedmiorako dla grzechów waszych.
22 Bo puszczę na was zwierz polny, i osieroci was, i
wyniszczy bydło wasze, i upleni was, i spustoszeją drogi
wasze. 23 A jeźliż tem się nie nakarzecie, ale chodzić
będziecie, mnie się sprzeciwiając: 24 Ja też pójdę
wam się sprzeciwiając, i bić was będę siedmiorako
dla grzechów waszych; 25 I przywiodę na was miecz,
który się sowicie zemści zgwałcenia przymierza; a
gdy się zbieżycie do miast waszych, tedy puszczę
powietrze morowe między was, a będziecie podani w
ręce nieprzyjacielskie. 26 A gdy złamię podporę chleba
waszego, będą piekły dziesięć niewiast chleb wasz w
piecu jednym, i będą wam oddawać chleb wasz pod
wagą, i będziecie jeść, a nie najecie się. 27 A jeźli i
przeto nie usłuchacie mię, ale chodzić będziecie, mnie
się sprzeciwiając: 28 Ja też pójdę w gniewie przeciwko
wam; i Ja też karać was będę siedmiorako więcej dla
grzechów waszych. 29 I będziecie jeść ciało synów
waszych, i ciało córek waszych jeść będziecie. 30
I wygubię po górach kaplice wasze, a porozwalam
słoneczne bałwany wasze; i składę trupy wasze na
kloce obrzydłych bałwanów waszych, a będzie się wami
brzydziła dusza moja. 31 I podam miasta wasze na
spustoszenie, a poburzę świątnice wasze, i nie przyjmę
więcej wdzięcznej wonności waszej. 32 I spustoszę
ziemię, że się nad nią zdumieją nieprzyjaciele wasi,
mieszkając w niej. 33 A was samych rozproszę między
narody, i dobędę za wami miecza; a będzie ziemia
wasza pusta, i miasta wasze zburzone. 34 Tedy
rada będzie ziemia odpocznieniu swemu po wszystkie
dni spustoszenia swego; a wy będziecie w ziemi
nieprzyjaciół waszych, tedy odpocznie ziemia, i rada
będzie odpocznieniu swemu. 35 Przez wszystkie dni
spustoszenia swego odpoczywać będzie; bo nie miała
odpocznienia w sabaty wasze, gdyście wy mieszkali
w niej. 36 A którzy z was pozostaną, tedy przywiodę
strach na serca ich, w ziemiach nieprzyjaciół ich, że je
gonić będzie chrzęst liścia padającego; i będą uciekali
jako przed mieczem, i padać będą, chociaż ich nikt
gonić nie będzie. 37 I padnie jeden na drugiego jako od
miecza, choć ich nikt gonić nie będzie; ani się ostoicie
przed nieprzyjacioły waszymi. 38 I poginiecie między
narody, i pożre was ziemia nieprzyjaciół waszych. 39 A
którzy z was zostaną, wywiędną dla nieprawości swojej
w ziemi nieprzyjaciół swoich; także dla nieprawości
ojców swych z nimi wywiędną. 40 Ale jeźli wyznają
nieprawość swoję, i nieprawość ojców swych według
przestępstwa swego, którem wystąpili przeciwko mnie,
i według którego chodzili, sprzeciwiając mi się; 41
Żem też i Ja chodził sprzeciwiając się im, a iżem je
wprowadził do ziemi nieprzyjaciół ich; jeźli, mówię, na
ten czas poniży się serce ich nieobrzezane, i cierpliwie
znosić będą kaźń za nieprawości swoje: 42 Tedy ja
też wspomnę na przymierze moje z Jakóbem, i na
przymierze moje z Izaakiem, i na przymierze moje
z Abrahamem wspomnę, i na tę ziemię wspomnę.
43 A ziemia będąc od nich uwolniona, rada będzie
odpocznieniu swemu, gdy pusta będzie dla nich; a oni
będą cierpliwie nosić karanie za nieprawość swą, przeto
że sądy moje wzgardzili, i ustawami mojemi brzydziła
się dusza ich. 44 Wszakże dla tego i na ten czas, gdy
będą w ziemi nieprzyjaciół swoich, nie odrzucę ich, ani
ich tak sobie obrzydzę, żebym je wyniszczyć miał, i
wzruszyć przymierze moje z nimi; 45 Bom Ja Pan, Bóg

ich. Ale wspomnę na nie dla przymierza uczynionego z
przodkami ich; którem wywiódł z ziemi Egipskiej, przed
oczyma poganów, abym im był za Boga, Ja Pan. **46**
Teć są ustawy i sądy i prawa, które postanowił Pan
między sobą, i między syny Izraelskimi na górze Synaj
przez Mojżesza.

27 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: **2** Mów
do synów Izraelskich, a powiedz im: Gdyby
człowiek ślubem poślubił duszę Panu, według szacunku
twego da okup. **3** A będzie tak szacunek twój: Za
mężczyznę od dwudziestu lat aż do sześćdziesiąt
lat, będzie szacunek twój pięćdziesiąt syklów srebra
według wagi świątnicy. **4** A jeźli jest biała głowa
szacunek twój będzie trzydzieści syklów, **5** A jeźli od
piątego roku aż do dwudziestego roku, tedy będzie
szacunek twój za mężczyznę dwadzieścia syklów a
za białą głowę dziesięć syklów. **6** A jeźli za dziecię
od jednego miesiąca aż do pięciu lat, tedy będzie
szacunek twój za mężczyznę pięć syklów srebra, a
za dzieweczkę szacunek twój trzy sykle srebra. **7** A
jeźli od sześćdziesiąt lat i wyżej będzieli mężczyzna
tedy będzie szacunek twój piętnaście syklów a za
białą głowę dziesięć syklów. **8** Lecz jeźliby był tak
ubogi, żeby nie mógł oddać szacunku twego, tedy go
stawią przed kapłana, i oszacuje go kapłan, według
przemożenia tego który ślubował, oszacuje go kapłan.
9 Jeźliby też bydlę z tych, które się ofiarują na ofiarę
Panu, poślubił, każde, które odda Panu będzie święte.
10 Nie odmieni go, ani da innego za nie, lepszego za
gorsze, albo gorszego za lepsze; jeźliby też jakokolwiek
odmienił bydlę za bydlę, tedy i ono, i to, które za nie
dano będzie święte. **11** A jeźliby które nie czyste bydlę
poślubił z tych, co nie bywają ofiarowane Panu, tedy
stawi to bydlę przed kapłana, **12** I oszacuje kapłan
bądź dobre, bądź złe, a jako je oszacuje kapłan, tak
będzie. **13** A jeźliby je kto odkupić chciał, przyda
piątą część nad szacunek twój. **14** Jeźliby też kto
poświęcił dom swój, żeby był święty Panu, tedy go
oszacuje kapłan bądź dobry, bądź zły; jako go oszacuje
kapłan, tak zostanie. **15** A gdyby ten, który poświęcił,
chciał odkupić dom swój, przyda piątą część pieniędzy
na szacunek twój, i będzie jego. **16** Jeźli też kto
część roli z dziedzictwa swego poświęcił Panu tedy
będzie szacunek twój według zasiewku jej; gdzie się
wysieje chomer jęczmienia, za pięćdziesiąt syklów
srebra szacowane będzie. **17** Jeźli do miłościwego
lata poświęcił rolę swoję, według szacunku twego
zostanie. **18** Ale jeźliżby po miłościwem lecie poświęcił
rolę twoję tedy kapłan obrachuje mu pieniądze według
lat zostawających do miłościwego lata i umniejszy mu
się z szacunku twego. **19** A chciałliby odkupić rolą,
ten, który ją poświęcił, przyda piątą część pieniędzy do
szacunku twego i zostanie przy niej. **20** Ale gdzie by
nie odkupił roli onej, a sprzedana by była rola komu
inszemu, nie może być odkupiona. **21** I będzie ona rola,
gdy wynijdzie miłościwe lato święta Panu, jako rola
poświęcona a przyjdzie w osiadłość kapłanowi. **22** A
jeźliby kto rolą kupioną, która nie była z ról dziedzictwa
jego poślubił Panu. **23** Tedy porachuje mu kapłan
sumę szacunku twego aż do roku miłościwego, i da
szacunek ten dnia onego za rzecz poświęconą Panu.
24 A w miłościwe lato wróci się rola od tego, od kogo ją
kupiono, do tego, który dziedzicznie trzymał rolą onę.
25 A każdy szacunek twój będzie wedle sykla świątnicy,
a dwadzieścia pieniędzy sykiel waży. **26** Wszakże
pierworodnego, a które prawem pierworodztwa bywa
ofiarowane Panu z bydła, nikt go nie poświęci, bądź
wół bądź owca, ponieważ Pańskie są. **27** A jeźliby z
bydląt nieczystych było, odkupi je według szacunku
twego, i przyda piątą część nad to; a jeźliby go nie
odkupiono, niechże sprzedane będzie według szacunku
twego. **28** Każda jednak rzecz poślubiona, którą by kto
poślubił Panu ze wszystkiego, co ma z ludzi, i z bydła, i
z ról osiadłości swojej, nie będzie sprzedawana, ani
odkupowana; bo wszelka rzecz poślubiona najświętsza
jest Panu. **29** Wszelkie bydlę poślubione, które się pod
ślubem oddawa, od człowieka nie będzie odkupione,
ale śmiercią umrze. **30** Wszystkie także dziesięciny
ziemi z nasienia ziemi, z owocu drzewa, Pańskie są; bo
poświęcone są Panu. **31** Ale kto by chciał odkupić co z
dziesięcin swoich, piątą część ceny przyda do nich.
32 Także wszystkie dziesięciny z rogatego bydła, i z
drobnego bydła, wszystkiego, co przechodzi pod laską
pasterską, każde dziesiąte będzie poświęcone Panu.
33 Nie będzie przebierał między dobrem albo złem, ani
go odmieniać będzie; a jeźliby je jakokolwiek odmienił,
będzie to i ono odmienione poświęcone, nie ma być
odkupione. **34** Teć są przykazania, które rozkazał Pan
Mojżeszowi do synów Izraelskich na górze Synaj.

Liczb

1 I mówił Pan do Mojżesza na puszczy Synaj, w
namiocie zgromadzenia pierwszego dnia miesiąca
wtórego, roku wtórego, po wyjściu ich z ziemi Egipskiej,
temi słowy: 2 Obliczcie sumę wszystkiego zgromadzenia
synów Izraelskich według narodów ich, i według domów
ojców ich według imion ich, każdego mężczyznę według
głów ich. 3 Ode dwudziestu lat, i wyżej, wszystkich
wychodzących na wojnę z Izraela; policzycie je według
hufców ich, ty i Aaron. 4 I będzie z wami z każdego
pokolenia jeden mąż, któryby przedniejszy był w domu
ojców swoich. 5 A teć są imiona mężów, którzy
z wami będą; z pokolenia Rubenowego Elizur, syn
Sedeurów. 6 Z pokolenia Symeonowego Salamijel, syn
Surysaddajów. 7 Z pokolenia Judowego Naason, syn
Aminadabów. 8 Z pokolenia Isascharowego Natanael
syn Suharów. 9 Z pokolenia Zabulonowego Elijab,
syn Helonów. 10 Z synów Józefowych, z pokolenia
Efraimowego Elisama, syn Ammiudów; z pokolenia
Manasesowego Gamalijel, syn Pedasurów. 11 Z
pokolenia Benjaminowego Abidan, syn Gedeonów. 12
Z pokolenia Danowego Achyjezer, syn Ammisadajów.
13 Z pokolenia Aserowego Pagijel, syn Ochranów. 14
Z pokolenia Gadowego Elijazaf, syn Duelów. 15 Z
pokolenia Neftalimowego Achyra, syn Enanów. 16
Ci zwoływani będą najzacniejsi z ludu książęta w
pokoleniach ojców swych; wodzami wojsk Izraelskich
będą. 17 Przyzwali tedy do siebie Mojżesz i Aaron
mężów tych, którzy z imienia mianowani są. 18 I zebrali
wszystko zgromadzenie dnia pierwszego miesiąca
wtórego, i przyznawali się do rodzajów swych według
familii swych, według domów ojców swych i według
liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, według osób
swych. 19 Jako rozkazał Pan Mojżeszowi, tak je
policzył na puszczy Synaj. 20 I było synów Rubena,
pierworodnego Izraelowego, rodzajów ich według familii
ich, według domów ojców ich, według liczby imion,
według osób ich, wszystkiego pogłowia męskiego od
dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na
wojnę; 21 Naliczono ich z pokolenia Rubenowego
czterdzieści i sześć tysięcy i pięć set. 22 Z synów
Symeonowych rodzajów ich, według familii ich, według
domów ojców ich, naliczonych jego, według liczby
imion, według osób ich, wszystkiego pogłowia męskiego
od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na
wojnę; 23 Naliczono ich z pokolenia Symeonowego
pięćdziesiąt i dziewięć tysięcy i trzy sta. 24 Z synów
Gadowych rodzajów ich według familii ich, według
domów ojców ich, według liczby imion, od dwudziestu
lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę. 25
Naliczono ich z pokolenia Gadowego czterdzieści i pięć
tysięcy i sześć set i pięćdziesiąt. 26 Z synów Judowych
rodzajów ich według familii ich, według domów ojców
ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej,
wszystkich wychodzących na wojnę; 27 Naliczono ich z
pokolenia Judowego siedemdziesiąt i cztery tysiące i
sześć set. 28 Z pokolenia Isascharowego rodzajów ich
według familii ich, według domów ojców ich, według
liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich
wychodzących na wojnę; 29 Naliczono ich z pokolenia
Isascharowego pięćdziesiąt i cztery tysiące i cztery sta.
30 Z synów Zabulonowych rodzajów ich według familii
ich, według domów ojców ich, według liczby imion, od
dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na
wojnę; 31 Naliczono ich z pokolenia Zabulonowego
pięćdziesiąt i siedem tysięcy i cztery sta. 32 Z synów
Józefowych, a naprzód z synów Efraimowych, rodzajów
ich według familii ich, według domów ojców ich, według
liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich
wychodzących na wojnę; 33 Naliczono ich z pokolenia
Efraimowego czterdzieści tysięcy i pięć set. 34 Z synów
zaś Manasesowych rodzajów ich według familii ich,
według domów ojców ich, według liczby imion, od
dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na
wojnę; 35 Naliczono ich z pokolenia Manasesowego
trzydzieści i dwa tysiące i dwieście. 36 Z synów
Benjaminowych rodzajów ich, według familii ich, według
domów ojców ich, według liczby imion, od dwudziestu
lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę; 37
Naliczono ich z pokolenia Benjaminowego trzydzieści
i pięć tysięcy i cztery sta. 38 Z synów Danowych
rodzajów ich według familii ich, według domów ojców
ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej,
wszystkich wychodzących na wojnę; 39 Naliczono ich
z pokolenia Danowego sześćdziesiąt i dwa tysiące
i siedemset. 40 Z synów Aserowych rodzajów ich
według familii ich, według domów ojców ich, według
liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich
wychodzących na wojnę; 41 Naliczono ich z pokolenia
Aserowego czterdzieści tysięcy i jeden i pięć set. 42
Z synów Neftalimowych rodzajów ich według familii
ich, według domów ojców ich, według liczby imion, od
dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na
wojnę; 43 Naliczono ich z pokolenia Neftalimowego
pięćdziesiąt i trzy tysiące i cztery sta. 44 Cić są
policzeni, które policzył Mojżesz i Aaron, i książęta
Izraelskie, dwanaście mężów, którzy byli wybrani po
jednemu z domów ojców swych. 45 I było wszystkich
policzonych synów Izraelskich według domów ojców
ich, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących
na wojnę z Izraela; 46 Było wszystkich policzonych
sześć kroć sto tysięcy i trzy tysiące, i pięć set i
pięćdziesiąt. 47 Ale Lewitowie według pokolenia ojców
swych nie byli policzeni między nimi. 48 Bo rozkazał

był Pan Mojżeszowi, mówiąc: 49 Tylko pokolenia
Lewi nie będziesz liczył, a sumy ich nie policzysz
między syny Izraelskie; 50 Ale postanowisz Lewity nad
przybytkiem świadectwa, i nad wszystkiem naczyniem
jego, i nad wszystkiem co należy do niego. Oni nosić
będą przybytek i wszystkie naczynia jego; oni też służyć
będą w nim, a około przybytku obozem się kłaść będą.
51 A gdy się będzie ruszał przybytek, składać go będą
Lewitowie; także gdy stanowić się będzie przybytek,
stawiać go będą Lewitowie; a kto by obcy do niego
przystąpił, umrze. 52 I będą stawać obozem synowie
Izraelscy, każdy według pułków swoich, i każdy pod
chorągwią swoją, w wojsku swem. 53 Ale Lewitowie
kłaść się będą obozem około przybytku świadectwa,
aby nie przyszedł gniew mój na zgromadzenie synów
Izraelskich: i będą Lewitowie trzymać straż u przybytku
świadectwa. 54 Uczynili tedy synowie Izraelscy według
wszystkiego, co był rozkazał Pan Mojżeszowi, tak
uczynili.

2 Zatem rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona, mówiąc:
2 Każdy z synów Izraelskich kłaść się będą obozem
pod chorągwią swoją według znaków domów ojców
swych; naprzeciwko około namiotu zgromadzenia kłaść
się będą. 3 A ci się obozem położą na wschód
słońca: Chorągiew wojska Judowego według hufców
swych, a hetmanem nad syny Judowymi Naason,
syn Aminadabów; 4 A w wojsku jego policzonych
siedemdziesiąt i cztery tysiące i sześć set. 5 Podle niego
położy się obozem pokolenie Isascharowe, a hetmanem
nad syny Isascharowymi Natanael, syn Suharów; 6 A
w wojsku jego policzonych pięćdziesiąt i cztery tysiące
i cztery sta. 7 Podle nich pokolenie Zabulonowe, a
hetmanem nad syny Zabulonowymi Elijab, syn Helonów.
8 A w wojsku jego policzonych pięćdziesiąt i siedem
tysięcy i cztery sta. 9 Wszystkich policzonych w obozie
Judowym sto tysięcy, osiemdziesiąt tysięcy, i sześć
tysięcy i cztery sta według hufców ich; ci naprzód
pociągną. 10 Chorągiew obozu Rubenowego położy
się na południe według hufców swych, a hetmanem
nad syny Rubenowymi Elisur, syn Sedeurów; 11 A w
wojsku jego policzonych czterdzieści i sześć tysięcy i
pięć set. 12 Podle niego położy się obozem pokolenie
Symeonowe, a hetmanem nad syny Symeonowymi
Selumijel, syn Surysaddajów; 13 A w wojsku jego
policzonych pięćdziesiąt i dziewięć tysięcy i trzy
sta. 14 Potem pokolenie Gadowe, a hetmanem nad
syny Gadowymi Elijazaf, syn Rehuelów; 15 A w
wojsku jego policzonych czterdzieści i pięć tysięcy, i
sześć set i pięćdziesiąt. 16 Wszystkich policzonych w
obozie Rubenowym sto tysięcy, pięćdziesiąt tysięcy
i jeden, cztery sta i pięćdziesiąt według hufców ich;
a ci w rzędzie wtórym pociągną. 17 Potem pójdzie
namiot zgromadzenia z wojskiem Lewitów, w pośrodku
wojska; jakim porządkiem stawać będą obozem,
takim pociągną każdy w szyku swym pod chorągwią
swoją. 18 Chorągiew obozu Efraimowego według
hufców swych ku zachodowi, a hetmanem nad syny
Efraimowymi Elisama, syn Ammiudów; 19 A w wojsku
jego policzonych czterdzieści tysięcy i pięć set. 20 A
podle niego pokolenie Manasesowe, a hetmanem nad
syny Manasesowymi Gamalijel, syn Pedasurów. 21 A
w wojsku jego policzonych trzydzieści i dwa tysiące
i dwieście. 22 Podle nich pokolenie Benjaminowe,
a hetmanem nad syny Benjaminowymi Abidan, syn
Giedeonów; 23 A w wojsku jego policzonych trzydzieści
i pięć tysięcy i cztery sta. 24 Wszystkich policzonych
w obozie Efraimowym sto tysięcy i osiem tysięcy i
sto według hufców swoich; a ci w trzecim rzędzie
pociągną. 25 Chorągiew obozu Danowego położy
się ku północy według hufców swych, a hetmanem
nad syny Danowymi Achiezer, syn Ammisadajów;
26 A w wojsku jego policzonych sześćdziesiąt i dwa
tysiące i siedem set. 27 A podle niego położy się
obozem pokolenie Aserowe a hetmanem nad syny
Aserowymi Pagijel, syn Ochranów; 28 A w wojsku jego
policzonych czterdzieści tysięcy i jeden i pięć set. 29
Potem pokolenie Neftalimowe, a hetmanem nad syny
Neftalimowymi Ahira, syn Enanów; 30 A w jego wojsku
policzonych pięćdziesiąt i trzy tysiące i cztery sta. 31
A tak wszystkich policzonych obozu Danowego sto
tysięcy, pięćdziesiąt i siedem tysięcy i sześć set; a
ci na ostatku pociągną pod chorągwią swoją. 32 Cić
są policzeni synów Izraelskich według domów ojców
ich, wszystkich policzonych w obozie według hufców
ich sześć kroć sto tysięcy, i trzy tysiące i pięć set i
pięćdziesiąt. 33 Ale Lewitów nie liczono między syny
Izraelskie, jako był Pan rozkazał Mojżeszowi. 34 I
uczynili synowie Izraelscy według wszystkiego; jako
rozkazał Pan Mojżeszowi, tak się stanowili obozem
przy chorągwiach swych, i ciągnęli każdy według familii
swych, i według domów ojców swych.

3 A teć są rodzaje Aarona i Mojżesza w dzień, którego
mówił Pan z Mojżeszem na górze Synaj. 2 A te
są imiona synów Aaronowych: Pierworodny Nadab,
potem Abiu, Eleazar, i Itamar. 3 Te są imiona synów
Aaronowych, kapłanów pomazanych, których ręce
poświęcone były ku sprawowaniu urzędu kapłańskiego.
4 Ale pomarli Nadab i Abiu przed Panem, gdy ofiarowali
ogień obcy przed Panem na puszczy Synaj, a zeszli
bez potomstwa; dla tego Eleazar i Itamar odprawowali
urząd kapłański przed obliczem Aarona, ojca swego. 5
Tedy rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 6 Każ przystąpić
pokoleniu Lewiego, a postaw je przed Aaronem
kapłanem, aby mu służyli, 7 A trzymali straż jego,

i straż wszystkiego zgromadzenia, przed namiotem
zgromadzenia, wykonywając usługę przybytku. 8
Także aby strzegli wszystkiego naczynia namiotu
zgromadzenia, i trzymali straż synów Izraelskich, a
odprawowali usługę przybytku. 9 Oddasz tedy Lewity
Aaronowi, i synom jego; bo właśnie oddani są jemu z
synów Izraelskich. 10 Aarona zaś i syny jego przełożysz,
aby przestrzegali kapłaństwa swego: bo przystąpiłliby
kto obcy, umrze. 11 Zatem rzekł Pan do Mojżesza,
mówiąc: 12 A oto, Ja wziąłem Lewity z pośrodku
synów Izraelskich miasto wszelkiego pierworodnego,
otwierającego żywot, między synami Izraelskimi, i
będą moi Lewitowie. 13 Albowiem mnie przynależy
wszelkie pierworodne; ode dnia, któregom pobił wszelkie
pierworodne w ziemi Egipskiej, poświęciłem sobie
każde pierworodne w Izraelu; od człowieka aż do
bydlęcia moi będą; Jam Pan. 14 Rzekł też Pan do
Mojżesza na puszczy Synaj, mówiąc: 15 Policz syny
Lewiego, według domów ojców ich, według familii ich;
każdego mężczyznę urodzonego od miesiąca i wyżej,
policzysz je. 16 I policzył je Mojżesz według mowy
Pańskiej, jako mu było rozkazane. 17 I były synów
Lewiego te imiona: Gerson, i Kaat, i Merary. 18 Te
zaś imiona synów Gersonowych według domów ich:
Lobni i Semei. 19 A synowie Kaatowi według domów
swych: Amram, i Izaar, Hebron, i Husyjel. 20 Synowie
zaś Merarego według domów swych: Naheli i Muzy;
te są familije Lewiego według domów ojców ich. 21 Z
Gersona familija Lobnicka, i familija Semeicka; teć są
familije Gersonowe. 22 Policzonych ich według liczby
każdego mężczyzny urodzonego od miesiąca i wyżej,
było policzonych siedem tysięcy i pięć set. 23 Te familije
Gersonowe za przybytkiem kłać się będą ku zachodowi.
24 A książęciem domu ojca Gersonitów: Elijazaf, i syn
Laelów. 25 A pod strażą synów Gersonowych będzie
przy namiocie przybytek zgromadzenia, przybytek i
namiot, przykrycie jego, i zasłona u drzwi namiotu
zgromadzenia; 26 I opony sieni, i zasłona we drzwiach
u sieni, która jest przed przybytkiem i przy ołtarzu w
około, i sznury jego, do wszelkiej potrzeby jego. 27 Z
Kaata zaś poszła familija Amramitów, i familija Izaaritów,
i familija Husyjelitów. Teć były domy Kaatytów. 28 W
liczbie wszystkich mężczyzn urodzonych od miesiąca i
wyżej, osiem tysięcy i sześć set, trzymających straż
przy świątnicy. 29 Te familije synów Kaatowych kłaść
się będą obozem po bok przybytku ku południowi;
30 A książęciem domu ojca familii Kaatytów Elisafan,
syn Husyjelów. 31 A będzie pod strażą ich skrzynia, i
stół, i świecznik, i ołtarze, i naczynia świątnicy, któremi
usługować będą, i zasłona, i ze wszystkiemi potrzebami
jej. 32 A książęciem nad książęty Lewitów będzie
Eleazar, syn Aarona kapłana, postanowiony nad tymi,
którzy trzymają straż przy świątnicy. 33 Od Merarego
zaś poszła familija Mahelitów, i familija Muzytów; a teć
są domy Merarytów. 34 A policzonych ich, według liczby
każdego mężczyzny urodzonego od miesiąca i wyżej,
sześć tysięcy i dwieście. 35 Książęciem zaś domu ojca
familii Merarego Suryjel, syn Abihailów; a ci kłaść się
będą po bok przybytku, ku północy. 36 A należeć będą
do straży synów Merarego deski przybytku, i drągi jego,
słupy jego, i podstawki jego, i wszystkie naczynia jego,
i wszystkie potrzeby jego; 37 Także słupy sienne w
około, i podstawki ich, i kotły i sznury ich. 38 A kłaść się
będą obozem przed przybytkiem, po przedniej stronie
namiotu zgromadzenia, na wschód Mojżesz, i Aaron, i
synowie jego, trzymający straż przy świątnicy; straż za
syny Izraelskie; a obcy gdyby przystąpił, umrze. 39
A tak wszystkich policzonych Lewitów od Mojżesza i
Aarona, na rozkazanie Pańskie, według domów ich,
wszystkich mężczyzn urodzonych od miesiąca i wyżej,
było dwadzieścia tysięcy i dwa. 40 Tedy rzekł Pan do
Mojżesza: Policz wszystkie pierworodne mężczyzny
między syny Izraelskimi od miesiąca i wyżej, a uczyń
summę imion ich. 41 A weźmiesz mi Lewity (Ja Pan)
miasto wszystkich pierworodnych w syniech Izraelskich,
także bydła Lewitów ze wszystkie pierworodne bydła
synów Izraelskich. 42 Policzył tedy Mojżesz, jako
mu Pan rozkazał, wszystkie pierworodne w syniech
Izraelskich. 43 A było wszystkich pierworodnych
mężczyzn według liczby imion, urodzonych od miesiąca
i wyżej, policzonych ich dwadzieścia i dwa tysiące,
dwieście, siedemdziesiąt i trzy. 44 I rzekł Pan do
Mojżesza, mówiąc: 45 Weźmij Lewity miasto wszystkich
pierworodnych z synów Izraelskich, bydła także Lewitów
miasto bydła ich, i będą moimi Lewitowie; Jam Pan.
46 A za okup onych dwu set, siedmiudziesiąt i trzech,
którzy zbywają nad liczbę Lewitów, z pierworodnych
synów Izraelskich, 47 Weźmiesz po pięć syklów na
każdą głowę; według sykla świątnicy brać będziesz;
dwadzieścia pieniędzy waży sykiel. 48 I oddasz te
pieniądze Aaronowi i synom jego za okup onych, którzy
zbywają nad liczbę ich. 49 Wziął tedy Mojżesz pieniądze
okupu od tych, którzy zbywali nad te, które okupili sobą
Lewitowie. 50 Od pierworodnych synów Izraelskich
wziął pieniędzy onych tysiąc, trzysta, sześćdziesiąt
i pięć syklów według sykla świątnicy; 51 I oddał te
pieniądze okupu Mojżesz Aaronowi i synom jego według
słowa Pańskiego, jako Pan rozkazał Mojżeszowi.

4 Nad to rzekł Pan do Mojżesza i Aarona, mówiąc:
2 Zbierz summę synów Kaatowych z pośród synów
Lewiego według familii ich, i według domów ojców
ich. 3 Od tego, który ma trzydzieści lat i wyżej, i
aż do tego, co ma pięćdziesiąt lat, którzy będąc
sposobnymi do tej pracy, mogliby odprawować posługę
w namiocie zgromadzenia. 4 Tać będzie powinność

synów Kaatowych przy namiocie zgromadzenia, przy
miejscu najświętszem; 5 I przyjdzie Aaron z synami
swymi, gdy się będzie miał ruszyć obóz, a zdejmą
oponę zasłony, i okryją nią skrzynię świadectwa; 6 A
włożą na nię przykrycie z borsukowych skór, i przykryją
z wierzchu wszystko oponą hijacyntową, i założą drążki
jej. 7 Także stół chlebów pokładnych przykryją oponą
hijacyntową, a położą na nim misy, i przystawki, i kubki,
i czasze do nalewania; a chleb ustawicznie na nim
będzie. 8 I rozciągną na tem oponę szarłatową, a
przykryją to przykryciem skór borsukowych, i założą
drążki do niego. 9 Wezmą też oponę hijacyntową,
którą nakryją świecznik do świecenia z lampami jego,
i nożyczki jego, i kaganki jego, i wszystkie naczynia
do oliwy jego, których używają przy nim: 10 I uwiną
go ze wszystkiem naczyniem jego w przykrycie z
skór borsukowych, i włożą na drążki. 11 Na ołtarz
także złoty rozpostrzą oponę hijacyntową, a włożą
nań przykrycie z skór borsukowych, i założą drążki
jego. 12 Pobiorą też wszystkie naczynia usługi, któremi
służą w świątnicy, a obwinąwszy oponą hijacyntową,
przykryją je przykryciem z skór borsukowych, i włożą
na drążki. 13 Do tego zmiotą popiół z ołtarza, a na nim
rozpostrzą oponę szarłatową; 14 I włożą nań wszystkie
naczynia jego, któremi usługują przy nim, to jest łopaty,
widły, i miotły, i kociełki, i wszystkie naczynia ołtarzowe,
i rozpostrzą na nim przykrycie z skór borsukowych,
i założą drążki jego. 15 A gdy to wykona Aaron z
synami swymi, że przykryje świątnicę ze wszystkiem
naczyniem świątnicy, a będzie się miał ruszyć obóz, tedy
potem przyjdą synowie Kaatowi, aby one rzeczy nieśli;
ale się nie będą dotykali świątnicy, aby nie pomarli.
Tać jest posługa synów Kaatowych, przy namiocie
zgromadzenia. 16 Staranie zasię Eleazara, syna Aarona
kapłana, będzie o oliwie do świecenia, o kadzeniu
wonnem, o ofierze śniednej ustawicznej, i o olejku
pomazywania, doglądanie przybytku, i wszystkiego, co
w nim jest, i świątnicy z naczyniami jej. 17 Potem rzekł
Pan do Mojżesza i Aarona, mówiąc: 18 Nie zatracajcie
pokolenia domów Kaatowych z pośrodku Lewitów.
19 Ale to im uczynicie, aby żyli a nie pomarli, gdy
przystępować będą do miejsca najświętszego: Aaron i
synowie jego przyjdą, i postanowią każdego z nich nad
pracą jego i nad brzemieniem jego. 20 Ale niech nie
wchodzą patrzyć, gdy będą uwijane rzeczy święte, aby
nie pomarli. 21 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:
22 Zbierz summę synów Gersonowych według domów
ojców ich, i według familii ich; 23 Od tego, który ma
trzydzieści lat i wyżej, aż do tego, który ma pięćdziesiąt
lat, policzysz je, którzy sposobni będą do tej pracy, aby
mogli usługować przy namiocie zgromadzenia. 24 A
tać będzie powinność domów synów Gersonowych
ku posłudze i ku noszeniu. 25 Nosić będą opony
przybytku, i namiot zgromadzenia z przykryciem jego;
także przykrycie borsukowe, które z wierzchu na nim
jest, i zasłonę od drzwi namiotu zgromadzenia; 26 I
opony do sieni, i zasłonę drzwi bramy u sieni, która
jest u przybytku, i przy ołtarzu w około, i sznury jej,
i wszystkie naczynia usługi ich, i wszystko, czego
używają około usługi ich; i to czynić będą. 27 Według
rozkazania Aarona i synów jego będzie wszelka usługa
synów Gersonowych przy każdem brzemieniu ich, i przy
każdej usłudze ich; a poruczycie im pod straż wszystkie
brzemiona ich. 28 Tać będzie powinność domów synów
Gersonowych w namiocie zgromadzenia, a będzie
ich doglądał Itamar, syn Aarona kapłana. 29 Syny
także Merarego według familii ich, i według domów
ojców ich policzysz: 30 Od tego, który ma trzydzieści
lat i wyżej, i aż do tego, który ma pięćdziesiąt lat,
policzysz je; którzy będąc sposobni do tej pracy mogliby
usługować przy namiocie zgromadzenia. 31 A ta będzie
powinność pracy ich we wszystkiej usłudze ich w
namiocie zgromadzenia: deski przybytku, i drągi jego, i
słupy jego, i podstawki jego nosić; 32 Przytem słupy
sieni w około, i podstawki ich z kołkami ich, i sznury ich
ze wszystkiem naczyniem ich, do wszelkiej służby ich;
a mianowicie policzycie naczynia, które im poruczycie
pod straż ich. 33 Tać powinność będzie familii synów
Merarego, według wszelkiej służby ich, przy namiocie
zgromadzenia pod dozorem Itamara, syna Aarona
kapłana. 34 Obliczyli tedy Mojżesz i Aaron, i książęta
zgromadzenia syny Kaatowe według familii ich, i według
domów ojców ich. 35 Od tych, którym było trzydzieści
lat i wyżej, i aż do tych, którym było pięćdziesiąt lat,
którzy sposobni będąc ku tej pracy mogliby usługować
przy namiocie zgromadzenia. 36 A było ich policzonych
według familii ich dwa tysiące, siedem set i pięćdziesiąt.
37 Cić byli policzeni z familii Kaatytów wszyscy służący
przy namiocie zgromadzenia, które zliczył Mojżesz i
Aaron według rozkazania Pańskiego przez Mojżesza.
38 Także policzeni są synowie Gersonowi wedle familii
swych, i według domów ojców swych, 39 Od tego,
który miał trzydzieści lat i wyżej, i aż do tego, który
miał pięćdziesiąt lat, którzy sposobni będąc ku pracy
mogli usługować przy namiocie zgromadzenia. 40
A było ich policzonych według familii ich, i domów
ojców ich dwa tysiące, sześć set i trzydzieści. 41 Cić
byli policzeni z familii synów Gersonowych, wszyscy
służący w namiocie zgromadzenia, które zliczył Mojżesz
i Aaron według słowa Pańskiego. 42 Także policzeni z
familii synów Merarego według familii swych i domów
ojców swych, 43 Od tego, który miał trzydzieści lat
i wyżej, i aż do tego, który miał pięćdziesiąt lat;
którzy sposobni będąc ku pracy mogli usługiwać przy
namiocie zgromadzenia; 44 A było ich policzonych
według familii ich trzy tysiące i dwieście. 45 A tać była

summa policzonych z familii synów Merarego, które
zliczył Mojżesz i Aaron według rozkazania Pańskiego
przez Mojżesza. 46 Wszystkich policzonych, które
policzył Mojżesz i Aaron, i książęta Izraelskie z Lewitów
według familii ich, i domów ojców ich, 47 Od tego,
który miał trzydzieści lat i wyżej, i aż do tego, który
miał pięćdziesiąt lat, każdego przychodzącego do
odprawowania powinności usługi, i powinności noszenia
brzemion w namiocie zgromadzenia. 48 A było ich
policzonych osiem tysięcy, i pięć set i osiemdziesiąt.
49 Według rozkazania Pańskiego policzeni są przez
Mojżesza, każdy z osobna według usługi jego, i według
brzemienia jego; a policzeni byli ci, które Pan rozkazał
liczyć Mojżeszowi.

5 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Rozkaż
synom Izraelskim, aby wyrzucili z obozu każdego
trędowatego, i każdego, który cierpi płynienie nasienia,
i każdego, który się splugawił nad umarłym; 3 Tak
mężczyznę jako i niewiastę wyrzucicie; precz za
obóz wyrzucicie je, aby nie splugawili obozu tych,
między którymi Ja mieszkam. 4 I uczynili tak synowie
Izraelscy, a wygnali je precz za obóz; jako rozkazał
Pan Mojżeszowi, tak uczynili synowie Izraelscy. 5
Nad to rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 6 Powiedz
synom Izraelskim: Mąż albo niewiasta, gdyby popełnili
jakikolwiek grzech ludzki, dopuściwszy się występku
przeciwko Panu, a byłaby winna ona dusza: 7 Tedy
wyznają grzech swój, którego się dopuścili, i wrócą
to, w czem by winni byli cale; a przydawszy jeszcze
nad to piątą część, oddadzą onemu, przeciw któremu
zgrzeszyli. 8 A jeźliby nie było tego, komu by szkodę
trzeba nagrodzić, ona szkoda oddana będzie Panu,
i zostanie kapłanowi oprócz barana oczyszczenia,
przez którego ma być oczyszczony. 9 Każda też
ofiara podnoszenia ze wszech rzeczy poświęconych od
synów Izraelskich, którą przyniosą do kapłana, jemu się
dostanie. 10 Owe rzeczy poświęcone od kogożkolwiek,
jego będą; i kto by co oddał kapłanowi, jemu zostanie.
11 Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 12 Mów do
synów Izraelskich, a powiedz im: Każdy mąż, którego
by żona wystąpiła, i dopuściłaby się grzechu przeciwko
niemu; 13 A złączyłby się inszy z nią złączeniem
nasienia, a byłoby to skryte przed oczyma męża jej, i
taiłaby się, będąc splugawioną, a świadka by nie było
przeciwko niej, aniby jej zastano; 14 Jednak przypadłby
nań duch zapalczywości, i miałby w podejrzeniu żonę
swą, która by splugawiona była; albo żeby przypadł nań
duch zapalczywości, i miałby w podejrzeniu żonę swą,
która by splugawiona nie była: 15 Tedy przywiedzie on
mąż żonę swoję do kapłana, i przyniesie z nią ofiarę jej,
dziesiątą część efy mąki jęczmiennej nie lejąc na nią
oliwy, ani kładąc na nią kadzidła; albowiem jest ofiara
podejrzenia, ofiara śniedna, pamiętna, przywodząca na
pamięć grzech. 16 A tak będzie ją ofiarował kapłan,
i stawi ją przed oblicznością Pańską. 17 I weźmie
kapłan wody świętej w naczynie gliniane, i prochu,
który będzie na tle przybytku, weźmie kapłan, a wsypie
do wody. 18 Potem postawi kapłan niewiastę przed
Panem, i odkryje głowę niewiasty, a da w ręce jej ofiarę
śniedną pamiętną; ofiara to śniedna podejrzenia; a
kapłan będzie miał w ręce wodę gorzką przeklęstwa. 19
I poprzysięże ją kapłan, i rzecze do niewiasty: Jeźli nie
spał kto inszy z tobą, a jeźliś się nie uniosła w grzech
nieczysty przy mężu swym, bądź nienaruszona od tej
wody gorzkiej przeklęstwa; 20 Ale jeźliżeś ustąpiła od
męża twego, i jesteś splugawiona, a kto inny spał z
tobą oprócz męża twego: 21 Tedy poprzysięże kapłan
niewiastę onę przysięgą przeklęstwa, i rzecze do niej:
Niechaj cię poda Pan na złorzeczenie, i na przeklinanie
między ludem twoim, przepuściwszy, aby łono twoje
wypadło, i żywot twój opuchł: 22 Niechże przenikną te
wody przeklęte wnętrzności twoje, aby opuchł żywot
twój, i wypadło łono twoje; i odpowie niewiasta: Amen.
Amen. 23 Tedy napisze te przeklęstwa kapłan na
księgach, a omyje je oną wodą gorzką; 24 I da się
napić niewieście wody gorzkiej przeklęstwa, i przenikną
ją wody przeklęstwa, i obrócą się w gorzkość. 25
Potem weźmie kapłan z rąk niewiasty onej ofiarę
śniedną podejrzenia, a będzie ją podnosił przed Panem,
ofiarując ją na ołtarzu; 26 Weźmie też kapłan na garść
pamiętnego z ofiary śniednej, i spali to na ołtarzu,
potem da wypić wodę niewieście. 27 A gdy się jej da
napić onej wody, stanie się, jeźliby splugawiona była, i
wystąpiła grzechem przeciwko mężowi swemu, że ją
przenikną wody przeklęstwa, i obrócą się w gorzkość,
i opuchnie żywot jej, i wypadnie łono jej, i stanie się
niewiasta ona przeklęstwem między ludem swoim. 28
A jeźliby nie była splugawiona niewiasta, aleby czysta
była, niewinna zostanie, i dziatki rodzić będzie. 29 Tać
jest ustawa podejrzenia, gdyby ustąpiła żona od męża
swego, i byłaby splugawiona; 30 Albo żeby na męża
przypadł duch zapalczywy, a miałby w podejrzeniu żonę
swoję, i postawiłby ją przed Panem, a uczyniłby z nią
kapłan wszystko według tej ustawy; 31 Tedy nie będzie
mąż on winien grzechu; ale niewiasta ona poniesie
nieprawość swoję.

6 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Powiedz synom
Izraelskim, a mów do nich: Mąż albo niewiasta, gdy
się odłączy, czyniąc ślub Nazarejstwa, aby byli odłączeni
Panu, 3 Od wina i mocnego napoju wstrzymywać się
będzie; octu z wina, i octu z mocnego napoju pić nie
będzie, i wszystkiego, co się z jagód wytłacza, nie
będzie pił; także jagód winnych, świeżych ani suchych,
jeść nie będzie. 4 Po wszystkie dni Nazarejstwa swego

ze wszystkiego, co wyrasta z macicy winnej, od ziarnka
aż do łupiny, jeść nie będzie. 5 Po wszystkie dni ślubu
Nazarejstwa swego brzytwa nie postoi na głowie jego,
aż wynijdzie czas, do którego się poświęcił Panu;
będzie świętym, a zapuści włos na głowie swojej.
6 Po wszystkie dni, których się odłączy Panu, do
umarłego nie wnijdzie. 7 Nad ojcem swym, i nad
matką swą, nad bratem swym, i nad siostrą swą, nie
splugawi się, gdyby zmarli; albowiem poświęcenie
Boga swego ma na głowie swojej. 8 Po wszystkie dni
Nazarejstwa swego świętym będzie Panu. 9 I gdyby
kto umarł przy nim z prędka a nagle, i splugawiłby
głowę poświęcenia jego, ogoli głowę swoję w dzień
oczyszczenia swego; dnia siódmego ogoli ją. 10 A
dnia ósmego przyniesie dwie synogarlice, albo dwoje
gołąbiąt do kapłana ku drzwiom namiotu zgromadzenia;
11 I będzie kapłan ofiarował jedno za grzech, a drugie na
ofiarę całopalenia, i oczyści go od tego, czem zgrzeszył
nad umarłym, a poświęci głowę jego dnia onego. 12
Potem odłączy Panu dni Nazarejstwa swego, ofiarując
baranka rocznego za występek; a dni one pierwsze
daremne będą, gdyż splugawione było Nazarejstwo
jego. 13 A toć jest prawo Nazarejczyka: Gdy się
wypełnią dni Nazarejstwa jego, przyjdzie do drzwi
namiotu zgromadzenia, 14 I ofiarować będzie ofiarę
swą Panu, baranka rocznego, zupełnego jednego na
ofiarę całopalenia, i owcę jednę roczną i zdrową na
ofiarę za grzech, i barana jednego zupełnego na ofiarę
spokojną; 15 Przytem kosz chlebów przaśnych, z mąki
pszennej, placki zagniatane z oliwą, i kreple przaśne
oliwą namazane, z ofiarą ich śniedną, i z ofiarą ich
mokrą. 16 I będzie ofiarował kapłan przed Panem, i
uczyni ofiarę za grzech jego, i całopalenie jego. 17
Barana także ofiarować będzie na spokojną ofiarę Panu
z koszem chlebów przaśnych; także ofiarować będzie
kapłan ofiarę jego śniedną i ofiarę jego mokrą. 18 I ogoli
Nazarejczyk przede drzwiami namiotu zgromadzenia
głowę Nazarejstwa swego, a wziąwszy włosy z głowy
Nazarejstwa swego, włoży je na ogień, który jest pod
ofiarą spokojną. 19 Przytem weźmie kapłan łopatkę
warzoną baranią, i jeden placek przaśny z kosza, i
jeden krepel niekwaszony, a da w ręce Nazarejczykowe
po ogoleniu Nazarejstwa jego; 20 I będzie to tam i
sam obracał kapłan na ofiarę obracania przed Panem;
a rzecz ta poświęcona dostanie się kapłanowi, tak
piersi obracania, jako i łopatka podnoszenia; a potem
będzie mógł Nazarejczyk pić wino. 21 Toć jest prawo
Nazarejczyka, któryby ślub uczynił, i ta ofiara jego Panu
za Nazarejstwo jego, okrom tego, coby więcej uczynić
mógł; według ślubu swego, który uczynił, tak uczyni
według prawa Nazarejstwa swego. 22 Potem rzekł
Pan do Mojżesza, mówiąc: 23 Mów do Aarona i do
synów jego, a rzecz: Tak błogosławić będziecie synom
Izraelskim, mówiąc do nich: 24 Niech ci błogosławi Pan,
a niechaj cię strzeże; 25 Niech rozjaśni Pan oblicze
swoje nad tobą, a niech ci miłościw będzie; 26 Niech
obróci Pan twarz swoję ku tobie, a niechaj ci da pokój.
27 I będą wzywać imienia mego nad synami Izraelskimi,
a Ja im błogosławić będę.

7 I stało się w dzień, którego dokończył Mojżesz, a
wystawił przybytek, a pomazał go, i poświęcił go
ze wszystkim sprzętem jego, i ołtarz ze wszystkiem
naczyniem jego, pomazał je, i poświęcił je, 2 Że
ofiarowały książęta Izraelskie, przedniejsze z domów
ojców swych, (co byli hetmany z każdego pokolenia, i
przełożonymi nad policzonymi.) 3 A przynieśli ofiary
swe przed Pana: sześć wozów przykrytych, i dwanaście
wołów, jeden wóz od dwojga książąt, a od każdego wół
jeden, i postawili to przed przybytkiem. 4 Tedy rzekł Pan
do Mojżesza, mówiąc: 5 Weźmij od nich, aby to było
na potrzebę przy służbie w namiocie zgromadzenia, i
oddaj to Lewitom, każdemu według potrzeby urzędu
jego. 6 Wziął tedy Mojżesz one wozy i woły i oddał
je Lewitom. 7 Dwa wozy, i cztery woły dał synom
Gersonowym według potrzeby urzędów ich. 8 Cztery
zaś wozy i osiem wołów dał synom Merarego według
potrzeby urzędów ich, pod władzę Itamara, syna Aarona
kapłana. 9 Ale synom Kaatowym nic nie dał: bo usługa
świątnicy była przy nich, na ramieniu ją nosić musieli.
10 Ofiarowały tedy książęta ku poświęceniu ołtarza
onegoż dnia, gdy był pomazany; i ofiarowały książęta
dary swe przed ołtarzem. 11 I rzekł Pan do Mojżesza:
Jeden książę jednego dnia, drugi książę drugiego dnia
oddawać będzie dary swoje ku poświęceniu ołtarza.
12 I ofiarował pierwszego dnia dar swój Naason, syn
Aminadabów z pokolenia Judy. 13 A dar jego był:
misa srebrna jedna, sto i trzydzieści syklów wagi jej,
czasza srebrna jedna, siedemdziesiąt syklów wagi
jej według sykla świątnicy, obie pełne pszennej mąki
zagniecionej z oliwą na ofiarę śniedną; 14 Kadzielnica
jedna z dziesięciu syklów złota, pełna kadzidła dla
kadzenia; 15 Cielec jeden młody, baran jeden, i baranek
jeden roczny na ofiarę paloną; 16 Kozieł jeden z
kóz za grzech; 17 A na ofiarę spokojną dwa woły,
baranów pięć, kozłów pięć, i baranków rocznych pięć.
Tać była ofiara Naasona, syna Aminadabowego. 18
Wtórego dnia ofiarował Natanael, syn Suharów, książę
z pokolenia Isascharowego. 19 I ofiarował dar swój,
misę srebrną jednę, sto i trzydzieści syklów wagi jej,
czaszę srebrną jednę, siedemdziesiąt syklów wagi
jej według sykla świątnicy, obie pełne pszennej mąki
zagniecionej z oliwą na ofiarę śniedną; 20 Kadzielnicę
jednę z dziesięciu syklów złota, pełną kadzidła; 21
Cielca jednego młodego, barana jednego, i baranka
jednego rocznego na paloną ofiarę; 22 Kozła też

jednego z kóz za grzech; 23 A na ofiarę spokojną dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, i baranków rocznych
pięć. Tać była ofiara Natanaela, syna Suharowego.
24 Trzeciego dnia książę synów Zabulon Eliab, syn
Helonów. 25 Ofiara jego była misa srebrna jedna, sto
i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej z oliwą zagniecionej na ofiarę
śniedną; 26 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 27 Cielec jeden młody, baran
jeden, i baranek roczny jeden na całopalenie. 28 Kozieł
jeden z kóz, za grzech. 29 A na ofiarę spokojną dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych
pięć. Ta była ofiara Eliaba, syna Helonowego. 30 Dnia
czwartego książę z synów Rubenowych Elisur, syn
Sedeurów. 31 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna
siedemdziesiąt syklów wagi jej według syklów świątnicy,
obie pełne mąki pszennej z oliwą zagniecionej na ofiarę
śniedną; 32 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów złota,
pełna kadzidła; 33 Cielec jeden młody, baran jeden,
baranek jeden roczny na paloną ofiarę; 34 Kozieł jeden
z kóz, za grzech 35 A na ofiarę spokojną dwa woły,
baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych pięć.
Ta była ofiara Elisura, syna Sedeurowego. 36 Dnia
piątego książę synów Symeonowych Selumijel, syn
Surysaddajów. 37 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej z oliwą zagniecionej na ofiarę
śniedną; 38 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów złota,
pełna kadzidła. 39 Cielec jeden młody, baran jeden,
baranek jeden roczny na paloną ofiarę; 40 Kozieł jeden
z kóz, za grzech. 41 A na ofiarę spokojną dwa woły,
baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych pięć.
Ta była ofiara Selumijela, syna Surysaddajowego. 42
Dnia szóstego książę synów Gadowych Elijazaf, syn
Duelów. 43 Ofiara jego była misa srebrna jedna, sto
i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej z oliwą zagniecionej na ofiarę
śniedną; 44 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów złota,
pełna kadzidła; 45 Cielec jeden młody, baran jeden,
baranek roczny jeden na paloną ofiarę. 46 Kozieł jeden
z kóz, za grzech. 47 A na ofiarę spokojną dwa woły,
baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych pięć.
Ta była ofiara Elijazafa, syna Duelowego. 48 Dnia
siódmego książę synów Efraimowych, Elisama, syn
Ammiudów. 49 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej z oliwą zagniecionej, na
ofiarę śniedną; 50 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 51 Cielec jeden młody, baran
jeden, baranek jeden roczny na paloną ofiarę; 52 Kozieł
jeden z kóz, za grzech. 53 A na ofiarę spokojną dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych
pięć. Tać była ofiara Elisamy, syna Ammiudowego. 54
Dnia ósmego książę synów Manasesowych Gamalijel,
syn Pedasurów. 55 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej, z oliwą zagniecionej, na
ofiarę śniedną; 56 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 57 Cielec jeden młody, baran
jeden, baranek jeden roczny na paloną ofiarę; 58 Kozieł
jeden z kóz, za grzech; 59 A na ofiarę spokojną dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych
pięć. Ta była ofiara Gamalijela, syna Pedasurowego. 60
Dnia dziewiątego książę synów Benjaminowych Abidan,
syn Gedeonów. 61 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne mąki pszennej, zagniecionej z oliwą na ofiarę
śniedną; 62 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów złota
pełna kadzidła; 63 Cielec jeden młody, baran jeden,
baranek roczny jeden na paloną ofiarę; 64 Kozieł jeden
z kóz za grzech; 65 A na ofiarę spokojną dwa woły,
baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych pięć.
Ta była ofiara Abidana, syna Gedeonowego. 66 Dnia
dziesiątego książę synów Danowych Achyjezer, syn
Ammisadajów. 67 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza jedna srebrna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy
obie pełne mąki pszennej, zagniecionej z oliwą, na
ofiarę śniedną; 68 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 69 Cielec jeden młody, baran
jeden, baranek roczny jeden na paloną ofiarę; 70 Kozieł
jeden z kóz, za grzech; 71 A na spokojną ofiarę dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych
pięć. Ta była ofiara Achyjezera, syna Ammisadajowego.
72 Dnia jedenastego książę synów Aserowych Pagijel,
syn Ochranów. 73 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, i czasza jedna srebrna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,
obie pełne pszennej mąki, zagniecionej z oliwą na ofiarę
śniedną; 74 Kadzielnica jedna, z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 75 Cielec jeden młody, baran
jeden, baranek jeden roczny na paloną ofiarę; 76 Kozieł
jeden z kóz, za grzech. 77 A na ofiarę spokojną dwa
woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków rocznych
pięć. Ta była ofiara Pagijela, syna Ochranowego. 78
Dnia dwunastego książę synów Neftalimowych Ahira,
syn Enanów. 79 Ofiara jego była misa srebrna jedna,
sto i trzydzieści syklów wagi jej, czasza srebrna jedna,
siedemdziesiąt syklów wagi jej według sykla świątnicy,

obie pełne pszennej mąki, zagniecionej z oliwą na
ofiarę śniedną; 80 Kadzielnica jedna z dziesięciu syklów
złota, pełna kadzidła; 81 Cielec jeden młody, baran
jeden, baranek jeden roczny na ofiarę paloną; 82
Kozieł jeden z kóz, za grzech; 83 A na spokojną
ofiarę dwa woły, baranów pięć, kozłów pięć, baranków
rocznych pięć. Tać była ofiara Ahira, syna Enanowego.
84 Toć było poświęcenie ołtarza, onegoż dnia, gdy
pomazan jest od książąt Izraelskich: Mis srebrnych
dwanaście, czasz srebrnych dwanaście, kadzielnic
złotych dwanaście; 85 Sto i trzydzieści syklów jedna
misa srebrna ważyła, siedemdziesiąt syklów czasza
jedna; wszystkiego srebra w onem naczyniu było dwa
tysiące i cztery sta syklów według sykla świątnicy;
86 Kadzielnic złotych dwanaście pełnych kadzidła;
dziesięć syklów ważyła każda według sykla świątnicy;
wszystkiego złota w onych kadzielnicach było sto i
dwadzieścia syklów. 87 A wszystkiego bydła ku ofierze
palonej dwanaście cielców, baranów dwanaście, z
baranków rocznych dwanaście, z ofiarą ich śniedną, i
kozłów z kóz za grzech dwanaście. 88 Wszystkiego
zasię bydła na ofiarę spokojną było wołów dwadzieścia
i cztery, baranów sześćdziesiąt, kozłów sześćdziesiąt;
baranków rocznych sześćdziesiąt. Toć było poświęcenie
ołtarza po pomazaniu jego. 89 A gdy Mojżesz wchodził
do namiotu zgromadzenia, by się rozmawiał z Bogiem,
tedy słyszał głos mówiącego do siebie z ubłagalni,
która była nad skrzynią świadectwa, między dwiema
Cheruby, a stamtąd mawiał do niego.

8 Potem Pan rzekł do Mojżesza, mówiąc: 2 Powiedz
Aaronowi, a rzecz mu: Gdy zapalisz lampy, siedem
lamp przeciwko świecznikowi świecić będą. 3 I uczynił
tak Aaron, a przeciwko świecznikowi zapalił lampy
jego, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi. 4 A była
robota świecznika z ciągnionego złota, i słupiec jego,
i kwiaty jego ciągnione były; na ten kształt, jaki był
Pan ukazał Mojżeszowi, tak urobił świecznik. 5 Potem
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 6 Weźmij Lewity z
pośród synów Izraelskich, a oczyść je. 7 A to uczynisz
oczyszczając je: Pokropisz je wodą oczyszczenia; ciż
ogolą brzytwą wszystko ciało swoje, a uprawszy szaty
swe, czystymi będą. 8 Potem wezmą cielca młodego,
z ofiarą jego śniedną, mąki pszennej, zagniecionej
z oliwą, a cielca młodego drugiego weźmiesz na
ofiarę za grzech. 9 I przywiedziesz Lewity przed
namiot zgromadzenia, a przyzowiesz wszystkiego
zgromadzenia synów Izraelskich; 10 I postawisz Lewity
przed Panem, i włożą synowie Izraelscy ręce swe na
Lewity; 11 I ofiarować będzie Aaron Lewity na ofiarę
przed panem od synów Izraelskich, aby sprawowali
posługi Pańskie. 12 Lewitowie zaś będą kłaść ręce swe
na głowy onych cielców, a ofiarować będziesz jednego
za grzech, a drugiego na ofiarę całopalenia Panu ku
oczyszczeniu Lewitów. 13 Potem postawisz Lewity przed
Aaronem, i przed syny jego, a ofiarować je będziesz
na ofiarę Panu. 14 I odłączysz Lewity z pośród synów
Izraelskich, i będą moimi Lewitowie. 15 A potem przyjdą
Lewitowie, aby służyli w namiocie zgromadzenia, gdy
oczyścisz i poświęcisz je na ofiarę. 16 Albowiem
właśnie oddani są mnie z pośród synów Izraelskich;
za każde otwierające żywot, za każde pierworodne z
synów Izraelskich obrałem je sobie, 17 Gdyż wszyscy
pierworodni z synów Izraelskich moi są z ludzi i z bydła:
ode dnia, któregom pobił wszystkie pierworodne w ziemi
Egipskiej, poświęciłem je sobie. 18 A przyjąłem Lewity
miasto wszelkiego pierworodnego z synów Izraelskich.
19 I dałem Lewity darem Aaronowi i synom jego z
pośród synów Izraelskich, aby odprawowali służby
miasto synów Izraelskich w namiocie zgromadzenia,
i oczyszczali syny Izraelskie, aby nie przyszło na
syny Izraelskie karanie, gdyby przystępowali synowie
Izraelscy do świątnicy. 20 Uczynili tedy Mojżesz i
Aaron i wszystko zgromadzenie synów Izraelskich
z Lewitami wszystko, co rozkazał Pan Mojżeszowi
o Lewitach, tak uczynili z nimi synowie Izraelscy.
21 I oczyścili się Lewitowie, a uprali szaty swoje, i
ofiarował je Aaron na ofiarę przed Panem, i oczyścił je
Aaron, aby byli czystymi. 22 Dopiero potem przystąpili
Lewitowie ku sprawowaniu urzędu swego w namiocie
zgromadzenia przed Aaronem i przed syny jego; jako
rozkazał Pan Mojżeszowi o Lewitach, tak im uczynili.
23 Rzekł nadto Pan do Mojżesza, mówiąc: 24 To
też Lewitom należy: Od dwudziestego i piątego roku
i wyżej każdy przystąpi, aby sprawował urząd przy
posłudze namiotu zgromadzenia. 25 A w pięćdziesiąt
lat przestanie pracować w urzędzie, i więcej służyć
nie będzie. 26 Ale nadsługować będzie braci swej w
namiocie zgromadzenia straż trzymającym, lecz służby
samej odprawować nie będzie. Tak sobie postąpisz z
Lewitami w urzędziech ich.

9 I rzekł Pan do Mojżesza na puszczy Synaj,
roku wtórego po wyjściu ich z ziemi Egipskiej,
miesiąca pierwszego, mówiąc: 2 Niech obchodzą
synowie Izraelscy święto przejścia czasu naznaczonego.
3 Czternastego dnia miesiąca tego, między
dwoma wieczorami, obchodzić je będziecie czasu
naznaczonego; według wszystkich obrzędów jego,
i według wszystkich ceremonii jego, obchodzić je
będziecie. 4 Mówił tedy Mojżesz do synów Izraelskich,
aby obchodzili święto przejścia. 5 I obchodzili święto
przejścia, pierwszego miesiąca, czternastego dnia,
między dwoma wieczorami, na puszczy Synaj; według
wszystkiego, jak rozkazał Pan Mojżeszowi, tak uczynili
synowie Izraelscy. 6 I byli niektórzy ludzie, którzy

się byli splugawili nad umarłym człowiekiem, i nie
mogli obchodzić święta przejścia dnia onego; tedy
przystąpili do Mojżesza i do Aarona w tenże dzień;
7 I rzekli oni ludzie do niego: Zmazaliśmy się nad
umarłym: i nie będzież nam wolno oddać ofiary Panu
czasu naznaczonego wespół z synami Izraelskimi? 8
Którym odpowiedział Mojżesz: Postójcie, aż usłyszę,
co rozkaże Pan o was. 9 Tedy rzekł Pan do Mojżesza,
mówiąc: 10 Powiedz synom Izraelskim i rzecz: Jeźliby
się kto zmazał nad umarłym, alboby na drodze dalekiej
był, tak z was, jako i z potomstwa waszego, przecię
będzie odprawował święto przejścia Panu. 11 Miesiąca
wtórego, czternastego dnia, między dwoma wieczorami,
odprawować je będą; z przaśnemi chleby, i z gorzkiemi
zioły jeść je będą: 12 Nie zostawią nic z niego do
jutra, i kości nie złamią w nim; według wszystkiego
postanowienia święta przejścia odprawować je będą:
13 Ale człowiek, któryby był czysty, a nie byłby w
drodze, i nie obchodziłby święta przejścia, tedy dusza
ona wykorzeniona będzie z ludu swego, bo ofiary
Pańskiej nie odprawował czasu naznaczonego; grzech
swój poniesie on człowiek. 14 A jeźliby przychodzień
mieszkający między wami obchodził święto przejścia
Panu, według ustawy święta przejścia i według
obrzędów jego obchodzić je będzie; ustawa jedna
będzie, wam i przychodniowi, i zrodzonemu w ziemi. 15
Dnia tedy onego, którego wystawiony był przybytek,
obłok okrył przybytek nad namiotem świadectwa, a
wieczór bywało nad przybytkiem jako widzenie ognia
aż do poranku. 16 Tak bywało ustawicznie; we dnie
okrywał go obłok, a jako widzenie ognia w nocy. 17 A
gdy się podnaszał obłok od namiotu, tedy się ruszali
synowie Izraelscy; a gdziekolwiek stawał obłok, tamże
stanowili obóz synowie Izraelscy. 18 Na rozkazanie
Pańskie ciągnęli synowie Izraelscy, i na rozkazanie
Pańskie stanowili obóz; po wszystkie dni, których
zostawał obłok nad przybytkiem, i oni leżeli obozem.
19 A gdy trwał obłok nad przybytkiem przez wiele dni,
tedy odprawowali synowie Izraelscy straż Panu, a
nie ruszali się. 20 Ale gdy nie długo trwał obłok nad
przybytkiem, na rozkazanie Pańskie stanowili obóz, i
na rozkazanie Pańskie ciągnęli. 21 A gdy bywał obłok
od wieczora aż do poranku, a podnosił się zaś poranku,
tedy ciągnęli; tak we dnie jako i w nocy, gdy się podniósł
obłok, ciągnęli. 22 A jeźli przez dwa dni, albo przez
miesiąc, albo też przez rok trwał obłok nad przybytkiem,
zostawając nad nim, obozem leżeli synowie Izraelscy,
i nie ruszali się; ale gdy się on podnosił, i oni się
ruszali. 23 Na rozkazanie Pańskie stanowili obóz, i na
rozkazanie Pańskie ciągnęli, straż Pańską trzymając,
jako im Pan rozkazał przez Mojżesza.

10 Potem Pan rzekł do Mojżesza, mówiąc: 2
Spraw sobie dwie trąby srebrne; robotą ciągnioną
uczynisz je, których używać będziesz do zwoływania
ludu, i gdyby się wojsko ruszać miało. 3 A gdy zatrąbią
w nie, tedy się do ciebie zbieży wszystek lud ku
drzwiom namiotu zgromadzenia. 4 A jeźliby w jednę
tylko zatrąbiono, tedy się zejdą do ciebie książęta, i
hetmani wojsk Izraelskich. 5 Gdyby zaś zatrąbiono
głos przerywając, tedy się ruszy obóz leżących na
wschód słońca. 6 A gdy drugi raz zatrąbią, głos
przerywając, tedy się ruszy obóz leżących na południe;
z przerywaniem trąbić będą, gdy się ruszyć będą mieli.
7 Ale gdy zwoływać lud będziecie, trąbić będziecie, a nie
będziecie przerywać. 8 A synowie Aaronowi, kapłani,
trąbić będą w trąby: i będzie wam to za ustawę wieczną
w potomstwie waszem. 9 A gdy wyciągniecie na wojnę
w ziemi waszej przeciwko nieprzyjacielowi, któryby
was trapił, z przerywaniem w trąby trąbić będziecie; a
przyjdziecie na pamięć przed Panem, Bogiem waszym,
i zachowani będziecie od nieprzyjciół waszych. 10 W
dzień także wesela waszego, i w święta uroczyste
wasze, i na nowiu miesięcy waszych, będziecie trąbić
w te trąby przy ofiarach waszych całopalnych, i przy
ofiarach waszych spokojnych, i przywiodą was na
pamięć przed Bogiem waszym; Ja Pan, Bóg wasz.
11 I stało się roku wtórego, miesiąca wtórego, dnia
dwudziestego tegoż miesiąca, że się podniósł obłok
przybytku świadectwa. 12 I ruszyli się synowie Izraelscy
z hufcami swymi z puszczy Synaj, a stanął obłok na
puszczy Faran. 13 I ruszyli się najpierwej tak, jako był
Pan rozkazał przez Mojżesza. 14 Albowiem ruszyła się
chorągiew obozu synów Judowych naprzód z hufcami
swemi, a nad wojskiem jego był hetman Naason, syn
Aminadabów. 15 A nad wojskiem pokolenia synów
Isascharowych był hetmanem Natanael, syn Suharów.
16 A nad wojskiem pokolenia synów Zabulonowych
był hetmanem Elijab, syn Helonów. 17 Zatem złożono
przybytek, i ciągnęli synowie Gersonowi, i synowie
Merarego, niosąc przybytek. 18 Ruszyła się zaś
chorągiew obozu Rubenowego z hufcami swemi, a nad
wojskiem jego był hetmanem Elisur, syn Sedeurów.
19 A nad wojskiem pokolenia synów Symeonowych
był hetmanem Selumijel, syn Surysaddajów. 20 A
nad wojskiem też pokolenia synów Gadowych był
hetmanem Elijazaf, syn Duelów. 21 Zatem ruszyli się
Kaatytowie, niosąc świątnicę, i stanowili przybytek, aż
ci nadciągnęli. 22 Potem ruszyła się chorągiew obozu
synów Efraimowych z hufcami swemi, a nad wojskiem
jego był hetmanem Elisama, syn Ammiudów. 23 Nad
wojskiem zaś pokolenia synów Manasesowych był
hetmanem Gamalijel, syn Pedasurów. 24 Nad wojskiem
zaś pokolenia synów Benjaminowych był hetmanem
Abidan, syn Gedeonów. 25 Potem ruszyła się chorągiew

obozu synów Danowych zawierając wszystkie obozy
z wojski ich, a nad wojskiem jego był hetmanem
Achyjezer, syn Ammisaddajów. 26 A nad wojskiem
pokolenia synów Eserowych był hetmanem Pagijel,
syn Ochranów. 27 A nad wojskiem pokolenia synów
Neftalimowych był hetmanem Ahira, syn Enanów. 28
Takieć było ciągnienie synów Izraelskich z hufcami ich;
i tak ciągnęli. 29 Potem rzekł Mojżesz do Hobaba,
syna Raguelowego Madyjańczyka, świekra swego: My
ciągniemy do miejsca, o którem rzekł Pan: Dam je
wam. Pójdź z nami, a uczynimyć dobrze, ponieważ
Pan obiecał wiele dobrego Izraelowi. 30 Któremu on
odpowiedział: Nie pójdę: ale się wrócę do ziemi mojej
i do rodziny mojej. 31 I rzekł Mojżesz: Proszę, nie
opuszczaj nas; bo ty wiesz, gdzie byśmy na puszczy
obóz stanowić mieli, i będziesz przewodnikiem naszym.
32 A jeźliż pójdziesz z nami, i spotka nas to dobre,
którem nam Pan uczyni dobrze, i my dobrze uczynimy
tobie. 33 I odciągnęli od góry Pańskiej drogą trzech dni,
a skrzynia przymierza Pańskiego szła przed nimi drogą
trzech dni, aby im upatrzyła miejsce odpocznienia. 34 A
obłok Pański szedł nad nimi we dnie, gdy się ruszali
z stanowiska. 35 A gdy się ruszyć miała skrzynia,
tedy mawiał Mojżesz: Powstań Panie, a niech będą
rozproszeni nieprzyjaciele twoi, a niech uciekają, którzy
cię nienawidzą, przed obliczem twojem. 36 A gdy zaś
stanęła, tedy mówił: Nawróć się Panie do niezliczonego
mnóstwa wojska Izraelskiego.

11 I stało się, że się lud uskarżał niesłusznie, co
się nie podobało Panu. Przetoż usłyszawszy to
Pan bardzo się rozgniewał, i zapalił się przeciwko nim
ogień Pański, i popalił ostatnią część obozu. 2 Tedy
wołał lud na Mojżesza; i modlił się Mojżesz Panu, i
zgasł ogień. 3 I nazwał imię miejsca onego Tabera:
bo się zapalił przeciwko nim ogień Pański. 4 A lud
pospolity, który był między nimi, chciwością wielką zjęty
odwracał się; i płakali też synowie Izraelscy, mówiąc:
Któż nas nakarmi mięsem? 5 Wspominamy sobie na
ryby, któreśmy jadali w Egipcie darmo, na ogórki, i na
melony, i na łuczek, i na cebulę, i na czosnek. 6 A
teraz dusza nasza wywiędła nic inszego nie mając,
oprócz tej manny, przed oczyma swemi. 7 A manna
była jako nasienie koryjandrowe, a barwa tej jako barwa
Bdelijowa. 8 I wychodził lud, a zbierali ją, i mełli w
żarnach, albo tłukli w moździerzach a warzyli w kotłach
i czynili z niej podpłomyki; a był smak jej jako smak
świeżej oliwy. 9 Gdy bowiem padała rosa na obóz w
nocy, padała też manna nań. 10 Tedy usłyszał Mojżesz,
że lud płakał po domach swych, każdy u drzwi namiotu
swego; dla czego zapaliła się popędliwość Pańska
wielce, i nie podobało się też to Mojżeszowi. 11 I rzekł
Mojżesz do Pana: Czemużeś tak źle uczynił słudze
twemu? czemużem nie znalazł łaski w oczach twoich,
żeś włożył ciężar tego wszystkiego ludu na mię? 12
Izalim ja począł ten wszystek lud? izalim go ja zrodził,
iż mi mówisz: Nieś je na łonie twojem, jako piastun nosi
niemowlątko, do ziemi, o którąś przysiągł ojcom ich?
13 Gdzież mam mięso, abym dał wszystkiemu temu
ludowi? bo płaczą na mię, mówiąc: Daj nam mięsa,
abyśmy jedli. 14 Nie mogę ja sam znieść wszystkiego
ludu tego; bo to nad możność moję. 15 A jeźli się tak
ze mną obchodzić chcesz, proszę raczej mię zabij,
jeźlim znalazł łaskę w oczach twoich, abym nie patrzył
na swoje złe. 16 I rzekł Pan do Mojżesza: Zbierz mi
siedemdziesiąt mężów z starszych Izraelskich, które
znasz, że są starszymi ludu, i książęta jego, a przywiedź
je przed namiot zgromadzenia, i stać tam będę z tobą;
17 A Ja zstąpię, i będę tam mówił z tobą, i wziąwszy z
Ducha, który jest w tobie, udzielę im; i poniosą z tobą
brzemię ludu, a nie poniesiesz go ty sam. 18 A do ludu
rzeczesz: Poświęćcie się na jutro, a będziecie jeść
mięso; boście płakali w uszach Pańskich, mówiąc: Któż
nas nakarmi mięsem? bo nam lepiej było w Egipcie; i
da wam Pan mięsa, i będziecie jedli. 19 Nie przez jeden
dzień jeść będziecie, ani przez dwa dni, ani przez pięć,
ani przez dziesięć dni, ani przez dwadzieścia dni: 20 Ale
przez cały miesiąc, aż polezie przez nozdrza wasze,
a zbrzydzi się wam, przeto żeście pogardzili Panem,
który jest między wami, a płakaliście przed nim mówiąc:
Na cóżeśmy wyszli z Egiptu? 21 I rzekł Mojżesz: Sześć
kroć sto tysięcy pieszych jest ludu, między którym ja
mieszkam, a tyś powiedział: Dam im mięsa, że będą
jeść cały miesiąc. 22 Izali im owiec i wołów nabiją, aby
się im dostało? Izali wszystkie ryby morskie zbiorą im,
aby dostatek mieli? 23 I rzekł Pan do Mojżesza: Azaż
ręka Pańska jest skurczona? teraz ujrzysz, jeśli się
wypełni słowo moje, czyli nie. 24 Tedy wyszedł Mojżesz,
i opowiedział ludowi słowa Pańskie; a zebrawszy
siedemdziesiąt mężów starszych z ludu, postawił je
około namiotu. 25 I zstąpił Pan w obłoku, i mówił do
niego, a wziąwszy z Ducha, który był w nim, podzielił
go między siedemdziesiąt mężów starszych; i stało się,
gdy odpoczął nad nimi on Duch, tedy prorokowali, a
potem nigdy. 26 Ale zostali byli dwa mężowie w obozie,
imię jednego Eldad, a imię drugiego Medad; na których
też odpoczął on Duch, bo oni byli napisani, choć byli
nie przyszli do namiotu; a tak ci prorokowali w obozie.
27 Tedy przybieżało pacholę, i oznajmiło Mojżeszowi,
mówiąc: Eldad i Medad prorokują w obozie. 28 Ale
odpowiedziawszy Jozue, syn Nunów, sługa Mojżeszów,
jeden z młodzieńców jego, rzekł: Panie mój Mojżeszu,
zabroń im. 29 Któremu odpowiedział Mojżesz: Czemuż
im ty zazdrościsz dla mnie? Boże daj, aby wszystek lud
Pański prorokował, a iżby dał Pan Ducha swego na
nie! 30 Wrócił się tedy Mojżesz do obozu, on i starsi

Izraelscy. 31 Zatem wyszedł wiatr od Pana, i porwawszy
przepiórki od morza, spuścił je na obóz, z jednej strony
jako na jeden dzień chodu, z drugiej strony także jako
na jeden dzień chodu, około obozu, a jakoby na dwa
łokcie były nad ziemią. 32 Tedy wstawszy lud przez cały
on dzień i przez całą noc, i nazajutrz przez wszystek
dzień zbierali one przepiórki, a kto najmniej nazbierał,
miał dziesięć homerów: i nawieszali ich wszędy sobie
około obozu. 33 Mięso jeszcze było między zębami ich
nie zeżwane, gdy gniew Pański zapalił się na lud, i pobił
Pan lud on plagą bardzo wielką. 34 I nazwane jest imię
miejsca onego Kibrot Hataawa; albowiem tam pogrzebli
lud, który pożądał mięsa. 35 A z Kibrot Hataawy ruszył
się lud do Haserotu, i mieszkali w Haserocie.

12 Tedy mówiła Maryja i Aaron przeciw Mojżeszowi
dla żony Murzyńskiej, którą pojął; bo żonę
murzynkę był pojął; 2 I mówili: Izali tylko przez Mojżesza
mówił Pan? azaż też nie mówił przez nas? a to usłyszał
Pan. 3 A Mojżesz był mąż najpokorniejszy ze wszystkich
ludzi, którzy mieszkali na ziemi. 4 A natychmiast rzekł
Pan do Mojżesza, i do Aarona, i do Maryi: Wynijdźcie
was troje przed namiot zgromadzenia; i wyszli samo
troje. 5 Zatem zstąpił Pan w słupie obłokowym, i stanął
we drzwiach namiotu, i zawołał Aarona i Maryi, i przyszli
oboje. 6 I rzekł do nich: Słuchajcie teraz słów moich:
Jeźli między wami będzie prorok, Ja Pan w widzeniu
ukażę mu się we śnie będę mówił z nim; 7 Ale nie taki
jest sługa mój Mojżesz, który we wszystkim domu moim
najwierniejszy jest. 8 Usty do ust mawiam z nim: nie
w widzeniu, ani w zagadaniu, ani w podobieństwach
Pana widywa; czemużeście się nie bali, mówić przeciw
słudze memu Mojżeszowi? 9 A tak zapalił się gniewem
przeciwko nim Pan, i odszedł. 10 Obłok także odstąpił
od namiotu, a oto, Maryja otrędowaciała, zbielawszy
jako śnieg; a wejrzawszy Aaron na Maryję, ujrzał
trędowatą. 11 Potem rzekł Aaron do Mojżesza: Proszę
panie mój, nie kładź teraz na nas grzechu tego, żeśmy
głupio uczynili, a żeśmy zgrzeszyli. 12 Niech proszę nie
będzie jako martwy płód, który gdy wychodzi z żywota
matki swej, połowa ciała jego zepsowana bywa. 13
Tedy zawołał Mojżesz do Pana mówiąc: Boże, proszę
uzdrów ją teraz. 14 I odpowiedział Pan Mojżeszowi:
Gdyby ojciec jej plunął na twarz jej, azażby nie miała
się wstydać przez siedem dni? niech będzie wyłączona
przez siedem dni z obozu, a potem przyjęta będzie. 15
I wyłączona była Maryja z obozu przez siedem dni; a
lud się nie ruszył, aż była Maryja przyjęta. 16 Potem
ruszył się lud z Haserotu, a położyli się obozem na
puszczy Faran.

13 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Poślij męże,
którzy by przeszpiegowali ziemię Chananejską,
którą Ja dawam synom Izraelskim; po jednym mężu z
każdego pokolenia poślecie, którzy by byli przedniejsi
między nimi. 3 Wysłał je tedy Mojżesz z puszczy Faran
według rozkazania Pańskiego; a oni mężowie wszyscy
byli co przedniejsi z synów Izraelskich. 4 A teć są
imiona ich: Z pokolenia Ruben Samua, syn Zachurów.
5 Z pokolenie Symeonowego Safat, syn Hurów. 6 Z
pokolenia Judy Kaleb, syn Jefunów. 7 Z pokolenia
Isaschar Igal, syn Józefów. 8 Z pokolenia Efraimowego
Ozeasz, syn Nunów. 9 Z pokolenia Benjaminowego
Falty, syn Rafuów. 10 Z pokolenia Zabulon Gedyjel,
syn Sodego. 11 Z pokolenia Józefowego, to jest z
potomstwa Manasesowego, Gady, syn Susego. 12
Z pokolenia Dan Ammijel, syn Gemmalego. 13 Z
pokolenia Aser Setur, syn Michaelów. 14 Z pokolenia
Neftali, Nabi, syn Wafsego. 15 Z pokolenia Gad Guel,
syn Machego. 16 Teć są imiona mężów, które posłał
Mojżesz na przeszpiegowanie ziemi: i nazwał Mojżesz
Ozeasza, syna Nunowego, Jozue. 17 A posyłając je
Mojżesz na przeszpiegowanie ziemi Chananejskiej,
mówił do nich: Idźcie w tę stronę ku południowi, a
wnijdźcie na górę: 18 I oglądajcie ziemię, jaka jest, i
lud, który mieszka w niej, jeźli jest mocny, czyli mdły?
jeźli ich mało, czyli wiele? 19 Jaka też jest ziemia,
w której mieszkają, jeźli dobra, czyli zła? i co są za
miasta, w których mieszkają, jeźli w namieciech, czyli
w obronnych miejscach? 20 Także co za ziemia, jeźli
urodzajna, czyli niepłodna? jeźli w niej są drzewa,
czyli nie? a bądźcie mężnego serca i przynieście nam
owocu tamtej ziemi; a było to w ten czas, gdy się
wina dostawały. 21 I szli, a przeszpiegowali ziemię od
puszczy Syn aż do Rochob, którędy chodzą do Emat.
22 A idąc ku południowi przyszli aż do Hebron, gdzie
byli Ahiman, Sesai i Talmai, synowie Enakowi; a Hebron
siedem lat było zbudowane przed Soan Egipskiem. 23
Przyszli potem aż do rzeki Eschol, i urznęli tam gałąź z
gronem jednem jagód winnych, i nieśli ją na drążku,
dwa także granatowe jabłka i figi. 24 I nazwano miejsce
ono Nachal Eschol, od grona winnego, które tam byli
urznęli synowie Izraelscy. 25 Zatem wrócili się od onego
szpiegowania ziemi po wyjściu czterdziestu dni. 26
A wróciwszy się, przyszli do Mojżesza i do Aarona,
i do wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich
na puszczą Faran, która jest w Kades; i dali im i
wszystkiemu pospólstwu sprawę, ukazawszy im owoc
onej ziemi. 27 A powiadali im, mówiąc: Przyszliśmy
do ziemi, do którejś nas był posłał, która w prawdzie
opływa mlekiem i miodem, a oto, ten jest owoc jej; 28
Tylko że mocny jest lud, który mieszka w onej ziemi;
miasta także obronne są, i bardzo wielkie; do tego i
syny Enakowe tameśmy widzieli. 29 Amalek mieszka
w ziemi na południe, a Hetejczyk, i Jebuzejczyk, i
Amorejczyk mieszka na górach; Chananejczyk zaś

mieszka nad morzem, i nad brzegiem Jordanu. 30 I
hamował Kaleb lud szemrzący przeciw Mojżeszowi,
i mówił: Pójdźmy a posiądźmy ziemię, bo ją pewnie
sobie podbijemy. 31 Ale mężowie oni, którzy z nim
chodzili, rzekli: Nie będziem mogli ciągnąć przeciw
tamtemu ludowi; bo mocniejszy jest nad nas. 32 I
zganili onę ziemię, którą byli przeszpiegowali, synom
Izraelskim, mówiąc: Ziemia ta, którąśmy przeszli, i
przeszpiegowali ją, jest ziemia pożerająca obywatele
swoje, a lud wszystek, któryśmy w niej widzieli, lud jest
wysokiego wzrostu. 33 Tameśmy też widzieli olbrzymy,
syny Enakowe z rodu olbrzymów; i zdaliśmy się sobie
przy nich jako szarańcza, takimiż zdaliśmy się i onym.

14 Tedy wzruszywszy się wszystko mnóstwo
krzyczeli i płakał lud przez onę noc. 2 I szemrali
przeciwko Mojżeszowi, i przeciwko Aaronowi wszyscy
synowie Izraelscy; i mówiło do nich wszystko mnóstwo:
Obyśmy byli pomarli w ziemi Egipskiej, albo na tej
puszczy! 3 Obyśmy byli pomarli! Czemuż wżdy Pan
prowadzi nas do tej ziemi, abyśmy padli od miecza?
żony nasze, i dziatki nasze aby były na łup? Izali nam
nie lepiej wrócić się do Egiptu? 4 I mówili między
sobą: Postanówmy sobie wodza, a wróćmy się do
Egiptu. 5 Tedy upadł Mojżesz i Aaron na oblicze swoje
przed wszystkiem zgromadzeniem synów Izraelskich.
6 A Jozue, syn Nunów, i Kaleb, syn Jefunów, którzy
szpiegowali ziemię, rozdarli szaty swoje; 7 I rzekli do
wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich, mówiąc:
Ziemia, którąśmy przeszli, i przeszpiegowali ją, ziemia
jest bardzo dobra. 8 Będzieli nam Pan miłościw, tedy
nas wprowadzi do tej ziemi, a da ją nam, ziemię
tę, która opływa mlekiem i miodem. 9 Jedno Panu
nie bądźcie odpornymi, ani się wy bójcie ludu onej
ziemi, bo jako chleb pojeść je możemy; odstąpiła
obrona ich od nich, ale Pan jest z nami; nie bójcież
się ich. 10 I mówiło wszystko zgromadzenie, aby je
ukamionowano; ale chwała Pańska okazała się nad
namiotem zgromadzenia wszystkim synom Izraelskim.
11 I rzekł Pan do Mojżesza: Dokądże mię drażnić
będzie ten lud? I dokądże mi wierzyć nie będą dla
tych wszystkich znaków, którem czynił między nimi?
12 Porażę je morem, i rozproszę je; a ciebie uczynię
w naród wielki i możniejszy, niż ten jest. 13 Ale rzekł
Mojżesz do Pana: Oto, usłyszą Egipczanie, z których
pośrodku wywiodłeś mocą swoją ten lud; 14 I mówić
będą z obywatelami ziemi tej, bo słyszeli, żeś ty Panie
był w pośrodku ludu tego; żeś okiem w oko widziany
był, o Panie, a obłok twój stawał nad nimi, a iż w
słupie obłokowym chodziłeś przed nimi we dnie, a w
słupie ognistym w nocy. 15 Gdybyś tedy pobił lud ten
wszystek aż do jednego, rzekliby poganie, którzy o twej
sławie słychali, mówiąc: 16 Iż nie mógł wprowadzić Pan
ludu tego do ziemi, o którą im przysiągł: przeto je pobił
na puszczy. 17 A tak teraz niech proszę uwielbiona
będzie moc Pańska, jakoś rzekł, mówiąc: 18 Pan nie
rychły ku gniewowi a wielki w miłosierdziu, znosząc
nieprawość i przestępstwo, który winnego nie czyni
niewinnym, karząc nieprawość ojców w synach do
trzeciego i do czwartego pokolenia; 19 Odpuść proszę
nieprawość ludu tego według wielkości miłosierdzia
twego, tak jakoś odpuszczał ludowi temu z Egiptu aż
dotąd. 20 Tedy rzekł Pan: Odpuściłem według słowa
twego. 21 A wszakże, jako Ja żyję, i napełniona jest
chwałą Pańską wszystka ziemia: 22 Tak wszyscy,
którzy widzieli chwałę moję, i znaki moje, którem
czynił w Egipcie, i na puszczy, a kusili mię już po
dziesięć kroć, ani byli posłuszni głosowi memu, 23
Nie oglądają ziemi tej, o którąm przysiągł ojcom ich, a
żaden z tych, którzy mię draźnili, nie oglądają jej. 24
Ale sługę mego Kaleba, gdyż był w nim duch inakszy,
i trwał statecznie przy mnie, wprowadzę do ziemi,
do której chodził, a nasienie jego odziedziczy ją. 25
Ale ponieważ Amalekita i Chananejczyk mieszkają w
dolinie, przetoż jutro obróćcie się, a idźcie na puszczą,
drogą ku morzu czerwonemu. 26 Nad to rzekł Pan
do Mojżesza i do Aarona, mówiąc: 27 I dokądże
znosić mam ten zły lud, który szemrze przeciwko
mnie? długoż szemrania synów Izraelskich, którzy
szemrzą przeciwko mnie, słuchać będę? 28 Mów do
nich: Żyję Ja, mówi Pan, że jakoście mówili w uszy
moje, tak uczynię wam. 29 Na tej puszczy polegą ciała
wasze, i wszyscy policzeni wasi według wszystkiej
liczby waszej od dwudziestego roku i wyżej, którzyście
szemrali przeciwko mnie. 30 A wy nie wnijdziecie do
ziemi tej, o którąm podniósł rękę moję, abym ją wam
dał na mieszkanie, okrom Kaleba, syna Jefunowego,
i Jozuego, syna Nunowego; 31 A dziatki wasze, o
którycheście mówili, że będą na łup, te wprowadzę, i
oglądają tę ziemię, którąście wy wzgardzili. 32 Ale trupy
wasze, wasze trupy mówię, polegą na tej puszczy; 33
A synowie wasi będą się tułali po tej puszczy przez
czterdzieści lat, i poniosą karanie za cudzołóstwa
wasze, aż wyginą trupy wasze na puszczy. 34 Według
liczby dni, w którycheście szpiegowali ziemię, to jest
czterdzieści dni, dzień każdy za rok licząc, poniesiecie
nieprawości wasze czterdzieści lat, i poznacie pomstę
swego odstąpienia ode mnie. 35 Ja Pan mówiłem, że
to uczynię temu wszystkiemu zgromadzeniu złemu,
które się spiknęło przeciwko mnie; na tej puszczy
poginą, i tu pomrą. 36 Oni tedy mężowie, których słał
Mojżesz na przeszpiegowanie ziemi, którzy wróciwszy
się pobudzili do szemrania przeciwko niemu wszystek
lud, puszczając złą sławę o ziemi onej; 37 Pomarli
mężowie oni, którzy puszczali sławę złą o ziemi, srogą
plaga przed Panem. 38 Ale Jozue, syn Nunów, i

Kaleb, syn Jefunów, zostali żywi z mężów onych, którzy
chodzili ku przeszpiegowaniu ziemi. 39 I opowiedział
Mojżesz te słowa wszystkim synom Izraelskim, i płakał
lud bardzo. 40 Tedy rano wstawszy wstąpili na wierzch
góry, mówiąc: Oto my pójdziemy na to miejsce, o którem
nam Pan powiedział; bośmy zgrzeszyli. 41 Ale im
powiedział Mojżesz: Przeczże wy przestępujecie słowo
Pańskie? to się wam nie nada. 42 Nie chodźcie; bo nie
masz Pana między wami, abyście nie byli pobici od
nieprzyjaciół waszych. 43 Bo Amalekita i Chananejczyk
tuż przed wami są, i polężecie od miecza; bo dla tego,
żeście się odwrócili od Pana, nie będzie Pan z wami.
44 A oni przecię kusili się wnijść na wierzch góry; lecz
skrzynia przymierza Pańskiego i Mojżesz nie odchodzili
od obozu. 45 Tedy zstąpił Amalekita i Chananejczyk,
mieszkający na onej górze, a porazili je, i gonili je aż
do Hormy.

15 I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Powiedz
synom Izraelskim, a mów do nich: Gdy przyjdziecie
do ziemi mieszkania waszego, którą Ja wam dam,
3 A będziecie chcieli czynić ofiarę ognistą Panu
na całopalenie, albo ofiarę, bądź poślubioną bądź
dobrowolną, albo też na uroczyste święta wasze,
czyniąc wdzięczną wonność Panu z wołów albo z
owiec: 4 Tedy, ktobykolwiek ofiarował ofiarę swoję Panu,
niechże ofiaruje ofiarę śniedną, pszennej mąki dziesiątą
część, zagniecionej z oliwą, której będzie czwarta
część hynu. 5 Przytem wina na ofiarę mokrą czwartą
część hynu ofiarować będziesz przy całopaleniu, albo
przy ofierze innej do każdego baranka. 6 Przy baranie
też ofiarować będziesz ofiarę śniedną, mąki pszennej
dwie dziesiąte części, zaczynionej z oliwą z trzecią
częścią hynu. 7 Wina także na ofiarę mokrą trzecią
część hynu ofiarować będziesz na wdzięczną wonność
Panu. 8 Jeźli zaś cielca ofiarować będziesz na ofiarę
całopalenia, albo na ofiarę wypełnienia ślubu, albo
na ofiarę spokojną Panu, 9 Tedy będziesz ofiarował
społem z cielcem ofiarę śniedną, pszennej mąki trzy
dziesiąte części, zagniecionej z oliwą z połową hynu. 10
Wina także będziesz ofiarował na ofiarę mokrą połowę
hynu, na ofiarę ognistą ku wdzięcznej wonności Panu.
11 Także uczynisz przy każdym wole, i przy każdym
baranie i baranku, bądź z owiec bądź z kóz. 12 Według
liczby, którą ofiarować będziecie, tak uczynicie przy
każdym z nich według liczby ich. 13 Każdy w domu
zrodzony tak też będzie czynił, gdy będzie oddawał
ofiarę ognistą na wdzięczną wonność Panu. 14 A
gdyby, gościem będąc między wami przychodzień,
albo mieszkający między wami w narodziech waszych,
ofiarował ognistą ofiarę ku wdzięcznej wonności Panu,
jako wy czynicie, tak i on uczyni. 15 O ludu mój! Ustawa
jedna niechaj będzie tak wam, jako i przychodniowi,
mieszkającemu z wami; ustawa to jest wieczna w
narodziech waszych; jako wy, tak przychodzień będzie
przed Panem. 16 Prawo jedno, i jeden sąd będzie
wam i przychodniowi mieszkającemu z wami. 17 I
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 18 Powiedz synom
Izraelskim, a rzecz do nich: Gdy wnijdziecie do ziemi,
do której Ja was wprowadzę: 19 A jeść będziecie chleb
onej ziemi, ofiarować będziecie ofiarę podnoszenia
Panu. 20 Z pierwszych ciast waszych placek ofiarować
będziecie na ofiarę podnoszenia; jako ofiarę z bojewiska,
tak go ofiarować będziecie. 21 Z pierwszych ciast
waszych ofiarować będziecie Panu ofiarę podnoszenia
w narodziech waszych. 22 A gdybyście pobłądzili, i nie
uczynilibyście wszystkich przykazań tych, które rozkazał
Pan przez Mojżesza; 23 Wszystkiego, co wam Pan
rozkazał przez Mojżesza, od onego dnia, którego wydał
Pan przykazanie, i potem w narodziech waszych: 24
Tedy jeźliby z niewiadomości zgromadzenia stało się to
pobłądzenie, wszystko zgromadzenie ofiarować będzie
cielca młodego jednego na całopalenie, na wdzięczną
wonność Panu, także śniedną ofiarę jego, i mokrą
ofiarę jego według zwyczaju, i kozła jednego z stada za
grzech. 25 Tak oczyści kapłan wszystko zgromadzenie
synów Izraelskich, i będzie im odpuszczona, gdyż
się z niewiadomości stało. A oni ofiarować będą
ofiarę swoję na ofiarę ognistą Panu, i na ofiarę za
grzech swój przed Panem za obłądzenie swoje. 26 I
będzie odpuszczono wszystkiemu zgromadzeniu synów
Izraelskich, i przychodniowi, który mieszka między
nimi, ponieważ wszystkiego ludu pobłądzenie jest. 27
A jeźliby kto sam tylko zgrzeszył z niewiadomości,
tedy przyniesie Panu kozę roczną na ofiarę za grzech;
28 I oczyści kapłan człowieka obłądzonego, któryby
zgrzeszył z niewiadomości; przed Panem oczyści go, i
będzie mu odpuszczono. 29 Tak zrodzonemu między
synami Izraelskimi, jako przychodniowi, który mieszka
między nimi, zakon jeden będzie wam, gdyby kto
zgrzeszył z niewiadomości. 30 Ale człowiek, któryby z
hardości swawolnie zgrzeszył, tak urodzony w domu,
jako i przychodzień, takowy Pana zelżył; przetoż
wykorzeniony będzie on człowiek z pośrodku ludu
swego. 31 Albowiem słowem Pańskiem pogardził, i
przykazanie jego zgwałcił; koniecznie wytracony będzie
takowy człowiek; nieprawość jego na nim zostanie. 32 I
stało się, gdy byli synowie Izraelscy na puszczy, że
znaleźli człowieka zbierającego drwa w dzień sabatu.
33 I przywiedli go, którzy go znaleźli zbierającego drwa,
przed Mojżesza, i przed Aarona, i przed wszystko
zgromadzenie. 34 I dali go do więzienia; bo jeszcze im
nie było oznajmiono, coby miano czynić z takowym.
35 Tedy rzekł Pan do Mojżesza: śmiercią niech umrze
człowiek ten; bez litości niechaj go ukamionuje wszystko
zgromadzenie za obozem. 36 I wywiedli go wszystko

zgromadzenie za obóz, i ciskali nań kamieniem, aż
umarł, jako rozkazał Pan Mojżeszowi. 37 Zatem
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 38 Mów do synów
Izraelskich, a powiedz im, aby sobie poczynili bramy
na krajach szat swoich w narodziech swych, a niech
przyprawią do bram sznurek hijacyntowy. 39 I będziecie
mieli te bramy, żebyście poglądając na nie, wspominali
sobie na wszystkie przykazania Pańskie, abyście je
czynili, i abyście się nie unosili za sercem waszem, i za
oczyma waszemi, za któremi wy idąc cudzołożylibyście.
40 Ale żebyście pamiętali i czynili wszystkie przykazania
moje, a byli świętymi Bogu waszemu. 41 Ja Pan, Bóg
wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym
wam był za Boga; Jam Pan, Bóg wasz.

16 Tedy się zbuntował Kore, syn Izaara, syna
Kaatowego, syna Lewiego, także Datan i Abiron,
synowie Elijabowi, i Hon, syn Faletów z synów
Rubenowych. 2 I powstali przeciw Mojżeszowi, a z nimi
mężów z synów Izraelskich dwieście i pięćdziesiąt,
książęta między ludem, których do rady przyzywano,
ludzie zacni. 3 Ci zebrawszy się przeciw Mojżeszowi, i
przeciw Aaronowi, rzekli im: Wiele to na was, ponieważ
wszystek ten lud, wszyscy są święci, a w pośrodku nich
jest Pan; przeczże się wy wynosicie nad zgromadzeniem
Pańskiem? 4 Co gdy usłyszał Mojżesz, upadł na
oblicze swoje, 5 I rzekł do Korego i do wszystkiej roty
jego, mówiąc: Rano pokaże Pan, kto jest jego, i kto
jest święty, i kto ma przystępować przedeń; bo kogo
sobie wybrał, temu rozkaże przystąpić do siebie. 6
To tedy uczynicie: Weźmiecie sobie kadzielnice, ty
Kore, i wszystka rota twoja. 7 I nakładłszy w nie ognia,
włóżcie nań kadzidła przed Panem jutro; i stanie się, że
kogokolwiek obierze Pan, ten będzie świętym: wiele
to na was synowie Lewiego. 8 Nad to rzekł Mojżesz
do Korego: Słuchajcie proszę synowie Lewiego; 9
Izali wam to mało, że was oddzielił Bóg Izraelski od
zgromadzenia Izraelskiego, abyście przystępowali do
niego ku odprawowaniu usługi w przybytku Pańskim, a
iżbyście stali przed zgromadzeniem, i służyli mu? 10 I
przyjął ciebie, i wszystkę bracią twoję, syny Lewiego z
tobą, że jeszcze szukacie kapłaństwa? 11 Dla tegoż,
ty i wszystka rota twoja, zbuntowaliście się przeciw
Panu; bo Aaron cóż jest, żeście szemrali przeciw
niemu? 12 Tedy posłał Mojżesz, aby zawołano Datana,
i Abirona, synów Elijabowych, którzy odpowiedzieli:
Nie pójdziemy. 13 Izali mało na tem, żeś nas wywiódł
z ziemi opływającej mlekiem i miodem, abyś nas
pomorzył na tej puszczy, że jeszcze chcesz mieć nad
nami zwierzchność i nam rozkazować? 14 Ku temu do
ziemi opływającej mlekiem i miodem nie wprowadziłeś
nas, aniś nam dał w dziedzictwo pól i winnic: izali oczy
tym mężom wyłupić chcesz? Nie pójdziemy 15 Tedy
się rozgniewał Mojżesz bardzo, i rzekł do Pana: Nie
patrz na ofiarę ich; ni jednego osła nie wziąłem od nich,
anim co złego komu z nich uczynił. 16 Potem rzekł
Mojżesz do Korego: Ty, i wszystka rota twoja, stawcie
się przed Pana jutro, ty, i oni, i Aaron: 17 A wziąwszy
każdy kadzielnicę swoję, włóżcie w nię kadzidła, i
stawcie się przed Pana, każdy z kadzielnicą swoją,
dwieście i pięćdziesiąt kadzielnic, i ty, i Aaron, każdy
z kadzielnicą swoją. 18 Wziął tedy każdy kadzielnicę
swoję, a włożywszy w nią ognia nakładli w nią kadzidła;
i stanęli u drzwi namiotu zgromadzenia Mojżesz i Aaron.
19 Ale Kore już był zebrał przeciwko nim wszystkę rotę
do drzwi namiotu zgromadzenia; tedy chwała Pańska
ukazała się wszystkiemu ludowi. 20 I rzekł Pan do
Mojżesza i do Aarona, mówiąc: 21 Odłączcie się z
pośrodku zebrania tego, abym je nagle zatracił. 22
Lecz oni upadli na oblicza swe i rzekli: O Boże, Boże
Duchów, i wszelkiego ciała! człowiek jeden zgrzeszył, a
na wszystekże lud gniewać się będziesz? 23 Tedy rzekł
Pan do Mojżesza, mówiąc: 24 Rzecz do zgromadzenia,
a mów: Odstąpcie od namiotu Korego, Datana i Abirona.
25 A wstawszy Mojżesz, szedł do Datana i Abirona; i
szli za nim starsi Izraelscy. 26 I rzekł do zgromadzenia,
mówiąc: Odstąpcie, proszę, od namiotów mężów tych
niepobożnych, ani się dotykajcie wszystkiego, co ich
jest, byście snać nie zginęli we wszystkich grzechach
ich. 27 I odstąpili od namiotu Korego, Datana i Abirona
zewsząd. Ale Datan i Abiron wyszedłszy stali u drzwi
namiotów swoich, i żony ich, i synowie ich, i maluczcy
ich. 28 Tedy rzekł Mojżesz: Po tem poznacie, że mię
Pan posłał, abym czynił te wszystkie sprawy, a że nic z
domysłu serca swego nie czynię; 29 Jeźliże tak, jako
inni ludzie umierają, pomrą ci, a zwykłem innych ludzi
karaniem, karani będą, nie posłał mię Pan; 30 Ale
jeźliż co nowego uczyni Pan, że otworzy ziemia usta
swe, i pożre je i wszystkiego co mają, i zstąpią żywo
do piekła, tedy poznacie, że rozdraźnili ci mężowie
Pana. (Sheol h7585) 31 I stało się, gdy przestał mówić
wszystkich tych słów, że się rozstąpiła ziemia pod nimi;
32 A otworzywszy ziemia paszczękę swoję, pożarła
je, i domy ich, ze wszystkimi ludźmi, którzy byli przy
Korem, i wszystkie majętności ich. 33 I zstąpili oni
ze wszystkiem co mieli, żywo do piekła, i okryła je
ziemia, i poginęli z pośrodku zgromadzenia. (Sheol h7585)
34 Wszyscy zaś Izraelitowie, którzy byli około nich,
uciekali na krzyk ich, bo mówili: By snać nie pożarła i
nas ziemia. 35 Wyszedł także ogień od Pana, i spalił
onych dwieście i pięćdziesiąt mężów, którzy ofiarowali
kadzenie. 36 Potem rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 37
Rzecz do Eleazara, syna Aaronowego, kapłana, aby
pozbierał kadzielnice z onego pogorzeliska, a ogień i
tam i sam niech rozrzuci; bo są poświęcone. 38 A z
kadzielnic tych, którzy zgrzeszyli przeciwko duszom

swym, rozbiwszy je na blachy, niech obije ołtarz, bo
iż w nich ofiarowali przed Panem, poświęcone są,
przetoż będą na znak synom Izraelskim. 39 Tedy
pozbierał Eleazar kapłan one miedziane kadzielnice, w
których ofiarowali oni popaleni; i rozbito je na blachy,
na obicie ołtarza. 40 Na pamiątkę synom Izraelskim,
aby nie przystępował żaden obcy, któryby nie był z
nasienia Aaronowego, do odprawowania kadzenia
przed Panem, aby mu się nie stało jako Koremu, i
jako rocie jego, jako mu był powiedział Pan przez
Mojżesza. 41 I szemrało wszystko zgromadzenie
synów Izraelskich nazajutrz przeciwko Mojżeszowi, i
przeciwko Aaronowi, mówiąc: Wyście przyczyną śmierci
ludu Pańskiego, 42 I stało się, gdy się zbierał lud
przeciw Mojżeszowi, i przeciw Aaronowi, że spojrzeli
ku namiotowi zgromadzenia, a oto, okrył go obłok, i
okazała się chwała Pańska. 43 I przyszedł Mojżesz
z Aaronem przed namiot zgromadzenia. 44 I rzekł
Pan do Mojżesza, mówiąc: 45 Wynijdźcie z pośrodku
zgromadzenia tego, a wytracę je w okamgnieniu; i
upadli na oblicza swoje. 46 Potem rzekł Mojżesz
do Aarona: Weźmij kadzielnicę, a włóż w nią ognia
z ołtarza, włóż też kadzidło, a natychmiast idź do
zgromadzenia, i oczyść je; boć już wyszła popędliwość
od twarzy Pańskiej, a już się zaczęło karanie. 47 Wziął
tedy Aaron kadzielnicę, jako mu rozkazał Mojżesz, i
przybieżał w pośrodek zgromadzenia, a oto już się
była zaczęła plaga w ludzie; i uczyniwszy kadzenie
oczyścił lud. 48 I stanął Aaron między umarłymi i
między żywymi, a zahamowana jest plaga. 49 A było
umarłych od onej plagi czternaście tysięcy i siedem
set, oprócz onych, którzy pomarli z przyczyny Korego.
50 Zatem się wrócił Aaron do Mojżesza ku drzwiom
namiotu zgromadzenia, gdy plaga zahamowana była.

17 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Mów
do synów Izraelskich, a weźmij od nich po lasce
według domów ojców ich, to jest, od wszystkich książąt
ich według domów ojców ich, dwanaście lasek, a
każdego imię napiszesz na lasce jego; 3 Ale imię
Aaronowe napiszesz na lasce Lewiego; bo każda
laska będzie od każdego książęcia z domu ojców
ich. 4 I zostawisz je w namiocie zgromadzenia przed
świadectwem, gdzie się z wami schodzę. 5 I stanie się,
kogo obiorę, tego laska zakwitnie; i uśmierzę przed
sobą szemrania synów Izraelskich, któremi szemrzą
przeciwko wam. 6 To gdy Mojżesz mówił do synów
Izraelskich, oddali mu wszyscy książęta ich laski swoje,
każdy książę laskę z domu ojca swego, dwanaście
lasek; a laska Aaronowa była między laskami ich. 7 I
postawił mojżesz laski one przed Panem w namiocie
świadectwa. 8 A gdy nazajutrz przyszedł Mojżesz do
namiotu świadectwa, oto się zazieleniła laska Aaronowa
z domu Lewiego, i wypuściła listki i wydała kwiat, i
zrodziła dojrzałe migdały. 9 I wyniósł Mojżesz one
wszystkie laski od oblicznośći Pańskiej do wszystkich
synów Izraelskich; które gdy ujrzeli, wziął każdy laskę
swą. 10 I rzekł Pan do Mojżesza: Odnieś laskę
Aaronową przed świadectwo, aby była zachowana
na znak synom odpornym, a zahamujesz szemranie
ich przeciwko mnie, aby nie pomarli. 11 I uczynił
Mojżesz; jako mu Pan rozkazał, tak uczynił. 12 I rzekli
synowie Izraelscy do Mojżesza, mówiąc: Oto umieramy,
niszczejemy, wszyscy giniemy; 13 Każdy, ktokolwiek
przystępuje do przybytku Pańskiego, umiera; izali do
szczętu wytraceni być mamy?

18 Potem rzekł Pan do Aarona: Ty i synowie twoi,
i dom ojca twego z tobą, poniesiecie nieprawość
świątnicy. I ty i synowie twoi z tobą poniesiecie
nieprawość kapłaństwa waszego. 2 Bracią także twoję,
pokolenie Lewiego, ród ojca twego, przypuścisz do
siebie, aby byli przy tobie, i posługowali tobie; a ty i
synowie twoi z tobą służyć będziecie przed namiotem
świadectwa. 3 Oni będą przestrzegali rozkazania
twego, i pilnowali wszystkiego namiotu; wszakże do
naczynia świątnicy, i do ołtarza, przystępować nie będą,
aby nie pomarli, i oni i wy. 4 I przyłączą się do ciebie,
pilnie strzegąc namiotu zgromadzenia w każdej usłudze
namiotu; a nikt obcy niechaj się nie mięsza między was.
5 Wy tedy pilnie strzeżcie świątnicy, i usługi ołtarzowej,
by się napotem nie wzruszył gniew przeciwko synom
Izraelskim. 6 Bom oto ja obrał bracią waszę Lewity, z
pośród synów Izraelskich, wam za dar, oddane Panu,
aby odprawowali usługę w namiocie zgromadzenia. 7
Ale ty i synowie twoi z tobą, przestrzegać będziecie
kapłaństwa waszego przy każdej usłudze ołtarzowej, i
za zasłoną służyć będziecie; urząd kapłaństwa waszego
dałem wam darmo; gdyby kto obcy przystąpił, umrze. 8
Nadto mówił Pan do Aarona: Otom ja dał tobie pod straż
ofiary moje podnoszone; wszystkie rzeczy poświęcone
od synów Izraelskich tobiem je dał dla pomazania, i
synom twoim prawem wiecznem. 9 To będzie twoje z
rzeczy poświęconych, które nie bywają palone. Każda
ofiara ich, bądź ofiara śniedna ich, bądź ofiara za
grzech ich, albo ofiara za występek ich, cokolwiek
mi oddawać będą to będzie rzeczą poświęconą tobie
i synom twoim, 10 Na miejscu najświętszem jadać
to będziesz; wszelki mężczyzna będzie jadł z tego;
rzeczą poświęconą to będzie tobie. 11 To też twoje
będzie, ofiara podnoszenia darów ich ze wszystkiemi
ofiarami tam i sam obracania synów Izraelskich; tobiem
je dał, i synom twoim, i córkom twoim z tobą, prawem
wiecznem; każdy czysty w domu twoim będzie je
jadł. 12 Każdą co najprzedniejszą oliwę, i każde co
najlepsze wino, i zboże, pierwiastki ich, które ofiarują

Panu, tobiem je dał. 13 Pierwociny ze wszystkich
rzeczy, które będą w ziemi ich, które przyniosą Panu,
twoje będą; każdy czysty w domu twoim jadać je
będzie. 14 Wszystko, cokolwiek jest poślubione w
Izraelu, twoje będzie. 15 Cokolwiek otwiera żywot
wszelkiego ciała, a bywa ofiarowane Panu, tak z ludzi
jako z bydła, twoje będzie; ale pierworodne z ludzi
okupisz, także pierworodne nieczystego bydła okupisz.
16 A okup jego, gdy mu miesiąc minie, dasz według
szacunku twego pięć syklów srebra według sykla
świątnicy; dwadzieścia pieniędzy waży sykiel. 17 Ale
pierworodnego od krowy, albo pierworodnego od owcy,
albo pierworodnego od kozy, nie dasz na okup; bo
poświęcone są; krew ich wylejesz na ołtarz, a tłustość
ich zapalisz na ofiarę ognistą dla wdzięcznej wonności
Panu. 18 Ale mięso ich twoje będzie; jako mostek
podnoszenia, i jako łopatka prawa, twoje będą. 19
Wszystkie ofiary podnoszenia z rzeczy poświęconych,
które przynosić będą synowie Izraelscy Panu, dałem
tobie, i synom twym, i córkom twoim z tobą, prawem
wiecznem; ustawa to nienaruszona, i wieczna przed
Panem, tobie i nasieniu twemu z tobą. 20 Potem
mówił Pan do Aarona: W ziemi ich dziedzictwa mieć
nie będziesz, i działu nie będziesz miał między nimi;
Jam dział twój, i dziedzictwo twoje w pośród synów
Izraelskich. 21 Synom zaś Lewiego otom dał wszystkę
dziesięcinę w Izraelu dziedzicznie za służbę ich, którą
wykonywają służąc około namiotu zgromadzenia. 22
A niechaj nie przystępują więcej synowie Izraelscy
do namiotu zgromadzenia, aby nie ponieśli grzechu
i nie pomarli; 23 Ale sami Lewitowie odprawować
będą usługę około namiotu zgromadzenia, i sami
poniosą nieprawość swoję. Ustawa to wieczna będzie
w narodziech waszych, aby w pośród synów Izraelskich
dziedzictwa nie mieli. 24 Albowiem dziesięciny synów
Izraelskich które przynosić będą na ofiarę podnoszenia
Panu, dałem Lewitom za dziedzictwo; przetoż rzekłem
do nich: W pośród synów Izraelskich nie będą mieli
dziedzictwa. 25 Potem rzekł Pan do Mojżesza mówiąc:
26 Mów też do Lewitów, a powiedz im: Gdy weźmiecie
od synów Izraelskich dziesięciny, którem ja wam
dał od nich za dziedzictwo wasze, tedy ofiarować
będziecie ofiarę podnoszenia Panu dziesiątą część
dziesięcin. 27 A poczytana wam będzie ta ofiara
wasza jako zboże z bojewiska, i jako obfitość wina
z prasy. 28 Tak wy też ofiarować będziecie ofiarę
podnoszenia Panu ze wszystkich dziesięcin waszych,
które weźmiecie od synów Izraelskich, a oddacie z nich
ofiarę podnoszenia Panu, Aaronowi kapłanowi: 29 Ze
wszystkich dochodów waszych ofiarować będziecie
wszelką ofiarę podnoszenia Panu; ze wszystkiego co
najlepsze jest, ofiarujecie cząstkę poświęconą. 30
Powiesz im też: Gdy oddawać będziecie z tego, co
najlepsze jest, tedy poczytano będzie Lewitom jako
urodzaje z bojewiska; i jako urodzaj z prasy. 31 I
będziecie to jeść na każdem miejscu, wy i czeladź
wasza; albowiem to jest zapłata wasza za służbę waszę
przy namiocie zgromadzenia; 32 I nie poniesiecie za to
grzechu, gdy ofiarować będziecie co najlepszego jest z
tego, i nie splugawicie rzeczy poświęconych od synów
Izraelskich, i nie pomrzecie.

19 I rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona, mówiąc:
2 Tać jest ustawa zakonu, którą rozkazał Pan,
mówiąc: Powiedz synom Izraelskim, aby przywiedli
do ciebie jałowicę płową, zdrową, na której by nie
było zmazy, i na której by nie postało jarzmo; 3 Tę
oddacie Eleazarowi kapłanowi, który ją wywiedzie za
obóz, i zabita będzie przed nim. 4 A wziąwszy Eleazar
kapłan ze krwi jej na palec swój, kropić będzie przeciw
namiotowi zgromadzenia oną krwią siedem kroć. 5
Potem każe tę jałowicę spalić przed oczyma swemi;
skórę jej, i mięso jej, i krew jej, z gnojem jej spali. 6 I
weźmie kapłan drzewo cedrowe, i hizop, i karmazyn dwa
kroć farbowany, a wrzuci do ognia, gdzie się jałowica
pali; 7 I upierze szaty swe kapłan, a omyje ciało swoje
wodą; a potem wnijdzie do obozu, i będzie nieczystym
kapłan aż do wieczora. 8 Ten też, który ją palić będzie,
upierze szaty swe w wodzie, i omyje ciało swe wodą, a
będzie nieczystym aż do wieczora. 9 I zbierze człowiek
czysty popiół onej jałowicy, i wysypie go precz za obóz,
na miejscu czystem, a będzie dla zgromadzenia synów
Izraelskich chowany do wody oczyszczenia, gdyż jest
ofiara za grzech. 10 I upierze ten, co będzie zbierał
popiół onej jałowicy, szaty swe, i będzie nieczystym
aż do wieczora. A będzie to synom Izraelskim, i
przychodniowi mieszkającemu między nimi, ustawą
wieczną. 11 Kto by się dotknął jakiegokolwiek trupa
człowieczego, nieczystym będzie przez siedem dni;
12 Taki oczyszczać się będzie tą wodą dnia trzeciego
i dnia siódmego, a czystym będzie; a jeśliby się nie
oczyścił dnia trzeciego i dnia siódmego, nieczystym
będzie. 13 Kto by się kolwiek dotknął martwego ciała
człowieka, który umarł, a nie oczyścił się, przybytek
Pański splugawił; przetoż takowy wytracony będzie
z Izraela, bo wodą oczyszczenia nie był pokropiony;
nieczystym będzie, nieczystość jego zostanie na nim.
14 Ta zaś jest ustawa: gdyby człowiek umarł w namiocie,
ktobykolwiek wszedł do tego namiotu, i cokolwiek było
w onym namiocie, nieczystym będzie przez siedem dni.
15 Także wszelkie naczynie odkryte, które by nie miało
nakrycia na sobie, nieczyste będzie. 16 Także kto by
się kolwiek dotknął na polu, bądź mieczem zabitego,
bądź umarłego, bądź kości człowieczej, albo grobu,
nieczystym będzie przez siedem dni. 17 Wezmą tedy dla
onego nieczystego popiołu jałowicy spalonej za grzech,

i naleją nań wody żywej do naczynia. 18 Weźmie też
hizopu, i omoczy go w onej wodzie człowiek czysty,
i pokropi namiot, i wszystko naczynie, i wszystkich
ludzi, którzy by tam byli, także onego, który się dotknął
kości, albo zabitego, albo zmarłego, albo grobu; 19
Pokropi tedy czysty nieczystego dnia trzeciego i dnia
siódmego; a gdy go oczyści dnia siódmego, tedy
upierze szaty swe, i omyje się wodą, a będzie czystym
w wieczór. 20 A mąż, któryby nieczystym będąc nie
oczyścił się, wykorzeniona będzie ta dusza z pośrodku
zgromadzenia, bo świątnicę Pańską splugawił; wodą
oczyszczenia nie będąc pokropionym, nieczystym jest.
21 I będzie im to za ustawę wieczną; a kto będzie
pokrapiał wodą oczyszczenia, upierze szaty swoje; a
kto by się dotknął tej wody oczyszczenia, nieczystym
będzie aż do wieczora. 22 Czegokolwiek się dotknie
nieczysty, nieczyste będzie; człowiek także, któryby się
tego dotknął nieczysty będzie aż do wieczora.

20 I przyszło wszystko mnóstwo synów Izraelskich
na puszczą Syn, miesiąca pierwszego; i mieszkał
lud w Kades; gdzie umarła Maryja, i tamże jest
pogrzebiona. 2 A gdy lud nie miał wody, zebrali się
przeciw Mojżeszowi, i przeciw Aaronowi. 3 I swarzył się
lud z Mojżeszem, i rzekli mówiąc: Obyśmy byli pomarli,
gdy pomarli bracia nasi przed Panem. 4 I przeczżeście
zawiedli to zgromadzenie Pańskie na tę puszczę,
abyśmy tu pomarli, my i dobytki nasze? 5 A po cóżeście
nas wywiedli z Egiptu, abyście nas wprowadzili na to
złe miejsce, na którem się nie rodzi ani zboże, ani figi,
ani grona winne, ani jabłka granatowe; nawet wody
nie masz dla napoju? 6 Tedy odszedł Mojżesz i Aaron
od ludu do drzwi namiotu zgromadzenia, i upadli na
oblicza swoje; i ukazała się chwała Pańska nad nimi.
7 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 8 Weźmij laskę,
a zgromadziwszy wszystek lud, ty i Aaron, brat twój,
mówcie do tej skały przed oczyma ich, a wyda wodę
swą; i wywiedziesz im wodę z skały, a dasz napój temu
mnóstwu, i bydłu ich. 9 Tedy wziął Mojżesz laskę przed
obliczem Pańskiem, jako mu rozkazał. 10 I zgromadził
Mojżesz z Aaronem wszystek lud przed skałę, i mówił
do nich: Słuchajcież teraz ludzie odporni, izali z tej
skały możemy wam wywieść wodę? 11 Zatem podniósł
Mojżesz rękę swoję, i uderzył w skałę laską swą dwa
kroć, a wyszły wody obfite i piło ono mnóstwo, i bydło
ich. 12 I rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona: Dlatego,
żeście mi nie uwierzyli, abyście mię poświęcili przed
oczyma synów Izraelskich, przetoż nie wprowadzicie
zgromadzenia tego do ziemi, którąm im dał. 13 Teć są
wody poswarku, o które się swarzyli synowie Izraelscy
z Panem, i poświęcony jest w nich. 14 Potem posłał
Mojżesz posły z Kades do króla Edomskiego, mówiąc:
Tak ci kazał powiedzieć brat twój Izrael: Ty wiesz o
wszystkich trudnościach, które przyszły na nas; 15
Jako zstąpili byli ojcowie nasi do Egiptu, i mieszkaliśmy
w Egipcie przez wiele lat; i jako nas trapili Egipczanie,
i ojce nasze; 16 I wołaliśmy do Pana, a wysłuchał
głos nasz, i posławszy Anioła, wywiódł nas z Egiptu; a
otośmy już w Kades, mieście przy granicy twojej 17
Niech, proszę, przejdziemy przez ziemię twoję; nie
pójdziemy przez pola, ani przez winnice, ani będziemy
pić wód z twoich studzien; gościńcem pójdziemy, nie
uchylimy się na prawo ani na lewo, aż przejdziemy
granice twoje. 18 Na to odpowiedział mu Edom: Nie
pójdziesz przez moję ziemię, bym snać z mieczem nie
wyszedł przeciw tobie. 19 I rzekli mu synowie Izraelscy:
Bitym gościńcem pójdziemy, a jeślibyśmy wody twoje
pili, my i bydła nasze, zapłacimyć je; nic innego nie
żądamy, tylko abyśmy pieszo przeszli. 20 I powiedział:
Nie przejdziesz. I ruszył się Edom przeciwko nim, z
wojskiem wielkiem, i możną ręką. 21 A gdy nie chciał
Edom pozwolić Izraelowi przejścia przez granice swoje,
tedy Izrael uczynił odwrót od niego. 22 A ruszywszy
się z Kades; przyszli synowie Izraelscy i wszystko
zgromadzenie do góry Hor. 23 I rzekł Pan do Mojżesza
i do Aarona na górze Hor, nad granicą ziemi Edomskiej,
mówiąc: 24 Będzie Aaron przyłączon do ludu swego;
albowiem nie wnijdzie do ziemi, którąm dał synom
Izraelskim, przeto żeście odporni byli słowu mojemu
przy wodach poswarku. 25 Weźmijże Aarona i Eleazara
syna jego, a każ im wstąpić na górę Hor; 26 I zewlecz
Aarona z szat jego, a oblecz w nie Eleazara, syna
jego; bo Aaron przyłączon będzie do ludu swego, i tam
umrze. 27 I uczynił Mojżesz, jako rozkazał Pan; i wstąpili
na górę Hor przed oczyma wszystkiego zgromadzenia.
28 I zewlókł Mojżesz Aarona z szat jego, a oblekł w nie
Eleazara syna jego; i umarł tam Aaron na wierzchu
góry, a Mojżesz z Eleazarem zstąpili z góry. 29 Widząc
tedy wszystko zgromadzenie, iż Aaron umarł, płakali
Aarona przez trzydzieści dni, wszystek dom Izraelski.

21 A gdy usłyszał Chananejczyk, król Harat, który
mieszkał na południe, że Izraelczycy ciągnęli oną
drogą, którą byli szpiegowie przeszli, tedy zwiódł bitwę
z Izraelem, i pojmał ich wiele. 2 Tam uczynił Izrael ślub
Panu, mówiąc: Jeźliże podaż lud ten w ręce moje, do
gruntu wywrócę miasta ich. 3 I wysłuchał Pan głos
Izraela, a podał mu Chananejczyki: i wytracił je z gruntu,
i miasta ich, a nazwał imię onego miejsca Chorma.
4 Potem ruszyli się od góry Hor drogą ku morzu
czerwonemu, aby obeszli ziemię Edomską; i utrudził się
lud bardzo w onej drodze. 5 Przetoż mówił lud przeciw
Bogu, i przeciw Mojżeszowi: Przeczżeście nas wywiedli
z Egiptu, aby my pomarli na tej puszczy? bo nie masz
chleba, ani wody, a dusza nasza obrzydziła sobie ten
chleb nikczemny. 6 Przetoż przypuścił Pan na lud węże

ogniste, którzy kąsali lud; i pomarło wiele ludu z Izraela.
7 I przyszedłszy lud do Mojżesza, rzekli: Zgrzeszyliśmy,
żeśmy mówili przeciw Panu, i przeciw tobie. Módl się
Panu, aby oddalił od nas te węże; i modlił się Mojżesz
za ludem. 8 I rzekł Pan do Mojżesza: uczyń sobie
węża miedzianego, a wystaw go na drzewcu; i stanie
się, ktokolwiek ukąszony będąc wejrzy nań, że żyw
zostanie. 9 Sprawił tedy Mojżesz węża miedzianego, i
wystawił go na drzewcu; i było to, gdy kogo wąż ukąsił,
a spojrzał na węża miedzianego, że żyw został. 10
Zatem ruszyli się synowie Izraelscy, a stanęli obozem w
Obot. 11 A z Obot ruszywszy się położyli się obozem na
pagórkach gór Habarym na puszczy, która jest przeciw
Moabczykom od wschodu słońca. 12 A odszedłszy
stamtąd położyli się obozem nad potokiem Zered. 13
Stamtąd odciągnąwszy położyli się obozem u brodu
Arnon, który jest na puszczy, a wychodzi z granicy
Amorejskiej: albowiem Arnon jest granica Moabska
między Moabczykiem i Amorejczykiem. 14 Przetoż mówi
się w księgach wojen Pańskich: Przeciwko Wahebowi w
wichrze walczył, i przy potokach Arnon. 15 Bo ściekanie
tych potoków, które się nachyliło (toczy) ku położeniu
Har, to się ściąga ku granicy Moabskiej. 16 Stamtąd
potem przyszli do Beer; a tać jest ona studnia, o której
mówił Pan do Mojżesza: Zgromadź lud a dam im wody.
17 Tedy śpiewał Izrael tę piosnkę: Wystąp studnio;
śpiewajcież o niej; 18 Studnia, którą wykopali książęta,
wykopali ją hetmani ludu z ustawcą zakonu, laskami
swojemi. A z tej puszczy ruszyli się do Matana; 19 A z
Matana do Nahalijelu, a z Nahalijelu do Bamotu; 20 A z
Bamotu ku Hagaj, które jest w polach Moabskich, na
wierzchu pagórka, który leży ku puszczy. 21 I posłał
Izrael posły do Sehona, króla Amorejskiego, mówiąc:
22 Niech przejdziemy przez ziemię twoję; nie pójdziemy
ani przez pola ani przez winnice; nie będziemy pić wód
z studzien twoich; gościńcem pójdziemy, aż przejdziemy
granice twoje. 23 Ale nie pozwolił Sehon Izraelowi
iść przez granice swoje; i zebrawszy Sehon wszystek
lud swój, wyciągnął przeciw Izraelowi na puszczę, a
gdy przyszedł do Jahazy, zwiódł bitwę z Izraelem.
24 I poraził go Izrael ostrzem miecza, i odziedziczył
ziemię jego od Arnonu aż do Jaboku, i aż do ziemi
synów Ammonowych; albowiem opatrzone były granice
Ammonitów. 25 Tedy pobrał Izrael wszystkie miasta
one, i mieszkał we wszystkich miastach Amorejskich, w
Hesebon, i we wszystkich wsiach jego. 26 Bo Hesebon
było miasto Sehona, króla Amorejskiego, który, gdy
pierwej walczył z królem Moabskim, wziął mu był
wszystkę ziemię jego z rąk jego aż po Arnon. 27 Dla
tegoż mówią w przypowieści: Pójdźcie do Hesebon,
a niech zbudują i naprawią miasto Sechonowe. 28
Albowiem wyszedł ogień z Hesebon, a płomień z
miasta Sechonowego, i popalił Ar Moabskie, i obywatele
wysokich miejsc Arnon. 29 Biada tobie Moab, zginąłeś
o ludu Chamos! podał syny swoje na uciekanie, i córki
swoje do więzienia królowi Amorejskiemu Sehonowi. 30
A zaginęło panowanie ich od Hesebona aż do Dybona;
a poburzyliśmy je aż do Nofe, które idzie aż do Medady.
31 I mieszkał Izrael w ziemi Amorejskiej. 32 Tedy posłał
Mojżesz na szpiegi do Jazer, którego wsi pobrali,
wypędziwszy Amorejczyki, którzy tam byli. 33 Potem
obróciwszy się szli ku Basan; gdzie wyciągnął Og, król
Basański, przeciwko nim, sam i wszystek lud jego, aby
z nimi stoczył bitwę w Edrej. 34 Tedy rzekł Pan do
Mojżesza: Nie bój się go; bo w ręce twoje podałem
go, i wszystek lud jego, i ziemię jego, i uczynisz mu,
jakoś uczynił Sehonowi, królowi Amorejskiemu, który
mieszkał w Hesebon. 35 I porazili go, i syny jego,
ze wszystkim ludem jego, tak iż nikogo z niego nie
zostawili, i posiedli dziedzicznie ziemię jego.

22 Stamtąd ruszyli się synowie Izraelscy, i położyli
się obozem na polach Moabskich, z tej strony
Jordanu przeciw Jerychowi. 2 A widząc Balak, syn
Seforów, wszystko, co uczynił Izrael Amorejczykowi, 3
Uląkł się Moab tego ludu wielce, bo go było wiele; i
zatrwożył sobą Moab dla synów Izraelskich. 4 Przetoż
rzekł Moab do starszych Madyjańskich: Teraz pożre
to mnóstwo wszystko, co jest około nas, jako wół
pożera trawę polną. A Balak, syn Seforów, był królem
Moabskim na on czas. 5 I posłał posły do Balaama, syna
Beorowego, do Pethoru miasta, które jest nad rzeką
ziemi synów ludu jego, aby go wezwano, mówiąc: Oto
lud wyszedł z Egiptu, oto okrył wierzch ziemi, i osadza
się przeciwko mnie. 6 Przetoż teraz przyjdź proszę, a
przeklinaj mnie kwoli lud ten, bo możniejszy jest nad
mię; owa snać go będę mógł porazić, i wygnać go z
ziemi; bo ja wiem, że komu błogosławisz, błogosławiony
będzie; a kogo przeklinasz, przeklęty będzie. 7 Poszli
tedy starsi Moabscy, i starsi Madyjańscy, mając zapłatę
za wieszczbę w rękach swych. 8 A przyszedłszy do
Balaama, powiedzieli mu słowa Balakowe. I rzekł do
nich: Zostańcie tu przez noc, a dam wam odpowiedź,
jako mi oznajmi Pan. 9 I zostały książęta Moabskie z
Balaamem. Tedy przyszedł Bóg do Balaama, i rzekł:
Cóż to za mężowie u ciebie? 10 I odpowiedział Balaam
Bogu: Balak, syn Seforów, król Moabski, posłał do
mnie, mówiąc: 11 Oto lud, który wyszedł z Egiptu, i
okrył wierzch ziemi; terazże pójdź, przeklinaj mi go;
snać będę mógł walczyć z nim, i wypędzę go. 12 Tedy
rzekł Bóg do Balaama: Nie chodź z nimi, ani przeklinaj
ludu tego; bo jest błogosławiony. 13 A wstawszy rano
Balaam rzekł do książąt Balakowych: Wróćcie się do
ziemi waszej; bo mi nie pozwala Pan puścić się w drogę
z wami. 14 Wstawszy tedy książęta Moabskie, wrócili
się do Balaka, i powiedzieli: Nie chciał Balaam iść z

nami. 15 Tedy po wtóre posłał Balak więcej książąt, i
zacniejszych nad pierwsze. 16 Którzy przyszedłszy do
Balaama, mówili mu: Tak mówi Balak, syn Seforów: Nie
ociągaj się proszę przyjść do mnie; 17 Albowiem ci
wielką uczciwość wyrządzę, i wszystko, cobyś mi rzekł,
uczynię; tylko przyjdź proszę a przeklinaj mi ten lud. 18
Tedy odpowiedział Balaam, i rzekł do sług Balakowych:
Choćby mi dał Balak pełen dom swój srebra i złota, nie
mógłbym przestąpić słów Pana, Boga mego, i uczynić
przeciwko niemu, bądź mało bądź wiele; 19 Ale proszę
zostańcie tu i wy przez noc, a dowiem się, co jeszcze
Pan będzie mówił ze mną. 20 Tedy przyszedł Bóg
do Balaama w nocy, i rzekł do niego: Jeźliż, aby cię
wezwali, przyszli mężowie ci, wstańże, idź z nimi; a
wszakże, coć rozkażę, to uczynisz. 21 Tedy wstawszy
Balaam rano, osiodłał oślicę swoją, i jechał z książęty
Moabskimi. 22 I rozpalił się gniew Boży, że on jechał; i
stanął Anioł Pański na drodze, aby mu zastąpił; a on
jechał na oślicy swojej, i dwoje pacholąt jego z nim. 23
A gdy ujrzała oślica Anioła Pańskiego, stojącego na
drodze, a miecz jego dobyty w ręce jego, tedy ustąpiła
oślica z drogi a szła na rolę, lecz bił Balaam oślicę, aby
ją nawiódł na drogę. 24 Tedy stanął Anioł Pański na
ścieżce u winnicy między dwoma płoty. 25 A widząc
oślica Anioła Pańskiego, przyciskała się do płota, tak iż
przyparła nogę Balaamową do ściany; a on znowu ją bił.
26 Potem Anioł Pański szedł dalej, i stanął na miejscu
ciasnem, gdzie nie było drogi do ustąpienia na prawo
ani na lewo; 27 A widząc oślica Anioła Pańskiego,
padła pod Balaamem; i rozgniewał się Balaam wielce, a
bił oślicę kijem. 28 Zatem otworzył Pan usta onej oślicy,
i rzekła do Balaama: Cóżem ci uczyniła, żeś mię bił już
po trzy kroć? 29 I rzekł Balaam do oślicy: Iż ze mnie
szydzisz; bym był miał miecz w ręku swych, byłbym cię
teraz zabił. 30 Tedy oślica rzekła do Balaama: Azażem
ja nie oślica twoja, na którejś jeżdżał, jakoś mię dostał,
aż do tego czasu? A on rzekł: Nigdy. 31 Wtem otworzył
Pan oczy Balaamowe, że obaczył Anioła Pańskiego,
stojącego na drodze, i miecz jego dobyty w ręce jego;
tedy skłoniwszy się, pokłonił się twarzą swoją. 32 I
rzekł do niego Anioł Pański: Przeczżeś bił oślicę swoję
już po trzy kroć? Otom Ja wyszedł, abym się tobie
sprzeciwił; bo przewrotna jest droga twoja przede mną;
33 A widząc mię oślica ustąpiła przede mną po trzy
kroć, a gdyby była nie ustąpiła przede mną, już bym
cię był teraz zabił a onę bym był żywą zostawił. 34
Zatem rzekł Balaam do Anioła Pańskiego: Zgrzeszyłem,
albowiem nie widziałem, żeś ty stanął przeciwko mnie
na drodze; przetoż teraz, jeźlić się to nie podoba, wrócę
się. 35 Lecz Anioł Pański rzekł do Balaama: Jedź z
ludźmi tymi; wszakże tylko, co Ja tobie powiem, mówić
będziesz. I jechał Balaam z książęty Balakowymi. 36 A
gdy usłyszał Balak, iż przyjeżdża Balaam, wyjechał
przeciwko niemu, do niektórego miasta Moabskiego,
które jest na granicy Arnonu, które jest przy końcu
granicy. 37 Tedy rzekł Balak do Balaama: Azażem z
pilnością nie posyłał do ciebie wzywając cię? Czemużeś
nie przyjechał do mnie? azaż cię zacnie uczcić nie
mogę? 38 I rzekł Balaam do Balaka: Otom przyjechał
do ciebie; izali teraz, choćbym chciał, będę mógł co
mówić? słowo, które włoży Bóg w usta moje, mówić
będę. 39 Tedy jechał Balaam z Balakiem a przyjechali
do miasta Husot. 40 A tak Balak dał nabić wołów i
owiec, i posłał do Balaama, i do książąt, którzy z nim
byli. 41 I stało się nazajutrz, że wziął Balak Balaama,
i wprowadził go na wyżyny Baalowe, skąd widział i
najdalszą część ludu.

23 I rzekł Balaam do Balaka: Zbuduj mi tu siedem
ołtarzów, a nagotuj mi tu siedem cielców, i siedem
baranów; 2 Uczynił tedy Balak, jako mówił Balaam,
i ofiarował Balak z Balaamem cielca, i barana na
każdym ołtarzu. 3 Potem rzekł Balaam do Balaka: Stań
przy całopaleniu twojem, a ja odejdę; owa się snać
spotka Pan ze mną, a cokolwiek mi objawi, powiem
ci; i odszedł sam. 4 I spotkał się Pan z Balaamem;
i rzekł mu Balaam: Postawiłem siedem ołtarzów, i
ofiarowałem cielca i barana na każdym ołtarzu. 5
Tedy Pan włożył słowa w usta Balaamowe, i rzekł:
Wróć się do Balaka, a mów tak. 6 I wrócił się do
niego, a oto stał u ofiary swojej palonej, on i wszystkie
książęta Moabskie. 7 A tak zaczął przypowieść swoję, i
rzekł: Z Aram przywiódł mię Balak, król Moabski, z gór
wschodnich, mówiąc: Przyjdź, przeklinaj mi Jakóba, a
przyjdź, złorzecz Izraelowi. 8 Jakoż ja przeklinać mam,
kogo Bóg nie przeklina? albo jako złorzeczyć mam,
komu Pan nie złorzeczy? 9 Bo z wierzchu skał oglądam
go, a z pagórków będę nań patrzał; oto, lud ten sam
mieszkać będzie, a między narody mieszać się nie
będzie. 10 Któż policzy proch Jakóbów, i liczbę czwartej
części Izraela? Niech umrze dusza moja śmiercią
sprawiedliwych, i niech będzie dokonanie moje, jako ich.
11 Tedy rzekł Balak do Balaama: Cóżeś mi uczynił? Na
przeklinanie nieprzyjaciół moich przyzwałem cię, a oto,
błogosławiąc błogosławiłeś im. 12 A on odpowiedział i
rzekł: Azaż nie mam tego pilnować i mówić, co Pan
włożył w usta moje? 13 I rzekł do niego Balak: Pójdź
proszę ze mną na miejsce inne, żebyś go stamtąd
widział; (ale tylko część jego ujrzysz, a wszystkiego
widzieć nie będziesz;) przeklinajże mi go stamtąd. 14 I
zawiódł go na pole Sofim, na wierzch góry Fazga, i
zbudował siedem ołtarzów, i ofiarował cielca i barana
na każdym ołtarzu. 15 Rzekł tedy Balaam do Balaka:
Zostań tu przy całopaleniu twojem, a ja zabieżę tam
Panu. 16 I zaszedł Pan Balaamowi, który włożył słowa
w usta jego, i rzekł: 17 Wróć się do Balaka, a tak mów.

Przyszedł tedy do niego, a oto on stał przy całopaleniu
swojem, i książęta Moabskie z nim; i rzekł mu Balak:
Cóż ci powiedział Pan? 18 I zaczął rzecz swą temi
słowy: Wstań Balaku, a słuchaj: przyjmij w uszy swe
słowa moje, synu Seforów. 19 Nie jestci Bóg jako
człowiek, aby kłamał, ani jako syn człowieczy, ażeby
żałował; azaż on rzecze, a nie uczyni? wymówi, a nie
wypełni? 20 Otom wziął rozkazanie, abym błogosławił;
on błogosławieństwo dał a ja go nie odwrócę. 21 Nie
baczy nieprawości w Jakóbie; ani widzi przestępstwa
w Izraelu; Pan, Bóg jego, jest z nim, a trąbienie
zwycięstwa królewskiego przy nim. 22 Bóg wywiódł je z
Egiptu, mocą jednorożcową był mu. 23 Albowiem nie
masz wieszczby przeciw Jakóbowi, ani wróżki przeciw
Izraelowi; od tego czasu mówiono będzie o Jakóbie i o
Izraelu, co z nimi uczynił Bóg. 24 Oto lud ten jako lew
silny powstanie, jako lwię młode podniesie się, aż pożre
łupy, i krew pobitych wypije. 25 Tedy rzekł Balak do
Balaama: Ani ich przeklinaj więcej, ani im też błogosław
więcej. 26 I odpowiedział Balaam, a rzekł do Balaka:
Azażem ci nie powiadał, mówiąc, że cokolwiek mówić
będzie Pan, to uczynię? 27 I rzekł Balak do Balaama:
Pójdź, proszę, zawiodę cię na insze miejsce, jeźli snać
podoba się Bogu, żebyś je stamtąd przeklinał. 28 Tedy
wiódł Balak Balaama na wierzch góry Fegor, która
patrzy ku puszczy. 29 I rzekł Balaam do Balaka: Zbuduj
mi siedem ołtarzów, a nagotuj mi tu siedem cielców i
siedem baranów. 30 I uczynił Balak, jako mu rozkazał
Balaam, i ofiarował cielca i barana na każdym ołtarzu.

24 A gdy obaczył Balaam, że się podobało Panu,
aby błogosławił Izraelowi, już nie chodził, jako
przedtem, raz i drugi dla wieszczby; ale obrócił ku
puszczy twarz swoję. 2 A podniósłszy Balaam oczy
swe, obaczył Izraela mieszkającego według pokoleń
swoich, i był nad nim Duch Boży. 3 I zaczął przypowieść
swoję, a mówił: 4 Rzekł Balaam, syn Beorów, rzekł mąż,
którego oczy są otworzone, rzekł słyszący wymowy
Boże, a który widzenie Wszechmocnego widział, który,
kiedy padnie, otworzone ma oczy: 5 Jako piękne są
namioty twoje, o Jakubie! przybytki twoje, o Izraelu! 6
Jako potoki rozciągnęły się, jako ogrody przy rzece,
jako drzewa wonne, które Pan nasadził, jako cedry nad
wodami. 7 Popłynie woda z wiadra jego, a nasienie
jego będzie nad wodami obfitemi, a będzie wywyższon
nad Agaga król jego, a wyniesie się królestwo jego. 8
Bóg wywiódł go z Egiptu, mocą jednorożcową był mu;
pożre narody przeciwne sobie, a kości ich pokruszy,
i strzałami swemi przerazi je. 9 Położył się, leży
jako lwię, i jako lew silny; któż go obudzi? kto być
błogosławił, błogosławiony, a kto by cię przeklinał,
przeklęty będzie. 10 Tedy się zapalił gniew Balaka na
Balaama, a klasnąwszy rękami swemi, rzekł Balak
do Balaama: Dla złorzeczenia nieprzyjaciołom moim
przyzwałem cię, a oto im błogosławił już po trzy kroć.
11 Przetoż teraz uchodź na miejsce swoje; rzekłem ci
był: Zacnie cię uczczę; ale oto pozbawił cię Pan tej
czci. 12 I rzekł Balaam do Balaka: Izażem i posłom
twoim, któreś słał do mnie, nie powiedział mówiąc: 13
Choćby mi dał Balak pełen dom swój srebra i złota, nie
będę mógł przestąpić słowa Pańskiego, abym czynił
co dobrego albo złego sam z siebie; co mi opowie
Pan, to będę mówił. 14 A teraz oto ja odchodzę do
ludu mego, jednak oznajmięć, co uczyni lud ten ludowi
twemu na potem. 15 I zaczął przypowieść swoję i
rzekł: Mówił Balaam, syn Beorów, mówił mąż, którego
oczy są otworzone; 16 Mówił ten, który słyszał wyroki
Boże, a który ma umiejętność Najwyższego; który
widział widzenie Wszechmocnego; który, kiedy padnie,
otworzone ma oczy: 17 Ujrzę go, ale nie teraz; oglądam
go, ale nie z bliska; wynijdzie gwiazda z Jakuba i
powstanie laska z Izraela, i pobije książęta Moabskie, i
wytraci wszystkie syny Setowe. 18 I przyjdzie Edom w
opanowanie, a Seir będzie pod władzą nieprzyjaciół
swoich, a Izrael będzie sobie poczynał mężnie. 19 I
będzie panował, który wynijdzie z Jakuba, a wytraci
ostatki z miast. 20 A gdy spojrzał na Amaleka, zaczął
przypowieść swoję, i rzekł: Początek narodów jest
Amalek, a ostatek jego do szczętu zaginie. 21 Potem
wejrzawszy na Kenejczyka zaczął przypowieść swoję i
rzekł: mocneć jest mieszkanie twoje, a założyłeś na
skale gniazdo twoje 22 Wszakże spustoszony będzie
Kenejczyk, aż cię Assur zaprowadzi do więzienia. 23
Znowu zaczął przypowieść swoję, i rzekł: Ach! któż
będzie żyw, gdy to uczyni Bóg? 24 Bo okręty przypłyną
od brzegów Chyttymskich, i utrapią Assyryjany, utrapią
Hebrejczyki; ale też same do szczętu zaginą. 25 Wstał
tedy Balaam i odszedł, a wrócił się na miejsce swoje;
także i Balak poszedł w drogę swą.

25 Potem gdy mieszkał Izrael w Syttim, począł
lud cudzołożyć z córkami Moabskiemi, 2 Które
wzywały ludu ku ofiarom bogów swoich; a jedząc lud
kłaniał się bogom ich. 3 I przyłączył się Izrael do
służby Baal Fegora; skąd się rozgniewał Pan bardzo na
Izraela. 4 Rzekł tedy Pan do Mojżesza: Zbierz wszystkie
książęta z ludu, a każ im, te przestępce powieszać Panu
przed słońcem, aby się odwrócił gniew popędliwości
Pańskiej od Izraela. 5 Przetoż rzekł Mojżesz do sędziów
Izraelskich: Zabijcie każdy z was męże swe, którzy się
spospolitowali z Baal Fegorem. 6 A oto, niektóry z
synów Izraelskich przyszedł i przywiódł do braci swej
Madyjanitkę przed oczyma Mojżeszowemi, i przed
oczyma wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich;
a oni płakali przed drzwiami namiotu zgromadzenia.
7 Co gdy ujrzał Finees, syn Eleazara, syna Aarona

kapłana, wstawszy z pośrodku zgromadzenia, wziął
oszczep w ręce swoje. 8 A wszedłszy za onym
mężem Izraelskim do namiotu, przebił oboje, męża
Izraelskiego, i niewiastę przez żywot jej, i odwrócona
była plaga od synów Izraelskich. 9 A było tych, co
pomarli oną plagą, dwadzieścia i cztery tysiące. 10
Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 11 Finees syn
Eleazara, syna Aarona kapłana odwrócił gniew mój
od synów Izraelskich, będąc wzruszony zapalczywą
miłością ku mnie w pośrodku ich, tak iżem nie wytracił
synów Izraelskich w zapalczywości mojej. 12 Przetoż
powiedz mu: Oto, Ja stanowię z nim przymierze moje,
przymierze pokoju; 13 I przyjdzie nań, i na nasienie
jego po nim, przymierze kapłaństwa wiecznego, że się
wzruszył zapalczywością za Boga swego, i oczyścił
syny Izraelskie 14 A imię onego męża Izraelskiego
zabitego, który zabity był z Madyjanitką, było Zamry,
syn Salów, książę domu ojca swego, z pokolenia
Symeonowego. 15 Imię też niewiasty zabitej Madyjanitki
było Kozba, córka Sury, książęcia w narodzie swym,
w domu ojczystym między Madyjanity. 16 I rzekł Pan
do Mojżesza, mówiąc: 17 Staw się nieprzyjacielem
Madyjanitom, a pobijcie je, 18 Ponieważ i oni stawili
się wam nieprzyjaciołmi zdradami swemi, a podeszli
was przez Baal Fegora, i przez Kozbę, córkę książęcia
Madyjańskiego, siostrę swą, która zabita jest w dzień
kaźni dla bałwana Fegor.

26 I stało się po onej pladze, że mówił Pan do
Mojżesza i do Eleazara, syna Aarona kapłana,
mówiąc: 2 Policzcie poczet wszystkiego zgromadzenia
synów Izraelskich, od tych, którzy mają dwadzieścia
lat i wyżej, według domów ojców ich, każdego któryby
mógł wynijść na wojnę z Izraela. 3 Tedy rzekł Mojżesz,
i Eleazar kapłan do nich na polach Moabskich, nad
Jordanem przeciw Jerychu, mówiąc: 4 Liczcie lud,
od tych, którzy mają dwadzieścia lat i wyżej, jako był
rozkazał Pan Mojżeszowi, i synom Izraelskim, gdy
wyszli z ziemi Egipskiej. 5 Ruben pierworodny Izraela:
synowie Rubenowi Henoch, od którego poszedł dom
Henochytów; Fallu, od którego dom Faalluitów; 6
I Hesron, od którego dom Hesronitów; Charmi, od
którego dom Charmitów. 7 Teć są domy Rubenitów; a
było ich policzonych czterdzieści i trzy tysiące, siedem
set i trzydzieści. 8 A syn Fallów Elijab. 9 Synowie zasię
Elijabowi byli: Namuel, i Datan, i Abiron. A ci, Datan i
Abiron, zacniejsi byli między zgromadzeniem, którzy
się swarzyli z Mojżeszem i z Aaronem w spiknieniu
Korego, gdy się zbuntowali przeciwko Panu. 10 I
otworzyła ziemia usta swoje, a pożarła onych, i Korego,
gdy zginęła ona rota, a pożarł ich ogień dwie cię
i pięćdziesiąt mężów, którzy się stali na przykład
innym; 11 Ale synowie Korego nie pomarli. 12 Synowie
Symeonowi wedle domów swych, ci są: Namuel, od
którego poszedł dom Namuelitów; Jamin, od którego
dom Jaminitów; Jachin, od którego dom Jachinitów;
Zare, od którego dom Zareitów; 13 Saul, od którego
dom Saulitów. 14 Teć były domy Symeonitów, których
było dwadzieścia i dwa tysiące i dwieście. 15 Synowie
Gadowi według domów swych: Sefon, od którego
poszedł dom Sefonitów; Aggi, od którego dom Aggitów;
Suni, od którego dom Sunitów. 16 Ozni, od którego
dom Oznitów; Hery, od którego dom Herytów; 17 Arod,
od którego dom Arodytów; Aryjel, od którego dom
Aryjelitów. 18 Teć są domy synów Gadowych, według
pocztów ich czterdzieści tysięcy i pięć set. 19 Synowie
Judowi: Her, i Onan; ale pomarli Her i Onan w ziemi
Chananejskiej. 20 I byli synowie Judowi wedle domów
swych: Sela, od którego poszedł dom Selaitów; Fares,
od którego dom Faresytów; Zare, od którego dom
Zarejczyków; 21 Byli też synowie Faresowi: Hesron,
od którego dom Hesronitów; Hamuel, od którego dom
Hamuelitów. 22 Teć są domy Judy, według pocztów
ich siedemdziesiąt tysięcy, i sześć, i pięć set. 23
Synowie Isascharowi według domów swych: Tola, od
którego dom Tolaitów; Fua, od którego dom Fuaitów;
24 Jasub, od którego dom Jasubitów; Semram, od
którego dom Semramitów. 25 Teć są domy Isascharowe,
wedle pocztów ich sześćdziesiąt tysięcy i cztery, i trzy
sta. 26 Synowie Zabulonowi według domów swych:
Zared, od którego dom Zaredczyków; Elon, od którego
dom Elonitów; Jaleel, od którego dom Jaleelitów.
27 A teć są domy Zabulonitów, według pocztów ich
sześćdziesiąt tysięcy i pięć set. 28 Synowie Józefowi
według domów swych: Manases i Efraim. 29 Synowie
Manasesowi: Machir, od którego dom Machirytów; a
Machir spłodził Galaada, od Galaada dom Galaadytów.
30 Ci są synowie Galaadowi: Jezer, od którego dom
Jezerytów; Chelek, od którego dom Chelekitów; 31
I Asryjel, od którego dom Asryjelitów; i Sechem, od
którego dom Sechemitów; 32 I Semida, od którego
dom Semidaitów; i Chefer, od którego dom Cheferytów.
33 A Salfaad, syn Cheferów, nie miał synów, tylko
córki, a imiona córek Salfaadowych: Machla, i Noa,
Hegla, Melcha, i Tersa. 34 Teć są domy Manasesowe,
a poczet ich pięćdziesiąt i dwa tysiące i siedem set. 35
Synowie zaś Efraimowi według domów swych: Sutala,
od którego dom Sutalitów; Becher, od którego dom
Becherytów; Techen, od którego dom Techenitów. 36
A ci są synowie Sutalego: Heran, od którego dom
Heranitów. 37 Teć są domy synów Efraimowych, według
pocztów ich trzydzieści tysięcy i dwa, i pięć set. Ci
są synowie Józefowi według domów swych. 38 A
synowie Benjaminowi według domów swych, ci są:
Bela, od którego dom Belitów; Asbel, od którego dom
Asbelitów; Achiram, od którego dom Achiramitów; 39

Sufam, od którego dom Sufamitów; Hufam, od którego
dom Hufamitów. 40 Byli też synowie Beli: Hereda i
Noemana; z Hereda dom Heredytów, a z Noemana
dom Noemanitów. 41 Cić są synowie Benjaminowi,
według domów ich, a poczet ich czterdzieści i pięć
tysięcy i sześć set. 42 Synowie zaś Danowi według
domów swych: Sucham, od którego dom Suchamitów.
Teć były domy Danowe według familii ich. 43 Wszystkie
domy Suchamitów według pocztów ich sześćdziesiąt
i cztery tysiące i cztery sta. 44 Synowie Aserowi
według domów swych byli: Jemna, od którego dom
Jemnitów; Iswi, od którego dom Iswitów; Beryja, od
którego dom Berytów. 45 Synowie Beryjego: Heber, od
którego dom Heberytów; Melchyjel, od którego dom
Melchyjelitów. 46 A imię córki Aserowej było Sara.
47 Te są domy synów Aserowych, według pocztów
ich pięćdziesiąt i trzy tysiące i cztery sta. 48 Synowie
Neftalimowi według domów swych: Jachsel, od którego
dom Jachselitów; Guni, od którego dom Gunitów;
Jesser, od którego dom Jesserytów. 49 Selem, od
którego dom Selemitów. 50 Teć są domy Neftalimowe,
według familii ich, a poczet ich czterdzieści i pięć tysięcy
i cztery sta. 51 Tać jest liczba synów Izraelskich, sześć
kroć sto tysięcy i tysiąc, siedem set i trzydzieści. 52
Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 53 Między
te podzielicie tę ziemię w dziedzictwo według liczby
imion. 54 Większej liczbie więcej dziedzictwa dasz, a
mniejszej mniejsze dziedzictwo dasz; każdemu według
pocztów policzonych jego będzie dane dziedzictwo
jego. 55 Wszakże losem niech będzie rozdzielona
ziemia; według imion pokoleń ojców swych dziedzictwo
brać będą. 56 Losem rozdzielone będzie dziedzictwo
jej bądź ich wiele bądź mało będzie. 57 Ci zasię są
policzeni z Lewitów według domów swych: Gerson,
od którego dom Gersonitów; Kaat, od którego dom
Kaatytów; Merary, od którego dom Merarytów. 58
Teć są domy Lewi: dom Libnitów, dom Hebronitów,
dom Moholitów, dom Musytów, dom Korytów; a Kaat
spłodził Amrama. 59 A imię żony Amramowej było
Jochabod, córka Lewiego, która mu się urodziła w
Egipcie; ta Amramowi urodziła Aarona, i Mojżesza,
i Maryją, siostrę ich. 60 Aaronowi też urodzili się
Nadabi i Abiju, Eleazar i Itamar. 61 Ale pomarli Nadab i
Abiju, gdy ofiarowali ogień obcy przed Panem. 62 A
była liczba ich dwadzieścia i trzy tysiące, wszystkich
mężczyzn urodzonych od miesiąca i wyżej; jednak nie
byli policzeni między syny Izraelskie, bo im nie dano
dziedzictwa między syny Izraelskimi. 63 Ci policzeni
byli od Mojżesza i Eleazara kapłana, którzy policzyli
syny Izraelskie na polach Moabskich, nad Jordanem
przeciw Jerychu. 64 A między tymi nie był żaden z
onych policzonych od Mojżesza i Aarona kapłana, gdy
liczyli syny Izraelskie na puszczy Synaj; 65 Bo rzekł
był Pan o nich: Śmiercią pomrą na puszczy; a nie
został żaden z nich, oprócz Kaleba, syna Jefunowego, i
Jozuego, syna Nunowego.

27 Tedy przyszły córki Salfaada, syna Heferowego,
syna Galaadowego, syna Machyrowego, syna
Manasesowego, z pokolenia Manasesa syna
Józefowego; a te są imiona córek jego: Machla,
Noa i Hegla, i Melcha i Tersa; 2 I stanęły przed
Mojżeszem i przed Eleazarem kapłanem i przed
książęty i wszystkiem zgromadzeniem u drzwi namiotu
zgromadzenia, i rzekły: 3 Ojciec nasz umarł na puszczy,
a on nie był w poczcie tych, którzy się byli przeciw
Panu zbuntowali w spiknieniu Korego; ale dla grzechu
swego umarł, nie mając synów. 4 Czemuż by zginąć
miało imię ojca naszego z domu jego, przeto, że nie
miał syna? dajcie nam dziedzictwo między bracią ojca
naszego. 5 Tedy odniósł Mojżesz sprawę ich do Pana.
6 I rzekł Pan do Mojżesza: 7 Dobrze mówią córki
Salfaadowe: Daj im koniecznie osiadłość dziedzictwa
między bracią ojca ich, a przenieś dziedzictwo ojca ich
na nie. 8 Synom także Izraelskim powiedz, mówiąc:
Gdyby kto umarł, nie mając syna, tedy przeniesiecie
dziedzictwo jego na córkę jego. 9 A jeśliby nie miał
i córki, tedy dacie dziedzictwo jego braci jego. 10 A
jeśliby i braci nie miał, tedy dacie dziedzictwo jego braci
ojca jego. 11 A jeśliby nie było braci ojca jego, tedy
dacie dziedzictwo jego pokrewnemu jego, najbliższemu
jego z domu jego, aby je odziedziczył. A będzie to
synom Izraelskim za ustawę prawną, jako rozkazał
Pan Mojżeszowi. 12 Potem rzekł Pan do Mojżesza:
Wstąp na tę górę Abarym, a oglądaj ziemię, którąm dał
synom Izraelskim. 13 A gdy ją oglądasz, przyłączon
będziesz do ludu twego i ty, jako jest przyłączony
Aaron, brat twój. 14 Przeto żeście byli odpornymi słowu
mojemu na puszczy Syn, przy poswarku zgromadzenia,
i nie poświęciliście mię przy wodach przed oczyma
ich. Oneć to są wody poswarku w Kades, na puszczy
Syn. 15 Tedy rzekł Mojżesz do Pana, mówiąc: 16
Niech opatrzy Pan, Bóg duchów wszelkiego ciała,
mężem godnym to zgromadzenie; 17 Któryby wychodził
przed nimi, i któryby wchodził przed nimi, i któryby je
przywodził, aby nie był lud Pański jako owce, nie mające
pasterza. 18 Tedy rzekł Pan do Mojżesza: Weźmij
do siebie Jozuego, syna Nunowego, męża, w którym
jest Duch mój, a włóż nań rękę swoję; 19 I postaw
go przed Eleazarem kapłanem, i przed wszystkiem
zgromadzeniem, a dasz mu naukę przed oczyma ich;
20 A udzielisz mu zacności swej, aby go słuchało
wszystko zgromadzenie synów Izraelskich; 21 Który
przed twarzą Eleazara kapłana stawać będzie, aby się
zań radził sądu Urim przed Panem. Na rozkazanie jego
wychodzić będą, on, i wszyscy synowie Izraelscy z nim,

i wszystko zgromadzenie. 22 Uczynił tedy Mojżesz,
jako mu był rozkazał Pan; a wziąwszy Jozuego postawił
go przed Eleazarem kapłanem, i przed wszystkiem
zgromadzeniem. 23 I włożywszy nań ręce swe, dał mu
naukę, jako mówił Pan przez Mojżesza.

28 I rzekł Pan do Mojżesza mówiąc: 2 Rozkaż synom
Izraelskim, a powiedz im: Ofiary mojej chleba
mego, w ofiarach moich ognistych, na wdzięczność
wonności mojej, przestrzegać będziecie, abyście mi je
ofiarowali czasu swego. 3 I rzeczesz do nich: Tać jest
ofiara ognista, którą ofiarować będziecie Panu: Baranki
roczne zupełne dwa na każdy dzień, na całopalenie
ustawiczne; 4 Baranka jednego ofiarować będziesz
poranku, a baranka drugiego ofiarować będziesz między
dwoma wieczorami. 5 Do tego dziesiątą część efy
mąki pszennej na ofiarę śniedną, nagniatanej z oliwą
czystą z czwartą częścią hynu. 6 Toć jest całopalenie
ustawiczne, jakie było sprawowane na górze Synaj
na wdzięczną wonność; ognista to ofiara Panu. 7 A
ofiara jej mokra będzie czwarta część hynu do każdego
baranka; w świątnicy sprawować będziesz ofiarę mokrą
z mocnego napoju Panu. 8 A drugiego baranka
ofiarować będziesz między dwoma wieczorami; jako
ofiarę śniedną poranną, i jako ofiarę mokrą jej ofiarować
będziesz na ofiarę ognistą ku wdzięcznej wonności
Panu. 9 Ale w dzień sabatu ofiarować będziesz dwa
baranki roczne zupełne, i dwie dziesiąte części efy
mąki pszennej z oliwą nagniecionej na ofiarę śniedną
i z mokrą jej ofiarą. 10 Toć jest całopalenie sobotnie
w każdy sabat, oprócz całopalenia ustawicznego i
mokrej ofiary jego. 11 A na nowiu miesiąców waszych
ofiarować będziecie całopalenie Panu, cielców młodych
dwa, i barana jednego, baranków rocznych siedem; 12
I trzy dziesiąte efy mąki pszennej nagniecionej z oliwą
na ofiarę śniedną do każdego cielca, i dwie dziesiąte
części pszennej mąki zagniecionej z oliwą na ofiarę
śniedną do każdego barana; 13 A jedną dziesiątą część
mąki pszennej zagniecionej z oliwą na ofiarę śniedną
do każdego baranka, na całopalenie ku wdzięczności
wonności na ofiarę ognistą Panu. 14 Także mokre
ich ofiary z wina pół hynu będzie dla każdego cielca,
a trzecia część hynu do barana, czwarta zaś część
hynu do każdego baranka; toć jest całopalenie na
nowiu miesiąca, każdego miesiąca przez rok. 15 Kozła
też jednego z stada za grzech ofiarować będziecie
Panu oprócz ustawicznego całopalenia, i mokrej ofiary
jego. 16 Ale miesiąca pierwszego w dzień czternasty
tegoż miesiąca, święto przejścia będzie Panu. 17 A w
piętnasty dzień tegoż miesiąca uroczyste święto będzie;
przez siedem dni chleby przaśne jeść będziecie. 18
Pierwszego dnia zgromadzenie święte; żadnej roboty
służebniczej nie będziecie czynić weń. 19 Ale ofiarować
będziecie ofiarę ognistą na całopalenie Panu: dwóch
cielców młodych, i barana jednego, i siedem baranków
rocznych; zupełni niech wam będą. 20 A na ofiarę
ich śniedną pszennej mąki nagniecionej z oliwą trzy
dziesiąte części efy do każdego cielca, a dwie dziesiąte
części do każdego barana ofiarować będziecie. 21
Jedną dziesiątą część ofiarować będziesz przy każdym
baranku z onych siedmiu baranków; 22 Kozła też
jednego na ofiarę za grzech ku oczyszczeniu was. 23
Nad całopalenie poranne, które ma być całopalenie
ustawiczne, ofiarować to będziecie, 24 Tak ofiarować
będziecie każdego dnia przez onych siedem dni pokarm
ofiary ognistej na wdzięczną wonność Panu, oprócz
całopalenia ustawicznego, i mokrej ofiary jego. 25 A
dnia siódmego święte zgromadzenie mieć będziecie;
żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynić. 26
W dzień zaś pierwocin; gdy będziecie ofiarowali nową
śniedną ofiarę Panu, gdy się wypełnią tygodnie wasze,
zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty
służebniczej czynić nie będziecie. 27 I ofiarować
będziecie całopalenie ku wdzięczności wonności Panu:
dwóch cielców młodych, barana jednego, siedem
baranków rocznych. 28 A na ofiarę śniedną ich mąki
pszennej nagniecionej z oliwą trzy dziesiąte części efy
do każdego cielca, dwie dziesiąte części do każdego
barana. 29 Jedną dziesiątą część do każdego baranka
z onych siedmiu baranków. 30 Kozła jednego z kóz na
oczyszczenie was. 31 Oprócz całopalenia ustawicznego
i ofiary śniednej jego ofiarować to będziecie; te rzeczy
zupełne niech wam będą, i z mokremi ofiarami ich.

29 Miesiąca zaś siódmego w pierwszy dzień jego,
zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej
roboty służebniczej nie będziecie czynić; dzień jest
wesołego trąbienia waszego. 2 A będziecie ofiarowali
całopalenie ku wdzięcznej wonności Panu, cielca
młodego jednego, barana jednego, baranków rocznych
siedem zupełnych; 3 A na ofiarę śniedną ich z mąki
pszennej nagniecionej z oliwą trzy dziesiąte części
efy do cielca, a dwie dziesiąte części do barana. 4 A
dziesiątę część jednę do każdego baranka z onych
siedmiu baranków; 5 Także kozła jednego z kóz ku
ofierze za grzech na oczyszczenie was. 6 Oprócz
całopalenia nowego miesiąca, i ofiary śniednej jego, i
oprócz całopalenia ustawicznego, i ofiary śniednej jego,
i ofiar ich mokrych według obrzędów ich ku wdzięcznej
wonności; ofiara to ognista Panu. 7 Potem dziesiątego
dnia tegoż miesiąca siódmego, zgromadzenie święte
mieć będziecie, a będziecie trapić dusze wasze; żadnej
roboty nie będziecie robić. 8 A będziecie ofiarowali
całopalenie Panu ku wdzięcznej wonności: cielca
młodego jednego, barana jednego, baranków rocznych
siedem; zupełni niech wam będą; 9 A na ofiarę śniedną

ich z pszennej mąki nagniecionej z oliwą: trzy dziesiąte
części do każdego cielca, dwie zaś dziesiąte części
do każdego barana; 10 A dziesiątą część jednę do
każdego baranka z onych siedmiu baranków; 11
Kozła z kóz jednego na ofiarę za grzech, oprócz
ofiary za grzech na oczyszczenie, i oprócz całopalenia
ustawicznego, i ofiary śniednej jego, i mokrych ofiar
ich. 12 W piętnasty zaś dzień tegoż siódmego miesiąca
zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty
służebniczej nie będziecie czynić weń; ale obchodzić
będziecie święto uroczyste Panu przez siedem dni. 13 I
ofiarować będziecie całopalenie na ofiarę ognistą ku
wdzięcznej wonności Panu, cielców młodych trzynaście,
baranów dwa, baranków rocznych czternaście; i zupełni
będą. 14 A na ofiarę ich śniedną z pszennej mąki
zagniecionej z oliwą trzy dziesiąte części efy do
każdego cielca z onych trzynaście cielców, dwie
dziesiąte części do każdego barana z onych dwóch
baranów; 15 A jedna dziesiąta część do każdego
baranka z onych czternaście baranków. 16 Także kozła
jednego z kóz na ofiarę za grzech, oprócz całopalenia
ustawicznego, ofiary śniednej jego, i ofiary mokrej
jego. 17 Wtórego zaś dnia ofiarować będziecie cielców
młodych dwanaście, baranów dwa, baranków rocznych
czternaście zupełnych; 18 I ofiarę śniedną ich, i ofiary
ich mokre do każdego cielca, do każdego barana, i do
każdego baranka według liczby ich, i według zwyczaju
ich. 19 Nadto kozła jednego z kóz na ofiarę za grzech,
oprócz całopalenia ustawicznego, i ofiary śniednej jego,
i ofiar ich mokrych. 20 Dnia zaś trzeciego ofiarować
będziecie jedenaście cielców, baranów dwa, baranków
rocznych czternaście zupełnych. 21 I ofiarę śniedną
ich, i ofiary mokre ich do każdego cielca, do każdego
barana, i do każdego baranka według liczby ich, i według
zwyczaju ich; 22 Do tego, kozła jednego na ofiarę
za grzech, okrom całopalenia ustawicznego, i ofiary
śniednej jego, i mokrej ofiary jego. 23 A dnia czwartego
ofiarować będziecie cielców dziesięć, baranów dwa,
baranków rocznych czternaście zupełnych; 24 Ofiarę
śniedną ich, i ofiary mokre ich do każdego cielca, do
każdego barana, i do każdego baranka według liczby
ich, i według zwyczaju ich; 25 Kozła też jednego z kóz
na ofiarę za grzech, oprócz całopalenia ustawicznego,
ofiary śniednej jego, i mokrej ofiary jego. 26 A dnia
piątego ofiarować będziecie cielców dziewięć, baranów
dwa, baranków rocznych czternaście zupełnych; 27 I
ofiarę śniedną ich, i ofiary mokre ich do każdego cielca,
do każdego barana, i do każdego baranka według liczby
ich, i według zwyczaju ich; 28 Także kozła jednego na
ofiarę za grzech, oprócz całopalenia ustawicznego, i
ofiary śniednej jego, i ofiary mokrej jego. 29 A dnia
szóstego ofiarować będziecie cielców osiem, baranów
dwa, baranków rocznych czternaście zupełnych; 30
I ofiarę śniedną ich, i ofiary mokre ich do każdego
cielca, i do każdego barana, i do każdego baranka
według liczby ich, według zwyczaju ich. 31 Nadto
kozła za ofiarę za grzech jednego, okrom całopalenia
ustawicznego, ofiary śniednej jego, i ofiar mokrych jego;
32 Także dnia siódmego ofiarować będziecie cielców
siedem, baranów dwa, baranków rocznych czternaście
zupełnych. 33 I ofiarę śniedną ich, i ofiary mokre ich
do każdego cielca, do każdego barana, do każdego
baranka według liczby ich, i według zwyczaju ich; 34
Przytem kozła na ofiarę za grzech jednego, oprócz
całopalenia ustawicznego i ofiary śniednej jego, i ofiary
mokrej jego. 35 A dnia ósmego zacne święto mieć
będziecie; żadnej roboty służebniczej nie będziecie
czynić. 36 A ofiarować będziecie całopalenie, i ofiarę
ognistą ku wdzięcznej wonności Panu, cielca jednego,
barana jednego, baranków rocznych siedem zupełnych;
37 Ofiarę śniedną ich, i ofiary mokre ich do cielca,
do barana, do każdego baranka według liczby ich,
i według zwyczaju ich. 38 Nadto kozła na ofiarę za
grzech jednego, okrom całopalenia ustawicznego, ofiary
śniednej jego, i ofiary mokrej jego. 39 To ofiarować
będziecie Panu w święta uroczyste wasze, oprócz
ślubów waszych i dobrowolnych ofiar waszych w
całopaleniach waszych, i w śniednych ofiarach waszych,
i w mokrych ofiarach waszych, i w spokojnych ofiarach
waszych. 40 I powiedział Mojżesz synom Izraelskim to
wszystko, co rozkazał Pan Mojżeszowi.

30 Potem mówił Mojżesz do książąt w pokoleniach
między synami Izraelskimi, i rzekł: Toć jest, co
rozkazał Pan. 2 Jeźliby mąż poślubił ślub Panu, albo też
przysięgę uczynił, obowiązkiem obowiązawszy duszę
swoję, nie złamie słowa swego: według wszystkiego
coby wyszło z ust jego, uczyni. 3 Ale jeźliby niewiasta
poślubiła ślub Panu, i obowiązałaby się obowiązkiem w
domu ojca swego w młodości swojej; 4 A słyszałby
ojciec jej on ślub jej, i obowiązek jej, którym obowiązała
duszę swoję, a milczałby na to ojciec jej, tedy płatne
będą wszystkie śluby jej, i każdy obowiązek, którym by
obowiązała duszę swą, płatny będzie. 5 Ale jeźliby był
onegoż dnia przeciw temu ojciec jej, którego by słyszał
wszystkie śluby jej, i obowiązki jej, któremi obowiązała
duszę swoję nie będą płatne; Pan odpuści jej, bo był
przeciw temu ojciec jej. 6 Ale gdyby mająca męża
ślub jaki uczyniła, albo wyrzekła co usty swemi, czem
by obowiązała duszę swoję; 7 A słysząc to mąż jej,
milczałby na to onegoż dnia, którego słyszał, płatne
będą śluby jej, i obowiązki jej, któremi obowiązała duszę
swoję, płatne będą. 8 Ale jeźliby onego dnia, którego
słyszał mąż jej, sprzeciwił się temu, i wzruszyłby ślub
jej, który na sobie miała, i co wymówiła usty swemi,
czem obowiązała duszę swoję, także Pan odpuści

jej. 9 Ale ślub każdy wdowy, i odrzuconej którym
by obowiązała duszę swoję, płatny będzie. 10 Lecz
jeźliby, póki była w domu męża swego, ślub uczyniła, i
obowiązała obowiązkiem duszę swoję z przysięgą; 11
A słysząc mąż jej milczałby na to, i nie sprzeciwiłby
się temu, tedy płatne będą wszystkie śluby jej i każdy
obowiązek, którym obowiązała duszę swoję, płatny
będzie. 12 Ale jeźli cale sprzeciwił się temu mąż jej
dnia, którego to słyszał, wszelki ślub, który wyszedł
z ust jej, i obowiązek duszy jej, nie będzie płatny;
mąż jej wzruszył to, a Pan odpuści jej. 13 Wszelkiego
ślubu i wszelkiej przysięgi obowiązku na utrapienie
duszy, mąż jej potwierdzi go, i mąż jej wzruszy go.
14 A jeźliby cale milczał mąż jej ode dnia do dnia,
tedy tem stwierdzi wszystkie śluby jej, i wszystkie
obowiązki jej, które ma na sobie; stwierdzi je, przeto,
że milczał na to w dzień, którego słyszał; 15 A jeźliby
to koniecznie wzruszyć chciał, nie zaraz gdy słyszał,
ale potem, poniesie nieprawość jej. 16 Teć są ustawy,
które przykazał Pan Mojżeszowi, między mężem a
żoną jego, między ojcem a córką jego w młodości jej,
póki jest w domu ojca swego.

31 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Pomścij
się krzywdy synów Izraelskich nad Madyjanitami,
i potem przyłączon będziesz do ludu twego. 3 Tedy
rzekł Mojżesz do ludu, mówiąc: Wyprawcie z pośrodku
siebie męże ku bitwie, aby szli przeciw Madyjanitom,
i wykonali pomstę Pańską nad nimi. 4 Po tysiącu z
każdego pokolenia, ze wszystkich pokoleń Izraelskich
wyślecie na wojnę. 5 I wyprawili z tysiąców Izraelskich,
po tysiącu z każdego pokolenia, dwanaście tysięcy
ludzi gotowych do bitwy. 6 I wysłał je Mojżesz po
tysiącu z każdego pokolenia na wojnę; posłał też z
nimi Fineesa, syna Eleazara kapłana, na wojnę, a
naczynia święte, i trąby do trąbienia były w ręku jego. 7
Tedy zwiedli bitwę z Madyjanitami, jako rozkazał Pan
Mojżeszowi, i pobili wszystkie mężczyzny. 8 Króle
też Madyjańskie pobili między inszymi pobitymi ich,
Ewiego, i Rechema, i Sura, i Hura, i Rebaha, pięciu
królów Madyjańskich, i Balaama, syna Beorowego,
zabili mieczem. 9 I pobrali w niewolą synowie Izraelscy
żony Madyjańczyków, i dziatki ich, i wszystko bydło
ich, i wszystkie trzody ich, i wszystkie majętności ich
pobrali; 10 A wszystkie miasta ich, w których mieszkali,
i wszystkie zamki ich popalili ogniem; 11 I pobrali
wszystkie łupy, i wszystkie plony z ludzi, i z bydła,
12 I przywiedli do Mojżesza i do Eleazara kapłana, i
do zgromadzenia synów Izraelskich więźnie, i łupy,
i korzyści do obozu na pola Moabskie, które są nad
Jordanem przeciw Jerychu. 13 I wyszli Mojżesz i Eleazar
kapłan, i wszystkie książęta zgromadzenia przeciwko
nim przed obóz. 14 I rozgniewał się bardzo Mojżesz na
hetmany wojska onego, na pułkowniki, i na rotmistrze,
którzy się byli wrócili z onej bitwy. 15 I mówił do
nich Mojżesz: Przeczżeście żywo zachowali wszystkie
niewiasty? 16 Gdyż te są, które synom Izraelskim
za radą Balaamową dały przyczynę do przestępstwa
przeciw Panu przy bałwanie Fegor, skąd była przyszła
plaga na zgromadzenie Pańskie. 17 Przetoż teraz
pozabijajcie wszystkie mężczyzny z dzieci, i każdą
niewiastę, która poznała męża, obcując z nim, zabijcie;
18 Ale wszystkie dzieweczki z białych głów, które nie
poznały łoża męskiego, żywo zachowajcie sobie. 19
A wy sami zostańcie w namiecich za obozem przez
siedem dni; każdy, który kogo zabił, i który się dotykał
zabitego, oczyścicie się dnia trzeciego a dnia siódmego,
siebie i więźnie wasze; 20 I wszelką szatę, i wszelkie
naczynie skórzane, i wszystko, co urobiono z koziej
sierści, i wszelkie naczynie drzewiane oczyścicie. 21 I
rzekł Eleazar kapłan do żołnierstwa, które chodziło na
wojnę: Tać jest ustawa zakonna, którą był rozkazał Pan
Mojżeszowi: 22 Złoto jednak i srebro, miedź, żelazo,
cynę i ołów; 23 I każdą rzecz, która znieść może ogień,
wyprawicie przez ogień, a będzie oczyszczona, wszakże
pierwej wodą oczyszczenia będzie oczyszczona; ale
wszystko, co nie może znieść ognia, wodą oczyścicie.
24 Upierzecie też szaty wasze dnia siódmego, i czystymi
będziecie, a potem wnijdziecie do obozu. 25 Zatem
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 26 Zbierz summę
korzyści pobranych z ludzi i z bydła, ty i Eleazar
kapłan, i przedniejsi z ojców w ludu; 27 I rozdzielisz
te łupy na dwie części, między żołnierze, którzy na
wojnę wychodzili, i między wszystko zgromadzenie. 28
Odbierzesz też dział na Pana od mężów rycerskich,
którzy byli wyszli na wojnę, po jednemu od pięciu set, z
ludzi, i z wołów, i z osłów, i z owiec; 29 A z połowy ich
weźmiecie, i oddacie Eleazarowi kapłanowi na ofiarę
podnoszenia Panu. 30 A z połowy synów Izraelskich
weźmiesz jedną część z pięciudziesiąt, z ludzi, z wołów,
z osłów, i z owiec, i z wszelkiego bydła, i oddasz to
Lewitom trzymającym straż w przybytku Pańskim. 31 I
uczynił Mojżesz i Eleazar kapłan, jako rozkazał Pan
Mojżeszowi. 32 A było onej korzyści z pozostałych
łupów, które rozchwycił lud wojenny: Owiec sześć kroć
sto tysięcy, i siedemdziesiąt tysięcy i pięć tysięcy; 33
Wołów zaś, siedemdziesiąt i dwa tysiące; 34 A osłów
sześćdziesiąt tysięcy i jeden. 35 A ludzi z białych głów,
które nie poznały obcowania z mężem, wszystkich było
trzydzieści i dwa tysiące. 36 I dostała się połowa działu
tym, co wychodzili na wojnę, liczba owiec trzy kroć
sto tysięcy, i trzydzieści tysięcy, i siedem tysięcy i pięć
set. 37 Dostało się też działu na Pana owiec sześć set,
siedemdziesiąt i pięć; 38 A z wołów trzydzieści i sześć
tysięcy, a działu z nich Panu siedemdziesiąt i dwa; 39
Osłów też trzydzieści tysięcy i pięć set, a działu z nich

Panu sześćdziesiąt i jeden. 40 Przytem ludu szesnaście
tysięcy, a działu z nich Panu trzydzieści i dwoje ludzi.
41 I oddał Mojżesz dział na ofiarę Panu, Eleazarowi
kapłanowi, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi. 42 A z
drugiej połowy synów Izraelskich, którą wziął Mojżesz
od mężów, którzy byli wyszli na wojnę. 43 (A połowa
należąca zgromadzeniu, była: Owiec trzy kroć sto
tysięcy, i trzydzieści tysięcy, siedem tysięcy i pięć set;
44 A wołów trzydzieści i sześć tysięcy; 45 A osłów
trzydzieści tysięcy i pięć set; 46 A ludu szesnaście
tysięcy.) 47 Wziął Mojżesz z tej połowy należącej synom
Izraelskim, jednę część z pięciudziesiąt, z ludzi, i z
bydła, i dał to Lewitom trzymającym straż przybytku
Pańskiego, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi. 48
Tedy przyszli do Mojżesza hetmani wojska, pułkownicy,
i rotmistrze. 49 I mówili do niego: My słudzy twoi
przynieśliśmyć poczet mężów wojennych, którzy byli
pod sprawą naszą, a nie zginął z nas i jeden. 50
A tak przynieśliśmy tu na ofiarę Panu, każdy czego
nabył, naczynie złote, zapony, i manele, pierścienie, i
nausznice, i łańcuszki, dla oczyszczenia dusz naszych
przed Panem. 51 Odebrał tedy Mojżesz i Eleazar
kapłan ono złoto od nich z wszelakiem naczyniem z
niego urobionym. 52 A było onego wszystkiego złota
ofiarowanego, które ofiarowali Panu, szesnaście tysięcy,
siedem set i pięćdziesiąt syklów od pułkowników i od
rotmistrzów. 53 (Bo żołnierze, co łupem dostali, sobie
otrzymali.) 54 A wziąwszy Mojżesz i Eleazar kapłan
ono złoto od pułkowników i rotmistrzów, wnieśli je do
namiotu zgromadzenia, na pamiątkę synów Izraelskich
przed Panem.

32 I mieli synowie Rubenowi, i synowie Gadowi bydła
bardzo wiele; a obaczywszy ziemię Jazer i ziemię
Galaad, że miejsce ono było sposobne dla bydła, 2
Przyszli ciż synowie Gadowi, i synowie Rubenowi, i
mówili do Mojżesza i do Eleazara kapłana, i do książąt
zgromadzenia, i rzekli: 3 Ziemia Ataret i Dybon, i Jazer,
i Nemra, i Hesebon, i Eleale, i Seban, i Nebo, i Beon:
4 Ziemia, którą zwojował Pan przed zgromadzeniem
Izraelskiem, jest ziemia sposobna dla bydła, a my
słudzy twoi mamy bydła wiele. Przetoż rzekli: 5 Jeźliśmy
znaleźli łaskę przed oczyma twemi, niechże będzie
dana ta ziemia sługom twym na osiadłość, a niech nie
chodzimy za Jordan. 6 Tedy odpowiedział Mojżesz
synom Gadowym, i synom Rubenowym: Więc bracia
wasi pójdą na wojnę, a wy tu siedzieć będziecie? 7
Czemuż psujecie serce synom Izraelskim, żeby nie
szli do ziemi, którą im dał Pan? 8 Takci uczynili
ojcowie wasi, gdym je był posłał z Kades Barne ku
przeszpiegowaniu tej ziemi; 9 Bo gdy przyszli aż do
doliny Eschol, obejrzawszy onę ziemię popsowali serce
synom Izraelskim, aby nie szli do ziemi, którą im dał
Pan; 10 Skąd zapaliwszy się gniewem Pan, dnia onego
przysiągł, mówiąc: 11 Zaiste nie oglądają ludzie ci,
którzy wyszli z Egiptu, od dwudziestu lat i wyżej, tej
ziemi, o którąm przysiągł Abrahamowi, Izaakowi, i
Jakóbowi, przeto iż mię cale nie naśladowali; 12 Oprócz
Kaleba, syna Jefunowego, Kenezejczyka, i Jozuego,
syna Nunowego, ponieważ ci cale naśladowali Pana.
13 I zapalił się gniewem Pan na Izraela, i sprawił, że
się tułali po puszczy przez czterdzieści lat, aż poginął
wszystek on naród, który czynił źle przed oczyma
Pańskimi. 14 A oto, wy powstaliście miasto ojców
waszych, plemię ludzi grzesznych, abyście jeszcze
przyczynili gniewu zapalczywości Pańskiej przeciwko
Izraelowi. 15 Bo jeźli się odwrócicie od naśladowania
jego, tedy on też zaniecha go jeszcze na tej puszczy; a
tak wy zgubicie ten wszystek lud. 16 Tedy przystąpiwszy
do niego rzekli: Obory bydłu i dobytkowi naszemu, i
miasta dziatkom naszym tu pobudujemy; 17 Ale sami
zbrojno ochotnie pójdziemy przed syny Izraelskimi,
aż je zaprowadzimy na miejsce ich, a dziatki nasze
będą mieszkały w mieściech obronnych dla obywateli
tej ziemi. 18 Nie wrócimy się do domów naszych, aż
posiądą synowie Izraelscy każdy dziedzictwo swoje; 19
Ani weźmiemy dziedzictwa z nimi za Jordanem i dalej,
ponieważ przychodzi dziedzictwo nasze na nas z tej
strony Jordanu na wschód słońca. 20 I rzekł im Mojżesz:
Jeźliż uczynicie, coście rzekli, a pójdziecie zbrojno
przed obliczem Pańskiem na wojnę; 21 I pójdzie każdy
z was zbrojno za Jordan przed oblicznością Pańską,
ażby wypędził nieprzyjacioły swoje od oblicza swego;
22 I aż będzie poddana ziemia ona Panu, a potem się
wrócicie, i będziecie bez winy przed Panem i przed
Izraelem: tedy wam będzie ta ziemia za osiadłość przed
obliczem Pańskiem. 23 Ale jeźli tego nie uczynicie, oto
zgrzeszycie Panu, a wiedzcie, że grzech wasz znajdzie
was. 24 Budujcież tedy miasta dziatkom waszym, i
obory bydłu waszemu, a co wyszło z ust waszych,
uczyńcie. 25 Tedy rzekli synowie Gadowi, i synowie
Rubenowi do Mojżesza, mówiąc: Słudzy twoi uczynią,
jako pan nasz rozkazuje. 26 Dziatki nasze, i żony
nasze, stada nasze, i wszystkie bydła nasze, zostaną
tu w mieściech Galaadzkich; 27 Ale słudzy twoi pójdą
wszyscy zbrojno przed Panem na wojnę, jako pan
nasz mówi. 28 I przykazał o nich Mojżesz Eleazarowi
kapłanowi, i Jozuemu, synowi Nunowemu, i książętom
ojców pokoleń synów Izraelskich, 29 I rzekł im: Jeźli
przejdą synowie Gadowi, i synowe Rubenowi z wami
za Jordan, wszyscy zbrojno na wojnę przed Panem, a
będzie pohołdowana ziemia przed wami, tedy im dacie
ziemię Galaad w dziedzictwo; 30 Ale jeźli nie zbrojno
z wami przejdą, tedy niech mają dziedzictwo między
wami w ziemi Chananejskiej. 31 I odpowiedzieli synowie
Gadowi, i synowie Rubenowi, mówiąc: Co wyrzekł Pan

do sług swoich, to uczynimy; 32 Pójdziemy zbrojno
przed Panem do ziemi Chananejskiej, a zostanie
przy nas osiadłość dziedzictwa naszego z tej strony
Jordanu. 33 Dał tedy Mojżesz synom Gadowym, i synom
Rubenowym, i połowie pokolenia Manasesa, syna
Józefowego, królestwo Sehona, króla Amorejskiego, i
królestwo Oga, króla Basańskiego, ziemię z miasty jej, z
granicami, i miasta ziemi onej w około. 34 I pobudowali
synowie Gadowi Dybon, i Atarot, i Aroer; 35 I Atrot, i
Sofan, i Jazer, i Jegba, 36 I Betnimera, i Betaran, miasta
obronne, i obory dla bydła. 37 Synowie też Rubenowi
pobudowali Hesebon, i Eleale, i Karyjataim. 38 I Nebo,
i Baalmeon, odmieniwszy im imiona, także Sabana; i
dali imiona insze onym miastom, które pobudowali. 39
Wtargnęli też synowie Machyra, syna Manasesowego,
do Galaad, a wziąwszy je, wygnali Amorejczyka, który
tam mieszkał. 40 I dał Mojżesz Galaad Machyrowi,
synowi Manasesowemu, i mieszkał w nim. 41 Potem
Jair, syn Manasesów, wtargnął, i pobrał wsi ich, które
przezwał Chawot Jair. 42 Także Nobe wtargnął, i wziął
Kanat z jego wsiami, i nazwał je Nobe od imienia
swego.

33 Teć są ciągnienia synów Izraelskich, którzy wyszli
z ziemi Egipskiej według hufów swych pod sprawą
Mojżesza i Aarona. 2 I spisał Mojżesz wychodzenia
ich, i stanowiska ich według rozkazania Pańskiego.
A teć są ciągnienia ich, i stanowiska ich: 3 Naprzód
wyciągnąwszy z Ramesses, miesiąca pierwszego,
piętnastego dnia tegoż pierwszego miesiąca, nazajutrz
po święcie przejścia, wyszli synowie Izraelscy ręką
wyniosłą przed oczyma wszystkich Egipczanów; 4
Gdy Egipczanie grzebli one, które był Pan między
nimi pomordował, to jest, wszystko pierworodztwo, i
gdy nad bogami ich wykonał Pan sądy. 5 Ruszywszy
się tedy synowie Izraelscy z Ramesses, położyli się
obozem w Suchot. 6 Ruszywszy się z Suchot, położyli
się obozem w Etam, które jest przy końcu puszczy. 7 A
ruszywszy się z Etam, nawrócili się do Fihahyrot, które
jest przeciw Baalsefon, i położyli się obozem przed
Migdolem. 8 A ruszywszy się z Fihahyrot, przeszli
przez pośrodek morza na puszczą, i uszedłszy trzy
dni drogi po puszczy Etam, położyli się obozem w
Mara. 9 A ruszywszy się z Mara, przyszli do Elim; a
w Elim było dwanaście źródeł wód, i siedemdziesiąt
drzew palmowych, i położyli się tam obozem. 10 A
ruszywszy się z Elim, położyli się obozem nad morzem
czerwonem. 11 A ruszywszy się od morza czerwonego,
położyli się obozem na puszczy Syn. 12 A ruszywszy
się z puszczy Syn, położyli się obozem w Dafka.
13 A ruszywszy się z Dafka, położyli się obozem w
Alus. 14 A ruszywszy się z Alus, położyli się obozem
w Rafidym, gdzie nie miał lud wód dla napoju. 15
A ruszywszy się z Rafidym, położyli się obozem na
puszczy Synaj. 16 A ruszywszy się z puszczy Synaj,
położyli się obozem w Kibrot hataawa. 17 A ruszywszy
się z Kibrot hataawa, położyli się obozem w Hezerot.
18 A ruszywszy się z Hezerot, położyli się obozem
w Retma. 19 A ruszywszy się z Retma, położyli się
obozem w Remmon Fares. 20 A ruszywszy się z
Remmon Fares, położyli się obozem w Lebna. 21 A
ruszywszy się z Lebna, położyli się obozem w Ressa.
22 A ruszywszy się z Ressa, położyli się obozem w
Kieelata. 23 A ruszywszy się z Kieelata, położyli się
obozem na górze Sefer. 24 A ruszywszy się z góry
Sefer, położyli się obozem w Charada. 25 A ruszywszy
się z Charada, położyli się obozem w Makelot. 26 A
ruszywszy się z Makelot, położyli się obozem w Tahat.
27 A ruszywszy się z Tahatu, położyli się obozem w
Tare. 28 A ruszywszy się z Tare, położyli się obozem
w Metka. 29 A ruszywszy się z Metka, położyli się
obozem w Hesman. 30 A ruszywszy się z Hesman,
położyli się obozem w Moserot. 31 A ruszywszy się
z Moserot, położyli się obozem w Benejaakan. 32 A
ruszywszy się z Benejaakan, położyli się obozem w
Horgidgad. 33 A ruszywszy się z Horgidgad, położyli
się obozem u Jotbata. 34 A ruszywszy się z Jotbata,
położyli się obozem w Habrona. 35 A ruszywszy się
z Habrona, położyli się obozem w Asyjongaber. 36 A
ruszywszy się z Asyjongaber, położyli się obozem na
puszczy Syn, która jest Kades. 37 A ruszywszy się z
Kades, położyli się obozem na górze Hor, na granicach
ziemi Edomskiej. 38 Tedy wstąpił Aaron kapłan na
górę Hor według rozkazania Pańskiego, i tam umarł
roku czterdziestego po wyjściu synów Izraelskich z
ziemi Egipskiej, miesiąca piątego, pierwszego dnia
onego miesiąca. 39 A miał Aaron sto dwadzieścia
i trzy lat, gdy umarł na górze Hor. 40 Tam usłyszał
Chananejczyk, król Arad, który mieszkał na południe,
w ziemi Chananejskiej, że ciągnęli synowie Izraelscy.
41 A ruszywszy się z góry Hor, położyli się obozem
w Salmona. 42 A ruszywszy się z Salmona, położyli
się obozem w Funon. 43 A ruszywszy się z Funon,
położyli się obozem w Obot. 44 A ruszywszy się z Obot,
położyli się obozem przy pagórkach Abarym, na granicy
Moabskiej. 45 A ruszywszy się z Abarym, położyli się
obozem w Dybon Gat. 46 A ruszywszy się z Dybon
Gat, położyli się obozem w Helmon Dyblataim. 47 A
ruszywszy się z Helmon Dyblataim, położyli się obozem
na górach Abarym, przeciwko Nebo. 48 A ruszywszy
się z gór Abarym, położyli się obozem na polach
Moabskich, nad Jordanem, przeciw Jerychu. 49 I tam się
położyli nad Jordanem, od Betiesymot aż do Abelsytym,
na polach Moabskich. 50 I rzekł Pan do Mojżesza na
polach Moabskich, nad Jordanem, przeciw Jerychu,
mówiąc: 51 Mów do synów Izraelskich, a powiedz im:

Gdy przejdziecie za Jordan do ziemi Chananejskiej,
52 Tedy wypędźcie wszystkie obywatele onej ziemi
od oblicza waszego, i wytraćcie wszystkie malowania
ich, i wszystkie obrazy bałwanów ich wygubcie, także
wszystkie wyżyny ich spustoszcie. 53 A wypędziwszy
obywatele ziemi, mieszkać będziecie w niej; bom
wam dał tę ziemię w dziedzictwo. 54 I weźmiecie w
dziedzictwo tę ziemię losem, według domów waszych;
których więcej, tym większe dziedzictwo dacie, a których
mniej, tym mniejsze dziedzictwo dacie, a które miejsce
losem na kogo przypadnie, to mieć będzie; według
pokolenia ojców waszych dziedzictwo brać będziecie.
55 Ale jeźliż nie wypędzicie obywateli tej ziemi od
oblicza waszego, tedy oni, które pozostawicie z nich,
będą wam jako żądła w oczach waszych, i jako ciernie
na boki wasze, i będą was trapić w tej ziemi, w której
wy mieszkać będziecie. 56 I stanie się, że com umyślił
onym uczynić, wam uczynię.

34 Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2 Rozkaż
synom Izraelskim, a powiedz im: Gdy wnijdziecie
do ziemi Chananejskiej, (tać jest ziemia, która się
wam dostanie za dziedzictwo, ziemia Chananejska z
granicami swemi.) 3 Tedy będzie granica wasza ku
południowi, od puszczy Syn aż do granic Edomskich,
która granica południowa pójdzie od brzegu morza
słonego na wschód słońca. 4 I okrąży ta granica od
południa do Maaleakrabim, i pójdzie aż ku puszczy
Syn, i pójdzie od południa do Kades Barne; a stamtąd
wynijdzie do wsi Addar, i pójdzie aż do Asmon. 5 A
zakrąży ta granica od Asmon aż do rzeki Egipskiej,
a skończy się na zachód. 6 Zachodnią zaś granicę
będziecie mieli morze wielkie; to wam będzie granicą
od zachodu. 7 To zaś wasza będzie granica północna;
od morza wielkiego wymierzycie sobie do góry Hor.
8 Potem od góry Hor wymierzycie granice, aż gdzie
wchodzą do Hemat; a będą się kończyć granice aż
do Sedada. 9 I pójdzie ta granica aż do Zefronu, a
skończy się u wsi Enan; tę będziecie mieć granice
północną. 10 Granicę też od wschodu wymierzycie
od wsi Enan aż do Sefama. 11 A pójdzie ta granica
od Sefama aż do Reblat, od wschodu miasta Ain; i
uda się ta granica i dojdzie do brzegu morza Cyneret
na wschód słońca. 12 A przyjdzie ta granica aż ku
Jordanu, a skończy się u morza słonego. Tać będzie
ziemia wasza w granicach swoich w około. 13 Tedy
oznajmił Mojżesz synom Izraelskim, mówiąc: Tać jest
ziemia, którą dziedzicznie otrzymacie losem, jako
rozkazał Pan, abym ją dał dziewięciorgu pokoleniu,
i połowie pokolenia Manasesowego. 14 Bo wzięło
pokolenie synów Rubenowych według domów ojców
swych, i pokolenie synów Gadowych według domów
ojców swych, i połowa pokolenia Manasesowego wzięli
dziedzictwo swoje. 15 Dwa pokolenia, i pół pokolenia,
wzięły dziedzictwo swoje z tej strony Jordanu przeciw
Jerychu, ku stronie na wschód słońca. 16 I rzekł Pan
do Mojżesza, mówiąc: 17 Teć są imiona mężów, którzy
wam podzielą w dziedzictwo ziemię: Eleazar kapłan, i
Jozue, syn Nunów. 18 Księcia także jednego z każdego
pokolenia weźmiecie dla podzielenia w dziedzictwo
ziemi. 19 A teć są imiona tych mężów: z pokolenia
Juda Kaleb, syn Jefunów; 20 A z pokolenia synów
Symeonowych Samuel, syn Ammiudów. 21 Z pokolenia
Benjamin Eliad, syn Chaselenów. 22 A z pokolenia
synów Danowych książę Buki, syn Jogolów. 23 Z
synów Józefowych z pokolenia synów Manasesowych
książę Haniel, syn Efodów. 24 A z pokolenia synów
Efraimowych książę Chemuel, syn Seftanów. 25 Z
pokolenia zaś Zabulonowego książę Elisafan, syn
Farnatów. 26 A z pokolenia synów Isascharowych
książę Faltijel, syn Ozanów. 27 Z pokolenia synów
Aserowych książę Ahiud, syn Salomiego. 28 A z
pokolenia synów Neftalimowych książę Fedael, syn
Ammiudów. 29 Cić są, którym rozkazał Pan, aby dali
dziedzictwo synom Izraelskim w ziemi Chananejskiej.

35 I rzekł Pan do Mojżesza na polach Moabskich, nad
Jordanem przeciw Jerychowi, mówiąc: 2 Rozkaż
synom Izraelskim, aby dali Lewitom z dziedzictwa
osiadłości swojej miasta do mieszkania, i przedmieścia
około miast ich oddacie Lewitom. 3 I będą mieli miasta
sobie do mieszkania, a przedmieścia ich będą im dla
bydła ich, i dla majętności ich, i dla wszystkiego dobytku
ich. 4 A przedmieścia miast, które dacie Lewitom,
od muru miejskiego pójdą na tysiąc łokci wszędy w
około. 5 Przetoż wymierzycie za każdem miastem dwa
tysiące łokci na wschód słońca, na południe też dwa
tysiące łokci, także na zachód dwa tysiące łokci, i na
północy dwa tysiące łokci, a miasto w pośrodku będzie;
takoweć będą przedmieścia miast ich. 6 A między temi
miasty, które dacie Lewitom, sześć miast będą dla
ucieczki, które dacie, aby tam uciekał mężobójca; a nad
te dacie im czterdzieści miast i dwa. 7 Tak iż wszystkich
miast, które Lewitom dacie, będzie czterdzieści i osiem
miast i z przedmieściami ich. 8 A miast, które dacie
z dzierżaw synów Izraelskich, od tych, którzy więcej
mają, więcej dacie, a od tych, którzy mniej mają, dacie
mniej; każdy według miary dziedzictwa swego, które
posiędzie, udzieli z miast swoich Lewitom. 9 Zatem
rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 10 Mów do synów
Izraelskich, i rzecz im: Gdy przejdziecie przez Jordan
do ziemi Chananejskiej. 11 Postanowcież sobie miasta;
miasta dla ucieczki mieć będziecie, aby tam uciekał
mężobójca, któryby zabił kogo z nieobaczenia. 12 A
będą wam te miasta dla ucieczki przed powinowatym
zabitego, aby nie dał gardła ten co zabił, póki by nie

stanął przed zgromadzeniem na sąd. 13 A miast, które
odłączycie, sześć miast dla ucieczki mieć będziecie.
14 Trzy miasta dacie z tej strony Jordanu, a trzy
miasta dacie w ziemi Chananejskiej; te miasta dla
ucieczki będą. 15 Synom Izraelskim, i przychodniowi, i
mieszkającemu między nimi, będą te sześć miast do
ucieczki, aby tam uciekł każdy, kto by zabił człowieka z
nieobaczenia. 16 Wszakże, jeźliby go żelazną bronią
uderzył, tak żeby umarł, mężobójcą jest; śmiercią umrze
on mężobójca. 17 Albo jeźliby mając kamień w ręku,
którym by mógł zabić, uderzył go, tak żeby umarł,
mężobójcą jest; śmiercią umrze on mężobójca. 18
Także jeźliby mając w ręku drewno, którem by mógł
zabić, uderzył go, i umarłby, mężobójcą jest; śmiercią
umrze on mężobójca. 19 Powinowaty zabitego zabije
tego mężobójcę; gdziekolwiek się z nim spotka, on
zabije go. 20 A jeźliby kogo z nienawiści popchnął,
albo nań czem cisnął z zasadzki, a umarłby; 21 Albo
jeźliby go z waśni uderzył ręką swoją, a umarłby,
śmiercią umrze ten, który uderzył, mężobójcą jest;
powinny zabitego zabije mężobójcę, gdziekolwiek go
trafi. 22 Ale jeźliby z przygody bez waśni kogo popchnął,
alboby nań cisnął czemkolwiek nie umyślnie; 23 Albo
jeźliby jakim kamieniem, od którego by mógł umrzeć,
rzucił nań z nieobaczenia, a umarłby, nie będąc mu
nieprzyjacielem, ani szukając jego złego: 24 Tedy
rozsądek uczyni zgromadzenie między tym, który zabił,
a między powinnym zabitego według tego prawa. 25 I
wybawi zgromadzenie mężobójcę tego z rąk powinnego
onego zabitego, i każe mu się wrócić zgromadzenie
do miasta ucieczki jego, gdzie był uciekł; i tamże
będzie mieszkał aż do śmierci kapłana najwyższego,
który jest pomazany olejkiem świętym. 26 A jeźliby
wyszedł mężobójca za granice miasta ucieczki swojej,
do którego uciekł; 27 I trafiłby go powinny zabitego za
granicą miasta ucieczki jego, chociażby zabił powinny
zabitego mężobójcę onego, nie będzie winien krwi. 28
Albowiem w mieście ucieczki swojej mieszkać ma aż
do śmierci kapłana najwyższego, a po śmierci kapłana
najwyższego wróci się on mężobójca do ziemi osiadłości
swojej. 29 A będziecie to mieli za ustawę prawną
w narodziech waszych, we wszystkich mieszkaniach
waszych. 30 Ktobykolwiek chciał zabić człowieka,
za świadectwem świadków zabije mężobójcę; ale
świadek jeden nie będzie mógł świadczyć na skazanie
kogo na śmierć. 31 Nie weźmiecie też okupu za
żywot mężobójcy, który zasłużył śmierć; niech śmiercią
umrze. 32 Nie weźmiecie też zapłaty od onego, który
uciekł do miasta ucieczki swojej, aby się nawrócił na
mieszkanie do ziemi swojej, pierwej niżby kapłan umarł:
33 Byście nie splugawili ziemię, w której będziecie;
bo krew takowa splugawiłaby ziemię; a ziemia nie
może być oczyszczona od krwi, która jest wylana na
niej, jedno krwią tego, który ją przelał. 34 Przetoż nie
plugawcie ziemi, w której mieszkacie, w której Ja też
mieszkam; bom Ja Pan, który mieszkam między synami
Izraelskimi.

36 Tedy przystąpili mężowie przedniejsi z ojców
pokolenia synów Galaada, syna Machyrowego,
syna Manasesowego, z domów Józefowych, i mówili
przed Mojżeszem, i przed książęty przedniejszymi ojców
synów Izraelskich, i rzekli: 2 Tobie, panu memu, rozkazał
Pan, abyś podzielił ziemię w dziedzictwo losem synom
Izraelskim; nadto panu memu rozkazano od Pana,
abyś dał dziedzictwo Salfaada, brata naszego, córkom
jego. 3 Które jeźliby kto z inszego pokolenia synów
Izraelskich wziął za żony, odjęte będzie ich dziedzictwo
od dziedzictwa ojców naszych, a przyłączy się do
dziedzictwa onego pokolenia, do którego by je wzięto
za żony, a tak z losu dziedzictwa naszego ubędzie. 4 A
gdy przyjdzie miłościwe lato synom Izraelskim, tedy
przyłączone będzie dziedzictwo ich do dziedzictwa
onego pokolenia, do którego by poszły za mąż; a tak
od dziedzictwa pokolenia ojców naszych odjęte będzie
dziedzictwo ich. 5 Tedy powiedział Mojżesz synom
Izraelskim według słowa Pańskiego, mówiąc: Dobrze
mówi pokolenie synów Józefowych. 6 Toć to jest,
co rozkazał Pan o córkach Salfaadowych, mówiąc:
Jako się im upodoba, niech idą za mąż; tylko w domu
pokolenia ojców swoich niech idą za mąż. 7 Aby nie było
przenoszone dziedzictwo synów Izraelskich z pokolenia
na pokolenie; bo każdy z synów Izraelskich zostawać
ma przy dziedzictwie pokolenia ojców swych. 8 I każda
córka, która by miała dziedzictwo z pokoleń synów
Izraelskich, za kogokolwiek z domu pokolenia ojca
swego pójdzie, żeby otrzymali dziedziczenie synowie
Izraelscy, każdy dziedzictwo ojców swych. 9 Bo nie ma
być przenoszone dziedzictwo, z pokolenia na pokolenie
insze; ale każdy przy dziedzictwie swojem zostać ma z
pokolenia synów Izraelskich. 10 Jako tedy rozkazał
Pan Mojżeszowi, tak uczyniły córki Salfaadowe. 11
Bo Mahala, Tersa, i Hegla, i Melcha, i Noa, córki
Salfaadowe, szły za mąż, za syny stryjów swoich. 12
W domy synów Manasesa, syna Józefowego poszły
za mąż; i tak zostało dziedzictwo ich przy pokoleniu
domu ojca ich. 13 Teć są przykazania i prawa, które
rozkazał Pan przez Mojżesza synom Izraelskim na
polach Moabskich, nad Jordanem przeciw Jerychowi.

Powtórzonego

1 Teć są słowa, które mówił Mojżesz do wszystkiego
Izraela przed Jordanem na puszczy, na równinie
przeciw morzu czerwonemu, między Faran, i między
Tofel, i Laban, i Haserot, i Dyzahab. 2 A jest jedenaście
dni drogi od Horebu przez górę Seir aż do Kades Barne.
3 I stało się czterdziestego roku, jedenastego miesiąca,
pierwszego dnia tegoż miesiąca, że opowiedział
Mojżesz synom Izraelskim to wszystko, co mu był
rozkazał Pan do nich. 4 Gdy poraził Sehona, króla
Amorejskiego, który mieszkał w Hesebon, i Oga, króla
Basańskiego, który mieszkał w Astarot w Edrej. 5
Przed Jordanem w ziemi Moabskiej począł Mojżesz
wykładać ten zakon, mówiąc: 6 Pan, Bóg nasz, mówił
do nas na górze Horeb, i rzekł: Dosycieście mieszkali
na tej górze. 7 Obróćcież się, a ciągnąc idźcie do góry
Amorejskiej, i na wszystkie miejsca pograniczne jej, na
równiny, na góry, i na doliny, i ku południowi, i ku brzegu
morskiemu, ku ziemi Chananejskiej, i do Libanu, aż
do wielkiej rzeki, rzeki Eufrates. 8 Oto, dałem wam
tę ziemię; wnijdźcież a posiądźcie tę ziemię, o którą
przysiągł Pan ojcom waszym, Abrahamowi, Izaakowi
i Jakóbowi, iż im ją dać miał, i nasieniu ich po nich.
9 I rzekłem do was na on czas, mówiąc: Nie mogę
sam nosić was. 10 Pan, Bóg wasz, rozmnożył was,
a otoście dziś jako gwiazdy niebieskie w mnóstwie
swojem. 11 Pan, Bóg ojców waszych, niech rozmnoży
was nad to, jakoście teraz, tysiąc kroć więcej; i niech
was błogosławi, jako wam obiecał. 12 Jakoż sam znosić
mam ciężką pracę około was, i brzemię wasze, i swary
wasze? 13 Obierzcie z siebie męże mądre i umiejętne a
doświadczone w pokoleniach waszych, a postanowię je
przełożonymi nad wami. 14 Tedyście mi odpowiedzieli,
i rzekliście: Dobra rzecz, którąś rozkazał uczynić.
15 I obrałem przedniejsze z pokoleń waszych, męże
mądre, i doświadczone, i postanowiłem je przełożonymi
nad wami: tysiączniki, i setniki, i pięćdziesiątniki, i
dziesiątniki, i rządce w pokoleniach waszych. 16 I
rozkazałem sędziom waszym na on czas, mówiąc:
Wysłuchywajcie spraw między bracią waszą, i sądźcie
sprawiedliwie między mężem i między bratem jego, i
między przychodniem jego. 17 Nie miejcie względu
na osoby przy sądzie; tak małego jako wielkiego
wysłuchywajcie; nie bójcie się nikogo, albowiem sąd
Boży jest; a jeźliby co przytrudniejszem było na was,
odniesiecie do mnie, a ja tego przesłucham. 18 I
przykazałem wam na on czas wszystko, coście czynić
mieli. 19 Potem ruszywszy się z Horeb przeszliśmy
wszystkę onę pustynią wielką i straszną, którąście
widzieli, idąc drogą ku górze Amorejskiej, jako nam był
rozkazał Pan, Bóg nasz, i przyszliśmy aż do Kades
Barne 20 I rzekłem do was: Przyszliście aż do góry
Amorejczyka, którego Pan, Bóg nasz, dawa nam. 21
Oto, podawa Pan, Bóg twój, tobie tę ziemię; idźże, a
posiądź ją, jakoć powiedział Pan, Bóg ojców twoich, nie
bój się ani się lękaj. 22 I przyszliście do mnie wszyscy,
a mówiliście: Poślijmy męże przed sobą, którzy by nam
przeszpiegowali ziemię, i dali nam pewną sprawę, którą
byśmy drogą do niej wnijść mieli, i miasta, do których
byśmy weszli. 23 Co gdy mi się podobało, obrałem z
was dwanaście mężów, po jednym mężu z każdego
pokolenia. 24 Którzy odszedłszy weszli na górę, a
przyszli aż do doliny Eschol, i przeszpiegowali ziemię.
25 Nabrali też z sobą owocu onej ziemi, i przynieśli do
nas, i dali nam o tem sprawę, a powiedzieli: Dobra jest
ziemia, którą nam dawa Pan, Bóg nasz. 26 Aleście nie
chcieli iść: leczeście byli odpornymi słowu Pana, Boga
waszego. 27 I szemraliście w namieciech waszych,
mówiąc: Iż nas Pan miał w nienawiści, wywiódł nas z
ziemi Egipskiej, aby nas podał w ręce Amorejczyka,
i wygubił nas. 28 Dokądże iść mamy? Bracia nasi
zepsowali nam serce, mówiąc: Lud ten większy i
roślejszy jest, niźli my, miasta wielkie, i wymurowane
aż ku niebu, a nad to, syny olbrzymów widzieliśmy
tam. 29 Alem ja mówił do was: Nie lękajcie się, ani
się ich bójcie. 30 Pan, Bóg wasz, który idzie przed
wami, walczyć będzie za was, tak jako wam uczynił w
Egipcie przed oczyma waszemi. 31 Także i na puszczy,
gdzieś widział, jako cię nosił Pan, Bóg twój, jako nosi
ojciec syna swego, w onej wszystkiej drodze, którąście
szli, ażeście przyszli na to miejsce. 32 Lecz ani tak
uwierzyliście Panu, Bogu waszemu. 33 Który chodził
przed wami w drodze, przepatrując wam miejsce do
stanowienia obozu, w nocy w ogniu, aby wam ukazał
drogę którą byście iść mieli, we dnie zaś w obłoku. 34
I usłyszał Pan głos słów waszych, a rozgniewał się
bardzo, i przysiągł, mówiąc: 35 Zaiste żaden z ludu
tego narodu złego, nie ogląda onej ziemi dobrej, którąm
przysiągł dać ojcom waszym; 36 Oprócz Kaleba, syna
Jefunowego, ten ją ogląda, i temu dam ziemię, którą
deptał, i synom jego, przeto że cale szedł za Panem.
37 Także i na mię rozgniewał się Pan dla was, mówiąc:
I ty tam nie wnijdziesz. 38 Jozue, syn Nunów, któryć
służy, ten tam wnijdzie, tegoż utwierdzaj; bo ją on w
dziedzictwo poda Izraelowi. 39 Dziatki też wasze, o
którycheście mówili, że będą podane na łup, także
synowi wasi, którzy dziś nie wiedzą dobrego ani złego,
ci tam wnijdą i onym ją dam, a oni ją dziedzicznie
posiędą; 40 Ale wy obróciwszy się, idźcie na puszczą,
drogą ku morzu czerwonemu. 41 A odpowiadając
mówiliście do mnie: Zgrzeszyliśmy Panu; pójdziemy, i
walczyć będziemy według tego wszystkiego, jako nam
rozkazał Pan, Bóg nasz; i ubrał się każdy z was we
zbroje swoje, a chcieliście wnijść na górę. 42 Lecz

Pan rzekł do mnie: Powiedz im: Nie wstępójcie, ani
walczcie; bom nie jest w pośrodku was, abyście nie
byli porażeni od nieprzyjaciół waszych. 43 Co gdym
wam opowiedział, nie słuchaliście, aleście odporni
byli słowu Pańskiemu, i hardzieście postąpili sobie, a
weszliście na górę. 44 Tedy wyciągnął Amorejczyk,
który mieszkał na onej górze, przeciwko wam, i gonili
was, jako zwykły pszczoły, i porazili was w Seir aż do
Horma. 45 I wróciwszy się, płakaliście przed Panem;
lecz nie wysłuchał Pan głosu waszego, a nie nakłonił
uszu swoich do was. 46 Mieszkaliście tedy w Kades
przez wiele dni według liczby dni, którycheście tam
mieszkali.

2 Potem obróciwszy się, poszliśmy na puszczą, drogą
ku morzu czerwonemu, jako mówił Pan do mnie, i
krążyliśmy około około góry Seir przez wiele dni. 2 Tedy
rzekł Pan do mnie, mówiąc: 3 Dosycieście już krążyli
około tej góry, obróćcież się ku północy; 4 A ludowi
rozkaż mówiąc: Wy wnet pójdziecie przez granice braci
waszej, synów Ezawowych, którzy mieszkają w Seir, i
będą się was bali; ale się i wy pilnie strzeżcie. 5 Nie
drażnijcież ich; albowiem nie dam wam ziemi ich, ani na
stopę nogi, gdyżem w osiadłość dał Ezawowi górę Seir.
6 Żywność będziecie kupowali u nich za pieniądze, i
jeść będziecie; także i wodę od nich kupować będziecie
za pieniądze, i pić będziecie. 7 Albowiem ci Pan, Bóg
twój, błogosławił we wszelkiej sprawie rąk twoich, i
wiedział drogę twoję na tej puszczy wielkiej; już przez
czterdzieści lat Pan, Bóg twój, był z tobą, nie schodziłoć
na niczem. 8 Poszliśmy tedy od braci naszej, synów
Ezawowych, mieszkających w Seir, drogą równą od
Elat, i od Asyjongaber, a nawróciwszy się udaliśmy się
drogą ku puszczy Moabskiej. 9 I rzekł Pan do mnie: Nie
nacieraj na Moabczyki, ani podnoś wojny przeciwko
nim; boć nie dam ziemi ich w osiadłość, gdyżem synom
Lotowym dał Ar w dziedzictwo. 10 (Emitowie pierwej
mieszkali w niej, lud potężny i wielki, i wysokiego
wzrostu, jako Enakimowie; 11 Które też za olbrzymy
miano, jako Enakimy, a Moabczykowie zwali je Emim.
12 Także w Seir mieszkali Horejczycy przedtem, które
synowie Ezawowi wygnali, i wygładzili je przed sobą, a
mieszkali na miejscu ich, jako uczynił Izrael w ziemi
osiadłości swojej, którą im dał Pan.) 13 Wstańcież tedy,
a przeprawcie się przez potok Zared; i przeprawiliśmy
się przez potok Zared. 14 A czasu, któregośmy chodzili
od Kades Barne, ażeśmy się przeprawili przez potok
Zared, było trzydzieści i osiem lat, aż wyginął wszystek
on naród mężów walecznych z obozu, jako im był
przysiągł Pan. 15 Albowiem ręka Pańska była przeciwko
nim na wytracenie ich z obozu, aż ich wygubiła. 16 I stało
się, gdy wyginęli wszyscy mężowie waleczni, i pomarli z
pośrodku ludu, 17 Że rzekł Pan do mnie, mówiąc: 18 Ty
dziś przejdziesz granicę Moabską Ar, 19 I przyjdziesz
blisko ku synom Ammonowym; nie nacierajże na nie,
ani podnoś wojny przeciwko nim; boć nie dam ziemi
synów Ammonowych w osiadłość, ponieważ synom
Lotowym dałem ją w dziedzictwo. 20 (Tę też ziemię
za ziemię olbrzymów miano; albowiem olbrzymowie
mieszkali w niej przedtem, które Ammonitowie nazywali
Zomzomim; 21 Lud potężny, i wielki, i wysokiego
wzrostu, jako Enakimowie; ale wygubił je Pan przed
nimi, a Ammonitowie opanowali je i mieszkali na miejscu
ich; 22 Jako uczynił synom Ezawowym mieszkającym
w Seir, dla których wytracił Horejczyki przed obliczem
ich; i wygnali je, i mieszkai na miejscach ich aż po
dziś dzień. 23 Hewejczyki także, którzy mieszkali w
Aserym aż do Gazy, Kaftorytowie, którzy wyszli z Kaftor,
wytracili je, i mieszkali na miejscu ich.) 24 Wstawszy
tedy idźcie, a przeprawcie się przez potok Arnon;
oto, Ja dawam w ręce twoje Sehona, króla Hesebon
Amorejczyka, i ziemię jego, pocznijże ją posiadać, a
podnieś przeciwko niemu wojnę. 25 Dzisiaj pocznę
puszczać strach i bojaźń twoję na ludzie, którzy są pod
wszystkiem niebem, że gdy usłyszą wieść o tobie, drżeć
i lękać się będą przed tobą. 26 Tedym posłał posły z
puszczy Kademot do Sehona, króla Hesebońskiego,
z poselstwem spokojnem, mówiąc: 27 Niech przejdę
przez ziemię twoję; drogą pospolitą pójdę; nie uchylę
się ani na prawo ani na lewo. 28 Żywności za pieniądze
sprzedasz mi, abym jadł; wody także za pieniądze
dasz mi, abym pił: tylko przejdę nogami memi; 29
Jako mi uczynili synowie Ezawowi, którzy mieszkają w
Seir, i Moabczycy, którzy mieszkają w Ar, ażbyśmy się
przeprawili za Jordan, do ziemi, którą Pan, Bóg nasz,
dawa nam. 30 Ale nie chciał Sehon, król Heseboński,
pozwolić nam przejścia przez ziemię swoję: bo był
zatwardził Pan, Bóg twój, ducha jego, i stwierdził serce
jego, aby go podał w ręce twoje, jako to dziś widzisz.
31 Tedy rzekł Pan do mnie: Otom ci już począł podawać
w moc Sehona, i ziemię jego: pocznijże ją posiadać,
abyś odziedziczył ziemię jego. 32 Ruszył się tedy
Sehon przeciwko nam, sam i wszystek lud jego, chcąc
z nami zwieść bitwę w Jaza; 33 Ale go nam podał
Pan, Bóg nasz, w moc, i poraziliśmy go, i syny jego i
wszystek lud jego. 34 I wzięliśmy wszystkie miasta jego
na on czas, i wniwecześmy obrócili wszystkie miasta,
mężczyzny i niewiasty, i dzieci, nie zostawiwszy z nich
nikogo. 35 Tylkośmy bydło pobrali sobie, i korzyści
z miast, którycheśmy dobyli. 36 Od Aroer, które leży
nad brzegiem potoku Arnon, i od miasta, które jest w
dolinie aż do Galaad, nie było miasta, które by się nam
nie podało; wszystkie podał nam Pan, Bóg nasz. 37
Tylkoś do ziemi synów Ammonowych nie dochodził ani
do żadnego miejsca przyległego potokowi Jabok, ani

do miast na górach, ani do żadnych miejsc, których
zakazał Pan, Bóg nasz.

3 Potem obróciwszy się szliśmy drogą ku Basan; i
wyciągnął przeciwko nam Og, król Basański, sam,
i wszystek lud jego, ku bitwie w Edrej. **2** Tedy rzekł
Pan do mnie: Nie bój się go; bom go dał w ręce
twoje, i wszystek lud jego, i ziemię jego, i uczynisz
mu, jakoś uczynił Sehonowi, królowi Amorejskiemu,
który mieszkał w Hesebon. **3** Dał tedy Pan, Bóg nasz,
w ręce nasze i Oga, króla Basańskiego, i wszystek
lud jego, i poraziliśmy go, tak że nie zostało po nim
nikogo. **4** Wzięliśmy też wszystkie miasta jego na on
czas; nie było miasta, którego byśmy im nie wzięli,
sześćdziesiąt miast, wszystkę krainę Argob królestwa
Ogowego w Basan. **5** Te wszystkie miasta opatrzone
były murami wysokiemi, bramami, i zaworami, oprócz
miasteczek murem nie obtoczonych bardzo wiele. **6** I
spustoszyliśmy je, jakośmy uczynili Sehonowi, królowi
Hesebońskiemu, wytraciwszy wszystkie miasta, męże,
niewiasty i dzieci. **7** Tylko wszystkie bydła i łupy z miast
rozebraliśmy między się. **8** Wzięliśmy też na on czas
ziemię z ręki dwóch królów Amorejskich, która leży z tej
strony Jordanu, od rzeki Arnon aż do góry Hermon. **9**
(Sydończycy zowią Hermon Szyryjon, a Amorejczycy
zowią go Sanir.) **10** Wszystkie miasta w równinie, i
wszystko Galaad, i wszystko Basan aż do Selcha, i
Edrej, miasta królestwa Ogowego w Basan. **11** Bo
tylko sam Og, król Basański pozostał był z olbrzymów;
oto, łoże jego łoże żelazne, azaż jeszcze nie jest w
Rabbat, synów Ammonowych? dziewięć łokci długość
jego, a cztery łokcie szerokość jego na łokieć męski.
12 Gdyśmy tedy ziemię tę posiedli na on czas, od
Aroer, które jest nad potokiem Arnon, i połowę góry
Galaad, i miasta jej dałem Rubenitom, i Gadytom.
13 A ostatek Galaadu, i wszystko Basan, królestwa
Ogowego, dałem połowie pokolenia Manasesowego,
wszystkę krainę Argob, i wszystko Basan, które zowią
ziemią olbrzymów. **14** Jair, syn Manasesów, posiadł
wszystkę krainę Argob aż do granicy Jessury i Machaty;
przetoż nazwał ją od imienia swego Basan Hawot
Jair, aż do dzisiejszego dnia. **15** Machirowi zaś dałem
Galaad. **16** A Rubenitom i Gadytom dałem krainę od
Galaadu aż do potoku Arnon, pół potoku z pograniczem,
aż do potoku Jabok, granicy synów Ammonowych; **17**
Przytem równinę i Jordan z pograniczem od Cyneret aż
do morza pustego, które jest morze słone, pod górą
Fazga na wschód słońca. **18** I rozkazałem wam na
on czas, mówiąc: Pan, Bóg wasz, dał wam tę ziemię,
abyście ją dziedzicznie posiedli, a tak zbrojno pójdziecie
przed bracią waszą, syny Izraelskimi, wszyscy mężowie
duży. **19** Tylko żony wasze, i dziatki wasze, i bydła
wasze, (gdyż wiem, że dobytku siła macie,) zostaną
w mieściech waszych, którem wam dał. **20** Aż da
odpoczynek Pan braci waszej, jako i wam, że i oni
posiędą ziemię onę, którą Pan, Bóg wasz, dawa im za
Jordanem: tedy się wróci każdy do osiadłości swojej,
którą wam dał. **21** Jozuemu też przykazałem na on
czas, mówiąc: Oczy twoje widziały wszystko, co uczynił
Pan, Bóg wasz, onym dwom królom; toż uczyni Pan,
wszystkim królestwom, do których ty pójdziesz. **22**
Nie bójcież się ich, ponieważ Pan, Bóg wasz, jest,
który walczy za was. **23** I prosiłem Pana na on czas,
mówiąc: **24** Panie Boże, tyś począł okazywać słudze
twemu wielkość twoję, i rękę twoję możną; bo któż
jest Bogiem na niebie, albo na ziemi, któryby czynić
mógł według spraw twoich, i według możności twoich?
25 NIech przejdę proszę, abym oglądał tę wyborną
ziemię, która jest za Jordanem, górę onę wyborną i z
Libanem. **26** Ale się rozgniewał Pan na mię dla was, i
nie wysłuchał mię, i rzekł Pan do mnie: Dosyć masz, nie
mówże już więcej do mnie o to. **27** Wstąp na wierzch
góry Fazga, a podnieś oczy swe ku zachodowi, i ku
północy, i ku południowi, i ku wschodowi, a przypatrz
się oczyma swemi; bo nie przejdziesz przez ten Jordan;
28 Ale porucz to Jozuemu, i umocnij go, a potwierdź
go; albowiem on pójdzie przed tym ludem, a on poda
im w dziedzictwo ziemię, którą oglądasz. **29** A tak
mieszkaliśmy w dolinie przeciw Betfegor.

4 Teraz tedy, o Izraelu, słuchaj ustaw, i sądów, których
ja was uczę, abyście je czyniąc żyli, a wszedłszy
posiedli ziemię, którą Pan, Bóg ojców waszych, dawa
wam. **2** Nie przydacie do słowa, które ja wam rozkazuję,
ani ujmiecie z niego, abyście strzegli przykazań Pana,
Boga waszego, które ja wam rozkazuję. **3** Oczy wasze
widziały, co uczynił Pan dla Baal fegora, jako każdego
męża, który się udawał za Baal fegorem, wytracił Pan,
Bóg twój, z pośrodku was. **4** A wy, którzyście trwali
przy Panu, Bogu waszym, żyjecie wszyscy aż do dnia
dzisiejszego. **5** Patrzcież, żem was nauczał ustaw i
sądów, jako mi rozkazał Pan, Bóg mój, abyście tak
czynili w ziemi tej, do której wchodzicie, abyście ją
dziedzicznie posiedli. **6** Przestrzegajcież ich tedy, a
czyńcie je; to bowiem jest mądrość wasza, i rozum
wasz przed oczyma narodów; którzy usłyszawszy o
tych wszystkich ustawach, rzeką: Tylko ten lud mądry, i
rozumny, i naród wielki jest. **7** Albowiem któryż naród
tak wielki jest, coby mu byli bogowie tak bliscy, jako
Pan, Bóg nasz, we wszystkiem, ilekroć go wzywamy?
8 Albo któryż naród tak wielki, któryby miał ustawy
i sądy tak sprawiedliwe, jako wszystek ten zakon,
który ja przedkładam wam dziś? **9** A wszakże miej
się na pieczy, a strzeż duszy twej pilnie, byś snać nie
zapomniał na te rzeczy, które widziały oczy twoje i aby
snać nie odstąpiły od serca twego po wszystkie dni

żywota twego; i oznajmisz je synom twym, i synom
synów twoich. 10 Nie zapominaj, żeś onego dnia
stał przed oblicznością Pana, Boga twego, na Horeb,
gdy mówił Pan do mnie: Zgromadź mi lud, abym im
powiedział słowa moje, których się uczyć będą, aby się
mnie bali po wszystkie dni, pokąd żyć będą na ziemi, i
synów swoich nauczając tego. 11 Tedyście przystąpili,
a stanęliście pod górą, a ona góra pałała ogniem aż
do samego nieba, a była na niej ciemność, obłok i
mgła. 12 I mówił Pan do was z pośród ognia; głos słów
słyszeliście, aleście podobieństwa żadnego nie widzieli
oprócz głosu. 13 I oznajmił wam przymierze swoje,
które rozkazał wam, abyście je czynili, to jest dziesięć
słów, które napisał na dwóch tablicach kamiennych. 14
Mnie też rozkazał Pan na on czas, abym was nauczał
ustaw i sądów, abyście je czynili w ziemi, do której
idziecie, abyście ją dziedzicznie posiedli. 15 A tak
strzeżcie pilnie dusz waszych, (gdyżeście nie widzieli
żadnego podobieństwa, dnia, którego mówił Pan do
was na Horebie z pośrodku ognia,) 16 Abyście się snać
nie popsowali, i nie czynili sobie rytego bałwana, albo
obrazu wszelkiego podobieństwa, kształtu mężczyzny
albo niewiasty; 17 Albo kształtu jakiego zwierzęcia, które
jest na ziemi, kształtu wszelkiego ptaka skrzydlastego,
który lata po powietrzu; 18 Kształtu wszystkiego tego,
co się płaza po ziemi, kształtu wszelkiej ryby, która jest
w wodzie pod ziemią. 19 Ani podnoś oczu swych ku
niebu, żebyś widząc słońce i miesiąc, i gwiazdy ze
wszystkiemi zastępy niebieskiemi, nie dał się uwieść,
abyś się im kłaniał, i służyłbyś im, ponieważ je oddał
Pan, Bóg twój, na posługę wszystkim ludziom pod
wszystkiem niebem. 20 Aleć was wziął Pan, i wywiódł
was jako z żelaznego pieca, z Egiptu, abyście byli
jego ludem dziedzicznym, jako dziś jesteście. 21 A
Pan rozgniewał się na mię dla was, a przysiągł, że
nie przejdę przez Jordan, ani wnijdę do onej wybornej
ziemi, którą Pan, Bóg twój, dawa tobie w dziedzictwo.
22 Bo ja umrę w tej ziemi, ja nie przejdę za Jordan;
ale wy przejdziecie, i dziedzicznie osiądziecie tę dobrą
ziemię. 23 Strzeżcież się, byście snać nie zapomnieli
przymierza Pana, Boga waszego, które uczynił z wami,
a nie czynili sobie rytego obrazu na kształt jakiejkolwiek
rzeczy, jakoć rozkazał Pan, Bóg twój. 24 Albowiem
Pan, Bóg twój, jest ogień trawiący, Bóg zawisny. 25 Gdy
spłodzisz syny i wnuki, a zstarzejecie się w ziemi onej,
jeźlibyście się popsowali, a czynilibyście sobie ryte
bałwany na kształt jakiejkolwiek rzeczy, i uczynilibyście
co złego przed oczyma Pana, Boga waszego, drażniąc
go: 26 Biorę na świadectwo przeciwko wam dziś niebo
i ziemię, iż pewnie w rychle wyginiecie z ziemi, do
której pójdziecie przez Jordan, abyście dziedzicznie
ją posiedli; nie przedłużycie dni waszych w niej, bo
pewnie wytraceni będziecie. 27 I rozproszy was Pan
między narody, a zostanie was mało między narody, do
których zaprowadzi was Pan. 28 Tamże będziecie służyli
bogom, robocie rąk ludzkich, drewnu i kamieniowi,
które ani widzą, ani słyszą, ani wąchają. 29 A wszakże
i tam jeźli szukać będziesz Pana, Boga twego, tedy
znajdziesz, będzieszli go szukał całem sercem twojem, i
całą duszą swoją. 30 Gdy ucisk przyjdzie na cię, a najdą
cię te wszystkie rzeczy w ostatnie dni, tedy, nawróciszli
się do Pana, Boga twego, a posłusznym będziesz
głosowi jego, 31 (Albowiem Bóg miłosierny Pan, Bóg
twój jest) nie opuści cię, ani cię skazi, ani zapomni na
przymierze ojców twoich, które im przysiągł. 32 Pytaj
się teraz na dni starodawne, które były przed tobą, ode
dnia, którego stworzył Bóg człowieka na ziemi; a od
jednego końca nieba aż do drugiego końca nieba stałali
się kiedy rzecz podobna tej tak wielkiej? albo słuchanoli
kiedy co takowego? 33 Słyszałli kiedy który naród głos
Boga mówiącego z pośrodku ognia, jakoś ty słyszał, a
żyw został? 34 Albo kusiłli się który bóg przyjść a wziąć
sobie naród z pośrodku innego narodu przez pokusy,
przez znaki, i przez cuda, i przez wojny, i przez mocną
rękę, i przez ramię wyciągnione, i w strachach wielkich,
według wszystkiego, jako uczynił dla was Pan, Bóg
wasz, w Egipcie przed oczyma twemi? 35 Tobie to
ukazano, abyś wiedział, iż Pan jest Bóg, a nie masz
innego oprócz niego. 36 Dał ci z nieba słyszeć głos
swój, aby cię wyćwiczył, a na ziemi ukazał ci ogień
swój wielki, a słowa jego słyszałeś z pośrodku ognia.
37 A iż umiłował ojce twoje, obrał nasienie ich po nich, i
wywiódł cię przed sobą mocą swoją wielką z Egiptu, 38
Aby wygnał narody wielkie i możniejsze nad cię przed
twarzą twoją, i wprowadził cię, a dał ci ziemię ich w
dziedzictwo, jako to dziś widzisz. 39 Wiedzże tedy dziś,
a wspomnij na to w sercu twojem, iż Pan jest Bogiem
na niebie wysoko, i na ziemi nisko nie masz innego. 40
A tak przestrzegaj ustaw jego, i przykazań jego, które ja
dziś rozkazuję tobie, abyć się dobrze wodziło, i synom
twoim po tobie; abyś też przedłużył dni na ziemi, którą
Pan, Bóg twój, da tobie, po wszystkie dni. 41 Tedy
oddzielił Mojżesz trzy miasta z tej strony Jordanu na
wschód słońca. 42 Aby tam uciekał mężobójca, któryby
zabił bliźniego swego z nieobaczenia, nie mając go w
nienawiści przedtem, aby uciekłszy do jednego z tych
miast, żyw został; 43 Beser na puszczy, w równinie w
ziemi Rubenitów, i Ramot w Galaad między Gadyty, i
Golam w Bazan między Manassytami. 44 Tenci jest
zakon, który przedłożył Mojżesz synom Izraelskim.
45 Te są świadectwa, i ustawy, i sądy, które mówił
Mojżesz do synów Izraelskich, gdy wyszli z Egiptu; 46
Z tej strony Jordanu, w dolinie przeciw Betfegor, w
ziemi Sehona, króla Amorejskiego, który mieszkał w
Hesebon, którego poraził Mojżesz, i synowie Izraelscy,
gdy szli z Egiptu; 47 I osiedli ziemię jego, i ziemię Oga,

króla Basańskiego, dwóch królów Amorejskich, którzy
byli z tej strony Jordanu na wschód słońca; 48 Od
Aroer, które jest nad brzegiem potoku Arnon, i aż do
góry Syon, która jest Hermon; 49 I wszystkie pola nad
Jordanem na wschód słońca, i aż do morza pustego,
pod górą Fazga.

5 Tedy zawoławszy Mojżesz wszystkiego Izraela;
mówił do nich: Słuchaj Izraelu, ustaw i sądów,
które ja dziś mówię w uszy wasze; nauczcie się ich, a
przestrzegajcie tego, abyście je czynili. 2 Pan, Bóg
nasz, uczynił z nami przymierze na górze Horeb. 3
Nie z ojcy naszymi uczynił Pan to przymierze, ale
z nami, którzyśmy tu dziś wszyscy żywi. 4 Twarzą
w twarz mówił Pan z wami na górze, z pośrodku
ognia, 5 (A jam stał między Panem, i między wami
na on czas, abym wam odnosił słowo Pańskie; boście
się bali ognia, a nie wstąpiliście na górę) i rzekł: 6
Jam jest Pan, Bóg twój, którym cię wywiódł z ziemi
Egipskiej, z domu niewoli. 7 Nie będziesz miał bogów
innych przede mną. 8 Nie czyń sobie obrazu rytego,
ani żadnego podobieństwa tych rzeczy, które są na
niebie wzgórę, i które na ziemi nisko, i które w wodach
pod ziemią; 9 Nie będziesz się im kłaniał, ani ich
chwalił: bom Ja Pan, Bóg twój, Bóg zawisny w miłości,
nawiedzający nieprawość ojców nad syny do trzeciego
i do czwartego pokolenia tych, którzy mię nienawidzą;
10 A czyniący miłosierdzie nad tysiącami tych, którzy
mię miłują, i strzegą przykazań moich. 11 Nie bierz
imienia Pana, Boga twego, na daremno: bo się będzie
mścił Pan nad tym, który imię jego na daremno bierze.
12 Przestrzegaj dnia sobotniego, abyś go święcił, jakoć
rozkazał Pan, Bóg twój. 13 Przez sześć dni będziesz
robił, i wykonasz wszelaką robotę twoję; 14 Ale dnia
siódmego jest odpocznienie Pana, Boga twego; nie
czyń żadnej roboty, ty i syn twój, i córka twoja, i sługa
twój, i służebnica twoja, i wół twój, i osieł twój, i każde
bydlę twoje, i gość twój, który jest w bramach twoich,
aby odpoczynął sługa twój, i służebnica twoja, jako i ty.
15 A pamiętaj, żeś był niewolnikiem w ziemi Egipskiej,
i wywiódł cię Pan, Bóg twój, stamtąd ręką możną,
i ramieniem wyciągnionem; przetoż ci przykazał Pan,
Bóg twój, abyś obchodził dzień sobotni. 16 Czcij ojca
twego i matkę twoję, jakoć przykazał Pan, Bóg twój, aby
przedłużone były dni twoje, i żebyć się dobrze działo na
ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie. 17 Nie będziesz
zabijał. 18 Nie będziesz cudzołożył. 19 Nie będziesz
kradł. 20 Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu
świadectwa fałszywego. 21 Nie będziesz pożądał żony
bliźniego twego, ani będziesz pożądał domu bliźniego
twego, roli jego, i sługi jego, i służebnicy jego, wołu jego,
i osła jego, i wszystkich rzeczy, które są bliźniego twego.
22 Teć słowa mówił Pan do wszystkiego zgromadzenia
waszego na górze z pośrodku ognia, obłoku, i mgły,
głosem wielkim, a nic więcej nie przydał, i napisał je na
dwóch tablicach kamiennych, które mnie oddał. 23 I
stało się, gdyście usłyszeli głos z pośrodku ciemności;
gdy góra ogniem pałała, żeście przystąpili do mnie,
wszystkie książęta pokoleń waszych, i starsi wasi, 24 I
mówiliście: Oto nam ukazał Pan, Bóg nasz, chwałę
swoję, i wielmożność swoję, a głos jego słyszeliśmy,
z pośrodku ognia; dziś widzieliśmy, że Bóg mówił z
człowiekiem, a człowiek żyw został. 25 A tak teraz
przeczże mamy pomrzeć? albowiem nas ten ogień
wielki pożre; jeźli jeszcze słyszeć będziemy głos Pana,
Boga naszego, pomrzemy. 26 Albowiem cóż jest
wszelkie ciało, aby słyszało głos Boga żywiącego,
mówiącego z pośrodku ognia, jako my, a żywo zostało?
27 Idźże ty, a wysłuchaj wszystkiego, co będzie mówił
Pan, Bóg nasz; ty zaś powiesz nam wszystko, co do
ciebie mówić będzie Pan, Bóg nasz, a my słuchać
i czynić to będziemy. 28 A usłyszawszy Pan głos
słów waszych, gdyście mówili do mnie, rzekł mi Pan:
Słyszałem głos słów ludu tego, które mówili do ciebie;
dobrze wszystko mówili, co mówili. 29 Kto by im to dał,
żeby serce ich było takie, aby się mnie bali, i strzegli
wszystkich przykazań moich po wszystkie dni, aby się
im dobrze działo i synom ich na wieki. 30 Idźże, a rzecz
im: Wróćcie się do namiotów waszych. 31 A ty tu zostań
przy mnie, i opowiem tobie wszystkie przykazania, i
ustawy, i sądy, których ich nauczać będziesz, aby je
czynili w ziemi, którą Ja im dawam, aby ją posiedli. 32
Przetoż strzeżcie, abyście czynili, jako wam rozkazał
Pan, Bóg wasz, nie uchylając się na prawo ani na lewo.
33 Wszelką też drogą, którą wam przykazał Pan, Bóg
wasz, chodzić będziecie, abyście żyli, i dobrze się wam
działo, i żebyście przedłużyli dni swoje na ziemi, którą
posiądziecie.

6 A teć są przykazania, ustawy i sądy, które rozkazał
Pan, Bóg wasz, abym was nauczył, żebyście je
czynili w ziemi, do której idziecie, abyście ją posiedli;
2 Żebyś się bał Pana, Boga twego, przestrzegając
wszystkich ustaw jego i przykazań jego, które ja
przykazuję tobie, ty i syn twój, i syn syna twego, po
wszystkie dni żywota swego, aby się przedłużyły dni
twoje. 3 A tak słuchaj Izraelu, i strzeż, abyś tak czynił,
iżby się tobie dobrze działo, i żebyście się rozmnożyli
bardzo (jako obiecał Pan, Bóg ojców twoich, tobie),
w ziemi opływającej mlekiem i miodem. 4 Słuchajże
Izraelu: Pan, Bóg nasz, Pan jeden jest. 5 Będziesz
tedy miłował Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca
twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej siły
twojej; 6 A będą te słowa, które ja dziś rozkazuję tobie,
w sercu twojem; 7 I będziesz je często przypominał
synom twoim, i rozmawiał o nich siedząc w domu

twym, i będąc w drodze, i kładąc się i wstawając. 8 I
przywiążesz je za znak na rękach twoich, i będą jako
naczelniki między oczyma twemi. 9 Napiszesz je też na
podwojach domu twego, i na bramach twoich. 10 A gdy
cię wprowadzi Pan, Bóg twój, do ziemi, o którą przysiągł
ojcom twoim Abrahamowi, Izaakowi, i Jakóbowi, że ją
tobie da, miasta wielkie i dobre, którycheś nie budował;
11 Przytem domy pełne dóbr wszelakich, którycheś nie
naprzątał, i studnie wykopane, którycheś nie kopał,
winnice i oliwnice, którycheś nie sadził, a będziesz
jadł, i najesz się: 12 Strzeżże się, abyś nie zapomniał
Pana, który cię wywiódł z ziemi Egipskiej, z domu
niewoli. 13 Pana, Boga twego, bać się będziesz, jemu
służyć, a przez imię jego przysięgać. 14 Nie udacie
się za bogami obcymi, za bogami narodów, które są
około was. 15 (Albowiem Bóg zawisny w miłości Pan,
Bóg twój, w pośrodku ciebie), by się snać gniew nie
zapalił Pana, Boga twego, przeciw tobie, a wytraciłby
cię z oblicza ziemi. 16 Nie będziecie kusić Pana, Boga
waszego, jakoście go kusili w Massa. 17 Przestrzegać
będziecie z pilnością przykazań Pana, Boga waszego,
i świadectw jego i ustaw jego, któreć przykazał. 18
A czyń to, co jest prawego i dobrego przed oczyma
Pańskiemi, abyć się dobrze działo, abyś wszedłszy
posiadł tę wyborną ziemię, o którą przysiągł Pan ojcom
twoim: 19 Żeby wygnał wszystkie nieprzyjacioły twoje
przed tobą, jako mówił Pan. 20 A gdyby cię napotem
spytał syn twój, mówiąc: Cóż to za świadectwa, i
ustawy, i sądy, które wam przykazał Pan, Bóg nasz?
21 Tedy powiesz synowi twemu: Byliśmy niewolnikami
Faraonowymi w Egipcie, i wywiódł nas z Egiptu Pan w
ręce możnej. 22 I czynił Pan znaki, i cuda wielkie, i
szkodliwe w Egipcie nad Faraonem, i nad wszystkim
domem jego, przed oczyma naszemi. 23 A wywiódł
nas stamtąd, aby nas wprowadził, i dał nam tę ziemię,
o którą przysiągł ojcom naszym. 24 A tak rozkazał
nam Pan, abyśmy czynili wszystkie te ustawy, bojąc
się Pana, Boga naszego, żeby się nam dobrze działo
po wszystkie dni, aby nas przy żywocie zachował,
jako i dziś. 25 I będzie to sprawiedliwością naszą, gdy
będziemy strzedz i czynić te wszystkie przykazania
przed Panem, Bogiem naszym, jako nam przykazał.

7 Gdy cię wprowadzi Pan, Bóg twój, do ziemi,
do której wchodzisz, abyś ją posiadł i wytraci
narodów wiele przed twarzą twoją, Hetejczyka, i
Gergiezejczyka, i Amorejczyka, i Chananejczyka, i
Ferezejczyka, i Hewejczyka i Jebuzejczyka, siedem
narodów, większych, i możniejszych, niżliś ty; 2 A poda
je Pan, Bóg twój, tobie, iż je porazisz: tedy wytracisz
je do szczątku, nie będziesz brał z nimi przymierza,
ani się zlitujesz nad nimi; 3 Ani się spowinowacisz z
nimi: córki swej nie dasz synowi jego, i córki jego nie
weźmiesz synowi swemu; 4 Boby zwiodła syna twego,
żeby nie szedł za mną, a służyliby bogom cudzym; za
czem zapaliłby się gniew Pański przeciwko wam, a
wytraciłby was prędko. 5 Ale owszem to im uczyńcie:
Ołtarze ich poobalacie, a słupy ich pokruszycie, i
gaje ich poświęcone wyrąbicie, a ryte ich bałwany
ogniem popalicie: 6 Albowiemeś ty lud święty Panu,
Bogu twemu; ciebie obrał Pan, Bóg twój, abyś mu był
osobliwym ludem ze wszystkich narodów, które są na
ziemi. 7 Nie przeto, że was więcej nad inne narody,
przyłączył się Pan do was, i obrał was, gdyż was było
najmniej ze wszystkich narodów; 8 Ale iż was umiłował
Pan, i strzedz chciał onej przysięgi, którą przysiągł
ojcom waszym, wywiódł was Pan ręką możną, i wykupił
was z domu niewoli, z ręki Faraona, króla Egipskiego.
9 A tak wiedz, że Pan, Bóg twój, jest Bóg, Bóg
wierny, chowający przymierze, i miłosierdzie tym, którzy
go miłują i strzegą przykazań jego, do tysięcznego
pokolenia; 10 A oddający tym, którzy go mają w
nienawiści, każdemu w twarz jego, aby go wytracił; nie
omieszka temu, który go ma w nienawiści, w twarz
jego odda mu. 11 Przetoż przestrzegaj przykazania, i
ustaw, i sądów, które ja dziś rozkazuję tobie, abyś je
czynił. 12 I stanie się, że jeźli słuchać sądów tych, a
przestrzegać, i czynić je będziecie, tedy też dotrzyma
Pan, Bóg twój, tobie przymierza, i miłosierdzia, które
poprzysiągł ojcom twoim. 13 I umiłuje cię; i ubłogosławi
cię i rozmnoży cię; bo pobłogosławi owocowi żywota
twego, i owocowi ziemi twojej, zbożu twojemu, i winu
twojemu, i oliwie twojej, płodowi krów twoich, i trzodom
owiec twoich w ziemi, o którą przysiągł ojcom twoim, że
ją da tobie. 14 Błogosławionym będziesz nad wszystkie
narody; nie będzie u ciebie niepłodny, i niepłodna,
ani między bydłem twojem. 15 Oddali też Pan od
ciebie każdą niemoc, i wszelkie choroby egipskie złe, o
których wiesz; nie dopuści ich na cię, ale je przepuści
na wszystkie, którzy cię nienawidzą. 16 I wytracisz
wszystkie narody, które Pan, Bóg twój, poda tobie;
nie sfolguje im oko twoje, ani będziesz chwalił bogów
ich; boćby to było sidłem. 17 Jeźlibyś rzekł w sercu
swem: Większe są te narody niźli ja, jakoż je będę
mógł wygnać? 18 Nie bój się ich; ale pilnie pamiętaj na
to, co uczynił Pan, Bóg twój, Faraonowi, i wszystkim
Egipczanom; 19 Na one kuszenia wielkie, które widziały
oczy twoje, i na znaki, na cuda, i na rękę możną, i
na ramię wyciągnione, którem cię wywiódł Pan, Bóg
twój; takci uczyni Pan, Bóg twój, wszystkim narodom,
których się ty twarzy boisz. 20 Nad to pośle Pan, Bóg
twój, na nie sierszenie, aż wygubi ostatki ich, i te, którzy
by się pokryli przed tobą. 21 Nie lękajże się twarzy
ich, albowiem Pan, Bóg twój, jest w pośrodku ciebie,
Bóg wielki i straszny. 22 I wyniszczy Pan, Bóg twój,
narody one przed tobą, po lekku i po trosze; 23 Nie

będziesz ich mógł wytracić prędko, by się snać nie
namnożyło przeciw tobie bestyi polnych. 24 I poda
je tobie Pan, Bóg twój, i zetrze je starciem wielkiem,
aż będą wyniszczeni. A poda króle ich w ręce twoje,
i wygubisz imię ich pod niebem; nie ostoi się żaden
przed tobą, aż je wytracisz. 25 Obrazy ryte bogów
ich popalisz ogniem; nie będziesz pożądał srebra, ani
złota, które jest na nich, abyś je miał sobie brać, byś
się snać nie usidlił w niem, ponieważ to obrzydliwość
jest Panu, Bogu twemu. 26 Nie wnośże obrzydliwości
w dom twój, abyś się nie stał przeklęstwem, jako i
ona; wielce się nią brzydzić będziesz, i bardzo ją sobie
obmierzysz, ponieważ przeklęstwem jest.

8 Wszystkie przykazania, które ja dziś przykazuję
tobie, chować i czynić będziecie, abyście żyli,
rozmnożeni byli, i weszli, a osiedli tę ziemię, o którą
przysiągł Pan ojcom waszym. 2 Miejże w pamięci
wszystkę drogę, którą cię prowadził Pan, Bóg twój,
przez te czterdzieści lat po puszczy, aby cię trapił,
i doświadczył, aby wiadomo było, co jest w sercu
twojem, jeźlibyś przestrzegał przykazań jego, czyli nie.
3 Przetoż dręczył cię, i głodem ci dokuczał; potem
karmił cię manną, którejś nie znał, ani jej też znali
ojcowie twoi, aby cię nauczył, iż nie samym chlebem
żyje człowiek, ale tem wszystkiem, co pochodzi z ust
Pańskich, żyć będzie człowiek. 4 Szata twoja nie
wiotszała na tobie, i noga twoja nie napuchła przez
te czterdzieści lat. 5 Poznajże tedy w sercu swem,
że jako ćwiczy człowiek syna swego, tak Pan, Bóg
twój, ćwiczy ciebie. 6 A przestrzegaj przykazań Pana,
Boga twego, abyś chodził drogami jego, i bał się go.
7 Albowiem Pan, Bóg twój, prowadzi cię do ziemi tej
dobrej, do ziemi, gdzie są potoki wód, źródła i przepaści
wynikające po dolinach i po górach; 8 Do ziemi obfitej
w pszenicę, i w jęczmień, i w wino, i w figi, i w jabłka
granatowe; do ziemi hojnej w oliwę i w miód; 9 Do
ziemi, w której bez niedostatku jeść będziesz chleb,
a na żadnej rzeczy schodzić ci nie będzie; do ziemi,
której kamienie są żelazo, a z jej gór miedź kopać
będziesz. 10 Gdy będziesz jadł, a najesz się, będziesz
chwalił Pana, Boga twego, za ziemię wyborną, którą dał
tobie. 11 Strzeżże się, byś snać nie zapomniał Pana,
Boga twego, a nie zaniedbał przykazań jego, i sądów
jego, i ustaw jego, które ja dziś rozkazuję tobie; 12
By snać, gdy jeść będziesz do sytości, i piękne domy
pobudujesz, a mieszkać w nich będziesz; 13 I gdyć się
wołów i owiec namnoży, srebra także i złota będziesz
miał dosyć, i wszystko, co będziesz miał, rozmnoży
się: 14 Nie podniosło się serce twoje, i zapomniałbyś
Pana, Boga twego, który cię wywiódł z ziemi Egipskiej
z domu niewoli; 15 Który cię przeprowadził przez tę
puszczą wielką i straszną, gdzie były węże jadowite,
i niedźwiadki; i przez ziemię suchą, gdzie nie masz
wody, i wywiódł ci wodę ze skały twardej; 16 Który cię
karmił manną na puszczy, której nie znali ojcowie twoi,
aby cię trapił, i doświadczał cię, abyć na ostatek dobrze
uczynił. 17 Ani mów w sercu swem: Moc moja, i siła
ręki mojej nabawiła mię tych dóbr; 18 Ale pamiętaj
na Pana, Boga twego; bo on dodawa tobie mocy ku
nabywaniu bogactw, aby potwierdził przymierza swego,
które poprzysiągł ojcom twoim, jako to okazuje dzień
dzisiejszy. 19 Ale jeźliż cale zapomnisz Pana, Boga
twego, a pójdziesz za bogami obcymi, i będziesz im
służył, i kłaniał się im, oświadczam się przeciwko wam
dziś, że koniecznie zginiecie. 20 Jako narody, które Pan
wytraca przed wami, tak zaginiecie dla tego, iżeście
posłusznymi nie byli głosu Pana, Boga waszego.

9 Słuchaj Izraelu! ty przejdziesz dziś Jordan, abyś
wszedłszy posiadł narody większe, i możniejsze,
niżeś ty, miasta wielkie, i wymurowane aż pod niebo; 2
Lud wielki i wysokiego wzrostu syny Enakowe, które ty
znasz, i o którycheś słyszał, gdy mówiono: Któż się
ostoi przed syny Enakowymi? 3 Przetoż wiedz dzisiaj,
że Pan, Bóg twój, który idzie przed tobą, jest ogień
trawiący: on je wytraci, i on je poniży przed tobą, że je
wypędzisz, a wygładzisz je prędko, jakoć to obiecał
Pan. 4 Nie mówże w sercu swem, gdy je wypędzi Pan,
Bóg twój, przed tobą, powiadając: Dla sprawiedliwości
mojej wprowadził mię Pan, abym posiadł tę ziemię; ale
dla niezbożności narodów onych Pan wygnał je przed
twarzą twoją. 5 Nie dla sprawiedliwości twojej, ani
dla prostości serca twego ty wnijdziesz, abyś posiadł
ziemię ich; ale dla niezbożności narodów tych Pan, Bóg
twój, wypędza ich przed twarzą twoją, i aby utwierdził
Pan słowo, które przysiągł ojcom twoim Abrahamowi,
Izaakowi, i Jakóbowi. 6 Wiedzże tedy, że nie dla
sprawiedliwości twojej, Pan, Bóg twój, daje tobie tę
wyborną ziemię, abyś ją posiadł, gdyżeś ty lud twardego
karku. 7 Pamiętaj, a nie zapominaj, żeś do gniewu
pobudzał Pana, Boga twego, na puszczy; od onego
dnia, jakoś wyszedł z ziemi Egipskiej, ażeście przyszli
na to miejsce, odpornymiście byli Panu. 8 Także i
przy górze Horeb pobudziliście do gniewu Pana, i
rozgniewał się Pan na was, aby was wygładził. 9 Gdym
wstąpił na górę, abym wziął tablice kamienne, tablice
przymierza, które uczynił Pan z wami, i trwałem na
górze czterdzieści dni, i czterdzieści nocy, chleba nie
jedząc, ani wody pijąc: 10 Tedy mi dał Pan dwie tablice
kamienne, napisane palcem Bożym, na których te
wszystkie słowa były, które mówił Pan do was na górze
z pośrodku ognia, w dzień zgromadzenia waszego. 11
A gdy wyszło czterdzieści dni, i czterdzieści nocy, dał mi
Pan one dwie tablice kamienne, tablice przymierza; 12 I
rzekł Pan do mnie: Wstań, znijdź stąd rychło; albowiem

się popsował lud twój, któryś wywiódł z Egiptu; odstąpili
prędko z drogi, którąm im rozkazał, i uczynili sobie litego
bałwana. 13 I rzekł Pan do mnie, mówiąc: Widziałem
ten lud, a oto, lud twardego karku jest. 14 Puść mię a
wytracę je, i wygładzę imię ich pod niebem, a ciebie
uczynię w naród możniejszy, i większy niźli ten. 15
Tedym się obrócił, i zstąpiłem z góry, (a góra ona
pałała ogniem), dwie tablice przymierza niosąc w obu
rękach moich. 16 A gdym ujrzał, iżeście zgrzeszyli
przeciw Panu, Bogu waszemu, uczyniwszy sobie cielca
litego i odstąpiliście byli prędko z drogi, którą wam
rozkazał Pan: 17 Tedy wziąwszy ja one dwie tablice,
porzuciłem je z obu rąk moich, a stłukłem je przed
oczyma waszemi. 18 Potem upadłem przed Panem
jako i pierwej, przez czterdzieści dni i czterdzieści nocy,
chlebam nie jadł, i wodym nie pił dla waszych wszystkich
grzechów, któremiście zgrzeszyli, czyniąc złość przed
oczyma Pańskiemi, i draźniąc go. 19 Bom się bał
onej popędliwości i gniewu, którym się był zapalił Pan
przeciwko wam, aby was wytracił; i wysłuchał mię Pan i
tym razem. 20 Na Aarona też rozgniewał się był Pan
bardzo, chcąc go zatracić; tedym się też za Aaronem
modlił tegoż czasu. 21 A grzech wasz, któryście byli
uczynili, to jest cielca, porwałem, i spaliłem go ogniem,
i skruszyłem go, tłukąc dobrze, aż się w proch obrócił,
i wrzuciłem proch jego w potok, który płynął z onej
góry. 22 Potem w Tabera i w Massa, w Kibrot Hataawa
pobudziliście do gniewu Pana. 23 A gdy was Pan
wysłał z Kades Barne, mówiąc: Idźcie, a posiądźcie tę
ziemię, którąm wam dał, odporniście byli słowu Pana,
Boga waszego, aniście mu wierzyli, aniście usłuchali
głosu jego, 24 Owa odporniście byli Panu od dnia tego,
jakom was poznał. 25 Dla tego upadłszy przed Panem,
czterdzieści dni i czterdzieści nocy leżałem; bo już był
Pan rzekł, że was wytracić miał. 26 I modliłem się Panu,
i rzekłem: Panie Boże, nie zatracajże ludu twego, i
dziedzictwa twego, któreś odkupił wielmożnością twoją,
któreś wywiódł z Egiptu ręką możną. 27 Wspomnij na
służebniki twoje, Abrahama, Izaaka, i Jakóba; nie patrz
na zatwardziałość ludu tego, i na niezbożność jego,
ani na grzech jego, 28 By snać nie rzekli obywatele
ziemi tej, z którejś nas wywiódł: Przeto że nie mógł Pan
wprowadzić ich do ziemi, którą im obiecał, albo iż je miał
w nienawiści, wywiódł je, aby je pobił na puszczy. 29
Albowiem oni są ludem twoim, i dziedzictwem twojem,
któreś wywiódł w mocy twojej wielkiej, i w ramieniu
twojem wyciągnionem.

10 Na on czas rzekł Pan do mnie: Wyciesz sobie
dwie tablice kamienne, podobne pierwszym, i
wstąp do mnie na górę; uczyń też sobie skrzynię
drzewianą. 2 A napiszę na tablicach onych słowa,
które były na tablicach pierwszych, któreś stłukł, a
włożysz je do skrzyni. 3 Uczyniłem tedy skrzynię z
drzewa syttym, i wyciosałem dwie tablice kamienne,
podobne pierwszym, i wstąpiłem na górę, mając dwie
tablice w rękach swych. 4 I napisał Pan na onych
tablicach, tak jako był pierwej napisał, dziesięć słów,
które mówił Pan do was na górze z pośrodku ognia
w dzień zgromadzenia onego; i dał mi je Pan. 5 A
obróciwszy się zstąpiłem z góry, i włożyłem one tablice
do skrzyni, którąm był uczynił, i były tam, jako mi
rozkazał Pan. 6 Tedy synowie Izraelscy ruszyli się
od Beerot synów Jahakonowych ku Mesera, gdzie
umarł Aaron, i tamże jest pogrzebiony; a odprawował
urząd kapłański Eleazar, syn jego, na miejscu jego. 7
Stamtąd się ruszyli do Gadgad, a z Gadgad do Jotbata,
do ziemi ciekących wód. 8 Onegoż czasu odłączył
Pan pokolenie Lewi do noszenia skrzyni przymierza
Pańskiego, a iżby stawali przed obliczem Pańskiem do
usługi jemu, i żeby błogosławili w i mieniu jego aż do
dnia dzisiejszego. 9 Dla tego nie miało pokolenie Lewi
działu, ani dziedzictwa między bracią swoją; albowiem
Pan jest dziedzictwem jego, jako mu powiedział Pan,
Bóg twój. 10 A jam trwał na górze, jako i przedtem,
czterdzieści dni i czterdzieści nocy, i wysłuchał mię Pan
i onego razu, że cię nie chciał Pan wytracić. 11 Potem
rzekł Pan do mnie: wstań, idź wprzód przed ludem tym,
że wnijdą, a posiędą ziemię, o którąm przysiągł ojcom
ich, że im ją dam. 12 A teraz, Izraelu, czegoż Pan, Bóg
twój, żąda od ciebie? jedno abyś się bał Pana, Boga
twego, a chodził we wszystkich drogach jego; abyś go
miłował i służył Panu, Bogu twemu, ze wszystkiego
serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej. 13 Strzegąc
przykazań Pańskich i ustaw jego, które ja dziś rozkazuję
tobie, abyć się dobrze działo. 14 Oto Pana, Boga twego,
są niebiosa, i niebiosa niebios, ziemia i wszystko co na
niej. 15 Wszakże tylko w ojcach twoich upodobało się
Panu, że je umiłował, i obrał nasienie ich po nich, to jest,
was, ze wszystkich narodów, jako się to dziś okazuje.
16 Przetoż obrzeżcie nieobrzezkę serca waszego, i
karku waszego nie zatwardzajcie więcej. 17 Albowiem
Pan, Bóg wasz, jest Bogiem bogów, i Panem panów,
Bóg wielki, możny, i straszny, który nie ma względu na
osoby, ani przyjmuje darów; 18 Który czyni sąd sierocie,
i wdowie, a miłuje przychodnia, dawając mu chleb i
odzienie. 19 Miłujcież tedy i wy przychodnia; boście
przychodniami byli w ziemi Egipskiej. 20 Pana, Boga
twego, będziesz się bał, jemu służył, przy nim trwał, i
przez imię jego przysięgał. 21 Onci jest chwałą twoją,
i on Bogiem twoim, który uczynił z tobą wielmożne,
i straszne rzeczy, które widziały oczy twoje. 22 W
siedmdziesiąt dusz zstąpili ojcowie twoi do Egiptu,
a teraz rozmnożył cię Pan, Bóg twój, jako gwiazdy
niebieskie, w mnóstwo.

11 Miłujże tedy Pana, Boga twego, i przestrzegaj
obrzędów jego, i ustaw jego, i sądów jego, i
przykazań jego, po wszystkie dni. **2** A poznajcie dziś(
bo nie mówię do synów waszych, którzy nie znali, ani
widzieli karania Pana, Boga waszego); wielmożność
jego, rękę jego mocną, i ramię jego wyciągnione; **3**
I cuda jego, i sprawy jego, które uczynił w pośród
Egiptu, Faraonowi, królowi Egipskiemu, i wszystkiej
ziemi jego; **4** I co uczynił wojsku Egipskiemu, koniom
jego, i wozom jego; który sprawił, że je okryły wody
morza czerwonego, gdy was gonili, i wytracił je Pan
aż do dnia tego; **5** Także co wam uczynił na puszczy,
ażeście przyszli na to miejsce; **6** I co uczynił Datanowi,
i Abironowi, synom Elijaba, syna Rubenowego, jako
otworzywszy ziemia usta swe, pożarła je, i domy
ich, i namioty ich, i wszystkę majętność, która była
przy nich, w pośrodku wszystkiego Izraela. **7** A oczy
wasze widziały wszystkie sprawy Pańskie wielkie,
które czynił. **8** Strzeżcież tedy każdego przykazania,
które ja przykazuję wam dziś, abyście się zmocnili, a
wszedłszy posiedli ziemię, do której idziecie, abyście ją
odziedziczyli; **9** A żebyście dni swoich przedłużyli na
ziemi, o którą przysiągł Pan ojcom waszym, że im ją da,
i nasieniu ich, ziemię opływającą mlekiem i miodem. **10**
Albowiem ziemia, do której ty idziesz, abyś ją posiadł,
nie jest jako ziemia Egipska, z którejście wyszli, w
której posiawszy nasienie twoje, pokrapiaćeś musiał z
pracą nóg twoich, jako ogród jarzyny. **11** Ale ziemia, do
której idziecie, abyście ją posiedli, ziemia jest mająca
góry i doliny, która dżdżem niebieskim odwilżana bywa:
12 Ziemia, o której Pan, Bóg twój, pieczą ma, i na którą
zawżdy oczy Pana, Boga twego, patrzą od początku
roku, i aż do skończenia jego. **13** A tak będziecieli
pilnie słuchali przykazań moich, które ja dziś przykazuję
wam, żebyście miłowali Pana, Boga waszego, i służyli
mu ze wszystkiego serca waszego, i ze wszystkiej
duszy waszej: **14** Tedy dam deszcz ziemi waszej czasu
swego, ranny i późny, i będziesz zbierał zboża twoje, i
wino twoje, i oliwę twoję. **15** Dam też trawę na polach
twoich, dla bydła twojego, i będziesz jadł, a najesz
się. **16** Strzeżcież się, by snać nie było zwiedzione
serce wasze, abyście odstąpiwszy nie służyli bogom
cudzym, i nie kłaniali się im; **17** Skąd by się zapalił
gniew Pański przeciwko wam, i zamknąłby nieba, i nie
byłoby dżdżu, aniby ziemia wydawała urodzaju swego,
i zginęlibyście prędko z ziemi tej wybornej, którą Pan
dawa wam. **18** Przetoż złóżcie te słowa moje do serca
waszego, i do umysłu waszego, a uwiążcie je na znak
na rękach waszych, i niech będą jako naczelniki między
oczyma waszemi. **19** A nauczajcie ich synów waszych,
rozmawiając o nich, gdy usiędziesz w domu twym, i
gdy będziesz w drodze, i gdy się układziesz, i gdy
wstaniesz. **20** Napiszesz je też na podwojach domu
twego, i na bramach twoich. **21** Aby się rozmnożyły
dni wasze, i dni synów waszych na ziemi, o którą
przysiągł Pan ojcom waszym, że ją im da, póki niebo
nad ziemią trwać będzie. **22** Bo jeźliż z pilnością strzedz
będziecie każdego przykazania tego, które ja wam
rozkazuję, abyście je czynili, żebyście miłowali Pana,
Boga waszego, i chodzili we wszystkich drogach jego,
trwając przy nim: **23** Tedyć wypędzi Pan one wszystkie
narody przed wami, i posiądziecie narody większe, i
możniejsze, niżeście wy sami. **24** Wszelkie miejsce, po
którem deptać będzie stopa nogi waszej, wasze będzie;
od puszczy i Libanu, od rzeki, rzeki Eufrates, aż do
morza ostatniego będzie granica wasza. **25** Nie ostoi
się żaden przed wami; lękanie wasze, i strach wasz
puści Pan, Bóg wasz, na oblicze wszystkiej ziemi, którą
będziecie deptać, jako wam powiedział. **26** Oto, ja dziś
wam przedkładam błogosławieństwo, i przeklęstwo; **27**
Błogosławieństwo, będziecieli posłuszni przykazaniu
Pana Boga waszego, które ja przykazuję wam dziś; **28** A
przeklęstwo, jeźli posłuszni nie będziecie przykazaniom
Pana Boga waszego, i ustąpicie z drogi, którą ja wam
dziś rozkazuję, udawając się za bogami obcymi, których
nie znacie, **29** A gdy cię wprowadzi Pan, Bóg twój,
do ziemi, do której idziesz, abyś ją posiadł, tedy dasz
błogosławieństwo to na górze Garyzym, a przeklęstwo
na górze Hebal. **30** Azaż nie są za Jordanem, za
drogą na zachód słońca, w ziemi Chananejczyków,
którzy w polach mieszkają, przeciwko Galgal, przy
równinie Morech? **31** Albowiem wy przejdziecie za
Jordan, abyście wszedłszy odziedziczyli tę ziemię,
którą wam dawa Pan, Bóg wasz, a posiądziecie ją i
mieszkać w niej będziecie. **32** Pilnujcież tedy, abyście
czynili wszystkie ustawy i sądy, które ja wam dziś
przedkładam.

12 Te są ustawy i sądy, których strzedz będziecie,
abyście je czynili w ziemi, którą dawa Pan,
Bóg ojców twoich, tobie, żebyście ją dziedzicznie
trzymali po wszystkie dni, w których żyć będziecie na
ziemi. **2** Zburzycie do szczętu wszystkie miejsca, na
których służyli narodowie, które wy posiądziecie, bogom
swoim, na górach wysokich, i na pagórkach, i pod
każdem drzewem zielonem. **3** I porozwalacie ołtarze
ich, i połamiecie słupy ich, gaje też ich poświęcone
spalicie ogniem, i bałwany bogów ich porąbiecie, a
wygładzicie imię ich z miejsca onego. **4** Nie uczynicie
tak Panu Bogu waszemu; **5** Ale miejsca, które obierze
Pan, Bóg wasz, ze wszystkich pokoleń waszych,
aby tam wystawił imię swoje, i mieszkał na niem,
będziecie szukać i do niego się schadzać. **6** Tamże
będziecie przynosić całopalenia wasze, i ofiary wasze,
i dziesięciny wasze, i ofiary rąk waszych, i śluby
wasze, i dobrowolne dary wasze, także pierworodztwa

krów waszych, i owiec waszych. 7 I tam będziecie
jeść przed Panem, Bogiem waszym; i będziecie się
weselić we wszystkiem, do czego ściągniecie ręce
wasze, wy i domy wasze, w których ci pobłogosławi
Pan, Bóg twój. 8 Nie będziecie czynić według tego
wszystkiego, jako my tu dziś czynimy, każdy, co mu się
zda dobrego w oczach jego; 9 Albowiemeście jeszcze
nie przyszli do odpocznienia, i do dziedzictwa, które
Pan, Bóg twój, dawa tobie. 10 Ale gdy przeszedłszy
za Jordan, mieszkać będziecie w ziemi, którą Pan,
Bóg wasz, dawa wam dziedzicznie osieść, i da wam
odpoczynek od wszystkich nieprzyjaciół waszych w
około, a mieszkać będziecie bezpiecznie: 11 Tedy na
miejsce, które obierze sobie Pan, Bóg wasz, aby tam
mieszkało imię jego, tam znosić będziecie wszystko, co
ja wam rozkazuję, całopalenia wasze, i ofiary wasze,
dziesięciny wasze, i ofiary rąk waszych, i wszystko, co
przedniego jest w ślubiech waszych, które ślubować
będziecie Panu; 12 I weselić się będziecie przed
Panem, Bogiem waszym, wy, i synowie wasi, i córki
wasze, i słudzy wasi, i służebnice wasze, i Lewita,
który jest w bramach waszych, ponieważ nie ma działu,
ani dziedzictwa z wami. 13 Strzeżże się, abyś nie
ofiarował całopalenia twego na każdem miejscu, gdzie
być się zdało: 14 Ale tylko na miejscu, które by obrał
Pan, w któremkolwiek pokoleniu twojem, tam ofiarować
będziesz całopalenia twoje, i tam czynić będziesz
wszystko, co ja rozkazuję tobie. 15 A wszakże, jeźli się
upodoba duszy twojej, zabijesz sobie, i będziesz jadł
mięso według błogosławieństwa Pana, Boga twego,
które da tobie we wszystkich bramach twoich; nieczysty
i czysty jeść je będzie, jako sarnę albo jelenia. 16 Krwi
tylko jeść nie będziecie, na ziemię wylejecie ją, jako
wodę. 17 Nie będziesz mógł jeść w bramach twoich
dziesięciny zboża twego, i wina twego, i oliwy twojej, i
pierworodztw krów twoich, i owiec twoich, i wszystkich
ślubów twych, które byś ślubował, i dobrowolnych
darów twoich, także i ofiary ręki twej. 18 Ale przed
Panem, Bogiem twoim, jeść je będziesz na miejscu,
które obierze Pan, Bóg twój, ty i syn twój, i córka
twoja, i sługa twój, i służebnica twoja, i Lewita, który
jest w bramach twoich; i będziesz się weselił przed
Panem, Bogiem twoim, we wszystkich rzeczach, do
których ściągniesz ręce twoje. 19 A strzeż się, abyś
snać nie opuszczał Lewity po wszystkie dni twoje w
ziemi twojej. 20 Gdy rozszerzy Pan, Bóg twój, granicę
twoję, jakoć powiedział, i rzekłbyś: Będę jadł mięso,
przeto że pożąda dusza twoja jeść mięsa; według
wszystkiej żądności duszy twojej będziesz jadł mięso.
21 A jeźliby dalekie było od ciebie miejsce, które obierze
Pan, Bóg twój, aby tam przebywało imię jego, tedy
zabijesz z wołów twoich, i z owiec twoich, któreć da
Pan, jakom ci rozkazał, i będziesz jadł w bramach
twoich według wszystkiej żądności duszy twojej. 22
Ale jako jedzą sarnę i jelenia, tak je jeść będziesz;
nieczysty i czysty zarówno jeść je będą. 23 Tylko bądź
statecznym, abyś krwi nie jadał, bo krew jest dusza;
przetoż nie będziesz jadł duszy z mięsem jej. 24 Nie
jedzże jej, na ziemię ją wylej jako wodę. 25 Nie jedz
jej, aby się dobrze działo tobie, i synom twoim po
tobie, gdybyś czynił, co dobrego jest przed oczyma
Pańskiemi. 26 Ale poświęcone rzeczy twoje, które
będziesz miał, i śluby twoje, weźmiesz i przyniesiesz
na miejsce, które obierze Pan; 27 I będziesz ofiarował
całopalenia twoje, mięso i krew, na ołtarzu Pana, Boga
twego; ale krew inszych ofiar twoich wylana będzie na
ołtarzu Pana, Boga twego: mięso jednak jeść będziesz.
28 Przestrzegajże, a słuchaj tych wszystkich słów, które
ja przykazuję tobie, aby dobrze było tobie, i synom
twoim po tobie, aż na wieki, gdy czynić będziesz to,
co dobrego i prawego jest przed oczyma Pana, Boga
twego. 29 Gdy wytraci Pan, Bóg twój, przed obliczem
twojem te narody, do których ty wnijdziesz, abyś je
posiadł, i opanował je, i mieszkał w ziemi ich. 30
Strzeżże się, abyś się nie usidlił, idąc za nimi, gdy
wytraceni będą przed twarzą twoją; ani się też pytaj
na bogi ich, mówiąc: Jako ci narodowie służyli bogom
swoim, tak i ja też uczynię. 31 Nie uczynisz tak Panu,
Bogu twemu; bo wszystko, czem się brzydzi Pan, i
czego nienawidzi, czynili bogom swoim; także też i
syny swoje, i córki swoje palili ogniem bogom swoim.
32 Cokolwiek ja wam rozkazuję, tego strzedz będziecie,
abyście czynili; nie przydasz nic do tego, ani też ujmiesz
z tego.

13 Gdyby powstał między wami prorok, albo sny
miewający, i ukazałciby znak, albo cud; 2 I stałby
się on znak albo cud, o którym ci powiedział, a rzekłby:
Pójdźmy za bogami obcymi, których ty nie znasz, a
służmy im: 3 Nie usłuchasz słów proroka tego, ani tego,
co sny miewa, gdyż was doświadcza Pan, Bóg wasz,
aby wiedział, jeśli wy miłujecie Pana, Boga waszego,
ze wszystkiego serca waszego, i ze wszystkiej duszy
waszej. 4 Pana, Boga waszego, naśladujcie, i onego
się bójcie, a przykazań jego strzegąc, i głosu jego
słuchając, służcie mu, i przy nim trwajcie. 5 Ale prorok
on, albo miewający sny, zabity będzie; bo to mówił,
czem by was odwiódł od Pana Boga waszego, (który
was wywiódł z ziemi Egipskiej, i odkupił cię z domu
niewoli), aby cię zraził z drogi, którą przykazał tobie
Pan, Bóg twój, żebyś nią chodził; a tak wykorzenisz
to złe z pośrodku siebie 6 Jeźliby cię też zwodził brat
twój, syn matki twojej albo syn twój, albo córka twoja,
albo żona łona twego, albo przyjaciel twój, który być był
miły, jako dusza twoja, potajemnie mówiąc: Pójdźmy,
a służmy bogom obcym, którycheś nie znał ty, ani

ojcowie twoi; 7 Z bogów tych narodów, które około
was są, którzy blisko są ciebie, albo daleko od ciebie,
od końca ziemi, i aż do końca ziemi: 8 Nie pozwolisz
mu, ani go usłuchasz, ani mu folgować będzie oko
twoje, ani się zmiłujesz nad nim, ani go utaisz; 9 Ale
koniecznie zabijesz go; ręka twoja najpierwsza nad
nim będzie, na zabicie jego, a ręka wszystkiego ludu
potem. 10 I ukamionujesz go aż na śmierć, ponieważ
chciał cię odwieść od Pana, Boga twego, który cię
wywiódł z ziemi Egipskiej, z domu niewoli; 11 Aby
wszystek Izrael usłyszawszy, bał się, a nie czynił więcej
nic podobnego rzeczy tej bardzo złej między wami.
12 A jeźlibyś usłyszał, żeby w któremkolwiek mieście
twojem, które Pan Bóg twój, dawa tobie ku mieszkaniu,
ktokolwiek rzekł: 13 Wyszli niektórzy ludzie przewrotni
z pośrodku ciebie, a podwiedli obywatele miasta swego
mówiąc: Pójdźmy, a służmy bogom obcym, których nie
znacie: 14 Tedy będziesz szukał i dochodził, a pilnie się
wywiadował; a jeźli to prawda, a rzecz pewna, że się
stała obrzydliwość taka między wami. 15 Koniecznie
wytracisz obywatele miasta onego ostrzem miecza,
zgładzisz je, i wszystko co w niem, i bydło jego pobijesz
ostrzem miecza. 16 A wszystkie łupy jego zbierzesz
w pośród ulicy jego, i spalisz ogniem jego miasto
i z onym wszystkim łupem do szczętu Panu, Bogu
twemu; i będzie mogiłą wieczną, a nie będzie budowane
więcej. 17 I nie zostanie w rękach twoich nic z onych
rzeczy przeklętych, aby się odwrócił Pan od gniewu
popędliwości swojej, a uczynił z tobą miłosierdzie, i
zmiłował się nad tobą, a rozmnożył cię, jako przysiągł
ojcom twoim. 18 Gdy słuchać będziesz głosu Pana,
Boga twego, zachowywując wszystkie przykazania
jego, które ja dziś przykazuję tobie, żebyś czynił, co
prawego jest przed oczyma Pana, Boga twego.

14 Synami jesteście Pana, Boga waszego: nie
będziecie się rzezać, ani czynić łysiny między
oczyma waszemi nad umarłym; 2 Albowiemeś ludem
świętym Panu, Bogu twemu, i obrał cię Pan, abyś mu
był za lud osobliwy ze wszystkich narodów, którzy
są na obliczu ziemi. 3 Nie będziesz jadał żadnej
obrzydliwości. 4 Teć są zwierzęta, które jeść będziecie:
Woły, owce, i kozy, 5 Jelenia, i sarnę, i bawołu, i
dzikiego kozła, i jednorożca, i łosia, i kózkę skalną. 6 I
wszelkie zwierzę, które ma rozdzielone kopyto, tak że
się na dwa kopyta dzieli stopa jego, i które przeżuwa
między zwierzęty, jeść je będziecie. 7 A wszakże z tych,
które przeżuwają, i które rozdzielone kopyta mają, jeść
nie będziecie, wielbłąda, i zająca, i królika; albowiem
chociaż te przeżuwają, ale kopyt rozdwojonych nie
mają; nieczyste wam będą. 8 Także świnia, choć ma
kopyto rozdwojone, ale iż nie przeżuwa, nieczysta wam
będzie; mięsa ich jeść nie będziecie, i ścierwu się ich
nie dotkniecie. 9 To zaś jeść będziecie ze wszystkich
rzeczy, które są w wodach; cokolwiek ma łuskę i skrzele,
jeść będziecie. 10 Ale wszystkiego, co nie ma skrzeli,
ani łuski, jeść nie będziecie, nieczyste wam będzie. 11
Wszystko ptastwo czyste jeść będziecie. 12 Te zasię
są, których jeść nie będziecie: Orła, i gryfa, i morskiego
orła. 13 I sokoła, i sępa, i kani wedle rodzaju jej. 14 Ani
żadnego kruka wedle rodzaju jego. 15 Ani strusia, ani
sowy, ani wodnej kani, ani krogulca według rodzaju
jego. 16 I raroga, i lelka, i łabędzia. 17 I pelikana, i
porfiryjona, i nurka. 18 Ani bociana ani sójki według
rodzaju ich, ani dudka ani nietoperza. 19 Wszelki też
płaz skrzydlasty nieczysty wam będzie, jeść go nie
będziecie. 20 Każdego ptaka czystego jeść będziecie.
21 Nie będziecie jeść żadnej zdechliny; przychodniowi,
który jest w bramach twoich, dasz to, a jeść to będzie,
albo sprzedasz cudzoziemcowi; boś ty lud święty Panu,
Bogu twemu, nie będziesz warzył koźlęcia w mleku
matki jego. 22 Ochotnie będziesz dawał dziesięciny ze
wszystkiego urodzaju nasienia twego, co się urodzi
na polu na każdy rok. 23 A będziesz pożywał przed
Panem, Bogiem twoim, na miejscu, które obierze, żeby
tam mieszkało imię jego, dziesięcin zboża twego, z wina
twego, i z oliwy twojej, i z pierworodztwa wołów twoich,
i z owiec twoich, abyś się uczył bać Pana, Boga twego,
po wszystkie dni. 24 A jeźliby daleka była droga na cię,
żebyś tego tam donieść nie mógł, przeto, że odległe
jest tobie ono miejsce, które by obrał Pan, Bóg twój, ku
mieszkaniu tam imieniowi swemu, gdyć błogosławić
będzie Pan, Bóg twój; 25 Tedy to spieniężysz, a mając
zawiązane pieniądze w rękach twoich, pójdziesz na
miejsce, które sobie obierze Pan, Bóg twój. 26 I za
one pieniądze nakupisz wszystkiego, co się upodoba
duszy twojej, wołów i owiec, i wina, i innego napoju
mocnego, i wszystkiego, czego by pożądała dusza
twoja, a będziesz tam jadł przed Panem, Bogiem twoim,
i będziesz się weselił, ty i dom twój. 27 A Lewity, który
mieszka w bramach twoich, nie opuścisz go, ponieważ
nie ma działu, ani dziedzictwa z tobą. 28 A po wyjściu
każdego trzeciego roku odłączysz wszystkie dziesięciny
urodzaju twego onegoż roku, i złożysz je w bramach
twoich. 29 Tedy przyjdzie Lewita, który nie ma działu i
dziedzictwa z tobą, i przychodzień, i sierota, i wdowa,
którzy są w bramach twoich, i będą jeść, i najedzą się,
abyć błogosławił Pan, Bóg twój, w każdej sprawie rąk
twoich, którą czynić będziesz.

15 Na początku każdego siódmego roku czynić
będziesz odpuszczenie. 2 A toć jest sposób
odpuszczania, żeby odpuścił każdy, który pożyczył z
ręki swej, to, czego pożyczył bliźniemu swemu; nie
będzie wyciągał długu od bliźniego swego, i od brata
swego, ponieważ obwołane jest odpuszczenie Pańskie.

3 Od obcego wyciągać dług możesz: ale cobyś miał u
brata twego, odpuści mu ręka twoja: 4 Dla tego, żeby
się nie stał między wami kto przez cię ubogim, ponieważ
hojnie błogosławić tobie będzie Pan w ziemi, którą Pan,
Bóg twój, dawa tobie w dziedzictwo, abyś ją posiadł.
5 Tylko żebyś słuchając posłuszny był głosowi Pana,
Boga twego, abyś strzegł, i czynił każde przykazanie to,
które ja przykazuję tobie dzisiaj, 6 Albowiem Pan, Bóg
twój, błogosławić cię będzie, jakoć obiecał; i będziesz
pożyczał wielu narodom, a sam u nikogo nie będziesz
pożyczał; i będziesz panował nad wielą narodów, a
one nad tobą panować nie będą. 7 Gdyby był u ciebie
ubogi ktokolwiek z braci twojej w któremkolwiek mieście
twojem, w ziemi twojej, którą Pan, Bóg twój, dawa
tobie, nie zatwardzaj serca swego, ani zawieraj ręki twej
przed bratem twoim ubogim; 8 Ale szczodrze otworzysz
mu rękę twoję, i ochotnie pożyczysz mu, ile będzie
potrzebował i czego by mu niedostawało. 9 Strzeż się,
aby nie była jaka niepobożność w sercu twojem, żebyś
miał rzec: Nadchodzi rok on siódmy, rok odpuszczenia,
i surowo byś się stawił bratu twemu ubogiemu, tak,
żebyś mu nie użyczył, a on by wołał przeciwko tobie
do Pana, i miałbyś grzech; 10 Ale ochotnie dawać
mu będziesz, i nie będzie niechętne serce twoje, gdy
mu dawać będziesz, albowiem dla tegoć pobłogosławi
Pan, Bóg twój, we wszystkich sprawach twoich, i do
czegokolwiek ściągniesz rękę twoję. 11 Boć się nie
przebierze ubogich w ziemi waszej; dla tegoć rozkazuję,
mówiąc: abyś szczodrze otwierał rękę twą bratu twemu,
i nędznemu twemu, i ubogiemu twemu w ziemi twojej.
12 Jeźliby się zaprzedał tobie brat twój, Żydowin albo
Żydówka, a służyłciby przez sześć lat, tedy siódmego
roku wypuścisz go wolno od siebie; 13 A gdy go
wolno puścisz od siebie, nie puścisz go próżnego. 14
Szczodrze go udarujesz z bydła twego, i z gumna
twego, i z prasy twojej; z tego, w czem ci pobłogosławił
Pan, Bóg twój, dasz mu. 15 I wspomnisz sobie, żeś
był niewolnikiem w ziemi Egipskiej, skąd cię wykupił
Pan, Bóg twój; dla tego ja to dziś tobie przykazuję. 16
Jeźliby też rzekł do ciebie: Nie pójdę od ciebie, przeto
iż cię umiłował, i dom twój, a iż się ma dobrze u ciebie:
17 Tedy wziąwszy szydło, przekolesz ucho jego na
drzwiach, i będzie sługą twoim na wieki; toż i służebnicy
swej uczynisz. 18 Niech to nie będzie przykro w oczach
twoich, że go puścisz wolno od siebie; bo dwojaką
zapłatę najemnika zasłużył u ciebie przez sześć lat; i
błogosławić będzie tobie Pan, Bóg twój, we wszystkiem,
co będziesz czynił. 19 Wszystkiego pierworodztwa,
które się urodzi z bydła twego, albo z trzody twojej,
samce, poświęcisz Panu, Bogu twemu; nie będziesz
robił pierworodnym krowy twojej, ani będziesz strzygł
pierworodnych owiec twoich. 20 Przed Panem, Bogiem
twoim, będziesz je jadł każdego roku, na miejscu, które
obierze Pan, ty i dom twój, 21 A jeźliby na niem była
wada, żeby chrome, albo ślepe, albo z jakąkolwiek
wadą złą było, nie będziesz go ofiarował Panu, Bogu
twemu. 22 W bramach twych jeść je będziesz, nieczysty
i czysty zarówno, jako sarnę i jako jelenia; 23 Tylko
krwi jego nie będziesz jadł; na ziemię wylejesz ją, jako
wodę.

16 Przestrzegaj miesiąca Abib, abyś weń obchodził
święto przejścia Panu, Bogu twemu, ponieważ
miesiąca Abiba wywiódł cię Pan, Bóg twój, z Egiptu w
nocy. 2 A będziesz ofiarował ofiarę świętą przejścia
Panu, Bogu twemu, z owiec i z wołów, na miejscu,
które obierze Pan, aby tam mieszkało imię jego. 3 Nie
będziesz z nimi jadł kwaszonego; przez siedem dni
jeść będziesz z nimi przaśniki, chleb utrapienia, (boś z
kwapieniem wyszedł z ziemi Egipskiej), abyś pamiętał
dzień wyjścia twego z ziemi Egipskiej po wszystkie dni
żywota twego. 4 A nie pokaże się u ciebie kwas we
wszystkich granicach twoich przez siedem dni, i nie
zostanie nic przez noc z mięsa, które byś ofiarował w
wieczór pierwszego dnia, aż do poranku. 5 Nie będziesz
mógł ofiarować ofiary święta przejścia w któremkolwiek
mieście twojem, z onych, które Pan, Bóg twój, dawa
tobie. 6 Ale na miejscu, które obierze Pan, Bóg twój,
aby tam mieszkało imię jego, ofiarować będziesz ofiarę
świętą przejścia w wieczór przy zajściu słońca, w ten
czas, któregoś wyszedł z Egiptu. 7 To upieczesz i
jeść będziesz na miejscu, które obierze Pan, Bóg
twój; potem wrócisz się rano, i pójdziesz do namiotów
swoich. 8 Przez sześć dni będziesz jadł przaśniki, ale
w dzień siódmy święto uroczyste będzie Pana, Boga
twego; nie będziesz czynił weń żadnej roboty. 9 Siedem
też tygodni odliczysz sobie; gdy zapuścisz sierp w
zboże twoje, poczniesz liczyć siedem tygodni. 10 A
potem będziesz obchodził święto tygodni Panu, Bogu
twemu; z dostatku ręki twej dobrowolnie dasz według
tego, jako cię ubłogosławił Pan, Bóg twój. 11 A będziesz
się weselił przed Panem, Bogiem twoim, ty i syn twój, i
córka twoja, i sługa twój, i służebnica twoja, i Lewita,
który jest w bramach twoich, i przychodzień, i sierota, i
wdowa, którzy będą w pośrodku ciebie, na miejscu,
które obierze Pan, Bóg twój, aby tam mieszkało imię
jego. 12 A będziesz wspominał, żeś był niewolnikiem w
Egipcie; przetoż strzedz i czynić będziesz te ustawy.
13 Przytem święto kuczek obchodzić będziesz przez
siedem dni, gdy zbierzesz pożytki z bojewiska twego,
i z prasy twojej. 14 I będziesz się weselił w święto
uroczyste twoje, ty, i syn twój, i córka twoja, i sługa
twój, i służebnica twoja, i Lewita, i przychodzień, i
sierota, i wdowa, którzy będą w bramach twoich. 15
Przez siedem dni będziesz obchodził święto uroczyste
Panu, Bogu twemu, na miejscu, które obierze Pan,

gdyć błogosławić będzie Pan, Bóg twój, we wszystkich
urodzajach twoich, i we wszelkiej pracy rąk twoich;
a tak będziesz wesół. 16 Trzy kroć do roku ukaże
się każdy mężczyzna twój przed Panem, Bogiem
twoim, na miejscu, które obierze, w święto przaśników,
i w święto tygodni, i w święto kuczek, a nie ukaże
się nikt przed Panem próżny. 17 Każdy ukaże się
z darem ręki swojej według błogosławieństwa Pana,
Boga twego, które on da tobie. 18 Sędzie i urzędniki
postanowisz sobie we wszystkich bramach twoich,
które Pan, Bóg twój, da tobie w każdem pokoleniu
twojem, aby sądzili lud sądem sprawiedliwym. 19 Nie
będziesz podwracał sądu, ani będziesz miał względu na
osobę, i daru brać nie będziesz; albowiem dar zaślepia
oczy mądrych, a podwraca słowa sprawiedliwych. 20
Sprawiedliwości, sprawiedliwości naśladować będziesz,
abyś żył, i posiadł ziemię, którą Pan, Bóg twój, dawa
tobie. 21 Nie sadź sobie gaju z żadnego drzewa przy
ołtarzu Pana, Boga twego, który sobie zbudujesz. 22
Ani sobie wystawiaj słupa, gdyż to ma w nienawiści
Pan, Bóg twój.

17 Nie będziesz ofiarował Panu, Bogu twemu, wołu,
ani bydlęcia, na którem by była skaza, albo
jakakolwiek wada, gdyż to jest obrzydliwością Panu,
Bogu twemu. 2 Jeźliby się znalazł między wami w
któremkolwiek mieście twem, które Pan, Bóg twój, dawa
tobie, mąż albo niewiasta, któryby się czego złego
dopuścił przed oczyma Pana, Boga twego, przestępując
przymierze jego, 3 A poszedłszy, służyłby obcym
bogom, i kłaniałby się im, albo słońcu, albo miesiącowi,
albo wszystkim zastępom niebieskim, czegom nie
przykazał; 4 I oznajmionoć by to, a usłyszawszy,
wywiadowałbyś się pilno, a oto, byłaby prawda, i rzecz
pewna, że się stała ta obrzydliwość w Izraelu: 5
Tedy wywiedziesz onego męża, albo onę niewiastę,
którzy uczynili tę złą rzecz, do bram twoich, męża
onego, albo niewiastę, i ukamionujesz je, a pomrą.
6 W uściech dwóch świadków, albo trzech świadków
zabity będzie, kto umrzeć ma; niech nie umiera na
słowo świadka jednego. 7 Ręka świadków będzie na
nim najpierwsza, na zabicie jego, a ręka wszystkiego
ludu potem; a tak odejmiesz złe z pośrodku siebie. 8
Byłoliby też co trudnego przy sądzie, między krwią a
krwią, między sprawą a sprawą, i między raną a raną, i
około poswarków w bramach twoich, tedy wstaniesz, a
pójdziesz na miejsce, które obierze Pan, Bóg twój. 9 I
przyjdziesz do kapłanów Lewitów, i do sędziego, który
będzie na on czas, i będziesz ich pytał, a oznajmiąć,
jako to osądzić masz. 10 I uczynisz według tego,
jakoć powiedzą z miejsca tego, które obrał Pan, i
postąpisz sobie według wszystkiego, jako cię nauczą.
11 Według słów zakonu, którego cię nauczą, i według
sądu, któryć powiedzą, sprawować się będziesz; nie
ustąpisz od słowa, któreć powiedzą, ani na prawo ani
na lewo. 12 A jeźliby kto uczynił to z hardości, żeby
nie chciał usłuchać kapłana tam postanowionego ku
służbie przed Panem, Bogiem twoim, albo sędziego,
niech umrze on mąż; i odejmiesz to złe z Izraela,
13 Aby wszystek lud usłyszawszy bał się, a więcej
hardzie sobie nie poczynał. 14 Gdy wnijdziesz do
ziemi, którą Pan, Bóg twój, dawa tobie, a opanujesz
ją, i będziesz mieszkał w niej, i rzeczesz: Postanowię
nad sobą króla, jako i wszystkie narody okoliczne: 15
Tego tylko postanowisz nad sobą króla, którego obierze
Pan, Bóg twój; z pośrodku braci twej postanowisz nad
sobą króla; nie będziesz mógł przełożyć nad sobą
cudzoziemca, któryby nie był bratem twoim. 16 Tylko
niech nie chowa wiele koni, ani nawraca ludu do Egiptu,
aby wiele koni nabył, ponieważ wam Pan rzekł: Nie
wracajcie się zaś tą drogą więcej. 17 Nie będzie też
miał wiele żon, aby się nie odwróciło serce jego; srebra
też i złota niech nazbyt wiele nie nabywa. 18 A gdy
usiędzie na stolicy królestwa swego, przepisze sobie
ten powtórzony zakon w księgi od kapłanów Lewitów.
19 A będzie go miał przy sobie a będzie go czytał po
wszystkie dni żywota swego, aby się uczył bać Pana,
Boga swego, i przestrzegał wszystkich słów zakonu
tego, i ustaw tych, a czynił je; 20 Aby się nie wynosiło
serce jego nad bracią jego, i żeby się nie unosiło od
tego przykazania na prawo, ani na lewo, aby długo żył
na królestwie swojem, on i synowie jego w pośrodku
Izraela.

18 Nie będą mieli kapłani Lewitowie, i wszystko
pokolenie Lewi, działu, ani dziedzictwa z innym
Izraelem: ogniste ofiary Pańskie i dziedzictwo jego jeść
będą. 2 A dziedzictwa nie będą mieli między bracią
swoją; Pan jest dziedzictwem ich, jako im powiedział.
3 A toć będzie prawo należące kapłanom od ludu,
od ofiarujących ofiarę, bądź wołu, bądź owcę; tedy
oddadzą kapłanowi łopatkę, i czeluści i kałdun. 4
Pierwociny zboża twego, wina twego, i oliwy twojej,
także pierwociny wełny z owiec twoich oddasz mu.
5 Albowiem obrał go Pan, Bóg twój, ze wszystkich
pokoleń twoich, aby stał ku usłudze w imieniu Pańskiem,
on i synowie jego, po wszystkie dni. 6 A gdyby
przyszedł Lewita z któregokolwiek miasta twego, z
całego Izraela, gdzie przemieszkiwa, a przyszedłby z
całej chęci duszy swej na miejsce, które sobie obrał
Pan: 7 Tedy służyć będzie w imieniu Pana, Boga
swego, jako wszyscy bracia jego Lewitowie, którzy
tam stoją przed oblicznością Pańską. 8 Część równą
z drugimi jeść będą, oprócz tego, co im należało z
dóbr ojców ich. 9 Gdy tedy wnijdziesz do ziemi, którą
dawa Pan, Bóg twój, tobie, nie ucz się czynić według

obrzydliwości tych narodów. 10 Niech się między wami
nie znajduje, któryby przewodził syna swego, albo
córkę swoję przez ogień; także wieszczek, guślarz, i
wróżek, i czarownik. 11 I czarnoksiężnik, i ten, który ma
sprawę z duchy złymi, i praktykarz, i wywiadujący się
czego od umarłych. 12 Albowiem jest obrzydliwością
Panu każdy, któryby to czynił; bo dla tych obrzydliwości
Pan, Bóg twój, wyrzuca te narody przed tobą. 13
Doskonałym będziesz przed Panem, Bogiem twoim. 14
Albowiem narodowie ci, które ty opanujesz, wieszczków
i guślarzy słuchają; ale tobie nie dopuszcza tego Pan,
Bóg twój. 15 Proroka z pośrodku ciebie, z braci twej,
jakom ja jest, wzbudzi tobie Pan, Bóg twój; onego
słuchać będziecie; 16 Według tego wszystkiego, jakoś
żądał od Pana, Boga twego, na górze Horeb, w dzień
zgromadzenia, mówiąc: Niech więcej nie słucham głosu
Pana, Boga mego, i na ogień ten wielki niech nie patrzę
więcej, bym nie umarł. 17 Przetoż rzekł Pan do mnie:
Dobrze mówili, co mówili. 18 Proroka im wzbudzę z
pośrodku braci ich, jakoś ty jest, i włożę słowa moje w
usta jego, i opowiadać im będzie wszystko, cokolwiek
mu rozkażę. 19 I stanie się, że ktobykolwiek nie był
posłuszny słowom moim, które on mówić będzie w
imię moje, Ja tego szukać będę na nim. 20 Wszakże
prorok, któryby sobie hardzie począł, mówiąc słowo
w imieniu mojem, któregom mu mówić nie rozkazał
i któryby mówił w imię bogów obcych, niech umrze
prorok takowy. 21 A jeźlibyś rzekł w sercu swem: Jakoż
rozeznamy to słowo, którego nie mówił Pan? 22 Jeźliby
co mówił on prorok w imię Pańskie, a nie stałoby się to,
ani wypełniło, onoć to jest słowo, którego nie mówił
Pan; z hardości to mówił prorok on, nie bójże się go.

19 Gdy wytraci Pan, Bóg twój, narody, których ziemię
Pan, Bóg twój, dawa tobie, a posiędziesz ją,
i mieszkać będziesz w miastach ich, i w domach
ich: 2 Trzy miasta odłączysz sobie w pośród ziemi
twojej, którą Pan, Bóg twój dawa tobie w osiadłość; 3
Wyprostujesz sobie drogę, i rozdzielisz na trzy części
granice ziemi twojej, którąć w dziedzictwo poda Pan,
Bóg twój, żeby tam uciekał każdy mężobójca. 4 A toć
będzie prawo mężobójcy, który tam uciecze, aby żyw
został, gdyby zabił bliźniego swego z nieobaczenia, a
nie miałby go przedtem w nienawiści; 5 Jako gdyby kto
szedł z bliźnim swym do lasu drwa rąbać, a zaniósłby
się ręką swą z siekierą, aby uciął drzewo, a spadłaby
siekiera z toporzyska, i trafiłaby bliźniego jego, żeby
umarł, ten uciecze do jednego z tych miast, aby żyw
został; 6 By snać nie gonił powinny zabitego mężobójcę
onego, gdyby się rozpaliło serce jego, a dogoniwszy
go na dalekiej drodze, nie zabił go, choćby nie był
winien śmierci, ponieważ go nie miał w nienawiści
przedtem. 7 Przetoż ja przykazuję tobie, mówiąc: Trzy
miasta odłączysz sobie; 8 A gdy rozszerzy Pan, Bóg
twój, granice twoje, jako przysiągł ojcom twoim, i dać
wszystkę ziemię, którą zaślubił dać ojcom twoim: 9
Jeźliże będziesz strzegł wszystkich tych przykazań, i
czynił je, które ja dziś rozkazuję tobie, żebyś miłował
Pana, Boga twego, i chdził drogami jego po wszystkie
dni, tedy przydasz sobie jeszcze trzy miasta do onych
trzech miast. 10 Aby nie była wylewana krew niewinna
w pośrodku ziemi twojej, którą Pan, Bóg twój, dawa
tobie w dziedzictwo, aby nie została na tobie krew. 11
Ale jeźliby kto mając w nienawiści bliźniego swego,
a zasadziwszy się nań, powstałby przeciw jemu, i
uderzyłby go śmiertelnie, ażby umarł, a uciekł do
jednego z tych miast: 12 Tedy poślą starsi miasta onego,
i porwą go stamtąd, i wydadzą go w ręce powinnemu
zabitego, i umrze. 13 Nie sfolguje mu oko twoje; ale
odejmiesz krew niewinną z Izraela, abyć się dobrze
działo. 14 Nie będziesz przenosił granicy bliźniego
twego, którą założyli przodkowie w dziedzictwie twojem,
które osiędziesz w ziemi, którą Pan, Bóg twój dawa
tobie w osiadłość. 15 Nie powstanie świadek jeden
przeciwko człowiekowi w jakiejkolwiek nieprawości,
albo w jakimkolwiek grzechu ze wszystkich grzechów,
któremi by kto zgrzeszył; w uściech dwóch świadków,
albo w uściech trzech świadków stanie każde słowo.
16 Jeźliby powstał świadek kłamliwy przeciw komu,
świadcząc przeciw niemu, że odstąpił od Boga: 17
Tedy staną oni dwaj mężowie, którzy mają spór, przed
Panem, przed kapłany, i przed sędziami, którzy będą
na ten czas. 18 I będą się pilnie wywiadowali sędziowie;
a obaczali, że świadek on jest świadkiem fałszywym,
kłamstwo powiadając na brata swego, 19 Uczynicie
mu, jako on myślił uczynić bratu swemu; i odejmiesz
złe z pośrodku siebie; 20 Aby drudzy usłyszawszy to,
ulękli się, i nie dopuszczali się więcej takowej złości
czynić w pośród ciebie. 21 A nie sfolguje oko twoje;
gardło za gardło, oko za oko, ząb za ząb, ręka za rękę,
noga za nogę będzie.

20 Gdy się ruszysz na wojnę przeciw nieprzyjaciołom
twoim, a obaczysz konie, i wozy, i lud większy nad
cię, nie bój się ich; bo Pan, Bóg twój, z tobą jest, który
cię wywiódł z ziemi Egipskiej. 2 A gdy się przybliżać
będziecie ku potykaniu, wystąpi kapłan, i przemówi
do ludu. 3 A rzecze do nich: Słuchaj Izraelu, wy dziś
staczacie bitwę z nieprzyjacioły waszymi; niechajże nie
słabieje serce wasze, nie bójcie się i nie trwożcie sobą,
ani się ich lękajcie; 4 Albowiem Pan, Bóg wasz, idzie z
wami, aby walczył za was z nieprzyjacioły waszymi, a
iżby was wybawił. 5 Także mówić będą hetmani do
ludu, i rzeką: Jeźliż kto jest, co zbudował dom nowy, a
w nim nie począł mieszkać, niech idzie, a wróci się
do domu swego, by snać nie zginął w bitwie, a kto

inny począłby w nim mieszkać. 6 Albo jeźli kto jest, co
nasadził winnicę, a nie używał owocu z niej, niech idzie,
a wróci się do domu swego, by snać nie zginął w bitwie,
a kto inny używałby z niej. 7 Albo jeźli kto jest, co ma
poślubioną żonę, a jeszcze jej nie pojął, niech idzie, a
wróci się do domu swego, by snać nie zginął w bitwie,
a kto inny nie pojął jej. 8 Nadto hetmani mówić będą do
ludu, i rzeką: Jeźli kto jest bojaźliwy, a lękliwego serca,
niech idzie, a wróci się do domu swego, aby nie psował
serca braci swej, jako jest zepsowane serce jego. 9 A
gdy przestaną hetmani mówić do ludu, tedy postawią
rotmistrze wojsk przed ludem. 10 Gdy przyciągniesz
do jakiego miasta, abyś go dobywał, poczęstujesz je
pokojem. 11 A jeźliże pokój ofiarowany przyjmie, i
otworzyć bramy, tedy wszystek lud znaleziony w niem
będzie hołdował i służył. 12 Ale jeźli nie uczyni pokoju
z tobą, lecz podniesie przeciw tobie wojnę, oblężesz
je. 13 A gdy je da Pan, Bóg twój, w rękę twoję, tedy
zabijesz w niem każdego mężczyznę ostrzem miecza.
14 Tylko niewiasty, i dziatki, i bydła, i wszystko, co
będzie w mieście, wszystek łup jego obrócisz sobie w
korzyść, i będziesz jadł łupy nieprzyjaciół twoich, które
da Pan, Bóg twój, tobie. 15 Tak uczynisz wszystkim
miastom, daleko odległym od ciebie, które nie są z
miast tych narodów. 16 Ale z miast narodów tych,
które Pan, Bóg twój, podawa tobie w dziedzictwo,
żadnej duszy żywić nie będziesz. 17 Lecz do szczętu
wytracisz je, Hetejczyka, Amorejczyka, Chananejczyka,
i Ferezejczyka, Hewejczyka, i Jebuzejczyka, jakoć
rozkazał Pan, Bóg twój; 18 Przeto żeby nie uczyli
was czynić według wszystkich obrzydliwości swoich,
które czynili bogom swym, i zgrzeszylibyście przeciw
Panu, Bogu waszemu. 19 Gdy oblężesz jakie miasto, a
przez wiele dni dobywać go będziesz, abyś je wziął,
nie psuj drzewa jego, wycinając je siekierą, bo z niego
jeść będziesz; przetoż go nie wycinaj, (bo azaż są
ludźmi drzewa polne?) abyś ich używał do oblężenia.
20 Tylko drzewa, które obaczysz, że owocu nie rodzą,
te psować będziesz i wycinać: i budować będziesz
baszty przeciwko onemu miastu, które z tobą walczy,
póki go nie opanujesz.

21 Jeźliby znaleziony był zabity w ziemi, którą Pan,
Bóg twój, dawa tobie, abyś ją posiadł, leżący
na polu, a nie wiedziano by, kto go zabił: 2 Tedy
wynijdą starsi twoi, i sędziowie twoi, i rozmierzą ziemię
aż do miast, które są w około onego zabitego. 3 A
które by miasto bliższe było onego zabitego, tedy
wezmą starsi miasta onego jałowicę z stada, którą
jeszcze nie robiono, a która nie ciągnęła w jarzmie;
4 I zawiodą starsi tego miasta onę jałowicę w dolinę
kamienistą, gdzie nigdy nie orano, ani siano, i utną
tam szyję jałowicy w onej dolinie. 5 Zatem przyjdą
kapłani, synowie Lewiego; bo je obrał Pan, Bóg twój,
aby mu służyli, i żeby błogosławili w imieniu Pańskiem,
a według uznania ich kończyć się ma każdy spór, i
każda rana. 6 Także wszyscy starsi miasta onego, które
jest najbliższe zabitego, umyją ręce swoje nad jałowicą
ściętą w dolinie; 7 I oświadczą się, mówiąc: Ręce
nasze nie wylały tej krwi, ani oczy nasze na to patrzały.
8 Oczyść lud twój Izraelski, któryś odkupił, Panie, a
nie poczytaj krwi niewinnej w pośrodku ludu twego
Izraelskiego. Tedy oczyszczeni będą od onej krwi, 9
A ty odejmiesz krew niewinną z pośrodku siebie, gdy
uczynisz, co prawego jest przed oczyma Pańskiemi. 10
Gdy też wynijdziesz na wojnę przeciw nieprzyjaciołom
twoim, a podać je Pan, Bóg twój, w ręce twoje, i
nabierzesz z nich więźniów; 11 A obaczysz między
więźniami niewiastę nadobną, której rozmiłowawszy się,
wziąłbyś ją sobie za żonę: 12 Tedy ją wprowadzisz do
domu swego; i ogoli głowę swoję, i obrzeże paznogcie
swoje; 13 A złożywszy z siebie szatę, w której jest
pojmana, zostanie w domu twym, a płakać będzie ojca
swego, i matki swojej przez cały miesiąc: a potem
wnijdziesz do niej, i będziesz mężem jej, a ona będzie
tobie za żonę. 14 A jeźlibyć się potem nie podobała,
tedy ją wolno puścisz, a żadną miarą nie sprzedasz jej
za pieniądze, ani nią kupczyć będziesz, ponieważeś
ją zelżył. 15 Gdyby też kto miał dwie żony, jednę
miłą, a drugą omierzłą, i narodziłyby mu synów, miła i
omierzła, a byłby syn pierworodny omierzłej; 16 Tedy
gdy stanowić będzie za dziedzice syny swoje, dóbr
swoich: nie będzie mógł dać pierworodztwa synowi
miłej przed synem pierworodnym onej omierzłej; 17 Ale
pirworodztwo synowi omierzłej przyzna, dawszy mu
dwojaką część wszystkiego, co ma; ponieważ on jest
początkiem siły jego, jego jest prawo pierworodztwa.
18 Jeźliby kto miał syna swawolnego, i krnąbrnego,
któryby nie słuchał głosu ojca swego, i głosu matki
swojej, a będąc strofowany, nie usłuchałby ich: 19 Tedy
go wezmą ojciec jego i matka jego, i przywiodą go do
starszych miasta swego, i do bramy sądowej miejsca
onego, 20 I rzeką do starszych miasta onego: Ten
nasz syn jest swawolny i krnąbrny, nieposłuszny głosu
naszemu, żarłok jest i pijanica; 21 Tedy ukamionują go
wszyscy ludzie miasta onego, i umrze; a tak odejmiesz
złe z pośrodku siebie, co gdy wszystek Izrael usłyszy,
bać się będą. 22 A gdyby kto popełnił grzech godny
śmierci, a byłby skazany na śmierć, a obwiesiłbyś go
na drzewie, 23 Nie zostanie przez noc trup jego na
drzewie, ale koniecznie pochowasz go tegoż dnia; bo
przeklęstwem Bożem jest ten, co wisi. Przetoż nie
będziesz plugawił ziemi twojej, którą Pan, Bóg twój,
dawa tobie w dziedzictwo.

22 Jeźlibyś ujrzał wołu brata twego, albo owcę
jego obłąkaną, nie mijajże ich, ale je koniecznie
odprowadź do brata twego. 2 Choćciby nie był blisko
brat twój, anibyś go znał, przecię zapędzisz je do
domu swego, i będzie przy tobie, ażby tego szukał brat
twój, i wrócisz mu je. 3 Toż uczynisz osłowi jego; toż
też uczynisz szacie jego; toż też uczynisz wszelakiej
rzeczy zgubionej brata twego, która by mu zginęła,
jeźlibyś ją znalazł, nie mijajże jej. 4 Jeźlibyś ujrzał osła
brata twego, albo wołu jego, że upadł na drodze, nie
mijajże ich, ale go zaraz z nim podnieś. 5 Niech nie
bierze niewiasta na się szat męskich, ani niech się
nie obłóczy mąż w szatę niewieścią; albowiem jest
obrzydliwością Panu, Bogu twemu, kto by to czynił.
6 Gdybyś trafił gniazdo ptasze przed sobą w drodze,
na jakiemkolwiek drzewie, albo na ziemi, a w niem
ptaszęta albo jajka, a matka by siedziała na ptaszętach
albo na jajkach, nie bierzże macierzy z dziećmi; 7
Ale wolno puściwszy matkę, dzieci weźmiesz sobie,
abyć się dobrze działo, i żebyś przedłużył dni twoich 8
Gdy też zbudujesz dom nowy, tedy uczynisz blanki po
kraju dachu twego, abyś nie przywiódł krwi na dom
twój, gdyby kto spadł z niego. 9 Nie posiewaj winnicy
twojej, różnem nasieniem, byś snać nie splugawił
pożytku nasienia, któreś siał, i urodzaju winnicy. 10 Nie
będziesz orał wołem i osłem pospołu. 11 Nie obleczesz
szaty utkanej z wełny i ze lnu pospołu. 12 Poczynisz
sobie sznurki na czterech rogach szaty twojej, którą
się odziewać będziesz. 13 Gdyby kto pojął żonę, a
wszedłszy do niej, miałby ją w nienawiści; 14 A dałby
przyczynę, aby mówiono o niej, i wprowadziłby na nię
złą sławę, mówiąc; Pojąłem tę żonę, a wszedłszy do
niej, nie znalazłem jej panną: 15 Tedy weźmie ojciec
dzieweczki, i matka jej, i przyniosą znaki panieństwa
dzieweczki onej do starszych miasta onego do bramy;
16 I rzecze ojciec onej dzieweczki do starszych: Córkę
swoję dałem mężowi temu za żonę; a on ją ma w
nienawiści; 17 A oto sam dał przyczynę, aby mówiono
o niej, powiadając: Nie znalazłem przy córce twojej
panieństwa: ale oto są znaki panieństwa córki mojej.
Tedy rozwiną ono prześcieradło przed starszymi miasta
onego. 18 A wziąwszy starsi miasta onego męża skarzą
go. 19 I wezmą z niego winę sto srebrników, które
oddadzą ojcu onej dzieweczki, przeto, że puścił złą
sławę o pannie Izraelskiej, i będzie ją miał za żonę, i nie
będzie jej mógł opuścić po wszystkie dni swoje. 20 Ale
byłoliby prawdziwe to obwinienie jej, a nie znalazłyby
się znaki panieństwa przy onej dzieweczce; 21 Tedy
wywiodą onę dzieweczkę przed drzwi domu ojca jej, i
ukamionują ją ludzie miasta onego, i umrze: bo uczyniła
hańbę w Izraelu, popełniwszy nierząd w domu ojca
swego; tak odejmiesz złe z pośród siebie. 22 Jeźliby kto
znalezion był, obcujący z niewiastą, mającą męża, tedy
niech umrą oboje, mąż, który obcował z cudzą żoną, i
ona niewiasta; tak odejmiesz złe z Izraela. 23 Byłaliby
dzieweczka panna poślubiona mężowi, a trafiłby ją kto
w mieście, i obcowałby z nią; 24 Tedy wywiódłszy ono
oboje przed bramę miasta, ukamionujecie je, i umrą;
dzieweczkę przeto, iż nie wołała w mieście, a męża
przeto, iż zelżył żonę bliźniego swego: tak odejmiesz
złe z pośrodku siebie. 25 A jeźliby na polu trafił mąż
dzieweczkę poślubioną a porwawszy ją, zgwałciłby ją,
tedy umrze mąż, który obcował z nią, sam tylko. 26
Ale dzieweczce nic nie uczynisz; dzieweczka nie jest
winna śmierci; bo jako gdyby kto powstawszy przeciwko
bliźniemu swemu, zamordował go, taka to sprawa. 27
Ponieważ ją na polu trafił, a gdy wołała dzieweczka
poślubiona, nie był, kto by ją ratował. 28 Gdyby też
kto, trafiwszy dzieweczkę pannę, która nie jest za mąż
zmówioną, porwał ją, i leżałby z nią, a zastano by je: 29
Tedy da on mąż, który obcował z nią, ojcu dzieweczki
pięćdziesiąt srebrników, i będzie mu za żonę, przeto
że ją zelżył, ani jej będzie mógł opuścić po wszystkie
dni swoje. 30 Nie pojmie nikt żony ojca swego, i nie
odkryje podołka ojca swego.

23 Nie wnijdzie wypukły, ani trzebieniec do
zgromadzenia Pańskiego. 2 Ani wnijdzie
niepoczciwego łoża syn do zgromadzenia Pańskiego, i
dziesiąte pokolenie jego nie wnijdzie do zgromadzenia
Pańskiego. 3 Nie wnijdzie też Ammonita, i Moabczyk
do zgromadzenia Pańskiego, ani dziesiąte pokolenie
ich nie wnijdzie do zgromadzenia Pańskiego, aż na
wieki; 4 Dla tego, że wam nie zabieżeli z chlebem, ani
z wodą w drodze, gdyście szli z Egiptu, a że najęli
za zapłatę przeciw tobie Balaama, syna Beorowego,
z Pethor Mesopotamii Syryjskiej, aby cię przeklinał.
5 Acz nie chciał Pan, Bóg twój, wysłuchać Balaama,
ale obrócił Pan, Bóg twój, tobie jego przekleństwo w
błogosławieństwo; bo cię umiłował Pan, Bóg twój. 6
Nie szukaj pokoju ich, ani dobrego ich, po wszystkie
dni twoje na wieki. 7 Nie będziesz się brzydził
Idumejczykiem, bo bratem twoim jest; nie będziesz
się brzydził Egipczykiem, boś był przychodniem w
ziemi jego. 8 Synowie, którzy się im zrodzą w trzeciem
pokoleniu, wnijdą do zgromadzenia Pańskiego. 9 Gdy
się ruszysz z wojskiem naprzeciwko nieprzyjaciołom
twoim, strzeż się od wszelkiej złej rzeczy. 10 Jeźliby
był między wami kto, coby był nieczystym z przygody
nocnej, wynijdzie za obóz, a nie wróci się do niego.
11 A ku wieczorowi omyje się wodą, a po zajściu
słońca wnijdzie do obozu. 12 Będziecie też mieli
miejsce za obozem, gdzie będziecie wychodzili na
potrzebę przyrodzoną; 13 I będziesz miał rydlik między
naczyniem swojem; a gdybyś chciał usiąść dla potrzeby,
wykopiesz nim dołek, a obróciwszy się, zagrzebiesz

plugastwo twoje. 14 Albowiem Pan, Bóg twój, chodzi
w pośrodku obozu twego, aby cię wyrwał, i podał ci
nieprzyjacioły twoje; przetoż niech będzie obóz twój
święty, aby nie widział przy tobie sprosności jakiej,
dla której by się odwrócił od ciebie. 15 Nie wydasz
sługi panu jego, któryby się uciekł do ciebie od pana
swego. 16 Z tobą będzie mieszkał w pośrodku ciebie,
na miejscu, które sobie obierze w jednem z miast
twoich, gdzieby mu się podobało; nie uczynisz mu
gwałtu. 17 Nie będzie nierządnica z córek Izraelskich,
ani będzie nierządnik z synów Izraelskich. 18 Nie wnoś
zapłaty nierządnicy, ani zapłaty psa w dom Pana, Boga
twego, za jakikolwiek ślub; bo obrzydliwością u Pana,
Boga twego, jest to oboje. 19 Nie dasz na lichwę bratu
twemu, ani pieniędzy, ani żywności, ani jakiejkolwiek
rzeczy, którą dawają na lichwę. 20 Cudzoziemcowi na
lichwę dawać możesz; ale bratu twemu na lichwę nie
dasz, abyć błogosławił Pan, Bóg twój, w każdej sprawie,
do której ściągniesz rękę twoję w ziemi, do której
wnijdziesz, abyś ją posiadł. 21 Jeźlibyś ślubował ślub
Panu, Bogu twemu, nie omieszkiwajże oddawać go; bo
koniecznie upomni się go Pan, Bóg twój, od ciebie, a
będzie na tobie grzech. 22 A jeźli nie będziesz ślubował,
nie będzie na tobie grzechu. 23 To co wynijdzie z ust
twoich, wypełnisz, i uczynisz, jakoś ślubował Panu,
Bogu twemu, dobrowolnie, coś wymówił usty twemi.
24 Gdy wnijdziesz do winnicy bliźniego twego, jedz
jagody, ileć się podoba, aż do sytości; ale do naczynia
twego nie bierz. 25 Także gdy wnijdziesz między zboże
bliźniego twego, tedy narwiesz kłosów ręką twą; ale
sierpa nie zapuszczaj w zboże bliźniego twego.

24 Gdyby pojął kto żonę, a stałby się jej małżonkiem,
a przydałoby się, żeby nie znalazła łaski w oczach
jego, przeto, że znalazł przy niej co sprośnego, tedy
jej napisze list rozwodny i da w rękę jej, a puści ją
z domu swego. 2 A gdyby wyszła z domu jego, a
odszedłszy szłaby za drugiego męża; 3 A mając ją w
nienawiści on mąż drugi, napisałby jej list rozwodny,
i dałby w rękę jej i puściłby ją z domu swego; albo
jeźliby też umarł on mąż drugi, który ją był pojął sobie
za żonę: 4 Nie będzie mógł mąż jej pierwszy, który ją
był opuścił, znowu jej pojąć, aby mu była żoną, gdyż
jest splugawiona; albowiem obrzydliwością to jest przed
obliczem Pańskiem. Przetoż nie dopuszczaj grzeszyć
ziemi, którą Pan, Bóg twój, dawa tobie w dziedzictwo.
5 Gdyby się kto świeżo ożenił, nie wynijdzie na wojnę,
ani nań włożona będzie jaka praca; wolen będzie
w domu swym przez cały rok weseląc się z żoną
swoją, którą pojął. 6 Nikt nie weźmie w zastawie
zwierzchniego i spodniego kamienia młyńskiego; bo
takowy jakoby duszę brał w zastawie. 7 Jeźliby kto
był znalezion, coby ukradł człowieka z braci swej,
synów Izraelskich, a handlowałby nim, i sprzedał go,
tedy umrze on złodziej, i odejmiesz złe z pośrodku
siebie. 8 Strzeż się zarazy trądu, a przestrzegaj pilnie,
żebyś czynił wszystko, czego was nauczą kapłani
Lewitowie; jakom im rozkazał, przestrzegać tego, i
czynić to będziecie. 9 Pamiętaj co uczynił Pan, Bóg
twój, Maryi w drodze, gdyście wyszli z Egiptu. 10
Gdy pożyczysz czego bliźniemu twemu, nie wchodźże
do domu jego, abyś wziął co w zastawie od niego.
11 Ale na dworze zostaniesz, a człowiek, któremuś
pożyczył, wyniesie do ciebie zastaw przed dom. 12
A jeźliby on człowiek był ubogi, nie układziesz się z
zastawem jego. 13 Bez omieszkania wrócisz mu on
zastaw, gdy słońce zajdzie, żeby leżał na odzieniu
swem, i błogosławił ci; a będzieć to sprawiedliwością
przed Panem, Bogiem twoim. 14 Nie uczynisz krzywdy
najemnikowi ubogiemu, i potrzebnemu z braci twojej,
albo z cudzoziemców twoich, którzy są w ziemi twej, w
bramach twoich. 15 Tegoż dnia dasz mu zapłatę jego
przed zajściem słońca, albowiem ubogi jest, a z tego
żywi duszę swoję; żeby nie wołał przeciwko tobie do
Pana, a zostałby na tobie grzech. 16 Nie umrą ojcowie
za syny, a synowie nie umrą za ojce; każdy za grzech
swój umrze. 17 Nie wywrócisz sądu przychodniowi,
ani sierocie, ani weźmiesz w zastawie szaty wdowy;
18 Ale pamiętaj, żeś niewolnikiem był w Egipcie, a
iż cię wybawił Pan, Bóg twój, stamtąd; dla tegoż ja
przykazuję tobie, abyś to czynił. 19 Gdybyś żął zboże
twoje na roli twojej, a zapamiętałbyś snopa na polu,
nie wracaj się, abyś go wziął; przychodniowi, sieroci, i
wdowie to będzie, abyć błogosławił Pan, Bóg twój, w
każdej sprawie rąk twoich. 20 Gdy będziesz obierał
oliwki twoje, nie oglądajże się na każdą gałązkę za
sobą; przychodniowi, sierocie, i wdowie to będzie. 21
Gdy będziesz obierał winnicę twoję, nie zbierajże gron
pozostałych za tobą; przychodniowi, sierocie, i wdowie
to będzie. 22 A pamiętaj, iżeś był niewolnikiem w ziemi
Egipskiej; przetoż ja tobie przykazuję, abyś to czynił.

25 Jeźliby się spór wszczął między stronami,
a przyszliby do sądu, aby je sądzono: tedy
usprawiedliwią sprawiedliwego, a niezbożnego osądzą
za niezbożnego. 2 A jeźli godzien będzie bicia
niepobożny, tedy każe go położyć sędzia, i każe go
bić przed sobą według miary nieprawości jego, pod
liczbą. 3 Czterdzieści kroć uderzy go; więcej nie przyda,
by snać, jeźliby mu nad to zadano więcej plag, nie
znikczemniał brat twój przed oczyma twemi. 4 Nie
zawiążesz gęby wołowi młócącemu. 5 Gdyby mieszkali
bracia pospołu, a zszedłby jeden z nich, nie mając syna,
nie pójdzie żona onego zmarłego za męża obcego,
brat jego wnijdzie do niej, a pojmie ją sobie za żonę,
a prawem powinowactwa przyłączy ją sobie. 6 A

pierworodny syn, którego by porodziła, nazwany będzie
imieniem brata jego zmarłego, aby nie było wygładzone
imię jego z Izraela. 7 A jeźliby nie chciał on mąż pojąć
bratowej swojej, tedy pójdzie bratowa jego do bramy
przed starsze, i rzecze: Nie chce brat męża mego
wzbudzić bratu swemu imienia w Izraelu, i nie chce mię
prawem powinowactwa sobie przyłączyć. 8 Tedy go
przyzowią starsi miasta onego, i będą mówić z nim; a
stanąwszy, jeźli rzecze: Nie chcę jej pojąć, 9 Przystąpi
bratowa jego do niego przed oczyma starszych, a
zzuje trzewik jego z nogi jego, i plunie na twarz jego, a
odpowiadając rzecze: Tak się stanie mężowi, któryby
nie budował domu brata swego. 10 I nazywać będą imię
jego w Izraela: Dom wyzutego. 11 Gdyby się powadzili z
sobą dwaj jacy mężowie, a przybieżałaby żona jednego,
aby wyrwała męża swego z ręki onego, co go bije, a
ściągnąwszy rękę swą, uchwyciłaby go za łono jego,
12 Utniesz jej rękę, i nie zlituje się nad nią oko twoje. 13
Nie będziesz miał w worku twoim różnych gwichtów,
większego i mniejszego. 14 Nie będziesz też miał w
domu twoim dwojakiego korca, większego i mniejszego.
15 Wagę słuszną i sprawiedliwą mieć będziesz; także
korzec słuszny i sprawiedliwy mieć będziesz, aby się
przedłużyły dni twoje na ziemi, którą Pan, Bóg twój,
dawa tobie. 16 Albowiem obrzydliwością jest Panu,
Bogu twemu, każdy, który to czyni, wszelki czyniący
nieprawość. 17 Pomnij na to, coć uczynił Amalek w
drodze, kiedyście szli z Egiptu; 18 Jakoć zabieżał
drogę, a pobił ostatnie wojska twego, wszystkie mdłe,
idące za tobą, gdyś ty był utrudzony i spracowany, a nie
bał się Boga. 19 Przetoż, gdyć da odpocznienie Pan,
Bóg twój, od wszystkich nieprzyjaciół twoich w około, w
ziemi, którą Pan, Bóg twój dawa tobie w dziedzictwo,
abyś ją posiadł, wygładzisz pamiątkę Amalekowę pod
niebem. Nie zapominajże tego.

26 Gdy wnijdziesz do ziemi, którą Pan, Bóg twój,
dawa tobie w dziedzictwo, a osiędziesz ją, i
mieszkać w niej będziesz: 2 Tedy weźmiesz pierwociny
ze wszystkich owoców ziemi, które ofiarować będziesz z
ziemi twojej, którą Pan, Bóg twój, dawa tobie, i włożysz
je w kosz, a pójdziesz na miejsce, które by obrał Pan,
Bóg twój, aby tam mieszkało imię jego. 3 A przyszedłszy
do kapłana, który na ten czas będzie, rzeczesz do
niego: Wyznawam dziś Panu, Bogu twemu, żem wszedł
do ziemi, o którą przysiągł Pan ojcom naszym, że ją
nam dać miał. 4 Tedy wziąwszy kapłan kosz z ręki
twojej, postawi go przed ołtarzem Pana, Boga twego. 5
Tamże odpowiesz, i rzeczesz przed obliczem Pana,
Boga twego: Ojciec mój był ubogi Syryjczyk, i zstąpił do
Egiptu a pielgrzymował tam w maluczkim poczcie, i stał
się tam w naród wielki, możny, i obfity. 6 A gdy się z
nami źle obchodzili Egipczanie, trapiąc nas, i kładąc na
nas niewolą ciężką, 7 Tedyśmy wołali do Pana, Boga
ojców naszych, i wysłuchał Pan głos nasz, a wejrzał na
utrapienie nasze, i na pracę naszę, i na ucisk nasz; 8 I
wywiódł nas Pan z Egiptu ręką możną, i ramieniem
wyciągnionem, i w strachu wielkim, i w znakach, i w
cudach; 9 I przyprowadził nas na to miejsce, a podał
nam tę ziemię, ziemię opływającą mlekiem i miodem.
10 A teraz oto przyniosłem pierwociny z owoców ziemi,
którąś mi dał, o Panie! i zostawisz ono przed Panem,
Bogiem twoim, i pokłonisz się przed Panem, Bogiem
twoim; 11 I będziesz się weselił ze wszystkich dóbr,
któreć dał Pan, Bóg twój, i domowi twemu, ty i Lewita,
i przychodzień, który jest w pośrodku ciebie. 12 A
gdy z pełna oddasz dziesięcinę wszystkich dziesięcin
urodzajów twoich roku trzeciego, który jest rokiem
dziesięcin, a dasz Lewicie, przychodniowi, sierocie,
i wdowie, i będą jedli w bramach twoich, i najedzą
się; 13 Tedy rzeczesz przed obliczem Pana, Boga
twego: Wyniosłem co jest poświęcone z domu swego, i
dałem też z tego Lewicie, i przychodniowi, sierocie i
wdowie, według wszelkiego przykazania twego, któreś
mi przykazał; nie przestąpiłem przykazania twego,
anim go zapominał; 14 Nie jadłem w smętku moim
z niego, anim odjął z niego na pospolite używanie,
anim też dał z niego na pogrzeb; byłem posłuszny
głosowi Pana, Boga mego, uczyniłem wszystko, coś mi
przykazał. 15 Spojrzyjże z mieszkania świętego twojego
z nieba, a błogosław ludowi twemu Izraelskiemu i
ziemi, którąś nam dał, jakoś przysiągł ojcom naszym,
ziemi opływającej mlekiem i miodem. 16 Dziś Pan, Bóg
twój, rozkazuje tobie, abyś zachował te ustawy i sądy;
przestrzegajże tedy, a czyń je ze wszystkiego serca
twego, i ze wszystkiej duszy twojej. 17 Przy Panuś się
dziś opowiedział, abyć był za Boga, i żebyś chodził
drogami jego, i strzegł ustaw jego, i przykazań jego, i
sądów jego, i żebyś posłuszny był głosowi jego. 18
Pan się też dziś opowiedział przy tobie, abyś mu był
za lud osobliwy, jako mówił do ciebie, i żebyś strzegł
wszystkich przykazań jego; 19 I żeby cię wywyższył nad
wszystkie narody, które uczynił w chwale i w sławie, i
w zacności, a żebyś był ludem świętym Panu, Bogu
twemu, jako mówił.

27 Tedy przykazał Mojżesz i starsi Izraelscy ludowi,
mówiąc: Strzeżcie wszelkiego przykazania, które
ja wam dziś przykazuję. 2 I stanie się, że którego
dnia przejdziecie przez Jordan do ziemi, którąć Pan,
Bóg twój, dawa, wystawisz sobie kamienie wielkie, i
potynkujesz je wapnem; 3 I napiszesz na nich wszystkie
słowa zakonu tego, skoro przejdziesz, abyś wszedł
do ziemi, którą Pan, Bóg twój, dawa tobie, do ziemi
opływającej mlekiem i miodem, jakoć obiecał Pan,
Bóg ojców twoich. 4 Gdy tedy przejdziecie przez

Jordan, wystawicie te kamienie, o których ja wam dziś
rozkazuję, na górze Hebal, i potynkujesz je wapnem.
5 Tamże zbudujesz ołtarz Panu, Bogu twemu, ołtarz
z kamienia; nie będziesz ich ciosał żelazem. 6 Z
kamienia całego zbudujesz ołtarz Pana, Boga swego, i
ofiarować będziesz na nim całopalenia Panu, Bogu
twemu. 7 Także ofiarować będziesz ofiary spokojne, i
będziesz tam jadł, a będziesz się weselił przed obliczem
Pana, Boga twego; 8 I napiszesz na onych kamieniach
wszystkie słowa zakonu tego znacznie i jaśnie. 9
I rzekł Mojżesz i kapłani Lewitowie do wszystkiego
Izraela mówiąc: Pilnuj a słuchaj, Izraelu! dziś stałeś
się ludem Pana, Boga twego. 10 Przetoż będziesz
posłusznym głosowi Pana, Boga twego, a będziesz
czynił przykazania jego, i ustawy jego, które ja dziś
przykazuję tobie. 11 Tedy przykazał Mojżesz ludowi dnia
onego, mówiąc: 12 Ci staną, aby błogosławili ludowi
na górze Garyzym, gdy przejdziecie przez Jordan:
Symeon, i Lewi, i Juda, i Isaschar, i Józef, i Benjamin.
13 Ci zaś staną ku przeklinaniu na górze Hebal: Ruben,
Gad, i Aser, i Zabulon, Dan, i Neftali. 14 I oświadczą
się Lewitowie, a mówić będą do wszystkich mężów
Izraelskich głosem wyniosłym: 15 Przeklęty człowiek,
któryby czynił obraz ryty, albo odlewany, obrzydliwość
Pańską, robotę rąk rzemieślniczych, choćby to postawił
na miejscu skrytem; tedy odpowie wszystek lud, i
rzecze: Amen. 16 Przeklęty, kto lekceważy ojca swego, i
matkę swoję; i rzecze wszystek lud Amen. 17 Przeklęty,
który przenosi granicę bliźniego swego; a rzecze
wszystek lud Amen. 18 Przeklęty, który zwodzi ślepego
z drogi, aby błądził; i rzecze wszystek lud Amen. 19
Przeklęty, który wywraca sprawiedliwość przychodniowi;
sierocie, i wdowie; a rzecze wszystek lud Amen. 20
Przeklęty, kto by obcował z żoną ojca swego, bo odkrył
podołek ojca swego; i rzecze wszystek lud Amen. 21
Przeklęty, któryby obcował z jakiemkolwiek bydlęciem;
i rzecze wszystek lud Amen. 22 Przeklęty, któryby
obcował z siostrą swoją, córka ojca swego albo córką
matki swojej; i rzecze wszystek lud Amen. 23 Przeklęty,
któryby obcował z świekrą swoją; i rzecze wszystek lud
Amen. 24 Przeklęty, któryby zabił tajemnie bliźniego
swego; i rzecze wszystek lud Amen. 25 Przeklęty,
któryby brał dary, aby zabił człowieka, krew niewinną; i
rzecze wszystek lud Amen. 26 Przeklęty, kto by nie
został przy słowach zakonu tego, aby je czynił; i rzecze
wszystek lud Amen.

28 Jeźli pilnie słuchać będziesz głosu Pana, Boga
twego, strzegąc i czyniąc wszystkie przykazania
jego, które ja dziś przykazuję tobie, tedy cię Pan, Bóg
twój, wywyższy nad wszystkie narody ziemi. 2 I przyjdą
na cię te wszystkie błogosławieństwa, i trzymać się
ciebie będą, jeźli będziesz posłusznym głosu Pana,
Boga twego. 3 Błogosławiony będziesz w mieście,
błogosławiony będziesz i na polu; 4 Błogosławiony
owoc żywota twego, i owoc ziemi twojej, i owoc bydła
twego, płód rogatego bydła twego, i trzody drobnego
bydła twego. 5 Błogosławiony kosz twój, i dzieża twoja.
6 Błogosławiony będziesz wchodząc, błogosławiony i
wychodząc. 7 Sprawi Pan, że nieprzyjaciele twoi, którzy
powstawają przeciwko tobie, będą porażeni przed
obliczem twojem; drogą jedną wyciągną przeciwko
tobie, a siedmią dróg uciekać będą przed obliczem
twojem. 8 Przykaże Pan błogosławieństwu swemu, aby
z tobą było w szpiżarniach twoich, i we wszystkiem, do
czego byś ściągnął rękę twoję, i będzieć błogosławił
w ziemi, którą Pan, Bóg twój dawa tobie. 9 Wystawi
cię Pan sobie za lud święty, jakoć przysiągł, jeźli
przestrzegać będziesz przykazań Pana, Boga twego, i
będziesz chodził drogami jego. 10 I obaczą wszystkie
narody ziemi, że imię Pańskie wzywane jest nad tobą,
a będą się ciebie lękać. 11 I sprawi Pan, że będziesz
obfitował w dobrem, w owocu żywota twego, i w owocu
bydła twego, i w owocu pola twego, w ziemi, o którą
przysiągł Pan ojcom twoim, że ją tobie da. 12 Otworzyć
Pan skarb swój wyborny, niebiosa, aby wydawały
deszcz ziemi twojej czasu swego, i pobłogosławi
wszelkiej sprawie rąk twoich, i będziesz pożyczał
wielom narodom, a sam nie będziesz pożyczał. 13 I
uczyni cię Pan przedniejszym, a nie pośledniejszym;
i będziesz tylko wyższy, a nie będziesz niższy, jeźli
posłusznym będziesz przykazaniom Pana, Boga twego,
które ja dziś rozkazuję tobie, abyś ich strzegł, i czynił
je. 14 A nie ustąpisz od żadnego słowa, które ja
wam przykazuję dzisiaj, ani na prawo ani na lewo,
idąc za bogami cudzymi, abyś im służył. 15 Lecz jeźli
posłuszny nie będziesz głosu Pana, Boga twego, abyś
strzegł i czynił wszystkie przykazania jego i ustawy
jego, które ja przykazuję tobie dziś, tedy przyjdą na cię
wszystkie te przeklęstwa, i ogarną cię. 16 Przeklętym
będziesz w mieście, przeklętym i na polu. 17 Przeklęty
kosz twój, i dzieża twoja. 18 Przeklęty owoc żywota
twego, i owoc ziemi twojej, płód rogatego bydła twego, i
trzody drobnego bydła twego. 19 Przeklętym będziesz
wchodząc, przeklętym i wychodząc. 20 I pośle Pan na
cię przeklęstwo, trwogę, i zgubę we wszystkiem, do
czego ściągniesz rękę twoję, i co czynić będziesz; aż cię
wygładzi, i aż zaginiesz nagle dla złości spraw twoich,
któremiś mię odstąpił. 21 Przepuści Pan na cię morowe
powietrze, aż cię wyniszczy z ziemi, do której idziesz,
abyś ją posiadł. 22 Uderzy cię Pan suchotami, i zimnicą,
i gorączką, i upaleniem, i mieczem, i suszą, i rdzą, i
będą cię doganiać, aż wyginiesz. 23 I będzie niebo
twoje, które jest nad głową twoją, miedzianem, i ziemia,
która jest pod tobą, żelazną. 24 Da Pan za deszcz ziemi
twojej proch i popiół, a ten z nieba padać będzie na cię,

aż zniszczejesz. 25 Poda cię Pan na upadek przed
nieprzyjacioły twymi; drogą jedną wynijdziesz przeciwko
nim, a siedmią dróg będziesz uciekał przed twarzą
ich, i będziesz ku wzruszeniu wszystkim królestwom
ziemi. 26 A będą trupy twoje pokarmem wszelkiemu
ptastwu powietrznemu, i zwierzowi ziemskiemu, a
nie będzie, kto by ich odpędził. 27 Zarazi cię Pan
wrzodem Egipskim, i niemocą zadnicy, i krostami, i
świerzbem, a nie będziesz mógł być uleczony. 28
Zarazi cię Pan szaleństwem, i ślepotą, i zdrętwiałością
serca. 29 I będziesz macał o południu, jako maca
ślepy w ciemności; a nie będąć się szczęściły drogi
twoje; do tego też będziesz uciśniony, i szarpany po
wszystkie dni, a nie będzie, kto by cię wybawił. 30 Żonę
sobie poślubisz, a inszy mąż z nią będzie spał; dom
zbudujesz a mieszkać w nim nie będziesz; winnicę
nasadzisz, a używać jej nie będziesz. 31 Wołu twego
zabiją przed oczyma twemi, a nie będziesz go jadł;
osła twego porwą przed twarzą twoją, a nie wrócąć go;
trzody twoje podane będą nieprzyjaciołom twoim, a nie
będzie, kto by cię ratował. 32 Synowie twoi, córki twoje,
narodowi innemu wydane będą, a oczy twoje patrząc na
to ustawać będą dla nich przez cały dzień, a nie będzie
siły w ręce twojej. 33 Owoc ziemi twojej, i wszystkę
pracę twoję pożre naród, którego ty nie znasz, a nie
będziesz jedno uciśniony, i udręczony po wszystkie dni.
34 I będziesz jako szalony, widząc to oczyma twemi, na
co patrzeć musisz. 35 Zarazi cię Pan wrzodem złym na
kolanach i na łystach, tak, że nie będziesz mógł być
uleczonym, od stopy nogi twojej i aż do wierzchu głowy
twojej. 36 Zawiedzie Pan ciebie, i króla twego, którego
postanowisz nad sobą, do narodu, któregoś nie znał, ty
i ojcowie twoi, gdzie będziesz służył bogom obcym,
drewnu i kamieniowi. 37 I będziesz dziwowiskiem,
baśnią, i przysłowiem u wszystkich narodów, do których
cię zawiedzie Pan. 38 Nasienia wiele wyniesiesz na
pole, a mało zbierzesz; bo to pożre szarańcza. 39
Winnicę nasadzisz i uprawisz, ale wina nie będziesz
pił ani zbierał; bo je pożre robactwo. 40 Oliwnego
drzewa dosyć mieć będziesz po wszystkich granicach
twoich, a oliwą mazać się nie będziesz; bo opadają
oliwki twoje. 41 Synów i córek napłodzisz, ale nie
będą twoje; bo pójdą w niewolą. 42 Wszystkie drzewa
twoje, i owoc ziemi, szarańcza pożre. 43 Cudzoziemiec,
który mieszka w pośrodku ciebie, urośnie nad cię
znacznie; ale ty wielce poniżonym będziesz. 44 On
będzie pożyczał tobie, a ty mu nie będziesz pożyczał,
on będzie przedniejszy, a ty będziesz pośledniejszy. 45
I przyjdą na cię wszystkie te przeklęstwa, i będą cię
goniły i ogarną cię, aż zniszczejesz, ponieważeś nie
był posłuszny głosowi Pana, Boga twego, aniś chował
przykazania jego, i ustaw jego, któreć przykazał. 46 A
będą te plagi na tobie i na nasieniu twem, za znak i
za cud aż na wieki. 47 Dla tego, żeś nie służył Panu,
Bogu twemu, z uciechą, i z weselem serca, mając
wszystkiego dostatek. 48 I będziesz nieprzyjaciołom
twoim, które na cię Pan pośle, służył w głodzie, i w
pragnieniu, i w nagości, i w niedostatku wszystkiego; i
włoży jarzmo żelazne na szyję twoję, aż cię wniwecz
obróci. 49 Przywiedzie Pan na cię naród z daleka, od
kończyn ziemi, który przyleci jako orzeł, naród, którego
języka nie zrozumiesz. 50 Naród srogi, który nie będzie
miał względu na starego ani się nad dziecięciem zmiłuje;
51 I pożre owoc bydła twego, i owoc ziemi twojej, aż cię
zniszczy; i nie zostawić zboża, moszczu, ani świeżej
oliwy, ani stad wołów twoich, ani trzód owiec twoich, aż
cię wygubi; 52 I oblęże cię we wszystkich bramach
twoich, aż upadną mury twe wysokie i obronne, w
którycheś ty ufał po wszystkiej ziemi twojej; oblęże cię
we wszystkich bramach twoich, po wszystkiej ziemi
twojej, którą da Pan, Bóg twój tobie. 53 I będziesz
jadł płód żywota twego, ciało synów twoich, i córek
twoich, któreć dał Pan, Bóg twój, w onem oblężeniu i
ściśnieniu, którem cię ściśnie nieprzyjaciel twój. 54 Mąż
pieszczotliwy między wami, i w rozkoszy wychowany,
będzie zajrzał bratu swemu, i własnej żonie swej, i
ostatkowi synów swych, który pozostanie. 55 I nie
udzieli żadnemu z nich z mięsa synów swych, które
jeść będzie, przeto że mu nie zostało nic inszego w
oblężeniu i ściśnieniu, którem cię ściśnie nieprzyjaciel
twój we wszystkich bramach twoich. 56 Pieszczotliwa
między wami, i w rozkoszy wychowana niewiasta, która
ledwie nogą swoją dostępowała ziemi dla pieszczoty i
rozkoszy, będzie zajrzała mężowi swemu własnemu
i synowi swemu, i córce swojej. 57 I łożyska swego,
które wychodzi z niej przy porodzeniu, i synów swych,
które urodzi; bo je poje w niedostatku wszystkiego
potajemnie w oblężeniu i ściśnieniu, którem cię ściśnie
nieprzyjaciel twój w bramach twoich. 58 Jeźliże nie
będziesz przestrzegał, abyś czynił wszystkie słowa
zakonu tego, które napisane są w księgach tych, żebyś
się bał tego imienia chwalebnego i strasznego Pana,
Boga twego; 59 Rozmnoży na podziw Pan plagi twoje,
i plagi nasienia twego, plagi wielkie i trwałe, także
choroby złe i długie; 60 I obróci na cię wszystkie
choroby Egipskie, którycheś się lękał, i chwycą się
ciebie. 61 Wszelaką też niemoc, i wszelaką plagę, która
nie jest napisana w księgach zakonu tego, przywiedzie
Pan na cię, aż cię wytraci. 62 I zostanie was bardzo
mało, którzyście przedtem byli jako gwiazdy niebieskie
przez mnóstwo, ponieważeś nie był posłuszny głosowi
Pana, Boga twego, 63 I stanie się, że jako się radował
Pan nad wami, dobrze wam czyniąc i rozmnażając
was, tak się radować będzie Pan nad wami tracąc
was, i wygładzając was; i będziecie wykorzenieni z
ziemi, do której idziecie, abyście ją posiedli. 64 I

rozproszy cię Pan między wszystkie narody, od kończyn
ziemi i aż do kończyn ziemi; tamże służyć będziesz
bogom cudzym, którycheś nie znał, ty i ojcowie twoi,
drewnu i kamieniowi. 65 A między onymi narodami nie
wytchniesz sobie, ani będzie miała odpoczynku stopa
nogi twojej, dać też Pan tamże serce lękliwe, i oczy
zemdlone, i myśl sfrasowaną. 66 I będzie żywot twój
jakoby zawieszony przed tobą, i będziesz się lękał w
nocy i we dnie, i nie będziesz pewien żywota twego.
67 Rano rzeczesz: Któż mi da wieczór? a w wieczór
rzeczesz: Któż mi da zaranie? dla trwogi serca twego,
którą się zatrwożysz, i dla tego, na co oczyma twemi
patrzeć musisz. 68 I wróci cię Pan do Egiptu w okrętach,
drogą, o którejmci powiedział: Nie oglądasz jej więcej; a
tam zaprzedawać się będziecie nieprzyjaciołom swoim
za niewolniki, i za niewolnice, a nie będzie kto by was
kupił.

29 Teć są słowa przymierza, które przykazał Pan
Mojżeszowi postanowić z synami Izraelskimi w
ziemi Moabskiej nad ono przymierze, które postanowił
z nimi na Horeb. 2 Zwołał tedy Mojżesz wszystkiego
Izraela, i mówił do nich: Wyście widzieli wszystko, co
czynił Pan przed oczyma waszemi w ziemi Egipskiej
Faraonowi, i wszystkim sługom jego, i całej ziemi
jego; 3 Pokusy wielkie, które widziały oczy twoje,
znaki, i cuda one wielkie. 4 Ale nie dał wam Pan
serca ku zrozumieniu, i oczu ku widzeniu, ani uszu ku
słyszeniu, aż do dnia dzisiejszego. 5 I prowadziłem
was przez czterdzieści lat po puszczy; nie wiotszały
szaty wasze na was, i obuwie wasze nie wiotszało
na nogach waszych. 6 Chlebaście nie jedli, i wina, i
mocnego napoju nie piliście, abyście wiedzieli żem Ja
Pan, Bóg wasz. 7 A gdyście przyszli na to miejsce,
wyciągnął Sehon, król Heseboński, i Og, król Basański,
przeciwko nam ku bitwie, i poraziliśmy je. 8 A wziąwszy
ziemię ich, podaliśmy ją w dziedzictwo Rubenitom, i
Gadytom, i połowie pokolenia Manasesowego. 9 A
tak przestrzegajcież słów przymierza tego, i czyńcie
je, aby się wam szczęśliwie powodziło, wszystko,
co czynić będziecie. 10 Wy stoicie dziś wszyscy
przed Panem, Bogiem waszym, książęta wasze w
pokoleniach waszych, starsi wasi, i przełożeni wasi,
wszyscy mężowie Izraelscy; 11 Dziatki wasze, żony
wasze, i przychodzień twój, który mieszka w pośrodku
obozu twego, od tego, który drwa rąbie, aż do tego,
co wodę czerpie; 12 Abyś wszedł w przymierze Pana,
Boga twego, i w przysięgę jego, którą Pan, Bóg twój,
stanowi z tobą dziś; 13 Aby cię sobie dziś wystawił za
lud, a sam żeby tobie był za Boga, jakoć powiedział, i
jako przysiągł ojcom twoim Abrahamowi, Izaakowi i
Jakóbowi. 14 A nie tylko z wami samymi ja stanowię
to przymierze, i tę przysięgę; 15 Ale z każdym, który
tu stoi dziś z nami przed Panem, Bogiem naszym, i z
każdym, którego tu nie masz z nami dziś. 16 Wy bowiem
wiecie, jakośmy mieszkali w ziemi Egipskiej, i jakośmy
przeszli przez pośrodek narodów, któreście przeszli; 17
I widzieliście obrzydliwości ich, i bałwany ich, drewno i
kamień, srebro i złoto, które są przy nich. 18 Niechże
nie będzie między wami mąż, albo niewiasta, albo dom,
albo pokolenie, którego by się dziś serce odwróciło
od Pana, Boga naszego, żeby szedł, a służył bogom
narodów onych, by snać nie był między wami jaki
korzeń, wydawający żółć i piołun; 19 Bo kto by słuchał
słów przeklęstwa tego, a błogosławiłby sobie w sercu
swem, mówiąc: Pokój mi będzie, chociaż według zdania
serca mego chodzić będę, przydawając pijaną do
upragnionej. 20 Ale Pan nie chce odpuścić takowemu;
lecz zaraz zapali się gniew Pański, a zapalczywość jego
przeciwko mężowi temu, i przypadnie nań wszystko
przeklęstwo, które jest napisane w tych księgach, i
wygładzi Pan imię jego pod niebem; 21 I wyłączy go
Pan na złe jego ze wszystkich pokoleń Izraelskich,
według każdego przeklęstwa przymierza napisanego
w księgach zakonu tego, 22 Tak, że rzecze naród
potomny, synowie wasi, którzy powstaną po was, i
cudzoziemiec, który przyjdzie z ziemi dalekiej (gdy
obaczą plagi ziemi tej, i niemoce jej, któremi ją zarazi
Pan; 23 Bo siarka i sól wypali tę wszystkę ziemię,
że nie będzie osiewana, ani też rodzić będzie, i nie
zrośnie na niej żadna trawa, na kształt podwrócenia
Sodomy i Gomorry, Adamy i Seboim, które podwrócił
Pan w gniewie swym, i w popędliwości swej.) 24 Tak
rzeką wszyscy narodowie: Przeczże tak Pan uczynił tej
ziemi? cóż to za gniew tej wielkiej zapalczywości? 25
I odpowiedzą: Przeto, że opuścili przymierze Pana,
Boga ojców swych, które postanowił z nimi, gdy je
wywiódł z ziemi Egipskiej. 26 Albowiem poszli, a służyli
bogom cudzym, i kłaniali się im; bogom, których oni nie
znali, i którzy im nic nie udzielili. 27 Przetoż zapalił się
Pan gniewem przeciwko tej ziemi, aby przywiódł na
nie wszelkie przeklęstwo napisane w tych księgach.
28 I wykorzenił je Pan z ziemi ich w gniewie i w
zapalczywości, a w popędliwości wielkiej, i wyrzucił je
do ziemi obcej, jako dziś widzicie. 29 Rzeczy tajemne
należą Panu, Bogu naszemu, a jawne nam i synom
naszym aż na wieki, abyśmy czynili wszystkie słowa
zakonu tego.

30 Gdy tedy przyjdą na cię wszystkie te rzeczy,
błogosławieństwo, i przeklęstwo, którem przełożył
przed oczy twoje, a wspomnisz sobie w sercu twem
między wszystkimi narody, do których cię wypędzi Pan,
Bóg twój; 2 I nawrócisz się do Pana, Boga twego, a
będziesz posłuszny głosowi jego we wszystkiem, co ja
rozkazuję tobie dziś, ty, i synowie twoi, ze wszystkiego

serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej: 3 Tedy
cię wywiedzie Pan, Bóg twój, z więzienia twego, i
zmiłuje się nad tobą, a przywróci i zgromadzi cię ze
wszystkich narodów, do których cię rozproszył Pan,
Bóg twój. 4 By też kto z twoich wygnany był i na
kraj świata, stamtąd zgromadzi cię Pan, Bóg twój,
i stamtąd zbierze cię; 5 A przyprowadzi cię Pan,
Bóg twój, do ziemi, którą odziedziczyli ojcowie twoi, i
osiędziesz ją, i będzieć dobrze czynił, i rozmnoży cię
nad przodki twoje. 6 I obrzeże Pan, Bóg twój, serce
twoje, i serce nasienia twego, abyś miłował Pana, Boga
twego, ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej
duszy twojej, abyś mógł żyć. 7 I obróci Pan, Bóg twój,
wszystkie te przeklęstwa na nieprzyjacioły twoje, i na
te, którzy cię nienawidzili, i którzy cię prześladowali.
8 A ty nawróciwszy się posłuszny będziesz głosowi
Pańskiemu, i czynić będziesz wszystkie przykazania
jego, które ja tobie dziś rozkazuję. 9 I poszczęścić Pan,
Bóg twój, w każdej sprawie rąk twoich, w owocu żywota
twego, i w owocu bydła twego, i w owocu ziemi twej,
ku dobremu; albowiem obróci się Pan, aby się cieszył
z ciebie, czyniąc ci dobrze, jako się cieszył z ojców
twoich, 10 Będzieszli posłusznym głosowi Pana, Boga
twego, przestrzegając przykazań jego, i ustaw jego,
napisanych w księgach zakonu tego, nawracając się do
Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca twego, i ze
wszystkiej duszy twojej. 11 Albowiem przykazanie, które
ja przykazuję tobie dziś, nie jest przed tobą zakryte, ani
daleko odległe; 12 Nie jest w niebie, żebyś rzekł: Któż
nam wstąpi do nieba, a wziąwszy je, przyniesie do nas,
i opowie je nam, abyśmy je pełnili? 13 Ani też jest za
morzem, żebyś rzekł: Któż nam popłynie za morze,
a wziąwszy je przyniesie, i opowie je nam, abyśmy
je pełnili. 14 Ale bardzo blisko ciebie jest to słowo, w
uściech twoich i w sercu twojem, abyś je czynił. 15
Otom położył przed oczy twoje dziś żywot i dobre, także
śmierć i złe. 16 Albowiem ja rozkazuję tobie dziś, abyś
miłował Pana, Boga twego, i chodził drogami jego, i
przestrzegał przykazań jego, i ustaw jego, i sądów
jego, abyś żył, i rozmnożył się, i żebyć błogosławił Pan,
Bóg twój, w ziemi, do której idziesz, abyś ją posiadł.
17 Jeźli się zaś odwróci serce twoje, a nie usłuchasz,
ale dawszy się zwieść, będziesz się kłaniał bogom
obcym, i będziesz im służył: 18 Opowiadam wam
dziś, że pewnie poginiecie, ani przedłużycie dni na
ziemi, do której się przeprawiasz przez Jordan, abyście
tam wszedłszy, posiedli ją. 19 Oświadczam się dziś
przeciwko wam, niebem i ziemią, żem żywot i śmierć
przedłożył przed oczyma twemi, błogosławieństwo, i
przeklęstwo; przetoż obierz żywot, abyś żył, ty i nasienie
twoje, 20 A miłował Pana, Boga twego, i posłuszny
był głosowi jego, i przy nim trwał; albowiem on jest
żywotem twoim, i przedłużeniem dni twoich, żebyś
mieszkał na ziemi, o którą przysiągł Pan ojcom twoim,
Abrahamowi, Izaakowi, i Jakóbowi, iż im ją dać miał.

31 Przyszedłszy tedy Mojżesz, opowiedział te słowa
wszystkiemu Izraelowi, 2 I rzekł do nich: Sto i
dwadzieścia lat jest mi dziś; nie mogę więcej wychodzić
i wchodzić; a też mi Pan powiedział: Nie przejdziesz
za ten Jordan. 3 Pan, Bóg twój sam pójdzie przed
tobą; on wytraci narody te przed tobą, i posiędziesz je:
Jozue, ten pójdzie przed tobą, jako powiedział Pan. 4 I
uczyni im Pan, jako uczynił Sehonowi, i Ogowi, królom
Amorejskim, i ziemi ich, które wygładził. 5 A gdy je
wam Pan poda, tedy im uczynicie według każdego
przykazania, jakom wam przykazał. 6 Zmacniajcież
się, a mężnie sobie poczynajcie, nie bójcie się, ani
się lękajcie twarzy ich; albowiem Pan, Bóg twój, on
idzie z tobą, nie odstąpi cię, ani cię opuści. 7 Tedy
przyzwawszy Mojżesz Jozuego, rzekł do niego przed
oczyma wszystkiego Izraela: Zmocnij się, a mężnie
sobie poczynaj; bo ty wnijdziesz z ludem tym do ziemi,
o którą przysiągł Pan ojcom ich, że im ją da, a ty im ją
w dziedzictwo podzielisz. 8 A Pan on pójdzie przed
tobą, on będzie z tobą, nie odstąpi cię, ani cię opuści;
nie bójże się, ani się lękaj. 9 Tedy napisał Mojżesz ten
zakon i oddał go kapłanom, synom Lewiego, którzy
nosili skrzynię przymierza Pańskiego, i wszystkim
starszym Izraelskim. 10 Przytem rozkazał im Mojżesz,
mówiąc: Na początku każdego siódmego roku, w
pewny czas roku odpuszczania, w święto Kuczek;
11 Gdy się zejdzie wszystek Izrael, aby się pokazał
przed Panem, Bogiem twoim, na miejscu, które sobie
obierze, obwołasz ten zakon przed wszystkim Izraelem
w uszach ich; 12 A zgromadzisz lud, męże, i niewiasty,
i dziatki, i przychodnie twoje, którzy są w bramach
twoich, aby słuchali, i aby się uczyli, i bali Pana,
Boga waszego, i przestrzegali, aby czynili wszystkie
słowa zakonu tego. 13 Synowie też ich, którzy jeszcze
nie wiedzą, niechaj słuchają, i niech się uczą bać
Pana, Boga waszego, po wszystkie dni, których żyć
będziecie na ziemi, do której idziecie, przeprawiwszy
się przez Jordan wnijdziecie, abyście ją posiedli. 14
Zatem rzekł Pan do Mojżesza: Oto, przybliżyły się
dni śmierci twojej; przyzówże Jozuego, a stańcie w
namiocie zgromadzenia, a przykażę mu. Szedł tedy
Mojżesz i Jozue, a stanęli w namiocie zgromadzenia.
15 Tedy się ukazał Pan w namiocie w słupie obłokowym;
i stanął on słup obłokowy nade drzwiami namiotu, 16 I
rzekł Pan do Mojżesza: Oto, ty zaśniesz z ojcy twoimi;
a powstawszy lud ten będzie cudzołożył, naśladując
bogów cudzoziemców tej ziemi, do której wchodzi,
aby mieszkał w pośrodku niej i opuści mię, i złamie
przymierze moje, którem postanowił z nim. 17 Przetoż
zapali się gniew mój przeciwko jemu onego dnia,

a opuszczę je, i skryję oblicze moje przed nimi, a
będzie na pożarcie, i znajdą go wiele złych rzeczy i
utrapienia; i rzecze dnia onego: Azaż nie dlatego, iż
Boga mego nie masz w pośrodku mnie, znalazły mię
te złe rzeczy? 18 A Ja kryjąc skryję oblicze moje w
on dzień dla wszystkiego złego, które czynili, udawszy
się za bogi cudzymi. 19 Teraz tedy napiszcie sobie tę
pieśń, a naucz jej synów Izraelskich; włóż ją w usta ich,
aby im była ta pieśń świadectwem przeciwko synom
Izraelowym. 20 Albowiem wprowadzę go do ziemi, o
którąm przysiągł ojcom jego, opływającej mlekiem i
miodem; i będzie jadł, a naje się, i utyje, a obróci się
do bogów cudzych, i służyć im będzie, i rozdraźnią
mię, i zrzucą przymierze moje, 21 I stanie się, gdy go
znajdzie wiele złego i utrapienia, że będzie ta pieśń
przed nim na świadectwo; albowiem nie przyjdzie
w zapamiętanie w uściech nasienia ich, gdyż wiem
myśli jego, i co on jeszcze dziś czynić będzie, pierwej
niż go wprowadzę do ziemi, o którąm przysiągł. 22
I napisał Mojżesz tę pieśń onegoż dnia, i nauczył
jej synów Izraelskich. 23 Potem przykazał Jozuemu,
synowi Nunowemu, i rzekł: Zmacniaj się, i mężnie sobie
poczynaj; albowiem ty wprowadzisz syny Izraelskie do
ziemi, o którąm im przysiągł; a Ja będę z tobą. 24 I
stało się, gdy napisał Mojżesz słowa zakonu tego w
księgi, i dokończył ich, 25 Rozkazał Mojżesz Lewitom,
którzy nosili skrzynię przymierza Pańskiego, mówiąc:
26 Weźmijcie księgi zakonu tego i włóżcie je przy stronie
do skrzyni przymierza Pana, Boga waszego, aby tam
były przeciwko tobie na świadectwo; 27 Albowiem ja
znam upór twój, i kark twój twardy; oto, póki ja jeszcze
dziś żyję z wami, jesteście odpornymi Panu, jakoż
daleko więcej po śmierci mojej? 28 Zgromadźcież do
mnie wszystkie starsze pokoleń waszych, i przełożone
wasze, żebym mówił w uszach ich słowa te, i będę
wzywał na świadectwo przeciwko nim niebo i ziemię,
29 Ponieważ wiem, że po śmierci mojej popsujecie
się bardzo, a ustąpicie z drogi, którąm wam rozkazał;
przetoż przyjdzie na was to złe w ostatnie dni, gdy
będziecie czynić złe przed oczyma Pańskiemi, drażniąc
go sprawami rąk waszych. 30 I mówił Mojżesz w
uszach wszystkiego zgromadzenia Izraelskiego słowa
tej pieśni, aż jej dokończył.

32 Słuchajcie niebiosa, a mówić będę; niech słucha
i ziemia wymowy ust moich. 2 Kropić będzie jako
deszcz nauka moja, popłynie jako rosa wymowa moja,
jako drobny deszcz na zioła, a jako krople na trawę.
3 Albowiem imienia Pańskiego będę wzywał; dajcież
wielmożność Bogu naszemu, 4 Skale, której sprawy są
doskonałe; bo wszystkie drogi jego są sprawiedliwe.
Boć jest Bóg prawdziwy, a nie masz w nim nieprawości,
sprawiedliwy i prawy jest. 5 Pokazili mu się, jakoby
nie byli synami jego, sprosnością swoją, naród zły, a
przewrotny. 6 I także to oddawacie Panu, ludu głupi i
szalony? izali nie on jest ojcem twoim, który cię sobie
nabył? on cię uczynił, i stworzył cię. 7 Wspomnij na
dni dawne, uważajcie lata każdego wieku; spytaj ojca
twego, a oznajmi tobie; starszych twoich, a powiedzą.
8 Gdy rozdzielił dziedzictwa Najwyższy narodom, a
rozsadził syny Adamowe, położył granice narodom
według liczby synów Izraelskich; 9 Albowiem działem
Pańskim jest lud jego, Jakób sznurem dziedzictwa jego.
10 Znalazł go w ziemi pustej, i na puszczy wielkiej i
strasznej; obwodził go, uczył go, strzegł go, jako źrenicy
oka swego. 11 Jako orzeł wybawia orlęta swoje, nad
orlętami swojemi latając, rozszerza skrzydła swoje,
bierze je i nosi je na skrzydłach swoich; 12 Tak Pan
sam prowadził go, a żaden obcy bóg nie był z nim.
13 Wyniósł go na wysokie miejsca ziemi, aby używał
urodzajów polnych, i uczynił, aby ssał miód z skały i
oliwę z opoki twardej; 14 Aby jadł masło od krów, i mleko
od owiec, z tłustością jagniąt, i barany odchowane w
Basan, i kozły z tłustością ziarn pszenicznych, a pił
czerwone wino wyborne. 15 I roztył Izrael, i wierzgał
(otyłeś, stłuściałeś, zgrubiałeś, i opuściłeś Boga, który
cię uczynił,) i lekce poważył Boga, opokę zbawienia
swego. 16 Ku zapalczywości pobudzili go przez cudze
bogi, i przez obrzydliwości rozdraźnili go. 17 Ofiarowali
dyjabłom, nie Bogu, bogom, których nie znali, nowym,
którzy z bliska przyszli, których się nie bali ojcowie
wasi. 18 Opoki, która cię spłodziła, zapomniałeś,
zapomniałeś Boga, Stworzyciela twego. 19 Co widząc
Pan poruszył się gniewem na syny swoje, i na córki
swoje. 20 I rzekł: Skryję oblicze moje przed nimi,
obaczę, jaki będzie koniec ich; albowiem są narodem
przewrotnym, synami, w których wiary nie masz. 21 Oni
mię wzruszyli ku zapalczywości przez to, co nie jest
Bogiem; pobudzili mię próżnościami swemi. Ja też do
zazdrości pobudzę je przez te, którzy nie są ludem,
przez naród głupi rozdraźnię je. 22 Albowiem ogień
rozpalił się w popędliwości mojej, i będzie gorzał aż
do najgłębszego piekła, i pożre ziemię, i urodzaj jej, i
wypali grunty gór. **(Sheol h7585)** 23 Zgromadzę na nie złe
rzeczy, strzały moje na nie wystrzelam. 24 Zniszczeją
od głodu, i będą strawieni gorączką, i śmiercią gorzką;
zęby też bestyi poślę na nie, z jadem gadzin ziemskich.
25 Zewnątrz osieroci je miecz, a w pokojach będzie
strach, tak na młodzieńca, jako na pannę, na ssącego
piersi, i na męża sędziwego. 26 Rzekłem: Rozproszę
je po kątach, i wygubię między ludźmi pamiątkę ich.
27 Gdybym się na pychę nieprzyjaciół nie oglądał, by
się snać nie podnieśli nieprzyjaciele ich, a nie rzekli:
Ręka nasza wyniosła, a nie Pan, sprawiła to wszystko.
28 Albowiem ten naród ginie przez rady swe, i nie ma
rozumu. 29 O by mądrymi byli! wyrozumieliby to, i

oglądaliby się na ostatnie rzeczy swoje. 30 Jakoby
uganiał jeden z nich tysiąc, a dwaj goniliby dziesięć
tysięcy! gdyby ich Bóg, opoka ich, nie zaprzedał, i Pan
ich nie wydał: 31 Albowiem nie jako skała nasza skała
ich, co nieprzyjaciele nasi sami osądzą. 32 Albowiem z
macicy Sodomskiej macica ich, i z latorośli Gomorskich
jagody ich, jagody jadowite, grona ich gorzkie. 33 Jad
smoczy wino ich, i trucizną żmij okrutną. 34 Izali to nie
jest skryto u mnie; zapieczętowano w skarbie moim?
35 Mojać jest pomsta i nagroda; czasu swego powinie
się noga ich, ponieważ bliski jest dzień zginienia ich,
a spieszą się przyszłe rzeczy do nich. 36 Albowiem
sądzić będzie Pan lud swój, a sług swoich użali się, gdy
ujrzy, że ustała siła, a iż tak pojmany, jako zostawiony,
nic nie mogą. 37 I rzecze: Gdzież bogowie ich? Ona
opoka, w której ufali? 38 Którzy tłustość ofiar ich jadali,
i pijali wino ofiar ich mokrych? Niechże wstaną, i ratują
was, i niechaj będą ucieczką waszą. 39 Obaczcież
teraz, żem Ja, Jam jest sam, a że nie masz bogów
oprócz Mnie; Ja zabijam i ożywiam, zranię, i Ja uleczę,
a nie masz kto by z ręki mojej wyrwał. 40 Albowiem
podniosę ku niebu rękę moję, i rzekę: Żyję Ja na wieki.
41 Jeźli zaostrzę błyszczący się miecz swój, i porwie
sąd ręka moja, oddam pomstę nieprzyjaciołom moim,
i tym, którzy mię nienawidzą, nagrodzę. 42 Opoję
strzały moje krwią, a miecz mój naje się mięsa ze
krwi pobitych i pojmanych, skoro zacznę mścić się
nad nieprzyjacioły. 43 Weselcie się narodowie z ludem
jego; albowiem krwi sług swoich pomści się, i pomstę
odda nieprzyjaciołom swoim, a miłościw będzie ziemi
swojej, i ludowi swemu. 44 Tedy przyszedł Mojżesz, i
mówił wszystkie słowa pieśni tej w uszach ludu tego,
on i Jozue, syn Nunów. 45 A gdy dokonał Mojżesz
mówić tych wszystkich słów do wszystkiego Izraela, 46
Rzekł do nich: Przyłóżcie serca wasze do wszystkich
słów, któremi się ja oświadczam przeciwko wam dziś,
abyście je przykazywali synom waszym, żeby strzegli i
pełnili wszystkie słowa zakonu tego; 47 Albowiem to
słowo nie ma być próżne u was, gdyż jest żywotem
waszym; i w tem słowie przedłużycie dni na ziemi,
do której się przeprawiacie przez Jordan, abyście ją
osiedli. 48 I rzekł Pan do Mojżesza tegoż dnia, mówiąc:
49 Wstąp na tę górę Abarym, na górę Nebo, która jest
w ziemi Moabskiej przeciw Jerychu, a oglądaj ziemię
Chananejską, którą Ja dawam synom Izraelskim w
osiadłość. 50 I umrzesz na tej górze, na którą wstąpisz,
i będziesz przyłączony do ludu twego, jako umarł
Aaron, brat twój, na górze Hor, i przyłączon jest do ludu
swego; 51 Dla tego żeście wystąpili przeciwko mnie w
pośród synów Izraelskich przy wodach w poswarku w
Kades na puszczy Syn, i żeście mię nie poświęcili w
pośród synów Izraelskich. 52 Bo przed sobą oglądasz
ziemię; ale tam nie wnijdziesz, do tej ziemi, którą ja
daję synom Izraelskim.

33 A toć jest błogosławieństwo, którem błogosławił
Mojżesz, mąż Boży, synom Izraelskim przed
śmiercią swoją. 2 I rzekł: Pan z Synaj przyszedł, i
pojawił się im z Seiru, objaśnił się z góry Faran, a
przyszedł z dziesięcioma tysiącami świętych; z prawicy
jego zakon ognisty dany im. 3 Zaiste on miłuje lud;
wszyscy święci jego są w rękach twych, i oni skupili się
do nogi twej, aby co pojęli z słów twoich. 4 Zakon podał
nam Mojżesz, dziedzictwo zebraniu Jakóbowemu. 5 Bo
był królem w Izraelu, gdy się zgromadzili przedniejsi z
ludu, także pokolenia Izraelskie. 6 Niech żyje Ruben,
a nie umiera; a niech będzie mężów jego poczet. 7
Potem też błogosławił Judzie, i rzekł: Wysłuchaj Panie
głos Judy, a do ludu jego wprowadź go; ręka jego
będzie walczyła zań, a ty go ratować będziesz przeciw
nieprzyjaciołom jego. 8 A do Lewiego rzekł: Tummim
twoje, i Urim twoje było przy mężu świętym twoim,
któregoś kusił w Massa, i z którymeś miał spór u wód
Meryba. 9 Tenci to jest, który rzekł ojcu swemu, i
matce swej: Nie oglądam się na was: i braci swych
nie znał, i o synach swych nie wiedział; albowiem oni
strzegą słów twych, i przymierze twoje zachowują. 10
Będą uczyć sądów twoich Jakóba, a zakonu twego
Izraela; kłaść będą kadzenie pod nozdrza twoje, a
całopalenie na ołtarz twój. 11 Błogosławże, Panie, mocy
jego, a sprawy rąk jego przyjmij wdzięcznie; zetrzyj
biodra nieprzyjaciół jego, i tych którzy go nienawidzą,
aby powstać nie mogli. 12 A do Benjamina rzekł:
Ten jest najmilszy Panu; będzie mieszkał przy nim
bezpiecznie; bronić go będzie na każdy dzień, a między
ramiony jego przebywać będzie. 13 Do Józefa też rzekł:
Błogosławiona od Pana ziemia jego z najlepszych rzeczy
niebieskich, z rosy, i z źródeł z ziemi wynikających. 14
I dla rozkosznych urodzajów słonecznych, także dla
rozkosznych dostałych urodzajów miesięcznych; 15 I
dla rozkosznych gór starodawnych, i dla rozkosznych
pagórków wiecznych; 16 Także dla rozkosznych owoców
ziemi, i obfitości jej, a dla życzliwości mieszkającego w
krzu. Niech to błogosławieństwo przyjdzie na głowę
Józefowę, i na wierzch głowy Nazarejczyka między
bracią jego. 17 Jako pierworodnego wołu ozdoba jego,
a jako rogi jednorożcowe rogi jego, temi narody zbodzie
na porząd aż do ostatnich granic ziemi; a teć są dziesięć
tysięcy Efraimitów, a te tysiące Manasesytów. 18 A do
Zabulona rzekł: Wesel się Zabulon w wyjściu swem,
a ty Isaschar w namiotach twoich. 19 Ludu na górę
przyzowią; tam ofiarować będą ofiary sprawiedliwości,
ponieważ obfitość morską ssać będą, i zakryte skarby
piasku. 20 A do Gada rzekł: Błogosławiony, który
rozmnaża Gada! jako lew mieszkać będzie, a porwie

ramię i głowę; 21 Który sobie upatrzył na początku
mieszkanie, a iż tam o dziale swoim przez zakonodawcę
ubezpieczony jest; przetoż pójdzie z książęty ludu,
sprawiedliwość Pańską wykona, i sądy jego z Izraelem.
22 A do Dana rzekł: Dan jako szczenię lwie wyskakujące
z Basan. 23 A do Neftalima rzekł: Neftali, nasycony
przyjaźni i pełny błogosławieństwa Pańskiego, zachód i
południe opanujesz. 24 A do Asera rzekł: Błogosławiony
nad inne syny Aser, będzie przyjemny braciom swoim,
i omoczy w oliwie nogę swoję. 25 Żelazo i miedź
pod obuwiem twojem; i póki będą trwać dni twoje,
słynąć będzie moc twoja. 26 Nie masz tak prawego,
jako Bóg, który jeździ po niebie ku ratunku twemu, i
w wielmożności swej na obłokach. 27 Mieszkaniem
twojem Bóg wieczny, a ze spodku ramiona wieczności.
Ten wyrzuci przed tobą nieprzyjaciela, a rzeczeć: Wytrać
go; 28 Aby mieszkał Izrael bezpiecznie sam, źródło
Jakóbowe, w ziemi zboża i wina, którego też niebiosa
kropić będą rosą. 29 Błogosławionyś ty, Izraelu! Któż
podobny tobie? ludu zachowany przez Pana, który
jest tarczą ratunku twego, a mieczem zacności twojej.
Przeto obłudnieć się poddadzą nieprzyjaciele twoi, a ty
wyniosłość ich deptać będziesz.

34 Tedy wstąpił Mojżesz z onych równin Moabskich
na górę Nebo, na wierzch pagórka, który jest na
przeciwko Jerychu; a ukazał mu Pan wszystkę ziemię
od Galaad aż do Dan; 2 I wszystkę ziemię Neftalimowę,
i ziemię Efraimowę, i Manasesowę, i wszystkę ziemię
Judowę aż do morza ostatniego. 3 I stronę południową,
i równinę doliny Jerycha, miasta osadzonego palmami,
aż do Segor. 4 Tedy mu rzekł Pan: Tać jest ziemia, o
którąm przysiągł Abrahamowi, Izaakowi i Jakóbowi,
mówiąc: Nasieniu twemu dam ją; pokazałem ją oczom
twoim, ale do niej nie wnijdziesz. 5 I umarł tam
Mojżesz, sługa Pański, w ziemi Moabskiej, według
słowa Pańskiego. 6 I pogrzebł go Pan w dolinie w
ziemi Moabskiej, przeciw Betfegorowi, a nie dowiedział
się nikt o grobie jego aż do dnia tego. 7 A Mojżesz
miał sto i dwadzieścia lat, gdy umarł; nie zaćmiło się
oko jego, ani się naruszyła czerstwość jego. 8 I płakali
synowie Izraelscy Mojżesza na polach Moabskich przez
trzydzieści dni. A gdy się skończyły dni płaczu i żałoby
Mojżeszowej: 9 Tedy Jozue, syn Nunów, napełniony
jest duchem mądrości, bo był włożył Mojżesz ręce
swoje nań: i posłuszni mu byli synowie Izraelscy, a
czynili, jako przykazał Pan Mojżeszowi. 10 I nie powstał
prorok więcej w Izraelu podobny Mojżeszowi, którego
by tak znał Pan, twarzą w twarz. 11 We wszystkich
znakach, i cudach, dla których go był posłał Pan, aby
je czynił w ziemi Egipskiej przed Faraonem i przed
wszystkimi sługami jego, i przed wszystką ziemią jego.
12 Także we wszystkich sprawach ręki możnej, i we
wszystkich postrachach wielkich, które czynił Mojżesz
przed oczyma wszystkiego Izraela.

Jozuego

1 I stało się po śmierci Mojżesza, sługi Pańskiego,
że mówił Pan do Jozuego syna Nunowego, sługi
Mojżeszowego, i rzekł: 2 Mojżesz, sługa mój, umarł;
przetoż teraz wstań, przepraw się przez ten Jordan,
ty, i wszystek lud ten, do ziemi, którą Ja im, synom
Izraelskim, dawam. 3 Każde miejsce, po którem deptać
będzie stopa nogi waszej, dałem wam, jakom obiecał
Mojżeszowi. 4 Od puszczy i od Libanu tego, i aż
do rzeki wielkiej, rzeki Eufrates, i wszystka ziemia
Hetejczyków, i aż do morza wielkiego na zachód słońca,
będzie granica wasza. 5 Nie ostoi się nikt przed tobą po
wszystkie dni żywota twego; jakom był z Mojżeszem,
tak będę z tobą, nie odstąpię cię, ani cię opuszczę. 6
Zmacniajże się i mężnie sobie poczynaj; albowiem ty
podasz w dziedzictwo ludowi temu ziemię, o którąm
przysiągł ojcom ich, że im ją dam. 7 Tylko się zmacniaj,
i bardzo mężnie sobie poczynaj, abyś strzegł, i czynił
wszystko według zakonu, któryć rozkazał Mojżesz,
sługa mój; nie uchylaj się od niego ani na prawo ani na
lewo, żebyś się roztropnie sprawował we wszystkiem,
do czego się udasz. 8 Niech nie odstępują księgi
zakonu tego od ust twoich; ale rozmyślaj w nich we dnie
i w nocy, abyś strzegł i czynił wszystko, co napisano
w nim; albowiem na ten czas poszczęścią się drogi
twoje, i na ten czas roztropnym będziesz. 9 Azażemci
nie rozkazał: Zmocnij się, i mężnie sobie poczynaj,
nie lękaj się, a nie trwóż sobą, albowiem z tobą jest
Pan, Bóg twój, we wszystkiem, do czegokolwiek się
obrócisz? 10 A przetoż rozkazał Jozue przełożonym
nad ludem, mówiąc: 11 Przejdźcie przez pośrodek
obozu, a rozkażcie ludowi, mówiąc: Gotujcie sobie
żywność; albowiem po trzech dniach przejdziecie przez
ten Jordan, abyście weszli, a posiedli ziemię, którą
Pan, Bóg wasz, dawa wam w osiadłość. 12 Rubenitom
też, i Gadytom, i połowie pokolenia Manasesowego
rzekł Jozue mówiąc: 13 Pamiętajcie na słowo, które
wam rozkazał Mojżesz, sługa Pański, mówiąc: Pan,
Bóg wasz, sprawił wam odpoczynienie, i dał wam tę
ziemię; 14 Żony wasze, dziatki wasze, i bydła wasze
niech zostaną w ziemi, którą wam dał Mojżesz z
tej strony Jordanu; ale wy pójdziecie zbrojni przed
bracią waszą, wszyscy duży w sile, a będziecie ich
posiłkować, 15 Aż odpoczynienie sprawi Pan braci
waszym jako i wam, a oni posiędą ziemię, którą im
dawa Pan, Bóg wasz; potem się wrócicie do ziemi
osiadłości waszej, a będziecie ją trzymać, którą wam
dał Mojżesz, sługa Pański, z tej strony Jordanu na
wschód słońca. 16 I odpowiedzieli Jozuemu, mówiąc:
Wszystko, coś nam rozkazał, uczynimy, a gdziekolwiek
nas poślesz, pójdziemy. 17 Jakośmy byli posłuszni
Mojżeszowi, tak posłuszni będziemy i tobie; tylko niech
będzie Pan, Bóg twój, z tobą, jako był z Mojżeszem. 18
Ktobykolwiek przeciwił się ustom twoim, a nie byłby
posłusznym słowom twoim we wszystkiem, co mu
rozkażesz, niechaj umrze; tylko się zmacniaj, a mężnie
sobie poczynaj.

2 A tak posłał Jozue, syn Nunów, z Syttim dwóch
szpiegów potajemnie, mówiąc: Idźcie, wypatrujcie
ziemię, i Jerycho. Szli tedy i weszli do niektórej niewiasty
wszetecznej, której imię Rachab, i odpoczęli tam.
2 I powiedziano to królowi Jerycha, mówiąc: Oto,
mężowie jacyś przyszli tu tej nocy z synów Izraelskich,
aby przeszpiegowali tę ziemię. 3 Tedy posłał król
Jerycha do Rachaby, mówiąc: Wywiedź męże, którzy
przyszli do ciebie, a weszli do domu twego; bo na
przeszpiegowanie wszystkiej ziemi przyszli. 4 Ale
wziąwszy ona niewiasta tych dwóch mężów, skryła
je, i rzekła: Prawdać jest, przyszli do mnie mężowie;
alem nie wiedziała, skąd byli. 5 A gdy bramę zamykano
w zmierzch, oni mężowie wyszli; i nie wiem, dokąd
poszli; gońcież ich co najrychlej, bo ich dościgniecie. 6
A ona wwiodła je była na dach, i tam je przykryła lnem
nietartym, który była rozstawiła na dachu. 7 Mężowie
tedy wysłani gonili je drogą ku Jordanu aż do brodu; a
bramę zamkniono, skoro wyszli ci, którzy szli za nimi w
pogoń. 8 A tak pierwej niż posnęli, ona wstąpiła do nich
na dach; 9 I rzekła do onych mężów: Wiem, że wam
dał Pan ziemię tę; bo strach wasz przypadł na nas,
i osłabiali wszyscy obywatele tej ziemi przed wami.
10 Bośmy słyszeli, jako wysuszył Pan wody morza
czerwonego przed wami, gdyście wychodzili z Egiptu, i
coście uczynili dwom królom Amorejskim, którzy byli
z onej strony Jordanu, Sehonowi, i Ogowi, któreście
pobili. 11 Co gdyśmy usłyszeli, upadło serce nasze i
nie ostał się więcej duch w nikim przed wami; albowiem
Pan, Bóg wasz, jest Bogiem na niebie wzgórę, i na
ziemi nisko. 12 Przetoż teraz przysiężcie mi proszę
przez Pana, iż jakom ja uczyniła z wami miłosierdzie,
także uczyńcie i wy z domem ojca mego miłosierdzie,
a dajcie mi znak pewny, 13 Iż zachowacie żywo ojca
mego i matkę moję, i bracią moję, i siostry moje, i
wszystko, co ich jest, a wybawicie dusze nasze od
śmierci. 14 I odpowiedzieli jej oni mężowie: Dusza
nasza będzie za was na śmierć, jeźli nie wydacie tej
sprawy naszej, i będzie to, gdy nam poda Pan tę
ziemię, że uczynimy z tobą miłosierdzie i prawdę. 15 I
spuściła je na powrozie z okna; bo dom jej był przy
murze i ona na murze mieszkała. 16 I rzekła im: Na
górę idźcie, by się snać nie spotkali z wami, którzy was
gonią: i tam się kryjcie przez trzy dni, aż się wrócą,
którzy was gonią, a potem pójdziecie drogą waszą. 17 I
rzekli jej mężowie oni: Będziemy wolni od przysięgi

tej, którąś nas poprzysięgła, 18 Jeźli, gdy wnijdziemy
do ziemi, tego czerwonego sznuru nie uwiążesz u
okna, po którymeś nas spuściła, a ojca twego, i matki
twojej, i braci twojej, i wszystkiego domu ojca twego nie
zbierzeszli do siebie w dom; 19 Albowiem ktobykolwiek
wyszedł ze drzwi domu twego, krew jego będzie na
głowę jego, a my będziemy bez winy; ale każdego,
ktokolwiek będzie z tobą w domu, krew jego obróci
się na głowę naszę, jeźli się go kto rękę dotknie. 20
Lecz jeźli wydasz tę sprawę naszę, tedy będziemy
wolni od przysięgi twojej, którąś nas poprzysięgła.
21 I odpowiedziała; Jakoście powiedzieli, niechże tak
będzie. Tedy je wypuściła, i poszli; i uwiązała sznur
czerwony w onem oknie. 22 A odszedłszy przyszli
na górę, i zostali tam przez trzy dni, aż się wrócili,
którzy je gonili; bo ich szukali ci, którzy je gonili, po
wszystkich drogach, ale nie znaleźli. 23 I wrócili się oni
dwaj mężowie, a zstąpiwszy z góry, przeprawili się, i
przyszli do Jozuego, syna Nunowego, i powiedzieli mu
wszystko, co się z nimi działo; 24 I mówili do Jozuego:
Dał Pan w ręce nasze tę wszystkę ziemię; bo się
strwożyli wszyscy obywatele ziemi przed twarzą naszą.

3 Tedy Jozue wstał bardzo rano, i ruszyli się z
Syttim, a przyszli aż do Jordanu, on i wszyscy
synowie Izraelscy, i tamże przenocowali, niźli się
przeprawili. 2 A po trzecim dniu przeszli przełożeni
przez pośrodek obozu. 3 I rozkazali ludowi, mówiąc:
Gdy ujrzycie skrzynię przymierza Pana, Boga waszego,
i kapłany Lewity, niosące ją, wy też ruszycie się z
miejsca swego, a pójdziecie za nią; 4 Wszakże plac
między wami i między nią będzie na dwa tysiące łokci
miary zwyczajnej; nie przystępujcie blisko do niej,
abyście wiedzieli drogę, którą iść macie; albowiem nie
chodziliście tą drogą przedtem. 5 Tedy rzekł Jozue
do ludu: Poświęćcie się; albowiem jutro uczyni Pan
między wami dziwne rzeczy. 6 Przytem rzekł Jozue
do kapłanów, mówiąc: Weźmijcie skrzynię przymierza,
a idźcie przed ludem; i wzięli skrzynię przymierza,
i szli przed ludem. 7 I rzekł Pan do Jozuego: Dziś
cię pocznę wywyższać przed oczyma wszystkiego
Izraela, aby poznali, iż jakom był z Mojżeszem, tak
będę i z tobą. 8 Rozkażże ty kapłanom, niosącym
skrzynię przymierza, i rzecz im: Gdy wnijdziecie w
brzeg wód Jordańskich, w Jordanie staniecie. 9
Rzekł też Jozue do synów Izraelskich: Przystąpcie
sam, a słuchajcie słów Pana, Boga waszego. 10 I
rzekł Jozue: W tem poznacie, że Bóg żyjący jest w
pośrodku was, a iż koniecznie wypędzi przed twarzą
waszą Chananejczyka, i Hetejczyka, i Hewejczyka,
i Ferezejczyka, i Gergezejczyka, i Amorejczyka, i
Jebuzejczyka. 11 Oto, skrzynia przymierza Panującego
nad wszystką ziemią pójdzie przed wami przez Jordan.
12 Przetoż teraz obierzcie sobie dwanaście mężów
z pokoleń Izraelskich, po jednym mężu z każdego
pokolenia; 13 A gdy się zastanowią stopy nóg kapłanów,
niosących skrzynię Pana, Panującego nad wszystką
ziemią, w wodzie Jordańskiej, tedy się wody jordańskie
rozstąpią, tak iż woda płynąca z góry stanie w jednej
kupie. 14 I stało się, gdy się ruszył lud z namiotów
swych, aby się przeprawili przez Jordan, a kapłani,
niosący skrzynię przymierza, szli przed ludem; 15 A
gdy przyszli niosący skrzynię aż do Jordanu, a nogi
kapłanów, którzy nieśli skrzynię, omoczyły się w brzegu
wód, (bo Jordan wzbiera i wylewa na wszystkie brzegi
swoje, na każdy czas żniwa.) 16 Tedy się zastanowiły
wody płynące z gór, a stanęły w jednej kupie bardzo
daleko od Adama, miasta, które jest ku stronie Sartan; a
które płynęły na dół do morza pustego, morza słonego,
zginęły i ustały; a tak lud przeprawiał się przeciwko
Jerychu. 17 A kapłani, którzy nieśli skrzynię przymierza
Pańskiego, stali na suszy w pośród Jordanu porządnie,
a wszyscy Izraelczycy szli po suszy, aż się lud wszystek
przeprawił przez Jordan.

4 A gdy się wszystek lud przeprawił za Jordan, (bo
rzekł był Pan do Jozuego, mówiąc: 2 Obierzcie
sobie z ludu dwanaście mężów, po jednym mężu z
każdego pokolenia. 3 I rozkażcie im, mówiąc: Weźmijcie
sobie stąd z pośrodku Jordanu, z tego miejsca, gdzie
stały nogi kapłanów porządnie, dwanaście kamieni,
które z sobą wyniósłszy postawicie na stanowisku,
gdzie będziecie leżeć przez tę noc. 4 Tedy wezwał
Jozue dwanaście mężów, które był wybrał z synów
Izraelskich, po jednym mężu z każdego pokolenia.)
5 I rzekł do nich Jozue: Idźcie przed skrzynią Pana,
Boga waszego, w pośrodek Jordanu, a weźmij każdy
kamień jeden na ramię swoje według liczby pokolenia
synów Izraelskich, 6 Aby to było na znak między
wami, gdyby potem pytali synowie wasi mówiąc: Co
wam znaczy ten kamień? 7 Tedy im powiecie, iż się
rozstąpiły wody w Jordanie przed skrzynią przymierza
Pańskiego; albowiem gdy szła przez Jordan, rozstąpiły
się wody Jordańskie; i będzie ten kamień na pamiątkę
synom Izraelskim aż na wieki. 8 I uczynili tak synowie
Izraelscy, jako rozkazał Jozue, i wzięli dwanaście
kamieni z pośród Jordanu, jako mówił Pan do Jozuego,
według liczby pokolenia synów Izraelskich, a zanieśli
je z sobą aż do stanowiska, i tam je złożyli. 9 Jozue
też wystawił dwanaście kamieni w pośród Jordanu, na
miejscu, kędy stały nogi kapłanów, niosących skrzynię
przymierza, które tam zostały aż po dziś dzień. 10 A tak
kapłani niosący skrzynię stali w pośród Jordanu, aż się
wypełniło to wszystko, co był rozkazał Pan Jozuemu
mówić do ludu według wszystkiego, co był przykazał
Mojżesz Jozuemu. Spieszył się tedy lud i przeszedł

Jordan. 11 I stało się gdy wszystek lud przeszedł,
że też przeszła i skrzynia Pańska i kapłani przed
obliczności ludu. 12 Przeszli też synowie Rubenowi, i
synowie Gadowi, z połową pokolenia Manasesowego,
zbrojno przed syny Izraelskimi, jako im był powiedział
Mojżesz. 13 Około czterdziestu tysięcy ludu zbrojnego
przeszło przed Panem do boju na polu Jerycha. 14
Dnia onego wywyższył Pan Jozuego przed oczyma
wszystkiego Izraela, i bali się go, jako się bali Mojżesza
po wszystkie dni żywota jego. 15 Potem rzekł Pan
do Jozuego, mówiąc: 16 Rozkaż kapłanom, niosącym
skrzynię świadectwa, aby wystąpili z Jordanu. 17
I rozkazał Jozue kapłanom, mówiąc: Wystąpcie z
Jordanu. 18 I stało się, gdy wystąpili kapłani, niosący
skrzynię przymierza Pańskiego, z pośrodku Jordanu, a
stanęły stopy nóg kapłanów na suszy, wróciły się wody
Jordańskie na miejsce swoje, a płynęły, jako przedtem,
we wszystkich brzegach swoich. 19 A lud, wyszedłszy z
Jordanu dziesiątego dnia miesiąca pierwszego, położyli
się obozem w Galgal ku stronie wschodniej Jerycha. 20
A dwanaście onych kamieni, które wynieśli z Jordanu,
postawił Jozue w Galgal. 21 I rzekł do synów Izraelskich,
mówiąc: Co znaczy ten kamień? 22 Tedy oznajmijcie
synom waszym, mówiąc: Po suszy przeszedł Izrael ten
Jordan; 23 Albowiem osuszył Pan Bóg wody Jordańskie
przed wami, ażeście przeszli, jako uczynił Pan, Bóg
wasz, morzu czerwonemu, które wysuszył przed nami,
ażeśmy przeszli; 24 Aby poznali wszyscy narodowie
ziemi rękę Pańską, że można jest, żebyście się bali
Pana, Boga waszego, po wszystkie dni.

5 I stało się, gdy usłyszeli wszyscy królowie Amorejscy,
którzy mieszkali za Jordanem ku zachodowi, i
wszyscy królowie Chananejscy, którzy mieszkali nad
morzem, że wysuszył Pan wody Jordańskie przed syny
Izraelskimi, aż się przeprawili, upadło serce ich, tak iż
nie został więcej w nich duch przed obliczności synów
Izraelskich. 2 Onegoż czasu rzekł Pan do Jozuego:
Uczyń sobie noże ostre, a znowu obrzeż syny Izraelskie
po wtóre. 3 I uczynił sobie Jozue noże ostre i obrzezał
syny Izraelskie na pagórku nieobrzezek. 4 A tać była
przyczyna, dla czego je obrzezał Jozue: Wszystek
lud, który wyszedł z Egiptu, płci męskiej, wszyscy
mężowie wojenni, pomarli byli na puszczy, w drodze,
gdy wyszli z Egiptu. 5 Bo obrzezan był wszystek on
lud, co wyszedł; ale wszystek lud, który się zrodził
na puszczy, w drodze po wyjściu z Egiptu, nie był
obrzezany. 6 (Albowiem przez czterdzieści lat chodzili
synowie Izraelscy po puszczy, aż poginął wszystek on
naród mężów wojennych, którzy byli wyszli z Egiptu,
którzy nie słuchali głosu Pańskiego, którym przysiągł
Pan, iż im nie miał okazać ziemi, o którą przysiągł
Pan ojcom ich, iż nam ją dać miał, ziemię opływającą
mlekiem i miodem.) 7 Ale syny ich, które wystawił na
miejsca ich, te obrzezał Jozue, bo byli w nieobrzezce;
bo ich nie obrzezano w drodze. 8 A gdy już wszystek
lud był obrzezany, mieszkał na miejscu swem w obozie,
aż się wygoili. 9 Potem rzekł Pan do Jozuego: Dzisiajm
zdjął pohańbienie Egipskie z was; i nazwano imię
miejsca onego Galgal, aż do dnia tego. 10 Tedy położyli
się obozem synowie Izraelscy w Galgal, a obchodzili
święto przejścia czternastego dnia miesiąca w wieczór
na polach Jerycha. 11 I jedli z urodzajów onej ziemi
nazajutrz po święcie przejścia chleby przaśne, i kłosy
prażone onegoż dnia. 12 I przestała manna nazajutrz,
gdy poczęli jeść zboża onej ziemi; i nie mieli więcej
synowie Izraelscy manny, ale jedli z urodzajów ziemi
Chananejskiej onegoż roku. 13 I stało się, gdy Jozue
był u Jerycha, że podniósł oczu swych a ujrzał, a oto
mąż stał przeciwko niemu, mając miecz swój dobyty w
ręce swej; i przystąpiwszy do niego Jozue, rzekł mu: Z
naszychżeś ty, czy z nieprzyjaciół naszych? 14 A on
rzekł: Nie; alem Ja hetman wojska Pańskiego, terazem
przyszedł. Tedy upadłszy Jozue obliczem swem na
ziemię, pokłonił się, i rzekł mu: Cóż Pan mój mówi do
sługi swego? 15 I rzekł hetman wojska Pańskiego do
Jozuego: Zzuj obuwie twoje z nóg twoich, bo miejsce,
na którem stoisz, święte jest; i uczynił tak Jozue.

6 A Jerycho było zamknione, i opatrzone przed synami
Izraelskimi, i nikt z niego nie wychodził, ani do niego
wchodził. 2 Tedy rzekł Pan do Jozuego: Otom dał
w ręce twoje Jerycho, i króla jego, i możne wojska
jego. 3 A tak obchodzić będziecie miasto, wszyscy
mężowie waleczni, około miasta chodząc raz na dzień;
tak uczynicie po sześć dni. 4 Przytem siedem kapłanów
poniosą siedem trąb z rogów baranich, przed skrzynią;
a dnia siódmego obejdziecie miasto siedem kroć, a
kapłani trąbić będą w trąby. 5 A gdy przewłocznie
trąbić będą w trąby z rogów baranich, skoro usłyszycie
głos trąby, wszystek lud uczyni okrzyk bardzo wielki,
i upadnie mur miasta na miejscu swem, i wnijdzie
lud do miasta, każdy przeciw miejscu, gdzie stał. 6
Tedy wezwawszy Jozue, syn Nunów, kapłanów, rzekł
do nich: weźmijcie skrzynię przymierza, a siedem
kapłanów niech niosą siedem trąb z baranich rogów
przed skrzynią Pańską. 7 Potem rzekł do ludu: Idźcie a
obejdźcie miasto, a zbrojni niech idą przed skrzynią
Pańską. 8 A gdy to Jozue ludowi powiedział, siedem
kapłanów wziąwszy siedem trąb z rogów baranich,
szli przed skrzynią Pańską, i trąbili w trąby, a skrzynia
przymierza Pańskiego szła za nimi. 9 A zbrojni szli
przed kapłany trąbiącymi w trąby; ostatek też ludu
pospolitego szedł za skrzynią, gdy idąc trąbiono w trąby.
10 A ludowi przykazał Jozue, mówiąc: Nie będziecie
wołać, ani będzie słyszan głos wasz, ani wynijdzie z

ust waszych słowo, aż do dnia, którego wam rzekę:
Wołajcie; i uczynicie okrzyk. 11 Tedy obeszła skrzynia
Pańska miasto w około raz; i wrócili się do obozu,
i zostali w obozie przez noc. 12 Wstał zasię Jozue
rano, a kapłani wzięli skrzynię Pańską. 13 A siedem
kapłanów wziąwszy siedem trąb z rogów baranich,
przed skrzynią Pańską szli, idąc i trąbiąc w trąby; a
zbrojni szli przed nimi, ostatek też ludu pospolitego
szedł za skrzynią Pańską, gdy idąc trąbiono w trąby. 14
A tak obeszli miasto drugi raz dnia wtórego, i wrócili
się do obozu; i tak czynili po sześć dni. 15 Ale dnia
siódmego wstali rano na świtaniu, i obeszli miasto
tymże sposobem siedem kroć; tylko dnia tego obeszli
miasto siedem kroć. 16 I stało się, gdy siódmy raz
obchodzili, a kapłani trąbili w trąby, rzekł Jozue do ludu:
Krzyczcież teraz; albowiem Pan podał wam miasto. 17
I niech będzie to miasto przeklęstwem Panu, ono, i
wszystko co w niem jest; tylko Rachab wszetecznica
żywo zostanie, ona i wszyscy, którzy z nią są w domu,
gdyż utaiła posłów, któreśmy byli posłali. 18 A wszakże
się wy strzeżcie od rzeczy przeklętych, abyście się
nie stali przeklęstwem, biorąc co z rzeczy przeklętych,
abyście nie wprawili obozu Izraelskiego w przeklęstwo,
i nie zamieszali go. 19 Ale wszystko srebro i złoto
i naczynia miedziane i żelazne, święte będą Panu;
do skarbu Pańskiego złożone będą. 20 Tedy krzyczał
lud, gdy zatrąbiono w trąby, albowiem gdy usłyszał
lud głos trąb, krzyczał i lud wielkim głosem, i upadł
mur na miejscu swem, i wszedł lud do miasta, każdy
przeciw miejscu, gdzie stał, i wzięli miasto; 21 I wytracili
wszystko, co było w mieście, męże i niewiasty, dzieci i
starce; woły też i owce, i osły ostrzem miecza pobili. 22
Ale dwom mężom, którzy szpiegowali onę ziemię, rzekł
Jozue: Wnijdźcie do domu niewiasty wszetecznej, a
wywiedźcie stamtąd niewiastę, i wszystko, co jej jest,
jakoście jej przysięgli. 23 Tedy wszedłszy młodzieńcy
oni, co byli wyszpiegowali ziemię, Rachabę, i ojca jej,
matkę jej i bracią jej, i wszystko co było jej, i wszystkę
rodzinę jej wywiedli, i zostawili je za obozem Izraelskim.
24 Ale miasto spalili ogniem, i wszystko, co w niem było;
tylko srebro i złoto, i naczynie miedziane, i żelazne,
złożyli do skarbu domu Pańskiego. 25 Rachabę także
wszetecznicę, i dom ojca jej, i wszystko, co było jej,
Jozue żywo zostawił, i mieszkała w pośrodku Izraela aż
do teraźniejszego dnia, dla tego, iż utaiła posłów, które
był posłał Jozue ku przeszpiegowaniu Jerycha. 26 I
wydał klątwę Jozue onego czasu, mówiąc: Przeklęty
mąż przed Panem, któryby powstał a budował to
miasto Jerycho; na pierworodnym swoim założy je, a
na najmniejszym postawi bramy jego. 27 I był Pan z
Jozuem, a rozchodziła się sława jego po wszystkiej
ziemi.

7 Ale zgrzeszyli synowie Izraelscy przestępstwem
przy rzeczach przeklętych; albowiem Achan, syn
Charmiego, syna Zabdy, syna Zare, z pokolenia Juda,
wziął nieco z rzeczy przeklętych; zaczem zapalił się
gniew Pański przeciw synom Izraelskim. 2 Bo gdy
posłał Jozue kilka mężów z Jerycha do Haj, które
było blisko Betawen na wschód słońca od Betel, i
rzekł do nich, mówiąc: Idźcie, a wyszpiegujcie ziemię;
tedy szedłszy oni mężowie, wyszpiegowali Haj. 3
A wróciwszy się do Jozuego, rzekli mu: Niech nie
ciągnie wszystek lud; około dwóch tysięcy mężów, albo
około trzech tysięcy mężów niech idą, a zburzą Haj;
nie trudź tam wszystkiego ludu, bo ich tam trocha.
4 Poszło tedy około trzech tysięcy mężów z ludu,
i uciekli przed mężami z Haj. 5 A porazili z nich
mężowie z Haj około trzydziestu i sześciu mężów,
goniąc je od bramy aż do Sabarym, a porazili je, gdy
uciekali z góry, i dla tego rozpłynęło się serce ludu,
i było jako woda. 6 Tedy rozdarłszy Jozue odzienie
swoje, upadł twarzą swoją na ziemię przed skrzynią
Pańską, a leżał aż do wieczora, on i starsi Izraelscy,
posypawszy prochem głowy swoje. 7 Zatem rzekł
Jozue: Ach! Panie Panujący, przeczżeś przeprowadził
lud ten za Jordan, abyś nas podał w rękę Amorejczyka
na wytracenie? O byśmy byli raczej mieszkali za
Jordanem! 8 O Panie, cóż rzekę, ponieważ podawa
Izrael tył nieprzyjaciołom swoim? 9 Bo usłyszawszy
Chananejczycy, i wszyscy obywatele tej ziemi, obtoczą
nas zewsząd, a wytracą imię nasze z ziemi. I cóż to
uczynisz imieniowi twemu wielkiemu? 10 Tedy rzekł Pan
do Jozuego: Wstań; przeczżeś upadł na oblicze twoje?
11 Zgrzeszył Izrael, i przestąpili przymierze moje, którem
im przykazał; albowiem wzięli z rzeczy przeklętych,
a ukradli je, i skłamali, i schowali je między naczynie
swoje. 12 A dla tegoć synowie Izraelscy nie będą
się mogli ostać przed nieprzyjacioły swymi, tył będą
podawali nieprzyjaciołom swym, bo się zmazali rzeczą
przeklętą; nie będę więcej z wami, jeźli nie wykorzenicie
przeklęstwa tego z pośrodku was. 13 Wstań, poświęć
lud i rzeczy: Poświęćcie się na jutro; bo tak mówi Pan,
Bóg Izraelski: Przeklęstwo jest w pośrodku ciebie,
Izraelu; nie ostoisz się przed nieprzyjacioły twymi, aż
odejmiecie przeklęstwo z pośrodku siebie. 14 A tak
przystąpcie rano według pokoleń waszych; a pokolenie,
które okaże Pan, przystąpi według familii; a familija,
którą okaże Pan, przystąpi według domów; a dom, który
okaże Pan, przystąpi według osób. 15 A kto będzie
znaleziony w przeklęstwie, będzie spalony ogniem, on, i
wszystko, co jego jest, dla tego że przestąpił przymierze
Pańskie, a dopuścił się niegodnej rzeczy w Izraelu. 16
Przetoż wstawszy Jozue rano, rozkazał przystępować
Izraelowi według pokoleń ich; i znalazło się pokolenie
Juda. 17 I kazał przystąpić familii Juda, i znalazła się

familija Zare, i kazał przystąpić familii Zarego według
osób, i znalazł się dom Zabdy. 18 I kazał przystąpić
domowi jego według osób, i znalazł się Achan, syn
Charmiego, syna Zabdy, syna Zare, z pokolenia Juda.
19 I rzekł Jozue do Achana: Synu mój, daj proszę
chwałę Panu, Bogu Izraelskiemu, i wyznaj przed nim, a
oznajmij mi proszę, coś uczynił, nie taj przede mną. 20
Tedy odpowiedział Achan Jozuemu, mówiąc: Zaprawdę,
jam zgrzeszył Panu, Bogu Izraelskiemu, tak a tak
uczyniłem. 21 Widziałem między łupy płaszcz babiloński
jeden, piękny, i dwieście syklów srebra, i pręt złoty
jeden, pięćdziesiąt syklów ważący, i pożądałem tego, i
wziąłem to, a oto, te rzeczy są zakopane w ziemi, w
pośród namiotu mego, a srebro pod niemi. 22 Tedy
posłał Jozue posły, którzy bieżeli do namiotu, a oto
te rzeczy były skryte w namiocie jego, a srebro pod
niemi. 23 A wziąwszy je z namiotu przynieśli je do
Jozuego, i do wszystkich synów Izraelskich, a położyli
je przed obliczem Pańskiem. 24 A tak wziąwszy Jozue,
i wszystek Izrael z nim, Achana, syna Zarego, i srebro,
i płaszcz, i pręt złoty, i syny jego, i córki jego, i woły
jego, i osły jego, i owce jego, i namiot jego, i wszystko
co miał, wywiedli je na dolinę Achor. 25 I rzekł Jozue:
Przeczżeś nas potrwożył? niechże cię też Pan zatrwoży
dnia tego. I ukamionował go wszystek Izrael, i spalili
je ogniem, ukamionowawszy je kamieńmi; 26 Potem
wystawili na nim wielką kupę kamieni, która trwa aż do
dnia tego. I odwrócił się Pan od gniewu zapalczywości
swojej; przetoż nazwane jest imię miejsca onego, dolina
Achor, aż do dnia dzisiejszego.

8 Potem rzekł Pan do Jozuego: Nie bój się, ani
się lękaj; weźmij z sobą wszystek lud wojenny, a
wstawszy ciągnij do Haj, otom dał w ręce twoje króla
Haj, i lud jego, i ziemię jego. 2 A uczynisz Hajowi
i królowi jego, jakoś uczynił Jerychu i królowi jego,
wszakże łupy jego, i bydła jego rozbierzecie między
się; uczyńże zasadzkę na miasto z tyłu jego. 3 A tak
wstał Jozue i wszystek lud waleczny, aby ciągnęli ku
Haj; i przebrał Jozue trzydzieści tysięcy mężów bardzo
mocnych, i posłał je nocą. 4 I rozkazał im, mówiąc:
Patrzajcie wy, abyście uczynili zasadzkę za miastem;
nie oddalajcie się od miasta daleko bardzo, a bądźcie
wszyscy pogotowiu. 5 A ja, i wszystek lud, który ze
mną jest, przyciągniemy pod miasto; a gdy oni wynijdą
przeciwko nam, jako pierwej ucieczemy przed nimi.
6 A oni pójdą za nami, aż je uwiedziemy od miasta;
bo rzeką: Uciekają przed nami, jako i pierwej, gdyż
uciekać będziemy przed nimi. 7 Tedy wy wstaniecie
z zasadzki, i wyprzecie ostatek ludu z miasta, i da je
Pan, Bóg wasz, w rękę waszę. 8 A wziąwszy miasto,
zapalicie je ogniem, według słowa Pańskiego uczynicie;
patrzajcież, rozkazałem wam. 9 Posłał je tedy Jozue, i
szli na zasadzkę; a zostali między Betel, i między Haj
na zachód Hajowi; a Jozue przez onę noc został w
pośrodku ludu. 10 Potem wstawszy Jozue bardzo rano,
obliczył lud, a szedł sam i starsi z Izraela przed ludem
przeciw Haj. 11 Wszystek też lud wojenny, który z nim
był, ruszyli się, i przyciągnąwszy przyszli pod miasto,
i położyli się obozem na stronie północnej ku Haj; a
była dolina między nim, i między Haj. 12 Nadto wziął
około pięciu tysięcy mężów, które postawił na zasadzce
między Betel, i między Haj, od strony zachodniej miasta.
13 I przybliżył się lud, to jest, wszystko wojsko, które
było od północy miasta, i którzy byli na zasadzce jego
od zachodu miasta; i przyciągnął Jozue onej nocy w
pośrodek doliny. 14 I stało się, gdy je ujrzał król Haj,
pospieszyli się i wstali rano, i wyszli ludzie z miasta
przeciw Izraelowi ku bitwie, sam król, i wszystek lud
jego, na czas naznaczony przed równinę, nie wiedząc,
że zasadzka była uczyniona nań za miastem. 15
Tedy Jozue i wszystek Izrael, jakoby od nich porażeni,
uciekali drogą ku puszczy. 16 I zwołany jest wszystek
lud, który był w mieście, aby je gonili, i gonili Jozuego; i
tak uwiedzieni byli od miasta. 17 I nie został nikt w Haj i
w Betel, któryby nie wyszedł za Izraelem; i zostawili
miasto otworzone, a gonili Izraela. 18 Tedy rzekł Pan
do Jozuego: Podnieś chorągiew, którą masz w ręce
swej, przeciwko Haj; bo je w ręce twoje dam. I podniósł
Jozue chorągiew, którą miał w ręce swej, przeciwko
miastu. 19 A oni, co byli na zasadzce, wstawszy prędko
z miejsca swego; bieżali, gdy on podniósł rękę swą, a
ubieżawszy miasto, wzięli je, i zaraz je zapalili ogniem.
20 A obejrzawszy się mężowie miasta Haj ujrzeli, a oto,
wstępował dym miasta ku niebu, i nie mieli miejsca
do uciekania, ani tam, ani sam; bo lud, który uciekał
ku puszczy, obrócił się na one, co je gonili. 21 Tedy
Jozue i wszystek lud Izraelski, widząc, iż oni, co byli
na zasadzce, wzięli miasto, a iż wychodził dym z
miasta, obrócili się i pobili męże miasta Haj. 22 Oni też
drudzy wyszli z miasta przeciwko nim, i obtoczyli je
Izraelczycy, jedni stąd, a drudzy zowąd, i porazili je tak,
iż z nich żaden nie został, ani uszedł. 23 Tamże króla
Haj pojmali żywo, i przywiedli go przed Jozuego. 24
Gdy tedy Izraelczycy pobili wszystkie obywatele Haj na
polu przy puszczy, tedy za nimi szli w pogoń, a polegli
oni wszyscy od miecza, aż wygładzeni są; obrócili
się wszyscy Izraelczycy do Haj, i wysiekli je ostrzem
miecza. 25 I było wszystkich, którzy polegli dnia onego,
od męża aż do niewiasty dwanaście tysięcy, wszystkich
obywateli Haj. 26 A Jozue nie spuścił ręki swej, którą
był podniósł z chorągwią, aż pobił wszystkie obywatele
Haj. 27 Tylko bydło, i łupy miasta onego rozebrali
między się Izraelczycy według słowa Pańskiego, które
rozkazał Jozuemu. 28 Tedy zapalił Jozue Haj, i uczynił
je mogiłą wieczną, i pustynią aż do dnia tego. 29 A

króla Haj obwiesił na drzewie aż do wieczora; a gdy
słońce zaszło, rozkazał Jozue, aby zdjęto trupa jego
z drzewa, a porzucono go w samem wejściu bramy
miejskiej, i namiotali nań kupę wielką kamieni, która
jest aż do dnia tego. 30 Tedy Jozue zbudował ołtarz
Panu, Bogu Izraelskiemu, na górze Hebal. 31 Jako był
rozkazał Mojżesz, sługa Pański, synom Izraelskim, a
jako napisano w księgach zakonu Mojżeszowego, ołtarz
z całego kamienia, na którym żadne żelazo nie postało;
i sprawowali na nim całopalenia Panu, ofiarowali też
spokojne ofiary. 32 Tamże napisał na kamieniach
powtórzenie zakonu Mojżeszowego, który napisał przed
obliczności synów Izraelskich. 33 A wszystek Izrael, i
starsi jego, i przełożeni, i sędziowie jego, stali po obu
stronach skrzyni przed kapłanami Lewitami, którzy nosili
skrzynię przymierza Pańskiego, tak przychodzień, jako
w domu zrodzony, połowa ich przeciw górze Garyzym,
a połowa ich przeciw górze Hebal, jako był przedtem
rozkazał Mojżesz, sługa Pański, aby błogosławiono
ludowi Izraelskiemu. 34 A potem czytał wszystkie
słowa zakonu, błogosławieństwo, i przeklęstwo, według
wszystkiego, co napisano w księgach zakonu. 35 Nie
było i słowa ze wszystkiego, co rozkazał Mojżesz, czego
by nie czytał Jozue przed wszystkiem zgromadzeniem
Izraelskiem, przed niewiastami, i przed dziatkami, i
przed przychodniami, którzy mieszkali między nimi.

9 A gdy usłyszeli wszyscy królowie, którzy byli
za Jordanem na górach, i na równinach, i nad
wszystkiem brzegiem morza wielkiego przeciw Libanowi,
Hetejczyk, i Amorejczyk, i Chananejczyk, Ferezejczyk,
Hewejczyk, i Jebuzejczyk; 2 Zebrali się pospołu,
aby walczyli przeciw Jozuemu, i przeciw Izraelowi,
jednomyślnie. 3 Ale obywatele Gabaon, usłyszawszy,
co uczynił Jozue Jerychowi i Hajowi, 4 Postąpili sobie i
oni chytrze, a poszedłszy zmyślili się być posłami, i
wzięli wory stare na osły swe, i łagwie winne stare,
i potarte, i łatane; 5 I obuwie stare i łatane na nogi
swoje, i szaty stare na się, a wszystek chleb, co go z
sobą nabrali w drogę, suchy był i spleśniały. 6 Tedy
przyszli do Jozuego, do obozu w Galgal, i rzekli do
niego, i do mężów Izraelskich: Z ziemiśmy dalekiej
przyszli; przetoż teraz uczyńcie z nami przymierze. 7
Ale odpowiedzieli mężowie Izraelscy Hewejczykowi:
Podobno ty mieszkasz między nami, a jakoż z tobą
możemy uczynić przymierze? 8 A oni rzekli do Jozuego:
Słudzy twoi jesteśmy. I rzekł do nich Jozue: Coście
wy zacz, a skądeście przyszli? 9 I odpowiedzieli
mu: Z ziemi dalekiej bardzo przyszli słudzy twoi w
imieniu Pana, Boga twego; bośmy słyszeli sławę jego,
i wszystko, co uczynił w Egipcie; 10 I wszystko,
co uczynił dwom królom Amorejskim, którzy byli za
Jordanem, Sehonowi królowi Hesebon, i Ogowi królowi
Basan, którzy mieszkali w Astarot. 11 I rozkazali
nam starsi nasi, i wszyscy obywatele ziemi naszej,
mówiąc: Nabierzcie sobie żywności na drogę, a idźcie
przeciwko nim, i mówcie im: Słudzy wasi jesteśmy,
przetoż teraz uczyńcie z nami przymierze. 12 Ten chleb
nasz ciepłyśmy na drogę wzięli z domów naszych tego
dnia, gdyśmy wyszli, abyśmy szli do was; a teraz oto
wysechł, i popleśniał. 13 I te łagwie winne, któreśmy byli
napełnili, były nowe, a oto się popękały; także te szaty
nasze, i obuwie nasze zwiotszały dla bardzo dalekiej
drogi. 14 A tak wzięli oni mężowie Izraelscy z onej
żywności ich, a ust się Pańskich nie pytali. 15 Tedy z
nimi uczynił Jozue pokój, i postanowił z nimi przymierze,
aby ich zachował przy żywocie; także przysięgły im
książęta zgromadzenia. 16 Ale po trzech dniach po
uczynieniu z nimi przymierza, usłyszeli, że blisko ich
byli, a iż w pośrodku ich mieszkali. 17 A ruszywszy
się synowie Izraelscy przyciągnęli do miast ich dnia
trzeciego, a miasta ich te były: Gabaon, i Kafira, i Beerot,
i Karyjatyjarym. 18 I nie wytracili ich synowie Izraelscy;
albowiem przysięgły im były książęta zgromadzenia
przez Pana, Boga Izraelskiego, skąd szemrało wszystko
zgromadzenie przeciw książętom. 19 I rzekły wszystkie
książęta do całego zgromadzenia: Myśmy im przysięgli
przez Pana, Boga Izraelskiego; przetoż teraz nie
możemy się ich tknąć. 20 To im uczynimy, a zachowamy
je żywo, iżby nie przyszło na nas rozgniewanie dla
przysięgi, którąśmy im przysięgli. 21 Nadto rzekły do
nich książęta: Niech żyją, a niech rąbią drwa, i niech
noszą wodę wszystkiemu zgromadzeniu; i przestali na
tem, jako im powiedziały książęta. 22 Potem wezwał
ich Jozue, i rzekł do nich, mówiąc: Przeczżeście nas
oszukali, powiadając: Dalekimiśmy od was bardzo,
a wy w pośrodku nas mieszkacie? 23 A tak teraz
przeklęci jesteście, i nie ustaną z was słudzy, i rąbiący
drwa, i noszący wodę do domu Boga mego. 24 Którzy
odpowiedzieli Jozuemu, i rzekli: Zapewne oznajmiono
było sługom twoim, jako był rozkazał Pan, Bóg twój,
Mojżeszowi słudze swemu, aby wam dał wszystkę
ziemię, a iżby wygładził wszystkie mieszkające w tej
ziemi przed twarzą waszą; przetoż baliśmy się bardzo
o żywot nasz przed wami, i uczyniliśmy tę rzecz. 25
A teraz otośmy w rękach twoich; coć się dobrego i
słusznego widzi uczynić z nami, uczyń. 26 I uczynił
im tak, a wybawił je z rąk synów Izraelskich, że ich
nie pobili. 27 I postanowił je Jozue dnia onego, aby
rąbali drwa, i nosili wodę zgromadzeniu, i do ołtarza
Pańskiego aż do tego dnia, na miejscu, które by obrał.

10 A gdy usłyszał Adonisedek, król Jerozolimski,
iż wziął Jozue Haj, i zburzył je, (bo jako uczynił
Jerychowi i królowi jego, tak uczynił Hajowi i królowi
jego,) a iż uczynili pokój obywatele Gabaon z Izraelem,

i mieszkają w pośrodku ich; 2 Tedy się uląkł bardzo,
przeto że miasto wielkie było Gabaon, jako jedno z
miast królewskich, a że było większe niż Haj, a wszyscy
mężowie jego waleczni. 3 Przetoż posłał Adonisedek,
król Jerozolimski, do Hohama, króla Hebron, i do Faran,
króla Jerymota, i do Jafija, króla Lachys, i do Dabir,
króla Eglon, mówiąc: 4 Przyjedźcie do mnie, a dajcie mi
pomoc, abyśmy pobili Gabaonity, którzy uczynili pokój
z Jozuem, i z syny Izraelskimi. 5 Zebrało się tedy, a
wyciągnęło pięć królów Amorejskich, król Jerozolimski,
król Hebron, król Jerymot, król Lachys, król Eglon,
sami, i wszystkie wojska ich, i położyli się obozem
u Gabaon, i dobywali go. 6 Tedy posłali obywatele
Gabaon do Jozuego, i do obozu w Galgal, mówiąc:
Nie zawściągaj ręki swej od sług twoich; przyciągnij
do nich rychło, a wybaw nas i pomóż nam; boć się
zebrali przeciwko nam wszyscy królowie Amorejscy,
którzy mieszkają po górach. 7 Ruszył się tedy Jozue z
Galgal, sam i wszystek lud wojenny z nim, i wszyscy
mężowie waleczni. 8 (Bo był rzekł Pan do Jozuego:
Nie bój się ich; albowiem w ręce twoje podałem je, a
nie ostoi się żaden z nich przed tobą.) 9 I przypadł
na nie Jozue nagle; bo całą noc ciągnął z Galgal. 10
I potrwożył je Pan przed obliczem Izraela, który je
poraził porażką wielką w Gabaon, i gonił je drogą,
którą chodzą ku Betoron, a bił je aż do Aseka i aż do
Maceda. 11 I stało się, gdy uciekali przed Izraelem,
bieżąc z góry do Betoron, że Pan spuścił na nie
kamienie wielkie z nieba aż do Aseka, i umierali; więcej
ich pomarło od kamienia gradowego, niż ich pobili
synowie Izraelscy mieczem. 12 Tedy mówił Jozue do
Pana, dnia, którego podał Pan Amorejczyka w ręce
synom Izraelskim, i rzekł przed oczyma Izraela: Słońce
w Gabaon zastanów się, a miesiącu w dolinie Ajalon!
13 I zastanowiło się słońce, a miesiąc stanął, aż się
lud pomścił nad nieprzyjacioły swymi. Izali to nie jest
napisano w księgach sprawiedliwego? Tedy stanęło
słońce w pośród nieba, a nie pospieszyło się zachodzić,
jakoby przez cały dzień. 14 I nie był takowy dzień
przedtem, ani potem, w któryby usłuchać miał Pan głosu
człowieczego, bo Pan walczył za Izraelem. 15 Potem
się wrócił Jozue, i wszystek Izrael z nim, do obozu do
Galgal. 16 A uciekło było onych pięć królów, i skryli
się w jaskinią przy Maceda. 17 I dano znać Jozuemu,
mówiąc: Znaleziono pięć królów, którzy się pokryli w
jaskini w Maceda. 18 I rzekł Jozue: Przywalcie kamienie
wielkie do dziury jaskini, a postawcie u niej męże, aby
ich strzegli. 19 A wy nie stójcie, gońcie nieprzyjacioły
wasze, a bijcie ostatek ich, ani im dajcie uchodzić do
miast ich; boć je podał Pan, Bóg wasz, w rękę waszę. 20
A gdy przestał Jozue z syny Izraelskimi bić ich porażką
bardzo wielką, aż je do szczętu wytracili, a którzy żywo
zostali z nich, uszli do miast obronnych; 21 Tedy wrócił
się wszystek lud zdrowo do obozu, do Jozuego w
Maceda, a nie ruszył przeciwko synom Izraelskim nikt
językiem swoim. 22 Potem rzekł Jozue: Otwórzcie tę
dziurę jaskini, a wywiedźcie do mnie tych pięciu królów
z jaskini. 23 I uczynili tak, i wywiedli do niego pięciu
królów onych z jaskini, króla Jerozolimskiego, króla
Hebron, króla Jerymot, króla Lachys, króla Eglon. 24 A
gdy wywiedli one króle do Jozuego, tedy przyzwał Jozue
wszystkich mężów Izraelskich, i rzekł do rotmistrzów,
mężów walecznych, którzy z nim chodzili: Przystąpcie
sam, a nastąpcie nogami waszemi na szyje tych królów;
którzy przystąpiwszy nastąpili nogami swemi na szyje
ich. 25 Zatem rzekł do nich Jozue: Nie bójcie się, ani się
lękajcie; zmacniajcie się, i mężnie sobie poczynajcie;
boć tak uczyni Pan wszystkim nieprzyjaciołom waszym,
przeciw którym walczycie. 26 Potem pobił je Jozue, i
pomordował je, i zawiesił je na pięciu drzewach, a wisieli
na drzewach aż do wieczora. 27 A gdy zaszło słońce,
rozkazał Jozue, że je złożono z drzewa, i wrzucono je
do jaskini, w której się byli skryli, a zawalono kamieńmi
wielkiemi dziurę u jaskini, które tam są jeszcze i do
dnia tego. 28 Tegoż dnia wziął Jozue Maceda, i wysiekł
je ostrzem miecza, i króla ich zamordował wespół z
nimi, i wszelką duszę, która była w niem; nie zostawił
żadnego żywo, i uczynił królowi Maceda, jako uczynił
królowi Jerycha. 29 Potem ciągnął Jozue, i wszystek
Izrael z nim, z Maceda do Lebny, i dobywał Lebny.
30 A podał Pan i ono w ręce Izraela, i króla jego, i
wysiekł je ostrzem miecza, i wszelką duszę, która była
w niem; nie zostawił w niem żadnego żywo, i uczynił
królowi jego, jako uczynił królowi Jerycha. 31 Potem
ciągnął Jozue, i wszystek Izrael z nim, z Lebny do
Lachys, a położywszy się przy niem obozem, dobywał
go. 32 I podał Pan Lachys w ręce Izraela, i wziął je
dnia drugiego, i wysiekli je ostrzem miecza, i wszelką
duszę, która była w niem, tak właśnie jako uczynił
Lebnie. 33 Tedy przyszedł Horam, król Gazer, na
ratunek Lachysowi, ale go poraził Jozue, i lud jego, tak
iż nie zostawił mu żadnego żywo. 34 Potem ciągnął
Jozue, i wszystek Izrael z nim, z Lachys do Eglon, i
położyli się obozem przeciwko niemu, i dobywali go;
35 Które wziąwszy onegoż dnia, wysiekli je ostrzem
miecza, i wszelką duszę, która była w niem, onegoż
dnia zabił, tak właśnie jako uczynił Lachys. 36 Potem
się ruszył Jozue, i wszystek Izrael z nim, z Eglonu do
Hebronu, i dobywał go; 37 I wzięli je, a wysiekli je
ostrzem miecza, i króla jego, i wszystkie miasta jego, i
wszelką duszę, która była w niem; nie zostawił żadnego
żywo, tak właśnie jako uczynił Eglonowi, i wytracił je, i
wszelką duszę, która w niem była. 38 Stamtąd obrócił
się Jozue, i wszystek Izrael z nim, do Dabir, i dobywał
go. 39 I wziął je, i króla jego, i wszystkie miasta jego, i
wysiekli je ostrzem miecza, i pomordował wszystkie

dusze, które w niem były; nie zostawił żadnego żywo;
jako uczynił Hebronowi tak uczynił Dabirowi i królowi
jego, i jako uczynił Lebnie i królowi jego. 40 A tak
pobił Jozue wszystkę ziemię górną, i południową, i
polną, i podgórną, i wszystkie króle ich; nie zostawił
żadnego żywo, ale wszystkie dusze wytracił, jako mu
był przykazał Pan, Bóg Izraelski. 41 I poraził je Jozue
od Kades Barny aż do Gazy, i wszystkę ziemię Gosen,
i aż do Gabaon. 42 A wszystkie te króle, i ziemie
ich, wziął Jozue jednym razem; albowiem Pan, Bóg
Izraelski, walczył za Izraelem. 43 Zatem się wrócił
Jozue i wszystek Izrael z nim do obozu do Galgal.

11 To gdy usłyszał Jabin, król Hasor, posłał do
Johaba, króla Madon, i do króla Symron, i do
króla Achsaf, 2 I do królów, którzy byli na północy,
na górach i na polach, na południe Cynerot, i w
równinach, i w krainach Dor, ku zachodowi; 3 Do
Chananejczyka na wschód i na zachód słońca, i do
Amorejczyka, i do Hetejczyka, i do Ferezejczyka, i
do Jebuzejczyka po górach, i do Hewejczyka pod
górą Hermon, w ziemi Maswa. 4 I wyciągnęli sami, i
wszystkie wojska ich z nimi, lud wielki, jako piasek,
który jest na brzegu morskim, i koni i wozów bardzo
wiele. 5 A zgromadziwszy się wszyscy oni królowie
przyszli, i położyli się pospołu obozem u wód Merom,
aby zwiedli bitwę z Izraelem. 6 I rzekł Pan do Jozuego:
Nie bój się ich, albowiem jutro o tym czasie Ja podam
te wszystkie pobite przed Izraelem; koniom ich żyły
poderzniesz, a wozy ich ogniem spalisz. 7 Wyciągnął
tedy Jozue, i wszystek lud waleczny z nim, przeciwko
nim ku wodom Merom z nagła, i uderzyli na nie. 8 I
podał je Pan w rękę Izraelowi, i porazili je, a gonili je aż
do Sydonu wielkiego, i aż do wód gorących, i aż do
pola Masfa na wschód słońca, i pobili je, tak iż jednego
z nich nie zostawili żywego. 9 I uczynił im Jozue, jako
mu był rozkazał Pan; koniom ich żyły poderznął, a
wozy ich popalił ogniem. 10 Potem wróciwszy się Jozue
tego czasu wziął Hasor, a króla jego zabił mieczem; a
Hasor było przedtem głową wszystkich tych królestw.
11 Zabili też każdą duszę, która była w niem, ostrzem
miecza mordując, tak iż nie zostało nic żywego; a Hasor
spalił ogniem. 12 Także uczynił wszystkim miastom
królów onych, i wszystkie króle ich pojmał Jozue, i
pobił je ostrzem miecza, mordując je, jako był rozkazał
Mojżesz, sługa Pański. 13 Tylko tych wszystkich miast,
które były obronne, nie palił Izrael, oprócz samego
Hasora, które spalił Jozue. 14 Wszystkie też łupy miast
onych, i bydła, pobrali sobie synowie Izraelscy, tylko
wszystkie ludzie zabijali ostrzem miecza, aż je wytracili,
nie zostawując nikogo żywego. 15 Jako był rozkazał
Pan Mojżeszowi, słudze swemu, tak rozkazał Mojżesz
Jozuemu; tak też uczynił Jozue, nie opuścił niczego ze
wszystkiego, co był rozkazał Pan Mojżeszowi. 16 A tak
wziął Jozue wszystkę onę ziemię górną, i wszystkę na
południe leżącą, i wszystkę ziemię Gosen, i równiny, i
pola, i górę Izrael z równiną jej; 17 Od góry Halak, która
idzie ku Seir, aż do Baalgad, w równinie Libańskiej pod
górą Hermon; i wszystkie króle ich pojmał, i poraził je, i
pozabijał je. 18 Przez wiele dni prowadził Jozue z onymi
wszystkimi królami wojnę. 19 A nie było miasta, które by
pokój uczyniło z syny Izraelskimi, oprócz Hewejczyków,
którzy mieszkali w Gabaon; wszystkie insze wzięli przez
wojnę. 20 Albowiem od Pana się to stało, że zatwardził
serca ich, aby szli ku bitwie przeciw Izraelowi, żeby je
wyniszczył, nie mając nad nimi miłosierdzia, ale żeby
je wytracił, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi. 21 I
ciągnął Jozue onegoż czasu, i wybił syny Enakowe
z gór, z Hebronu, z Dabiru, z Anab, i ze wszystkich
gór Judzkich, i ze wszystkich gór Izraelskich, pospołu
z miasty ich wykorzenił je Jozue. 22 Nie został nikt z
Enakitów, w ziemi synów Izraelskich; tylko w Gazie, w
Gad, i w Azdod zostali. 23 Wziął tedy Jozue wszystkę
onę ziemię, tak jako mówił Pan do Mojżesza: i podał ją
Jozue w dziedzictwo Izraelowi według działów ich, i
według pokolenia ich, a uspokoiła się ziemia od wojen.

12 A ci są królowie ziemi, które pobili synowie
Izraelscy, i posiedli ziemię ich za Jordanem
ku wschodowi słońca, od potoku Arnon aż do góry
Hermon, i wszystkę równinę ku wschodowi słońca: 2
Sehon, król Amorejski, który mieszkał w Hesebon, a
panował od Aroer, które leży nad brzegiem potoku
Arnon, i od połowy tegoż potoku i połowy Galaadu aż do
potoku Jabok, gdzie są granice synów Ammonowych,
3 A od równin aż do morza Cynerot na wschód
słońca, i aż do morza pustyni, do morza słonego
na wschód, idąc ku Betsemot, i od południa pod
górę Fazga. 4 I granice Oga, króla Basańskiego,
który był pozostał z Refaimów, a mieszkał w Astarot
i w Edrej. 5 Który też panował na górze Hermon,
i w Selecha, i we wszystkiem Basan, aż do granic
Gessurytów, i Mahachatytów, i nad połową Galaad ku
granicy Sehona, króla Hesebońskiego. 6 Mojżesz, sługa
Pański, i synowie Izraelscy, pobili je; i podał tę ziemię
Mojżesz, sługa Pański, w dziedzictwo Rubenitom, i
Gadytom, i połowie pokolenia Manasesowego. 7 Ci
też są królowie ziemi, które pobił Jozue, i synowie
Izraelscy za Jordanem na zachód słońca, od Baalgad
na polu Libańskiem, i aż do Halak, która idzie ku Seir,
którą podał Jozue pokoleniom Izraelskim w dziedzictwo
według działu ich. 8 Na górach, i na równinach, i
w polach, i w niżynach, i na puszczy, i na południe
ziemi Hetejczyka, Amorejczyka, i Chananejczyka,
Ferezejczyka, Hewejczyka, i Jebuzejczyka. 9 Król
Jerycha jeden; król Haj, które jest w bok Betel, jeden.

10 Król Jeruzalem jeden; król Hebron jeden. 11 Król
Jerymot jeden; król Lachys jeden. 12 Król Heglon jeden;
król Gazer jeden. 13 Król Dabir jeden; król Gader jeden.
14 Król Horma jeden; król Hered jeden. 15 Król Lebni
jeden; król Adullam jeden. 16 Król Maceda jeden; król
Betel jeden. 17 Król Taffua jeden; król Hefer jeden.
18 Król Afek jeden; król Saron jeden. 19 Król Madon
jeden; król Hasor jeden. 20 Król Symron Meron jeden;
król Aksaf jeden. 21 Król Tenach jeden; król Mageddo
jeden. 22 Król Kades jeden; król Jachanam z Karmelu
jeden. 23 Król Dor z krainy Dor jeden; król Goim w
Galgal jeden; 24 Król Torsa jeden. Wszystkich królów
trzydzieści i jeden.

13 I zstarzał się Jozue, a był zeszły w leciech.
I rzekł Pan do niego: Tyś się zstarzał, a
zszedłeś w leciech, a ziemi zostawa bardzo wiele
ku posiadaniu. 2 Tać jest ziemia, która pozostawa:
Wszystkie granice Filistynów, i wszyscy Gessurytowie,
3 Od Nilu, który oblewa Egipt, aż do granicy Akaronu na
północy, przynależy Chananejczykowi, pięcioro księstw
Filistyńskich; Asackie, i Asdodziejskie, Askalońskie,
Getejskie, i Akaronicki, i Hawejczycy. 4 Od południa
wszystka ziemia Chananejska, i Mara, które jest
Sydończyków aż do Afeka, i aż do granicy Amorejczyka;
5 I ziemia Giblitów ze wszystkim Libanem na wschód
słońca, od Baalgad pod górę Hermon, aż gdzie chodzą
do Emat. 6 Wszystkie mieszkające na górach od Libanu
aż do wód gorących, wszystkie Sydończyki Ja wypędzę
przed syny Izraelskimi; tylko ją podziel Izraelitom w
dziedzictwo, jakom ci rozkazał. 7 Przetoż teraz rozdziel
tę ziemię w dziedzictwo, dziewięciorgu pokoleniu, i
połowie pokolenia Manasesowego. 8 Gdyż z drugą
połową Rubenitowie i Gadytowie wzięli dziedzictwo
swoje, które im dał Mojżesz za Jordanem na wschód
słońca, jako im dał Mojżesz, sługa Pański; 9 Od Aroer,
które jest nad brzegiem potoku Arnon, i miasto, które
jest w pośrodku potoku, i wszystkę równinę Medeba
aż do Dybon; 10 I wszystkie miasta Sehona, króla
Amorejskiego, który królował w Hesebon, aż do granicy
synów Ammonowych; 11 Także Galaad, i granice
Gessurytów, i Machatytów, i wszystkę górę Hermon, i
wszystko Basan aż do Salecha; 12 Wszystko królestwo
Oga w Basan, który królował w Astarot, i w Edrej;
ten był pozostał z Refaimitów, a pobił je Mojżesz i
wygładził je. 13 Ale nie wygnali synowie Izraelscy
Gessurytów i Machatytów; przetoż mieszkał Gessur i
Machat w pośród Izraelczyków aż do dnia tego. 14
Tylko pokoleniu Lewi nie dał dziedzictwa; ofiary ogniste
Pana Boga Izraelskiego są dziedzictwem jego, jako
mu powiedział Bóg. 15 A tak oddał Mojżesz pokoleniu
synów Rubenowych dziedzictwo według familii ich. 16
I była granica ich od Aroer, które jest nad brzegiem
potoku Arnon, i miasto, które jest w pośród potoku, i
wszystka równina ku Medeba. 17 Hesebon, i wszystkie
miasta jego, które były w równinie; Dybon i Bamot
Baal, i Bet Baal Meon; 18 I Jassa, i Cedymot, i Mefaat;
19 I Karyjataim, i Sebama, i Saratasar na górze w
dolinie; 20 I Betfegor, i Asdod, Fazga, i Betyjesymot. 21
Wszystkie też miasta w równinie, i wszystko królestwo
Sehona, króla Amorejskiego, który królował w Hesebon,
którego zabił Mojżesz, i książęta Madyjańskie Ewi,
i Recem, i Sur, i Hur, i Reba; książęta Sehonowe,
obywatele ziemi. 22 I Balaama, syna Boerowego,
wieszczka, zabili synowie Izraelscy mieczem z innymi
pobitymi. 23 Była tedy granica synów Rubenowych
Jordan z granicami swemi. Toć jest dziedzictwo synów
Rubenowych według domów ich, miast i wsi ich. 24
Dał też Mojżesz pokoleniu Gad, synom Gadowym,
według domów ich dziedzictwo. 25 A były ich granice
Jazer i wszystkie miasta Galaad, i połowa ziemi synów
Ammonowych aż do Aroer, które jest przeciw Rabba;
26 I od Hesebon aż do Ramat Massa i Betonim, a od
Mahanaim aż do granicy Dabir. 27 W dolinie też Beram,
i Betnimra, i Sochot, i Safon, ostatek królestwa Sehona,
króla Hesebońskiego, Jordan i pogranicze jego aż
do końca morza Cynneret za Jordanem na wschód
słońca. 28 Toć jest dziedzictwo synów Gad według
domów ich, miast i wsi ich. 29 Nadto dał Mojżesz
osiadłość połowie pokolenia Manasesowego, i była
ta połowa pokolenia synów Manasesowych według
domów ich. 30 Była granica ich od Machanaim wszystko
Basan i wszystko królestwo Oga, króla Basańskiego, i
wszystkie wsi Jairowe, które są w Basan, sześćdziesiąt
miast. 31 I połowę Galaad, i Astarot, i Erdej, miasta
królestwa Oga w Basan, dał synom Machyra, syna
Manasesowego, połowie synów Machyrowych według
domów ich. 32 Teć są osiadłości, które podzielił Mojżesz
w polach Moabskich za Jordanem przeciw Jerychu
na wschód słońca. 33 Ale pokoleniu Lewi nie dał
Mojżesz dziedzictwa; bo Pan, Bóg Izraelski, sam jest
dziedzictwem ich, jako im powiedział.

14 A toć jest, co dziedzictwem wzięli synowie
Izraelscy w ziemi Chananejskiej, a co prawem
dziedzicznem oddali im w osiadłość Eleazar kapłan i
Jozue, syn Nunów, i przedniejsi z ojców z pokolenia
synów Izraelskich. 2 Losem dzieląc dziedzictwo ich,
jako był rozkazał Pan przez Mojżesza, dziewięciorgu
pokoleniu i połowie pokolenia. 3 Albowiem Mojżesz
był oddał dziedzictwo dwom pokoleniom i połowie
pokolenia za Jordanem; ale Lewitom nie dał był
dziedzictwa między nimi. 4 Bo było synów Józefowych
dwa pokolenia, Manasesowe i Efraimowe; ani dali
działu Lewitom w ziemi, oprócz miast ku mieszkaniu, z
przedmieściami ich dla bydła ich i dla trzód ich. 5 Jako

rozkazał Pan Mojżeszowi, tak uczynili synowie Izraelscy,
i podzielili ziemię. 6 Tedy przyszli synowie Judowi do
Jozuego w Galgal; i rzekł do niego Kaleb, syn Jefuna
Kenezejskiego: Ty wiesz, co mówił Pan do Mojżesza,
męża Bożego, o mnie i o tobie w Kades Barnie. 7
Czterdzieści mi lat było, gdy mnie słał Mojżesz, sługa
Pański, z Kades Barny ku przeszpiegowaniu ziemi, i
odniosłem mu tę rzecz, jako było w sercu mojem. 8 Lecz
bracia moi, którzy chodzili ze mną, skazili serce ludowi;
alem ja przecię szedł statecznie za Panem, Bogiem
moim. 9 I przysiągł Mojżesz dnia onego, mówiąc: Zaiste
ziemia, którą deptała noga twoja, przyjdzie tobie w
dziedzictwo, i synom twoim aż na wieki, przeto żeś
statecznie chodził za Panem, Bogiem moim. 10 A
teraz oto przedłużył żywota mego Pan, jako powiedział;
już są czterdzieści i pięć lat od onego czasu, jako to
mówił Pan do Mojżesza, a jako chodzili Izraelczycy po
puszczy; a teraz oto ja dziś mam osiemdziesiąt i pięć
lat: 11 A jeszcze i dziś takiem duży, jakom był w on
czas, gdy mię wysłał Mojżesz; a jako moc moja była
na on czas, taka jest moc moja i teraz ku bojowaniu, i
ku wychodzeniu i przychodzeniu. 12 A tak teraz daj
mi tę górę, o której powiedział Pan dnia onego; boś
ty słyszał dnia onego, iż tam są Enakitowie, i miasta
wielki a obronne; będzieli Pan ze mną, wypędzę je,
jako mi obiecał Pan. 13 I błogosławił mu Jozue, a dał
Hebron Kalebowi, synowi Jefunowemu, w dziedzictwo.
14 A tak dostał się Hebron Kalebowi, synowi Jefuna
Kenezejskiego, w dziedzictwo aż do dnia tego, przeto
że statecznie chodził za Panem, Bogiem Izraelskim. 15
A zwano przedtem Hebron miasto Arba, który Arba był
człowiekiem wielkim między Enakity; i uspokoiła się
ziemia od wojen

15 I był los pokolenia synów Judowych według
domów ich przy granicach Edom, i przy puszczy
Syn na południe od ostatecznej granicy południowej. 2
A była ich granica od południa, od końca morza słonego,
i od skały, która jest ku południowi. 3 I wychodzi
ku południowi, ku pagórkowi niedźwiadkowemu, a
ciągnie się aż do Syn; a idąc od południa do Kades
Barny bieży aż ku Efronowi, i ciągnie się aż do Adar,
obtaczając Karkaa. 4 Stamtąd idąc do Asemona idzie
ku rzece Egipskiej, a idzie koniec tych granic na zachód;
tać będzie granica na południu. 5 Granica zasię od
wschodu słońca jest morze słone aż do końca Jordanu,
a granica z strony północnej jest od skały morskiej, od
końca Jordanu. 6 A ciągnie się ta granica do Betaglu, i
bieży od północy aż do Betaraba; a stamtąd idzie ta
granica aż do kamienia Boen, syna Rubenowego. 7
Idzie także ta granica do Dabir od doliny Achor, a ku
północy się udawa do Galgal, które jest przeciw górze,
gdzie wstępują do Adommim, która jest na południe od
rzeki, a idzie ta granica do wód Ensemes, a kończy
się u studnicy Rogiel. 8 Bieży też ta granica przez
dolinę syna Hennomowego po bok Jebuzejczyka od
południa, co jest Jeruzalem. Stamtąd bieży ta granica
na wierzch góry, która jest przeciwko dolinie Hennom
na zachód, a która jest na końcu doliny Refaimitów na
północy. 9 Obtacza też ta granica od wierzchu góry
aż do źródła wody Neftoa, i bieży aż do miast góry
Hefron; potem się ciągnie ta granica ku Baala, które
jest Karyjatyjarym. 10 Potem kołem bieży ta granica od
Baala na zachód do góry Seir, a stamtąd przechodzi
po bok góry Jarym od północy, która jest Cheslon, i
spuszcza się do Betsemes, i przychodzi do Tamna. 11
I wychodzi ta granica po bok Akaronu na północy, a
idzie kołem ta granica, aż do Sechronu, i bieży przez
górę Baala; stamtąd wychodzi do Jabneel, i kończą
się te granica u morza. 12 A granica zachodnia jest
przy morzu wielkiem, i przy granicach jego; tać jest
granica synów Juda w okrąg podług domów ich. 13 Ale
Kalebowi synowi Jefunowemu, dał Jozue dział między
syny Juda, jak Pan powiedział Jozuemu, miasto Arba,
ojca olbrzymów, to jest Hebron. 14 I wypędził stamtąd
Kaleb trzech synów Enakowych: Sesaja, i Ahymana,
i Talmaja, syny Enakowe. 15 A wyszedł stamtąd
do mieszkających w Dabir, które zwano przedtem
Karyjatsefer. 16 I rzekł Kaleb: Kto by dobył Karyjatsefer,
a wziął je, tedy mu dam Achsę, córkę swoję, za żonę.
17 I dobył go Otonijel, syn Keneza, brata Kalebowego; i
dał mu Achsę, córkę swoję, za żonę. 18 I stało się, gdy
ona przyszła do niego, namawiała go, aby prosił ojca jej
o pole; przetoż zsiadła z osła, i rzekł do niej Kaleb: Cóż
ci? 19 A ona odpowiedziała: Daj mi błogosławieństwo;
gdyżeś mi dał ziemię suchą, przydaj mi też źródła
wód. I dał jej źródła wyższe, i źródła dolne. 20 Toć
jest dziedzictwo pokolenia synów Judowych według
domów ich. 21 I były miasta w granicach pokolenia
synów Judowych podle granicy Edom ku południowi:
Kabseel, i Eder, i Jagur. 22 I Cyna, i Dymona, i Adada;
23 I Kades, i Hasor, i Jetnan; 24 I Zyf, i Telem, i Balot;
25 I Hasor Hadata, i Karyjot Chesron, toć jest Hasor; 26
Amam, i Sama, i Molada; 27 I Asorgadda, i Hessemon,
i Betfalet; 28 I Hasersual, i Beersaba, i Bazotyja; 29
Baala, i Ijim, i Esem; 30 I Eltolad, i Kesyl, i Horma;
31 I Syceleg, i Medemena, i Sensenna; 32 I Lebaot, i
Selim, Ain, i Remmon; wszystkich miast dwadzieścia i
dziewięć, i wsi ich. 33 W równinach zaś Estaol, i Sarea,
i Asena; 34 I Zanoe, i Engannim, Tepnach, i Enaim;
35 Jerymot, i Adullam, Socho, i Aseka; 36 I Saraim, i
Adytaim, i Gedera, i Gederotaim, miast czternaście, i
wsi ich. 37 Sanany, i Hadasa, i Mygdalgad; 38 I Delean,
i Mesfa, i Jektel; 39 Lachys, i Bassekat, i Eglon; 40
I Chabbon, i Lachmas, i Chytlis; 41 I Kiederot, Bet
Dagon, i Naama, i Maceda, miast szesnaście, i wsi

ich. 42 Labana, i Eter, i Asan; 43 I Iftach, i Esna, i
Nesyb; 44 I Ceila, i Achzyb, i Maresa, miast dziewięć, i
wsi ich; 45 Akkaron, i miasteczka jego, i wioski jego;
46 Od Akkaronu aż do morza wszystko, co leży po
bok Asotu, i ze wsiami ich; 47 Azot, miasteczka jego,
i wsi jego; Gaza, miasteczka jego, i wsi jego, aż do
potoku Egipskiego, i morze wielkie za granicą jego.
48 A na górze leżą Sam, i Jeter, i Soko; 49 I Danna, i
Karyjatsenna, które jest Dabir; 50 I Anab, i Istemo, i
Anim; 51 I Gosen, i Holon, i Gilo, miast jedenaście, i wsi
ich; 52 Arab, i Duma, i Esaan; 53 I Janum, i Bet Tafua, i
Afeka; 54 I Chumta, i Karyjat Arbe, toć jest Hebron, i
Syjor, miast dziewięć, i wsi ich. 55 Maon, Karmel, i Zyf, i
Juta. 56 I Jezrael, i Jukiedam, i Zanoe; 57 Kain, Gabaa,
i Tamna, miast dziesięć, i wsi ich. 58 Halhul, Betsur i
Giedor; 59 I Maret, i Bet Anot, i Eltekon, miast sześć,
i wsi ich. 60 Karyjat Baal, które jest Karyjatyjarym, i
Rabba, miasta dwa, i wsi ich. 61 A na puszczy: Bet
Araba, Meddyn, i Sechacha; 62 I Nebsan, i miasto Soli,
i Engaddy, miast sześć, i wsi ich. 63 Ale Jebuzejczyka,
obywatela Jeruzalemskiego, nie mogli synowie Judowi
wypędzić; przetoż mieszkał Jebuzejczyk z syny Juda w
Jeruzalemie aż do dnia tego.

16 Padł też los synom Józefowym od Jordanu ku
Jerychu przy wodach Jerycha na wschód słońca,
puszcza, która idzie od Jerycha przez górę Betel.
2 A wychodzi od Betel do Luzy, a idzie do granicy
Archy, do Attarot. 3 Potem się ciągnie ku morzu do
granicy Jaflety, aż do granicy Bet Horonu dolnego,
i aż do Gazer, a kończy się aż u morza. 4 I wzięli
dziedzictwo synowie Józefowi, Manase i Efraim. 5
A była granica synów Efraimowych według domów
ich; była mówię granica dziedzictwa ich na wschód
słońca od Attarot Adar aż do Bet Horon wyższego.
6 I wychodzi ta granica do morza od Machmeta ku
północy, a idzie kołem ta granica pod wschód słońca
do Tanat Selo, i przechodzi ją od wschodu aż do
Janoe; 7 I ciągnie się od Janoe do Attarot i Naarata,
a przychodzi do Jerycha, a wychodzi ku Jordanowi.
8 Od Tafua bieży ta granica ku zachodowi do potoku
Kana, a kończy się przy morzu. Toć jest dziedzictwo
pokolenia synów Efraimowych według domów ich.
9 Miasta też oddzielone synom Efraimowym były w
pośród dziedzictwa synów Manasesowych, wszystkie
miasta i wsi ich. 10 I nie wygnali Chananejczyka,
mieszkającego w Gazer; i mieszkał Chananejczyk w
pośrodku Efraimitów aż do dnia tego, i hołdował im,
dań dawając.

17 Padł też los pokoleniu Manasesowemu (bo on jest
pierworodny Józefów.) Machyrowi pierworodnemu
Manasesowemu, ojcu Galaada, przeto, że był mężem
walecznym, i dostał mu się Galaad i Basan. 2
Dostało się też innym synom Manasesowym według
domów ich, synom Abiezer, i synom Helek, i synom
Esryjel, i synom Sychem, i synom Hefer, i synom
Semida. Cić są synowie Manasesowi, syna Józefowego,
mężczyzny według domów ich. 3 Ale Salfaad, syn
Heferów, syna Galaadowego, syna Machyrowego, syna
Manasesowego, nie miał synów, jedno córki, a te imiona
córek jego: Machla, i Noa, Hegla, Melcha, i Tersa.
4 Te przyszedłszy przed Eleazara kapłana, i przed
Jozuego, syna Nunowego, i przed książęta, rzekły:
Pan rozkazał Mojżeszowi, aby nam dał dziedzictwo w
pośród braci naszych; i dał im Jozue według rozkazania
Pańskiego dziedzictwo w pośrodku braci ojca ich. 5
I przypadło sznurów na Manasesa dziesięć, oprócz
ziemi Galaad i Basan, które były za Jordanem. 6
Albowiem córki Manasesowe otrzymały dziedzictwo
między syny jego, a ziemia Galaad dostała się drugim
synom Manasesowym. 7 I była granica Manasesowa
od Aser do Machmatat, które jest przeciwko Sychem, a
idzie granica ta po prawej stronie do mieszkających w
En Tafua. 8 (Manasesowa była ziemia Tafua; ale Tafua
przy granicy Manasesowej była synów Efraimowych.)
9 I bieży ta granica do potoku Kana na południe
tegoż potoku; a miasta Efraimitów są między miasty
Manasesowemi; ale granica Manasesowa idzie od
północy onego potoku, a kończy się u morza. 10 Na
południe był dział Efraimów, a na północy Manasesów,
a morze jest granica jego; a w pokoleniu Aser schodzą
się na północy, a w Isaschar na wschód słońca. 11 I
dostało się Manasesowi w pokoleniu Isaschar i w Aser,
Betsan i miasteczka jego, i Jeblaam i miasteczka jego;
przytem mieszkający w Dor i miasteczka ich, także
mieszkający w Endor i miasteczka ich; i mieszkający też
w Tanach i miasteczka ich, i mieszkający w Magiedda i
miasteczka ich; trzy powiaty. 12 Ale nie mogli synowi
Manasesowi wypędzić z onych miast obywateli; przetoż
począł Chananejczyk mieszkać w onej ziemi. 13 A gdy
się zmocnili synowie Izraelscy, uczynili Chananejczyka
hołdownikiem: ale go nie wygnali do szczętu. 14 Tedy
rzekli synowie Józefowi do Jozuego, mówiąc: Przeczżeś
nam dał w dziedzictwo los jeden, i sznur jeden? a
myśmy lud wielki i dotąd błogosławił nam Pan. 15 I rzekł
do nich Jozue: Jeźliś jest ludem wielkiem, idźże do
lasu, a wysiecz sobie tam miejsca w ziemi Ferezejskiej,
i Refaimskiej, jeźlić ciasna góra Efraimowa. 16 Któremu
odpowiedzieli synowie Józefowi: Nie dosyć nam na
tej górze; do tego wozy żelazne są u wszystkich
Chananejczyków, którzy mieszkają w ziemi nadolnej, i
u tych, którzy mieszkają w Betsan i w miasteczkach
jego, także u tych, którzy mieszkają w dolinie Jezreel.
17 RZekł tedy Jozue do domu Józefowego, do Efraima i
do Manasesa, mówiąc: Ludeś ty wielki, i moc twoja
wielka, nie będziesz miał tylko losu jednego. 18

Ale górę będziesz miał; a iż tam jest las, tedy go
wyrąbiesz, i będziesz miał granice jego; bo wypędzisz
Chananejczyka, choć ma wozy żelazne i choć jest
potężny.

18 Tedy się zebrało wszystko zgromadzenie synów
Izraelskich do Sylo, i postawili tam namiot
zgromadzenia, gdy ziemia była od nich opanowana.
2 A zostało było z synów Izraelskich, którym było
nie oddzielono dziedzictwa ich, siedmioro pokolenia.
3 Tedy rzekł Jozue do synów Izraelskich: Dokądże
zaniedbywacie wnijść, abyście posiedli ziemię, którą
wam dał Pan, Bóg ojców waszych? **4** Obierzcie między
sobą po trzech męża z każdego pokolenia, które poślę,
aby wstawszy obeszli ziemię, a rozpisali ją według
dziedzictwa ich, potem się wrócą do mnie. **5** I rozdzielą
ją na siedem części: Juda stanie na granicach swoich
od południa, a dom Józefów stanie na granicach
swoich od północy. **6** Wy tedy rozpiszecie ziemię
na siedem części a przyniesiecie tu do mnie: tedy
wam rzucę los tu przed Panem, Bogiem naszym. **7**
Albowiem Lewitowie nie mają działu między wami,
gdyż kapłaństwo Pańskie jest dziedzictwo ich; ale Gad,
i Ruben, i połowa pokolenia Manasesowego wzięli
dziedzictwa swe za Jordanem na wschód słońca, które
im oddał Mojżesz, sługa Pański. **8** Przetoż wstawszy
mężowie oni odeszli; a Jozue rozkazał tym, którzy szli,
aby rozpisali ziemię, mówiąc: Idźcie a obejdźcie ziemię,
i popiszcie ją, a potem wróćcie się do mnie, a tu wam
rzucę los przed PAnem w Sylo. **9** Odeszli tedy mężowie
oni i obchodzili ziemię, i opisywali ją według miast na
siedem części w księgi; potem się wrócili do Jozuego,
do obozu w Sylo. **10** Rzucił im los Jozue w Sylo przed
Panem, a podzielił tam Jozue ziemię synom Izraelskim
według działów ich. **11** Tedy padł los pokoleniu synów
Benjaminowych według domów ich, a przyszła granica
losu ich między syny Judowe, i między syny Józefowe.
12 I była granica ich ku stronie północnej od Jordanu, a
szła taż granica po bok Jerycha od północy, ciągnąc
się na górę ku zachodowi, a kończyła się przy puszczy
Betawen. **13** A stamtąd idzie ta granica do Luz, od
strony południowej Luzy, która jest Betel, a puszcza
się ta granica do Attarot Adar podle góry, która jest od
południa Betoron dolnego. **14** I bieży ta granica kołem
po bok morza na południe od góry, która jest przeciw
Betoron, na południe, i kończy się w Karyjat Baal,
które jest Karyjat Jarym, miasto synów Judowych; a
toć jest strona zachodnia. **15** Strona zasię na południe
od końca Karyjat Jarym; a wychodzi ta granica ku
morzu, i bieży ku źródłu wód Neftoa. **16** I ciągnie się
ta granica do końca góry, która jest przeciwko dolinie
synów Ennon, a jest w dolinie Refaim na północy, i idzie
przez dolinę Refaim na północy, i idzie przez dolinę
Ennon po stronie Jebuzejczyka na południe, stamtąd
bieży do źródła Rogiel. **17** A idzie kołem od północy, a
dochodzi do Ensemes, a wychodzi do Gelilot, które
jest przeciwko górze, wstępując do Adommim, bieżąc
stamtąd do kamienia Bohena, syna Rubenowego. **18**
Stamtąd idzie ku stroni, która jest przeciwko równinom
na północy, i ciągnie się ku Araba. **19** Stamtąd bieży ta
granica ku stronie Betogla na północy, a kończy się u
skały morza słonego na północy, ku końcowi Jordanu
na południe; toć jest granica południowa. **20** Jordan
zaś kończy ją ku stronie na wschód słońca; a toć jest
dziedzictwo synów Benjaminowych według granic ich
w okrąg, wedle domów ich. **21** Były tedy te miasta
pokolenia synów Benjaminowych według domów ich:
Jerycho i Betagal, i dolina Kasys. **22** I Betaraba, i
Samraim, i Betel; **23** I Awim, i Afara, i Ofera; **24** I Kafar
Hammonaj, i Ofni, i Gaba, i miast dwanaście, i wsi
ich; **25** Gabon, i Rama, i Berot; **26** I Misfe, i Kafara,
i Mosa; **27** I Rekiem, i Jerefel, i Tarela; **28** I Sela,
Elef, i Jebuz (które jest Jeruzalem), Gibeat, Kiryjat,
miast czternaście, i wsi ich. toć jest dziedzictwo synów
Benjaminowych według domów ich.

19 Potem padł los wtóry Symeonowi, pokoleniu
synów Symeonowych według domów ich, a było
dziedzictwo ich w pośród dziedzictwa synów Judowych.
2 A dostało się im w dziedzictwo ich Beerseba, i Seba, i
Molada; **3** I Hasersual, i Bala, i Asem; **4** I Etolat, i Betul,
i Horma; **5** I Syceleg, i Bet Marchabot, i Hasersusa, **6**
I Betlebaot, i Serohem, i trzynaście miast, i wsi ich;
7 Ain, Remmon, i Atar, i Asan, miasta cztery, i wsi
ich; **8** I wszystkie wsi, które były około tych miast,
aż do Baalatbeer, i Ramat ku stronie południowej.
Toć jest dziedzictwo pokolenia synów Symeonowych
według domów ich. **9** Z działu synów Judowych dostało
się dziedzictwo synom Symeonowym, bo dział synów
Judowych był wielki dla nich; przetoż wzięli dziedzictwo
synowie Symeonowi pośród dziedzictwa ich. **10** Potem
padł los trzeci synom Zabulonowym według domów ich,
a jest granica dziedzictwa ich. **11** A idzie granica ich
morza Marala, i przychodzi do Debbaset, ciągnąc się
aż do potoku, który jest przeciw Jeknoam. **12** I wraca
się od Saryd na wschód słońca ku granicy Chasalek
Tabor, a stamtąd bieży do Daberet, i ciągnie się do
Jafije; **13** Potem stamtąd bieży na wschód słońca do
Gethefer i do Itakasyn, a wychodzi w Rymmon, i kołem
idzie do Nehy. **14** Idzie także kołem taż granica od
północy ku Hannaton, a kończy się u doliny Jeftael.
15 I Katet, i Nahalal, i Symeron, i Jedala, i Betlehem,
miast dwanaście, i wsi ich. **16** Toć jest dziedzictwo
synów Zabulonowych według domów ich, te miasta i
wsi ich. **17** Isascharowi też padł los czwarty, to jest,
synom Isascharowym według domów ich. **18** A była

granica ich Jezreel, i Chasalot, i Sunem. 19 I Hafaraim,
i Seon, i Anaharat; 20 I Rabbot, i Cesyjom, i Abes;
21 I Ramet, i Engannim, i Enhadda, i Betfeses. 22 A
przychodzi granica ich do Taboru, i do Sehesyma, i do
Betsemes, a kończą się granice ich u Jordanu, miast
szesnaście, i wsi ich. 23 Toć jest dziedzictwo pokolenia
synów Isascharowych według domów ich, te miasta
i wsi ich. 24 Potem padł los piąty pokoleniu synów
Asur według domów ich. 25 I była granica ich: Helkat,
i Chali, i Beten, i Achsaf; 26 I Elmelech, i Amaad, i
Aessal, a idzie na Karmel do morza, i do Sychor, i
Lobanat. 27 Stamtąd się obraca na wschód słońca ku
Betdagon, i bieży aż do Zabulon, i do doliny Jeftach
El na północy, Betemek i do Nehyjel, wychodząc do
Kabul ku lewej stronie; 28 I do Hebronu, i Rohob, i
Hamon, i Kana, aż do Sydonu wielkiego. 29 A wraca
się ta granica od Rama aż do miasta Zor obronnego;
stamtąd się obraca ta granica aż do Hosa, a kończy się
u morza podle działu Achsyba. 30 I Amma, i Afek, i
Rohob, miast dwadzieścia i dwa, i wsi ich. 31 Toć jest
dziedzictwo pokolenia synów Aser według domów ich;
te miasta i wsi ich. 32 Potem synom Neftalimowym padł
los szósty, synom Neftalimowym według domów ich. 33
I była granica ich od Helef, i od Helon, do Saannanim, i
Adami, które jest Necheb, i Jebnael, aż ku Lekum, i
kończy się u Jordanu. 34 Potem się obraca ta granica
ku morzu do Asanot Tabor; a stamtąd bieży ku Hukoka,
i idzie do Zabulonu na południe, a do Asar przychodzi
ku zachodu, a do Juda ku Jordanowi na wschód słońca.
35 A miasta obronne są: Assedym Ser, i Emat, Rekat,
i Cyneret; 36 I Edama, i Arama, i Asor, 37 I Kiedes,
i Edrej, i Enhasor; 38 I Jeron, i Magdalel, Horem, i
Betanat, i Betsemes, miast dziewiętnaście, i wsi ich. 39
Toć jest dziedzictwo pokolenia synów Neftalimowych
według domów ich; te miasta i wsi ich. 40 Potem
pokoleń synów Dan według domów ich, padł los siódmy.
41 A była granica dziedzictwa ich: Saraa, i Estaol, i
Isremes; 42 I Selebim, i Ajalon, i Jetela; 43 I Elon, i
Temnata, i Ekron; 44 I Eltekie, i Gebbeton i Baalat; 45 I
Jehut, i Bane Barak, i Getremmon; 46 I Mehajarkon,
i Rakon z granicą przeciwko Joppie. 47 Ale granica
synów Danowych była bardzo mała; przetoż wyszedłszy
synowie Dan dobywali Lesem, i wzięli je, i wysiekli je
ostrzem miecza, i wziąwszy je w dziedzictwo mieszkali
w niem; i przezwali Lesem Dan według imienia Dana,
ojca swego. 48 Toć jest dziedzictwo pokolenia synów
Danowych według domów ich; te miasta, i wsi ich. 49
A gdy przestali dzielić ziemię według granic jej, tedy
dali synowie Izraelscy dziedzictwo Jozuemu, synowi
Nunowemu, w pośród siebie. 50 Według rozkazania
Pańskiego dali mu miasto, którego żądał, Tamnat Saraa
na górze Efraim, gdzie zbudował miasto, i mieszkał
w niem. 51 Teć są dziedzictwa, które losem podzielili
w osiadłość Eleazar kapłan, i Jozue, syn Nunów, i
przedniejsi z ojców pokolenia synów Izraelskich w
Sylo przed Panem, u drzwi namiotu zgromadzenia, i
dokończyli podziału ziemi.

20 POtem rzekł Pan do Jozuego, mówiąc: 2 Powiedz
synom Izraelskim, i rzecz: Oddzielcie sobie miasta
ucieczki, o którychem mówił do was przez Mojżesza;
3 Aby tam uciekł mężobójca, coby zabił człowieka
nie chcąc, z niewiadomości; i będą wam dla ucieczki
przed tym, któryby się krwi chciał mścić. 4 I uciecze
do jednego z miast, a stanie u wrót bramy miejskiej, i
opowie starszym miasta onego sprawę swoję; i przyjmą
go do miasta między się, i dadzą mu miejsce, a będzie
mieszkał z nimi. 5 A gdy go będzie gonił ten, któryby się
chciał mścić krwi, tedy nie wydadzą mężobójcy w ręce
jego; albowiem nie chcąc zabił bliźniego swego, a nie
mając żadnej waśni, z nim przedtem. 6 I będzie mieszkał
w onem mieście, a stanie przed zebraniem na sąd, i aż
do śmierci kapłana wielkiego, który będzie za onych
dni; tedy się wróci mężobójca, i przyjdzie do miasta
swego i do domu swego, do miasta, z którego uciekł. 7
I oddzieli Kades w Galilei na górze Neftali, a Sychem
na górze Efraim, i miasto Arba, które jest Hebron, na
górze Juda. 8 Z drugiej zasię strony Jordanu, gdzie
leży Jerycho od wschodu słońca, oddzieli Bosor na
puszczy, w równinie z pokolenia Rubenowego, i Ramot
w Galaad z pokolenia Gad, przytem Golan w Basen
z pokolenia Manasesowego. 9 Teć były miasta dla
ucieczki wszystkim synom Izraelskim, i cudzoziemcom,
którzy mieszkali w pośrodku ich, aby tam uciekł każdy,
kto by kogo zabił z nieobaczenia, a nie był zamordowan
przez tego, któryby się krwi chciał mścić, ażby pierwej
stanął przed zgromadzeniem.

21 Przystąpili tedy przedniejsi z ojców Lewitów do
Eleazara kapłana, i do Jozuego, syna Nunowego,
i do przedniejszych z ojców w pokoleniach synów
Izraelskich. 2 I rzekli do nich w Sylo, w ziemi
Chananejskiej, mówiąc: Pan rozkazał przez Mojżesza,
abyście nam dali miasta ku mieszkaniu z przedmieściami
ich dla dobytków naszych. 3 Przetoż dali synowie
Izraelscy Lewitom z dziedzictwa swego według słowa
Pańskiego te miasta, i przedmieścia ich. 4 Padł tedy
los na domy Kaatytów; i dostało się synom Aarona
kapłana, Lewitom z pokolenia Judowego i z pokolenia
Symeonowego, i z pokolenia Benjaminowego, losem
miast trzynaście. 5 A drugim synom Kaatowym z domów
pokolenia Efraimowego, i z pokolenia Danowego, i z
połowy pokolenia Manasesowego, dostało się losem
miast dziesięć. 6 A synom Gersonowym z domów
pokolenia Isascharowego, i z pokolenia Aserowego,
i z pokolenia Neftalimowego, i z połowy pokolenia
Manasesowego w Basan dostało się losem miast

trzynaście. 7 Także synom Merarego według domów
ich, z pokolenia Rubenowego, i z pokolenia Gadowego, i
z pokolenia Zabulonowego miast dwanaście. 8 Dali tedy
synowie Izraelscy Lewitom te miasta, i przedmieścia
ich, jako był rozkazał Pan przez Mojżesza, losem. 9 A
tak dali z pokolenia synów Judowych, i z pokolenia
synów Symeonowych te miasta, których tu imiona
położone są. 10 I dostały się synom Aaronowym z
domów Kaatowych z synów Lewiego; bo im padł los
pierwszy. 11 I dano im miasto Arba, ojca Enakowego,
które jest Hebron na górze Juda, i przedmieścia
jego około niego; 12 Ale role miasta tego, i wsi
jego dano Kalebowi, synowi Jefunowemu w osiadłość
jego. 13 Synom tedy Aarona kapłana dano miasto dla
ucieczki mężobójcy, Hebron i przedmieścia jego; także
Lobne i przedmieścia jego; 14 I Jeter, i przedmieścia
jego; Estemon, i przedmieścia jego; 15 I Helon, i
przedmieścia jego, i Dabir, i przedmieścia jego. 16 I
Ain, i przedmieścia jego, i Jeta, i przedmieścia jego;
Betsemes i przedmieścia jego; miast dziewięć z tegoż
dwojga pokolenia. 17 A z pokolenia Benjaminowego
Gabaon i przedmieścia jego; Gabae i przedmieścia jego;
18 Anatot i przedmieścia jego; i Almon i przedmieścia
jego; miasta cztery. 19 Owa wszystkich miast synów
Aaronowych, kapłanów, trzynaście miast i przedmieścia
ich. 20 Ale domom synów Kaatowych, Lewitom, którzy
byli zostali z synów Kaatowych, dane były miasta losu
ich z pokolenia Efraimowego. 21 A dano im miasto
ku ucieczce mężobójcy, Sychem i przedmieścia jego
na górze Efraim; i Gazer i przedmieścia jego. 22 I
Kibsaim i przedmieścia jego; i Betoron, i przedmieścia
jego; miasta cztery. 23 Także z pokolenia Danowego
Elteko i przedmieścia jego; Gabaton i przedmieścia
jego; 24 Ajalon i przedmieścia jego; Gatrymon i
przedmieścia jego; miasta cztery. 25 A z połowy
pokolenia Manasesowego Tanach i przedmieścia jego;
i Gatrymon i przedmieścia jego; dwa miasta. 26
Wszystkich miast dziesięć i przedmieścia ich dano
domom synów Kaatowych pozostałym. 27 Synom
zaś Gersonowym z pokolenia Lewiego, od połowy
pokolenia Manasesowego, dano miasta dla ucieczki
mężobójcy: Golan w Basan i przedmieścia jego, i
Bozran i przedmieścia jego; dwa miasta. 28 Z pokolenia
Isaschar: Kiesyjon i przedmieścia jego; Daberet i
przedmieścia jego; 29 Jaramot i przedmieścia jego, i
Engannim i przedmieścia jego; miasta cztery. 30 A z
pokolenia Aser: Masaa i przedmieścia jego; Abdon i
przedmieścia jego; 31 Helkat i przedmieścia jego, Rohob
i przedmieścia jego; miasta cztery. 32 A z pokolenia
Neftalimowego dano miasto dla ucieczki mężobójcy,
Kades w Galilei i przedmieścia jego; i Hamotdor
i przedmieścia jego, także Kartan i przedmieścia
jego; trzy miasta. 33 Wszystkich miast Gersonitów
według domów ich było trzynaście miast i przedmieścia
ich. 34 Potem domom synów Merarego Lewitom
ostatnim, z pokolenia Zabulonowego dano Jeknam
i przedmieścia jego; Karta i przedmieścia jego. 35
Damna i przedmieścia jego; Nahalol i przedmieścia
jego; miasta cztery. 36 A z pokolenia Rubenowego
Besor i przedmieścia jego; i Jahasa i przedmieścia jego;
37 Kedemot i przedmieścia jego; i Mefaat i przedmieścia
jego; miasta cztery. 38 Nadto z pokolenia Gadowego
dano miasta dla ucieczki mężobójcy, Ramod w Galaad
i przedmieścia jego, i Mahanaim i przedmieścia jego;
39 Hesebon i przedmieścia jego; Jazer i przedmieścia
jego; wszystkich miast cztery. 40 Wszystkich miast
synów Merarego według domów ich, którzy jeszcze
byli pozostali z domów Lewitów, przyszło im losem
miast dwanaście. 41 A tak wszystkich miast Lewitów
w pośrodku dziedzictwa synów Izraelskich miast
czterdzieści osiem i przedmieścia ich. 42 A miały te
wszystkie miasta, każde z osobna, przedmieścia około
siebie; a tak było około wszystkich onych miast. 43 Dał
tedy Pan Izraelowi wszystkę ziemię, o którą przysiągł,
że ją dać miał ojcom ich; i posiedli ją, a mieszkali w niej.
44 Dał im też odpoczynek Pan zewsząd w około, tak
jako był przysiągł ojcom ich; a nie był nikt, kto by się im
oprzeć mógł ze wszystkich nieprzyjaciół ich; wszystkie
nieprzyjacioły ich dał Pan w rękę ich. 45 Nie chybiło
żadne słowo ze wszystkich słów dobrych, które obiecał
Pan domowi Izraelskiemu; wszystko się wypełniło.

22 Tedy przyzwał Jozue Rubenitów i Gadytów, i
połowę pokolenia Manasesowego, 2 I rzekł do
nich: Wyście strzegli wszystkiego, co wam rozkazał
Mojżesz, sługa Pański, i byliście posłuszni głosowi
memu we wszystkiem, com wam rozkazał. 3 Nie
opuściliście braci waszej przez długi czas aż do dnia
tego; aleście strzegli pilnie rozkazania Pana, Boga
waszego. 4 A teraz, ponieważ odpoczynek dał Pan,
Bóg wasz, braciom waszym, jako im był obiecał, przetoż
teraz wróćcie się, a idźcie do przybytków waszych i
do ziemi osiadłości waszej, którą wam dał Mojżesz
sługa Pański, przed Jordanem. 5 Tylko strzeżcie pilnie,
abyście zachowali przykazanie, i Zakon, który wam
rozkazał Mojżesz, sługa Pański: abyście miłowali Pana
Boga waszego, a chodzili wszystkiemi drogami jego,
chowając rozkazania jego, dzierżąc się go i służąc
mu ze wszystkiego serca waszego, i ze wszystkiej
duszy waszej. 6 I błogosławił im Jozue, a rozpuścił je; i
odeszli do przybytków swoich. 7 Ale połowie pokolenia
Manasesowego dał był Mojżesz osiadłość w Basan, a
drugiej połowie jego dał Jozue dział z bracią ich z tej
strony Jordanu na zachód słońca; a gdy je rozpuszczał
Jozue do przybytku ich, błogosławił im. 8 I rzekł do
nich, mówiąc: Z wielkiemi bogactwy wracacie się do

przybytków waszych, i z majętnością bardzo wielką,
ze srebrem i z złotem, i z miedzią, i z żelazem, i szat
bardzo wielą; dzielcież się łupem nieprzyjaciół waszych
z bracią swoją. 9 Tedy wracając się odeszli synowie
Rubenowi, i synowie Gadowi, i połowa pokolenia
Manasesowego od synów Izraelskich z Sylo, które jest
w ziemi Chananejskiej, aby szli do ziemi Galaad, do
ziemi osiadłości swojej, którą dziedzicznie otrzymali
według słowa Pańskiego przez Mojżesza. 10 I przyszli
do granic Jordanu, które były w ziemi Chananejskiej, i
zbudowali tam synowie Rubenowi, i synowie Gadowi, i
połowa pokolenia Manasesowego ołtarz nad Jordanem,
ołtarz wielki na podziw. 11 I usłyszeli synowie Izraelscy,
iż powiadano: Oto zbudowali synowie Rubenowi, i
synowie Gadowi, i połowa pokolenia Manasesowego
ołtarz przeciw ziemi Chananejskiej na granicach nad
Jordanem, kędy przeszli synowie Izraelscy. 12 To
gdy usłyszeli synowie Izraelscy, zeszło się wszystko
zgromadzenie ich do Sylo, aby się ruszyli przeciwko
nim na wojnę. 13 I posłali synowie Izraelscy do synów
Rubenowych, i do synów Gadowych, i do połowy
pokolenia Manasesowego, do ziemi Galaad, Fineesa,
syna Eleazara kapłana. 14 A z nim dziesięć książąt,
po jednym książęciu z każdego domu ojcowskiego
ze wszystkich pokoleń Izraelskich, a każdy książę
z tych był przedniejszym w domu ojców swoich, w
tysiącach Izraelskich. 15 Tedy ci przyszli do synów
Rubenowych, i do synów Gadowych, i do połowy
pokolenia Manasesowego, do ziemi Galaad, i rzekli do
nich, mówiąc: 16 Tak mówi wszystko zgromadzenie
Pańskie: Cóż to jest za przestępstwo, któremeście
wystąpili przeciwko Bogu Izraelskiemu, żeście się
dziś odwrócili od Pana, budując sobie ołtarz, abyście
dziś byli przeciwnymi Panu? 17 Azaż nam mało na
złości Fegorowej, od której nie jesteśmy oczyszczeni
i po dziś dzień, skąd była pomsta w zgromadzeniu
Pańskiem, 18 Żeście się dziś odwrócili, żebyście nie
szli za Panem? Zaczem stanie się, ponieważeście
wy dziś odpornymi Panu, że się on jutro na wszystko
zgromadzenie Izraelskie rozgniewa. 19 A jeźliż jest
nieczysta ziemia osiadłości waszej, przeprowadźcie się
do ziemi dziedzictwa Pańskiego, w której przebywa
przybytek Pański, i weźmiecie osiadłości w pośrodku
nas; tylko Panu nie bądźcie odpornymi, a nie odpadajcie
od nas, budując sobie ołtarz oprócz ołtarza Pana, Boga
naszego. 20 Azaż przez Achana, syna Zarego, gdy się
dopuścił przestępstwa w rzeczy przeklętej, na wszystko
zgromadzenie Izraelskie nie przypadł gniew? a nie
on sam jeden umarł dla nieprawości swojej. 21 Tedy
odpowiedzieli synowie Rubenowi, i synowie Gadowi, i
połowa pokolenia Manasesowego, a mówili do książąt
tysiąców Izraelskich: 22 Bóg nad Bogi, Pan, Bóg nad
Bogi, Pan, on to wie, i Izrael sam pozna, jeźli się to
stało z uporu, albo jeźli z przestępstwa przeciw Panu,
niechże nas nie żywi dnia tego. 23 Jeźliżeśmy sobie
zbudowali ołtarz, abyśmy się odwrócili od Pana, a jeźliż
ku ofiarowaniu na nim całopalenia, i ofiar śniednych,
albo ku sprawowaniu na nim ofiar spokojnych, Pan
niech to rozezna; 24 Jeźliżeśmy nie raczej obawiając się
tej rzeczy, uczynili to, mówiąc: Napotem rzeką synowie
wasi synom naszym, mówiąc: Cóż wam do Pana, Boga
Izraelskiego? 25 Oto granicę położył Pan między nami i
między wami, synowie Rubenowi i synowie Gadowi,
Jordan; nie macie wy działu w Panu, i odwrócą synowie
wasi syny nasze od bojaźni Pańskiej. 26 Przetośmy
rzekli: Uczyńmy tak, a zbudujmy sobie ołtarz, nie dla
całopalenia, ani innych ofiar: 27 Ale iżby był świadkiem
między nami i między wami, i między potomstwy
naszemi po nas, i abyśmy służyli Panu przed obliczem
jego w całopaleniach naszych, i w śniednych ofiarach
naszych, i w spokojnych ofiarach naszych, a iżby nie
rzekli synowie wasi napotem synom naszym: Nie macie
cząstki w Panu. 28 Nadtośmy rzekli: Gdyby napotem
rzekli nam, albo potomstwu naszemu, tedy rzeczemy:
Patrzajcie na podobieństwo ołtarza Pańskiego, który
uczynili ojcowie nasi, nie dla całopalenia, ani innych
ofiar, ale żeby on był świadkiem między nami i między
wami. 29 Boże nas uchowaj, żebyśmy mieli przeciwnymi
być Panu, a odstąpić dziś od Pana, zbudowawszy
ołtarz dla całopalonych, dla śniednych i dla innych ofiar,
oprócz ołtarza Pana, Boga naszego, który jest przed
przybytkiem jego. 30 A usłyszawszy Finees kapłan,
i książęta zgromadzenia, i przełożeni nad tysiącmi
Izraelskimi, którzy z nim byli, słowa, które mówili synowie
Rubenowi, i synowie Gadowi, i synowie Manasesowi,
podobało się im to. 31 I rzekł Finees, syn Eleazara
kapłana, do synów Rubenowych i do synów Gadowych
i do synów Manasesowych: Dzisiajśmy poznali, iż
w pośrodku nas jest Pan, iżeście się nie dopuścili
przeciw Panu przestępstwa tego, i wyswobodziliście
syny Izraelskie z ręki Pańskiej. 32 A tak wrócili się
Finees, syn Eleazara kapłana, z onymi książęty od
synów Rubenowych i do synów Gadowych z ziemi
Galaad do ziemi Chananejskiej do synów Izraelskich,
i odnieśli im tę rzecz. 33 I podobało się to synom
Izraelskim; a błogosławili Boga synowie Izraelscy, i nie
mówili więcej, żeby mieli iść przeciwko nim na wojnę, i
wytracić ziemię, w której synowie Rubenowi i synowie
Gadowi mieszkali. 34 Przezwali tedy synowie Rubenowi
i synowie Gadowi ołtarz on Ed, mówiąc: Świadkiem
będzie między nami, że Pan jest Bogiem.

23 I stało się po niemałym czasie, gdy odpoczynek
dał Pan Izraelowi od wszystkich nieprzyjaciół ich
okolicznie, a Jozue się zstarzał, i był zeszłym w leciech,
2 Że przyzwał Jozue wszystkiego Izraela, starszych jego,

i przedniejszych jego, i sędziów jego, i przełożonych
jego, i rzekł do nich. Jam się zstarzał a zszedłem w
leciech. 3 A wyście widzieli wszystko, co uczynił Pan,
Bóg wasz, wszystkim tym narodom przed obliczem
waszem: bo Pan, Bóg wasz sam walczył za was. 4
Obaczcież, rozdzieliłem wam losem te narody pozostałe
w dziedzictwo między pokolenia wasze od Jordanu,
i wszystkie narody, którem wytracił, aż do morza
wielkiego na zachód słońca. 5 A Pan, Bóg wasz, sam je
wypędzi od twarzy waszej, i wyżenie je od obliczności
waszej, i posiędziecie dziedzicznie ziemię ich, jako
wam to powiedział Pan, Bóg wasz. 6 Zmacniajcież się
bardzo, abyście strzegli a czynili wszystko, co napisano
w księgach Zakonu Mojżeszowego, nie odstępując od
niego na prawo ani na lewo. 7 Ani się też mieszajcie z
temi narodami, które zostały z wami; ani imienia bogów
ich nie wspominajcie, ani przysięgajcie przez nie, ani
im służcie, ani się im kłaniajcie; 8 Ale się Pana, Boga
waszego, trzymajcie, jakoście czynili aż do dnia tego.
9 Bo jako wypędził Pan od oblicza waszego narody
wielkie i możne, i nie oparł się wam nikt aż do dnia
tego: 10 Tak mąż jeden z was będzie uganiał tysiąc;
albowiem Pan, Bóg wasz, on walczy za wami, jako
wam obiecał. 11 Przetoż przestrzegajcie z pilnością,
abyście miłowali Pana, Boga waszego. 12 Bo jeźli się
cale odwrócicie, a przystaniecie do tych pozostałych
narodów, do tych, które zostawają między wami, i
spowinowacicie się z nimi, a będziecie się mieszać z
nimi, one też z wami: 13 Wiedźcież wiedząc, żeć nie
będzie więcej Pan, Bóg wasz, wyganiał tych narodów
od twarzy waszej; ale będą wam sidłem, i zawadą,
i biczem na boki wasze, i cierniem na oczy wasze,
póki nie wyginiecie z tej przewybornej ziemi, którą
wam dał Pan, Bóg wasz. 14 A oto, ja idę dziś w drogę
wszystkiej ziemi; poznajcież tedy ze wszystkiego serca
waszego, i ze wszystkiej duszy waszej, żeć nie chybiło
żadne słowo ze wszystkich słów najlepszych, które
mówił Pan, Bóg wasz o was; wszystkie się nad wami
wypełniły, a nie chybiło z nich żadne słowo. 15 Przetoż
jako się wypełniło nad wami każde słowo dobre, które
mówił Pan, Bóg wasz, do was, tak przywiedzie Pan
na was każde słowo złe, aż was wytraci z ziemi tej
przewybornej, którą wam dał Pan, Bóg wasz. 16 Jeźli
przestąpicie przymierze Pana, Boga waszego, który
wam rozkazał, a szedłszy służyć będziecie bogom
obcym, i kłaniać się im będziecie, tedy się rozpali
popędliwość Pańska przeciwko wam, i zginiecie prędko
z tej przewybornej ziemi, którą wam dał.

24 Tedy zebrał Jozue wszystkie pokolenia Izraelskie
do Sychem, i zwołał starszych z Izraela, i
przedniejszych z nich, i sędziów ich, i przełożonych
ich, i stanęli przed obliczem Bożem. 2 I rzekł Jozue
do wszystkiego ludu: Tak mówi Pan, Bóg Izraelski:
Za rzeką mieszkali ojcowie wasi od dawnych czasów,
Tare, ojciec Abrahamów, i ojciec Nachorów, i służyli
bogom obcym. 3 I wziąłem ojca waszego Abrahama z
miejsca, które jest za rzeką, i prowadziłem go przez
wszystkę ziemię Chananejską, i rozmnożyłem nasienie
jego, dawszy mu Izaaka. 4 Dałem też Izaakowi Jakóba
i Ezawa, a podałem Ezawowi górę Seir, aby ją posiadł;
ale Jakób i synowie jego zaszli do Egiptu. 5 I posłałem
Mojżesza i Aarona, a trapiłem Egipt; a gdym to uczynił
w pośród niego, potemem was wywiódł. 6 I wywiodłem
ojce wasze z Egiptu, a przyszliście aż do morza, i
gonili Egipczanie ojce wasze z wozami i z jezdnymi aż
do morza czerwonego. 7 Tedy wołali do Pana, a on
położył ciemności między wami i między Egipczany,
i przywiódł na nie morze, a okryło je; i widziały oczy
wasze, com uczynił w Egipcie, i mieszkaliście na
puszczy przez długi czas. 8 Potemem przywiódł was
do ziemi Amorejczyka, mieszkającego za Jordanem,
i walczyli przeciwko wam; alem je podał w rękę
waszę, i posiedliście ziemię ich, a wygładziłem je przed
wami. 9 Powstał też Balak, syn Seforów, król Moabski,
aby walczył przeciw Izraelowi; a posławszy przyzwał
Balaama, syna Beorowego, aby was przeklinał. 10 I
nie chciałem słuchać Balaama; przetoż błogosławiąc
błogosławił wam, a tak wybawiłem was z rąk jego. 11
Przeprawiliście się potem przez Jordan, i przyszliście
do Jerycha, i walczyli przeciwko wam mężowie z
Jerycha, Amorejczyk, i Ferezejczyk, i Chananejczyk, i
Hetejczyk, i Gargiezejczyk, i Hewejczyk, i Jebuzejczyk;
alem je podał w ręce wasze. 12 I posłałem przed
wami sierszenie, którzy je wypędzili przed obliczem
waszem, dwu królów Amorejskich, nie mieczem twoim
ani łukiem twoim. 13 I dałem wam ziemię, w którejście
nie robili, i miasta, którycheście nie budowali, w których
mieszkacie, a winnic i oliwnic, którycheście nie sadzili,
pożywacie. 14 Przetoż teraz bójcie się Pana, a służcie
mu w doskonałości i w prawdzie, a znieście bogi,
którym służyli ojcowie wasi za rzeką, i w Egipcie, a
służcie Panu. 15 A jeźli się wam zda źle służyć Panu,
obierzcież sobie dziś, komu byście służyli, chociaż bogi,
którym służyli ojcowie wasi, co byli za rzeką, chociaż
bogi Amorejskie, w których wy ziemi mieszkacie; aleć
ja i dom mój będziemy służyli Panu. 16 I odpowiedział
lud mówiąc: Nie daj Boże, abyśmy mieli odstąpić
Pana, a służyć bogom cudzym: 17 Albowiem Pan,
Bóg nasz, on jest, który nas wywiódł, i ojce nasze z
ziemi Egipskiej, z domu niewoli, a który uczynił przed
oczyma naszemi te znaki wielkie, i strzegł nas we
wszystkiej drodze, którąśmy szli, i między wszystkimi
narody, przez któreśmy przeszli; 18 I wypędził Pan
wszystkie narody, i Amorejczyka mieszkającego w
ziemi przed twarzą naszą. A tak my będziemy służyli

Panu; bo on jest Bóg nasz. **19** Tedy rzekł Jozue do
ludu: Nie możecie wy służyć Panu; bo Bóg święty jest,
Bóg zapalczywy jest, nie przepuści złościom waszym,
ani grzechom waszym. **20** Jeźliż opuścicie Pana, a
będziecie służyli bogom cudzym, obróci się, i utrapi
was, i zniszczy was, choć wam przedtem dobrze czynił.
21 I odpowiedział lud Jozuemu: Nie tak; ale Panu służyć
będziemy. **22** Tedy rzekł Jozue do ludu: Świadkami
będziecie sami przeciwko, sobie, iżeście sobie obrali
Pana, abyście mu służyli; a oni rzekli: Świadkami
jesteśmy. **23** I rzekł: Terazże znieście bogi cudze,
którzy są w pośrodku was, a nakłońcie serca wasze
ku Panu, Bogu Izraelskiemu. **24** I odpowiedział lud
Jozuemu: Panu, Bogu naszemu, służyć będziemy, i
głosowi jego posłuszni być chcemy. **25** A tak uczynił
Jozue przymierze z ludem dnia onego, i przełożył im
rozkazanie i sąd w Sychem. **26** I napisał Jozue słowa
te w księgi Zakonu Bożego; wziął też kamień wielki,
i postawił go tam pod dębem, który był u świątnicy
Pańskiej. **27** Tedy rzekł Jozue do wszystkiego ludu:
Oto kamień ten będzie nam świadectwem; albowiem
on słyszał wszystkie słowa Pańskie, które mówił z
nami i będzie przeciwko wam na świadectwo, byście
snać nie skłamali przeciwko Bogu waszemu. **28** Zatem
rozpuścił Jozue lud, każdego do dziedzictwa swego. **29**
I stało się potem, że umarł Jozue, syn Nunów, sługa
Pański, we stu i w dziesięciu lat. **30** I pogrzebali go
na granicy dziedzictwa jego w Tamnat Sare, które jest
na górze Efraim, ku północy góry Gaas. **31** I służył
Izrael Panu po wszystkie dni Jozuego, i po wszystkie
dni starszych, którzy długo żyli po Jozuem, a którzy
wiedzieli o wszystkich sprawach Pańskich, które czynił
Izraelowi. **32** Kości też Józefowe, które byli przenieśli
synowie Izraelscy z Egiptu, pogrzebali w Sychem, na
części pola, które był kupił Jakób od synów Hemora,
ojca Sychemowego, za sto jagniąt; i były u synów
Józefowych w dziedzictwie ich. **33** Eleazar także, syn
Aaronów, umarł; i pogrzebali go na pagórku Fineesa,
syna jego, który mu był dany na górze Efraim.

Księga Sędziów

1 I stało się po śmierci Jozuego, iż pytali synowie
Izraelscy Pana, mówiąc: Któż z nas wprzód pójdzie
przeciw Chananejczykowi, aby walczył z nim? **2** I
rzekł Pan: Juda pójdzie; otom podał ziemię w rękę
jego. **3** I rzekł Juda do Symeona, brata swego: Pójdź
ze mną do losu mego, a będziemy walczyli przeciw
Chananejczykowi; wszak ja też pójdę z tobą do losu
twego. I szedł z nim Symeon. **4** Tedy poszedł Juda, i
podał Pan Chananejczyka, i Ferezejczyka w ręce ich, a
porazili z nich w Bezeku dziesięć tysięcy mężów. **5** Bo
naleźli Adonibezeka w Bezeku, i walczyli przeciwko
niemu, a porazili Chananejczyka i Ferezejczyka. **6** I
uciekał Adonibezek, którego oni gonili; a pojmawszy
go, poucinali palce wielkie u rąk jego, i u nóg jego. **7**
Tedy rzekł Adonibezek: Siedmdziesiąt królów z palcami
wielkiemi obciętemi u rąk swych i u nóg swych, zbierali
odrobiny pod stołem moim; jakom czynił, tak mi oddał
Bóg. I przywiedli go do Jeruzalemu, i tamże umarł.
8 Bo walczyli przedtem synowie Judowi przeciwko
Jeruzalemowi i wzięli je, i wysiekli je ostrzem miecza, i
miasto spalili ogniem. **9** Potem ciągnęli synowie Juda,
aby walczyli przeciw Chananejczykowi mieszkającemu
na górach, i na południe, i w polach. **10** Ciągnął tedy
Juda przeciwko Chananejczykowi, który mieszkał w
Hebronie, (a imię Hebronu było przedtem Karyjatarbe)
i poraził Sesai i Ahymana, i Talmaja. **11** Stamtąd
zasię ciągnęli do mieszkających w Dabir, (a imię Dabir
było przedtem Karyjatsefer.) **12** I rzekł Kaleb: Kto by
dobył Karyjatsefer, a wziąłby je, dam mu Achsę, córkę
moję, za żonę. **13** I wziął je Otonijel, syn Keneza,
młodszego brata Kalebowego.; a dał mu Achsę, córkę
swą, za żonę. **14** I stało się, gdy przyszła do niego,
namawiała go, aby prosił ojca jej o pole; i zsiadła z
osła, i rzekł do niej Kaleb: Cóż ci? **15** A ona rzekła: Daj
mi błogosławieństwo; gdyżeś mi dał ziemię suchą, daj
mi też źródła wód. I dał jej Kaleb źródła wyższe i źródła
dolne. **16** Synowie też Ceni, świekra Mojżeszowego,
wyszli z miasta Palm z synami Judowymi na puszczą
Judowę, która jest na południe od Arad, i przyszedłszy
mieszkali z ludem. **17** Potem ciągnął Juda z Symeonem,
bratem swym, a porazili Chananejczyka, mieszkającego
w Sefat, a zburzyli je, i nazwali imię miasta onego
Horma. **18** Wziął też Juda Gazę z granicami jego,
i Akkaron z granicami jego. **19** I był Pan z Judą,
i posiadł onę górę; ale nie wypędził mieszkających
w dolinie, bo mieli wozy żelazne. **20** A tak oddano
Kalebowi Hebron, jako był rozkazał Mojżesz, skąd on
wygnał trzech synów Enakowych. **21** Ale Jebuzejczyka,
mieszkającego w Jeruzalemie, nie wygnali synowie
Benjaminowi; przetoż mieszkał Jebuzejczyk z synami
Benjaminowymi w Jeruzalemie aż do dnia tego. **22**
Udał się też dom Józefów do Betel, a Pan był z nimi.
23 I szpiegował dom Józefów Betel; (a imię miasta tego
było przedtem Luz.) **24** A ujrzawszy oni szpiegowie
człowieka wychodzącego z miasta, rzekli do niego:
Ukaż nam prosimy wejście do miasta, a uczynimy z
tobą miłosierdzie. **25** I ukazał im wejście do miasta; i
wysiekli miasto ostrzem miecza, a człowieka onego ze
wszystkim domem jego puścili wolno. **26** A tak poszedł
on człowiek do ziemi Hetejczyków, i zbudował miasto,
a nazwał imię jego Luz; to jest imię jego aż do dnia
tego. **27** Nie wypędził też Manases obywateli z Betsean
i z miasteczek jego, ani z Tanach i z miasteczek jego,
ani obywateli z Dor i z miasteczek jego, ani obywateli z
Jeblam i z miasteczek jego, ani obywateli z Megiddo i
z miasteczek jego; i począł Chananejczyk mieszkać
w onej ziemi. **28** A gdy się zmocnił Izrael, uczynił
Chananejczyka hołdownikiem, a nie wygnał go. **29** Także
i Efraim nie wypędził Chananejczyka mieszkającego w
Gazer; przetoż mieszkał Chananejczyk między nimi w
Gazer. **30** Zabulon też nie wypędził mieszkających w
Cetron, i mieszkających w Nahalol; przetoż mieszkał
Chananejczyk między nimi, będąc hołdownikiem ich.
31 Aser też nie wypędził mieszkających w Acho, i
mieszkających w Sydonie, i w Ahalab, i w Achsyb,
i w Helba, i w Afek, i w Rohob. **32** I mieszkał Aser
w pośrodku Chananejczyka, mieszkającego w onej
ziemi; bo go nie wypędził. **33** Neftalim też nie wypędził
obywateli z Betsemes, ani obywateli z Betanat, i
mieszkał między Chananejczykami mieszkającymi w
onej ziemi; jednak obywatele Betsemes i Betanat byli
hołdownikami ich. **34** I ścisnęli Amorejczycy syny
Danowe na górach, tak iż im nie dopuścili schodzić
na dolinę. **35** I począł mieszkać Amorejczyk na górze
Hares, w Ajalon i w Salebim; i wzmocniła się ręka
domu Józefowego, i byli hołdownikami ich. **36** A była
granica Amorejczykowa od góry, gdzie wstępują do
niedźwiadków, od skały ich i wyżej.

2 I przyszedł Anioł Pański z Galgal do Bochym,
mówiąc: Wywiodłem was z Egiptu, i wywiodłem was
do ziemi, o którąm przysiągł ojcom waszym, i mówiłem:
Nie wzruszę przymierza mego z wami na wieki; **2**
Jedno wy nie wchodźcie w przymierze z mieszkającymi
w tej ziemi, owszem ołtarze ich porozwalajcie; aleście
nie słuchali głosu mojego. Przeczżeście to uczynili? **3**
Przetożem tak rzekł: Nie wypędzę ich od obliczności
waszej; ale będą wam jako ciernie na boki, a bogowie
ich będą wam jako sidło. **4** I stało się, gdy mówił
Anioł Pański te słowa do wszystkich synów Izraelskich,
że lud podniósł głos swój, i płakali. **5** I nazwali imię
miejsca onego Bochym, a tamże ofiarowali Panu. **6** A
Jozue rozpuścił był lud, i rozeszli się synowie Izraelscy

każdy do dziedzictwa swego, aby posiedli ziemię. 7
Tedy służył lud Panu po wszystkie dni Jozuego, i po
wszystkie dni starszych, którzy długo żyli po śmierci
Jozuego, a którzy widzieli wszystkie sprawy Pańskie
wielkie, które uczynił Izraelowi. 8 Ale gdy umarł Jozue
syn Nunów, sługa Pański, będąc we stu i w dziesięć
lat; 9 I gdy go pogrzebli na granicy dziedzictwa jego w
Tamnatheres na górze Efraim, od północy góry Gaas;
10 Także gdy wszystek on rodzaj przyłączony jest do
ojców swoich, i powstał po nich inszy naród, który
nie znał Pana, ani też spraw, który uczynił Izraelowi;
11 Tedy uczynili synowie Izraelscy złe przed oczyma
Pańskiemi, a służyli Baalom; 12 I opuścili Pana, Boga
ojców swoich, który je wywiódł z ziemi Egipskiej, i szli
za bogami cudzymi, którzy byli z bogów onych narodów
okolicznych, i kłaniali się im, a tak rozdraźnili Pana. 13
Bo opuścili Pana, a służyli Baalowi i Astarotowi. 14 I
rozpalił się gniew Pański przeciw Izraelowi, i podał je w
ręce łupieżcom, którzy je łupili; a zaprzedał je w ręce
nieprzyjaciół ich okolicznych, tak iż się nie mogli dalej
ostać przed nieprzyjacioły swymi. 15 A gdzie się kolwiek
ruszyli, ręka Pańska była przeciwko nim ku złemu,
jako powiedział Pan, i jako im przysiągł Pan; i byli
ściśnieni bardzo. 16 Potem Pan wzbudził sędzie, którzy
je wyzwalali z rąk łupieżców ich; 17 Ale i sędziów swych
nie słuchali, owszem się scudzołożyli z bogami obcymi,
kłaniając się im, i ustępowali prędko z drogi, którą
chodzili ojcowie ich, a słuchając przykazań Pańskich,
nie czynili tak. 18 A gdy im wzbudzał Pan sędzie, bywał
Pan z każdym sędzią, i wybawiał je z rąk nieprzyjaciół
ich po wszystkie dni onego sędziego; bo się użalił Pan
narzekania ich, do którego je przywodzili ci, którzy
je uciskali i trapili. 19 Wszakże po śmierci sędziego
odwracali się, i psowali się bardziej niż ojcowie ich,
chodząc za bogami cudzymi, a służąc im, i kłaniając się
im, nic nie opuszczali z spraw swoich i z drogi swojej
upornej. 20 Przetoż wzruszyła się popędliwość Pańska
przeciw Izraelowi, i rzekł: Dla tego, że przestąpił ten
naród przymierze moje, którem przykazał ojcom ich, a
nie byli posłuszni głosowi mojemu, 21 Ja też na potem
nie wypędzę żadnego od twarzy ich z tych narodów,
które pozostawił Jozue, kiedy umarł. 22 Abym przez
nie doświadczał Izraela, będąli strzedz drogi Pańskiej,
chodząc po niej, jako jej strzegli ojcowie ich, czyli nie.
23 I zostawił Pan one narody, nie wyganiając ich rychło,
ani ich podał w rękę Jozuego.

3 A teć są narody, które pozostawił Pan, aby kusił
przez nie Izraela, wszystkie, którzy nie wiedzieli o
żadnych walkach Chananejskich; 2 Aby wżdy wiedzieli
potomkowie synów Izraelskich, i poznali, co jest walka,
którzy jej zgoła przedtem nie znali. 3 Pięcioro książąt
Filistyńskich i wszystkie Chananejczyki, i Sydończyki i
Hewejczyki, mieszkające na górze Libanie, od góry Baal
Hermon aż tam, gdzie wchodzą do Hemat. 4 Cić byli,
przez które doświadczał Izraela, aby się dowiedział,
będąli posłuszni przykazaniom Pańskim, które rozkazał
ojcom ich przez Mojżesza. 5 A tak synowie Izraelscy
mieszkali w pośród Chananejczyków, Hetejczyków,
i Amorejczyków, i Ferezejczyków i Hewejczyków, i
Jebuzejczyków. 6 I brali sobie córki ich za żony, a
córki swe dawali synom ich, i służyli bogom ich. 7 I
czynili Izraelscy synowie złe przed oczyma Pańskiemi:
zapomniawszy Pana, Boga swego, służyli Baalom, i
święconym gajom. 8 Tedy się zapalił gniew Pański
przeciw Izraelowi, i podał je w rękę Chusanrasataima,
króla Syrskiego w Mezopotamii: A służyli synowie
Izraelscy Chusanrasataimowi przez osiem lat. 9 Potem
wołali synowie Izraelscy do Pana; I wzbudził Pan
wybawiciela synom Izraelskim, aby je wybawił, Otonijela,
syna Kenezowego, brata Kalebowego młodszego.
10 I był nad nim Duch Pański, a sądził Izraela; a
gdy się ruszył na wojnę, podał Pan w rękę jego
Chusanrasataima, króla Syryjskiego, i zmocniła się
ręka jego nad Chusanrasataimem. 11 A tak była w
pokoju ziemia przez czterdzieści lat, aż umarł Otonijel,
syn Kenezów. 12 Potem znowu synowie Izraelscy
czynili złe przed oczyma Pańskiemi. I zmocnił Pan
Eglona, króla Moabskiego, przeciw Izraelowi, przeto iż
czynili złe przed oczyma Pańskiemi. 13 Bo zebrawszy
do siebie syny Ammonowe i Amalekowe ruszył się,
i poraził Izraela, i opanował miasto Palm. 14 Służyli
tedy synowie Izraelscy Eglonowi, królowi Moabskiemu,
osiemnaście lat. 15 Potem wołali synowie Izraelscy
do Pana. I wzbudził im Pan wybawiciela, Aoda, syna
Gery, syna Jemini, męża ręką prawą niewładającego; i
posłali synowie Izraelscy przezeń dar Eglonowi, królowi
Moabskiemu. 16 I uczynił sobie Aod miecz z obu stron
ostry, na łokieć wzdłuż, i przypasał go pod szaty swe do
prawego biodra swojego. 17 I przyniósł dar Eglonowi,
królowi Moabskiemu: a Eglon był człowiek bardzo otyły.
18 A gdy oddał dar, odprawił lud, który był dar przyniósł;
19 A sam wróciwszy się do gór kamiennych, które
były w Galgal, rzekł: Rzecz tajemną mam do ciebie,
o królu! któremu on odpowiedział: Milcz; i wyszli od
niego wszyscy, którzy stali przed nim. 20 I wszedłszy
Aod do niego, (a on sam siedział na sali letniej, którą
miał sam dla siebie,) i rzekł Aod: Mam rozkazanie
Boże do ciebie. I powstał z stolicy swojej. 21 Tedy
Aod wyciągnąwszy lewą rękę swą, dobył miecza od
prawego biodra swego, i wraził go w brzuch jego, 22
Tak iż wpadła i rękojeść za żelazem, i zawarło się
w sadle żelazo; bo był nie wyjął miecza z brzucha
jego, aż się i gnój rzucił. 23 Wyszedł potem Aod przez
przysionek, a zamknął drzwi gmachu za sobą, i zawarł
zamkiem. 24 A gdy on wyszedł, słudzy jego przyszli,

a widząc, iż drzwi gmachu zamknione były, rzekli:
Podobno sobie król czyni wczas na sali letniej. 25 A
naczekawszy się, aż się wstydzili, widząc, że on nie
otwiera drzwi sali, wziąwszy klucz otworzyli; a oto, pan
ich leżał na ziemi umarły. 26 Lecz Aod uszedł, póki się
oni bawili, a minąwszy góry kamienne, szedł do Seiratu.
27 A gdy przyszedł, zatrąbił w trąbę na górze Efraim; i
zstąpili z nim synowie Izraelscy z góry, a on przed nimi.
28 I rzekł do nich: Pójdźcie za mną: albowiem podał
Pan nieprzyjacioły wasze Moabity w ręce wasze. Tedy
szli za nim, a odjąwszy bród Jordański Moabitom, nie
dopuszczali nikomu przeprawy. 29 I pobili Moabitów
na ten czas około dziesięciu tysięcy mężów, wszystko
bogatych, i wszystko mężów dużych, a nikt nie uszedł.
30 I poniżony jest Moab dnia onego pod ręką Izraela, a
była w pokoju ziemia przez osiemdziesiąt lat. 31 A po
nim był Samgar, syn Anatów, który poraził z Filistynów
sześć set mężów stykiem wołowym, a wybawił i ten
Izraela.

4 Potem znowu synowie Izraelscy czynili złe przed
oczyma Pańskiemi po śmierci Aodowej. 2 I podał
je Pan w ręce Jabina, króla Chananejskiego, który
królował w Hasor, a hetman wojska jego był Sysara, a
sam mieszkał w Haroset pogańskiem. 3 Tedy wołali
synowie Izraelscy do Pana; albowiem miał dziewięć set
wozów żelaznych, a srodze uciskał syny Izraelskie przez
dwadzieścia lat. 4 A Debora, niewiasta prorokini, żona
Lapidotowa, sądziła Izraela na on czas. 5 I mieszkała
pod palmą Debora między Rama i między Betel na
górze Efraim, i chodzili do niej synowie Izraelscy
na sąd. 6 Która posławszy przyzwała Baraka, syna
Abinoemowego, z Kades Neftalim, mówiąc do niego:
Izali nie rozkazał Pan, Bóg Izraelski: idź, a zbierz lud na
górze Tabor, a weźmij z sobą dziesięć tysięcy mężów z
synów Neftalimowych, i z synów Zabulonowych? 7 I
przywiodę do ciebie ku rzece Cyson Sysarę, hetmana
wojska Jabinowego, i wozy jego, i mnóstwo jego, a
podam go w ręce twoje. 8 I rzekł do niej Barak: Jeźli
pójdziesz ze mną, pójdę, a jeźli nie pójdziesz ze mną,
nie pójdę. 9 Która odpowiedziała: Jać w prawdzie pójdę
z tobą, ale nie będzie z sławą twoją ta droga, którą
ty pójdziesz; albowiem w rękę niewieścią poda Pan
Sysarę. A tak wstawszy Debora, szła z Barakiem do
Kades. 10 Zebrał tedy Barak Zabulona i Neftalima
do Kades, a wywiódł z sobą dziesięć tysięcy mężów,
z którym też szła i Debora. 11 Ale Heber Cynejczyk
odłączył się od Cynejczyków, od synów Hobaby, świekra
Mojżeszowego, i rozbił namiot swój aż do Elon w
Sananim, które jest w Kades. 12 I powiedziano Sysarze,
iż wyszedł Barak, syn Abinoemów na górę Tabor. 13
Przetoż zebrał Sysara wszystkie wozy swoje, dziewięć
set wozów żelaznych, i wszystek lud, który miał ze
sobą od Haroset pogańskiego aż do rzeki Cyson. 14
Tedy rzekła Debora do Baraka: Wstań; albowiem tenci
jest dzień, w który podał Pan Sysarę w ręce twoje;
izali Pan nie idzie przed tobą? A tak zszedł Barak z
góry Tabor, a dziesięć tysięcy mężów za nim. 15 I
poraził Pan Sysarę, i wszystkie wozy, i wszystko wojsko
jego ostrzem miecza przed Barakiem, a skoczywszy
Sysara z wozu, uciekał pieszo. 16 Ale Barak gonił
wozy i wojsko aż do Haroset pogańskiego; i poległo
wszystko wojsko Sysarowe od ostrza miecza, tak iż
z nich i jeden nie został. 17 A Sysara uciekł pieszo
do namiotu Jaeli, żony Hebera Cynejczyka; albowiem
był pokój między Jabinem, królem Hasor, i między
domem Hebera Cynejczyka. 18 A wyszedłszy Jael
przeciwko Sysarze, rzekła do niego: Skłoń się panie
mój, skłoń się do mnie, nie bój się; i skłonił się do niej
do namiotu, i przykryła go kocem. 19 Tedy rzekł do niej:
Daj mi proszę, napić się trochę wody, bom upragnął;
a ona otworzywszy łagiew mleka, dała mu się napić,
i przykryła go. 20 I rzekł do niej: Stój we drzwiach u
namiotu; a jeźliby kto przyszedł, i pytał cię, mówiąc:
Jestże tu kto? tedy rzeczesz: Nie masz. 21 Potem
wzięła Jael, żona Heberowa, gwóźdź od namiotu,
wzięła też i młot w rękę swą, a wszedłszy do niego po
cichu, przebiła gwoździem skroń jego aż utknął w ziemi,
(bo był twardo usnął, będąc spracowanym,) i umarł.
22 A oto, Barak gonił Sysarę, i wyszła Jael przeciwko
niemu, i rzekła mu: Pójdź, a ukażęć męża, którego
szukasz. I wyszedł do niej, a oto Sysara leżał umarły, a
gwóźdź w skroni jego. 23 A tak poniżył Bóg dnia onego
Jabina, króla Chananejskiego, przed syny Izraelskimi.
24 I nacierała ręka synów Izraelskich tem bardziej,
a ciężka była Jabinowi, królowi Chananejskiemu, aż
zgładzili tegoż Jabina, króla Chananejskiego.

5 I śpiewała Debora i Barak, syn Abinoemów, dnia
onego, mówiąc: 2 Dla pomsty uczynionej w
Izraelu, a iż się na to dobrowolnie lud ofiarował,
błogosławcie Pana. 3 Słuchajcie królowie, bierzcie w
uszy książęta, ja, ja Panu zaśpiewam, śpiewać będę
Panu, Bogu Izraelskiemu. 4 Panie, gdyś wyszedł z
Seir, a przechodziłeś przez pole Edom, ziemia się
wzruszyła, nieba też kropiły, a obłoki wydawały wody. 5
Góry się rozpłynęły od oblicza Pańskiego, a góra Synaj
od oblicza Pana, Boga Izraelskiego. 6 Za dni Samgara,
syna Anatowego, i za dni Jaeli zaginęły ścieżki, a
którzy szli w drogę, chodzili ścieżkami krzywemi. 7
Spustoszały wsi w Izraelu, spustoszały, ażem powstała
ja Debora, ażem powstała matką w Izraelu. 8 Gdy Izrael
obierał sobie bogi nowe, tedy bywała wojna w bramach;
tarczy jednak nie było widać, ani drzewca między
czterdziestą tysięcy w Izraelu. 9 Serce moje nakłonione
do książąt Izraelskich. Ochotni z ludu błogosławcież

Pana. 10 Którzy jeździcie na oślicach białych, i
zasiadacie na sądach, i którzy chodzicie po drogach,
rozmawiajcie z sobą, 11 Że ucichł trzask strzelców
między miejscami, gdzie czerpią wodę; tam niech
opowiadają sprawiedliwości Pańskie, sprawiedliwości
we wsiach jego w Izraelu; tedy zstąpi do bram lud
Pański. 12 Powstań Deboro, powstań, powstań, a
zaśpiewaj pieśń; powstań Baraku, a pojmaj więźnie
twoje, synu Abinoemów. 13 Teraz panować będzie
potłoczony nad możnymi z ludu; Pan dopomógł mi
panować nad mocarzami. 14 Z Efraima wyszedł korzeń
ich przeciw Amalekowi, za tobą (Efraimie,) Benjamin
między ludem twoim; z Machyru wyszli zakonodawcy, a
z Zabulonu pisarze. 15 Książęta też Isaschar były z
Deborą; Isaschar też jako i Barak w dolinę posłan jest
pieszo; ale w dziale Rubenitów byli ludzie wysokich
myśli. 16 Czemuś siedział między dwiema oborami,
słuchając wrzasku trzód? w dziale Rubenitów byli ludzie
wysokich myśli. 17 Galaad za Jordanem odpoczynął, a
Dan przecz się bawił okrętami? Aser czemu siedział
na brzegu morskim, a w skałach swoich mieszkał? 18
Zabulon jest lud, który wydał duszę swą na śmierć, także
i Neftalim, a to na wysokich polach. 19 Przyszli królowie,
walczyli; na ten czas walczyli królowie Chananejscy
w Tanach u wód Magieddo, jednak korzyści srebra
nie odnieśli. 20 Z nieba walczono: gwiazdy z miejsc
swoich walczyły z Sysarą. 21 Potok Cyson porwał je,
potok Kiedumim, potok Cyson; podeptałaś, o duszo
moja, możne. 22 Tedy się popadały kopyta końskie
od wielkiego tąpania mocarzów jego. 23 Przeklinajcie
Meroz, rzekł Anioł Pański, przeklinajcie przeklinając
obywatele jego; albowiem nie przyszli na ratunek Panu,
na ratunek Panu z mocarzami. 24 Błogosławiona
między niewiastami Jael, żona Hebera Cynejczyka;
nad niewiasty w namiocie mieszkające błogosławiona
będzie. 25 Prosił o wodę, a ona mleka dała, a na
przystawce książęcej przyniosła masła. 26 Lewą rękę
swą do gwoździa ściągnęła, a prawicę swoję do młota
kowalskiego, i uderzyła Sysarę, przebiła głowę jego, i
przeraziła, i przekłuła skronie jego. 27 U nóg jej skurczył
się, padł, leżał; u nóg jej skurczył się, padł; kędy się
skurczył, tam upadł zabity. 28 Oknem wyglądała, a
wołała matka Sysary przez kratę: Przeczże omieszkiwa
wrócić się wóz jego? przecz się nie spieszą nogi
woźników jego? 29 Przedniejsze i mędrsze niewiasty
odpowiedziały, jako też i sama sobie odpowiadała: 30
Snać trafili na łup, i dzielą go? Panienka jedna albo
dwie dostaną się mężowi jednemu; łupy rozlicznych
barw oddawają Sysarze, a łupy pstro haftowane, i łupy
pstro z obu stron tkane dostawają się na szyję łupy
biorących. 31 Tak niechaj zginą wszyscy nieprzyjaciele
twoi, Panie, a ci, którzy ciebie miłują, niech będą jako
słońce, gdy wschodzi w mocy swojej. I była w pokoju
ziemia przez czterdzieści lat.

6 Potem czynili synowie Izraelscy złe przed oczyma
Pańskiemi, i podał je Pan w ręce Madyjanitów
przez siedem lat. 2 A zmocniła się ręka Madyjanitów
nad Izraelem, tak iż przed Madyjanitami kopali sobie
synowie Izraelscy lochy, które były w górach, i jaskinie
i twierdze. 3 A bywało, gdy czego nasiał Izrael, że
przychodził Madyjan i Amalek, i ludzie ze wschodu
słońca, a najeżdżali go; 4 I położywszy się obozem
przeciwko nim, psowali zboża ziemi, aż gdzie chodzą do
Gazy, nic nie zostawując na pożywienie Izraelczykom,
ani owiec, ani wołów, ani osłów. 5 Albowiem oni i
stada ich przyciągali, i namioty ich, a przychodzili jako
szarańcza w mnóstwie, i nie było im i wielbłądom ich
liczby; tak przychodząc do ziemi spustoszyli ją. 6 Tedy
znędzony był Izrael bardzo od Madyjanitów, i wołali
synowie Izraelscy do Pana. 7 A gdy wołali synowie
Izraelscy do Pana z przyczyny Madyjanitów. 8 Posłał
Pan męża proroka do synów Izraelskich, i mówił do
nich: Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Jam was wywiódł z
ziemi Egipskiej, a wywiodłem was z domu niewoli. 9 I
wyrwałem was z ręki Egipczanów, i z ręki wszystkich,
którzy was trapili, którem przed wami wygnał, i dałem
wam ziemię ich; 10 A powiedziałem wam: Jam Pan,
Bóg wasz, nie bójcież się bogów Amorejskich, w których
ziemi wy mieszkacie; aleście nie usłuchali głosu mego.
11 Przyszedł potem Anioł Pański i stanął pod dębem,
który był w Efra, w dziedzictwie Joasa, ojca Esrowego.
A Giedeon, syn jego, młócił zboże na bojewisku, aby
z niem uciekł przed Madyjanitami. 12 Tedy mu się
ukazał Anioł Pański, i rzekł do niego: Pan z tobą, mężu
waleczny. 13 I odpowiedział mu Giedeon: Proszę Panie
mój, jeźli Pan jest z nami, a czemuż na nas przyszło to
wszystko? gdzież teraz są wszystkie cuda jego, które
nam opowiadali ojcowie nasi, mówiąc: Izali z Egiptu
nie wywiódł nas Pan? a teraz opuścił nas Pan, i podał
nas w ręce Madyjanitów. 14 Tedy wejrzawszy nań Pan
rzekł: Idźże z tą twoją mocą, a wybawisz Izraela z ręki
Madyjańczyków; izalim cię nie posłał? 15 A on rzekł do
niego: Proszę Panie mój, czemże wybawię Izraela? oto
naród mój podły jest w Manase, a jam najmniejszy w
domu ojca mego. 16 I rzekł do niego Pan: Ponieważ Ja
będę z tobą, przetoż porazisz Madyjanity, jako męża
jednego. 17 A on mu odpowiedział: Jeźliżem proszę
znalazł łaskę przed oczyma twemi, daj mi znak, że ty
mówisz ze mną. 18 Nie odchodź proszę stąd, aż zaś
przyjdę do ciebie, a przyniosęć ofiarę moję, i położę
ją przed tobą. I odpowiedział: Ja poczekam, aż się
wrócisz. 19 Odszedłszy tedy Giedeon zgotował koźlątko
z stada a z miary mąki przaśne chleby, a mięso włożył
w kosz, a polewkę mięsną wlał w garnek, i przyniósł

to do niego pod dąb, i ofiarował. 20 I rzekł do niego
Anioł Boży: Weźmij to mięso i te chleby niekwaszone,
a połóż na onej skale polewką polawszy; i uczynił
tak. 21 Zatem ściągnął Anioł Pański koniec laski, którą
miał w ręce swojej, i dotknął się mięsa i przaśników, i
wyszedł ogień z skały, a spalił mięso i chleby przaśne;
a między tem Anioł Pański odszedł od oczu jego.
22 A widząc Giedeon, iż to był Anioł Pański, rzekł:
Ach, Panie Boże, czemużem widział Anioła Pańskiego
twarzą w twarz? 23 I rzekł mu Pan: Pokój z tobą;
nie bój się, nie umrzesz. 24 Przetoż zbudował tam
Giedeon ołtarz Panu, i nazwał go: Pan pokoju; aż do
dnia tego ten jeszcze jest w Efracie, ojca Esrowego. 25
I stało się onej nocy, że mu rzekł Pan: Weźmij cielca
dorosłego, który jest ojca twego, tego cielca drugiego
siedmioletniego, a rozwal ołtarz Baalów, który jest ojca
twego, i gaj, który jest około niego, wysiecz; 26 A zbuduj
ołtarz Panu, Bogu twemu, na wierzchu tej skały na
równinie, a weźmij tego cielca drugiego, i uczyń z niego
całopalenie przy drwach z gaju, który wysieczesz. 27
Wziąwszy tedy Giedeon dziesięć mężów z sług swoich,
uczynił jako mu rozkazał Pan; a iż się bał domu ojca
swego i mężów miasta, nie uczynił tego we dnie, ale
uczynił w nocy. 28 A gdy wstali mężowie miasta rano,
ujrzeli rozwalony ołtarz Baalów, i gaj, który był podle
niego, wyrąbany, i cielca onego drugiego ofiarowanego
na całopalenie na ołtarzu zbudowanym. 29 Zatem
rzekł jeden do drugiego: Któż to wżdy uczynił? A gdy
się pytali i dowiadowali, powiedziano: Giedeon, syn
Joasów, uczynił to. 30 Tedy rzekli mężowie miasta do
Joasa: Wywiedź syna twego, niech umrze, iż rozrzucił
ołtarz Baalów, a iż wyciął gaj, który był około niego.
31 I odpowiedział Joas wszystkim, którzy stali około
niego: A wyż się to swarzyć macie o Baala? Izali wy
go wybawicie? Kto by się oń zastawiał, niech umrze
tegoż poranku; jeźli bogiem jest, niech się mści tego,
że rozwalono ołtarz jego. 32 I nazwano go onegoż
dnia Jerubaal, mówiąc: Niech się mści nad nim Baal, iż
rozwalił ołtarz jego. 33 Tedy wszyscy Madyjanitowie, i
Amalekitowie, i ludzie od wschodu słońca zebrali się
wespół, a przeprawiwszy się przez Jordan, położyli
się obozem w dolinie Jezreel. 34 Ale Duch Pański
przyoblókł Giedeona, który zatrąbiwszy w trąbę zwołał
domu Abiezerowego do siebie. 35 I wyprawił posły do
wszystkiego pokolenia Manasesowego, i zebrali się
do niego; posły też posłał do Asera, i do Zabulona, i
do Neftalima, i zajechali im. 36 Tedy rzekł Giedeon do
Boga: Jeźli wybawisz przez rękę moję Izraela, jakoś
powiedział. 37 Oto, ja położę runo wełny na bojewisku;
jeźliż rosa tylko na runo upadnie, a wszystka ziemia
sucha będzie, tedy będę wiedział, iż wybawisz przez
rękę moję Izraela, jakoś powiedział. 38 I stało się tak;
bo wstawszy nazajutrz, ścisnął runo, i wyżdżął rosy
z runa pełną czaszę wody. 39 Nadto rzekł Giedeon
do Boga: Niech się nie wzrusza gniew twój przeciwko
mnie, że przemówię jeszcze raz. Niech doświadczę
proszę jeszcze raz na tem runie; niech będzie, proszę,
suche samo runo tylko, a na wszystkiej ziemi niech
będzie rosa. 40 I uczynił tak Bóg onej nocy, że było
samo runo suche, a na wszystkiej ziemi była rosa.

7 Wstał tedy bardzo rano Jerobaal, który jest Giedeon,
i wszystek lud, który był z nim, i położyli się obozem
u źródła Harod, a obóz Madyjański był im na północy
od pagórka More w dolinie. 2 I rzekł Pan do Giedeona:
Wielki jest lud z tobą; przetoż nie dam Madyjanitów w
ręce ich, by się snać nie chlubił przeciw mnie Izrael,
mówiąc: Ręka moja wybawiła mię. 3 A tak zawołaj
teraz, aby słyszał lud, mówiąc: Kto jest lękliwym i
bojaźliwym, niech się wróci, a rano niechaj idzie precz
ku górze Galaad. Tedy się wróciło z ludu dwadzieścia i
dwa tysiące, a dziesięć tysięcy ich zostało. 4 I rzekł
Pan do Giedeona: Jeszcze lud wielki. Zaprowadź ich
do wody, a tam go doświadczę; albowiem o kim ci
powiem: Ten niech idzie z tobą, ten pójdzie z tobą, a o
kimcikolwiek powiem: Ten niech nie chodzi z tobą, ten
nie pójdzie. 5 Tedy zaprowadził lud do wód; i rzekł Pan
do Giedeona: Każdego, który łeptać będzie językiem
swoim wodę, jako pies łepce, postawisz go osobno;
także każdego, który uklęknie na kolana swoje, aby
pił, stanie osobno. 6 I była liczba tych, którzy chwytali
ręką swoją do ust swoich wodę, trzy sta mężów; a
wszystek inny lud uklęknąwszy na kolana swoje, pił
wodę. 7 Tedy rzekł Pan do Giedeona: Przez tych trzy
sta mężów, którzy łeptali wodę, wybawię was, a podam
Madyjanity w ręce twoje, a inny wszystek lud, każdy
niech idzie na miejsce swoje. 8 A tak on lud wziął
żywności z sobą, i trąby swe; a inne wszystkie męże
Izraelskie rozpuścił każdego do namiotu swego, trzy
sta tylko mężów zostawiwszy; a obóz Madyjański był
pod nim w dolinie. 9 I stało się onej nocy, że rzekł do
niego Pan. Wstań, znijdź do obozu, bom go dał w ręce
twoje; 10 A jeźli się ty sam iść boisz, znijdźże z Farą,
sługą twoim, do obozu. 11 I usłyszysz, co będą mówić;
a potem posilą się ręce twoje, i pociągniesz na obóz.
A tak szedł on sam, i Fara, sługa jego, aż na koniec
zbrojnego ludu, który był w obozie. 12 A Madyjanitowie
i Amalekitowie, i wszystek lud od wschodu słońca leżeli
w dolinie, jako szarańcza przemnóstwo, i wielbłądów
ich nie było liczby, jako piasek, który jest na brzegu
morskim niezliczony. 13 Tam gdy przyszedł Giedeon,
oto, niektóry powiadał towarzyszowi swemu sen, i rzekł:
Oto śnił mi się sen, a zdało mi się, że bochen chleba
jęczmiennego toczył się do obozu Madyjańskiego,
i przytoczył się aż do namiotu, i uderzył weń, aż
poległ, i wywrócił go z wierzchu, i upadł namiot. 14

Któremu odpowiedział towarzysz, jego i rzekł: Nic to nie
jest innego, jedno miecz Giedeona, syna Joasowego,
męża Izraelskiego; dał Bóg w rękę jego Madyjanity ze
wszystkim obozem. 15 I stało się, gdy usłyszał Giedeon
powieść snu onego, i wykład jego, podziękował Bogu,
a wróciwszy się do obozu Izraelskiego, rzekł: Wstańcie;
albowiem dał Pan w ręce wasze obóz Madyjański. 16
Rozdzielił tedy one trzy sta mężów na trzy hufce, a
dał trąby w ręce każdemu z nich, i dzbany czcze, i
pochodnie w pośrodek dzbanów 17 I rzekł do nich: Co
ujrzycie, że ja czynię, toż czyńcie; bo oto ja wnijdę w
przodek obozu, a co ja czynić będę, toż wy czyńcie. 18
Gdy zatrąbię w trąbę, ja i wszyscy, którzy są ze mną,
tedy wy też zatrąbicie w trąby około wszystkiego obozu,
i będziecie mówili: Miecz Pański i Giedeonów. 19 A
tak szedł Giedeon, i sto mężów, którzy z nim byli, w
przodek obozu, gdy się zaczęła średnia straż; zaraz
skoro przemieniono straż i trąbili w trąby, a potłukli
dzbany, które w rękach swych mieli. 20 Zatrąbiły też
one trzy hufy w trąby, i potłukły dzbany; a wziąwszy
w lewą rękę swoję pochodnie, a w prawą rękę swoję
trąby, aby trąbili, wołali: Miecz Pański i Giedeonów. 21 I
stanęli każdy na miejscu swojem koło obozu, a strwożył
się wszystek obóz, i krzycząc uciekali. 22 Gdy tedy
trąbili oni trzy sta mężów w trąby, obrócił Pan miecz
jednego przeciw drugiemu we wszystkim obozie; a tak
uciekło wojsko aż do Betseta w Sererat, aż do granicy
Abelmehola w Tabbat. 23 A zebrawszy się mężowie
Izraelscy z Neftalim, i z Aser, i ze wszystkiego pokolenia
Manasesowego, gonili Madyjańczyki. 24 Zatem posły
rozesłał Giedeon na wszystkę górę Efraimską, mówiąc:
Zabiegajcie Madyjanitom, a ubieżcie przed nimi wody
aż do Betabara, i do Jordanu. Zebrali się tedy wszyscy
mężowie z Efraima, i ubieżeli wody aż do Betabara
i do Jordanu. 25 Przytem pojmali dwoje książąt
Madyjańskich, Oreba i Zeba; a zabili Oreba na skale
Oreb, a Zeba zabili u prasy Zeb, i gonili Madyjanity, a
głowę Oreba i Zeba przynieśli do Giedeona za Jordan.

8 I rzekli do niego mężowie z Efraim: Przeczżeś
to nam uczynił, iżeś nas nie wezwał, gdyś szedł
walczyć przeciwko Madyjanitom? i swarzyli się z nim
srodze. 2 A on rzekł: Cóżem ja takiego uczynił, jako
wy? izali nie lepsze jest poślednie zbieranie wina
Efraimowe, niż pierwsze zbieranie Abieserowe? 3 W
rękę waszą podał Bóg książęta Madyjańskie, Oreba i
Zeba; i cóżem mógł takiego uczynić, jako wy? Tedy
się uśmierzył duch ich przeciw niemu, gdy mówił
te słowa. 4 A gdy przyszedł Giedeon do Jordanu,
przeprawił się przezeń sam, i trzy sta mężów, którzy z
nim byli spracowani w pogoni. 5 I rzekł do mieszczan
w Sokot: Dajcie proszę po bochenku chleba ludowi,
który idzie za mną, bo są spracowani, a ja będę gonił
Zebeę i Salmana, króle Madyjańskie. 6 Ale mu rzekli
przedniejsi z Sokot: Izali już moc Zeby i Salmana jest
w rękach twoich, żebyśmy dać mieli wojsku twemu
chleba? 7 Którym rzekł Giedeon: Więc kiedy poda
Pan Zebeę i Salmana w rękę moję, tedy będę młócił
ciała wasze cierniem z tej puszczy i ostem. 8 Szedł
zasię stamtąd do Fanuel, i mówił także do nich; ale mu
odpowiedzieli mężowie z Fanuel, jako odpowiedzieli
mężowie w Sokot. 9 Tedy też powiedział mężom z
Fanuel, mówiąc: Gdy się wrócę w pokoju, rozwalę tę
wieżę. 10 Ale Zebee i Salmana byli w Karkor, i wojska
ich z nimi około piętnastu tysięcy, wszyscy, którzy byli
pozostali ze wszystkiego wojska z ludzi od wschodu
słońca; a pobitych było sto i dwadzieścia tysięcy mężów
walecznych. 11 Tedy ciągnął Giedeon drogą tych, co
mieszkali w namiociech, od wschodu słońca Nobe i
Jegbaa, i uderzył na obóz, (a obóz się był ubezpieczył,
) 12 A uciekli Zebee i Salmana, i gonił je, i pojmał
onych dwóch królów Madyjańskich, Zebeę i Salmana,
i wszystko wojsko ich strwożył. 13 Potem się wrócił
Giedeon, syn Joasów, z bitwy, niż weszło słońce; 14 A
pojmawszy młodzieńca z mężów Sokot, wypytał go,
który spisał mu przedniejszych w Sokot i starszych jego,
siedemdziesiąt i siedem mężów. 15 A przyszedłszy do
mężów Sokot, rzekł: Otóż Zebeę i Salmana, którymiście
mi urągali, mówiąc: Izali moc Zeby i Salmana jest
w rękach twoich, abyśmy mieli dać mężom twoim
spracowanym chleba? 16 Przetoż wziąwszy starsze
miasta onego, i ciernia z onej pustyni i ostu, dał na nich
przykład innym mężom Sokot. 17 Wieżę też Fanuel
rozwalił, i pobił męże miasta. 18 Rzekł potem do Zeby i
do Salmana: Co zacz byli mężowie oni, któreście pobili
w Tabor? A oni odpowiedzieli: Takowi byli jakoś ty;
każdy z nich na wejrzeniu był, jako syn królewski. 19 I
rzekł: Braciać to moi, synowie matki mojej byli; żywie
Pan, byście je byli żywo zachowali, nie pobiłbym was.
20 I rzekł do Jetra, pierworodnego swego: Wstań, a
pobij je. Ale nie dobył młodzieńczyk miecza swego,
przeto iż się bał; bo jeszcze był pacholęciem. 21 Tedy
rzekli Zebee i Salmana: Wstań ty, a rzuć się na nas;
bo jaki mąż, taka siła jego. A tak wstawszy Giedeon,
zabił Zebeę i Salmana, i pobrał klejnoty, które były
na szyjach wielbłądów ich. 22 I rzekli Izraelczycy do
Giedeona: Panuj nad nami, i ty, i syn twój, i syn syna
twego; boś nas wybawił z ręki Madyjańczyków. 23
Na to odpowiedział im Giedeon: Nie będę ja panował
nad wami, ani będzie panował syn mój nad wami; Pan
panować będzie nad wami. 24 Nadto rzekł do nich
Giedeon: Będę was prosił o jednę rzecz, aby mi każdy
z was dał nausznicę z łupu swego; (bo nausznice złote
mieli, będąc Ismaelczykami.) 25 I rzekli: Radzić damy; i
rozpostarłszy szatę rzucali na nię każdy nausznicę z
łupów swoich. 26 I była waga nausznic onych złotych,

które sobie uprosił, tysiąc i siedemset syklów złota,
oprócz klejnotów i zawieszenia i szat szarłatowych,
które były na królach Madyjańskich, i oprócz łańcuchów,
które były na szyjach wielbłądów ich. 27 I sprawił z
tego Giedeon Efod, a położył go w mieście swem w
Efra; i scudzołożył się tam wszystek Izrael, chodząc
za nim, a było to Giedeonowi i domowi jego sidłem.
28 A tak byli poniżeni Madyjańczycy przed synami
Izraelskimi, i nie podnieśli więcej głowy swojej; i była w
pokoju ziemia przez czterdzieści lat za dni Giedeona.
29 Wrócił się tedy Jerobaal, syn Joasów, i mieszkał
w domu swoim. 30 A miał Giedeon siedmdziesiąt
synów, którzy poszli z biódr jego; albowiem miał wiele
żon. 31 Miał też założnicę, która była z Sychem, a
ta mu urodziła syna, i dała mu imię Abimelech. 32
Umarł potem Giedeon, syn Joasów, w starości dobrej,
a pogrzebion jest w grobie Joasa, ojca swego w Efra,
które jest ojca Esrowego. 33 A gdy umarł Giedeon,
odwrócili się synowie Izraelscy, i scudzołożyli się,
idąc za Baalem, i postawili sobie Baalberyt za boga.
34 I nie pamiętali synowie Izraelscy na Pana, Boga
swego, który je wyrwał z rąk wszystkich nieprzyjaciół
ich okolicznych; 35 I nie uczynili miłosierdzia z domem
Jerobaala Giedeona według wszystkich dobrodziejstw,
które on był uczynił Izraelowi.

9 Tedy odszedł Abimelech, syn Jerobaalów, do
Sychem, do braci matki swojej, i mówił do nich,
i do wszystkiego narodu domu ojca matki swej, a
rzekł: 2 Mówcie proszę, gdzieby słyszeli wszyscy
przełożeni Sychem: Co wam lepszego, aby nad wami
panowało siedmdziesiąt mężów, wszyscy synowie
Jerobaalowi, czyli żeby panował nad wami mąż jeden?
Wżdy pamiętajcie, żem ja kość wasza, i ciało wasze.
3 Tedy mówili bracia matki jego o nim, gdzie słyszeli
wszyscy przełożeni Sychem, wszystkie te słowa, i
nakłoniło się serce ich za Abimelechem, bo rzekli:
Brat nasz jest. 4 I dali mu siedmdziesiąt srebrników
z domu Baalberyt, i naprzyjmował za nie Abimelech
ludzi lekkomyślnych, i tułaczów, którzy chodzili za
nim. 5 I przyszedł w dom ojca swego do Efra, i pobił
bracią swą, syny Jerobaalowe, siedmdziesiąt mężów na
jednym kamieniu; tylko został Jotam, syn Jerobaalów,
najmniejszy, iż się był skrył. 6 I zebrali się wszyscy
mężowie Sychem, i wszystek dom Mello, a szedłszy
obrali Abimelecha królem na równinie, kędy stał słup w
Sychem. 7 Co gdy powiedziano Jotamowi, szedłszy
stanął na wierzchu góry Garyzym, a podniósłszy głos
swój wołał, i rzekł im: Posłuchajcie mię mężowie
Sychem, a was też Bóg usłyszy. 8 Zeszły się drzewa,
aby pomazały nad sobą króla, i rzekły do oliwnego
drzewa: Króluj nad nami. 9 Którym odpowiedziało
oliwne drzewo: Izali opuszczę tłustość moję, przez
którą uczczony bywa Bóg i ludzie, a pójdę, abym
wystawione było nad drzewy? 10 Rzekły potem drzewa
do figowego drzewa: Pójdź ty, króluj nad nami. 11
Którym odpowiedziało figowe drzewo: Izali opuszczę
słodkość moję, i owoc mój wyborny, a pójdę, abym
wystawione było nad drzewy? 12 Potem rzekły drzewa
do macicy winnej: Pójdź ty, króluj nad nami. 13 Tedy
im odpowiedziała macica: Izali opuszczę moszcz mój,
który uwesela Boga i ludzie, a pójdę, abym wystawiona
była nad drzewy? 14 I rzekły wszystkie drzewa do ostu:
Pójdź ty, króluj nad nami. 15 Tedy odpowiedział oset
drzewom: jeźli wy prawdziwie chcecie pomazać mię
za króla nad sobą, pójdźcież, a odpoczywajcie pod
cieniem moim, a jeźliż nie, niech wynijdzie ogień z
ostu, a spali Cedry Libańskie. 16 A tak teraz jeźliście
prawdziwie a szczerze uczynili, obrawszy sobie królem
Abimelecha; a jeźliście się dobrze obeszli z Jerobaalem
i z domem jego, a jeźliście podług dobrodziejstw ręki
jego uczynili z nim; 17 (Albowiem walczył ojciec mój
za was, i podał duszę swą w niebezpieczeństwo, aby
was wyrwał z ręki Madyjańczyków; 18 Aleście wy
powstali przeciw domowi ojca mego dziś, i pobiliście
syny jego, siedmdziesiąt mężów na jednym kamieniu, i
obraliście królem Abimelecha, syna służebnicy jego, nad
mężami Sychem, iż bratem waszym jest.) 19 Jeźliście
prawdziwie a szczerze obeszli się z Jerobaalem, i z
domem jego dnia tego, weselcież się z Abimelecha,
a on niech się też weseli z was. 20 Ale jeźliż nie,
niechajże wynijdzie ogień z Abimelecha, a pożre męże
Sychem, i dom Mello; niechajże też wynijdzie ogień od
mężów Sychem, i z domu Mello, a pożre Abimelecha.
21 Tedy uciekł Jotam, a uciekłszy poszedł do Beer,
i mieszkał tam, bojąc się Abimelecha, brata swego.
22 A tak panował Abimelech nad Izraelem przez trzy
lata. 23 I posłał Bóg ducha złego między Abimelecha i
między męże Sychemskie, a złamali wiarę mężowie
Sychem Abimelechowi; 24 Aby się zemszczono krzywdy
siedemdziesięciu synów Jerobaalowych, aby krew ich
przyszła na Abimelecha, brata ich, który je pobił, i na
męże Sychemskie, którzy zmocnili ręce jego, aby pobił
bracią swoję. 25 I zasadzili się nań mężowie Sychemscy
na wierzchu gór, a rozbijali każdego, który jedno szedł
tamtą drogą. I powiedziano to Abimelechowi. 26 Nadto
przyszedł Gaal, syn Obedów, i bracia jego, i przyszedł
do Sychem, a poufali mu mężowie Sychem. 27 A
wyszedłszy na pola zbierali wina swoje, i tłoczyli,
weseląc się; a wszedłszy w dom bogów swoich, jedli i
pili, a złorzeczyli Abimelechowi. 28 Tedy rzekł Gaal,
syn Obedów: Cóż jest Abimelech? i co jest Sychem,
żebyśmy mu służyli? azaż nie jest syn Jerobaalów,
a Zebul urzędnikiem jego? raczej służcie mężom
Hemora, ojca Sychemowego; bo czemuż byśmy onemu
służyć mieli? 29 O by kto podał ten lud w ręce

moje, aby sprzątnął Abimelecha! I rzekł Abimelechowi:
Zbierz swoje wojsko, a wynijdź. 30 A usłyszawszy
Zebul, przełożony miasta onego, słowa Gaala, syna
Obedowego, zapalił się gniew jego. 31 I wyprawił posły
do Abimelecha potajemnie, mówiąc: Oto Gaal, syn
Obedów, i bracia jego przyszli do Sychem, a oto chcą
walczyć z miastem przeciwko tobie. 32 A tak teraz
wstań nocą, ty i lud, który jest z tobą, a uczyń zasadzkę
w polu. 33 A rano, gdy słońce wznijdzie, wstawszy
uderzysz na miasto; a gdy on i lud, który jest z nim,
wynijdzie przeciw tobie, uczynisz z nim, co będzie
chciała ręka twoja. 34 Tedy wstawszy Abimelech,
i wszystek lud, który z nim był, w nocy, zasadzili
się przeciw Sychem na czterech miejscach. 35 A
wyszedłszy Gaal, syn Obedów, stanął w samej bramie
miasta; wstał też i Abimelech, i lud, który z nim był, z
zasadzki. 36 A widząc Gaal lud, rzekł do Zebula: Oto,
lud idzie z wierzchu gór. Któremu odpowiedział Zebul:
Cień góry ty widzisz, jakoby ludzie. 37 Tedy po wtóre
rzekł Gaal, mówiąc: Oto, lud zstępuje z góry a jeden
huf idzie drogą równiny Meonenim. 38 Tedy rzekł do
niego Zebul: Gdzież teraz usta twoje, które mówiły:
Co jest Abimelech, abyśmy mu służyć mieli? izali to
nie ten lud, któryś wzgardził? wnijdź teraz, a walcz
przeciw niemu. 39 A tak wyszedł Gaal przed mężami
Sychem, a walczył przeciw Abimelechowi. 40 I gonił
go Abimelech, gdy przed nim uciekał, a poległo wiele
rannych aż do samej bramy. 41 I został Abimelech w
Aruma; a Zebul wygnał Gaala z bracią jego, aby nie
mieszkali w Sychem. 42 Ale nazajutrz wyszedł lud w
pole, i powiedziano to Abimelechowi. 43 Wziąwszy
tedy lud, rozdzielił go na trzy hufce, i zasadził się w
polu; a widząc, a oto lud wychodził z miasta, wypadł
na nie, i pobił je. 44 Bo Abimelech i hufy, które z nim
były, uderzyły na nie, i stanęli u samej bramy miasta,
a inne dwa hufy uderzyły na wszystkie, którzy byli
w polu, i pobili je. 45 A Abimelech dobywał miasta
przez on wszystek dzień, i wziął je; a lud, który w
niem był, pomordował, a zburzywszy miasto, posiał
je solą. 46 A usłyszawszy wszyscy mężowie, którzy
byli na wieży Sychem, przyszli do twierdzy domu boga
Beryt. 47 I opowiedziano Abimelechowi, że się tam
zgromadzili wszyscy mężowie wieży Sychem. 48 Tedy
szedł Abimelech na górę Salmon, on i wszystek lud,
który był z nim; a nabrawszy z sobą siekier, uciął gałąź
z drzewa, a wziąwszy ją, włożył na ramiona swoje, i
rzekł do ludu, który z nim był: Co widzicie, żem uczynił,
prędko czyńcie tak, jak o ja. 49 A tak uciąwszy z
onego wszystkiego ludu każdy gałąź swoję, szli za
Abimelechem, a kładli je około twierdzy i spalili niemi
twierdzą ogniem, i poginęło tam wszystkich mężów
wieży Sychemskiej około tysiąca mężów i niewiast.
50 Potem szedł Abimelech do Tebes, a położywszy
się przeciwko Tebes, dobył go. 51 Ale wieża była
mocna w pośrodku miasta, na którą uciekli wszyscy
mężowie, i niewiasty, i wszyscy przedniejsi miasta, a
zamknąwszy ją za sobą, weszli na dach wieży. 52 Tedy
przyszedł Abimelech aż do samej wieży, i dobywał jej,
a stanąwszy u samych drzwi wieży, chciał ją spalić
ogniem. 53 Między tem zrzuciła niewiasta niektóra
sztukę kamienia od żarn na głowę Abimelechowę,
i rozbiła wierzch głowy jego. 54 Który natychmiast
zawoławszy pacholika, co nosił broń jego, rzekł do
niego: Dobądź miecza twego, a zabij mię, by snać nie
rzeczono o mnie: Niewiasta go zabiła: a tak przebił go
pacholik jego, i umarł. 55 A widząc mężowie Izraelscy,
iż umarł Abimelech, rozeszli się każdy do miejsca
swego. 56 I oddał Bóg ono złe Abimelechowi, które
uczynił nad ojcem swoim, zabiwszy siedmdziesiąt braci
swych. 57 I wszystko złe mężów Sychem obrócił Bóg
na głowę ich; a przyszło na nie przeklęstwo Jotama,
syna Jerobaalowego.

10 I powstał po Abimelechu na obronę Izraela
Tola, syn Fui, syna Dodowego, mąż z pokolenia
Isascharowego, a ten mieszkał w Samir na górze
Efraim. 2 I sądził Izraela przez dwadzieścia i trzy lata,
potem umarł, i pogrzbion jest w Samir. 3 A po nim
powstał Jair Galaadczyk, który sądził Izraela przez
dwadzieścia i dwa lata. 4 A ten miał trzydzieści synów,
którzy jeździli na trzydziestu oślątt, a mieli trzydzieści
miast, które zwano Awot Jair aż po dzisiejszy dzień
w ziemi Galaadskiej. 5 I umarł Jair, a pogrzebion jest
w Kamon. 6 Lecz znowu synowie Izraelscy czynili
złe przed oczyma Pańskiemi, a służąc Baalowi, i
Astaratowi, i bogom Syryjskim, i bogom Sydońskim, i
bogom Moabskim, i bogom synów Ammon, i nawet
bogom Filistyńskim, a opuściwszy Pana, nie służyli mu.
7 Przetoż się wzruszył gniewem Pan przeciw Izraelowi, i
podał je w ręce Filistynów, i w ręce synów Ammonowych.
8 Którzy trapili i uciskali syny Izraelskie od onego roku
przez osiemnaście lat, wszystkie syny Izraelskie, którzy
byli przed Jordanem w ziemi Amorejczyka, która jest
w Galaad. 9 Przeprawili się też synowie Ammonowi
za Jordan, aby walczyli z Judą, i z Benjaminem,
także i z domem Efraimowym, i ścisnęli Izraelczyki
bardzo. 10 Tedy wołali synowie Izraelscy do Pana,
mówiąc: Zgrzeszyliśmy tobie, żeśmy opuścili ciebie,
Boga naszego, i służyliśmy Baalom. 11 Ale Pan rzekł
do synów Izraelskich: Izalim was od Egipczyków, i od
Amorejczyków, od synów Ammonowych, i od Filistynów,
12 I od Sydończyków, i Amalekitów, i Mahanitów, którzy
was trapili, gdyście wołali do mnie, nie wybawił z ręki
ich? 13 Aleście wy mię opuścili, a służyliście bogom
cudzym; przetoż was więcej nie wybawię. 14 Idźcież, a
wołajcie do bogów, któreście sobie obrali; oni niechaj

was wybawią czasu ucisku waszego. 15 I odpowiedzieli
synowie Izraelscy Panu: Zgrzeszyliśmy; uczyńże ty
z nami, co się zda dobrego w oczach twoich, tylko
wybaw nas prosimy dnia tego. 16 I wyrzucili bogi cudze
z pośrodku siebie, a służyli Panu, i użalił się Pan
utrapienia Izraelskiego. 17 Zebrali się tedy synowie
Ammonowi, a położyli się obozem w Galaad; zebrali się
też i synowie Izraelscy, a położyli się obozem w Masfa.
18 Tedy rzekł lud i przełożeni w Galaad między sobą:
Kto się naprzód pocznie potykać z syny Ammonowymi,
ten będzie hetmanem nad wszystkimi mieszkającymi w
Galaad.

11 Ale Jefte Galaadczyk był człowiekiem bardzo
mężnym, a był synem niewiasty nierządnej, z
którą spłodził Galaad tegoż Jeftego. 2 Ale i żona
Galaadowa narodziła mu synów; a dorósłszy synowie
tej żony, wygnali Jeftego, mówiąc mu: Nie będziesz
brał dziedzictwa w domu ojca naszego, boś ty jest
synem inszej niewiasty. 3 Uciekł tedy Jefte przed bracią
swoją, a mieszkał w ziemi Tob: i zebrali się do niego
ludzie ogołoceni, i poszli z nim. 4 I stało się potem,
że walczyli synowie Ammonowi z Izraelem. 5 A gdy
poczęli walczyć Ammonitowie z Izraelem, tedy poszli
starsi z Galaad, aby wzięli Jeftego z ziemi Tob. 6 I rzekli
do niego: Pójdź, a bądź nam za hetmana, a będziemy
walczyli przeciwko synom Ammonowym. 7 Ale Jefte
odpowiedział starszym Galaad: Izażeście wy mnie nie
mieli w nienawiści, i wygnaliście mię z domu ojca mego?
przeczżeście przyszli teraz do mnie, gdy ucisk przyszedł
na was? 8 Tedy rzekli starsi z Galaad do Jeftego: Dla
tegośmy się teraz wrócili do ciebie, abyś szedł z nami,
a walczył przeciwko synom Ammonowym, a był nam
za hetmana, wszystkim mieszkającym w Galaad. 9 I
odpowiedział Jefte starszym z Galaad: Ponieważ wy
mnie przywracacie, a chcecie, abym walczył przeciwko
synom Ammonowym, a jeźli mi je poda Pan, będęż wam
za hetmana? 10 I rzekli starsi z Galaad do Jeftego: Pan
będzie świadkiem między nami, jeźliż tak według słowa
twego nie uczynimy. 11 Tedy szedł Jefte z starszymi z
Galaad, i postanowił go lud hetmanem i książęciem nad
sobą; i mówił Jefte wszystkie te słowa przed Panem
w Masfa. 12 Potem wyprawił Jefte posły do króla
synów Ammonowych, mówiąc: Co ja mam z tobą,
żeś przyciągnął na mię, abyś walczył przeciwko ziemi
mojej? 13 Na co odpowiedział król synów Ammonowych
posłom Jeftego: Że wziął Izrael ziemię moję, gdy szedł
z Egiptu, od Arnon aż do Jabok i aż do Jordanu: przetoż
teraz wróć mi ją w pokoju. 14 Po wtóre jeszcze Jefte
wyprawił posły do króla synów Ammonowych. 15 I rzekł
mu: Tak mówi Jefte: Nie wziął Izrael ziemi Moabskiej,
ani ziemi synów Ammonowych. 16 Ale gdy z Egiptu
szedł Izrael przez puszczą aż ku morzu czerwonemu, a
przyszedł do Kades. 17 Skąd wyprawił Izrael posły do
króla Edomskiego, mówiąc: Proszę niech przejdę przez
ziemię twoję, i nie pozwolił król Edomski, także i do króla
Moabskiego posłał, i nie pozwolił; a tak został Izrael w
Kades. 18 A gdy szedł przez puszczą, obszedł ziemię
Edomską, i ziemię Moabską, a przyszedł od wschodu
słońca ziemi Moabskiej, i położyli się obozem za Arnon,
a nie wszedł w granice Moabskie; bo Arnon jest granicą
Moabską. 19 Dlategoż wyprawił Izrael posły do Sehona,
króla Amorejskiego, króla w Hesebon, i rzekł mu Izrael:
Niech przejdę proszę przez ziemię twoję aż do miejsca
mego. 20 Ale nie dowierzał Sehon Izraelowi, aby
iść miał przez granicę jego; owszem zebrał Sehon
wszystek lud swój, i położył się obozem w Jasa, i
zwiódł bitwę z Izraelem. 21 I dał Pan, Bóg Izraelski,
Sehona, i wszystek lud jego w ręce Izraelowe, i poraził
je, a posiadł Izrael wszystkę ziemię Amorejczyka, który
mieszkał w onej ziemi. 22 A tak posiedli wszystkie
granice Amorejskie od Arnon aż do Jabok, a od puszczy
aż do Jordanu. 23 Ponieważ tedy Pan, Bóg Izraelski
wypędził Amorejczyka przed ludem swym Izraelskim,
przecz ty chcesz panować nad nim? 24 Azaż, coć
dał posieść Kamos, bóg twój, tego nie posiędziesz?
tak, kogo Pan, Bóg nasz, wygnał przed oblicznością
naszą, tego też dziedzictwo posiadamy. 25 Do tego
czemżeś ty lepszy nad Balaka syna Seferowego, króla
Moabskiego? zaż się on kiedy wadził z Izrealem? zaż
kiedy walczył przeciwko niemu? 26 Oto przez trzy sta
lat mieszkał Izrael w Hesebon, i we wsiach jego, także
w Aroer, i we wsiach jego, i we wszystkich miastach,
które są przy granicy Arnon; czemużeście ich nie
odjęli przez ten czas? 27 A tak nie jam tobie winien,
ale ty mnie źle czynisz, że walczysz przeciwko mnie;
niech Pan, który jest Sędzią, rozsądzi dziś między
syny Izraelskimi i między syny Ammonowymi. 28 Ale
nie usłuchał król synów Ammonowych słów Jeftego,
które wskazał do niego. 29 I był nad Jeftem duch
Pański, a przeszedł przez Galaad, i przez Manase;
przeszedł też przez Masfa w Galaad, a z Masfy w
Galaad ciągnął przeciw synom Ammonowym. 30 Tamże
uczynił Jefte ślub Panu, mówiąc: Jeźli pewnie podasz
syny Ammonowe w ręce moje, 31 Tedy to, cobykolwiek
wyszło ze drzwi domu mego przeciwko mnie, gdy się
wrócę w pokoju od synów Ammonowych, to mówię
będzie Panu, albo ofiarować je będę na całopalenie. 32
A tak Jefte ciągnął przeciwko synom Ammonowym, aby
walczył z nimi, i podał je Pan w ręce jego. 33 I poraził
je od Aroer aż idąc do Menit, dwadzieścia miast, i aż
do równiny winnic porażką bardzo wielką, a poniżeni
są synowie Ammonowi przed syny Izraelskimi. 34 A
gdy się wracał Jefte do Masfa do domu swego, oto,
córka jego wyszła przeciw niemu, z bębny, i z muzyką;
a ta była jedynaczka, bo nie miał żadnego syna ani

innej córki. 35 I stało się, gdy ją ujrzał, rozdarł odzienie
swoje, i rzekł: Ach, córko moja, bardzoś mię poniżyła!
i tyś jest z tych, którzy mię frasują, gdyżem ślub
uczynił Panu, a nie będę mógł odmienić. 36 Któremu
ona odpowiedziała: Ojcze mój, uczyniłeś ślub Panu,
uczyńże ze mną tak, jakoś wyrzekł usty twojemi, gdyć
tylko dał Pan pomstę nad nieprzyjacioły twemi, nad
syny Ammonowymi. 37 Nadto rzekła do ojca swego: To
mi tylko uczyń: puść mię na dwa miesiące, że pójdę a
wstąpię na góry i opłakiwać będę panieństwo moje,
ja i towarzyszki moje. 38 A on rzekł: Idź; i puścił ją
na dwa miesiące. Poszła tedy ona i towarzyszki jej,
a opłakiwała panieństwo swoje na górach. 39 A gdy
wyszły dwa miesiące, wróciła się od ojca swego, i
wypełnił nad nią ślub swój, który był uczynił; a tak ona
nie poznała męża. I weszło to w zwyczaj w Izraelu, 40
Iż na każdy rok schodziły się córki Izraelskie aby się
rozmawiały z córką Jeftego Galaadczyka, przez cztery
dni w rok.

12 I zebrali się mężowie Efraimscy, a przyszedłszy
ku północy, rzekli do Jeftego: Przeczżeś szedł
walczyć przeciwko synom Ammonowym, a nie wezwałeś
nas, abyśmy szli z tobą? przetoż dom twój i ciebie
spalimy ogniem. 2 I rzekł Jefte do nich: Miałem nie mały
spór ja i lud mój z syny Ammonowymi, i wzywałem was,
a nie wybawiliście mię z rąk ich. 3 A widząc, żeście
mię wybawić nie chcieli, odważyłem zdrowie swoje, i
ciągnąłem przeciw synom Ammonowym, a podał je Pan
w ręce moje, i przeczżeście przyszli do mnie dnia tego,
abyście walczyli przeciwko mnie? 4 A tak zebrawszy
Jefte wszystkie męże z Galaad, walczył z Efraimem; i
porazili mężowie z Galaad Efraima, przeto iż mówili:
Wy Galaadczycy, którzy się bawicie między Efraimitami
i między Manasesytami, zbiegowieście od Efraimitów. 5
I odjęli Galaadczycy brody Jordańskie Efraimowi; a gdy
mówili uciekający z Efraimczyków: Niech przejdę, tedy
pytali mężowie Galaadscy: A Efratejczykieś ty: A jeźli
rzekł: Nie. 6 Tedy mu mówili: Wymówże teraz Szybolet;
jeźli rzekł: Sybolet, a inaczej nie mógł wymówić, tedy
pojmawszy go, zabijali go u brodu Jordańskiego. I
poległo na on czas z Efraima czterdzieści i dwa tysiące.
7 A tak sądził Jefte Galaadczyk Izraela przez sześć
lat; potem umarł Jefte Galaadczyk, a pogrzebion jest
w jednem z miast Galaadskich. 8 Potem sądził po
nim Izraela Abesan z Betlehem. 9 A miał trzydzieści
synów, i trzydzieści córek, które powydawał od siebie,
trzydzieści żon przywiódł synom swoim zinąd, i sądził
Izraela przez siedem lat. 10 Umarł potem Abesan,
i pogrzebion jest w Betlehem. 11 A po nim sądził
Izraela Elon Zabulończyk, i sądził Izraela przez dziesięć
lat. 12 Potem umarł Elon Zabulończyk, i pogrzebiony
jest w Ajalon w ziemi Zabulon. 13 A po nim sądził
Izraela Abdon, syn Hellelów, Faratończyk. 14 A ten
miał czterdzieści synów, i trzydzieści wnuków, którzy
jeździli na siedemdziesięciu oślętach; i sądził Izraela
przez osiem lat. 15 Umarł potem Abdon, syn Hellelów,
Faratończyk, i pogrzebiony jest w Faratonie w ziemi
Efraimskiej, na górze Amalekitów.

13 Potem znowu synowie Izraelscy czynili złe przed
oczyma Pańskiemi, i podał je Pan w ręce
Filistynów przez czterdzieści lat. 2 Tedy był mąż
niektóry z Saraa, z pokolenia Dan, imieniem Manue,
a żona jego była niepłodną, i nie rodziła. 3 I ukazał
się Anioł Pański onej niewieście, a rzekł do niej: Otoś
teraz niepłodną, aniś rodziła; ale poczniesz i porodzisz
syna. 4 Przetoż się teraz strzeż, abyś nie piła wina, i
napoju mocnego, i abyś nie jadła nic nieczystego; 5 Bo
oto poczniesz i porodzisz syna, a brzytwa nie postoi
na głowie jego, bo Nazarejczykiem Bożym będzie to
dziecię zaraz z żywota; a on pocznie wybawiać Izraela z
ręki Filistynów. 6 Tedy przyszła niewiasta, i powiedziała
to mężowi swemu, mówiąc: Mąż Boży przyszedł do
mnie, którego oblicze było jako oblicze Anioła Bożego,
bardzo straszne, i nie pytałam go, skąd był, ani mi
imienia swego oznajmił. 7 Tylko mi rzekł: Oto, poczniesz
i porodzisz syna; przetoż teraz nie pij wina, ani napoju
mocnego, ani jedz co nieczystego; bo Nazarejczykiem
Bożym będzie to dziecię zaraz z żywota aż do dnia
śmierci swojej. 8 Tedy się modlił Manue Panu, mówiąc:
Proszę Panie mój, mąż Boży, któregoś posłał, niech
przyjdzie proszę znowu do nas, a nauczy nas, co czynić
mamy z dziecięciem, które się narodzi? 9 I wysłuchał
Bóg głos Manuego; bo przyszedł Anioł Boży znowu do
niewiasty onej, gdy siedziała na polu; ale Manue, mąż
jej, nie był z nią. 10 Tedy kwapiąc się ona niewiasta,
bieżała, i opowiedziała mężowi swemu, i rzekła mu:
Oto mi się ukazał mąż on, który był przyszedł przedtem
do mnie. 11 A wstawszy Manue szedł za żoną swoją;
a przyszedłszy do onego męża, rzekł mu: Tyżeś jest
ten mąż, któryś mówił z żoną moją? A on rzekł: Jam
jest. 12 I rzekł Manue: Niech się teraz spełni słowo
twoje; ale cóż będzie za obyczaj dziecięcia, i co za
sprawa jego? 13 I odpowiedział Anioł Pański Manuemu:
Wszystkiego, com powiedział żonie twojej, niech się
strzeże. 14 Żadnej rzeczy, która pochodzi z winnej
macicy, niechaj nie je; także wina ani napoju mocnego,
niech nie pije, ani żadnej rzeczy nieczystej niech nie je,
a com jej kolwiek przykazał, tego niech przestrzega. 15
Tedy rzekł Manue do Anioła Pańskiego: Daj się proszę
zatrzymać, a nagotujemy przed cię koźlątko z stada.
16 Ale Anioł Pański odpowiedział Manuemu: Choćbyś
mię zatrzymał, nie będę jadł chleba twego; ale jeźli
będziesz chciał sprawić całopalenie, ofiarujże je Panu;
bo nie wiedział Manue, żeby on był Anioł Pański. 17

Tedy rzekł Manue do Anioła Pańskiego: Cóż za imię
twoje? abyśmy, gdy się spełni słowo twoje, uczcili cię.
18 Któremu odpowiedział Anioł Pański: Przeczże pytasz
o imię moje, które jest dziwne? 19 Wziął tedy Manue
koźlę z stada, i ofiarę śniedną, i ofiarował to na opoce
Panu, i uczynił cud, a Manue i żona jego patrzyli na
to. 20 A gdy wstępował płomień z ołtarza ku niebu,
tedy wstąpił Anioł Pański w płomieniu ołtarzowym, a
Manue, i żona jego widząc to, upadli na twarze swe
na ziemię. 21 A potem nie ukazał się więcej Anioł
Pański Manuemu, ani żonie jego; i poznał Manue,
że to był Anioł Pański. 22 I rzekł Manue do żony
swojej: Koniecznie pomrzemy, bośmy Boga widzieli. 23
Któremu odpowiedziała żona jego: Gdyby nas chciał
Pan zabić, nie przyjąłby z rąk naszych całopalenia, i
ofiary śniednej, aniby nam był okazał tego wszystkiego,
aniby nam na ten czas był objawił takowych rzeczy. 24
Porodziła tedy ona niewiasta syna, i nazwała imię jego
Samson; i rosło dziecię, a błogosławił mu Pan. 25 I
począł go Duch Pański umacniać w obozie Dan między
Saraa i między Estaol.

14 Szedł tedy Samson do Tamnaty, a ujrzał tam
niewiastę z córek Filistyńskich. 2 A przyszedłszy
oznajmił ojcu swemu i matce swojej, mówiąc;
Niewiastem widział w Tamnacie z córek Filistyńskich;
przetoż teraz weźmijcie mi ją za żonę. 3 I rzekł mu ojciec
jego, i matka jego; Azaż nie masz między córkami braci
twych, i we wszystkim ludu moim niewiasty, że chcesz
iść a wziąć sobie żonę z Filistynów nieobrzezanych?
Odpowiedział Samson ojcu swemu: Tę mi weźmijcie,
bo się podobała oczom moim. 4 A ojciec jego i matka
jego nie wiedzieli, że to było od Pana; bo on przyczyny
szukał na Filistyny, gdy na on czas Filistyni panowali
nad Izraelem. 5 Tedy szedł Samson z ojcem swym i z
matką swoją do Tamnaty, a przychodząc ku winnicom
Tamnaty, oto, lew młody ryczący zabieżał mu. 6 I
przypadł nań Duch Pański, a rozdarł go, jakoby rozdarł
koźlę, choć nic nie miał w rękach swych; i nie oznajmił
ojcu swemu i matce swojej, co uczynił. 7 Przyszedłszy
tedy mówił z oną niewiastą, a podobała się oczom
Samsonowym. 8 A wróciwszy się po kilku dniach, aby
ją pojął, zstąpił, aby oglądał on ścierw lwi, a oto, rój
pszczół był w ścierwie lwim, i miód. 9 A wziąwszy go
w ręce swoje szedł drogą i jadł, a przyszedłszy do
ojca swego i do matki swojej, dał im, i jedli; ale im
nie powiedział, że z ścierwu lwiego nabrał miodu. 10
tedy szedł ojciec jego do onej niewiasty, i sprawił tam
Samson wesele; bo tak czyniwali młodzieńcy. 11 A gdy
go ujrzeli Filistyni, wzięli trzydzieści towarzyszów, aby
byli przy nim. 12 Do których rzekł Samson: Zadam
wam zagadkę, a jeźli ją zgadniecie przez siedem dni
wesela i wyłożycie mi ją, tedy wam dam trzydzieści
prześcieradeł, i trzydzieści szat odmiennych. 13 A jeźliż
mi jej nie zgadniecie, tedy wy mnie dacie trzydzieści
prześcieradeł, i trzydzieści szat odmiennych; którzy mu
odpowiedzieli: Zadaj zagadkę twoję; a będziemy jej
słuchali. 14 I rzekł do nich: Z pożerającego wyszedł
pokarm, a z mocnego wyszła słodkość; i nie mogli
zgadnąć onej zagadki przez trzy dni. 15 I rzekli dnia
siódmego do żony Samsonowej: Namów męża twego,
aby nam powiedział zagadkę, byśmy snać nie spalili
ciebie, i domu ojca twego ogniem; na tożeście nas
wezwali, abyście posiedli majętność naszę, czy nie na
to? 16 Płakała tedy żona Samsonowa nań, mówiąc:
Zaprawdę mię masz w nienawiści, a nie miłujesz mię;
zadałeś zagadkę synom ludu mego, a nie chcesz mi jej
oznajmić. I rzekł do niej: Otom jej ojcu memu i matce
mojej nie oznajmił, a tobie bym miał oznajmić? 17 I
płakała nań przez one siedem dni, póki mieli wesele.
Stało się tedy dnia siódmego, że jej oznajmił, bo mu się
uprzykrzała. A ona powiedziała onę zagadkę synom
ludu swego. 18 Przetoż rzekli do niego mężowie onego
miasta siódmego dnia przed zachodem słońca: Cóż
słodszego nad miód, a co mocniejszego nad lwa?
którym on odpowiedział: Byście byli nie orali jałowicą
moją, nie zgadlibyście byli zagadki mojej. 19 I przypadł
nań Duch Pański, a szedłszy do Aszkalonu, zabił
z nich trzydzieści mężów a wziąwszy łupy z nich,
dał szaty odmienne onym, którzy zgadli zagadkę,
i rozgniewawszy się bardzo poszedł do domu ojca
swego. 20 I dostała się żona Samsonowa towarzyszowi
jego, z którym miał towarzystwo.

15 I stało się po kilku dni, pod czas żniwo
pszenicznego, że nawiedził Samson żonę swoję,
wziąwszy koźlę z stada, i mówił: Wnijdę do żony mojej do
komory; ale mu nie dopuścił ojciec jej wnijść. 2 Bo rzekł
ojciec jej, mówiąc: Mniemałem, żeś ją miał w nienawiści;
przetoż dałem ją towarzyszowi twemu; azaż siostra jej
młodsza nie jest cudniejsza nad nię? weźmijże ją sobie
miasto niej. 3 I odpowiedział im Samson: Już teraz nie
będę winien napotem Filistynom, choć im uczynię co
złego. 4 Odszedłszy tedy Samson ułapał trzy sta liszek,
a nabrawszy pochodni, przywiązał ogon do ogona,
i uwiązał pochodnią jednę między dwoma ogonami
w pośrodku. 5 Potem zapaliwszy ogniem pochodnie,
rozpuścił je między zboża Filistyńskie, i popalił tak stogi
jako zboża stojące, i winnice z oliwnicami. 6 Tedy rzekli
Filistynowie: Któż to uczynił? I odpowiedziano: Samson,
zięć Tamnatczyków, przeto że mu wziął żonę jego, a dał
ją towarzyszowi jego. Poszli tedy Filistynowie, i spalili ją
i ojca jej ogniem. 7 Którym rzekł Samson: Chociaście
to uczynili, przecięć się ja pomszczę nad wami, a
potem przestanę. 8 A tak potłukł je okrutnie od biódr aż
do goleni, a odszedłszy mieszkał na wierzchu opoki

Etam. 9 Przyciągnęli tedy Filistynowie, a położywszy
się obozem w Juda, rozciągnęli się aż do Lechy. 10
Tedy rzekli mężowie Juda: Przeczżeście wyciągnęli
przeciwko nam? I odpowiedzieli: Przyszliśmy, abyśmy
związali Samsona, i uczynili mu, jako on nam uczynił.
11 A tak wyszło trzy tysiące mężów z Juda na wierzch
opoki Etam, i mówili do Samsona: Azaż nie wiesz, że
panują nad nami Filistynowie? I cóżeś nam to uczynił?
I odpowiedział im: Jako mi uczynili, i takiem im uczynił.
12 I rzekli mu: Przyszliśmy, abyśmy cię związali, i
wydali w ręce Filistynów; którym odpowiedział Samson:
Przysiężcie mi, że się na mię sami nie targniecie. 13
A oni mu rzekli, mówiąc: Nie, tylko związawszy cię,
wydamy cię w ręce ich; ale cię nie zabijemy. A tak
związali go dwoma powrozami nowemi, i sprowadzili
go z opoki. 14 Który gdy przyszedł aż do Lechy, tedy
Filistynowie krzycząc bieżeli przeciw niemu; ale Duch
Pański przypadł nań, i stały się powrozy, które były
na ramionach jego, jako nici lniane ogniem spalone, i
rozerwały się związki z rąk jego. 15 Tedy znalazłszy
czeluść oślą świeżą, a wyciągnąwszy po nię rękę
swoję, wziął ją, i zabił nią tysiąc mężów. 16 Zatem rzekł
Samson: Czeluścią oślą kupę jednę albo dwie kupy, a
czeluścią oślą zabiłem tysiąc mężów. 17 A gdy przestał
mówić, porzucił czeluść z ręki swej, i nazwał miejsce
ono Ramat Lechy. 18 Zatem upragnął bardzo, i zawołał
do Pana mówiąc: Tyś dał przez rękę sługi twego to
wybawienie wielkie, a teraz umrę od pragnienia, albo
wpadnę w ręce nieobrzezańców. 19 A tak rozszczepił
Bóg skałę w Lechy, i wyszły z niej wody, i napił się, i
wrócił się duch jego a ożył; przetoż nazwał imię onego
źródła: źródło wzywającego, które jest w Lechy aż
do dnia dzisiejszego. 20 I sądził lud Izraelski za dni
Filistynów przez dwadzieścia lat.

16 Potem szedł Samson do Gazy, a ujrzawszy
tam niewiastę nierządną, wszedł do niej. 2 I
powiedziano mieszczanom w Gazie: Przyszedł tu
Samson; którzy obstąpiwszy go, strzegli nań całą noc w
bramie miejskiej, a sprawując się cicho przez onę całą
noc, mówili: Gdy się pocznie rozedniwać, zabijemy go.
3 Ale Samson spał aż do północy, a wstawszy o północy,
ujął wrota bramy miejskiej ze dwiema podwojami, i
wyrwał je z zaworą, i włożył na ramiona swoje, a zaniósł
je na wierzch góry, która była przeciw Hebronowi.
4 I stało się potem, że się rozmiłował niewiasty w
dolinie Sorek, której imię Dalila. 5 I przyszli do niej
książęta Filistyńskie, i mówili jej: Oszukaj go, a wywiedz
się, w czem jest moc jego wielka, a jako byśmy go
przemóc i związawszy utrapić mogli? a dać każdy z
nas tysiąc i sto srebrników. 6 Tedy rzekła Dalila do
Samsona: Powiedz mi proszę, w czem jest moc twoja
wielka, a czem byś związany i utrapiony być mógł?
7 I odpowiedział jej Samson: Jeźliby mię związano
siedmią wici surowych, które jeszcze nie uschły, tedy
osłabieję, i będę jako inny człowiek. 8 I przyniosły
jej książęta Filistyńskie siedem wici surowych, które
jeszcze nie były uschły, i związała go niemi. 9 A oni się
byli nań zasadzili w komorze, i rzekła mu: Filistynowie
nad tobą, Samsonie; ale on zerwał wici, jakoby kto
zerwał nić zgrzebną, ogniem napaloną; i nie poznano,
w czem była moc jego. 10 Rzekła potem Dalila do
Samsona: Otoś mię oszukał, i skłamałeś przede mną;
teraz powiedz mi proszę, czem by cię związać? 11 A
on jej odpowiedział: Jeźliby mię związano powrozami
nowemi, których jeszcze nie używano, tedy osłabieję, i
będę jako inny człowiek. 12 A tak wzięła Dalila powrozy
nowe, i związała go niemi, i rzekła do niego: Filistynowie
nad tobą, Samsonie; (a oni się byli nań zasadzili w
komorze,) ale porwał je na ramionach swych jako nici.
13 Rzekła zatem Dalila do Samsona: Pókiż ze mnie
szydzić będziesz, i kłamać przede mną? powiedzże
mi, czem byś mógł być związany? I powiedział jej?
Gdybyś przywiła siedem kędzierzy głowy mojej do
wału tkackiego. 14 Ona tedy przybiwszy gwoździem do
wału tkackiego rzekła do niego: Filistynowie nad tobą,
Samsonie; ale on ocuciwszy się ze snu swego, wyrwał
gwóźdź z osnową i z wałem. 15 Znowu rzekła do niego:
Jakoż mówisz, miłuję cię? a serce twoje nie jest ze
mną. Jużeś mię po trzy kroć oszukał, i nie powiedziałeś
mi, w czem jest twoja moc wielka. 16 A gdy mu się
uprzykrzała słowy swemi na każdy dzień, i trapiła go,
aż zemdlała dusza jego na śmierć, 17 Tedy jej otworzył
cale serce swoje, i powiedział jej: Brzytwa nigdy nie
postała na głowie mojej, gdyżem jest Nazarejczykiem
Bożym zaraz z żywota matki mojej; gdyby mię ogolono,
odejdzie ode mnie moc moja, i osłabieję, i będę jako
inny człowiek. 18 Widząc tedy Dalila, że jej otworzył cale
serce swoje, posłała i wezwała książąt Filistyńskich,
mówiąc: Pójdźcież jeszcze raz, boć mi otworzył cale
serce swoje; i przyszły do niej książęta Filistyńskie,
niosąc srebro w rękach swych. 19 Tedy go uśpiła na
łonie swojem, a przyzwawszy niektórego człowieka,
dała ogolić siedem kędzierzy głowy jego; potem go
jęła drażnić, gdy odeszła moc jego od niego, 20 I
rzekła: Filistynowie nad tobą, Samsonie. A ocuciwszy
się ze snu swego, rzekł: Wynijdę jako i pierwej, a
wybiję się; a nie wiedział, że Pan odstąpił od niego. 21
Tedy pojmawszy go Filistynowie, wyłupili mu oczy, i
wiedli go do Gazy, związawszy go dwoma miedzianymi
łańcuchami, i musiał mleć w domu więźniów. 22 Potem
poczęły włosy na głowie jego odrastać po onem goleniu.
23 A książęta Filistyńskie zebrali się sprawować ofiary
wielkie Dagonowi, bogu swemu, weselili się, i mówili:
Podał bóg nasz w ręce nasze Samsona, nieprzyjaciela
naszego. 24 Którego też ujrzawszy lud chwalili boga

swego, bo mówili: Podał bóg nasz w ręce nasze
nieprzyjaciela naszego, a tego, który pustoszył ziemię
naszę, i który wiele z naszych pozabijał. 25 I stało się,
gdy byli dobrej myśli, że rzekli: Zawołajcie Samsona,
aby błaznował przed nami. A tak zawołano Samsona z
domu więźniów, aby błaznował przed nimi; i postawili
go między dwoma słupami. 26 Zatem rzekł Samson
do chłopca, który go trzymał za rękę jego. Przywiedź
mię, abym pomacał słupów, na których dom stoi, i
podparł się na nich. 27 A dom pełen był mężów i
niewiast; tamże były wszystkie książęta Filistyńskie, a
na dachu około trzech tysięcy mężów i niewiast, którzy
się przypatrowali, gdy błaznował Samson. 28 Wzywał
tedy Samson Pana, i rzekł: Panie Boże, wspomnij na
mię, proszę, a zmocnij mię proszę tylko ten raz; Boże,
abym się raz pomścił obu oczu moich nad Filistynami.
29 A ująwszy Samson oba słupy pośrednie, na których
dom stał, wsparł się o nie, o jeden prawą ręką swoją a
o drugi lewą ręką swoją. 30 Zatem rzekł Samson: Niech
umrze dusza moja z Filistynami; a gdy się o nie mocno
oparł, upadł dom na książęta, i na wszystek lud, który
w nim był, i było umarłych, które on pobił umierając,
więcej niż onych, które pobił za żywota swego. 31 A
przyszedłszy bracia jego, i wszystek dom ojca jego,
wzięli go, a wróciwszy się pogrzebli go między Saraa, i
między Estaol, w grobie Manue, ojca jego. A on sądził
Izraela przez dwadzieścia lat.

17 A był niektóry mąż z góry Efraim, imieniem
Michas. 2 Ten rzekł do matki swojej: Tysiąc i sto
srebrników, któreć było ukradziono, o któreś przeklinała,
i mówiłaś, gdym i ja słyszał, oto srebro to u mnie jest,
jam je wziął. I rzekł matka jego: Błogosławionyś, synu
mój, od Pana. 3 A tak wrócił tysiąc i sto srebrników
matce swojej; i rzekła matka jego: Zaiste poświęciłam
to srebro Panu z ręki mojej dla ciebie, synu mój, aby
uczyniono z niego ryty i lany obraz, przetoż teraz
oddawam ci je. 4 I wrócił ono srebro matce swojej.
Tedy wziąwszy matka jego dwieście srebrników, dała
je złotnikowi; i uczynił z nich obraz ryty i lany, który
był w domu Michasowym. 5 A miał ten Michas kaplicę
bogów, sprawił też był Efod i Terafim, a poświęcił ręce
jednego z synów swych, aby mu był za kapłana. 6 W
one dni nie było króla w Izraelu; każdy, co był dobrego
w oczach jego, czynił. 7 I był młodzieniec z Betlehem
Juda, które było w pokoleniu Juda, a ten będąc Lewitą
był tam przychodniem. 8 Wyszedł tedy on mąż z miasta
Betlehem Juda, aby mieszkał, gdzieby mu się trafiło; i
przyszedł na górę Efraim aż do domu Michasowego,
idąc drogą swoją. 9 Tedy rzekł do niego Michas: Skąd
idziesz? I odpowiedział mu: Jam jest Lewita z Betlehem
Juda, a idę, abym mieszkał gdzieby mi się trafiło. 10 I
rzekł mu Michas: Zostań u mnie, a bądź mi za ojca i za
kapłana, a jać dam dziesięć srebrników do roku, i dwie
szaty, i pożywienie twoje; i szedł za nim on Lewita. 11 I
upodobało się Lewicie mieszkać z mężem onym; a był
przy nim on młodzieniec jako jeden z synów jego. 12 I
poświęcił Michas ręce Lewity, i był mu on młodzieniec
za kapłana, i mieszkał w domu Michasowym. 13 Tedy
rzekł Michas: Teraz wiem, że mi będzie Pan błogosławił,
gdyż mam Lewitę za kapłana.

18 W one dni nie było króla w Izraelu, a tegoż
czasu pokolenie Dan szukało sobie dziedzictwa
do mieszkania; albowiem nie przypadło im było aż do
onego dnia w pośrodku pokoleń Izraelskich dziedzictwo.
2 Przetoż wyprawili synowie Dan z pokolenia swego
pięciu mężów z granic swoich, mężów walecznych z
Saraa i Estaol, aby przepatrzyli ziemię i wyszpiegowali
ją, i rzekli do nich: Idźcież, wyszpiegujcie ziemię; i
przyszli na górę Efraim aż do domu Michasowego i
nocowali tam. 3 A gdy byli blisko domu Michasowego,
poznali głos młodzieńca Lewity, i zstąpiwszy tam, rzekli
mu: Którz cię tu przywiódł? a co tu czynisz? i co tu
masz za sprawę? 4 A on im odpowiedział: Tak a
tak postanowił ze mną Michas, i najął mię, abym u
niego był za kapłana. 5 I rzekli do niego: Prosimy
poradź się Boga, abyśmy wiedzieli, poszczęścili się
nam ta droga nasza, którą idziemy. 6 I odpowiedział
im kapłan: Idźcie w pokoju; albowiem sprawuje Pan
drogę waszę, którą idziecie. 7 A tak poszedłszy onych
pięć mężów, przyszli do Lais, a ujrzeli lud, który w
nim był, mieszkający bezpiecznie według zwyczaju
Sydończyków w próżnowaniu i w bezpieczeństwie; bo
nie był, kto by ich trapił w onej ziemi, albo posiadał
królestwo ich; nadto odległymi byli od Sydończyków,
i żadnej sprawy z nikim nie mieli. 8 Gdy się tedy
wrócili do braci swych do Saraa i do Estaol, rzekli im
bracia ich: Cóżeście sprawili? 9 I rzekli: Wstańcie,
a ciągnijmy przeciwko nim; bośmy widzieli ziemię,
a oto, bardzo dobra. A wy nie dbacie? NIe leńcież
się iść, a przyszedłszy osieść tę ziemię. 10 Gdy
wnijdziecie, przyjdziecie do ludu bezpiecznego, do ziemi
przestronnej; bo ją dał Bóg w ręce wasze, miejsce,
kędy nie masz żadnego niedostatku wszystkich rzeczy,
które są na ziemi. 11 I wyszło stamtąd z pokolenia
Dan, z Saraa i z Estaol, sześć set mężów gotowych do
boju. 12 A idąc położyli się obozem u Karyjatyjarym
w Juda; przetoż nazwali ono miejsce obóz Danów aż
do dnia dzisiejszego, a jest za Karyjatyjarym. 13 A
ruszywszy się stamtąd na górę Efraim przyszli aż do
domu Michasowego; 14 I mówili oni pięć mężowie,
którzy chodzili na szpiegi do ziemi Lais, i rzekli do
braci swych: Wiecież, iż w tym domu jest Efod i
Terafim, i obraz ryty i lany? przetoż teraz wiedzcie, co
macie czynić. 15 A zstąpiwszy tam, przyszli do domu

młodzieńca Lewity, w dom Michasów, i pozdrowili go w
pokoju. 16 Ale sześć set mężów gotowych do boju,
którzy byli z synów Danowych, stali przed drzwiami. 17
A tak wszedłszy tam oni pięć mężów, którzy chodzili
na wyszpiegowanie ziemi, wzięli obraz ryty, i Efod, i
Terafim, i obraz lany; a kapłan stał przede drzwiami
bramy z sześcią set mężów gotowych do boju. 18 A ci,
którzy weszli do domu Michasowego, wzięli obraz ryty,
Efod i Terafim, i obraz lany; i rzekł do nich kapłan: Cóż
to czynicie? 19 A oni mu odpowiedzieli: Milcz, włóż
rękę twą na usta twoje, a pójdź z nami, a bądź nam za
ojca i za kapłana; cóżci lepiej, być kapłanem w domu
męża jednego, czyli być kapłanem pokolenia i domu
Izraelskiego? 20 I uradowało się serce kapłanowe, a
wziąwszy Efod i Terafim, i obraz ryty, wszedł w pośrodek
onego ludu. 21 A oni obróciwszy się poszli, a puścili
przed sobą dziatki i bydło, i co było kosztowniejszego.
22 A gdy byli opodal od domu Michasowego, tedy
mężowie, którzy mieszkali w domach bliskich domu
Michasowego, zebrawszy się gonili syny Dan. 23 I
wołali za synami Dan, którzy obejrzawszy się rzekli do
Michasa: Cóż ci, żeś się tak skupił? 24 I odpowiedział:
Bogi moje, którem sprawił, pobraliście, i kapłana, a
odeszliście, i cóż więcej mieć będę? a jeszcze mówicie:
Cóż ci? 25 Na to mu odpowiedzieli synowie Dan: Niech
nie słyszymy głosu twego za sobą, by się snać nie
rzucili na was mężowie rozgniewani, a straciłbyś duszę
twoję i duszę domu twego. 26 I poszli synowie Dan
drogą swoją; a widząc Michas, że byli możniejsi niźli on,
wrócił się i szedł do domu swego. 27 Tedy oni wziąwszy
to, co był sprawił Michas, i z kapłanem, którego miał,
przyszli do Lais, do ludu próżnującego i bezpiecznego,
i wysiekli je ostrzem miecza, a miasto spalili ogniem.
28 A nie był, kto by ich ratował; albowiem byli daleko od
Sydonu, i nie mieli żadnej sprawy z nikim, a to miasto
leżało w dolinie, która jest w Betrohob, które znowu
pobudowawszy mieszkali w niem. 29 I nazwali imię
miasta onego Dan według imienia Dana, ojca swego,
który się był urodził Izraelowi; a przedtem imię miasta
onego było Lais. 30 A tak postawili sobie synowie Dan
obraz ryty; a Jonatan, syn Gersona Manasesowego,
on i synowie jego, byli kapłanami w pokoleniu Dan aż
do czasu pojmania obywateli onej ziemi. 31 Wystawili
tedy sobie on obraz ryty, który był uczynił Michas, po
wszystkie dni, póki był dom Boży w Sylo.

19 I stało się w one dni, gdy króla nie było w Izraelu,
że mąż niektóry Lewita, mieszkający przy stronie
góry Efraim, pojął sobie żonę założnicę z Betlehem
Juda. 2 A bawiła się nierządem przy nim założnica
jego; potem odeszła od niego do domu ojca swego,
do Betlehem Juda; i była tam u niego przez cztery
miesiące. 3 Wstawszy tedy mąż jej, szedł za nią, aby
ją ubłagawszy zasię ją przywiódł, mając z sobą sługę
swego, i parę osłów. Tedy ona wwiodła go w dom
ojca swego, którego gdy ujrzał ojciec onej dziewki,
radował się z przyjścia jego. 4 I przyjął go wdzięcznie
świekier jego, ojciec dziewki onej, a mieszkał u niego,
przez trzy dni, i jedli i pili i nocowali tam. 5 A dnia
czwartego, gdy wstali bardzo rano, wstał i on, aby
odszedł. Ale rzekł ojciec onej dziewki do zięcia swego:
Posil serce twoje trochą chleba, a potem pójdziecie.
6 Tedy siedli i jedli oboje wespół, i napili się. Zatem
rzekł ojciec onej dziewki do męża jej: Zostań proszę,
a przenocuj tu, i bądź dobrej myśli. 7 A gdy wstał on
mąż, chcąc przecię iść w drogę, gwałtem przymusił go
świekier jego, iż się wróciwszy został tam na noc. 8
Wstał potem bardzo rano dnia piątego, chcąc iść; ale
mówił ojciec onej dziewki: Posil proszę serce twoje; i
zabawili się, aż się dzień nachylił, a jedli oba społu. 9
Wstał tedy on mąż, aby szedł sam i założnica jego,
i sługa jego, któremu rzekł świekier jego, ojciec onej
dziewki: Oto się już dzień nachylił ku wieczorowi,
przenocujcież tu proszę; oto schodzi dzień, przenocuje
tu, a bądź dobrej myśli, a jutro rano wyprawicie się
w drogę swą, i pójdziesz do przybytku twego. 10
Tedy on mąż nie chciał zostać na noc, ale wstał i
odszedł, a przyszedł aż ku Jebus, (które jest Jeruzalem)
mając z sobą dwóch osłów z brzemiony, i założnicę
swoję. 11 A gdy byli blisko Jebus, a dzień się już
bardzo nachylił, tedy rzekł sługa do pana swego: Pójdź
proszę, a wstąpmy do tego miasta Jebuzejczyków, i
przenocujmy w niem. 12 Któremu odpowiedział pan
jego: Nie wstępujmy do miasta cudzoziemców, które
nie jest z synów Izraelskich, ale idźmy aż do Gabaa. 13
Nadto rzekł do sługi swego: Pójdź, abyśmy przyszli na
jedno z tych miejsc, i przenocowali albo w Gabaa albo
w Rama. 14 A minąwszy poszli: i zaszło im słońce u
Gabaa, które jest pokolenia Benjaminowego. 15 I udali
się tam, aby wszedłszy przenocowali w Gabaa; a gdy
wszedł, usiadł na ulicy w mieście, przeto że nie był,
kto by je przyjął w dom i przenocował. 16 A oto, mąż
stary szedł od roboty swojej z pola w wieczór; a ten
mąż był z góry Efraim, będąc przychodniem w Gabaa,
ale ludzie miejsca onego byli synowie Jemini. 17 Ten
podniósłszy oczy swe ujrzał męża onego podróżnego
na ulicy miasta, i rzekł do niego starzec: Dokąd idziesz,
i skądeś przyszedł? 18 Któremu on odpowiedział:
Idziemy z Betlehem Juda aż ku stronie góry Efraimowej,
skądem jest; bom chodził do Betlehem Judskiego; a
teraz idę do domu Pańskiego, ale nie masz nikogo,
coby mię przyjął w dom; 19 Choć i plewy i siano mam
dla osłów naszych, także chleb i wino mam dla siebie i
dla służebnicy twej i dla sługi, który jest ze mną, sługą
twoim; nie mam niedostatku z żadnej rzeczy. 20 Tedy
mu rzekł on mąż stary: Nie frasuj się; czegoćkolwiek

nie dostanie, to ja opatrzę; tylko na ulicy nie zostawaj
przez noc. 21 Wwiódł go tedy do domu swego, i dał
osłom obrok; potem umywszy nogi swoje, jedli i pili. 22
A gdy rozweselili serce swoje, oto, mężowie miasta
tego, mężowie niepobożni, obstąpili dom, kołacąc we
drzwi, i rzekli do gospodarza domu onego, do męża
starego, mówiąc: Wywiedź męża, który wszedł w dom
twój, abyśmy go poznali. 23 A wyszedłszy do nich
on mąż, gospodarz domu, rzekł im: Nie tak bracia
moi: nie czyńcie proszę tej złości, gdyż wszedł ten
mąż do domu mego, nie czyńcież tej sprosności. 24
Oto córka moja panna, i założnica jego, wywiodę je
zaraz, że je obelżycie, a uczynicie z niemi, co się wam
będzie dobrego zdało; tylko mężowi temu nie czyńcie
tej zelżywości. 25 Ale nie chcieli oni mężowie słuchać
głosu jego; przetoż wziąwszy on mąż założnicę swoję,
wywiódł ją do nich na dwór; i poznali ją, a czynili jej
gwałt przez całą noc aż do zaranku, a potem puścili ją,
gdy wschodziła zorza. 26 A przyszedłszy ona niewiasta
na świtaniu, upadła u drzwi domu onegoż męża, gdzie
był pan jej, aż się rozedniało. 27 Potem wstawszy pan
jej rano, otworzył drzwi u domu, i wyszedł, chcąc iść
w drogę swoję, a oto, ona niewiasta, założnica jego,
leżała u drzwi domu, a ręce jej był na progu. 28 I rzekł
do niej: Wstań a pójdźmy; ale nic nie odpowiedziała.
Wziąwszy ją tedy na osła, wstał on mąż, i szedł do
miejsca swego. 29 Tam przyszedłszy w dom swój,
porwał miecz, a zdjąwszy założnicę swoję rozrąbał
ją z kościami jej na dwanaście sztuk, i rozesłał ją po
wszystkich granicach Izraelskich. 30 A ktokolwiek to
widział, mówił: Nigdy się to nie stało, ani co takowego
widziano od onego dnia, jako wyszli synowie Izraelscy
z ziemi Egipskiej, aż do tego dnia; uważajcież to z
pilnością, a radźcie i mówcie o tem.

20 Wyszli tedy wszyscy synowie Izraelscy,
a zgromadziło się wszystko pospólstwo
jednomyślnie od Dan aż do Beerseba, i do ziemi
Galaad do Pana do Masfy. 2 I stanęli przedniejsi
wszystkiego ludu i wszystkie pokolenia Izraelskie w
zgromadzeniu ludu Bożego, cztery kroć sto tysięcy
ludu pieszego, godnego do boju. 3 (I usłyszeli synowie
Benjamin, iż się zebrali synowie Izraelscy w Masfa.)
Rzekli tedy synowie Izraelscy: Powiedzcie, jako się
stał ten zły uczynek? 4 I odpowiedział on mąż Lewita,
małżonek niewiasty zabitej, i rzekł: Do Gabaa, które
jest w Benjamin, przyszedłem, ja i założnica moja,
abym tam przenocował. 5 I powstali przeciwko mnie
mężowie z Gabaa, a obstąpili około mnie dom w
nocy, umyśliwszy mię zabić; ale założnicę moję tak
gwałcili, aż umarła. 6 Wziąłem tedy założnicę moję, i
rozrąbałem ją na sztuki, i rozesłałem ją do wszystkich
krain dziedzictwa Izraelskiego; albowiem się dopuścili w
Izraelu haniebnego i sprosnego uczynku. 7 Otoście wy
wszyscy synowie Izraelscy; uważcież to między sobą,
a radźcie o tem. 8 I powstał wszystek lud jednostajnie,
mówiąc: Nie pójdzie nikt do namiotu swego, ani odejdzie
kto do domu swego. 9 Ale teraz to uczynimy miastu
Gabaa, rzuciwszy los przeciwko niemu; 10 Weźmiemy
dziesięć mężów ze sta w każdem pokoleniu Izraelskiem,
a sto z tysiąca, a tysiąc z dziesięciu tysięcy, żeby
dodawali żywności ludowi, który przyciągnie do Gabaa
Benjamin, i pomści się nad nim wszystkiej sprosności,
której się dopuścili w Izraelu. 11 A tak zebrał się
wszystek lud Izraelski przeciwko miastu, zmówiwszy
się jednostajnie. 12 I posłały pokolenia Izraelskie posły
do wszystkich domów synów Benjaminowych, mówiąc:
Co to za zły uczynek, który się stał między wami?
13 Przetoż teraz wydajcie męże niepobożne, którzy
są w Gabaa, abyśmy je pozabijali, a uprzątnęli złe z
Izraela; ale nie chcieli synowie Benjaminowi słuchać
głosu braci swych, synów Izraelskich. 14 Owszem
zgromadzili się synowie Benjaminowi z miast swoich
do Gabaa, aby walczyli przeciw synom Izraelskim. 15 I
naliczono synów Benjaminowych dnia onego z miast ich
dwadzieścia i sześć tysięcy mężów godnych do boju,
oprócz obywateli Gabaa, których naliczono siedem set
mężów na wybór. 16 Między tym wszystkim ludem było
siedem set mężów na wybór, którzy nie używali ręki swej
prawej, a każdy z nich ciskając z procy kamieniem, i
włosa nie chybiał. 17 Mężów zasię Izraelskich naliczono,
oprócz synów Benjaminowych, cztery kroć sto tysięcy
mężów walecznych, i wszystko godnych do boju. 18
Wstawszy tedy szli do domu Bożego, i radzili się
Boga, a mówili synowie Izraelscy: Któż za nas pójdzie
wprzód na wojnę przeciw synom Benjaminowym? I
odpowiedział Pan: Juda wprzód pójdzie. 19 A tak
wstawszy synowie Izraelscy rano, położyli się obozem
przeciw Gabaa. 20 A wyszedłszy mężowie Izraelscy ku
bitwie przeciw synom Benjaminowym, uszykowali się
mężowie Izraelscy ku potykaniu przeciw Gabaa. 21 Ale
wyszedłszy synowie Benjaminowi z Gabaa, porazili z
Izraela dnia onego dwadzieścia i dwa tysiące mężów
na głowę. 22 Potem pokrzepiwszy się mężowie ludu
Izraelskiego znowu się uszykowali ku bitwie na onemże
miejscu, gdzie się byli uszykowali dnia pierwszego. 23
Pierwej jednak poszli synowie Izraelscy, i płakali przed
Panem aż do wieczora, i pytali się Pana, mówiąc: Izali
jeszcze mamy iść walczyć przeciwko synom Benjamina,
brata naszego? I rzekł Pan: Idźcie przeciwko nim.
24 I ruszyli się synowie Izraelscy przeciwko synom
Benjaminowym drugiego dnia. 25 A wypadłszy synowie
Benjaminowi przeciwko nim z Gabaa drugiego dnia,
porazili synów Izraelskich znowu osiemnaście tysięcy
mężów na głowę, wszystko mężów walecznych. 26
Przetoż szli wszyscy synowie Izraelscy, i wszystek

lud, a przyszli do domu Bożego, i płacząc trwali tam
przed Panem, i pościli dnia onego aż do wieczora,
ofiarując całopalenia, i ofiary spokojne przed obliczem
Pańskiem. 27 I pytali synowie Izraelscy Pana, (bo
tam była skrzynia przymierza Bożego na on czas;
28 A Finees, syn Eleazara, syna Aaronowego, stał
przed nią na ten czas,) mówiąc: Mamyli jeszcze
wynijść na wojnę przeciwko synom Benjamina, brata
naszego, czyli zaniechać? I odpowiedział Pan: Idźcie;
bo jutro dam je w ręce wasze. 29 Tedy poczynił
Izrael zasadzki przeciw Gabaa zewsząd w około. 30
A ruszywszy się synowie Izraelscy przeciwko synom
Benjaminowym dnia trzeciego, uszykowali się przeciw
Gabaa, jako pierwszy i wtóry raz. 31 Wyszli też synowie
Benjaminowi przeciwko ludowi, o odsadziwszy się od
miasta, poczęli bić lud i siec, jako pierwszy i wtóry raz
po drogach, (z których jedna szła do Betel, a druga do
Gabaa,) i po polu, a zabili około trzydziestu mężów
z Izraela. 32 I rzekli synowie Benjaminowi: Porażeni
będą od nas jako i pierwej; lecz synowie Izraelscy
mówili: Uciekajmy, a uwiedźmy je od miasta, aż na
wielkie drogi. 33 Zatem wszyscy synowie Izraelscy
wstawszy z miejsca swego uszykowali się w Baaltamar;
zasadzki też Izraelskie wyszły z miejsca swego, z
łąk Gabaa. 34 A tak przeszło przez Gabaa dziesięć
tysięcy mężów na wybór ze wszystkiego Izraela, i była
bitwa sroga, a oni nie widzieli, że ich nieszczęście
potkać miało. 35 I poraził Pan Benjamina przed twarzą
Izraela, a zabili synowie Izraelscy z Benjamina dnia
onego dwadzieścia i pięć tysięcy i sto mężów, wszystko
godnych do boju. 36 A widząc synowie Benjaminowi,
że byli porażeni, (bo mężowie Izraelscy ustępowali z
placu przed Benjaminem, ufając zasadzkom, które byli
uczynili przeciw Gabaa; 37 A ci, co byli na zasadzce,
pospieszyli się, i uderzyli na Gabaa, a wpadłszy pobili
ostrzem miecza wszystkie, którzy byli w mieście. 38
Albowiem znak postawiony mieli mężowie Izraelscy z
onymi, co byli w zasadzce, mianowicie, że gdyby dym
wielki wypuścili z miasta. 39 Tedy się mężowie Izraelscy
obrócili ku bitwie. Synowie zaś Benjaminowi poczęli bić
i siec, i zabili z mężów Izraelskich około trzydziestu
mężów; bo rzekli: Zaiste porażeni są przed nami jako i
w pierwszej bitwie. 40 Ale gdy płomień i dym jako słup
począł wzgórę wstępować z miasta, tedy obejrzawszy
się synowie Benjaminowi nazad, uderzyli, a oto, ogień
z miasta, wstępował aż ku niebu.) 41 A iż się mężowie
Izraelscy obrócili, potrwożyli się mężowie Benjaminowi,
widząc, że nieszczęście następowało na nie. 42 I
uciekli przed mężami Izraelskimi drogą ku puszczy; a
wojsko doganiało ich, i ci, którzy wybieżeli z miast, bili
je między sobą. 43 Ogarnęli tedy Benjamina, i gonili je
bez przestanku, a wparli je aż do Gabaa na wschód
słońca. 44 Poległo tedy z Benjamina, osiemnaście
tysięcy mężów, wszystko mężów dużych. 45 A z tych,
którzy obróciwszy się uciekali na puszczą, na skałę
Remmon, łapiąc je po drogach, zabili pięć tysięcy
mężów, a gonili je aż do Giedeon, gdzie zamordowali
z nich dwa tysiące mężów. 46 A tak było wszystkich,
którzy polegli z Benjamina dnia onego, dwadzieścia
i pięć tysięcy mężów walecznych, wszystko mężów
dużych. 47 Tylko się obróciło i uciekło na puszczę, na
skałę Remmon, sześć set mężów, i zostali na skale
Remmon przez cztery miesiące. 48 Potem mężowie
Izraelscy wróciwszy się do synów Benjaminowych,
wybili je ostrzem miecza, w mieście, począwszy od
ludzi aż do bydlęcia, i do wszystkiego, co znaleźli;
przytem i wszystkie miasta, które pozostały, popalili
ogniem.

21 Nadto przysięgli mężowie Izraelscy w Masfa,
mówiąc: Żaden z nas nie da córki swej
Benjaminczykom za żonę. 2 A tak poszedł lud do domu
Bożego, i trwali tam aż do wieczora przed Bogiem, a
podniósłszy głos swój, płakali płaczem wielkim. 3 I
rzekli: O Panie, Boże Izraelski, czemuż się to stało w
Izraelu, że ubyło dzisiaj z Izraela jedno pokolenie? 4
Tedy nazajutrz wstawszy rano lud zbudowali tam ołtarz,
a sprawowali całopalone i spokojne ofiary. 5 Zatem
rzekli synowie Izraelscy: Któż jest, co nie przyszedł
do zgromadzenia ze wszystkich pokoleń Izraelskich
do Pana? (Bo się byli wielką przysięgą zawiązali
przeciw temu, któryby nie przyszedł do Pana do Masfa,
mówiąc: Śmiercią umrze. 6 I żałowali synowie Izraelscy
Benjamina, brata swego, a mówili: Wygładzone jest
dziś pokolenie jedno z Izraela. 7 Cóż uczynimy tym, co
pozostali, aby mieli żony, gdyżeśmy przysięgli przez
Pana, że im nie mamy dać córek naszych za żony?)
8 Rzekli tedy: Jestże kto z pokoleń Izraelskich, coby
nie przyszedł do Pana do Masfa? a oto, nie przyszedł
był nikt do obozu z Jabes Galaad do zgromadzenia.
9 Bo gdy liczono lud, tedy nikogo tam nie było z
obywateli Jabes Galaad. 10 I posłało tam zgromadzenie
dwanaście tysięcy mężów walecznych, rozkazując im
i mówiąc: Idźcie, a pobijcie obywatele Jabes Galaad
ostrzem miecza, i niewiasty i dzieci. 11 A tak sobie
postąpicie: Każdego mężczyznę, i każdą niewiastę,
która męża uznała, zabijecie. 12 Naleźli tedy z obywateli
Jabes Galaad cztery sta dzieweczek, panien, które
nie uznały męża obcując z nim, i przywiedli je do
obozu do Sylo, które było w ziemi Chananejskiej. 13
Potem posłało wszystko zgromadzenie, a mówiło do
synów Benjaminowych, którzy byli na skale Remmon, i
przyzwali ich w pokoju. 14 Przetoż wrócił się Benjamin
onego czasu, i dali im żony, które byli żywo zachowali
z niewiast Jabes Galaad, ale im się ich jeszcze nie
dostawało. 15 A lud żałował Benjamina, iż uczynił Pan

przerwę w pokoleniach Izraelskich. **16** Tedy rzekli starsi
zgromadzenia tego: A z tymi drugimi cóż uczynimy, aby
mieli żony, gdyż niewiasty wygładzone są z Benjamina?
17 Nadto rzekli: Dziedzictwo Benjamina pozostałym
należy, aby nie zaginęło pokolenie z Izraela. **18** A my
nie możemy im dać żon z córek naszych, (gdyż byli
przysięgli synowie Izraelscy, mówiąc: Przeklęty, kto da
żonę Benjaminczykowi.) **19** Potem rzekli: Oto święto
Pańskie uroczyste bywa na każdy rok w Sylo, które jest
ku północy od Betel, a na wschód słońca ku drodze,
która idzie od Betel ku Sychem, a pod południa leży
ku Lebnie. **20** A tak rozkazali synom Benjaminowym,
mówiąc: Idźcie, a zasadźcie się w winnicach, **21** A
patrzajcie, gdy córki Sylo wynijdą gromadą do tańca;
tam wyszedłszy z winnic, porwij każdy z was sobie
żonę z córek Sylo, a potem idźcie do ziemi Benjamin.
22 A gdy przyjdą ojcowie ich, albo bracia ich skarżyć
się przed nami, tedy im rzeczemy: Zmiłujcie się nad
nimi dla nas; bośmy nie wzięli dla każdego z nich żony
na wojnie, a wyście im ich też nie dali; przetoż nie
jesteście winni. **23** Tedy uczynili tak synowie Benjamin,
i nabrali żon według liczby swojej z onych co tańcowały,
które porwawszy odeszli, i wrócili się do dziedzictwa
swego, a pobudowawszy miasta mieszkali w nich. **24**
A tak rozeszli się stamtąd synowie Izraelscy onego
czasu, każdy do pokolenia swego i do domu swego, a
szedł stamtąd każdy do dziedzictwa swego. **25** W one
dni nie było króla w Izraelu; każdy, co mu się dobrego
zdało to czynił.

Rut

1 I stało się za onych czasów, kiedy sędziowie sądzili,
był głód w ziemi; i poszedł niektóry mąż z Betlehem
Juda na mieszkanie do ziemi Moabskiej z żoną swoją
i z dwoma synami swymi. **2** A imię męża onego
było Elimelech, imię też żony jego Noemi, także
imiona dwóch synów jego Mahalon i Chelijon, a ci byli
Efratejczykami z Betlehem Juda, którzy zaszedłszy
do krainy Moabskiej, mieszkali tam. **3** Potem umarł
Elimelech, mąż Noemi, a ona pozostała z dwoma
synami swoimi. **4** I pojęli sobie żony Moabskie; imię
jednej Orfa, a drugiej imię Rut; i mieszkali tam około
dziesięciu lat. **5** Umarli potem i oni oba, Mahalon i
Chelijon; i tak ona niewiasta osierociała po obu synach
swoich i po mężu swoim. **6** A wezbrawszy się z
synowemi swemi wróciła się z ziemi Moabskiej; bo
słyszała w krainie Moabskiej, że był nawiedził Pan lud
swój, i dał im chleb. **7** Tedy wyszła z miejsca, na którem
była z onemi dwiema synowemi swemi, a udały się w
drogę, aby się wróciły do ziemi Juda. **8** Zatem rzekła
Noemi do dwóch synowych swych: Idźcież, wróćcie się
każda do domu matki twojej; niechaj uczyni Pan z wami
miłosierdzie, jakoście uczyniły z umarłymi synami moimi
i ze mną. **9** Niech wam da Pan znaleźć odpocznienie,
każdej w domu męża swego; i pocałowała je, a one
podniósłszy głos swój, płakały, **10** I mówiły do niej:
Raczej się z tobą wrócimy do ludu twojego. **11** A Noemi
rzekła: Wróćcież się córki moje; przeczżebyście ze mną
iść miały? Azaż ja jeszcze mogę mieć syny, którzyby byli
mężami waszymi? **12** Wróćcież się córki moje, a idźcie,
bom się już zstarzała, a nie mogę iść za mąż. Choćbym
też rzekła, jeszcze mam nadzieję, albo choćbym też
dobrze tej nocy była za mężem choćbym też nawet
i porodziła syny; **13** Izali wy ich czekać będziecie,
ażby dorośli? zaż się dla tego zatrzymacie, abyście
nie szły za mąż? Nie tak córki moje; bo żałość moja
większa jest niźli wasza, gdyż się obróciła przeciwko
mnie ręka Pańska. **14** Ale one podniósłszy głos swój,
znowu płakały. I pocałowała Orfa świekrę swoję; a
Ruta została przy niej. **15** Do której Noemi rzekła:
Oto się wróciła powinna twoja do ludu swego, i do
bogów swoich, wróćże się i ty za powinną swoją. **16**
Na co jej odpowiedziała Ruta: Nie wiedź mię do tego,
abym cię opuścić i od ciebie odejść miała; owszem
gdziekolwiek pójdziesz, z tobą pójdę, a gdziekolwiek
mieszkać będziesz, z tobą mieszkać będę; lud twój lud
mój, a Bóg twój Bóg mój. **17** Gdzie umrzesz, tam i ja
umrę, i tam pogrzebiona będę. To mi niech uczyni Pan, i
to niech przepuści na mię, że tylko śmierć rozłączy mię
z tobą. **18** A tak ona widząc, że się na to uparła, aby z
nią szła, przestała jej odradzać. **19** I szły obie pospołu,
aż przyszły do Betlehem. I stało się, gdy przyszły do
Betlehem, wzruszyło się wszystko miasto dla nich,
mówiąc: Izaż nie ta jest Noemi? **20** Ale ona mówiła
do nich: Nie nazywajcie mię Noemi, ale mię zowcie
Mara; albowiem mię gorzkością wielką Wszechmogący
napełnił. **21** Wyszłam stąd obfitą a próżną mię przywrócił
Pan. Przeczże mię tedy zowiecie Noemi, gdyż mię Pan
utrapił, a Wszechmogący złe na mię dopuścił? **22** A tak
wróciła się Noemi i Rut Moabitka, synowa jej, z nią;
wróciła się z krainy Moabskiej, i przyszły do Betlehem
na początku żniwa jęczmiennego.

2 A Noemi miała powinowatego po mężu swym,
człowieka możnego z domu Elimelechowego,
którego zwano Booz. **2** I rzekła Ruta Moabitka do
Noemi: Pójdę proszę na pole, a niech zbieram kłosy za
tym, przed którego oczyma łaskę znajdę; a ona rzekła:
Idź, córko moja. **3** Szła tedy, a przyszedłszy zbierała na
polu za żeńcami; i trafiło się, że przyszła na dział pola
Boozowego, który był z domu Elimelechowego. **4** A
wtem przyszedł Booz z Betlehem, i rzekł do żeńców:
Pan z wami. A oni mu odpowiedzieli: Niechżeć Pan
błogosławi. **5** Rzekł tedy Booz do sługi swego, który
był przystawem nad żeńcami: Czyjaż to dzieweczka?
6 I odpowiedział mu sługa on, który był przystawem
nad żeńcami, i rzekł: Ta dzieweczka jest Moabitka,
która przyszła z Noemi z ziemi Moabskiej. **7** I rzekła
mi: Niech proszę zbieram i zgromadzam kłosy między
snopami za żeńcami; a przyszedłszy bawi się tu od
samego poranku aż dotąd, a bardzo mało w domu
siedzi. **8** Tedy rzekł Booz do Rut: Słuchaj mię córko
moja; nie chodź zbierać kłosów na insze pole i nie
odchodź stąd, ale się tu trzymaj dziewek moich. **9**
Pilnuj tego pola, na którem żąć będą, a chodź za nimi;
bom rozkazał sługom moim, żeby się ciebie żaden nie
tykał; a jeźli upragniesz, idź do naczynia, a napij się z
tego, co czerpią słudzy moi. **10** Tedy ona upadłszy na
oblicze swoje, ukłoniwszy się aż do ziemi rzekła do
niego: Skądżem znalazła łaskę w oczach twoich, iż mię
znasz, gdyżem jest cudzoziemka? **11** I odpowiedział
Booz, a rzekł jej: Powiedziano mi zapewne wszystko,
coś uczyniła świekrze twojej po śmierci męża twego, a
jakoś opuściwszy ojca twego i matkę twoję, i ziemię,
w którejś się urodziła, przyszła do ludu, któregoś nie
znała przedtem. **12** Niechżeć odda Pan uczynek twój, i
niech będzie zapłata twoja doskonała od Pana, Boga
Izraelskiego, gdyżeś przyszła, abyś nadzieję miała pod
skrzydłami jego. **13** A ona rzekła: Znalazłam łaskę w
oczach twoich, panie mój, gdyżeś mię pocieszył, a
mówiłeś do serca służebnicy twojej, chociam ja nie
jest, jako jedna z służebnic twoich. **14** I rzekł jej Booz:
Gdy będzie czas jedzenia, przychodź tu, a jedz chleb,
omoczywszy sztuczkę twoję w occie. I usiadła przy

żeńcach, i podał jej prażma, które jadła aż do sytości,
i jeszcze jej zbyło. 15 Potem wstała, aby zbierała; a
Booz rozkazał sługom swoim mówiąc: Niech i między
snopami zbiera, a nie brońcie jej tego. 16 Owszem
umyślnie upuszczajcie jej z snopów, a zostawiajcie,
aby zbierała, a nie fukajcie na nią. 17 A tak zbierała na
onem polu aż do wieczora; i wymłóciła to, co zebrała, i
miała jakoby z efę jęczmienia. 18 A wziąwszy to, szła
do miasta, i oglądała świekra jej to, co nazbierała; a
wyjąwszy dała jej i to, co jej zostało, gdy się najadła. 19
I rzekła do niej świekra jej: Kędyżeś dziś zbierała, a
gdzieś robiła? niechajże ten, który na cię miał baczenie,
błogosławionym będzie. I oznajmiła świekrze swej, u
kogo robiła, mówiąc: Imię męża, u któregom dziś robiła,
Booz. 20 Potem rzekła Noemi do synowy swojej: Niech
będzie błogosławionym od Pana, który nie zawściągnął
miłosierdzia swego od żywych i od umarłych. Nadto
jeszcze rzekła Noemi: Ten mąż jest powinowatym
naszym, i z pokrewnych naszych. 21 Rzekła jej też Rut
Moabitka: Nadto mi jeszcze mówił on mąż: Trzymaj
się czeladzi mojej, póki nie pożną wszystkiego zboża
mego. 22 Tedy rzekła Noemi do Ruty, synowy swej:
Dobrze, córko moja, iż będziesz chodziła z dziewkami
jego, żebyć kto przeciwnym nie był na polu innem. 23
Przetoż się trzymała służebnic Boozowych, i zbierała
kłosy, póki się nie skończyło żniwo jęczmienne, i żniwo
pszeniczne. Potem mieszkała u świekry swojej.

3 Potem rzekła do niej Noemi, świekra jej: Córko
moja, azażemci nie powinna szukać odpocznienia,
żebyś się dobrze miała? 2 A teraz azaż Booz nie
jest powinowatym naszym, z któregoś ty służebnicami
była? Oto on będzie wiał jęczmień na bojewisku tej
nocy. 3 Przetoż umywszy się, namaż się olejkami;
weźmij też szaty twoje na się, a idź na bojewisko, a
nie daj się widzieć mężowi onemu, ażby się najadł i
napił. 4 A gdy on spać pójdzie, upatrzże miejsce, na
którem się układzie, a przyszedłszy odkryjesz płaszcz z
nóg jego, a tam się układziesz, a on tobie oznajmi, co
będziesz miała czynić. 5 I rzekła do niej Rut: Cokolwiek
mi każesz, uczynię. 6 A tak szła na one bojewisko, i
uczyniła to, co jej rozkazała świekra jej. 7 A gdy się
najadł Booz i napił, i rozweseliło się serce jego, poszedł
a układł się przy stogu; przyszła też i ona po cichu, a
odkrywszy płaszcz z nóg jego, układła się. 8 A gdy
było o północy, uląkł się on mąż, a obróciwszy się,
ujrzał, a oto, niewiasta leży u nóg jego. 9 I rzekł: Któżeś
ty? I odpowiedziała: Jam jest Rut, służebnica twoja;
rozciągnijże płaszcz twój na służebnicę twoję, boś mi
pokrewny. 10 A on rzekł: Błogosławionaś ty od Pana,
córko moja; większąś pobożność po sobie pokazała
teraz niż pierwej, żeś nie poszła za młodzieńcami tak
ubogimi jako i bogatymi; 11 Przetoż teraz, córko moja,
nie bój się; bo wszystko, cokolwiek rzeczesz, uczynię,
gdyż wie całe miasto ludu mego, żeś ty niewiasta
cnotliwa. 12 A teraz prawdać to, żem ja jest pokrewny
twój, wszakże jeszcze jest pokrewny bliższy nad mię.
13 Zostańże tu tej nocy. A gdy będzie rano, jeźli cię
będzie chciał pojąć prawem bliskości, dobrze, niech
pojmie; jeźli cię nie będzie chciał pojąć, ja cię pojmę
prawem bliskości; żywie Pan! Śpijże tu aż do poranku.
14 A tak spała u nóg jego aż do poranku, a wstała
przedtem niż mógł rozeznać jeden drugiego; bo rzekł
Booz: Niech nikt nie wie, że przyszła ta niewiasta na
bojewisko. 15 Nadto rzekł: Daj płachtę, którą masz
na sobie, a trzymaj ją; a gdy ją trzymała, namierzył
jej sześć miarek jęczmienia, i założył na nię, i weszła
do miasta. 16 A przyszła do świekry swej, która jej
spytała: Któżeś ty córko moja? A Rut jej powiedziała
wszystko, co jej uczynił on mąż, 17 I rzekła: Oto sześć
miarek tego jęczmienia dał mi; bo rzekł do mnie: Nie
wrócisz się próżno do świekry twojej. 18 I rzekła Noemi:
Potrwajże, córko moja, aż się dowiesz, jako padnie
ta rzecz; boć nie zaniecha ten mąż, aż tę rzecz dziś
skończy.

4 Potem Booz szedł do bramy, i usiadł tam; a oto,
pokrewny on szedł mimo, o którym powiedział był
Booz; i rzekł mu: Pójdź sam a siądź tu, ty a ty; a on
przyszedłszy siadł. 2 Wziąwszy tedy dziesięć mężów
starszych miasta onego, mówił do nich: Siądźcież też
tu; i usiedli. 3 Zatem rzekł onemu powinowatemu: Dział
roli, który był brata naszego Elimelecha, sprzedała
Noemi, która się wróciła z ziemi Moabskiej. 4 I zdało
mi się to odnieść do uszu twoich, mówiąc: Otrzymaj
tę rolę przed tymi, którzy tu siedzą, i przed starszymi
ludu mego; a chceszli ją odkupić, odkup; a jeźliż nie
odkupisz, powiedz mi; bo wiem, że nad cię niemasz
bliższego do wykupienia, a jam po tobie. Tedy on
rzekł: Ja odkupię. 5 Nadto rzekł Booz: Dnia, którego
otrzymasz rolę z rąk Noemi, tedy też i Rutę Moabitkę,
żonę zmarłego, pojmiesz, abyś wzbudził imię zmarłego
w dziedzictwie jego. 6 Odpowiedział powinowaty:
Nie mogę odkupić, bym snać nie stracił dziedzictwa
mego. Odkupże ty sobie bliskość moję, gdyż ja nie
mogę odkupić jej. 7 (A był to starodawny zwyczaj w
Izraelu przy wykupie, i przy zamianie, aby warowniejsza
była każda sprawa, tedy zzuwał jeden z nich trzewik
swój, i dawał go bliźniemu swojemu; a toć było na
świadectwo ustępowania dóbr w Izraelu.) 8 Tedy rzekł
on powinowaty do Booza: Otrzymajże ty; i zzuł trzewik
swój. 9 Zatem rzekł Booz do onych starszych, i do
wszystkiego ludu: Świadkami dziś jesteście wy, żem to
wszystko otrzymał, co było Elimelechowe, i to wszystko,
co było Chelijonowe, i Mahalonowe, z rąk Noemi. 10 Do
tego Rutę Moabitkę, żonę Machalonowę, wziąłem sobie

za żonę, abym wzbudził imię zmarłego w dziedzictwie
jego, iżby nie zginęło imię onego zmarłego między
bracią jego, i z bramy miejsca jego; tego wyście dzisiaj
świadkami. **11** I rzekł wszystek lud, który był w bramie
miasta, i starsi: Jesteśmy świadkami; niech ci da Pan,
aby niewiasta, która wchodzi w dom twój, była jako
Rachel i jako Lija, które obie zbudowały dom Izraelski.
Poczynajże sobie mężnie w Efracie, zjednaj sobie imię
w Betlehemie. **12** Niechajże dom twój będzie jako dom
Faresa, (którego porodziła Tamar Judzie,) z nasienia
tego, któreć da Pan z tej to białej głowy. **13** A tak pojął
sobie Booz Rutę, i była mu za żonę; a gdy wszedł do
niej, tedy jej dał Pan, że poczęła, i porodziła syna. **14** I
rzekły niewiasty do Noemi: Błogosławiony Pan, który
cię dziś nie chciał mieć bez powinowatego, aby zostało
imię jego w Izraelu. **15** Tenci ucieszy duszę twoję, i
będzie cię żywił w starości twojej; albowiem synowa
twoja, która cię miłuje, porodziła go, którać daleko jest
lepsza, niżeli siedm synów. **16** A tak wziąwszy Noemi
dzieciątko, położyła je na łonie swojem, a była mu za
piastunkę. **17** I dały mu sąsiady imię, mówiąc: Narodził
się syn Noemi, i nazwały imię jego Obed; tenci jest
ojciec Isajego ojca Dawidowego. **18** A teć są rodzaje
Faresowe: Fares spłodził Hesrona; **19** A Hesron spłodził
Rama, a Ram spłodził Aminadaba; **20** A Aminadab
spłodził Nahasona, a Nahason spłodził Salmona; **21** A
Salmon spłodził Booza, a Booz spłodził Obeda; **22** A
Obed spłodził Isajego, a Isaj spłodził Dawida.

I Samuela

1 Był niektóry mąż z Ramataim Sofim, z góry Efraim,
któremu było imię Elkana, syn Jerohama, syna
Elihu, syna Tuhu, syna Suf, Efratejczyka. **2** A ten miał
dwie żony, imię jednaj Anna, a imię drugiej Fenenna;
i miała Fenenna dziatki, ale Anna nie miała dziatek.
3 I chadzał on mąż z miasta swego na każdy rok,
aby chwałę dawał i ofiarował Panu zastępów w Sylo,
gdzie byli dwaj synowie Heli, Ofni i Finees, kapłani
Pańscy. **4** A gdy przyszedł dzień, którego sprawował
ofiary Elkana, dał Fenennie, żonie swej, i wszystkim
synom jej, i córkom jej, cząstki; **5** Ale Annie dał jednę
część wyborną; bo Annę miłował, chociaż był Pan
żywot jej zamknął. **6** I drażniła ją bardzo przeciwnica
jej, aby ją tylko rozgniewała, dla tego, iż zamknął był
Pan żywot jej. **7** To gdy czynił Elkana na każdy rok, a
Anna też chodziła do domu Pańskiego, tak ją drażniła
przeciwnica, że płakiwała i nie jadała. **8** Rzekł jej tedy
Elkana, mąż jej: Anno, czemu płaczesz i czemu nie
jesz? a przecz się tak trapi serce twe? izalim ja tobie
nie jest lepszy niż dziesięć synów? **9** Wstała tedy
Anna, gdy się najedli i napili w Sylo; a Heli kapłan
siedział na stołku u podwoja kościoła Pańskiego. **10**
A ona będąc w gorzkości serca, modliła się Panu,
i wielce płakała. **11** I uczyniła ślub, mówiąc: Panie
zastępów, jeźliż wejrzawszy wejrzysz na utrapienie
służebnicy twojej, i wspomnisz na mię, a nie zabaczysz
służebnicy twojej, i dasz służebnicy twojej potomstwo
męskiej płci, tedy je dam Panu po wszystkie dni żywota
jego, a brzytwa nie postoi na głowie jego. **12** I stało
się, gdy przedłużała modlitwy przed Panem, że Heli
przypatrował się ustom jej. **13** Ale Anna mówiła w sercu
swem, tylko wargi jej ruchały się, ale głosu jej słychać
nie było; i miał ją Heli za pijaną. **14** Przetoż rzekł do
niej Heli: Długoż będziesz pijaną? wytrzeźwij się z wina
twego. **15** Ale odpowiedziała Anna i rzekła: Nie tak,
panie mój, niewiasta utrapionego ducha jestem, anim
wina ani napoju mocnego nie piła, alem wylała duszę
moję przed obliczem Pańskiem. **16** Nie rozumiejże
o służebnicy twojej, jako o niewieście niepobożnej,
gdyż z wielkiego myślenia i frasunku mego mówiłam
aż dotąd. **17** Tedy odpowiedział Heli, i rzekł: Idźże
w pokoju, a Bóg Izraelski niech ci da prośbę twoję,
którejś żądała od niego. **18** I rzekła: Niech znajdzie
służebnica twoja łaskę przed oczyma twemi; i odeszła
niewiasta w drogę swą, i jadła, a twarz jej nie była
więcej smętna. **19** I wstali bardzo rano, a pokłoniwszy
się przed Panem, wrócili się, i przyszli do domu swego
do Ramata. Tedy poznał Elkana Annę, żonę swą, a
wspomniał na nię Pan. **20** I stało się po wypełnieniu
dni, jako poczęła Anna, że porodziła syna, i nazwała
imię jego Samuel; bo rzekła: U Panam go uprosiła.
21 Potem szedł on mąż Elkana, i wszystek dom jego,
aby oddał Panu ofiarę uroczystą, i ślub swój. **22** Ale
Anna nie szła; bo mówiła mężowi swemu: Nie pójdę, aż
zostawię dzieciątko, potem odwiodę je, że się ukaże
przed Panem, i zostanie tam zawsze, **23** I rzekł jej
Elkana, mąż jej: Uczyń co jest dobrego w oczach
twoich, zostań, aż go zostawisz; tylko niech utwierdzi
Pan słowo swoje. Została tedy niewiasta, i karmiła
piersiami syna swego, aż go zostawiła. **24** A gdy go
zostawiła, przywiodła go z sobą ze trzema cielcami,
i z jednem efa mąki, i z łagwią wina, i przywiodła go
do domu Pańskiego w Sylo; a dziecię było małe. **25** I
zabiwszy cielca, przywiedli dziecię do Heli. **26** A ona
rzekła: Słuchaj, panie mój! żywie dusza twoja, panie
mój: Jam jest ona niewiasta, którąm tu stała przy tobie,
modląc się Panu. **27** Prosiłam o to dzieciątko, i dał mi
Pan prośbę moję, którejm żądała od niego. **28** Przetoż
je też ja oddawam Panu; na wszystkie dni, których
będzie żyło, jest oddane Panu. I pokłonili się tam Panu.

2 Tedy się modliła Anna, i rzekła: Rozweseliło się
serce moje w Panu, wywyższon jest róg mój w
Panu, rozszerzyły się usta moje przeciw nieprzyjaciołom
moim; albowiemem się rozradowała w zbawieniu
twojem. **2** Niemaszci świętego jako Pan; bo niemasz
innego oprócz ciebie, i niemasz tak mocnego, jak
Bóg nasz. **3** Niemówcież napotem słów pysznych,
a niech nie wychodzą słowa harde z ust waszych;
albowiem Bóg jest umiejętności Panem, a nadawają
się sprawy jego. **4** Łuk i mocarze pokruszeni są, a
mdli przepasani są mocą. **5** Którzy byli nasyceni,
najmują się za chleb, a głodni przestali łaknąć; tak iż
niepłodna siedmioro porodziła, a która rodziła wiele
dziatek, zemdlała. **6** Pan zabija i ożywia, wwodzi
do grobu i wywodzi. **(Sheol h7585)** **7** Pan ubogiego
czyni i zbogaca, uniża i wywyższa. **8** Wzbudza z
prochu ubogiego, a z gnoju podnosi żebraka, aby je
posadził z książęty, a dał im stolicę chwalebną osiadać;
albowiem Pańskie są grunty ziemi, a na nich założył
świat. **9** Nóg świętych swoich ochrania, a niepobożni w
ciemnościach zamilkną; bo nie w sile swojej będzie się
mąż zmacniał. **10** Pan pokruszy przeciwniki swoje, a
zagrzmi na nie z nieba; Pan będzie sądził granice ziemi,
a da moc królowi swemu, i wywyższy róg pomazańca
swego. **11** A tak odszedł Elkana do Ramaty do domu
swego, a dziecię służyło Panu przed Heli kapłanem.
12 Ale synowie Heli byli synowie bezbożni, a nie znali
Pana. **13** Albowiem obyczaj kapłanów ten był około
ludu: ktokolwiek sprawował ofiary, przychodził sługa
kapłański, gdy warzono mięso, mając widełki o trzech
zębach w ręce swojej. **14** I wrażał je w statek, albo w
kocieł, albo w panew, albo w garniec, a coklowiek wyjął

widełkami, to sobie brał kapłan. Tak czynili wszystkim
Izraelczykom, którzy tam do Sylo przychodzili. 15 Także
pierwej niż zapalono tłustość, tedy przychodził sługa
kapłański, a mówił do człowieka ofiarującego: Oddaj
mięso, abym je upiekł kapłanowi; albowiem nie weźmie
od ciebie mięsa warzonego, jedno surowe. 16 A jeźliż
mu odpowiedział on człowiek: Niech się pierwej spali
tłustość, potem sobie weźmiesz, czego będzie żądała
dusza twoje, tedy on mówił: Nic z tego; teraz daj! a nie
daszli, wezmę gwałtem. 17 I był to grzech onych sług
bardzo wielki przed Panem; bo się odtrącali ludzie od
ofiar Pańskich. 18 Ale Samuel służył przed Panem,
ubrane chłopiątko w efod lniany. 19 A matka jego
uczyniwszy mu sukienkę małą, przynaszała mu co
rok, gdy chadzała z mężem swym sprawować ofiarę
uroczystą. 20 I błogosławił Heli Elkanie, i żonie jego,
mówiąc: Niech ci da Pan potomstwo z tej niewiasty
za oddanego, którego wyprosiła u Pana. I poszli na
miejsca swoje. 21 Tedy nawiedził Pan Annę, która
poczęła i porodziła trzech synów, i dwie córek; a pacholę
Samuel urósł przed Panem. 22 Ale Heli zstarzał się
był bardzo, i słyszał wszystko, co czynili synowie jego
całemu Izraelowi, i jako sypiali z niewiastami, które się
schadzały przede drzwi namiotu zgromadzenia. 23 I
rzekł do nich: Przeczże takie rzeczy czynicie? Cóż ja
słyszę o waszych złych sprawach od wszystkiego ludu?
24 Nie tak synowie moi; bo nie dobra sława, którą ja
słyszę, że przywodzicie ku przestępstwu lud Pański.
25 Gdy kto zgrzeszy przeciw człowiekowi, sądzić go
będzie sędzia, ale jeźli przeciw Panu kto zgrzeszy,
któż się za nim ujmie? Lecz nie usłuchali głosu ojca
swego; bo je chciał Pan pobić. 26 Ale pacholę Samuel
postępował a rósł, i podobał się tak Panu jako i ludziom.
27 Potem przyszedł mąż Boży do Heli, i rzekł mu: Tak
mówi Pan: Azalim się nie jawnie objawił domowi ojca
twego, gdy byli w Egipcie w domu Faraonowym? 28 I
obrałem go sobie ze wszystkich pokoleń Izraelskich
za kapłana, aby ofiarował na ołtarzu moim, a kadził
rzeczami wonnemi, i nosił efod przedemną, i dałem
domowi ojca twego wszystkie ofiary palone od synów
Izraelskich. 29 Przeczżeście podeptali ofiarę moję, i
śniedną ofiarę moję, którąm rozkazał sprawować w
przybytku? i więcejś uczcił syny swoje nad mię, abyście
się utuczyli z pierwocin wszystkich ofiar śniednych
Izraela, ludu mego? 30 Prztoż mówi Pan, Bóg Izraelski:
Rzekłem wprawdzie: Dom twój i dom ojca twego będzie
służył przedemną aż na wieki; ale teraz mówi Pan: Nie
będzieć to, gdyż ja te, którzy nie czczą, czcić będę,
a którzy mną gardzą, będą wzgardzeni. 31 Oto, dni
przychodzą, a odetnę ramię twe, i ramię domu ojca
twego, aby nie było starca w domu twoim; 32 I oglądasz
wielki ucisk przybytku Pańskiego, miasto szczęścia,
które Pan dawał Izraelowi, i nie będzie starca w domu
twoim po wszystkie dni. 33 Wszakże męża nie wytracę z
ciebie do końca od ołtarza mego, abym utrapił oczy twe,
a boleścią ścisnął duszę twoję; a wszystko mnóstwo
domu twego pomrze, dorosłszy lat męskich. 34 A toć
będzie na znak, co przyjdzie na dwóch synów twoich,
Ofni i Fineesa; dnia jednego pomrą ci oba. 35 I wzbudzę
sobie kapłana wiernego, który według serca mego, i
według myśli mojej czynić będzie, i zbuduję mu dom
trwały, a będzie służył przed pomazańcem moim po
wszystkie dni. 36 I stanie się, ktokolwiek pozostanie z
domu twego, przyjdzie, aby mu się ukłonił za pieniądz
srebrny i za sztukę chleba, mówiąc: Przypuść mię
proszę do jednej cząstki kapłańskiej, aby jadł sztuczkę
chleba.

3 A pacholę Samuel służył Panu przed Heli, a słowo
Pańskie było drogie w one dni, bo nie bywało
widzenia jawnego. 2 I stało się dnia onego, gdy Heli
leżał na miejscu swojem, (a oczy jego już się były
poczęły zaciemniać, i nie mógł dojrzeć.) 3 A lampa
Boża jeszcze nie była zagaszona, Samuel też spał
w kościele Pańskim, gdzie była skrzynia Boża, 4 Że
zawołał Pan na Samuela, a on się ozwał: Owom ja. 5 I
przybieżał do Heliego i rzekł: Owom ja, gdyżeś mię
wołał. A on rzekł: Nie wołałem, wróć się, śpij; i poszedł
a spał. 6 Powtóre Pan jeszcze zawołał Samuela; i
wstał Samuel, a poszedł do Heliego, i rzekł: Owom
ja, gdyżeś mię wołał; któremu on rzekł: nie wołałem,
synu mój, wróć się a śpij. 7 A Samuel jeszcze nie
znał Pana, i jeszcze mu nie było objawione słowo
Pańskie. 8 Nadto jeszcze Pan zawołał Samuela po
trzecie; a on wstawszy szedł do Heliego i rzekł: Owom
ja, gdyżeś mię wołał. Tedy zrozumiał Heli, że Pan wołał
pacholęcia. 9 I rzekł Heli do Samuela: Idź, śpij, a jeźli
cię kto zawoła, rzeczesz: Mów Panie, bo słyszy sługa
twój. A tak Samuel szedł i spał na miejscu swojem.
10 Potem przyszedł Pan, i stanął a zawołał jako i
pierwszy i drugi raz: Samuelu, Samuelu! I rzekł Samuel:
Mów Panie, bo sługa twój słucha. 11 Tedy rzekł Pan
do Samuela: Oto, Ja uczynię rzecz w Izraelu, którą
ktokolwiek usłyszy, zabrzmi mu w obu uszach jego.
12 Dnia onego wzbudzę przeciw Heliemu wszystko,
com mówił przeciwko domowi jego; pocznę i dokonam.
13 I okażę mu, iż Ja sądzę dom jego aż na wieki
dla nieprawości, o której wiedział; bo wiedząc, że na
się przekleństwo przywodzili synowie jego, wszakże
nie bronił im tego. 14 A przetoż przysiągłem domowi
Heli, że nie będzie oczyszczona nieprawość domu
Heliego żadną ofiarą, ani ofiarą śniedną, aż na wieki.
15 I spał Samuel aż do poranku, i otworzył drzwi
domu Pańskiego. A Samuel bał się oznajmić widzenia
tego Heliemu. 16 Tedy zawołał Heli Samuela, i rzekł:
Samuelu, synu mój; który odpowiedział: Otom ja. 17 I

rzekł: Cóż to za słowa, któreć Pan powiedział? proszę
nie taj przedemną; to a toć Bóg niechaj uczyni, jeźliże
co zataisz przedemną ze wszystkich słów, które mówił
do ciebie. 18 I oznajmił mu Samuel wszystkie słowa, a
nie zataił nic przed nim. A on rzekł: Pan jest; co dobrego
w oczach jego, niech czyni. 19 I rósł Samuel, a Pan był
z nim, i nie dopuścił upaść żadnemu ze wszystkich
sług jego na ziemię. 20 Poznał tedy wszystek Izrael od
Dan aż do Beerseba, iż Samuel był wiernym prorokiem
Panu. 21 Bo i napotem ukazywał się Pan Samuelowi
w Sylo, tak jako mu się przedtem objawił Pan w Sylo
przez słowo swoje.

4 I stało się według mowy Samuelowej wszystkiemu
Izraelowi. Bo gdy wyciągnął Izrael przeciw Filistynom
na wojnę, a położył się obozem u Ebenezer, Filistynowie
zaś położyli się obozem w Afeku; 2 I gdy się uszykowali
Filistynowie przeciwko Izraelowi, a stoczyła się bitwa:
tedy porażony jest Izrael od Filistynów, a pobito ich
w onej bitwie na polu około czterech tysięcy mężów.
3 I wrócił się lud do obozu. I rzekli starsi Izraelscy:
Przeczże nas dziś poraził Pan przed Filistynami?
weźmijmyż do siebie z Sylo skrzynię przymierza
Pańskiego, a niech przyjdzie między nas, a wybawi
nas z rąk nieprzyjaciół naszych. 4 Przetoż posłał lud
do Sylo, i wzięli stamtąd skrzynię przymierza Pana
zastępów, siedzącego na Cherubinach; byli też tam
dwaj synowie Heli z skrzynią przymierza Pańskiego,
Ofni i Finees. 5 A gdy przyszła skrzynia przymierza
Pańskiego do obozu, zakrzyknął wszystek Izrael głosem
wielkim, tak iż ziemia zabrzmiała. 6 A usłyszawszy
Filistynowie głos onego krzyku, rzekli: Cóż to za głos
tak wielkiego wykrzykania w obozie Hebrejskim? I
poznali, że skrzynia Pańska przyszła do obozu. 7
Przetoż zlękli się Filistynowie, gdyż mówiono: Przyszedł
Bóg do obozu ich, i rzekli: Biada nam! bo nie było nic
takowego przedtem. 8 Biadaż nam! któż nas wybawi
z rąk tych Bogów mocnych? cić to bogowie, którzy
porazili Egipt wszelką plagą na puszczy. 9 Zmacniajcież
się, a bądźcie mężami, o Filistynowie! byście snać nie
służyli Hebrejczykom, jako oni wam służyli. Bądźcież
tedy mężami, a potykajcie się. 10 Zwiedli tedy bitwę
Filistynowie, i porażony jest Izrael, a uciekał każdy
do namiotu swego; i stała się porażka bardzo wielka,
tak iż poległo z Izraela trzydzieści tysięcy piechoty.
11 Tamże skrzynia Boża wzięta jest, i dwaj synowie
Heli polegli, Ofni i Finees. 12 I bieżał niektóry z synów
Benjaminowych z bitwy, a przyszedł do Sylo tegoż dnia,
mając szaty rozdarte, a proch na głowie swojej. 13 A
gdy przyszedł, oto, Heli siedział na stołku przy drodze
wyglądając, bo się serce jego lękało o skrzynię Bożą; a
przyszedłszy on mąż, opowiedzał miastu, i krzyczało
wszysytko miasto. 14 A usłyszawszy Heli głos krzyku
onego, rzekł: Cóż to za głos rozruchu tego? lecz on
mąż spiesząc się, przyszedł, aby to oznajmił Heliemu.
15 A Heli już miał dziewięćdziesiąt i ośm lat, a oczy jego
już się były zaćmiły, że nie mógł dojrzeć. 16 Tedy rzekł
on mąż do Heliego: Ja idę z bitwy, jam zaiste z bitwy
dziś uciekł. Do którego on rzekł: Cóż się tam stało, synu
mój? 17 I odpowiedzał on poseł, i rzekł: Uciekł Izrael
przed Filistynami i stała się wielka porażka ludu; tamże
i dwaj synowie twoi legli, Ofni i Finees, i skrzynia Boża
wzięta jest. 18 A gdy wspomniał skrzynię Bożą, spadł
Heli z stołka na wznak u bramy, a złamawszy sobie
szyję umarł; albowiem był człowiek stary i ociężały.
A on sądził Izraela przez czterdzieści lat. 19 Synowa
też jego, żona Fineesowa, będąc brzemienną i bliską
porodzenia, gdy usłyszała oną nowinę, iż wzięta jest
skrzynia Boża, i że umarł świekier jej, i mąż jej, tedy się
nachyliła, i porodziła; bo przypadły na nię bole jej. 20 A
gdy umierała, rzekły niewiasty, które były przy niej: Nie
bój się, albowiemeś syna porodziła; ale ona nic nie
odpowiedziała, ani tego przypuściła do serca swego. 21
I nazwała dzieciątko Ichabod, mówiąc: Przeprowadziła
się sława od Izraela, iż wzięto skrzynię Bożą, a iż umarł
świekier jej, i mąż jej. 22 Prztoż rzekła: Przeprowadziła
się sława od Izraela; bo wzięto skrzynię Bożą.

5 Tedy Filistynowie wzięli skrzynię Bożą, i zanieśli
ją z Ebenezer do Azotu. 2 Wziąwszy tedy
Filistynowie onę skrzynię Bożą, wprowadzili ją do domu
Dagonowego, i postawili ją podle Dagona. 3 A gdy
rano wstali Azotczanie nazajutrz, oto, Dagon leżał
twarzą swoją na ziemi przed skrzynią Pańską; i ponieśli
Dagona, i postawili go na miejscu jego. 4 A gdy zaś
wstali rano nazajutrz, oto, Dagon leżał twarzą swoją na
ziemi przed skrzynią Pańską; a łeb Dagonowy i obie
dłonie rąk jego ułamane były na progu, tylko sam pień
Dagonowy został podle niej. 5 Przetoż nie wstępują
kapłani Dagonowi, i wszyscy, którzy wchodzą do domu
Dagonowego, na próg Dagonowy w Azocie, aż do dnia
tego. 6 Tedy była ciężka ręka Pańska nad Azotczany,
a gubiła je; bo je zarażała wrzodami na zadnicach,
w Azocie i w granicach jego. 7 A widząc mężowie
z Azotu, co się działo, rzekli: Niechaj nie zostawa
skrzynia Boga Izraelskiego z nami; albowiem sroga jest
ręka jego przeciwko nam, i przeciwko Dagonowi, bogu
naszemu. 8 A tak obesłali i zebrali wszystkie książęta
Filistyńskie do siebie, i mówili: Cóż uczynimy z skrzynią
Boga Izraelskiego? I odpowiedzieli: Do Gad niech
będzie doprowadzona skrzynia Boga Izraelskiego; i
odprowadzono tam skrzynię Boga Izraelskiego. 9 A
gdy ją odprowadzili, powstała ręka Pańska przeciw
miastu trpieniem bardzo wielkiem, i zarażała męże
miasta od małego aż do wielkiego, i naczyniło się
im wrzodów na skrytych miejscach. 10 Odesłali tedy

skrzynię Bożą do Akkaronu; a gdy przyszła skrzynia
Boża do Akkaronu, krzyczeli Akkarończycy, mówiąc:
Przyprowadzono do nas skrzynię Boga Izraelskiego,
aby nas wymordowano z ludem naszym. 11 Przetoż
posławszy zgromadzili wszystkie książęta Filistyńskie, i
rzekli: Odeślijcie skrzynię Boga Izraelskiego, a niech
się wróci na miejsce swoje, i niech nas nie zabija i ludu
naszego; bo był strach śmierci po wszystkiem mieście,
a była tam bardzo ciężka ręka Boża. 12 A mężowie
którzy nie pomarli, zarażeni byli wrzodami na zadnicy,
tak, iż wstępował krzyk miasta do nieba.

6 I była skrzynia Pańska w ziemi Filistyńskiej przez
siedm miesięcy. 2 Tedy przyzwawszy Filistynowie
kapłanów i wieszczków, rzekli: Cóż uczynimy z skrzynią
Pańską? powiedzcie nam, jako ją odesłać mamy na
miejsce jej? 3 Którzy odpowiedzieli: Jeźli odeślecie
skrzynię Boga Izraelskiego, nie odsyłajcież jej próżnej,
ale przy niej koniecznie oddajcie ofiarę za przewinienie;
tedyć będziecie uzdrowieni, i dowiecie się, czemu
nie odstąpiła ręka jego od was. 4 I rzekli: Jakaż
będzie ofiara za przewinienie, którą jej oddać mamy?
Odpowiedzieli: Według liczby książąt Filistyńskich
pięć złotych zadnic i pięć złotych myszy; albowiem
jednaka jest plaga na was wszystkich, i na książęta
wasze. 5 A poczynicie podobieństwa zadnic waszych, i
podobieństwa myszy waszych, które psowały ziemię,
i oddacie Bogu Izraelskiemu chwałę; owa snać ulży
ręki swej nad wami, i nad Bogami waszymi, i nad
ziemią waszą. 6 A czemuż obciążacie serce wasze,
jako obciążali Egipczanie i Farao serce swoje? izaż nie
dopiero, gdy dziwne rzeczy nad nimi czynił wypuścili je
i wyszli? 7 Przetoż teraz sprawcie wóz nowy jeden, a
weźmijcie dwie krowy od cieląt, na których nie postało
jarzmo, i zaprzężcie te krowy w wóz, a cielęta ich od
nich odwiedźcie do domu. 8 Weźmijcie też skrzynię
Pańską, i wstawcie ją na wóz; a sztuki złote, któreście
ofiarowali za przewinienie, włóżcie w skrzynkę po bok
jej, a puśćcie ją, że pójdzie. 9 A patrzajcie, jeźli drogą
granic swych pójdzie do Betsemes, tedyć on na nas
dopuścił to wielkie złe; a jeźliż nie, tedy poznamy,
że nie ręka jego dotknęła się nas, ale to z trafunku
przyszło na nas. 10 I uczynili tak oni mężowie, a
wziąwszy dwie krowy od cieląt, zaprzęgli je w wóz,
a cielęta ich zamknęli w domu. 11 Potem wstawili
skrzynię Pańską na wóz, i skrzynkę, i myszy złote, i
podobieństwa zadnic swoich. 12 I udały się one krowy
drogą, prosto ku Betsemes, a gościńcem jednym idąc
szły, a ryczały; i nie zstępowały ani w prawo ani w
lewo a książęta Filistyńskie szły za nimi aż do granic
Betsemes. 13 A na ten czas Betsemczycy żęli pszenicę
w dolinie, a podniósłszy oczów swych ujrzeli skrzynię, i
uradowali się ujrzawszy ją. 14 A gdy wóz przyszedł
na pole Jozuego Betsemity, tamże stanął. Tam też
był kamień wielki; tedy porąbawszy drwa od onego
wozu, ofiarowali one krowy na całopalenie Panu. 15
Ale Lewitowie zstawili skrzynię Pańską, i skrzynkę,
która była z nią, w której były sztuki złote, i postawili
na onym kamieniu wielkim; a mężowie z Betsemes
sprawowali całopalenia, i ofiarowali ofiary Panu onego
dnia. 16 Co widząc pięcioro książąt Filistyńskich, wrócili
się do Akkaronu onegoż dnia. 17 A teć były zadnice
złote, które oddali Filistynowie za przewinienie Panu:
Od Azotu jednę, od Gazy jednę, od Aszkalonu jednę,
od Gat jednę, i od Akkaronu jednę. 18 Myszy także
złote według liczby wszytskich miast Filistyńskich, od
pięciu księstw, począwszy od miasta murowanego aż
do wsi bez muru, i aż do kamienia onego wielkiego,
na którym postawili skrzynię Pańską, który jest aż do
dnia tego na polu Jozuego Betsemity. 19 Ale pobił Pan
niektóre z mężów Betsemitskich, przeto iż zaglądali w
skrzynię Pańską, i pobił z ludu pięćdziesiąt tysięcy i
siedmdziesiąt mężów; i płakał lud, przeto że Pan lud
wielką porażką poraził. 20 I rzekli mężowie z Betsemes:
Któż się będzie mógł ostać przed obliczem Pana, Boga
tego świętego? i do kogoż pójdzie od nas? 21 A tak
wyprawili posły do obywateli Karyjatyjarym mówiąc:
Przywrócili Filistynowie skrzynię Pańską; pójdźcie,
przeprowadźcie ją do siebie.

7 Przyszli tedy mężowie z Karyjatyjarym, i
odwieźli skrzynię Pańską, a wnieśli ją do domu
Abinadabowego w Gabaa; a Eleazara syna jego
poświęcili, aby strzegł skrzyni Pańskiej. 2 I stało się, gdy
od onego dnia, jako została skrzynia w Karyjatyjarym,
wyszedł niemały czas, to jest dwadzieścia lat, że płakał
wszystek dom Izraelski za Panem. 3 I rzekł Samuel
do wszystkiego domu Izraelskiego mówiąc: Jeźliże
ze wszystkiego serca waszego nawracacie się do
Pana, wyrzućcież bogi cudze z pośrodku siebie, i
Astarota, a zgotujcie serce wasze Panu, i służcie jemu
samemu, tedyć was wybawi z ręki Filistynów. 4 Przetoż
wyrzucili synowie Izraelscy Baala i Astarota, a służyli
Panu samemu. 5 Tedy rzekł Samuel: Zgromadźcie
wszystkiego Izraela do Masfa, abym się modlił za
wami Panu. 6 A tak zgromadzili się do Masfa, a
czerpając wodę, wylewali przed Panem, i pościli tam
dnia onego, mówiąc: Zgrzeszyliśmy Panu. I sądził
Samuel syny Izraelskie w Masfa. 7 A gdy usłyszeli
Filistynowie, że się zgromadzili synowie Izraelscy do
Masfa, ruszyły się książęta Filisyńskie przeciw Izraelowi.
Co gdy usłyszeli synowie Izraelscy, zlękli się przed
Filistynami. 8 I rzekli synowie Izraelscy do Samuela:
Nie przestawaj za nami wołać do Pana, Boga naszego,
aby nas wybawił z ręki Filistynów. 9 Przetoż wziął
Samuela baranka ssącego jednego, i ofiarował go

całego na całopalenie Panu; i wołał Samuel do Pana za
Izraelem, a wysłuchał go Pan. 10 I stało się, gdy Samuel
sprawował całopalenie, że Filistynowie przyciągnęli
blisko, aby walczyli przeciw Izraelowi; ale zagrzmiał
Pan grzmotem wielkim dnia onego nad Filistynami, a
potarł je, i porażeni są przed obliczem Izraela. 11 A
mężowie Izraelscy wypadłszy z Masfa, gonili Filistyny, i
bili je aż pod Betchar. 12 Tedy wziął Samuel kamień
jeden, i postawił go między Masfa a między Sen, i
nazwał imię jego Ebenezer, mówiąc: Aż póty pomagał
nam Pan. 13 A tak poniżeni są Filistynowie, a potem
więcej nie przychodzili na granicę Izraelską; albowiem
była ręka Pańska przeciwko Filistynom po wszystkie
dni Samuelowe. 14 I przywrócone są miasta Izraelowi,
które byli wzięli Filistynowie Izraelowi, od Akkaronu aż
do Get, i granice ich oswobodził Izrael z ręki Filistynów;
i był pokój między Izraelem, i między Amorejczykiem.
15 I sądził Samuel Izraela po wszystkie dni żywota
swego. 16 A chodząc na każdy rok, obchodził Betel, i
Gilgal, i Masfa, sądząc Izraela po onych wszystkich
miejscach. 17 Potem się wracał do Ramaty; bo tam
był dom jego, i tam sądził Izraela; tamże też zbudował
ołtarz Panu.

8 I stało się, gdy się zstarzał Samuel, że postanowił
syny swe sędziami nad Izraelem. 2 A było imię
syna jego pierworodnego Joel, a imię drugiego syna
jego Abija; ci byli sędziami w Beerseba. 3 Ale nie
chodzili synowie jego drogami jego; lecz udali się
za łakomstwem, i brali dary, a wywracali sąd. 4
Przetoż zebrali się wszyscy starsi Izraelscy, i przyszli
do Samuela do Ramaty, 5 I rzekli mu: Otoś się ty
zstarzał, a synowie twoi nie chodzą drogami twojemi;
przetoż postanów nam króla, aby nas sądził, jako je
wszystkie narody mają. 6 Ale się nie podobała ta rzecz
Samuelowi, że mówili: Daj nam króla, aby nas sądził;
przetoż modlił się Samuel Panu. 7 Tedy rzekł Pan do
Samuela: Usłuchaj głosu ludu tego we wszystkiem,
coć powiedzą; albowiem nie tobą wzgardzili, ale mną
wzgardzili, iżbym nie królował nad nimi. 8 A według
wszystkich spraw, które czynili od onego dnia, któregom
je wywiódł z Egiptu, aż do dnia tego, gdy mię opuścili i
służyli bogom obcym, tak też czynią i tobie. 9 Przetoż
teraz usłuchaj głosu ich, a wszakże oświadcz się jako
najpilniej przed nimi, i oznajmij im prawo króla, który nad
nimi ma królować. 10 A tak Samuel odniósł wszystkie
słowa Pańskie do ludu, który go prosił o króla, 11 I
mówił: Toć będzie prawo króla, który królować ma nad
wami: Syny wasze brać będzie a osadzi nimi wozy
swoje, i poczyni je jezdnymi, a będą biegać przed
wozem jego; 12 Poczyni też sobie z nich pułkowniki nad
tysiącami, i rotmistrze nad pięćdziesięcioma; poczyni
z nich oracze ról swoich, i żeńce żniwa swego, i
te, którzyby robili rynsztunki wojenne, i potrzeby do
wozów jego. 13 Córki też wasze pobierze, by gotowały
rzeczy wonne, i były kucharkami i piekarkami. 14
Pola też wasze, i winnice wasze, i oliwnice wasze
co najlepsze pobierze, a rozda sługom swoim. 15
Przytem z zasiewków waszych, i z winnic waszych
będzie brał dziesięciny, i rozda je komornikom swoim, i
sługom swoim. 16 Także sługi wasze, i dziewki wasze, i
młodzieńce wasze co najgrzeczniejsze będzie brał, i
osły wasze pobierze, i obróci do roboty swojej. 17 Z
bydła waszego dziesięcinę będzie brał, a wy będziecie
niewolnikami jego. 18 I będziecie wołać dnia onego
dla króla waszego, którego sobie obierzecie, a nie
wysłucha was Pan dnia onego. 19 Ale nie chciał lud
usłuchać głosu Samuelowego; owszem mówili: Nic z
tego; ale król niech będzie nad nami, 20 Abyśmy byli
i my, jako i wszystkie narody; będzie nas sądził król
nasz, a wychodząc przed nami, będzie odprawował
wojny nasze. 21 A wysłuchwaszy Samuel wszystkich
słów ludu, odniósł je do uszu Pańskich. 22 I rzekł Pan
do Samuela: Usłuchaj głosu ich, a postanów nad nimi
króla. Przetoż rzekł Samuel do mężów Izraelskich:
Idźcie każdy do miasta swego.

9 I był mąż z pokolenia Benjamin, którego imię było
Cys, syn Abijelów, syna Seror, syna Bechorat, syna
Afija, syna męża Jemini, duży w siłę. 2 Ten miał syna
imieniem Saula, młodzieńca urodziwego, a nie było
nikogo z synów Izraelskich urodziwszego nadeń; głową
był wyższy nad wszystek inny lud. 3 A zginęły były
oślice Cysowi, ojcu Saulowemu. I rzekł Cys do Saula,
syna swego: Weźmij teraz z sobą jednego z sług, a
wstawszy idź, i szukaj oślic. 4 Tedy on szedł przez
górę Efraim, i przeszedł ziemię Salisa, lecz nie znaleźli.
Przeszli także ziemię Salim, a nie znaleźli. Nadto
przeszli i ziemię Jemini, a nie znaleźli. 5 A przyszedłszy
do ziemi Suf, rzekł Saul do sługi swego, który był
z nim: Pójdź, a wróćmy się, by snać zaniechwaszy
ojciec mój oślic, nie frasował się o nas, 6 Który mu
odpowiedział: Oto teraz jest mąż Boży w tem mieście,
a mąż to zacny; cokolwiek powie, wszystko się stawa;
przetoż pójdźmy tam, snać nam powie o drodze naszej,
którą iść mamy. 7 Tedy odpowiedział Saul słudze
swemu: Więc pójdziemy; ale cóż przyniesiemy onemu
mężowi? Bo chleba nie stało w sumkach naszych,
a podarku niemasz, którybyśmy przynieśli mężowi
Bożemu; cóż mamy? 8 Tedy sługa znowu odpowiedział
Saulowi, i rzekł: Otom znalazł u siebie czwartą część
sykla srebrnego, którą damy mężowi Bożemu, aby
nam oznajmił drogę naszą. 9 Przedtem w Izraelu tak
mawiał każdy, gdy się szedł radzić Boga: Chodźcie,
a pójdziemy aż do widzącego; bo którego dziś zowią
prorokiem, tego przedtem nazywano widzącym. 10

Tedy rzekł Saul do sługi swego: Dobre jest słowo twoje;
chodź, pójdźmy, i szli do miasta, w którem był mąż
Boży. 11 A gdy wstępowali na górę miasta, a potkali
dzieweczki, wychodzące czerpać wodę, rzekli im: A
jestże tu widzący? 12 Które odpowiadając im, rzekły:
Jest, oto przed tobą; spiesz się tedy, dziś bowiem
przyszedł do miasta, gdyż dziś ofiary sprawuje lud na
górze. 13 Skoro wnijdziecie do miasta, znajdziecie go,
pierwej niż pójdzie na górę, aby jadł; albowiem lud nie
będzie jadł, aż on przyjdzie; bo on będzie błogosławił
ofierze, potem będą jeść wezwani. A przetoż idźcie,
bo go o tej godzinie znajdziecie. 14 Weszli tedy do
miasta; a gdy przyszli w pośrodek miasta, oto, Samuel
wychodził przeciwko nim, aby szedł na górę. 15 A
Pan objawił był Samuelowi dzień przedtem, niźli Saul
przyszedł, mówiąc: 16 O tym czasie jutro poślę do
ciebie męża z ziemi Benjamin, którego pomażesz za
wodza nad ludem moim Izraelskim; a on wybawi lud
mój z rąk Filistyńskich. Bom wejrzał na lud mój, gdyż
przyszło wołanie jego do mnie. 17 A gdy Samuel wejrzał
na Saula, rzekł mu Pan. Otóż mąż, o którymemci
powiedział; tenci będzie panował nad ludem moim. 18
A tak przystąpił Saul do Samuela w pośrodku bramy, i
rzekł: Proszę powiedz mi, gdzie tu jest dom widzącego?
19 I odpowiedział Samuel, Saulowi, mówiąc: Jam jest
widzący. Wstąp przedemną na górę, a będziecie dziś
jedli ze mną; potem cię odprawię rano, a cokolwiek
jest w sercu twem, oznajmię tobie. 20 A o oślice,
któreć zginęły dziś trzeci dzień, nie frasuj się, boć się
znalazły. I czyjeż wszystko co najlepszego w Izraelu?
izali nie twoje, i nie wszystkiego domu ojca twego? 21
A odpowiadając Saul, rzekł: Izalim ja nie syn Jemini z
najmniejszego pokolenia Izraelskiego? a dom mój azaż
nie najpodlejszy między wszystkiemi domy pokolenia
Benjaminowego? Przeczżeś tedy mówił do mnie takowe
słowa? 22 A tak wziąwszy Samuel Saula i sługę jego,
wywiódł je na salę, i dał im miejsce przedniejsze między
wezwanymi, których było około trzydziestu mężów. 23 I
rzekł Samuel kucharzowi: Daj sam tę cząstkę, którąm
ci dał, i o którejm ci rzekł: Schowaj ją u siebie, 24 A
gdy przyniósł kucharz łopatkę, i to, co było na niej,
położył Samuel przed Saula, i rzekł: Oto, co zostało,
weźmij przed się, a jedz; bo na ten czas schowano
to dla ciebie, gdym rzekł: Wezwałem ludu. I jadł Saul
z Samuelem dnia onego. 25 A gdy zstąpili z góry do
miasta, rozmawiał z Saulem na dachu. 26 Potem wstali
bardzo rano. I stało się, gdy się poczęło rozedniewać,
zawołał Samuel Saula na dach, mówiąc: Wstań, a
odprawię cię; wstawszy tedy Saul, wyszli obaj z domu,
on i Samuel. 27 A gdy schodzili ku końcowi miasta,
rzekł Samuel do Saula: Rzecz słudze, aby szedł przed
nami, i szedł; a ty pozostań trochę, żeć opowiem słowo
Boże.

10 Tedy Samuel wziął bańkę oliwy, i wylał na głowę
jego, a pocałowawszy go, rzekł: Izali cię nie
pomazał Pan nad dziedzictwem swojem za wodza?
2 Gdy dziś odejdziesz ode mnie, znajdziesz dwóch
mężów u grobu Racheli, na granicach Benjamin w
Selsa, którzyć powiedzą: Nalazły się oślice, któryche
chodził szukać, a oto zaniechawszy ojciec twój starania
o oślicach, frasuje się o was, mówiąc; Cóż mam czynić
z strony syna mego? 3 Potem odszedłszy stamtąd
dalej przyjdziesz aż na pole Tabor; i spotkają cię tam
trzej mężowie idący do Boga, do domu Bożego, jeden
niesie troje koźląt, a drugi niesie trzy bochny chleba, a
trzeci niesie łagiew wina; 4 I pozdrowią cię w pokoju,
i dadzą dwa chleby, które weźmiesz z rąk ich. 5
Potem przyjdziesz na pagórek Boży, kędy jest straż
Filistyńska; a gdy tam wnijdziesz do miasta, spotkasz się
z gromadą proroków zstępujących z góry, a przed nimi
będzie harfa, i bęben, i piszczałka, i lutnia, a oni będą
prorokowali. 6 I zstąpi na cię Duch Pański, i będziesz z
nimi prorokował, a odmienisz się w inszego męża. 7 A
gdy przyjdą te znaki na cię, czyń cokolwiek znajdzie
ręka twoja: bo Bóg jest z tobą. 8 Potem pójdziesz
przedemną do Galgal, a oto, ja przyjdę do ciebie
dla sprawowania ofiar całopalnych, i dla ofiarowania
ofiar spokojnych; przez siedm dni będziesz czekał, aż
przyjdę do ciebie i ukażęć, co będziesz miał czynić. 9
I stało się, gdy się obrócił, aby odszedł od Samuela,
odmienił Bóg serce jego w insze; i spełniły się wszystkie
one znaki dnia onego. 10 I przyszli tam na pagórek, a
oto, gromada proroków spotkała się z nim, i odpoczął
na nim Duch Boży, i prorokował w pośrodku nich. 11
Stało się tedy, że wszyscy, którzy go przedtem znali,
ujrzeli, a oto, z prorokami prorokował; i mówili wszyscy
jeden do drugiego: Cóż się stało synowi Cysowemu?
Izali też Saul między prorokami? 12 I odpowiedział
mąż niektóry stamtąd, i rzekł: I któż jest ojcem ich?
przetoż weszło to w przypowieść: Izali i Saul między
prorokami? 13 I przestał prorokować, a przyszedł na
górę. 14 Potem rzekł stryj Saula do niego, i do sługi
jego: Gdzieżeście chodzili? I odpowiedział: Szukać
oślic; a widząc, żeśmy ich nie mogli znaleść, poszliśmy
do Samuela. 15 I rzekł stryj Saula: Powiedz mi proszę,
co wam powiedział Samuel. 16 I odpowiedział Saul
stryjowi swemu: Oznajmił nam za pewne, iż znaleziono
oślice; ale o sprawie królestwa, o którem mu Samuel
powiedział, nie oznajmił mu. 17 Potem zwołał Samuel
ludu do Pana do Masfa, 18 I rzekł do synów Izraelskich:
Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Jam wywiódł Izraela z
Egiptu, i wybawiłem was z rąk Egipczanów, i z rąk
wszystkich królestw, które was trapiły; 19 Aleście wy
dziś odrzucili Boga waszego, który was sam wybawia
od wszystkiego złego waszego, i od ucisków waszych,
i rzekliście mu: Postanów króla nad nami. Przetoż

teraz stańcie przed Panem według pokoleń waszych, i
wedle tysiąców waszych. 20 A gdy kazał przystąpić
Samuel wszystkim pokoleniom Izraelskim, padł los na
pokolenie Benjaminowe. 21 Potem kazał przystąpić
pokoleniu Benjaminowemu według domów jego, i padł
los na dom Metry, a trafił na Saula, syna Cysowego; i
szukano go, ale go nie znaleziono. 22 Przetoż pytali
się znowu Pana: Przyjdzieli jeszcze sam ten mąż? I
odpowiedział Pan: Oto się skrył między sprzętem. 23
Tedy poszedłszy wzięli go stamtąd. I stanął w pośród
ludu, i był głową wyższy nad wszystek lud. 24 I rzekł
Samuel do wszystkiego ludu: Widzicież, kogo to Pan
obrał, że mu niemasz równego między wszystkim
ludem? przetoż zakrzyknął wszystek lud, mówiąc: Niech
żyje król! 25 Tedy powiedział Samuel ludowi prawo
królewskie, i spisał je na księgach, które położył przed
Panem. Potem rozpuścił Samuel wszystek lud, każdego
do domu swego. 26 Także i Saul szedł do domu swego
do Gabaa, i szły za nim wojska, których Bóg serca
dotknął. 27 Lecz ludzie niepobożni rzekli: Cóż, tenże
nas wybawi? I wzgardzili nim, ani mu przynieśli darów;
ale on czynił, jakoby nie słyszał.

11 Tedy przyciągnął Nahas, Ammończyk, i położył
się obozem przeciw Jabes Galaadskiemu. I rzekli
wszyscy mężowie Jabes do Nahasa: Uczyń z nami
przymierze a będziemyć służyli. 2 I rzkł do nich Nahas,
Ammończyk: W ten sposób uczynię z wami przymierze,
jeźli wyłupię z was każdemu oko prawe, a włożę to
obelżenie na wszystkiego Izraela. 3 I rzekli do niego
starsi z Jabes: Pozwól nam siedm dni, że roześlemy
posły po wszystkich granicach Izraelskich; a jeźli nie
będzie, ktoby nas ratował, tedy wynijdziemy do ciebie. 4
I przyszli posłowie do Gabaa Saulowego, a powiedzieli
te słowa, gdzie słyszał lud; i podniósł wszystek lud głos
swój, a płakał. 5 A oto, Saul szedł za wołami z pola, i
rzekł Saul: Cóż się stało ludowi, iż płacze? I powiedzieli
mu wszystkie słowa mężów z Jabes. 6 Tedy zstąpił
Duch Boży na Saula, gdy usłyszał słowa te, i zapalił się
gniew jego bardzo. 7 A wziąwszy parę wołów, rozrąbał je
na sztuki, i rozesłał po wszystkich granicach Izraelskich
przez też posły, mówiąc: Ktokolwiek nie wynijdzie za
Saulem i za Samuelem, tak się stanie wołom jego. I
padł strach Pański na lud, i wyszli jako mąż jeden. 8
I obliczył je w Bezeku; a było synów Izraelskich trzy
kroć sto tysięcy, a mężów Juda trzydzieści tysięcy. 9
I rzekli posłom, którzy byli przyszli: Tak powiedzcie
mężom w Jabes Galaad: Jutro będziecie wybawieni,
gdy ogrzeje słońce. I wrócili się posłowie, i oznajmili to
mężom w Jabes, którzy się uweselili. 10 Tedy rzekli
mężowie Jabese Ammonitom: Jutro wynijdziemy do
was, a uczynicie z nami wszystko, co dobrego będzie
w oczach waszych. 11 Nazajutrz tedy rozszykował Saul
lud na trzy hufy; i wtargnął w pośrodek obozu przed
świtaniem; i bił Ammonity, aż się dzień ogrzał; a którzy
pozostali, rozpierzchnęli się, tak, iż nie zostało z nich i
dwóch pospołu. 12 I rzekł lud do Samuela: Któż jest ten,
co mówił: Saulże będzie królował nad nami? Wydajcie
męże te, abyśmy je pobili. 13 I rzekł Saul: Nie będzie
nikt zabity dnia tego; bo dziś Pan uczynił wybawienie
w Izraelu. 14 Zatem rzekł Samuel do ludu: Pójdźcie,
a idźmy do Galgal, a tam odnowimy królestwo. 15
Szedł tedy wszystek lud do Galgal, i postanowili tam
Saula królem przed Panem w Galgal, tamże sprawowali
ofiary spokojne przed Panem. I weselił się tam Saul, i
wszyscy mężowie Izraelscy bardzo.

12 I rzekł Samuel do wszystkiego Izraela: Otom
usłuchał głosu waszego we wszystkiem, o coście
ze mną mówili, i postanowiłem nad wami króla. 2 A
oto, teraz król chodzi przed wami, a jam się zstarzał i
osiwiał; oto, i synowie moi są z wami, a jam też chodził
przed wami od młodosci mojej aż do dnia tego. 3 Otom
ja tu. Świadczcież przeciwko mnie przed Panem, i
przed pomazańcem jego, jeźlim wziął któremu z was
wołu, albo jeźlim wziął któremu z was osła, i jeźlim
kogo ucisnął, albo gwałt komu uczynił, i jeźlim z ręki
czyjej wziął dar, żebym miał kryć o czy swoje dla niego;
a nagrodzę wam. 4 I odpowiedzieli: Nie ucisnąłeś nas,
aniś nam gwałtu uczynił, aniś wziął z ręki czyjej żadnej
rzeczy. 5 Nadto rzekł do nich: Świadkiem Pan przeciwko
wam, i świadkiem pomazaniec jego dnia tego, iżeście
nic nie znaleźli w ręce mojej. A oni rzekli: Świadkiem. 6
I rzekł Samuel do lud: Pan świadkiem, który uczynił
Mojżesza i Aarona, i który wywiódł ojce wasze z ziemi
Egipskiej. 7 Przetoż teraz stańcie, abym się rozpierał
z wami przed Panem, o wszystkie dobrodziejstwa
Pańskie, które wam czynił i ojcom waszym. 8 Gdy
zaszedł Jakób do Egiptu, wołali ojcowie wasi do Pana,
i posłał Pan Mojżesza i Aarona, którzy wywiedli ojce
wasze z Egiptu, a posadzili je na tem miejscu; 9 A gdy
zapomnieli Pana Boga swego, podał je w rękę Sysarze,
hetmanowi wojska Hasor, i w rękę Filistynów, także
w rękę króla Moabskiego, którzy walczyli przeciwko
nim. 10 Ale gdy wołali do Pana, i mówili: Zgrzeszyliśmy,
żeśmy opuścili Pana, a służyliśmy Baalom i Astarotowi,
przetoż teraz wybaw nas z rąk nieprzyjaciół naszych,
a będziemyć służyli: 11 Tedy posłał Pan Jerubaala,
i Bedona, i Jeftego, i Samuela, a wyrwał was z ręki
nieprzyjaciół waszych okolicznych, i mieszkaliście
bezpiecznie. 12 Potem widząc, iż Nahas, król synów
Ammonowych, przyciągnął przeciwko wam, rzekliście
do mnie: Żadnym sposobem; ale król będzie królował
nad nami: choć Pan Bóg wasz był królem waszym,
13 Teraz tedy oto król, któregoście obrali, któregoście
żądali; oto, przełożył Pan króla nad wami. 14 Jeźli się

będziecie bali Pana, a jemu służyli, i słuchali głosu jego
a nie rozdraźnicie ust Pańskich, tedy i wy, i król, który
króluje nad wami, będziecie szczęśliwie chodzić za
Panem, Bogiem waszym. 15 Ale jeźliż nie będziecie
słuchać głosu Pańskiego, a rozdraźnicie usta Pańskie,
będzie ręka Pańska przeciwko wam, jako i przeciwko
ojcom waszym. 16 Jeszcze teraz stójcie, a obaczcie tę
rzecz wielką, którą Pan uczyni przed oczyma waszemi.
17 Izali dziś nie pszeniczne żniwa? Będę wzywał Pana,
a puści gromy i dżdże, a dowiecie się, i obaczycie, jaka
jest wielka złość wasza, którejście się dopuścili przed
oczyma Pańskiemi, żądając sobie króla. 18 Przetoż
wołał Samuel do Pana, i puścił Pan gromy i deszcz dnia
onego, i bał się wszystek lud bardzo Pana i Samuela.
19 I rzekł wszystek lud do Samuela: Módl się za sługami
twymi Panu Bogu twemu, żebyśmy nie pomarli: bośmy
przydali do wszystkich grzechów naszych tę złość,
żeśmy sobie prosili o króla. 20 Tedy rzekł Samuel
do ludu: Nie bójcie się, aczeście wy to wszystko złe
uczynili; wszakże przeto nie odstępujcie od Pana, ale
służcie Panu ze wszystkiego serca waszego; 21 A
nie udawajcie się za próżnościami, które wam nic nie
pomogą, ani was wybawią, gdyż próżnościami są. 22
Albowiemci nie opuści Pan ludu swego, dla imienia
swego wielkiego, gdyż się upodobało Panu, uczynić
was sobie ludem. 23 A mnie nie daj Boże, abym miał
grzeszyć przeciw Panu, przestawając modlić się za
wami; owszem was będę nauczał drogi dobrej i prostej.
24 Jedno się bójcie Pana, a służcie mu w prawdzie
ze wszystkiego serca waszego, a to upatrujcie, jako
wielmożnie poczynał z wami. 25 Ale jeźli przecię w
złości trwać będziecie, tedy i wy, i król wasz poginiecie.

13 Saul tedy pierwszego roku królowania swego (bo
tylko dwa lata królował nad Izraelem,) 2 Wybrał
sobie trzy tysiące z Izraela; i byli przy Saulu dwa tysiące
w Machmas, i na górze Betel, a tysiąc był z Jonatanem w
Gabaa Benjamin, a ostatek ludu rozpuścił, każdego do
przybytku swego. 3 Tedy Jonatan pobił straż Filistyńską,
która była w Gabaa, i usłyszeli Filistynowie. Zatem Saul
zatrąbił w trąbę po wszystkiej ziemi, mówiąc: Niech
usłyszą Hebrejczycy. 4 A tak usłyszał wszystek Izrael,
że powiadano: Pobił Saul straż Filistyńską, dla czego
też obrzydłym był Izrael między Filistyny. I zwołano lud
za Saulem do Galgal. 5 Filistynowie też zebrali się, aby
walczyli z Izraelem, mając trzydzieści tysięcy wozów, i
sześć tysięcy jezdnych, a ludu bardzo wiele jako piasku,
który jest na brzegu morskim, i ciągnęli a położyli się
obozem w Machmas, na wschód słońca od Betawen.
6 Ale mężowie Izraelscy widząc, iż byli ściśnieni, (bo
był uciśniony lud,) pokryli się w jaskini, i w obronne
miejsca, i w skały, i w wieże, i w jamy. 7 Niektórzy też
Hebrejczykowie przeprawili się za Jordan, do ziemi
Gad i Galaad; ale Saul jeszcze pozostał był w Galgal, a
wszystek lud potrwożony szedł za nim. 8 I czekał przez
siedm dni według czasu zamierzonego od Samuela,
a gdy nie przyszedł Samuel do Galgal, rozbieżał się
lud od niego. 9 Tedy rzekł Saul: Przynieście do mnie
ofiarę całopalenia, i ofiary spokojne; tamże ofiarował
całopalenie. 10 A gdy dokończył ofiary całopalenia, oto
Samuel przyszedł, i wyszedł Saul przeciwko niemu,
żeby go przywitał. 11 I rzekł Samuel: Cóżeś uczynił?
Odpowiedział Saul: Iżem widział, że się rozchodzi lud
odemnie, a tyś nie przyszedł na czas naznaczony,
Filistynowie się też zebrali do Machmas, 12 Tedym rzekł:
Oto przypadną Filistynowie na mię w Galgal, a jam
jeszcze nie ubłagał twarzy Pańskiej, i tak poważyłem
się, i ofiarowałem całopalenie. 13 I rzekł Samuel do
Saula; Głupieś uczynił, nie zachowałeś przykazania
Pana Boga twego, któreć rozkazał; albowiem terazby
był utwierdził Pan królestwo twoje nad Izraelem aż
na wieki. 14 Ale teraz królestwo twoje nie ostoi się;
Pan sobie znalazł męża według serca swego, któremu
rozkazał Pan, aby był wodzem nad ludem jego, gdyżeś
nie zachował, coć przykazał Pan. 15 Wstawszy tedy
Samuel, poszedł z Galgal do Gabaa w Benjamin, i
policzył Saul lud, którego się znalazło przy nim około
sześciu set mężów. 16 Przetoż Saul, i Jonatan, syn
jego, i lud, który się znalazł przy nim, zostali w Gabaa w
Benjamin, a Filistynowie leżeli obozem w Machmas. 17
I wyszły dla zdobyczy z obozu Filistyńskiego trzy hufce:
hufiec jeden obrócił się drogą ku Ofra do ziemi Saul;
18 A drugi hufiec obrócił się drogą ku Betoron; trzeci
zaś hufiec udał się drogą ku granicy przyległej dolinie
Soboim ku puszczy. 19 Ale kowal nie znajdował się
we wszystkiej ziemi Izraelskiej; bo byli zabieżeli temu
Filistynowie, żeby snać Hebrejczycy nie robili mieczów
ani oszczepów. 20 Przetoż chadzał wszystek Izrael do
Filistynów, ostrzyć sobie każdy lemiesz swój, i motykę
swoję, i siekierę swoję, i rydel swój. 21 Bo stępiały
były ostrza lemieszów, i motyk, i wideł, i siekier aż do
ościenia, które było ostrzyć potrzeba. 22 I było pod czas
wojny, że się nie znajdował miecz, ani oszczep w ręku
wszystkiego ludu, który był z Saulem, i z Jonatanem;
tylko się znajdował u Saula i Jonatana, syna jego. 23 A
straż Filistyńska wyszła na drogę ku Machmas.

14 I stało się dnia niektórego, że rzekł Jonatan,
syn Saula, do sługi, który nosił broń jego: Pójdź,
przejdziemy do straży Filistyńskiej, która jest na onej
stronie; a ojcu swemu o tem nie oznajmił. 2 Ale Saul
został był przy pagórku pod jabłonią granatową, która
była w Migron, i lud, który był z nim, około sześciu set
mężów. 3 A Achijas, syn Achitoba, brata Ichaboda, syna
Fineesowego, syna Heli, kapłana Pańskiego w Sylo,
nosił Efod: a lud nie wiedział, iż odszedł Jonatan. 4 Ale

między przechodami, kędy szukał Jonatan przejścia ku
straży Filistyńskiej, była skała ostra po jednej stronie,
także skała ostra po drugiej stronie; jednej imię Boses a
drugiej Sene. 5 Skała jedna była na północy przeciwko
Machmas, a druga na południe przeciwko Gabaa. 6
I rzekł Jonatan do wyrostka, który nosił broń jego:
Pójdźmy, a przejdziemy do straży tych nieobrzezańców,
snać uczyni Pan przez nas wybawienie; boć nie trudno
Panu wybawić w wielu albo w trosze. 7 I rzekł mu
sługa, noszący broń jego: Czyń, co się podoba sercu
twemu; idź, gdzie chcesz, oto ja będę z tobą według
woli twojej. 8 Tedy rzekł Jonatan: oto my idziemy do
tych mężów, a ukażemy się im. 9 Jeźli nam tak rzeką:
Czekajcie, aż przyjdziemy do was, stójmyż na miejscu
swem, a nie chodźmy do nich; 10 Ale jeźliż tak rzeką:
Pójdźcie do nas, pójdźmyż; boć je dał Pan w ręce
nasze, a to będziemy mieli za znak. 11 Ukazali się
tedy obaj straży Filistyńskiej. I rzekli Filistynowie: Onoż
Hebrejczycy wychodzą z jaskini, w której się byli pokryli.
12 I mówili mężowie, co na straży byli, do Jonatana, i
do wyrostka, co za nim broń nosił, i rzekli: Pójdźcie
ku nam, a oznajmiemy wam coś. I rzekł Jonatan do
sługi swego: Pójdź za mną; boć je Pan podał w ręce
Izraelczykom. 13 Lazł tedy Jonatan na rękach swych, i
na nogach swych, a wyrostek jego za nim; i padli przed
Jonatanem, i przed wyrostkiem jego, który też zabijał,
idąc za nim. 14 A tać była porażka pierwsza, w której
pobił Jonatan i wyrostek jego, co broń za nim nosił,
około dwudziestu mężów, jakoby na pół staja roli. 15 I
przyszedł strach na obóz na polu, i na wszystek lud;
straż też, i ci którzy byli wyjechali na zdobycz, lękali
się, aż się ziemia trzęsła; bo była w strachu Bożym. 16
I obaczyła straż Saulowa w Gabaa Benjaminowym,
że się ono mnóstwo rozsypało, i pierzchło, i że się go
urywało. 17 Tedy rzekł Saul do ludu, który przy nim
był: Wywiedzcie się zaraz, a obaczcie, kto odszedł z
naszych; a gdy się wywiadowali, oto nie było Jonatana,
i wyrostka, co za nim broń nosił. 18 I rzekł Saul do
Achijasa: Przystaw skrzynię Bożą; (bo była skrzynia
Boża dnia onego z syny Izraelskimi.) 19 I stało się, gdy
jeszcze Saul mówił do kapłana, że zamięszanie, które
było w obozie Filistyńskim, wzmagało się i rozmnażało;
przetoż rzekł Saul do kapłana: Zawściągnij ręki twojej.
20 A tak zebrawszy się Saul, i wszystek lud, który był z
nim, przyszli, gdzie była bitwa, a oto, każdego miecz
był obrócony na towarzysza jego, i była porażka bardzo
wielka. 21 A Hebrejczycy, którzy przedtem przestawali
z Filistynami, którzy z nimi ciągnęli w obozie tam i sam,
ci się też obróciwszy stanęli przy Izraelu, który był z
Saulem i z Jonatanem. 22 Nadto wszyscy mężowie
Izraelscy, którzy się byli pokryli na górze Efraim, gdy
usłyszeli, iż uciekają Filistynowie, szli za nimi w pogoń
w onej bitwie. 23 I wybawił Pan dnia onego Izraela,
a bitwa ona zaszła aż do Betawen. 24 A mężowie
Izraelscy strudzeni byli onego dnia. I poprzysiągł Saul
lud, mówiąc: Przeklęty mąż, któryby jadł chleb przed
wieczorem, aż się pomszczę nad nieprzyjacioły mymi. I
nie skosztował wszystek lud chleba. 25 Tedy wszystek
lud onej ziemi przyszedł do lasu, gdzie było wiele
miodu na ziemi. 26 Wszedłszy tedy lud do lasu, ujrzał
płynący miód; wszakże nie doniósł żaden z miodem
ręki swojej do ust swoich, bo się bał lud onej przysięgi.
27 Ale Jonatan nie słyszał, gdy poprzysięgał lud ojciec
jego; i ściągnął koniec laski, którą miał w ręce swej, a
omoczył go w plastrze miodu, i obrócił rękę swoję do
ust swoich, i oświeciły się oczy jego. 28 A odpowiadając
jeden z ludu, rzekł: Przysięgą zawiązał ojciec twój
lud, mówiąc: Przeklęty mąż, któryby jadł chleb dzisiaj;
stądże ustał lud. 29 Tedy rzekł Jonatan: Strwożył ojciec
mój lud ziemi. Patrzcie proszę jako są oświecone
oczy moje, iżem skosztował trochę miodu tego; 30
Jako daleko więcej, gdyby się był najadł dziś lud z
łupu nieprzyjaciół swoich, których nabył; izaliby nie
była większa porażka między Filistynami? 31 Porazili
tedy dnia onego Filistyny od Machmas aż do Ajalon, i
spracował się lud bardzo. 32 Tedy się lud udał na łup, a
nabrawszy owiec, i wołów, i cieląt, rzezali je na ziemi, a
jadł lud ze krwią. 33 I powiedziano Saulowi mówiąc:
Oto lud grzeszy przeciw Panu, jedząc ze krwią; który
rzekł: Zgrzeszyliście; przytoczcież sam do mnie teraz
kamień wielki. 34 Zatem rzekł Saul: Rozejdźcie się
między lud, a rzeczcie do nich: Przywiedźcie do mnie
każdy wołu swego, i każdy owcę swą, bijcież je tu, a
jedzcie, a nie zgrzeszycie przeciw Panu, jedząc ze
krwią. I przywiedli wszystek lud, każdy wołu swego w
ręce swej w nocy, i bito je tam. 35 I zbudował Saul
ołtarz Panu; toć najpierwszy ołtarz, który zbudował
Panu. 36 I rzekł Saul: Puśćmy się za Filistynami
nocą, a bijmy je aż do świtania, a nie zostawujmy z
nich i jednego. Którzy mu odpowiedzieli: Cokolwiek
dobrego jest w oczach twoich uczyń, ale kapłan rzekł:
Przystąpmy sam do Boga. 37 Tedy się radził Saul Boga:
Mamli się puścić za Filistynami? podaszli je w ręce
Izraela? I nie odpowiedział mu dnia tego. 38 Przetoż
rzekł Saul: Przystąpcie sam wszyscy celniejsi z ludu, i
wywiedzcie się, a patrzcie, przy kimby grzech dziś był.
39 Bo jako żywy Pan, który wybawia Izraela, choćby
był i przy Jonatanie, synu moim, że śmiercią umrze.
I nie odpowiedział mu nikt ze wszystkiego ludu. 40
Nadto rzekł do wszystkiego Izraela: Wy będziecie na
jednej stronie, a ja i Jonatan, syn mój, będziemy na
drugiej stronie. I odpowiedział lud Saulowi: Co dobrego
jest w oczach twoich, uczyń. 41 Zatem rzekł Saul do
Pana, Boga Izraelskiego: Panie, pokaż sprawiedliwą; i
nalezion jest Jonatan i Saul, a lud wyszedł z tego. 42
Potem rzekł Saul: Rzućcie los między mną i między

Jonatanem, synem moim; i znaleźony jest Jonatan. 43
Zatem rzekł Saul do Jonatana: Powiedz mi, coś uczynił?
I powiedzał mu Jonatan, i rzekł: Skosztowałem tylko
końcem laski, którąm miał w ręce mojej, trochę miodu, i
dla tegoż ja mam umrzeć? 44 I odpowiedzał Saul: To a
to mi niech Bóg uczyni, że śmiercią umrzesz Jonatanie.
45 Ale lud rzekł do Saula: Izali Jonatan umrze, który
uczynił to wybawienie wielkie w Izraelu? Boże uchowaj!
jako żywy Pan, nie spadnie i włos z głowy jego na
ziemię; albowiem za pomocą Bożą uczynił to dzisiaj.
A tak wybawił lud Jonatana, że nie umarł. 46 Tedy
się wrócił Saul od Filistynów, a Filistynowie odeszli
na miejsce swoje. 47 A Saul otrzymawszy królestwo
nad Izraelem, walczył przeciwko okolicznym wszystkim
nieprzyjaciołom swoim, przeciw Moabitom, i przeciw
synom Ammonowym, i przeciw Edomczykom, i przeciw
królom Soba, i przeciw Filistynom; a gdzie się kolwiek
obrócił, mężnie się sprawował. 48 Zebrawszy też
wojsko, poraził Amalekity, i wyrwał Izraela z ręki tego,
który go pustoszył. 49 A miał Saul syny Jonatana, i
Jesujego, i Melchisua, a imiona dwóch córek jego: imię
pierworodnej Merob, a młodszej Michol; 50 A imię żony
Saulowej Achinoam, która była córką Achimaasową;
a imię Hetmana wojska jego Abner, syn Nera, stryja
Saulowego. 51 Bo Cys był ojciec Saula, a Ner ojciec
Abnera, syn Abijela. 52 I była wojna wielka z Filistynami
po wszystkie dni Saulowe. Przetoż, gdziekolwiek widział
Saul jakiego silnego i dzielnego męża, przyjmował go
do siebie.

15 I rzekł Samuel do Saula: Posłał mię Pan, abym
cię pomazał za króla nad ludem jego Izraelskim,
przetoż teraz posłuchaj głosu słów Pańskich. 2 Tak
mówi Pan zastępów: Wspomniałem na to, co uczynił
Amalek Izraelowi, jako się nań zasadził na drodze gdy
wychodził z Egiptu. 3 Przetoż idź, a pobij Amaleka, i
wytrać jako przeklęte wszystko, co ma; nie folguj mu,
ale wybij od męża aż do niewiasty, od małego aż do
ssącego, od wołu aż do owcy, od wielbłąda aż do osła.
4 A tak Saul zebrawszy lud, policzył go w Telaim, dwa
kroć sto tysięcy pieszych, a dziesięć tysięcy mężów z
Juda. 5 A gdy przyciągnął Saul aż do miasta Amalek,
aby zwiódł bitwę nad potokiem, 6 Rzekł Saul do
Cynejczyka: Idźcie, odstąpcie, a wynijdźcie z pośrodku
Amalekitów, abym was nie wytracił z nimi; boś ty uczynił
miłosierdzie ze wszystkimi syny Izraelskimi, gdy szli z
Egiptu. A tak odstąpił Cynejczyk z pośrodku Amalekitów.
7 I poraził Saul Amaleka, od Hewila, którędy chodzą
do Sur, które jest przeciw Egiptowi. 8 I pojmał Agaga,
króla Amalekitów, żywego, a wszystek lud pobił ostrzem
miecza. 9 A przepuścił Saul i lud jego Agagowi,
co najlepszym owcom, i wołom, i bydłu tłustemu, i
baranom, i wszystkiemu, co było najlepszego, a nie
chcieli go wygubić; tylko cokolwiek było nikczemnego i
podłego, to wygubili. 10 Przetoż stało się słowo Pańskie
do Samuela, mówiąc: 11 Żal mi, żem postanowił Saula
za króla; albowiem odwrócił się odemnie, a słowa mego
nie wypełnił, i rozgniewał się bardzo Samuel, i wołał do
Pana przez całą noc. 12 Wstawszy tedy Samuel, szedł
przeciwko Saulowi rano; bo dano znać Samuelowi,
mówiąc: Przyszedł Saul do Karmelu, tamże wystawił
sobie pamiątkę zwycięstwa; a obróciwszy się poszedł,
i przyszedł do Galgal. 13 A gdy przyszedł Samuel
do Saula, rzekł mu Saul: Błogosławionyś ty od Pana,
wypełniłem słowo Pańskie. 14 Ale Samuel rzekł: A to
co za wrzask trzód w uszach moich, i co za ryk wołów,
który ja słyszę? 15 I odpowiedział Saul; Od Amalekitów
przygnano je; albowiem lud przepuścił co najlepszym
owcom, i wołom aby je ofiarował Panu, Bogu twemu,
a ostatekieśmy wytracili jako przeklęte. 16 Tedy rzekł
Samuel do Saula: Dopuść, a powiem ci, co mówił Pan
do mnie w nocy; a on mu rzekł: Powiedz. 17 I rzekł mu
Samuel: Izali, gdyś był mały w oczach twoich, nie stałeś
się głową pokoleń Izraelskich, i nie pomazał cię Pan za
króla nad Izraelem? 18 I posłał cię Pan w tę drogę, i
rzekł: Idź, a wytrać Amalekity jako przklęte grzeszniki,
i walcz przeciwko nim, ażbyś je do szczętu wytracił.
19 Przeczżeś tedy nie usłuchał głosu Pańskiego, aleś
się udał za korzyścią, i uczyniłeś złe przed oczyma
Pańskiemi? 20 Tedy odpowiedział Saul Samuelowi:
I owszem usłuchałem głosu Pańskiego, a szedłem
drogą, którą mię posłał Pan, i przywiodłem Agaga, króla
Amalekitskiego, a Amalekity wytraciłem jako przeklęte.
21 Ale lud pobrał z korzyści owce i woły co przedniejsze
z przeklęstwa, aby je ofiarował Panu, Bogu twemu, w
Galgal. 22 I rzekł Samuel: Izali się tak kocha Pan w
całopaleniach i w ofiarach, jako gdy kto słucha głosu
Pańskiego? oto, posłuszeństwo lepsze jest niżeli ofiara,
a słuchać lepiej jest, niż ofiarować tłustość baranów.
23 Bo przeciwić się jest jako grzech czarowania, a
przestąpić przykazanie jest jako bałwochwalstwo i
obrazy; przetoż iżeś odrzucił słowo Pańskie, tedy cię
też odrzucił Pan, abyś nie był królem. 24 Tedy rzekł Saul
do Samuela: Zgrzeszyłem, żem przestąpił rozkazanie
Pańskie i słowa twoje, gdyżem się bał ludu, i usłuchałem
głosu ich. 25 A teraz znieś proszę grzech mój, a wróć
się ze mną, abym się pokłonił Panu. 26 I rzekł Samuel
do Saula: Nie wrócę się z tobą; gdyżeś odrzucił słowo
Pańskie, ciebie też odrzucił Pan, abyś nie był królem
nad Izraelem. 27 A gdy się odwrócił Samuel, żeby
odszedł, uchwycił skrzydło płaszcza jego, i oderwało
się. 28 Tedy mu rzekł Samuel: Oderwał Pan królestwo
Izraelskie dzisiaj od ciebie, i dał je bliźniemu twemu,
lepszemu niżeś ty. 29 A zaisteć Mocarz Izraelski nie
skłamie, ani będzie żałował; bo nie jest człowiekiem,
aby miał żałować. 30 A on rzekł: Zgrzeszyłem; wszakże

uczcij mię proszę przed starszymi ludu mego, i przed
Izraelem, a wróć się zemną, abym się pokłonił Panu,
Bogu twemu. 31 Wróciwszy się tedy Samuel szedł za
Saulem, i pokłonił się Saul Panu. 32 I rzekł Samuel:
Przywiedźcie do mnie Agaga, króla Amalekitskiego; i
szedł do niego Agag poważnie, i rzekł Agag: Zaiste
uszedłem gorzkości śmierci. 33 Ale rzekł Samuel: Jako
osierocił niewiasty miecz twój, tak osierocona będzie
nad inne niewiasty matka twoja. I rozsiekał w kęsy
Samuel Agaga przed obliczem Pańskiem w Galgal. 34
Potem odszedł Samuel do Ramaty, a Saul szedł do
domu swego, do Gabaa Saulowego. 35 A już potem
więcej Samuel nie widział Saula, aż do dnia śmierci
swojej: wszakże żałował Samuel Saula, a Pan też
żałował, że uczynił królem Saula nad Izraelem.

16 Tedy rzekł Pan do Samuela: I pókiż ty będziesz
żałował Saula, gdyżem go Ja odrzucił, aby nie
królował nad Izraelem? Napełnij róg twój oliwą, a pójdź,
poślę cię do Isajego Betlehemczyka; bom tam sobie
upatrzył między syny jego króla. 2 I rzekł Samuel:
Jakoż mam iść? Bo usłyszy Saul, i zabije mię. I
odpowiedział Pan: Weźmij z sobą jałowicę z stada,
i rzeczesz: Przyszedłem, abym ofiarował Panu. 3
I wezwiesz Isajego na ofiarę, a Ja tobie oznajmię,
co masz czynić; i pomażesz mi tego, o którym ci
powiem. 4 I uczynił Samuel, jako mu powiedział Pan, a
przyszedł do Betlehem; a ulękłszy się starsi miasta,
zabieżeli mu, i mówili: Spokojneli jest przyjście twoje?
5 I rzekł: Spokojne; przyszedłem, abym ofiarował Panu.
Poświęćcież się, a pójdźcie ze mną na ofiarę. I poświęcił
Isajego, i syny jego, a wezwał ich na ofiarę. 6 A gdy
przyszli, ujrzał Elijaba, i rzekł: Zaiste ten jest przed
Panem pomazaniec jego. 7 Lecz rzekł Pan do Samuela:
Nie patrz na urodę jego, ani na wysokość wzrostu jego,
gdyżem go odrzucił. Albowiem Ja nie patrzę na to, na
co patrzy człowiek; bo człowiek patrzy na to, co jest
przed oczyma, ale Pan patrzy na serce. 8 Zawołał
tedy Isaj Abinadaba, i kazał mu iść przed Samuela;
który rzekł: I tego nie obrał Pan. 9 Potem kazał przyjść
Isaj Sammie, a on rzekł: I tego nie obrał Pan. 10
Tedy kazał przyjść Isaj siedmiu synom swoim przed
Samuela. I rzekł Samuel do Isajego: Nie obrał Pan i
tych. 11 Potem rzekł Samuel do Isajego: Wszyscyż to
już synowie? Odpowiedział: Jeszcze został najmłodszy,
który pasie owce. Tedy rzekł Samuel do Isajego:
Poślijże, a przywiedź go; boć nie usiądziemy, aż on
tu przyjdzie. 12 A tak posłał i przywiódł go; a on był
lisowaty, i wdzięcznych oczu, a piękny na wejrzeniu.
Tedy rzekł Pan: Wstań, a pomaż go, boć ten jest. 13
Wziąwszy tedy Samuel róg z oliwą, pomazał go w
pośród braci jego. I został Duch Pański nad Dawidem
od onegoż dnia, i na potem. Zatem Samuel wstał, i
poszedł do Ramaty. 14 A Duch Pański odstąpił od
Saula, i trwożył go duch zły od Pana. 15 I rzekli słudzy
Saulowi do niego: Oto teraz Duch Boży zły trwoży
cię: 16 Niech rozkaże Pan nasz, a słudzy twoi, którzy
są przed tobą, poszukają męża, coby umiał grać na
harfie, że gdy cię napadnie Duch Boży zły, zagra ręką
swą, a ulżyć się. 17 Rzekł tedy Saul do sług swoich:
Upatrzcie mi proszę męża, coby dobrze grać umiał, a
przywiedźcie do mnie. 18 I odpowiedział jeden z sług, i
rzekł: Otom widział syna Isajego Betlehemczyka, który
umie grać, a jest człowiek mężny, i rycerski, i sprawny, i
gładki, a Pan jest z nim. 19 Posłał tedy Saul posły do
Isajego, mówiąc: Poślij do mnie Dawida, syna twego,
który jest przy stadzie. 20 Tedy wziąwszy Isaj osła,
chleb, i flaszkę wina, wziąwszy i koziołka jednego z
stada, posłał przez Dawida, syna swego, Saulowi. 21
A gdy przyszedł Dawid do Saula, stanął przed nim; a
rozmiłował się go bardzo, i był u niego za wyrostka
broń noszącego. 22 I posłał Saul do Isajego, mówiąc:
Niech stoi proszę Dawid przedemną; bo znalazł łaskę w
oczach moich. 23 I bywało, gdy przychodził Duch Boży
na Saula, że wziąwszy Dawid harfę, grał ręką swą;
tedy Saul miał ulżenie, i lepiej się miał, bo odchodził od
niego on duch zły.

17 Tedy zebrali Filistynowie wojska swe, aby walczyli,
a zeszli się u Sochot, które jest w Judzie, i położyli
się obozem między Sochotem i między Asekiem na
granicach Domim. 2 A Saul i mężowie Izraelscy zebrali
się, i położyli się obozem w dolinie Ela, i uszykowali
wojsko przeciw Filistynom. 3 A Filistynowie stali na
górze z jednej strony, ale Izraelczycy stali na górze z
drugiej strony; a dolina była między nimi. 4 I wyszedł
mąż między nie z obozu Filistyńskiego imieniem Golijat
z Get, wzwyż na sześciu łokci i na piędzi. 5 A przyłbica
miedziana była na głowie jego, a w karacenę łuszczastą
ubierał się, a waga karaceny pięć tysięcy syklów miedzi
ważyła. 6 Nadto nakolanki miedziane miał na nogach
swoich, i tarcz miedzianą między ramionami swemi.
7 A oszczepisko oszczepu jego jako nawój tkacki, a
grot oszczepu jego miał sześć set syklów żelaza, a
niosący tarcz jego szedł przed nim. 8 I stanąwszy wołał
do hufów Izraelskich, i mówił im: Nacoście wyciągnęli z
wojskiem ku potykaniu? izażem ja nie jest Filistyńczyk,
a wy słudzy Saulowi? Obieżcież między sobą męża,
a niech mi się stawi. 9 Będzieli się mógł potkać ze
mną, a zabije mię, będziemy waszymi niewolnikami;
lecz jeźli go ja przemogę, i zabiję go, wy będziecie
naszymi niewolnikami, i służyć nam będziecie. Nadto
rzekł Filistyńczyk: 10 Jam dziś urągał hufom Izraelskim;
dajcie mi męża, a niech czyni ze mną pojedynkiem.
11 A usłyszawszy Saul i wszystek Izrael te słowa
Filistyńczyka, ulękli się, i strwożyli się bardzo. 12 (A

Dawid był synem męża Efratejczyka z Betlehem Juda,
którego imię Isaj, który miał ośm synów, a ten był za dni
Saulowych stary i podeszły w leciech. 13 I poszli trzej
synowie Isajego starsi za Saulem na wojnę; a imiona
trzech synów jego, którzy poszli na wojnę, są te: Elijab
pierworodny, a wtóry po nim Abinadab, a trzeci Samma;
14 Lecz Dawid był najmłodszy; a tak trzej najstarsi poszli
byli za Saulem.) 15 Dawid tedy odchodził i wracał się
od Saula, aby pasł trzody ojca swego w Betlehem. 16
Ale Filistyńczyk wychadzał wstawając rano i wieczór, i
stawał przez czterdzieści dni. 17 I rzekł Isaj do Dawida,
syna swego: Weźmij teraz braciom swym to efa prażma,
i dziesięcioro chleba tego, a bież do obozu do braci
swych. 18 A tych dziesięć młodych serów doniesiesz
rotmistrzowi; a bracią swą nawiedziwszy dowiesz się,
jako się mają, i zastawę ich wydźwigniesz. 19 A Saul,
i oni, i wszyscy synowie Izraelscy leżeli w dolinie
Ela, walcząc przeciwko Filistynom. 20 Wstawszy tedy
Dawid rano na świtaniu, a poruczywszy trzodę stróżowi,
wziął to na się, i szedł, jako mu był rozkazał Isaj, i
przyszedł do obozu; a wojsko wyszło było do szyku, i
okrzyk uczyniło ku potykaniu. 21 A już byli uszykowali
Izraelczycy i Filistynowie wojsko przeciwko wojsku. 22
Przetoż zostawiwszy Dawid to, co przyniósł, i złożywszy
to z siebie pod rękę stróża sprzętu żołnierskiego, bieżał
do wojska, a przyszedłszy przywitał się z bracią swoją
w pokoju. 23 A gdy rozmawiał z nimi, oto mąż imieniem
Golijat, Filistyńczyk z Get, występował między nie z
wojska Filistyńskiego, i mówił oneż słowa, co słyszał
i Dawid. 24 A wszyscy synowie Izraelscy ujrzawszy
onego męża, uciekali od oblicza jego, i bali się bardzo.
25 I mówili mężowie Izraelscy: A widzieliżeście tego
męża, który wyszedł? Bo wyszedł, aby urągał Izraelowi,
ale ktoby go zabił, ubogaci go król bogactwy wielkiemi,
i córkę mu swoję da, a dom ojca jego uczyni wolnym w
Izraelu. 26 Tedy Dawid rzekł do mężów, którzy z nim
stali, mówiąc: Co dadzą mężowi, któryby zabił tego
Filistyńczyka, a odjął pohańbienie od Izraela? Bo cóż to
za Filistyńczyk nieobrzezany, że urąga wojskom Boga
żyjącego? 27 I powiedział mu lud oneż słowa, mówiąc:
To dadzą mężowi, który go zabije. 28 A gdy usłyszał
Elijab, brat jego starszy, co mówił z onymi mężami,
zapalił się gniewem Elijab na Dawida, i rzekł: Po coś
tu przyszedł, a komuś poruczył onę trochę owiec na
puszczy? znam ci ja pychę twoję, i złość serca twego,
żeś przyszedł, abyś się przypatrywał bitwie. 29 Tedy
rzekł Dawid: Cóżem teraz uczynił? Wszakiem tu na
rozkazanie przyszedł. 30 I odwrócił się od niego ku
drugiemu, i pytał się jako i przedtem; a odpowiedział mu
lud tak jako i pierwej. 31 I usłyszano słowa, które mówił
Dawid, i opowiedziano je Saulowi, którego Saul wziął
do siebie. 32 I mówił Dawid do Saula: Niech niczyje
serce nie upada dla tego; sługa twój pójdzie, a będzie
się bił z tym Filistynem. 33 Ale Saul rzekł do Dawida:
Nie możesz ty iść przeciwko temu Filistynowi, abyś
się z nim potykał, boś jest dzieciną, a on jest mężem
walecznym od młodości swojej. 34 I odpowiedział Dawid
Saulowi: Pasał sługa twój trzodę ojca swego, a gdy
przychodził lew, i niedźwiedź, a porywał barana z stada,
35 Tedym go gonił, i biłem go, i wydzierałem z paszczęki
jego; a gdy się rzucał na mię, ułapiwszy go za gardło
jego, tłukłem go, i zabijałem go. 36 I lwa i niedźwiedzia
zabił sługa twój; tedyć też będzie i ten Filistyńczyk
nieobrzezany, jako jeden z tych, gdyż urągał wojskom
Boga żyjącego. 37 Nadto rzekł Dawid: Pan, który mię
wyrwał z mocy lwa, i z mocy niedźwiedzia, tenże mię
wyrwie z rąk Filistyna tego. Tedy rzekł Saul do Dawida:
Idź, a Pan niech będzie z tobą. 38 I ubrał Saul Dawida
w szaty swe, i włożył przyłbicę miedzianą na głowę
jego, a oblukł go w pancerz. 39 Przypasał też Dawid
miecz jego na szaty swoje, i kosztował, jeźliby mógł
chodzić (bo przedtem tego nie doświadczał). Tedy rzekł
Dawid do Saula: Nie mogę w tem chodzić, bom temu
nie przywykł. I złożył to Dawid z siebie. 40 Ale wziął kij
swój w rękę swoję, i obrał sobie pięć gładkich kamieni
z potoku, i włożył je do naczynia pasterskiego, które
miał, to jest do torby, a procę swoję niósł w rękach
swoich, i przybliżył się ku Filistynowi. 41 Szedł też
Filistyńczyk, postępując i przybliżając się ku Dawidowi,
i wyrostek, który niósł tarcz, przed nim. 42 A gdy
spojrzał Filistyńczyk i obaczył Dawida, lekce go sobie
poważył, przeto, że był dzieciną, a lisowatym i pięknym
na wejrzeniu. 43 Rzekł tedy Filistyńczyk do Dawida:
Izalim ja pies, iż ty idziesz na mię z kijem? I przeklinał
Filistyńczyk Dawida przez bogi swoje. 44 Nadto rzekł
Filistyńczyk do Dawida: Pójdź do mnie, a dam ciało
twoje ptastwu powietrznemu i bestyjom polnym. 45
Tedy rzekł Dawid do Filistyna: Ty idziesz do mnie z
mieczem i z oszczepem, i z tarczą, a ja idę do ciebie
w imieniu Pana zastępów, Boga wojsk Izraelskich,
któremuś urągał. 46 Dziś cię poda Pan w ręce moje,
a zabiję cię, i odejmę głowę twoję od ciebie, a dam
trupy wojska Filistyńskiego ptastwu powietrznemu, i
bestyjom ziemskim; a pozna wszystka ziemia, że jest
Bóg w Izraelu; 47 I dozna wszystko to zgromadzenie,
że nie mieczem, ani oszczepem wybawia Pan, gdyż
Pańska jest walka, a poda was w ręce nasze. 48 I stało
się, gdy powstał Filistyńczyk, i szedł, a przybliżał się
przeciwko Dawidowi, że pospieszył i Dawid, a bieżał
na spotkanie przeciwko Filistynowi: 49 A ściągnąwszy
Dawid rękę swą do torby, wyjął z niej kamień, i cisnął z
procy, a ugodził Filistyńczyka w czoło jego, tak iż utknął
kamień w czole jego, i padł twarzą swą na ziemię. 50 A
tak przemógł Dawid Filistyńczyka procą i kamieniem, a
uderzywszy Filistyńczyka, zabił go, choć miecza nie
miał Dawid w ręku. 51 A przybieżawszy Dawid, stanął

nad Filistyńczykiem, i wziął miecz jego, i dobył go z
pochwy jego, i zabił go, i uciął nim głowę jego. A gdy
ujrzeli Filistynowie, iż umarł mocarz ich, uciekli. 52
Powstawszy tedy mężowie Izraelscy i Judzcy, okrzyk
uczynili i gonili Filistyny, aż kędy chodzą do doliny, i aż
do bram Akkaronu, i padali ranni Filistynowie po drodze
Saraim aż do Get i aż do Akkaronu. 53 A wróciwszy
się synowie Izraelscy z pogoni Filistynów, rozchwycili
obóz ich. 54 Potem wziąwszy Dawid głowę onego
Filistyńczyka, przyniósł ją do Jeruzalemu, a zbroję
jego włożył do namiotu swego. 55 A gdy widział Saul
Dawida, wychodzącego przeciw Filistynowi, mówił do
Abnera, hetmana wojska swego: Czyim jest synem
ten młodzieniec? Abnerze! I odpowiedział Abner: Jako
żywa dusza twoja, królu, żeć niewiem. 56 Tedy rzekł
król: Pytaj, czyim jest synem ten młodzieniec. 57 A gdy
się wracał Dawid, zabiwszy Filistyńczyka, tedy go wziął
Abner, i przywiódł go przed Saula, a Dawid miał głowę
Filistynowę w rękach swych. 58 I rzekł do niego Saul:
Czyjeś ty syn, młodzieńcze? I odpowiedział Dawid:
Jestem syn sługi twego Isajego Betlehemczyka.

18 I stało się, gdy przestał mówić do Saula, że
dusza Jonatanowa spoiła się z duszą Dwidową, i
umiłował go Jonatan, jako duszę swoję. 2 I wziął go
Saul dnia onego, ani mu dopuścił, żeby się wracał do
domu ojca swego. 3 A tak uczynił Jonatan z Dawidem
przymierze, bo go miłował jak duszę swoję. 4 A
zdjawszy z siebie Jonatan płaszcz, który miał na sobie,
dał go Dawidowi, i szaty swe, aż do miecza swego, i
aż do pasa swego rycerskiego. 5 I wychadzał Dawid
do wszystkiego, do czego go kolwiek posyłał Saul,
a roztropnie się sprawował; i przełożył go Saul nad
rycerstwem, i był wdzięcznym w oczach wszystkiego
ludu, także i w oczach sług Saulowych. 6 I stało się, gdy
się wracali, a Dawid się też wracał od porażki Filistynów,
że wyszły niewiasty ze wszystkich miast Izraelskich,
śpiewając i grając przeciwko Saulowi królowi z bębnami,
z weselem, i z gęślami. 7 A śpiewając na przemiany one
niewiasty, grały i mówiły: Poraził Saul swój tysiąc, ale
Dawid swoich dziesięć tysięcy. 8 I rozgniewał się Saul
bardzo, bo się nie podobały w oczach jego te słowa; i
rzekł: Przywłaszczyli Dawidowi dziesięć tysięcy, a mnie
przywłaszczyli tysiąc: a czegoż mu niedostaje, jedno
królestwa? 9 Przetoż Saul krzywo patrzył na Dawida
od onegoż dnia i na potem. 10 I stało się drugiego dnia,
że przypadł Duch Boży zły na Saula, i prorokował w
pośrodku domu, a Dawid grał ręką swoją dnia onego,
jako i przedtem, a Saul miał włócznią w ręce swej. 11 I
cisnął Saul włócznią, mówiąc: Przebiję Dawida aż ku
ścianie; ale się uchylił Dawid przed nim po dwa kroć.
12 I bał się Saul Dawida, przeto że Pan był z nim, a
od Saula odstąpił. 13 I odprawił go Saul od siebie,
a uczynił go hetmanem nad tysiącem, i wychadzał a
wchadzał przed ludem. 14 Owa Dawid we wszystkich
drogach swych roztropnie się sprawował; bo Pan był z
nim. 15 Co gdy widział Saul, iż tak bardzo roztropnie
sobie poczynał, bał się go. 16 Ale wszystek Izrael i
Juda miłował Dawida; bo on wychadzał i wchadzał
przed nimi. 17 I rzekł Saul do Dawida: Oto, córkę moję
starszą Merob dam ci za żonę, jedno bądź mężem
mocnym, i odprawuj wojny Pańskie; bo tak Saul sobie
mówił: Niech nie będzie ręka moja na nim, ale niech
będzie na nim ręka Filistynów. 18 Tedy rzekł Dawid do
Saula: Któżem ja? albo co za stan mój, albo co za dom
ojca mego w Izraelu, żebym był zięciem królewskim?
19 I stało się, gdy przyszedł czas, którego miała być
dana Merob, córka Saulowa, Dawidowi, że ona dana
jest Adryjelowi Meholatyckiemu za żonę. 20 Ale się
rozmiłowała Michol, córka Saulowa, Dawida; co gdy
powiedziano Saulowi, miło mu to było. 21 I rzekł Saul:
Dam mu ją, żeby mu była sidłem, a żeby była na nim
ręka Filistynów. Przetoż rzekł Saul do Dawida: Po
drugie będziesz zięciem moim dzisiaj. 22 Tedy rozkazał
Saul sługom swoim: Rzeczcie do Dawida potajemnie,
mówiąc: Oto, upodobał cię sobie król, i wszyscy słudzy
jego miłują cię, a tak teraz bądź zięciem królewskim.
23 A gdy mówili słudzy Saulowi w uszy Dawidowe te
słowa, odpowiedział Dawid: Czy się wam mała rzecz
widzi, być zięciem królewskim, gdyżem ja jest mężem
ubogim i podłym? 24 Tedy słudzy Saulowi oznajmili
mu, mówiąc: Tak powiedział Dawid. 25 I rzekł Saul:
Tak powiedzcie Dawidowi: Nie dbać król o wiano, tylko
chce mieć sto nieobrzezek Filistyńskich, aby się stała
pomsta nad nieprzyjaciołmi królewskimi; bo Saul myślił,
jakoby Dawida podać w ręce Filistynom. 26 Tedy słudzy
jego powiedzieli te słowa Dawidowi; i spodobało się to
Dawidowi, aby został zięciem królewskim; a jeszcze
się nie były wypełniły dni one. 27 Wstał tedy Dawid, i
poszedł, on i mężowie jego, i zabił z Filistynów dwieście
mężów, i przyniósł Dawid nieobrzezki ich, i oddano
je spełna królowi, aby był zięciem królewskim. A tak
dał mu Saul Michol, córkę swą za żonę. 28 A widząc
Saul, i bacząc, że Pan był z Dawidem, a iż Michol,
córka jego, miłowała go, 29 Tem więcej Saul obawiał
się Dawida, i stał się Saul nieprzyjacielem Dawidowi
po wszystkie dni. 30 I wpadały książęta Filistyńskie
do ziemi. A kiedykolwiek wpadały, roztropniej sobie
poczynał Dawid nad wszystkie sługi Saulowe; przetoż
sławne było imię jego bardzo.

19 Tedy mówił Saul do Jonatana, syna swego, i do
wszystkich sług swoich, aby zabili Dawida; ale
Jonatan syn Saula, kochał się w Dawidzie bardzo. 2 I
oznajmił to Jonatan Dawidowi, mówiąc: Saul, ojciec
mój, myśli cię zabić; przetoż teraz strzeż się proszę aż

do zaranku, a zataisz się, i skryjesz się. 3 A ja wynijdę,
i stanę podle ojca mego na polu, gdzie ty będziesz, i
będę mówił o tobie z ojcem moim, a cokolwiek pobaczę,
toć oznajmię. 4 A tak mówił Jonatan o Dawidzie dobrze
do Saula, ojca swego, i rzekł do niego: Niech nie
grzeszy król przeciwko słudze swemu Dawidowi: boć
nic nie winien, owszem sprawy jego byłyć bardzo
pożyteczne; 5 Gdyż położył duszę swą w ręce swej, i
zabił Filistyńczyka, i uczynił Pan wybawienie wielkie
wszystkiemu Izraelowi. Coś widział, i uradowałeś się.
Przeczżebyś tedy miał grzeszyć przeciw krwi niewinnej,
chcąc zabić Dawida bez przyczyny? 6 I usłuchał Saul
słów Jonatanowych, i przysiągł Saul: Jako żywy Pan,
że nie umrze. 7 A tak przyzwał Jonatan Dawida,
i opowiedział mu Jonatan wszystkie one słowa; i
przywiódł Jonatan Dawida do Saula, i był przed nim,
jako i przedtem. 8 I wszczęła się znowu wojna, a
ciągnął Dawid, i walczył przeciwko Filistynom, i poraził
je porażką wielką, i uciekli przed obliczem jego. 9
Wtem Duch Pański zły przypadł na Saula, który w
domu swym siedział, mając włócznią swoję w ręce
swej, a Dawid grał ręką swą. 10 I myślił Saul przebić
Dawida włócznią aż ku ścianie: ale się uchylił przed
Saulem, i uderzyła włócznia w ścianę, a Dawid uciekł,
i uszedł onej nocy. 11 Potem posłał Saul posły do
domu Dawidowego, aby nań strzegli, i zabili go rano.
I oznajmiła to Dawidowi Michol, żona jego, mówiąc:
Jeźliże nie ochronisz duszy twojej tej nocy, jutro zabity
będziesz. 12 Przetoż spuściła Michol Dawida oknem,
który uszedłszy uciekł, i zachowany jest. 13 A wziąwszy
Michol obraz, położyła na łożu, a wezgłówko z koziej
skóry położyła pod głowę jego, i przykryła szatą. 14
Tedy posłał Saul posły, aby porwali Dawida; ale rzekła:
Choruje. 15 Znowu posłał Saul posły, aby oglądali
Dawida, mówiąc: Przynieście go na łożu do mnie, abym
go zabił. 16 A gdy przyszli posłowie, oto obraz na
łożu, a wezgłówko z koziej skóry pod głowami jego.
17 I rzekł Saul do Michol: Czemuś mię tak oszukała,
a wypuściłaś nieprzyjaciela mego, aby uszedł? Tedy
rzekła Michol Saulowi: Bo mi mówił, puść mię, inaczej
zabiję cię. 18 A tak Dawid uciekłszy uszedł, a przyszedł
do Samuela, do Ramaty, i oznajmił mu wszystko, co
mu czynił Saul. Poszedł tedy on i Samuel, a mieszkali
w Najot. 19 I oznajmiono Saulowi, mówiąc: Oto Dawid
jest w Najot w Ramacie. 20 Tedy posłał Saul posły, aby
pojmali Dawida; którzy gdy ujrzeli gromadę proroków
prorokujących, i Samuela stojącego, a przełożonego
nad nimi, przyszedł i na posły Saulowe Duch Boży, a
prorokowali i oni. 21 Co gdy oznajmiono Saulowi, posłał
inne posły, a prorokowali oni. Znowu tedy Saul posłał i
trzecie posły, lecz prorokowali i ci. 22 Potem szedł i
sam do Ramaty, i przyszedł aż do studni wielkiej, która
jest w Sokot, i pytał się a mówił: Gdzie jest Samuel i
Dawid? i powiedziano mu: Oto są w Najot w Ramacie.
23 I szedł tam do Najot w Ramacie, a przyszedł też nań
Duch Boży; a tak idąc dalej prorokował, aż przyszedł
do Najot w Ramacie. 24 I zewlekł też sam szaty swoje,
a prorokował i on przed Samuelem, a padłszy leżał
nagim przez on cały dzień i przez całą noc; stądże
weszło w przypowieść: Azaż i Saul między prorokami?

20 Ale Dawid uciekłszy z Najotu, który jest w
Ramacie, przyszedł, i mówił przed Jonatanem,
cóżem uczynił? co za nieprawość moja? i co za grzech
mój przeciw ojcu twemu, że szuka duszy mojej? 2
Który mu odpowiedział: Boże uchowaj! nie umrzesz;
oto nie czyni ojciec mój nic wielkiego albo małego,
aż mi pierwej oznajmi; azażby taić miał ojciec mój
przedemną i tego? Nie uczyni tego. 3 A nadto przysiągł
Dawid, rzekłszy: Wie zaiste ojciec twój, żem znalazł
łaskę w oczach twoich, i myśli: Niech o tem niewie
Jonatan, by się snać nie frasował; i owszem jako
żywy Pan, żywa i dusza twoja, że tylko krok jeden
jest między mną, i między śmiercią. 4 I odpowiedział
Jonatan Dawidowi: Co mi kolwiek rzecze dusza twoja,
uczynięć. 5 Tedy rzekł Dawid do Jonatana: Oto, nów
miesiąca jutro, a jam zwykł siadać z królem przy stole;
puść mię tedy, że się skryję na polu aż do wieczora
trzeciego dnia. 6 A jeźliby się pilnie pytał o mnie ojciec
twój, rzeczesz: Prosił mię bardzo Dawid, aby szedł
do Betlehem, miasta swego; bo tam ofiarę uroczystą
ma sprawować wszystka rodzina jego. 7 Jeźli tak
rzecze: Dobrze, pokój będzie słudze twemu; ale jeźli
się rozgniewa, wiedz, iż się dopełniła złość jego. 8
Przetoż uczyń miłosierdzie nad sługą twoim, gdyżeś w
przymierze Pańskie przywiódł z sobą sługę twego; a
jeźli we mnie jest nieprawość, ty mię zabij; a do ojca
twego przeczbyś mię miał wodzić? 9 I rzekł Jonatan:
Boże cię tego uchowaj; bo jeźli się pewnie dowiem, że
się dopełniła złość ojca mego, aby przyszła przeciw
tobie, izalibym ci tego nie oznajmił? 10 I rzekł Dawid do
Jonatana: Któż mi oznajmi, jeźliżeć co odpowie ojciec
twój przykrego? 11 Odpowiedział Jonatan Dawidowi:
Pójdź, a wynijdźmy na pole. I wyszli obaj na pole. 12
Tedy rzekł Jonatan do Dawida; Pan, Bóg Izraelski,
(skoro się wywiem o woli ojca mego o tym czasie jutro,
albo dnia trzeciego, a będzie co dobrego o Dawidzie, a
jeźli zarazem nie poślę do ciebie, i nie oznajmięć,) 13
To niech uczyni Pan, Bóg Izraelski, mówię, Jonatanowi,
i to niech przyczyni. A jeźliże będzie chciał ojciec mój
przywieść złe na cię, i toć objawię, i puszczę cię, abyś
szedł w pokoju, a niech będzie Pan z tobą, jako był
z ojcem moim. 14 Także i ty, będęli żyw, i ty mówię
uczynisz ze mną miłosierdzie Pańskie, a choćbym
i umarł, 15 Przecię nie oddalisz miłosierdzia twego
od domu mego aż na wieki, ani gdy wykorzeni Pan

nieprzyjacioły Dawidowe wszystkie z ziemi. 16 I uczynił
Jonatan przymierze z domem Dawidowym, mówiąc:
Niech tego szuka Pan z ręki nieprzyjaciół Dawidowych.
17 Nadto jeszcze Jonatan przysiągł Dawidowi przez
miłość, którą go miłował; bo jako miłował duszę swoję,
tak go też miłował. 18 I rzekł do niego Jonatan: Jutro
nów miesiąca, a będą się pytać o tobie, ponieważ
próżne będzie miejsce twoje. 19 Przetoż przez trzy dni
będziesz się ukrywał, i zstąpisz prędko, a przyjdziesz
na miejsce, gdzieś się był ukrył, gdy była sprawa o
tobie, a będziesz siedział u kamienia Ezel. 20 A ja
wystrzelę trzy strzały po bok jego, zmierzając sobie
do celu. 21 A potem poślę chłopca, mówiąc mu: Idź,
najdzij strzały. A jeźli rzekę chłopcu: Owo strzały za
tobą sam bliżej, przynieś je, tedy przyjdź; bo masz
pokój, i nie stanieć się nic złego, jako żywy Pan. 22
Ale jeźliż rzekę chłopcu: Oto strzały przed tobą tam
dalej; idź, bo cię wypuścił Pan. 23 A tego, o czemeśmy
mówili ja i ty, tego Pan świadkiem będzie między mną a
między tobą aż na wieki. 24 A tak skrył się Dawid w
polu. A gdy przyszedł nów miesiąca, siadł król do stołu,
aby jadł. 25 A gdy usiadł król na stolicy swojej według
zwyczaju, na stolicy przy ścianie, powstał Jonatan;
i siadł Abner podle Saula, a zostało próżne miejsce
Dawidowe. 26 Lecz nie rzekł Saul nic onego dnia, bo
myślał: Przydało mu się podobno coś, lub jest czystym
lub nieczystym. 27 A gdy było nazajutrz dnia wtórego
po nowiu miesiąca, było zaś próżne miejsce Dawidowe.
I rzekł Saul do Jonatana, syna swego: Czemuż nie
przyszedł syn Isajego, ani wczoraj, ani dziś do stołu?
28 Odpowiedział Jonatan Saulowi: Usilnie mię prosił
Dawid, aby szedł do Betlehem; 29 I mówił: Puść mię
proszę, bo sprawuje ofiarę rodzina nasza w mieście;
tamże mię wezwał brat mój. A tak teraz jeźlim znalazł
łaskę w oczach twoich, pójdę proszę, i oglądam bracią
moję; dla tegoć nie przyszedł do stołu królewskiego.
30 I zapalił się gniewem Saul na Jonatana, i rzekł
mu: Synu złośliwy, a upornej matki, azaż nie wiem,
iżeś sobie obrał syna Isajego, ku zelżywości twojej,
i ku pohańbieniu i sromocie matki twojej? 31 Bo po
wszystkie dni, których syn Isajego będzie żył na ziemi,
nie będziesz umocniony, ty i królestwo twoje; a tak teraz
poślij, a przywiedź go do mnie, bo jest godzien śmierci.
32 Tedy odpowiedział Jonatan Saulowi, ojcu swemu, i
rzekł do niego: Przecz ma umrzeć? cóż uczynił? 33 I
cisnął Saul włócznią na niego, aby go przebił. Tedy
poznał Jonatan, że koniecznie ojciec jego umyślił zabić
Dawida. 34 I wstał Jonatan od stołu z wielkim gniewem,
i nie jadł dnia wtórego po nowiu miesiąca chleba; bo
się zafrasował o Dawida, a iż go zelżył ojciec jego.
35 A rano wyszedł Jonatan na pole według czasu
postanowionego z Dawidem, i chłopiec mały z nim. 36 I
rzekł do chłopca swego: Bież, szukaj prędko strzał,
które ja wystrzelę. Tedy chłopiec bieżał; a on wystrzelił
strzały dalej przedeń. 37 A gdy przyszedł chłopiec aż
na miejsce strzały, którą był wystrzelił Jonatan, zawołał
Jonatan za chłopcem, i rzekł: Azaż strzała nie jest
za tobą tam dalej? 38 I wołał Jonatan za chłopcem:
Spiesz się co najrychlej, nie stój. Tedy zebrawszy
chłopiec Jonatana strzały, przyszedł do pana swego.
39 (Ale chłopiec nic nie wiedział, tylko Jonatan i Dawid
wiedzieli, co się działo.) 40 I dał Jonatan oręż swój
chłopcu, który z nim był, i rzekł mu: Idź, odnieś do
miasta. 41 A gdy odszedł chłopiec, Dawid wstał od
strony południowej, i upadłszy twarzą swoją na ziemię,
ukłonił się po trzy kroć, i pocałowawszy jeden drugiego,
płakali pospołu; ale Dawid obficiej. 42 I rzekł Jonatan do
Dawida: Idź w pokoju; a to, cośmy sobie obaj przysięgli
przez imię Pańskie, mówiąc: Pan niech będzie między
mną i między tobą, i między nasieniem mojem, i między
nasieniem twojem świadkiem aż na wieki, trzymać
będziemy. A tak wstawszy Dawid odszedł, a Jonatan
wszedł do miasta.

21 Potem, przyszedł Dawid do Noby do Achimelecha
kapłana, a zlękłszy się Achimelech wyszedł
przeciwko Dawidowi, i rzekł mu: Przeczżeś ty sam,
a niemasz nikogo z tobą? 2 I odpowiedzał Dawid
Achimelechowi kapłanowi: Rozkazał mi król nieco,
i rzekł do mnie: Niech nikt nie wie tego, po co cię
posyłam, i com ci zlecił, przetożem sługi zostawił
na pewnem miejscu. 3 A tak teraz maszli co przy
rękach twoich, aby z pięcioro chleba, daj do ręki mojej,
albo cokolwiek znajdziesz. 4 I odpowiedział kapłan
Dawidowi, i rzekł: Nie mam chleba pospolitego przy
ręce mojej, tylko chleb poświęcony; jeźli się tylko
wstrzymali słudzy od niewiast. 5 Tedy odpowiedział
Dawid kapłanowi, i rzekł mu: Zaiste niewiasty oddalone
były od nas od wczorajszego i dziś trzeciego dnia, gdym
wyszedł; przetoż były naczynia sług święte. Ale jeźli ta
droga zmazana jest, wszakże i ta dzisiaj poświęcona
będzie w naczyniach. 6 A tak dał mu kapłan chleby
poświęcone; albowiem nie było tam chleba, tylko chleby
pokładne, które były odjęte od obliczności Pańskiej,
aby położono chleby ciepłe onegoż dnia, którego one
odjęte były. 7 A był tam mąż z sług Saulowych onego
dnia, zabawiony przed Panem, którego imię Doeg,
Edomczyk, najmożniejszy z pasterzy, które miał Saul.
8 I rzekł Dawid do Achimelecha: A niemaszże tu przy
ręce swej włóczni, albo miecza? bom ani miecza mego,
ani żadnej broni mojej nie wziął w rękę moję, gdyż
słowo królewskie przynaglało. 9 Tedy rzekł kapłan:
Miecz Golijata Filistyńczyka, któregoś zabił w dolinie
Ela, oto jest uwiniony w sukno za efodem; jeźli ten
chcesz sobie wziąć, weźmij; bo tu inszego niemasz
oprócz tego. I rzekł Dawid: Niemasz podobnego temu,

daj mi go. 10 A tak wstał Dawid, i uciekł dnia onego
przed Saulem, i przyszedł do Achisa, króla Getskiego.
11 Tedy rzekli słudzy Achisowi do niego: Izali nie ten
jest Dawid, król ziemi? Izali nie temu śpiewano w
hufcach, mówiąc: Poraził Saul swój tysiąc, a Dawid
swoich dziesięć tysięcy? 12 I złożył Dawid słowa
te do serca swego, a bał się bardzo Achisa, króla
Getskiego. 13 Przetoż zmienił obyczaje swoje przed
oczyma ich, a czynił się szalonym w rękach ich, i kreślił
na drzwiach bramy, i puszczał śliny na brodę swoję.
14 Tedy rzekł Achis do sług swoich: Otoście widzieli
człowieka szalonego, czemużeście go przywiedli do
mnie? 15 Nie dostawa mi szalonych, żeście przywiedli
tego, aby szalał przedemną? tenże ma wnijść do domu
mego?

22 Potem wyszedł Dawid stamtąd, i uszedł do jaskini
Adullam. Co gdy usłyszeli bracia jego i wszystek
dom jego, przyszli tam do niego. 2 I zebrali się do
niego wszyscy, którzy byli utrapieni, i wszyscy, którzy
byli dłużni, i wszyscy, którzykolwiek byli w gorzkości
serca, i był nad nimi książęciem, a było z nim około
czterech set mężów. 3 I poszedł Dawid stamtąd do
Masfa Moabskiego, i rzekł do króla Moabskiego: Niech
się przeprowadzi proszę ojciec mój, i matka moja, aby
mieszkali z wami, aż się dowiem co uczyni Bóg ze
mną. 4 A tak przywiódł je przed króla Moabskiego; i
mieszkali z nim po wszystkie dni, których był Dawid na
onym zamku. 5 Rzekł potem Gad prorok do Dawida:
Nie mieszkaj więcej na tym zamku; idź, a wróć się
do ziemi Judzkiej. Tedy poszedł Dawid, a przyszedł
do lasu Haret. 6 A usłyszawszy Saul, że się pojawił
Dawid, i mężowie, którzy byli z nim, (bo Saul mieszkał
w Gabaa pod gajem w Ramacie, mając włócznią swoję
w rękach swych, a wszyscy słudzy jego stali przed
nim). 7 Rzekł tedy Saul do sług swych, którzy stali
przed nim: Słuchajcie proszę synowie Jemini: Izaż wam
wszystkim da syn Isajego role i winnice, a wszystkich
was poczyni półkownikami i rotmistrzami. 8 Żeście się
sprzysięgli wy wszyscy przeciwko mnie, a niemasz
ktoby mi objawił? gdyż się zbuntował i syn mój z
synem Isajego, a niemasz ktoby się mnie użalił między
wami, a oznajmił mi, iż podburzył syn mój sługę mego
przeciwko mnie, aby czyhał na mię, jako się to dziś
okazuje. 9 Tedy odpowiedział Doeg Edomczyk, który
też stał z sługami Saulowymi, i rzekł: Widziałem syna
Isajego, gdy przyszedł do Noby, do Achimelecha, syna
Achitobowego. 10 Który się oń radził Pana, i dał mu
żywności, dał mu też i miecz Golijata Filistyńczyka.
11 A tak posłał król, aby przyzwano Achimelecha,
syna Achitobowego, kapłana, i wszystkiego domu
ojca jego kapłanów, którzy byli w Nobe. I przyszli
oni wszyscy do króla. 12 Tedy rzekł Saul: Słuchaj
teraz synu Achitoba; a on rzekł: Owom ja panie mój.
13 I rzekł do niego Saul: Czemuście się sprzysięgli
przeciwko mnie, ty i syn Isajego, gdyś mu dał chleb i
miecz, a radziłeś się oń Boga, aby powstał przeciwko
mnie, czyhając na mię, jako się to dziś okazuje? 14 I
odpowiedział Achimelech królowi, a rzekł: I któż jest tak
wierny między wszystkimi sługami twoimi, jako Dawid,
który jest i zięciem królewskim i idzie za rozkazaniem
twojem, a jest zacnym w domu twoim? 15 Azaż dziś
począłem się oń radzić Boga? Uchowaj mię Boże!
Niech nie wkłada król na sługę twego nic takiego, ani
na wszystek dom ojca mego; bo nie wiedział sługa
twój o tem wszystkiem najmniejszej rzeczy. 16 I rzekł
król: Śmiercią umrzesz Achimelechu, ty i wszystek dom
ojca twego. 17 Przytem rzekł król sługom, którzy stali
przed nim: Obróćcie się, a pobijcie kapłany Pańskie;
bo też ręka ich jest z Dawidem, gdyż wiedząc, że
on uciekał, nie oznajmili mi. Ale słudzy królewscy nie
chcieli podnieść ręki swej, ani się rzucić na kapłany
Pańskie. 18 Przetoż rzekł król do Doega: Obróć się
ty, a rzuć się na kapłany. A tak obróciwszy się Doeg
Edomczyk, rzucił się na kapłany, i zabił onegoż dnia
ośmdziesiąt i pięć mężów, którzy nosili efod lniane. 19
Nobe też miasto kapłańskie wysiekł ostrzem miecza,
od męża aż do niewiasty, od małego aż do ssącego, i
woły, i osły, i owce wysiekł ostrzem miecza. 20 Uszedł
tylko syn jeden Achimelecha, syna Achitobowego; a
imię jego Abijatar; i uciekł do Dawida. 21 Tedy oznajmił
Abijatar Dawidowi, że pobił Saul kapłany Pańskie. 22
I rzekł Dawid do Abijatara: Wiedziałem onegoż dnia,
gdyż tam był Doeg Edomczyk, że pewnie oznajmić
miał Saulowi: Jam jest przyczyną śmierci wszystkich
dusz domu ojca twego. 23 Zostańże przy mnie, nie bój
się; bo ktoby szukał duszy mojej, będzie szukał duszy
twojej; ale ty będziesz schroniony przy mnie.

23 Tedy powiedziano Dawidowi, mówiąc: Oto,
Filistynowie dobywają Ceili, i plondrują gumna. 2
I radził się Dawid Pana, mówiąc: Mamli iść, a uderzyć
na te Filistyny? I odpowiedział Pan Dawidowi: Idź,
a porazisz Filistyny, i wybawisz Ceilę. 3 Tedy rzekli
mężowie Dawidowi do niego: Oto my tu w Judzkiej
ziemi boimy się, jakoż daleko więcej, jeźli pójdziemy
do Ceili przeciw wojskom Filistyńskim. 4 I pytał się
jeszcze powtóre Dawid Pana. A odpowiedział mu Pan,
mówiąc: Wstawszy idź do Ceili; bo ja dam Filistyny w
ręce twoje. 5 Poszedł tedy Dawid i mężowie jego do
Ceili, i walczył z Filistynami, i zabrał bydła ich, i poraził
ich porażką wielką, i wybawił Dawid obywatele Ceili.
6 I stało się, gdy uciekał Abijatar, syn Achimelecha,
do Dawida do Ceili, że się dostał efod w rękę jego. 7
Potem powiedziano Saulowi, iż Dawid przyszedł do
Ceili. Tedy rzekł Saul: Dał go Bóg w ręce moje; bo

się zawarł, wszedłszy do miasta, w którem są bramy i
zamki. 8 A tak zebrał Saul wszystek lud, aby szedł na
wojnę do Ceili, i obległ Dawida, i męże jego. 9 Co gdy
wzwiedział Dawid, iż Saul potajemnie przeciw niemu
myślał wszystko złe, tedy rzekł do Abijatara kapłana:
Włóż na się efod. 10 I rzekł Dawid: Panie, Boże Izraelski,
za pewne słyszał sługa twój, że Saul chce przyjść do
Ceili, aby miasto zburzył dla mnie; 11 Wydadzą̨li mnie
starsi miasta Ceili w ręce jego? przyjdzieli też Saul,
jako słyszał sługa twój? Panie, Boże Izraelski, oznajmij
proszę słudze twemu. I odpowiedział Pan: Przyjdzie. 12
Nadto rzekł Dawid: Wydadzą̨li starsi z Ceili mnie i męże
moje w ręce Saulowe? I odpowiedział Pan: Wydadzą.
13 Wstał tedy Dawid i mężowie jego około sześciu set
mężów, i wyszli z Ceili, a uchodzili kędy mogli. A gdy
oznajmiono Saulowi, że uszedł Dawid z Ceili, tedy
zaniechał wyciągnienia. 14 I mieszkał Dawid na puszczy
w miejscach obronnych, a został na górze w puszczy
Zyf. I szukał go Saul po wszystkie dni; lecz nie podał go
Bóg w ręce jego. 15 A widząc Dawid, że wyszedł Saul,
aby szukał duszę jego, został Dawid na puszczy Zyf w
lesie. 16 Wtedy wstał Jonatan, syn Saula, i szedł do
Dawida do lasu, i posilił rękę jego w Bogu, 17 Mówiąc
do niego: Nie bój się, bo cię nie znajdzie ręka Saula,
ojca mego; a ty będziesz królował nad Izraelem, ja zaś
będę wtórym po tobie; wszak i Saul, ojciec mój, wie o
tem. 18 I uczynili obaj z sobą przymierze przed Panem;
i został Dawid w lesie, ale Jonatan wrócił się do domu
ojca swego. 19 Tedy przyszli Zyfejczycy do Saula do
Gabaa, powiadając: Azaż Dawid nie kryje się u nas po
miejscach obronnych w lesie na pagórku Hachila, który
jest po prawej stronie Jesymona? 20 Przetoż teraz
według wszystkiej żądności duszy twojej, królu, zejdź
co najrychlej, a my się postaramy, że go wydamy w
ręce królewskie. 21 Tedy rzekł Saul: Błogosławieniście
wy od Pana, żeście się mnie użalili. 22 Idźcież proszę, a
starajcie się tem pilniej; wywiedzcie się, a wyszpiegujcie
to miejsce jego, gdzie się obraca. Kto go tam widział?
bo mi powiadano, że sobie bardzo chytrze postępuje.
23 Wypatrzcież tedy, a obaczcie wszystkie te miejsca
skryte, w których się ukrywa; potem wrócicie się do
mnie z czem pewnem, i pójdę z wami; a będzieli w
ziemi, tedy go będę szukał po wszystkich tysiącach
Judzkich. 24 Wstali tedy, i poszli do Zyf przed Saulem;
ale Dawid i mężowie jego byli na puszczy Maon, w
polach po prawej stronie Jesymon. 25 Bo gdy wyszedł
Saul, i mężowie jego, szukać go, oznajmiono Dawidowi,
który zstąpił z skały, i mieszkał na puszczy Maon.
Co usłyszawszy Saul, gonił Dawida aż na puszczę
Maon. 26 I szedł Saul po jednej stronie góry, a Dawid
i mężowie jego po drugiej stronie góry. I spieszył się
Dawid, aby mógł ujść przed Saulem; bo Saul i lud
jego obtaczali Dawida i męże jego, aby je pojmali. 27
Wtem poseł przybieżał do Saula, mówiąc: Pospiesz
się, a pójdź; albowiem Filistynowie wtargnęli w ziemię.
28 Przetoż wrócił się Saul od pogoni za Dawidem, a
ciągnął przeciw Filistynom; dla tego nazwali miejsce
ono Sela Hammalekot. 29 A tak wyciągnął stamtąd
Dawid, i mieszkał na miejscach obronnych Engaddy.

24 I stało się, gdy się wrócił Saul z pogoni za
Filistynami, powiedziano mu, mówiąc: Oto, Dawid
jest na puszczy Engaddy. 2 Wziąwszy tedy Saul trzy
tysiące mężów przebranych z wszystkiego Izraela,
poszedł szukać Dawida i mężów jego, po wierzchu skał
kóz dzikich. 3 I przyszedł ku oborom owczym, które były
podle drogi, kędy była jaskinia; do której wszedł Saul na
potrzebę przyrodzoną, a Dawid i mężowie jego siedzieli
po stronach jaskini. 4 I rzekli mężowie Dawidowi do
niego: Oto dzień, o którym ci powiedział Pan: Oto Ja
dawam nieprzyjaciela twego w ręce twoje, a uczynisz
mu, jako się będzie podobało w oczach twoich. Wstał
tedy Dawid, i urznął po cichu kraj płaszcza Saulowego.
5 I stało się, że uderzyło Dawida serce jego, przeto że
urznął kraj płaszcza Saulowego. 6 I rzekł do mężów
swoich: Uchowaj mię tego Panie, żebym to uczynić miał
panu memu, pomazańcowi Pańskiemu, żebym miał
ściągnąć nań rękę moję, ponieważ jest pomazańcem
Pańskim. 7 I przełomił Dawid męże swe słowy, a nie
dopuścił im powstać przeciwko Saulowi; zatem Saul
wstawszy z jaskini, poszedł w drogę. 8 Potem też
Dawid wstał, i wyszedł z jaskini, a zawołał za Saulem,
mówiąc: Królu, Panie mój! Tedy się obejrzał Saul nazad,
a Dawid schyliwszy się twarzą ku ziemi, pokłonił się.
9 I rzekł Dawid do Saula: Czemuż słuchasz powieści
ludzi mówiących: Otóż Dawid szuka twego złego: 10
Oto, dnia tego widzą oczy twoje, że cię był podał Pan
w ręce moje w jaskini, i mówiono mi, abym cię zabił;
alem ci sfolgował, i rzekłem: Nie ściągnę ręki mojej
na pana mego; bo jest pomazańcem Pańskim. 11
Oto, ojcze mój, obacz a oglądaj kraj płaszcza twego w
ręce mojej, że gdym urzynał kraj płaszcza twego, nie
zabiłem cię. Poznaj a obacz, że niemasz w ręce mojej
złości i nieprawości, anim zgrzeszył przeciwko tobie: a
ty godzisz na duszę moję, abyś mi ją odjął. 12 Niech
rozsądzi Pan między mną i między tobą, a niech się
zemści Pan krzywdy mojej nad tobą; lecz ręka moja nie
będzie na tobie. 13 Jako mówi przypowieść starodawna:
Od niezbożnych wynijdzie niezbożność; przetoż ręka
moja nie będzie na tobie. 14 Za kimże wżdy wyszedł król
Izraelski? kogóż gonisz? psa zdechłego? pchłę jednę?
15 Niechże będzie Pan sędzią, a niech rozsądzi między
mną i między tobą, a niech obaczy i rozejmie prządą
moję, a niech mię wyswobodzi z ręki twojej. 16 A gdy
przestał Dawid mówić słów tych do Saula, rzekł Saul: A
twójże to głos, synu mój Dawidzie? I podniósłszy Saul

głos swój, płakał. 17 I rzekł do Dawida: Sprawiedliwszyś
ty niźli ja: bo tyś mnie oddał dobrem, a jam tobie oddał
złem. 18 Tyś zaiste okazał dzisiaj, żeś mi uczynił dobre;
bo choć mię podał Pan w rękę twoję, przecięś mię
nie zabił. 19 Izaż znalazłszy kto nieprzyjaciela swego,
wypuści go na drogę dobrą? niechajżeć Pan dobrem
odda za to, coś mi dziś uczynił. 20 A teraz oto wiem, że
zapewne będziesz królował, a ostoi się w ręce twojej
królestwo Izraelskie. 21 Przetoż proszę, przysiąż mi
przez Pana, że nie wygubisz nasienia mego po mnie, i
nie wytracisz imienia mego z domu ojca mego. 22 A
tak przysiągł Dawid Saulowi. I odszedł Saul do domu
swego, a Dawid i mężowie jego poszli na miejsca
obronne.

25 W tem umarł Samuel. A zebrawszy się wszyscy
Izraelczycy, płakali go, i pogrzebli go w domu
jego w Ramacie. Tedy wstawszy Dawid, poszedł na
puszczę Faran. 2 A był niektóry mąż w Maon, który miał
majętność na Karmelu; a on mąż był możny bardzo,
mając owiec trzy tysiące, a tysiąc kóz; i trafiło się,
że strzygł owce swoje na Karmelu. 3 A było imię
męża onego Nabal, a imię żony jego Abigail, która
niewiasta była mądra, i piękna; ale mąż jej był nieużyty
i złych postępków, a był narodu Kalebowego. 4 A
usłyszawszy Dawid na puszczy, iż Nabal strzygł owce
swoje, 5 Posłał dziesięciu sług, i rzekł im: Idźcie do
Karmelu, a przyszedłszy do Nabala, pozdrówcie go
imieniem mojem spokojnie, 6 A mówcie tak: Żyj, a
niech będzie tobie pokój, i domowi twemu pokój, i
wszystkiemu, co masz, pokój! 7 A teraz słyszałem, że
masz te, coć owce strzygą; a pasterze twoi bywali z
nami, niebyliśmy im przykrymi, i nic im nie zginęło po
wszystkie dni, których byli w Karmelu; 8 Spytaj sług
twoich, a powiedzą. Przetoż niech znajdą słudzy łaskę
w oczach twoich, gdyżeśmy w dobry dzień przyszli; daj
proszę cokolwiek znajdzie ręka twoja, sługom twoim,
i synowi twemu Dawidowi. 9 A tak przyszli słudzy
Dawidowi, i mówili do Nabala wszystkie one słowa
imieniem Dawidowem, i przestali. 10 A odpowiadając
Nabal sługom Dawidowym, rzekł: Cóż jest Dawid? a
co zacz syn Isajego? dziś się namnożyło sług, którzy
uciekają od panów swoich. 11 I wezmęż ja chleb mój, i
wodę moję, i mięsa bydła mego, którem pobił dla tych,
którzy strzygą owce moje, a dam mężom, których nie
znam, skąd są? 12 A obróciwszy się słudzy Dawidowi
w drogę swoję, wrócili się, i przyszli a powiedzieli
mu wszystkie te słowa. 13 Tedy rzekł Dawid mężom
swym: Przypaszcie każdy miecz swój; przypasał też i
Dawid miecz swój, i szło za Dawidem około czterech
set mężów, a dwieście zostało przy rzeczach. 14 Ale
Abigaili, żonie Nabalowej, oznajmił to jeden czeladnik z
sług Nabalowych, mówiąc: Oto przysłał Dawid posły z
puszczy, aby błogosławili Panu naszemu, lecz on je
sfukał. 15 A mężowie ci dobrzy nam byli bardzo, i nie
przykrzyli się nam; nic nam nie zginęło po wszystkie
dni, pókiśmy z nimi chodzili, będąc na polu; 16 Miasto
muru byli nam, tak w nocy jako we dnie, po wszystkie
dni, pókiśmy przy nich trzody paśli. 17 Przetoż teraz
obacz, a rozmyśl się, co masz czynić; boć już gotowe
nieszczęście na pana naszego, i na wszystek dom jego;
lecz on jest człowiekiem niezbożnym, że z nim trudno
mówić. 18 Pospieszyła się tedy Abigail, i wzięła dwieście
chleba, i dwie łagwi wina, i pięć owiec oprawnych, i
pięć miar prażma, i sto wiązanek rodzynków, i dwieście
funtów fig, a włożyła to na osły; 19 I rzekła sługom
swoim: Idźcie przedemną, a ja pojadę za wami; ale
mężowi swemu Nabalowi nie oznajmiła. 20 I stało się,
że jadąc na ośle, i zjeżdżając głębią góry, oto też Dawid
i mężowie jego zjeżdżali przeciwko niej, i spotkała się z
nimi. 21 (A Dawid był rzekł: Zaprawdę darmom strzegł
wszystkiego, co ten miał na puszczy, że nic nie zginęło
ze wszystkiego, co ma; bo mi oddał złem za dobre.
22 To niech uczyni Bóg nieprzyjaciołom Dawidowym,
i to niech przyczyni, jeźli co do zarania zostawię ze
wszystkiego co ma, aż do najmniejszego szczenięcia).
23 Tedy ujrzawszy Abigail Dawida, pospieszyła się,
i zsiadła z osła, i upadła przed Dawidem na oblicze
swoje, i ukłoniła się aż do ziemi; 24 A upadłszy do
nóg jego, mówiła: Niech będzie na mnie, panie mój,
ta nieprawość, a niech mówi proszę służebnica twoja
do uszu twoich, i posłuchaj słów służebnicy twojej. 25
Niech się proszę nie obraża pan mój na mężą tego
bezbożnego Nabala, gdyż według imienia swego takim
jest. Nabal jest imię jego, i głupstwo jest przy nim;
alemci ja służebnica twoja nie widziała sług pana mego,
któreś był posłał. 26 Przetoż teraz panie mój, jako
żywy Pan, jako żywa i dusza twoja, że cię zawściągnął
Pan, abyś nie szedł na rozlanie krwi, i żeby się nie
mściła ręka twoja; a teraz niech będą jako Nabal
nieprzyjaciele twoi, i którzy szukają złego panu memu.
27 Teraz tedy to błogosławieństwo, które przyniosła
służebnica twoja panu swemu, niech będzie dane
sługom, którzy chodzą za panem moim. 28 Przepuść
proszę występek służebnicy twojej, gdyż zapewne
uczyni Pan panu memu dom trwały, ponieważ walki
Pańskie pan mój odprawuje, a złość nie jest znalezina
w tobie aż dotąd. 29 A choćby powstał człowiek, coby
cię prześladował, i szukał duszy twojej, tedy będzie
dusza pana mego zachowana w wiązance żywiących
u Pana, Boga twego; lecz duszę nieprzyjaciół twoich
Bóg jako z procy wyrzuci. 30 A gdy uczyni Pan panu
memu wszystko, co mówił dobrego o tobie, a zlecić,
abyś był wodzem nad Izraelem: 31 Tedyć nie będzie to
ku zachwianiu, ani ku urazie serca pana mego, jako
gdyby rozlał krew niewinną, i gdyby się sam pomścił

pan mój. Gdy tedy dobrze uczyni Pan panu memu,
wspomnisz na służebnicę twoję. 32 I rzekł Dawid do
Abigaili: Błogosławiony Pan, Bóg Izraelski, który cię
dziś posłał przeciwko mnie. 33 Błogosławiona wymowa
twoja, i błogosławionaś ty, któraś mię zawściągnęła
dzisiaj, żem nie szedł na rozlanie krwi, a żem się sam
nie mścił krzywdy swojej. 34 A zaprawdę, jako żywy
Pan, Bóg Izraelski, który mię zawściągnął, abym ci nic
złego nie uczynił: bo gdybyś się była nie pospieszyła, a
nie zajechała mi drogi, nie zostałoby było Nabalowi
aż do świtania, i najmniejszego szczenięcia. 35 A tak
przyjął Dawid z ręki jej, co mu była przyniosła, i rzekł
do niej: Idź w pokoju do domu twego: otom usłuchał
głosu twego, i przyjąłem cię łaskawie. 36 Tedy się
wróciła Abigail do Nabala; a on miał ucztę w domu
swoim, jako ucztę królewską, a serce Nabalowe było
wesołe w nim, a był pijany bardzo; i nie oznajmiła mu
najmniejszej rzeczy aż do poranku. 37 Ale nazajutrz,
gdy wytrzeźwiał Nabal z wina, oznajmiła mu żona
jego te rzeczy: i zmartwiało w nim serce jego, i stał
się jako kamień 38 A gdy wyszło jakoby dziesięć
dni, uderzył Pan Nabala, i umarł. 39 A usłyszawszy
Dawid, iż umarł Nabal, rzekł: Błogosławiony Pan, który
się pomścił pohańbienia mego nad Nabalem, a sługę
swego zatrzymał od złego, a złość Nabalowę obrócił
Pan na głowę jego. Tedy posłał Dawid wskazując do
Abigaili, że ją sobie chce wziąć za żonę. 40 I przyszli
słudzy Dawidowi do Abigaili do Karmelu, i rzekli do niej,
mówiąc: Dawid posłał nas do ciebie, aby cię sobie wziął
za żonę. 41 Która wstawszy, pokłoniła się obliczem
do ziemi, i rzekła: Oto, służebnica twoja niech będzie
sługą, aby umywała nogi sług pana mego. 42 Przetoż
pospieszywszy się wstała Abigail, i wsiadła na osła z
pięcioma panienkami swemi, które z nią chodziły; i tak
jechała za posłami Dawidowymi, a była mu za żonę. 43
Ale i Achinoamę wziął Dawid z Jezreel, i były mu te
dwie za żony. 44 Albowiem Saul dał był Michol, córkę
swoję, żonę Dawidowę, Faltemu, synowi Laisowemu,
który był z Gallim.

26 I przyszli Zyfejczycy do Saula do Gabaa, a mówili:
Izali się nie kryje Dawid na pagórku Hachila,
przeciw Jesymon? 2 Ruszył się tedy Saul, i ciągnął na
puszczą Zyf, a z nim trzy tysiące mężów przebranych
z Izraela, aby szukał Dawida na puszczy Zyf. 3 I
położył się Saul obozem na pagórku Hachila, które jest
przeciw Jesymon podle drogi; a Dawid mieszkał na
puszczy, i dowiedział się, że przyciągnął Saul za nim na
puszczą, 4 Bo posławszy Dawid szpiegi dowiedział się,
że przyciągnął Saul zapewne. 5 Przetoż wstał Dawid,
i przyszedł aż ku miejscu, gdzie się położył obozem
Saul; i upatrzył Dawid miejsce, gdzie spał Saul, i Abner,
syn Nera, hetman wojska jego; bo Saul spał w obozie, a
lud leżał około niego. 6 I odpowiedział Dawid, a rzekł do
Achimelecha Hetejczyka, i do Abisajego, syna Sarwii,
brata Joabowego, mówiąc: Któż pójdzie ze mną do
Saula do obozu? Odpowiedział Abisaj: Ja z tobą pójdę.
7 A tak przyszedł Dawid i Abisaj do ludu w nocy, a oto,
Saul leżąc spał w obozie, a włócznia jego była utkniona
w ziemi u głowy jego; Abner też z ludem leżeli około
niego. 8 Tedy rzekł Abisaj do Dawida: Zamknął dziś
Bóg nieprzyjaciela twego w ręce twoje, a teraz niech
go przebije proszę włócznią ku ziemi raz, a więcej nie
powtórzę. 9 Ale rzekł Dawid do Abisajego: Nie zabijaj
go; bo któż ściągnąwszy rękę swą na pomazańca
Pańskiego, niewinnym będzie? 10 Nadto rzekł Dawid:
Jako żyje Pan, że jeźli go Pan nie zabije, albo dzień jego
nie przyjdzie, aby umarł, albo na wojnę wyjechawszy,
nie zginie, 11 Tedy uchowaj mię Panie, abym miał
ściągnąć rękę moję na pomazańca Pańskiego; ale
weźmij proszę włócznią, która jest u głów jego, i kubek
od wody, a odejdźmy. 12 Tedy wziął Dawid włócznią, i
kubek od wody, który był u głów Saulowych, i odeszli,
a nie był, ktoby widział, ani ktoby wiedział, ani ktoby
się ocucił, ale wszyscy spali; bo sen twardy od Pana
przypadł był na nie. 13 I przyszedł Dawid na drugą
stronę, i stanął na wierzchu góry z daleka, a był plac
wielki między nimi. 14 I zawołał Dawid na lud, i na
Abnera, syna Nerowego, mówiąc: Nie ozwieszże się
Abnerze? I odpowiadając Abner, rzekł: Któżeś ty, co
wołasz na króla? 15 I rzekł Dawid do Abnera: Azaż ty
nie mąż? A któż jakoś ty w Izraelu? przeczżeś tedy nie
strzegł króla, pana twego? bo przyszedł jeden z ludu,
chcąc zabić króla, pana twego. 16 Nie dobra to, coś
uczynił. Jako żywy Pan, żeście winni śmierci, którzyście
nie strzegli pana waszego, pomazańca Pańskiego.
A teraz, patrz, kędy jest włócznia królewska, i kubek
od wody, co był w głowach jego? 17 Poznał tedy
Saul głos Dawida, i rzekł: Twójże to głos, synu mój
Dawidzie? Odpowiedział Dawid: Głos to mój, królu,
panie mój. 18 Nadto rzekł: Czemuż pan mój prześladuje
sługę swego? bo cóżem uczynił? a co jest złego w
ręce mojej? 19 Przetoż teraz niech posłucha proszę
król, pan mój, słów sługi swego; jeźli cię Pan pobudził
przeciwko mnie, niech powonia ofiary; ale jeźli synowie
Judzcy, przeklęci są przed Panem, którzy mię dziś
wygnali, abym nie mieszkał w dziedzictwie Pańskiem,
jakoby rzekli: Idź, służ bogom cudzym. 20 A teraz
niech nie będzie wylana krew moja na ziemię przed
obliczem Pańskiem; bo wyszedł król Izraelski szukać
pchły jednej, jakoby też kto gonił kuropatwę po górach.
21 Tedy rzekł Saul: Zgrzeszyłem. Wróćże się, synu
mój Dawidzie, boć już nic złego nie uczynię więcej,
ponieważ droga była dusza moja w oczach twoich dnia
tego; otom głupio uczynił, i zbłądziłem nader bardzo. 22
A odpowiadając Dawid rzekł: Oto włócznia królewska;

niech sam przyjdzie kto z sług, a weźmie ją. 23 A Pan
niech odda każdemu sprawiedliwość jego, i wiarę jego.
Albowiem podał cię był Pan dziś w ręce moje; alem nie
chciał ściągnąć ręki mojej na pomazańca Pańskiego.
24 Przetoż jako dziś poważona była dusza twoja w
oczach moich, tak niech będzie poważona dusza moja
w oczach Pańskich, a niech mię wyrwie Pan ze wszego
ucisku. 25 I rzekł Saul do Dawida: Błogosławionyś ty,
synu mój Dawidzie; tak czyniąc dokażesz, a tak się
wzmacniając, mocnym będziesz. Odszedł potem Dawid
w drogę swą, a Saul się wrócił na miejsce swoje,

27 Tedy rzekł Dawid w sercu swojem: Zginę ja
kiedyżkolwiek od ręki Saulowej. Azaż mnie nie
lepiej, abym co prędzej uszedł do ziemi Filistyńskiej,
aby zwątpił o mnie Saul, i nie szukał mię więcej po
wszystkich granicach Izraelskich, i tak abym uszedł
rąk jego? 2 Wstawszy tedy Dawid, poszedł sam i
onych sześć set mężów, którzy byli z nim, do Achisa,
syna Maocha, króla Get. 3 I mnieszkał Dawid przy
Achisie w Get, sam i mężowie jego, każdy z czeladzią
swoją, Dawid i dwie żony jego, Achinoam Jezreelitka,
i Abigail, żona przedtem Nabalowa z Karmelu. 4 A
gdy powiedziano Saulowi, że uciekł Dawid do Get,
przestał go więcej szukać. 5 I rzekł Dawid do Achisa:
Jeźlim proszę znalazł łaskę w oczach twoich, niech mi
dadzą miejsce w jednem z miast tego kraju, abym tam
mieszkał; bo czemużby miał mieszkać sługa twój w
mieście królewskiem z tobą? 6 I dał mu Achis dnia
onego Syceleg; dla tego Syceleg było królów Judzkich
aż do dnia tego. 7 A była liczba dni, których mieszkał
Dawid w krainie Filistyńskiej, rok i cztery miesiące.
8 I wypadał Dawid i mężowie jego, a wtargiwali do
Giessurytów, i do Gierzytów, i do Amalekitów; bo
ci mieszkali w onej ziemi zdawna; którędy chodzą
przez Sur aż do ziemi Egipskiej. 9 I pustoszył Dawid
ziemię onę, a nie zostawiał żywego męża i niewiasty;
a zabrawszy owce, i woły, i osły i wielbłądy, i szaty,
wracał się zasię, i przychadzał do Achisa. 10 A gdy się
pytał Achis: Gdzieżeście byli dziś wpadli? odpowiadał
Dawid: Ku południu Judy, i ku południu w Jerameel, i
ku południu Ceni. 11 Ale Dawid nie żywił męża, ani
niewiasty, ani ich przywodził do Get, mówiąc: By snać
nie skarżyli na nas, mówiąc: Tak uczynił Dawid. I był
to jego zwyczaj po wszystkie dni, póki mieszkał w
ziemi Filistyńskiej. 12 Wierzył tedy Achis Dawidowi i
mówił: Prawie się już stał obrzydłym ludowi swemu
Izraelskiemu, a tak będzie mi sługą wiecznym.

28 I stało się w one dni, że zebrali Filistynowie
wojska swe na wojnę, aby walczyli z Izraelem.
Tedy Achis rzekł do Dawida: Wiedz wiedząc, iż ze
mną pociągniesz na wojnę, ty i mężowie twoi. 2 I
odpowiedział Dawid Achisowi: Dopiero się ty dowiesz,
co uczyni sługa twój. I rzekł Achis do Dawida: Zaiste
stróżem głowy mojej postanowię cię po wszystkie dni.
3 A Samuel już był umarł, i płakał go wszystek Izrael, i
pogrzebli go w Ramacie, mieście jego; a Saul wygnał
był wieszczki i czarowniki z ziemi. 4 Zebrawszy się
tedy Filistynowie, przyciągnęli, a położyli się obozem u
Sunam; zebrał też Saul wszystkiego Izraela, a położył
się obozem w Gielboe. 5 A widząc Saul obóz Filistyński,
bał się, a ulękło się serce jego bardzo. 6 I radził się
Saul Pana; ale mu nie odpowiedział Pan ani przez
sny, ani przez urym, ani przez proroki; 7 Przetoż
rzekł Saul do sług swoich: Szukajcie mi niewiasty,
któraby miała ducha wieszczego, a pójdę do niej, i
wywiem się przez nię. I rzekli słudzy jego do niego:
Oto, niewiasta w Endor, mająca ducha wieszczego. 8
Tedy odmienił odzienie swoje Saul, a oblókłszy się w
insze szaty, szedł sam i dwaj mężowie z nim, a przyszli
do niewiasty w nocy, i rzekł: Wróż mi, proszę, przez
ducha wieszczego, a wywiedź tego, kogoć powiem. 9 I
rzekła do niego niewiasta: Oto ty wiesz, co uczynił Saul,
iż wygładził wieszczki i czarowniki z ziemi; przeczże
ty sidło kładziesz na duszę moję, abyś mię na śmierć
podał? 10 I przysiągł jej Saul przez Pana, mówiąc: Jako
żywy Pan, że nie przyjdzie na cię karanie dla tego. 11
Tedy rzekła niewiasta: Kogoż ci mam wywieść? A on
rzekł: Wywiedź mi Samuela. 12 A widząc niewiasta
Samuela, zawołała głosem wielkim, i rzekła niewiasta
do Saula, mówiąc: Przeczżeś mię zdradził, gdyżeś ty
jest Saul? 13 I rzekł jej król: Nie bój się; cóżeś widziała? I
rzekła niewiasta do Saula: Widziałam bogi występujące
z ziemi. 14 Tedy rzekł do niej: Co za osoba jego? I
rzekła: Mąż stary wyszedł, a ten odziany płaszczem. I
poznał Saul, że to był Samuel, i schyliwszy się twarzą
ku ziemi, pokłonił mu się. 15 Zatem rzekł Samuel do
Saula: Przecz mi nie dasz pokoju, wzbudzając mię?
Odpowiedział mu Saul: Jestem uciśniony bardzo, gdyż
Filistynowie walczą przeciwko mnie, a Bóg odstąpił
odemnie, i nie odpowiada mi więcej, ani przez proroki,
ani przez sny; przetoż przyzwałem cię, abyś mi oznajmił,
co mam czynić. 16 I rzekł Samuel: Czemuż mię tedy
pytasz, gdyż Pan odstąpił od ciebie, a przestawa z
nieprzyjacielem twoim? 17 I uczynił mu Pan, jakoć
powiedział przez mię, i wyrwał Pan królestwo z rąk
twoich, a dał je bliźniemu twemu Dawidowi. 18 Bo
żeś ty nie był posłusznym głosowi Pańskiemu, aniś
wykonał gniewu zapalczywości jego nad Amalekiem,
przetożci to uczynił Pan dzisiaj. 19 Nadto poda Pan i
Izraela z tobą w rękę Filistynów, a jutro ty i synowie
twoi ze mną będziecie; obóz też Izraelski poda Pan w
ręce Filistynów. 20 A natychmiast Saul upadł jako długi
na ziemię, bo się zląkł bardzo słów Samuelowych, i
siły nie było w nim, przeto że nic nie jadł przez cały
dzień i przez całą noc. 21 Potem weszła niewiasta do

Saula, a widząc, iż się bardzo przeląkł, rzekła mu: Oto,
usłuchała służebnica twoja głosu twego, i odważyłam
zdrowie swoje, i usłuchałam słów twoich, któreś mówił
do mnie. 22 Przetoż teraz usłuchaj proszę i ty głosu
służebnicy twojej; a położę przed cię sztuczkę chleba,
abyś jadł, i posilił się, abyś mógł iść w drogę. 23 Ale nie
chciał, i mówił: Nie będę jadł. I przymusili go słudzy
jego, także i niewiasta; i usłuchał głosu ich, a wstawszy
z ziemi, usiadł na łóżku. 24 A ona niewiasta miała
karmne cielę w domu, a pospieszywszy się, zabiła
je; potem wziąwszy mąki zaczyniła, i napiekła z niej
przaśników. 25 I przyniosła przed Saula, i przed sługi
jego, którzy najadłszy się, wstali, i poszli onej nocy.

29 Tedy zebrali Filistynowie wszystkie wojska swe
do Afeku; a Izraelczycy położyli się obozem
nad źródłem, które było w Jezreelu. 2 A książęta
Filistyńskie ciągnęli stami i tysiącami, a Dawid i mężowie
jego ciągnęli pozad z Achisem. 3 I rzekły książęta
Filistyńskie: Cóż tu czynią ci Hebrejczycy? I rzekł Achis
do książąt Filistyńskich: Azaż nie to jest Dawid, sługa
Saula, króla Izraelskiego, który był przy mnie przez
te dni, owszem przez te lata? I nie doświadczyłem
go w niczem od onego dnia, jako zbiegł do mnie,
aż do dnia tego? 4 I rozgniewały się nań książęta
Filistyńskie, i rzekły mu książęta Filistyńskie: Odpraw
tego męża, a niech się wróci do miejsca swego, na
któremeś go postawił; niech nie chodzi z nami na
wojnę, aby się nam nie stawił nieprzyjacielem w bitwie.
Bo jakoż inaczej może przyjść do łaski pana swego,
jedno przez głowy tych mężów? 5 Azaż nie ten jest
Dawid, któremu śpiewano hufcami, mówiąc: Poraził
Saul swój tysiąc, ale Dawid swoich dziesięć tysięcy? 6
A tak wezwał Achis Dawida, i rzekł mu: Jako żywy Pan,
żeś ty szczery i dobry jest w oczach moich, a podoba
mi się wyjście twoje, i wejście twoje ze mną do obozu,
bom nie znalazł w tobie nic złego ode dnia, któregoś
przyszedł do mnie, aż do dnia te go; tylko w oczach
książąt nie masz łaski. 7 Przetoż teraz wróć się, a
idź w pokoju i nie czyń nic, coby było przeciwnego w
oczach książąt Filistyńskich. 8 I rzekł Dawid do Achisa:
Cóżem wżdy uczynił? a coś znalazł w słudze twym ode
dnia, któregom był przy tobie, aż do dnia tego, abym
nie szedł i nie walczył przeciwko nieprzyjaciołom króla,
pana mego? 9 A odpowiadając Achis, rzekł Dawidowi:
Wiem, iżeś ty dobry w oczach moich, jako Anioł Boży;
ale książęta Filistyńskie rzekły: Niech nie chodzi z nami
na wojnę. 10 A przetoż wstań bardzo rano, i słudzy
pana twego, którzy z tobą przyszli, a wstawszy rano,
skoro pocznie świtać, odejdźcie. 11 Wstał tedy Dawid,
sam i mężowie jego, aby odszedł tem raniej, i nawrócił
się do ziemi Filistyńskiej, a Filistynowie ciągnęli do
Jezreel.

30 A gdy się wrócił Dawid i mężowie jego do
Sycelegu, był dzień trzeci, jako Amalekitowie
wtargnęli byli na południe, i do Sycelegu, a zburzyli
Syceleg, i spalili go ogniem. 2 I pobrali w niewolę
niewiasty, które były w nim; od najmniejszego aż do
wielkiego, nie zabili nikogo, ale tylko pojmali, i odeszli
drogą swą. 3 A gdy przyszedł Dawid i mężowie jego do
miasta, oto, spalone było ogniem, a żony ich, i syny
ich, i córki ich w niewolę zabrano. 4 Tedy podniósł
Dawid, i lud, który był z nim, głos swój, i płakali, aż im
siły do płaczu nie stało. 5 Obiedwie też żony Dawidowe
były wzięte w niewolą: Achinoam Jezreelitka, i Abigail,
przedtem żona Nabalowa z Karmelu. 6 I był utrapiony
Dawid bardzo; bo się zmawiał lud ukamionować go,
gdyż gorzkości pełna była dusza wszystkiego ludu,
każdego dla synów swych, i dla córek swych; wszakże
Dawid zmocnił się w Panu, Bogu swoim. 7 Tedy rzekł
Dawid do Abijatara kapłana, syna Achimelechowego:
Weźmij proszę dla mnie efod; i wziął Abijatar efod dla
Dawida. 8 A tak się Dawid radził Pana, mówiąc; Mamli
gonić to wojsko, i dogonięli go? A Pan mu rzekł: Goń;
bo zapewne ich dogonisz, i zapewne odbijesz plon. 9
Szedł tedy Dawid, sam i one sześć set mężów, które
miał z sobą, a przyszli aż do potoku Besor; a niektórzy
pozostali. 10 I gonił je Dawid, sam i cztery sta mężów;
bo pozostało było dwieście mężów spracowanych, a nie
poszli za potok Besor. 11 I znaleźli męża Egipczanina
na polu, a przywiedli go do Dawida, i dali mu chleba, i
jadł; dali mu też wody, i pił; 12 Dali mu także i wiązankę
fig i dwie gronie rodzynków. Jadł tedy, i wrócił się duch
jego weń; bo nie jadł chleba, ani pił wody przez trzy dni
i przez trzy nocy. 13 I rzekł do niego Dawid: Czyjeś
ty? a skądeś? Który odpowiedział: jestem rodem z
Egiptu, sługa męża Amalekity, i zostawił mię pan mój,
żem się rozniemógł dziś trzeci dzień. 14 Wtargnęliśmy
byli na południe do Cerety i do Juda, i na południe
do Kaleb, i spaliliśmy Syceleg ogniem. 15 I rzekł mu
Dawid: Mógłżebyś mię dowieść do tego wojska? Który
rzekł: Przysięż mi przez Boga, iż mię nie zabijesz, ani
mię wydasz w rękę pana mego; tedy cię nawiodę na
to wojsko. 16 Nawiódł go tedy; a oto, oni leżeli po
wszystkiej onej ziemi, jedząc i pijąc, i weseląc się ze
wszystkich korzyści wielkich, które byli zabrali z ziemi
Filistyńskiej, i z ziemi Judzkiej. 17 Przetoż bił je Dawid
od wieczora aż do wieczora dnia drugiego, tak iż z nich
żaden nie uszedł, oprócz czterech set młodzieńców,
którzy wsiadłszy na wielbłądy, uciekli. 18 A tak odjął
Dawid wszystko, co byli pobrali Amalekitowie, i dwie
żony swoje odjął też Dawid; 19 Tak iż im nic nie zginęło
od mała aż do wiela, i aż do synów, i córek, i do
korzyści, i aż do wszystkiego, cokolwiek im zabrali,
wszystko zasię przywiódł Dawid. 20 Przytem zabrał
Dawid wszystkie trzody i stada, które gnano przed

bydłem jego, i mówiono: Toć jest korzyść Dawidowa.
21 I przyszedł Dawid do onych dwóch set mężów,
którzy byli spracowani, że nie mogli iść za Dawidem,
którym był kazał zostać u potoku Besor, którzy wyszli
przeciw Dawidowi i przeciw ludowi, który z nim był; a
przystąpiwszy Dawid do ludu, pozdrowił je spokojnie.
22 A odpowiadając wszyscy mężowie źli i niepobożni,
którzy chodzili z Dawidem, rzekli: Ponieważ ci nie
chodzili z nami, nie damy im z łupów, któreśmy odjęli,
tylko każdemu żonę jego, i syny jego; te wziąwszy,
niech odejdą. 23 Tedy rzekł Dawid: Nie uczynicie tak,
bracia moi, z tem, co nam dał Pan, który nas strzegł,
a podał wojsko, które było wyszło przeciwko nam, w
ręce nasze. 24 I któż was w tem usłucha? Bo jaki
dział tego, który wyszedł na wojnę, taki dział i tego,
który został przy tłomokach; równo się podzielą. 25 I
stało się od onego dnia i napotem, że uchwalono to
prawo i ten zwyczaj w Izraelu, aż do dnia tego. 26
A tak przyszedł Dawid do Sycelega, i posłał z onego
łupu starszym w Juda, przyjaciołom swym, mówiąc:
Oto macie błogosławieństwo z korzyści nieprzyjaciół
Pańskich: 27 Tym, co byli w Betel, i co w Ramacie na
południe, i co byli w Gieter, 28 I co byli w Aroer, i co byli
w Sefamot, i co byli w Estamo; 29 I co byli w Racha, i
co byli w miastach Jerameel, i co byli w miastach Ceni,
30 I co byli w Horma, i co byli w Chorasan, i co byli w
Atach, 31 I co byli w Hebronie, i co byli na wszystkich
miejscach, kędy przemieszkiwał Dawid, sam i mężowie
jego.

31 A Filistynowie zwiedli bitwę z Izraelem; i uciekli
mężowie Izraelscy przed Filistynami, a polegli
zranieni na górze Gielboe. 2 I gonili Filistynowie Saula i
syny jego, i zabili Filistynowie Jonatana, i Abinadaba, i
Melchisuego, syny Saulowe. 3 A gdy się wzmagała
bitwa przeciwko Saulowi, trafili nań strzelcy, mężowie
strzelający z łuku, i zraniony jest bardzo od strzelców.
4 I rzekł Saul do wyrostka swego, który nosił broń jego:
Dobądź miecza twego, a przebij mię nim, by snać nie
przyszli ci nieobrzezańcy, i nie przebili mię, a nie czynili
igrzyska ze mnie. Ale nie chciał wyrostek jego, bo się
bardzo bał. Przetoż Saul porwał miecz i upadł nań. 5 A
widząc wyrostek jego, iż umarł Saul, padł i on na miecz
swój, i umarł z nim. 6 Umarł tedy Saul, i trzej synowie
jego, i wyrostek jego, co za nim broń nosił, i wszyscy
mężowie jego dnia onego wespół. 7 Co gdy ujrzeli
mężowie Izraelscy, którzy za doliną, i za Jordanem
mieszkali, iż uciekali mężowie Izraelscy, a iż umarł
Saul, i synowie jego, odbieżawszy miast, pouciekali
też, a przyszedłszy Filistynowie mieszkali w nich. 8 A
nazajutrz przyszli Filistynowie, aby odzierali pobite; i
znaleźli Saula, i trzech synów jego leżących na górze
Gielboe. 9 A uciąwszy głowę jego, zdarli z niego zbroję
jego, i posłali po ziemi Filistyńskiej wszędzie, aby to
opowiadano w kościele bałwanów ich, i między ludem.
10 I położyli zbroję jego w kościele Astarot; ale ciało
jego przybili na murze Betsan. 11 Tedy usłyszawszy o
tem obywatele Jabes Galaad, co uczynili Filistynowie
Saulowi; 12 Wstali wszyscy mężowie mocni, i szli przez
onę całą noc, i wzięli ciało Saulowe, i ciała synów jego
z muru Betsan, a przyszedłszy do Jabes spalili je tam.
13 A wziąwszy kości ich, pogrzebli je pod drzewem w
Jabes, i pościli siedm dni.

II Samuela

1 I stało się po śmierci Saulowej, gdy się Dawid
wrócił od porażki Amalekitów, że zamieszkał Dawid
w Sycelegu przez dwa dni. **2** Tedy dnia trzeciego
przybieżał mąż z obozu Saulowego, a szaty jego
rozdarte były, i proch na głowie jego; który przyszedłszy
do Dawida, upadł na ziemię, i pokłonił się. **3** I rzekł
do niego Dawid: Skąd idziesz? I odpowiedział mu: Z
obozum Izraelskiego uszedł. **4** Rzekł mu znowu Dawid:
Cóż się stało? proszę powiedz mi. I odpowiedział:
To, że uciekł lud z bitwy, a do tego wiele poległo
z ludu i pomarło, także i Saul, i Jonatan, syn jego,
polegli. **5** Zatem rzekł Dawid do młodzieńca, który mu
to powiedział: Jakoż wiesz, iż umarł Saul i Jonatan,
syn jego? **6** Odpowiedział mu młodzieniec, który mu
to oznajmił: Przyszedłem z trafunku na górę Gilboe,
a oto, Saul tkwiał na włóczni swojej, a wozy i jezdni
doganiali go. **7** Tedy obejrzawszy się, obaczył mię, i
zawołał na mię, i rzekłem: Owom ja. **8** I rzekł mi: Coś
ty zacz? A jam mu odpowiedział: Jestem Amalekita.
9 I rzekł mi: Stań, proszę, nademną, a zabij mię: bo
mię zdjęły ciężkości, gdyż jeszcze wszystka dusza
moja we mnie jest. **10** Przetoż stanąwszy nad nim,
zabiłem go: bom wiedzieł, że nie będzie żyw po upadku
swoim, i wziąłem koronę, która była na głowie jego, i
zawieszenie, które było na ramieniu jego, a przyniosłem
je tu do pana mego. **11** Tedy Dawid pochwyciwszy szaty
swoje, rozdarł je, także i wszyscy mężowie, którzy z nim
byli. **12** A żałując płakali, i pościli aż do wieczora dla
Saula, i dla Jonatana, syna jego, i dla ludu Pańskiego, i
dla domu Izraelskiego, że polegli od miecza. **13** I rzekł
Dawid do młodzieńca, który mu to oznajmił: Skądeś
ty? I odpowiedział: Jestem synem męża przychodnia
Amalekity. **14** Zatem rzekł do niego Dawid: Jakożeś
się nie bał ściągnąć ręki twej, abyś zabił pomazańca
Pańskiego? **15** Zawołał tedy Dawid jednego z sług,
i rzekł: Przystąp, a zabij go, a on go uderzył, że
umarł. **16** I rzekł do niego Dawid: Krew twoja na głowę
twęję: bo usta twoje świadczyły przeciw tobie, mówiąc:
Jam zabił pomazańca Pańskiego. **17** Lamentował
tedy Dawid lamentem takowym nad Saulem, i nad
Jonatanem, synem jego; **18** (Rozkazawszy jednak, aby
uczono synów Judzkich z łuku strzelać, jako napisano
w księgach Jasar.) **19** O ozdobo Izraelska! na górach
twoich zranionyś jest; jakoż polegli mocarze twoi! **20** Nie
powiadajcież w Get, a nie rozgłaszajcie po ulicach w
Aszkalonie, aby się snać nie weseliły córki Filistyńskie,
by się snać nie radowały córki nieobrzezańców. **21** O
góry Gielboe! ani rosa, ani deszcz niech nie upada na
was, i niech tam nie będą pola urodzajne; albowiem
tam porzucona jest tarcz mocarzów, tarcz Saulowa,
jakoby nie był pomazany olejem. **22** Od krwi zabitych,
i od sadła mocarzów strzała łuku Jonatanowego nie
wracała się na wstecz, a miecz Saulowy nie wracał
się próżno. **23** Saul i Jonatan miłośni i przyjemni za
żywota swego, i w śmierci swojej nie są rozłączeni, nad
orły lekciejsi, nad lwy mocniejsi byli. **24** Córki Izraelskie
płaczcie nad Saulem, który was przyodziewał szarłatem
rozkosznym, a który was ubierał w klejnoty złote na
szaty wasze. **25** Jakoż polegli mocarze pośród bitwy!
Jonatan na górach twoich zabity jest. **26** Bardzo mi cię
żal, bracie mój Jonatanie, byłeś mi bardzo wdzięcznym;
większa u mnie była miłość twoja, niż miłość niewieścia.
27 Jakoż polegli mocarze, a poginęła broń wojenna!

2 I stało się potem, że pytał Dawid Pana, mówiąc:
Mamże iść do któregokolwiek miasta Judzkiego?
Któremu Pan odpowiedział: Idź. I rzekł Dawid: Dokądże
pójdę? I odpowiedział: Do Hebronu. **2** Tedy tam jechał
Dawid, także i dwie żony jego, Achinoam Jezreelitka, i
Abigail żona przedtem Nabalowa z Karmelu. **3** Także
męże swe, którzy z nim byli, zabrał Dawid, każdego z
domem jego, i mieszkali w miastach Hebrońskich. **4**
Przyszli potem mężowie Juda, i pomazali tam Dawida
za króla nad domem Juda; tedy opowiadano Dawidowi,
mówiąc: Mężowie z Jabes Galaad ci pogrzebli Saula. **5**
Tedy wyprawił Dawid posły do mężów z Jabes Galaad, i
rzekł do nich: Błogosławieniście wy od Pana, którzyście
ucznili to miłosierdzie nad Panem waszym Saulem,
żeście go pogrzebli. **6** Przetoż teraz niech uczyni Pan z
wami miłosierdzie, i prawdę, a ja też oddam wam to
dobrodziejstwo, żeście uczynili tę rzecz. **7** Teraz tedy
niech się zmacniają ręce wasze, a bądźcie mężnymi;
bo choć umarł Saul, pan wasz, wszakże mnie pomazał
dom Juda za króla nad sobą. **8** A Abner, syn Nera,
hetman nad wojskiem Saulowem, wziął Izboseta syna
Saulowego, i przyprowadził go do Machanaim, **9** I
uczynił go królem nad Gaaladem, i nad Assury, i nad
Jezreelem, i nad Efraimem, i nad Benjaminem, i nad
wszystkim Izraelem. **10** Czterdzieści lat miał Izboset,
syn Saula, gdy począł królować nad Izraelem, a dwa
lata królował; tylko dom Juda stał przy Dawidzie. **11** I
była liczba dni, których był Dawid królem w Hebronie
nad domem Judzkim, siedm lat i sześć miesięcy. **12**
Potem wyszedł Abner, syn Nera, i słudzy Izboseta,
syna Saulowego, z Machanaim do Gabaonu. **13** Joab
także, syn Sarwii, z sługami Dawidowymi wyszli, i
spotkali się z sobą prawie u stawu Gabaońskiego, i
zostali jedni na jednej stronie stawu, a drudzy na drugiej
stronie stawu. **14** Tedy rzekł Abner do Joaba: Niech
teraz wstaną młodzieńcy, a poigrają przed nami. I rzekł
Joab: Niech wstaną. **15** Wstali tedy; i wyszło w liczbie
dwanaście z Benjamińczyków ze strony Izboseta, syna
Saulowego, a dwanaście z sług Dawidowych. **16** Którzy

uchwyciwszy się, każdy za głowę przeciwnika swego,
utopił miecz swój w boku jeden drugiego, i polegli
pospołu. Przetoż nazwano miejsce ono Helkatassurym,
które jest w Gabaonie. 17 I była bitwa bardzo sroga
dnia onego, a porażon jest Abner i mężowie Izraelscy
od sług Dawidowych. 18 I byli też tam trzej synowie
Sarwii: Joab, Abisaj, i Asael; ale Asael był prędkich nóg,
jako dzika koza. 19 I gonił Asael Abnera, a nie ustąpił
idąc ani na prawo ani na lewo, ścigając Abnera. 20 A
obejrzawszy się Abner nazad, rzekł: Tyżeś jest Asael?
A on mu odpowiedział: Ja. 21 Tedy mu rzekł Abner:
Uchyl się na prawą stronę twoję, albo na lewą stronę
twoję, a pojmij sobie jednego z młodzieńców, i weźmij
sobie łupy z niego; ale Asael nie chciał od niego ustąpić.
22 Tedy po wtóre rzekł Abner do Asaela: Idź precz ode
mnie, bym cię snać nie przebił ku ziemi; bo jakoże bym
śmiał podnieść twarz moję na Joaba, brata twego? 23
A gdy nie chciał ustąpić, uderzył go Abner końcem
włóczni pod piąte żebro, tak iż wyszła włócznia na
drugą stronę. Tamże padł, i umarł na onemże miejscu,
a wszyscy, którzy przychodzili do onego miejsca, gdzie
poległ Asael i umarł, zastanawiali się. 24 Wszakże gonili
Joab i Abisaj Abnera; i zachodziło słońce, gdy przyszli
do pagórka Amma, który jest przeciw Gia na drodze
pustyni Gabaońskiej. 25 Tedy się zebrali synowie
Benjaminowi do Abnera, skupiwszy się w jeden huf, i
stanęli na wierzchu jednego pagórka. 26 I zawołał Abner
na Joaba i rzekł: Izali się na wieki będzie srożył ten
miecz? azaż nie wiesz, że na ostatku bywa gorzkość? i
dokądże nie rzeczesz ludowi, aby się wrócił od pogoni
braci swych? 27 Tedy rzekł Joab: Jako żywy Bóg, byś
ty był nie wyzywał, zarazby się był z poranku lud wrócił,
każdy od pogoni braci swych. 28 A tak zatrąbił Joab w
trąbę i zastanowił się wszystek lud, a nie gonili dalej
Izraela, ani się więcej potykali. 29 Ale Abner i mężowie
jego szli polem całą onę noc, a przeprawiwszy się przez
Jordan, przeszli przez wszystko Betoron, aż przyszli
do Mahanaim. 30 A Joab wróciwszy się z pogoni za
Abnerem, zebrał wszystek lud, i nie dostawało mu sług
Dawidowych dziewiętnastu mężów, i Asaela. 31 Ale
słudzy Dawidowi pobili z Benjamińczyków, i z mężów
Abnerowych trzy sta i sześćdziesiąt mężów, którzy
tam pomarli. 32 A wziąwszy Asaela, pogrzebli go w
grobie ojca jego, który był w Betlehem; potem szli całą
noc Joab i mężowie jego, a na świtaniu przyszli do
Hebronu.

3 I była długa wojna między domem Saulowym
i między domem Dawidowym. Wszakże Dawid
postępował, i zmacniał się; ale dom Saulów schodził
i niszczał. 2 I narodziło się Dawidowi w Hebronie
synów. A był pierworodny jego Amnon z Achinoamy
Jezreelitki; 3 Wtóry po nim był Helijab z Abigaili, żony
przedtem Nabalowej z Karmelu, a trzeci Absalom,
syn Moachy, córki Tolmaja króla Giessur; 4 A czwarty
Adonijasz, syn Hagity, a piąty Sefatyjasz, syn Abitali;
5 A szósty Jetraam z Egli, żony Dawidowej. Cić się
urodzili Dawidowi w Hebronie. 6 I stało się, gdy była
wojna między domem Saulowym i między domem
Dawidowym, a Abner się mężnie zastawiał o dom
Saulowy. 7 (A Saul miał założnicę, której imię było
Resfa, córka Aje,) że rzekł Izboset do Abnera: Czemuś
wszedł do założnicy ojca mojego? 8 I rozgniewał
się Abner bardzo o one słowa Izbosetowe, i rzekł:
Izalim ja psia głowa, którym przeciw Judzie dziś uczynił
miłosierdzie nad domem Saula, ojca twego, i nad bracią
jego, i nad przyjaciółmi jego, i nie wydałem cię w rękę
Dawidowę, a ty d ziś szukasz na mnie nieprawości tej
niewiasty? 9 To niech uczyni Bóg Abnerowi, i to niech
mu przyczyni, jeźliże, jako przysiągł Pan Dawidowi, nie
pomogę do tego. 10 Aby przeniesione było królestwo
od domu Saulowego, a wystawiona stolica Dawidowa
nad Izraelem, i nad Judą od Dan aż do Beerseba. 11 I
nie mógł nic więcej odpowiedzieć Abnerowi, przeto że
się go bał. 12 A tak wyprawił Abner posły do Dawida
od siebie, mówiąc: Czyjaż jest ziemia? i żeby mówili:
Uczyń przymierze twoje ze mną, a oto ręka moja
będzie z tobą, aby obrócon był do ciebie wszystek
Izrael. 13 Któremu odpowiedział: Dobrze, uczynię z tobą
przymierze. A wszakże o jedno cię proszę, mianowicie,
abyś nie przychodził przed oblicze moje, aż mi pierwej
przywiedziesz Michol, córkę Saulowę, gdy będziesz
chciał przyjść, abyś widział twarz moję. 14 I wyprawił
Dawid posły do Izboseta syn Saulowego, mówiąc:
Wydaj mi żonę moję Michol, którąm sobie poślubił stem
nieobrzezek Filistyńskich. 15 Przetoż posłał Izboset, i
wziął ją od męża, od Faltejela, syna Laisowego. 16
Tedy szedł z nią mąż jej, a idąc za nią, płakał jej aż do
Bachurym; i rzekł do niego Abner: Idź, a wróć się; i
wrócił się. 17 Uczynił potem Abner rzecz do starszych
Izraelskich mówiąc: Przeszłych czasów szukaliście
Dawida, aby był królem nad wami. 18 Przetoż teraz
uczyńcie tak; bo Pan rzekł o Dawidzie, mówiąc: Przez
rękę Dawida, sługi mego, wybawię lud mój Izraelski z
ręki Filistyńskiej, i z ręki wszystkich nieprzyjaciół jego.
19 To też mówił Abner i do Benjamińczyków. Potem
odszedł Abner, aby mówił z Dawidem w Hebronie
wszystko, co dobrego było w oczach Izraela, i w
oczach wszystkiego domu Benjaminowego. 20 Gdy
tedy przeszedł Abner do Dawida do Hebronu, a z
nim dwadzieścia mężów, sprawił Dawid na Abnera,
i na męże, którzy z nim byli, ucztę. 21 I rzekł Abner
do Dawida: Wstanę, a pójdę, abym zebrał do króla,
pana mego, wszystkiego Izraela, którzy z tobą uczynią
przymierze; a będziesz królował nad wszystkimi, jako
żąda dusza twoja. A tak odprawił Dawid Abnera, który

odszedł w pokoju. 22 A oto, słudzy Dawidowi i Joab
wracali się z wojny, korzyści wielkie z sobą prowadząc,
ale Abnera już nie było u Dawida w Hebronie: bo go
był odprawił, i odszedł był w pokoju. 23 Joab tedy
i wszystko wojsko, które z nim było, przyszli tam; i
dano znać Joabowi, mówiąc: Był tu Abner, syn Nera, u
króla; ale go odprawił, i odszedł w pokoju. 24 Przetoż
wszedłszy Joab do króla, rzekł: Cóżeś uczynił? Oto,
przyszedł był Abner do ciebie; przeczżeś go puścił,
aby zaś odszedł. 25 Znasz Abnera, syna Nerowego,
gdyż przyszedł, aby cię zdradził, i żeby wiedział wyjście
twoje, i wejście twoje, aby się wywiedział o wszystkiem,
co ty czynisz. 26 Tedy odszedłszy Joab od Dawida,
wyprawił posły za Abnerem, którzy go wrócili od studni
Syra, o czem Dawid nie wiedział. 27 A gdy się wrócił
Abner do Hebronu, odwiódł go Joab w pośród bramy,
aby z nim po cichu (osobno) mówił, i przebił go tam pod
piąte żebro, że umarł dla krwi Asaela, brata swego. 28
Co gdy potem usłyszał Dawid, rzekł: Nie jestem winien,
ani królestwo moje, przed Panem aż na wieki krwi
Abnera, syna Nerowego. 29 Niechaj przyjdzie na głowę
Joabowę, i na wszystek dom ojca jego, i niech nie
ustaje z domu Joabowego płynienie nasienia cierpiący, i
trędowaty, i o kiju chodzący, i od miecza upadający, i nie
mający chleba. 30 A tak Joab i Abisaj, brat jego, zabili
Abnera, przeto iż on też był zabił Asaela, brata ich, w
bitwie u Gabaona. 31 Rzekł potem Dawid do Joaba i
do wszystkiego ludu, który był z nim: Porozdzierajcie
odzienia wasze a opaszcie się w wory, i płaczcie nad
Abnerem. A król Dawid szedł za marami. 32 A gdy
pogrzebli Abnera w Hebronie, podniósł król głos swój, i
płakał nad grobem Abnerowym; płakał też wszystek
lud. 33 A tak lamentując król nad Abnerem, rzekł: Izali
tak miał umrzeć Abner, jako umiera nikczemnik? 34
Ręce twoje nie były związane, a nogi twoje nie były
pętami obciążone; poległeś jako ten, który pada przed
synami niezbożnymi. Tedy tem więcej wszystek lud
płakał nad nim. 35 Potem przyszedł wszystek lud prosić
Dawida, aby jadł chleb, gdy jeszcze był jasny dzień: ale
przysiągł Dawid, mówiąc: To mi niech uczyni Bóg, i to
niech przyczyni, jeźli przed zajściem słońca skosztuję
chleba, albo czego innego. 36 Co gdy wszystek lud
obaczył, podobało się im to; a wszystko cokolwiek
czynił król, podobało się w oczach wszystkiego ludu. 37
I poznał wszystek Izrael dnia onego, że nie z naprawy
królewskiej zabity był Abner, syn Nera. 38 I rzekł król
do sług swoich: Azaż nie wiecie, że hetman, a bardzo
wielki, poległ dziś w Izraelu? 39 A ja dziś jako nowy,
i dopiero pomazany król; ci zasię mężowie, synowie
Sarwii, srożsi są niżli ja; niechże odda Pan czyniącemu
złe według złości jego.

4 A usłyszawszy Izboset, syn Saula, że poległ Abner
w Hebronie, zemdlały ręce jego, i wszystek Izrael
był przestraszony. 2 Miał też syn Saula dwóch mężów
hetmanów nad hufcami, imię jednego Baana, a imię
drugiego Rechab, synowie Remmona Berotczyka z
synów Benjaminowych; bo też Berot policzon był w
Benjaminie. 3 Uciekli tedy Berotczykowie do Gietaim,
i byli tam przychodniami aż do onego dnia. 4 A
Jonatan, syn Saula, miał jednego syna chromego na
nogi, (bo gdy miał pięć lat, a przyszła wieść o śmierci
Saulowej, i Jonatanowej z Jezreel, a wziąwszy go
mamka jego uciekła, a gdy prędko uciekała, upadł
i ochromiał,) a imię jego Mefiboset. 5 Poszli tedy
synowie Remmona Berotczyka, Rechab i Baana, i
weszli, gdy był najgorętszy dzień, do domu Izboseta,
który spał na łóżku w południe. 6 Ci tedy weszli w
dom jego, jakoby kupować zboża; tamże go przebili
pod piąte żebro Rechab i Baana, brat jego, i uciekli. 7
Bo gdy byli weszli w dom, a on spał na łóżku swem
w pokoju, kędy legał, tedy go przebili, i zabili go, a
uciąwszy głowę jego, wzięli ją, i poszli drogą puszczy
przez całą onę noc. 8 I przynieśli głowę Izbosetowę
do Dawida do Hebronu, i rzekli do króla; Oto, głowa
Izboseta, syna Saulowego, nieprzyjaciela twego, który
szukał duszy twojej; a dał Pan królowi, panu memu,
pomstę dzisiaj nad Saulem i nad nasieniem jego. 9
Tedy odpowiedział Dawid Rechabowi i Baanie, bratu
jego, synom Remmona Berotczyka, i rzekł do nich:
Jako żyw Pan, który wybawił duszę moję od wszelkiego
ucisku: 10 Jeźlim onego, który mi oznajmił, mówiąc:
Oto umarł Saul, (choć mu się zdało, że wesołą nowinę
przyniósł,) pojmawszy zabił w Syclegu, który rozumiał,
żem mu miał dać zapłatę za poselstwo jego: 11 Jako
daleko więcej ludzie niepobożne, gdyż zabili męża
sprawiedliwego w domu jego, na łożu jego? A teraz,
izali nie mam szukać krwi jego z ręki waszej, i wygładzić
was z ziemi? 12 A tak rozkazał Dawid sługom, i zabili
je, a obciążywszy ręce ich, i nogi ich, zawiesili je nad
stawem w Hebronie; ale głowę Izbosetową wziąwszy
pogrzebali w grobie Abnerowym w Hebronie.

5 Zeszły się tedy wszystkie pokolenia Izraelskie do
Dawida do Hebronu, i rzekły, mówiąc: Oto, my
jesteśmy kość twoja i ciało twoje. 2 A przeszłych czasów,
gdy Saul był królem nad nami, tyś wywodził i przywodził
Izraela. Nad to rzekł Pan do ciebie: Ty będziesz pasł
lud mój Izraelski, a ty będziesz wodzem nad Izraelem.
3 A tak wszyscy starsi Izraelscy przyszli do króla do
Hebronu; i uczynił z nimi król Dawid przymierze w
Hebronie przed Panem; i pomazali Dawida za króla
nad Izraelem. 4 Trzydzieści lat było Dawidowi, gdy
począł królować, a królował przez czterdzieści lat.
5 W Hebronie królował nad Judą przez siedm lat i

przez sześć miesięcy, a w Jeruzalemie królował przez
trzydzieści i trzy lata nad wszystkim Izraelem i nad Judą.
6 A tak poszedł król i mężowie jego do Jeruzalemu
przeciw Jebuzejczykowi mieszkającmu w onej ziemi,
który rzekł do Dawida, mówiąc; Nie wnijdziesz sam, aż
zniesiesz ślepe i chrome, jakoby mówili: Nie wnijdzie tu
Dawid. 7 Wszakże wziął Dawid zamek Syoński, a toć
jest miasto Dawidowe. 8 Bo rzekł był Dawid onego
dnia: Ktobykolwiek zabił Jebuzejczyka, a wszedłby na
rynny, a pobił te ślepe i chrome, które ma w nienawiści
dusza Dawidowa, postanowię go hetmanem. Dla tegoż
mawiano: Ślepy i chromy nie wnijdzie do tego domu.
9 I mieszkał Dawid na onym zamku a przezwał go
miastem Dawidowem, a pobudował je Dawid wszędy w
koło od Mello, i wewnątrz. 10 A Dawid idąc postępował
i rósł; bo Pan Bóg zastępów był z nim. 11 Tedy posłał
Hyram, król Tyrski, posły do Dawida, i drzewa cedrowe,
i cieśle, i kamienniki, i murarze, którzy zbudowali dom
Dawidowi. 12 I poznał Dawid, iż go utwierdził Pan za
króla nad Izraelem, a iż wywyższył królestwo jego dla
ludu swego Izraelskiego. 13 I napojmował sobie Dawid
jeszcze więcej założnic i żon z Jeruzalemu przyszedłszy
z Hebronu, a narodziło się więcej Dawidowi synów i
córek. 14 A teć są imiona tych, którzy mu się urodzili
w Jeruzalemie: Samma, i Sobab, i Natan, i Salomon.
15 I Ibchar, i Elisua, i Nefeg, i Jafija. 16 I Elisama, i
Elijada, i Elifelet. 17 A usłyszawszy Filistynowie, że
pomazano Dawida za króla nad Izraelem, ruszyli się
wszyscy Filistynowie, żeby szukali Dawida; co gdy
usłyszał Dawid, ustąpił na zamek. 18 Tedy Filistynowie
przyciągnąwszy, rozpostarli się w dolinie Refaim. 19 I
radził się Dawid Pana, mówiąc: Mamli iść przeciwko
Filistynom? podaszli je w ręce moje? Odpowiedział Pan
Dawidowi: Idź, bo pewnie podam Filistyny w ręce twoje.
20 A tak przyciągnął Dawid do Baal Perazym, i poraził
je tam Dawid i rzekł: Rozerwał Pan nieprzyjacioły moje
przedemną, jako się rozrywają wody. Przetoż nazwał
imię miejsca onego Baal Perazym. 21 I zostawili tam
ryte swe obrazy, które popalił Dawid i mężowie jego. 22
Znowu jeszcze przyciągnęli Filistynowie, i rozpostarli
się w dolinie Refaim. 23 I pytał się Dawid Pana, który
odpowiedział: Nie pójdziesz przeciwko nim; ale je
obtoczywszy z tyłu natrzesz na nie przeciwko morwom.
24 A gdy usłyszysz, iż zaszumią wierzchy morwów, tedy
się ruszysz, gdyż na ten czas pójdzie Pan przed tobą,
aby poraził wojska Filistyńskie. 25 I uczynił Dawid tak
jako mu rozkazał Pan, a poraził Filistyny od Gabaa, aż
kędy chodzą do Gazer.

6 Nadto zebrał jeszcze Dawid wszystkich przebranych
z Izraela trzydzieści tysięcy. 2 A ruszywszy się,
szedł Dawid i wszystek lud, który był przy nim, z
Baala Judowego, aby przenieśli stamtąd skrzynię
Bożą, przy której wzywano imienia Pana zastępów,
siedzącego na Cherubinach, którzy są na niej. 3 I
wstawili skrzynię Bożą na wóz nowy, wziąwszy ją z
domu Abinadabowego, który jest w Gabaa; lecz Oza
i Achyjo, synowie Abinadabowi, prowadzili on wóz
nowy. 4 I wzięli ją z domu Abinadaba, który był w
Gabaa, a szli z skrzynią Bożą; lecz Achyjo szedł przed
skrzynią. 5 Dawid zasię i wszystek Izrael grali przed
Panem na wszelakich instrumentach z cedrowego
drzewa, na harfach i na skrzypcach, i na bębnach, i
na piszczałkach, i na cymbałach. 6 A gdy przyszli do
gumna Nachonowego, ściągnął Oza rękę swoję ku
skrzyni Bożej, i zadzierżał ją: bo woły były wystąpiły z
drogi: 7 Przetoż rozgniewał się bardzo Pan na Ozę,
i zabił go tam Bóg dla śmiałości, i tamże umarł przy
skrzyni Bożej. 8 I zafrasował się Dawid, że Pan srodze
zaraził Ozę, i nazwał miejsce ono Perezoza, aż do dnia
tego. 9 A tak uląkł się Dawid Pana dnia onego, i mówił:
Jakoż wnijdzie do mnie skrzynia Pańska? 10 Przetoż
nie chciał Dawid wprowadzić do siebie skrzyni Pańskiej
do miasta swego, ale ją kazał wprowadzić do domu
Obededoma Gietejczyka. 11 I została skrzynia Pańska
w domu Obededoma Gietejczyka przez trzy miesiące, i
błogosławił Pan Obededomowi, i wszystkiemu domowi
jego. 12 I oznajmiono królowi Dawidowi, mówiąc:
Błogosławi Pan domowi Obededoma, i wszystkiemu,
co ma, dla skrzyni Bożej. Tedy szedłszy Dawid,
wziął skrzynię Bożą z domu Obededoma do miasta
Dawidowego z weselem. 13 A gdy ci, którzy nieśli
skrzynię Pańską, postąpili na sześć kroków, ofiarował
wołu i barana tłustego. 14 I skakał Dawid ze wszystkiej
mocy przed Panem, a był Dawid obleczony w efod
lniany. 15 A tak Dawid, i wszystek dom Izraelski
prowadzili skrzynię Pańską z weselem, i z trąbieniem.
16 I stało się, gdy skrzynia Pańska wchodziła do miasta
Dawidowego, że Michol, córka Saulowa, wyglądając
oknem, a widząc króla Dawida ze wszystkiej mocy
skaczącego przed Panem, wzgardziła go w sercu
swojem. 17 A gdy przynieśli skrzynię Pańską, postawili
ją na miejscu swem pośrodku namiotu, który był dla
niej rozbił Dawid, i ofiarował Dawid przed Panem
całopalenia i spokojne ofiary. 18 A gdy dokończył Dawid
ofiarować całopalenia, i ofiar spokojnych, błogosławił
ludowi w imię Pana zastępów. 19 I dał między wszystek
lud, i między wszystko zgromadzenie Izraelskie, od
męża aż do niewiasty, każdemu bochenek chleba
jeden, i jednę sztukę mięsa, i łagiew jednę wina. I
odszedł wszystek lud, każdy do domu swego. 20 Potem
wrócił się Dawid, aby błogosławił domowi swemu. I
wyszła Michol, córka Saulowa, przeciwko Dawidowi,
a rzekła: O jakoż chwalebny był dziś król Izraelski,
który się odkrywał dziś przed oczyma służebnic sług
swoich, jako się zwykł odkrywać jeden z szalonych!

21 Tedy rzekł Dawid do Michol: Przed Panem (który
mnie raczej obrał niż ojca twego, i niżeli wszystek dom
jego, rozkazując mi, abym był książęciem nad ludem
Pańskim, nad Izraelem.) grałem, i będę grał przed
Panem. 22 A im będę podlejszym, niżelim się stał i
uniżeńszym w oczach moich, tem u tych służebnic, o
których mi powiadasz, będę chwalebniejszy. 23 Przetoż
Michol, córka Saulowa, niemiała dziatek aż do dnia
śmierci swojej.

7 I stało się, gdy siedział król w domu swym, a
Pan mu dał odpocznienie zewsząd od wszystkich
nieprzyjaciół jego. 2 Że rzekł król do Natana proroka:
Obacz proszę, ja mieszkam w domu cedrowym, a
skrzynia Boża mieszka między kortynami. 3 Tedy
rzekł Natan do króla: Cokolwiek jest w sercu twojem,
idź, uczyń; bo Pan jest z tobą. 4 Potem onejże nocy
stało się słowo Pańskie do Natana, mówiąc: 5 Idź a
mów do sługi mego Dawida: Tak mówi Pan: Izali mi
ty zbudujesz dom ku mieszkaniu? 6 Ponieważem nie
mieszkał w domu ode dnia, któregom wywiódł syny
Izraelskie z Egiptu, aż do dnia tego, alem chodził w
namiocie i w przybytku; 7 I wszędzie, gdziem chodził ze
wszystkimi syny Izraelskimi, izalim i słowo rzekł któremu
z sędziów Izraelskich, któremum rozkazał paść lud mój
Izraelski, mówiąc: Czemużeście mi nie zbudowali domu
cedrowego? 8 Przetoż teraz to powiedz słudze memu
Dawidowi: Tak mówi Pan zastępów: Jam ciebie wziął z
owczarni od owiec, abyś był wodzem nad ludem moim,
nad Izraelem; 9 I byłem z tobą wszędy, gdzieśkolwiek
chodził, i wygładziłem wszystkie nieprzyjacioły twoje
przed tobą, i uczyniłem ci imię wielkie, jako imię wielkich
ludzi, którzy są na ziemi. 10 I postanowię miejsce ludowi
memu Izraelskiemu, i wszczepię go, iż będzie mieszkał
na miejscu swem, i nie będzie więcej poruszony, ani go
więcej synowie nieprawości trapić będą, jako przedtem.
11 Ode dnia, któregom postanowił sędzie nad ludem
moim Izraelskim; i dam ci odpocznienie ode wszystkich
nieprzyjaciół twoich. Przetoż opowiadać Pan, że on
sam tobie dom zbuduje. 12 Gdy się wypełnią dnia
twoje, i zaśniesz z ojcy twoimi, wzbudzę nasienie twoje
po tobie, które wynijdzie z żywota twego, a umocnię
królestwo jego; 13 On zbuduje dom imieniowi memu,
a Ja utwierdzę stolicę królestwa jego aż na wieki. 14
Ja mu będę za ojca, a on mi będzie za syna, który
gdy wystąpi, skarzę go rózgą ludzką, i plagami synów
człowieczych. 15 Lecz miłosierdzie moje nie będzie
odjęte od niego, jakom je odjął od Saula, któregom
odrzucił przed twarzą twoją. 16 I będzie utwierdzony
dom twój, i królestwo twoje aż na wieki przed tobą,
a stolica twoja będzie trwała aż na wieki. 17 Według
wszystkich słów tych, i według wszystkiego widzenia
tego, tak mówi Natan do Dawida. 18 Tedy wszedłszy
król Dawid, usiadł przed obliczem Pańskiem, i rzekł:
Cożem ja jest Panie Boże, i co za dom mój, żeś mię
przywiódł aż dotąd? 19 Lecz i to mało było przed
obliczności ą twoją, Panie Boże; aleś też obietnicę
uczynił o domie sługi twego na czas daleki, a to prawie
obyczajem ludzkim, Panie Boże! 20 I cóż więcej ma
mówić Dawid przed tobą? albowiem ty znasz sługę
twego, o Panie Boże. 21 Dla słowa twego, a według
serca twego uczyniłeś te wszystkie wielkie rzeczy,
oznajmując je słudze twemu. 22 Przetoż wielmożnym
jesteś, Panie Boże; bo nie masz podobnego tobie, i
nie masz Boga oprócz ciebie, według wszystkiego,
cośmy słyszeli w uszy nasze. 23 I gdzież jest taki lud
na ziemi, jako Izrael? dla któregoby Bóg szedł aby
go sobie odkupił za lud, i uczynił sobie imię, i sprawił
wam wielkie i straszne rzeczy w ziemi twojej, przed
obliczem ludu twego, któryś sobie wykupił z Egiptu, z
pogaństw a i z bogów ich; 24 I zmocniłeś sobie lud
twój Izraelski, abyć był ludem aż na wieki; a ty Panie
stałeś się im za Boga. 25 Przetoż teraz, o Panie Boże,
słowo, któreś powiedział o słudze twoim i o domu
jego, utwierdź aż na wieki, a uczyń tak jakoś mówił,
26 Aby uwielbione było imię twoje aż na wieki, żeby
mówiono: Pan zastępów Bogiem nad Izraelem, a dom
sługi twego Dawida będzie umocniony przed twarzą
twoją. 27 Albowiem ty Panie zastępów, Boże Izraelski,
objawiłeś słudze twemu, mówiąc: Dom zbuduję tobie.
Przetoż za słuszną rzecz znalazł sługa twój w sercu
swojem, aby się modlił tobie tą modlitwą. 28 Teraz tedy,
Panie Boże, tyś sam Bóg, a słowa twe są prawdą, i
rzekłeś do sługi twojego te dobre rzeczy. 29 Raczże
już teraz błogosławić domowi sługi twego, aby trwał
na wieki przed tobą; boś ty Panie Boże rzekł: Że
błogosławieństwem twojem będzie ubłogosławion dom
sługi twego na wieki.

8 I stało się potem, że poraził Dawid Filistyny, i poniżył
je; a wziął Dawid Meteg Amma z rąk Filistyńskich.
2 Poraził też i Moabity, które pomierzył sznurem,
zrównawszy je z ziemią, i wymierzył ich dwa sznury
na zabicie, a cały sznur na zachowanie przy żywocie;
i byli Moabitowie sługami Dawidowymi, przynosząc
mu podatki. 3 Poraził też Dawid Hadadezera,
syna Rochobowego, króla Soby, gdy wyjechał, aby
rozprzestrzenił granice swe nad rzeką Eufrates. 4 I
pojmał z nich Dawid tysiąc i siedm set jezdnych, a
dwadzieście tysięcy ludu pieszego. I poderznął Dawid
żyły wszystkim woźnikom, zachowawszy koni do sta
wozów. 5 Przyciągnął tedy Syryjczyk z Damaszku na
pomoc Hadadezerowi, królowi Soby, i poraził Dawid
Syryjczyków dwadzieścia i dwa tysiące mężów. 6
I osadził Dawid żołnierzem Syryją Damaską. A tak
Syryjczycy byli sługami Dawidowymi, przynosząc mu

podatki; i bronił Pan Dawida wszędzie gdziekolwiek się
obrócił. 7 Pobrał też Dawid tarcze złote, które mieli
słudzy Hadadezerowi, i wniósł je do Jeruzalemu. 8
Przytem z Betachu i z Berotu, miast Hadadezerowych,
przyniósł król Dawid bardzo wiele miedzi. 9 To
usłyszawszy Tohy, król Emat, iż poraził Dawid wszystko
wojsko Hadadezerowe, 10 Posłał Tohy Jorama, syna
swego, do króla Dawida, aby go pozdrowił w pokoju, i
winszował mu, przeto że zwalczył Hadadezera, i poraził
go, (albowiem walczył z Tohym Hadadezer,) i przyniósł
z sobą naczynia srebrne, i naczynia złote, i naczynia
miedziane. 11 Które też rzeczy poświęcił król Dawid
Panu z innem srebrem i złotem, które był poświęcił,
pobrawszy od wszystkich narodów, które sobie podbił.
12 Jako od Syryjczyków, i od Moabczyków, i od synów
Ammonowych, i od Filistynów, i od Amalekitów, i z łupów
Hadadezera, syna Rochobowego, króla Soby. 13 A tak
uczynił sobie Dawid imię, gdy się wrócił poraziwszy
Syryjczyki w dolinie solnej, gdzie pobił ośmnaście
tysięcy ludu. 14 Postanowił też straż w Edom, wszystkę
ziemię Edomską osadziwszy żołnierzami; i byli wszyscy
Edomczycy sługami Dawidowymi, a bronił Pan Dawida
wszędzie, gdzie się obrócił. 15 I królował Dawid nad
wszystkim Izraelem, i czynił sąd i sprawiedliwość
wszystkiemu ludowi swemu. 16 A Joab, syn Sarwii, był
nad wojskiem, a Jozafat syn Ahiluda, kanclerzem. 17
A Sadok, syn Achitoba, i Achimelech, syn Abijatara,
byli kapłanami, a Saraja pisarzem. 18 Banajas też, syn
Jojada, nad Cheretczykami i Feletczykami, a synowie
Dawidowi byli książętami.

9 Tedy rzekł Dawid: Jestże jeszcze kto, coby pozostał z
domu Saulowego, abym uczynił nad nim miłosierdzie
dla Jonatana? 2 I był z domu Saulowego sługa, którego
zwano Syba: tego zawołano do Dawida. I rzekł król do
niego: Tyżeś jest Syba? A on odpowiedział: Jam jest,
sługa twój. 3 Potem rzekł król: Jestże jeszcze kto z
domu Saulowego, abym nad nim uczynił miłosierdzie
Boże? Odpowiedział Syba królowi: Jest jeszcze syn
Jonatana, chromy na nogi. 4 I rzekł do niego król:
Gdzieli jest? A Syba odpowiedział królowi: Oto, jest w
domu Machira, syna Ammijelowego, w Lodebarze. 5
Przetoż posłał król Dawid, i wziął go z domu Machira,
syna Ammijelowego z Lodebaru. 6 A gdy przyszedł
Mefiboset, syn Jonatana, syna Saulowego, do Dawida,
upadł na oblicze swe, i pokłonił się. I rzekł Dawid:
Mefibosecie! Który odpowiedział: Oto, sługa twój. 7 I
rzekł do nigo Dawid: Nie bój się: bo zapewne uczynię z
tobą miłosierdzie dla Jonatana, ojca twego, i przywrócęć
wszystkę rolą Saula, dziada twego. a ty będziesz jadł
chleb u stołu mego zawżdy. 8 Tedy ukłoniwszy się,
rzekł: Coż jest sługa twój, żeś się obejrzał na psa
zdechłego, jakom ja jest? 9 Zatem wezwał król Syby,
sługi Saulowego i rzekł mu: Cokolwiek miał Saul, i
wszystek dom jego, dałem synowi pana twego. 10
Będziesz tedy sprawował rolą jego, ty, synowie twoi, i
słudzy twoi, a będziesz dodawał, aby miał chleb syn
pana twego, któryby jadł; ale Mefiboset, syn pana
twego, będzie zawżdy jadał chleb u stołu mego. A
Syba miał piętnaście synów i dwadzieścia sług. 11
I odpowiedział Syba królowi: Wszystko, co rozkazał
król, pan mój, słudze swemu, tak uczyni sługa twój,
aczkolwiek Mefiboset mógłby jadać u stołu mego, jako
jeden z synów królewskich. 12 Miał też Mefiboset syna
małego, imieniem Micha; a wszyscy, którzy mieszkali w
domu Sybowym, byli sługami Mefibosetowymi. 13 A
tak Mefiboset mieszkał w Jeruzalemie, bo on u stołu
królewskiego zawżdy jadał; a był chromy na obie nogi.

10 I stało się potem, że umarł król synów
Ammonowych, a królował Hanon, syn jego, po
nim. 2 Tedy rzekł Dawid: Uczynię miłosierdzie z
Hanonem, synem Nahasowym, jako uczynił ojcec
jego miłosierdzie ze mną. I posłał Dawid ciesząc go
przez sługi swe po ojcu jego, a tak przyszli słudzy
Dawidowi do ziemi synów Ammonowych. 3 Ale książęta
synów Ammonowych rzekły do Hanona, pana swego: I
mniemasz, żeby to uczciwość czynił Dawid ojcu twemu,
iż przysłał do ciebie tych, którzyby cię cieszyli? Azaż
raczej nie dla tego posłał Dawid sługi swe do ciebie aby
przepatrzyli miasto, i wyszpiegowali je, aby je potem
zburzył? 4 A tak wziąwszy Hanon sługi Dawidowe,
ogolił im po połowie brody ich, i poobrzynał szaty
ich aż do połowy, aż do zadków ich, i puścił je. 5
A gdy to opwiedziano Dawidowi, posłał przeciwko
nim, (ponieważ oni mężowie byli bardzo obelżeni,) i
rzekł im król: Zostńcie w Jerycho, aż odrosną brody
wasze, a potem się wrócicie. 6 Widząc tedy synowie
Ammonowi, że się zbrzydzili Dawidowi posłali ciż
synowie Ammonowi, i najęli za pieniądze Syryjczyka
z domu Rechob, i Syryjczyka w Soba, dwadzieścia
tysięcy pieszych, a od króla Maacha tysiąc mężów, a
od Istoba dwanaście tysięcy mężów. 7 Co gdy usłyszał
Dawid, posłał Joaba ze wszystkiem wojskiem ludzi
rycerskich. 8 Tedy synowie Ammonowi wyciągnęli,
a uszykowali się do bitwy przed samem wejściem w
bramę; Syryjczyk zasię z Soby, i Rechob, i Istob, i
Maacha byli osobno w polu. 9 Przetoż widząc Joab
uszykowane wojska przeciwko sobie z przodku i z tyłu,
wybrał niektóre ze wszystkich przebranych z Izraela, i
uszykował wojsko przeciwko Syryjczykom. 10 A ostatek
ludu dał pod rękę Abisaja, brata swego, i uszykował
je przeciwko synom Ammonowym. 11 I rzekł: Jeźli mi
Syryjczycy będą silnymi, będziesz mi na pomoc, a jeźli
tobie synowie Ammonowi będą silnymi przyjdęć na
pomoc. 12 Zmacniaj się, a bądźmy mężnymi za lud

nasz, i za miasto Boga naszego, a Pan niech uczyni,
co dobrego jest w oczach jego. 13 Nastąpił tedy Joab, i
lud, który był z nim, aby zwiódł bitwę z Syryjczykami; a
oni uciekali przed nim. 14 Tedy synowie Ammonowi
ujrzawszy, że uciekli Syryjczycy; uciekli i oni przed
Abisajem, i weszli do miasta. A Joab wrócił się od
synów Ammonowych, i przyszedł do Jeruzalemu. 15
A gdy obaczyli Syryjczycy, iż są porażeni od Izraela,
zebrali się wespół. 16 I posłał Hadadezer, a wywiódł
Syryjczyki, którzy byli za rzeką, i przyciągnęli do Helam,
a Sobach, hetman wojska Hadadezerowego prowadził
je. 17 I oznajmiono to Dawidowi; który zebrawszy
wszystkiego Izraela, przeprawił się przez Jordan, i
przyszedł do Helam, gdzie uszykowawszy wojsko
Syryjczycy przeciw Dawidowi, zwiedli z nim bitwę.
18 Tedy uciekli Syryjczycy przed Izraelem, i poraził
Dawid Syryjczyków siedm set wozów, i czterdzieści
tysięcy jezdnych; do tego Sobacha, hetmana wojska
ich, ranił, który tamże umarł. 19 A gdy ujrzeli wszyscy
królowie, hołdownicy Hadadezerowi, iż porażeni byli
od Izraela, uczynili pokój z Izraelem, i służyli im; i
bali się Syryjczycy dawać pomocy na potem synom
Ammonowym.

11 I stało się po roku tego czasu, gdy zwykli królowie
wyjeżdżać na wojnę, posłał Dawid Joaba, i sługi
swoje z nim, i wszystkiego Izraela, aby pustoszyli
syny Ammonowe. I oblegli Rabbę, a Dawid został w
Jeruzalemie. 2 I stało się przed wieczorem, gdy wstał
Dawid z łoża swego, a przechadzał się po dachu domu
królewskiego, że ujrzał z dachu niewiastę, myjącą się;
a ta niewiasta była bardzo piękna na wejrzeniu. 3
Tedy posłał Dawid, pytając się o onej niewieście, i
rzekł: Azaż to nie Betsabee, córka Elijamowa, żona
Uryjasza Hetejczyka? 4 Posłał tedy Dawid posły, i wziął
ją. Która gdy weszła do niego, spał z nią; a ona się była
oczyściła od nieczystoty swojej: potem wróciła się do
domu swego. 5 I poczęła ona niewiasta, a posławszy
oznajmiła Dawidowi, i rzekła: Jam brzemienną. 6 I
posłał Dawid do Joaba mówiąc: Poślij do mnie Uryjasza
Hetejczyka. I posłał Joab Uryjasza do Dawida. 7 A
gdy przyszedł Uryjasz do niego, pytał go Dawid jakoby
się powodziło Joabowi, i jakoby się powodziło ludowi,
i jakoby się powodziło wojsku. 8 Nadto rzekł Dawid
do Uryjasza: Idź do domu twego, a umyj nogi twoje. I
wyszedł Uryjasz z domu królewskiego, a niesiono za
nim potrawy królewskie. 9 Ale Uryjasz spał przede
drzwiami domu królewskiego ze wszystkimi sługami
pana swego, i nie szedł do domu swojego. 10 I
opowiedziano Dawidowi, mówiąc: Nie szedłci Uryjasz
do domu swego. I rzekł Dawid do Uryjasza: Azażeś ty
nie z drogi przyszedł? przeczżeś wżdy nie szedł do
domu twego? 11 I rzekł Uryjasz do Dawida: Skrzynia
Boża, i Izrael, i Juda zostawają w namiotach, a pan
mój Joab, i słudzy pana mego w polu obozem leżą, a
jabym miał wnijść do domu mego, abym jadł, i pił, i spał
z żoną swą? Jakoś ty żyw, i jako żywa dusza twoja,
żeć tego nie uczynię. 12 Tedy rzekł Dawid do Uryjasza:
Zostańże tu jeszcze dziś, a jutro cię odprawię. I został
Uryjasz w Jeruzalemie przez on dzień, i nazajutrz. 13
Potem go wezwał Dawid, aby jadł i pił przed nim, i
upoił go: wszakże wyszedłszy w wieczór, spał na łożu
swojem z sługami pana swego, a do domu swego
nie wszedł. 14 A gdy było rano, napisał Dawid list do
Joaba, i posłał go przez ręce Uryjasza. 15 A w liście
napisał te słowa: Postawcie Uryjasza na czele bitwy
najtęższej; między tem odstąpcie nazad od niego, aby
będąc raniony umarł. 16 I stało się, gdy obległ Joab
miasto, postawił Uryjasza na miejscu, kędy wiedział, że
byli mężowie najmocniejsi. 17 A wypadłszy mężowie
z miasta, stoczyli bitwę z Joabem, i poległo z ludu
kilka sług Dawidowych, poległ też Uryjasz Hetejczyk,
18 Tedy posłał Joab, i oznajmił Dawidowi wszystko,
co się stało w bitwie. 19 A rozkazał posłowi, mówiąc:
Gdy wypowiesz królowi, co się stało w bitwie, 20 Tedy
jeźliby się król rozgniewał, a rzekłciby: Przeczżeście
tak blisko przystąpili do miasta ku bitwie? azażeście nie
wiedzieli, iż ciskają z muru? 21 Któż zabił Abimelecha,
syna Jerubbesetowego? izali nie niewiasta zrzuciwszy
nań sztukę kamienia młyńskiego z muru, tak że umarł
w Tebes? przeczżeście przystępowali do muru? Tedy
rzeczesz: Sługa też twój Uryjasz Hetejczyk poległ. 22 A
tak poszedł poseł, i przyszedłszy oznajmił Dawidowi
wszystko, z czem go był posłał Joab. 23 I rzekł on
poseł do Dawida: Zmocnili się przeciwko nam mężowie,
i wyszli przeciwko nam w pole, a goniliśmy je aż do
samej bramy. 24 Wtem strzelili strzelcy na sługi twoje z
muru, i zabito kilka sług królewskich, tamże i sługa twój
Uryjasz Hetejczyk poległ. 25 Tedy rzekł Dawid do posła:
Tak powiesz Joabowi: Niech ci to serca nie psuje, boć
tak miecz to tego, to owego pożera; następuj potężnie
na miasto, i burz je, a dodawaj serca rycerstwu. 26
A usłyszawszy żona Uryjaszowa, iż umarł Uryjasz,
mąż jej, płakała męża swego. 27 A gdy wyszła żałoba,
posłał Dawid, i wziął ją w dom swój, i była mu za żonę,
i porodziła mu syna. Ale to była zła rzecz, którą uczynił
Dawid przed oczyma Pańskiemi.

12 Przetoż posłał Pan Natana do Dawida; który
przyszedłszy do niego, rzekł mu: Dwaj mężowie
byli w jednem mieście, jeden bogaty a drugi ubogi. 2
Bogaty miał owiec i wołów bardzo wiele; 3 A ubogi
nie miał jedno owieczkę jednę małą, którą był kupił, i
chował ją, aż urosła przy nim, także i przy dziatkach
jego; z bochna jego jadała, i z kubka jego pijała, i
na łonie jego sypiała, a była mu jako córka. 4 A gdy

przyszedł gość do onego męża bogatego, żałował wziąć
z owiec swoich albo z wołów swoich, aby nagotował
ucztę gościowi, który był do niego przyszedł: ale wziął
owieczkę męża onego ubogiego, i nagotował ją mężowi,
który był do niego przyszedł. 5 Tedy zapaliwszy się
gniewem Dawid na onegoż męża bardzo, rzekł do
Natana: Jako żywy Pan, że godzien śmierci jest mąż,
który to uczynił; 6 Owcę tę nagrodzi czworako, przeto iż
to uczynił, a nie żałował go. 7 I rzekł Natan do Dawida:
Tyś jest tym mężem. Tak ci mówi Pan, Bóg Izraelski:
Jam cię pomazał, abyś był królem nad Izraelem, i Jam
cię wyrwał z rąk Saulowych; 8 A podałem ci dom
pana twego i żony pana twego na łono twoje; nadto
oddałem ci dom Izraelski i Judzki, a byłoliby to mało,
przydałbym ci był daleko więcej. 9 Czemużeś znieważył
słowo Pańskie, czyniąc to złe przed oczyma jego?
Uryjasza Hetejczyka zabiłeś mieczem, a żonę jego
wziąłeś sobie za żonę, a samegoś zabił mieczem synów
Ammonowych. 10 Przetoż teraz nie odejdzie miecz z
domu twego aż na wieki, dlatego, iżeś mię znieważył, a
wziąłeś żonę Uryjasza Hetejczyka, abyć była za żonę.
11 Tak mówi Pan: Oto, Ja wzbudzę przeciwko tobie złe
z domu twego, a pobrawszy żony twe przed oczyma
twemi, dam je bliźniemu twemu, a bądzie jawnie
spał z żonami twojemi. 12 A chociażeś to ty uczynił
potajemnie, Ja jednak uczynię to przed wszystkim
Izraelem, i przed słońcem. 13 Tedy rzekł Dawid do
Natana: Zgrzeszyłem Panu. Zaś rzekł Natan do Dawida:
Pan też przeniósł grzech twój, nie umrzesz. 14 Wszakże
iżeś dał przyczynę, aby urągali nieprzyjaciele Pańscy
dla tej sprawy, przetoż syn, któryć się urodził, pewnie
umrze. 15 Potem odszedł Natan do domu swego.
Wtem zaraził Pan dziecię, które była urodziła żona
Uryjaszowa Dawidowi, i zwątpiono o niem. 16 Tedy się
modlił Dawid Bogu za dziecięciem i pościł, a wszedłszy
do pokoju, leżał przez noc na ziemi. 17 I przyszli starsi
domu jego do niego aby go podnieśli z ziemi; ale
niechciał, i nie jadł z nimi chleba. 18 I stało się dnia
siódmego, że umarło dziecię. A obawiali się słudzy
Dawidowi, oznajmić mu, iż umarło dziecię, bo mówili:
Oto, póki jeszcze dziecię było żywę, mówiliśmy z nim,
a nie słuchał głosu naszego; cóż gdy mu powiemy:
Umarło dziecię, dopier oż się będzie trapił. 19 A widząc
Dawid, że słudzy jego szeptali z sobą, porozumiał
Dawid, iż umarło dziecię. I rzekł Dawid do sług swoich:
Albo umarło dziecię? A oni odpowiedzieli: Umarło. 20
Tedy wstawszy Dawid z ziemi, umył się, i namazał
się, i odmienił szaty swoje, a wszedłszy do domu
Pańskiego, modlił się; potem wróciwszy się do domu
swego, kazał sobie dać jeść, i położono przedeń chleb,
i jadł. 21 I rzekli słudzy jego do niego: Cóż to jest, coś
uczynił? Dla dzicięcia, póki jeszcze żyło, pościłeś i
płakałeś, a gdy umarło dziecię, wstałeś i jadłeś chleb?
22 A on rzekł: Póki jeszcze dziecię żyło, pościłem i
płakałem; bom mówił: Któż wie, nie zmiłujeli się Pan
nademną, że będzie żywe dziecię. 23 Ale teraz, gdy
już umarło, przeczżebym miał pościć? Izali je mogę
jeszcze nazad wrócić? Ja pójdę do niego, ale się ono
nie wróci do mnie. 24 I cieszył Dawid Betsabeę, żonę
swą, a wszedłszy do niej, spał z nią. I porodziła syna,
i nazwał imię jego Salomon, a Pan go miłował. 25
Przetoż posłał Natana proroka, i nazwał imię jego
Jedydyja, dla Pana. 26 Potem walczył Joab przeciw
Rabbie synów Ammonowych, i wziął miasto królewskie
27 A posławszy Joab posły do Dawida, rzekł: Walczyłem
przeciw Rabbie i wziąłam miasto wód. 28 Przetoż teraz
zbierz ostatek ludu, a połóż się obozem przeciwko
miastu, i weźmij je, bym ja snać nie wziął miasta tego,
a przypisanoby zwycięstwo imieniowi memu. 29 A tak
zebrał Dawid wszystek lud, i ciągnął przeciw Rabbie,
i dobywał go, a wziął je. 30 Wziął też koronę króla
ich z głowy jego, która ważyła talent złota, a kamień
drogi był na niej; i włożono ją na głowę Dawidowę,
a łupów z miasta wyniósł bardzo wiele. 31 Lud też,
który był w mieście, wywiódłszy, podał pod piły, i pod
brony żelazne, i pod siekiery żelazne, i wegnał je w
piec cegielny. A tak uczynił wszystkim miastom synów
Ammonowych; i wrócił się Dawid, i wszystek lud jego
do Jeruzalem.

13 I stało się potem, że Absalom syn Dawida,
miał siostrę piękną, imieniem Tamar, której się
rozmiłował Amnon, syn Dawida. 2 I trapił się Amnon
tak, że zachorował dla Tamary, siostry swojej; bo
panną była, i trudno się zdało Amnonowi, aby jej co
miał uczynić. 3 Lecz Amnon miał przyjaciela, którego
zwano Jonadab, syn Semmy, brata Dawidowego; a
ten Jonadab był mężem bardzo mądrym. 4 Który mu
rzekł: Czumuż tak schniesz, synu królewski, ode dnia
do dnia? czemuż mi nie oznajmisz? Tedy mu rzekł
Amnon: Romiłowałem się Tamary siostry Absaloma,
brata mego. 5 I rzekł mu Jonadab: Układź się na łóżku
twojem, a uczyń się chorym; a gdy przyjdzie ojciec
twój, aby cię nawiedził, rzeczesz mu: Niech przyjdzie
proszę Tamar, siostra moja, i da mi jeść, a nagotuje
przed oczyma memi potrawę, abym widział a jadł z
ręki jej. 6 Tedy się układł Amnon, zmyślając sobie
chorobę. A gdy przyszedł król nawiedzać go, rzekł
Amnon do króla: Niech przyjdzie proszę Tamar, siostra
moja, aby zgotowała przed oczyma memi dwa placki,
abym jadł z ręki jej. 7 Przetoż posłał Dawid do Tamary
w dom, mówiąc: Idź zaraz do domu Amnona, brata
twego, a nagotuj mu potrawę. 8 Przyszła tedy Tamar
do domu Amnona, brata swego, a on leżał; a wziąwszy
mąki rozmąciła, i uczyniła placki przed oczyma jego,
i upiekła je. 9 Potem wziąwszy panewkę, wyłożyła

przedeń; ale nie chciał jeść. I rzekł Amnon: Każcie
wyjść precz wszystkim odemnie; a tak wyszli wszyscy
od niego. 10 Tedy rzekł Amnon do Tamary: Przynieś
sama tę potrawę do pokoju, abym jadł z ręki twej. A tak
wziąwszy Tamara placki, które nagotowała, przyniosła
je przed Amnona, brata swego, do pokoju. 11 A gdy mu
podawała, aby jadł, uchwyciwszy ją, rzekł do niej: Pójdź,
leż ze mną, siostro moja. 12 Która mu rzekła: Zaniechaj,
bracie mój, a nie czyń mi gwałtu, bo się niema dziać
nic takiego w Izraelu; nie czyńże tego szaleństwa. 13
Bo gdzieżebym się obróciła z zelżywością moją? a ty
będziesz jako jeden z szalonych w Izraelu. Ale raczej
mów proszę z królem; bo mię nie odmówi tobie. 14
Lecz on nie chciał usłuchać głosu jej, ale zmógłszy ją,
uczynił jej gwałt, i leżał z nią. 15 Potem nienawidział jej
Amnon nienawiścią bardzo wielką, tak iż większa była
nienawiść, którą ją nienawidział, niż miłość, którą ją
pierwej miłował. I rzekł jej Amnon: Wstań, idź precz. 16
Która mu odpowiedziała: Dlatego to większa złość, niż
owa, którąś zemną popełnił, że mię wyganiasz. Ale
jej on nie chciał usłuchać. 17 Owszem zawoławszy
chłopca swego, który mu posługiwał, rzekł: Wywiedźcie
tę zaraz precz odemnie, a zamknij drzwi za nią. 18
(Ale ona miała na sobie pstrą suknią; albowiem w
takowych sukniach chadzały córki królewskie, panny,)
i wywiódł ją precz sługa jego, i zawarł drzwi za nią.
19 Tedy posypała Tamar popiołem głowę swą, a pstrą
szatę, która była na niej, rozdarła, i włożywszy rękę
swą na głowę swoję, poszła, a idąc krzyczała. 20 I
rzekł do niej Absalom, brat jej: Albo Amnon, brat twój,
był z tobą? Milczże, siostro moja; brat twój jest, nie
przypuszczaj tego do serca swego. A tak mieszkała
Tamar będąc opuszczona, w domu Absaloma, brata
swego. 21 A król Dawid usłyszawszy o tem wszystkiem,
rozgniewał się bardzo. 22 I nie mówił Absalom z
Amnonem ani źle ani dobrze; bo nienawidział Absalom
Amnona, przeto że zgwałcił Tamarę, siostrę jego. 23
I stało się po wyjściu dwóch lat, gdy strzyżono owce
Absalomowe w Baalchasor, które jest w Efraim, że
wyzwał Absalom wszystkich synów królewskich. 24 Bo
przyszedł Absalom do króla i rzekł: Oto teraz strzygę
owce słudze twemu; niech idzie proszę król i słudzy jego
z sługą twoim. 25 I rzekł król do Absaloma: Nie, synu
mój; niech teraz nie chodzimy wszyscy, abyśmy cię nie
obciążyli. A choć mu przynaglał, nie chciał iść, ale mu
błogosławił. 26 Rzekł potem Absalom: Ponieważ ty nie
chcesz, niechże idzie proszę z nami Amnon, brat mój. I
rzekł mu król: A pocóżby miał iść z tobą? 27 A gdy nań
nalegał Absalom, posłał z nim Amnona i wszystkie syny
królewskie. 28 Tedy przykazał Absalom sługom swoim,
mówiąc: Pilnujcie proszę, gdy podweseli serce swoje
Amnon winem, a rzekę do was: Bijcie Amnona, zabijcież
go, nie bójcie się, bom ja wam rozkazał; zmocnijcież
się, a mężnie sobie pocznijcie. 29 I uczynili słudzy
Absalomowi Amnonowi, jako im był rozkazał Absalom.
Przetoż wstawszy wszyscy synowie królewscy, wsiedli
każdy na muła swego, i uciekali. 30 Wtem gdy jeszcze
byli w drodze, wieść przyszła do Dawida w te słowa:
Pozabijał Absalom wszystkie syny królewskie, i nie
został z nich ani jeden. 31 Tedy wstał król i rozdarł
szaty swoje, i padł na ziemię, a wszyscy słudzy jego
stali około niego, rozdarłszy szaty swoje. 32 Ozwawszy
się Jonadab syn Semmy, brata Dawidowego, rzekł:
Niech nie mówi pan mój, że wszystkie młodzieńce, syny
królewskie, pobito; boć tylko sam Amnon zabity, gdyż
to w umyśle Absalomowym ułożono było od onego
dnia, którego zgwałcił Tamarę, siost rę jego. 33 Przetoż
teraz niech nie przypuszcza tego król, pan mój, do
serca swego, mówiąc: Wszyscy synowie królewscy
polegli, gdyż tylko sam Amnon poległ. 34 Tedy uciekł
Absalom; a podniósłszy sługa, który był na straży, oczy
swe, ujrzał, a oto, lud wielki przychodził drogą, którą
chadzano do niego z boku góry. 35 I rzekł Jonadab
do króla: Oto synowie królewscy jadą; wedle słowa
sługi twego tak się stało. 36 A gdy przestał mówić,
oto synowie królewscy przyszli, a podniósłszy głosy
swe płakali; także i król, i wszyscy słudzy jego płakali
płaczem bardzo wielkim. 37 Ale Absalom uciekłszy
uszedł do Tolmaja, syna Ammihudowego, króla Giessur;
i żałował Dawid syna swego po one wszystkie dni. 38
A Absalom uciekł, i przyszedł do Giessur, a był tam
przez trzy lata. 39 Potem pragnął król Dawid widzieć
Absaloma; bo już był odżałował śmierci Amnonowej.

14 A porozumiawszy Joab, syn Sarwii, że się serce
królewskie obróciło ku Absalomowi, 2 Posłał
Joab do Tekuj, i wziął stamtąd niewiastę mądrą, i
rzekł do niej: Proszę zmyśl, jakobyś w żałobie była, a
oblecz się proszę w szaty żałobne, i nie namazuj się
olejkiem, ale bądź jako niewiasta, która przez wiele dni
w żałobie chodziła po uma rłym. 3 I wnijdziesz do króla,
a będziesz mówiła do niego w ten sposób; i nauczył
jej Joab, jako miała mówić. 4 Przetoż mówiła ona
niewiasta Tekuitska do króla, upadłszy obliczem swem
na ziemię, a pokłoniwszy się rzekła: Ratuj królu! 5 I
rzekł jej król: Cóż ci? A ona odpowiedziała: Zaistem ja
niewiasta wdowa; bo mi mąż mój umarł: 6 A służebnica
twoja miała dwóch synów, którzy się powadzili z sobą
na polu; a gdy nie był, ktoby je rozwadził, a ranił jeden
drugiego, i zabił go. 7 A oto, powstawszy wszystka
rodzina przeciw służebnicy twojej, mówią: Wydaj tego,
który zabił brata swego, że go zabijemy za duszę
brata jego, którego zamordował, owszem zgładzimy i
dziedzica; a tak zagaszą iskierkę moję, która pozostała,
aby nie z ostawili mężowi memu imienia i szczątku
na ziemi. 8 Tedy rzekł król do niewiasty: Idź do domu

twego, a ja skażę za tobą. 9 I odpowiedziała niewiasta
Tekuicka królowi: Królu, panie mój, niech będzie na
mnie ta nieprawość, i na dom ojca mego; ale król i
stolica jego niech będzie niewinna. 10 I rzekł król:
Będzieli kto mówił przeciwko tobie, przywiedź go do
mnie, a potem nie tknie się ciebie więcej. 11 Tedy ona
rzekła: Wspomnij proszę, królu, na Pana Boga twego,
aby się nie mnożyli mściciele krwi na zgubę, a nie
zgładzili syna mego. I odpowiedział: Jako żywy Pan, że
nie spadnie i najmniejszy włos syna twego na ziemię.
12 Zatem rzekła niewiasta: Niech przemówi proszę
służebnica twoja do króla, pana mego, słowo. A on rzekł:
Mów. 13 Rzekła tedy niewiasta: I czemużeś umyślił
podobną rzecz przeciw ludowi Bożemu? albowiem
król mówi to słowo, jakoby był winny, ponieważ nie
chcesz przywrócić, królu, wygnańca swego. 14 Wszyscy
umieramy, a jesteśmy jako wody rozlane po ziemi,
które nie mogą być zebrane; lecz jemu Bóg nie odjął
żywota, ale pewnie umyślił, aby nie wyganiał od siebie
wygnańca. 15 A teraz, żem przyszła mówić do króla,
pana mego, te słowa, przyczyną jest, że mię postraszył
lud; przetoż rzekła służebnica twoja: Będę teraz mówiła
do króla, snać co uczyni król na prośbę służebnicy
swojej. 16 Albowiem usłyszy to król, i wybawi służebnicę
swoję z rąk męża, który wygładzić chce mnie, i syna
mego społem, z dziedzictwa Bożego. 17 Rzekła też
służebnica twoja: Wżdyć mi będzie słowo króla, pana
mego, ku pociesze; albowiem jako Anioł Boży, tak
jest król, pan mój, słuchając dobrego i złego, a Pan
Bóg twój niech będzie z tobą. 18 A odpowiadając król
rzekł do niewiasty: Proszę nie taj przedemną tego, o
co się spytam. I rzekła niewiasta: Mów proszę, królu,
panie mój. 19 Tedy rzekł król: Izali ty tego wszystkiego
nie czynisz z naprawy Joabowej? I odpowiedziała
niewiasta, i rzekła: Jako żyje dusza twoja, królu, panie
mój, że nie można uchylić się ani na prawo, ani na lewo
od wszystkiego, co mówił król, pan mój; albowiem sługa
twój Joab, on mi to rozkazał, i on nauczył służebnicy
twojej tych wszystkich słów. 20 Żem odmieniła sposób
tej mowy, sprawił to sługa twój Joab; lecz pan mój mądry
jest, jako jest mądry Anioł Boży, wiedząc wszystko, co
się dzieje na ziemi. 21 Przetoż rzekł król do Joaba:
Otom teraz to uczynił. Idźże a przywróć dziecię me
Absaloma. 22 I upadł Joab obliczem swem na ziemię,
a pokłoniwszy się błogosławił królowi, i rzekł Joab: Dziś
poznał sługa twój, żem znalazł łaskę w oczach twoich,
królu, panie mój, ponieważ uczynił król zadość prośbie
sługi swego. 23 Wstał tedy Joab, a szedł do Giessur,
i przywiódł Absaloma do Jeruzalemu. 24 I rzekł król:
Niech się wróci do domu swego, ale oblicza mego niech
nie widzi. A tak wrócił się Absalom do domu swego, ale
oblicza królewskiego nie widział. 25 A nie było męża
tak krasnego, jako Absalom we wszystkim Izraelu,
coby miał tak wielką chwałę; od stopy nogi jego aż do
wierzchu głowy jego nie było na nim zmazy. 26 A gdy
strzygł głowę swoję, (a zwykł ją na każdy rok strzydz;
bo mu ciążyła, przetoż ją strzygł,) ważyły włosy głowy
jego dwieście syklów wagi królewskiej. 27 I urodzili się
Absalomowi trzej synowie, i córka jedna, której imię
było Tamar, która niewiasta była piękna na wejrzeniu.
28 I mieszkał Absalom w Jeruzalemie dwa lata, a twarzy
królewskiej nie widział. 29 Przetoż posłał Absalom do
Joaba, chcąc go posłać do króla, ale on nie chciał
przyjść do niego; posłał potem powtóre, i nie chciał
przyjść. 30 Tedy rzekł do sług swoich: Przepatrzcie rolę
Joabową podle roli mojej, gdzie ma jęczmień; idźcież, a
spalcie go ogniem. I zapalili słudzy Absalomowi rolę
onę ogniem. 31 Zatem wstawszy Joab, przyszedł do
Absaloma w dom, i rzekł do niego: Czemóż słudzy twoi
spalili rolę moję ogniem? 32 I odpowiedział Absalom
Joabowi: Otom posłał do ciebie, mówiąc: Przyjdź sam,
a poślę cię do króla, abyś mówił: Nacóżem przyszedł z
Giessur? Lepiej mi było tam jeszcze zostać; przetoż
teraz niech oglądam oblicze królewskie; wszak jeźli jest
przy mnie nieprawość, niech mię rozkaże zabić. 33
Tedy przyszedł Joab do króla, i oznajmił mu. I przyzwał
Absaloma, który przyszedł do króla, i ukłonił się twarzą
swą ku ziemi przed królem; i pocałował król Absaloma.

15 I stało się potem, że sobie nasprawiał Absalom
wozów, i koni, i pięćdziesiąt mężów, którzy chodzili
przed nim. 2 I wstawając rano Absalom stawał podle
drogi u bramy, a każdego męża, mającego sprawę a
idącego do króla na sąd, przyzywał Absalom do siebie, i
mówił: Z któregożeś ty miasta? A gdy mu odpowiedział:
Z jednego pokolenia Izraelskiego jest sługa twój. 3
Mówił mu Absalom: Oto, sprawa twoja dobra jest, i
sprawiedliwa; ale niemasz, ktoby cię wysłuchał u króla.
4 Nadto mówił Absalom: O ktoby mię postanowił sędzią
w tej ziemi! aby do mnie chodził każdy, któryby miał
sprawę u sądu, dopomógłbym mu do sprawiedliwości.
5 A gdy kto przystąpił, i ukłonił mu się, ściągnął rękę
swą, a ująwszy go, całował go. 6 A toć czynił Absalom
wszystkiemu Izraelowi, który przychodził na sądy do
króla, i ukradał Absalom serca mężów Izraelskich. 7 I
stało się po czterdziestu latach, że rzekł Absalom do
króla: Niech idę proszę, a oddam ślub mój w Hebronie,
którym poślubił Panu. 8 Albowiem ślub poślubił sługa
twój, kiedym mieszkał w Giessur Syryjskim, mówiąc:
Jeźliże mię zasię kiedy przywróci Pan do Jeruzalemu,
tedy służyć będę Panu. 9 I rzekł mu król: Idź w pokoju.
A on wstawszy poszedł do Hebronu. 10 Tedy rozesłał
Absalom szpiegi między wszystkie pokolenia Izraelskie,
aby rzekli: Skoro usłszycie głos trąby, mówcież: Króluje
Absalom w Hebronie. 11 A z Absalomem poszło było
dwieście mężów z Jeruzalemu zaproszonych, którzy

szli w prostości swojej, niewiedząc o niczem. 12
Posłał też Absalom po Achitofela Giloniczyka, radcę
Dawidowego, aby przyszedł z miasta swego Gilo, gdy
miał sprawować ofiary. I stało się sprzysiężenie wielkie,
a lud się schodził, i przybywało go Absalomowi. 13
Potem przyszedł poseł do Dawida, mówiąc: Obróciło
się serce mężów Izraelskich za Absalomem. 14 Tedy
rzekł Dawid do wszystkich sług swoich, którzy z nim
byli w Jeruzalemie: Wstańcie, a uciekajmy; inaczej
nieuszlibyśmy przed twarzą Absalomową. Spieszcież
się, azaż ujdziem, by się snać nie pospieszył, a nie
zajechał nas, i nie obalił na nas z łego, i nie wysiekł
miasta ostrzem miecza. 15 I rzekli słudzy królewscy do
króla: Wszystko, cokolwiek sobie upodoba król, pan
nasz, oto słudzy twoi. 16 A tak wyszedł król, i wszystek
dom jego pieszo; tylko zostawił król dziesięć niewiast
założnic, aby strzegły domu. 17 A gdy wyszedł król
i wszystek lud pieszo, stanęli na jednem miejscu z
daleka. 18 Wszyscy też słudzy jego szli przy nim, i
wszyscy Cheretczycy, i wszyscy Feletczycy, i wszyscy
Gietejczycy, sześć set mężów, którzy byli przyszli pieszo
z Giet, szli przed twarzą królewską. 19 Tedy rzekł król
do Itaja Gietejczyka: Czemuż i ty z nami idziesz? Wróć
się, a zostań przy królu; boś ty cudzoziemiec, a nie
długo wrócisz się do miejsca twego. 20 Niedawnoś
przyszedł, a dziśbym cię ruszyć miał, abyś z nami
szedł? Gdyż ja idę, sam nie wiem dokąd; wróćże
się, a odprowadź bracią swoję: niech będzie z tobą
miłosierdzie i prawda. 21 Ale odpowiedział Itaj królowi,
mówiąc: Jako żywy Pan, jako żywy też król pan mój, że
na któremkolwiek miejscu będzie król, pan mój, choć w
śmierci, choć w żywocie, tam też bądzie sługa twój. 22 I
rzekł Dawid do Itaja: Pójdźże, a przejdź. I przeszedł Itaj
Gietejczyk, i wszyscy mężowie jego, i wszystkie dziatki,
które były z nim. 23 Tedy wszystka ziemia płakała
głosem wielkim, i wszystek lud, który przechodził. A
tak król przeszedł przez potok Cedron, a wszystek
lud przeszedł przeciw drodze ku puszczy. 24 A oto i
Sadok i wszyscy Lewitowie byli z nim, niosąc skrzynię
przymierza Bożego, i postawili skrzynię Bożą; szedł też
Abijater, aż wszystek on lud przeszedł z miasta. 25
I rzekł król do Sadoka: Odnieś zasię skrzynię Bożą
do miasta. Jeźlić znajdę łaskę w oczach Pańskich,
przywróci mię zasię, a ukaże mi ją, i przbytek swój. 26
Ale jeźliby tak rzekł: Nie podobasz mi się; otom ja, niech
mi uczyni, co dobrego jest w oczach jego. 27 Nadto
rzekł król do Sadoka kapłana: Izaliś nie jest widzącym?
Wróćże się do miasta w pokoju, i Achimaas, syn twój, i
Jonatan, syn Abijatara, dwaj synowie wasi, z wami. 28
Oto, ja pomieszkam w równinach na puszczy, póki nie
przyjdzie od was poselstwo dawające mi znać. 29 A tak
odprowadzili zasię Sadok i Abijatar skrzynię Bożą do
Jeruzalemu, i zostali tam. 30 Ale Dawid szedł na górę
oliwną wstępując i płacząc, mając głowę przykrytą, i
idąc boso; wszystek też lud, który z nim był, zakryli
każdy głowę swoję, a szli wstępując i płacząc. 31 Tedy
dano znać Dawidowi, mówiąc: Achitofel jest z tymi,
którzy się zbuntowali z Absalomem. I rzekł Dawid: O
Panie, proszę, obróć w głupstwo radę Achitofelowę. 32
I stało się, gdy Dawid przyszedł aż na wierzch góry,
aby się tam pomodlił Bogu, oto, spotkał się z nim
Chusaj Arachita, miawszy rozdarte szaty swe, a proch
na głowie swojej. 33 I rzekł mu Dawid: Jeźli pójdziesz
ze mną, będziesz mi ciężarem; 34 Ale jeźli się do
miasta wrócisz, a rzeczesz do Absaloma: Królu, sługą
twoim będę, bom był sługą ojca twego zdawna, ale
teraz jam sługą twoim: tedy mi obrócisz wniwecz radę
Achitofelową. 35 Azaż tam nie będzie z tobą Sadoka i
Abijatara, kapłanów? Przetoż cokolwiek usłyszysz z
domu królewskiego, oznajmisz Sadokowi i Abijatarowi,
kapłanom. 36 Są też tam z nimi dwaj synowie ich,
Achimaas, syn Sadoka, i Jonatan, syn Abijatara, przez
które dacie mi znać o wszystkiem, co jedno usłuszycie.
37 Szedł tedy Chusaj przyjaciel Dawida do miasta, a
Absalom też wjechał do Jeruzalemu.

16 A gdy Dawid zszedł trochę z wierzchu góry,
oto Syba, sługa Mefiboseta, zaszedł mu drogę
z parą osłów osiodłanych, na których było dwieście
chlebów, i sto wiązanek rodzynków, i sto wiązanek fig, i
łagiew wina. 2 Tedy rzekł król do Syby: Na cóż to? I
odpowiedział Syba: Osły te dla czeladzi królewskiej,
aby na nich jeździła, a chleby i figi, aby jedli słudzy,
a wino, aby pił, ktoby ustał na puszczy. 3 I rzekł mu
król: A gdzież jest syn pana twego? I odpowiedział
Syba królowi: Oto został w Jeruzalemie; albowiem
mówił: Dziś mi przywróci dom Izraelski królestwo ojca
mego. 4 Zatem rzekł król do Syby: Oto twoje jest
wszystko, cokolwiek miał Mefiboset. I rzekł Syba,
pokłon uczyniwszy: Niech znajdę łaskę przed oczyma
twemi, królu, panie mój. 5 I przyszedł król Dawid
aż do Bahurym, a oto, stamtąd mąż wyszedł z rodu
domu Saulowego, a imię jego było Semej, syn Giery;
który wyszedłszy, idąc złorzeczył. 6 A ciskał kamieńmi
na Dawida, i na wszystkie sługi króla Dawida, choć
wszystek lud, i wszystko rycerstwo szło po prawej
stronie jego, i po lewej stronie jego. 7 I tak mówił
Semej, złorzecząc mu: Wynijdź, wynijdź mężu krwi, i
mężu niezbożny. 8 Obrócił na cię Pan wszystkę krew
domu Saulowego, na któregoś miejscu królował, a
podał Pan królestwo w ręce Absaloma, syna twego; a
otoś ty we złem twojem, boś jest mężem krwi. 9 I rzekł
Abisaj, syn Sarwii, do króla: Czemuż złorzeczy ten
zdechły pies królowi, panu memu? Niech idę proszę,
a utnę głowę jego. 10 Ale król rzekł: Cóż wam do
tego, synowie Sarwii, że złorzeczy? Ponieważ mu Pan

rzekł: Złorzecz Dawidowi, i któżby śmiał rzec: Czemu
tak czynisz? 11 Nadto rzekł Dawid do Abisajego i do
wszystkich sług swoich: Oto syn mój, który wyszedł z
żywota mego, szuka duszy mojej, jakoż daleko więcej
teraz syn Jemini? Zaniechajcie go, niech złorzeczy; boć
mu Pan rozkazał. 12 Snać wejrzy Pan na utrapienie
moje, a odda mi Pan dobrem za złorzeczenia jego
dzisiejsze. 13 A tak szedł Dawid, i mężowie jego drogą,
a Semej szedł stroną góry przeciwko niemu, a idąc
złorzeczył, i ciskał kamieńmi przeciw niemu, i miotał
prochem. 14 I przyszedł król ze wszystkim ludem, który
był przy nim spracowany, i tamże odpoczął. 15 Lecz
Absalom i wszystek lud mężów Izraelskich, przyszli
do Jeruzalemu, także i Achitofel z nim. 16 A gdy
szedł Chusaj Arachita, przyjaciel Dawida, do Absaloma,
rzekł Chusaj do Absaloma: Niech żyje król, niech żyje
król! 17 Tedy rzekł Absalom do Chusaja: A takaż to
miłość twoja ku przyjacielowi twemu? przeczżeś nie
szedł z przyjacielem twoim? 18 Odpowiedział Chusaj
Absalomowi: Nie; ale którego obrał Pan, i lud ten, i
wszyscy mężowie Izraelscy, tego będę, i z nim zostanę.
19 Do tego, komuż ja będę służył? izali nie synowi
jego? Jakom służył ojcu twemu, tak będę i tobie. 20
Rzekł potem Absalom do Achitofela: Radźcież, co mam
czynić? 21 Odpowiedział Achitofel Absalomowi: Wnijdź
do założnic ojca twego, które zostały, aby strzegły
domu; a usłyszawszy wszystek Izrael, żeś się omierzył
ojcu twemu, zmocnią się ręce wszystkich, którzy są z
tobą. 22 Przetoż rozbili Absalomowi namiot na dachu. I
szedł Absalom do założnic ojca swego przed oczyma
wszystkiego Izraela. 23 A rada Achitofelowa, którą
dawał, była na on czas w takiej wadze, jakoby się kto
radził Boga. Takować była wszelka rada Achitofelowa,
jako u Dawida, tak u Absaloma.

17 Nadto rzekł Achitofel do Absaloma: Niech proszę
wybiorę dwanaście tysięcy mężów, a wstawszy
będę gonił Dawida tej nocy; 2 I przypadnę nań, pokąd
jest spracowany i zemdlonych rąk, a strwożę go, i
uciecze wszystek lud, który jest z nim, a zabiję króla
samego. 3 A tak przywrócę wszystek lud do ciebie; bo
jakoby się wszyscy ku tobie nawrócili, gdy zabiję tego
męża, którego ty szukasz, a wszystek się lud uspokoi.
4 I spodobało się to Absalomowi, i wszystkim starszym
Izraelskim. 5 Jednak rzekł Absalom: Zawołaj rychło i
Chusaja Arachity, abyśmy usłyszeli, co on też powie. 6
A gdy przyszedł Chusaj do Absaloma, rzekł Absalom
do niego, mówiąc: Tak powiedział Achitofel: Mamyli
uczynić według rady jego, czyli nie? i ty powiedz. 7
Tedy odpowiedział Chusaj Absalomowi: Niedobra jest
rada, którą teraz dał Achitofel. 8 Nadto rzekł Chusaj:
Świadomyś ojca twego i mężów jego, iż są mężni, i
serca zajuszonego, jako niedźwiedzica osierociała w
polu; do tego ojciec twój jest mąż waleczny, i nie będzie
nocował z ludem. 9 A podobno i teraz się kryje w
jakiej jaskini, albo na któremkolwiek miejscu. I stałoby
się, jeźliżeby kto z twoich poległ na tym początku,
żeby każdy, ktoby o tem usłyszał, rzekł: Stała się
porażka w ludzie, który szedł za Absalomem. 10 Tedy i
najmężniejszy, którego serce jako serce lwie, bardzo
osłabieje; bo wie wszystek Izrael, że mężnym jest ojciec
twój, i mężni wszyscy, którzy są z nim. 11 Aleć radzę,
aby się do ciebie cale zebrał wszystek Izrael od Dan
aż do Beerseba, jako piasek, który jest przy morzu w
mnóstwie, a ty żebyś osobą swoją szedł na wojnę. 12
A tak pociągniemy przeciwko niemu, na któremkolwiek
miejscu znaleziony będzie, i przypadniemy nań, jako
pada rosa na ziemię, i nie zostanie z niego, to jest, z
tych wszystkich mężów, którzy są z nim, ani jeden. 13 A
jeźliżby do którego miasta uszedł, tedy zniesie wszystek
Izrael do onego miasta powrozy, a pociągniemy je
aż do potoku, tak iż tam nie będzie znalezion ani
kamyk. 14 Tedy rzekł Absalom i wszyscy mężowie
Izraelscy: Lepsza jest rada Chusajego Arachity, niż
rada Achitofelowa. Albowiem Pan był postanowił, aby
rozerwana była rada Achitofelowa, która była dobra, a
tak aby przywiódł Pan złe na Absaloma. 15 I oznajmił
Chusaj Sadokowi i Abijatarowi, kapłanom: Tak a tak
radził Achitofel Absalomowi, i starszym Izraelskim; alem
ja tak a tak radził. 16 Teraz tedy poślijcie co rychlej, a
oznajmijcie Dawidowi, mówiąc: Nie zostawaj tej nocy
w równinach puszczy; ale bez odwłoki przejdź, by
snać nie był pożarty król, i wszystek lud, który jest z
nim. 17 A Jonatan i Achimmas stali u studni Rogiel: i
poszła dziewka, a oznajmiła im, aby poszli, i donieśli to
królowi Dawidowi; bo się nie śmieli ukazać, ani wnijść
do miasta. 18 Wszakże obaczył je niektóry sługa i
powiedział Absalomowi. Przetoż poszedłszy obadwaj
spieszno, weszli w dom niektórego męża w Bahurym,
który miał studnię na dworze swym, i spuścili się do
niej. 19 A wziąwszy niewiasta płachtę, rozciągnęła ją na
wierzchu studni, i nasypała na niej krup; a tak się tego
nie dowiedziano. 20 Bo gdy przyszli słudzy Absalomowi
do onej niewiasty w dom, rzekli: Gdzie jest Achimaas i
Jonatan? odpowiedziała im niewiasta: Przeszli przez
rzekę; a poszukawszy ich, i nie znalazłszy, wrócili do
Jeruzalemu. 21 A gdy oni odeszli, tedy owi wystąpiwszy
z studni poszli, i oznajmili królowi Dawidowi, mówiąc
do niego: Wstańcie, przeprawcie się co rychlej przez
wodę; albowiem tak radził przeciwko wam Achitofel.
22 Przetoż wstawszy Dawid, i wszystek lud, który
był z nim, przeprawili się przez Jordan, pierwej niż
się rozedniało, a nie został i jeden, któryby się nie
przeprawił przez Jordan. 23 Tedy Achitofel widząc,
iż się nie stało podług rady jego, osiodłał osła, a
wstawszy jechał do domu swego, do miasta swego,

a rozprawiwszy dom swój, powiesił się, i umarł, a
pogrzebion jest w grobie ojca swego. 24 A Dawid już
był przyszedł do Mahanaim, gdy Absalom przeprawił
się przez Jordan, on i wszyscy mężowie Izraelscy z
nim. 25 I przełożył Absalom Amazę, miasto Joaba, nad
wojskiem. A ten Amaza był synem męża, którego imię
było Itra, Izraelczyk, który był wszedł do Abigajli, córki
Nahasowej, siostry Sarwii, matki Joabowej. 26 I położył
się obozem Izrael z Absalomem na ziemi Galaad. 27 I
stało się, gdy przyszedł Dawid do Mahanaim, że Soby
syn Nahasowy z Rabby, synów Ammonowych, i Machir,
syn Ammijelowy z Lodebaru, i Barsylaj Galaadczyk z
Rogielim, 28 Pościel, i miednice, i naczynia zduńskie, i
pszenicę, i jęczmień, i mąki, i krupy, i boby, i soczewice,
i prażma, 29 I miodu, i masła, i owiec, i serów krowich
przynieśli Dawidowi, i ludowi, który był z nim, aby
jedli: bo mówili: Lud ten głodny jest, i spracowany, i
pragnieniem zmorzony na puszczy.

18 Tedy obliczył Dawid lud, który miał z sobą, a
postanowił nad nimi hetmany, i rotmistrze. 2 I
poruczył Dawid ludu trzecią część pod rękę Joabowę,
a trzecią część pod rękę Abisaja, syna Sarwii, brata
Joabowego, a trzecią część pod rękę Itaja Gietejczyka;
i rzekł król do ludu: Wynijdę i ja także z wami. 3 Ale
lud rzekł: Nie wynijdziesz; bo jeźlibyśmy my tył podali,
oni mało dbać o nas będą, choć by też nas poległa
połowa, mało dbać o nas będą; albowiemeś ty sam
jako nas dziesięć tysięcy. Przetoż teraz lepiej, abyś
nam był w mieście na pomocy. 4 I rzekł do nich król:
Co się wam zda dobrego, to uczynię. Tedy stał król
przy bramie, a wszystek lud wychodził po stu i po
tysiącu. 5 I rozkazał król Joabowi, i Abisajowi, i Itajowi,
mówiąc: Łaskawie mi się obchodźcie z synem moim
Absalomem. A wszystek lud słyszł, gdy przykazywał król
wszystkim hetmanom o Absalomie. 6 A tak wyciągnął
lud w pole przeciw Izraelowi, i zwiedli bitwę w lesie
Efraim. 7 Tamże porażon jest lud Izraelski od sług
Dawidowych; i stała się tam porażka wielka dnia
onego, a poległo ich dwadzieścia tysięcy. 8 Bo gdy
była bitwa rozproszona po wszystkiej ziemi, więcej
las pogubił ludu, niż ich miecz pożarł dnia onego.
9 I napadł Absalom na sługi Dawidowe; a Absalom
jechał na mule, i wbieżał z nim muł pod gęsty a
wielki dąb, i uwięzła głowa jego na dębie, i zawisł
między niebem i między ziemią; ale muł, który był pod
nim, wybiegł. 10 Co ujrzawszy mąż niektóry, oznajmił
Joabowi, mówiąc: Otom widzał Absaloma wiszącego
na dębie. 11 Tedy rzekł Joab mężowi, który mu to
oznajmił: Jeźliś widział, a czmużeś go tam nie zabił i nie
zrzucił na ziemię? A ja bym ci był powinien dać dziesięć
srebników i jeden pas rycerski. 12 I odpowiedział on
mąż Joabowi: A ja choćbym miał odważonych na rękach
mych tysiąc srebników, nie podniósłbym ręki mojej
na syna królewskiego; bośmy słyszeli, gdy przykazał
król tobie i Abisajowi i Itajowi, mówiąc: Ochraniajcie
wszyscy syna mego Absaloma. 13 Chyba, żebym
chciał wdać duszę moję w niebezpieczeństwo; bo
nie bywa nic zatajono przed królem; i ty sam byłbyś
przeciwko mnie. 14 Tedy rzekł Joab: Nie będęć się
ja tu bawił z tobą; przetoż wziąwszy trzy drzewca w
rękę swoję, wraził je w serce Absalomowe, gdy jeszcze
żyw był na dębie. 15 A obskoczywszy Absaloma
dziesięć sług, którzy nosili broń Joabowę, bili, i zbili
go. 16 Wtem zatrąbił Joab w trąbę, i wrócił się lud
z pogoni za Izraelem; bo Joab zatrzymał lud. 17 A
wziąwszy Absaloma wrzucili go w tymże lesie w dół
wielki, i nanosili nań bardzo wielką kupę kamienia. Ale
wszystek Izrael uciekł, każdy do namiotów swoich.
18 A Absalom wziął był, i wystawił sobie za żywota
swego słup, który jest w dolinie królewskiej; bo mówił:
Niemam syna; jednak zostawię pamiątkę imienia mego.
Przetoż nazwał on słup imieniem swojem, który zowią
miejsce Absalomowe aż do dzisiejszego dnia. 19
Tedy Achimaas, syn Sadoka, rzekł: Proszę niech idę
a oznajmię królowi nowinę, iż go wybawił Pan z ręki
nieprzyjaciół jego. 20 Ale mu rzekł Jaob: Nie byłbyś
wdzięcznym posłem dzisiaj; lecz to opowiesz dnia
drugiego, a dziś nie dawaj o tem znać, przeto iż syn
królewski zginął. 21 Potem Joab rzekł do Chusego:
Idź oznajmij królowi, coś widział. A tak ukłoniwszy się
Chusy Joabowi, bieżał. 22 I mówił powtóre Achimaas,
syn Sadoka, i rzekł do Joaba: Bądź co bądź, proszę
niech i ja bieżę za Chusym. I rzekł Joab: Przeczbyś ty
miał bieżeć synu mój, gdyż niemasz, cobyś dobrego
zwiastował? 23 I rzekł: Bądź co bądź, pobieżę. I rzekł
mu Joab: Bieżże. A tak bieżał Achimaas prostszą
drogą, i uprzedził Chusego. 24 A Dawid siedział między
dwiema bramami. I wyszedł stróż na dach bramy na
mur, a podniósłszy oczy swe, ujrzał męża jednego
bieżącego. 25 Tedy zawoławszy stróż, opowiedział to
królowi. I rzekł król: Jeźliżeć sam jest, dobre poselstwo
w ustach jego. A gdy ten spiesznie szedł, i przybliżał
się, 26 Ujrzał stróż i drugiego męża bieżącego, i zawołał
stróż na wrotnego, mówiąc: Oto i drugi mąż bieży sam.
I rzekł król: I ten dobre poselstwo niesie. 27 Nadto rzekł
stróż: Zda mi się bieg pierwszego, jako bieg Achimaasa,
syna Sadokowego. I rzekł król: Mąż to dobry, i z dobrem
poselstwem idzie. 28 Tedy zawołał Achimaas, i rzekł
do króla: Pokój; i ukłonił się królowi twarzą swoją ku
ziemi i rzekł: Błogosławiony Pan Bóg twój, któryć podał
te męże, co podnieśli ręce swe przeciw królowi, panu
memu. 29 I rzekł król: Jakoli się ma syn mój Absalom?
Tedy Achimaas odpowiedział: Widziałem zamięszanie
wielkie, gdy posyłał sługę królewskiego Joab, i mnie,
sługę twego; ale nie wiem co było. 30 Potem rzekł

król: Odstąp, a stań tam; a on odstąpiwszy stanął.
31 A wtem Chusy przyszedł i rzekł: Opowiada się
królowi, panu memu, że cię wybawił Pan dzisiaj z ręki
wszystkich, którzy powstali przeciwko tobie. 32 I rzekł
król do Chusego: A jakoli się ma syn mój Absalom?
Odpowiedział Chusy: Bodaj tak byli nieprzyjaciele króla,
pana mego, i wszyscy, którzy powstawają przeciw tobie
na złe, jako syn twój! 33 Tedy się zasmucił król, i wstąpił
na salę onej bramy, a płakał, i tak mówił idąc: Synu mój
Absalomie, synu mój! Synu mój Absalomie! obym ja był
umarł miasto ciebie! Absalomie, synu mój, synu mój!

19 I oznajmino Joabowi: Oto król płacze i żałuje
Absaloma. 2 Przetoż się ono zwycięstwo dnia
onego obróciło w płacz wszystkiemu ludowi; albowiem
usłyszawszy lud dnia onego, że mówiono: Żałośny
jest król dla syna swego. 3 Zaczem wkradł się lud
onego dnia wchodząc do miasta, jako się więc wkrada
lud, który się wstydzi, uciekając z bitwy. 4 A król
nakrywszy oblicze swoje, wołał głosem wielkim: Synu
mój Absalomie, Absalomie, synu mój, synu mój! 5 Tedy
wszedł Joab do króla w dom, i rzekł: Shańbiłeś dziś
oblicze wszystkich sług twoich, którzy wybawili duszę
twoję dzisiaj, i duszę synów twoich, i córek twoich, i
duszę żon twoich, i duszę nałożnic twoich. 6 Miłując
te, którzy cię mają w nienawiści, a nienawidząc tych,
którzy cię miłują. Albowiem pokazałeś dziś, że sobie nie
poważasz hetmanów, i sług twoich; bom doznał tego
dziś, że gdyby Absalom był żyw, choćbyśmy my wszyscy
dziś byli pobici, tedyć by się to bardzo podobało.
7 Przetoż teraz wstań, wynijdź, a mów łagodnie do
sług twoich. Boć przez Pana przysięgam, jeźli ty nie
wynijdziesz, że nie zostanie żaden z tobą tej nocy, a
będzieć to gorzej, niżli wszystko złe, którekolwiek na cię
przychodziło od młodości twojej aż dotąd. 8 Wstał tedy
król, i siadł w bramie; i opowiedziano to wszystkiemu
ludowi, mówiąc: Oto król siedzi w bramie. I przyszedł
wszystek lud przed oblicze królewskie; ale Izraelczycy
uciekli byli, każdy do namiotu swego. 9 I stało się,
że się wszystek lud sprzeczał z sobą we wszystkich
pokoleniach Izraelskich, mówiąc: Król wyrwał nas z
rąk nieprzyjaciół naszych, tenże nas też wyrwał z rąk
Filistyńskich, a teraz uciekł z ziemi przed Absalomem.
10 Lecz Absalom, któregośmy byli pomazali nad sobą,
zginął w bitwie; a teraz przeczże wy zaniedbywacie
przyprowadzić zasię króla? 11 Przetoż król Dawid posłał
do Sadoka i do Abijatara, kapłanów, z temi słowy:
Powiedzcie starszym Judzkim, mówiąc: Przeczże macie
być pośledniejszymi w przyprowadzeniu zasię króla
do domu jego? Albowiem słowa wszystkiego Izraela
dochodziły króla do domu jego. 12 Braciaście moi,
kość moja, a ciałoście moje; przeczże tedy macie być
pośledniejszymi w przywróceniu króla? 13 Amazie
także powiedzcie: Izaliś ty nie jest kość moja, i ciało
moje? To niech mi uczyni Bóg, i to niech przyczyni,
jeźli hetmanem wojska nie będziesz przedemną po
wszystkie dni, miasto Joaba. 14 A tak nakłonił serce
wszystkich mężów Judzkich jako męża jednego, że
posłali do króla mówiąc: Nawróć się ty, i wszyscy
słudzy twoi. 15 Wrócił się tedy król, i przyszedł aż
do Jordanu; a lud Judzki wyszedł był do Galgal, aby
zaszedł w drodze królowi, a przeprowadził króla przez
Jordan. 16 Pospieszył się także Semej, syn Giery,
syna Jemini, który był z Bachurym, i wyszedł z mężami
Judzkimi przeciwko królowi Dawidowi. 17 A było tysiąc
mężów z nim z Benjamitów; Syba także, sługa domu
Saulowego, i piętnaście synów jego, i dwadzieścia
sług jego z nim, i szczęśliwie się przeprawili za Jordan
do króla. 18 Przeprawili też prom, aby przewieziono
czeladź królewską, a iżby uczyniono, coby mu się
najlepiej podobało; a Semej, syn Giery, upadł przed
królem, gdy się przeprawił przez Jordan, 19 I rzekł do
króla: Nie przyczytaj mi, panie mój, nieprawości, ani
wspominaj, co lekkomyślnie uczynił sługa twój onegoż
dnia, gdy wyszedł król, pan mój, z Jeruzalemu, aby to
miał przypuszczać król do serca swego; 20 Albowiem
zna sługa twój, żem zgrzeszył; a otom dziś przyszedł
pierwej niż kto ze wszystkiego domu Józefowego,
abym zajechał drogę królowi, panu memu. 21 Tedy
odpowiedział Abisaj, syn Sarwii, i rzekł: Izaż dla tego
nie ma być zabity Semej, że złorzeczył pomazańcowi
Pańskiemu? 22 Ale mu rzekł Dawid: Cóż wam do tego,
synowie Sarwii, żeście mi dziś przeciwnymi? Izali dziś
ma być zabity kto w Izraelu? Bo azaż nie wiem, żem
ja dziś został królem nad Izraelem? 23 I rzekł król do
Semeja: Nie umrzesz; i przysiągł mu król. 24 Mefiboset
także, wnuk Saula, wyjechał przeciw królowi; który ani
obmył nóg swoich, ani czesał brody swojej, ani prał szat
swoich, ode dnia, którego był wyszedł król aż do dnia,
którego się wrócił w pokoju. 25 I stało się, gdy zabieżał
w Jeruzalemie królowi, rzekł mu król: przeczżeś nie
szedł ze mną, Mefibosecie? 26 A on mu odpowiedział:
Królu, panie mój, zdradził mię sługa mój; bo rzekł był
sługa twój, osiodłam sobie osła, żebym siadłszy nań,
jechał z królem, gdyż jest chromy sługa twój. 27 I
oskarżył sługę twego przed królem, panem moim; ale
król, pan mój, jest jako Anioł Boży; przetoż czyń, co
dobrego jest w oczach twoich. 28 Albowiem wszyscy z
domu ojca mego byliśmy godni śmierci przed królem,
panem moim, a przecięś ty posadził sługę twego między
tymi, którzy jadają u stołu twego: I cóż jeszcze za
sprawiedliwość moja, abym się miał więcej uskarżać na
króla? 29 Rzekł mu tedy król: Cóż masz więcej mówić
w sprawie twojej? Jużem rzekł, ty i Syba, podzielcie się
majętnością. 30 A Mefiboset rzekł do króla: I wszystko
niech weźmie, gdy się tylko wrócił król, pan mój, w

pokoju do domu swego. 31 Barsylaj też Galaatczyk
wyszedłszy z Rogielim, przeprawił się z królem przez
Jordan, aby go prowadził za Jordan. 32 A Barsylaj był
bardzo stary, mając osiemdziesiąt lat, który podejmował
króla, póki mieszkał w Mahanaim; bo był człowiekiem
bogatym bardzo. 33 I rzekł król do Barsylajego: Pójdź
ze mną, a będę cię chował przy sobie w Jeruzalemie.
34 Ale Barsylaj odpowiedział królowi: Wieleż jest dni lat
żywota mego, żebym miał iść z królem do Jeruzalemu?
35 Osiemdziesiąt lat mi dzisiaj; izali mogę rozeznać
między dobrem a złem? izali poczuje smak sługa twój
w tem, cobym jadł, albo cobym pił? izali słuchać mogę
więcej głosu śpiewaków i śpiewaczek? a przeczżeby
miał być sługa twój jeszcze ciężarem królowi, panu
memu? 36 Jeszcze trochę pójdzie sługa twój za Jordan
z królem: bo czemużby mi miał dawać król takową
nagrodę? 37 Niech się wróci proszę sługa twój, abym
umarł w mieście mojem, przy grobie ojca mego i matki
mojej; ale oto sługa twój Chymham pójdzie z królem,
panem moim: uczyńże mu, co dobrego jest w oczach
twoich. 38 I rzekł król: Niechże ze mną idzie Chymham,
a ja mu uczynię, co dobrego będzie w oczach twoich;
nadto, cokolwiek żądać będziesz ode mnie, toć uczynię.
39 A gdy się przeprawił wszystek lud przez Jordan, król
się też przeprawił. Tedy pocałował król Barsylajego, i
błogosławił mu; który się wrócił do miejsca swego. 40
Potem przyszedł król do Galgal, przyszedł też z nim
Chymham. Wszystek też lud Judzki prowadził króla,
także i połowa ludu Izraelskiego. 41 A oto, wszyscy
mężowie Izraelscy, zszedłszy się do króla, mówili do
niego: Czemuż cię wykradli bracia nasi, mężowie
Judzcy, i przeprowadzili króla i dom jego przez Jordan,
i wszystkie męże Dawidowe z nim? 42 I odpowiedzieli
wszyscy mężowie Judzcy mężom Izraelskim: Przeto, iż
nam powinny jest król. A przeczże się gniewać macie
o to? izali nam za to jeść król dawa, albo nam jakie
dary rozdał? 43 Tedy odpowiedzieli mężowie Izraelscy
mężom Judzkim, i rzekli: Dziesięć kroć więcej mamy do
króla; przetoż i Dawid więcej do nas należy, niż do was.
Przeczżeście nas lekce poważali? Azażeśmy my o to
pierwej nie mówili, abyśmy przywrócili króla swe go?
Ale sroższa była mowa mężów Judzkich, niż mowa
mężów Izraelskich.

20 Tedy się tam pojawił mąż niepobożny, którego
zwano Seba, syn Bichry, mąż Jemini. Ten zatrąbił
w trąbę, i rzekł: Nie mamy my działu w Dawidzie, ani
mamy dziedzictwa w synu Isajego; wróć się każdy do
namiotów swoich, o Izraelu! 2 A tak odstąpili wszyscy
mężowie Izraelscy od Dawida za Sebą, synem Bichry;
ale mężowie Judzcy trzymali się króla swego, od
Jordanu aż do Jeruzalemu. 3 I przyszedł Dawid do
domu swego w Jeruzalemie; a wziąwszy król dziesięć
niewiast założnic, które był zostawił, aby strzegły domu,
oddał je pod straż, i żywił je, ale do nich nie wchodził; i
były pod strażą aż do dnia śmierci swojej, we wdowim
stanie. 4 Potem rzekł król do Amazy: Zbierz mi męże
Judzkie za trzy dni; ty się też tu staw. 5 A tak poszedł
Amaza, aby zebrał lud Judzki; lecz się zabawił nad
czas naznaczony, który mu był naznaczył. 6 I rzekł
Dawid do Abisajego: Teraz gorzej nam uczyni Seba,
syn Bichry, niż Absalom; przetoż ty weźmij sługi pana
twego, a goń go, by snać nie znalazł sobie miast
obronnych, i nie uszedł z oczu naszych. 7 Tedy wyszli
z nim mężowie Joabowi, i Chertczycy i Feletczycy, i
wszystko rycerstwo, a wyszli z Jeruzalemu w pogoń za
Sebą, synem Bichry. 8 A gdy byli u wielkiego kamienia,
który jest w Gabaon, tedy im Amaza zabieżał. A Joab
miał przepasaną szatę swą, w której chodził, a na
niej pas z mieczem przypasany do biódr swoich w
pochwach swych, którego snadnie mógł dobyć, i zaś
schować. 9 I rzekł Joab do Amazy: Jakoż się masz,
bracie mój? I ujął ręką prawą Joab Amazę za brodę,
jakoby go całować miał. 10 Ale Amaza nie postrzegł
miecza, który był w ręce Joabowej: i przebił go nim
pod piąte żebro, i wylał trzewa jego na ziemię, a tak
za jadną raną umarł. A Joab i Abisaj, brat jego, szli w
pogoń za Sebą, synem Bichry. 11 Tedy stanął jeden
nad nim z sług Joabowych, i rzekł: Ktokolwiek jest
życzliwy Joabowi, a ktokolwiek trzyma z Dawidem,
niech idzie za Joabem. 12 Lecz Amaza walał się w krwi
w pośród drogi. A widząc on mąż, iż się zastanawiał
wszystek lud nad nim, zwlekł Amazę z drogi na pole, i
przyrzucił go szatą, gdyż widział, że ktokolwiek szedł
mimo niego, zastanawiał się. 13 A gdy był zwleczony
z drogi, bieżał każdy mąż za Joabem, goniąc Sebę,
syna Bichry. 14 Który już był przeszedł przez wszystkie
pokolenia Izraelskie, aż do Abel i Betmaacha, ze
wszystkimi Berymczykami, którzy się też byli zebrali,
a szli za nim. 15 A gdy się tam ściągnęli, oblegli go
w Abeli Betmaacha, i usypali szańce przeciw miastu,
tak iż stali przed murem, a wszystek lud, który był z
Joabem, usiłował obalić mury. 16 Wtem zawołała z
miasta niektóra niewiasta mądra: Słuchajcie, słuchajcie!
rzeczcie proszę do Joaba: Przystąp sam, a rozmówię
się z tobą. 17 Który gdy do niej przystąpił, rzekła
mu ona niewiasta: Tyżeś jest Joab? I odpowiedział:
Jestem. Tedy mu rzekła: Słuchaj słów służebnicy twojej;
i odpowiedział: Słucham. 18 Przetoż rzekła, mówiąc:
Powiadano przedtem, mówiąc: Koniecznie pytać się
będą w Abelu, a tak się wszystko sprawi. 19 Jam
jest jedno miasto z spokojnych i wiernych w Izraelu,
a ty szukasz, abyś zatracił miasto i matkę w Izraelu;
przeczże chcesz zburzyć dziedzictwo Pańskie? 20 I
odpowiedział jej Joab, mówiąc: Niedaj, niedaj mi tego
Boże, abym miał podwrócić i zburzyć je. 21 Nie takci się

rzecz ma. Ale mąż z góry Efraim, imieniem Seba, syn
Bichry, podniósł rękę swą przeciw królowi Dawidowi;
wydajcież go samego, a odciągnę od miasta. Zatem
rzekła niewiasta do Jaoba: Oto głowę jego zrzucą do
ciebie z muru. 22 A tak sprawiła to ona niewiasta u
wszystkigo ludu mądrością swoją, że ściąwszy głowę
Sebie, synowi Bichry, zrzucili ją do Jaoaba; który
zatrąbił w trąbę, i rozeszli się wszyscy od miasta, każdy
do namiotów swoich; Joab się też wrócił do króla do
Jeruzalemu. 23 I był Joab hetmanem nad wszystkiem
wojskiem Izraelskiem, a Banajas, syn Jojady, nad
Chretczykami i nad Feletczykami. 24 Adoram był
poborcą, a Jozafat, syn Ahiluda, kanclerzem. 25 Seja
pisarzem, a Sadok i Abijatar byli kapłanami. 26 Hira
także Jairtczyk był książęciem u Dawida.

21 I był głód za dni Dawidowych przez trzy lata,
jednego roku po drugim. Tedy szukał Dawid
oblicza Pańskiego, któremu rzekł Pan: Dla Saula,
i dla domu jego krwawego, przeto iż pomordował
Gabaonity. 2 Przyzwał tedy król Gabaonitów, i rzekł do
nich: (A ci Gabaonitowie nie byli z synów Izraelskich,
ale z ostatków Amorejczyków, którym acz byli synowie
Izraelscy przysięgli, wszakże je usiłował Saul wyplenić
z gorliwości swej dla synów Izraelskich i Judzkich.) 3 I
rzekł Dawid do Gabaonitów: Cóż wam mam uczynić? a
czem was ubłagać, abyście błogosławili dziedzictwu
Pańskiemu? 4 I odpowiedzieli mu Gabaonitowie: Nie
idzie nam o srebro ani o złoto z Saulem, i z domem
jego, ani o to, żebyśmy zabili kogo w Izraelu. A on rzekł:
Cokolwiek rzeczecie, uczynię wam. 5 Którzy rzekli do
króla: Męża, który nas wygubił, i na tem był, aby nas do
szczętu wytracił, żeby nas nic nie zostało we wszystkich
granicach Izraelskich. 6 Wydajcie nam siedmiu mężów
z synów jego, a powiesimy je Panu w Gabaa Saula,
niekiedy wybranego Pańskiego. Tedy rzekł: Wydam. 7
Lecz sfolgował król Mefibosetowi, synowi Jonatana,
syna Saulowego, dla przysięgi Pańskiej, która była
między nimi, między Dawidem i między Jonatanem,
synem Saulowym. 8 Ale wziął król dwóch synów
Resfy, córki Ai, które porodziła Saulowi, Armoniego i
Mefiboseta, i pięciu synów Micholi, córki Saulowej, które
porodziła Adryjelowi, synowi Barsyla Meholatyckiego, 9
I wydał je w ręce Gabaonitów, i powiesili je na górze
przed Panem. I umarli oni siedmiu pospołu, a pobici są
w pierwsze dni żniwa, na początku żniwa jęczmiennego.
10 A wziąwszy Resfa, córka Ai, wór, ropostarła go na
skale, na początku żniwa, ażby na nie kropił deszcz z
nieba, i nie dopuszczała ptastwu powietrznemu, padać
na nie we dnie, ani zwierzowi polnemu w nocy. 11
Tedy oznajmiono Dawidowi, co uczyniła Resfa, córka
Ai, założnica Saulowa. 12 Przetoż szedłszy Dawid
wziął kości Saulowe, i kości Jonatana, syna jego od
starszych Jabez Galaadskiego, którzy je byli ukradli
z ulicy Betsańskiej, kędy je byli zawiesili Filistynowie
onegoż dnia, gdy porazili Filistynowie Saula w Gielboe.
13 A tak wziął stamtąd kości Saulowe i kości Jonatana,
syna jego; zebrano też kości powieszonych, 14 I
pogrzebli kości Saulowe i Jonatana, syna jego, w ziemi
Benjamina w Sela, grobie Cysa, ojca jego, a uczynili
wszystko, co był rozkazał król; a tak potem ubłagany
był Bóg ziemi. 15 I była zasię wojna między Filistynami i
Izraelem; i ciągnął Dawid i słudzy jego z nim, a walczył
przeciwko Filistynom, tak, że ustał Dawid. 16 Tedy
Jesbibenob, który był z synów jednego olbrzyma, (a
grot drzewca jego ważył trzy sta syklów miedzi, a miał
przepasany miecz nowy) umyślił był zabić Dawida. 17
Ale go ratował Abisaj, syn Sarwii, a raniwszy Filistyna
zabił go. Przetoż przysięgli mężowie Dawidowi, mówiąc
mu: Nie pójdziesz więcej z nami na wojnę, abyś nie
zgasił pochodni Izraelskiej. 18 I stało się potem, że
była znowu wojna w Gob z Filistynami, i zabił Sobochaj
Husatycki Safa, który był z synów tegoż olbrzyma.
19 Była też jeszcze inna wojna w Gob z Filistynami,
kędy zabił Elhana, syna Jaara Oregim, Betlehemczyk,
brata Golijatowego z Giet, którego drzewce u włóczni
było jako nawój tkacki. 20 Nadto jeszcze była wojna w
Giet, kędy był mąż wielkiego wzrostu, mając po sześć
palców u rąk swoich, i po sześć palców u nóg swoich,
wszystkich dwadzieścia i cztery; a ten też był synem
tegoż olbrzyma. 21 Ten gdy urągał Izraelowi, zabił go
Jonatan, syn Samaa, brata Dawidowego. 22 Ci czterej
byli synowie jednego olbrzyma z Giet, a ci polegli od
ręki Dawidowej, i od ręki sług jego.

22 I mówił Dawid Panu słowa tej pieśni w on dzień,
gdy go wybawił Pan z rąk wszystkich nieprzyjaciół
jego i z ręki Saulowej. 2 I rzekł: Pan opoka moja i
twierdza moja, i wybawiciel mój ze mną. 3 Bóg, skała
moja, w nim będę ufał, tarcz moja, róg zbawienia
mego, podwyższenie moje, i ucieczka moja, zbawiciel
mój, który mię od gwałtu wybawia. 4 Wzywałem
Pana chwały godnego, a od nieprzyjaciół moich byłem
wybawiony. 5 Albowiem ogarnęły mię były boleści
śmierci, potoki niezbożnych przestraszyły mię. 6 Boleści
grobu ogarnęły mię, zachwyciły mię sidła śmierci. **(Sheol
h7585)** 7 W utrapieniu mojem wzywałem Pana, a do
Boga mego wołałem, i wysłuchał z kościoła swego głos
mój, a wołanie moje przyszło do uszów jego. 8 Tedy
się wzruszyła, a zadrżała ziemia, a fundamenty nieba
zatrząsnęły, i wzruszyły się dla gniewu jego. 9 Wystąpił
dym z nózdrz jego, a ogień z ust jego pożerający;
węgle rozpaliły się od niego. 10 Nakłonił niebios i
zstąpił, a ciemność była pod nogami jego. 11 I jeździł
na Cherubinach, i latał, i widzian jest na skrzydłach
wiatrowych. 12 Położył ciemność około siebie miasto

przybytku, zgromadzenie wód z obłoki niebieskimi. 13
Od jasności oblicza jego rozpaliły się węgle ogniste.
14 Zagrzmiał Pan z nieba, a najwyższy wydał głos
swój. 15 Wypuścił i strzały, a rozproszył je, i błyskawicą
potarł je. 16 I okazały się głębokości morskie, a odkryły
się grunty świata na fukanie Pańskie, na tchnienie
Ducha z nózdrz jego. 17 Posławszy z wysokości, przyjął
mię, wyrwał mię z wód wielkich. 18 Wybawił mię od
nieprzyjaciela mego potężnego, od tych, którzy mię
mieli w nienawiści, choć byli mocniejszymi nad mię. 19
Uprzedzili mię w dzień utrapienia mego; ale Pan był
podporą moją. 20 I wywiódł mię na przestrzeństwo;
wybawił mię; bo mię sobie upodobał. 21 Oddał mi Pan
według sprawiedliwości mojej, według czystości rąk
moich oddał mi, 22 Gdyżem strzegł dróg Pańskich, anim
niezbożnie nie odstawał od Boga mego. 23 Albowiem
wszystkie sądy jego są przed obliczem mojem i ustawy
jego, nie odstąpiłem od nich. 24 A będąc doskonały
przed nim, wystrzegałem się nieprawości mojej. 25
Przetoż oddał mi Pan według sprawiedliwości mojej,
według czystości mojej przed oblicznością oczu swych.
26 Z miłosiernym miłosiernie postępujesz, z mężem
doskonałym doskonałym jesteś. 27 Z czystym czysty
jesteś, a z przewrotnym surowie się obchodzisz. 28 Ale
wybawiasz lud ubogi, a oczy twoje przed wyniosłymi
opuszczasz. 29 Tyś zaiste pochodnią moją, o Panie, a
Pan oświeci ciemności moje. 30 Bo w tobie przebiegłem
wojsko, w Bogu moim przekroczyłem mur. 31 Droga
Boża jest doskonała, wyrok Pański nader czysty, tarczą
jest wszystkim, którzy w nim ufają. 32 Albowiem któż
jest Bogiem oprócz Pana? a kto opoką oprócz Boga
naszego? 33 Bóg jest mocą moją w wojsku, on czyni
doskonałą drogę moję. 34 Równa nogi moje z jeleniemi,
na wysokich miejscach moich stawia mię. 35 Ćwiczy
ręce me do boju, tak że kruszę łuk miedziany ramiony
swemi. 36 Albowiem dałeś mi tarcz zbawienia mego, a
w cichości twojej rozmnożyłeś mię. 37 Rozszerzyłeś
kroki moje podemną, tak iż się nie zachwiały kostki
moje. 38 Goniłem nieprzyjacioły moje, i wytraciłem je, a
nie wróciłem się, ażem je wyplenił. 39 I wyniszczyłem
je, i poprzebijałem je, tak iż nie powstaną: upadli pod
nogami mojemi. 40 Tyś mię przepasał mocą ku bitwie,
a powaliłeś pod mię powstające przeciwko mnie. 41
Nadto podałeś mi szyję nieprzyjaciół moich, którzy mię
mieli w nienawiści, i wykorzeniłem je. 42 Poglądali, ale
nie był wybawiciel; wołali na Pana, ale ich nie wysłuchał.
43 I potarłem je jako proch ziemi, jako błoto na ulicach
podeptawszy je, rozmiotałem je. 44 Tyś mię od sporu
ludu mego wyrwał; zachowałeś mię, abym był głową
narodów; lud, któregom nie znał, służy mi. 45 Synowie
obcy kłamali mną, a skoro usłyszeli, byli mi posłuszni.
46 Synowie obcy opadali, a drżeli i w zamknieniu swem.
47 Żyje Pan, i błogosławiona skała moja; niechże będzie
wywyższony Bóg, opoka zbawienia mego. 48 Bóg jest,
który mi dawa pomsty, a podbija narody pod mię. 49
Który mię wywodzi od nieprzyjaciół moich, a nad tymi,
którzy powstają przeciwko mnie, wywyższasz mię, od
człowieka niepobożnego wybawiasz mię. 50 Przetoż
będę cię wyznawał Panie między narodami; a imieniowi
twemu śpiewać będę. 51 On jest wieżą zbawienia
króla swego, a czyniący miłosierdzie nad pomazańcem
swoim Dawidem, i nad nasieniem jego aż na wieki.

23 A teć są ostateczne słowa Dawidowe. Rzekł
Dawid, syn Isajego, rzekł mówię mąż, który był
zacnie wywyższony, pomazaniec Boga Jakóbowego,
i wdzięczny w pieśniach Izraelskich; 2 Duch Pański
mówił przez mię, a słowa jego przechodziły przez
język mój. 3 Mówił Bóg Izraelski do mnie, mówiła
skała Izraelska: Ten, który panować będzie nad ludem,
będzie sprawiedliwy, panować będzie w bojaźni Bożej.
4 Będzie jako bywa światłość poranna, gdy słońce
rano bez obłoków wschodzi, a jako od jasności po
deszczu wyrasta ziele z ziemi. 5 A choć nie taki jest
dom mój przed Bogiem, jednak przymierze wieczne
postanowił ze mną, utwierdzone we wszystkiem i
obwarowane. A w temci jest wszystko zbawienie moje,
i wszystka uciecha moja, aczkolwiek temu jeszcze
wzrostu nie dawa. 6 Ale nipobożni wszyscy będą jako
cierń wyrwani, którego rękoma nie biorą. 7 Lecz kto
się go jedno chce dotknąć, obwaruje się żelazem i
drzewem włóczni, albo ogniem wypala go do szczętu
na miejscu jego. 8 Teć są imiona mocarzów, które miał
Dawid: Jozeb Basebet Tachmojczyk, najprzedniejszy
między trzema; który się z uciechą rzucił na ośm set
ludu z włócznią, aby je zabił w jednej potrzebie. 9 A po
nim był Eleazar, syn Dodona, syna Ahohowego, między
trzema mocarzami, którzy byli z Dawidem; a sromotnie
lżyli Filistyny, którzy się byli zebrali ku bitwie, gdy byli
odciągnęli mężowie Izraelscy. 10 Ten powstawszy bił
Filistyny, tak iż ustała ręka jego, i zdrętwiała ręka jego
przy mieczu. Tedy sprawił Pan wielkie wybawienie
dnia onego, tak, że się lud wrócił za nim, tylko aby
korzyści zebrał. 11 A po nim był Semma, syn Agi,
Hararczyk; albowiem gdy się byli Filistynowie zebrali do
kupy, kędy była część pola pełnego soczewicy, a lud
inny był uciekł przed Filistynami: 12 Tedy stanąwszy
w pośród onej części pola, bronił go, i pobił Filistyny.
A tak sprawił Pan wielkie wybawienie. 13 Wyszli też
oni trzej z trzydziestu przedniejszych, a przyszli we
żniwa do Dawida, do jaskini Odollam, gdy się wojsko
Filistyńskie było obozem położyło w dolinie Refaim.
14 A Dawid na ten czas był na miejscu obronnem:
straż też Filistyńska na ten czas była w Betlehem. 15
Tedy pragnął Dawid, i rzekł: O by mi się kto dał napić
wody z studni Betlehemskiej, która jest u bramy! 16

Przetoż wpadli ci trzej mocarze do obozu Filistyńskiego,
i naczerpali wody z studni Betlehemskiej, która była u
bramy; którą nieśli, i przynieśli do Dawida. Ale jej on
nie chciał pić, lecz ją wylał przed Panem. 17 I rzekł:
Nie daj mi tego Panie, abym to miał uczynić. Izali to
nie krew mężów, którzy szli z niebezpieczeństwem
dusz swoich? I nie chciał jej pić. Toć uczynili oni trzej
mocarze. 18 Także Abisaj brat Joaba, syn Sarwii był
przedniejszym między trzema. Ten podniósł włócznią
swą przeciwko trzema stom, i zabił je, i był sławnym
między trzema. 19 Z tych trzech będąc najsławniejszym,
był ich hetmanem; wszakże onych trzech pierwszych
nie doszedł. 20 Banajas też syn Jojady, syn męża
rycerskiego, zacny w swych sprawach, z Kabseel;
ten zabił dwóch mocarzów Moabskich, tenże szedłszy
zabił lwa w pośrodku studni, we dni śnieżne. 21 Tenże
zabił męża Egipczanina, męża na podziw wielkiego,
który Egipczanin miał w ręku włócznią; a on szedł ku
niemu z kijem, a wydarłszy włócznią z ręki Egipczanina,
zabił go włócznią jego. 22 Toć uczynił Banajas, syn
Jojady, który też był sławny między onymi trzema
mocarzami. 23 Z tych trzydziestu był najsławniejszym;
wszakże onych trzech nie doszedł; i postawił go Dawid
nad drabantami swoimi. 24 Był też Asael, brat Joaba,
między trzydziestoma. A ci są: Elkanan, syn Dodana,
Betlehemczyk; 25 Samma Harodczyk; Elika Harodczyk.
26 Heles Faltyczyk; Hyra, syn Ikkiesa, Tekuitczyk; 27
Abijezer Anatotczyk; Mobonaj Husatczyk; 28 Selmon
Ahohytczyk; Maharaj Netofatczyk; 29 Heleb, syn Baany,
Netofatczyk; Itaj, syn Rybajego, z Gabaad synów
Benjaminowych; 30 Banajas Faratończyk; Haddaj
od potoku Gaas; 31 Abijalbon Arbatczyk; Asmewet
Barchomczyk; 32 Elijachba Salabończyk; z synów
Jassonowych Jonatana; 33 Semma Hororczyk; Ahijam,
syn Sarara, Ararytczyk; 34 Elifelet, syn Achasbaja,
syna Machatego; Elijam, syn Achitofela Gilończyka. 35
Hezraj Karmelczyk; Faraj Arbitczyk. 36 Igal, syn Natana
z Soby; Bani Gadczyk. 37 Selek Ammonitczyk; Nacharaj
Berotczyk, który nosił broń Joaba, syna Sarwii; 38 Hira
Jetrytczyk; Gareb Jetrytczyk. 39 Uryjasz Hetejczyk.
Owa wszystkich trzydzieści i siedm.

24 Tedy się znowu popędliwość Pańska zapaliła na
Izraela, gdy pobudził szatan Dawida przeciwko
nim mówiąc: Idź, policz Izraela i Judę. 2 I rzekł król do
Joaba, hetmana wojska swego: Przbież zaraz wszystkie
pokolenia Izraelskie od Dan aż do Beerseba, a policzcie
lud, abym wiedział poczet ludu. 3 Lecz Joab rzekł do
króla: Niech przymnoży Pan, Bóg twój, ludu, jako teraz
jest tyle stokroć, aby na to oczy króla, pana mego
patrzały; ale król, pan mój, przeczże się tego napiera? 4
Wszakże przemogło słowo królewskie Joaba i hetmany
wojska. Przetoż wyszedł Joab, i hetmani wojska od
oblicza królewskiego, aby policzyli lud Izraelski. 5 A
przeprawiwszy się przez Jordan, położyli się obozem
przy Aroer, po prawej stronie miasta, które jest w pośród
potoku Gad i przy Jazer. 6 Potem przyszli do Galaad, i
do ziemi dolnej Hadsy, a stamtąd przyszli do Dan Jaan
i w okół Sydonu. 7 Potem przyszli ku twierdzy Tyrskiej, i
do wszystkich miast Hewejskich i Chananejskich, skąd
wyszli na południe Judy do Beerseba. 8 A obszedłszy
wszystkę ziemię, przyszli po dziewięciu miesiącach, i
po dwudziestu dniach do Jeruzalemu. 9 I oddał Joab
poczet obliczonego ludu królowi. A było w Izraelu ośm
kroć sto tysięcy mężów rycerskich, godnych ku bojowi,
a mężów Juda pięć kroć sto tysięcy mężów. 10 Potem
uderzyło Dawida serce jego, gdy obliczył lud, i rzekł
Dawid do Pana: Zgrzeszyłem bardzo, żem to uczynił:
ale teraz o Panie! przenieś proszę nieprawość sługi
twego, bomci bardzo głupio uczynił. 11 A gdy wstał
Dawid rano, oto słowo Pańskie stało się do Gada
proroka, Widzącego Dawidowego, mówiąc: 12 Idź,
a powiedz Dawidowi: Tak mówi Pan: Trzyć rzeczy
podawam, obierz sobie jednę z tych, abym ci uczynił.
13 A tak przyszedł Gad do Dawida, i oznajmił mu,
a rzekł mu: Albo przyjdzie na cię głód przez siedm
lat w ziemi twojej, albo przez trzy miesiące będziesz
uciekał przed nieprzyjacioły twymi, a oni cię gonić będą,
albo więc przez trzy dni będzie morowe powietrze w
ziemi twojej; rozmyśl że się prędko, a obacz, co mam
odpowiedzieć temu, który mię posłał. 14 I rzekł Dawid
do Gada: Jestem bardzo ściśniony. Niech proszę raczej
wpadniemy w rękę Pańską, gdyż wielkie są zlitowania
jego; ale w rękę ludzką niech nie wpadam. 15 Tedy
przepuścił Pan powietrze morowe na Izraela od poranku
aż do czasu naznaczonego, i umarło z ludu od Dan aż
do Beerseba siedmdziesiąt tysięcy mężów. 16 A gdy
wyciągnął Anioł rękę swą na Jeruzalem, aby je wytracił,
tedy się użalił Pan onego złego, i rzekł do Anioła, który
tracił lud: Dosyć teraz; zawściągnij rękę twą. A Anioł
Pański był podle bojewiska Arawny Jebuzejczyka. 17 I
rzekł Dawid do Pana, gdy ujrzał Anioła bijącego lud,
mówiąc: Otom ja zgrzeszył, jam źle uczynił; ale te owce
cóż uczyniły? niech się proszę obróci ręka twoja na
mię i na dom ojca mego. 18 Tedy przyszedł Gad do
Dawida onegoż dnia, i rzekł mu: Idź, a zbuduj ołtarz
Panu na bojewisku Arawy Jebuzejczyka. 19 I szedł
Dawid podług słowa Gadowego, jako był rozkazał Pan.
20 Tedy spojrzawszy Arawna, ujrzał króla, i sługi jego,
przychodzące do siebie: i wyszedł Arawna, a pokłonił
się królowi twarzą swą ku ziemi. 21 I rzekł Arawna:
Przeczże przyszedł król, pan mój, do sługi swego? I
odpowiedział Dawid: Abym kupił u ciebie to bojewisko,
i zbudował na niem ołtarz Panu, żeby zahamowana
była ta plaga między ludem. 22 Tedy rzekł Arawna
do Dawida: Niech weźmie, a ofiaruje król, pan mój,

co mu się dobrego widzi: oto woły na całopalenie, i
wozy, i jarzma wołów na drwa. **23** Wszystko to dawał
król Arawna królowi Dawidowi. I mówił Arawna do
króla: Pan, Bóg twój, niech cię sobie upodoba. **24**
Lecz król rzekł do Arawny: Nie tak, ale raczej kupię
u ciebie i zapłacę; ani będę ofiarował Panu, Bogu
memu, całopalenia darmo danego. A tak kupił Dawid
ono bojewisko i woły za pięćdziesiąt syklów srebra.
25 Tamże zbudował Dawid ołtarz Panu, i sprawował
całopalenia, i spokojne ofiary. I ubłagany był Pan ziemi,
a zahamowana jest ona plaga od Izraela.

I Królewska

1 A gdy się król Dawid zstarzał, i zaszedł w lata, chodź
go odziewano szatami, przecię się zagrzać nie mógł.
2 I rzekli mu słudzy jego: Niech poszukają królowi,
panu naszemu młodej panienki, któraby stawała przed
królem, i opatrowała go, a sypiając na łonie jego,
żeby zagrzewała króla, pana naszego. 3 Szukali tedy
panienki pięknej po wszystkich granicach Izraelskich, i
znaleźli Abisag Sunamitkę, a przywiedli ją do króla. 4 A
ta panienka była bardzo piękna, i opatrowała króla, i
służyła mu; ale jej król nie uznał. 5 Lecz Adonijasz,
syn Haggity, wynosił się, mówiąc: Ja będę królował.
I nasprawiał sobie wozów i jezdnych, i pięćdziesiąt
mężów, którzy biegali przed nim. 6 A nie gromił go
nigdy ojciec jego, mówiąc: Przeczżeś to uczynił? A
był i ten bardzo pięknej urody, którego była porodziła
Haggita po Absalomie. 7 A miał zmowę z Joabem,
synem Sarwii, i z Abijatarem kapłanem, którzy pomagali
za Adonijaszem. 8 Ale Sadok kapłan, i Banajas, syn
Jojady, i Natan prorok, i Semej, i Rehy i rycerstwo
Dawidowe, nie przestawali z Adonijaszem. 9 Tedy
nabił Adonijasz owiec, i wołów, i bydła tłustego u
kamienia Zohelet, który był nad źródłem Rogiel, i
wezwał wszystkich braci swych, synów królewskich, i
wszystkich mężów z Juda, sług królewskich. 10 Ale
Natana proroka, i Banajasa, i innego rycerstwa, ani
Salomona, brata swego, nie wezwał. 11 Tedy rzekł
Natan do Betsaby, matki Salomonowej, mówiąc: A nie
słyszałaś, iż króluje Adonijasz, syn Haggity, a Dawid,
pan nasz, nie wie o tem? 12 Przetoż teraz pójdź proszę,
dam ci radę, a zachowasz zdrowie twoje i zdrowie syna
twego Salomona. 13 Idź, a wnijdź do króla Dawida, i
mów do niego: Izaliś ty królu, panie mój, nieprzysiągł
służebnicy twojej, mówiąc: Salomon, syn twój, będzie
królował po mnie, a on będzie siedział na stolicy mojej?
Przeczże tedy króluje Adonijasz? 14 A gdy ty jeszcze
tam będziesz mówiła z królem, ja przyjdę za tobą, i
dopełnię słów twoich. 15 A tak weszła Betsaba do króla
na pokój; a król się już był bardzo zstarzał, a Abisag
Sunamitka posługowała królowi. 16 Tedy nachyliwszy
się Betsaba, pokłoniła się królowi, której rzekł król:
Czego chcesz? 17 A ona mu odpowiedziała: Panie
mój, tyś przysiągł przez Pana, Boga twego, służebnicy
twojej, że Salomon, syn twój, będzie królował po mnie,
a on będzie siedział na stolicy mojej. 18 A oto, już
Adonijasz króluje, a ty teraz, królu, panie mój, o tem nie
wiesz. 19 Albowiem nabił wołów i bydła tłustego, i owiec
bardzo wiele, i wezwał wszystkich synów królewskich,
i Abijatara kapłana, i Joaba, hetmana wojska; ale
Salomona, sługi twego, nie wezwał. 20 Lecz ty królu,
panie mój, wiesz, iż się oczy wszystkiego Izraela
oglądają na cię, abyś im oznajmił, kto będzie siedział na
stolicy króla, pana mego, po tobie. 21 Inaczej stanie się,
gdy zaśnie król, pan mój, z ojcy swymi, że będziemy ja
i Salomon, syn mój, jako grzesznicy. 22 A oto, gdy ona
jeszcze mówiła z królem, przyszedł Natan prorok. 23 I
opowiedziano to królowi, mówiąc: Oto Natan, prorok;
który wszedłszy do króla, pokłonił się królowi twarzą
swą ku ziemi. 24 Rzekł zatem Natan: Królu, panie mój,
zażeś ty rzekł: Adonijasz będzie królował po mnie, a on
usiędzie na stolicy mojej? 25 Albowiem dziś szedłszy
nabił wołów i bydła tłustego, i owiec bardzo wiele, i
wezwał wszystkich synów królewskich, i hetmanów
wojsk, i Abijatara kapłana, a oto oni jedzą z nim i piją, i
mówią: Niech żyje król Adonijasz! 26 Ale mnie, sługi
twego, i Sadoka kapłana, i Banajasa, syna Jojadowego,
i Salomona, sługi twego, nie wezwał. 27 Izali od króla,
pana mego, stała się ta rzecz? a nie oznajmiłeś słudze
twemu, kto ma siedzieć na stolicy króla, pana mego, po
nim? 28 I odpowiedział król Dawid, mówiąc: Zawołajcie
do mnie Betsaby; która przyszedłszy przed obliczność
królewską, stanęła przed królem. 29 Tedy przysiągł król,
mówiąc: Jako żywy Pan, który wybawił duszę moję z
każdego ucisku: 30 Iż jakom ci przysiągł przez Pana,
Boga Izraelskiego, mówiąc: Że Salomon, syn twój,
królować będzie po mnie, a on usiędzie na stolicy mojej
miasto mnie, tak dziś uczynię. 31 I nachyliwszy się
Betsaba twarzą ku ziemi, ukłoniła się królowi, i rzekła:
Niech żyje Dawid król, pan mój, na wieki! 32 Zatem
rzekł król Dawid: Zawołajcie do mnie Sadoka kapłana, i
Natana proroka, i Banajasa, syna Jojadowego. I weszli
do króla. 33 I rzekł im król: Weźmijcie z sobą sługi
pana waszego, a wsadźcie Salomona, syna mego, na
mulicę moję, i prowadźcie go do Gihonu. 34 A tam
go pomaże Sadok kapłan, i Natan prorok za króla
nad Izraelem; potem zatrąbicie w trąbę, a rzeczecie:
Niech żyje król Salomon! 35 Potem pójdziecie za nim;
a on przyszedłszy, siądzie na stolicy mojej, i będzie
królował miasto mnie; bom mu ja rozkazał, aby był
wodzem nad Izraelem i nad Judą. 36 I odpowiedział
Banajas, syn Jojada, królowi, mówiąc: Amen. Niech to
stwierdzi Pan, Bóg króla, pana mego. 37 Jako był Pan
z królem, panem moim, tak niech będzie z Salomonem,
a niechaj wywyższy stolicę jego nad stolicę Dawida
króla, pana mego. 38 A tak szedł Sadok kapłan, i Natan
prorok, i Banajas, syn Jojada, przytem Cheretczycy, i
Feletczycy, i wsadzili Salomona na mulicę króla Dawida,
a prowadzili go do Gihonu. 39 Tedy wziął Sadok kapłan
róg olejku z namiotu, i pomazał Salomona. Potem trąbili
w trąbę, i zakrzyknął wszystek lud: Niech żyje król
Salomon! 40 I szedł wszystek lud za nim. Tenże lud
grał na piszczałkach, weseląc się weselem wielkiem,
tak iż drżała ziemia od głosu ich. 41 Co gdy usłyszał
Adonijasz, i wszyscy wezwani, którzy byli z nim, (a już

się też była dokończyła uczta,) słysząc też i Joab głos
trąby, rzekł: Cóż to za krzyk miasta huczącego? 42
A gdy on tego domawiał, oto Jonatan, syn Abijatara
kapłana, przyszedł. Któremu rzekł Adonijasz: Wnijdź;
boś ty mąż stateczny, a powiesz nam co dobrego.
43 Tedy odpowiedział Jonatan, i rzekł Adonijaszowi:
Dawid król, pan nasz, postanowił zapewne Salomona
królem. 44 Albowiem posłał z nim król Sadoka kapłana,
i Natana proroka, i Banajasa, syna Jojadowego, do
tego Cheretczyki i Feletczyki, którzy go wsadzili na
mulicę królewską; 45 I pomazali go Sadok kapłan,
i Natan prorok za króla w Gihonie, i szli stamtąd
weseląc się, tak, że zadrżało miasto; tenci jest krzyk,
któryście słyszeli; 46 I już usiadł Salomon na stolicy
królestwa. 47 Nadto i słudzy królewscy przyszli, aby
błogosławili Dawidowi królowi, panu naszemu, mówiąc:
Niech sławniejsze uczyni Bóg imię Salomonowe nad
imię twoje, a niech wywyższy stolicę jego nad stolicę
twoję. I pokłonił się król na łożu swem. 48 Przytem tak
rzekł król: Błogosławiony Pan, Bóg Izraelski, który dał
dziś siedzącego na stolicy mojej, na co patrzą oczy
moje. 49 Zlękli się tedy, i wstali wszyscy wezwani,
którzy byli z Adonijaszem, i poszli każdy w drogę
swą. 50 Adonijasz także, bojąc się Salomona, wstał, i
poszedł, a uchwycił się rogów ołtarza. 51 I oznajmiono
Salomonowi, mówiąc: Oto Adonijasz boi się króla
Salomona, a oto uchwycił się rogów ołtarza, mówiąc:
Niech mi dziś przysięże król Salomon, że nie zabije
sługi swego mieczem. 52 Tedy rzekł Salomon: Jeźli
będzie mężem statecznym, nie spadnie i włos z niego
na ziemię; ale jeźli się w nim znajdzie co złego, pewnie
umrze. 53 A tak posłał król Salomon, i przywiedziono
go od ołtarza; a gdy przyszedł, ukłonił się królowi
Salomonowi, i rzekł mu Salomon: Idź do domu twego.

2 A gdy się przybliżał czas śmierci Dawidowej, rozkazał
Salomonowi, synowi swemu, mówiąc: 2 Ja idę w
drogę wszystkiej ziemi, a ty zmacniaj się, i bądź mężem.
3 Zachowywaj ustawy Pana, Boga twego, abyś chodził
drogami jego, i przestrzegał wyroków jego, i przykazań
jego i sądów jego, i świadectw jego, jako napisano w
zakonie Mojżeszowym, abyć się szczęściło wszystko,
co sprawować będziesz, i we wszystkiem, do czego się
obrócisz: 4 Żeby utwierdził Pan słowo swoje, które rzekł
do mnie, mówiąc: Jeźli będą strzedz synowie twoi drogi
swej, chodząc przedemną w prawdzie, ze wszystkiego
serca swego, i ze wszystkiej duszy swojej, tedy nie
będzie wytracony po tobie mąż z stolicy Izrael skiej.
5 A ty też wiesz, co mi uczynił Joab syn Sarwii, co
uczynił dwom hetmanom wojsk Izraelskich, Abnerowi,
synowi Nerowemu, i Amazie, synowi Jeterowemu, że je
pozabijał, a wylał krew jako na wojnie czasu pokoju, i
zmazał krwią jako na wojnie pas swój rycerski, który miał
na biodrach swoich, i bóty swoje, które miał na nogach
swoich. 6 Uczynisz tedy według mądrości twojej, a nie
dopuścisz zejść sędziwości jego w pokoju do grobu.
(Sheol h7585) 7 Ale nad synami Barsylai Galaadczyka
użyjesz miłosierdzia, a niech jadają wespół z inszymi u
stołu twego; albowiem oni takimże sposobem przyszli do
mnie, gdym uciekał przed Absalomem, bratem twoim.
8 Oto też jest u ciebie Semej, syn Giery, syna Jemini,
z Bahurym, który mi też złorzeczył złorzeczeniem
wielkiem w on dzień, gdym szedł do Mahanaim; a
wszakże zaszedł mi drogę u Jordanu, i przysiągłem
mu przez Pana, mówiąc: Nie zamorduję cię mieczem.
9 Teraz jednak nie przepuszczaj mu tego, a iżeś
jest mężem mądrym, będziesz wiedział, co mu masz
uczynić, abyś wprowadził sędziwość jego ze krwią
do grobu. (Sheol h7585) 10 Zatem zasnął Dawid z ojcy
swoimi, a pogrzebiony jest w mieście Dawidowem.
11 A dni, których królował Dawid nad Izraelem, było
czterdzieści lat. W Hebronie królował siedm lat, a
w Jeruzalemie królował trzydzieści i trzy lata. 12 A
tak Salomon usiadł na stolicy Dawida ojca swego, i
zmocniło się bardzo królestwo jego. 13 Tedy przyszedł
Adonijasz, syn Haggity, do Betsaby, matki Salomonowej,
któremu ona rzekła: A spokojneż jest przyjście twoje?
A on odpowiedział: Spokojne. 14 Nadto rzekł: Mam
nieco mówić z tobą. A ona rzekła: Mów. 15 Tedy rzekł:
Ty wiesz, iż moje było królestwo, a na mię obrócili byli
wszyscy Izraelczycy twarz swoję, abym królował; ale
przeniesione jest królestwo, i dostało się bratu memu;
bo mu od Pana naznaczone było. 16 Przetoż cię teraz
proszę o jednę rzecz, a nie odmawiaj mi tego. A ona
mu rzekła: Mów. 17 Zatem on rzekł: Mów proszę do
Salomona króla, (bo wiem, żeć nie odmówi,) aby mi
dał Abisag Sunamitkę za żonę. 18 I odpowiedziała
Betsaba: Dobrze; będę mówiła o cię z królem. 19 A tak
szła Betsaba do króla Salomona, aby z nim mówiła za
Adonijaszem; i wstał król przeciwko niej, a pokłoniwszy
się jej usiadł na stolicy swej; kazał też postawić stolicę
matce swej, która siadła po prawicy jego. 20 I rzekła:
Proszę cię o jednę małą rzecz, nie odmawiaj mi. I
odpowiedział jej król: Proś matko moja; albowiem ci nie
odmówię. 21 Tedy rzekła: Niech będzie dana Abisag
Sunamitka Adonijaszowi, bratu twemu, za żonę. 22
Lecz odpowiedział król Salomon, i rzekł matce swojej:
Przeczże prosisz o Abisag Sunamitkę Adonijaszowi?
uproś mu i królestwo, albowiem on jest bratem moim
starszym nad mię, a ma po sobie Abijatara kapłana, i
Joaba, syna Sarwii. 23 I przysiągł król Salomon przez
Pana, mówiąc: To mi niech uczyni Bóg, i to niech
przyczyni, że przeciwko duszy swej mówił Adonijasz te
słowa. 24 A teraz jako żywy Pan, który mię utwierdził,
i posadził na stolicy Dawida ojca mojego, i który mi
zbudował dom, jako obiecał, iż dziś zabity będzie

Adonijasz. 25 A tak posłał król Salomon Banajasa,
syna Jojadowego, który się nań targnął, i zabił go. 26
A do Abijatara kapłana rzekł król: Idź do Anatot, do
osiadłości twojej, albowiemeś mężem śmierci; wszakże
cię dziś nie zabiję, gdyżeś nosił skrzynię Pańską
przed Dawidem, ojcem moim, a iżeś to wszystko
cierpiał, czem był trapiony ojciec mój. 27 I wyrzucił
Salomon Abijatara, aby nie był kapłanem Pańskim,
żeby się wypełniło słowo Pańskie, które był wyrzekł
nad domem Heli w Sylo. 28 Ta wieść gdy przyszła
do Joaba, (albowiem Joab przestawał z Adonijaszem,
chociaż z Absalomem nie przestawał,) tedy uciekł
Joab do namiotu Pańskiego, a uchwycił się rogów
ołtarza. 29 I oznajmiono królowi Salomonowi, że uciekł
Joab do namiotu Pańskiego, a że jest u ołtarza: tedy
posłał Salomon Banajasa, syna Jojadowego, mówiąc:
Idź, zabij go. 30 A przyszedłszy Banajas do namiotu
Pańskiego, rzekł do niego: Tak mówi król: Wynijdź.
Który odpowiedział: Nie wyjdę, ale tu umrę. I odniósł
to Banajas królowi mówiąc: Tak mówił Joab, i tak mi
odpowiedział. 31 I rzekł mu król: Uczyńże, jako mówił,
a zabij go, i pogrzeb go, a odejmiesz krew niewinną,
którą wylał Joab, odemnie i od domu ojca mego. 32 A
obróci Pan krew jego na głowę jego: albowiem targnął
się na dwóch mężów sprawiedliwszych i lepszych niżli
sam, i zabił je mieczem, a ojciec mój Dawid nie wiedział
o tem: Abnera, syna Nerowego, hetmana wojska
Izraelskiego, i Amazę, syna Jeterowego, hetmana
wojska Judzkiego. 33 A tak wróci się krew ich na
głowę Joabowę, i na głowę nasienia jego na wieki;
lecz Dawidowi i nasieniu jego, i domowi jego, i stolicy
jego niech będzie pokój aż na wieki od Pana. 34 Szedł
tedy Banajas, syn Jojada, a rzuciwszy się nań zabił
go, i pogrzebiony jest w domu swym na puszczy. 35
I postanowił król Banajasa syna Jojadowego, miasto
niego nad wojskiem, a Sadoka kapłana postanowił
król miasto Abijatara. 36 Potem posłał król, i przyzwał
Semejego, i rzekł mu: Zbuduj sobie dom w Jeruzalemie,
i mieszkaj tam, a nie wychodź stamtąd nigdzie; 37 Bo
któregobyś dnia wyszedł a przyszedł za potok Cedron,
wiedz wiedząc, że pewnie umrzesz; krew twoja będzie
na głowę twoję. 38 Tedy rzekł Semej do króla: Dobre
jest to słowo; jako mówił król, pan mój, tak uczyni
sługa twój, I mieszkał Semej w Jeruzalemie przez wiele
dni. 39 I stało się po trzech lat, że uciekli dwaj słudzy
Semejemu do Achisa syna Maachy, króla Gietskiego,
i opowiedziano Semejemu, mówiąc: Oto słudzy twoi
są w Giet. 40 Przetoż wstawszy Semej, i osiodławszy
osła swego, jechał do Giet, do Achisa, aby szukał sług
swoich; i wrócił się Semej i przywiódł sługi swe z Giet.
41 I oznajmiono Salomonowi, że był wyjechał Semej z
Jeruzalemu do Giet, i zasię się wrócił. 42 Tedy posłał
król, i wezwał Semejego, i rzekł mu: Izalim cię nie
poprzysiągł przez Pana, a nie oświadczyłem się przed
tobą, mówiąc: Któregobyśkolwiek dnia gdzie wyszedł,
wiedz wiedząc, że zapewne umrzesz? I mówiłeś do
mnie: Dobre to słowo, którem słyszał. 43 Przeczżeś
tedy nie strzegł przysięgi Pańskiej i przykazania, którem
ci był przykazał? 44 Nadto król rzekł do Semejego:
Ty wiesz wszystko złe, którego świadome jest serce
twoje, coś uczynił Dawidowi, ojcu memu, i oddał Pan
złość twoję na głowę twoję. 45 Ale król Salomon
błogosławiony, stolica Dawidowa będzie utwierdzona
przed Panem aż na wieki. 46 A tak rozkazał król
Banajasowi, synowi Jojadowemu, który wyszedłszy
targnął się nań, i zabił go. A tak utwierdzone jest
królestwo w ręce Salomonowej.

3 I spowinowacił się Salomon z Faraonem, królem
Egipskim; bo pojął córkę Faraonową, i przyprowadził
ją do miasta Dawidowego, ażby dobudował domu
swego, i domu Pańskiego, i muru Jeruzalemskiego w
około. 2 Wszakże lud ofiarował po górach, przeto, że
nie był jeszcze zbudowany dom imieniowi Pańskiemu
aż do onych dni. 3 I miłował Salomon Pana, chodząc w
przykazaniach Dawida, ojca swego; tylko że na górach
ofiarował i kadził. 4 Szedł tedy król do Gabaon, aby
tam ofiarował; bo tam była góra największa; tysiąc ofiar
całopalonych ofiarował Salomon na onym ołtarzu. 5 I
ukazał się Pan w Gabaon Salomonowi przez sen w
nocy, i rzekł Bóg: Proś czego chcesz, a dam ci. 6 Tedy
rzekł Salomon: Tyś uczynił z sługą twoim Dawidem,
ojcem moim, miłosierdzie wielkie, gdyż chodził przed
tobą w prawdzie i w sprawiedliwości, i w prostości
serca stał przy tobie; i zachowałeś mu to miłosierdzie
wielkie, iżeś mu dał syna, który by siedział na stolicy
jego, jako się to dziś okazuje. 7 A teraz, o Panie
Boże mój, tyś postanowił królem sługę twego miasto
Dawida, ojca mego, a jam jest dziecię małe, i nie
umiem wychodzić ani wchodzić. 8 A sługa twój jest
w pośrodku ludu twego, któryś obrał, ludu wielkiego,
który nie może zliczony ani porachowany być przez
mnóstwo. 9 Przetoż daj słudze twemu serce rozumne,
aby sądził lud twój, i aby rozeznawał między dobrem
i złem; albowiem któż może sądzić ten lud twój tak
wielki? 10 I podobało się to Panu, że żądał Salomon tej
rzeczy. 11 Tedy rzekł Bóg do niego: Dla tego, żeś o
to prosił, a nieżądałeś sobie długich dni, aniś żądał
sobie bogactw, aniś prosił o wytracenie nieprzyjaciół
twoich, aleś sobie prosił o rozum dla rozeznania sądu:
12 Otożem uczynił według słów twoich; otom ci dał
serce mądre i rozumne, tak, iż żaden równy tobie nie
był przed tobą, ani po tobie powstanie równy tobie.
13 Do tego i to, czegoś nie żądał, dałem ci, to jest
bogactwa i sławę, tak aby nie było żadnego tobie
równego między królmi po wszystkie dni twoje. 14 A

będzieszli chodził drogami mojemi, strzegąc wyroków
moich, i rozkazania mego, jako chodził Dawid, ojciec
twój, tedy przedłużę dni twoje. 15 A gdy się ocucił
Salomon, zrozumiał, że to był sen. I przyszedł do
Jeruzalemu, a stanąwszy przed skrzynią przymierza
Pańskiego, sprawował całopalenia, i ofiarował ofiary
spokojne, sprawił też ucztę na wszystkie sługi swoje.
16 Tedy przyszły dwie niewiasty wszetecznice do króla,
i stanęły przed nim. 17 I rzekła jedna z onych niewiast:
Proszę panie mój, ja i ta niewiasta mieszkamy w jednym
domu, i porodziłam u niej w tymże domu. 18 I stało się
dnia trzeciego po porodzeniu mojem, że porodziła i ta
niewiasta; i byłyśmy pospołu, a nie było nikogo obcego
z nami w domu, oprócz nas dwóch w tymże domu. 19
I umarł syn tej niewiasty w nocy, przeto, iż go była
przyległa. 20 A wstawszy o północy, wzięła syna mego
odemnie, gdy służebnica twoja spała, i położyła go na
łonie swojem, a syna swego umarłego położyła na łonie
mojem. 21 A gdym wstała rano, chcąc dać ssać synowi
memu, otom znalazła umarłego; któremu gdym się rano
przypatrzyła, a oto nie był syn mój, któregom porodziła.
22 I rzekła ona druga niewiasta: Nie tak; ale syn mój
jest ten żywy, a syn twój ten umarły. Ale ona rzekła:
Nie; ale syn twój jest ten umarły, a syn mój ten żywy. I
tak się spierały przed królem. 23 I rzekł król: Ta mówi:
Ten żywy jest syn mój, a syn twój ten umarły; a ta zasię
mówi: Nie tak; ale syn twój ten umarły, a syn mój ten
żywy. 24 Przetoż rzekł król: Przynieście mi miecz. I
przyniesiono miecz przed króla. 25 Tedy rzekł król:
Rozetnijcie to żywe dziecię na dwoje, a dajcie połowę
jednej, a połowę drugiej. 26 Ale niewiasta, której był
ten syn żywy, mówiła do króla, (bo się były poruszyły
wnętrzności jej nad synem jej,) i rzekła: Proszę, panie
mój, dajcie jej to dziecię żywe, a żadnym sposobem nie
zabijajcie go. Ale druga rzekła: Niech nie będzie ani
mnie, ani tobie, rozetnijcie je. 27 Tedy odpowiedział
król, i rzekł: Dajcież tej dziecię żywe, a żadną miarą nie
zabijajcie go; tać jest matka jego. 28 A usłyszawszy
wszystek lud Izraelski ten sąd, który osądził król, bali
się króla: albowiem wiedzieli, że mądrość Boża była w
sercu jego ku czynieniu sądu.

4 A tak król Salomon był królem nad wszystkim
Izraelem. 2 A teć są książęta, które miał: Azaryjasz,
syn Sadoka kapłana. 3 Elichoref i Achija, synowie Sysy,
byli pisarzami; Jozafat, syn Ahiluda, kanclerzem; 4
A Banajas, syn Jojady, był hetmanem; Sadok zaś i
Abijatar kapłanami. 5 A Azaryjasz, syn Natana, nad
urzędnikami, a Zabud, syn Natana, był książęciem,
przyjacielem królewskim. 6 Ahisar zaś był przełożony
nad domem, a Adoniram, syn Abdy, nad wybranym
ludem. 7 Miał też Salomon dwanaście przełożonych
nad wszystkim Izraelem, którzy dodawali żywności
królowi i domowi jego. Każdy z nich przez jeden
miesiąc w roku królowi żywności dodawał. 8 A teć
są imiona ich: Syn Hura na górze Efraim; 9 Syn
Dekara w Makas, i w Salbim, i w Betsames, i w Elon
i Bethanan; 10 Syn Heseda w Arubot, który trzymał
Socho i wszystkę ziemię Chefer; 11 Syn Abinadaba,
który trzymał wszystkie granice Dor, a Tafet, córkę
Salomonową, miał za żonę. 12 Baana, syn Ahiluda,
który trzymał Tanach i Magieddo, i wszystko Betsan,
które jest podle Sartany pod Jezreelem, od Betsan
aż do Abelmehola, aż za Jekmaam. 13 Syn Gaber
w Ramot Galaadskiem, który trzymał wsi Jaira, syna
Manasesowego, które leżą w Galaad. Jemu też należała
kraina Argob, która jest w Basan, sześćdziesiąt miast
wielkich murowanych z zaworami miedzianemi. 14
Achinadab, syn Iddona, w Mahanaim. 15 Achimaas w
Neftalim, który też pojął Basematę, córkę Salomonową,
za żonę. 16 Baana, syn Husai, w Aser i w Alot. 17
Jozafat, syn Paruacha, w Isaschar. 18 Semej, syn
Eli, w Benjamin. 19 Gaber, syn Ury, w ziemi Galaad
i w ziemi Sehona króla Amorejskiego, i Oga króla
Basańskiego; a ten sam był rządcą onej ziemi. 20
Tedy Juda i Izrael będąc niezliczeni jako piasek, który
jest nad morzem w mnóstwie, jedli, i pili, i weselili
się. 21 A Salomon panował nad wszystkiemi królestwy
od rzeki aż do ziemi Filistyńskiej, i aż do granicy
Egipskiej. I przynosili dary, a służyli Salomonowi po
wszystkie dni żywota jego. 22 A tenci był rozchód
Salomona na każdy dzień, trzydzieści korcy mąki białej,
i sześćdziesiąt korcy innej mąki. 23 Dziesięć wołów
karmnych, i dwadzieścia wołów pastewnych, i sto owiec,
oprócz jeleni i sarn, i bawołów, i ptastwa karmnego.
24 Albowiem on panował wszędy z tej strony rzeki od
Tasfa aż do Gazy nad wszystkimi królmi, którzy byli
przed rzeką, a miał pokój ze wszystkich stron w około.
25 I mieszkał Juda i Izrael bezpiecznie, każdy pod winną
macicą swoją, i pod figą swoją, od Dan aż do Beerseba,
po wszystkie dni Salomonowe. 26 Miał też Salomon
czterdzieści tysięcy koni na staniu do wozów swoich,
a dwanaście tysięcy jezdnych. 27 A tak podejmowali
oni przełożeni króla Salomona, i wszystkie, którzy
przychodzili do stołu króla Salomona, każdy miesiąca
swego, nie dopuszczając, aby na czem schodzić miało.
28 Jęczmień także, i plewy dla koni i mułów, zwozili
na to miejsce, gdzie był król, każdy według tego, jako
mu postanowiono. 29 Nadto dał Bóg Salomonowi
mądrość i roztropność bardzo wielką, a przestronność
serca, jako piasek, który jest na brzegu morskim.
30 Albowiem większa była mądrość Salomonowa,
niżli mądrość wszystkich narodów wschodnich, i niżli
wszelka mądrość Egipczanów. 31 Owszem mędrszym
był nad wszystkie ludzie, aż i nad Etana Ezrahytę, i
nad Hemana, i Chalkola, i Darda, syny Maholowe; a był

sławny u wszystkich narodów okolicznych. 32 Nadto
złożył trzy tysiące przypowieści, a pieśni jego było
tysiąc i pięć. 33 Rozprawiał też o drzewach, począwszy
od cedru, który jest na Libanie, aż do hizopu, który
wyrasta z ściany. Mówił też o zwierzętach i o ptakach, i
o gadzinach, i o rybach. 34 Przetoż przychodzili ze
wszystkich narodów słuchać mądrości Salomonowej, i
od wszystkich królów ziemi, którzy słyszeli o mądrości
jego.

5 I posłał Hiram, król Tyrski, sługi swe do Salomona,
bo usłyszał, że go pomazano za króla miasto ojca
jego; albowiem miłował Hiram Dawida po wszystkie
dni. 2 Salomon też zaś posłał do Hirama, mówiąc: 3 Ty
wiesz, że Dawid, ojciec mój, nie mógł budować domu
imieniowi Pana, Boga swego, dla wojen, które go były
ogarnęły, aż nieprzyjacioły podał Pan pod stopy nóg
jego; 4 Ale teraz Pan, Bóg mój, dał mi odpoczynienie
zewsząd, i niemam żadnego przeciwnika, ani zabiegu
złego. 5 A otom umyślił budować dom imieniowi Pana,
Boga mego, jako powiedział Pan do Dawida, ojca mego,
mówiąc: Syn twój, któremu dam miasto ciebie osiąść
stolicę twoję, ten zbuduje dom ten imieniowi memu.
6 Przetoż teraz rozkaż, aby mi narąbano ceder na
Libanie, a słudzy moi będą z sługami twoimi, a zapłatę
sług twoich dam tobie tak, jako rzeczesz; albowiem ty
wiesz, że niemasz między nami męża, któryby umiał
tak rąbać drzewo, jako Sydończycy. 7 A gdy usłyszał
Hiram słowa Salomonowe, uradował się bardzo i rzekł:
Błogosławiony Pan dzisiaj, który dał Dawidowi syna
mądrego nad tym ludem wielkim. 8 I posłał Hiram
do Salomona, mówiąc: Słyszałem z czemeś posłał
do mnie. Uczynię wszystkę wolą twoję około drzewa
cedrowego, i około drzewa jodłowego. 9 Słudzy moi
zwiozą je z Libanu do morza, a ja je każę złożyć w
tratwy, i spuścić morzem aż do miejsca, o którem mi
dasz znać, i tam je rozwiążę, a ty je pobierzesz. Ty też
uczynisz wolą moję, a dasz obrok czeladzi mojej. 10 A
tak Hiram dodawał Salomonowi drzewa cedrowego, i
drzewa jodłowego, jako wiele chciał. 11 Salomon także
dawał Hiramowi dwadzieścia tysięcy miar pszenicy na
żywność czeladzi jego, i dwadzieścia tysięcy miar oliwy
wybijanej; to dawał Salomon Hiramowi na każdy rok.
12 A Pan dał mądrość Salomonowi, jako mu był obiecał,
i był pokój między Hiramem i między Salomonem,
a uczynili przymierze między sobą. 13 Tedy kazał
wybierać król Salomon robotniki ze wszystkiego Izraela,
a było wybranych trzydzieści tysięcy mężów. 14 Które
słał do Libanu po dziesięć tysięcy na każdy miesiąc, na
przemiany; po miesiącu mieszkali na Libanie, a po dwa
miesiące w domu swym; a Adoniram był przełożony
nad tymi wybranymi. 15 Miał też Salomon siedmdziesiąt
tysięcy tych, którzy nosili ciężary, a ośmdziesiąt tysięcy
tych, którzy rąbali na górze; 16 Oprócz przedniejszych
urzędników Salomonowych, których było nad robotą
trzy tysiące i trzy sta, którzy byli przełożeni nad ludem
odprawującym robotę. 17 Rozkazał też król, aby wożono
kamienie wielkie, kamienie drogie, i kamienie ciosane,
na założenie gruntów domu. 18 Ciosali tedy rzemieślnicy
Salomonowi, i rzemieślnicy Hiramowi, i Gimblimczycy.
A tak gotowali drzewo i kamienie na budowanie domu.

6 I stało się czterechsetnego i ośmdziesiątego roku po
wyjściu synów Izraelskich z ziemi Egipskiej, miesiąca
Kwietnia (ten jest miesiąc wtóry,) roku czwartego
królowania Salomonowego nad Izraelem, że począł
budować dom Panu. 2 A ten dom, który budował król
Salomon Panu, był wdłuż na sześćdziesiąt łokci, a
wszerz na dwadzieścia, a wzwyż na trzydzieści łokci. 3
Przysionek zasię przed kościołem był na dwadzieścia
łokci wdłuż, jako był szeroki dom, a wszerz był na
dziesięć łokci przed domem. 4 I poczynił w domu okna
wewnątrz przestronne, a z dworu wąskie. 5 I zbudował
przy murze kościelnym ganki wszędy w około, przy
murze domu około kościoła i świątnicy; uczynił też
gmachy w około. 6 Ganek spodni był na pięć łokci
wszerz, a średni był na sześć łokci wszerz, a trzeci był
na siedem łokci wszerz; bo był ustępy uczynił około
domu z nadworza, aby balki nie przechodziły do murów
kościelnych. 7 A gdy ten dom budowano, z kamienia
wyrobionego, jakie przywożono, budowano go; a młota,
ani siekiery, ani żadnego naczynia żelaznego nie
słychać było w domu, gdy go budowano. 8 Drzwi do
gmachu średniego były na prawej stronie domu, któremi
po okrągłych schodach wchodzono do średniego,
a z średniego do trzeciego. 9 A tak zbudował on
dom, i dokończył go, i nakrył go balkami na kształt
zasklepienia, i deskami cedrowemi. 10 Przybudował
też ganki około całego domu na pięć łokci wzwyż, a
przypojone były do domu balkami cedrowymi. 11 I stało
się słowo Pańskie do Salomona, mówiąc: 12 Toć jest
ten dom, który ty budujesz. Jeźli będziesz chodził w
ustach moich, i sądy moje będziesz czynił, i zachowywał
wszystkie rozkazania moje, chodząc w nich, tedy
utwierdzę słowo moje z tobą, którem wyrzekł do Dawida,
ojca twego. 13 I będę mieszkał w pośrodku synów
Izraelskich, a nie opuszczę ludu mego Izraelskiego. 14
A tak zbudował Salomon dom on, i dokończył go. 15 I
obłożył mury domu wewnątrz deskami cedrowemi; od
tła domu aż do stropu okrył drzewem wewnątrz, a tło
domu położył tarcicami jodłowemi. 16 Zbudował też
przegrodzenie na dwadzieścia łokci wdłuż od strony do
strony domu, z tarcic cedrowych od tła aż do stropu.
A tak zbudował Bogu wewnątrz przybytek, aby był
świątnicą najświętszą. 17 A na czterdzieści łokci był
sam dom, to jest, kościół przed świątnicą. 18 A na

deskach cedrowych wewnątrz w domu było rzezanie
nakształt jabłek leśnych, i kwiecia rozkwitłego, wszystko
z cedru, tak, że ani kamienia nie było widzieć. 19 A
świątnicę najświętszą w domu wewnątrz nagotował, aby
tam postawiona była skrzynia przymierza Pańskiego. 20
Która świątnica najświętsza wewnątrz była dwadzieścia
łokci wdłuż, a dwadzieścia łokci wszerz, i dwadzieścia
łokci wzwyż; a obił ją złotem szczerem, ołtarz także
cedrowy obił złotem. 21 A tak obłożył Salomon dom
on wewnątrz szczerem złotem, i zaciągnął łańcuchami
złotemi przegrodzenie przed świątnicą świętych, które
też obłożył złotem. 22 Także wszystek dom obił złotem,
nie opuszczając żadnej strony, i cały ołtarz, który był
przed świątnicą najświętszą, powlókł złotem. 23 Uczynił
też w świątnicy najświętszej dwa Cherubiny z drzewa
oliwnego; dziesięć łokci wzwyż był każdy z nich. 24
A było na pięć łokci skrzydło Cherubinowe jedno, a
na pięć łokci skrzydło Cherubinowe drugie: dziesięć
łokci było od końca skrzydła jednego aż do końca
skrzydła drugiego. 25 Także na dziesięć łokci był i
Cherub drugi: miara jednaka, i rzezanie jednakie było
obu Cherubinów. 26 Wysokość Cherubina jednego
była na dziesięć łokci, także i drugiego Cherubina. 27 I
postawił one Cherubiny w pośrodku domu wnętrznego,
i rozciągnęli skrzydła Cherubinowie, tak iż się dotykało
skrzydło jednego jednej ściany, a skrzydło Cheruba
drugiego dotykało się drugiej ściany, a skrzydła ich w
pośród domu dotykały się siebie wespołek. 28 I powlókł
one Cherubiny złotem. 29 Nadto i wszystkie ściany
około domu przyozdobił wyryciem Cherubinów i palm, i
kwiatów rozkwitłych wewnątrz i zewnątrz. 30 I tło domu
położył złotem wewnątrz i zewnątrz. 31 Uczynił też
w wejściu do świątnicy najświętszej drzwi z oliwnego
drzewa, a podwoje i odrzwi były na pięć grani. 32 A
te obie drzwi były z drzewa oliwnego, i przyozdobił je
wyryciem Cherubinów, i palm, i rozkwitłych kwiatów,
i powlókł je złotem; obłożył też Cherubiny i palmy
złotem. 33 Także też uczynił i w wejściu kościelnem
podwoje z drzewa oliwnego na cztery granie. 34 A
obie drzwi były z drzewa jodłowego; na dwie się strony
jedne drzwi otwierały, także na dwie strony drzwi drugie
otwierały się. 35 I wyrył na nich Cherubiny i palmy, i
rozkwitłe kwiaty, a powlókł złotem ciągnionem to, co
było wyryto. 36 Przytem zbudował sień wnętrzną we
trzy rzędy z kamienia ciosanego, a jednym rzędem z
heblowanego drzewa cedrowego. 37 Roku czwartego,
miesiąca Kwietnia, założony jest dom Pański; 38 A roku
jedenastego, miesiąca Października, (ten jest miesiąc
ósmy,) dokonany jest dom ze wszystkiem naczyniem
jego i ze wszystkiem, co do niego należało. A budował
go przez siedm lat.

7 Potem dom swój budował Salomon przez trzynaście
lat, i dokonał wszystkiego domu swego. 2 Zbudował
też dom lasu Libanowego na sto łokci wdłuż, a na
pięćdziesiąt łokci wszerz, a na trzydzieści łokci wzwyż,
na czterech rzędach słupów cedrowych, a balki cedrowe
leżały na onych słupach. 3 A był nakryty cedrem z
wierzchu na onych balkach, które były na czterdziestu
i pięciu słupach, których było w każdym rzędzie
piętnaście. 4 Okna też były we trzy rzędy, a okno
przeciwko oknu trzema rzędami. 5 A wszystkie drzwi i
podwoje były na cztery granie, i okna: a sporządzone
były okna przeciw oknom trzema rzędami. 6 Uczynił
też przysionek na słupach na pięćdziesiąt łokci wdłuż,
a wszerz na trzydzieści łokci. A był on przysionek
na przodku, także i słupy i balki na przodku domu
tego. 7 Nadto uczynił przysionek dla stolicy, gdzie
sądził, przysionek sądowy, który nakryty był cedrem
od tła aż do stropu. 8 A w domu swym, w którym
mieszkał, uczynił salę drugą za przysionkiem takąż
robotą; zbudował też dom córce Faraonowej, którą
był pojął Salomon, podobny temuż przysionkowi. 9
To wszystko było z kosztownego kamienia pod miarą
wyciosanego, i piłą rzezanego, wewnątrz i zewnątrz, od
tła aż do stropu, a z dworu aż do wielkiej sieni. 10 A
fundament był z kamienia kosztownego, i z kamienia
wielkiego, z kamienia na dziesięć łokci, i z kamienia
na ośm łokci. 11 A nad tem kamienie kosztowne pod
miarą wyciosane, z deskami cedrowemi. 12 Sień także
wielka miała w około trzy rzędy kamienia ciosanego, a
jednym rzędem drzewo cedrowe, tak jako sień wnętrzna
domu Pańskiego i przysionek domu tego. 13 Posłał
też król Salomon, i wezwał Hirama z Tyru. 14 A ten
był synem niewiasty wdowy z pokolenia Neftalim, a
ojciec jego był obywatel Tyrski, który robił miedzią, a
był pełen mądrości i roztropności, i umiejętności na
robienie wszelkiej roboty z miedzi; ten przyszedłszy
do króla Salomona, zrobił wszelką robotę jego. 15
Naprzód ulał dwa słupy miedziane; osimnaście łokci
było wzwyż słupa jednego, a w okrąg dwanaście łokci;
takiż był i drugi słup. 16 Potem uczynił dwie gałki,
które miano postawić na wierzchu słupów, ulane z
miedzi; pięć łokci wzwyż było gałki jednej, a pięć łokci
wzwyż gałki drugiej. 17 Siatki też robotą dzianą i sznury
nakształt łańcuchów posprawiał do tych gałek, które
były na wierzchu słupów, siedm na gałkę jednę a siedm
na drugą gałkę. 18 A uczyniwszy słupy sprawił dwa
rzędy jabłek granatowych w około na siatce jednej, aby
okrywały gałki, które były na wierzchu; także też uczynił
i na drugiej gałce. 19 A na onych gałkach, które były
na wierzchu słupów w przysionku, była robota lilii, na
cztery łokcie. 20 I miały one gałki na onych dwóch
słupach, tak z wierzchu jako i przeciwko środkowi
pod siatką, jabłka granatowe, których było dwieście,

dwoma rzędami w około, na jednej i na drugiej gałce.
21 I postawił one słupy w przysionku kościelnym; a
postawiwszy słup prawy, nazwał imię jego Jachin;
postawiwszy zaś słup lewy, nazwał imię jego Boaz. 22
A na wierzchu onych słupów były wyrobione lilije. A
tak dokonana jest robota onych słupów. 23 Przytem
uczynił morze odlewane na dziesięć łokci od jednego
brzegu do drugiego brzegu, okrągłe w około; a na pięć
łokci była wysokość jego, a okrąg jego na trzydzieści
łokci w około. 24 A pod brzegiem jego były pukle
nakształt jabłek leśnych, wszędy w około, w każdym
łokciu po dziesięć, które okrążyły morze w około; dwa
rzędy jabłek lanych z nim ulano. 25 To morze stało
na dwunastu wołach; trzy patrzały na północy, a trzy
patrzały ku zachodowi, a trzy patrzały ku południowi, a
trzy patrzały ku wschodowi; a morze stało na nich z
wierzchu, a wszystkie zady ich były pod morzem. 26
A było miąższe na dłoń, a brzeg jego był jako kraje
u kubka, nakształt kwiatu lilijowego, a dwa tysiące
wiader brało w się. 27 Uczynił też dziesięć podstawków
miedzianych, na cztery łokcie wdłuż podstawek jeden,
a na cztery łokcie wszerz, a na trzy łokcie wzwyż. 28 A
taka była robota każdego podstawka: listwowania miały
w około, które listwowania były między krańcami. 29
A na onem listwowaniu, które było między krańcami,
lwy, woły, i Cherubinowie były; a na krańcach był
podstawek z wierzchu, a pod onemi lwami i wołmi było
przydane obwiedzienie robotą ciągnioną. 30 A cztery
koła miedziane były pod każdym podstawkiem, i deski
miedziane; a na czterech rogach jego były podpory
jako ramiona, a pod wanną były te ramiona ulane przy
każdej stronie obwiedzienia. 31 Głębokość wanny od
wierzchu do dna nad słupcem była na łokieć, także
wierzch jej był okrągły, jako i słupiec, który był na półtora
łokcia: a na wierzchu jej były rzezania, i listwowania
czworograniste, nie okrągłe. 32 A tak było po cztery
koła pod onem listwowaniem, a osi kół wychodziły z
podstawka, a każde koło było wzwyż na półtora łokcia.
33 A robota tych kół była jako robota kół wozowych; osi
ich, i szpice ich, i dzwona ich, i piasty ich, wszystko
było odlewane. 34 Były też cztery ramiona na czterech
rogach każdego podstawka, z którego wychodziły one
ramiona. 35 A na wierzchu podstawka był słupek
wzwyż na pół łokcia zewsząd okrągły, i na wierzchu
tegoż podstawka były krańce jego i listwowania, które
wychodziły z niego. 36 I wyrzezał na deszczkach po
krańcach jego, i po listwowaniach jego Cherubiny, lwy, i
palmy, jedno podle drugiego, po każdem przydaniu w
około. 37 Na tenże kształt uczynił dziesięć podstawków
odlewanych; jednakiem odlewaniem, jednakiej miary, i
jednakiego rzezania wszystkie były. 38 Przytem uczynił
dziesięć wiader miedzianych; czterdzieści wanien brała
w się jedna wanna, a każda wanna była na cztery
łokcie; jedna wanna stała na jednym podstawku, a tak
stały na dziesięciu podstawkach. 39 I postawił pięć
podstawków po prawej stronie domu, a pięć po lewej
stronie domu; postawił też morze po prawej stronie
domu na wschód słońca ku południu. 40 Naczynił
tedy Hiram wanien i łopat i miednic. A tak dokonał
Hiram pracy wszystkiej roboty, którą czynił królowi
Salomonowi do domu Pańskiego. 41 To jest, dwa słupy,
i dwie gałki okrągłe, które były na wierzchu dwóch
słupów, i dwie siatki, aby okrywały te dwie gałki okrągłe,
które były na wierzchu słupów. 42 I jabłek granatowych
cztery sta na onych dwóch siatkach; dwa rzędy jabłek
granatowych były na każdej siatce, aby okrywały te
dwie gałki okrągłe, które były na wierzchu słupów.
43 Także dziesięć podstawków, i dziesięć wanien na
podstawkach. 44 I morze jedno, a wołów dwanaście pod
morzem. 45 I panwie, i łopaty, i miednice, i wszystko
naczynie, które uczynił Hiram królowi Salomonowi
do domu Pańskiego, było z miedzi polerowanej. 46
To odlewał król na równinie u Jordanu w iłowatej
ziemi, między Sochotem i między Sartanem. 47 Ale
Salomon zaniechał ważyć tego wszystkiego naczynia
dla mnóstwa bardzo wielkiego; nie upatrowano wagi
miedzi. 48 Uczynił też Salomon wszystko inne naczynie
do domu Pańskiego: ołtarz złoty, i stół złoty, na którym
leżały chleby pokładne; 49 I pięć lichtarzy po prawej
stronie, a pięć po lewej stronie przed świątnicą z
szczerego złota, i kwiaty, i lampy, i nożyczki ze złota;
50 I kubki, i harfy, i miednice, i misy, i kadzielnice
z szczerego złota, i zawiasy złote do drzwi domu
wnętrznego, to jest świątnicy świętych, także do drzwi
domu kościoła zawiasy złote. 51 A tak dokonana jest
wszystka robota, którą sprawił król Salomon do domu
Pańskiego. I wniósł tam Salomon rzeczy, które był
poświęcił Dawid, ojciec jego, srebro i złoto, i naczynia, i
włożył do skarbu domu Pańskiego.

8 Tedy zebrał Salomon starsze Izraelskie, i wszystkie
celniejsze z każdego pokolenia, i przedniejsze z
ojców synów Izraelskich, do siebie do Jeruzalemu, aby
przeniesiona była skrzynia przymierza Pańskiego z
miasta Dawidowego, które jest Syon. 2 I zeszli się do
króla Salomona wszyscy mężowie Izraelscy miesiąca
Września w uroczyste święto; a ten miesiąc jest siódmy.
3 A gdy się zeszli wszyscy starsi Izraelscy, wzięli kapłani
skrzynię. 4 I przenieśli skrzynię Pańską, i namiot
zgromadzenia, i wszystkie naczynia święte, które były
w namiocie, a przenieśli je kapłani i Lewitowie. 5 Lecz
król Salomon, i wszystko mnóstwo Izraelskie, które się
zeszło do niego, z nim przed skrzynią ofiarowali owce i
woły, których nie liczono ani rachowano dla mnóstwa. 6
Wnieśli tedy kapłani skrzynię przymierza Pańskiego na
miejsce jej do wnętrznego domu, do świątnicy świętych,

pod skrzydła Cherubinów. 7 Albowiem Cherubinowie
mieli rozciągnione skrzydła nad miejscem skrzyni, a
okrywali Cherubinowie skrzynię i drążki jej z wierzchu.
8 I powyciągali one drążki, tak, że widać było końce
ich w świątnicy na przodku świątnicy świętych; ale nie
widać ich było zewnątrz; i tamże były aż do dnia tego.
9 Nic nie było w skrzyni tylko dwie tablice kamienne,
które tam był schował Mojżesz na Horebie, gdy stanowił
przymierze Pan z synami Izraelskimi, gdy szli z ziemi
Egipskiej. 10 I stało się, gdy wychodzili kapłani z
świątnicy, że obłok napełnił dom Pański. 11 Tak iż
się nie mogli kapłani ostać i służyć dla onego obłoku;
albowiem napełniła była chwała Pańska dom Pański. 12
Tedy rzekł Salomon: Pan powiedział, iż miał mieszkać
we mgle. 13 Jużem zbudował dom na mieszkanie tobie,
miejsce, abyś tam przebywał na wieki. 14 I obrócił król
oblicze swoje, i błogosławił wszystkiemu zgromadzeniu
Izraelskiemu; a wszystko zgromadzenie Izraelskie stało.
15 I rzekł: Błogosławiony Pan, Bóg Izraelski, który mówił
usty swemi do Dawida, ojca mego, i skutecznie to
wypełnił, mówiąc: 16 Ode dnia, któregom wywiódł
lud mój Izraelski z Egiptu, nie obrałem miasta ze
wszystkich pokoleń Izraelskich ku zbudowaniu domu,
gdzieby przebywało imię moje, alem obrał Dawida, aby
był nad ludem moim Izraelskim. 17 Postanowiłci był
wprawdzie w sercu swem Dawid, ojciec mój, zbudować
dom imieniowi Pana, Boga Izraelskiego; 18 Ale rzekł
Pan do Dawida, ojca mego: Aczkolwiekeś postanowił w
sercu twem, zbudować dom imieniowi memu, i dobrześ
uczynił, żeś to umyślił w sercu twojem. 19 Wszakże ty
nie będziesz budował tego domu; ale syn twój, który
wynijdzie z biódr twoich, ten zbuduje dom imieniowi
memu. 20 A tak utwierdził Pan słowo swoje, które był
powiedział. Bom ja powstał miasto Dawida, ojca mego, i
usiadłem na stolicy Izraelskiej, jako był powiedział Pan,
i zbudowałem dom imieniowi Pana, Boga Izraelskiego
21 I naznaczyłem tam miejsce skrzyni, w której jest
przymierze Pańskie, które uczynił z ojcy naszymi, gdy je
wywiódł z ziemi Egipskiej. 22 Tedy stanął Salomon przed
ołtarzem Pańskim, przed wszystkiem zgromadzeniem
Izraelskiem, i wyciągnął ręce swoje ku niebu, 23 I rzekł:
Panie, Boże Izraelski, niemasz tobie podobnego Boga
na niebie wzgórę, ani na ziemi nisko; który chowasz
umowę i miłosierdzie sługom twym, którzy chodzą przed
tobą całem sercem swojem; 24 Któryś spełnił słudze
twemu Dawidowi, ojcu memu, coś mu powiedział; coś
mówił usty swemi, toś skutecznie wypełnił, jako się
dnia tego pokazuje. 25 Przetoż teraz o Panie, Boże
Izraelski, ziść słudze twemu Dawidowi, ojcu memu, coś
mu powiedział, mówiąc: Nie będzie odjęty przed twarzą
moją z narodu twego mąż, któryby siedział na stolicy
Izraelskiej, jeźli tylko będą przestrzegali synowie twoi
drogi swej, chodząc przede mną, jakoś ty chodził przed
obliczności moją. 26 Przetoż teraz, o Boże Izraelski,
niech będzie utwierdzone proszę słowo twoje, któreś
mówił do sługi twego Dawida, ojca mego. 27 (Aczci
wprawdzie, izali Bóg będzie mieszkał na ziemi? Oto
niebiosa, i nieba niebios, nie mogą cię ogarnąć; jakoż
daleko mniej ten dom, którym zbudował.) 28 A wejrzyj
na modlitwę sługi twego, i na prośbę jego, o Panie
Boże mój, wysłuchaj wołanie i modlitwę, którą się dziś
sługa twój modli przed tobą. 29 A niech będą otworzone
oczy twoje nad tym domem w nocy i we dnie, nad
tem miejscem, o któremeś powiedział: Tu będzie imię
moje; abyś wysłuchiwał modlitwę, którą się będzie
modlił sługa twój na miejscu tem. 30 Wysłuchajże
prośby sługi twego, i ludu twego Izraelskiego, który
się modlić będzie na tem miejscu. Ty wysłuchaj z
miejsca mieszkania twego, z nieba, a wysłuchawszy
bądź miłościw. 31 Gdyby człowiek zgrzeszył przeciwko
bliźniemu swemu, a przywiódłby go do przysięgi, tak,
żeby przysięgać musiał, a przyszłaby ta przysięga
przed ołtarz twój w tym domu: 32 Ty wysłuchaj z
nieba, a rozeznaj i rozsądź sługi twoje, potępiając
niezbożnego, i obracając sprawy jego na głowę jego,
a usprawiedliwiając sprawiedliwego, oddawając mu
według sprawiedliwości jego. 33 Gdyby był porażony
lud twój Izraelski od nieprzyjaciela, przeto iż zgrzeszyli
przeciw tobie, a nawróciliby się do ciebie, wyznawając
imię twoje, a modląc się, przepraszaliby cię w tym
domu: 34 Ty wysłuchaj z nieba, i odpuść grzech ludowi
twemu Izraelskiemu, a przywróć je zasię do ziemi,
którąś dał ojcom ich. 35 Gdyby zawarte było niebo,
a nie byłoby dżdżu, przeto że zgrzeszyli przeciwko
tobie, a modliliby się na tem miejscu, wyznawając imię
twoje, a od grzechów swoich odwróciliby się, gdybyś
je utrapił: 36 Ty wysłuchaj z nieba, a odpuść grzech
sług twoich, i ludu twego Izraelskiego, nauczywszy
ich drogi prawej, po której chodzić mają, a daj deszcz
na ziemię twoję, którąś dał w dziedzictwo ludowi
twemu. 37 Byłliby głód na ziemi, byłliby mor, susza,
rdza, szarańcza, jeźliby były chrząszcze, jeźliby go
ścisnął nieprzyjaciel jego w ziemi mieszkania jego,
albo jakakolwiek plaga, albo jakakolwiek niemoc: 38
Wszelką modlitwę, i wszelką prośbę, którąby czynił
którykolwiek człowiek, albo wszystek lud twój Izraelski,
ktoby jedno uznał ranę serca swego, i wyciągnąłby
ręce swe w domu tym: 39 Ty wysłuchaj z nieba, z
miejsca mieszkania twego, a odpuść, i uczyń, i oddaj
każdemu według wszelkich dróg jego, które znasz
w sercu jego; bo ty, ty sam znasz serca wszystkich
synów ludzkich; 40 Aby się ciebie bali po wszystkie
dni, które żyć będą na ziemi, którąś dał ojcom naszym.
41 Nadto i cudzoziemiec, który nie jest z ludu twego
Izraelskiego, przyjdzieli z ziemi dalekiej dla imienia
twego; 42 (Bo usłyszą o imieniu twojem wielkiem, i o

ręce twojej możnej, i o ramieniu twojem wyciągnionem,
) przyjdzieli tedy, a będzie się modlił w tym domu: 43 Ty
wysłuchaj z nieba, z miejsca mieszkania twego, a uczyń
wszystko, o co zawoła do ciebie on cudzoziemiec, aby
poznali wszyscy narodowie ziemscy imię twoje, i bali
się ciebie, jako lud twój Izraelski, a żeby wiedzieli,
że imię twoje wzywane jest nad tym domem, którym
zbudował. 44 Gdyby wyszedł lud twój na wojnę
przeciwko nieprzyjacielowi swemu drogą, którą je
poślesz, a modliliby się Panu, obróciwszy się ku
miastu, któreś obrał, i ku domowi, którym zbudował
imieniowi twemu: 45 Wysłuchajże z nieba modlitwę ich,
i prośbę ich, a wykonaj sąd ich. 46 Gdyby też zgrzeszyli
przeciwko tobie, (bo niemasz człowieka, któryby nie
grzeszył,) a rozgniewawszy się na nie, podałbyś je pod
moc nieprzyjacielowi, któryby je pojmawszy, zawiódł
je w niewolę, do ziemi nieprzyjacielskiej, dalekiej albo
bliskiej: 47 A upamiętaliby się w sercu swojem w
onej ziemi, do której są zaprowadzeni w niewolę, i
nawróciliby się, a przepraszaliby cię w ziemi tych,
którzy je pojmali, mówiąc: Zgrzeszyliśmy, i źleśmy
uczynili, niepobożnieśmy się sprawowali; 48 A tak
nawróciliby się do ciebie z całego serca swego, i z
całej duszy swej, w ziemi nieprzyjaciół swoich, którzy
je pojmali, a modliliby się tobie, obróciwszy się ku
ziemi swej, którąś dał ojcom ich, ku miastu, któreś
obrał, i ku domowi, którym zbudował imieniowi twemu:
49 Wysłuchajże tedy z nieba, z miejsca mieszkania
twego, modlitwę ich i prośbę ich, a wykonaj sąd ich,
50 A bądź miłościw ludowi twemu, który przeciw tobie
zgrzeszył, i wszystkim nieprawościom ich, któremi
wystąpili przeciw tobie, a nakłoń ku nim miłosierdzia
tych, którzy je pojmali, aby się zmiłowali nad nimi; 51
Ponieważ są ludem twoim, i dziedzictwem twojem,
któreś wywiódł z Egiptu, z pośrodku pieca żelaznego.
52 Niech będą oczy twoje otwarte na prośbę sługi
twego, i na prośbę ludu twego Izraelskiego, abyś je
wysłuchał we wszystkiem, o co cię wzywać będą.
53 Albowiemeś je ty sobie odłączył za dziedzictwo
ze wszystkich narodów ziemi, jakoś powiedział przez
Mojżesza, sługę twego, gdyś wywiódł ojce nasze z
Egiptu, o Panie Boże! 54 I stało się, gdy Salomon
modląc się Panu dokonał wszystkiej onej modlitwy
i prośby, że wstał od ołtarza Pańskiego, a przestał
klęczeć i podnosić rąk swoich ku niebu; 55 A stojąc
błogosławił wszystkiemu zgromadzeniu Izraelskiemu
wielkim głosem, mówiąc: 56 Błogosławiony Pan, który
dał odpocznienie ludowi swemu Izraelskiemu, według
wszystkiego, co powiedział; nie chybiło żadne słowo
ze wszystkich słów jego dobrych, które mówił przez
Mojżesza, sługę swego. 57 Niechże będzie Pan, Bóg
nasz, z nami, jako był z ojcy naszymi; niech nas
nie opuszcza, ani nas odrzuca; 58 Ale niech nakłoni
serce nasze ku sobie, żebyśmy chodzili po wszystkich
drogach jego, strzegąc rozkazania jego, i wyroków
jego, i sądów jego, które przykazał ojcom naszym. 59 A
niech będą te słowa moje, któremim się modlił przed
Panem, bliskie Pana Boga naszego we dnie i w nocy,
aby wykonywał sąd sługi swego, i sąd ludu swego
Izraelskiego, sądząc każdą sprawę dnia swojego; 60
Żeby poznali wszyscy narodowie ziemscy, iż Pan sam
jest Bogiem, a nikt inszy. 61 Niechże tedy będzie serce
wasze doskonałe ku Panu, Bogu naszemu, abyście
chodzili w wyrokach jego, a strzegli przykazań jego,
jako i dnia dzisiejszego. 62 Tedy król, i wszystek
Izrael z nim, sprawowali ofiary przed Panem. 63 I
ofiarował Salomon ofiarę spokojną, którą sprawował
Panu, wołów dwadzieścia i dwa tysiące, i owiec sto i
dwadzieścia tysięcy. A tak poświęcali dom Pański król i
wszyscy synowie Izraelscy. 64 Onegoż dnia poświęcił
król pośrodek sieni, która była przed domem Pańskim;
bo tam ofiarował całopalenie, i ofiarę śniedną, i tłustości
ofiar spokojnych, przeto że ołtarz miedziany, który był
przed Panem, był mały, i nie mogły się na nim zmieścić
całopalenia, i ofiary śniedne, i tłustości ofiar spokojnych.
65 A tak obchodził Salomon na on czas święto zacne, i
wszystek Izrael z nim, zgromadzenie wielkie od wejścia
do Emat aż do rzeki Egipskiej, przed Panem, Bogiem
naszym, przez siedm dni i przez siedm dni, to jest,
przez czternaście dni. 66 A dnia ósmego rozpuścił lud;
którzy błogosławiąc królowi, rozeszli się do przybytków
swoich, weseląc się, i ciesząc się w sercu swem ze
wszystkiego dobrego, które uczynił Pan Dawidowi,
słudze swemu, i Izraelowi, ludowi swemu.

9 I stało się, gdy dokończył Salomon budowania domu
Pańskiego, i domu królewskiego, i wszystkiego,
co żądał Salomon i chciał uczynić, 2 Że się Pan
ukazał Salomonowi powtóre, jako mu się ukazał w
Gabaon. 3 I rzekł Pan do niego: Wysłuchałem modlitwę
twoję, i prośbę twoję, którąś się modlił przedemną,
a poświęciłem ten dom, któryś zbudował, aby tam
przebywało imię moje aż na wieki; i będą tam oczy
moje i serce moje po wszystkie dni. 4 A jeźli ty
będziesz chodził przedemną, jako chodził Dawid, ojciec
twój, w doskonałości serca i w prostości, a będziesz
się sprawował według wszystkiego, comci przykazał,
strzegąc wyroków moich i sądów moich: 5 Tedy
utwierdzę stolicę królestwa twego nad Izraelem na wieki,
jakom powiedział Dawidowi, ojcu twemu, mówiąc: Nie
będzie odjęty z narodu twego mąż z stolicy Izraelskiej.
6 Ale jeźli się nazad odwrócicie wy i synowie wasi
ode mnie, a nie będziecie strzegli przykazań moich, i
wyroków moich, którem wam podał, ale odszedłszy
będziecie służyli bogom cudzym, i będziecie się im
kłaniali: 7 Tedy wytracę Izraela z ziemi, którąm im dał,

a dom, którym poświęcił imieniowi memu, odrzucę od
oblicza mego, a będzie Izrael przypowieścią i baśnią
między wszystkimi narodami. 8 A tak i ten dom, który
był sławny, każdemu mimo idącemu będzie na podziw i
na poświstanie, i rzecze: Przeczże tak uczynił Pan tej
ziemi i temu domowi? 9 Tedy odpowiedzą: Przeto, iż
opuścili Pana, Boga swego, który wywiódł ojce ich z
ziemi Egipskiej, a chwycili się bogów cudzych, i kłaniali
się im, a służyli im: dla tegoż przywiódł Pan na nie
to wszystko złe. 10 I stało się po wyjściu dwudziestu
lat, w których zbudował Salomon owe oba domy, dom
Pański i dom królewski. 11 Do czego Hiram, król Tyrski,
nadał był Salomonowi drzewa cedrowego, i drzewa
jodłowego, i złota, ile jedno chciał: tedy też król Salomon
dał Hiramowi dwadzieścia miast w ziemi Galilejskiej. 12
I wyjechał Hiram z Tyru, aby oglądał miasta, które mu
dał Salomon: ale mu się niepodobały. 13 I rzekł: Cóż to
za miasta, któreś mi dał, bracie mój? I nazwał je ziemią
Chabul, aż do dnia tego. 14 Albowiem posłał był Hiram
królowi sto i dwadzieścia talentów złota. 15 A przyczyna
poboru, który był rozkazał wybierać król Salomon, była,
aby zbudował dom Pański, i dom swój, i Mello, i mury
Jeruzalemskie, i Hasor, i Magieddo, i Gazer. 16 Farao
bowiem, król Egipski, wyciągnął był, i wziął Gazer, i
popalił je ogniem, a Chananejczyka, który mieszkał
w tem mieście, wymordował, a dał je za posag córce
swej, żonie Salomonowej. 17 A tak zbudował Salomon
Gazer i Betoron niższe; 18 Przytem Baalat i Tadmor na
puszczy w tejże ziemi, 19 I wszystkie miasta, w których
miał składy Salomon, i miasta wozów, i miasta jezdnych,
i wszystko według żądości Salomonowej, cokolwiek
chciał budować w Jeruzalemie i na Libanie, i we
wszystkiej ziemi państwa swojego. 20 Wszystek także
lud, który był pozostał z Amorejczyków, Hetejczyków,
Ferezejczyków, Hewejczyków, i Jebuzejczyków, którzy
nie byli z synów Izraelskich; 21 To jest, syny ich, którzy
byli pozostali po nich w ziemi, których nie mogli synowie
Izraelscy wytracić, uczynił Salomon hołdownikami i
niewolnikami aż do dnia dzisiejszego. 22 Ale z synów
Izraelskich nie uczynił Salomon żadnego niewolnikiem;
jedno byli ludźmi rycerskimi, i sługami jego, i książęty,
i hetmany jego, i przełożonymi nad wozami jego, i
nad jezdnymi jego. 23 Było tych przedniejszych z
przełożonych, którzy byli nad robotą Salomonową, pięć
set i pięćdziesiąt, co byli nad ludźmi wykonywającymi
robotę. 24 Lecz córka Faraonowa przeprowadziła
się z miasta Dawidowego do domu swego, który
jej zbudował Salomon. Tedy zbudował i Mello. 25 I
ofiarował Salomon trzy kroć na każdy rok całopalenia a
spokojne ofiary na ołtarzu, który był zbudował Panu;
ale kadził na onym ołtarzu, który był przed Panem,
gdy dokonał domu. 26 Okrętów też nabudował król
Salomon w Asyjongaber, które jest podle Elotu, nad
brzegiem morza czerwonego, w ziemi Edomskiej. 27 I
posłał Hiram na tychże okrętach sługi swe, żeglarze
świadome morza, z sługami Salomonowymi; 28 Którzy
przypłynąwszy do Ofir, wzięli stamtąd złota cztery
sta i dwadzieścia talentów, i przywieźli je do króla
Salomona.

10 A królowa z Saby usłyszawszy sławę o Salomonie
i o imieniu Pańskiem przyjechała, aby go
doświadczyła w zagadkach. 2 I wjechała do Jeruzalemu
z wielkim bardzo pocztem, z wielbłądami niosącemi
rzeczy wonne, i złota bardzo wiele, i kamienia drogiego,
a przyszedłszy do Salomona mówiła do niego o
wszystkiem, co miała w sercu swojem. 3 Ale jej
odpowiedział Salomon na jej wszystkie słowa; nie było
nic skrytego przed królem, na coby jej nie odpowiedział.
4 Przetoż widząc królowa z Saby wszystkę mądrość
Salomonową, i dom, który był zbudował, 5 Także
potrawy stołu jego, i siadania sług jego, i stawania
służących mu, i szaty ich, i podczasze jego, i wschody,
po których wstępował do domu Pańskiego, zdumiała
się bardzo; 6 I rzekła do króla: Prawdziwać to mowa,
którąm słyszała w ziemi mojej o sprawach twoich, i o
mądrości twojej; 7 Alem nie wierzyła powieściom onym,
ażem sama przyjechawszy oglądała to oczyma swemi.
Ale mi tego nie powiedziano i połowy. Większa jest
mądrość i dobroć twoja niżeli sława, którąm słyszała. 8
Błogosławieni mężowie twoi, błogosławieni słudzy twoi,
którzy zawsze przed tobą stoją, i słuchają mądrości
twojej. 9 Niechże będzie Pan, Bóg twój, błogosławiony,
który cię sobie upodobał, aby cię posadził na stolicy
Izraelskiej, przeto iż Pan umiłował Izraela na wieki, i
postanowił cię królem, abyś czynił sąd i sprawiedliwość.
10 I dała królowi sto i dwadzieścia talentów złota, i
rzeczy wonnych bardzo wiele, i kamienia drogiego. Nie
przyszło nigdy potem tak wiele wonnych rzeczy, jako
dała królowa z Saby królowi Salomonowi. 11 Nadto
okręty Hirama, które przynosiły złoto z Ofir, przyniosły z
Ofir drzewa almugimowego bardzo wiele i kamienia
drogiego. 12 I poczynił król z drzewa almugimowego
wschody do domu Pańskiego, i do domu królewskiego,
i harfy, i lutnie śpiewakom; a nigdy nie przywożono
takiego drzewa almugimowego, ani widziano aż do
dnia tego. 13 Król także Salomon dał królowej z
Saby wszystko, czego chciała i czego żądała, oprócz
tego, co jej dał z dobrej woli ręką królewską. Potem
odjechawszy, wróciła się do ziemi swojej, ona i słudzy
jej. 14 A była waga onego złota, które przychodziło
Salomonowi na każdy rok, sześć set sześćdziesiąt i
sześć talentów złota, 15 Oprócz tego, co przychodziło
od kupców i z handlu tych, którzy rzeczami wonnemi
kupczyli, i od wszystkich królów Arabskich, i książąt
ziemi. 16 Przetoż uczynił król Salomon dwieście tarczy

ze złota ciągnionego, sześć set syklów złota wychodziło
na każdą tarczą; 17 Przytem trzy sta puklerzy ze złota
ciągnionego, trzy grzywny złota odważył na każdy
puklerz. I schował je król w domu lasu Libanowego.
18 Uczynił także król stolicę wielką z kości słoniowej,
i powlókł ją szczerem złotem. 19 Sześć stopni było
u onej stolicy, a wierzch okrągły był na stolicy z tyłu;
i poręcze były z obudwu stron siedzenia, a dwa lwy
stały u poręczy; 20 A dwanaście lwów stało na onych
sześciu stopniach z obu stron. Nie było nic takiego
urobiono w żadnych królestwach. 21 Nadto wszystkie
naczynia, z których pijał król Salomon, były złote,
także i wszystkie naczynia domu lasu Libanowego
były z szczerego złota; nic nie było ze srebra, ani
go miano w jakiej cenie za dni Salomonowych. 22
Albowiem okręty królewskie były na morzu z okrętami
Hiramowemi: raz we trzy lata wracały się okręty z
morza, przynosząc złoto i srebro, kości słoniowe, i
koczkodany, i pawie. 23 A tak uwielmożniony jest
król Salomon nad wszystkie króle ziemskie bogactwy
i mądrością. 24 Przetoż wszyscy obywatele ziemi
pragnęli widzieć Salomona, aby słuchali mądrości jego,
którą był dał Bóg w serce jego. 25 I przynosił mu
każdy dary swe, naczynia srebrne i naczynia złote, i
szaty, i zbroje, i rzeczy wonne, konie, i muły, a to na
każdy rok. 26 Tak iż nazgromadzał Salomon wozów, i
jezdnych, a miał tysiąc i czterysta wozów, i dwanaście
tysięcy jezdnych, które rozsadził po miastach wozów,
i przy sobie w Jeruzalemie. 27 I złożył król srebra w
Jeruzalemie tak wiele, jako kamienia, a ceder jako
sykomorów, których na polu rośnie bardzo wiele. 28
Przywodzono też konie Salomonowi z Egiptu, i towary
rozliczne; bo kupcy królewscy brali towary rozliczne
za pewne pieniądze. 29 A wychodził i przychodził cug
woźników z Egiptu za sześć set srebrników, a koń za
sto i pięćdziesiąt. A tak wszyscy królowie Hetejscy, i
królowie Syryjscy z rąk ich koni dostawali.

11 Tedy król Salomon rozmiłował się niewiast
obcych wiele: nie tylko córki Faraonowej,
ale i Moabitczanek, Ammonitczanek, Edomczanek,
Sydończanek, Hetejczanek. 2 Z tych narodów, o których
powiedział Pan synom Izraelskim: Nie wchodźcie do
nich, i one niech nie wchodzą do was; albowiem
nakłoniłyby serce wasze za bogi swymi. Do tych
przylgnął Salomon miłością. 3 Tak iż miał żon królowych
siedm set, a założnic trzy sta; i odwróciły żony jego
serce jego. 4 I stało się, gdy już był Salomon stary,
że żony jego nakłoniły serce jego za bogi cudzymi,
tak iż nie było serce jego zupełne z Panem, Bogiem
jego, jako serce Dawida, ojca jego. 5 Ale udał się
Salomon za Astarotą, boginią Sydońską, i za Molochem,
obrzydliwością Ammonitów. 6 I uczynił Salomon, co się
nie podobało Panu, ani chodził doskonale za Panem,
jako Dawid, ojciec jego. 7 Tedy zbudował Salomon
kaplicę Chamosowi, obrzydliwości Moabskiej, na górze
przeciw Jeruzalemowi i Molochowi, obrzydliwości synów
Ammonowych. 8 I tak uczynił wszystkim żonom swym
cudzoziemkom, które kadziły, i ofiarowały bogom
swoim. 9 I rozgniewał się Pan na Salomona, że się
odwróciło serce jego od Pana, Boga Izraelskiego,
który się mu był ukazał po dwa kroć. 10 I zakazał
mu tego, aby nie chodził za bogi cudzymi; wszakże
nie strzegł tego, co Pan przykazał. 11 Przetoż rzekł
Pan do Salomona: Ponieważeś się tego dopuścił, nie
strzegąc przymierza mego, ani wyroków moich, którem
ci przykazał, pewnie oderwę królestwo od ciebie, a
dam je słudze twojemu, 12 Wszakże za dni twoich
nie uczynię tego dla Dawida, ojca twego; ale z ręki
syna twego oderwę je. 13 Lecz wszystkiego królestwa
nie oderwę; pokolenie jedno dam synowi twemu dla
Dawida, sługi mego, i dla Jeruzalemu, którem obrał.
14 Przetoż wzbudził Pan przeciwnika Salomonowi,
Adada Edomczyka z nasienia królewskiego, który był w
Edom. 15 Albowiem stało się, gdy Dawid był w Edom,
a Joab, hetman wojska, wyjechał, aby pochował pobite,
i pobił wszystkie mężczyzny w Edom; 16 (Bo tam sześć
miesięcy mieszkał Joab ze wszystkimi Izraelczykami,
aż wytracił wszystkie mężczyzny w Edom.) 17 Tedy
uciekł Adad sam, i niektórzy mężowie Edomscy z
sług ojca jego z nim, aby szli do Egiptu; a Adad był
chłopcem nie wielkim. 18 Którzy wyszedłszy z Madyjan
przyszli do Faran, a wziąwszy z sobą niektóre męże z
Faran weszli do Egiptu, do Faraona króla Egipskiego,
który mu dał dom, i żywność mu naznaczył, dał mu
też i ziemię. 19 I znalazł Adad wielką łaskę w oczach
Faraonowych, tak, iż mu dał za żonę siostrę żony swej,
siostrę królowej Tafnes. 20 I porodziła mu siostra Tafnes
Gienubata, syna jego, którego odchowała Tafnes w
domu Faraonowym. I był Gienubat w domu Faraonowym
między syny Faraonowymi. 21 A gdy usłyszał Adad w
Egipcie, iż zasnął Dawid z ojcy swymi, a iż umarł Joab,
hetman wojska, tedy rzekł Adad do Faraona: Puść mię,
że pójdę do ziemi mojej. 22 Któremu odpowiedział
Farao: Czegoż ci niedostawa u mnie, że chcesz iść
do ziemi twojej? A on rzekł: Niczego; a wszakże puść
mię. 23 Wzbudził także Bóg nań przeciwnika, Rezona,
syna Elijadowego, który był uciekł od Adarezera, króla
Soby, Pana swego. 24 A zebrawszy do siebie męże,
był książęciem roty, gdy je Dawid mordował; przetoż
odszedłszy do Damaszku, mieszkali w nim, a królowali
nad Damaszkiem. 25 I był przeciwnikiem Izraelowi po
wszystkie dni Salomonowe, a to oprócz szkód, które
mu czynił Adad; bo się brzydził Izraelem, gdy królował
w Syryi. 26 Jeroboam też, syn Nabata Efratejczyka z
Saredy, (a imię matki jego Serwa, która była wdową,)

sługa Salomonowy, podniósł przeciwko królowi rękę.
27 A tać była przyczyna, dla której podniósł rękę swą
przeciwko królowi, że Salomon zbudowawszy Mello,
zaprawił dziurę w mieście Dawida, ojca swego. 28 A
Jeroboam był mąż mocny i możny. Przetoż widząc
Salomon młodzieńca, że był sprawny, postanowił go nad
podatkami wszystkiemi domu Józefowego. 29 I stało
się tegoż czasu, gdy Jeroboam wyszedł z Jeruzalemu,
że go znalazł na drodze Achyjasz Sylonitczyk, prorok,
będąc odziany płaszczem nowym; a tylko sami dwaj
byli na polu. 30 Tedy wziąwszy Achyjasz płaszcz
nowy, który miał na sobie, rozdarł go na dwanaście
sztuk. 31 I rzekł do Jeroboama: Weźmij sobie dziesięć
sztuk; bo tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Oto Ja oderwę
królestwo z rąk Salomonowych, a dam tobie dziesięć
pokoleń. 32 Jedno tylko pokolenie zostanie mu dla
sługi mego Dawida, i dla miasta Jeruzalem, którem
obrał ze wszystkich pokoleń Izraelskich; 33 Przeto, że
mię opuścili, a kłaniali się Astarocie, bogini Sydońskiej,
i Chamosowi, bogu Moabskiemu, i Molochowi, bogu
synów Ammonowych, a nie chodzili drogami mojemi,
aby czynili to, co się mnie podoba, ani też strzegli
wyroków moich, i sądów mo ich, jako Dawid, ojciec
jego. 34 Wszakże nie odejmę wszystkiego królestwa z
ręki jego, owszem zostawię go książęciem po wszystkie
dni żywota jego dla Dawida, sługi mego, któregom
obrał, który strzegł rozkazania mego i wyroków moich.
35 Ale wziąwszy królestwo z ręki syna jego, dam tobie z
niego dziesięć pokoleń: 36 A synowi jego dam pokolenie
jedno, aby została pochodnia Dawidowi, słudze memu,
po wszystkie dni przedemną w mieście Jeruzalemie,
którem sobie obrał, aby tam przebywało imię moje; 37
A ciebie wezmę, abyś królował nad wszystkiem, czego
żąda dusza twoja, a będziesz królem nad Izraelem.
38 Przetoż jeźli będziesz słuchał wszystkiego, coć
przykażę, a będziesz chodził drogami mojemi, czyniąc
to, co dobrego jest w oczach moich, strzegąc wyroków
moich, i przykazań moich, jako czynił Dawid, sługa
mój: tedy będę z tobą, a zbudujęć dom mocny, jakom
zbudował Dawidowi, i podam ci Izraela; 39 I trapić będę
nasienie Dawidowe dla tego; a wszakże nie po wszystkie
dni. 40 Przetoż Salomon chciał zabić Jaroboama; ale
wstawszy Jeroboam uciekł do Egiptu, do Sesaka, króla
Egipskiego, i był w Egipcie aż do śmierci Salomonowej.
41 A inne sprawy Salomonowe, którekolwiek czynił, i
mądrość jego, izali nie są wypisane w księgach spraw
Salomonowych? 42 A dni, których królował Salomon w
Jeruzalemie nad wszystkim Izraelem, było czterdzieści
lat. 43 I zasnął Salomon z ojcy swymi, a pogrzebiony
jest w mieście Dawida, ojca swego; i królował Roboam,
syn jego, miasto niego.

12 Tedy jechał Roboam do Sychem; bo w Sychem
zebrał się był wszystek Izrael, aby go postanowili
królem. 2 I stało się, gdy usłyszał Jeroboam, syn
Nabata, który był jeszcze w Egipcie; (bo był uciekł przed
królem Salomonem, i mieszkał Jeroboam w Egipcie.)
3 Tedy posłali i wezwali go. Przetoż przyszedłszy
Jeroboam, i wszystko zgromadzenie Izraelskie, rzekli
do Roboama, mówiąc: 4 Ojciec twój włożył na nas
jarzmo ciężkie; ale ty teraz ulżyj nam niewoli srogiej
ojca twego, i jarzma jego ciężkiego, które włożył na
nas, a będziemyć służyli. 5 Który im rzekł: Odejdźcie, a
po trzech dniach wróćcie się do mnie. I odszedł lud. 6
Tedy wszedł w radę król Roboam z starszymi, którzy
stawali przed Salomonem, ojcem jego, za żywota jego,
mówiąc: Co wy radzicie, jakąbym miał dać odpowiedź
ludowi temu? 7 Którzy mu odpowiedzieli, mówiąc: Jeźli
dziś powolny będziesz ludowi temu, a posłuchasz ich, i
dasz im odpowiedź, a będziesz mówił do nich słowa
łagodne, będą sługami twymi po wszystkie dni. 8 Ale
on opuściwszy radę starszych, którą mu podali, wszedł
w radę z młodzieńcami, którzy z nim wzrośli, a którzy
stawali przed nim; 9 I rzekł do nich: A wy co radzicie,
abyśmy odpowiedzieli ludowi temu, który rzekł do mnie,
mówiąc: Ulżyj jarzma, które włożył ojciec twój na nas?
10 Tedy mu odpowiedzieli oni młodzieńcy, którzy z nim
wzrośli, mówiąc: Tak odpowiesz temu ludowi, którzy
mówili do ciebie, a rzekli: Ojciec twój włożył na nas
jarzmo ciężkie, ale nam go ty ulżyj; tak rzeczesz do
nich: Najmniejszy palec mój mięższy jest niż biodra ojca
mego. 11 Przetoż teraz ojciec mój kładł na was jarzmo
ciężkie, ale ja przydam do jarzma waszego; ojciec mój
karał was biczykami, ale ja was będę karał korbaczami.
12 Przyszedł tedy Jeroboam, i wszystek lud do Roboama
dnia trzeciego, jako był rozkazał król, mówiąc: Wróćcie
się do mnie dnia trzeciego. 13 I dał srogą odpowiedź
król ludowi, opuściwszy radę starszych, którą mu byli
dali, 14 A rzekł do nich według rady młodzieńców,
mówiąc: Ojciec mój obciążał was jarzmem ciężkiem,
ale ja przydam do jarzma waszego; ojciec mój karał
was biczykami, ale ja was będę karał korbaczami. 15
I nie usłuchał król ludu; bo była przyczyna od Pana,
aby dosyć uczynił słowu swemu, które był powiedział
Pan przez Achyjasza Sylonitczyka do Jeroboama, syna
Nabatowego. 16 A gdy widział wszystek Izrael, że
ich nie usłuchał król, odpowiedział lud królowi, tak
mówiąc: Cóż my mamy za dział w Dawidzie? a co za
dziedzictwo w synu Isajowym? Idź do namiotów swych,
o Izraelu, a ty Dawidzie opatrz teraz dom twój. I rozeszli
się Izraelczycy do namiotów swoich. 17 A tak tylko
nad synami Izraelskimi, którzy mieszkali w mieściech
Judzkich, królował Roboam. 18 I posłał król Roboam
Adorama, który był poborcą, i ukamionował go wszystek
Izrael, aż umarł; przetoż król Roboam, wsiadłszy co

rychlej na wóz, uciekł do Jeruzalemu. 19 A tak odstąpili
Izraelczycy od domu Dawidowego, aż do dnia tego. 20
I stało się, gdy usłyszał wszystek Izrael, że się wrócił
Jeroboam, posławszy przyzwali go do zgromadzenia,
i postanowili go królem nad wszystkim Izraelem. Nie
zostało przy domu Dawidowym jedno samo pokolenie
Judowe. 21 A przyjechawszy Roboam do Jeruzalemu,
zebrał wszystek dom Judowy, i pokolenie Benjaminowe,
sto i ośmdziesiąt tysięcy mężów przebranych ku bojowi,
aby walczyli z domem Izraelskim, ażeby przywrócone
było królestwo Roboamowi, synowi Salomonowemu.
22 I stało się słowo Boże do Semejasza, męża
Bożego, mówiąc: 23 Powiedz Roboamowi, synowi
Salomonowemu, królowi Judzkiemu i wszystkiemu
domowi Judowemu i Benjaminowemu, i innemu ludowi,
mówiąc: 24 Tak mówi Pan: Nie wychodźcie, ani walczcie
z bracią swoją, synmi Izraelskimi; wróćcie się każdy do
domu swego: albowiem odemnie się ta rzecz stała.
I usłuchali rozkazania Pańskiego, a wrócili się, aby
odeszli według słowa Pańskiego. 25 Potem zbudował
Jeroboam Sychem na górze Efraim, i mieszkał w
nim, a stamtąd wyszedłszy pobudował Fanuel. 26 I
rzekł Jeroboam w sercu swem: Wnetby się wróciło
królestwo do domu Dawidowego. 27 Gdyby chadzał
ten lud sprawować ofiary do domu Pańskiego do
Jeruzalemu, i obróciłoby się serce ludu tego do pana
swego, do Roboama, króla Judzkiego, a zabiwszy
mię, wróciliby się do Roboama, króla Judzkiego. 28
Przetoż naradziwszy się król, uczynił dwóch cielców
złotych, i mówił do ludu: Dosycieście się nachodzili
do Jeruzalemu; oto bogowie twoi, o Izraelu, którzy
cię wywiedli z ziemi Egipskiej. 29 I postawił jednego
w Betel, a drugiego postawił w Dan. 30 I było to
pobudką do grzechu, bo chadzał lud do jednego z tych
bogów aż do Dan, 31 Uczynił też dom na wyżynach, i
postanowił kapłany niektóre z pospólstwa, którzy nie
byli z synów Lewiego. 32 Nadto ustanowił Jeroboam
święto uroczyste miesiąca ósmego, piętnastego dnia
tegoż miesiąca, nakształt święta, które obchodzono
w Judzie, i ofiarował na ołtarzu. Toż uczynił w Betel,
ofiarując cielcom, które był uczynił; postanowił też
kapłany w Betel na wyżynach, które był poczynił. 33
I sprawował też ofiary na ołtarzu, który był uczynił
w Betel, piętnastego dnia miesiąca ósmego, onegoż
miesiąca, który był wymyślił w sercu swojem; i uczynił
święto uroczyste synom Izraelskim, a przystąpił do
ołtarza, aby kadził.

13 A oto mąż Boży przyszedł z Judztwa z słowem
Pańskiem do Betel, gdy Jeroboam stał u ołtarza,
aby kadził. 2 I zawołał przeciw ołtarzowi słowem
Pańskiem, i rzekł: Ołtarzu, ołtarzu, tak mówi Pan:
Oto syn narodzi się domowi Dawidowemu imieniem
Jozyjasz, który będzie ofiarował na tobie kapłany
wyżyn, kadzące na tobie, i kości ludzkie popalą na
tobie. 3 I dał mu znak dnia onegoż, mówiąc: Tenci
jest znak, że to mówił Pan: Oto się ołtarz rozpadnie,
a wysypie się popiół, który jest na nim. 4 A gdy
usłyszał król Jeroboam słowo męża Bożego, które
obwoływał przeciw ołtarzowi w Betel, ściągnął rękę
swą od ołtarza, mówiąc: Pojmajcie go. I uschła ręka
jego, którą był wyciągnął przeciw niemu, a niemógł
jej przyciągnąć do siebie. 5 Ołtarz się też rozpadł, a
wysypał się popiół z ołtarza według znaku, który był dał
mąż Boży słowem Pańskiem. 6 Przetoż odpowiadając
król, rzekł do męża Bożego: Proszę cię, proś oblicza
Pana Boga twego, a módl się za mną, aby się wróciła
ręka moja do mnie. I modlił się mąż Boży obliczu
Pańskiemu, i wróciła się ręka królewska do niego, i
była jako pierwej. 7 Tedy rzekł król do męża Bożego:
Pójdź ze mną do domu, abyś się posilił, a dam ci
upominek. 8 Ale rzekł mąż Boży do króla: Byśmi dał
połowę domu twego, nie pojadę z tobą, ani będę jadł
chleba, ani będę pił wody na tem miejscu. 9 Bo mi tak
Pan rozkazał słowem swojem, mówiąc: Nie będziesz
jadł chleba, ani będziesz pił wody, ani się wrócisz tą
drogą, którąś przyszedł. 10 Odszedł tedy inszą drogą,
a nie wrócił się tą drogą, którą był przyszedł do Betel.
11 A prorok niejaki stary mieszkał w Betel, którego syn
przyszedłszy, opowiedział mu wszystkę sprawę, którą
był uczynił onegoż dnia mąż Boży w Betel, i słowa,
które mówił do króla, opowiedzieli ojcu swemu. 12 I
rzekł im ojciec ich: Którąż drogą poszedł? I pokazali
synowie jego drogę, którą poszedł on mąż Boży, który
był przyszedł z Judztwa. 13 Zatem rzekł synom swym:
Osiodłajcie mi osła; i osiodłali mu osła, i wsiadł nań, 14
I jechał za mężem Bożym, a znalazł go siedzącego
pod dębem, i rzekł mu: Tyżeś jest on mąż Boży, któryś
przyszedł z Judztwa? A on rzekł: Jestem. 15 I rzekł
do niego: Pójdź zemną do domu, żebyś jadł chleb.
16 Ale mu on rzekł: Nie mogę się wrócić z tobą, ani
iść z tobą, ani będę jadł chleba, ani będę pił wody z
tobą na tem miejscu; 17 Bo się stała do mnie mowa
słowem Pańskiem: Nie będziesz tam jadł chleba, ani pił
wody, ani się wrócisz idąc tą drogą, którąś szedł. 18
Któremu on odpowiedział: I jam prorok jako i ty; Anioł
też rzekł do mnie słowem Pańskiem, mówiąc: Wróć
go z sobą do domu twego, aby jadł chleb, i pił wodę.
I tak skłamał przed nim. 19 I wrócił się z nim, a jadł
chleb w domu jego, i pił wodę. 20 A gdy siedzieli u
stołu, stało się słowo Pańskie do proroka, który go był
wrócił; 21 I zawołał na męża Bożego, który był przyszedł
z Judztwa, mówiąc: Tak mówi Pan: Przeto żeś był
odpornym ustom Pańskim, a nie strzegłeś rozkazania,
któreć przykazał Pan, Bóg twój: 22 Aleś się wrócił, i
jadłeś chleb, a piłeś wodę na miejscu, o któremem ci

był rzekł: Nie będziesz tam jadł chleba, ani pił wody:
nie będzie pochowany trup twój w grobie ojców twoich.
23 A tak gdy się najadł chleba i napił się, osiodłał osła
prorokowi onemu, którego był wrócił. 24 A gdy odjechał,
spotkał go lew w drodze, i zabił go. A trup jego był
porzucony w drodze, a osieł stał wedle niego, lew także
stał podle trupa. 25 A oto mężowie mimo idący ujrzeli
trupa porzuconego na drodze i lwa stojącego podle
niego: którzy przyszedłszy powiedzieli to w mieście, w
którem on stary prorok mieszkał. 26 Co gdy usłyszał
on prorok, który go był wrócił z drogi, rzekł: Mąż Boży
jest, który był odpornym ustom Pańskim; przetoż podał
go Pan lwowi, który go potarł, i zabił go według słowa
Pańskiego, które mu był powiedział. 27 Nadto rzekł do
synów swoich, mówiąc: Osiodłajcie mi osła. I osiodłali.
28 A wyjechawszy znalazł trupa jego porzuconego na
drodze, a osła i lwa stojące przy trupie, ale nie jadł
lew onego trupa, ani obraził osła. 29 Tedy wziął prorok
trupa męża Bożego, a włożywszy go na osła, przywiózł
go; i przyszedł do miasta swego, aby płakał i pogrzebł
go. 30 A położył trupa jego w grobie swoim, i płakali
go, mówiąc: Ach bracie mój! 31 A pochowawszy go,
rzekł do synów swoich: Gdy ja umrę. pochowajcie mię
w tym grobie, w którym jest mąż Boży pochowany;
podle kości jego połóżcie kości moje, 32 Bo zapewne
się to stanie, co obwołał słowem Pańskiem, przeciw
ołtarzowi, który jest w Betel, i przeciwko wszystkim
domom wyżyn, które są w mieściech Samaryjskich. 33
To gdy się stało, przecież się nie odwrócił Jeroboam
od drogi swej złej, ale znowu naczynił z pospolitego
ludu kapłanów wyżyn; kto jedno chciał, poświęcał rękę
jego, aby był kapłanem wyżyn. 34 I była ta rzecz
domowi Jeroboamowemu przyczyną do grzechu, aby
był wykorzeniony i wygładzony z ziemi.

14 Tegoż czasu rozniemógł się Abijas, syn
Jeroboama. 2 I rzekł Jeroboam do żony swej:
Wstań teraz, a odmień się, aby nie poznano, żeś ty
żoną Jeroboamową, a idź do Sylo; oto tam jest Achyjasz
prorok, który mi powiedział, żem miał zostać królem
nad tym ludem. 3 A wziąwszy z sobą dziesięcioro
chleba, i placków, i faskę miodu, idź do niego; on ci
oznajmi, co się stanie dziecięciu. 4 I uczyniła tak żona
Jeroboamowa, a wstawszy poszła do Sylo, i weszła
do domu Achyjaszowego; ale Achyjasz nie mógł już
widzieć, bo mu były zaszły oczy dla starości jego. 5
A Pan rzekł do Achyjasza: Oto żona Jeroboamowa
wchodzi, aby się od ciebie czego wywiedziała o synu
swym, przeto że choruje; ale tak a tak rzeczesz jej,
a stanie się, gdy będzie wchodziła, zmyśli się być
inszą. 6 Przetoż gdy usłyszał Achyjasz tupanie nóg jej,
wchodzącej we drzwi, rzekł: Wnijdź żono Jeroboamowa;
przecz się zmyślasz być inszą? Jam bowiem srogim
posłem do ciebie. 7 Idź, powiedz Jeroboamowi: Tak
mówi Pan, Bóg Izraelski: Ponieważem cię wywyższył
z pośrodku ludu, a postanowiłem cię książęciem nad
ludem moim Izraelskim; 8 I oderwałem królestwo od
domu Dawidowego, a dałem je tobie, tyś jednak nie
był jako sługa mój Dawid, który strzegł rozkazania
mego, i który chodził za mną całem sercem swojem,
to tylko czyniąc, co jest dobrego w oczach moich; 9
Aleś czynił złe nad wszystkie, którzy byli przed tobą;
albowiem odszedłszy, poczyniłeś sobie bogi cudze, i
lane, abyś mię pobudził do gniewu, a mnieś zarzucił
w tył sobie: 10 Przetoż oto Ja przywiodę złe na
dom Jeroboamowy, i wytracę z Jeroboama aż do
najmniejszego szczenięcia, więźnia, i opuszczonego w
Izraelu, i wymiotę ostatki domu Jeroboamowego, jako
wymiatają gnój, aż do czysta. 11 Tego, który z domu
Jeroboamowego umrze w mieście, zjedzą psy, a który
umrze na polu, zjedzą ptaki powietrzne, ponieważ Pan
wyrzekł. 12 A ty wstawszy idź do domu twego a gdy
wchodzić będziesz do miasta, tedy umrze dziecię. 13 I
będzie go płakał wszystek Izrael, i pochowają go; bo
ten sam z domu Jeroboamowego wnijdzie do grobu,
przeto iż się znalazło o nim samym słowo dobre od
Pana, Boga Izraelskiego w domu Jeroboamowym. 14
Wszakże postanowi sobie Pan króla nad Izraelem,
który wykorzeni dom Jeroboamowy dnia tego; a co
mówię, wzbudzi? I owszem już wzbudził. 15 I uderzy
Pan Izraela, i zachwieje nim, jako się chwieje trzcina
na wodach, a wykorzeni Izraela z ziemi tej dobrej,
którą dał ojcom ich, i rozproszy je za rzekę, przeto
iż sobie poczynili gaje, wzruszając Pana ku gniewu.
16 A tak wyda Izraela dla grzechu Jeroboamowego,
który grzeszył, i który do grzechu przywiódł Izraela. 17
Tedy wstała żona Jeroboamowa, i poszła, a przyszła
do Tersa; a gdy wstępowała na próg domu, umarło
dziecię. 18 I pochowali je, a płakał go wszystek Izrael
według słowa Pańskiego, które opowiedział przez
sługę swego Achyjasza proroka. 19 A inne sprawy
Jeroboamowe, jako walczył, i jako królował, oto spisane
są w kronikach o królach Izraelskich. 20 A dni, których
królował Jeroboam, było dwadzieścia i dwa lat, i zasnął
z ojcy swymi, a Nadab, syn jego, królował miasto
niego. 21 Roboam też, syn Salomona, królował w
Judzie. A było Roboamowi czterdzieści lat i jeden, gdy
począł królować, a siedmnaście lat królował w mieście
Jeruzalemie, które Pan obrał ze wszystkich pokoleń
Izraelskich, aby tam przebywało imię jego. A imię matki
jego było Naama, Ammonitka. 22 I czynił Juda złe przed
Panem, a wzruszyli go ku gniewu grzechami swemi,
któremi grzeszyli nad wszystko, co czynili ojcowie ich.
23 Albowiem i oni pobudowali sobie wyżyny, i słupy,
i gaje na każdym pagórku wysokim, i pod każdem
drzewem zielonem. 24 Byli też i Sodomczycy w onej

ziemi, sprawujący się według wszystkich obrzydliwości
poganów, które wyrzucił Pan od oblicznośći synów
Izraelskich. 25 I stało się roku piątego królowania
Roboama, że wyciągnął Sesak, król Egipski, przeciw
Jeruzalemowi. 26 I pobrał skarby domu Pańskiego, i
skarby domu królewskiego, wszystko to pobrał; wziął
też wszystkie tarcze złote, które był sprawił Salomon; 27
Miasto których król Roboam sprawił tarcze miedziane, i
poruczył je przełożonym nad piechotą, którzy strzegli
drzwi domu królewskiego. 28 A gdy wchodził król do
domu Pańskiego, brała je piechota, i zasię odnosiła
do komor swoich. 29 A inne sprawy Roboamowe, i
wszystko co czynił, azaż nie są napisane w kronikach o
królach Judzkich? 30 I była wojna między Roboamem
i między Jeroboamem po wszystkie dni. 31 I zasnął
Roboam z ojcy swymi, a pochowany jest z nimi w
mieście Dawidowem; a imię matki jego było Naama,
Ammonitka. I królował Abijam, syn jego, miasto niego.

15 Roku tedy ośmnastego królowania Jeroboama,
syna Nabatowego, królował Abijam nad Judą. 2
Trzy lata królował w Jeruzalemie; a imię matki jego
było Maacha, córka Abisalomowa. 3 Ten chodził
we wszystkich grzechach ojca swego, które czynił
przed nim; a nie było serce jego doskonałe przy
Panu, Bogu swoim, jako serce Dawida, ojca jego. 4
Wszakże dla Dawida dał mu Pan, Bóg jego, pochodnią
w Jeruzalemie, wzbudziwszy syna jego po nim, a
utwierdziwszy Jeruzalem, 5 Przeto, że czynił Dawid, co
było dobrego w oczach Pańskich, a nie uchylał się od
wszystkiego, co mu rozkazał, po wszystkie dni żywota
swego, oprócz sprawy z Uryjaszem Hetejczykiem. 6 I
była wojna między Roboamem, i między Jeroboamem
po wszystkie dni żywota jego. 7 A insze sprawy
Abijamowe, i wszystko, co czynił, azaż nie jest napisane
w kronikach o królach Judzkich, jako i wojna między
Abijamem i między Jeroboamem? 8 A gdy zasnął Abijam
z ojcy swymi, pochowano go w mieście Dawidowem.
I królował Aza, syn jego, miasto niego. 9 A tak roku
dwudziestego Jeroboama, króla Izraelskiego, królował
Aza nad Judą. 10 Czterdzieści lat i jeden królował w
Jeruzalemie, a imię matki jego było Maacha, córka
Abisalomowa. 11 I czynił Aza, co dobrego było w oczach
Pańskich, jako Dawid ojciec jego. 12 Albowiem wytracił
Sodomczyki z ziemi, i wyrzucił wszystkie bałwany,
których byli naczynili ojcowie jego. 13 Nadto i Maachę,
matkę swoję, zrzucił z panowania, bo była sprawiła
strasznego bałwana w gaju; przetoż porąbał Aza tego
strasznego bałwana jej, i spalił u potoku Cedron. 14 A
chociaż wyżyny nie były skażone, jednak serce Azy
było doskonałe przy Panu po wszystkie dni jego. 15 I
wniósł rzeczy poświęcone ojca swego, i rzeczy, które
sam poświęcił, do domu Pańskiego, srebro, i złoto, i
naczynia. 16 I była wojna między Azą i między Baazą,
królem Izraelskim, po wszystkie dni ich. 17 Albowiem
Baaza, król Izraelski, wyciągnął przeciw Judzie, a
zbudował Ramę, aby nie dopuścił wychodzić i wchodzić
nikomu do Azy, króla Judzkiego. 18 Ale wziąwszy Aza
wszystko srebro i złoto, które było pozostało w skarbiech
domu Pańskiego, i w skarbiech domu królewskiego,
dał je w ręce sługom swoim; i posłał je król Aza do
Benadada, syna Tabremonowego, syna Hezyjonowego,
króla Syryjskiego, który mieszkał w Damaszku, mówiąc:
19 Przymierze jest między mną i między tobą, między
ojcem moim i między ojcem twoim; otoć posyłam
dary, srebro i złoto; idźże, wzrusz przymierze twoje z
Baazą, królem Izraelskim, aby odciągnął odemnie. 20 I
usłuchał Benadad króla Azy; a posławszy hetmany z
wojski, które miał przeciw miastom Izraelskim, zburzył
Hijon i Dan i Abelbetmaachę, i wszystko Cynnerot, i
wszystkę ziemię Neftalim. 21 Co gdy usłyszał Baaza,
przestał budować Ramy, i mieszkał w Tersie. 22
Tedy król Aza zebrał wszystek lud Judzki, nikogo nie
wyjmując; a pobrali kamienie z Ramy i drzewo jego, z
którego budował Baaza: a zbudował z niego król Aza
Gabaa Benjaminowe, i Masfa. 23 A inne wszystkie
sprawy Azy, i wszystka moc jego, i cokolwiek czynił,
i miasta, które zbudował, azaż to nie jest napisane
w kronikach o królach Judzkich? Ale czasu starości
swej chorował na nogi swoje. 24 I zasnął Aza z ojcy
swymi, a pochowany jest z nimi w mieście Dawida,
ojca swego. A Jozafat, syn jego, królował miasto niego.
25 Ale Nadab, syn Jeroboama, nastąpił na królestwo
Izraelskie roku wtórego Azy, króla Judzkiego, i królował
nad Izraelem dwa lata; 26 I czynił złe przed oczyma
Pańskiemi, chodząc drogami ojca swego, i w grzechach
jego, któremi do grzechu przywodził Izraela. 27 I
zbuntował się przeciw niemu Baaza, syn Ahyjasza,
z domu Isaschar; a poraził go Baaza u Giebbeton,
które było Filistyńskie; bo Nadab ze wszystkim Izraelem
obległ był Giebbeton. 28 I zabił go Baaza roku trzeciego
Azy, króla Judzkiego, a sam królował miasto niego.
29 I stało się, gdy począł królować, że wymordował
wszystek dom Jeroboamowy; a nie zostawił żadnej
duszy z narodu Jeroboamowego, aż je wytracił według
słowa Pańskiego, które był opowiedział przez sługę
swego Achyjasza Sylonitczyka; 30 A to dla grzechów
Jeroboamowych, który grzeszył, i który do grzechu
przywiódł Izraelczyki, i dla przestępstwa, którem
wzruszył ku gniewu Pana, Boga Izraelskiego. 31 A
inne sprawy Nadabowe, i wszystko co czynił, azaż
to nie jest napisane w kronikach królów Izraelskich?
32 I była wojna między Azą, i między Baazą, królem
Izraelskim, po wszystkie dni ich. 33 Roku trzeciego Azy,
króla Judzkiego, królował Baaza, syn Achyjasza, nad
wszystkim Izraelem w Tersie przez dwadzieścia i cztery

lat. 34 I czynił złe przed Panem, chodząc drogami
Jeroboamowemi, i w grzechu jego, którym do grzechu
przywiódł Izraelity.

16 I stało się słowo Pańskie do Jehu, syna
Hananijego, przeciw Baazie, mówiące: 2 Dla
tego żem cię wydźwignął z prochu, a postanowiłem
cię wodzem nad ludem moim Izraelskim, a tyś chodził
drogami Jeroboamowemi, i przywiodłeś do grzechu lud
mój Izraelski, pobudzając mię ku gniewu grzechami
ich: 3 Otoż ja wygładzę potomki Baazy, i potomki
domu jego, a uczynię dom twój, jako dom Jeroboama,
syna Nabatowego. 4 Tego, który z rodu Baazy umrze
w mieście, zjedzą psy, a tego, który umrze na polu,
zjedzą ptaki powietrzne. 5 A inne sprawy Baazy, i
co czynił, i moc jego, azaż to nie jest napisano w
kronikach królów Izraelskich? 6 A gdy zasnął Baaza z
ojcy swymi, pochowany jest w Tersie, i królował Ela, syn
jego, miasto niego. 7 A tak przez proroka Jehu, syna
Hananijego, stało się słowo Pańskie przeciw Baazie i
przeciw domowi jego, i przeciw wszystkiemu złemu,
które czynił przed obliczem Pańskiem, wzruszając go
ku gniewu sprawami rąk swoich, że ma być podobnym
domowi Jeroboamowemu, i dla tego, że go zabił. 8
Roku dwudziestego i szóstego Azy, króla Judzkiego,
królował Ela, syn Baazy, nad Izraelem w Tersie dwa
lata. 9 I sprzysiągł się przeciw niemu sługa jego
Zymry, hetman nad połową wozów, gdy Ela w Tersie
pijąc pijany był w domu Arsy, który był sprawcą domu
królewskiego w Tersie. 10 Wtem przypadł Zymry i
ranił go, i zabił go roku dwudziestego i siódmego Azy,
króla Judzkiego, a królował miasto niego. 11 A gdy
już królował i siedział na stolicy jego, wymordował
wszystek dom Baazy, i powinne jego, i przyjacioły jego;
nie zostawił z niego i szczeniątka. 12 A tak wygładził
Zymry wszystek dom Baazy według słowa Pańskiego,
które powiedział o Baazie przez proroka Jehu. 13
Dla wszystkich grzechów Baazy, i grzechów Eli, syna
jego, którzy grzeszyli, i którzy przywiedli do grzechu
Izraela, wzruszając ku gniewu Pana, Boga Izraelskiego,
próżnościami swemi. 14 Ale inne sprawy Eli, i wszystko
co czynił, izali nie napisane w kronikach o królach
Izraelskich? 15 Roku dwudziestego i siódmego Azy,
króla Judzkiego, królował Zymry siedm dni w Tersie, gdy
lud obozem leżał u Giebbeton, które jest Filistyńskie.
16 A gdy usłyszał lud leżący w obozie takową rzecz,
iż Zymry sprzysiągłszy się zabił króla: tedy wszystek
Izrael postanowili królem Amrego, który był hetmanem
na wojskiem Izraelskiem onegoż dnia w obozie. 17
Przetoż odciągnął Amry i wszystek Izrael z nim od
Giebbeton, a oblegli Tersę. 18 A gdy obaczył Zymry, iż
wzięto miasto, wszedł na pałac domu królewskiego, i
spalił się ogniem z domem królewskim, i umarł. 19 A
to się stało dla grzechów jego, których się dopuścił,
czyniąc złe przed obliczem Pańskiem, a chodząc drogą
Jeroboama, i w grzechach jego, których się dopuszczał,
do grzechu przywodząc Izraela. 20 A inne sprawy
Zymry i sprzysiężenie jego, które uczynił, azaż nie
jest napisane w kronikach o królach Izraelskich? 21
Tedy się rozerwał lud Izraelski na dwie części; połowa
ludu szła za Tebni, synem Ginetowym, aby go uczynili
królem, a połowa szła za Amrym. 22 Ale przemógł lud,
który przestawał z Amrym, on lud, który zostawał przy
Tebni, synem Ginetowym; i umarł Tebni, a królował
Amry. 23 Roku trzydziestego i pierwszego Azy, króla
Judzkiego, królował Amry nad Izraelem dwanaście lat;
w Tersie królował sześć lat. 24 I kupił górę Samaryi od
Semera za dwa talenty srebra, i pobudował na onej
górze, a nazwał imię miasta, które zbudował imieniem
Semera, pana góry onej, Samaryi. 25 Ale czynił Amry
złe przed oczyma Pańskiemi, a dopuszczał się rzeczy
gorszych, niżeli wszyscy, którzy przed nim byli. 26
Albowiem chodził wszystkiemi drogami Jeroboama,
syna Nabatowego, i w grzechu jego, którym przywiódł
w grzechy Izraela, wzruszając ku gniewu Pana Boga
Izraelskiego, próżnościami swemi. 27 A inne sprawy
Amrego, i wszystko, co czynił, i moc jego, którą
pokazywał, azaż to nie jest napisane w kronikach o
królach Izraelskich? 28 I zasnął Amry z ojcy swymi, a
pochowany jest w Samaryi; i królował Achab, syn jego,
miasto niego. 29 Achab tedy, syn Amrego, królować
począł nad Izraelem roku trzydziestego i ósmego Azy,
króla Judzkiego, a królował Achab, syn Amrego, nad
Izraelem w Samaryi dwadzieścia i dwa lat. 30 I czynił
Achab, syn Amrego, złe przed oczyma Pańskiemi nad
wszystkie, którzy byli przed nim. 31 I stało się, nie mając
na tem dosyć, iż chodził w grzechach Jeroboama, syna
Nabatowego, że sobie wziął za żonę Jezabelę, córkę
Etbaala, króla Sydońskiego, a szedłszy służył Baalowi,
i kłaniał mu się. 32 I wystawił ołtarz Baalowi w domu
Baalowym, który był zbudował w Samaryi. 33 Do tego
nasadził Achab gaj, a tem więcej wzruszył ku gniewu
Pana, Boga Izraelskiego, nad wszystkie króle Izraelskie,
którzy byli przed nim. 34 Za dni jego zbudował Hijel,
Betelczyk, miasto Jerycho. Na Abiramie, pierworodnym
swoim, założył je, a na Segubie najmłodszym synu
swym, wystawił bramy jego, według słowa Pańskiego,
które powiedział przez Jozuego, syna Nunowego.

17 Tedy rzekł Elijasz Tesbita, jeden z obywateli
Galaadu, do Achaba: Jako żywy Pan, Bóg
Izraelski, przed którego obliczności stoję, że nie będzie
tych lat rosy, ani deszczu, jedno według słów ust
moich. 2 I stało się słowo Pańskie do niego, mówiąc:
3 Odejdź stąd, a obróć się na wschód słońca, i skryj
się u potoku Charyt, który jest przeciwko Jordanowi.

4 I będziesz pił z potoku: a rozkazałem krukom, aby
cię tam żywili. 5 I poszedł, a uczynił według słowa
Pańskiego, i przyszedłszy usiadł u potoku Charyt, który
był przeciwko Jordanowi. 6 A kruki przynosiły mu chleb
i mięso rano, także chleb i mięso w wieczór; a pił z
potoku. 7 Lecz po wyjściu niektórych dni wysechł on
potok; bo nie padał deszcz na ziemię. 8 I stało się
słowo Pańskie do niego, mówiąc: 9 Wstań, idź do
Sarepty Sydońskiej, i mieszkaj tam; otom tam rozkazał
niewieście wdowie, aby cię żywiła. 10 Tedy on wstawszy
szedł do Sarepty, i przyszedł do bramy miasta, a oto
tam niewiasta wdowa zbierała drwa; który zawoławszy
jej, rzekł: Przynieś mi proszę trochę wody w naczyniu,
abym się napił. 11 A gdy ona szła, aby przyniosła,
tedy na nię zawołał, i rzekł: Przynieś mi też proszę
sztuczkę chleba w ręce twojej. 12 I odpowiedziała:
Jako żywy Pan, Bóg twój, żeć niemam pieczonego
chleba, oprócz z garść pełną mąki w garncu, a trochę
oliwy w bańce; a oto zbieram trochę drewek, abym
szła, i zgotowała to sobie i synowi swemu, a zjadłszy
to, abyśmy pomarli. 13 Tedy rzekł do niej Elijasz: Nie
bój się. Idź, uczyń jakoś rzekła: wszakże uczyń mi z
tego pierwej podpłomyk mały, i przynieś mi; potem
też sobie i synowi swemu uczynisz. 14 Albowiem tak
powiedział Pan, Bóg Izraelski: Mąka z garnca tego
nie będzie strawiona, ani oliwy z tej bańki ubędzie,
aż do dnia, gdy Pan spuści deszcz na ziemię. 15 I
poszła, a uczyniła podług słowa Elijaszowego, i jadła
ona i on, i wszystka czeladź jej, aż się wypełniły te
dni. 16 Nie była strawiona mąka z onego garnca, ani
oliwy z bańki ubyło, według słowa Pańskiego, które
powiedział przez Elijasza. 17 I stało się potem, że się
rozniemógł syn onej niewiasty, pani domu onego, a
była niemoc jego bardzo ciężka, tak, że w nim tchu nie
zostało. 18 Przetoż rzekła do Elijasza: Cóż mnie i tobie,
mężu Boży? przyszedłeś do mnie, abyś przywiódłszy
na pamięć nieprawość moję, umorzył syna mego? 19 I
rzekł do niej: Daj mi syna twego; i wziąwszy go z łona
jej, wniósł go na salę, na której mieszkał, i położył go na
łożu swojem. 20 I wołał do Pana, a rzekł: Panie, Boże
mój, izali też utrapisz wdowę, u której mieszkam, iżeś
zabił syna jej? 21 A rozciągnąwszy się nad dziecięciem
po trzy kroć, wołał do Pana, mówiąc: Panie, Boże mój,
niechaj się proszę wróci dusza dzieciątka tego w ciało
jego. 22 I wysłuchał Pan głos Elijaszowy: i wróciła się
dusza dziecięcia w ciało jego, i ożyło. 23 Tedy wziął
Elijasz dziecię, i zniósł je z sali do domu, a oddał go
matce jego, i rzekł Elijasz: Wej, syn twój żyje. 24 I rzekła
niewiasta do Elijasza: Terazem poznała, iżeś jest mąż
Boży, a słowo Pańskie w uściech twoich jest prawda.

18 Potem po wielu dniach, mianowicie po onym
roku trzecim, stało się słowo Pańskie do Elijasza,
mówiąc: Idź, ukaż się Achabowi; bo spuszczę deszcz na
ziemię. 2 Szedł tedy Elijasz, aby się ukazał Achabowi;
a był głód gwałtowny w Samaryi. 3 I zawołał Achab
Abdyjasza, który był sprawcą domu jego. (A Abdyjasz
się bardzo Pana bał; 4 Bo gdy mordowała Jezabel
proroki Pańskie, tedy wziął Abdyjasz sto proroków, i
skrył ich po pięćdziesiąt do jaskini, i żywił je chlebem i
wodą.) 5 I rzekł Achab do Abdyjasza: Idź przez ziemię
do wszystkich źródeł wód, i do wszystkich potoków,
aza gdzie znajdziemy trawę, żebyśmy żywo zachowali
konie i muły, i żebyśmy nie zgubili bydła. 6 I rozdzielili
sobie ziemię, którą przejść mieli. Achab sam szedł
jedną drogą, Abdyjasz też szedł drugą drogą osobno.
7 A gdy Abdyjasz był w drodze, oto się z nim Elijasz
spotkał, który gdy go poznał, upadł na oblicze swoje, i
rzekł: A tyżeś jest pan mój Elijasz? 8 I odpowiedział mu:
Jam jest. Idź, powiedz panu twemu: Oto Elijasz tu jest.
9 Do którego on rzekł: Cóżem zgrzeszył, iż wydawasz
sługę twego w ręce Achabowe, aby mię zabił? 10 Jako
żywy Pan, Bóg twój, że niemasz narodu, i królestwa,
gdzieby nie posłał Pan mój, aby cię szukano; a gdy
powiedziano, iż cię niemasz, tedy obowiązał przysięgą
królestwa i narody, jako cię znaleść nie mogą. 11 A
ty mi teraz mówisz: Idź, a powiedz panu twemu: Oto
Elijasz. 12 I stałoby się, gdybym ja odszedł od ciebie,
żeby cię Duch Pański zaniósł, gdziebym nie wiedział;
a ja szedłszy opowiedziałbym Achabowi, a gdyby cię
nie znalazł, zabiłby mię; a sługa twój boi się Pana od
dzieciństwa swego. 13 Azaż nie powiedziano panu
memu, com uczynił, gdy mordowała Jezabel proroki
Pańskie? żem skrył z proroków Pańskich sto mężów,
po pięćdziesiąt mężów w jaskini, i żywiłem je chlebem i
wodą? 14 A ty teraz mówisz: Idź, powiedz panu twemu:
Oto Elijasz; i zabije mię. 15 I odpowiedział Elijasz:
Jako żywy Pan zastępów, przed którego oblicznością
stoję, że mu się dziś ukażę. 16 A tak szedł Abdyjasz
przeciw Achabowi, i oznajmił mu to. Przetoż szedł
Achab przeciw Elijaszowi. 17 A ujrzawszy Achab
Elijasza, rzekł Achab do niego: Azaż nie ty jesteś,
który czynisz zamięszanie w Izraelu? 18 Na co mu
odpowiedział: Nie jać czynię zamięszanie w Izraelu,
ale ty i dom ojca twego, gdyż opuściwszy rozkazania
Pańskie naśladujecie Baalów. 19 Przetoż teraz poślij, a
zbierz do mnie wszystkiego Izraela na górę Karmel, i
proroków Baalowych cztery sta i pięćdziesiąt, przytem
proroków gajowych cztery sta, którzy jadają z stołu
Jezabeli. 20 Posłał tedy Achab do wszystkich synów
Izraelskich, i zebrał te proroki na górę Karmel. 21
A przystąpiwszy Elijasz do wszystkiego ludu, rzekł: I
długoż będziecie chramać na obie strony? Jeźli Pan
jest Bogiem, idźcież za nim; a jeźli Baal, idźcież za
nim. I nie odpowiedział mu lud i słowa. 22 Tedy rzekł
Elijasz do ludu: Jam tylko sam został prorok Pański; a

proroków Baalowych cztery sta i pięćdziesiąt mężów.
23 Niech nam dadzą dwóch cielców, a niech sobie
obiorą cielca jednego, a porąbią go na sztuki, i włożą na
drwa; ale ognia niech nie podkładają: ja też przygotuję
drugiego cielca, którego włożę na drwa, a ognia nie
podłożę. 24 Potem wzywajcie imienia bogów waszych,
a ja będę wzywał imienia Pańskiego, a Bóg, który się
ozwie przez ogień, ten niech będzie Bogiem. Na co
odpowiadając wszystek lud rzekł: Dobrześ powiedział.
25 I rzekł Elijasz do proroków Baalowych: Obierzcie
sobie cielca jednego, a zgotujcie go pierwej, bo was jest
więcej; wzywajcież imienia bogów waszych, ale ognia
nie podkładajcie. 26 A tak wzięli cielca, którego im dał,
a zgotowawszy wzywali imienia Baalowego od poranku
aż do południa, mówiąc: O Baalu, wysłuchaj nas! Ale nie
było głosu, ani ktoby odpowiedział. I skakali koło ołtarza,
który byli uczynili. 27 A gdy było południe, naśmiewał
się z nich Elijasz, mówiąc: Wołajcie większym głosem,
ponieważ jest bóg; tylko że się albo zamyślił, albo jest
zabawny, albo też jest w drodze; albo też śpi, aza
ocuci. 28 A tak wołali głosem wielkim, i rzezali się
według zwyczaju swego nożami i włóczenkami, aż się
krwią oblewali. 29 I stało się, gdy minęło południe, że
prorokowali aż do czasu ofiarowania ofiary śniednej;
ale nie było głosu, ani ktoby odpowiedział, ani ktoby
wysłuchał. 30 Zatem rzekł Elijasz do wszystkiego ludu:
Przystąpcie do mnie. I przystąpił wszystek lud do niego.
Tedy naprawił ołtarz Pański, który był rozwalony. 31
Albowiem wziął Elijasz dwanaście kamieni; (według
liczby pokolenia synów Jakóbowych, do którego się
stało słowo Pańskie, mówiąc: Izrael będzie imię twoje.)
32 I zbudował z tego kamienia ołtarz w imię Pańskie, a
uczynił około ołtarza szeroki rów, coby mógł dwie miary
zboża wysiać. 33 Potem ułożył drwa, i na sztuki porąbał
cielca, i kładł go na drwa. 34 I rzekł: Napełnijcie cztery
wiadra wodą, a wylijcie na całopalenie i na drwa. Rzekł
nadto: Powtórzcie, i powtórzyli; rzekł jeszcze: Uczyńcie
po trzecie, i uczynili po trzecie, 35 Tak że płynęły
wody około ołtarza, aż i rów był napełniony wodą. 36 I
stało się, gdy był czas sprawowania ofiary śniednej,
przystąpił Elijasz prorok, i rzekł: Panie, Boże Abrahama,
Izaaka, i Izraela! dziś niech poznają, żeś ty jest Bogiem
w Izraelu, a jam sługa twój, a żem według słowa twego
uczynił to wszystko. 37 Wysłuchaj mię Panie, wysłuchaj
mię, aby poznał ten lud, żeś ty Panie jest Bogiem,
gdybyś zaś nawrócił serca ich. 38 Tedy spadł ogień
Pański, i pożarł całopalenie, i drwa, i kamienie, i proch;
a wodę, która była w rowie, wysuszył. 39 Co gdy ujrzał
wszystek lud, upadli na oblicze swe, i rzekli: Pan jest
Bogiem, Panci jest Bogiem. 40 Tedy rzekł Elijasz do
nich: Pojmajcie proroki Baalowe, a żaden niech z nich
nie uchodzi. I pojmano je. A tak odwiódł je Elijasz
do potoku Cyson, i tamże je pobił. 41 Potem rzekł
Elijasz do Achaba: Idź, jedz, a pij; albowiem oto szum
dżdżu wielkiego. 42 Tedy szedł Achab, aby jadł i pił;
a Elijasz wstąpił na wierzch Karmelu, i położył się na
ziemię, a włożył twarz swoję między kolana swoje. 43
Potem rzekł do sługi swego: Idź teraz, a spojrzyj ku
morzu. Który poszedł, a spojrzawszy rzekł: Niemasz
nic. Zasię rzekł: Idź, a wracaj się po siedm kroć. 44
A za siódmym razem rzekł: Oto obłok mały jako dłoń
człowiecza występuje z morza. Tedy on rzekł: Idź,
a powiedz Achabowi: Zaprzęgaj, a ujeżdżaj, aby cię
deszcz nie zastał. 45 I stało się między tem, że się
niebiosa obłokami i wiatrem zaćmiły, skąd był deszcz
wielki. A tak wsiadłszy Achab, jechał do Jezreela. 46 A
ręka Pańska była nad Elijaszem; i przepasał biodra
swe, i bieżał przed Achabem, aż przyszedł do Jezreela.

19 Tedy oznajmił Achab Jezabeli wszystko, co uczynił
Elijasz, a iż prawie wszystkie proroki pomordował
mieczem. 2 Przetoż posłała Jezabela posła do Elijasza,
mówiąc: To mi niech uczynią bogowie, i to mi niech
przyczynią, jeźli o tym czasie jutro nie położę duszy
twojej, jako duszy którego z onych. 3 Co gdy wyrozumiał
Elijasz, wstał i odszedł, aby duszę swą zachował, a
przyszedł do Beerseby, która była w Judztwie, i zostawił
tam sługę swego. 4 A sam poszedł w puszczę na
jeden dzień drogi: a gdy przyszedł, i usiadł pod jednym
jałowcem, życzył sobie umrzeć, i rzekł: Dosyć już, o
Panie; weźmijże duszę moję, bom nie jest lepszym
nad ojców moich. 5 I położył się, a zasnął pod onym
jałowcem, a oto w tenże czas tknął go Anioł i rzekł mu:
Wstań, a jedz. 6 A gdy się obejrzał, oto w głowach jego
był chleb na węglu upieczony i czasza wody. A tak jadł i
pił, i położył się znowu. 7 Potem wrócił się Anioł Pański
powtóre, i tknął go, a rzekł: Wstań, jedz, albowiem
daleką masz drogę przed sobą. 8 A tak wstawszy
jadł i pił, a szedł w mocy pokarmu onego czterdzieści
dni i czterdzieści nocy, aż do góry Bożej Horeb. 9 I
wszedł tam do jaskini, a przenocował tam. A oto słowo
Pańskie do niego, mówiąc: Cóż tu czynisz Elijaszu? 10
Który odpowiedział; Gorliwiem się zastawiał o Pana,
Boga zastępów; albowiem synowie Izraelscy opuścili
przymierze twoje, ołtarze twoje zburzyli, i proroki twoje
mieczem pomordowali, a zostałem ja sam, i szukają
duszy mojej, aby mi ją odjęli. 11 Tedy onże głos rzekł:
Wynijdź, a stań na górze przed Panem. A oto Pan
przechodził, i wiatr gwałtowny i mocny podwracający
góry, i łamiący skały przed Panem; ale Pan nie był w
onym wietrze. Za wiatrem było trzęsiemie ziemi; ale
nie był Pan i w onem trzęsieniu. 12 Za trzęsieniem był
ogień; ale Pan nie był w ogniu; za ogniem był głos cichy
i wolny. 13 To gdy usłyszał Elijasz, zakrył oblicze swoje
płaszczem swoim, a wyszedłszy stanął we drzwiach
jaskini. A oto do niego głos mówiący: Co tu czynisz

Elijaszu? 14 A on odpowiedział: Gorliwiem się zastawiał
o Pana, Boga zastępów: albowiem opuścili przymierze
twoje synowie Izraelscy, ołtarze twoje poburzyli, a
proroki twoje mieczem pomordowali, i zostałem ja sam,
a szukają duszy mojej, aby mi ją odjęli. 15 Ale Pan
rzekł do niego: idź, wróć się drogą twą na puszczę
Damaską, a gdy tam przyjdziesz, pomażesz Hazaela
za króla nad Syryją; 16 A Jehu, syna Namsy, pomażesz
za króla nad Izraelem, a Elizeusza, syna Safatowego, z
Abelmechola, pomażesz za proroka miasto siebie. 17 I
stanie się, że ktokolwiek ujdzie miecza Hazaelowego,
zabije go Jehu, a ktokolwiek ujdzie miecza Jehu, zabije
go Elizeusz. 18 Jednakiem sobie zachował w Izraelu
siedm tysięcy, których wszystkich kolana nie kłaniały
się Baalowi, i których wszystkich usta nie całowały go.
19 A tak on odszedłszy stamtąd, znalazł Elizeusza,
syna Safatowego, a on orze, a dwanaście jarzm wołów
przed nim, a sam był przy dwunastem jarzmie, a idąc
mimo niego Elijasz, wrzucił nań płaszcz swój. 20 Który
opuściwszy woły bierzał za Elijaszem, i rzekł: Niech
pocałuję proszę ojca mego, i matkę moję, a pójdę za
tobą; któremu rzekł: Idź, a wróć się zasię, ponieważ
widzisz, com ci uczynił. 21 A tak wróciwszy się do niego
wziął parę wołów, i zabił je, a przy drwach z pługa
nawarzył mięsa z nich, i dał ludowi, i jedli. A wstawszy
szedł za Elijaszem, i służył mu.

20 Tedy Benadad, król Syryjski, zebrał wszystko
wojsko swoje, mając z sobą trzydzieści i dwóch
królów, przytem jezdne i wozy; a przyciągnąwszy obległ
Samaryję i dobywał jej. 2 I wyprawił posły do Achaba,
króla Izraelskiego, do onego miasta; 3 I rzekł mu: Tak
mówi Benadad: Srebro twoje i złoto twoje mojeć jest;
także żony twoje i synowie twoi najcudniejsi moi są. 4 I
odpowiedział król Izraelski a rzekł: Według słowa twego
królu, panie mój, twojem ja, i wszystko, co mam. 5 A
wróciwszy się posłowie do niego, rzekli: Tak powiedział
Benadad, mówiąc: Posłałem do ciebie, abyć rzeczono:
Srebro twoje, i złoto twoje, i żony twoje, i syny twoje
dasz mi. 6 Ale wiedz, że jutro o tym czasie poślę sługi
moje do ciebie, którzy wyszperają dom twój, i domy
sług twoich, i wszystko, w czem się kochasz, w ręce
swe wezmą, i rozbiorą. 7 A tak wezwał król Izraelski
wszystkich starszych ziemi onej, i rzekł im: Uważcież
proszę, a obaczcie, żeć ten złego szuka; albowiem
posłał do mnie po żony moje, i po syny moje, i po
srebro moje, i po złoto moje, a nie odmówiłem mu. 8
I rzekli do niego oni wszyscy starsi, i wszystek lud:
Nie słuchaj ani przyzwalaj. 9 Przetoż odpowiedział
posłom Benadadowym: Powiedzcie królowi, panu
memu: wszystko, o coś posłał do sługi twego przedtem,
uczynię: ale tej rzeczy uczynić nie mogę. A tak posłowie
odeszli, i odnieśli mu odpowiedź. 10 Znowu posłał do
niego Benadad i rzekł: Niech mi to uczynią bogowie, i
to niech przyczynią, jeźli się dostanie prochu Samaryi
po garści wszystkiemu ludowi, który za mną idzie.
11 I odpowiedział król Izraelski, a rzekł: Powiedzcie
mu: Niech się nie chlubi zbrojny, jako ten, który złożył
zbroję. 12 A gdy Benadad usłyszał to słowo, (a on w
tenczas z królmi pił w namiotach,) rzekł do sług swych:
Ruszcie się. I ruszyli się ku miastu. 13 A oto, niektóry
prorok przyszedł do Achaba, króla Izraelskiego, i rzekł:
Tak powiada Pan: Izażeś nie wiedział tego wszystkiego
wielkiego mnóstwa? Oto Ja je dam w rękę twoję dzisiaj,
abyś wiedział, żem Ja Pan. 14 Tedy rzekł Achab: Przez
kogoż? A on odpowiedział: Tak mówi Pan: przez sługi
książąt powiatowych. I rzekł: Którz pocznie bitwę? Tedy
mu on odpowiedział: Ty. 15 Obliczył tedy sługi książąt
powiatowych, których było dwieście trzydzieści i dwa;
a po nich policzył wszystek lud, wszystkich synów
Izraelskich siedm tysięcy. 16 I wyszli o południu. A
Benadad pił, i upił się w namiotach, sam i trzydzieści i
dwóch królów, pomocników jego. 17 A tak wyszli słudzy
książąt powiatowych naprzód. Tedy posłał Benadad,
(gdy mu powiedziano, mówiąc: Mężowie wyszli z
Samaryi,) 18 I rzekł: Chociażby o pokój szli prosić,
pojmajcie je żywo; chociażby też ku bitwie wyszli, żywo
je pojmajcie. 19 A gdy oni słudzy książąt powiatowych
wyszli z miasta, i inne wojsko za nimi, 20 Poraził każdy
męża swego, tak, że uciekli Syryjczycy, i gonił je Izrael;
uciekł też Benadad, król Syryjski, na koniu i z jezdnymi.
21 Potem wyciągnął król Izraelski, i pobił konie i wozy, a
poraził Syryjczyka porażką wielką. 22 Znowu przyszedł
prorok do króla Izraelskiego, i rzekł mu: Idź, zmacniaj
się, a wiedz i bacz, co masz czynić; albowiem po
roku król Syryjski wyciągnie przeciwko tobie. 23 Tedy
słudzy króla Syryjskiego rzekli do niego: Bogowie ich
są bogowie górni, przetoż nas przemogli; a wszakże
zwiedźmy z nimi bitwę w polu a ujrzysz, jeźli ich nie
przemożemy. 24 Przetoż tak uczyń: Odpraw królów,
każdego z miejsca swego, a postanów hetmanów
miasto nich. 25 A ty nalicz sobie wojska z swoich,
jako było wojsko onych, którzy polegli, a koni jako
one konie, a wozów, jako one wozy, i stoczymy bitwę
z nimi w polu, a ujrzysz, jeźli ich nie przemożemy. I
usłuchał głosu ich, a uczynił tak. 26 A gdy wyszedł
rok, obliczył Benadad Syryjczyki, a ciągnął ku Afeku
na wojnę przeciw Izraelitom. 27 Synowie Izraelscy
także są obliczeni, a nabrawszy z sobą żywności,
ciągnęli przeciwko nim. I położyli się obozem synowie
Izraelscy przeciwko nim, jakoby dwa małe stadka kóz;
a Syryjczycy napełnili ziemię. 28 Tedy przyszedł mąż
Boży, i mówił do króla Izraelskiego, a rzekł: Tak mówi
Pan: Przeto iż mówili Syryjczycy: Bogiem gór jest Pan,
a nie jest Bogiem równim, podam to wszystko mnóstwo
wielkie w ręce twoje, abyście wiedzeli, żem Ja Pan. 29

A tak oni leżeli obozem przeciwko nim przez siedm dni.
I stało się dnia siódmego, że stoczyli bitwę, i porazili
synowie Izraelscy Syryjczyków sto tysięcy pieszych
jednegoż dnia. 30 A ostatek uciekli do Afeku miasta, i
upadł mur na dwadzieścia i siedm tysięcy mężów, co
byli pozostali. A Benadad uciekłszy przyszedł do miasta,
i skrył się do najskrytszej komory. 31 Ale mu rzekli
słudzy jego: Słychaliśmy za pewne, że królowie domu
Izraelskiego są królowie miłosierni. Niech włożymy
proszę wory na biodra nasze, i powrozy na głowy
nasze, a wynijdziemy do króla Izraelskiego, snać żywo
zostwi duszę twoję. 32 Tedy opasali wormi biodra swe,
a włożyli powrozy na głowy swoje i przyszli do króla
Izraelskiego, i rzekli: Benadad, sługa twój, mówi: Niech
żyje proszę dusza moja! A on rzekł: a żywże jeszcze?
Brat to mój. 33 A oni mężowie wziąwszy to za dobry
znak, i prędko uchwyciwszy to słowo od niego, rzekli:
Bratci twój Benadad. I rzekł: Idźcież, przywiedźcie go.
Przetoż wyszedł do niego Benadad, i kazał mu wsiąść
na wóz. 34 I rzekł do niego Benadad: miasta, które
wziął ojciec mój ojcu twemu, powrócę, a ty ulice sobie
poczynisz w Damaszku, jako poczynił ojciec mój w
Samaryi. I odpowiedzał: Ja według przymierza puszczę
cię wolno. A tak z nim uczynił przmierze i puścił go
wolno. 35 Tedy niektóry mąż z synów prorockich rzekł
do bliźniego swego z rozkazania Pańskiego: Uderz
mię proszę; ale go nie chciał on mąż uderzyć. 36 I
rzekł mu: Przeto iżeś nie usłuchał głosu Pańskiego,
oto skoro odejdziesz odemnie, zabije cię lew. A gdy
odszedł od niego, znalazł go lew, i zabił go. 37 Potem
znalazł drugiego męża, i rzekł mu: Uderz mię proszę;
który mąż tak go uderzył, że go ranił. 38 Szedł tedy on
prorok, a zabieżał królowi na drodze, i odmienił się,
zasłoniwszy oczy swoje. 39 A gdy król mijał, zawołał na
króla, i rzekł; sługa twój wyszedł w pośrodek bitwy, a
oto mąż przyszedłszy przywiódł do mnie męża, i rzekł:
Strzeż tego męża; bo jeźlibyś go opuścił, dusza twoja
będzie za duszę jego, albo talent srebra odważysz. 40
Wtem gdy się sługa twój zabawił tem i owem, oto on
zniknął. Tedy rzekł do niego król Izraelski: Taki jest sąd
twój, sameś się osądził. 41 A on zaraz odjął zasłonę od
oczu swych, i poznał go król Izraelski, że był prorokiem.
42 Zatem rzekł do niego: Tak mówi Pan: Ponieważeś
wypuścił z ręki swej męża godnego śmierci, dusza
twoja będzie za duszę jego, i lud twój za lud jego. 43
Przetoż odszedł król Izraelski do domu swego smutny i
zagniewany, i przyszedł do Samaryi.

21 I stało się potem: Miał Nabot Jezreelita winnicę,
która była w Jezreelu podle pałacu Achaba, króla
w Samaryi. 2 I rzekł Achab do Nabota, mówiąc: Daj
mi winnicę twoję, abym miał z niej ogród dla jarzyn,
albowiem bliska jest domu mego; a dam ci za nię
winnicę lepszą, niżli ta jest; albo jeźlić się zda, dam ci
pieniędzy, ile stoi. 3 I odpowiedzał Nabot Achabowi:
Nie daj tego Panie, abym ci miał dać dziedzictwo ojców
moich. 4 Tedy przyszedł Achab do domu swego smutny
i zagniewany dla słowa, które mu rzekł Nabot Jezreelita,
mówiąc: Nie dam ci dziedzictwa ojców moich; i układł
się na łożu swem, a odwrócił twarz swoję, i nie jadł
chleba. 5 Wtem przyszedłszy do niego Jezabela, żona
jego, rzekła mu: Przedże duch twój tak smutny, że nie
jesz chleba? 6 I odpowiedział jej: Przeto żem mówił
z Nabotem Jezreelitą, i rzekłem mu: Daj mi winnicę
twoję za pieniądze, albo jeźli chcesz, dam ci winnicę za
nię; ale on odpowiedział: Nie dam ci winnicy mojej. 7
Tedy rzekła do niego Jezabela, żona jego: I także ty
sprawujesz królestwo Izraelskie? Wstań, jedz chleb,
a bądź dobrej myśli; ja tobie dam winnicę Nabota
Jezeelity. 8 A tak napisała list imieniem Achabowem,
który zapieczętowała pieczęcią jego, i posłała on list do
starszych i do przedniejszych, którzy byli w mieście
jego, i mieszkali z Nabotem. 9 A napisała on list w ten
sposób: Zapowiedźcie post, a posadźcie Nabota między
przedniejszymi z ludu; 10 I postawcie dwóch mężów
przewrotnych przeciw niemu, którzyby przeciwko niemu
świadczyli, mówiąc: Złożeczyłeś Bogu i królowi; potem
wywiedźcie go, a ukamionujcie go, aby umarł. 11 I
uczynili mężowie onego miasta starsi i przedniejsi,
którzy mieszkali w onem mieście jego, jako była
wskazała do nich Jezabela, według tego, jako napisano
było w liście, który posłała do nich. 12 Zapowiedzieli
post, i posadzili Nabota między przedniejszymi z ludu.
13 Potem przyszli dwaj mężowie przewrotni, i usiedli
przeciw niemu, a świadczyli przeciwko niemu oni
mężowie przewrotni, to jest przeciw Nabotowi przed
ludem, mówiąc: Złożeczył Nabot Bogu i królowi. I
wywiedli go za miasto, i ukamionowali go, i umarł. 14 I
posłali do Jezabeli, mówiąc: Ukamionowan jest Nabot,
i umarł. 15 I stało się, gdy usłyszała Jezabela, że
ukamionowany był Nabot, a iż umarł, rzekła Jezabela
do Achaba: Wstań, posiądź winnicę Nabota Jezreelity,
któryć jej nie chciał dać za pieniądze; albowiem nie żyje
Nabot, ale umarł. 16 A tak usłyszawszy Achab, że umarł
Nabot, wstał, a szedł do winnicy Nabota Jezreelity, aby
ją posiadł. 17 Tedy się stało słowo Pańskie do Elijasza
Tasbity, mówiąc: 18 Wstań, idź przeciw Achabowi,
królowi Izraelskiemu, który jest w Samaryi; oto jest na
winnicy Nabotowej, do której szedł, aby ją posiadł. 19
I rzeczesz do niego, mówiąc: Tak mówi Pan: Azaś
nie zabił i nie posiadł? Powiedzże mu, mówiąc: Tak
mówi Pan: Tak jako psy lizali krew Nabotowę, tak też
pewnie psy będą lizać krew twoję. 20 I rzekł Achab do
Elijasza: A jużeś mię znalazł nieprzyjacielu mój? A on
odpowiedział: Znalazłem; albowiemeś się zaprzedał,
abyś czynił złość przed oczyma Pańskiemi. 21 Oto

Ja przywiodę na cię złe, a odejmę potomki twe, i
wytracę z domu Achabowego, aż do najmniejszego
szczenięcia, i więźnia, i opuszczonego w Izraelu. 22 A
uczynię z domem twoim, jako z domem Jeroboama,
syna Nabatowego, i jako z domem Baazy, syna
Ahyjaszowego, dla rozdraźnienia, któremeś mię do
gniewu pobudził, i przywiodłeś do grzechu Izraela.
23 Także i o Jezabeli rzekł Pan, mówiąc: Psy zjedzą
Jezabelę między murami Jezreelskimi. 24 Tego, który
umrze z domu Achabowego w mieście, psy zjedzą,
a tego, który umrze na polu, zjedzą ptaki powietrzne.
25 Albowiem nie był nikt jako Achab, któryby siebie
samego zaprzedał, aby czynił złe przed oczyma
Pańskiemi; bo go poduszczała Jezabela, żona jego.
26 Albowiem się dopuścił rzeczy bardzo obrzydłych,
chodząc za bałwanami według wszystkiego, jako czynili
Amorejczycy, których wygnał Pan przed obliczem synów
Izraelskich. 27 A gdy usłyszał Achab te słowa, rozdarł
odzienie swoje, a włożywszy wór na ciało swoje, pościł
i leżał w worze, a chodził po maluczku. 28 I stało
się słowo Pańskie do Elijasza Tesbity, mówiąc: 29
Widziałżeś, jako się upokorzył Achab przed twarzą
moją? Ponieważ się tedy upokorzył przed twarzą moją,
nie przywiodę tego złego za dni jego; ale za dni syna
jego przywiodę to złe na dom jego.

22 A nie było przez trzy lata wojny między
Syryjczykami i między Izraelczykami. 2 I stało się
roku trzeciego, że przyjechał Jozafat król Judzki, do
króla Izraelskiego. 3 Tedy rzekł król Izraelski do sług
swoich: Nie wiecież, iż nasze jest Ramot Galaad? A my
zaniedbywamy odebrać go z ręki króla Syryjskiego. 4
Przetoż rzekł do Jozafata: Pociągnieszże ze mną na
wojnę przeciwko Ramot Galaad? I rzekł Jozafat do
króla Izraelskiego: Jakom ja, tak i ty; jako lud mój, tak
lud twój; jako konie moje, tak konie twoje. 5 Nadto
rzekł Jozafat do króla Izraelskiego: Spytaj się proszę
dziś słowa Pańskiego. 6 A tak zebrał król Izraelski
proroków około czterech set mężów, i rzekł do nich:
Mamże ciągnąć na wojnę przeciwko Ramot Galaad?
czy zaniechać? I odpowiedzieli mu: Ciągnij; bo je
Pan da w ręce królewskie. 7 Ale Jozafat rzekł: Nie
maszże tu którego proroka Pańskiego, żebyśmy się
go pytali? 8 I rzekł król Izraelski do Jozafata: Jest
jeszcze mąż jeden, przez któregobyśmy się mogli
radzić Pana; ale go ja nienawidzę, bo mi nic dobrego
nie prorokuje, jedno złe, Micheasz, syn Jemla. I rzekł
Jozafat: Niech tak nie mówi król. 9 A tak zawołał król
Izraelski komornika niektórego, i rzekł: Przywiedź tu
rychło Micheasza, syna Jemlowego. 10 Między tem król
Izraelski, i Jozafat, król Judzki, siedzieli na stolicach
swoich, ubrani w szaty królewskie, na placu u wrót
bramy Samaryjskiej, a wszyscy prorocy prorokowali
przed nimi. 11 A Sedechyjasz, syn Chenaana, sprawił
sobie rogi żelazne, i rzekł: Tak mówi Pan: Temi będziesz
bódł Syryjczyki, aż je wyniszczysz. 12 Także wszyscy
prorocy prorokowali, mówiąc: Ciągnij do Ramot Galaad,
a będzieć się szczęściło; albowiem je poda Pan w
ręce królewskie. 13 Tedy poseł, który chodził, aby
przyzwał Micheasza, rzekł do niego, mówiąc: Oto teraz
słowa proroków jednemi usty dobrze tuszą królowi;
niechże będzie proszę słowo twoje, jako słowo jednego
z nich, a mów dobre rzeczy. 14 I rzekł Micheasz: Jako
żywy Pan, że co mi kolwiek rzecze Pan, to mówić
będę. 15 A gdy przyszedł do króla, rzekł król do niego:
Micheaszu, mamyż ciągnąć na wojnę przeciw Ramot
Galaad, czyli zaniechać? A on mu rzekł: Ciągnij, a
będzieć się szczęściło; albowiem je poda Pan w ręce
królewskie. 16 I rzekł do niego król: A wieleż cię
razy mam przysięgą obowiązać, abyś mi nie mówił
jedno prawdę w imieniu Pańskiem? 17 Przetoż rzekł:
Widziałem wszystek lud Izraelski rozproszony po górach
jako owce, które nie mają pasterza; bo rzekł Pan: Nie
mają ci pana; niech się wróci każdy do domu swego w
pokoju. 18 I rzekł król Izraelski do Jozafata: Izażem
ci nie powiadał, że mi nie miał prorokować dobrego,
ale złe? 19 A Micheasz rzekł: Słuchajże tedy słowa
Pańskiego: Widziałem Pana siedzącego na stolicy
swojej, i wszystko wojsko niebieskie stojące po prawicy
jego, i po lewicy jego. 20 I rzekł Pan: Kto zwiedzie
Achaba, aby szedł a upadł w Ramot Galaad? A gdy
mówił jeden tak, a drugi inaczej; 21 Tedy wystąpił duch,
i stanął przed Panem, mówiąc: Ja go zwiodę. A Pan
mu rzekł: Przez cóż? 22 Odpowiedział: Wynijdę, a
będę duchem kłamliwym w ustach wszystkich proroków
jego. I rzekł mu Pan: Zwiedziesz, i pewnie przemożesz.
Idźże, a czyń tak. 23 Przetoż teraz oto dał Pan
ducha kłamliwego w usta tych wszystkich proroków
twoich, gdyż Pan wyrzekł przeciwko tobie złe. 24 Tedy
przystąpiwszy Sedechyjasz, syn Chenaana, uderzył
Micheasza w policzek, mówiąc: Kiedyż odszedł Duch
Pański odemnie, aby z tobą mówił? 25 I odpowiedział
Micheasz: Oto ty ujrzysz dnia onego, kiedy wnijdziesz
do najskrytszej komory, abyś się skrył. 26 I rzekł król
Izraelski: Weźmij Micheasza, a wiedź go do Amona,
starosty miejskiego, i do Joasa, syna królewskiego.
27 I rzeczesz: Tak mówi król: Wsadźcie tego męża do
więzienia; a dawajcie mu jeść chleb utrapienia i wodę
ucisku, aż się wrócę w pokoju. 28 Ale odpowiedział
Micheasz: Jeźliże się wrócisz w pokoju, tedyć nie
mówił Pan przez mię. Nadto rzekł: Słuchajcież wszyscy
ludzie. 29 A tak ciągnął król Izraelski i Jozafat, król
Judzki, do Ramot Galaad. 30 I rzekł król Izraelski do
Jozafata: Odmienię się, gdy pójdę do bitwy; ale ty
ubierz się w szaty twoje. I odmienił się król Izraelski,
a szedł ku bitwie. 31 A król Syryjski rozkazał był

hetmanom, których było trzydzieści i dwa nad wozami
jego, mówiąc: Nie potykajcie się ani z małym, ani z
wielkim, tylko z samym królem Izraelskim. 32 I stało
się, gdy ujrzeli Jozafata hetmani, co byli nad wozami,
rzekli: Zaprawdę to król Izraelski; i obrócili się przeciwko
niemu, chcąc się z nim potykać; ale Jozafat zawołał. 33
Wtem obaczywszy hetmani, co byli nad wozami, że nie
ten był król Izraelski, odwrócili się od niego. 34 Lecz
mąż niektóry strzelił z łuku na niepewne, i postrzelił
króla Izraelskiego między nity i między pancerz; który
rzekł woźnicy swemu: Nawróć, a wywieź mię z wojska;
bom jest raniony. 35 I wzmogła się bitwa dnia onego, a
król stał na wozie przeciw Syryjczykom: potem umarł w
wieczór, a krew ciekła z rany jego na wóz. 36 Tedy wołał
woźny w wojsku, gdy już słońce zachodziło, mówiąc:
Wróć się każdy do miasta swego i każdy do ziemi
swojej. 37 A tak umarł król, a odwiezion jest do Samaryi,
i pochowano go w Samaryi. 38 A gdy umywano wóz w
sadzawce Samaryjskiej, lizali psy krew jego, także gdy
umywano zbroję jego: według słowa Pańskiego, które
był powiedział. 39 A inne sprawy Achabowe i wszystko,
co czynił, i dom z kości słoniowych, który zbudował,
wszystkie też miasta, które pobudował, azaż to nie
jest spisane w kronikach o królach Izraelskich? 40 I
zasnął Achab z ojcami swymi, a królował Ochozyjasz,
syn jego, miasto niego. 41 A Jozafat, syn Azy, począł
królować nad Judą czwartego roku za panowania
Achaba, króla Izraelskiego. 42 A Jozafat miał trzydzieści
i pięć lat, gdy królować począł, a dwadzieścia i pięć
lat królował w Jeruzalemie; a imię matki jego było
Azuba, córka Salajowa. 43 I chodził po wszystkiej
drodze Azy, ojca swego, a nie odchylał się od niej,
czyniąc to, co było dobrego przed oczyma Pańskiemi.
Wszakże iż wyżyn nie poburzyli, jeszcze lud ofiarował
i kadził po wyżynach. 44 Uczynił też pokój Jozafat z
królem Izraelskim. 45 A inne sprawy Jozafatowe, i moc
jego, której dokazywał, i jako walczył, azaż to nie jest
napisane w kronikach królów Judzkich? 46 Ten wyplenił
z ziemi ostatek Sodomczyków, którzy byli pozostali za
dni Azy, ojca jego. 47 Na ten czas nie było króla w
Edomskiej ziemi; tylko starosta był miasto króla. 48
I nasprawiał Jozafat okrętów na morze, aby chodziły
do Ofir po złoto. Ale nie doszły; bo się rozbiły one
okręty w Asyjon Gaber. 49 Rzekł także był Ochozyjasz,
syn Achaba, do Jozafata: Niech jadą słudzy moi z
sługami twymi w okrętach. Ale niechciał Jozafat. 50
Zasnął tedy Jozafat z ojcami swymi, i pochowany jest z
ojcami swymi w mieście Dawida, ojca swego; a królował
Joram, syn jego, miasto niego. 51 Ochozyjasz, syn
Achaba, począł królować nad Izraelem w Samaryi roku
siedmnastego Jozafata, króla Judzkiego, i królował
nad Izraelem dwa lata. 52 I czynił złe przed oczyma
Pańskiemi, chodząc drogą ojca swego, i drogą matki
swej, i drogą Jeroboama, syna Nabatowego, który
przywiódł do grzechów Izraela. 53 Służył także Baalowi,
a kłaniał mu się, i pobudzał do gniewu Pana, Boga
Izraelskiego, według wszystkiego, co czynił ojciec jego.

II Królewska

1 I odstąpił Moab od Izraela po śmierci Achabowej. 2 A
Ochozyjasz spadł przez kratę sali swej, którą miał w
Samaryi, i rozniemógł się. I wyprawił posły, mówiąc im:
Idźcie, poradźcie się Beelzebuba, boga Akkarońskiego,
jeżeli powstanę z tej choroby. 3 Ale Anioł Pański rzekł
do Elijasza Tesbity: Wstań, idź przeciwko posłom króla
Samaryi, i mów do nich: Izali niemasz Boga w Izraelu,
iż się idziecie radzić Beelzebuba, boga Akkarońskiego?
4 Przetoż tak mówi Pan: Z łoża, na któreś się położył,
nie wstaniesz, ale pewnie umrzesz. I odszedł Elijasz.
5 A gdy się posłowie wrócili do niego, rzekł do nich:
Czemużeście się wrócili? 6 Odpowiedzieli mu: Mąż
niektóry zaszedł nam drogę, i mówił do nas: Idźcie,
wróćcie się do króla, który was posłał, i rzeczcie mu:
Tak mówi Pan: Izaliż niemasz Boga w Izraelu, że się
posyłasz radzić Beelzebuba, boga Akkarońskiego?
Przetoż z łoża na któreś się położył, nie wstaniesz,
ale pewnie umrzesz. 7 I rzekł do nich: Cóż za osoba
była tego męża, który wam zaszedł drogę, i mówił do
was te słowa? 8 I opowiedzieli mu: Mąż kosmaty, a
pasem skórzanym przepasany na biodrach swych. I
rzekł: Elijasz Tesbita jest. 9 Przetoż posłał do niego
pięćdziesiątnika z pięćdziesięcioma jego, który poszedł
do niego, (a oto siedział na wierzchu góry,) i rzekł
mu: Mężu Boży, król rozkazał, abyś zstąpił. 10 A
odpowiadając Elijasz, rzekł pięćdziesiątnikowi: Jeźliżem
jest mąż Boży, niech ogień zstąpi z nieba, a pożre
ciebie i pięćdziesięciu twoich. Zstąpił tedy ogień z
nieba, i pożarł go i pięćdziesięciu jego. 11 Znowu posłał
do niego pięćdziesiątnika drugiego z pięćdziesięcioma
jego, który mówił do niego, i rzekł: Mężu Boży, tak
mówi król: Rychło zstąp. 12 I odpowiedział Elijasz, a
rzekł mu: Jeźlim jest mąż Boży, niech zstąpi ogień z
nieba, a pożre ciebie i pięćdziesiąt twoich. Tedy zstąpił
ogień Boży z nieba, i pożarł go i pięćdziesięciu jego.
13 Tedy jeszcze posłał pięćdziesiątnika trzeciego z
pięćdziesięcioma jego. Przetoż poszedł pięćdziesiątnik
on trzeci, a przyszedłszy poklęknął na kolana swoje
przed Elijaszem, a prosząc go pokornie, mówił do
niego: Mężu Boży, proszę niech będzie droga dusza
moja, i dusza tych sług twoich pięćdziesięciu w oczach
twoich: 14 Oto zstąpił ogień z nieba, i pożarł dwóch
pięćdziesiątników pierwszych z pięćdziesięciu ich; ale
teraz niech będzie droga dusza moja w oczach twoich.
15 I rzekł Anioł Pański do Elijasza: Zstąp z nim, nie bój
się twarzy jego. Który wstawszy poszedł z nim do króla.
16 I rzekł mu: Tak mówi Pan: Przeto, żeś wyprawił posły
radzić się Beelzebuba, boga Akkarońskiego, jakoby
Boga nie było w Izraelu, abyś się pytał słowa jego,
dlatego z łoża, na któremeś się położył, nie wstaniesz,
ale pewnie umrzesz. 17 A tak umarł według słowa
Pańskiego, które mówił Elijasz. I królował Joram miasto
niego, roku wtórego Jorama, syna Jozafatowego, króla
Judzkiego; albowiem on nie miał syna. 18 A inne sprawy
Ochozyjaszowe, które czynił, azaż nie są napisane w
kronikach o królach Izraelskich?

2 I stało się, gdy miał wziąć Pan Elijasza w wichrze do
nieba, że wyszedł Elijasz z Elizeuszem z Galgal. 2 I
rzekł Elijasz do Elizeusza: Proszę siedź tu; bo mię Pan
posłał aż do Betel. I rzekł Elizeusz: Jako żywy Pan,
i jako żywa dusza twoja, że się ciebie nie puszczę.
I przyszli do Betel. 3 Tedy wyszli synowie proroccy,
którzy byli w Betel, do Elizeusza, i rzekli do niego:
Wieszże, iż dziś Pan weźmie od ciebie pana twego?
A on rzekł: Wiemci; milczcie tylko. 4 Znowu rzekł mu
Elijasz: Elizeuszu, proszę siedź tu; bo mię Pan posłał
do Jerycha. A on odpowiedział: Jako żywy Pan, i jako
żywa dusza twoja, że się ciebie nie puszczę. A tak
przyszli do Jerycha. 5 Tedy przystąpiwszy synowie
proroccy, którzy byli w Jerychu, do Elizeusza, rzekli
do niego: Wieszże, że dziś Pan weźmie pana twego
od ciebie? A on rzekł: Wiemci; milczcie. 6 Jeszcze
mu rzekł Elijasz: Proszę siedź tu; bo mię Pan posłał
do Jordanu. Który odpowiedział: Jako żywy Pan, jako
żywa i dusza twoja, że się ciebie nie puszczę. 7 I szli
obadwaj. A pięćdziesiąt mężów synów prorockich szli, i
stanęli naprzeciwko z daleko; ale oni obaj stanęli nad
Jordanem. 8 A wziąwszy Elijasz płaszcz swój, zwinął
go, a uderzył nim wody, i rozdzieliły się tam i sam, tak
iż przeszli obaj po suszy. 9 A gdy przeszli, rzekł Elijasz
do Elizeusza: Żądaj, czego chcesz, abym ci uczynił
pierwej niż będę wzięty od ciebie. Tedy rzekł Elizeusz:
Proszę niech będzie dwójnasobny duch twój we mnie;
10 Ale mu on odpowiedział: Trudnejś rzeczy pożądał;
wszakże ujrzyszli mię, gdy będę wzięty od ciebie, tak ci
się stanie; ale jeźli nie ujrzysz, nie stanieć się. 11 I stało
się, gdy oni przecię szli rozmawiając, oto wóz ognisty, i
konie ogniste rozłączyły obydwóch. I wstąpił Elijasz
w wichrze do nieba. 12 Co Elizeusz widząc, wołał:
Ojcze mój, ojcze mój! Wozie Izraelski i jazdo jego. I nie
widział go więcej. A pochwyciwszy szaty swe rozdarł je
na dwie części. 13 I podniósł płaszcz Elijaszowy, który
był spadł z niego, a wróciwszy się, stanął nad brzegiem
Jordanu. A tak wziąwszy płaszcz Elijaszowy, który był
spadł z niego, uderzył nim wody, mówiąc: Gdzież jest
Pan, Bóg Elijaszowy? 14 A tak i on uderzył nim wody, a
rozdzieliły się tam i sam, i przeszedł Elizeusz. 15 Co
widząc synowie proroccy, którzy byli w Jerycho, stojąc
na przeciwko, rzekli: Odpoczął duch Elijaszowy nad
Elizeuszem; a wyszedłszy przeciwko niemu pokłonili
mu się aż do ziemi. 16 I rzekli do niego: Oto teraz
jest przy sługach twych pięćdziesiąt mężów mocnych.

Proszę niech idą, a niech szukają Pana twego; by go
snać nie zaniósł Duch Pański, a nie porzucił go na
której górze, albo w której dolinie. Ale im on rzekł: Nie
posyłajcie. 17 A gdy nań nalegali aż do uprzykrzenia,
rzekł: Poślijcież. A tak posłali onych pięćdziesiąt mężów,
którzy szukając przez trzy dni nie znaleźli go. 18 A gdy
się wrócili do niego, (a on mieszkał w Jerycho,) rzekł
do nich: Azażem wam nie mówił: Nie chodźcie? 19
Rzekli też mężowie onego miasta do Elizeusza: Wej,
oto mieszkanie miasta tego jest dobre, jako panie mój
widzisz; ale wody złe i ziemia niepłodna. 20 Tedy rzekł:
Przynieście mi bańkę nową, a włóżcie w nię soli. I
przynieśli mu. 21 A poszedłszy do źródła wód, wrzucił
tam soli, i rzekł: Tak mówi Pan: Uzdrowiłem te wody;
nie będzie więcej stamtąd śmierci, ani niepłodności. 22
A tak uzdrowione są one wody aż do dnia tego, według
słowa Elizeuszowego, które był powiedział. 23 Potem
szedł stamtąd do Betel. A gdy szedł drogą, dzieci małe
wyszły z miasta, i naśmiewały się z niego, i mówiły
mu: Idźże łysy, idźże łysy! 24 Który obejrzawszy się,
ujrzał je, i złorzeczył im w imieniu Pańskiem. Przetoż
wyszedłszy dwie niedźwiedzice z lasu, rozdrapały z
nich czterdzieści i dwoje dzieci. 25 I szedł stamtąd na
górę Karmel, a z onąd zasię wrócił się do Samaryi.

3 A Joram, syn Achaba, począł królować nad
Izraelem w Samaryi roku ośmnastego Jozafata,
króla Judzkiego, a królował dwanaście lat. 2 I czynił złe
przed oczyma Pańskiemi, acz nie tak jako ojciec jego, i
jako matka jego. Albowiem wyrzucił słupy Baalowe,
których był naczynił ojciec jego. 3 Wszakże w grzechach
Jeroboama, syna Nabatowego, który przywiódł do
grzechu Izraela, trwał a nie odstąpił od nich. 4 A
Meza, król Moabski, miał dosyć bydła, a dawał królowi
Izraelskiemu sto tysięcy jagniąt, i sto tysięcy baranów z
wełną ich. 5 I stało się, gdy umarł Achab, że odstąpił
król Moabski od króla Izraelskiego. 6 Wyciągnął tedy
król Joram dnia onego z Samaryi, i obliczył wszystkiego
Izraela. 7 A wyszedłszy posłał do Jozafata, króla
Judzkiego, mówiąc: Król Moabski odstąpił odemnie;
pociągnieszże zemną przeciw Moabowi na wojnę? I
odpowiedział: Pociągnę. Jakom ja, tak ty; jako lud mój,
tak lud twój; jako konie moje, tak konie twoje. 8 Zatem
rzekł: Którąż drogą pociągniemy? I odpowiedział: Drogą
puszczy Edomskiej. 9 A tak wyciągnął król Izraelski i
król Judzki, i król Edomski. A gdy krążyli drogą siedm
dni, nie dostało wody wojsku, ani bydłu, które szło
z nimi. 10 I rzekł król Izraelski: Ach, ach! Albowiem
wezwał Pan tych trzech królów, aby je podał w ręce
Moabskie. 11 Ale Jozafat rzekł: Niemaszże tu proroka
Pańskiego, żebyśmy się poradzili Pana przezeń? I
odpowiedział jeden z sług króla Izraelskiego, a rzekł:
Jest tu Elizeusz, syn Safata, który nalewał wody na
ręce Eliaszowe. 12 Tedy rzekł Jozafat: U tegoć jest
słowo Pańskie. I szli do niego król Izraelski, i Jozafat, i
król Edomski. 13 I rzekł Elizeusz do króla Izraelskiego:
Co mnie i tobie? Idź do proroków ojca twego, i do
proroków matki twej. I rzekł mu król Izraelski: Nie mów
tak; bo Pan powołał tych trzech królów, aby je podał
w ręce Moabowe. 14 I odpowiedział Elizeusz: Jako
żywy Pan zastępów, przed którego obliczem stoję, że
gdybym się nie oglądał na Jozafata, króla Judzkiego,
nie dbałbym na cię, anibym na cię wejrzał. 15 Przetoż
teraz przywiedźcie mi na harfie grającego. A gdy on
gracz grał, była nad nim ręka Pańska. 16 I rzekł: Tak
mówi Pan: Poczyńcie w tym potoku gęste doły. 17
Albowiem tak mówi Pan: Nie ujrzycie wiatru, ani ujrzycie
deszczu, wszakże ten potok będzie pełen wody, tak,
że pić będziecie wy, i stada wasze, i bydła wasze. 18
Aleć to jeszcze mała w oczach Pańskich; albowiem da i
Moabity w ręce wasze. 19 I poburzycie wszystkie miasta
obronne, i każde miasto wyborne, a wszystkie drzewa
dobre podrąbicie, i wszystkie źródła wód zatkacie, i
każdą rolę dobrą kamieniem zawalicie. 20 I stało się
rano, kiedy ofiarowana bywa ofiara śniedna, oto wody
przychodziły drogą Edomską, i napełniła się ziemia
wodami. 21 Tedy wszyscy Moabitowie usłyszawszy,
że ciągną królowie walczyć przeciwko nim, zwołali
wszystkie, którzy tak starzy byli, że pas przypasać
mogli, i wyżej; a stanęli na granicach. 22 A wstawszy
rano, gdy słońce weszło nad temi wodami, ujrzeli
Moabczycy naprzeciw sobie wody czerwone jako krew,
23 I rzekli: Krew jest; pewnie się pobili królowie, i
pobici są jeden od drugiego. A tak teraz do łupu, o
Moabczycy! 24 A gdy przyszli do obozu Izraelskiego,
powstali Izraelczycy, i porazili Moabczyki, którzy uciekali
przed nimi, a oni je bili, i porazili Moabczyki; 25 I miasta
poburzyli, i na każde pole wyborne rzucił każdy kamień
swój, i zarzucili je, i wszystkie źródła wód pozatykali,
i wszystkie drzewa dobre podrąbali, tak, że tylko
zaniechali kamienia w murze Kichareset. A obległszy je
ci, co byli z procami dobywali go. 26 Tedy widząc król
Moabski, że przemagało przeciw niemu wojsko, wziął z
sobą siedm set mężów dobywających miecza, żeby się
przebił przez wojsko króla Edomskiego, ale nie mogli.
27 Przetoż pojmawszy syna jego pierworodnego, który
miał królować miasto niego, ofiarował go całopaleniem
na murze. I stało się zagniewanie wielkie, przeciw
Izraelowi, i odciągnęli od niego, a wrócili się do ziemi
swej.

4 A niewiasta jedna z żon synów prorockich wołała do
Elizeusza, mówiąc: Sługa twój, mąż mój, umarł. A ty
wiesz, iż sługa twój bał się Pana. A teraz przyszedł
pożyczalnik, aby sobie wziął dwóch synów moich
za niewolniki. 2 Do której rzekł Elizeusz: Cóż ci

mam uczynić? Powiedz, mi co masz w domu? A ona
odpowiedziała: Nie ma służebnica twoja nic więcej w
domu, jedno bańkę oliwy. 3 I rzekł: Idźże, napożyczaj
sobie naczynia z inąd u wszystkich sąsiadek twoich,
naczynia próżnego nie mało. 4 A wszedłszy zamknij
drzwi za sobą i za synami twymi, a nalej we wszystkie
te naczynia, a które będzie pełne, rozkaż odstawić. 5 A
tak odszedłszy od niego, zamknęła drzwi za sobą i za
synami swymi.(Oni przynosili do niej, a ona nalewała.)
6 I stało się, gdy napełniła one naczynia, rzekła do
syna swego: Przynieś mi jeszcze naczynie. A on jej
odpowiedział: Niemasz więcej naczynia. I zastanowiła
się oliwa. 7 Potem ona przyszedłszy, oznajmiła to
mężowi Bożemu, który do niej rzekł: Idźże sprzedaj tę
oliwę, a oddaj pożyczalnikowi twemu, a ty i synowie
twoi żywcie się ostatkiem. 8 Stało się potem czasu
niektórego, iż szedł Elizeusz przez Sunem, gdzie była
niewiasta zacna, która go zatrzymywała, aby jadł chleb;
a tak ile kroć tamtędy chodził, wstępował do niej, aby
jadł chleb. 9 Bo rzekła była do męża swego: Oto
teraz wiem, że ten mąż Boży święty jest, który tędy
przechodzi często. 10 Proszę, uczyńmy gmaszek mały,
a postawmy mu tam łóżko i stół, i krzesło i lichtarz,
że kiedy przyjdzie do nas, skłoni się tam. 11 A tak
dnia jednego, gdy tam przyszedł, skłonił się do onego
gmaszku, i odpoczął tam. 12 I rzekł do Giezego,
sługi swego: Zawołaj tej Sunamitki. I zawołał jej, a
stanęła przed nim. 13 Tedy mu rzekł: Powiedz jej: Oto
pieczołujesz a starasz się o wszystki nasze potrzeby;
cóż chcesz, abym ci uczynił? Maszże jaką potrzebę
u króla, albo u hetmana wojska? A ona rzekła: W
pośrodku ludu mego mieszkam. 14 A on rzekł: Cóż
wżdy mam uczynić dla niej? I odpowiedział Giezy:
Oto syna nie ma, a mąż jej stary. 15 Przetoż rzekł:
Zawołajże jej. I zawołał jej, a ona stała u drzwi. 16 I
rzekł: O tym czasie po roku będziesz piastowała syna.
A ona rzekła: Nie omylajże, panie mój, mężu Boży, nie
omylaj służebnicy twojej. 17 A tak poczęła niewiasta,
i porodziła syna o onymże czasie po roku, jako jej
był powiedział Elizeusz. 18 I podrosło dziecię. I stało
się dnia niektórego, że wyszedłszy do ojca swego, do
żeńców, 19 Rzekło do ojca swego: Głowa moja! Głowa
moja! A on rzekł słudze: Zanieś go do matki jego. 20
Który wziąwszy go, zaniósł go do matki jego; i siedział
na łonie jej aż do południa i umarł. 21 Tedy ona szedłszy
położyła go na łóżku męża Bożego, a zamknąwszy
drzwi, wyszła. 22 Potem przyzwała męża swego, i
rzekła: Proszę cię, poślij ze mną jednego z sług, i jednę
oślicę, że pobieżę aż do męża Bożego, i wrócę się
zaś. 23 Który rzekł: Po cóż chcesz jechać do niego?
Dziś nie masz nowiu miesiąca, ani sabatu. Ale ona
rzekła: Daj pokój. 24 A tak osiodławszy oślicę, rzekła
do sługi swego: Poganiaj, a jedź, i nie mieszkaj dla
mnie w drodze, chyba żebym ci rozkazała. 25 Jechała
tedy, i przyjechała do męża Bożego na górę Karmel.
A gdy ją ujrzał mąż Boży z daleka, rzekł do Giezego
sługi swego: Oto ona Sunamitka. 26 Przetoż wynijdź
przeciwko niej, a rzecz jej: A zdrowaś dobrze? zdrów i
mąż twój? zdrów i syn? 27 A ona rzekła: Zdrowi dobrze.
A gdy przyszła do męża Bożego na górę, uchwyciła
się nóg jego; i przystąpił Giezy, aby ją odepchnął. Ale
mąż Boży rzekł: Zaniechaj jej, boć w gorzkości jest
dusza jej, a Pan zataił przedemną i nie oznajmił mi.
28 A ona rzekła: Azażem pana mego prosiła o syna?
Izalim nie mówiła: Nie omylaj mię? 29 Tedy on rzekł do
Giezego: Przepasz biodra twe, a weźmij laskę moję w
rękę twą, a idź; jeźli kogo spotkasz, nie pozdrawiaj go;
a jeźli by cię kto pozdrowił, nie odpowiadaj mu; i połóż
laskę moję na oblicze dziecięcia. 30 A matka dziecięcia
onego rzekła: Jako żywy Pan, i jako żywa dusza twoja,
że się ciebie nie puszczę. A tak wstawszy szedł za
nią. 31 A Giezy uprzedził je, i położył laskę na oblicze
dziecięcia; lecz nie było głosu, ani czucia. Przetoż się
wrócił przeciwko niemu i oznajmił mu, mówiąc: Nie
ocuciło się dziecię. 32 Tedy wszedł Elizeusz do domu,
a oto dziecię umarłe leżało na łóżku jego. 33 A gdy tam
wszedł, zamknął drzwi przed onymi obydwoma, i modlił
się Panu. 34 Potem wstąpiwszy na łoże, położył się na
dzieciątko, przyłożywszy usta swe do ust jego, a oczy
swe do oczów jego, i ręce swe do rąk jego, i rozpostarł
się na niem, tak iż się zagrzało ciało dziecięce. 35 A
odwróciwszy się od niego, przechadzał się po domu
tam i sam; potem wstąpił, a położył się na niem. Tedy
kichało dziecię aż do siódmego razu, i otworzyło dziecię
oczy swoje. 36 Tedy zawołał Giezego, i rzekł: Zawołaj
tej Sunamitki. I zawołał jej, i przyszła do niego, i rzekł:
Weźmij syna twego, 37 Która wszedłszy, upadła u nóg
jego, i kłaniała się aż do ziemi, a wziąwszy syna swego,
wyszła. 38 Potem wrócił się Elizeusz do Galgal, a głód
był w onej ziemi, i synowie proroccy mieszkali przy nim.
Tedy rzekł do sługi swego: Przystaw garniec wielki, a
uwarz kaszę synom prorockim. 39 Przetoż wyszedł
jeden na pole, aby zbierał zioła, i znalazł macicę polną,
a nazbierał z niej owoców polnych pełen płaszcz swój,
a przyszedłszy nakrajał ich w garniec kaszy; bo tego nie
znali. 40 I wylali mężom onym, aby jedli. A gdy jedli onę
kaszę zawołali, i rzekli: Śmierć w garncu, mężu Boży!
I nie mogli jeść. 41 I rzekł: Przynieście sami mąki; a
wsypawszy ją w garniec rzekł: Nalej ludowi. I jedli, i nie
było nic więcej złego w garncu. 42 Wtem mąż przyszedł
z Baalsalisa, a przyniósł mężowi Bożemu chleby, z
pierwocin zbóż, dwadzieścia chlebów jęczmiennych, i
kłosów pełnych świeżych nie wykruszonych, i rzekł: Daj
ludowi, aby jedli. 43 Ale odpowiedział sługa jego: Cóż
to mam dać przed sto mężów? I rzekł: Daj ludowi, aby
jedli; albowiem tak mówi Pan: Będą jedli, i zbędzie. 44

A tak położył przed nie; i jedli, a zbyło według słowa
Pańskiego.

5 A Naaman, hetman wojska króla Syryjskiego, był
mąż wielki u pana swego, i osoba zacna. Albowiem
przezeń dał był Pan wybawienie Syryjczykom; a ten
mąż był duży w sile, ale trędowaty. **2** A z Syryi wyszła
była swawolna kupa, która pojmała z ziemi Izraelskiej
dzieweczkę nie wielką, a ta służyła żonie Naamanowej.
3 Która rzekła do pani swej: O gdyby się pan mój dostał
do proroka, który jest w Samaryi! pewnieby go uzdrowił
od trądu jego. **4** Wszedł tedy Naaman, i oznajmił to
panu swemu, mówiąc: Tak a tak mówiła dzieweczka,
która jest z ziemi Izraelskiej. **5** Na co odpowiedział
król Syryjski: Idź, wypraw się, a poślę list do króla
Izraelskiego. A tak jechał, wziąwszy z sobą dziesięć
talentów srebra, i sześć tysięcy złotych, i dziesięcioro
szat odmiennych. **6** I przyniósł list do króla Izraelskiego
w te słowa: Jako cię prędko dojdzie ten list, wiedz,
żem posłał do ciebie Naamana, sługę mego, abyś
go uzdrowił od trądu jego. **7** A gdy przeczytał król
Izraelski list, rozdarł odzienie swoje, mówiąc: Azażem
ja jest Bóg, żebym mógł umorzyć i ożywić, iż ten do
mnie śle, abym uzdrowił męża tego od trądu jego?
Uważcie proszę, a obaczcie, że szuka przyczyny na
mię. **8** Co gdy usłyszał Elizeusz, mąż Boży, iż rozdarł
król Izraelski szaty swe, posłał do króla, mówiąc:
Przeczżeś rozdarł szaty swe? Niech przyjdzie do mnie,
a dowie się, że jest prorok w Izraelu. **9** A tak przyjechał
Naaman z końmi swemi, i z wozem swym, i stanął
u drzwi domu Elizeuszowego. **10** I wysłał do niego
Elizeusz posła, mówiąc: Idź, a omyj się siedm kroć
w Jordanie, a przywrócić się zdrowie ciała twego, i
będziesz oczyszczony. **11** Tedy rozgniewawszy się
Naaman, brał się w drogę, mówiąc: Otom myślał sam u
siebie, iż pewnie wynijdzie, a stanąwszy przy mnie,
wzywać będzie imienia Pana, Boga swego, podniósłszy
rękę swoję nad miejscem trądu, uzdrowi trędowatego.
12 Azaż nie lepsze są rzeki Abana i Farfar w Damaszku
nad wszystkie wody Izraelskie? izalibym się niemógł w
nich omyć, abym się oczyścił! A tak obróciwszy się,
odjeżdżał z gniewem. **13** Ale przystąpiwszy słudzy
jego, mówili do niego, i rzekli: Ojcze mój, gdybyć był
co wielkiego ten prorok rozkazał, azażbyś nie miał
tego uczynić? Jako daleko więcej, gdy rzekł: Omyj się,
a będziesz czystym? **14** Przetoż szedłszy omył się
w Jordanie siedm kroć według słowa męża Bożego;
i stało się ciało jego, jako ciało dziecięcia małego, i
oczyszczony jest. **15** Potem się wrócił do męża Bożego,
on i wszystek poczet jego, a przyszedłszy stanął przed
nim, i rzekł: Otom teraz poznał, że nie masz Boga
na wszystkiej ziemi, tylko w Izraelu; przetoż weźmij
proszę te upominki od sługi twego. **16** A on rzekł:
Jako żywy Pan, przed którego obliczem stoję, że nic
nie wezmę; a choć go przymuszał, aby wziął, przecię
nie chciał. **17** I rzekł Naaman: A nie chcesz? niechże
będzie dane proszę słudze twemu brzemię ziemi na
dwa muły; boć nie będzie więcej sprawował sługa twój
całopalenia i innych ofiar bogom cudzym, jedno Panu.
18 Wszakże w tej mierze niech odpuści Pan słudze
swemu, gdy wchodzi pan mój do kościoła Remmon,
aby się tam kłaniał, a wesprze się na ręce mojej, że się i
ja kłaniam w kościele Remmon. Takowe moje kłanianie
w kościele Remmon proszę niech odpuści Pan słudze
twemu w tej mierze. **19** I rzekł mu: Idź w pokoju. A
gdy odjechał od niego, jakoby na milę drogi, **20** Rzekł
Giezy, sługa Elizeusza, męża Bożego: Oto nie dopuścił
pan mój temu Naamanowi Syryjskiemu, aby dał z ręki
swej, co był przywiózł; jako żywy Pan, że pobieżę za
nim, a wezmę co od niego. **21** A tak bieżał Giezy za
Naamanem. Którego ujrzawszy Naaman bieżącego za
sobą, skoczył z wozu przeciw niemu, i rzekł: Dobrzeż
się wszystko dzieje? **22** Któremu odpowiedział: Dobrze.
Pan mój posłał mię, abym ci powiedział: Oto dopiero
teraz przyszli do mnie dwaj młodzieńcy z góry Efraim z
synów prorockich; dajże im proszę talent srebra, i dwie
odmienne szaty. **23** Tedy rzekł Naaman; Radniej weźmij
dwa talenty. I przymusił go, i zawiązał dwa talenty
srebra we dwa worki, i dwie odmienne szaty, i włożył
na dwóch sług swoich, którzy nieśli przed nim. **24** A
przyszedłszy na pagórek, wziął to z ręki ich, i złożył w
niektórym domu, a męże one odprawił, i odeszli. **25**
Potem przyszedłszy stanął przed panem swym. I rzekł
do niego Elizeusz: Skądże Giezy? A on odpowiedział:
Nie chodził nigdzie sługa twój. **26** Ale mu on rzekł: Azaż
serce moje nie chodziło z tobą, kiedy się obrócił on
mąż z wozu swego przeciwko tobie? azaż czas był
do brania srebra, i do brania szat, i oliwnic, i winnic,
i bydła, i wołów, i sług, i służebnic? **27** Przetoż trąd
Naamanowy przylgnie do ciebie, i do nasienia twego na
wieki. I wyszedł od twarzy jego trędowaty, jako śnieg.

6 I rzekli synowie proroccy do Elizeusza: Oto miejsce,
na którem mieszkamy przed tobą, ciasne jest dla
nas. **2** Niech idziemy proszę aż do Jordanu, a weźmiemy
stamtąd każdy po jednem drzewie, i zbudujemy tam
sobie miejsce ku mieszkaniu. Którym on rzekł: Idźcie. **3**
I rzekł jeden z nich: Pójdź proszę i ty z sługami twoimi.
A on rzekł: I ja pójdę; i szedł z nimi. **4** A przyszedłszy
do Jordanu, rąbali drzewo. **5** I stało się, gdy jeden z
nich obalał drzewo, że mu siekiera wpadła w wodę;
i zawołał, mówiąc: Ach, ach, panie mój! i tać była
pożyczona. **6** Rzekł tedy mąż Boży: Gdzież upadła? i
ukazał mu miejsce. A on uciąwszy drewno, wrzucił tam,
i sprawił, że wypłynęła ona siekiera. **7** I rzekł: Weźmij ją
sobie; który ściągnąwszy rękę swą, wziął ją. **8** A gdy

król Syryjski walczył z Izraelem, i naradzał się z sługami
swoimi, mówiąc: Na tem a na tem miejscu położy
się wojsko moje; 9 Tedy posłał mąż Boży do króla
Izraelskiego, mówiąc: Strzeż się, abyś nie przechodził
przez ono miejsce; bo tam Syryjczycy są na zasadzce.
10 Przetoż posłał król Izraelski na ono miejsce, o którem
mu był powiedział mąż Boży, i przestrzegł go, aby się
go chronił, nie raz ani dwa. 11 A tak zatrwożyło się
serce króla Syryjskiego, dla tego. Przetoż zwoławszy
sług swoich, rzekł do nich: Czemuż mi nie powiecie,
kto wżdy z was donosi to królowi Izraelskiemu? 12
I rzekł jeden z sług jego: Nie tak, królu, panie mój;
ale Elizeusz prorok, który jest w Izraelu, oznajmuje
królowi Izraelskiemu słowa, które mówisz w tajemnym
pokoju twoim. 13 A on rzekł: Idźcie, a dowiedzcie się,
gdzie jest, abym posłał i pojmał go. I powiedziano mu,
mówiąc: Oto jest w Dotanie. 14 Przetoż posłał tam konie
i wozy z wielkiem wojskiem, którzy przyciągnąwszy
w nocy, oblegli miasto. 15 Tedy wstawszy rano sługa
męża Bożego, wyszedł, a oto wojsko otoczyło miasto, i
konie, i wozy. I rzekł sługa jego do niego: Ach panie
mój! Cóż mamy czynić? 16 A on odpowiedział: Nie bój
się; bo więcej ich z nami, niż z nimi. 17 Modlił się tedy
Elizeusz, i rzekł: O Panie, otwórz proszę oczy jego,
żeby widział. I otworzył Pan oczy sługi onego, i ujrzał, a
oto góra pełna koni, i wozy ogniste około Elizeusza.
18 A gdy Syryjczycy szli do niego, modlił się Elizeusz
Panu, mówiąc: Proszę, zaraź ten lud ślepotą. I zaraził
je Pan ślepotą według słowa Elizeuszowego. 19 Wtem
rzekł do nich Elizeusz: Nie tać to droga, ani to miasto.
Pójdźcie za mną, a zawiodę was do męża, którego
szukacie. I przywiódł je do Samaryi, 20 A gdy weszli do
Samaryi, rzekł Elizeusz: O Panie, otwórz oczy tych, aby
przejrzeli. I otworzył Pan oczy ich, i widzieli, że byli w
pośród Samaryi. 21 I rzekł król Izraelski do Elizeusza,
gdy je ujrzał; 22 Mamże je pobić, ojcze mój? Ale on
rzekł: Nie bij. Azażeś je wziął przez miecz twój, albo
przez łuk twój, żebyś je miał pobić? Połóż chleb i wodę
przed nie, aby jedli i pili, i wrócili się do pana swego. 23
A tak przygotował dla nich dostatek wielki, i jedli i pili;
i puścił je, i odeszli do pana swego. I nie ważyły się
więcej wojska Syryjskie wpadać do ziemi Izraelskiej.
24 Stało się potem, że zebrał Benadad, król Syryjski,
wszystkie wojska swe, a przyciągnął i obległ Samaryję.
25 Przetoż był głód wielki w Samaryi; albowiem ją
było oblężono, tak, iż głowę oślą sprzedawano za
ośmdziesiąt srebrników, a czwartą część miary gnoju
gołębiego za pięć srebrników. 26 I przydało się, gdy król
Izraelski przechadzał się po murze, że jedna niewiasta
zawołała nań mówiąc: Ratuj mię królu, panie mój!
27 Który rzekł: nie ratujeli cię Pan, skądże ja ciebie
poratuję? izali z gumna, czyli z prasy? 28 Nadto rzekł
jej król: Cóż ci? A ona rzekła: Ta niewiasta rzekła do
mnie: Daj syna twego, żebyśmy go zjadły dzisiaj, a
jutro zjemy syna mego. 29 I uwarzyłyśmy syna mego, i
zjadłyśmy go. Potem rzekłam jej dnia drugiego: Daj
syna twego, abyśmy go zjadły; ale ona skryła syna
swego. 30 A gdy król usłyszał słowa onej niewiasty,
rozdarł odzienie swe; a gdy się przechodził po murze,
widział lud, że wór był na ciele jego od spodku. 31 Tedy
rzekł król: To niechaj mi uczyni Bóg, i to przyczyni,
jeźli się głowa Elizeusza, syna Safatowego, na nim
dzisiaj ostoi. 32 (A Elizeusz siedział w domu swoim,
i starcy siedzieli z nim.) I posłał męża z tych, którzy
przed nim stali; a pierwej, niż on poseł przyszedł do
niego, rzekł był do starszych: Nie wiecież, iż posłał syn
tego mężobójcę, aby ścięto głowę moję? Patrzcież, gdy
przyjdzie ten poseł, a zamknijcież drzwi, a zahamujcie
go przede drzwiami; boć tenten nóg pana jego jest już
za nim. 33 A gdy to jeszcze mówił z nimi, oto poseł
przychodził ku niemu, i rzekł: Oto to złe jest od Pana;
czegóż mam więcej oczekiwać od Pana?

7 Tedy rzekł Elizeusz: Słuchajcie słowa Pańskiego.
Tak mówi Pan: O tym czasie jutro miara mąki
pszennej będzie za sykiel, a dwie miary jęczmienia za
sykiel, w bramie Samaryjskiej. 2 I odpowiedział książe,
na którego się ręce król wspierał, mężowi Bożemu i
rzekł: By też Pan poczynił okna w niebie, izaliby to
mogło być? Który mu rzekł: Oto ty ujrzysz oczyma
twemi; ale tego jeść nie będziesz. 3 A byli czterej
mężowie trędowaci u wyjścia bramy, którzy rzekli jeden
do drugiego: Pocóż tu mieszkamy, ażbyśmy pomarli? 4
Jeźli wnijdziemy do miasta, głód w mieście, i pomrzemy
tam, a jeźli tu zostaniemy, przecię pomrzemy. Teraz
tedy pójdźcie, a zbieżmy do obozu Syryjskiego; jeźli
nas żywo zostawią, będziemy żywi; jeźli nas też zabiją,
pomrzemy. 5 Wstali tedy, gdy się zmierzchać poczęło,
aby szli do obozu Syryjskiego; a przyszedłszy na koniec
obozu Syryjskiego, oto tam nie było nikogo. 6 Albowiem
sprawił Pan, że słychać było w obozie Syryjskim grzmot
wozów i tenten koni, i huk wojska wielkiego, i rzekli
jeden do drugiego: Oto najął za pieniądze przeciwko
nam król Izraelski króle Hetejskie, i króle Egipskie,
aby przypadli na nas. 7 A tak wstawszy uciekli w
zmierzch, zostawiwszy namioty swe, i konie swe i
osły swe, i obóz jaki był, a uciekli, chcąc zachować
duszę swoję. 8 A gdy przyszli oni trędowaci aż na
przodek obozu, weszli do jednego namiotu, i jedli i
pili, a nabrawszy stamtąd srebra i złota, i szat, szli i
skryli. Potem się wrócili, i weszli do drugiego namiotu,
a nabrawszy także stamtąd, odeszli i pokryli. 9 Zatem
rzekł jeden do drugiego: Nie dobrze czynimy. Dzień ten
jest dzień dobrej nowiny, a my milczymy? Jeźli będziemy
czekali aż do zaranku, będziemy winni grzechu.
Przetoż teraz pójdźcie, wnijdźmy, a opowiedzmy to

domowi królewskiemu. 10 A tak przyszedłszy zawołali
na wrotnego miejskiego, i powiedzieli im mówiąc:
Przyszliśmy do obozu Syryjskiego, a oto nie było tam
nikogo, ani głosu ludzkiego, oprócz koni uwiązanych,
i osłów uwiązanych, i namiotów, jako przedtem były.
11 Tedy on zawołał na inne wrotne, a ci opowiedzieli
to w domu królewskim. 12 Wstawszy tedy król w
nocy, rzekł do sług swoich: Powiem ja wam, co
nam uczynili Syryjczycy; wiedzą, żeśmy zgłodniali,
przetoż wyszli z obozu, a pokryli się w polu, mówiąc:
Gdy wynijdą z miasta, pojmiemy je żywo, i miasto
ubieżemy. 13 Tedy odpowiedział jeden z sług jego,
i rzekł: Proszę niech wezmą pięć koni pozostałych,
które zostały w mieście; (oto one są jako wszystko
mnóstwo Izraelskie, które zostało w niem; oto one są
mówię jako wszystko mnóstwo Izraelskie, które ginie,
) te wyślijmy a wywiedzmy się. 14 A tak wziąwszy
dwa wozy z końmi, posłał król do obozu Syryjskiego,
mówiąc: Idźcie a obaczcie. 15 I szli za nimi aż do
Jordanu, a oto po wszystkiej drodze pełno było szat i
naczynia, które porzucili Syryjczycy, kwapiąc się. Tedy
wróciwszy się oni posłowie, oznajmili to królowi. 16
Przeto wyszedłszy lud, rozchwycił obóz Syryjski; a była
miara pszennej mąki za sykiel, a dwie miary jęczmienia
za sykiel, według słowa Pańskiego. 17 A król postanowił
był onego książęcia, na którego się ręce wspierał, w
bramie, którego lud podeptał w bramie, aż umarł, jako
mu był powiedział mąż Boży, który o tem mówił, gdy był
król przyszedł do niego. 18 I stało się według słowa,
które był rzekł mąż Boży królowi, mówiąc: Dwie miary
jęczmienia za sykiel, a miara pszennej mąki będzie za
sykiel, jutro o tym czasie w bramie Samaryjskiej. 19
Na co był odpowiedział on książe mężowi Bożemu,
mówiąc: By też Pan uczynił okna w niebie, izali to
będzie według słowa tego? A on mu rzekł: Oto ty
ujrzysz oczyma twemi, ale tego jeść nie będziesz. 20
I stało mu się tak; bo go podeptał lud w bramie, aż
umarł.

8 Potem Elizeusz rzekł do onej niewiasty, której był
syna wskrzesił, mówiąc: Wstań a idź, ty i dom twój,
a bądź gościem, kędy będziesz mogła być; bo zawołał
Pan głodu, i przyjdzie na ziemię przez siedm lat. 2
Wstała tedy ona niewiasta, i uczyniła według słowa
męża Bożego; a poszła ona i dom jej, i była gościem
w ziemi Filistyńskiej przez siedm lat. 3 I stało się po
wyjściu siedmiu lat, że się wróciła ona niewiasta z
ziemi Filistyńskiej, i poszła, aby wołała na króla o dom
swój, i o rolę swoję. 4 A na ten czas król rozmawiał
z Giezym, sługą męża Bożego, mówiąc: Powiedz mi
proszę wszystkie zacne sprawy, które czynił Elizeusz. 5
A gdy on powiadał królowi, jako wskrzesił umarłego, oto
niewiasta, której był wskrzesił syna, zawołała na króla o
dom swój i o rolę swoję. I rzekł Giezy: Królu panie mój,
tać to jest niewiasta, i ten syn jej, którego wskrzesił
Elizeusz. 6 I pytał król niewiasty, a ona mu powiedziała.
I przydał jej król komornika jednego, mówiąc: Przywróć
jej wszystko, co jej było, i wszystkie dochody z pola
od onego dnia, którego opuściła ziemię, aż dotąd. 7
Potem przyszedł Elizeusz do Damaszku, a Benadad,
król Syryjski, chorował. I powiedziano mu, mówiąc:
Przyszedł tu mąż Boży. 8 I rzekł król do Hazaela:
Weźmij w rękę swą upominek, a idź przeciwko mężowi
Bożemu, i pytaj się Pana przezeń, mówiąc: Wstanęli z
tej choroby? 9 Przetoż szedł Hazael przeciwko niemu,
a wziąwszy upominek w rękę swą, i ze wszystkich
dóbr Damaskich brzemion na czterdzieści wielbłądów.
I przyszedł, a stanął przed nim, mówiąc: Syn twój
Benadad, król Syryjski, posłał mię do ciebie, mówiąc:
Wstanęli z tej choroby? 10 I odpowiedział mu Elizeusz:
Idź, powiedz mu: Wprawdziebyści mógł żyć; wszakże
okazał mi Pan, że pewnie umrzesz. 11 Wtem pokazał
mu, i stawił twarz swoję smutną, i płakał mąż Boży.
12 Któremu rzekł Hazael: Czemuż pan mój płacze?
I odpowiedział: Iż wiem, co uczynisz złego synom
Izraelskim. Twierdze ich popalisz ogniem, a młodzieńce
ich mieczem pomordujesz, i dzieci ich poroztrącasz, i
brzemienne ich porozcinasz. 13 Tedy rzekł Hazael: Co?
Izali sługa twój pies, żeby miał czynić tak wielką rzecz?
I odpowiedział Elizeusz: Okazał mi Pan, że ty będziesz
królem nad Syrią. 14 I odszedł od Elizeusza, a przyszedł
do pana swego, który rzekł do niego: Cóż ci powiedział
Elizeusz? A on rzekł: Powiedział mi, żebyś pewnie mógł
żyć. 15 A nazajutrz wziął Hazael kołdrę i zamaczał ją w
wodzie, i rozciągnął na twarzy jego. I umarł (Benadad),
a Hazael królował miasto niego. 16 A roku piątego
Jorama, syna Achaba, króla Izraelskiego, i Jozafata
króla Judzkiego, począł królować Joram, syn Jozafata,
król Judzki. 17 Trzydzieści i dwa lata miał, gdy królować
począł, a ośm lat królował w Jeruzalemie. 18 Ale chodził
drogami królów Izraelskich, sprawując się jako dom
Achabowy; bo córkę Achabową miał za żonę, i czynił
złe przed oczyma Pańskiemi. 19 Wszakże nie chciał
Pan wytracić Judy, dla Dawida, sługi swego, jako mu był
powiedział, iż mu miał dać pochodnię między synami
jego, po wszystkie dni. 20 Za dni jego odstąpił Edom,
aby nie był pod mocą Judy; i postanowili nad sobą króla.
21 Przetoż przyciągnął Joram do Seiru, i wszystkie wozy
z nim; a wstawszy w nocy poraził Edomczyki, którzy go
byli otoczyli, i hetmany wozów, tak iż lud uciekał do
namiotów swoich. 22 Wszakże odstąpił Edom, aby nie
był pod mocą Judy, aż do dnia tego. Odstąpiło także i
Lobne onegoż czasu. 23 A inne sprawy Joramowe, i
wszystko co czynił, izali nie jest napisane w kronikach
o królach Judzkich? 24 I zasnął Joram z ojcami
swymi, a pogrzebiony jest z ojcami swymi w mieście

Dawidowem; i królował Ochozyjasz, syn jego, miasto
niego. 25 Roku dwunastego Jorama, syna Achaba,
króla Izraelskiego, począł królować Ochozyjasz, syn
Jorama, króla Judzkiego. 26 We dwudziestu i dwóch
latach był Ochozyjasz, gdy królować począł, a rok
jeden królował w Jeruzalemie; a imię matki jego było
Atalija, córka Amrego, króla Izraelskiego. 27 Ten chodził
drogą domu Achabowego, i czynił złe przed oczyma
Pańskiemi, jako i dom Achabowy; bo był zięciem domu
Achabowego. 28 Przetoż wychadzał z Joramem, synem
Achabowym, na wojnę przeciw Hazaelowi, królowi
Syryjskiemu, do Ramot Galaadskiego; ale porazili
Syryjczycy Jorama. 29 A tak wrócił się król Joram,
aby się leczył w Jezreelu na rany, które mu byli zadali
Syryjczycy w Ramacie, gdy walczył z Hazaelem, królem
Syryjskim. A Ochozyjasz, syn Jorama, króla Judzkiego,
przyjechał nawiedzać Jorama, syna Achabowego, do
Jezreela; bo tam chorował.

9 A Elizeusz prorok zawołał jednego z synów
prorockich, i rzekł mu: Przepasz biodra twoje,
a weźmij tę bańkę olejku w rękę twą, a idź do
Ramot Galaadskiego. 2 A gdy tam przyjdziesz,
ujrzysz tam Jehu, syna Jozafatowego, syna Namsy,
a wszedłszy tam, odwiedziesz go z pośrodku braci
jego, i wprowadzisz go do gmachu najskrytszego. 3
A wziąwszy bańkę olejku, wylejesz na głowę jego, i
rzeczesz: Tak mówi Pan: Pomazałem cię za króla nad
Izraelem. A otworzywszy drzwi ucieczesz, i nie zabawisz
się tam. 4 Tedy odszedł on młodzieniec, sługa prorocki,
do Ramot Galaadskiego. 5 A gdy przyszedł, oto hetmani
wojsk siedzieli. I rzekł: Hetmanie! mam nieco z tobą
mówić. I rzekł Jehu: Z którymże ze wszystkich nas?
I odpowiedział: Z tobą, hetmanie! 6 Tedy wstawszy
wszedł do gmachu, a on wylał olejek na głowę jego, i
rzekł mu: Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Pomazałem cię
za króla nad ludem Pańskim, nad Izraelem. 7 I wytracisz
dom Achaba, pana twego; albowiem pomszczę się
krwi sług moich proroków, i krwi wszystkich sług
Pańskich, z ręki Jezabeli. 8 A tak zginie wszystek dom
Achabowy; i wykorzenię z domu Achabowego aż do
najmniejszego szczenięcia, i więźnia, i opuszczonego w
Izraelu. 9 I uczynię domowi Achabowemu, jako domowi
Jeroboama, syna Nabatowego, i jako domowi Baazy,
syna Achyjaszowego. 10 Jezabelę też zjedzą psy na
polu Jezreelskim, a nie będzie, ktoby ją pogrzebał.
To rzekłszy otworzył drzwi, i uciekł. 11 A gdy Jehu
wyszedł do sług pana swego, rzekł mu jeden: A dobrzeż
wszystko? Pocóż przychodził ten szalony do ciebie? A
on im odpowiedział: Wy znacie tego męża, i mowę jego.
12 Tedy rzekli: Nie prawda to; proszę powiedz nam. A on
rzekł: Tak a tak rzekł do mnie, mówiąc: Tak mówi Pan:
Pomazałem cię za króla nad Izraelem. 13 Pospieszyli
się tedy, a wziąwszy każdy szatę swą, kładli je podeń
na najwyższym stopniu, i zatrąbiwszy w trąbę, mówili:
Króluje Jehu! 14 Tedy się sprzysiągł Jehu, syn Jozafata,
syna Namsy, przeciw Joramowi. (A na ten czas Joram
strzegł Ramot Galaadskiego, on i wszystek Izrael,
przed Hazaelem, królem Syryjskim. 15 Ale się był wrócił
król Joram, aby się leczył na rany, które mu byli zadali
Syryjczycy, gdy walczył z Hazaelem, królem Syryjskim.)
I rzekł Jehu: Jeźli się wam zda, niech nie wychodzi
nikt z miasta, żeby szedł co oznajmić w Jezreelu. 16 I
wsiadł na wóz Jehu, i jechał do Jezreela, bo tam Joram
leżał; Ochozyjasz także, król Judzki, przyjechał był, aby
nawiedził Jorama. 17 Wtem stróż, który stał na wieży w
Jezreelu, ujrzawszy poczet Jehu przyjeżdżający, rzekł:
Poczet jakiś widzę. I rzekł Joram: Weźmij jezdnego, a
wyślij przeciwko nim, aby się spytał, jeźli pokój. 18 A
tak bieżał jezdny przeciwko niemu, i rzekł: Tak mówi
król: A pokój? I odpowiedział Jehu: Co tobie do pokoju?
Obróć się, jedź za mną. Przetoż oznajmił stróż mówiąc:
Dojechałci poseł do nich, ale się nie wraca. 19 Zatem
posłał drugiego jezdnego, który przyjechawszy do nich,
rzekł: Tak mówi król: A pokój? Odpowiedział Jehu: Co
tobie do pokoju? Obróć się, a jedź za mną. 20 Znowu
oznajmił to stróż, mówiąc: Przyjechałci do nich, ale
się nie wraca. A przyjazd jego, jakoby przyjazd Jehu,
syna Namsy; bo szalenie jedzie. 21 Tedy rzekł Joram:
Zaprzęgaj. I zaprzężono w wóz jego. I wyjechał Joram,
król Izraelski, i Ochozyjasz, król Judzki, każdy na wozie
swym. A wyjechawszy przeciw Jehu, trafili go na polu
Nabota Jezreelskiego. 22 A gdy ujrzał Joram Jehu,
rzekł: Jestże pokój Jehu? I odpowiedział: Co za pokój?
ponieważ jeszcze cudzołóstwa Jezabeli, matki twojej, i
czary jej wielkie są. 23 Przetoż obróciwszy się Joram
uciekł, mówiąc do Ochozyjasza: Zdrada, Ochozyjaszu!
24 Tedy Jehu wziąwszy w ręce swoje łuk, postrzelił
Jorama między ramiona jego, aż przeszła strzała przez
serce jego, tak, że padł na wozie swoim. 25 Potem
rzekł Jehu do Badakiera, hetmana swego: Weźmij
go, a porzuć na polu Nabota Jezreelskiego; albowiem
pamiętasz, gdyśmy ja i ty jechali społu za Achabem,
ojcem jego, że Pan wydał był przeciwko niemu tę
pogróżkę. 26 Zaiste krwi Nabota, i krwi synów jego,
którąm widział wczoraj, rzekł Pan, pomszczę się nad
tobą na tem polu. Pan to rzekł: przetoż teraz weźmij
go, a porzuć go na polu według słowa Pańskiego. 27
Co Ochozyjasz, król Judzki, ujrzawszy, uciekał drogą
do domu ogrodowego. Ale go gonił Jehu, i rzekł: I
tego zabijcie na wozie jego. I zranili go na wstąpie
Guru, który jest podle Jeblaam. A uciekł do Magieddy,
i tam umarł. 28 I kazali go zawieść słudzy jego do
Jeruzalemu, a pogrzebli go w grobie jego z ojcami jego
w mieście Dawidowem. 29 A roku jedenastego Jorama,
syna Achabowego, królował Ochozyjasz nad Judą. 30

Zatem przyszedł Jehu do Jezreel. Co gdy Jezabela
usłyszała, ufarbowała twarz swoję, i ochędożyła głowę
swą a patrzała z okna. 31 A gdy Jehu wjeżdżał w
bramę, rzekła: Jestże pokój, o Zymry, morderzu pana
swego? 32 A on podniósłszy twarz swoję ku oknu,
rzekł: Któż ze mną trzyma, kto? Tedy wejrzeli nań dwaj
albo trzej komornicy jej. 33 Którym rzekł: Zrzućcie
ją. I zrzucili ją, i popryskała się ściana i konie krwią
jej, i podeptał ją. 34 A gdy tam wszedł, jadł i pił, i
rzekł: Obaczcie proszę onę przeklętą, a pogrzebcie
ją; boć córką królewską jest. 35 Tedy szedłszy, aby ją
pogrzebli, nie znaleźli z niej jedno czaszkę z głowy,
i nogi, i dłoni rąk. 36 A wróciwszy się, oznajmili mu
to. Który rzekł: Wypełniło się słowo Pańskie, które
powiedział przez sługę swego Elijasza Tesbitę, mówiąc:
Na polu Jezreel zjedzą psy ciało Jezabeli. 37 Niech
będzie trup Jezabeli, jako gnój na roli, na polu Jezreel,
tak żeby nie mówiono. Tać jest Jezabela.

10 A miał Achab siedmdziesiąt synów w Samaryi.
I napisał Jehu list, a posłał go do Samaryi do
książąt Jezreelskich, i do starszych i do tych, którzy
wychowywali syny Achabowe, w te słowa: 2 Skoro was
dojdzie ten list, gdyż u was są synowie pana waszego,
i u was wozy, i konie, i miasto obronne, i rynsztunek;
3 Obierzcież najgodniejszego i najsposobniejszego z
synów pana waszego, a posadźcie na stolicy ojca
jego, i walczcie o dom pana waszego. 4 Ale się
oni bardzo bojąc rzekli: Oto dwaj królowie nie ostali
się przed nim, a jakoż my się ostoimy? 5 A tak
posłał ten, który był sprawcą domu, i ten, który był
sprawcą miasta, i starsi, i ci, którzy wychowywali syny
królewskie, do Jehu, mówiąc: Słudzyśmy twoi, a co
nam rozkażesz, uczynimy. Nie postanowiemy króla
żadnego; co dobrego jest w oczach twoich, czyń. 6
I napisał do nich list drugi, mówiąc: Jeźliście moi, a
głosu mego słuchacie, weźmijcież głowy synów pana
waszego, a przyjdźcie do mnie jutro o tym czasie
do Jezreel. A synów królewskich było siedmdziesiąt
mężów u najprzedniejszych w mieście, którzy je
wychowywali. 7 A gdy ich list doszedł, wziąwszy
syny królewskie, pobili onych siedmdziesiąt mężów,
a składłszy głowy ich do koszów, posłali je do niego
do Jezreela. 8 I przyszedł poseł, który mu oznajmił,
mówiąc: Przyniesiono głowy synów królewskich. A on
rzekł: Składźcie je na dwie kupie u wejścia bramy aż
do poranku. 9 A gdy rano wyszedł, stanął, i rzekł do
wszystkiego ludu: Sprawiedliwiście wy. Otom się ja
sprzysiągł przeciwko panu memu, i zabiłem go; ale te
wszystkie któż pobił? 10 Wiedzcież teraz, że nie upadło
próżno żadne z słów Pańskich na ziemię, które mówił
Pan przeciwko domowi Achabowemu, gdyż uczynił
Pan, co był powiedział przez sługę swego Elijasza. 11
A tak pobił Jehu wszystkie, którzy pozostali z domu
Achabowego w Jezreelu, i wszystkie najprzedniejsze
jego, i przyjaciele jego, i kapłany jego, tak iż nie zostawił
po nim żadnego żywego. 12 Potem wstawszy odszedł, i
pojechał do Samaryi. A gdy był a domu, gdzie pasterze
strzygali owce na drodze, 13 Tedy Jehu znalazł u braci
Ochozyjasza króla Judzkiego, i rzekł: Któście wy? I
odpowiedzieli: Braciaśmy Ochozyjaszowi, a idziemy,
abyśmy pozdrowili syny królewskie, i syny królowej.
14 Tedy rzekł: Pojmajcie je żywo. I pojmali je żywo,
i pobili je u studni onegoż domu, gdzie strzygano
owce, czterdziestu i dwóch mężów, i nie zostawił
żadnego z nich. 15 Potem odjechawszy stamtąd, trafił
Jonadaba, syna Rechabowego, idącego przeciwko
sobie, a pozdrowił go i rzekł do niego: Jestże serce
twoje szczere, jako serce moje z sercem twojem? I
odpowiedział mu Jonadab: Jest. A jest? rzekł Jehu,
dajże mi rękę twoję. Tedy mu dał rękę swą; i kazał
mu wsiąść do siebie na wóz. 16 I rzekł: Jedź ze
mną, a przypatrz się gorliwości mojej za Pana. A tak
wiózł go na wozie swoim. 17 A gdy przyjechał do
Samaryi, bił wszystkie, którzy byli pozostali z domu
Achabowego w Samaryi, i wytracił je według słowa
Pańskiego, który mówił do Elijasza. 18 Zatem zebrał
Jehu wszystek lud, i rzekł do niego: Achab służył
Baalowi mało, Jehu mu będzie służył więcej. 19 Przetoż
teraz wszystkich proroków Baalowych, i wszystkich
sług jego, i wszystkich kapłanów jego, zwołajcie do
mnie aż do jednego; albowiem ofiarę wielką będę
sprawował Baalowi. Ktoby się kolwiek nie stawił, nie
zostanie żyw. A to Jehu chytrze czynił, chcąc wytracić
chwalce Baalowe. 20 Nadto rzekł Jehu: Zapowiedzcie
święto Baalowi. I obwołano je. 21 I rozesłał Jehu
do wszystkiego Izraela. I zeszli się wszyscy chwalcy
Baalowi, tak że nie został żaden, któryby nie przyszedł.
I weszli do kościoła Baalowego, a napełniony był
dom Baalowy od końca aż do końca. 22 Tedy rzekł
temu, który był nad szatami: Wynieś szaty wszystkim
chwalcom Baalowym. I wyniósł im szaty. 23 Zatem
wszedł Jehu i Jonadab, syn Rechabowy, do domu
Baalowego, i rzekł chwalcom Baalowym: Dowiedzcie
się, a obaczcie, by snać nie był kto z wami z chwalców
Pańskich, oprócz samych chwalców Baalowych. 24
A tak weszli, aby sprawowali ofiary, i całopalenia.
Ale Jehu sporządził był sobie na dworze ośmdziesiąt
mężów, którym był rzekł: Jeźliby kto uszedł z ludu
tego, który ja podawam w ręce wasze, dusza wasza
będzie za duszę onego. 25 A gdy się dokończyły ofiary
całopalenia, rzekł Jehu żołnierzom i rotmistrzom swym:
Wnijdzcie, a pomordujcie je, aby żaden nie uszedł.
A tak pomordowali je ostrzem miecza, i rozrzucili je
żołnierze i rotmistrze; potem odeszli do każdego miasta,
gdzie był dom Baalowy. 26 A wyrzuciwszy bałwany

z domu Baalowego, popalili je. 27 Obalili też słup
Baalowy, obalili i dom jego, a uczynili z niego wychody,
aż do tego czasu. 28 A tak wygładził Jehu Baala z
Izraela. 29 Wszakże od grzechów Jeroboama, syna
Nabatowego, który do grzechu przywiódł Izraela, nie
odstąpił Jehu, ani opuścił cielców złotych, które były
w Betel, i które były w Dan. 30 Tedy rzekł Pan do
Jehu: Ponieważeś się pilnie starał, abyś uczynił, co
dobrego jest w oczach moich, według wszystkiego, co
było w sercu mojem, uczyniłeś domowi Achabowemu:
synowie twoi aż do czwartego pokolenia siedzieć będą
na stolicy Izraelskiej. 31 Ale Jehu nie strzegł tego,
aby chodził w zakonie Pana, Boga Izraelskiego, ze
wszystkiego serca swego, ani odstąpił od grzechów
Jeroboamowych, który do grzechu przywiódł Izraela.
32 W one dni począł Pan umniejszać Izraela: bo je
poraził Hazael po wszystkich granicach Izraelskich: 33
Od Jordanu aż na wschód słońca, wszystkę ziemię
Galaadską, Gadową, i Rubenową, i Manasesową od
Aroer, które jest u potoku Arnon, i Galaad, i Basan.
34 Ale ostatek spraw Jehu, i wszystko, co czynił, i
wszystka moc jego, azaż tego nie napisano w kronikach
królów Izraelskich? 35 I zasnął Jehu z ojcami swymi, i
pochowali go w Samaryi; a królował Joachaz, syn jego,
miasto niego. 36 A czas, którego królował Jehu nad
Izraelem w Samaryi, było dwadzieścia i ośm lat.

11 Tedy Atalija, matka Ochozyjaszowa, widząc iż
umarł syn jej, powstała, i wytraciła wszystko
nasienie królewskie. 2 Ale wziąwszy Josaba, córka
króla Jorama, siostra Ochzyjaszowa, Joaza, syna
Ochozyjaszowego, ukradła go z pośrodku synów
królewskich, które zabijano; tego i z mamką jego w
pokoju łożnicy skryła przed Ataliją, i nie zabito go. 3 I
był przy niej w domu Pańskim skryty przez sześć lat,
których Atalija królowała nad ziemią. 4 Potem roku
siódmego posławszy Jojada, przyzwał rotmistrzów,
hetmanów i żołnierzy, i wprowadził je do siebie do
domu Pańskiego, a uczyniwszy z nimi przymierze,
przywiódł, je do przysięgi w domu Pańskim, i ukazał im
syna królewskiego. 5 I rozkazał im, mówiąc: Toć jest co
uczynicie: trzecia część z was, którzy przychodzicie w
sabat, a trzymywacie straż, niech będzie przy domu
królewskim: 6 A trzecia część z was zostanie w bramie
Sur; trzecia część zasię będzie w bramie, która jest za
żołnierzami; a będziecie trzymali straż przy tym domu
dla jakiego gwałtu. 7 A dwie części z was wszystkich
wychodzących w sabat niech trzymają straż domu
Pańskiego około króla. 8 A tak obstąpicie króla około,
każdy mając broń swą w rękach swych; a ktobykolwiek
przyszedł do waszego szyku, niech będzie zabity, a wy
będziecie przy królu, gdy wychodzić i wchodzić będzie.
9 I uczynili rotmistrze oni według wszystkiego, co im
był rozkazał Jojada kapłan; a wziąwszy każdy męże
swe, którzy przychodzili w sabat, i którzy odchodzili w
sabat, przyszli do Jojady kapłana. 10 Tedy dał kapłan
rotmistrzom włócznie i tarcze, które były króla Dawida,
które były w domu Pańskim. 11 I stali żołnierze, każdy
mając broń swoję w rękach swych, od prawej strony
domu aż do lewej strony domu przeciwko ołtarzowi,
i przeciwko domowi około króla zewsząd. 12 Tedy
wywiódł syna królewskiego, i włożył nań koronę, i
świadectwo. I uczynili go królem, i pomazali go, a
klaskając rękoma mówili: Niech żyje król! 13 Wtem
usłyszawszy Atalija krzyk zbiegającego się ludu, weszła
do ludu do domu Pańskiego. 14 A gdy ujrzała, że oto
król stał na majestacie według zwyczaju, a książęta
i trąby około króla, a wszystek lud ziemi weselący
się, i trąbiący w trąby, rozdarła Atalija odzienie swoje,
i wołała: Sprzysiężenie, sprzysiężenie! 15 Przetoż
rozkazał Jojada kapłan rotmistrzom, którzy byli nad
wojskiem, i rzekł do nich: Wywiedźcie ją z zagrodzenia
kościoła, a ktobykolwiek chciał iść za nią, niech zabity
będzie mieczem; bo rzekł był kapłan: Niech nie będzie
zabita w domu Pańskim. 16 I uczynili jej plac; a gdy
przyszła na drogę, którą wodzono konie do domu
królewskiego, tamże jest zabita. 17 Tedy uczynił Jojada
przymierze między Panem, i między królem, i między
ludem, aby byli ludem Pańskim; także między królem i
między ludem. 18 I wszedł wszystek lud onej ziemi do
domu Baalowego, i zburzyli go; ołtarze jego i obrazy
jego połamali do szczętu; nadto Matana, kapłana
Baalowego, zabili przed ołtarzami. I postanowił znowu
kapłan przełożone nad domem Pańskim. 19 Potem
wziąwszy rotmistrze, i hetmany, i żołnierze, i wszystek
lud onej ziemi, prowadzili króla z domu Pańskiego,
i przyszli drogą aż ku bramie żołnierzy, do domu
królewskiego. I usiadł na stolicy królewskiej. 20 I weselił
się wszystek lud onej ziemi, a miasto się uspokoiło, gdy
Ataliją zabito mieczem podle domu królewskiego. 21 A
było siedm lat Joazowi, gdy począł królować.

12 Roku siódmego Jehu począł królować Joaz, a
czterdzieści lat królował w Jeruzalemie; imię
matki jego było Sebija z Beersaby. 2 I czynił Joaz, co
dobrego było w oczach Pańskich, po wszystkie dni
swoje, których go uczył Jojada kapłan. 3 Wszakże
wyżyny nie były zniesione; jeszcze lud ofiarował i kadził
na onych wyżynach. 4 I rzekł Joaz do kapłanów:
Wszystkie pieniądze poświęcone, które przychodzą do
domu Pańskiego, pieniądze tych, którzy idą w liczbę,
pieniądze każdego z osobna według szacunku jego,
i wszystkie pieniądze, które ktokolwiek dobrowolnie
znosi do domu Pańskiego, 5 Te wezmą do siebie
kapłani każdy od znajomego swego; a oni naprawią
skazę domu Pańskiego wszędy, gdzieby się znalazła

skaza. 6 I stało się roku dwudziestego i trzeciego króla
Joaza, gdy jeszcze nie poprawili byli kapłani skazy
domu, 7 Że wezwał król Joaz Jojady kapłana, i innych
kapłanów, i mówił do nich: Przecz nie oprawujecie
skazy domu? Przetoż teraz nie bierzcie pieniędzy od
znajomych waszych, ale one na poprawę skazy domu
oddawajcie. 8 I zezwolili na to kapłani; żeby nie brali
pieniędzy od ludu, i żeby nie poprawiali skazy domu.
9 Przetoż wziąwszy Jojada kapłan skrzynię jednę,
uczynił dziurę w wieku jej, a postawił ją przy ołtarzu po
prawej stronie, kędy wchodzono do domu Pańskiego. I
kładli w nię kapłani, którzy strzegli progu, wszystkie
pieniądze, które wnoszono do domu Pańskiego. 10
A gdy widzieli, że było wiele pieniędzy w skrzyni,
tedy przychodził pisarz królewski, i kapłan najwyższy,
którzy zliczywszy chowali one pieniądze, które się
znajdowały w domu Pańskim. 11 I dawali pieniądze
gotowe w ręce rzemieślników, przełożonych nad robotą
domu Pańskiego; a ci je wydawali na cieśle, i na
robotniki, którzy poprawiali domu Pańskiego; 12 I na
murarze, i na te, co ciosali kamienie, i na kupowanie
drzewa, i ciosanego kamienia, ku poprawie skazy
domu Pańskiego, i na wszystek nakład ku poprawie
domu onego. 13 Wszakże nie sprawowano do domu
Pańskiego kubków srebrnych, naczynia do muzyki,
miednic, i trąb, żadnego naczynia złotego, i naczynia
srebrnego, z pieniędzy, które przynoszono do domu
Pańskiego; 14 Ale rzemieślnikom przełożonym nad
robotą dawali je, i poprawiali za nie domu Pańskiego.
15 A nie słuchano liczby tych ludzi, którym dawano
pieniądze w ręce ich, aby wydawali rzemieślnikom,
ponieważ to oni wiernie odprawowali. 16 Ale pieniądze
za występek, i pieniądze za grzechy, nie były wnoszone
do domu Pańskiego; kapłanom się dostawały. 17 Tedy
wyciągnął Hazael, król Syryjski, a walczył przeciwko
Giet, i wziął je. Potem obrócił Hazael twarz swoję, aby
ciągnął przeciwko Jeruzalemowi. 18 Przetoż wziął Joaz,
król Judzki, wszystkie rzeczy poświęcone, które byli
poświęcili Jozafat i Joram, i Ochozyjasz, ojcowie jego,
królowie Judzcy, i to, co był sam poświęcił, i wszystko
złoto, które się znalazło w skarbach domu Pańskiego,
i domu królewskiego, a posłał to do Hazaela, króla
Syryjskiego, i odciągnął od Jeruzalemu. 19 Ale insze
sprawy Joazowe, i wszystko co czynił, azaż to nie jest
napisane w kronikach o królach Judzkich? 20 Potem
powstawszy słudzy jego sprzysięgli się między sobą i
zabili Joaza w Betmello, którędy chodzą do Selli; 21 To
jest, zabili go Josachar, syn Semaatowy, i Jozabad,
syn Sommerowy; ci słudzy jego zabili go, i umarł. A
pochowali go z ojcami jego w mieście Dawidowem, i
królował Amazyjasz, syn jego, miasto niego.

13 Roku dwudziestego i trzeciego Joaza, syna
Ochozyjasza, króla Judzkiego, królował Joachaz,
syn Jehu, nad Izraelem w Samaryi siedmnaście
lat. 2 A czynił złe przed oczyma Pańskiemi; bo
naśladował grzechów Jeroboama, syna Nabatowego,
który przywiódł do grzechu Izraela, i nie odchylił się od
nich. 3 I zapalił się gniew Pański przeciw Izraelowi,
i podał je w rękę Hazaela, króla Syryjskiego, i w
rękę Benadada, syna Hazaelowego, po wszystkie
dni. 4 Ale gdy się modlił Joachaz przed obliczem
Pańskiem, wysłuchał go Pan; bo widział ściśnienie
Izraela, że go był ucisnął król Syryjski. 5 Przetoż dał
Pan Izraelowi wybawiciela, a wyszli z ręki Syryjczyków,
i mieszkali synowie Izraelscy w przybytkach swych, jako
i przedtem. 6 Wszakże nie odstąpili od grzechów domu
Jeroboamowego, który przywiódł do grzechu Izraela,
ale w nich chodzili; do tego jeszcze i gaj został w
Samaryi. 7 Aczkolwiek nie zostawił Joachazowi z ludu,
jedno pięćdziesiąt jezdnych, i dziesięć wozów, i dziesięć
tysięcy pieszych, gdyż je był wytracił król Syryjski, i w
proch je pomłócił. 8 Ale inne sprawy Joachazowe, i
wszystko, co czynił, i moc jego, azaż to nie jest napisane
w kronikach o królach Izraelskich? 9 I zasnął Joachaz
z ojcami swymi, i pochowano go w Samaryi, a królował
Joaz, syn jego, miasto niego. 10 Roku trzydziestego i
siódmego Joaza, króla Judzkiego, królował Joaz, syn
Joachazowy, nad Izraelem w Samaryi szesnaście lat; 11
I czynił złe przed oczyma Pańskiemi, nie uchylając się
od żadnych grzechów Jeroboama, syna Nabatowego,
który przywiódł do grzechu Izraela; ale w nich chodził.
12 A inne sprawy Joazowe, i wszystko co czynił, i moc
jego, jako walczył przeciwko Amazyjaszowi, królowi
Judzkiemu, azaż to nie jest napisane w kronikach o
królach Izraelskich? 13 I zasnął Joaz z ojcami swymi, a
Jeroboam usiadł na stolicy jego. I pogrzebion jest Joaz
w Samaryi z królami Izraelskimi. 14 A Elizeusz wpadł
w ciężką chorobę, w której też umarł. I przyszedł do
niego Joaz, król Izraelski, i płakał nad nim, mówiąc:
Ojcze mój, ojcze mój! wozie Izraelski, i jazdo jego. 15
Tedy mu rzekł Elizeusz: Wemij łuk i strzały; a wziąwszy
przyniósł do niego łuk i strzały. 16 I rzekł do króla
Izraelskiego: Weźmij w rękę twoję łuk; i wziął go w rękę
swoję; włożył też Elizeusz ręce swe na ręce królewskie.
17 I rzekł: Otwórz to okno na wschód słońca. A gdy
otworzył, rzekł Elizeusz: Strzelże! i strzelił. I rzekł:
Strzała zbawienia Pańskiego, a strzała wybawienia
przeciw Syryjczykom; albowiem porazisz Syryjczyki
w Afeku aż do szczętu. 18 Rzekł powtóre: Weźmij
strzały! i wziął. Tedy rzekł do króla Izraelskiego: Uderz w
ziemię! i uderzył trzy kroć a potem przestał. 19 Przetoż
rozgniewał się nań mąż Boży, i rzekł: Miałeś uderzyć
pięć albo sześć kroć, bobyś był poraził Syryjczyki aż do
szczętu: a teraz tylko po trzy kroć porazisz Syryjczyki.

20 Potem umarł Elizeusz, i pogrzebiono go. A kupy
swawolne Moabskie wtargnęły do ziemi roku drugiego.
21 I stało się, gdy chowano jednego człowieka, tedy
ujrzawszy swawolną kupę, rzucili onego człowieka w
grób Elizeuszowy, który gdy był wrzucony, a dotknął się
kości Elizeuszowych, ożył i wstał na nogi swoje. 22 A
Hazael, król Syryjski, trapił lud Izraelski po wszystkie dni
Joachazowe. 23 Ale ulitowawszy się ich Pan, zmiłował
się nad nimi, i nawrócił się ku nim dla przymierza swego
z Abrahamem, z Izaakiem, i z Jakóbem; i nie chciał
ich wytracić, ani ich odrzucił od oblicza swego, aż do
tego czasu. 24 I umarł Hazael, król Syryjski, a królował
Benadad, syn jego, miasto niego. 25 Przetoż znowu
Joaz, syn Joachazowy, odebrał miasta z ręki Benadada,
syna Hazaelowego, które był wziął z rąk Joachaza,
ojca jego, przez wojnę; bo po trzy kroć poraził go Joaz,
i przywrócił miasta Izraelowi.

14 Roku wtórego Joaza, syna Joachaza, króla
Izraelskiego, począł królować Amazyjasz, syn
Joaza, króla Judzkiego. 2 Dwadzieścia i pięć lat miał,
gdy królować począł, a dwadzieścia i dziewięć lat
królował w Jeruzalemie. Imię matki jego było Joadana
z Jeruzalemu. 3 Ten czynił, co dobrego jest przed
oczyma Pańskiemi, aczkolwiek nie tak jako Dawid,
ojciec jego; według wszystkiego, co czynił Joaz, ojciec
jego, postępował. 4 Wszakże wyżyny nie były zniesione;
jeszcze lud ofiarował i kadził po wyżynach. 5 A gdy
zmocnione było królestwo w ręku jego, pobił sługi
swe, którzy byli zabili króla, ojca jego. 6 Lecz synów
onych morderców nie pobił, jako napisano w księgach
zakonu Mojżeszowego, gdzie rozkazał Pan, mówiąc:
Nie pomrą ojcowie za synów, ani synowie pomrą
za ojców, ale każdy za grzech swój umrze. 7 Ten
też poraził Edomczyków dziesięć tysięcy w dolinie
solnej, i wziął mocą Selę, a nazwał imię jej Jokteel,
aż do tego czasu. 8 Tedy posłał Amazyjasz posły do
Joaza, syna Joachaza, syna Jehu, króla Izraelskiego,
mówiąc: Pójdź, wejrzymy sobie w oczy. 9 Posłał zasię
Joaz, król Izraelski, do Amazyjasza, króla Judzkiego,
mówiąc: Oset, który jest na Libanie, posłał do cedru
Libańskiego, mówiąc: Daj córkę twoję synowi memu
za żonę. Wtem przyszedł zwierz polny, który jest na
Libanie, i podeptał on oset. 10 Żeś ty bardzo poraził
Edomczyki, dlatego się podniosło serce twoje. Chlubże
się, a siedź w domu twoim; i przeczże się masz
wdawać w to złe, abyś upadł ty, i Juda z tobą? 11
Ale nie usłuchał Amazyjasz. Przetoż wyciągnął Joaz,
król Izraelski, a wejrzeli sobie w oczy, on i Amazyjasz,
król Judzki, w Betsemes, które jest w Judztwie. 12
I porażony jest Juda od ludu Izraelskiego, a uciekł
każdy do przybytku swego. 13 Lecz Amazyjasza, króla
Judzkiego, syna Joaza, syna Ochozyjaszowego, pojmał
Joaz, król Izraelski, w Betsemes, a przyciągnąwszy
do Jeruzalemu, zburzył mur Jeruzalemski od bramy
Efraim aż do bramy narożnej, na cztery sta łokci. 14 I
zabrał wszystko złoto i srebro i wszystkie naczynia,
które się znalazły w domu Pańskim, i w skarbach domu
królewskiego, i ludzie zastawne, i wrócił się do Samaryi.
15 A inne sprawy Joazowe, które czynił, i moc jego, i
jako walczył z Amazyjaszem, królem Judzkim, azaż
tego nie zapisano w kronikach o królach Izraelskich?
16 I zasnął Joaz z ojcami swymi, a pogrzebiony jest
w Samaryi z królmi Izraelskimi, a królował Jeroboam,
syn jego, miasto niego. 17 I żył Amazyjasz, syn
Joazowy, król Judzki, po śmierci Joaza, syn Joachaza,
króla Izraelskiego, piętnaście lat. 18 A inne sprawy
Amazyjaszowe, azaż nie są opisane w kronikach o
królach Judzkich? 19 Potem sprzysięgli się przeciwko
niemu niektórzy w Jeruzalemie; ale uciekł do Lachys.
Przetoż posławszy za nim do Lachys, zabili go tam. 20
Skąd przynieśli go na koniach, i pogrzebiony jest w
Jeruzalemie z ojcami swymi, w mieście Dawidowem.
21 A tak wziąwszy wszystek lud Judzki Azaryjasza,
któremu było szesnaście lat, postanowili go królem
na miejscu ojca jego Amazyjasza. 22 Ten pobudował
Elat, i przywrócił je do Judy, gdy zasnął król z ojcami
swymi. 23 Roku piętnastego Amazyjasza, syna Joaza,
króla Judzkiego, królował Jeroboam, syn Joaza, króla
Izraelskiego, w Samaryi czterdzieści lat i rok. 24 A
czynił złe przed oczyma Pańskiemi, nie uchylając się
od wszystkich grzechów Jeroboama, syn Nabatowego,
który przywiódł do grzechu Izraela. 25 Ten zasię
przywrócił granice Izraelskie od wejścia do Emat aż do
morza pustego, według słowa Pana, Boga Izraelskiego,
które był wyrzekł przez sługę swego Jonasza, syna
Amaty, proroka; który był z Gatefer. 26 Albowiem
widział Pan utrapienie Izraelskie, im dalej tem większe,
tak, że i więzień, i opuszczony zniszczeni byli, a nie
był, ktoby ratował Izraela. 27 A nie rzekł był Pan,
aby miał wygładzić imię Izraela, żeby nie zostało pod
niebem: przetoż je wybawił przez rękę Jeroboama,
syna Joazaowego. 28 A inne sprawy Jeroboamowe, i
wszystko co czynił, i moc jego, którą walczył, i którą
przywrócił Damaszek i Emat Judzkie Izraelowi, azaż
tego nie zapisano w kronikach o królach Izraelskich? 29
I zasnął Jeroboam z ojcami swymi, z królmi Izraelskimi,
a królował Zacharyjasz, syn jego, miasto niego.

15 Roku dwudziestego i siódmego Jeroboama, króla
Izraelskiego, królował Azaryjasz, syn Amazyjasza,
króla Judzkiego. 2 Szesnaście mu lat było, gdy
począł królować, a pięćdziesiąt i dwa lata królował
w Jeruzalemie. Imię matki jego było Jechelija z
Jeruzalemu. 3 Ten czynił, co dobrego jest w oczach
Pańskich, według wszystkiego, jako czynił Amazyjasz,

ojciec jego. 4 Wszakże wyżyny nie były zniesione:
jeszcze lud ofiarował i kadził po wyżynach. 5 I zaraził
Pan króla, a był trędowaty aż do śmierci swej, i mieszkał
w domu osobnym; przetoż Joatam, syn królewski,
rządził domem, sądząc lud ziemi. 6 A inne sprawy
Azaryjaszowe, i wszystko co czynił, azaż tego nie
zapisano w kronikach o królach Judzkich? 7 I zasnął
Azaryjasz z ojcami swymi, a pochowano go z ojcami
jego w mieście Dawidowem; a królował Joatam, syn
jego, miasto niego. 8 Roku trzydziestego i ósmego
Azaryjasza, króla Judzkiego, królował Zacharyjasz, syn
Jeroboamowy, nad Izraelem w Samaryi sześć miesięcy.
9 I czynił złe przed oczyma Pańskimi, jako czynili
ojcowie jego, nie odstępując od grzechów Jeroboama,
syna Nabatowego, który przywiódł do grzechu Izraela.
10 I sprzysiągł się przeciw niemu Sellum, syn Jabesowy,
i ranił go przed ludem, i zabił go, a królował miasto
niego. 11 A inne sprawy Zacharyjaszowe, oto są
napisane w kronikach o królach Izraelskich. 12 Toć jest
ono słowo Pańskie, które powiedział do Jehu, mówiąc:
Synowie twoi do czwartego pokolenia będą siedzieli na
stolicy Izraelskiej. I tak się stało. 13 Tedy Sellum, syn
Jabesowy, królował roku trzydziestego i dziewiątego
roku Uzyjasza, króla Judzkiego, a królował przez jeden
miesiąc w Samaryi. 14 Bo przyciągnąwszy Manachem,
syn Gady, z Tersy, a przyszedłszy do Samaryi, poraził
Selluma, syna Jabesowego w Samaryi, a zabiwszy go,
królował miasto niego. 15 A inne sprawy Sellumowe,
i sprzysiężenie jego, którem się był sprzysiągł, oto
zapisane w kronikach o królach Izraelskich. 16 Tedy
dobył Manachem miasta Tafsy, i pobił wszystkie,
którzy w niem byli, i wszystki granice jego od Tersy;
przeto, że mu nie otworzyli, pomordował je, i wszystkie
brzemienne w niem porozcinał. 17 Roku trzydziestego
i dziewiątego Azaryjasza, króla Judzkiego, królował
Manachem, syn Gady, nad Izraelem dziesięć lat w
Samaryi. 18 I czynił złe przed oczyma Pańskiemi, nie
odstępując od grzechów Jeroboama, syna Nabatowego,
który do grzechu przywodził Izraela po wszystkie dni
swoje. 19 A gdy wyciągnął Ful, król Assyryjski, przeciw
ziemi Izraelskiej, dał Manachem Fulowi tysiąc talentów
srebra, aby mu był na pomocy ku umocnieniu królestwa
w rękach jego. 20 I ułożył Manachem podatek na
Izraela, na wszystkie najbogatsze, aby dawali królowi
Asyryjskiemu, po pięćdziesiąt syklów srebra, każdy
z osobna; i wrócił się król Assyryjski, a nie bawił się
tam w onej ziemi. 21 A inne sprawy Manachemowe, i
cokolwiek czynił, napisane są w kronikach o królach
Izraelskich. 22 I zasnął Manachem z ojcami swymi,
a królował Facejasz, syn jego, miasto niego. 23
Roku pięćdziesiątego Azaryjasza, króla Judzkiego,
królował Facejasz, syn Manachemowy, nad Izraelem
w Samaryi dwa lata. 24 I czynił złe przed oczyma
Pańskiemi, nie odstępując od grzechu Jeroboama,
syna Nabatowego, który przywiódł do grzechu Izraela.
25 Tedy się zbuntował przeciwko niemu Facejasz, syn
Romelijasza, hetman jego, i zabił go w Samaryi w pałacu
domu królewskiego, z Argobem i z Aryjaszem, mając z
sobą pięćdziesiąt mężów Galaadczyków, a zabiwszy go
królował miasto niego. 26 A inne sprawy Facejaszowe
i wszystko co czynił, oto napisano w kronikach o
królach Izeraelskich. 27 Roku pięćdziesiątego i wtórego
Azaryjasza, króla Judzkiego, królował Facejasz syn
Romelijasza, nad Izraelem w Samaryi dwadzieścia
lat. 28 I czynił złe przed oczyma Pańskiemi, nie
odstępując od grzechu Jeroboama, syna Nabatowego,
który przywiódł do grzechu Izraela. 29 Za dni Facejasza,
króla Izraelskiego, przyciągnął Teglet Falaser, król
Assyryjski, i wziął Ajon i Abelbetmaacha, i Jonoe, i
Kiedes, i Azor, i Galaad, i Galileę, wszystkę ziemię
Neftali, a przeniósł obywatele jej do Assyryi. 30 Tedy
się zbuntował Ozeasz, syn Eli, przeciw Facejaszowi,
synowi Romelijaszowemu, a raniwszy go, zabił go, i
królował miasto niego roku dwudziestego Joatama,
syna Uzyjaszowego. 31 A inne sprawy Facejaszowe,
i wszystko co czynił, oto zapisano w kronikach o
królach Izraelskich. 32 Roku wtórego Facejasza, syna
Romelijaszowego, króla Izraelskiego królował Joatam,
syn Uzyjasza, króla Judzkiego. 33 Dwadzieścia i pięć lat
miał, gdy królować począł, i szesnaście lat królował w
Jeruzalemie. Imię matki jego Jerusa, córka Sadokowa.
34 I czynił, co dobrego jest przed oczyma Pańskiemi;
według wszystkiego, co czynił Uzyjasz, ojciec jego,
postępował. 35 Wszakże wyżyny nie były zniesione;
jeszcze lud ofiarował i kadził na wyżynach. Tenże
zbudował bramę najwyższą domu Pańskiego. 36 A
inne sprawy Joatamowe, i wszystko co czynił, zapisane
w kronikach o królach Judzkich. 37 Za onych dni począł
Pan posyłać na Judę Rasyna, króla Syryjskiego, i
Facejasza, syna Romelijaszowego. 38 I zasnął Joatam
z ojcami swymi, i pogrzebiony jest z ojcami swymi w
mieście Dawida, ojca swego. A królował Achaz, syn
jego, miasto niego.

16 Roku siedmnastego Facejasza, syna
Romelijaszowego, królował Achaz, syn Joatama,
króla Judzkiego. 2 Dwadzieścia lat było Achazowi,
gdy królować począł, a szesnaście lat królował w
Jeruzalemie; ale nie czynił, co dobrego jest przed
oczyma Pana, Boga swego, jako Dawid, ojciec jego; 3
Lecz chodził drogami królów Izraelskich. Nadto i syna
swego dał przewieść przez ogień według obrzydliwości
poganów, które był Pan wygnał przed obliczem synów
Izraeliskich. 4 Ofiarował też i kadził na wyżynach, i
na pagórkach, i pod każdem drzewem gałęzistem. 5
Tedy wyciągnął Rasyn, król Syryjski, i Facejasz, syn

Romelijasza, król Izraelski, przeciwko Jeruzalemowi na
wojnę, i oblegli Achaza; wszakże go dobyć nie mogli.
6 Tegoż czasu Rasyn, król Syryjski, przywrócił zasię
Elat do Syryi, a wykorzenił Żydy z Elat, ale Syryjczycy
przyszedłszy do Elat, mieszkali tam aż do dnia
tego. 7 I posłał Achaz posły do Teglat Falasera króla
Assyryjskiego, mówiąc: Sługa twój i syn twój jestem.
Przyciągnij a wybaw mię z ręki króla Syryjskiego, i z
ręki króla Izraelskiego, którzy powstali przeciwko mnie.
8 Tedy wziąwszy Achaz srebro i złoto, które się znalazło
w domu Pańskim i w skarbach domu królewskiego,
posłał dar królowi Assyryjskiemu. 9 Na co mu przyzwolił
król Assyryjski; a przyciągnąwszy król Assyryjski pod
Damaszek wziął go, i przeniósł obywatele jego do
Chyr, a Rasyna zabił. 10 Zatem jechał król Achaz
przeciw Teglat Falaserowi, królowi Assyryjskiemu, do
Damaszku; a ujrzawszy król Achaz ołtarz w Damaszku,
posłał do Uryjasza kapłana wizerunek ołtarza onego i
kształt jego, według wszystkiego jako był urobiony.
11 I zbudował Uryjasz kapłan ołtarz według onego
wszystkiego, jako był posłał król Achaz z Damaszku;
tak uczynił Uryjasz kapłan pierwej, niżeli się wrócił
król Achaz z Damaszku. 12 A gdy się wrócił król z
Damaszku, ujrzawszy ołtarz przystąpił do niego, i
sprawował ofiary na nim. 13 I zapalił całopalenie swoje,
i ofiarę śniedną swoję, i ofiarował ofiarę mokrą swoję, i
kropił krwią ofiar spokojnych swoich na ołtarzu. 14 Ale
ołtarz miedziany, który był przed Panem, przeniósł z
przedniej strony domu, aby nie stał między ołtarzem
jego, a między domem Pańskim; a postawił go po
bok ołtarza ku północy. 15 I rozkazał król Achaz
Uryjaszowi kapłanowi, mówiąc: Na tym większym
ołtarzu będziesz zapalał całopalenie poranne i ofiarę
śniedną wieczorną, i całopalenie królewskie, i ofiarę
śniedną jego, i całopalenie wszystkiego ludu ziemi, i
ofiarę ich śniedną, i ofiary mokre ich, i wszelką krwią
całopalenia, i wszelką krwią innych ofiar będziesz kropił
na nim; ale ołtarz miedziany będzie mi na radzenie się
Boga. 16 I uczynił Uryjasz kapłan według wszystkiego,
jako był rozkazał król Achaz. 17 Nadto poodcinał król
Achaz listwy podstawków, i pozbierał z nich wanny;
do tego morze zdjął z wołów miedzianych, które
były pod niem, a położył je na tle kamiennem. 18
Zasłonę także sabatnią, którą było sprawiono w domu,
i drzwi zewnętrzne, któremi król wchadzał, odjął od
domu Pańskiego dla bojaźni króla Assyryjskiego. 19
A inne sprawy Achazowe, które czynił, zapisane są
w kronikach o królach Judzkich. 20 I zasnął Achaz z
ojcami swymi, i pogrzebiony jest z ojcami swymi w
mieście Dawidowem. A królował Ezechyjasz, syn jego
miasto niego.

17 Roku dwunastego Achaza, króla Judzkiego,
królował Ozeasz, syn Eli, w Samaryi nad Izraelem
dziewięć lat. 2 I czynił złe przed oczyma Pańskiemi,
wszakże nie tak jak inni królowie Izraelscy, którzy byli
przed nim. 3 Przeciwko niemu wyciągnął Salmanasar,
król Assyryjski; i stał się Ozeasz niewolnikiem jego, i
dawał mu dań. 4 A gdy obaczył król Assyryjski, iż się
Ozeasz buntował przeciw niemu, a iż wyprawił posły
do Sua, króla Egipskiego, i nie posyłał dani dorocznej
królowi Assyryjskiemu, obległ go król Assyryjski, a
związawszy podał go do więzienia. 5 I ciągnął król
Assyryjski przez wszystkę ziemię, aż przyciągnął do
Samaryi, pod którą leżał przez trzy lata. 6 A roku
dziewiątego Ozeasza wziął król Assyryjski Samaryję, i
przeniósł Izraela do Assyryi, a osadził je w Hala i w
Habor nad rzeką Gozan i w miastach Medskich. 7 A to
się stało przeto, że grzeszyli synowie Izraelscy przeciw
Panu, Bogu swemu, który je wywiódł z ziemi Egipskiej,
aby nie byli pod mocą Faraona, króla Egipskiego;
a bali się bogów cudzych, 8 Chodząc w ustawach
poganów, które był Pan wyrzucił przed obliczem synów
Izraelskich, i w ustawach królów Izraelskich, które
czynili. 9 Obłudnie synowie Izraelscy postępowali,
czyniąc co nie było rzeczą dobrą przed Panem, Bogiem
swym, i pobudowali sobie wyżyny po wszystkich
miastach swych, od wieży strażników aż do miasta
obronnego; 10 A nastawiali sobie słupów, i gajów na
każdym pagórku wyniosłym, pod każdem drzewem
gałęzistem, 11 Paląc tam kadzidła po wszystkich
górach, jako narody, które wypędził Pan przed obliczem
ich; i czynili rzeczy co najgorsze, pobudzając Pana ku
gniewu, 12 A służyli brzydkim bałwanom, o którym im
powiedział Pan, aby tego nie czynili. 13 I oświadczał
się Pan przeciwko Izraelowi, i przeciwko Judzie, przez
wszystkie proroki, i przez wszystkie widzące, mówiąc:
Nawróćcie się od dróg waszych złych, a strzeżcie
rozkazania mego, i wyroków moich według wszystkiego
zakonu, którym rozkazał ojcom waszym, a z którymem
posłał do was proroki, sługi moje. 14 Lecz nie byli
posłuszni; ale zatwardzili kark swój według karku
ojców swych, którzy nie wierzyli w Pana, Boga swego.
15 I wzgardzili wyroki jego, i przymierze jego, które
uczynił z ojcami ich, i oświadczenia jego, któremi się
oświadczał przeciwko nim, a chodzili za próżnością,
i stali się próżnymi, i naśladowali poganów, którzy
byli około nich, o których im rozkazał Pan, aby nie
czynili jako oni. 16 I opuściwszy wszystkie rozkazania
Pana, Boga swego, poczynili sobie lane bałwany,
mianowicie dwóch cielców; poczynili też gaje, a kłaniali
się wszystkiemu wojsku niebieskiemu, i służyli Baalowi.
17 Przewodzili też syny i córki swe przez ogień, i
bawili się wieszczbami i wróżkami, i zaprzedali się, aby
czynili złe przed oczyma Pańskiemi, pobudzając go

do gniewu. 18 Przetoż się bardzo Pan rozgniewał na
Izraela, a odrzucił je od oblicza swego, nic z nich nie
zostawując, oprócz samego pokolenia Judy. 19 Aleć i
Juda nie strzegł przykazań Pana, Boga swego; lecz
chodził w ustawach Izaelskich, których naczynili. 20
Przetoż odrzucił Pan wszystko nasienie Izraelskie, i
utrapił je, a podał je w rękę łupieżcom, aż je odrzucił
od oblicza swego. 21 Albowiem oderwał się Izrael od
domu Dawidowego, a postanowili królem Jeroboama,
syna Nabatowego; ale Jeroboam odwiódł Izraela od
naśladowania Pana, a przywiódł je do grzeszenia
grzechem wielkim. 22 I chodzili synowie Izraelscy
we wszystkich grzechach Jeroboamowych, które on
czynił, a nie odstąpili od nich, 23 A odrzucił Pan Izraela
od oblicza swego, jako powiedział przez wszystkie
sługi swe proroki; a tak przeniesiony jest Izrael z
ziemi swej do Assyryi, aż do dnia tego. 24 Potem
przyprowadził król Assyryjski lud z Babilonu, i z Kuta, i
z Awa, i z Emat, i z Sefarwaim, a osadził je w miastach
Samaryi miasto synów Izraelskch; którzy posiadłszy
Samaryję, mieszkali w miastach jej. 25 A gdy tam oni
mieszkać poczęli a nie bali się Pana, posłał Pan na
nie lwy, którzy je zabijali. 26 I powiedziano to królowi
Assyryjskiemu, mówiąc: Narodowie, któreś przeniósł i
osadził w miastach Samaryi, nie wiedzą obyczaju Boga
onej ziemi; przetoż posłał na nie lwy, a oto je zabijają,
dla tego, iż nie wiedzą obyczaju Boga onej ziemi. 27
Tedy rozkazał król Assyryjski, mówiąc: Zawiedźcie tam
jednego z kapłanów, któreście stamtąd przywiedli, aby
poszedłszy mieszkał tam, i nauczał ich obyczaju Boga
onej ziemi. 28 Przyszedł tedy jeden z kapłanów, których
było wzięto z Samryi, i mieszkał w Betel, a nauczał ich,
jako się mieli bać Pana. 29 Wszakże naczynili sobie
każdy naród bogów swych, i postawili je w domu wyżyn,
które byli pobudowali Samaryjczycy, każdy naród w
miastach swych, w których mieszkali, 30 Albowiem
mężowie Babilońscy uczynili Sukkotbenot, a mężowie
Kutscy uczynili Nergiel, a mężowie Ematscy uczynili
Asyma. 31 A Hewejczycy uczynili Nebahaz, i Tartak; a
Sefarwaiczycy palili syny swe w ogniu Adramelechowi,
i Anamelechowi, bogom Sefarwaimskim. 32 A tak
bali się Pana, naczyniwszy sobie z pośrodku siebie
kapłanów na wyżynach, którzy im usługiwali w domach
wyżyn. 33 A choć się Pana bali, wszakże przecię bogom
swoim służyli według zwyczajów onych narodów, skąd
byli przeniesieni. 34 Ci aż do dnia tego sprawują się
według zwyczajów starych, nie boją się Pana, ani
czynią według wyroków jego, i według ustaw jego, i
według zakonu, i według rozkazania, które przykazał
Pan synom Jakóbowym, którego przezwał Izraelem. 35
Uczynił też był Pan z nimi przymierze, i rozkazał im,
mówiąc: Nie bójcie się bogów cudzych, i nie kłaniajcie
się im, ani im służcie, ani im ofiarujcie; 36 Ale Pana,
który was wywiódł z ziemi Egipskiej mocą wielką i
ramieniem wyciągnionem, tego się bójcie, i jemu się
kłaniajcie, i jemu ofiarujcie; 37 Także ustaw, i sądów,
i zakonu, i przykazań, które wam napisał, strzeżcie,
czyniąc je po wszystkie dni, a nie bójcie się bogów
cudzych. 38 Więc przymierza, którem czynił z wami,
nie zapominajcie, ani się bójcie bogów cudzych. 39 Ale
Pana, Boga waszego, się bójcie, a on was wybawi z ręki
wszystkich nieprzyjaciół waszych; 40 Lecz nie usłuchali,
ale owszem według obyczaju swego dawnego czynili.
41 A tak narodowie oni bali się Pana, wszakże przecię
rytym bałwanom swoim służyli; a synowie ich, i synowie
synów ich, według wszystkiego, co czynili ojcowie ich,
tak i oni czynią, aż po dziś dzień.

18 Roku trzeciego Ozeasza, syna Eli, króla
Izraelskiego, królował Ezechyjasz, syn Achaza,
króla Judzkiego. 2 Dwadzieścia i pięć lat mu było,
gdy począł królować, a dwadzieścia i dziewięć lat
królował w Jeruzalemie. Imię matki jego było Abi,
córka Zacharyjaszowa. 3 I czynił co było dobrego
przed oczyma Pańskiemi, według wszystkiego, jako
czynił Dawid, ojciec jego. 4 On zniósł wyżyny, i
skruszył bałwany, i powycinał gaje, a pokruszył węża
miedzianego, którego był uczynił Mojżesz; bo aż do
onych dni Izraelczycy kadzili mu, i nazwał go Nehustan.
5 W Panu Bogu Izraelskim ufał; a po nim nie był żaden
podobny jemu między wszystkimi królami Judzkimi,
i którzy byli przed nim. 6 Bo się trzymał Pana, nie
odstępując od niego, a strzegąc przykazania jego, które
był przykazał Pan Mojżeszowi. 7 A Pan był z nim; i
we wszystkiem, do czego się obrócił, szczęściło mu
się. Wybił się też z mocy królowi Assyryjskiemu, i nie
służył mu. 8 Tenże poraził Filistyny aż do Gazy i granic
jego, od wieży strażników aż do miasta obronnego.
9 Roku czwartego króla Ezechyjasza, (który był rok
siódmy Ozeasza, syna Eli, króla Izraelskiego) wyciągnął
Salmanaser, król Assyryjski, przeciwko Samaryi, i obległ
ją. 10 A wziął ją przy dokończeniu trzeciego roku; roku
szóstego Ezechyjasza, (który był rok dziewiąty Ozeasza,
króla Izraelskiego) wzięta jest Samaryja. 11 Tedy
przeniósł król Assyryjski Izraela do Assyryi, i osadził
nimi Halach i Habor u rzeki Gazan, i miasta Medskie.
12 Przeto, iż nie posłuchali głosu Pana Boga swego, ale
przestępowali przymierze jego, i tego wszystkiego, co
rozkazał Mojżesz, sługa Pański, nie słuchali i nie czynili.
13 Potem czternastego roku króla Ezechyjasza ruszył
się Sennacheryb, król Assyryjski, przeciw wszystkim
miastom Judzkim obronnym, i wziął je. 14 A tak posłał
Ezechyjasz, król Judzki, do króla Assyryjskiego, do
Lachys, mówiąc: Zgrzeszyłem; odciągnij odemnie,
cokolwiek na mię włożysz, poniosę. Tedy włożył król
Assyryjski na Ezechyjasza, króla Judzkiego, dań trzy

sta talentów srebra, i trzydzieści talentów złota. 15 I dał
Ezechyjasz wszystko srebro, które się znalazło w domu
Pańskim i w skarbach domu królewskiego. 16 Onegoż
czasu obłupił Ezechyjasz drzwi domu Pańskiego, i
słupy, które samże Ezechyjasz, król Judzki, był obył,
a dał je królowi Assyryjskiemu. 17 Wszakże posłał
król Assyryjski Tartana, i Rabsarysa, i Rabsacesa z
Lachys do króla Ezechyjasza z wielkiem wojskiem
do Jeruzalemu. Którzy wyciągnąwszy przyjechali ku
Jeruzalemowi, a przyciągnąwszy przyszli i położyli
się u rur sadzawki wyższej, która jest podle drogi
brukowanej na polu blecharzowem. 18 A gdy wołali
na króla, wyszedł do nich Elijakim, syn Helkijaszowy,
przełożony nad domem, i Sobna pisarz, i Joach syn
Asafowy, kanclerz. 19 I rzekł do nich Rabsaces: Proszę
powiedzcie Ezechyjaszowi: Tak mówi król wielki, król
Assyryjski: Co to za ufność, na której się wspierasz?
20 Mówiłeś: (aleć to słowa daremne) Rady i mocy mam
dosyć do wojny. A teraz w kimże ufasz, żeś mi się
sprzeciwił? 21 Oto teraz spolegasz na Egipcie, jako
na lasce trzcinnej, i to nałamanej, którą jeźliby się kto
podpierał, tedy wnijdzie w rękę jego i przekole ją. Takić
jest Farao, król Egipski, wszystkim, co w nim ufają.
22 A jeźli mi rzeczecie: W Panu Bogu naszym ufność
mamy: azaż nie ten jest, którego zniósł Ezechyjasz
wyżyny i ołtarze? i rozkazał Judzie i Jeruzalemowi,
mówiąc: Przed tym ołtarzem kłaniać się będziecie
w Jeruzalemie. 23 Przetoż teraz zaręcz się królowi
Assyryjskiemu, panu memu, a dam ci dwa tysiące koni;
będzieszli mógł mieć jezdnych tak wiele do dnich?
24 I jakoż się ty możesz oprzeć hetmanowi jednemu
najmniejszemu z sług pana mego? choć pokładasz
nadzieję w Egipcie dla wozów i jezdnych. 25 Nadto,
czy bez woli Pańskiej przyciągnąłem przeciw temu
miejscu, abym je zburzył? Pan mówi do mnie: Idź do
tej ziemi, a spustosz ją. 26 Tedy rzekł Elijakim, syn
Helkijaszowy, i Sobna, i Joach do Rabsacesa: Proszę
mów do sług twoich po syryjsku, boć rozumiemy; a nie
mów z nami po żydowsku, gdzie słyszy lud, który jest
na murze. 27 Którym odpowiedział Rabsaces: Azaż
mię do pana twego, albo do ciebie przysłał Pan mój,
abym te słowa mówił? Azaż nie do tych mężów, którzy
siedzą na murze, aby jedli łajna swoje, i pili mocz swój
z wami. 28 A tak stanąwszy Rabsaces wołał głosem
wielkim po żydowsku, a mówiąc rzekł: Słuchajcie słów
króla wielkiego, króla Assyryjskiego. 29 Tak mówi
król: Niech was nie zwodzi Ezechyjasz; bo was nie
będzie mógł wyrwać z ręki mojej. 30 A niech wam nie
rozkazuje ufać Ezechyjasz w Panu, mówiąc: Pewnie
nas wyrwie Pan, a nie będzie podane to miasto w ręce
króla Assyryjskiego. 31 Nie słuchajcie Ezechyjasza.
Albowiem tak mówi król Assyryjski: Uczyńcie ze mną
przymierze, a wynijdźcie do mnie, a jedzcie każdy
z winnicy swojej i każdy z figi swojej, i pijcie każdy
wodę z studnicy swojej, 32 Aż przyjdę a pobiorę was
do ziemi podobnej ziemi waszej, do ziemi żyznej i
obfitującej winem, do ziemi chleba i winnic, do ziemi
drzew oliwnych, i oliwy, i miodu; i będziecie żyli, a
nie pomrzecie. Nie słuchajcież Ezechyjasza; bo was
zwodzi, mó wiąc: Pan was wybawi. 33 Izaż mogli
bogowie narodów wybawić każdy ziemię swoję, z
ręki króla Assyryjskiego? 34 Gdzież jest bóg Emat i
Arfad? gdzież jest bóg Sefarwaim, Ana i Awa? izali
wyrwali Samaryję z rąk moich? 35 Któryż jest między
wszystkimi bogi tych ziem, któryby wyrwał ziemię swoję
z ręki mojej? A miałby Pan wyrwać Jeruzalem z ręki
mojej? 36 Ale milczał lud, i nie odpowiedzieli mu
słowa; bo takie było rozkazanie królewskie, mówiąc:
Nie odpowiadajcie mu. 37 Przyszedł tedy Elijakim, syn
Helkijaszowy, przełożony domu, i Sobna pisarz, i Joach,
syn Asafowy, kanclerz, do Ezechyjasza, rozdarłszy
szaty swe, i oznajmili mu słowa Rabsacesowe.

19 A gdy to usłyszał król Ezechyjasz, rozdarł szaty
swoje, a oblekł się w wór, i wszedł do domu
Pańskiego; 2 I posłał Elijakima, sprawcę domu swego,
i Sobnę pisarza, i starsze z kapłanów, obleczone w
wory, do Izajasza proroka, syna Amosowego. 3 Którzy
rzekli do niego: Tak mówi Ezechyjasz: Dzień utrapienia
i łajania, i bluźnierstwa jest ten dzień; albowiem
synowie przyszli aż do porodzenia, a siły niemasz ku
rodzeniu. 4 Oby usłyszał Pan, Bóg twój, wszystkie słowa
Rabsacesowe, którego przysłał król Assyryjski, pan
jego, urągać Bogu żywemu! aby się pomścił onych słów,
które słyszał Pan, Bóg twój. Przetoż uczyń modlitwę za
te ostatki, które się znajdują. 5 Przyszli tedy słudzy
króla Ezechyjasza do Izajasza. 6 Którym odpowiedział
Izajasz: Tak powiedzcie panu waszemu: To mówi Pan:
Nie bój się tych słów, któreś słyszał, któremi mię lżyli
słudzy króla Assyryjskiego. 7 Oto Ja puszczę nań
ducha, i usłyszy wieść, a wróci się do ziemi swojej, i
położę go mieczem w ziemi jego. 8 Ale wróciwszy się
Rabsaces znalazł króla Assyryjskiego dobywającego
Lebny; albowiem usłyszał, iż odciągnął był od Lachys.
9 A usłyszawszy o Tyraku, królu Etyjopskim, że mówino:
Oto wyciągnął na wojnę przeciwko tobie, znowu psłał
posły do Ezechyjasza, mówiąc: 10 To powiedzcie
królowi Ezechyjaszowi, królowi Judzkiemu, mówiąc:
Niech cię nie zwodzi Bóg twój, któremu ty ufasz, a
mówisz: Nie będzie podane Jeruzalem w ręce króla
Assyryjskiego. 11 Otoś słyszał, co poczynili królowie
Assyryjscy wszystkim ziemiom, burząc je; a tybyś miał
być wybawiony? 12 Izali wybawili bogowie narodów te,
które wygubili ojcowie moi, Gozan, i Haran, i Resef,
i syny Eden, którzy byli w Telassar? 13 Gdzież jest
król Emat, i król Arfad, i król miasta Sefarwaim, Ana

i Awa? 14 Przetoż wziąwszy Ezechyjasz list z ręki
posłów, przeczytał go, i wszedłszy do domu Pańskiego
rozciągnął go Ezechyjasz przed Panem. 15 I modlił
się Ezechyjasz przed Panem, mówiąc: Panie, Boże
Izraelski, siedzący na Cherubinach! ty, tyś sam jest
Bóg wszystkich królestw ziemi, tyś stworzył niebo i
ziemię. 16 Nakłońże, Panie! ucha twojego, a usłysz;
otwórz, Panie! oczy twoje, a obacz; usłysz słowa
Sennacheryba, który przysłał hańbić ciebie, Boga
żywego. 17 Prawdać jest, Panie! że spustoszyli królowie
Assyryjscy narody one, i ziemię ich. 18 I powrzucali
bogi ich w ogień; albowiem nie byli bogowie, ale robota
rąk ludzkich, drewno, i kamień; przetoż je wygubili.
19 A teraz, Panie Boże nasz! wybaw nas proszę z
ręki jego, aby poznały wszystkie królestwa ziemi, żeś
ty, Panie! sam Bogiem. 20 Tedy posłał Izajasz, syn
Amosowy, do Ezechyjasza, mówiąc: Tak mówi Pan,
Bóg Izraelski: O coś mię prosił z strony Sennacheryba,
króla Assyryjskiego, wysłuchałem cię. 21 A teć są
słowa, które mówił Pan o nim: Panna, córka Syońska,
wzgardziła cię, śmiała się z ciebie, kiwała głową za
tobą córka Jeruzalemska. 22 Kogożeś hańbił, i kogo
bluźnił? przeciwko komużeś podniósł głos, a wyniosłeś
ku górze oczy swoje? przeciw Świętemu Izraelskiemu.
23 Przez posły twoje hańbiłeś Pana mego, i rzekłeś: W
mnóstwie wozów moich wstąpiłem na wysokie góry, i
na strony Libańskie, i podrąbię wysokie cedry jego, i
wyborne jodły jego, i przyjdę aż do ostatnich przybytków
jego, do lasów, i wybornych ról jego. 24 Jam wykopał
źródła, i piłem wody cudze, a wysuszyłem stopami
nóg moich wszystkie potoki oblężonych. 25 Izażeś nie
słyszał, żem ja zdawna uczynił a od dni starodawnych
stworzyłem je? a teraz miałżebym na nie przywieść
spustoszenie, i obrócić w gromady gruzu; jako insze
miasta obronne? 26 Których obywatele stali się jako bez
rąk, przestraszeni są i zawstydzeni, bywszy jako trawa
polna, i jako zioła zielone, i trawy po dachach, które
pierwej schną, niż się dostają, 27 Mieszkanie twoje i
wyjście twoje, i wejście twoje znam, także popędliwość
twoję przeciwko mnie. 28 Ponieważeś się przeciwko
mnie zajuszył, a zapędy twoje przyszły do uszów moich,
przetoż założę kolce moje za nozdrza twoje, a wędzidło
moje wprawię w gębę twoję, i wrócę cię tą drogą, którąś
przyszedł, 29 A to będziesz miał, Ezechyjaszu! za
znak: Tego roku będziesz jadł samorodne zboże, i roku
także drugiego samorodne zboże; ale roku trzeciego
będziecie siać i żąć, i sadzić winnice i jeść owoc ich. 30
Ostatek bowiem domu Judy, który pozostał, wkorzeni
się głęboko, i wyda owoc ku górze. 31 Albowiem z
Jeruzalemu wynijdą ostatki, i ci, którzy są zachowani z
góry Syońskiej. Gorliwość Pana zastępów to uczyni.
32 A przetoż tak mówi Pan o królu Assyryjskim: Nie
wnijdzie do miasta tego, ani tam dojdzie strzała jego,
ani go ubieży tarcza, ani usypie szańców około niego;
33 Drogą, którą przyszedł, wróci się, a do miasta tego
nie wnijdzie, mówi Pan. 34 Bo będę bronił miasta tego, i
zachowam je sam dla siebie, i dla Dawida, sługi mego.
35 I stało się onej nocy, że wyszedł Anioł Pański, a pobił
w obozie Assyryjskim sto ośmdziesiąt i pięć tysięcy. A
gdy wstali rano, oto wszędy pełno trupów. 36 Przetoż
ruszywszy się odjechał i wrócił się Seneacheryb, król
Assyryjski, a mieszkał w Niniwe. 37 A gdy chwalił boga
swego Nesrocha w domu, tedy Adramelech i Sarassar,
synowie jego, zabili go mieczem, a sami uciekli do
ziemi Ararat. I królował Assarhaddon, syn jego, miasto
niego.

20 W one dni zachorował Ezechyjasz aż na śmierć, i
przyszedł do niego Izajasz prorok, syn Amosowy,
i rzekł mu: Tak mówi Pan: Rozpraw dom twój; bo
umrzesz, a nie będziesz żył. 2 Tedy obrócił Ezechyjasz
twarz swoję do ściany, i modlił się Panu, mówiąc: 3
Proszę, o Panie! wspomnij teraz, żem chodził przed tobą
w prwadzie, i w sercu całem, czyniąc to, co dobrego
jest w oczach twoich. I płakał Ezechyjasz płaczem
wielkiem. 4 Ale jeszcze Izajasz nie wyszedł był do pół
sieni, gdy się słowo Pańskie stało do niego, mówiąc: 5
Wróć się, a mów do Ezechyjasza, wodza ludu mego:
Tak mówi Pan, Bóg Dawida, ojca twego: Wysłuchałem
modlitwę twoję, a widziałem łzy twoje; oto Ja uzdrawiam
cię, dnia trzeciego wnijdziesz do domu Pańskiego; 6
I przydam do dni twoich piętnaście lat, a z ręki króla
Assyryjskiego wyrwę ciebie, i to miasto; i bronić będę
tego miasta dla siebie, i dla Dawida, sługi mego. 7
Przytem rzekł Izajasz: Przynieście bryłę fig suchych.
Którą przyniósłszy włożyli na wrzód, i zgoił się. 8 I rzekł
Ezechyjasz do Izajasza: Jaki znak tego, że mię uzdrowi
Pan, a iż pójdę dnia trzeciego do domu Pańskiego? 9
Odpowiedział Izajasz: Toć będzie znakiem od Pana, iż
uczyni Pan tę rzecz, którąć obiecał. Chceszże, żeby
cień postąpił na dziesięć stopni, albo żeby się na wstecz
nawrócił na dziesięć stopni? 10 I rzekł Ezechyjasz:
Snadniej może cień postąpić na dół na dziesięć stopni,
tego nie chcę; ale niech się wróci cień na wstecz
na dziesięć stopni. 11 Tedy wołał Izajasz prorok do
Pana; i nawrócił cień po onych stponiach, któremi
był postąpił na zegarze słonecznym Achazowym, na
wstecz na dziesięć stopni. 12 Onegoż czasu posłał
Berodach Baladan, syn Baladanowy, król Babiloński, list
i dary do Ezechyjasza; bo zasłyszał, że był zaniemógł
Ezechyjasz. 13 I wysłuchał ich Ezechyjasz i okazał
im wszystkie skarbnice klejnotów swoich, srebro, i
złoto, i rzeczy wonne, i olejki najwyborniejsze, i dom
rynsztunków swoich, i wszystko, co się znajdowało w
skarbach jego; nie było nic czego by im nie pokazał
Ezechyjasz w domu swym, i we wszystkiem państwie

swojem. 14 Przetoż przyszedł prorok Izajasz do króla
Ezechyjasza, i rzekł mu: Coć powiedzieli ci mężowie, a
skąd przyszli do ciebie? I odpowiedział Ezechyjasz:
Z ziemi dalekiej przyszli z Babilonu. 15 I rzekł: Cóż
widzieli w domu twoim? Odpowiedział Ezechyjasz:
Wszystko, cokolwiek jest w domu moim, widzieli:
nie było nic, czegobym im nie pokazał w skarbach
moich. 16 Ale Izajasz rzekł do Ezechyjasza: Słuchaj
słowa Pańskiego. 17 Oto przyjdą dni, w które zabiorą
wszystko do Babilonu, cokolwiek jest w domu twoim,
i cokolwiek schowali ojcowie twoi aż do dnia tego;
nie zostanie ci nic, mówi Pan. 18 Ale i syny twoje,
którzy wynijdą z ciebie, i które spłodzisz, pobiorą, i
będą komornikami na dworze króla Babilońskiego. 19
Tedy rzekł Ezechyjasz do Izajasza: Dobre jest słowo
Pańskie, któreś mówił. Nadto rzekł: Zaiste dobre, jeźli
tylko pokój i prawda będzie za dni moich. 20 Ale inne
sprawy Ezechyjaszowe, i wszystka moc jego, i jako
uczynił sadzawkę, i rury, którymi przywiódł wodę do
miasta to zapisano w kronikach o królach Judzkich.
21 I zasnął Ezechyjasz z ojcami swymi, a królował
Manases, syn jego, miasto niego.

21 We dwunastym roku był Manases, gdy królować
począł, a pięćdziesiąt i pięć lat królował w
Jeruzalemie; a imię matki jego było Hadsyba. 2 I czynił
złe przed oczyma Pańskiemi według obrzydłości tych
narodów, które wygnał Pan przed obliczem synów
Izraelskich. 3 Albowiem znowu pobudował wyżyny, które
był poburzył Ezechyjasz, ojciec jego, i wystawił ołtarze
Baalowi, i nasadził gaj jako był uczynił Achab, król
Izraelski, i kłaniał się wszystkiemu wojsku niebieskiemu,
i służył mu. 4 Pobudował też ołtarze w domu Pańskim, o
którym powiedział był Pan: W Jeruzalemie położę imię
moje. 5 Nadto nabudował ołtarzy wszystkiemu wojsku
niebieskiemu w obu sieniach domu Pańskiego. 6 Syna
także swego przewiódł przez ogień, i przestrzegał
czasów, i bawił się wieszczbą, i ustawił czarnoksiężniki,
i guślarze, a bardzo wiele złego czynił przed oczyma
Pańskiemi, drażniąc go. 7 Postawił także bałwana
gajowego, którego był uczynił w domu, o którym był
rzekł Pan do Dawida i do Salomona, syna jego: W
domu tym i w Jeruzalemie, którem obrał ze wszystkiego
pokolenia Izraelskiego, położę imię moje na wieki: 8 A
więcej się nie dopuszczę ruszyć nodze Izraela z ziemi,
którąm dał ojcom ich, by jedno skutecznie strzegli
wszystkiego, com im rozkazał, i wszystkiego zakonu,
który im przykazał sługa mój Mojżesz. 9 Ale nie słuchali;
bo je zwiódł Manases, tak iż się gorzej sprawowali
niż narody, które wygładził Pan przed obliczem synów
Izraelskich. 10 Aczkolwiek powiedział był Pan przez
sługi swoje proroki, mówiąc: 11 Przeto, że czynił
Manases, król Judzki, te obrzydliwości, czyniąc gorsze
rzeczy nad one wszystkie, które czynili Amorejczycy,
którzy byli przed nim, a że przywiódł w grzech i Judę
przez brzydkie bałwany swoje; 12 Przetoż tak mówi
Pan, Bóg Izraelski: Oto Ja przywiodę złe na Jeruzalem
i na Judę, tak iż każdemu, co to usłyszy, zabrzmi w
obu uszach jego. 13 Bo rozciągnę nad Jeruzalem
sznur Samaryjski, i wagę domu Achabowego, a wytrę
Jeruzalem, jako kto wyciera misę, a wytarłszy przewraca
ją dnem ku górze. 14 I opuszczę ostatki dziedzictwa
mego, a podam je w rękę nieprzyjaciół ich; i będą
na łup, i na rozproszenie wszystkim nieprzyjaciołom
swoim. 15 Przeto, iż się dopuszczali złego przed
oczyma memi, a drażnili mię ode dnia, którego wyszli
ojcowie ich z Egiptu, aż do dzisiejszego dnia. 16 Nadto
i krwi niewinnej Manases wylał bardzo wiele, tak iż
nią napełnił Jeruzalem od końca do końca, oprócz
grzechu swego, przez który przywiódł do grzechu Judę,
aby czynił złe przed oczyma Pańskiemi. 17 A inne
sprawy Manasesowe, i wszystko co czynił, i grzech
jego, którego się dopuścił, to zapisano w kronikach
o królach Judzkich. 18 I zasnął Manases z ojcami
swymi, i pogrzebiony jest w ogrodzie domu swego, w
ogrodzie Ozy; a królował Amon, syn jego, miasto niego.
19 Dwadzieścia i dwa lata miał Amon, gdy królować
począł, a dwa lata królował w Jeruzalemie. A imię
matki jego było Masallemet, córka Harusa z Jateby.
20 I czynił złe przed oczyma Pańskiemi, jako czynił
Manases, ojciec jego. 21 A chodził wszystkimi drogami,
któremi chodził ojciec jego, służąc brzydkim bałwanom,
którym służył ojciec jego, i kłaniał się im; 22 I opuścił
Pana, Boga ojców swoich, a nie chodził drogą Pańską.
23 Ale się sprzysięgli słudzy Amonowi przeciwko niemu,
i zabili króla w domu jego. 24 Tedy pobił lud onej ziemi
wszystkie, którzy się byli sprzysięgli przeciwko królowi
Amonowi; i postanowił lud onej ziemi królem Jozyjasza,
syna jego, miasto niego. 25 Ale inne sprawy Amonowe,
które czynił, opisane są w kronikach o królach Judzkich.
26 I pochowano go w grobie jego w ogrodzie Ozy; a
królował Jozyjasz, syn jego, miasto niego.

22 Ośm lat było Jozyjaszowi, gdy począł królować,
a trzydzieści jeden lat królował w Jeruzalemie; a
imię matki jego było Jedyda, córka Adaja z Besekatu.
2 I czynił, co było dobrego przed oczyma Pańskiemi,
chodząc wszystkimi drogami Dawida, ojca swego,
a nie uchylał się ani na prawo ani na lewo. 3 A
ośmnastego roku króla Jozyjasza posłał król Safana,
syna Azalijaszowego, syna Mesulama, pisarza, do
domu Pańskiego, mówiąc: 4 Idź do Helkijasza, kapłana
najwyższego, aby zebrał pieniądze, które wnoszono
do domu Pańskiego, które wybierali stróżowie progu
od ludu. 5 A niech je dawają w ręce rzemieślników,
przełożonych nad robotą domu Pańskiego, aby je

dawali robotnikom, którzy robili w domu Pańskim,
naprawiając skazę domu; 6 To jest, budownikom
i cieślom, i murarzom, i na zkupowanie drzewa, i
kamienia ciosanego ku naprawie domu. 7 Wszakże
niech nie czynią liczby z pieniędzy, które dawają do
rąk ich; bo oni wiernie nimi szafować będą. 8 I rzekł
Helkijasz, kapłan najwyższy, do Safana pisarza. Księgi
zakonu znalazłem w domu Pańskim. I dał Helkijasz
one księgi Safanowi, i czytał je (Safan). 9 Przyszedłszy
tedy Safan pisarz do króla, odniósł to królowi, i rzekł:
Zebrali słudzy twoi pieniądze, które się znalazły w domu
Pańskim, i oddali je w ręce rzemieślników przełożonych
nad robotą w domu Pańskim. 10 Oznajmił też Safan
pisarz królowi, mówiąc: Dał mi księgę Helkijasz kapłan;
i czytał ją Safan przed królem. 11 A gdy usłyszał król
słowa ksiąg zakonu, rozdarł szaty swe. 12 I rozkazał
król Helkijaszowi kapłanowi, i Ahykamowi, synowi
Safanowemu, i Achborowi, synowi Micheaszowemu,
i Safanowi pisarzowi, i Asajaszowi, słudze swemu,
mówiąc: 13 Idźcie, poradźcie się Pana o mię, i o lud, i o
wszystkiego Judę z strony słów tych ksiąg, które są
znalezione; bo wielki jest gniew Pański, który się zapalił
przeciwko nam, przeto iż nie posłuchali ojcowie nasi
słów tych ksiąg, żeby czynili według wszystkiego, co
nam jest napisane. 14 A tak poszedł Helkijasz kapłan, i
Ahykam, i Achbor, i Safan, i Azajasz, do Huldy prorokini,
żony Selluma, syna Tekui, syna Araaszowego, który był
stróżem szat; a ona mieszkała w Jeruzalemie na drugiej
stronie miasta; i mówili z nią. 15 Która rzekła do nich:
Tak mówi Pan, Bóg Izraelski. Powiedzcie mężowi, który
was posłał do mnie; 16 Tak mówi Pan: Oto Ja przywiodę
złe na to miejsce i na obywateli jego według wszystkich
słów ksiąg tych, które czytał król Judzki. 17 Przeto, że
mię opuścili, i kadzili bogom cudzym, aby mię drażnili
wszystkiemi sprawami rąk swoich, dla czego rozpaliła
się popędliwość moja przeciwko miejscu temu, i nie
będzie ugaszona. 18 A królowi Judzkiemu, który was
posłał o radę do Pana, tak powiedzcie: Tak mówi Pan,
Bóg Izraelski, o słowach, któreś słyszał: 19 Ponieważ
zmiękczone jest serce twoje, a upokorzyłeś się przed
obliczem Pańskiem, słysząc, com powiedział przeciwko
temu miejscu, i przeciwko obywatelom jego, iż ma
przyjść w spustoszenie i w przeklęstwo; rozdarłeś szaty
swe, a płakałeś przedemną, i Jam cię też wysłuchał,
mówi Pan. 20 Przetoż oto Ja cię zbiorę do ojców twoich,
a będziesz zebrany do grobu twego w pokoju, aby
nie oglądały oczy twoje wszystkiego złego, które Ja
przywiodę na to miejsce. I odniesiono tę rzecz królowi.

23 Tedy posławszy król, aby się zebrali do niego
wszyscy starsi Judzcy i Jeruzalemscy, 2 Wstąpił
król do domu Pańskiego, i wszyscy mężowie Judzcy, i
wszyscy obywatele Jeruzalemscy z nim, i kapłani, i
prorocy, i wszystek lud od małego aż do wielkiego; i
czytał, gdzie wszyscy słyszeli wszystkie słowa ksiąg
przymierza, które były znalezione w domu Pańskim. 3
Potem stanął król na majestacie, i uczynił przymierze
przed Panem, że chce chodzić za Panem, i strzedz
rozkazania jego, i świadectw jego, i wyroków jego
ze wszystkiego serca, i ze wszystkiej duszy, i pełnić
słowa przymierza tego, które były napisa ne w onych
księgach. I przestał lud na onem przymierzu. 4 I
przykazał król Helkijaszowi, kapłanowi najwyższemu, i
kapłanom wtórego rzędu, i odźwiernym, aby wyrzucili z
kościoła Pańskiego wszystko naczynie, które sprawione
było Baalowi, i gajowi poświęconemu, i wszystkiemu
wojsku niebieskiemu, i spalił je precz za Jeruzalemem
na polu Cedron, a zaniósł popiół ich do Betela. 5
Złożył też z urzędu popów, których byli postanowili
królowie Judzcy, aby kadzili po wyżynach w miastach
Judzkich i około Jeruzalemu; przytem i onych, którzy
kadzili Baalowi, słońcu i miesiącowi, i planetom, i
wszystkiemu wojsku niebieskiemu. 6 Kazał też wynieść
gaj święcony z domu Pańskiego precz z Jeruzalemu ku
potokowi Cedron, a spalił go u potoku Cedron, i starł
go w proch, a popiół jego rozmiotał na groby synów
onegoż ludu. 7 Zburzył też domy Sodomczyków, które
były w domu Pańskim, kędy niewiasty tkały opony do
gaju poświęconego. 8 I zawołał wszystkich kapłanów
z miast Judzkich, a splugawił wyżyny, na których
kadzili, od Gabaa aż do Beerseba, i popsuł wyżyny
przy bramach, które były w wejściu bramy Jozuego
książęcia miasta, a było po lewej stronie wchodzącemu
w bramę miejską. 9 Wszakże nie przystępowali kapłani
wyżyn do ołtarza Pańskiego w Jeruzalemie, ale jadali
chleby przaśne między braćmi swoimi. 10 Splugawił
też i Tofet, które było w dolinie syna Hennomowego,
aby więcej nikt nie przewodził syna swego, ani córki
swojej przez ogień ku czci Molochowi. 11 Zagubił też
one konie, które byli królowie Judzcy oddali słońcu,
a stały, kędy wchodzą do domu Pańskiego, podle
mieszkania Natanmelecha dworzanina, które było na
przedmieściu; i wozy słońca spalił ogniem. 12 Także
ołtarze, które były na dachu sali Achazowej, które byli
poczynili królowie Judzcy, i ołtarze, które był poczynił
Manases w obu sieniach domu Pańskiego, pokaził
król; a pospieszywszy się stamtąd kazał wrzucić proch
ich w potok Cedron. 13 Wyżyny także, które były
przed Jeruzalem, i które były po prawej stronie góry
Oliwnej, których był nabudował Salomon, król Izraelski,
Astarotowi, obrzydłości Sydończyków, i Chamosowi,
obrzydłości Moabczyków, i Melchomowi, obrzydłości
synów Amm onowych, splugawił król. 14 I pokruszył
słupy, a powycinał gaje, i napełnił miejsca ich kościami
ludzkiemi. 15 Nadto i ołtarz, który był w Betel, i wyżynę,
którą był uczynił Jeroboam, syn Nabatowy, który

przywiódł do grzechu lud Izraelski, i ten ołtarz, i wyżynę
zepsuł, a spaliwszy onę wyżynę, starł na proch, i spalił
gaj. 16 A obróciwszy się Jozyjasz, obaczył groby, które
tam były na górze, a posławszy pobrał kości z onych
grobów, i popalił je na tymże ołtarzu; a tak go splugawił
według słowa Pańskiego, które mówił mąż Boży, który
był te rzeczy przepowiedział. 17 I rzekł: Cóż to jest
za napis, który widzę? I odpowiedzieli mu mężowie
miasta: Grób to męża Bożego, który przyszedłszy z
Judy opowiedział te rzeczy, któreś uczynił nad ołtarzem
w Betel. 18 A on rzekł: Zaniechajcie go, niechaj nikt nie
rucha kości jego. I wybawili kości jego, i kości proroka
onego, który był przyszedł z Samaryi. 19 Wszystkie też
domy wyżyn, które były w miastach Samaryjskich, które
byÜi pobudowali królowie Judzcy, drażniąc Pana, zniósł
Jozyjasz, i uczynił im według wszystkiego, jako był
uczynił w Betel. 20 Pozabijał także wszystkich kapłanów
wyżyn, którzy tam byli na ołtarzach, i palił kości ludzkie
na nich, potem się wrócił do Jeruzalemu. 21 Rozkazał
też król wszystkiemu ludowi, mówiąc: Obchodźcie
święto przejścia Panu, Bogu waszemu, jako napisano
w księgach przymierza tego. 22 Bo nie obchodzono
takiego święta przejścia ode dni sędziów, którzy sądzili
Izraela, i przez wszystkie dni królów Izraelskich, i królów
Judzkich. 23 Jako ośmnastego roku króla Jozyjasza,
obchodzono takie święto przejścia Panu w Jeruzalemie.
24 Ale i wieszczków, i czarowników, i obrazy, i brzydkie
bałwany, i wszystkie obrzydłości, co ich było widać w
ziemi Judzkiej i w Jeruzalemie, wykorzenił Jozyjasz,
aby wypełnił słowa zakonu napisane w księgach,
które znalazł Helkijasz kapłan w dom u Pańskim.
25 I nie był podobny jemu król przed nim, któryby
się nawrócił do Pana z całego serca swego, i ze
wszystkiej duszy swojej, i ze wszystkiej siły swojej,
według wszystkiego zakonu Mojżeszowego, ani po
nim powstał jemu podobny. 26 Wszakże nie odwrócił
się Pan od popędliwości wielkiego gniewu swego,
którą był wzruszony gniew jego przeciw Judzie dla
wszelkiego rozdraźnienia, którem go był rozdraźnił
Manases. 27 Przetoż rzekł Pan: I Judę odrzucę od
obliczności mojej, jakom odrzucił Izraela, i wzgardzę to
miasto, którem był obrał, to jest Jeruzalem, i dom ten,
o którymem mówił: Będzie tam imię moje. 28 A inne
sprawy Jozyjaszowe, i wszystko, co czynił, opisane
jest w kronikach o królach Judzkich. 29 Za dni jego
wyciągnął Farao Necho, król Egipski, przeciw królowi
Assyryjskiemu ku rzece Eufrates; wyjechał też król
Jozyjasz przeciwko niemu, którego on zabił w Megiddo,
gdy go ujrzał. 30 I przywieźli go słudzy jego umarłego
z Megiddo, a przyprowadzili go do Jeruzalemu, i
pogrzebli go w grobie jego. Potem wziąwszy lud onej
ziemi Joachaza, syna Jozyjaszowego, pomazali go, i
królem go postanowili miasto ojca jego. 31 Dwadzieścia
lat i trzy miał Joachaz, gdy królować począł, a trzy
miesiące królował w Jeruzalemie. A imię matki jego
było Chamutal, córka Jeremijaszowa z Lebny. 32 I
czynił złe przed oczyma Pańskiemi według wszystkiego,
co czynili ojcowie jego. 33 I związał go Farao Necho
w Rebli w ziemi Emat, gdy królował w Jeruzalemie,
a ułożył dań na onę ziemię sto talentów srebra, i
talent złota. 34 A królem postanowił Farao Necho
Elijakima, syna Jozyjaszowego, miasto Jozyjasza, ojca
jego, i odmienił imię jego, a nazwał go Joakim; ale
Joachaza wziął, który, gdy przyszedł do Egiptu, tamże
umarł. 35 A to srebro i złoto dawał Joakim Faraonowi;
przetoż szacował ziemię, aby mógł oddawać srebro
według rozkazania Faraonowego; od każdego według
szacunku jego, brał srebro i złoto od ludu ziemi, aby je
oddawał Faraonowi Nechowi. 36 Dwadzieścia i pięć
lat miał Joakim, gdy królować począł, a jedenaście lat
królował w Jeruzalemie. A imię matki jego było Zebuda,
córka Fadajowa z Rumy. 37 I czynił złe przed oczyma
Pańskiemi według wszystkiego, jako czynili ojcowie
jego.

24 Za dni jego wyciągnął Nabuchodonozor, król
Babiloński. I stał się Joakim niewolnikiem jego
przez trzy lata, a potem wybił się z mocy jego. 2 Przetoż
posłał Pan przeciwko niemu wojska Chaldejskie, i
wojsko Syryjskie, i wojska Moabskie, i wojska synów
Ammonowych; i posłał je na Judę, aby go wytracili
według słowa Pańskiego, które był powiedział przez sługi
swe proroki. 3 Zaiste stało się to podług słowa Pańskiego
przeciwko Judzie, aby go odrzucił od oblicza swego dla
grzechów Manasesowych, według wszystkiego, co był
uczynił; 4 I dla krwi niewinnej, którą wylewał, i napełnił
Jeruzalem krwią niewinną, czego mu nie chciał Pan
odpuścić. 5 A inne sprawy Joakimowe, i wszystko co
czynił, zapisane w kronikach o królach Judzkich. 6 A
tak zasnął Joakim z ojcami swymi, a królował Joachyn,
syn jego, miasto niego. 7 Ale nie ruszał się więcej
król Egipski z ziemi swej. Bo był wziął król Babiloński
wszystko od rzeki Egipskiej aż do rzeki Eufrates, co
przynależało królowi Egipskiemu. 8 Ośmnaście lat miał
Joachyn, gdy królować począł, a trzy miesiące królował
w Jeruzalemie. Imię matki jego było Nehusta, córka
Elnatanowa z Jeruzalemu. 9 I czynił złe przed oczyma
Pańskiemi, według wszystkiego, jako czynił ojciec jego.
10 Czasu onego przyciągnęli słudzy Nabuchodonozora,
króla Babilońskiego, przeciwko Jeruzalemowi, i przyszło
miasto w oblężenie. 11 Przyciągnął też Nabuchodonozor,
król Babiloński, przeciwko miastu, gdy słudzy jego leżeli
około niego. 12 Tedy wyszedł Joachyn, król Judzki, do
króla Babilońskiego, on i matka jego, i słudzy jego, i
książęta jego, i dworzanie jego, i wziął go król Babiloński
roku ósmego królowania swego. 13 I wyniósł stamtąd

wszystkie skarby domu Pańskiego, i skarby domu
królewskiego, i potłukł wszystkie naczynia złote, które
był sprawił Salomon, król Izraelski, w kościele Pańskim,
jako był powiedział Pan. 14 I przeniósł wszystko
Jeruzalem, i wszystkich książąt, i wszystek lud rycerski,
więźniów dziesięć tysięcy, i wszystkich cieśli, i kowali, a
nie został tam nikt, oprócz ubogiego ludu onej ziemi. 15
Przeniósł i Joachyna do Babilonu, i matkę królewską,
i żony królewskie, i dworzan jego, i rycerski lud onej
ziemi zawiódł w niewolę z Jeruzalemu do Babilonu.
16 Wszystkich też mężów walecznych siedm tysięcy,
i cieśli, także i kowali tysiąc, i wszystkich godnych
ku bojowi, tych zawiódł w niewolę król Babiloński
do Babilonu. 17 A królem postanowił król Babiloński
króla Matanijasza, stryja jego, miasto niego, i odmienił
mu imię, a nazwał go Sedekijasz. 18 Dwadzieścia
i jeden lat miał Sedekijasz, gdy królować począł, a
jedenaście lat królował w Jeruzalemie; a imię matki
jego było Chamutal, córka Jermijaszowa z Lebny. 19 I
czynił złe przed oczyma pańskiemi według wszystkiego,
jako czynił Joakim. 20 Albowiem się to stało dla
rozgniewania Pańskiego przeciwko Jeruzalemowi i
Judzie, aż je odrzucił od twarzy swojej. Wtem zasię
odstąpił Sedekijasz od króla Babilońskiego.

25 I stało się roku dziewiątego królowania jego,
miesiąca dziesiątego, dnia dziesiątego tegoż
miesiąca, że przyciągnął Nabuchodonozor, król
Babiloński, on i wszystko wojsko jego przeciw
Jeruzalemowi, i położył się obozem u niego, a porobił
przeciwko niemu szańce w około. 2 A tak oblężone było
miasto aż do jedenastego roku króla Sedekijasza. 3 Tedy
dnia dziewiątego czwartego miesiąca był wielki głód w
mieście, a nie miał chleba lud ziemi. 4 I przełamano mur
miejski, a wszyscy ludzie rycerscy uciekli w nocy drogą,
kędy idą do bramy, która jest między dwoma murami,
które były podle ogrodu królewskiego; a Chaldejczycy
leżeli około miasta, a król uszedł drogą do pustyni. 5 I
goniło wojsko Chaldejskie króla, i pojmało go na polach
Jerycho; a wszystko wojsko jego rozpierzchnęło się od
niego. 6 A tak pojmawszy króla przywiedli go do króla
Babilońskiego do Rebli, kędy o nim uczynili sąd. 7 A
synów Sedekijaszowych pozabijali przed oczyma jego;
potem Sedekijasza oślepiwszy związali go łańcuchami
miedzianemi, i zawiedli go do Babilonu. 8 Potem
miesiąca piątego, siódmego dnia tegoż miesiąca, (ten
jest rok dziewiętnasty królowania Nabuchodonozora,
króla Babilońskiego) przyciągnął Nabuzardan, hetman
żołnierski, sługa króla Babilońskiego, do Jeruzalemu; 9
I spalił do Pański, i dom królewski, i wszystkie domy
w Jeruzalemie, owa wszystko budowanie kosztowne
popalił ogniem. 10 Mury także Jeruzalemskie w około
rozwaliło wszystko wojsko Chaldejskie, które było
z onym hetmanem żołnierskim. 11 A ostatek ludu,
który był został w mieście, i zbiegi, którzy byli zbiegli
do króla Babilońskiego, i inne pospólstwo, przeniósł
Nabuzardan, hetman żołnierski. 12 Tylko z ubogich onej
ziemi zostawił hetman żołnierski, aby byli winiarzami
i oraczami. 13 Nadto słupy miedziane, które były
w domu Pańskim, i podstawki, i morze miedziane,
które było w domu Pańskim, potłukli Chaldejczycy,
i przenieśli wszystkę miedź do Babilonu. 14 Kotły
też i łopaty, i naczynia muzyczne, i misy i wszystko
naczynie miedziane, którem usługiwano; pobrali. 15 I
kadzielnice, i miednice, i co było złotego w złocie, i co
było srebrnego w srebrze, pobrał hetman żołnierski. 16
Słupy dwa, morze jedno, i podstawki, które był sprawił
Salomon w domu Pańskim, a nie było wagi miedzi
onego wszystkiego naczynia. 17 Ośmnaście łokci
wzwyż było słupa jednego, a gałka na nim miedziana;
a gałka miała na wzwyż trzy łokcie, a siatka i jabłka
granatowe na gałce w około, wszystko miedziane.
Takiż też był i drugi słup z siatką, 18 Wziął też hetman
żołnierski Sarajego, kapłana przedniego, i Sofonijasza,
kapłana wtórego, i trzech odźwiernych. 19 Wziął też
z miasta dworzanina jednego, który był przełożony
nad ludem, rycerskim, i pięć mężów z tych, którzy
stawali przed królem, którzy byli znalezieni w mieście,
i pisarza przedniego wojskowego, który spisywał lud
onej ziemi, i sześćdziesiąt mężów ludu z onej ziemi,
którzy się znaleźli w mieście. 20 Pojmawszy ich tedy
Nabuzardan, hetman żołnierski, zawiódł ich do króla
Babilońskiego do Ryblaty. 21 I pobił ich król Babiloński,
a pomordował ich w Ryblacie w ziemi Emat; a tak
przeniesiony jest Juda z ziemi swojej. 22 Ale nad ludem,
który jeszcze był został w ziemi Judzkiej, którego był
zostawił Nabuchodonozor, król Babiloński, przełożył
Godolijasza, syna Ahykamowego, syna Safanowego.
23 A gdy usłyszeli wszyscy hetmani wojska, sami i
mężowie ich, że przełożył król Babiloński Godolijasza,
tedy przyszli do Godolijasza do Masfy; mianowicie,
Izmael, syn Natanijaszowy, i Johanan, syn Kareaszowy,
i Serajasz, syn Tanhumeta Netofatczyk a, i Jezonijasz,
syn Maachatowy sami i mężowie ich. 24 Którym
przysiągł Godolijasz, i mężom ich, i rzekł im: Nie
bójcie się być poddanymi Chaldejczykom; zostańcie
w ziemi, a służcie królowi Babilońskiemu, i będzie
wam dobrze. 25 I stało się miesiąca siódmego, że
przyszedł Izmael, syn Natanijasza, syna Elisamowego,
z nasienia królewskiego, i dziesięć mężów z nim, i zabili
Godolijasza, i umarł; także Żydów i Chaldejczyków,
którzy z nim byli w Masfa. 26 Tedy powstał wszystek lud
od małego aż do wielkiego, i hetmani wojsk, a poszli do
Egiptu; bo się bali Chaldejczyków. 27 Stało się także
trzydziestego i siódmego roku pojmania Joachyna, króla
Judzkiego, dwunastego miesiąca dnia dwudziestego

siódmego tegoż miesiąca, że wywyższył Ewilmerodach,
król Babiloński, tegoż roku, gdy począł królować, głowę
Joachyna, króla Judzkiego, uwolniwszy go z więzienia.
28 I rozmawiał z nim łaskawie, a wystawił stolicę jego
nad stolicę innych królów, którzy z nim byli w Babilonie.
29 Odmienił też odzienie jego, w którem był w więzieniu,
i jadł chleb zawsze przed obliczem jego po wszystkie
dni żywota swego. **30** Obrok też jemu naznaczony
ustawicznie mu dawano od króla, na każdy dzień po
wszystkie dni żywota jego.

I Kronik

1 Adam, Set, Enos. **2** Kienan, Mahalaleel, Jared. **3**
Eonch, Matusalem, Lamech. **4** Noe, Sem, Cham, i
Jafet. **5** Synowie Jafetowi: Gomer, i Magog, i Madaj,
i Jawan, i Tubal, i Mesech, i Tyras, **6** A synowie
Gomerowi: Aschenaz, i Ryfat, i Togorma. **7** Synowie
też Jawanowi: Elisa, i Tarsys, Cytym, i Dodanin. **8**
Synowie Chamowi: Chus i Misraim, Put i Chanaan. **9** A
synowie Chusowi: Seba, i Hewila, i Sabta, i Regma, i
Sabtacha; a synowie Regmy: Seba i Dedan. **10** Spłodził
też Chus Neroda; ten począł być możnym na ziemi. **11**
Misraim też spłodził Ludyma, i Hananima, i Laubima, i
Naftuhyma, **12** I Patrusyma, i Chasłuchyma, (z których
poszli Filistynowie) i Kaftoryma. **13** Potem Chanaan
spłodził Sydona, pierworodnego swego, i Hetejczyka.
14 I Jebuzejczyka, i Amorejczyka, i Giergiezejczyka,
15 I Hewejczyka, i Archajczyka, i Symejczyka, **16** I
Aradejczyka, i Samarejczyka, i Chamatejczyka. **17**
Synowie Semowi: Elam, i Assur, i Arfachsad, i Lud, i
Aram, i Chus, i Hul, i Gieter, i Mesech. **18** A Arfachsad
spłodził Selecha, a Selech spłodził Hebera. **19** A
Heberowi urodzili się dwaj synowie, z których jednemu
imię było Faleg, przeto, że za jego czasów rozdzielona
jest ziemia; a imię brata jego Jektan. **20** A Jektan
spłodził Elmodada, i Salefa, i Hassarmota, i Jarecha,
21 I Adorama, i Uzala, i Dekla, **22** I Hebala, i Abimaela,
i Sebaja, **23** I Ofira, i Hewila, i Jobaba. Ci wszyscy
byli synowie Jektanowi. **24** Sem, Arfachsad, Selech.
25 Heber, Peleg, Rechu, **26** Sarug, Nachor, Tare, **27**
Abram; ten jest Abraham. **28** Synowie Abrahamowi:
Izaak i Ismael. **29** A teć są rodzaje ich: Pierworodny
Ismaelowy Nebajot, i Kiedar, i Abdeel, i Mabsam. **30**
Masma, i Duma, Massa, Hadad, i Tema, **31** Jetur, Nafis
i Kiedma. Cić są synowie Ismaelowi. **32** A synowie
Cetury, założnicy Abrahamowej, których porodziła:
Zamram i Joksan, i Madan, i Midyjan, i Jesbok, i Suach.
A synowie Joksanowi; Saba i Dedan. **33** Synowie też
Madyjanowi: Hefa, i Hefer, i Henoch, i Abida, i Eldaa.
Cić wszyscy są synowie Cetury. **34** I spłodził Abraham
Izaaka. A synowie Izaakowi byli: Ezaw i Izrael. **35** A
synowie Ezawowi: Elifas, Rehuel, i Jehus, i Jelom,
i Kore. **36** Synowie Elifasowi: Teman i Omar, Sefo
i Gaatan, Kienaz i syn Tamny, to jest, Amalek. **37**
Synowie Rehuelowi: Nahat, Zara, Samma, i Meza. **38**
A synowie Seirowi: Lotan, i Sobal, i Sebeon, i Hana,
i Dysson, i Eser, i Dysan. **39** A synowie Lotanowi:
Chory, i Heman; a siostra Lotanowa była Tamna. **40**
Synowie Sobalowi: Halman, i Manaat, i Hewal, Sefo, i
Onam; a synowie Sebeonowi: Ajai Ana. **41** Synowie
Ana: Dyson; a synowie Dysona: Hamdan, i Eseban,
i Jetran, i Charan. **42** Synowie Eserowi: Balaan, i
Zawan, Akan. Synowie Dysanowi: Hus i Aran. **43** Cić są
królowie, którzy królowali w ziemi Edomskiej, przedtem
niż królował król nad synami Izraelskimi: Bela, syn
Beorowy, a imię miasta jego Dynhaba. **44** A gdy umarł
Bela, królował miasto niego Jobab, syn Zerachowy z
Bosry. **45** A gdy umarł Jobab, królował miasto niego
Chusam z ziemi Temańskiej. **46** A gdy umarł Chusam,
królował miasto niego Hadad, syn Badadowy, który
poraził Madyjańczyków na polu Moabskiem; a imię
miasta jego Hawid. **47** A gdy umarł Hadad, królował
miasto niego Samla z Masreki. **48** A gdy umarł Samla,
królował miasto niego Saul z Rechobot nad rzeką **49** A
gdy umarł Saul, królował miasto niego Balanan, syn
Achoborowy. **50** A gdy umarł Balanan, królował miasto
niego Hadar; a imię miasta jego Pehu, imię też żony
jego Mehetabel, córka Matredy, córki Mezaabowej. **51** A
gdy umarł Hadar, byli książętami w Edon: książę Tamna,
książę Halwa, książę Jetet, **52** Książę Oolibama, książę
Ela, książę Pinon, **53** Książę Kienaz, książę Teman,
książę Mabsar, **54** Książę Magdyjel, książę Hyram. Toć
byli książęta Edomscy.

2 Cić są synowie Izraelowi: Ruben, Symeon, Lewi, i
Juda, Isaschar i Zabulon, **2** Dan, Józef, i Benjamin,
Neftali, Gad i Aser. **3** Synowie Judy: Her, i Onan, i
Sela. Ci trzej urodzili mu się z córki Sui Chananejskiej.
Ale Her, pierworodny Judy, był złym przed oczyma
Pańskiemi; przetoż go zabił. **4** Tamar zasię, niewiastka
jego, urodziła mu Faresa i Zarę. Wszystkich synów
Judowych pięć. **5** Synowie Faresowi: Hesron i Hamuel.
6 Synowie zaś Zary: Zamry, i Etan, i Heman, i Chalkol,
i Darda; wszystkich tych było pięć. **7** Asynowie
Zamrego: Charmi, wnuk Acharowy, który zamięszanie
uczynił w Izraelu, zgrzeszywszy kradzieżą rzeczy
przeklętych. **8** Asynowie Etanowi: Azaryjasz. **9** A
synowie Esronowi, którzy mu się urodzili: Jerameel, i
Ram, i Chalubaj. **10** Ale Ram spłodził Aminadaba, a
Aminadab spłodził Naasona, książęcia synów Judzkich.
11 A Naason spłodził Salmona, a Salmon spłodził
Booza. **12** A Booz spłodził Obeda, a Obed spłodził
Isajego. **13** A Isaj spłodził pierworodnego swego Elijaba,
i Abinadaba wtórego, i Samma trzeciego. **14** Natanaela
czwartego, Raddaja piątego. **15** Ozema szóstego,
Dawida siódmego. **16** A siostry ich: Sareija, i Abigail; a
synowie Sarwii: Abisaj, i Joab, i Asael, trzej. **17** A Abigail
urodziła Amazę, a ojciec Amazy był Jeter Ismaelczyk.
18 A Kaleb, syn Hesronowy, spłodził z Azubą, małżonką
swoją, i z Jeryjotą synów. A ci byli synowie jego: Jeser,
i Sobab, i Ardon. **19** A gdy umarła Azuba, pojął sobie
Kaleb Esratę, która mu urodziła Hura. **20** A Hur spłodził
Ury, a Ury spłodził Besaleela. **21** Potem wszedł Hesron
do córki Machyra, ojca Galaadowego, a pojął ją, będąc
w sześćdizesiąt lat; która mu urodziła Seguba. **22**

A Segub spłodził Jaira, który miał dwadzieścia trzy
miast w ziemi Galaadskiej. 23 Bo wziął Giessurytom, i
Assyryjczykom wsi Jairowe, i Kanat z miasteczkami
jego, sześćdziesiąt miast. To wszystko pobrali synowie
Machyra, ojca Galaadowego. 24 A gdy umarł Hesron w
Kaleb Efrata, tedy żona Hesronowa Abija porodziła mu
Assura, ojca Tekui. 25 Byli też synowie Jerameelowi,
pierworodnego Hesronowego: Pierworodny Ram, po
nim Buana, i Oren, i Osem z Abii. 26 Miał także
drugą żonę Jerameel, imieniem Atara; ta jest matka
Onamowa. 27 Ale synowie Ramowi, pierworodnego
Jerameelowego, byli: Maas, i Jamin, i Achar. 28 Byli
też synowie Onamowi: Semaj, i Jada, a synowie
Semejego: Nadad i Abisur; 29 A imię żony Abisurowej
Abihail, która mu urodziła Achobbana i Molida. 30
Synowie Nadabowi: Saled i Affaim; lecz Saled umarł bez
potomstwa. 31 A synowie Affaimowi Jesy; a synowie
Jesy Sesan, a córka Sesana Achialaj. 32 A synowie
Jady, brata Semejego, Jeter i Jonatan; ale Jeter umarł
bez potomstwa. 33 A synowie Jonatanowi: Falet i Zyza.
Cić byli synowie Jerameelowi. 34 Lecz nie miał Sesan
synów, jedno córki; miał też Sesan sługę Egipczanina,
imieniem Jeracha. 35 I dał Sesan córkę Jerachowi,
słudze swemu, za żonę, która mu urodziła Etaja. 36
Etaj spłodził Natana, a Natan spłodził Zabada. 37 A
Zabad spłodził Efijala, a Efijal spłodził Obeda. 38 A
obed spłodził Jehu, a Jehu spłodził Azaryjasza. 39 A
Azaryjasz spłodził Helesa, a Heles spłodził Elasa. 40
A Elas spłodził Sysmaja, a Sysmaj spłodził Selluma.
41 A Sellum spłodził Ikamijasza, a Ikamijasz spłodził
Elisama. 42 A synowie Kaleba, brata Jerameelowego:
Mesa pierworodny jego, który był ojcem Zyfejczyków
i synów Maresy, ojca Hebrowowego. 43 A synowie
Hebronowi: Kore i Tafua, i Rechem, i Semma. 44
A Semma spłodził Rahama, syna Jerkaamowego, a
Rechem spłodził Sammajego. 45 A Sammaj był synem
Maonowym, a Maon był ojcem Betsurczyków. 46 Efa
też, założnica Kalebowa, urodziła Harana, i Moze,
i Giezeza; a Haran spłodził Giezeza. 47 A synowie
Jachdajowi: Regiem, i Jotam, i Giesan, i Falet, i Efa, i
Saaf, 48 Założnica zaś druga Kalebowa Maacha urodziła
Sabera, i Tyrchana. 49 A żona Saafowa urodziła ojca
Madmeńczyków, i Sewa, ojca Machbeńczyków, i ojca
Gabaończyków; a córka Kalebowa była Achsa. 50 Cić
byli synowie Kaleba, syna Hurowego, pierworodnego
Efraty: Sobal, ojciec Karyjatyjarymczyków. 51 Salma,
ojciec Betlehemczyków, Charef, ojciec Betgaderczyków.
52 Miał też synów Sobal, ojciec Karyjatyjarymczyków,
który doglądał połowy Menuchoty. 53 A domy
Karyjatyjarymskie były Jetrejczycy, i Futejczycy,
i Sematejczycy, i Maserejczycy, z których też
poszli Saraitowie, o Estaolitowie. 54 A synowie
Salmy: Betlehemczycy, i Netofatczycy, ozdoby domu
Joabowego, i połowa Manachaty, ojca Sorygo. 55 A
domy pisarzów mieszkających w Jabez: Tyryjatejczycy,
Symatejczycy, Suchatejczycy. Cić są Cynejczycy, którzy
poszli z Hemata, ojca domu Rechabowego.

3 Cić są synowie Dawidowi, którzy mu się urodzili
w Hebronie: Pierworodny Ammon z Achynoamy
Jezreelitki; wtóry Danijel z Abigaili Karmelitki; 2 Trzeci
Absalom, syn Maachy, córki Tolmaja, króla Giessur;
czwarty Adonijasz, syn Haggity; 3 Piąty Sefatyjasz
z Abitaili; szósty Jetraam z Egli, żony jego. 4 Tych
sześć urodziło mu się w Hebronie, kędy królował przez
siedm lat, i przez sześć miesięcy; a trzydzieści i trzy
lata królował w Jeruzalemie. 5 A ci urodzili mu się
w Jeruzalemie; Samna, i Sobab, i Natan, i Salomon,
cztery synowie z Betsui, córki Ammielowej; 6 I Ibchar,
i Elisama, i Elifet; 7 I Noge, i Nefeg, i Jafija; 8 I
Elizama, i Elijada, i Elifelet, dziewięć synów. 9 A
cić wszyscy są synowie Dawidowi, oprócz synów z
założnic; a Tamar była siostra ich. 10 Syn Salomonowy
Roboam; Abiam syn jego, Aza syn jego, Jozafat syn
jego. 11 Joram syn jego, Ochozyjasz syn jego, Joaz
syn jego; 12 Amazyjasz syn jego, Azaryjasz syn jego,
Joatam syn jego; 13 Achaz syn jego, Ezechyjasz syn
jego, Manases syn jego; 14 Amon syn jego, Jozyjasz
syn jego; 15 A synowie Jozyjaszowi: Pierworodny
Johanan, wtóry Joakim, trzeci Sedekijasz, czwarty
Sellum. 16 A synowie Joakimowi: Jechonijasz syn
jego, Sedekijasz syn jego. 17 A synowie Jechonijasza
więźnia: Salatyjel syn jego. 18 A salatyjelowi: Malchiram,
i Fadajasz, i Seneser, Jekiemija, Hosama, i Nadabija.
19 A synowie Fadajaszowi: Zorobabel, i Semej; a
syn Zorobabelowy Mesollam, i Hananijasz, i Selomit,
siostra ich. 20 A Mesollamowi: Hasuba, i Ohol, i
Barachyjasz, i Hazadyjasz Josabchesed, pięć synów.
21 A syn Hananijaszowy: Faltyjasz, i Jesajasz;
synowie Rafajaszowi, synowie Arnanaszowi, synowie
Obadyjaszowi, synowie Sechenijaszowi. 22 A synowie
Sechenijaszowi: Semejasz; a synowie Semejaszowi:
Chattus, i Igal, i Baryja, i Naaryjasz, i Safat; sześć synów.
23 A synowie Naaryjaszowi: Elijenaj, i Ezechyjasz, i
Esrykam, trzej synowie. 24 A synowie Elijenajego:
Hodawijasz i Elijasub, i Felejasz, i Akkub, i Jochanan, i
Dalajasz, i Anani, siedm synów.

4 Synowie Judowi: Fares, Hesron, i Charmi, i Hur,
i Sobal. 2 A Rejasz, syn Sobalowy spłodził Jahata,
a Jahat spłodził Achuma, i Laada. Teć są rodzaje
Zaratego. 3 Ci też są z ojca Etama: Jezreel, i Jesema,
i Idbas; a imię siostry ich Selelfuni. 4 A Faunuel
ojciec Giedory, i Ezer ojciec Hosy. Cić są synowie
Hura, pierworodnego Efraty, ojca Betlehemczyków. 5 A
Assur, ojciec Tekui, miał dwie żony: Chelę i Naarę. 6
I urodziła mu Naara Achusama, i Hefera, i Temana,

i Achastara. Cić są synowie Naary. 7 Synowie zasię
Cheli: Seret, Jesochar, i Etnan. 8 A Kos spłodził Anuba,
i Hasoboba, i dom Acharchela, syna Harumy. 9 A Jabes
był zacniejszy nad braci swych, któremu matka jego
dała imię Jabes, mówiąc: Bom go w boleści urodziła.
10 I wzywał Jabes Boga Izraelskiego, mówięc: Jeźli
błogosławiąc błogosławić mi będziesz, a rozszerzysz
granice moje, a będzie ręka twoja ze mną, a wybawisz
mię od złego, abym utrapiony nie był. I wypełnił to
Bóg, o co go prosił. 11 A Chelub, brat Sucha, spłodził
Mechyra; ten jest ojcem Estona. 12 A Eston spłodził
Betrafa, i Paseacha, i Techynna, ojca miasta Nahas. Cić
są mężowie Rechy. 13 A synowie Kienazowi: Otonijel, i
Seraja; a synowie Otonijelowi: Hatat i Meanataj. 14 A
Meanataj spłodził Ofra, a Serajasz spłodził Joaba, ojca
w dolinie mieszkających rzemieślników; bo rzemieślnicy
byli. 15 Synowie zasię Kaleba, syna Jefumi: Hyru,
Ela, i Nahain; a syn Ela jest Kienaz. 16 A synowie
Jehaleleela: Zyf i Zyfa, Tyryja, i Azarel. 17 A synowie
Ezry: Jeter, i Mered, i Efer, i Jalon; a żona Merodowa
urodziła Miryjama, i Samaja, i Isbacha, ojca Estemoa.
18 Żona też jego Judaja urodziła Jereda, ojca Giedor, i
Hebera, ojca Socho, i Jekutyjela, ojca Zanoach. Cić są
synowie Betii, córki Faraonowej, którą był pojął Mered.
19 A synowie żony Hodyjaszowej, siostry Nahama,
ojca Ceili: Garmi i Estemoa Mahatczyk. 20 A synowie
Symonowi: Amnon, i Rynna, Benchanan i Tylon; a
synowie Isy: Zochet i Bensochet. 21 Synowie Seli, syna
Judowego: Her, ojciec Lecha i Laada, ojciec Maraa; i
rodzaje domów tych, którzy robili około bisioru w domu
Asbeat, 22 I Joakim i mężowie Chozeby, i Joaz i Saraf,
którzy panowali w Moab, i Jasubi Lechem; ale te rzeczy
są dawne. 23 Cić są garncarze, którzy mieszkali w
sadach i między płotami, którzy tam przy królu dla robót
jego mieszkali. 24 Synowie Symeonowi: Namuel, i
Jamin, i Jaryb, Zera, Saul. 25 Sallum syn jego, Mabsam
syn jego, Misma syn jego. 26 A synowie Mismy: Hamuel
syn jego, Zachur syn jego, Semej syn jego. 27 Ten
Semej miał synów szesnaście, i córek sześć; ale bracia
jego nie mieli wiele synów, tak, że wszystkiej rodziny ich
nie było tak wiele, jako synów Judowych. 28 I mieszkali
w Beerseba i w Molada, i w Hasersual, 29 I w Bela, i w
Asem, i w Etolad, 30 I w Betul, i w Horma, i w Sycelegu,
31 I w Bet Marchabot, i w Hasersusa, i w Betbirze, i w
Saaraim. Te miasta ich były, póki królował Dawid. 32 A
wsi ich były: Etam, i Hain, Remnon, i Tochen i Asan
przy tych pięciu miastach; 33 I wszystkie wsi ich, które
były około tych miast aż do Baal; teć były mieszkaniem
ich według narodu ich. 34 A Mosobab, i Jamlech,
i Josa, syn Amazyjaszowy; 35 I Joel, i Jehu, syn
Josabijasza, syna Serajaszowego, syna Asyjelowego;
36 I Elichenaj, i Jakóba, i Jesochaja, i Asaja, i Adyjel,
i Jesymijel, i Banajas; 37 I Sysa, syn Syfy, syna
Allonowego, syna Jodajaszowego, syna Symry, i syna
Semajaszowego. 38 Ci mianowani postanowieni są
za książęta w narodach swych, a domy ojców ich
rozmnożyły się bardzo. 39 Przetoż ruszyli się, aby szli
do Gador, aż na wschód słońca onej doliny, aby szukali
paszy bydłu swemu. 40 I znaleźli obfite i wyborne
pasze, a ziemię przestronną i spokojną i rodzajną; bo
tam naród Chamów mieszkał przedtem. 41 Przetoż
przyszedłszy ci z imienia opisani za dni Ezechyjasza,
króla Judzkiego, poburzyli namioty ich i przybytki ich,
które tam były znalezione; a wymordoealiich, i nie
masz ich aż do dnia tego, i osiedli miejsce ich; bo tam
mieli paszy dla bydeł swoich. 42 A z onych synów
Symeonowych niektórzy szli na górę Seir, pięć set
mężów, a Faltyjasz, i Necharyjasz, i Rafajasz, i Husel,
synowie Isy, byli wodzami ich. 43 I wymordowali ostatki,
które były uszły z Amalekitów, a mieszkali tam aż po
dziś dzień.

5 A synowie Rubena pierworodnego Izraelowego, (ten
bowiem był pierworodny; ale gdy zgwałcił łoże ojca
swego, dane jest pierworodztwo jego synom Józefa,
syna Izraelowego, tak jednak, że go nie poczytano
za pierworodnego: 2 Bo Judas był najmężniejsz
między braćmi swymi, a książęciem między nimi; ale
pierworodztwo należało Józefowi.) 3 Synowie mówię
Rubena, pierworodnego Izraelowego, byli: Henoch i
Fallu, Hesron i Charmi. 4 Synowie Joelowi: Samajasz
syn jego, Gog syn jego, Semej syn jego; 5 Michas
syn jego, Reajasz syn jego, Baal syn jego; 6 Bera
syn jego, którego wziął w niewolę Teglat Falasar, król
Asyryjski; ten był książęciem Rubenitów. 7 A bracia
jego według domów swych, gdy byli policzeni według
ich narodów, mieli książęta Jehiela i Zacharyjasza. 8 A
Bela, syn Azazowy, syna Semmy, syna Joelowego; ten
mieszkał w Aroer aż ku Nebo i Baalmeon. 9 Także i na
wschód słońca mieszkał, aż kędy wchodzą na puszczę
od rzeki Eufrates; albowiem stada ich rozmnożyły się
w ziemi Galaadskiej. 10 Ci za dni Saulowych walczyli
z Agareńczykami, którzy porażeni są od ręki ich; a
tak mieszkali w namiotach ich po wszystkiej krainie
wschodniej ziemi Galaadskiej. 11 A synowie Gadowi na
przeciwko nich mieszkali w ziemi Bazan, aż do Selchy.
12 Joel był przedniejszym ich, a Safam wtóry, a Janaj i
Safat zostali w Bazan. 13 A braci ich według domów
ojców swych: Michael i Mesullam, i Seba, i Joraj, i
Jachan, i Zyja, i Heber, siedm. 14 (Cić są synowie
Abihaila, syna Hurowego, syna Jaroachowego, syna,
Galaadowego, syna Michaelowego, syna Jesysowego,
syna Jachdowego, syna Buzowego;) 15 Achy, syn
Abdyjela, syna Gunowego, książę w domu ojców ich.
16 I mieszkali w Galaad, w Bazan, i w miasteczkach
jego, i po wszystkich przedmieściach Saron aż do

ich granic. 17 Wszyscy ci policzeni byli za dni
Jotama, króla Judzkiego, i za dni Jeroboama, króla
Izraelskiego. 18 Synów Rubenowych, i Gadowych, i
połowy pokolenia Manasesowego, ludzi walecznych,
mężów noszących tarczę i miecz, i ciągnących łuk, i
ćwiczonych ku bojowi, czterdzieści i cztery tysiące,
siedm set i sześćdziesiąt, wychodzących do bitwy. 19
Ci wiedli wojnę z Agareńczykami, z Jeturejczykami, i
z Nafejczykami, i Nodabczykami, 20 A mieli pomoc
przeciwko nim. I podani są w rękę ich Agareńczycy ze
wszystkim, co mieli, przeto iż do Boga wołali w bitwie, a
on ich wysłuchał, iż ufali w nim. 21 I zabrali dobytki ich,
wielbłądów ich pięćdziesiąt tysięcy, a owiec dwieście
i pięćdziesiąt tysięcy, osłów dwa tysiące, a ludzi sto
tysięcy. 22 Albowiem rannych wiele poległo, iż od Boga
była ona porażka. I mieszkali na miejscu ich, aż ich
zabrano w niewolę. 23 Ale synowie połowy pokolenia
Manasesowego mieszkali w onej ziemi od Bazan aż do
Baal-Hermon i Sanir, które jest góra Hermon; bo i oni
rozmnożeni byli. 24 A cić są książęta domów ojców ich:
Efer i Jesy, i Elijel, i Azryjel, i Jeremijasz, i Hodawijasz,
i Jachdyjel, mężowie bardzo mocni, mężowie sławni,
książęta domu ojców swoich. 25 Ale gdy zgrzeszyli
przeciw Bogu ojców swych i cudzołożyli naśladując
bogów narodów onej ziemi, które wykorzenił Bóg przed
twarzą ich: 26 Wzbudził Bóg Izraelski ducha Fula
króla Assyryjskiego, i ducha Teglat Falasera, króla
Assyryjskiego, i przeniósł ich: Rubenitów, i Gadydtów, i
połowę pokolenia Manasesowego, a zawiódł ich do
Hela, i Haboru, i do Ara, i do rzeki Gozan, aż do dnia
tego.

6 Synowie Lewiego: Gerson, Kaat, i Merary. 2 A
synowie Kaatowi: Amram, Izaar, i Hebron, i Husyjel.
3 A synowie Amramowi: Aaron, i Mojżesz, i córka
Maryja; a synowie Aaronowi: Nadab, i Abiju, Eleazar,
i Itamar. 4 Eleazer spłodził Fineesa; Finees spłodził
Abisua. 5 Abissue spłodził Bokki, a Bokki spłodził
Uzy. 6 A Uzy spłodził Zerachyjasza, a Zerachyjasz
spłodził Merajota. 7 Merajot spłodził Amaryjasza, a
Amaryjasz spłodził Achytoba. 8 A Achytob spłodził
Sadoka, a Sadok spłodził Achymaasa. 9 Achymaas
spłodził Azaryjasza, a Azaryjasz spłodzi× Johanana. 10
A Johanan spłodził Azaryjasz; tenci jest, który kapłański
urząd sprawował w domu, który zbudował Salomon w
Jeruzalemie. 11 Spłodził też Azaryjasz Amaryjasza, a
Amaryjasz spłodził Achytoba. 12 A Achytob spłodził
Sadoka, a Sadok spłodził Salluma. 13 A Sallum
spłodził Helkijasza, a Helkijasz spłodził Azaryjasza. 14
A Azaryjasz spłodził Sarajasza, a Sarajasz spłodził
Jozedeka. 15 Ale Jozedek poszedł w niewolę, gdy Pan
przeniósł Judę i Jeruzalem przez Nabuchodonozora.
16 Synowie Lewi: Gierson, Kaat, i Merary. 17 A też
są imiona synów Giersonowych: Lobni i Semei. 18 A
synowie Kaatowi: Amram i Izaar, i Hebron, i Husyjel. 19
Synowie Merarego: Macheli, i Muzy. A też są domy
Lewitów według ojców ich. 20 Giersonowi: Lobni syn
jego, Jachat syn jego, Zamma syn jego; 21 Joach syn
jego, Iddo syn jego, Zara syn jego, Jetraj syn jego.
22 Synowie Kaatowi: Aminadab syn jego, Kore syn
jego, Aser syn jego. 23 Elkana syn jego, i Abiazaf syn
jego, i Assyr syn jego; 24 Tachat syn jego, Uryjel syn
jego, Ozyjasz syn jego, i Saul syn jego. 25 A synowie
Elkamowi: Amasaj i Achymot. 26 Elkana. Synowie
Elkanowi: Sofaj syn jego, i Nahat syn jego; 27 Elijab
syn jego, Jerobam syn jego, Elkana syn jego. 28 A
synowie Samuelowi: Pierworodny Wassni i Abijas. 29
Synowie Merarego: Mahali; Lobni syn jego, Symej syn
jego, Uza syn jego; 30 Symha syn jego, Haggijasz syn
jego, Asajasz syn jego. 31 Ci są, których postanowił
do śpiewania w domu Pańskim, gdy tam postawiono
skrzynię. 32 I służyli przed przybytkiem namiotu
zgromadzenia, śpiewając, aż zbudował Salomon dom
Pański w Jeruzalemie, i stali według porządku swego
na służbie swojej. 33 A cić są, którzy stali i synowie
ich z synów Kaatowych: Heman śpiewak syn Joela,
syna Samuelowego, 34 Syna Elkanowego, syna
Jerohamowego, syna Elijelowego, syna Tohu, 35 Syna
Sufowego, syna Elkanowego, syna Machatowego, syna
Amasajowego, 36 Syna Elkanowego, syna Joelowego,
syna Azaryjaszowego, syna Sofonijaszowego, 37 Syna
Tachatowego, syna Assyrowego, syna Abijasowego, 38
Syna Korego, syna Isarowego, syna Kaatowego, syna
Lewiego, syna Izraelowego. 39 A brat jego Asaf, który
stawał po prawicy jego. Asaf, syn Barachyjaszowy,
syna Samaowego, 40 Syna Michaelowego, syna
Basejaszowego, syna Malchyjaszowego, 41 Syna
Etny, syna Zerachowego, syna Adajowego, 42 Syna
Etanowgo, syna Symmowego, 43 Syna Semejowego,
syna Jachatowego, syna Giersonowego, syna Lewiego.
44 A synowie Merarego i bracia ich stawali po
lewej stronie: Etan, syn Kuzego, syna Abdego, syna
Malluchowego, 45 Syna Hasabijaszowego, syna
Amazyjaszowego, syna Helkijaszowego. 46 Syna
Amsego, syna Banego, syna Semmerowego, 47 Syna
Moholi, syna Musego, syna Merarego, syna Lewiego.
48 A bracia ich Lewitowie postawieni są ku wszelakiej
posłudze przybytku domu Bożego. 49 Ale Aaron i
synowie jego palili na ołtarzu całopalenia, i na ołtarzu
kadzenia przy każdej posłudze świątyni świętych, i
ku oczyszczaniu Izraela podług wszystkiego, jako był
przykazał Mojżesz, sługa Boży. 50 A ci są synowie
Aaronowi: Eleazar syn jego, Finees syn jego, 51 Abisua
syn jego, Bokki syn jego, Uzy syn jego, Zerachyjasz syn
jego, 52 Merajot syn jego, Amaryjasz syn jego, Achytob
syn jego, 53 Sadok syn jego, Achymaas syn jego. 54 A

te są mieszkania ich, według pałaców ich w granicy ich,
to jest, synów Aaronowych według rodzaju Kaatytów:
bo to był ich los. 55 Przetoż dali im Hebron w ziemi
Judzkiej, i przedmieścia jego około niego; 56 Ale pole
miejskie i wsi ich dali Kalebowi, synowie Jefunowemu.
57 Synom zaś Aaronowym dali z miast Judzkich miasta
ucieczki Hebron, i Lobne i przedmieścia jego, i Jeter,
i Estemoa, i z przedmieściami jego; 58 I Holon i
przedmieścia jego, i Dabir i przedmieścia jego; 59 I
Asan i przedmieścia jego, i Betsemes i przedmieścia
jego. 60 A z pokolenia Benjaminowego: Gabae i
przedmieścia jego, i Almat i przedmieścia jego, i Anatot
i przedmieścia jego. Wszystkich miast ich trzynaście
miast według domów ich. 61 A synom Kaatowym,
pozostałym z rodzaju tegoż pokolenia, dostało się
w połowie pokolenia Manasesowego losem miast
dziesięć. 62 A synom Giersonowym według domów ich
dostało się w pokoleniu Isascharowem, i w pokoleniu
Aserowem, i w pokoleniu Neftalimowem, i w pokoleniu
Manasesowem w Bazan miast trzynaście. 63 Synom
Merarego według domów ich dostało się w pokoleniu
Rubenowem, i w pokoleniu Gadowem, i w pokoleniu
Zabulonowem losem miast dwanaście. 64 Dali też
synowie Izraelscy Lewitom miasta i przedmieścia ich;
65 A dali je losem w pokoleniu synów Judowych, i w
pokoleniu synów Symeonowych, i w pokoleniu synów
Benjaminowych, miasta te, które nazwali imiony swemi.
66 A tym, którzy byli z rodu synów Kaatowych, (a były
miasta i granice ich w pokoleniu Efraim.) 67 Tym dali z
miast ucieczki Sychem i przedmieścia jego na górze
Efraim, i Gazer i przedmieścia jego. 68 I Jekmaan i
przedmieścia jego, i Betoron i przedmieścia jego; 69 I
Ajalon i przedmieścia jego, i Gatrymon i przedmieścia
jego. 70 A w połowie pokolenia Manasesowego: Aner
i przedmieścia jego, Balam i przedmieścia jego. To
dali rodzajowi pozostałemu synów Kaatowych. 71
Synom też Giersonowym z rodu połowy pokolenia
Manasesowego dali Golan w Bazan i przedmieścia
jego, i Astarot i przedmieścia jego; 72 A w pokoleniu
Isascharowem Kades i przedmieścia jego, Daberet i
przedmieścia jego. 73 I Ramot i przedmieścia jego, i
Anam i przedmieścia jego. 74 A w pokoleniu Aserowem
Masal i przedmieścia jego, i Abdon i przedmieścia jego,
75 I Hukok i przedmiescia jego, i Rohob i przedmieścia
jego. 76 A w pokoleniu Neftalimowem: Kades w Galilei,
i przedmieścia jego, i Hammon i przedmieścia jego, i
Kiryjataim i przedmieścia jego. 77 Synom Merarego,
pozostałym z pokolenia Zabulon, dane są Remmon i
przedmieścia jego, Tabor i przedmieścia jego. 78 A za
Jordanem u Jerycha na wschód słońca od Jordanu,
dane są w pokoleniu Rubenowem: Besor na puszczy, i
przedmieścia jego, i Jahasa i przedmieścia jego. 79 I
Kiedemot i przedmieścia jego, i Mefaat i przedmieścia
jego. 80 A w pokoleniu Gadowem Ramot w Galaad i
przedmieścia jego; i Mahanaim i przedmieścia jego. 81
Hesebon i przedmieścia jego, i Jazer i przedmieścia
jego.

7 A synowie Isascharowi: Tola i Fua, Jasub, i Semram,
czterej. 2 A synowie Tolego: Uzy, i Rafajasz, i Jeryjel,
i Jachamaj, i Jebsam, i Samuel; a cić byli książętami
według domów ojców swych, którzy poszli z Tole,
mężowie bardzo duży według narodów swych; poczet
ich był za dni Dawodowych dwadzieścia i dwa tysiące i
sześć set. 3 A synowie Uzego: Izrahyjasz; a synowie
Izrahyjaszowi: Michael i Obadyjasz, i Joel, Jesyjasz; pięć
książąt wszystkich. 4 A z nimi w narodach ich, według
domów ojców ich, poczet mężów walecznych trzydzieści
i sześć tysięcy; bo mieli wiele żon i synów. 5 A braci ich
według wszystkich rodzajów Isascharowych, mężów
dużych było ośmdziesiąt i siedm tysięcy, wszystkich
policzonych. 6 Synowie Benjaminowi: Bela i Bechor, i
Jedyjael, trzej. 7 Synowie zaś Belego: Esbon i Uzy, i
Uzyjel, i Jerymot, i Iry; pięć książąt domów ojcowskich,
mężów dużych; naliczono dwadzieścia i dwa tysiące, i
trzydzieści i cztery. 8 A synowie Bechorowi; Zamirai i
Joaz, i Eliezer, i Elienaj, i Amry, i Jerymot, i Abijasz,
i Anatot, i Alamat; wszyscy ci synowie Bechorowi. 9
A naliczono ich według rodzajów ich, książąt domów
ojców ich, mężów udatnych dwadzieścia tysięcy i
dwieście. 10 A synowie Jedyjaelowi: Bilan; a synowie
Bilanowi: Jehus, i Banjamin, i Ehod, i Chanaan, i Zetan,
i Tarsys, i Achysachar. 11 Tych wszystkich synów
Jadyjaelowych według książąt domów ojcowskich,
mężów bardzo dużych siedmnaście tysięcy i dwieście,
wychodzących na wojnę do bitwy; 12 Oprócz Suppim i
Ofim, synów w domu zrodzonych, i Husym, i synów w
obcym kraju zrodzonych. 13 A synowie Neftalimowi:
Jachsel, i Guni, i Jesser, i Selem, synowie Bali. 14
A synowie Manasesowi: Asryjel, którego mu urodziła
Zona, (a założnica jego Syryjanka urodziła Machyra,
ojca Galaadowego. 15 A Machyr wziął sobie za żonę
siostrę Ofimową i Suppimową, której imię było Maacha;
) a imię drugiego Salfaad, i miał Salfaad córki. 16 A
urodziła Maacha, żona Machyrowa, syna, i nazwała
imię jego Fares; a imię brata jego Sares, a synowie
jego Ulam i Rekiem. 17 A synowie Ulamowi Bedon.
Cić są synowie Galaada, syna Machyrowego, syna
Manasesowego. 18 A siostra jego Molechet urodzi×a
Isoda, i Abiezera, i Machala. 19 A synowie Semidowi
byli Ahyjan, i Sechem, i Likchy, i Anijam. 20 A synowie
Efraimowi: Sutala, i Bered syn jego, i Tachat syn jego, i
Elada syn jego, i Tachat syn jego; 21 I Zabad syn jego,
i Sutala syn jego, i Eser, i Elad. A pobili ich mężowie
z Get, co się byli zrodzili w onej ziemi; albowiem byli
wtargnęli, aby pobrali dobytki ich. 22 Przetoż płakał

Efraim, ojciec ich, przez wiele dni; i przyszli bracia
jego, aby go cieszyli. 24 Córkę też jego Seerę, która
pobudowała Betoron niższe i wyższe, i Uzenzeera; 25
I Refacha syna jego, i Resefa, i Telacha syna jego, i
Techena syna jego; 26 I Laadana syna jego, Ammiuda
syna jego, Elisama syna jego; 27 Nuna syna jego,
Jozuego syna jego. 28 A osiadłość ich i mieszkania
ich, Betel i wsi jego; a na wschód słońca Naaran; a
na zachód słońca Gazer i wsi jego, i Sychem i wsi
jego, aż do Aza i wsi jego. 29 A podle miejsc synów
Manasesowych: Betsan, i wsi jego, Tanach i wsi jego,
Magieddon i wsi jego, Dor i wsi jego. W tych mieszkali
synowie Józefowi, syna Izraelowego. 30 Synowie
Aserowi: Jemna i Jesua, Iswy i Beryja, i Sera, siostra
ich. 31 A synowie Beryjaszowi: Heber i Melchyjel; ten
jest ojciec Birsawitów, 32 A Heber spłodził Jafleta, i
Somera, i Hotama, i Suę, siostrę ich. 33 A synowie
Jafletowi: Pasach i Bimhal i Aswat. Cić są synowie
Jafletowi. 34 A synowie Somerowi: Ahy i Rohaga,
Jechuba i Aram. 35 A synowie Helema, brata jego:
Sofach, Jemna, i Seles, i Amal. 36 Synowie Sofachowi:
Suach, Harnefer, i Sual, i Bery, i Imra. 37 Beser, i Hod, i
Sema, i Silsa, i Jetram, i Bera. 38 A synowie Jeterowi:
Jefone, i Fispa, i Ara, i Ulla. 39 A synowie Ullowi:
Arach, i Haniel, i Rysyjasz. 40 Ci wszyscy są synowie
Aserowi, książęta domów rodzajów swych, wybrani i
duży mężowie, przedniejsi z książąt, którzy policzeni są
na wojnę do bitwy; poczet tych mężów dwadzieścia i
sześć tysięcy.

8 A Benjamin spłodził Belę, pierworodnego swego,
Asbela wtórego, i Abracha trzeciego. 2 Nocha
czwartego, a Rafajasza piątego. 3 A synowie Beli byli
Addar i Giera i Abihud. 4 I Abisua i Noaman i Achoach. 5
I Giera i Sufam i Churam. 6 A cić są synowie Echudowi:
ci są książętami narodów mieszkających w Gabaa,
którzy je przenieśli do Manakat; 7 To jest Noaman,
i Achija, i Giera; on je przeniósł, a spłodził Uzę, i
Ahyhuda, i Sacharaima. 8 A Sacharaim spłodził dzieci
w krainie Moabskiej, gdy one był odprawił, z Chusymą, i
Barą, żonami swemi. 9 Spłodził tedy z Hodes, żoną swą,
Jobaba, i Sebijasza, i Mezę, i Malchama. 10 I Jehusa,
i Sachyjasza, i Mirmę. Cić są synowiejego, książęta
domów ojcowskich. 11 A z Chysymą spłodził Abituba
i Elfaala. 12 A synowie Elfaalowi: Eber, i Misaam, i
Samed, który zbudował Ono, i Lod i wsi jego. 13 A
Beryja i Sama byli książętami narodíw mieszkających w
Ajalon; ci wygnali obywateli z Get. 14 A Achyjo, Sesak i
Jerymot, 15 I Zabadyjasz, i Arad, i Hader, 16 I MIchael,
i Isfa, i Jocha, synowie Berajaszowi. 17 A Zabadyjasz, i
Mesullam, i Hyszki, i Heber, 18 I Ismaraj, i Islijasz, i
Jobab, synowie Elfaalowi. 19 A Jakim, i Zychry, i Zabdy,
20 I Elienaj, i Selataj, i Eliel, 21 I Adajasz, i Berajasz, i
Symrat, synowie Synchy. 22 A Isfan, i Eber, i Eliel, 23 I
Abdon, i Zychry, i Chanan, 24 I Hananijasz, i Eleam, i
Anatotyjasz, 25 I Ifdajasz, i Fanuel, synowie Sesakowi.
26 I Samseraj, i Zecharyjasz, i Atalijasz, 27 I Jaresyjasz,
i Elijasz, i Zychry, synowie Jerochamowi. 28 Ci są
książęta domów ojcowskich według rodzajów swych, a
ci książęta mieszkali w Jeruzalemie. 29 A w Gabaonie
mieszkał ojciec Gabaończyków, a imię żony jego było
Maacha. 30 A syn jego pierworodny Abdon; po nim Sur,
i Cys, i Baal, i Nadab. 31 I Giedor, i Achyjo, i Zechar. 32
Ale Michlot spłodził Symejasza; a ci także naprzeciwko
braci swych mieszkali w Jeruzalemie z braćmi swymi.
33 A Ner spłodził Cysa, a Cys spłodził Saula; Saul
zaś spłodził Jonatana i Melchisuego, i Abinadaba
i Esbaala. 34 A syn Jonatanowy był Merybbaal, a
Merybbaal spłodził Michasa. 35 A synowie Michasowi:
Fiton i Melech i Tarea i Achaz. 36 A Achaz spłodził
Joada, a Joada spłodził Alemeta i Asmaweta i Zymrego,
a Zymry spłodził Mose; 37 A Mosa spłodził Binę;
Refajasz syn jego, Elasa syn jego, Asel syn jego. 38
Ten Asel miał sześć synów, a teć imiona ich: Asrykam,
Bochru, i Ismael, i Searyjasz, i Obadyjasz, i Hanan; ci
wszyscy synowie Aselowi. 39 A syowie Eseka, brata
jego: Ulam pierworodny jego. Jehus wtóry, i Elifelet
trzeci. 40 A synowie Ulamowi byli mężowie duży, i
mocno łuk ciągnący, którzy mieli wiele synów i wnuków,
aż do stu i pięćdziesiąt. Ci wszyscy poszli z synów
Benjaminowych.

9 A tak wszyscy Izraelczycy obliczeni są; a oto
zapisani są w księgach królów Izraelskich i Judzkich,
a przeniesieni są do Babilonu dla przestępstwa swego.
2 Lecz którzy pierwsi mieszkali w osiadłościach swych i
w miastach swoich, Izraelczycy, kapłani, Lewitowie,
i Netynejczycy. 3 W Jeruzalemie mieszkali z synów
Judowych, i z synów Benjaminowych, i z synów
Efraimowych, i Manasesowych; 4 Uttaj, syn Ammiuda,
syna Amry, syna Imry, syna Bonny, z synów Faresa,
syna Judowego. 5 A z Sylona: Asajasz pierworodny,
i synowie jego. 6 A z synów Zerachowych: Jehuel i
braci ich sześć set i dziewięćdziesiąt. 7 A z synów
Benjaminowych: Salu, syn Mesullama, syna Hodowiego,
syna Asenuowego. 8 A Ibnijasz, syn Jerochamowy,
i Ela, syn Uzego, syna Michry, i Mesullam, syn
Sefatyjasza, syna Rehuelowego, syna Ibnijaszowego.
9 Także braci ich według narodów ich było dziewięć
set i pięćdziesiąt i sześć: ci wszyscy mężowie byli
książętami rodzajów według domów ojców swoich. 10
Z kapłanów zasię: Jedejasz, i Jechojaryk, i Jachyn, 11 I
Azaryjasz, syn Helkijasza, syna Mesullamowego, syna
Sadokowego, syna Merajatowego, syna Achytobowego,
był książęciam domu Bożego. 12 I Adajasz, syn
Jerohama, syna Fassurowego, syna Melchyjaszowego, i

Maasaj, syn Adyjela, syna Jechserowego, syna Mesulla,
owego, syna Mesullemitowego, syna Immerowego.
13 A braci ich książęt według domów ojców ich było
tysiąc i siedm set i sześćdziesiąt, mężów dużych ku
sprawowaniu posługi w domu Bożym. 14 A z Lewitów:
Semejasz, syn Hassuba, syna Asrykamowego, syna
Hasabijaszowego, z synów Merarego; 15 I Bakkabar,
Cheres, i Galal, i Matanijasz, syn Michy, syna Zychrego,
syna Asafowego; 16 Obadyjasz też, syn Semahajasza,
syna Galalowego, syna Jedytunowego, i Barachyjasz,
syn Asy, syna Elkanowego, który mieszkał we wsiach
Netofatyckich. 17 A odźwierni: Sallum, i Akkub, i
Talmon, i Ahyman, i nracia ich; Sallum książę między
nimi. 18 Który aż dotąd w bramie królewskiej stawał na
wschód słońca; ci byli odźwiernymi według pocztów
synów Lewiego. 19 Ale Sallum, syn Korego, syna
Abijazafowego, syna Korego, i bracia jego z domu ojca
jego, Korytczycy byli ku odprawowaniu posługi, stróżami
progów namiotu; a ojcowie ich byli nad obozem Pańskim
stróżami wejścia. 20 A Finees syn Eleazarowy, był
książęciem nad nimi, a Pan był z nimi. 21 Zacharyjasz
zasię, syn Mesellemijaszowy, był odźwiernym drzwi u
namiotu zgromadzenia. 22 Cić wszyscy są obrani za
odźwiernych do drzwi, dwieście osób i dwanaście: ci we
wsiach swych policzeni są, których postanowił Dawid i
Samuel widzący, dla wierności ich, 23 Aby oni i synowie
ich byli we drzwiach domu Pańskiego, w domu namiotu
na straży. 24 I byli odźwierni po czterech stronach, na
wschód, na zachód, na północy, i na południe. 25 Bracia
zasię ich byli we wsiach swych, przychodząc każdego
siódmego dnia, od czasu aż do czasu odmieniając
się z nimi. 26 Albowiem pod sprawą tych czterech
przedniejszych odźwiernych byli Lewitowie, a byli
przełożeni nad gmachami i nad skarbami domu Bożego;
27 A około domu Bożego nocowali, gdyż im należała
straż jego; a oni go na każdy poranek otwierali. 28 A
z nich niektórzy byli nad naczyniem ku posługiwaniu;
albowiem pod liczbą wnosili je, i pod liczbą wynosili je.
29 Niektózry zasię z nich byli postanowieni nad innem
naczyniem, i nad wszystkiem naczyniem świątnicy, i
nad mąką pszenną i winem, i oliwą, i kadzidłem, i nad
rzeczami wonnemi. 30 A niektórzy z synów kapłańskich
sprawowali maści z rzeczy wonnych. 31 Matatyjasz
też z Lewitów, pierworodny Salluma Korytczyka, był
przełożony nad rzeczami, które w panwiach smażono.
32 A z synów Kaatowych z braci ich, byli niektórzy
przełożonymi nad chlebami pokładnemi, aby je gotowali
na każdy sabat. 33 A z tych byli śpiewacy, przedniejsi z
domów ojcowskich, między Lewitami mieszkający w
gmachach, od inszych prac wolni; bo we dnie i w nocy
powinności swej pilnować musieli. 34 Ci przedniejsi z
domów ojcowskich między Lewitami, według narodów
swych przedniejsi; ci mieszkali w Jeruzalemie. 35 A w
Gabaonie mieszkali ojciec Gabaończyków Jehyjel, a
imię żony jego Maacha; 36 A syn jego pierworodny
Abdon, po nim Sur, i Cys, i Baal, i Neer, i Nadab, 37 I
Giedeor, i Achyjo, i Zacharyjasz, i Michlot; 38 (A Michlot
spłodził Symmama) a ci także przweciw braci swych
mieszkali w Jeruzalemie z braćmi swymi. 39 A Neer
spłodził Cysa, a Cys spłodził Saula, a Saul spłodził
Jonatana, i Melchisuego, i Abidanaba, i Esbaala. 40 A
syn Jonatana Merybbaal; a Merybbaal spłodził Michasa.
41 Synowie zaś Michasowi: Fiton, i Melech, i Tarea,
i Achaz. 42 A Achaz spłodził Jarę; a Jara spłodził
Alemeta, i Asmaweta, i Zynrego; a Zymry spłodził Mosę.
43 A Mosa spłodził Binę; a Refajasz syn jego, Elasa
syn jego, Asel syn jego. 44 A Asel miał sześć synów; a
teć imiona ich: Asrykam, i Bochru, i Ismael, i Searyjasz,
i Obadyjasz, i Hanan. Cić są synowie Aselowi.

10 A gdy Filistynowie walczyli z Izraelem, uciekli
mężowie Izraelscy przed Filistynami a polegli,
będąc porażeni na górze Gielboe. 2 I gonili Filistynowie
Saula i synów jego; i zabili Filistynowie Jonatana, i
Abinadaba, i Melchisuego, synów Saulowych. 3 A gdy
się zmocniła bitwa przeciw Saulowi, trafili na niego
strzelcy, i z łuku zraniony jest od strzelców. 4 Rzekł
tedy Saul do sługi swego, co za nim broń nosił: Dobądź
miecza twego, a przebij mię nim, by snać nie przyszli
ci nieobrzezańcy, a nie pośmiewali się ze mnie. Ale
nie chciał sługa, który nosił broń jego; bo się bardzo
bał. Przetoż porwawszy Saul miech, padł nań. 5 A
widząc sługa, co nosił broń jego, że umarł Saul, padłszy
też i sam na miecz umarł. 6 A tak umarł Saul, i trzej
synowie jego, i wszystek dom jego z nim pospołu
zginął. 7 Co gdy ujrzeli wszyscy mężowie Izraelscy,
którzy mieszkali na dolinie, iż uciekli Izraelczycy, a
iż pomarli Saul i synowie jego, opuściwszy miasta
swe także uciekli. I przyszli Filistynowie, i mieszkali w
nich. 8 A gdy nazajutrz przyszli Filistynowie brać łupy
z pobitych, znaleźli Saula, i synów jego, leżących na
górze Gielboe; 9 A złupiwszy go wzięli głowę jego, i
zbroję jego, i posłali po ziemi Filistyńskiej w około, aby
to ogłoszone było przed bałwany ich, i przed ludem. 10
I położyli zbroję jego w domu boga swego, a głowę
jego zawiesili w domu Dagonowym. 11 Usłyszawszy
tedy wszyscy mężowie Jabes Galaad wszystko, co
uczynili Filistynowie Saulowi, 12 Powstali wszyscy
mężowie mocni, i wzięli ciało Saulowe, i ciało synów
jego, a przyniósłszy do Jabes pogrzebli kości ich pod
dębem w Jabes, i pościli przez siedm dni. 13 A tak
umarł Saul dla przestępstwa swego, którem był wystąpił
przeciwko Panu, i przeciwko słowu Pańskiemu, któego
nie przestrzegał, iż się radził ducha wieszczego, pytając
się go; 14 A iż się nie radził Pana, zabił go, a przeniósł
królestwo na Dawida, syna Isajego.

11 Zebrał się tedy wszystek Izrael do Dawida do
Hebronu, mówiąc: Otośmy kość twoja i ciało
twoje! 2 Jako i przedtem, gdy jeszcze był Saul królem,
też wywodził i wwodził Izraela. Tak Pan, Bóg twój, rzekł
tobie: Ty będziesz pasł lud mój Izraelski, a ty będziesz
wodzem nad ludem moim Izraelskim. 3 A tak przyszli
wszyscy starsi Izraelscy do króla do Hebronu, i uczynił
Dawid z nimi przymierze w Hebronie przed Panem, i
pomazali Dawida za króla nad Izraelem według słowa
Pańskiego, które powiedział przez Samuela. 4 Jechał
tedy Dawid ze wszystkim Izraelem do Jeruzalemu,
które jest Jebus, gdzie byli Jebuzejczycy obywatelami
ziemi. 5 I rzekli obywatele Jebuzejscy do Dawida:
Nie wnijdziesz sam. Ale Dawid wziął zamek Syoński,
który jest miastem Dawidowem. 6 Bo był rzekł Dawid:
Ktobykolwiek poraził Jebuzejczzyka najpierwej, ten
będzie skiążęciem i hetmanem. Przetoż wstąpił najpierw
Joab, syn Sarwii, i został hetmanem. 7 I mieszkał
Dawid na onym zamku; dla tego nazwano go miastem
Dawidowem. 8 I zbudował miasto w około, od Mello aż w
okrąg; a Joab pobudował ostatek miasta. 9 A tak Dawid
im dalej, tem więcej rozmnażał się, i rosł; albowiem
Pan zastępów był z nim. 10 A cić są najorzedniejsi
rycerze, których miał Dawid, którzy się mężnie starali z
nim o królestwo jego ze wszystkim Izraelem, aby go
królem uczynili według słowa Pańskiego nad Izraelem.
11 A tenci jest poczet rycerzy, których miał Dawid:
Jasobam, syn Chachmonowy, przedniejszy między
trzydziestoma; ten podniósłszy oszczep swój na trzystu,
jednym razem ich zabił. 12 A po nim Elezar, syn
Dodonowy, Achochytczyk; ten był jednym między
trzema mocarzami. 13 Ten był z Dawidem w Pasdamim,
gdzie się zebrali byli Filistynowie ku bitwie; a była
ona część pola pełna jęczmienia, a lud był uciekł
przed Filistynami. 14 I stanęli w pośród onego pola,
i obronili go, a porazili Filistynów: i wybawił Pan lud
wybawieniem wielkiem. 15 Ci także trzej ze trzydziestu
przedniejszych wstąpili na skałę do Dawida do jaskini
Odollam, gdyż wojsko Filistyńskie leżało obozem w
dolinie Rafaim; 16 Albowiem Dawid natenczas mieszkał
na zamku, a stanowisko Filistyńskie było natenczas
w Betlehem. 17 Pragnął tedy Dawid: Oby mi się kto
dał napić wody z studni Betlehemskiej, która jest u
bramy! 18 Przetoż przebiwszy się ci trzej przez wojsko
Filistyńskie, naczerpali wody z studni Betlehemskiej,
która jest u bramy, a wziąwszy przynieśli do Dawida.
Lecz jej nie chciał Dawid pić, ale ją wylał na ofiarę
Panu. 19 I rzekł: Nie daj mi tego, Boże mój, abym to
uczynić miał! Izali krew tych mężów pić będą, którzy
odważyli żywot swój? albowiem z odwagą żywota
swego przynieśli ją; i nie chciał jej pić. Toć uczynili
trzej oni mocarze. 20 A Abisaj, brat Joabowy, był
przedniejszy z onych trzech; tenże podniósł włócznię
swą na trzysta ludu, które pobił, i otrzymał sławę między
onymi trzema. 21 Z tych trzech nad innych dwóch był
sławniejszy, a był ich książęciem; jednak onych trzech
pierwszych nie doszedł. 22 Banajas też, syn Jojady,
syn męża dużego, wielkich spraw, z Kabseela, ten zabił
dwóch mocarzów Moabskich; ten też zszedłszy zabił
lwa w pośród jamy, gdy był śnieg. 23 Ten też zabił męża
Egipczanina, męża, którego wzrost był na pięć łokci. A
chociaż Egipczanin miał w ręku oszczep jako nawój
tkacki, wszkże przyszedł do niego z kijem, i wydarł
oszczep z ręki Egipczanina, i zabił go oszczepem jego.
24 To uczynił Banajas, syn Jojady, który także sławnym
został między onymi trzema mocarzami. 25 A choć
był między onymi trzydziestoma sławnym, wszakże
nie doszedł onych trzech. I postanowił go Dawid
nad drabantami swymi. 26 A w wojsku co mocniejsi
byli: Asael, brat Joabowy, Elkanan, syn Dodonowy z
Betlehem; 27 Sammot Harodczyk, Heles Felonitczyk;
28 Hyra, syn Ikkiesowy, Tekuitczyk, Abiezer Anatotczyk;
29 Sybbechaj Husatczyk, Ilaj Ahohytczyk; 30 Maharaj
Netofatczyk, Heled, syn Baamy, Netofatczyk; 31 Itaj,
syna Rybajego, z Gabaat synów Benjaminowych,
Banajas Faratończyk; 32 Hutaj od potoku Gaas; Abiel
Arbatczyk; 33 Asmawet Bacharomczyk; Elijachba
Salabończyk. 34 Synowie Asema Gisończyka: Jonatan,
syn Sagii, Hororczyk; 35 Ahijam, syn Zacharowy,
Ararytczyk, Elifal, syn Urowy; 36 Hefer Mecheratczyk,
Achijas Felonitczyk; 37 Hesro Karmelczyk, Naaraj,
syn Ezbajowy; 38 Joel, brat Natanowy, Michbar, syn
Gierego. 39 Selek Ammonitczyk, Nacharaj Berotczyk,
który nosił broń Koaba, syna Sarwii; 40 Hyra Itrejczyk,
Gareb Itrejczyk; 41 Uryjasz Hetejczyk, Zabad, syn
Achalajego. 42 Adyna, syn Sysy, Rubenitczyk, książę
Rubenitów, a z nim trzydzieści mężów. 43 Hanan, syn
Maachy, i Jozafat Mitnitczyk. 44 Uzyjasz Asteratczyk,
Sama i Jehijel, synowie Hotamy Aroerytczyka. 45
Jedinael, syn Symry, i Jocha, brat jego, Tysytczyk. 46
Eliel Machawimczyk, i Jerybaj, i Josawijasz, synowie
Elnaamowi, i Itma Moabczyk. 47 Eliel, i Obed, i Jaasyjel
z Mezobaj.

12 A cić są, co byli przyszli do Dawida do Sycelegu,
gdy się jeszcze krył przed Saulem, synem
Cysowym; a ci byli między mocarzami posiłek dawający
w bitwie, 2 Noszący łuk, a prawą i lewą ręką ciskający
kamieńmi, i strzelający z łuku, a byli z braci Saulowych
z pokolenia Benjaminowego: 3 Książe Achyjezer, i
Joaz, synowie Semmai Gabatczyka, i Jezyjel, i Falet,
synowie Azmawetowi, i Baracha, i Jehu Anatotczyk; 4
Ismajasz też Gabaończyk, mężny między trzydziestoma,
a był przełożony nad trzydziestoma; i Jeremijasz,
i Jahazyjel, Johanan, i Jozabad Gliederatczyk; 5
Eluzaj, i Jerymot, i Bealijasz, i Semaryjasz, i Sefatyjasz

Harufitszyk; 6 Elkana, i Jesyjasz, i Asareel i Joezer, i
Jasobam Korchytczyk; 7 I Joela, i Zebadyjasz, synowie
Jerohamowi z Giedor. 8 A z pokolenia Gadowego
zbiegli byli do Dawida na miejsce obronne na puszczę
mężowie duży, mężowie sposobni do boju, noszący
tarcz i kopiję, których twarze były jako lwie tarze, a
jako sarny po górach prędcy; 9 Eser przedniejszy,
Obadyjasz wtóry, Elijab trzeci, 10 Mismanna czwarty,
Jeremijasz piąty, 11 Ataj szósty, Eliel siódmy, 12
Jochanan ósmy, Elzebad dziewiąty, 13 Jeremijasz
dziesiąty, Machbanajasz jedenasty. 14 Cić byli z synów
Gadowych, hetmani wojska, jeden nad stem mniejszy, a
większy nad tysiącem. 15 Cić są, którzy przeszli Jordan
miesiąca pierwszego, który był wylał ze wszystkich
brzegów swoich; i wygnali wszystkich mieszkających w
dolinach na wschód i na zachód słońca. 16 Przyszli
także niektórzy z synów Benjaminowych i z Judowych,
do miejsca obronnego, do Dawida. 17 I wyszedł Dawid
przeciwko nim a odpowiadając, rzekł im: Jeźliście
spokojnie przyszli do mnie, abyście mię ratowali, serce
też moje złączy się z wami; ale jeźliście przyszli,
abyście mię wydali nieprzyjaciołom moim, (choć nie
masz nieprawości przy mnie) niech w to wejrzy Bóg
ojców naszych, a niech sądzi. 18 Tedy Duch przyoblekł
Amazyjasza, przedniejszego między hetmanami, i
rzekł: Twoiśmy, o Dawidzie! a z tobą przestajemy,
synu Isajego. Pokój, pokój tobie, i pokój pomocnikom
twoim! gdyż ci pomaga Bóg twój. A tak przyjął ich
Dawid, i postanowił ich hetmanami wojska. 19 A
z pokolenia Manasesowego odpadli niektórzy do
Dawida, gdy ciągnął z Filistynami przeciwko Saulowi
na wojnę; ale im nie byli na pomocy, gdyż naradziwszy
się książęta Filistyńscy odesłali go, mówiąc: Ten z
niebezpieczeństwem głów naszych odpadnie do Saula,
pana swego. 20 Gdy tedy szedł do Syceleu, uciekli do
niego niektórzy z pokolenia Manasesowego: Adnach i
Josabad, i Jediael, i Michael, i Jozabad i Elihu, i Sylletaj,
i hetmani nad tysiącami w pokoleniu Manasesowem.
21 A ci posiłkowali Dawida przeciw onemu hufowi; bo
mężni byli wszyscy, przetoż byli hetmanami w wojsku
jego. 22 Nawet na każdy dzień ściągali się do Dawida
na pomoc jemu, aż było wojsko wielkie jako wojsko
Boże. 23 A tać jest liczba przedniejszych gotowych
do boju, którzy przyszli do Dawida do Hebronu, aby
przenieśli królestwo Saulowe do niego według słowa
Pańskiego. 24 Z synów Judowych, noszących tarcz i
włócznię, sześć tysięcy i ośm set gotowych do boju.
25 Z synów Symeonowych, mężnych do boju, siedm
tysięcy i sto. 26 Z synów Lewiego cztery tysiące i
sześć set. 27 Jojada także przedniejszy z synów
Aaronowych, a z nim trzy tysiące i siedm set. 28 A Sadok
młodzieniec, rycerz mężny, i z domu ojca jego książąt
dwadzieścia i dwóch. 29 A z synów Benjaminowych,
braci Saulowych, trzy tysiące; bo jeszcze wielka część
ich przestawała z domem Saulowym. 30 A z synów
Efraimowych dwadzieścia tysięcy i ośm set, ludzi
mężnych, mężów sławnych w domach ojców ich.
31 A z połowy pokolenia Manasesowego ośmnaście
tysięcy, którzy byli mianowani według imion, aby
przyszli i postanowili Dawida królem. 32 A z synów
Isascharowych, umiejących rozeznawać czasy, tak
iż wiedzieli, co kiedy czynić miał Izrael, książąt ich
dwieście; a wszyscy bracia ich przestawali na radzie
ich. 33 Z pokolenia Zabulonowego, którzy wychodzili na
wojnę, gotowych do boju z każdym orężem wojennym,
pięćdziesiąt tysięcy, stawających w szyku jednostajnem
sercem. 34 A z pokolenia Neftalimowego książąt tysiąc,
a z nimi z tarczami i z kopijami trzydzieści i siedm
tysięcy. 35 A z pokolenia Danowego, gotowych do
boju, dwadzieścia i ośm tysięcy i sześć set. 36 A z
pokolenia Aserowego, którzy wychodzili na wojnę, i
umieli się szykować do bitwy, czterdzieści tysięcy. 37 A
z Za-Jordania z pokolenia Rubenowego i Gadowego,
i z połowy pokolenia Manasesowego ze wszystkim
orężemwojennym sto i dwadzieścia tysięcy. 38 Ci
wszyscy mężowie waleczni sprawni ku bitwie, sercem
uprzejmem przyszl do Hebronu, aby postanowili Dawida
królem nad wszystkim Izraelem. Nadto i wszyscy inni
z Izraela jednego serca byli, aby postanowili królem
Dawida. 39 I byli tam z Dawidem przez trzy dni jedząc
i pijąc: bo im byli nagotowali bracia ich. 40 Także i
którzy blisko ich byli aż do Isaschar i Zabulon i Neftalim,
przynosili chleby na osłach, i na wielbłądach, i na
mułach, i na wołach, potrawy, mąki, figi, rodzynki, i
wino, i oliwę, i wołów, i owiec wielkim dostatkiem; bo
była radość w Izraelu.

13 A Dawid wszedł w radę z hetmanami nad
tysiącami, i z setnikami, i ze wszystkimi
rotmistrzami. 2 I mówił Dawid do wszystkiego
zgromadzenia Izraelkskiego: Jeźli się wam podoba, i
jeźli to jest od Pana Boga naszego, roześlijmy wszędy
do braci naszych pozostałych po wszystkich krainach
Izraelskich; przytem też do kapłanów i Lewitów po
miastach i przedmieściach ich, a niech się zgromadzą do
nas: 3 Abyśmy przeprowadzili skrzynię Boga naszego do
nas; albowiem nie pytaliśmy się o niej za dni Saulowych.
4 I rzekło wszystko zgromadzenie, aby się tak stało; bo
się ta rzecz podobała wszystkiemu ludowi. 5 Zebrał
tedy Dawid wszystkiego Izraela od Nilu Egipskiego aż
gdzie się chodzi do Emat, aby przyprowadzili skrzynię
Bożą z Karyjatyjarym. 6 A tak przyszedł Dawid, i
wszystek Izrael do Baala w Karyjatyjarym, które jest w
Judzie, aby przyprowadzili stamtąd skrzynię Pana Boga
siedzącego nad Cherubinami, gdzie wzywane bywa
imię jego. 7 I wieźli skrzynię Bożą na wozie nowym z

domu Abinadabowego, a Oza i Achyjo prowadzili wóz.
8 Lecz Dawid i wszystek Izrael grali przed Bogiem ze
wszystkiej mocy, i pieśniami, i na harfach, i na cytrach,
i na bębnach, i na cymbałach, i na trąbach. 9 A gdy
przyszli na bojewisko Chydon, ściągnął Oza rękę swą,
aby zadzierżał skrzynię; bo woły były wystąpiły z drogi.
10 I rozgniewał się bardzo Pan na Ozę, i zabił go, przeto
iż ściągnął rękę swą ku skrzyni; i umarł tamże przed
Bogiem. 11 I zafrasował się Dawid, iż to rozerwanie
Pan uczynił w Ozie; a przetoż nazwał ono miejsce
Peres Oza, aż do dnia tego. 12 I uląkł się Dawid Boga
dnia onego, a rzekł: Jakoż mam wprowadzić do siebie
skrzynię Bożą? 13 Przetoż nie wprowadził Dawid skrzyni
do siebie, do miasta Dawidowego; ale ją wprowadził do
domu Obededoma Gietejczyka. 14 I została skrzynia
Boża między domownikami Obededomowymi w domu
jego przez trzy miesiące. I błogosławił Pan domowi
Obededomowemu i wszystkiemu, co miał.

14 Potem posłał Hiram, król Tyrski, posłów do
Dawida, i drzewa cedrowe, i murarzy i cieśli, aby
mu zbudowali dom. 2 I poznał Dawid, iż go utwierdził
Pam królem nad Izraelem, a iż wywyższył królestwo
jego dla ludu swego Izraelskiego. 3 (I pojął Dawid
więcej żon w Jeruzalemie, a spłodził Dawid więcej
synów i córek. 4 A teć są imiona tych, którzy mu
się urodzili w Jeruzalemie: Samna, i Sobab, Natan, i
Salomon, 5 I Ibchar, i Elisua, i Elfalet, 6 I Noga, i Nefeg,
i Jafija, 7 I Elisama, i Beelijada, i Elifelet.) 8 Wtem
usłyszawszy Filistynowie, że był pomazany Dawid za
króla nad wszystkim Izraelem, wyciągnęli wszyscy
Filistynowie, aby szukali Dawida. Co gdy usłyszał
Dawid, wyszedł przeciwko nim. 9 Bo Filistynowie
przyciągnąwszy rozpostarli się w dolinie Rafaim. 10
I radził się Dawid Boga, mówiąc: Mamli iść przeciw
Filistynom? a podaszli ich w ręce moje? I odpowiedział
mu Pan: Idź a podam ich w ręce twoje. 11 A gdy oni
przyciągnęli do Baal Perazym, poraził ich tam Dawid, i
rzekł Dawid: Rozerwał Bóg nieprzyjacioły moje przez
rękę moję, jako się rozrywają wody; a przetoż nazwano
imię miejsca onego Baal Perazym. 12 I zostawili tam
bogi swoje; a Dawid rozkazał, aby je spalono ogniem.
13 Lecz zebrawszy się znowu Filistynowie rozpostarli
się w dolinie. 14 Przetoż radził się znowu Dawid Boga.
I rzekł mu Bóg: Nie ciągnij za nimi, ale się odwróć od
nich, abyś na nich natarł przeciwko morwom. 15 A gdy
usłyszysz szum idącego po wierzchach morwowych,
tedy wynijdziesz do bitwy; bo wyszedł Bóg przed tobą,
aby poraził wojska Filistyńskie. 16 I uczynił Dawid,
jako mu był rozkazał Bóg; i porazili wojska Filistyńskie
od Gabaon aż do Gazer. 17 A tak rozsławiło się imię
Dawidowe po wszystkich ziemiach: i sprawił to Pan, że
był straszny wszystkim narodom.

15 A gdy sobie pobudował Dawid domy w mieście
swojem, i nagotował miejsce skrzyni Bożej, i rozbił
jej namiot, 2 Tedy rzekł Dawid: Niegodzi się nosić skrzyni
Bożej jedno Lewitom. Tych bowiem obrał Pan, aby nosili
skrzynię Bożą, i służyli mu aż na wieki. 3 Przetoż zebrał
Dawid wszystkiego Izraela do Jeruzalemu, aby przeniósł
skrzynię Pańską na miejsce jej, które jej był zgotował.
4 I zgromadził Dawid synów Aaronowych i Lewitów. 5
Z synów Kaatowych: Uryjela przedniejszego, i braci
jego sto i dwadzieścia, 6 Z synów Merarego: Asajasza
przedniejszego, i braci jego dwieście i dwadzieścia.
7 Z synów Giersonowych: Joela przedniejszego, i
braci jego sto i trzydzieści. 8 Z synów Elisafanowych:
Semejasza przedniejszego, i braci jego dwieście. 9 Z
synów Hebronowych: Elijela przedniejszego, i braci jego
ośmdziesiąt. 10 Z synów Hasyjelowych: Aminadaba
przedniejszego, i braci jego sto i dwanaście. 11 Tedy
wezwał Dawia Sadoka i Abijatara, kapłanów, także
Lewitów Uryjela, Asajasza, i Joela, Semejasza, i Elijela,
i Aminadaba; 12 I rzekł do nich: Wyście przedniejsi z
domów ojcowskich między Lewitami; poświęćcież się
i z braćmi swoimi, abyście przynieśli skrzynię Pana,
Boga Izraelskiego, na miejsce, którem jej nagotował.
13 Albowiem iżeście tego pierwej nie uczynili, uczynił
rozerwanie Pan, Bóg nasz, między nami; bośmy go nie
szukali według przystojności. 14 Poświęcili się tedy
kapłani i Lewitowie, aby przynieśli skrzynię Pana, Boga
Izraelskiego. 15 I niesli synowie Lewitów skrzynię Bożą,
jako był rozkazał Mojżesz według słowa Pańskiego,
na ramionach swych, na drążkach które przy niej
były. 16 I rzekł Dawid przedniejszym z Lewitów, aby
postanowili z braci swoich śpiewaków z instrumentami
muzycznemi, z lutniami, z cytrami, i z cymbałami,
aby słyszany był wyniesiony głos z weselem. 17 I
postanowili Lewitowie Hemana, syna Joelowego, a z
braci jego Asafa, syna Barachyjaszowego, a z synów
Merarego, braci ich, Etana syna Chysajowego; 18 A z
nimi braci ich w rzędzie wtórym: Zacharyjasza, Bena,
i Jazyjela, i Semiramota, i Jechyjela, i Unni, Elijaba,
i Benajasza, Maasejasza, i Matytyjasza, i Elifelego,
i Miknejasza, i Obededoma, i Jehijela, odźwiernych.
19 A śpiewacy Heman, Asaf, i Etan na cymbałach
miedzianych głośno grali. 20 A Zacharyjasz, i Jazyjel, i
Semiramot, i Jechyjel, i Unni, i Elijab, i Maasejasz, i
Benajasz grali na lutniach przy śpiewaniu wysokiem.
21 A Matytyjasz, i Elifele, i Miknejasz, i Obededom, i
Jechyjel, i Azazyjasz grali na cytrach przy śpiewaniu
niskiem. 22 A Kienanijasz, przedniejszy z Lewitów,
którzy nieśli skrzynię, rozrządzał, jakoby nieść miano;
bo był roztropny. 23 Ale Bacharyjasz i Elkana byli
odźwiernymi u skrzyni. 24 A Sebanijasz i Jozafat,
i Natanael, i Amasaj, i Zacharyjasz, i Benajasz, i
Eliezer, kapłani, trąbili w trąby przed skrzynią Bożą; ale

Obededom i Jechyjasz byli odźwiernymi u skrzyni. 25 A
tak Dawid i starsi Izraelscy, i hetmani nad tysiącami szli,
aby przeprowadzili skrzynię przymierza Pańskiego z
domu Obededomowego z weselem. 26 I stało się, gdy
Bóg wspomógł Lewitów, niosących skrzynię przymierza
Pańskiego, że ofiarowali siedm wołów, i siedm baranów.
27 A Dawid był obleczony w szatę bisiorową, także i
wszyscy Lewitowie, którzy nieśli skrzynię, i śpiewacy, i
Kienanijasz, rządca tych, co nieśli między śpiewakami;
a Dawid miał na sobie efod lniany. 28 A tak wszystek
Izrael prowadził skrzynię przymierza PaOskiego z
weselem, i z hukiem kornetu, i trąby, i cymbałów,
grając na lutniach i na cytrach. 29 I stało się, gdy
skrzynia przymierza Pańskiego wchodziła do miasta
Dawidowego, że Michol, córka Saulowa, wyglądając
oknem ujrzała króla Dawida skaczącego, i grającego, i
wzgardziła go w sercu swojem.

16 A gdy przynieśli skrzynię Bożą, i postawili ją
w pośród namiotu, który był Dawid rozbił, tedy
sprawowali całopalenia i ofiary spokojne przed Bogiem.
2 A gdy dokończył Dawid ofiarować całopalenia, i
ofiar spokojnych, błogosławił ludowi w imię Pańskie.
3 I rozdzielił wszystkim mężom Izraelskim, od męża
aż do niewiasty, każdemu po bochenku chleba, i po
sztuce mięsa, i po łagiewce wina. 4 A postanowił przed
skrzynią Pańską z Lewitów sługu, aby wspominali,
i wyznawali, i chwalili Pana, Boga Izraelskiego. 5
Asaf był przedniejszy, a wtóry po nim Zacharyjasz,
Jehyjel, i Semiramot, i Jechyjel i Matytyjasz, i Elijab, i
Benajasz, i Obededom, i Jechyjel; ci na instrumentach,
na lutniach, na harfach, ale Asaf na cymbałach,
grali. 6 Benajasz zaś i Jachazyjel kapłani z trąbami
ustawiczne byli przed skrzynią przymierza Bożego.
7 Dopiero dnia onego najpierwej postanowił Dawid,
aby tym psalmem chwalony był Pan przez Asafa i
braci jego: 8 Wysławiajcie Pana, wzywajcie imienia
jego, a opowiadajcie między narodami sprawy jego. 9
Śpiewajcie mu, grajcie mu, rozmawiajcie o wszystkich
cudach jego. 10 Chlubcie się w imieniu świętem jego,
a niech się rozraduje serce szukających Pana. 11
Szukajcie Pana, i mocy jego; szukajcie oblicza jego
zawżdy. 12 Wspominajcie dziwne sprawy jego, które
czynił, i cuda jego, i sądy ust jego. 13 O nasienie
Izraelskie, słudzy jego! O synowie Jakóbowi, wybrani
jego! 14 On jest Pan, Bóg nasz; po wszystkiej ziemi sądy
jego. 15 Pamiętajcie aż na wieki na przymierze jego,
na słowow, które przykazał do tysiącznego pokolenia;
16 Które postanowił z Abrahamem, i na przysięgę jego
z Izaakiem; 17 I postanowił to Jakóbowi za prawo, a
Izraelowi za przymierze wieczne, 18 Mówiąc: Tobie dam
ziemię Chananejską za sznur dziedzictwa waszego.
19 Choć was była mała liczba, a przez krótki czas
byliście przychodniami w niej; 20 I przechodzili od
narodu do narodu, i od królestwa do innego ludu: 21
Nie dopuścił nikomu, aby ich uciskać miał, i karał dla
nich królów, 22 Mówiąc: Nie tykajcie pomazańców
moich, a prorokom moim nie czyńcie nic złego. 23
Śpiewajcie Panu wszystka ziemio; opowiadajcie ode
dnia do dnia zbawienie jego. 24 Opowiadajcie między
narodami chwałę jego, i między wszystkimi ludźmi
dziwne sprawy jego; 25 Bo wielki jest Pan, i chwalebny
bardzo, i straszniejszy nad wszystkich bogów; 26 Gdyż
bogowie pogańscy są bałwanami; ale Pan niebiosa
uczynił. 27 Sława i zacność przed nim, moc i wesele na
miejscu jego. 28 Przynieście Panu pokolenia narodów,
przynieście Panu chwałę i moc. 29 Przynieście Panu
chwałę imienia jego, przynieście dary, a przychodźcie
przed oblicznośći jego; kłaniajcie się Panu w ozdobie
świętobliwości. 30 Bójcie się oblicza jego wszystka
ziemio, a będzie utwierdzony okrąg ziemi, aby się nie
poruszył. 31 Niech się rozradują niebiosa, a niech się
rozweseli ziemia, a niech mówią w narodach: Pan
króluje! 32 Niech zaszumi morze, i ze wszystkiem,
co w niem jest; niech się rozraduje pole, i wszystko,
co na niem jest. 33 Tedy się rozweselą drzewa leśne
przed Panem; albowiem przyszedł sądzić ziemię. 34
Wysławiajcie Pana; albowiem dobry, bo na wieki trwa
miłosierdzie jego. 35 A mówcie: Zachowaj nas, Boże
zbawienia naszego! i zgromadź nas, a wyrwij nas od
pogan, abyśmy wielbili imię święte twoje, i chlubili
się w chwale twojej. 36 Błogosławiony Pan, Bóg
Izraelski, od wieków aż na wieki. I rzekł wszystek lud
Amen, i chwalił Pana. 37 I zostawił tam Dawid przed
skrzynią przymierza Pańskiego Asafa i braci jego, aby
służyli przed skrzynią ustawicznie według potrzeby dnia
każdego. 38 Lecz Obededoma i braci ich sześdziesiąt i
ośm, Obededoma mówię, syna Jedytunowego, i Hosę,
uczynił odźwiernymi. 39 A Sadoka kapłana, i braci
jego kapłanów postawił przed przybytkiem Pańskim
na wyżynie, która była w Gabaon, 40 Aby ofiarowali
całopalenia Panu na ołtarzu całopalenia ustawicznie
rano i w wieczór, a to według wszystkiego, co napisano
w zakonie Pańskim, który przykazał Izraelowi. 41 A
z nimi Hemana i Jedytuna, i innych na to obranych,
którzy byli z imienia mianowani, aby chwalili Pana,
przeto iż na wieki trwa miłosierdzie jego. 42 A między
nimi Heman i Jedytun, trąbili i grali na trąbach, na
cymbałach, i na innych instrumentach muzycznych
Bogu; ale synów Jedytunowych postawił u wrót. 43 A
tak rozszedł się wszystek lud, każdy do domu swego.
Dawid się też wrócił, aby błogosławił domowi swemu.

17 I stało się, gdy mieszkał Dawid w domu swym,
że rzekł do Natana proroka: Oto ja mieszkam
w domu cedrowym, a skrzynia przymierza Pańskiego

pod kortynami. 2 I rzekł Natan do Dawida: Cokolwiek
jest w sercu twem, uczyń, gdyż Bóg jest z tobą. 3
Potem onej nocy stało się słowo Boże do Natana,
mówiąc: 4 Idź, a mów do Dawida, sługi mego: Tak
mówi Pan: Nie ty mi będziesz budował domu do
mieszkania; 5 Ponieważem nie mieszkał w domu ode
dnia, któregom wywiódł synów Izraelskich, aż do dnia
tego: alem się przechadzał z namiotu do namiotu, i z
przybytku do przybytku. 6 Wszędzie gdziemkolwiek
chodził ze wszystkim Izraelem, izalim i słowo rzekł
któremu z sędziów Izraelskich, którymem rozkazał, aby
paśli lud mój, mówiąc: Przeczżeście mi nie zbudowali
domu cedrowego? 7 Przetoż teraz tak powiesz słudze
memu Dawidowi: Tak mówi Pan zastępów: Jam ciebie
wziął z owczarni, gdyś chodził za trzodą, abyś był
wodzem nad ludem moim Izraelskim; 8 I byłem z
tobą wszędzie, gdzieśkolwiek chodził, a wygładziłem
wszystkich nieprzyjaciół twoich przed twarzą twoją, i
uczyniłem ci imię, jako imię wielkich ludzi, którzy są
za ziemi. 9 A postanowiłem miejsce ludowi memu
Izraelskiemu, i wszczepiłem go; i będzie mieszkał na
miejscu swem, a nie będzie więcej poruszowny, ani go
więcej synowie nieprawości trapić, jako przedtem; 10
Zaraz ode dni, którychem postanowił sędziów nad ludem
moim Izraelskim, i poniżyłem wszystkich nieprzyjaciół
twoich, i oznajmiłem ci, żeć Pan dom zbuduje. 11
A gdy się wypełnią dni twoje, abyś szedł za ojcami
twoimi, wzbudzę nasienie twoje po tobie, które będzie
z synów twoich, i umocnię królestwo jego. 12 Ten mi
zbuduje dom, i utwierdzę stolicę jego aż na wieki.
13 Ja mu będę za ojca a on mi będzie za syna, a
miłosierdzia mego nie odejmę od niego, jakom je odjął
od tego, który był przed tobą; 14 Owszem postanowię
go w domu moim, i w królestwie mojem aż na wieki,
a stolica jego będzie trwała aż na wieki. 15 Według
tych wszystkich słów i według wszystkiego widzenia
tego, tak mówił Natan do Dawida. 16 Zatem wszedłszy
król Dawid, siadł przed obliczem Pańskiem, i rzekł:
Cóżem ja jest, Panie Boże! co jest dom mój, żeś mię
przywiódł aż dotąd? 17 Lecz i to mało było przed
oczyma twemi, o Boże! aleś też obietnicę uczynił o
domie sługi twego na czas daleki, i wejrzałeś na mię
według obyczaju ludzkiego, wywyższając mię, o Panie
Boże! 18 Cóż jeszcze więcej ma mówić Dawid przed
tobą o uwielbieniu sługi twego? albowiem ty znasz sługę
twego. 19 Panie! dla sługi twego i według serca twego
uczyniłeś te wszystkie wielkie rzeczy, abyś znajome
uczynił te wszystkie wielmożne sprawy. 20 Panie! nie
masz podobnego tobie, i nie masz Boga oprócz ciebie,
wedle wszystkiego, cośmy słyszeli w uszy nasze. 21
I któż jest jako lud twój, jako Izrael, naród jedyny na
ziemi, dla któregoby Bóg szedł, aby go sobie odkupił
za lud, a uczynił sobie imię, czyniąc wielkie rzeczy i
straszne, wyganiając pogany przed twarzą ludu twego,
któryś wykupił z Egiptu? 22 I uczyniłeś lud twój Izraelski
sobie za lud aż na wieki, a ty Panie! stałeś się im
za Boga. 23 Przetoż teraz, o Panie! słowo, któreś
powiedział o słudze twoim, i o domu jego, niech będzie
stwierdzone aż na wieki, a uczyń, jakoś powiedział. 24
Niechajże się tak stanie, i niechaj będzie uwielbione
imię twoje aż na wieki, aby mówiono: Pan zastępów,
Bóg Izraelski, Bogiem jest nad Izraelem; a dom Dawida,
sługi twego, niechaj umocniony będzie przed twarzą
twoją. 25 Albowiemeś ty, Boże mój! objawił słudze
twemu, iż mu zbudujesz dom; przetoż znalazł sługa
twój u siebie, aby się modlił przed tobą. 26 A tak o
Panie! tyś sam Bóg, a mówiłeś to dobre o słudze swym.
27 Teraz tedy począłeś błogosławić domowi sługi twego,
aby trwał na wieki przed tobą; boś ty Panie! jemu
błogosławił, a będzie ubłogosławiony na wieki.

18 I stało się potem, że poraził Dawid Filistynów
i poniżył ich, a wziął Get i wsi jego z rąk
Filistynów. 2 Poraził też Moabczyki, i byli Moabczyki
sługami Dawidowymi, przynosząc mu hołd. 3 Poraził
też Dawid Hadarezera, króla Soby w Emat, gdy
był wyjechał, aby rozprzestrzeniał państwo swoje
nad rzeką Eufrates. 4 Zabrał mu tedy Dawid tyziąc
wozów, i siedm tysięcy jezdnych, i dwadzieścia tysięcy
mężów pieszych, i poderznął Dawid żyły wszystkich
woźników, zachowawszy z nich koni do sta wozów.
5 Przyciągnęli też Syryjczycy z Damaszku na pomoc
Hadarezerowi, królowi Soby; lecz poraził Dawid z
Syryjczyków dwadzieścia i dwa tysiące mężów. 6
Tedy Dawid osadził żołnierzem Syryję Damaską, a byli
Syryjczycy sługami Dawidowymi, oddawając mu hołd;
i zachowywał Pan Dwida, gdzie się kolwiek obrócił.
7 Pobrał też Dawid tarcze złote, które mieli słudzy
Hadarezerowi, i wniósł je do Jeruzalemu. 8 Przytem
z Tybchat i z Chun, miast Hadarezerowych, nabrał
Dawid miedzi bardzo wiele, z której Salomon sprawił
morze miedziane, i słupy, i naczynia miedziane. 9 A gdy
usłyszał Tohy, król Emat, że poraził Dawid wszystko
wojsko Hadarezera, króla Soby. 10 Posłał Adorama,
syna swego, do króla Dawida, aby go pozdrowił w
pokoju, i aby mu powinszował, przeto, że zwalczył
Hadarezera, i poraził go; (albowiem walczył Tohy
z Hadarezerem) który przyniósł z sobą wszelakie
naczynie złote, i srebrne, i miedziane. 11 Które też
poświęcił król Dawid Panu z srebrem i ze złotem, które
był pobrał od wszystkich narodów, od Edomczyków,
i od Moabczyków, o od synów Ammonowych, i
od Filistynów, i od Amalekitów. 12 A Abisaj, syn
Sarwii, poraził Edomczyków w dolinie solnej ośmnaście
tysięcy. 13 I osadził Edomską ziemię żołnierzem:
a byli wszyscy Edomczycy sługami Dawidowymi: i

zachowywał Pan Dawida wszędzie, gdzie się obrócił. 14
A tak królował Dawid nad wszystkim Izraelem, czyniąc
sąd i sprawiedliwość wszystkiemu ludowi swemu. 15
A był Joab, syn Sarwii, nad wojskiem, a Jozafat, syn
Ahiludowy, kanclerzem. 16 A Sadok, syn Achitobowy, i
Abimelech, syn Abijatara, byli kapłanami, a Susa był
pisarzem. 17 Benajasz też, syn Jojady, był przełożonym
nad Cheretczykami i Feletczykami; a synowie Dawidowi
byli pierwszymi przy boku królewskim.

19 I stało się potem, że umarł Nahas, król synów
Ammonowych, a syn jego królował miasto niego.
2 Tedy rzekł Dawid: Uczynię miłosierdzie nad Hanonem,
synem Nahasowym; bo ojciec jego uczynił miłosierdzie
nademną. I posłał Dawid posłów, aby go cieszyli po ojcu
jego; a tak przyszli słudzy Dawidowi do ziemi synów
Ammonowych, do Hanona, aby go cieszyli. 3 Ale rzekli
książęta synów Ammonowych do Hanona: Mniemasz,
żeby Dawid czynił uczciwość ojcu twemu, iż przysłał do
ciebie tych, którzyby cię cieszyli; azaż nie dla tego, aby
wypatrzyli i wyszpiegowali, i zburzyli tę ziemię, przyszli
słudzy jego do ciebie? 4 Przetoż wziąwszy Hanon sługi
Dawidowe, ogolił je, i pobrzynał szaty ich od połowy
aż do zadków, i puścił ich. 5 Poszli tedy niektórzy, i
oznajmili Dawidowi o tych mężach. I posłał przeciwko
nim, (ponieważ byli oni mężowie zelżeni bardzo,) i rzekł
im król: Zostańcie w Jerycho, aż odrosną brody wasze,
potem się wrócicie. 6 A widząc synowie Ammonowi, że
się obrzydłymi stali Dawidowi, posłał Hanon i synowie
Ammonowi tysiąc talentów srebra, aby sobie najęli
za te pieniądze z Mezopotamii i z Syryi Maacha, i z
Soby wozy i jezdnych. 7 I najęli sobie za one pieniądze
trzydzieści i dwa tysiące wozów, i króla Maacha z ludem
jego. Którzy przyciągnąwswzy położyli się obozem
przeciw Medeba; a synowie Ammonowi zebrawszy się
z miast swych, stawili się do bitwy. 8 Co gdy usłyszał
Dawid, posłał Joaba ze wszystkiem wojskiem ludu
rycerskiego. 9 A tak wyciągnąwszy synowie Ammonowi
uszykowali się do bitwy przed bramą miejską. Królowie
zasię, którzy byli przyszli na pomoc, osobno w polu byli.
10 Przetoż widząc Joab uszykowane przeciwko sobie
wojsko do bitwy z przodku i z tyłu, wybrał niektórych ze
wszystkich przebranych z Izraela, i uszykował wojsko
przeciw Syryjczykom. 11 A ostatek ludu dał pod rękę
Abisajemu, bratu swemu; i uszykowali się przeciw
synom Ammonowym. 12 I rzekł Joab: Jeźli mi będą
silnymi Syryjczycy, przyjdziesz mi na pomoc, i jeźli
tobie synowie Ammonowi będą silnymi, ja tobie dam
pomoc. 13 Zmacniej się, a bądźmy mążnymi za lud
nasz, i za miasta Boga naszego, a Pan, co dobrego
jest w oczach jego, niech uczyni. 14 Nastąpił tedy Joab,
i lud, który z ni był, do bitwy przeciwko Syryjczykom;
ale oni uciekli przed nim. 15 Tedy synowie Ammonowi
ujrzawszy, że uciekali Syryjczycy, uciekli i oni przed
Abisaim, bratem jego, i uszli do miasta; a Joab wrócił
się do Jeruzalemu. 16 A tak widząc Syryjczycy, iż
byli porażeni od Izraela, wyprawili posłów, i wywiedli
Syryjczyków, którzy byli za rzeką, a Sobach, hetman
wojska Hadarezerowego, prowadził ich. 17 I oznajmiono
to Dawidowi, który zebrawszy wszystkiego Izraela
przeprawił się przez Jordan, a przyciągnąwszy do nich
uszykował wojsko przeciwko nim; a gdy uszykował
wojsko Dawid przeciwko Syryjczykom ku bitwie, zwiedli
z nim bitwę. 18 Tedy uciekli Syryjczycy przed Izraelem,
i poraził Dawid z Syryjczyków siedm tysięcy wozów,
i czterdzieści tysięcy mężów pieszych, i Sobacha,
hetmana wojska onego, zabił. 19 Przetoż gdy ujrzeli
słudzy Hadarezerowi, iż byli porażeni od Izraela, uczynili
pokój z Dawidem, i służyli mu. I nie chcieli napotem
Syryjczycy dawać pomocy synom Ammonowym.

20 I stało się po roku tego czasu, gdy królowie
zwykli wyjeżdżać na wojnę, iż wywiódł Joab
co mężniejsze rycerstwo, i pustoszył ziemię synów
Ammonowych, a przyciągnąwszy obległ Rabbę; (lecz
Dawid zostawał w Jeruzalemie) i dobył Joab Rabby, i
zburzył ją. 2 I wziął Dawid koronę króla ich z głowy jego,
a znalazł w niej talent złota, i kamienie bardzo drogie.
I włożono ją na głowę Dawidową, i wywiózł łupów z
miasta bardzo wiele. 3 Lud też, który był w nim, wywiódł,
i dał ich potrzeć piłami i wozami żelaznemi, i porąbać
siekierami. Takci uczynił Dawid wszystkim miastom
synów Ammonowych, i wrócił się Dawid ze wszystkim
ludem do Jeruzalemu. 4 Potem znowu gdy była wojna
w Gazer z Filistynami, zabił Sobbochaj Husatczyk
Syfę, który był z narodu olbrzymów; a tak Filistynowie
poniżeni są. 5 Była też jeszcze wojna z Filistynami,
gdzie zabił Elchana, syn Jairowy, Lachmiego, brata
Golijata Gietejczyka, którego drzewce u włóczni było
nawój tkacki. 6 Nadto jeszcze była wojna w Get, gdzie
był mąż wzrostu wielkiego, mając po sześć palców,
wszystkich dwadzieścia i cztery; a ten też był z narodu
tegoż olbrzyma. 7 Ten gdy urągał Izraelowi, zabił go
Jonatan, syn Samaja, brata Dawidowego. 8 Ci byli
synowie jednego olbrzyma z Get, którzy polegli od ręki
Dawidowej, i od ręki sług jego.

21 Ale szatan powstał przeciw Izraelowi a pobudził
Dawida, aby policzył Izraela. 2 Przetoż rzekł
Dawid do Joaba i do przełożonych nad ludem: Idźcie,
obliczcie Izraela od Beerseba aż do Dan, a odnieście
do mnie, żebym wiedział poczet ich. 3 Ale rzekł Joab:
Niech przymnoży Pan ludu swego, jako teraz jest, tyle
sto kroć; izali królu, panie mój! nie są wszyscy oni
sługami pana mego? Przeczże się tego dowiaduje pan
mój? Przeczżeby to miało być na upadek Izraelowi? 4
Wszakże słowo królewskie przemogło Joaba; przetoż

wyszedł Joab, a obszedłszy wszystkiego Izraela, wrócił
się potem do Jeruzalem. 5 I oddał Joab poczet
porachowanego ludu Dawidowi. A było wszystkiego
Izraela tysiąc tysięcy i sto tysięcy, mężów godnych
ku bojowi; a z Judy było cztery kroć sto tysięcy, i
siedmdziesięt tysięcy mężów walecznych. 6 Lecz
Lwitów i Benjamitów nie policzył między nich, gdyż
przykre było rozkazanie królewskie Joabowi. 7 Owszem
nie podobała się Bogu ta rzecz; przetoż pokarał Izraela.
8 I rzekł Dawid do Boga: Zgrzeszyłem bardzo, żem
to uczynił; ale teraz oddal, proszę, nieprawość sługi
twego; bom bardzo głupio uczynił. 9 Zatem rzekł Pan do
Gada, proroka Dawidowego, mówiąc: 10 Idź, powiedz
Dawidowi, a rzecz: Tak mówi Pan: Trzyć rzeczy podaję;
obierz sobie jednę z nich, abym ci czynił. 11 Tedy
przyszedł Gad do Dawida, i rzekł mu: Tak mówi Pan:
Obierz sobie: 12 Albo przez trzy lata głód, albo żebyś
przez trzy miesiące ginął od nieprzyjaciół twych, a miecz
nieprzyjaciół twoich żeby cię ścigał, albo żeby przez
trzy dni miecz Pański i mor był w ziemi, a Anioł Pański
żeby niszczył wszystkie granice Izraelskie. Przetoż
teraz uważ, co mam odpowiedzieć temu, który mię
posłał. 13 I rzekł Dawid do Gada: Bardzom ściśniony;
niech wpadnę, proszę, w ręce Pańskie, gdyż bardzo
wielkie są zlitowania jego, a w ręce ludzkie niechaj nie
wpadam. 14 Tedy przepuścił Pan powietrze morowe
na Izraela. I poległo z Izraela siedmdziesiąt tysięcy
mężów. 15 Posłał też Bóg Anioła do Jeruzalemu, aby
ich tracił. A gdy ich tracił, ujrzał Pan, i użalił się nad tem
złem, i rzekł Aniołowi tracącemu: Dosyć już, zawściągnij
rękę twą. A Anioł Pański stał podle bojewiska Ornana
Jebuzejczyka. 16 Wtem podniósłszy Dawid oczy swe
ujrzał Anioła Pańskiego, który stał między ziemią i
między niebem, a w ręce jego miecz jego dobyty,
wyciągniony przeciw Jeruzalemowi. I upadł Dawid i
starsi, oblekłszy się w wory, na twarze swoje. 17 Zatem
rzekł Dawid do Boga: Izalim nie ja rozkazał liczyć ludu?
Jamci jest sam, którym zgrzeszył, i bardzo źle uczynił;
ale te owce cóż uczyniły? Panie, Boże mój! niech
się obróci, proszę, ręka twoja na mię i na dom ojca
mego; ale przeciwko ludowi twemu niech się nie sroży
ta plaga. 18 Zatem Anioł Pański rzekł do Gada, aby
mówił Dawidowi, żeby szedł i zbudował ołtarz Panu
na bojewisku Ornana Jebuzejczyka. 19 A tak szedł
Dawid według słowa Gadowego, które mówił imieniem
Pańskiem. 20 Tedy obejrzawszy się Ornan ujrzał onego
Anioła; a czterej synowie jego, którzy byli z nim, skryli
się; a Ornan młócił pszenicę. 21 Wtem przyszedł Dawid
do Ornana; a spojrzawszy Ornan obaczył Dawida, i
wyszedłszy z bojewiska, pokłonił się Dawidowi twarzą
do ziemi. 22 I rzekł Dawid do Ornana: Daj mi plac
tego bojewiska, abym zbudował na nim ołtarz Panu; za
słuszne pieniądze spuść mi je, a będzie odwrócona ta
plaga od ludu. 23 I rzekł Ornan do Dawida: Weźmij
je sobie, a niech uczyni król, pan mój, co mu się
dobrego widzi; otoć przydaję i woły na całopalenia,
i wóz na drwa, i pszenicę na ofiarę śniedną: toć to
wszystko daję. 24 I rzekł król Dawid do Ornana: Nie tak,
ale raczej kupię za słuszne pieniądze; bo nie wezmę
co twego jest, ani będę ofiarował Panu całopalenia
darowanego. 25 A tak Dawid dał Ornanowi za on
plac sześć syklów złota dobrej wagi. 26 I zbudował
tam Dawid ołtarz Panu, a ofiarował całopalenia i
ofiary spokojne, i wzywał Pana, który go wysłuchał,
spuściwszy ogień z nieba na ołtarz całopalenia. 27 I
rzekł Pan do Anioła, aby obrócił miecz swój w pochwy
swoje. 28 Onego czasu widząc Dawid, iż go wysłuchał
Pan na bojewisku Ornana Jebuzejczyka, ofiarował tam
ofiary. 29 Albowiem przybytek Pański, który uczynił
Mojżesz na puszczy, i ołtarz całopalenia, naonczas
był na wyżynie w Gabaonie. 30 A nie mógł Dawid iść
do niego, aby się radził Boga; bo przestraszony był
mieczem Anioła Pańskiego.

22 I rzekł Dawid: Toć jest miejsce domu Pana Boga,
i to ołtarz na całopalenie Izraelowi. 2 Przetoż
rozkazał Dawid, aby zgromadzono cudzoziemców,
którzy byli w ziemi Izraelskiej; i postanowił z nich
kamienników, aby ciosali kamienie czworograniaste
na budowanie domu Bożego. 3 Żelaza taż bardzo
wiele na gwoździe, i na drzwi w bramach, i na
spajanie nagotował Dawid, i miedzi wagę niezliczoną.
4 Drzewa taż cedrowego bez liczby, albowiem nawieźli
Dawidowi Sydończycy i Tyryjczycy drzewa cedrowego
bardzo wiele. 5 Bo rzekł był Dawid: Salomon, syn
mój, jest młodzieńczykiem małym, a dom ma być
zbudowany Panu wielki i znamienity, któregoby imię i
sława po wszystkiej ziemi była; przetoż teraz nagotuję
mu potrzeb. I nagotował Dawid przed śmiercią swą
bardzo wiele potrzeb. 6 Tedy zawołał Salomona, syna
swego, a przykazał mu, aby zbudował dom Panu,
Bogu Izraelskiemu. 7 I rzekł Dawid do Salomona:
Synu mój! Umyśliłem był w sercu mojem, zbudować
dom imieniowi Pana Boga mego. 8 Ale się stało do
mnie słowo Pańskie, mówiąc: Wieleś krwi rozlał, i
wielkieś wojny prowadził; nie będziesz budował domu
imieniowi memu, przeto żeś wiele krwi rozlał na ziemię
przedemną, 9 Oto syn, któryć się urodzi, będzie mężem
spokojnym; bo mu dam odpocznienie od wszystkich
nieprzyjaciół jego zewsząd. Przetoż Salomon będzie
imię jego; albowiem pokój i odpocznienie dam Izraelowi
za dni jego. 10 On zbuduje dom imieniowi memu; on mi
będzie za syna, a ja mu będę za ojca, i utwierdzę stolicę
królestwa jego nad Izraelem aż na wieki. 11 Przetoż
Pan będzie z tobą, synu mój! I będzieć się szczęściło, i
zbudujesz dom Pana, Boga twego, jako mówił o tobie.

12 Wszakże niech ci da Pan roztropność, i zmysł, a
niech cię postanowi nad Izraelem, abyś strzegł zakonu
Pana Boga twego. 13 Tedy szczęśliwym będziesz, jeźli
strzedz i czynić będziesz przykazania i sądy, które
rozkazał Pan przez Mojżesza Izraelowi. Zmacniajże
się, a bądź mężem, nie bój się ani się lękaj. 14 A otom
ja w utrapieniu mojem nagotował na dom Pański złota
sto tysięcy talentów, i srebra tysiąc tysięcy talentów
do tego miedzi i żelaza bez wagi, bo tego wiele jest:
drzewa także, i kamienia nagotowałem, a ty do tego
przyczynisz. 15 Masz też u siebie wiele rzemieślników,
kamienników i murarzy, i cieśli, i wszelkich biegłych w
każdem rzemieśle. 16 Złota, srebra, i miedzi, i żelaza
niemasz liczby; wstańże a czyń, a Pan będzie z tobą.
17 I przykazał Dawid wszystkim książętom Izraelakim,
aby pomagali Salomonowi synowi jego; 18 Mówiąc:
Izali Pan Bóg wasz nie jest z wami, który wam dał
odpocznienie zewsząd? Bo dał w rękę moję obywateli
tej ziemi, i poddane jest ta ziemia Panu i ludowi jego.
19 Teraz tedy oddajcie serce swe i duszę swoję, abyście
szukali Pana, Boga waszego; i wstańcie, a budujcie
świątnicę Panu Bogu, żebyście tam wnieśźli skrzynię
przymierza Pańskiego, i naczynia święte Boże, do
domu, który będzie zbudowany imieniowi Pańskiemu.

23 A tak Dawid będąc stary i pełen dni, postanowił
królem Salomona, syna swego nad Izraelem. 2 I
zgromadził wszystkich książąt Izraelskich, i kapłanów,
i Lewitów; 3 A policzono Lewitów od trzydziestu
lat i wyżej; i był poczet ich według głów ich osób
trzydzieści i ośm tysięcy. 4 Z których postanowiono na
posługę domu Pańskiego dwadzieścia i cztery tysiące,
a przełożonych i sędziów sześć tysięcy. 5 Nadto
cztery tysiące odźwiernych, i cztery tysiące chwalących
Pana na instrumentach, których nasprawiał Dawid ku
chwaleniu Boga. 6 I rozdzielił ich Dawid na pewne
hufy według synów Lewiego, to jest, Giersona, Kaata,
i Merarego. 7 Z Giersona byli Laadam, i Semej. 8
Synowie Laadanowi: przedniejszy Jachijel, i Zetam, i
Joel, ci trzej. 9 Synowie Semejowi: Salomit, i Hazyjel, i
Haran, ci trzej. Cić byli przedniejsi domów ojcowskich
z Laadana. 10 A synowie Semejowi: Jachat, Zyna, i
Jehus, i Baryjasz; cić synowie Semejowi czterej. 11
A Jachat był pierwszym, a Zyza wtóry; ale Jehus i
Baryjasz nie mieli wiele synów; przetoż byli w domu
ojcowskim policzeni za jednę familiję. 12 Synowie
Kaatowi: Amram, Izaar, Hebron, i Husyjel, czterej. 13
Synowie Amramowi: Aaron i Mojżesz. Lecz Aaron był
odłączony, aby służył w świątnicy najświętszej, sam i
synowie jego aż na wieki, i aby kadzili przed Panem, a
służyli mu, i błogosławili w imieniu jego aż na wieki. 14
Ale synowie Mojżesza, męża Bożego, policzeni są w
pokoleniu Lewiego. 15 Synowie Mojżeszowi: Gierson i
Eliezer. 16 Synowie Giersonowi: Sebujel pierwszy. 17
A synowie Eliezerowi byli Rechabijasz pierwszy. I nie
miał Eliezer synów innych; ale synowie Rechabijaszowi
rozmnożyli się bardzo. 18 Synowie Izaarowi: Salomit
pierwszy. 19 Synowie Hebronowi: Jeryjasz pierwszy,
Amaryjasz wtóry, Jehazyjel trzeci, a Jekmaan czwarty.
20 Synowie Husyjelowi: Micha pierwszy, a Jesyjasz
wtóry. 21 Synowie Merarego: Mahelin i Musy; a synowie
Mahelego: Eleazar i Cys. 22 I umarł Eleazar, a nie miał
synów, tylko córki, które pojmowali synowie Cysowi,
bracia ich. 23 Synowie Musy: Maheli, i Eder, i Jerymot,
trzej. 24 Cić są synowie Lewiego według domów ojców
swych, przedniejsi domów ojcowskich, którzy policzeni
byli według pocztu imion i osób swych z osobna, którzy
odprawowali prace usługiwania w domu Pańskim od
dwudziestu lat i wyżej. 25 Albowiem rzekł Dawid:
Dał odpocznienie Pan, Bóg Izraelski, ludowi swemu,
i będzie mieszkał w Jeruzalemie aż na wieki. 26 Do
tego i Lewitowie nie będą więcej nosić przybytku i
wszystkiego naczynia jego ku posługiwaniu jego; 27
Ale według postanowienia Dawidowego ostatniego,
byli policzeni synowie Lewiego od dwudziestu lat i
wyżej; 28 Aby zostawali pod ręką synów Aaronowych ku
usłudze domu Pańskiego w przysionkach i w gmachach,
i ku oczyszczaniu wszelkich rzeczy poświęconych,
i ku pracy około usługi domu Bożego; 29 I około
chleba pokładnego, i około mąki na ofiarę, i około
placków niekwaszonych, i około panewek, i około rzeczy
smażonych, i około wszelkiej miary i odmierzania; 30
A iżby stali na każdy poranek ku wysławianiu, i ku
chwaleniu Pana, także i w wieczór; 31 Nadto, przy
każdem ofiarowaniu całopalenia Panu w sabaty, na
nowiu miesiąca, i w uroczyste święta, według liczby
i porządku ich ustawicznie przed Panem; 32 A tak
aby pilnowali straży namiotu zgromadzenia, i straży
świątnicy, i straży synów Aaronowych, braci swych, w
usłudze domu Pańskiego.

24 A synowie Aaronowi tym sposobem rozdzieleni
byli: Synowie Aaronowi byli Nedab i Abiju, Eleazar
i Itamar; 2 Ale iż Nadab i Abiju umarli przed obliczem ojca
swego, a synów nie mieli: przetoż odprawowali urząd
kapłański Eleazar i Itamar. 3 I podzielił ich Dawid, to jest
Sadoka z synów Eleazarowych, i Achimelecha z synów
Itamarrowych, według urzędu ich w usługach ich. 4 I
znalazło się synów Eleazarowych więcej przedniejszych
mężów, niż synów Itamarowych, gdy ich podzielił.
Z synów Eleazarowych było przedniejszych według
domów ojcowskich szesnaście; ale synów Itamarowych
według domów ojcowskich ośm. 5 A rozdzieleni są
losem jedni od drugich; bo byli przełożonymi nad
świątnicą, i przedniejszymi przed Bogiem, tak z synów
Eleazarowych, jako i z synów Itamarowych. 6 A popisał

ich Senejasz, syn Natanaelowy, pisarz, z pokolenia
Lewiego, przed królem i psiążętami, i przed Sadokiem
kapłanem, i Achimelechem, synem Abijatarowym,
i przedniejszymi z domów ojcowskich, kapłanów i
Lewitów; a naznaczono jeden dom ojcowsk i Eleazarowi,
a drugi naznaczono Itamarowi. 7 I padł los pierwszy na
Jehojaryba, na Jedajasza wtóry; 8 Na Haryma trzeci, na
Seoryma czwarty; 9 Na Malchyjasza piąty, na Mijamana
szósty; 10 Na Akkosa siódmy, na Abijasza ósmy;
11 Na Jesuego dziewiąty, na Sechenijasza dziesiąty;
12 Na Eliasyba jedenasty, na Jakima dwunasty; 13
Na Huppa trzynasty, na Jesebaba czternasty; 14
Na Bilgę piętnasty, na Immera szesnasty; 15 Na
Chezyra siedmnasty, na Happisesa ośmnasty; 16 Na
Petachyjasza dziewiętnasty, na Ezechyjela dwudziesty;
17 Na Jachyna dwudziesty i pierwszy, na Gamuela
dwudziesty i wtóry; 18 Na Delajasza dwudziesty i
trzeci, na Maazyjasza dwudziesty i czwarty. 19 Cić są
sporządzeni w posługiwaniu swojem, aby wchodzili do
domu Pańskiego w przemianach swych, jako zwykli
pod rządem Aarona, ojca ich, jako mu był rozkazał
Pan, Bóg Izraelski. 20 A z synów Lewiego, którzy byli
pozostali z synów Amramowych, Subajel; z synów
Subajelowych Jechdejasz. 21 Z Rechabijasza, z synów
Rechabijaszowych był przednjiejszy Jesyjasz. 22 Z
Isaary Salomit, z synów Salomitowych Jachat. 23 A
synowie Jeryjaszowi: Amaryjasz wtóry, Jehazylej trzeci,
Jekmaan czwarty. 24 Synowie Husyjelowi Micha; z
synów Michy Samir. 25 Brat Michasowy Jesyjasz;
z synów Jesyjaszowych Zacharyjasz. 26 Synowie
Merarego: Maheli i Musy: synowie Jahasyjaszowi Beno.
27 Sunowie Merarego z Jahasyjasza: Beno, i Soam,
i Zachur, i Hybry. 28 Z Mahalego Eleazar, który nie
miał synów. 29 Z Cysa, synowie Cysowi Jerahmeel.
30 A synowie Musy: Maheli i Eder, i Jerymot. Cić
byli synowie Lewitów według domów ojców ich. 31 I
ci też miotali losy naprzeciwko braci swoich, synom
Aaronowym, przed Dawidem królem, i Sadokiem, i
Achimelechem, i przedniejszymi domów ojcowskich,
z kapłanów i Lewitów, z domów ojcowskich, każdy
przedniejszy przeciwko bratu swemu młodszemu.

25 I odłączył Dawid i hetmani wojska na posługiwanie
synów Asafowych i Hemanowych, i Jedytunowych,
którzy prorokowali przy cytrach, i przy harfach, i
przy cymbałach. A była liczba ich, to jest mężów
pracujących w usłudze swej: 2 Z synów Asafowych:
Zachur, i Józef, i Natanijasz, i Asarela. Synowie
Asafowi byli pod ręką Asafową, który prorokował
na rozkazanie królewskie. 3 Z Jedytuna: Synowie
Jedytunowi: Godolijasz, i Zery, i Jesajasz, Hasabijasz,
i Matytyjasz, i Symej, sześć, pod ręką ojca ich
Jedytuna, który prorokował przy harfie, wyznawając
i chwaląc Pana. 4 Z Hemana: Synowie Hemanowi:
Bukkijasz, Matanijasz, Husyjel, Zebuel, i Jerymot,
Chananijasz, Chanani, Eliata, Gieddalty, i Romantyjeser,
i Jasbekassa, Malloty, Hotyr, Machazyjot. 5 Ci wszyscy
byli synowie Hemana, widzącego królewskiego w
słowach Bożych, ku wywyższeniu rogu: bo dał Bóg
czternaście synów Hemanowych, i trzy córki. 6 Ci
wszyscy byli pod sprawą ojca swego przy śpiewaniu w
domu Pańskim na cymbałach, na lutniach, i na cytrach
ku służbie w domu Bożym, jako rozkazał król, i Asaf,
Jedytun, i Heman. 7 A był poczet ich z braci ich, którzy
byli ćwiczonymi w pieśniach Pańskich, wszystkich
mistrzów dwieście ośmdziesiąt i ośm. 8 I miotali losy,
straż przeciwko straży, tak mały jako i wielki, tak mistrz
jako i uczeń. 9 I padł los pierwszy w domu Asafowym na
Józefa; na Godolijasza wtóry, z braćmi jego i z synami
jego, których było dwanaście. 10 Na Zachura trzeci, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 11 Czwarty na
Isrego, na synów jego i na braci jego dwanaście. 12
Piąty na Natanijasza, na synów jego i na braci jego
dwanaście. 13 Szósty na Bukkijasza, na synów jego i
na braci jego dwanaście. 14 Siódmy na Jesarela, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 15 Osmy na
Jesajasza, na synów jego i na braci jego dwanaście. 16
Dziewiąty na Matanijasza, na synów jego i na braci jego
dwanaście. 17 Dziesiąty na Symejasza, na synów jego
i na braci jego dwanaście. 18 Jedenasty na Asarela, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 19 Dwunasty na
Hasabijasza, na synów jego i na braci jego dwanaście.
20 Trzynasty na Subajela, na synów jego i na braci
jego dwanaście. 21 Czternasty na Matytyjasza, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 22 Piętnasty na
Jerymota, na synów jego i na braci jego dwanaście. 23
Szesnasty naChananijasza, na synów jego i na braci
jego dwanaście. 24 Siedemnasty na Jesbekassa, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 25 Ośmnasty na
Chananijego, na synów jego i na braci jego dwanaście.
26 Dziewiętnasty na Mallotego, na synów jego i na
braci jego dwanaście. 27 Dwudziesty na Elijata, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 28 Dwudziesty
i pierwszy na Hotyra, na synów jego i na braci jego
dwanaście. 29 Dwudziesty i wtóry na Gieddaltego, na
synów jego i na braci jego dwanaście. 30 Dwudziesty i
trzeci na Machazyjota, na synów jego i na braci jego
dwanaście. 31 Dwudziesty i czwarty na Romantyjesera,
na synów jego i na braci jego dwanaście.

26 Roździały zaś odźwiernych były z Korejczyków:
Meselemijasz, syn Korego, z synów Asafowych.
2 A z Meselemijaszowych synów: Zacharyjasz
pierworodny, Jadyjael wtóry, Zabadyjasz trzeci, Jatnijel
czwarty. 3 Elam piąty, Jachanan szósty, a Elienaj
siódmy. 4 A z Obededomowych synów: Semajasz

pierworodny, Jozabad wtóry, Joach trzeci, i Sachar
czwarty, a Natanael piąty, 5 Ammijel szósty, Isaschar
siódmy, Pechulletaj ósmy; bo mu Bóg błogosławił. 6
Semajaszowi też, synowi jego, zrodzili się synowie,
którzy panowali w domu ojca swego; bo byli mężowie
bardzo mocni. 7 Synowie Semajaszowi: Otni, i Rafael i
Obed, Elzabed, bracia jego, mężowie mocni, Elihu i
Semachyjasz. 8 Wszyscy ci z synów Obededomowych,
sami i synowie ich, i bracia ich, każdy z nich bardzo
mocny i sposobny ku posługiwaniu, sześdziesiąt i dwa
wszystkich z Obededoma. 9 A z Meselemijaszowych
synów i braci, mężów mocnych, ośmnaście. 10 A
z Hosy, który był z synów Merarego, synowie byli:
Semry przedniejszy; nie iżby był pierworodny, ale iż go
ojciec jego uczynił przedniejszym; 11 Helkijasz wtóry,
Tebalijasz trzeci, Zacharyjasz czwarty; wszystkich synów
i braci trzynaście. 12 Ci są rozdzieleni na odźwiernych,
aby byli wrotnymi z mężów przedniejszych, trzymając
straż na przemiany z braćmi swymi przy służbie w domu
Pańskim. 13 Albowiem miotali losy, tak mały jako wielki
według domów ojców swych, o każdą bramę. 14 I padł
los na wschód słońca Selemijaszowy; Zacharyjaszowi
także synowi jego, radcy mądremu, rzucili losy, i padł
los jego na północy; 15 A Obededomowi na południe;
ale synom jego na dom skarbów. 16 Suppimowi i
Hozie na zachód z bramą Zallechet, przy scieszce
usypanej, idącej ku górze; a tak była straż na przeciwko
straży. 17 Na wschód słońca było Lewitów sześć,
na północy na dzień czterech, na południe na dzień
czterech, a przy domu skarbów dwóch a dwóch. 18
Przy stronie zewnętrznej na zachód było czterech na
drodze sypanej, a dwóch przy stronie zewnętrznej.
19 Teć są roździeły odźwiernych z synów Korego, i z
synów Merarego. 20 A z drugich Lewitów Achyjasz
był nad skarbami domu Bożego, to jest nad skarbami
rzeczy poświęconych. 21 Synowie Laadanowi, którzy
byli z synów Giersonickich: z Laadana Giersończyka
przedniejsi w domach ojcowskich, Jehyjel. 22 A synowie
Jehyjlowi byli Zetam, i Joel, brat jego; ci byli nad
skarbami domu Pańskiego. 23 Z Amramczyków, i
z Izaarczyków, z Hebrończyków, i Hysyjelczyków.
24 Był Sebuel, syn Giersona, syna Mojżeszowego,
przełożony nad skarbami. 25 Ale bracia jego z Eleazara
byli Rechabijasz syn jego, i Jesajasz syn jego, i
Joram syn jego, i Zychry syn jego, i Salomit syn
jego. 26 Ten Salomit i bracia jego byli na wszystkiemi
skarbami rzeczy poświęconych, które był poświęcił
Dawid król, i przedniejsi z domów ojcowskich, i
półkownicy, i rotmistrze, i hetmani wojska. 27 Bo z wojen
i z łupów poświęcali na poprawę domu Pańskiego;
28 I wszystko, co był poświęcił Samuel widzący, i
Saul, syn Cysowy, i Abner, syn Nera, i Joab, syn
Sarwii, i ktokolwiek co poświęcał, oddawał do rąk
Salomitowych i braci jego. 29 Z Izaarytów: Kienanijasz i
synowie jego nad robotą zewnętrzną w Izraelu, byli
za urzędników i za sędziów. 30 Z Hebrończyków:
Hasabijasz i braci jego, mężów dużych, było tysiąc i
siedm set przełożonych nad Izraelem za Jordanem
na zachód słońca, w każdej robocie Pańskiej i w
posłudze królewskiej. 31 A z Hebrończyków był Jeryjasz
przedniejszy nad Hebrończykami według narodów ich i
domów ojcowskich. Bo roku czterdziestego królestwa
Dawidowego szukano i znaleziono między nimi mężów
bardzo mocnych w Jazer Galaadskiem. 32 A braci
jego, mężów godnych, było dwa tysiące i siedm set
przedniejszych w domach ojcowskich. I postanowił ich
Dawid król nad Rubeńczykami, i nad Gadczykami, i nad
połową pokolenia Manasesowego, nad wszystkiemi
sprawami Bożemi i sprawami królewskiemi.

27 A synów Izraelskich według liczby ich,
przedniejszych w domach ojcowskich, i
półkowników, i rotmistrzów, i przełożonych nad tymi,
którzy służyli królowi we wszelkiej potrzebie, w
podziałach swoich, przychodzących i odchodzących
na każdy miesiąc przez wszystkie miesiące w roku;
w każdym podziale było dwadzieścia i cztery tysiące.
2 Nad hufem pierwszego miesiąca był Jasobeam,
syn Sabdyjelowy, a w podziele jego było dwadzieścia
i cztery tysiące. 3 Ten był z synów Faresowych
przedniejszym nad wszystkiemi przełożonymi w wojsku
miesiąca pierwszego. 4 A nad podziałem wtórego
miesiąca był Dodaj Achochytczyk i z podziałem swym;
po nim Michlot, książę, a w podziale jego było ludu
dwadzieścia i cztery tysiące. 5 Przełożony trzeci
wojska miesiąca trzeciego był Banajas, syn Jojady
kapłana, przedniejszym, a w podziale jego dwadzieścia
i cztery tysiące. 6 Ten Banajas był mocarz między
trzydziestoma, i nad trzydziestoma, a nad podziałem
jego był Ammisadab, syn jego. 7 Czwarty czwartego
miesiąca był Asael, brat Joabowy, a po nim Zabadyjasz,
syn jego, a w podziale jego dwadzieścia i cztery
tysiące. 8 Piąty miesiąca piątego był przełożonym
Samut Jezrahytczyk, a w podziale jego dwadzieścia i
cztery tysiące. 9 Szósty miesiąca szóstego był Hyra, syn
Ikkiessa Tekuitczyka, a w podziale jego dwadzieścia i
cztery tysiące. 10 Siódmy miesiąca siódmego był Heles
Felonitczyk z synów Efraimowych, a w podziale jego
dwadzieścia i cztery tysiące. 11 Osmy miesiąca ósmego
był Sobochaj Husatczyk z Zarchejczyków, a w podziale
jego dwadzieścia i cztery tysiące. 12 Dziewiąty miesiąca
dziewiątego był Abijezer Anatotczyk z synów Jemini,
a w podziale jego dwadzieścia i cztery tysiące. 13
Dziesiąty miesiąca dziesiątego był Mahary Netofatczyk
z Zarchejczyków, a w podziale jego dwadzieścia i
cztery tysiące. 14 Jedenasty miesiąca jedenastego

był Banajas Faratońszyk z synów Efraimowych, a
w podziale jego dwadzieścia i cztery tysiące. 15
Dwunasty miesiąca dwunastego był Haldaj Netofatczyk
z Otonijela, a w podziale jego dwadzieścia i cztery
tysiące. 16 Nadto nad pokoleniem Izraelskiem byli: Nad
Rubeńczykami był książęciem Elijezer, syn Zychrego;
nad Symeończykami Sefatyjasz, syn Maachowy; 17 Nad
pokoleniem Lewiego Chasabijasz, syn Chemuelowy;
nad Aaronowem Sadok; 18 Nad Judowem Elihu z
braci Dawidowych; nad Isascharowem Amry, syn
Michaelowy; 19 Nad Zabulonowem Jesmajasz,
syn Abdyjaszowy; nad Neftalimowem Jerymot, syn
Asryjelowy; 20 Nad synami Efraimowymi Hosejasz, syn
Azazyjaszowy; nad połową pokolenia Manasesowego
Joel, syn Fadajaszowy; 21 Nad drugą połową pokolenia
Manasesowego w Galaadzie Iddo, syn Zacharyjaszowy;
nad Benjaminowem Jaasyjel, syn Abnerowy. 22 Nad
Danowem Azraeel, syn Jerohamowy. Cić są książęta
pokoleń Izraelskich. 23 A nie włożył Dawid w liczbę ich
żadnego, co miał dwadzieścia lat i niżej; albowiem Pan
był powiedział, iż miał rozmnożyć Izraela jako gwiazdy
niebieskie. 24 A Joab, syn Sarwii, począł był liczyć, ale
nie dokończył, dlatego że był gniew przypadł na Izraela.
I nie weszła ta liczba w liczbę kronik o sprawach króla
Dawida. 25 A nad skarbami królewskiemi był Asmawet,
syn Abdyjelowy; a nad dochodami z pól, z miast, i
ze wsi i z zamków był Jonatan, syn Uzyjaszowy; 26
A nad oraczami, którzy uprawiali ziemię, był Ezer,
syn Chalubowy. 27 A nad winnicami był Semejasz
Ramatczyk; a nad urodzajami winnic i nad piwnicami
winnemi Zabdyjasz Zyfmejczyk. 28 A nad oliwnicami, i
nad drzewami figowemi, które są w polach, był Balanan
Giedertczyk, a nad piwnicami oliwnemi Joas. 29 A nad
bydłem, które paszono w Saron, Sytraj Saronitczyk;
a nad bydłem po dolinach Safat, syn Adlajego. 30 A
nad wielbłądami był Obil Ismaelitczyk, a nad oślicami
był Jechdejasz Merończyk. 31 A nad drobnem bydłem
Jazys Agiertczyk. Cić wszysct byli przełożonymi nad
majętnościami króla Dawida. 32 Ale Jonatan, stryj
Dawidowy, był radcą, mąż mądry, i nauczony; ten, i
Jehijel, syn Chachmonowy, był z synami królewskimi. 33
Achitofel też był radcą królewskim, a Chusaj Archytczyk
przyjacielem królewsskim. 34 A po Achitofelu był Jojada,
syn Banajasowy, i Abujatar. A Joab był hetmanem
wojska królewskiego.

28 Tedy zgromadził Dawid wszystkich książęt
Izraelskich, i przedniejszych z każdego pokolenia,
i przełożonych nad hyfcami, którzy służyli królowi, i
półkowników, i rotmistrzów, i przełożonych nad wszystką
majętnością i osiadłością królewską; synów też swoich
z komornikami, i z innymi możnymi, i ze wszystkim
ludem rycerskim do Jeruzalemu. 2 A powstawszy król
Dawid na nogi swoje, rzekł: Słuchajcie mię, bracia moi, i
ludu mój! Jam był umyślił w sercu swem, budować dom,
gdzieby odpoczywała skrzynia przymierza Paćskiego,
i na podnóżek nóg Boga naszego, i zgotowałem był
potrzeby ku budowaniu; 3 Ale Bóg rzekł do mnie:
Nie będziesz budował domu imieniowi memu, przeto
żeś mąż waleczny, i rozlewałeś krew. 4 Ale obrał mię
Pan, Bóg Izraelski, ze wszystkiego domu ojca mego,
abym był królem nad Izraelem na wieki; bo z Judy
obrał księcia, a z narodu Judzkiego dom ojca mego; i
z synów ojca mego upodobał mię sobie za króla nad
wszystkim Izraelem. 5 A ze wszystkich synów moich
(bo mi wiele synów Pan dał) obrał Salomona, syna
mego, aby siedział na stolicy królestwa Pańskiego nad
Izraelem. 6 I mówił do mnie: Salomon, syn twój, ten
zbydyje dom mój, i przysionki moje; albowiemem go
sobie obrał za syna, a Ja mu będę za ojca. 7 I umocnię
królestwo jego aż na wieki, będzieli statecznym w
pełnieniu przykazań moich i sądów moich, jako i dziś.
8 Teraz tedy mówię wam pezed obliczem wszystkiego
Izraela, zgromadzenia tego Pańskiego, gdzie słyszy
Bóg nasz: Strzeżcie a szukajcie wszystkich rozkazań
Pana, Boga waszego, abyście osiedli ziemię dobrą,
i zostawili ją w dziedzictwo synom swoim po so bie
aż na wieki. 9 A ty Salomonie, synu mój! znaj Boga,
ojca twojego, i służ mu sercem doskonałem, i umysłem
dobrowolnym; bo wszystkie serca przegląda Pan, i
wszystkie zamusły myśli zna. Jeźli go szukać bądziesz,
znajdziesz go, a jeźli go opuścisz, odrzuci cię na wieki.
10 Obaczże teraz, iż cię Pan obrał, abyś zbudował
dom świątnicy; zmacniajże się a wykonaj to. 11 Tedy
oddał Dawid Salomonowi, synowi swemu, wizerunek
przysionka, i gmachów jego, i komor jego, i sal jego, i
wnętrznych pokojów jego, i domu ubłagalni. 12 Przytem
wizerunek wszystkiego, co był umyślił o sieni domu
Paćskiego, i o wszystkich gmachach dla skarbów
domu Bożego, i dla skarbów rzeczy świętych; 13 I dla
pocztów kapłańskich, i Lewitów, i dla wszystkiej pracy
w usłudze domu Pańskiego, i dla wszystkiego naczynia
służby domu Pańskiego. 14 Także złota pewną wagę
na wszystkie naczynia złote, od wszystkiej usługi;
srebra także na wszystkie naczynia srebrne pewną
wagę, na wszystkie naczynia ku wszelakiej usłudze; 15
Mianowicie pewną wagę na świeczniki złote i na lampy
ich złote według wagi każdego świecznika i lamp jego, i
na świeczniki srebrne według wagi świecznika każdego
i lamp jego, według potrzeby każdego świecznika. 16
Także pewnąwagę złota na stoły chlebów pokładbych,
na każdy stół, przytem srebra na stoły srebrne. 17 A
na widełki, i na kociołki, i na kadzielnice szczerego
złota, i na czasze złote, pewnąwagę na każdą czaszę,
i na czasze srebrne, pewną wagę na każdą czaszę.
18 Takżw na ołtarz do kadzeania dał złota szczerego

pewną wagę, i złota ku wystawieniu woza Cherubinów,
którzyby rozciągnionemi skrzydłami okrywali skrzynię
przymierza Pańskiego. 19 To wszystko, rzekł Dawid,
opisane z ręki Pańskiej mię doszło, abym zrozumiał
wszystko, jako co urobić miano. 20 A tak rzekł Dawid do
Salomona, syna swego: Zmacniaj się, a bądź mężnym,
czyń to; nie bój się, ani się lękaj; bo Pan Bóg, Bóg
mój, będzie z tobą, nie opuści cię, ani cię odstąpi, aż
dokończysz wszystkiej roboty służby domu Pańskiego.
21 A oto poczty kapłanów i Lewitów do każdej posługi
w domu Bożym bądą z tobą w każdej pracy; każdy
ochotny i roztropny przy wszelkiej posłudze, także
książęta, i wszystek lud staną na każde rozkazanie
twoje.

29 Potem mówił król Dawid do wszystkoego
zgromadzenia: Salomona, syn mego jedynego,
obrał Bóg młodzieńczyka małego. Ale to wielka sprawa;
do nie człowiekowi pałac ten, ale Panu Bogu będzie. 2 Ja
według najwyższego przemożenia mego nagotowałem
na dom Boga mego złota, na naczynie złote, i srebra
na srebrne, i miedzi na miedziane, żelaza na żelazne,
i drzewa na drewniane, kamienia onychynowego na
osadzanie, i kamienia karbunkułowego, i ro zlicznych
farb, a wszelakiego kamienia drogiego, i kamienia
marmurowego dostatek wielki. 3 Nadto z chęci mojej ku
domowi Boga mego osobne złoto i srebro, które mam,
oddaję na dom Boga mego, oprócz tego wszystkiego,
com zgotował na dom świątnicy; 4 To jest trzy tysiące
talentów złota, złota z Ofir, i siedm tysięcy talentów
srebra najczystszego na okrycie ścian gmachów; 5
Złota na naczynie złote, a srebra na srebrne, i na
wszystkie roboty rąk rzemieślniczych; i jeźliby jeszcze
kto chciał co dobrowolnie dziś ofiarować Panu? 6 Tedy
dobrowolnie ofiarowali przedniejsi z domów i przedniejsi
z pokoleń Izraelskich, i półkownicy, i rotmistrze, i
przełożeni nad robotą królewską. 7 I złożyli na usługą
domu Bożego złota talentíw pięć tysięcy, i złotych
dziesięć tysięcy, a srebra talentów dziesięć tysięcy, i
midzi ośmnaście tysięcy talentów, a żelaza sto tysięcy
talentów. 8 Ci też co mieli drogie kamienie, dawali je do
sksarbu domu Pańskiego, do rąk Jehijela Giersończyka.
9 I weselił się lud, że tak ochotnie ofiaroweali. Albowiem
sercem doskonałem chętnie ofiarowali Panu; także i
król Dawid weselił się weselem wielkiem. 10 Przetoż
błogosławił Dawid Panu przed obliczem wszystkiego
zgromadzenia, i rzekł: Błogosławionyś ty Panie, Boże
Izraela, ojca naszego, od wieku aż na wieki. 11 Twoja
jest, Panie! wielmożność, i moc, i sława, i zwyciąstwo,
i cześć, i wszystko na niebie i na ziemi; twoje jest,
Panie! królestwo, a tyśjest wywższony nad wszelką
zwierzchność. 12 I bogactwa, i sława od ciebie są,
a ty panujesz nad wszystkimi, a w rękach twych jest
moc i siła, i w ręce twojej jest wywyższyć i utwierdzić
wszystko. 13 Teraz tedy, Boże nasz! wyznajemy cię,
a chwalimy imię sławy twojej. 14 Albowiem cużem
ja, i co jest lud mój, żebyśmyto siły mieli, tobie to
dobrowolnie ofiarować? gdyż od ciebie jest wszystko,
a z rąk twoich wziąwszy daliśmy tobie. 15 Bośmy
my pielgrzymami i przychodniami przed tobą, jako i
wszyscy ojcowie nasi; dni nasze na ziemi jako cień,
a nie masz czego oczekiwać. 16 O Panie, Boże
nasz! ten wszystek dostatek któryśmy zgotowali tobie
na budowanie domu imieniowi twemu świętemu, z
ręki twojej jest, i twoje jest wszystko. 17 Wiemci ja,
Boże mój! iż ty doświadczasz serc a kochasz się
w szczerości; przetoż ja w szczerości serca mego,
ochotniem pofiarował to wszystko, nawet i lud twój,
który się tu znalazł, widziałem z weselem i z ochotą
ofiarujący tobie. 18 Panie, Boże Abrahama, Izaaka, i
Izraela, ojców naszych! zachowajże na wieki tę chęć, i
umysł serca ludu twego, a przygotuj sobie serce ich. 19
Salomonowi też, synowi memu daj serce doskonałe,
aby strzegł przykazań twoich, świadectw twoich, i ustaw
twoich, i czynił wszystko, i aby zbudował dom, dla
któregom potrzebu zgotował. 20 Potem mówił Dawid do
wszystkiego zgromadzenia: Błogosławcież teraz Panu,
Bogu waszemu. I błogosławiło wszystko zgromadzenie
Panu, Bogu ojców sowich, a naczyliwszy się pokłonili
się Panu i królowi. 21 I zatem ofiarowali Panu ofiary.
Ofiarowali też całopalenia Panu nazajutrz po onym
dniu, wołów tysiąc, baranów tysiąc, baranków tysiąc z
mokremi ofiarami ich, i inszych ofiar wielkie mnóstwo,
za wszystkiego Izraela. 22 I jedli a pili przed Panem
dnia onego z weselem wielkiem, a postanowili powtóre
królem Salomona, syna Dawidowego, i pomazali go
Panu za księcia, a Sadoka za kapłana. 23 A tak usiadł
Salomon na stolicy Pańskiej za króla miasto Dawida,
ojca swego, i szczęściło mu się, a był mu posłuszny
wszystek Izrael. 24 I wszyscy książęta, i możni, także i
wszyscy synowie króla Dawida, dali ręce na poddaństwo
Salomonowi królowi. 25 I uwielbił Pan Salomona bardzo
zacnie przed oczyma wszystkiego Izraela, a dał mu
sławę królewskoą, jakiej żaden król przed nim nie miał
w Izraelu. 26 A tak Dawid, syn Isajego, królował nad
wszystkim Izraelem. 27 A dni, których królował nad
Izraelem, było czterdzieści lat; w Hebronie królował
siedm lat; a w Jeruzalemie królował trzydzieści i trzy
lata. 28 I umarł w starości dobrej, pełen dni, bogactw i
sławy: a królował Salomon, syn jego, miasto niego.
29 A sprawy króla Dawida pierwsze i ostatnie, oto są
zapisane w księgach Samuela widzącego, i w księdze
Natana proroka, i w skiędze Gada widzącego; 30 Ze
wszystkiem królowaniem jego, i możnością jego, i z
czasami, które za niego i za Izraela, i za wszystkich
królestw ziemskich przeszły.

II Kronik

1 Zmocnił się tedy Salomon, syn Dawidowy, w
królestwie swem, a Pan, Bóg jego był z nim, i
uwielbił go wysoce. 2 I przykazał Salomon wszystkiemu
Izraelowi, półkownikom, rotmistrzom, i sędziom, także
wszystkim przełożonym nad wszystkim Izraelem, i
przedniejszym domów ojcowskich. 3 I szedł Salomon i
wszystko zgromadzenie z nim na wyżynę, która była
w Gabaonie; albowiem tam był namiot zgromadzenia
Bożego, który sprawił Mojżesz sługa Pański, na puszczy.
4 (Ale skrzynię Bożą przeniósł był Dawid z Karyjatyjarym,
nagotowawszy jej miejsce; bo jej był namiot rozbił w
Jeruzalemie.) 5 Ołtarz też miedziany, który był urobił
Besaleel, syn Urowy, syna Hurowego, był tam przed
przybytkiem Pańskim, gdzie Pana szukał Salomon, i
wszystko zgromadzenie. 6 I przystąpił tam Salomon
do ołtarza miedzianego, który był przed namiotem
zgromadzenia i ofiarował na nim ofiar palonych tysiąc.
7 Onejże nocy ukazał się Bóg Salomonowi, i rzekł do
niego: Proś czego chcesz, a dam ci. 8 Tedy rzekł
Salomon do Boga: Tyś uczynił z Dawidem, ojcem
moim, miłosierdzie wielkie, i postanowiłeś mię królem
miasto niego. 9 A teraz, o Panie Boże! niech będzie
stałe słowo twoje, któreś mówił do Dawida, ojca mego;
boś ty mię uczynił królem nad ludem wielkim, który
jest jako proch ziemi. 10 Przetoż daj mi mądrość i
umiejętność, abym wychodził i wchodził przed tym
ludem: albowiem któż jest, coby mógł sądzić ten lud
twój tak wielki. 11 Tedy rzekł Bóg do Salomona: Dlatego,
iżeś to miał w sercu swem, a nie prosiłeś o bogactwa,
o majętności, i o sławę, aniś prosił o wytracenie tych,
co cię nienawidzą, aniś też prosił o długie życie, aleś
sobie prosił o mądrość i umiejętność, abyś sądził lud
mój, nad którymem cię postanowił królem: 12 Mądrość i
umiejętność dana jest tobie; do tego dam ci bogactwa, i
majętność, i sławę, tak, że żaden nie był tobie równy
z królów, którzy byli przed tobą, i po tobie nie będzie
tobie równy. 13 I wrócił się Salomon od onej wyżyny,
która była w Gabaonie, do Jeruzalemu, od namiotu
zgromadzenia, i królował nad Izraelem. 14 A nazbierał
Salomon wozów i jezdnych, i miał tysiąc i cztery sta
wozów, i dwanaście tysięcy jezdnych, których rozsadził
po miastach wozów, i przy sobie w Jeruzalemie. 15 I
złożył król w Jeruzalemie złota i srebra, jako kamienia,
a cedrów złożył jako sykomorów, których na polu rośnie
bardzo wiele. 16 I przywodzono konie Salomonowi z
Egiptu, i rozliczne towary; bo kupcy królewscy brali
towary rozliczne za pewne pieniądze. 17 A wychodzili
i przywodzili z Egiptu cug woźników za sześć set
srebrników, a konia za sto i za pięćdziesiąt. A tak
wszyscy królowie Hetejscy, i królowie Syryjscy z rąk ich
koni dostawali.

2 Umyślił tedy Salomon budować dom imieniowi
Pańskiemu, i pałac królewski dla siebie. 2 I naliczył
Salomon siedmdziesiąt tysięcy mężów, co nosili ciężary,
a ośmdziesiąt tysięcy mężów, którzy rąbali drzewo na
górze a do nich przystawów trzy tysiące i sześć set.
3 Wyprawił też Salomon do Hirama, króla Tyrskiego,
mówiąc: Jakoś się obchodził z Dawidem, ojcem moim,
posyłając mu drzewo cedrowe, aby zbudował sobie
dom do mieszkania, tak się obejdź ze mną. 4 Oto ja
chcę budować dom imieniowi Pana, Boga mego, abym
mu go poświęcił, a iżbym kadził przed nim rzeczami
wonnemi, i dla ustawicznego pokładania chleba, i dla
całopalenia porannego, i wieczornego w sabaty, i na
nowiu miesiąców, i w święta uroczys te Pana, Boga
naszego, co ma być na wieki w Izraelu. 5 A dom,
który budować mam, wielki będzie; albowiem większy
jest Bóg nasz nad wszystkich bogów. 6 Acz któż
tak wiele przemoże, aby mu mógł dom zbudować?
ponieważ go niebiosa, i nieba niebios ogarnąć nie
mogą; a ja cóżem jest, żebym mu dom budować
miał? chyba tylko dla kadzenia przed nim. 7 Przetoż
teraz poślij mi męża umiejętnego, coby umiał robić
złotem, i srebrem, i miedzią, i żelazem, i szarłatem,
i karmazynem, i hijacyntem, a coby umiał rysować i
rzezać z innymi umiejętnymi, którzy przy mnie są w
Judzie i w Jeruzalemie, których sporządził Dawid, ojciec
mój. 8 Poślij mi też drzewa cedrowego, jodłowego, i
almugimowego z Libanu; bo ja wiem, iż słudzy twoi
umieją wyrąbywać drzewo na Libanie; a oto słudzy moi
będą z sługami twoimi, 9 Aby mi wygotowali drzewa co
najwięcej; bo dom, który ja budować chcę, wielki ma
być na podziw. 10 A oto robotnikom sługom twoim,
którzy mają wycinać drzewo, dam pszenicy mełtej korcy
dwadzieścia tysięcy, i jęczmienia korcy dwadzieścia
tysięcy, i wina wiader dwadzieścia tysięcy, i oliwy bareł
dwadzieścia tysięcy. 11 Tedy odpowiedział Hiram,
król Tyrski, przez pisanie, które posłał do Salomona:
Iż umiłował Pan lud swój, postanowił cię nad nim
królem. 12 I przydał Hiram mówiąc: Błogosławiony
Pan, Bóg Izraelski, który uczynił niebo i ziemię, który
dał Dawidowi królowi syna mądrego, i umiejętnego,
rozumnego, i roztropnego, aby budował dom Panu,
i pałac królewski dla siebie. 13 Posłałem ci tedy
męża mądrego, i umiejętnego, i roztropnego, Chirama
Abijego. 14 Syna niewiasty z córek Danowych, którego
ojciec był obywatel Tyrski; który umiał robić złotem,
srebrem, miedzią, żelazem, kamieniem, i drzewem, i
szarłatem, hijacyntem ze lnu subtelnego, i jedwabiu
karmazynowego; który umie rzezać wszelkie rzezanie, i
wymyślić rozmaitą misterną robotę, którą mu zadadzą

z mądrymi twymi, i z mądrymi pana mego Dawida, ojca
twego. 15 Pszenicę tylko, i jęczmień, oliwę, i wino,
co obiecał pan mój, niech przyśle sługom swym. 16
A my nawycinamy drzewa z Libanu, ileć go będzie
potrzeba, i spuścimyć na tratwach po morzu do Joppy,
a ty je każesz zwieść do Jeruzalemu. 17 Obliczył tedy
Salomon wszystkich cudzoziemców, którzy byli w ziemi
Izraelskiej po onem policzeniu, którem ich policzył
Dawid, ojciec jego, i znalazło się ich sto i pięćdziesiąt
tysięcy, i trzy tysiące i sześć set. 18 A postanowił z nich
siedmdziesiąt tysięcy, co ciężary nosili, a ośmdziesiąt
tysięcy tych, co wyrąbywali na górze, a trzy tysiące i
sześć set przystawów nad robotami ludu.

3 Począł tedy Salomon budować dom Pański w
Jeruzalemie na górze Moryja, która była ukazana
Dawidowi, ojcu jego, na miejscu, które zgotował
Dawid na bojewisku Ornana Jebuzejczyka. 2 A począł
go budować miesiąca wtórego, dnia wtórego, roku
czwartego królestwa swego. 3 Tenci jest pomiar
Salomonowy, według którego budował dom Boży,
wdłuż łokci sześćdziesiąt, łokci podług miary pierwszej,
wszerz łokci dwadzieścia. 4 Przysionek zasię, który był
przed oną długością i przed szerokością domu, był na
dwadzieścia łokci, a na wzwyż sto i dwadzieścia łokci;
który obłożył wewnątrz szczerem złotem. 5 A dom
wielki okrył drzewem jodłowem, który też obił szczerem
złotem, i dał po wierzchu naczynić palm i łańcuszków.
6 Nakrył też dom kamieniem drogim ozdobnie, a złoto
było złoto parwaimskie. 7 Nadto powlekł dom, balki,
podwoje, i ściany jego, i drzwi jego złotem, a wyrył
Cherubiny na ścianach. 8 Sprawił też dom świątnicy
najświętszej, którego długość była według szerokości
domu na dwadzieścia łokci, a szerokość jego na
dwadzieścia łokci, i powlekł go złota szczerego sześcią
set talentów; 9 Gwoździe też ważyły pięćdziesiąt syklów
złota, także i sale powlekł złotem. 10 Sprawił też w
domu świątnicy najświętszej dwa Cherubiny robotą
misterną, i oprawił je złotem. 11 A skrzydła Cherubinów
były wdłuż na dwadzieścia łokci; skrzydło jedno na pięć
łokci, a dosięgało ściany domu; drugie także skrzydło
na pięć łokci dosięgało skrzydła Cherubina drugiego.
12 Także skrzydło Cherubina drugiego na pięć łokci
dosięgało ściany domu, a skrzydło drugie na pięć
łokci skrzydła Cherubina drugiego. 13 A tak skrzydła
onych Cherubinów rozszerzone były na dwadzieścia
łokci; a oni stali na nogach swych, a twarze ich były
w dom obrócone. 14 Sprawił też zasłonę z hijacyntu,
i z szarłatu, i z jedwabiu, i z subtelnego lnu, i dał
wyhaftować na niej Cherubiny. 15 Uczynił też przed
domem dwa słupy na trzydzieści i na pięć łokci wzwyż,
a gałka, która była na wierzchu ich, każda była na
pięć łokci. 16 Sprawił też łańcuszki, jako w świątnicy,
a przyprawił je na wierzch onych słupów; sprawił też
sto jabłek granatowych, które wprawił między one
łańcuszki. 17 I postawił one słupy przed kościołem,
jeden po prawej a drugi po lewej stronie; i nazwał imię
tego, co był na prawej stronie, Jachyn, a imię tego, co
był na lewej stronie, Boaz.

4 Uczynił też ołtarz miedziany na dwadzieścia łokci
wdłuż, i na dwadzieścia łokci wszerz, a na dziesięć
łokci wzwyż. 2 Dał też urobić i morze odlewane na
dziesięć łokci od jednego brzegu aż do drugiego brzegu,
okrągłe w około, a na pięć łokci wysokość jego, a okrąg
jego był na trzydzieści łokci w około. 3 A pod niem
zewsząd w około były podobieństwa wołów, których
było dziesięć w łokciu, a otaczały morze w około; a były
dwa rzędy tych wołów odlanych pospołu z morzem. 4
A stało na dwunastu wołach, z których trzy patrzały na
północy, a trzy patrzały na zachód słońca, a trzy patrzały
na południe, a trzy patrzały na wschód słońca; a morze
stało na nich na wierzchu, a wszystkie zadki ich były
pod morzem. 5 A było miąższe na dłoni; a brzeg jego
był jako kraje u kubka nakształt kwiatu lilijowego, a brało
w się trzy tysiące wiader. 6 Przy tem uczynił wanien
dziesięć, i postawił ich pięć po prawej a pięć po lewej
stronie, do umywania z nich; wszystko, co należało na
całopalenie, obmywano z nich; ale morze było, iżby się
kapłani z niego umywali. 7 Uczynił też świeczników
złotych dziesięć na ten kształt, jako być miały, i postawił
je w kościele, pięć po prawej a pięć po lewej stronie. 8
Uczynił też stołów dziesięć, które postawił w kościele,
pięć po prawej a pięć po lewej stronie; uczynił też czasz
złotych sto. 9 Zbudował też sień kapłańską, i sień
wielką, i drzwi u onej sieni, a drzwi ich obił miedzią. 10
A morze postawił po prawej stronie na wschód słońca
ku południowej stronie. 11 Poczynił też Chiram kotły, i
miotły, i miednice. 12 A tak dokończył Chiram roboty,
którą uczynił Salomonowi królowi do domu Bożego,
to jest, słupy dwa z okręgami i z gałkami na wierzchu
onych dwóch słupów, i dwie siatki, które okrywały
one dwie gałki okrągłe, co były na wierzchu słupów.
13 Nadto jabłek granatowych cztery sta do onych
dwóch siatek, które dwa rzędy jabłek granatowych
były na każdej siatce, aby okrywały one dwie gałki
okrągłe, które były na wierzchu słupów. 14 Porobił
także podstawki, a wanny postawił na podstawkach;
15 Morze jedno, a wołów dwanaście pod niem. 16 Do
tego kotły, i miotły, i wszystkie naczynia ich porobił
Chiram Abi królowi Salomonowi do domu Pańskiego z
miedzi czystej. 17 Na równinach Jordańskich zlewał
je król w iłowatej ziemi, między Sochotem i między
Saredata. 18 A tak nasprawiał Salomon naczynia
tego wszystkiego bardzo wiele, tak iż wagi miedzi
nie dochodzono. 19 Sprawił także Salomon wszystko

naczynie, które należało do domu Bożego, jako ołtarz
złoty, i stoły, na których bywały chleby pokładne. 20
Także świeczniki, i lampy ich z szczerego złota, aby
je rozświecano według obyczaju przed świątnicą; 21
I kwiaty, i lampy, i nożyczki złote, które złoto było
wyborne; 22 Naczynia też muzyczne, i miednice, i łyżki,
i kadzielnice ze złota szczerego, i bramę do domu,
drzwi wnętrzne do świątnicy najświętszej, i drzwi do
domu, to jest do kościoła ze złota.

5 A tak dokończona jest wszystka robota, którą
sprawił Salomon do domu Pańskiego, i wniósł tam
Salomon rzeczy, które był poświęcił Dawid ojciec jego:
srebro, i złoto, i wszystkie naczynia włożył do skarbów
domu Bożego. 2 Tedy zebrał Salomon starszych
z Izraela, i wszystkich przedniejszych z każdego
pokolenia, i przedniejszych z ojców synów Izraelskich,
do Jeruzalemu, aby przenieśli skrzynię przymierza
Pańskiego z miasta Dawidowego, które jest Syon. 3
I zebrali się do króla wszyscy mężowie Izraelscy w
święto uroczyste, które bywa miesiąca siódmego. 4 A
gdy się zeszli wszyscy starsi z Izraela, wzięli Lewitowie
skrzynię; 5 I nieśli skrzynię, i namiot zgromadzenia,
i wszystkie naczynia święte, które były w namiocie,
przenieśli je kapłani i Lewitowie. 6 Zatem król Salomon,
i wszystko zgromadzenie Izraelskie, co się byli zeszli
do niego przed skrzynię, ofiarowali owce i woły, których
nie można obliczyć, ani obrachować przez mnóstwo. 7
Wnieśli tedy kapłani skrzynię przymierza Pańskiego na
miejsce jej, do wnętrznego domu, to jest do świątnicy
najświętszej pod skrzydła Cherubinów; 8 Albowiem
Cherubinowie mieli rozciągnione skrzydła nad miejscem
skrzyni, i okrywali Cherubinowie skrzynię, i drążki jej
z wierzchu. 9 I powyciągali one drążki, tak że końce
ich było widać z skrzyni na przodku świątnicy; ale ich
nie widać było zewnątrz, i tamże zostały aż do dnia
tego. 10 A nic nie było w skrzyni, tylko dwie tablice,
które tam był włożył Mojżesz na Horebie, gdy stanowił
przymierze Pan z synami Izraelskimi po wyjściu ich
z Egiptu. 11 A gdy wychodzili kapłani z świątnicy,
(bo wszyscy kapłani, ile ich było, poświęcili się byli,
a nie przestrzegali porządków.) 12 Stali Lewitowie
śpiewacy, i wszyscy, którzy byli przy Asafie, Hemmanie,
i Jedytunie, i synowie ich, i bracia ich, obleczeni
będąc w szaty bisiorowe, z cymbałami i z harfami i
z cytrami, stali mówię na wschodniej stronie ołtarza,
a przy nich kapłanów sto i dwadzieścia trąbiących w
trąby. 13 I stało się, gdy jednostajnie trąbili, i śpiewali, i
wydawali jednaki głos, chwaląc i sławiąc Pana: i gdy
podnosili głos na trąbach, i na cymbałach, i na innych
instrumentach muzycznych, i chwalili Pana, że dobry,
że na wieki miłosierdzie jego, tedy dom on napełniony
jest obłokiem, to jest dom Pański. 14 Tak iż się nie mogli
kapłani ostać, i służyć dla onego obłoku; albowiem
napełniła była chwała Pańska dom Boży.

6 Tedy rzekł Salomon: Pan powiedział, iż mieszkać
miał we mgle. 2 A jam zbudował dom na mieszkanie
tobie, o Panie! i miejsce, gdziebyś miał mieszkać na
wieki. 3 A obróciwszy król oblicze swe błogosławił
wszystkiemu zgromadzeniu Izraelskiemu, (a wszystko
zgromadzenie Izraelskie stało.) 4 I rzekł: Błogosławiony
Pan, Bóg Izraelski, który mówił usty swemi do Dawida,
ojca mego, i wypełnił to skutecznie, mówiąc: 5 Ode
dnia, któregom wywiódł lud mój z ziemi Egipskiej, nie
obrałem miasta ze wszystkich pokoleń Izraelskich ku
zbudowaniu domu, gdzieby przebywało imię moje,
anim obrał męża, któryby był wodzem nad ludem moim
Izraelskim. 6 Alem obrał Jeruzalem, aby tam przebywało
imię moje; obrałem też i Dawida, aby był nad ludem
moim Izraelskim. 7 Postanowił był Dawid ojciec mój,
w sercu swem, zbudować dom imieniowi Pana, Boga
Izraelskiego. 8 Ale rzekł Pan do Dawida, ojca mego:
Aczkolwiekeś był postanowił w sercu swem, zbudować
dom imieniowi memu, i dobrześ uczynił, żeś to umyślił
w sercu swem: 9 Wszakże ty nie będziesz budował
tego domu; ale syn twój, który wynijdzie z biódr twych,
ten zbuduje dom imieniowi memu. 10 A tak utwierdził
Pan słowo swoje, które był powiedział; bom ja powstał
miasto Dawida, ojca mego, a usiadłem na stolicy
Izraelskiej, jako był powiedział Pan, zbudowałem ten
dom imieniowi Pana, Boga Izraelskiego. 11 Tamżem też
postawił skrzynię oną, w której jest przymierze Pańskie,
które uczynił z synami Izraelskimi. 12 Tedy stanął
Salomon przed ołtarzem Pańskim, przed wszystkiem
zgromadzeniem Izraelskiem, i wyciągnął ręce swe. 13
Albowiem był uczynił Salomon stolec miedziany, który
postawił w pośród sieni, na pięć łokci wdłuż, a na pięć
łokci wszerz, a na trzy łokcie wzwyż; i wstąpił nań
a poklęknąwszy na kolana swoje przed wszystkiem
zgromadzeniem Izraelskiem, wyciągnął ręce swe ku
niebu, 14 I rzekł: Panie, Boże Izraelski! nie masz tobie
podobnego Boga na niebie i na ziemi, który chowasz
umowę i miłosierdzie nad sługami twymi, którzy chodzą
przed tobą całem sercem swem; 15 Któryś spełnił
słudze twemu Dawidowi, ojcu memu, coś powiedział;
i coś mówił usty twemi, toś skutecznie wypełnił, jako
się to dziś pokazuje. 16 Przetoż teraz, o Panie, Boże
Izraelski! spełń słudze twemu Dawidowi, ojcu memu,
coś mu był powiedział, mówiąc: Nie będzie odjęty
mąż z narodu twego przed twarzą moją, aby nie miał
siedzieć na stolicy Izraelskiej, jeźli tylko przestrzegać
będą syno wie twoi drogi swej chodząc w zakonie
moim, jakoś ty chodził przed oblicznością moją. 17
Przetoż teraz, o Panie, Boże Izraelski! niech będzie
utwierdzone słowo twoje, któreś mówił do sługi twego

Dawida. 18 (Aczci wprawdzie, izali Bóg będzie mieszkał
z człowiekiem na ziemi? Oto niebiosa, i nieba niebios
nie mogą cię ogarnąć, jakoż daleko mniej ten dom,
którym zbudował?) 19 A wejrzyj na modlitwę sługi
twego, i na prośbę jego, o Panie, Boże mój! wysłuchaj
wołanie i modlitwę, którą się modli sługa twój przed
tobą; 20 Aby były oczy twoje otworzone nad tym domem
we dnie i w nocy; nad tem miejscem, o któremeś
powiedział, że tu przebywać będzie imię twoje: abyś
wysłuchiwał modlitwę, którą się będzie modlił sługa
twój na tem miejscu. 21 Wysłuchajże tedy prośbę sługi
twego, i ludu twego Izraelskiego, którąć się modlić będą
na tem miejscu; ty wysłuchaj z miejsca mieszkania
twego, z nieba, a wysłuchawszy bądź miłościw. 22
Gdyby człowiek zgrzeszył przeciwko bliźniemu swemu,
a przywiódłby go do przysięgi, tak żeby przysięgać
musiał, a przyszłaby przysięga ona przed ołtarz twój w
tym domu: 23 Ty wysłuchaj z nieba, a rozeznaj i rozsądź
sług twoich, potępiając niezbożnego, a obracając drogę
jego na głowę jego, i usprawiedliwiając sprawiedliwego,
a oddawając mu według sprawiedliwości jego. 24 Gdyby
też był porażony lud twój Izraelski od nieprzyjaciela,
przeto, iż zgrzeszyli przeciwko tobie, a nawróciliby się,
wyznawając imię twoje, i modląc się przepraszaliby cię
w tym domu: 25 Ty wysłuchaj z nieba, a odpuść grzech
ludowi twemu Izraelskiemu, a przywróć ich zasię do
ziemi, którąś im dał i ojcom ich. 26 Także gdyby zawarte
było niebo, i nie byłoby deszczu, przeto, że zgrzeszyli
tobie, a modliliby się na tem miejscu, wyznawając imię
twoje, i od grzechu swego odwróciliby się, gdybyś
ich utrapił: 27 Ty wysłuchaj z nieba, a odpuść grzech
sług twoich, i ludu twego Izraelskiego, nauczywszy ich
drogi prawej, po której chodzić mają, a daj deszcz na
ziemię twoję, którąś dał ludowi twemu w dziedzictwo.
28 Byłliby głód na ziemi, byłliby mór, susza, i rdza,
szarańcza i chrząszcze; jeźliby go ścisnął nieprzyjaciel
jego w ziemi mieszkania jego, albo jakakolwiek plaga,
albo jakakolwiek niemoc: 29 Wszelką modlitwę, i
wszelką prośbę, którąby czynił którykolwiek człowiek,
albo wszystek lud twój Izraelski, poznawszy każdy z
nich karanie swoje, i boleść swoję, i podniósłby ręce
swe w tym domu: 30 Ty wysłuchaj z nieba, z miejsca
mieszkania twego, a odpuść i oddaj każdemu według
wszystkich dróg jego, które znasz w sercu jego, (bo
ty, ty sam znasz serca synów ludzkich.) 31 Aby się
ciebie bali, i chodzili drogami twemi po wszyskie dni,
których żyć będą na ziemi, którąś dał ojcom naszym.
32 Nadto i cudzoziemiec, który nie jest z ludu twego
Iraelskiego, i ten przyjdzieli z ziemi dalekiej dla imienia
twego wielkiego, i ręki twej możnej, i dla ramienia
twego wyciągnionego; przyjdąli a modlić się będą w tym
domu: 33 Ty wysłuchaj z nieba, z miejsca mieszkania
twego, i uczyń to wszystko, o co zawoła do ciebie on
cudzoziemiec, aby poznali wszyscy narodowie ziemscy
imię twoje, i bali się ciebie jako lud twój Izraelski, i
wiedzieli, że imię twoje wzywane jest nad domem
tym, którym zbudował. 34 Gdyby wyszedł lud twój
na wojnę przeciwko nieprzyjaciołom swoim, drogą,
którąbyś ich posłał, i modlilićby się, obróciwszy się
ku temu miastu, któreś obrał, i ku domowi, którym
zbudował imieniowi twemu: 35 Wysłuchajże z nieba
modlitwy ich, i prośbę ich, a wykonaj sąd ich. 36 Gdyby
zgrzeszyli przeciwko tobie, (bo nie masz człowieka coby
nie grzeszył) a rozgniewawszy się na nich, podałbyś
ich pod moc nieprzyjacielowi, któryby ich pojmawszy
zawiódł ich w niewolę do ziemi dalekiej, albo bliskiej;
37 A upamiętaliby się w sercu swojem w onej ziemi,
do której są zaprowadzeni w niewolę, a nawróciwszy
się modliliby się w ziemi niewoli swojej, mówiąc:
Zgrzeszyliśmy źleśmy uczynili, i niepobożnieśmy się
sprawowali; 38 A nawróciliby się do ciebie z całego
serca swego, i z całej duszy swej w ziemi niewoli
swojej, do której będąc pojmani zaprowadzeni byli, a
modliliby się, obróciwszy się ku ziemi swej, którąś dał
ojcom ich, i ku miastu, któreś obrał, i ku domowi, którym
zbudował imieniowi twemu: 39 Wysłuchajże z nieba,
z miejsca mieszkania twego, modlitwę ich i prośbę
ich, a wykonaj sąd ich, i odpuść ludowi twemu, który
tobie zgrzeszył. 40 A tak teraz, o Boże! proszę, niech
będą oczy twoje otworzone, i uszy twoje nakłonione ku
modlitwie, uczynionej na tem miejscu. 41 Teraz tedy
powstań, o Panie Boże! ku odpocznieniu twemu, ty
i skrzynia mocy twojej; kapłani twoi, o Panie Boże!
niech będą obleczeni zbawieniem, a święci twoi niechaj
się w dobrach radują. 42 O Panie Boże! nie odwracaj
oblicza od pomazańca twego; pamiętaj na miłosierdzie
obiecane Dawidowi, słudze twemu.

7 A gdy dokończył Salomon modlitwy, tedy ogień
zstąpił z nieba, i pożarł całopalenie i inne ofiary, a
chwała Pańska napełniła on dom. 2 I nie mogli kapłani
wnijść do domu Pańskiego, przeto, że chwała Pańska
napełniła dom Pański. 3 I wszyscy synowie Izraelscy,
widząc, gdy zstępował ogień, i chwała Pańska na
dom, upadli twarzą swą na ziemię, na tło, a kłaniając
się chwalili Pana, że dobry, że na wieki miłosierdzie
jego. 4 A król i wszystek lud sprawowali ofiary przed
Panem. 5 Tedy nabił król Salomon na ofiary wołów
dwadzieścia i dwa tysiące, a owiec sto i dwadzieścia
tysięcy, gdy poświęcali dom Boży król i wszystek lud.
6 Ale kapłani stali w rzędach swych: Lewitowie także
z instrumentami muzyki Pańskiej, które był sprawił
Dawid król ku chwaleniu Pana, (że na wieki miłosierdzie
jego) pieśnią Dawidową, którą im podał. Inni też
kapłani trąbili przeciwko nim, a wszyscy Izraelczycy
stali. 7 Nadto poświęcił Salomon pośrodek sieni,

która była przed domem Pańskim; bo tam ofiarował
całopalenia, i tłustości spokojnych ofiar, przeto, że
na ołtarzu miedzianym, który był sprawił Salomon,
nie mogły się zmieścić całopalenia, i ofiary śniedne i
tłustości. 8 I obchodził Salomon onego czasu święto
uroczyste przez siedm dni, i wszystek Izrael z nim,
zgromadzenie bardzo wielkie, od wejścia do Emat aż do
rzeki Egipskiej. 9 (Potem uczynili dnia ósmego święto;
albowiem poświęcenie ołtarza sprawowali przez siedm
dni, i święto uroczyste obchodzili przez siedm dni. 10
A dnia dwudziestego i trzeciego, miesiąca siódmego,
rozpuścił lud do przybytków swoich, weselący się i
cieszący się w sercu swem z dobrodziejstwa, które
uczynił Pan Dawidowi i Salomonowi i Izraelowi, ludowi
swemu. 11 A tak dokończył Salomon domu Pańskiego,
i domu królewskiego, a wszystko, co był umyślił w
sercu swem, uczynić w domu Pańskim i w domu
swym, wykonał szczęśliwie. 12 Potem ukazał się Pan
Salomonowi w nocy, i rzekł do niego: Wysłuchałem
modlitwę twoję, i obrałem to miejsce sobie za dom do
ofiary. 13 Jeźli zamknę niebo, żeby nie było deszczu, i
jeźli rozkażę szarańczy, aby pożarła ziemię; jeźli też
poślę powietrze na lud mój; 14 A jeźliby się upokorzył lud
mój, nad którym wzywano imienia mego, a modliłby się,
i szukałby twarzy mojej, odwróciwszy się od dróg swoich
złych: tedy Ja wysłucham z nieba, i odpuszczę grzech
ich, a uzdrowię ziemię ich. 15 Oczy też moje otworzone
będą, a uszy moje nakłonione ku modlitwie uczynionej
na tem miejscu. 16 Bom teraz obrał i poświęcił ten dom,
aby tu przebywało imię moje aż na wieki; i będą tu oczy
moje, i serce moje po wszystkie dni. 17 A ty będzieszli
chodził przede mną, jako chodził Dawid, ojciec twój, a
będziesz się sprawował według wszystkiego, com ci
przykazał, strzegąc ustaw moich i sądów moich: 18
Tedy utwierdzę stolicę królestwa twego, jakom uczynił
umowę z Dawidem, ojcem twoim, mówiąc: Nie będzie
odjęty z narodu twego mąż panujący nad Izraelem. 19
A jeźli się wy odwrócicie, a opuścicie ustawy moje, i
przykazania moje, którem wam podał, a odszedłszy
będziecie służyli bogom cudzym, i będziecie się im
kłaniali: 20 Tedy ich wykorzenię z ziemi mojej, którąm
im dał; a ten dom, którym poświęcił imieniowi memu,
odrzucę od oblicza mego, i podam go na przypowieść, i
na baśń między wszystkie narody. 21 Nadto i ten dom,
który był sławny, każdemu mimo idącemu będzie na
podziw, i rzecze: Przeczże tak uczynił Pan tej ziemi i
temu domowi? 22 Tedy odpowiedzą: Przeto, iż opuścili
Pana, Boga ojców swoich, który ich wywiódł z ziemi
Egipskiej, a chwycili się bogów cudzych, i kłaniali się
im, i służyli im, dlategoż przywiódł na nich to wszystko
złe.

8 A po wyjściu dwudziestu lat, w których budował
Salomon dom Pański i dom swój, 2 Pobudował
też miasta, które był wrócił Hiram Salomonowi, a dał
tam mieszkanie synom Izraelskim. 3 Potem ciągnął
Salomon do Emat Soby, i wziął ją. 4 Pobudował też
Tadmor na puszczy, i wszystkie miasta, w których
miał składy, pobudował w Emat. 5 Nadto zbudował
Betoron wyższe i Betoron niższe, miasta obronne w
murach, z bramami i z zaworami; 6 Także Baalat, i
wszystkie miasta, w których miał składy Salomon; i
wszystkie miasta dla wozów, i miasta dla jezdnych:
owa wszystko według upodobania swego, cokolwiek
zamyślił budować w Jeruzalemie i na Libanie, i po
wszystkiej ziemi panowania sweg o. 7 Wszystek też
lud, który był pozostał z Hetejczyków, i Amorejczyków, i
Ferezejczyków, i Hewejczyków, i Jebuzejczyków, którzy
nie byli z Izraela: 8 Idący z synów ich, którzy byli
zostali po nich w onej ziemi, których byli nie wygubili
synowie Izraelscy, poczynił Salomon hołdownikami
aż do dnia tego. 9 Ale z synów Izraelskich, których
nie poczynił Salomon niewolnikami do robót swoich,
(bo oni byli mężowie waleczni, i przedniejsi hetmani
jego, i przełożeni nad wozami jego i nad jezdnymi
jego.) 10 Z tych było przedniejszych przełożonych,
których miał król Salomon, dwieście i pięćdziesiąt
panujących nad ludem. 11 Lecz córkę Faraonową
przeniósł Salomon z miasta Dawidowego do domu, który
jej był zbudował; albowiem mówił: Nie będzie mieszkała
żona moja w domu Dawida, króla Izraelskiego, bo
święty jest: przeto iż weszła do niego skrzynia Pańska.
12 Tedy Salomon ofiarował całopalenia Panu na ołtarzu
Pańskim, który był zbudował przed przysionkiem. 13
Cokolwiek zwyczajnie na każdy dzień ofiarować miano
według rozkazania Mojżeszowego w sabaty, na nowiu
miesiąca, i w święta uroczyste, trzy kroć do roku,
w święto przaśników, i w święto tygodni, i w święto
kuczek. 14 I postanowił według rozrządzenia Dawida,
ojca swego, rozdziały kapłanów w posługiwaniu ich,
i Lewitów w powinnościach ich, aby chwalili Boga, i
służyli przy kapłanach według zwyczaju każdego dnia;
odźwiernych też w rzędach ich przy każdej bramie;
albowiem tak było rozkazanie Dawida, męża Bożego. 15
I nie ustąpili od rozkazania królewskiego o kapłanach i
o Lewitach, około wszystkich rzeczy i około skarbów. 16
A tak dogotowano wszystkiego dzieła Salomonowego,
od onego dnia, którego założony był dom Pański, aż do
wystawienia jego; i tak dokończony był dom Pański. 17
Tedy jechał Salomon do Asyjongaber i do Elot, które
jest nad brzegiem morskim w ziemi Edomskiej. 18
I posłał mu Hiram przez rękę sług swoich okręty i
żeglarzy świadomych morza, którzy jechali z sługami
Salomonowymi do Ofir, a wziąwszy stamtąd czterysta

i pięćdziesiąt talentów złota, przynieśli je do króla
Salomona.

9 Tedy królowa z Saby słysząc sławę Salomonową,
przyjechała do Jeruzalemu, aby doświadczała
Salomona w zagadkach, z wielkim bardzo pocztem, i z
wielbłądami niosącemi rzeczy wonne, i złota bardzo
wiele, i kamienia drogiego, a przyszedłszy do Salomo
na, mówiła z nim o wszystkiem, co miała w sercu
swojem. **2** Ale jej odpowiedział Salomon na wszystkie
jej słowa, a nie było nic skrytego przed Salomonem, na
coby jej nie odpowiedział. **3** Przetoż widząc królowa z
Saby mądrość Salomonową, i dom, który zbudował;
4 Także potrawy stołu jego, i siadania sług jego, i
stawania służących mu, i szaty ich, i podczaszy jego,
i szaty ich, i schody, po których wstępował do domu
Pańskiego, zdumiewała się bardzo. **5** I rzekła do króla:
Prawdziwać to mowa, którąm słyszała w ziemi mojej
o sprawach twoich, i o mądrości twojej. **6** Alem nie
wierzyła słowom ich, ażem przyjechawszy oglądała
oczyma swemi; ale oto nie powiedziano mi i połowy o
wielkiej mądrości twojej; przeszedłeś sławę, o którejm
słyszała. **7** Błogosławieni mężowie twoi i błogosławieni
ci słudzy twoi, którzy stoją przed tobą zawsze, a
słuchają mądrości twojej. **8** Niechże będzie Pan, Bóg
twój, błogosławiony, który cię sobie upodobał, aby cię
posadził na stolicy swojej za króla przed Panem, Bogiem
twoim. Dla tego, iż umiłował Bóg twój Izraela, aby go
umocnił na wieki, przetoż postanowił cię nad nimi za
króla, abyś czynił sąd i sprawiedliwość. **9** I dała królowi
sto i dwadzieścia talentów złota, i rzeczy wonnych
bardzo wiele, i kamienia drogiego; a nieprzyszło nigdy
więcej takich rzeczy wonnych, jakie dała królowa z
Saby królowi Salomonowi. **10** Nadto i słudzy Hiramowi,
i słudzy Salomonowi, którzy byli przywieźli złota z Ofir,
przywieźli i drzewa almugimowego, i kamienia drogiego.
11 I poczynił król z onego drzewa almugimowego schody
do domu Pańskiego, i do domu królewskiego, i harfy,
i lutnie śpiewakom; a nie widziano przedtem nigdy
takich rzeczy w ziemi Judzkiej. **12** Król także Salomon
dał królowej z Saby wszystko, czego chciała, i czego
żądała, oprócz nagrody za to, co była przyniosła do
króla. Potem się wróciła, i odjechała do ziemi swej, ona i
słudzy jej. **13** A była waga tego złota, które przychodziło
Salomonowi na każdy rok, sześć set i sześćdziesiąt
i sześć talentów złota. **14** Oprócz tego, co kupcy,
i którzy handlują przynosili; także wszyscy królowie
Arabscy, i książęta onej ziemi przywozili złoto i srebro
Salomonowi. **15** Przetoż uczynił król Salomon dwieście
tarczy ze złota ciągnionego; sześć set syklów złota
ciągnionego wychodziło na każdą tarczą. **16** Przytem
trzysta puklerzy ze złota ciągnionego, trzysta syklów
złotych wychodziło na każdy puklerz, które schował król
w dom lasu Libanowego. **17** Uczynił także król stolicę
wielką z kości słoniowej, i powlókł ją szczerem złotem.
18 A sześć stopni było u onej stolicy, a podnóżek był
ze złota, trzymający się stolicy; poręcze też były z
obudwu stron, kędy siadano, a dwa lwy stały u poręczy.
19 Dwanaście też lwów stało na sześciu stopniach z
obu stron; nie było nic takowego urobiono w żadnem
królestwie. **20** Nadto wszystkie naczynia, z których pijał
król Salomon, były złote, i wszystek sprzęt w domu lasu
Libanowego ze złota szczerego; nic nie było ze srebra,
bo go nie miano w żadnej cenie za dni Salomonowych.
21 Albowiem okręty królewskie chodziły na morze z
sługami Hiramowymi; raz we trzy lata wracały się
też okręty z morza, przynosząc złoto, i srebro, kości
słoniowe, i koczkodany, i pawie. **22** A tak uwielbiony
jest król Salomon nad wszystkich królów ziemskich,
bogactwy i mądrością. **23** Przetoż wszyscy królowie
ziemscy pragnęli widzieć Salomona, aby słuchali
mądrości jego, którą był dał Bóg w serce jego. **24** I
przynosili mu każdy upominek swój, naczynia srebrne, i
naczynia złote, szaty, zbroje, i rzeczy wonne, konie i
muły, a to na każdy rok. **25** I miał Salomon cztery tysiące
stajen koni i wozów, a dwanaście tysięcy jezdnych,
których rozsadził po miastach wozów, i przy sobie w
Jeruzalemie. **26** I panował nad wszystkimi królmi od
rzeki aż do ziemi Filistyńskiej, i aż do granicy Egipskiej.
27 A złożył król srebra w Jeruzalemie jako kamienia, a
ceder złożył jako płonnych fig, których rośnie na polu
bardzo wiele. **28** Przywodzono też konie Salomonowi
z Egiptu i ze wszystkich innych ziem. **29** A ostatek
spraw Salomonowych pierwszych i ostatnich zapisano
w księdze Natana proroka, i w proroctwie Achyjasza
Sylonitczyka, i w widzeniach Jaddy widzącego, który
prorokował przeciw Jeroboamowi, synowi Nabatowemu.
30 I królował Salomon w Jeruzalemie nad wszystkim
Izraelem czterdzieści lat. **31** Zasnął potem Salomon z
ojcami swymi, a pochowano go w mieście Dawida, ojca
jego, a Roboam syn jego, królował miasto niego.

10 Tedy jechał Roboam do Sychem; bo w Sychem
zebrał się był wszystek Izrael, aby go postanowił
królem. **2** A gdy to usłyszał Jeroboam, syn Nabatowy,
który był w Egipcie, gdzie był uciekł przed królem
Salomonem, wrócił się Jeroboam z Egiptu; **3** Bo posłali
i wezwali go. Tedy przyszedł Jeroboam i wszystek
Izrael, i rzekli do Roboama, mówiąc: **4** Ojciec twój
włożył na nas jarzmo ciężkie; ale ty teraz ulżyj nam
niewoli srogiej ojca twego, i jarzma ciężkiego, które
włożył na nas, a będziemyć służyli. **5** Który im rzekł: Po
trzech dniach wróćcie się do mnie. I odszedł lud. **6**
Międzytem wszedł król Roboam w radę z starszymi,
którzy stawali przed Salomonem, ojcem jego, za żywota
jego, mówiąc: Co wy radzicie? Jakąbym miał dać

odpowiedź ludowi temu? 7 Którzy mu odpowiedzieli,
mówiąc: Jeźli dziś powolny będziesz ludowi temu, a
uczynisz im kwoli, i będziesz mówił do nich słowa
łagodne, będą sługami twymi po wszystkie dni. 8
Ale on opuściwszy radę starszych, którą mu podali,
wszedł w radę z młodzieńcami, którzy z nim wzrośli i
stawali przed nim. 9 I rzekł do nich: Cóż wy radzicie,
abyśmy odpowiedzieli ludowi temu, którzy rzekli do
mnie, mówiąc: Ulżyj tego jarzma, które włożył ojciec
twój na nas? 10 Tedy mu odpowiedzieli oni młodzieńcy,
którzy z nim wzrośli, mówiąc: Tak odpowiesz temu
ludowi, którzy do ciebie rzekli, mówiąc: Ojciec twój
włożył na nas ciężkie jarzmo, ale ty ulżyj go nam. Tak
rzeczesz do nich: Najmniejszy palec mój mięższy niż
biodra ojca mego. 11 Przetoż teraz, ojciec mój kładł na
was jarzmo ciężkie, ale ja przydam do jarzma waszego;
ojciec mój karał was biczykami, a ja was będę karał
korbaczami. 12 Przyszedł tedy Jeroboam i wszystek
lud do Roboama dnia trzeciego, jako był im rozkazał
król, mówiąc: Wróćcie się do mnie dnia trzeciego.
13 I odpowiedział im król surowie, bo opuścił król
Roboam radę starców. 14 A rzekł do nich według rady
młodzieńców, mówiąc: Ojciec mój obciążył was jarzmem
ciężkiem, ale ja przydam do niego; ojciec mój karał was
biczykami, ale ja was będę karał korbaczami. 15 I nie
usłuchał król ludu: (bo była przyczyna od Boga, aby
dosyć uczynił Pan słowu swemu, które był powiedział
przez Achyjasza Sylonitczyka do Jeroboama, syna
Nabatowego.) 16 Przetoż widząc wszystek Izrael, że
ich król nie usłuchał, odpowiedział lud królowi, mówiąc:
Cóż mamy za dział w Dawidzie? a co za dziedzictwo
w synu Isajowym? Każdy idź do namiotów swych, o
Izraelu! a ty Dawidzie! opatrz teraz dom swój. I rozeszli
się wszyscy Izraelczycy do namiotów swoich. 17 A
tak tylko nad synami Izraelskimi, którzy mieszkali w
miastach Judzkich, królował Roboam. 18 I posłał król
Roboam Adorama, który był poborcą, i ukamionowali
go synowie Izraelscy, że umarł; przetoż król Roboam
wsiadłszy co rychlej na wóz, uciekł do Jeruzalemu. 19
A tak odstąpili Izraelczycy od domu Dawidowego, aż
do dnia tego.

11 Przyjechawszy tedy Roboam do Jeruzalemu,
zebrał dom Judowy i pokolenie Benjaminowe, sto
i ośmdziesiąt tysięcy mężów przebranych do boju, aby
walczyli z Izraelem, a żeby przywrócone było królestwo
do Roboama. 2 I stało się słowo Pańskie do Semejasza,
męża Bożego, mówiąc: 3 Powiedz Roboamowi, synowi
Salomonowemu, królowi Judzkiemu, i wszystkiemu
Izraelowi w Judzie i w pokoleniu Benjaminowem,
mówiąc: 4 Tak mówi Pan: Nie wychodźcie, ani walczcie
z braćmi waszymi, wróćcie się każdy do domu swego;
albowiem odemnie stała się ta rzecz. I usłuchali
słowa Pańskiego, i wrócili się, a nie ciągnęli przeciw
Jeroboamowi. 5 I mieszkał Roboam w Jeruzalemie,
a pobudował miasta obronne w Judzie. 6 I zbudował
Betlehem, i Etam i Tekue; 7 I Betsur, i Soko, i Adullam:
8 I Get, i Maresa, i Zyf: 9 I Adoraim, i Lachis, i Aseka;
10 I Sora, i Ajalon, i Hebron, które były w Judzie i w
pokoleniu Benjaminowem miasta obronne. 11 A gdy
zmocnił one twierdze, postanowił w nich starostów, i
wystawił szpichlerze dla zboża, i dla oliwy, i dla wina.
12 A w każdem mieście złożył tarcze i włócznie, a
opatrzył je bardzo mocno: a tak panował nad Judą
i Benjaminem. 13 Kapłani też i Lewitowie, którzy
byli we wszystkim Izraelu, zebrali się do niego ze
wszystkich granic swoich. 14 Bo opuściwszy Lewitowie
przedmieścia swoje, i osiadłości swoje, szli do Judy
i do Jeruzalemu; (gdyż był ich wyrzucił Jeroboam i
synowie jego, aby nie odprawowali urzędu kapłańskiego
Panu. 15 I postanowił sobie kapłanów po wyżynach,
i dyjabłom, i cielcom, których był naczynił.) 16 A za
nimi ze wszystkich pokoleń Izraelskich, którzy obrócili
serca swe ku szukaniu Pana, Boga Izraelskiego,
przyszli do Jeruzalemu, aby ofiarowali Panu, Bogu
ojców swoich. 17 A tak umocnili królestwo Judzkie,
i utwierdzili Roboama, syna Salomonowego, przez
trzy lata; albowiem chodzili drogą Dawida i Salomona
przez one trzy lata. 18 Potem pojął sobie Roboam za
żonę Mahalatę córkę Jerymota, syna Dawidowego,
i Abihailę, córkę Elijaba, syna Isajego. 19 Która mu
urodziła synów: Jehusa, i Semaryjasza, i Zaama. 20 A
po niej pojął Maachę, córkę Absalomową, która mu
urodziła Abijasza, i Etaja, i Sysę, i Salomitę. 21 I miłował
Roboam Maachę, córkę Absalomową, nad wszystkie
żony swoje, i nad założnice swoje. Albowiem pojął
był żon ośmnaście, a założnic sześćdziesiąt, i spłodził
dwadzieścia i ośm synów i sześćdziesiąt córek. 22 I
postanowił Roboam Abijasza, syna Maachy, za księcia,
za hetmana między braćmi jego; albowiem zamyślał
go uczynić królem. 23 A roztropnie sobie postępując,
rozsadził wszystkich innych synów swych po wszystkich
krainach Judzkich i Benjaminowych, po wszystkich
miastach obronnych, i opatrzył ich dostatkiem żywności,
i nadał im wiele żon.

12 A gdy utwierdził królestwo swoje Roboam i zmocnił
je, opuścił zakon Pański, i wszystek Izrael z nim.
2 I stało się roku piątego panowania Roboamowego, że
wyciągnął Sesak, król Egipski, przeciw Jeruzalemowi
(albowiem byli zgrzeszyli przeciw Panu.) 3 Z tysiącem i
dwoma stami wozów, i z sześćdziesiąt tysięcy jezdnych,
a nie było liczby ludu, który przyciągnął z nim z Egiptu,
Lubimczyków, Suchymczyków, i Chusymczyków. 4 I
pobrał miasta obronne, które były w Judzie, i przyciągnął
aż ku Jeruzalemowi. 5 Tedy Semejasz prorok przyszedł

do Roboama i do książąt Judzkich, którzy się byli zebrali
do Jeruzalemu, uciekając przed Sesakiem, i rzekł do
nich: Tak mówi Pan: Wyście mię opuścili, dla tegom i
Ja was opuścił i podał w ręce Sesakowe. 6 I upokorzyli
się książęta Izraelscy, i król, i mówili: Sprawiedliwy jest
Pan. 7 A gdy ujrzał Pan iż się upokorzyli, stało się
słowo Pańskie do Semejasza, mówiąc: Upokorzyli się,
nie wytracę ich; ale im dam wkrótce wybawienie, ani
się wyleje zapalczywość moja przeciw Jeruzalemowi
przez ręce Sesaka. 8 Wszakże będą mu za sługi,
aby wiedzieli, co to jest, służyć mnie, albo służyć
królestwom ziemskim. 9 A tak ciągnął Sesak, król
Egipski, przeciw Jeruzalemowi, i pobrał skarby domu
Pańskiego, i skarby domu królewskiego, wszystko to
pobrał; wziął też tarcze złote, które był sprawił Salomon.
10 I sprawił król Roboam miasto nich tarcze miedziane,
i poruczył je przełożonym nad piechotą, którzy strzegli
drzwi domu królewskiego. 11 A gdy wchadzał król do
domu Pańskiego, tedy przychodziła piechota, i brali je;
potem zasię odnosili je do swoich komor. 12 A tak iż
się upokorzył, odwrócił się od niego gniew Pański, i nie
wytracił go do końca; albowiem jeszcze i w Judzie było
nieco dobrego. 13 Zmocnił się tedy król Roboam w
Jeruzalemie i królował. A było czterdzieści lat i jeden
rok Roboamowi, gdy królować począł, a siedmnaście
lat królował w Jeruzalemie, w mieście, które obrał Pan
ze wszystkich pokoleń Izraelskich, aby tam przebywało
imię jego. A imię matki jego było Naama Ammonitka.
14 Ten czynił złe; bo nie przygotował serca swego, aby
szukał Pana. 15 Ale sprawy Roboamowe pierwsze i
poślednie zapisane są w księdze Semejasza proroka, i
Jaddy widzącego; gdzie się opisuje porządek rodzajów,
także wojny między Roboamem i Jeroboamem po
wszystkie dni. 16 I zasnął Roboam z ojcami swymi,
i pochowan jest w mieście Dawidowem, a królował
Abijasz, syn jego, miasto niego.

13 Roku ośmnastego króla Jeroboama, królował
Abijasz nad Judą. 2 Trzy lata królował w
Jeruzalemie, a imię matki jego było Michaja, córka
Uryjelowa z Gabaa. I była wojna między Abijaszem
i między Jeroboamem. 3 Przetoż Abijasz uszykował
wojsko ludzi bardzo walecznych cztery kroć sto tysięcy
mężów przebranych; Jeroboam także uszykował się
przeciwko niemu, mając ośm kroć sto tysięcy mężów
przebranych bardzo walecznych. 4 Tedy stanął Abijasz
na wierzchu góry Semeron, która była między górami
Efraimskiemi, i rzekł: Słuchajcie mię, Jeroboamie i
wszystek Izraelu! 5 Izali wam nie należy wiedzieć,
że Pan, Bóg Izraelski, dał królestwo Dawidowi nad
Izraelem na wieki, onemu i synom jego przymierzem
trwałem? 6 Lecz powstał Jeroboam, syn Nabatowy,
sługa Salomona, syna Dawidowego, i stał się odpornym
panu swemu. 7 I zebrali się do niego synowie
lekkomyślni, a ludzie niepobożni, i zmocnili się przeciw
Roboamowi, synowi Salomonowemu; a Roboam będąc
dziecięciem, i serca lękliwego, nie mógł się im mężnie
oprzeć: 8 Zaczem wy się teraz myślicie zmocnić
przeciw królestwu Pańskiemu, które jest w rękach
synów Dawidowych, a jest was kupa wielka, i macie z
sobą cielce złote, których wam naczynił Jeroboam za
bogów. 9 Izażeście nie zarzucili kapłanów Pańskich,
synów Aaronowych i Lewitów, a poczyniliście sobie
kapłanów, jako inni narodowie ziemscy? Ktokolwiek
przychodzi, aby poświęcone były ręce jego, z cielcem
młodym i siedmią baranów, staje się kapłanem tych,
którzy nie są bogowie. 10 Ale my jesteśmy Pana,
Boga naszego, i nie opuściliśmy go; a kapłani, którzy
służą Panu, są synowie Aaronowi, i Lewitowie, którzy
pilnują urzędu swego. 11 I ofiarują Panu całopalenia na
każdy zaranek, i na każdy wieczór, i kadzą rzeczami
wonnemi, i pokładają chleby na stole czystym; także
świecznik złoty, i lampy jego sporządzaja, aby gorzały
na każdy wieczór. A tak my strzeżemy rozkazania Pana,
Boga naszego, a wyście go opuścili. 12 Przetoż oto, z
nami jest na czele Bóg i kapłani jego, i trąby głośne,
aby brzmiały przeciwko wam. Synowie Izraelscy! nie
walczcież z Panem, Bogiem ojców waszych; bo się
wam nie powiedzie. 13 Międzytem obwiódł zasadzkę
Jeroboam, aby na nich przypadli z tyłu; i byli jedni w
oczy Judzie, a drudzy na zasadzce z tyłu ich. 14 Tedy
ujrzawszy synowie Judzcy, że na nich następowała
bitwa z przodku i z tyłu, wołali do Pana, a kapłani trąbili
w trąby. 15 Uczynili też okrzyk mężowie Judy. I stało
się w onym okrzyku mężów Judzkich, że Bóg poraził
Jeroboama, i wszystkiego Izraela przed Abijaszem i
Judą. 16 I uciekali synowie Izraelscy przed Judą; ale
ich podał Bóg w ręce ich. 17 I porazili ich Abijasz i
lud jego porażką wielką, tak iż legło pobitych z Izraela
pięć kroć sto tysięcy mężów na wybór. 18 Przetoż
poniżeni są synowie Izraelscy naonczas: a zmocnili się
synowie Judzcy, ponieważ spolegali na Panu, Bogu
ojców swych. 19 I gonił Abijasz Jeroboama, a odjął mu
miasta Betel i wsi jego, i Jesana i wsi jego, i Efron i wsi
jego. 20 A nie mógł się więcej pokrzepić Jeroboam
za dni Abijaszowych, i uderzył go Pan, że umarł. 21
Ale Abijasz zmocnił się, i pojął sobie żon czternaście,
i spłodził dwadzieścia i dwóch synów, i szesnaście
córek. 22 Ale inne sprawy Abijaszowe, i postępki jego, i
słowa jego, zapisane są w księdze proroka Jaddy.

14 A gdy zasnął Abijasz z ojcami swymi, a pochowano
go w mieście Dawidowem, tedy królował Aza,
syn jego, miasto niego. Za dni jego była w pokoju
ziemia, przez dziesięć lat. 2 I czynił Aza co było
dobrego, i przyjemnego w oczach Pana, Boga swego.

3 Bo poburzył ołtarze obce, i wyżyny, i podruzgotał
bałwany ich, i wyrąbał gaje ich; 4 A przykazał Judzie,
aby szukali Pana, Boga ojców swych, i przestrzegali
zakonu i przykazań jego. 5 Zniósł też ze wszystkich
miast Judzkich wyżyny, i słoneczne bałwany, a było w
pokoju królestwo za czasu jego. 6 Nadto pobudował
miasta obronne w Judzie, przeto, iż była w pokoju
ziemia i nie powstała wojna przeciwko niemu za onych
lat; bo mu dał Pan odpocznienie. 7 I rzekł do Judy:
Pobudujmy te miasta, i otoczmy je murem i wieżami,
bramami, i zaworami, póki ziemia jest w mocy naszej;
bośmy szukali Pana, Boga naszego; szukaliśmy go, i
sprawił nam odpocznienie zewsząd. Przetoż budowali,
a szczęściło się im. 8 I miał Aza wojsko noszących tarcz
i drzewce: z Judy trzykroć sto tysięcy, a z Benjamina
noszących puklerz i ciągnących łuk dwa kroć sto tysięcy
i ośmdziesiąt tysięcy. Ci wszyscy byli bardzo mężni. 9
Tedy wyciągnął przeciw nim Zara Etyjopczyk, mając
wojska dziesięć kroć sto tysięcy, a wozów trzy sta,
i przyciągnął aż do Maresy. 10 Wyciągnął też i Aza
przeciw niemu, i uszykowali wojska w dolinie Sefata u
Maresy. 11 Tedy zawołał Aza do Pana, Boga swego, i
rzekł: O Panie! ty nie potrzebujesz wielu, abyś ratował
tego, który nie ma potęgi. Ratujże nas, o Panie, Boże
nasz! gdyż na tobie spolegamy, a w imię twoje idziemy
przeciwko temu mnóstwu. Tyś Pan, Bóg nasz; niech
nie ma góry nad tobą człowiek śmiertelny. 12 A tak
poraził Pan Etyjopczyków przed Azą i przed Judą, tak
iż uciekli Etyjopczycy. 13 A gonił ich Aza i lud, który był
z nim, aż do Gierary. I polegli Etyjopczycy, tak, że nie
mogli wskórać: bo starci są przed obliczem Pańskiem
i przed wojskiem jego. I nabrali łupów bardzo wiele.
14 Nadto poburzyli wszystkie miasta około Gierary;
albowiem przypadł strach Pański na nich, i splundrowali
one wszystkie miasta; bo w nich była wielka korzyść.
15 Także i obory trzód poburzyli; a zająwszy owiec i
wielbłądów bardzo wiele, wrócili się do Jeruzalemu.

15 Tedy na Azaryjasza, syna Obedowego, przypadł
Duch Boży. 2 Który wyszedłszy przeciw Azie rzekł
mu: Słuchajcie mię, Aza i wszystko pokolenie Judowe i
Benjaminowe! Pan był z wami, pókiście byli z nim, a
jeźli go szukać będziecie, znajdziecie go: ale jeźli go
opuścicie, opuści was. 3 Przez wiele dni był Izrael bez
Boga prawdziwego, i bez kapłana, nauczyciela, i bez
zakonu: 4 Wszakże gdyby się byli nawrócili w utrapieniu
swem do Pana, Boga Izraelskiego, a szukali go,
dałby się im był znaleść. 5 Ale teraźniejszych czasów
niebezpieczno wychodzić i wchodzić; bo zamięszanie
wielkie między wszystkimi obywatelami ziemi. 6 I
depcze naród po narodzie, a miasto po mieście,
przeto, że ich Bóg strwożył wszelakiem uciśnieniem.
7 Przetoż wy zmacniajcie się, a niech nie słabieją
ręce wasze; bo czeka zapłata pracy waszej. 8 A gdy
usłyszał Aza te słowa, i proroctwo Obeda proroka,
zmocnił się, i zniósł obrzydliwości ze wszystkiej ziemi
Judzkiej i Benjamińskiej, i z miast, które był pobrał na
górze Efraim, i odnowił ołtarz Pański, który był przed
przysionkiem Pańskim. 9 Potem zebrał wszystek lud
z Judy i z Benjamina, i przychodniów, którzy u nich
byli z Efraima, i z Manasesa i z Symeona; bo ich było
bardzo wiele zbiegło z Izraela do niego, widząc, iż Pan,
Bóg jego, z nim był. 10 I zgromadzili się do Jeruzalemu
miesiąca trzeciego, roku piętnastego królestwa Azy. 11
I sprawowali ofiary Panu dnia onego z łupów, które
byli przygnali, wołów siedm set, a owiec siedm tysięcy.
12 I uczynili umowę, aby szukali Pana, Boga ojców
swoich, ze wszystkiego serca swego, i ze wszystkiej
duszy swojej. 13 A ktobykolwiek nie szukał Pana, Boga
Izraelskiego, aby był zabity, od najmniejszego aż do
największego, od męża aż do niewiast. 14 I przysięgli
Panu głosem wielkim, i z krzykiem, i z trąbami, i z
kornetami. 15 A weselił się wszystek lud Judzki z
onej przysięgi: albowiem ze wszystkiego serca swego
przysięgali, i ze wszystkiej ochoty szukali go, i dał się
im znaleść, i dał im Pan odpocznienie zewsząd. 16
Nadto i Maachę, matkę swą, król Aza z państwa złożył,
przeto, że była uczyniła w gaju bałwana brzydkiego;
i podciął Aza bałwana jej, i pokruszył go, a spalił u
potoku Cedron. 17 A choć wyżyny nie były zniesione z
Izraela, przecież serce Azy było doskonałe po wszystkie
dni jego. 18 Wniósł też, co był poświęcił ojciec jego, i
co sam poświęcił, do domu Bożego, srebro i złoto i
naczynia. 19 A nie było wojny aż do roku trzydziestego
i piątego królowania Azy.

16 Roku trzydziestego i szóstego królowania Azy,
wyciągnął Baaza, król Izraelski, przeciwko Judzie,
i zbudował Ramę, aby nie dopuścił wychodzić i wchodzić
nikomu do Azy, króla Judzkiego. 2 Tedy wziąwszy Aza
srebro i złoto ze skarbów domu Pańskiego i domu
królewskiego, posłał je do Benadada, króla Syryjskiego,
który mieszkał w Damaszku, mówiąc: 3 Przymierze
jest między mną i między tobą, i między ojcem moim i
między ojcem twoim: otoć posyłam srebro i złoto. Idźże,
a wzrusz przymierze twoje z Baazą, królem Izraelskim,
aby odciągnął odemnie. 4 I usłuchał Benadad króla
Azy, a posławszy hetmanów z wojskami, które miał,
przeciwko miastom Izraelskim, zburzył Hijon i Dan i
Abelmaim, i wszystkie miasta obronne Neftalimskie, w
których były skarby. 5 To gdy usłyszał Baaza, przestał
budować Ramy, i zaniechał roboty swej. 6 Tedy król Aza
wziąwszy z sobą wszystek lud Judzki, pobrali z Ramy
kamienie, i drzewo jego, z którego budował Baaza, a
zbudował z niego Gabaa i Masfa. 7 A onegoż czasu
przyszedł Hanani, widzący, do Azy, króla Judzkiego, i

mówił do niego: Iżeś spoległ na królu Syryjskim, a nie
spoległeś na Panu, Bogu twoim, dlatego uszło wojsko
króla Syryjskiego z ręki twojej. 8 Azaż Etyjopczycy, i
Lubimczycy nie mieli wojsk bardzo wielkich z wozami
i z jezdnymi w mnóstwie bardzo wielkiem? a wżdy
gdyś spoległ na Panu, podał je w rękę twoję. 9
Albowiem oczy Pańskie przepatrują wszystkę ziemię,
aby dokazywał mocy swej przy tych, którzy przy nim
stoją sercem doskonałem. Głupioś to uczynił: przetoż
od tego czasu powstaną przeciwko tobie wojny. 10
Tedy Aza rozgniewawszy się na widzącego, podał go
do więzienia; bo się był nań o to rozgniewał; i utrapił
Aza niektórych z ludu onego czasu. 11 Ale inne sprawy
Azy pierwsze i pośledniejsze, zapisane są w księgach o
królach Judzkich i Izraelskich. 12 Potem rozniemógł się
Aza roku trzydziestego i dziewiątego królowania swego,
na nogi swoje, chorobą bardzo ciężką; a wszakże
w onej chorobie swej nie szukał Pana, ale lekarzy.
13 A tak zasnął Aza z ojcami swymi, a umarł roku
czterdziestego i pierwszego królowania swego. 14 I
pochowano go w grobie jego, który sobie był wykopał
w mieście Dawidowem; i położono go na łożu, które
był napełnił rzeczami wonnemi, i rozmaitemi maściami
aptekarską robotą przygotowanemi. I palili mu zapał
wonny bardzo wielki.

17 Tedy królował Jozafat, syn jego miasto niego,
a zmocnił się przeciw Izraelowi. 2 I osadził
żołnierzem wszystkie miasta Judzkie obronne; osadził
też i ziemię Judzką, także miasta Efraimskie, które był
pobrał Aza, ojciec jego. 3 A był Pan z Jozafatem, przeto,
iż chodził drogami pierwszemi Dawida, ojca swego, a
nie szukał Baalów; 4 Ale Boga ojca swego szukał, i w
przykazaniach jego chodził, a nie według spraw ludu
Izraelskiego. 5 I utwierdził Pan królestwo w ręce jego;
a dawał wszystek lud Judzki dary Jozafatowi, tak iż
miał bogactwa, i sławę bardzo wielką. 6 A nabywszy
wielkiego serca na drogach Pańskich, tem więcej znosił
wyżyny i gaje bałwochwalcze z ziemi Judzkiej. 7 Potem
roku trzeciego królowania swego posłał książąt swoich,
Benchaila, i Obadyjasza, i Zacharyjasza, i Natanaela, i
Micheasza, aby uczyli w miastach Judzkich. 8 A przy
nich Lewitów, Semejasza, i Natanijasza, i Zabadyjasza,
i Asaela i Semiramota, i Jonatana, i Adonijasza, i
Tobijasza, i Tobadonijasza, Lewitów; a z nimi Elisama, i
Jorama, kapłanów; 9 Którzy uczyli w Judzie, mając z
sobą księgi zakonu Pańskiego, i obchodzili wszystkie
miasta Judzkie, i nauczali lud. 10 Przetoż przyszedł
strach Pański na wszystkie królestwa ziemi, które były
około Judy, i nie śmieli walczyć przeciw Jozafatowi. 11
Nawet i Filistynowie przynosili Jozafatowi dary i dań
pieniężną. Arabczycy też przygnali mu drobnego bydła,
baranów siedm tysięcy i siedm set, kozłów także siedm
tysięcy i siedm set. 12 Wzmagał się tedy Jozafat, i rosł
nader bardzo, i pobudował w Judzie zamki, i miasta dla
składów. 13 A pracy wiele podjął około miast Judzkich;
mężów też walecznych i potężnych miał w Jeruzalemie.
14 A tać jest liczba ich według domów ojców ich: z
Judy książęta nad tysiącami: książę Adna, a z nim
bardzo dużych mężów trzy kroć sto tysięcy. 15 A po
nim książę Johanan, a z nim dwa kroć sto tysięcy,
i ośmdziesiąt tysięcy. 16 A po nim Amazyjasz, syn
Zychry, który się był dobrowolnie oddał Panu, a z nim
dwa kroć sto tysięcy mężów dużych. 17 Przytem z
synów Benjaminowych, mąż duży Elijada, a z nim ludu
zbrojnego z łukami i z tarczami dwa kroć sto tysięcy. 18
A po nim Jozabad, a z nim sto i ośmdziesięt tysięcy
gotowych do boju. 19 Ci służyli królowi, oprócz tych,
którymi był król osadził miasta obronne po wszystkiej
ziemi Judzkiej.

18 I miał Jozafat bogactw i sławy bardzo wiele, a
spowinowacił się z Achabem. 2 I przyjechał po
kilku latach do Achaba do Samaryi; i nabił Achab owiec
i wołów wiele dla niego, i dla ludu, który był z nim, i
namawiał go, aby ciągnął do Ramot Galaad. 3 I rzekł
Achab, król Izraelski, do Jozafata, króla Judzkiego:
Pociągnijże ze mną do Ramot Galaad? A on mu
odpowiedział: Jako ja, tak i ty, a jako lud twój, tak lud
mój, i będziemy z tobą na wojnie. 4 Nadto rzekł Jozafat
do króla Izraelskiego: Proszę, pytaj się dziś słowa
Pańskiego. 5 A tak zebrał król Izraelski proroków cztery
sta mężów, i rzekł do nich: Mamże ciągnąć do Ramot
Galaad na wojnę, czyli zaniechać? A oni odpowiedzieli:
Ciągnij; bo je da Bóg w ręce królewskie. 6 Ale Jozafat
rzekł: Niemaszże tu jeszcze którego proroka Pańskiego,
żebyśmy się go pytali? 7 I rzekł król Izraelski do
Jozafata: Jest jeszcze mąż jeden, przez któregobyśmy
się mogli radzić Pana, ale go ja nienawidzę; bo mi
nie prorokuje nic dobrego, ale zawżdy złe; a tenci jest
Micheasz, syn Jemlowy. I rzekł Jozafat: Niech tak nie
mówi król. 8 Tedy zawołał król Izraelski niektórego
komornika, i rzekł: Przywiedź tu rychło Micheasza, syna
Jemlowego. 9 Międzytem król Izraelski, i Jozafat, król
Judzki, siedzieli każdy z nich na stolicy swojej, ubrani
w szaty królewskie, a siedzieli na placu u wrót bramy
Samaryjskiej, a wszyscy prorocy prorokowali przed
nimi. 10 A Sedechyjasz, syn Chanaanowy, sprawił sobie
rogi żelazne, i rzekł: Tak mówi Pan: Temi będziesz
bódł Syryjczyków, aż ich wyniszczysz. 11 Toż wszyscy
prorocy prorokowali, mówiąc: Ciągnij do Ramot Galaad,
a będzieć się szczęściło; albowiem je poda Pan, w
ręce królewskie. 12 Tedy poseł, który chodził, aby
przyzwał Micheasza, rzekł do niego, mówiąc: Oto słowa
proroków jednemi usty dobrze tuszą królowi; niechże
będzie, proszę, słowo twoje jako jednego z nich, a mów

dobre rzeczy. 13 I rzekł Micheasz: Jako żyje Pan, że
co mi kolwiek rozkaże Bóg mój, to mówić będę. 14 A
gdy przyszedł do króla, rzekł król do niego: Micheaszu!
mamyż ciągnąć na wojnę przeciw Ramot Galaad, czyli
zaniechać? A on odpowiedział: Ciągnijcie, a poszczęści
się wam, i będą podani w ręce wasze. 15 I rzekł król do
niego: A wieleż cię razy mam przysięgą zobowiązywać,
abyś mi nie mówił jedno prawdę w imieniu Pańskiem?
16 Przetoż rzekł: Widziałem wszystek lud Izraelski
rozproszony po górach jako owce, które nie mają
pasterza; bo Pan rzekł: Nie mający Pana; niech się
wróci każdy do domu swego w pokoju. 17 I rzekł król
Izraelski do Jozafata: Izażem ci nie powiadał, że mi nic
dobrego prorokować nie miał, ale złe? 18 Ale on rzekł:
Słuchajcież tedy słowa Pańskiego: Widziałem Pana
siedzącego na stolicy jego, i wszystko wojsko niebieskie
stojące po prawicy jego i po lewicy jego. 19 I rzekł Pan:
Kto zwiedzie Achaba, króla Izraelskiego, aby szedł,
a poległ w Ramot Galaad? A gdy mówił jeden tak, a
drugi mówił inaczej, 20 Wystąpił duch, i stanął przed
Panem, i rzekł: Ja go zwiodę. A Pan mu rzekł: Przez
cóż? 21 I odpowiedział: Wynijdę, a będę kłamliwym
duchem w ustach wszystkich proroków jego. I rzekł
Pan: Zwiedziesz, i pewnie przemożesz: Idźże, a uczyń
tak. 22 Przetoż teraz, oto dał Pan ducha kłamliwego w
usta tych proroków twoich, gdyż Pan wyrzekł przeciwko
tobie złe. 23 Tedy przystąpiwszy Sedechijasz, syn
Chanaanowy, uderzył Micheasza w policzek, mówiąc: A
którąż drogą odszedł duch Pański odemnie, aby mówił
z tobą? 24 I odpowiedział Micheasz: Oto ty ujrzysz dnia
onego, kiedy wnijdziesz do najskrytszej komory, abyś
się skrył. 25 I rzekł król Izraelski: Weźmijcie Micheasza,
a odwiedźcie go do Amona, starosty miejskiego, i
do Joaza, syna królewskiego. 26 I rzeczecie im: Tak
mówi król: Wsadźcie tego do więzienia, a dawajcie
mu jeść chleb utrapienia, i wodę ucisku, aż się wrócę
w pokoju. 27 Ale odpowiedział Micheasz: Jeźliże się
wrócisz w pokoju, tedy nie mówił Pan przez mię. Nadto
rzekł: Słuchajcież wszyscy ludzie. 28 A tak ciągnął król
Izraelski, i Jozafat, król Judzki, do Ramot Galaad. 29 I
rzekł król Izraelski do Jozafata: Odmienię się, a pójdę
do bitwy: ale ty ubierzesz się w szaty swe. I odmienił się
król Izraelski, a szli do bitwy. 30 A król Syryjski rozkazał
był hetmanom, którzy byli nad wozami jego, mówiąc:
Nie potykajcie się ani z małym ani z wielkim, tylko z
samym królem Izraelskim. 31 A gdy ujrzeli Jozafata
hetmani, co byli nad wozami, rzekli: Król Izraelski jest.
I obrócili się przeciw niemu, aby się z nim potykali;
ale zawołał Jozafat, a Pan go ratował; i odwrócił ich
Bóg od niego. 32 Bo obaczywszy hetmani, co byli nad
wozami, że nie ten był król Izraelski, odwrócili się od
niego. 33 Lecz niektóry mąż strzelił na niepewne z
łuku, i postrzelił króla Izraelskiego, między nity i między
pancerz; który rzekł woźnicy swemu: Nawróć, a wywieź
mię z wojska; bom jest raniony. 34 I wzmogła się
bitwa dnia onego, a król Izraelski stał na wozie przeciw
Syryjczykom aż do wieczora: i umarł, gdy zachodziło
słońce.

19 A gdy się wracał Jozafat, król Judzki, do domu
swego w pokoju, do Jeruzalemu, 2 Wyszedł
przeciwko niemu Jehu, syn Hananiego, widzący, i rzekł
do króla Jozafata: Izaliś niezbożnemu miał pomagać, a
tych, którzy nienawidzą Pana, miłować? Przetoż nad
tobą jest gniew Pański. 3 Wszakże znalazły się sprawy
dobre w tobie, przeto, żeś powycinał gaje święcone z
ziemi, a zgotowałeś serce swe, abyś szukał Boga. 4 A
pomieszkawszy Jozafat w Jeruzalemie wyjechał zaś,
i objechał lud od Beersaby aż do góry Efraimskiej, i
nawrócił ich do Pana, Boga ojców swoich. 5 I postanowił
sędziów w ziemi po wszystkich miastach Judzkich
obronnych, w każdem mieście. 6 Tedy rzekł do sędziów:
Baczcież, co czynicie; bo nie ludzki sąd odprawujecie,
ale Pański, który jest z wami przy sprawie sądowej.
7 A przetoż niechaj będzie bojaźń Pańska z wami;
przestrzegajcież tego, a tak się sprawujcie; bo nie masz
u Pana, Boga naszego, nieprawości, i niema względu
na osoby, ani przyjmuje darów. 8 Także i w Jeruzalemie
postanowił Jozafat niektórych z Lewitów, i z kapłanów,
i z przedniejszych domów ojcowskich w Izraelu, dla
sądu Pańskiego, i dla sporów tych, którzy się udawali
do Jeruzalemu. 9 I przykazał im, mówiąc: Tak czyńcie
w bojaźni Pańskiej, wiernie, i sercem doskonałem. 10 A
przy wszystkich sporach, któreby przyszły przed was
od braci waszych, którzy mieszkają w miastach swych,
między krwią a krwią, między zakonem a przykazaniem,
ustawami i sądami, napominajcie ich, aby nie grzeszyli
przeciwko Panu, aby nie przyszedł gniew na was, i na
braci waszych. Tak czyńcie, a nie zgrzeszycie. 11 A
oto Amaryjasz, kapłan najwyższy, będzie między wami
we wszystkich sprawach Pańskich; a Zabadyjasz, syn
Ismaelowy, książę w domu Judzkim, we wszystkich
sprawach królewskich: także Lewitowie będą rządzcami
między wami. Zmacniajcież się, a tak czyńcie, a Pan
będzie z dobrym.

20 I stało się potem, że przyciągnęli synowie
Moabowi, i synowie Ammonowi, a z nimi niektórzy
mieszkający z Ammonitami, przeciwko Jozafatowi
na wojnę. 2 I przyszło, a opowiedziano Jozafatowi,
mówiąc: Przyciągnęło przeciwko tobie wojsko wielkie z
zamorza, z Syryi, a oto są w Chasesontamar, które jest
Engaddy. 3 I uląkł się, a obrócił Jozafat twarz swoję, aby
szukał Pana, i zapowiedział post wszystkiemu ludowi
Judzkiemu. 4 Tedy się zgromadził lud Judzki, aby
szukali Pana; także ze wszystkich miast Judzkich zeszli
się szukać Pana. 5 A tak stanął Jozafat w zgromadzeniu

Judzkiem i Jeruzalemskiem w domu Pańskiem przed
sienią nową. 6 I rzekł: Panie, Boże ojców naszych:
Izaliś nie ty sam Bogiem na niebie? a nie ty panujesz na
wszystkiemi królestwami narodów? azaż nie w rękach
twoich jest moc i siła? a nie masz, ktoby się mógł ostać
przed tobą. 7 Izaliś nie ty, Boże nasz! wypędził obywateli
tej ziemi przed twarzą ludu twego Izraelskiego, i podałeś
ją nasieniu Abrahama przyjaciela twego na wieki? 8 I
miszkali w niej, i zbudowali tobie w niej świątnicę dla
imienia twego, mówiąc: 9 Jeźliby na nas przyszło złe,
miecz pomsty, albo powietrze, albo głód, a staniemy
przed tym domem, i przed obliczem twojem, gdyż
imię twoje jest w domu tym, a zawołamy do ciebie w
uciskach naszych, tedy wysłuchasz i wybawisz. 10
Teraz tedy, oto synowie Ammonowi, i Moabowi, i góra
Seir, przez którycheś ty nie dopuścił przejść Izraelowi,
gdy szli z ziemi Egipskiej, ale ich minęli, a nie wytracili
ich. 11 Oto teraz nam oni oddawają, gdyż przyszli,
aby nas wyrzucili z dziedzictwa twego, któreś nam dał
prawem dziedzicznem. 12 O Boże nasz! izali ich nie
będziesz sądził? W nasci zaiste nie masz żadnej mocy
przeciw mnóstwu tak wielkiemu, które przyszło na nas,
i nie wiemy, co czynić mamy, tylko ku tobie obracamy
oczy nasze. 13 Wszystek też lud Judzki stał przed
Panem, i dziatki ich, żony ich, i synowie ich. 14 Ale
Jehazyjel, syn Zacharyjasza, syna Benajaszowego,
syna Jehyjelowego, syna Matanijaszowego, Lewita z
synów Asafowych, na którego przyszedł Duch Pański
w pośród onego zgromadzenia, 15 Rzekł: Słuchajcie
wszyscy z Judy, i obywatele Jeruzalemscy, i ty królu
Jozafacie! Tak wam powiada Pan: Nie bójcie się wy,
ani się lękajcie tego mnóstwa tak wielkiego; nie wasza
jest walka, ale Boża. 16 Jutro się ruszcie przeciwko
nim; oto oni pójdą stroną góry Sys, i znajdziecie ich na
końcu potoku przeciw puszczy Jeruel. 17 Nie wy się
potykać będziecie w tej bitwie; stawcie się, i stójcie,
a oglądajcie wybawienie Pańskie nad wami, o Judo,
i Jeruzalemie! Nie bójcież się, ani się lękajcie; jutro
wynijdziecie przeciwko nim, a Pan będzie z wami. 18 I
pokłonił się Jozafat twarzą ku ziemi, a wszystek lud
Judzki, i obywatele Jeruzalemscy padli przed obliczem
Pańskiem, kłaniając się Panu. 19 Wstali też Lewitowie
z synów Kaatowych, i z synów Korego, i chwalili Pana,
Boga Izraelskiego, głosem wielkim i wyniosłym. 20
Potem wstawszy rano ciągnęli na puszczę Tekuła;
a gdy wychodzili, stanął Jozafat, i rzekł: Słuchajcie
mię Judo, i obywatele Jeruzalemscy! Wierzcie Panu,
Bogu waszemu, a będziecie bezpieczni; wierzcież
prorokom jego, a będzie się wam szczęściło. 21 A
wszedłszy w radę z ludem, postanowił śpiewaków Panu,
którzyby go chwalili w ozdobie świętobliwości, idąc
przed uszykowanymi do bitwy, i mówiąc: Wysławiajcie
Pana, albowiem na wieki miłosierdzie jego. 22 A
wtenczas, gdy oni zaczęli śpiewanie i chwały, obrócił
Pan zasadzkę na synów Ammonowych i Moabowych,
i na obywateli góry Seir, która była przyszła przeciw
Judzie, i bili się sami. 23 Bo powstali synowie Ammonowi
i Moabowi przeciwko obywatelom góry Seir, aby ich
pobili i wygładzili. A gdy już do końca porazili onych, co
mieszkali w Seir, oburzył się jeden przeciw drugiemu,
aż się spólnie wybili. 24 A wtem lud Judzki przyszedł do
Masfa, blisko puszczy; i spojrzawszy na ono mnóstwo
widzieli, a oto trupy leżały po ziemi, tak iż nikt nie
uszedł. 25 Przetoż przyszedł Jozafat i lud jego, aby
rozchwycili łupy ich; i znaleźli przy nich bardzo wiele
bogactw i na trupach klejnotów kosztownych, których
rozchwycili między się tak wiele, że ich zanieść nie
mogli: przez trzy dni brali one łupy, albowiem ich
było bardzo wiele. 26 Potem dnia czwartego zebrali
się w dolinie Beracha; bo iż tam błogosławili Pana,
przetoż nazwali imię miejsca onego doliną Beracha, aż
do dzisiejszego dnia. 27 Zatem obrócili się wszyscy
mężowie Judzcy i Jeruzalemscy, i Jozafat przed nimi,
aby się wrócili do Jeruzalemu z radością; albowiem
ucieszył ich był Pan nad nieprzyjaciołami ich. 28 I
wjechali do Jeruzalemu z harfami, i z cytrami, i z
trąbami, do domu Pańskiego. 29 Tedy przypadł strach
Boży na wszystkie królestwa ziemi, gdy usłyszały, iż
Pan walczył przeciw nieprzyjaciołom ludu Izraelskiego.
30 A tak uspokoiło się królestwo Jozafatowe, bo mu
dał odpocznienie Bóg jego zewsząd. 31 I królował
Jozafat nad Judą, a miał trzydzieści i pięć lat, gdy
królować począł, a dwadzieścia i pięć lat królował
w Jeruzalemie; a imię matki jego było Azuba, córka
Salajowa. 32 A chodził drogą ojca swego Azy, i nie
uchylał się od niej, czyniąc co było dobrego w oczach
Pańskich. 33 Wszakże wyżyny nie były zniesione;
bo jeszcze lud nie zgotował był serca swego ku
Bogu ojców swoich. 34 A ostatek spraw Jozafatowych
pierwszych i poślednich jest zapisany w księdze Jehu,
syna Hananiego, któremu było rozkazane, aby to włożył
w księgi królów Izraelskich. 35 Potem stowarzyszył
się Jozafat, król Judzki, z Ochozyjaszem, królem
Izraelskim, którego sprawy były bardzo niepobożne.
36 A stowarzyszył się z nim na to, aby nabudowali
okrętów, któreby chodziły do Tarsys; i budowali one
okręty w Asjongaber. 37 Przetoż prorokował Eliezer, syn
Dodawahowy z Maresy, przeciw Jozafatowi mówiąc:
Iżeś się stowarzyszył z Ochozyjaszem, rozerwał Pan
sprawy twoje, i porozbijały się okręty, i nie mogły iść do
Tarsys.

21 Potem zasnął Jozafat z ojcami swymi, i
pochowany jest z ojcami swymi w mieście
Dawidowem, a królował Joram, syn jego, miasto niego.
2 Który miał braci, synów Jozafatowych: Azaryjasza

i Jehijela, i Zacharyjasza, i Azaryjasza, i Michaela, i
Sefatyjasza; wszyscy ci byli synowie Jozafata, króla
Izraelskiego. 3 Którym był dał ojciec ich upominków
wiele, srebra i złota, i rzeczy kosztownych z miastami
obronnemi w Judzie; ale królestwo oddał Joramowi,
ponieważ on był pierworodny. 4 Nastąpił tedy Joram
na królestwo ojca swego, a zmocniwszy się pozabijał
wszystkich braci swoich mieczem, także i niektórych
z przedniejszych w Izraelu. 5 Trzydzieści i dwa lata
miał Joram, gdy począł królować, a ośm lat królował w
Jeruzalemie. 6 I chodził drogami królów Izraelskich,
jako czynił dom Achabowy, bo córka Achabowa była
żoną jego; i czynił złe przed oczyma Pańskiemi. 7
Ale nie chciał Pan wytracić domu Dawidowego, dla
przymierza, które był uczynił z Dawidem, a iż był
przyrzekł dać mu pochodnię i synom jego po wszystkie
dni. 8 Za jego dni odstąpili Edomczycy, aby nie byli
poddanymi Judzie, a postanowili nad sobą króla. 9
Przetoż się ruszył Joram z hetmanami swymi, i ze
wszystkiemi wozami swemi, a wstawszy w nocy, poraził
Edomczyków, którzy go byli otoczyli i hetmanów wozów
jego. 10 Ale przecież odstąpili Edomczycy, aby nie byli
pod mocą Judy, aż do dnia tego; odstąpiła też i Lebna
tegoż czasu, aby nie była pod mocą jego, przeto, iż
był Joram opuścił Pana, Boga ojców swoich. 11 Nadto
nabudował wyżyn po górach Judzkich, i przywiódł w
cudzołóstwo obywateli Jeruzalemskich, i przymuszał
jako i Judę. 12 Tedy przyszło do niego pisanie od
Elijasza proroka w ten sposób: Tak mówi Pan, Bóg
Dawida, ojca twego: Przeto, iżeś nie chodził drogami
Jozafata, ojca twego, i drogami Azy, króla Judzkiego;
13 Aleś chodził drogą królów Izraelskich, a przywiodłeś
w cudzołóstwo Judę, i obywateli Jeruzalemskich, tak
jako cudzołożył dom Achabowy; nadto i braci twoich,
dom ojca twego, lepszych nad cię, pomordowałeś:
14 Otoż Pan uderzy plagą wielką lud twój, i synów
twoich, i żony twoje, i wszystkę majętność twoję; 15
Na cię też przyjdą niemocy wielkie, boleść wnętrza
twego, aż wypłyną trzewa twoje dla boleści dzień
ode dnia cięższej. 16 A tak pobudził Pan przeciwko
Joramowi ducha Filistyńczyków, i Arabczyków, którzy
byli pograniczni Etyjopczykom; 17 Którzy wtargnąwszy
do ziemi Judzkiej, splundrowali ją i pobrali wszystkę
majętność, która się znalazła w domu królewskim; do
tego i synów jego, i żony jego, tak, iż mu nie został syn,
jedno Joachaz, najmłodszy z synów jego. 18 A nad
to wszystko zaraził go Pan na wnętrzu jego niemocą
nieuleczoną. 19 A gdy dzień po dniu następował, a
czas dwóch lat wychodził, wypłynęły wnętrzności jego z
boleścią, i umarł w niemocach ciężkich; a nie uczynił
mu lud jego przy pogrzebie zapału, jako czynili zapał
ojcom jego. 20 Trzydzieści i dwa lata miał, gdy królować
począł, a ośm lat królował w Jeruzalemie, a zszedł tak,
iż go nikt nie żałował; i pogrzebiony jest w mieście
Dawidowem, wszakże nie w grobach królewskich.

22 Tedy postanowili królem obywatele Jeruzalemscy
Ochozyjasza, syna jego najmłodszego, miasto
niego; bo wszystkich starszych pobiła była kupa
swawolna, która była przyszła z Arabczykami do obozu,
a tak królował Ochozyjasz, syn Jorama, króla Judzkiego.
2 Czterdzieści i dwa lata było Ochozyjaszowi, gdy począł
królować, a jeden rok królował w Jeruzalemie; a imię
matki jego było Atalija, córka Amrego. 3 Ten też chodził
drogami domu Achabowego; bo matka jego radziła
mu, aby się niepobożnie sprawował. 4 Przetoż czynił
złe przed oczyma Pańskiemi, jako dom Achabowy;
tych bowiem miał za radców swoich po śmierci ojca
swego, na zginienie swoje. 5 Bo według rady ich
chodził, i jechał z Joramem, synem Achabowym,
królem Izraelskim, na wojnę przeciw Hazaelowi, królowi
Syryjskiemu, do Ramot Galaadzkiego, kędy zranili
Syryjczycy Jorama. 6 A gdy się wrócił, aby się leczył
w Jezreelu, (albowiem miał rany, które mu zadano w
Ramie, gdy się potykał z Hazaelem, królem Syryjskim)
tedy Azaryjasz, syn Jorama, króla Judzkiego, przyjechał
do Jezreela, nawiedzać niemocnego Jorama, syna
Achabowego, bo był chory. 7 A było to od Boga
na upadek Ochozyjaszowi, że przyjechał do Jorama.
Albowiem przyjechawszy wyjechał z Joramem przeciw
Jehu, synowi Namsy, którego był pomazał Pan, aby
wytracił dom Achabowy. 8 A gdy sąd wykonywał Jehu
nad domem Achabowym, znalazł niektórych książąt
Judzkich, i synów braci Ochozyjaszowych, którzy służyli
Ochozyjaszowi, i pobił ich. 9 Potem szukał Ochozyjasza,
i pojmali go, gdy się krył w Samaryi, a przywiódłszy go
do Jehu, zabili go, i pogrzebli go, bo mówili: Synci to jest
Jozafata, który szukał Pana całem sercem swojem. A
tak nie było nikogo w domu Ochozyjaszowem, któryby
mógł otrzymać królestwo. 10 Przetoż Atalija, matka
Ochozyjaszowa, widząc, że umarł syn jej, wstawszy
wytraciła wszystko nasienie królewskie z domu Judy.
11 Ale Josabet, córka królewska, wzięła Joaza, syna
Ochozyjaszowego, i wykradła go z pośród synów
królewskich, których zabijano, i schowała go i mamkę
jego do gmachu, gdzie były łoża. I skryła go Josabet,
córka króla Jorama, żona Jojady kapłana, (bo ona była
siostrą Ochozyjaszową) przed Ataliją, aby go nie zabiła.
12 I był z nimi w domu Bożym, będąc skrytym przez
sześć lat, których Atalija królowała nad tą ziemią.

23 A siódmego roku zmocniwszy się Jojada,
zaciągnął rotmistrzów, Azaryjasza, syna
Jerohamowego, i Ismaela, syna Johananowego, i
Azaryjasza, syna Obedowego, i Maasajasza, syna
Adajaszowego, i Elizafata, syna Zychry, z sobą w
przymierze. 2 Którzy obchodząc Judzką ziemię zebrali

Lewitów ze wszystkich miast Judzkich, i przedniejszych
z domów ojcowskich w Izraelu, a przyszli do Jeruzalemu.
3 I uczyniło wszystko zgromadzenie przymierze w
domu Bożym z królem; bo im był rzekł Jojada: Oto
syn królewski będzie królował, jako powiedział Pan o
synach Dawidowych. 4 Toć jest co uczynicie: Trzecia
część z was, którzy przychodzicie w sabat z kapłanów i
z Lewitów, będzie odźwiernymi w bramach. 5 A trzecia
część będzie w domu królewskim, a trzecia część
w bramie fundamentu; ale wszystek lud zostanie w
sieniach domu Pańskiego. 6 A niechaj nikt nie wchodzi
w dom Pański, tylko kapłani, a usługujący Lewitowie; ci
niechaj wchodzą, albowiem są poświęceni; ale wszystek
inny lud niech trzyma straż Pańską. 7 I obstąpią
Lewitowie króla zewsząd, mając każdy broń swą w
ręce swej; a ktobykolwiek wszedł w dom, niech będzie
zabity; a bądźcie przy królu, gdy będzie wchodził, i gdy
będzie wychodził. 8 I uczynili Lewitowie, i wszystek lud
Judzki, według wszystkiego, co był rozkazał Jojada
kapłan; i wziął każdy mężów swych, którzy przychodzili
w sabat i którzy odchodzili w sabat, bo był nie rozpuścił
Jojada kapłan pocztów ich. 9 I rozdał Jojada kapłan
rotmistrzom włócznie, i tarcze, i puklerze, które były
króla Dawida, które były w domu Bożym. 10 Postawił
też wszystek lud; a każdy miał broń w ręce swej, od
prawej strony domu, aż do lewej strony domu przeciwko
ołtarzowi, i domowi, około króla zewsząd. 11 Zatem
wywiedli syna królewskiego, i włożyli nań koronę i
świadectwo, a postanowili go królem; i pomazali go
Jojada i synowie jego, i mówili: Niech żyje król! 12
Wtem usłyszawszy Atalija krzyk zbiegającego się ludu, i
chwalącego króla, weszła do ludu do domu Pańskiego.
13 A gdy ujrzała, że król stał na majestacie swoich
w wejściu, i książęta i trąby około króla, i wszystek
lud onej ziemi weselący się, i trąbiący w trąby, i
śpiewaki z instrumentami muzycznemi, i tych, którzy
zaczynali śpiewanie, tedy rozdarła Atalij a szaty swoje,
mówiąc: Sprzysiężenie! sprzysiężenie! 14 Przetoż
rozkazał wynijść Jojada kapłan rotmistrzom i hetmanom
wojska, i rzekł do nich: Wywiedźcie ją z zagrodzenia
kościoła, a ktoby za nią szedł, niech będzie zabity
mieczem; bo był kapłan rzekł: Nie zabijajcie jej w domu
Pańskim. 15 I uczynili jej plac. A gdy przyszła ku wejściu
bramy, którą wodzono konie do domu królewskiego,
tamże ją zabili. 16 Tedy uczynił Jojada przymierze
między Panem, i między wszystkim ludem, i między
królem, aby byli ludem Pańskim. 17 Potem wszedł
wszystek lud do domu Baalowego, i zburzyli go, i ołtarze
jego, i bałwany jego połamali, Matana także kapłana
Baalowego zabili przed ołtarzami. 18 I postanowił znowu
Jojada przełożonych nad domem Pańskim pod rządem
kapłanów i Lewitów, których był rozrządził Dawid
w domu Pańskim, aby ofiarowali całopalenia Panu,
jako napisano w zakonie Mojżeszowym, z weselem,
i z pieśniami, według rozrządzenia Dawidowego. 19
Postawił też odźwiernych u bram domu Pańskiego, aby
tam nie wchodził nieczysty dla jakiejkolwiek rzeczy. 20
Potem wziąwszy rotmistrzów i przedniejszych, i tych,
którzy panowali nad ludem, i wszystek lud onej ziemi,
prowadzili króla z domu Pańskiego; i przyszli bramą
wyższą do domu królewskiego, a posadzili króla na
stolicy królestwa. 21 I weselił się wszystek lud onej
ziemi, i uspokoiło się miasto, gdy Ataliję zabili mieczem.

24 W siedmiu latach był, Joaz, gdy królować począł,
a czterdzieści lat królował w Jeruzalemie. Imię
matki jego było Sebija z Beersaby. 2 I czynił Joaz, co
było dobrego przed oczyma Pańskiemi, po wszystkie
dni Jojady kapłana. 3 A Jojada dał mu dwie żony;
i płodził synów i córki. 4 I stało się potem, że
umyślił w sercu swojem Joaz odnowić dom Pański.
5 Przetoż zebrawszy kapłanów i Lewitów rzekł do
nich: Wynijdźcie do miast Judzkich, i wybierajcie od
wszystkiego Izraela pieniądze na poprawę domu Boga
waszego na każdy rok, a wy się z tem pospieszcie;
ale się nie spieszyli Lewitowie. 6 Tedy wezwał król
Jojady, przedniejszego kapłana, i rzekł mu: Przeczże
się nie upominasz u Lewitów, aby znosili z Judy i z
Jeruzalemu podarki postanowione przez Mojżesza,
sługę Pańskiego, zgromadzeniu Izraelskiemu, na namiot
zgromadzenia? 7 Bo Atalija niezbożna i synowie jej
wyłupili dom Boży, a wszystkie rzeczy poświęcone z
domu Pańskiego obrócili na bałwany. 8 Przetoż rozkazał
król, aby uczyniono skrzynię jednę, a postawiono
ją przed bramą domu Pańskiego. 9 I obwołano w
Judzie i w Jeruzalemie, aby znoszono Panu podarek
postanowiony przez Mojżesza, sługę Bożego, na Izraela
na puszczy. 10 I weselili się wszyscy książęta, i
wszystek lud, a przynosząc, rzucali do onej skrzyni,
aż ją napełnili. 11 A gdy przynosili skrzynię na rozkaz
królewski przez ręce Lewitów, (gdy widzieli, że było
wiele pieniędzy) przychodził pisarz królewski, i przystaw
kapłana najwyższego, i wypróżniali skrzynię; potem ją
odnosili, i stawiali ją na miejscu swem. Tak czynili na
każdy dzień, i zebrali pieniędzy bardzo wiele. 12 Które
oddawał król i Jojada przełożonym nad robotą około
domu Pańskiego; a ci najmowali kamienników i cieśli
do poprawy domu Pańskiego, także i kowali robiących
żelazem i miedzią, ku zmocnieniu domu Pańskiego.
13 A tak robili robotnicy, i brało naprawę ono dzieło
przez ręce ich; i przywiedli dom Boży do całości swojej,
i zmocnili go. 14 A gdy dokończyli, przynieśli przed
króla i przed Jojadę ostatek pieniędzy, a narobiono
z nich naczynia do domu Pańskiego, naczynia ku
posługiwaniu, i moździerzy i czasz, i innego naczynia
złotego i srebrnego, a ofiarowali całopalenia w domu

Pańsk im ustawicznie po wszystkie dni Jojady. 15
Potem zstarzał się Jojada, a będąc pełen dni, umarł;
sto i trzydzieści lat miał, gdy umarł. 16 I pochowano
go w mieście Dawidowem z królmi, przeto, że czynił
dobrze w Izraelu, i Bogu, i domowi jego. 17 A gdy umarł
Jojada, przyszli książęta Judzcy, i pokłonili się królowi;
tedy ich usłuchał król. 18 Skąd opuściwszy dom Pana,
Boga ojców swych, służyli gajom i bałwanom; przetoż
przyszedł gniew na Judę i na Jeruzalem dla tego
występku ich. 19 I posyłał do nich proroków, żeby ich
nawrócili do Pana; którzy choć się oświadczali przeciw
nim, ale ich przecież nie słuchali. 20 Owszem, gdy Duch
Boży wzbudził Zacharyjasza, syna Jojady kapłana,
(który stanąwszy przed ludem, rzekł im: Tak mówi Bóg:
Przeczże przestępujecie przykazania Pańskie? Nie
poszczęści się wam; albowiem iżeście wy opuścili Pana,
on was też opuści.) 21 Tedy się sprzysięgli przeciwko
niemu, i ukamionowali go za rozkazaniem królewskim
w sieni domu Pańskiego. 22 I nie pamiętał król Joaz
na miłosierdzie, które był uczynił z nim Jojada, ojciec
jego, ale zabił syna jego; który gdy umierał, mówił:
Niech to obaczy Pan, a zemści się. 23 I stało się po
roku, przyciągnęło przeciwko niemu wojsko Syryjskie, a
przyszło do Judy i do Jeruzalemu, i wygładzili z ludu
wszystkich książąt ich, a wszystkie łupy ich posłali
królowi w Damaszku. 24 Bo w małym poczcie ludu
przyciągnęło było wojsko Syryjskie; a wżdy Pan podał w
ręce ich bardzo wielkie wojsko, przeto, iż opuścili Pana,
Boga ojców swoich. A tak nad Joazem wykonali sądy.
25 A gdy odciągnęli od niego, zostawiwszy go w wielkich
niemocach, sprzysięgli się przeciwko niemu słudzy jego
dla krwi synów Jojady kapłana, i zabili go na łożu jego.
I tak umarł, a pochowano go w mieście Dawidowem;
ale go nie pochowano w grobach królewskich. 26 A cić
są, którzy się byli sprzysięgli przeciw niemu: Zabat,
syn Semaaty Ammonitki, i Jozabat, syn Semaryty
Moabitki. 27 Lecz o synach jego, i o wielkim podatku
nań włożonym, i o naprawie domu Bożego, to wszystko
napisane w księgach królewskich; i królował Amazyjasz,
syn jego, miasto niego.

25 Dwadzieścia i pięć lat miał Amazyjasz, gdy
królować począł, a dwadzieścia i dziewięć lat
królował w Jeruzalemie. Imię matki jego Joadana, z
Jeruzalemu. 2 I czynił co było dobrego przed oczyma
Pańskiemi, wszakże nie doskonałem sercem. 3 I
stało się, gdy było utwierdzone królestwo jego, że
pomordował sługi swe, którzy zabili króla, ojca jego. 4
Wszakże synów ich niepobił: ale uczynił, jako napisano
w zakonie, w księgach Mojżeszowych, gdzie przykazał
Pan, mówiąc: Nie umrą ojcowie za synów, ani synowie
umrą za ojców, ale każdy za grzech swój umrze. 5
Tedy zgromadził Amazyjasz lud Judzki, i postanowił
ich według domów ojcowskich za półkowników i za
rotmistrzów po wszystkiem pokoleniu Judowem, i
Benjaminowem, a policzywszy ich od dwudziestu lat
i wyżej, znalazł ich trzy kroć sto tysięcy na wybór,
gotowych do boju, noszących drzewce i tarczę. 6 Najął
także za pieniądze z Izraela sto tysięcy mężów dużych
za sto talentów srebra. 7 Lecz mąż Boży przyszedł
do niego mówiąc: Królu! niech nie wychodzi z tobą
wojsko Izraelskie; bo nie masz Pana z Izraelem i ze
wszystkimi synami Efraimowymi. 8 Ale jeźli mi nie
wierzysz, idź, i zmocnij się ku bitwie, a porazi cię Bóg
przed nieprzyjacielem; bo w mocy Bożej jest ratować, i
do upadku przywieść. 9 Tedy rzekł Amazyjasz mężowi
Bożemu: A cóż mam czynić z tem stem talentów, którem
dał wojsku Izraelskiemu? Odpowiedział mąż Boży: Ma
Pan skąd ci może dać daleko więcej nadto. 10 Przetoż
oddzielił Amazyjasz to wojsko, które było przyszło do
niego z Efraima, aby szło na miejsce swe; i rozgniewali
się bardzo na Judę, i wrócili się do miejsca swego z
wielkim gniewem. 11 Lecz Amazyjasz zmocniwszy się,
wywiódł lud swój, i ciągnął na dolinę Soli, i poraził synów
Seir dziesięć tysięcy. 12 Dziesięć także tysięcy żywo
pojmali synowie Judzcy, i przywiedli ich na wierzch
skały, i zrzucili ich z wierzchu skały, aż się wszyscy
porozpukali. 13 Ono zasię wojsko, które rozpuścił
Amazyjasz, aby nie szło z nim na wojnę, wtargnęło
do miast Judzkich, od Samaryi aż do Betoronu, a
poraziwszy w nich trzy tysiące ludu, zebrali korzyść
wielką. 14 A gdy się Amazyjasz wrócił od porażki
Idumejczyków, przyniósł z sobą bogów synów Seir, i
wystawił ich sobie za bogów, a kłaniał się przed nimi, i
kadził im. 15 Przetoż rozgniewał się Pan bardzo na
Amazyjasza, i posłał do niego proroka, który mu rzekł:
Przeczże szukasz bogów ludu tego, którzy nie wyrwali
ludu swego z ręki twej? 16 A gdy on do niego mówił,
rzekł mu król: Izali cię za radcę królewskiego obrano?
Przestań tego, aby cię nie zabito. A tak przestał prorok;
wszakże rzekł: Wiem, że cię umyślił Bóg zatracić,
gdyżeś to uczynił, a nie usłuchałeś rady mojej. 17
Tedy naradziwszy się Amazyjasz, król Judzki, posłał do
Joaza, syna Joachaza, syna Jehu, króla Izraelskiego,
mówiąc: Pójdź, a wejrzymy sobie w oczy. 18 I posłał
Joaz, król Izraelski, do Amazyjasza, króla Judzkiego,
mówiąc: Oset, który jest na Libanie, posłał do cedru
Libańskiego, mówiąc: Daj córkę twoję synowi memu
za żonę. Wtem idąc tedy zwierz polny, który był na
Libanie, podeptał on oset. 19 Myśliłeś: Otom poraził
Edomczyków; przetoż wyniosło cię serce twoje, abyś
się tem chlubił. Siedźże tedy w domu twym; przecz się
masz wdawać w to złe, abyś upadł, ty i Juda z tobą? 20
Ale nie usłuchał Amazyjasz; bo to było od Boga, aby ich
podał w ręce nieprzyjacielskie, przeto, że szukali bogów
Idumejskich: 21 Wyciągnął tedy Joaz, król Izraelski,

i wejrzeli sobie w oczy, on i Amazyjasz, król Judzki,
w Betsemes, które jest w Judzie. 22 I porażony jest
Juda przed Izraelem, a pouciekali każdy do namiotów
swoich. 23 Lecz Amazyjasza, króla Judzkiego, syna
Joazowego, syna Joachaza, pojmał król Izraelski w
Betsemes, i przywiódł go do Jeruzalemu, a obalił
mury Jeruzalemskie od bramy Efraimskiej aż do bramy
narożnej, na czterysta łokci. 24 I zabrał wszystko złoto i
srebro, i wszystkie naczynia, które się znalazły w domu
Bożym u Obededoma i w skarbach domu królewskiego,
i ludzi, zastawnych, a wrócił się do Samaryi. 25 I żył
Amazyjasz, syn Joazowy, król Judzki, po śmierci Joaza,
syna Joachaza, króla Izraelskiego, piętnaście lat. 26 A
inne sprawy Amazyjaszowe, pierwsze i poślednie, izali
nie są zapisane w księgi królów Judzkich i Izraelskich?
27 A od onego czasu, jako odpadł Amazyjasz od
Pana, uczyniono przeciwko niemu sprzysiężenie w
Jeruzalemie. Lecz on uciekł do Lachis; ale posłano
za nim do Lachis, i zabito go tam. 28 A przyniósłszy
go na koniach, pochowali go z ojcami jego w mieście
Judzkiem.

26 Tedy wszystek lud Judzki wzięli Uzyjasza, który
miał szesnaście lat, i postanowili go królem
miasto ojca jego Amazyjasza. 2 Ten pobudował Elat, a
przywrócił je do Judy, gdy zasnął król z ojcami swymi.
3 Szesnaście lat było Uzyjaszowi, gdy królować począł,
a pięćdziesiąt i dwa lata królował w Jeruzalemie; a imię
matki jego Jechalija z Jeruzalemu. 4 Ten czynił, co
było dobrego w oczach Pańskich według wszystkiego,
jako czynił Amazyjasz, ojciec jego. 5 I szukał Boga za
dnia Zacharyjasza, rozumiejącego widzenia Boże; a
po wszystkie one dni, których szukał Pana, szczęścił
go Bóg. 6 Bo ruszywszy się, walczył z Filistynami, i
poburzył mury w Get, i mury w Jabnie, i mury w Azocie,
a pobudował miasta w Azocie i w ziemi Filistyńskiej.
7 Albowiem pomagał mu Bóg przeciw Filistynom, i
przeciw Arabczykom, którzy mieszkali w Gurbaalu, i
przeciw Mahunitom. 8 I dawali Ammonitowie Uzyjaszowi
dary, a rozniosło się imię jego aż do samego Egiptu;
bo się był zmocnił nader bardzo. 9 I budował Uzyjasz
wieże w Jeruzalemie nad bramą narożną, i nad bramą
doliny, i nad Mikzoa, i umocnił je. 10 Pobudował też
wieże na puszczy, i pokopał wiele studzien; bo miał
bardzo wiele stad, tak w dolinach, jako i w równinach, i
rolników, i winiarzy po górach, i na Karmelu: albowiem
się kochał w uprawianiu ról. 11 Miał też Uzyjasz
wojsko gotowe do bitwy, które wychodziło na wojnę
w pocztach swych według liczby, jako byli obliczeni
przez Jechijela kanclerza, i Maasajasza kapłana,
pod sprawą Hananijasza, książęcia królewskiego. 12
Wszystka liczba przedniejszych z domów ojcowskich,
ludzi rycerskich, dwa tysiące i sześć set. 13 A pod
sprawą ich ludu walecznego trzy kroć i sto tysięcy, i
siedm tysięcy i pięć set, ludu sposobnego do wojny, na
pomoc królowi przeciw nieprzyjacielowi. 14 I zgotował
Uzyjasz wszystkiemu onemu wojsku tarcze i drzewce,
i przyłbice, i pancerze, i łuki, i kamienie do proc. 15
Naczynił też w Jeruzalemie sztuk wojennych bardzo
misternych, aby były na wieżach, i na węgłach ku
wypuszczaniu strzał, i kamienia wielkiego; i rozniosło
się imię jego daleko, przeto, że miał dziwną pomoc, aż
się zmocnił. 16 Ale gdy się zmocnił, podniosło się serce
jego ku zginieniu jego, i wystąpił przeciw Panu, Bogu
swemu, i wszedł do kościoła Pańskiego, aby kadził
na ołtarzu kadzenia. 17 I wszedł za nim Azaryjasz
kapłan, a z nim kapłanów Pańskich ośmdziesiąt, mężów
dużych. 18 I stanęli przeciw Uzyjaszowi królowi, a mówili
mu: Nie twoja to rzecz Uzyjaszu! kadzić Panu, ale
kapłanów, synów Aaronowych, którzy są poświęceni,
aby kadzili. Wynijdźże z świątnicy; albowiemeś wystąpił,
a nie będzieć to ku sławie przed Panem Bogiem. 19
Przetoż się rozgniewał Uzyjasz, mając w rękach swych
kadzielnicę, aby kadził. A gdy się srożył przeciwko
kapłanom, trąd wystąpił na czoło jego przed kapłanami
w domu Pańskim u ołtarza kadzenia. 20 A wejrzawszy
nań Azaryjasz, kapłan najwyższy, i wszyscy kapłani, a
oto był trędowatym na czole swojem; przetoż prędko
wygnali go stamtąd; owszem i sam pospieszał wynijść,
przeto, iż go zaraził Pan. 21 A tak był król Uzyjasz
trędowatym aż do dnia śmierci swej, i mieszkał w domu
osobnym, będąc trędowatym; albowiem był wyłączon
z domu Pańskiego; międzytem Joatam, syn jego, był
nad domem królewskim, sądząc lud ziemi. 22 A inne
sprawy Uzyjaszowe, pierwsze i poślednie, opisał prorok
Izajasz, syn Amosowy. 23 I zasnął Uzyjasz z ojcami
swymi, a pochowano go z ojcami jego na polu grobów
królewskich; bo mówili: Trędowaty jest. A królował
Joatam, syn jego, miasto niego.

27 Dwadzieścia i pięć lat miał Joatam, gdy królować
począł, a szesnaście lat królował w Jeruzalemie.
Imię matki jego Jerusa, córka Sadokowa. 2 I czynił,
co dobrego było przed oczyma Pańskiemi według
wszystkiego, jako czynił Uzyjasz, ojciec jego; wszakże
nie wchadzał do kościoła Pańskiego, a lud jeszcze był
zepsowany. 3 On zbudował bramę domu Pańskiego
wysoką, i na murach Ofel wiele pobudował. 4 Nadto
pobudował miasta na górach Judzkich, a w lasach
pobudował pałace i wieże. 5 Ten też walczył z królem
synów Ammonowych, i zwyciężył ich. I dali mu synowie
Ammonowi tegoż roku sto talentów srebra, i dziesięć
tysięcy korcy pszenicy, i jęczmienia dziesięć tysięcy
korcy; tyleż mu dali synowie Ammonowi i drugiego, i
trzeciego roku. 6 A tak zmocnił się Joatam; bo zgotował
drogi swoje przed Panem, Bogiem swoim. 7 A inne

sprawy Joatamowe, i wszystkie wojny jego, i drogi
jego, są napisane w księgach o królach Izraelskich i
Judzkich. 8 Dwadzieścia i pięć lat miał, gdy począł
królować, a szesnaście lat królował w Jeruzalemie. 9
Potem zasnął Joatam z ojcami swymi, i pochowano go
w mieście Dawidowem; a królował Achaz, syn jego,
miasto niego.

28 Dwadzieścia lat miał Achaz, gdy królować począł,
a szesnaście lat królował w Jeruzalemie, i nie
czynił, co było dobrego przed oczyma Pańskiemi,
jako Dawid, ojciec jego; 2 Ale chodził drogami królów
Izraelskich; nadto ulał i słupy bałwochwalskie. 3 Także i
sam kadził w dolinie Benhennon, i palił synów swych
ogniem według obrzydliwości pogan, których wygnał
Pan przed synami Izraelskimi. 4 Ofiarował też i kadził
na wyżynach, i na pagórkach, i pod każdem drzewem
gałęzistem. 5 Przetoż dał go Pan, Bóg jego, w rękę
króla Syryjskiego, którzy poraziwszy go, pojmali z ludu
jego więźniów wiele, a przywiedli ich do Damaszku.
Nadto i w rękę króla Izraelskiego podany jest, który
go poraził porażką wielka. 6 Albowiem Facejasz, syn
Romelijaszowy, pobił w Judzie sto i dwadzieścia tysięcy
dnia jednego, wszystko mężów walecznych, przeto,
iż opuścili Pana, Boga ojców swoich. 7 Zychry także,
mocarz Efraimski, zabił Maasajasza, syna królewskiego,
i Asrykama, przełożonego domu jego, i Elkana, którego
po królu. 8 Nadto pojmali synowie Izraelscy z braci
swych dwa kroć sto tysięcy niewiast, synów, i córek,
i bardzo wiele łupów pobrali od nich, i zaprowadzili
korzyść do Samaryi. 9 I był tam prorok Pański, imieniem
Obed, który zaszedłszy onemu wojsku idącemu do
Samaryi, rzekł im: Oto, rozgniewawszy się Pan, Bóg
ojców waszych, na Judę, podał ich w rękę waszę, a
wyście ich pomordowali w popędliwości, która aż do
nieba przyszła. 10 A jeszcze lud z Judy i z Jeruzalemu
chcecie sobie podbić za niewolników i za niewolnice;
azaż i przy was samych nie ma występku przeciw
Panu, Bogu waszemu? 11 Przetoż teraz mię słuchajcie,
a odwiedźcie więźniów, którycheście pojmali z braci
waszych; bo pewnie gniew popędliwości Pańskiej
wisi nad wami. 12 Tedy powstali mężowie z książąt
synów Efraimowych: Azaryjasz, syn Johananowy,
Barachyjasz, syn Mesyllemotowy, i Ezechyjasz, syn
Sallumowy, i Amasa, syn Hadlajowy przeciwko tym,
którzy się wracali z wojny; 13 I rzekli do nich: Nie
wodźcie tu tych więźniów; bo grzech przeciwko Panu
na nas myślicie przywieść, przyczyniając do grzechów
naszych, i do występków naszych: bo wielki jest grzech
nasz, i gniew popędliwości nad Izraelem. 14 Przetoż
ono wojsko zostawiło i więźniów i łupy swe przed
książętami, i przed wszystkiem zgromadzeniem. 15 A
powstawszy mężowie, którzy są z imienia mianowani,
wzięli onych więźniów, a wszystkich obnażonych między
nimi przyodziali z onych korzyści, a przyodziawszy
ich i dawszy im obuwie, nakarmili ich, i napoili ich, i
pomazali ich, i odprowadzili na osłach każdego słabego,
a przyprowadzili ich do Jerycha, miasta palm, do braci
ich: a potem się wrócili do Samaryi. 16 Naonczas posłał
król Achaz do królów Assyryjskich, aby mu pomoc
dali: 17 Bo jeszcze byli przyciągnęli i Edomczycy, i
porazili Judę, a nabrali więźniów. 18 Nadto i Filistynowie
wtargnęli do miast w równinach, i na południe do Judy,
a wzięli Betsemes, i Ajalon, i Gaderot, i Sokot i wsi
jego, i Tamne i wsi jego, i Gimzo i wsi jego, a mieszkali
w nich. 19 Pan bowiem poniżał Judę dla Achaza,
króla Izraelskiego, przeto, iż odwrócił Judę, aby się
przewrotnie obchodził z Panem. 20 I przyciągnął do
niego Tyglat Filneser, król Assyryjski, który go bardziej
ucisnął, aniżeli mu pomógł. 21 A chociaż pobrał Achaz
skarby z domu Pańskiego, i z domu królewskiego, i
od książąt, a dał królowi Assyryjskiemu, przecież go
nie ratował. 22 A czasu największego swego ucisku
przyczyniał grzechów przeciwko Panu. Takić był król
Achaz. 23 Albowiem ofiarował bogom z Damaszku,
od których był porażony, i mówił: Ponieważ bogowie
królów Syryjskich pomagają im, będę im ofiarował, aby
mię ratowali; ale mu oni byli na upadek, i wszystkiemu
Izraelowi. 24 Przetoz pobrał Achaz naczynia domu
Bożego, i pokruszył one naczynia domu Bożego, i
zamknął drzwi domu Pańskiego, i pobudował sobie
ołtarze po wszystkich kątach w Jeruzalemie. 25 Także
i w każdem mieście Judzkiem poczynił wyżyny, aby
kadził bogom cudzym, i wzruszył ku gniewu Pana, Boga
ojców swoich, 26 Ale inne sprawy jego, i wszystkie
postępki jego, pierwsze i poślednie, zapisane są w
księgach o królach Judzkich i Izraelskich. 27 I zasnął
Achaz z ojcami swymi, i pochowali go w mieście w
Jeruzalemie; bo go nie wprowadzili do grobów królów
Izraelskich; a Ezechyjasz, syn jego, królował miasto
niego.

29 A Ezechyjasz gdy począł królować, miał
dwadzieścia i pięć lat; a dwadzieścia i dziewięć
lat królował w Jeruzalemie. Imię matki jego Abi, córka
Zacharyjaszowa. 2 A czynił co było dobrego przed
oczami Pańskiemi, według wszystkiego, jako czynił
Dawid ojciec jego. 3 Ten roku pierwszego królowania
swego, miesiąca pierwszego, otworzył drzwi domu
Pańskiego, i poprawił je. 4 I przywiódł kapłanów i
Lewitów, a zgromadził ich na ulicę wschodnią. 5 I rzekł
do nich: Słuchajcie mię Lewitowie: Teraz się poświęćcie:
poświęćcie też i dom Pana, Boga ojców waszych, i
wyrzućcie plugastwa z świątnicy: 6 Albowiem zgrzeszyli
ojcowie nasi, i czynili złe przed oczyma Pana, Boga
naszego, opuszczając go, i odwracając oblicza swoje

od przybytku Pańskiego, a obracając się tyłem do
niego. 7 Zamknęli też drzwi u przysionka, i pogasili
lampy, a kadzidłem nie kadzili, ani całopalenia nie
ofiarowali w świątnicy Bogu Izraelskiemu. 8 Przetoż
był gniew Pański nad Judą, i nad Jeruzalemem, a
podał ich na rozproszenie, na spustoszenie, i na
pośmiech, jako sami widzicie oczyma waszemi. 9 Bo
oto polegli ojcowie nasi od miecza, a synowie nasi, i
córki nasze, i żony nasze zawiedzione są w niewolę dla
tego. 10 Teraz tedy umyśliłem uczynić przymierze z
Panem, Bogiem Izraelskim, aby odwrócił od nas gniew
popędliwości swojej. 11 Synowie moi! nie bądźcież już
niedbałymi; bo was Pan obrał, abyście stojąc przed
nim służyli mu, a byli sługami jego, i kadzili mu. 12
Tedy powstali Lewitowie: Machat, syn Amasajowy, i
Joel, syn Azaryjaszowy, z synów Kaatowych, a z synów
Merarego: Cys, syn Abdy, i Azaryjasz, syn Jehaleelowy;
a z Giersończyków: Joach, syn Zamy, i Eden, syn
Joachowy: 13 A z synów Elisafanowych: Symry i Jehijel:
a z synów Asafowych: Zacharyjasz i Matanijasz; 14 A
z synów Hemanowych: Jehijel i Symchy; a z synów
Jedytunowych: Semejasz i Uzyjel. 15 I zgromadzili
braci swych, którzy poświęciwszy się przyszli według
rozkazania królewskiego, i rozkazania Pańskiego, aby
wyczyścili dom Pański. 16 A wszedłszy kapłani do
domu Pańskiego, aby go oczyścili, wynieśli wszystkie
plugastwa, które znaleźli w kościele Pańskim, do sieni
domu Pańskiego; a Lewitowie zabrawszy to wynieśli
precz do potoku Cedron. 17 I poczęli pierwszego dnia
miesiąca pierwszego poświęcać, a dnia ósmego tego
miesiąca weszli do przysionku Pańskiego i poświęcali
dom Pański przez ośm dni, a dnia szesnastego,
miesiąca pierwszego, dokończyli. 18 Potem weszli
do króla Ezechyjasza, i rzekli: Oczyściliśmy wszystek
dom Pański, i ołtarz całopalenia, i wszystkie naczynia
jego, i stół pokładny i wszystkie naczynia jego; 19
Także wszystko naczynie, które był odrzucił król Achaz
za królowania swego, gdy grzeszył, zgotowaliśmy
i poświęcili; a oto są przed ołtarzem Pańskim. 20
A tak wstawszy rano król Ezechyjasz zgromadził
przedniejszych miasta, i szedł do domu Pańskiego. 21 I
przywiedziono mu cielców siedm, i baranów siedm, i
baranków siedm, i kozłów siedm, na ofiarę za grzech,
za królestwo, i za świątnicę, i za Judę, a rozkazał
synom Aaronowym, kapłanom, aby ofiarowali na ołtarzu
Pańskim. 22 A tak pobili one woły, a kapłani wziąwszy
krew ich kropili po ołtarzu; pobili też i barany, a kropili
krwią ich po ołtarzu; pobili też i baranki, a kropili
krwią ich po ołtarzu. 23 Przywiedli kozły też na ofiarę
za grzech przed króla i przed zgromadzenie, którzy
włożyli ręce swoje na nie. 24 I pobili je kapłani, i
oczyścili krwią ich ołtarz na oczyszczenie wszystkiego
Izraela; albowiem za wszystkiego Izraela rozkazał król
ofiarować całopalenie i ofiarę za grzech. 25 Postanowił
też i Lewitów w domu Pańskim z cymbałami, i z
cytrami, i z harfami, według rozkazania Dawidowego, i
Gada, widzącego królewskiego, i Natana proroka; bo
to było rozkazanie Pańskie przez proroków jego. 26
A tak stali Lewitowie z instrumentami Dawidowemi,
i kapłani z trąbami. 27 I rozkazał Ezechyjasz, aby
ofiarowali całopalenia na ołtarzu; a gdy się zaczęło
całopalenie, poczęło się śpiewanie Panu, i trąbienie, i
granie na instrumentach Dawida, króla Izraelskiego. 28
Tedy wszystko zgromadzenie kłaniało się, a śpiewacy
śpiewali, i trębacze trąbili; co wszystko trwało, póki się
nie dokończyło całopalenie. 29 A gdy się skończyło
całopalenie, poklęknęli król i wszyscy, którzy z nim byli,
i modlili się. 30 Tedy rozkazał król Ezechyjasz i książęta
Lewitom, aby chwalili Pana słowy Dawidowemi, i Asafa,
widzącego; chwalili z weselem wielkiem, a kłaniając
się modlili się. 31 Zatem rzekł Ezechyjasz, mówiąc:
Terazeście poświęcili ręce wasze Panu; przystąpcież, a
przywiedźcie ofiary spokojne, i ofiary chwały do domu
Pańskiego. Przetoż przywiodło ono zgromadzenie
ofiary spokojne i ofiary chwały, i każdy ochotnego
serca przywiódł ofiary na całopalenie. 32 I była liczba
ofiar na całopalenie, które przywiodło zgromadzenie,
wołów siedmdziesiąt, baranów sto, baranków dwieście,
wszystko to na całopalenie Panu. 33 Innych też rzeczy
poświęconych było: wołów sześć set, i owiec trzy
tysiące, 34 Lecz kapłanów mało było, tak, iż nie
mogli nadążyć odzierać ze skóry wszystkich ofiar na
całopalenie: przetoż im pomagali Lewitowie, bracia ich,
póki nie dokończyli onej pracy, i póki się nie poświęcili
drudzy kapłani; albowiem Lewitowie byli och otniejsi,
aby się poświęcili, niż kapłani. 35 Nadto i całopalenia
było bardzo wiele z tłustościami spokojnych ofiar, i z
mokremi ofiarami na całopalenie. A tak wygotowana
była służba domu Pańskiego. 36 I weselił się Ezechyjasz
i wszystek lud z tego, co Bóg ludowi przygotował; bo
się ta rzecz była z prędka stała.

30 Potem rozesłał Ezechyjasz do wszystkiego Izraela
i do Judy; także też listy napisał do Efraima i
do Manasesa, aby przyszli do domu Pańskiego do
Jeruzalemu i obchodzili święto przejścia Panu, Bogu
Izraelskiemu. 2 Bo uradził król i książęta jego i wszystko
zgromadzenie w Jeruzalemie, aby obchodzili święto
przejścia miesiąca wtórego; 3 Gdyż nie mogli obchodzić
czasu swego, przeto, iż kapłanów poświęconych nie
było, ile ich było potrzeba, i lud nie był zgromadzony
do Jeruzalemu. 4 A podobała się ta rzecz królowi
i wszystkiemu zgromadzeniu. 5 I postanowili, aby
obwołano po wszystkim Izraelu, od Beersaby aż do
Dan, żeby się zeszli na obchód święta przejścia Panu,
Bogu Izraelskiemu, do Jeruzalemu; albowiem już go

dawno nie obchodzili, jako było napisane. 6 Przetoż
posłowie szli z listami od króla i od książąt jego po
wszystkim Izraelu i Judzie z rozkazem królewskiem,
mówiąc: Synowie Izraelscy! nawróćcie się do Pana,
Boga Abrahamowego, Izaakowego, i Izraelowego,
a on się nawróci do ostatków, które z was uszły z
rąk królów Assyryjskich. 7 I nie bądźcie jako ojcowie
wasi, i jako bracia wasi, którzy wystąpili przeciwko
Panu, Bogu ojców swoich; i podał ich w spustoszenie,
jako sami widzicie. 8 Teraz tedy nie zatwardzajcie
karku waszego, jako ojcowie wasi: dajcie rękę Panu, a
pójdźcie do świątnicy jego, którą poświęcił na wieki,
i służcie Panu, Bogu waszemu, a odwróci się od
was gniew popędliwości jego. 9 Albowiem jeźli się
nawrócicie do Pana, bracia wasi, i synowie wasi
miłosierdzie otrzymają u tych, którzy ich zawiedli w
niewolę, tak, iż się nawrócą do tej ziemi; miłosierny
bowiem, i dobrotliwy jest Pan, Bóg wasz, a nie odwróci
od was oblicza swe go, jeźli się nawrócicie do niego.
10 A gdy oni posłowie chodzili od miasta do miasta
przez ziemię Efraimową o Manasesową aż do Zabulon,
naśmiewali się z nich, i szydzili z nich. 11 Wszakże
niektórzy mężowie z Aser, i z Manase, i z Zabulon,
ukorzywszy się przyszli do Jeruzalemu. 12 W Judzie
też już była ręka Boża, gdy im dał serce jedno, aby
czynili rozkazanie królewskie i książąt, według słowa
Pańskiego. 13 I zebrało się do Jeruzalemu wiele ludu,
aby obchodzili święto uroczyste przaśników miesiąca
wtórego; a było zgromadzenie bardzo wielkie. 14 Tedy
powstawszy znieśli ołtarze, które były w Jeruzalemie,
wszystkie też ołtarze, na których kadzono, porozwalali,
a wrzucili do potoku Cedron. 15 Potem ofiarowali
baranka wielkanocnego, dnia czternastego, miesiąca
wtórego; a kapłani i Lewitowie zawstydziwszy się,
poświęcali się, a przywodzili całopalenie do domu
Pańskiego. 16 I stali w porządku swym według zwyczaju
swego, i według zakonu Mojżesza, męża Bożego;
a kapłani kropili krwią, wziąwszy ją z ręki Lewitów.
17 A iż takich było wiele w zgromadzeniu, którzy się
byli nie poświęcili, przetoż Lewitowie ofiarowali ofiary
święta przejścia za każdego nieczystego, aby był
poświęcony Panu. 18 Bo wielka liczba ludu tego, to
jest, wiele ich z Efraima, i z Manasesa, i z Isaschara, i z
Zabulonu nie byli oczyszczeni, a przecież jedli baranka
wielkanocnego, inaczej niż napisano; ale się Ezechyjasz
modlił za nich, mówiąc: Dobrotliwy Pan niech oczyści
każdego, 19 Którykolwiek zgotował wszystko serce swe,
aby szukał Boga, Pana Boga ojców swoich, choćby
oczyszczony nie był według oczyszczenia świątnicy. 20
I wysłuchał Pan Ezechyjasza, i zachował lud. 21 A tak
obchodzili synowie Izraelscy, którzy byli w Jeruzalemie,
uroczyste święto przaśników przez siedm dni z weselem
wielkiem: i chwalili Pana. Lewitowie na każdy dzień,
a kapłani na instrumentach sławili moc Pańską. 22 I
mówił Ezechyjasz łaskawie do wszystkich Lewitów,
którzy mieli dobre rozumienie o Panu. I jedli przez
siedm dni onego święta, sprawując ofiary spokojne, a
wysławiając Pana, Boga ojców swoich. 23 Tedy uradziło
wszystko zgromadzenie, aby to jeszcze czynili przez
drugie siedm dni; a tak obchodzili znowu siedm dni z
weselem. 24 Albowiem Ezechyjasz, król Judzki, dał był
zgromadzeniu tysiąc cielców, i siedm tysięcy owiec:
książęta też dali zgromadzeniu tysiąc cielców, i owiec
dziesięć tysięcy. I poświęciło się kapłanów bardzo
wiele. 25 A tak weseliło się wszystko zgromadzenie
Judzkie, i kapłani, i Lewitowie, i wszystko zgromadzenie,
które było przyszło z Izraela, i przychodniowie, którzy
przyszli z ziemi Izraelskiej, i mieszkający w Judzie.
26 I było wielkie wesele w Jeruzalemie; bo ode dni
Salomona, syna Dawidowego, króla Izraelskiego, nic
takiego nie było w Jeruzalemie. 27 Potem powstali
kapłani i Lewitowie, i błogosławili ludowi; a wysłuchany
jest głos ich, i przyszła modlitwa ich do mieszkania
świętobliwości Pańskiej, do nieba.

31 A gdy się to wszystko odprawiło, wyszedł wszystek
lud Izraelski, który się znajdował w miastach
Judzkich, i połamali słupy, a wyrąbali gaje, i poburzyli
wyżyny i ołtarze po wszystkim Judzie i Benjaminie, i w
Efraimie, i w Manasesie, aż do szczę tu; a potem się
wrócili wszyscy synowie Izraelscy, każdy do osiadłości
swojej, i do miasta swego. 2 I postanowił Ezechyjasz
porządki kapłanów i Lewitów według rozdziałów ich,
każdego według powinności urzędu jego, kapłanów i
Lewitów do całopalenia i ofiar spokojnych, aby służyli i
wysławiali i chwalili Pana w bramach obozu jego. 3
Także dział z królewskiej majętności ku sprawowaniu
całopalenia rano i w wieczór, także całopalenia w
sabaty, i na nowiu miesiąca, i w uroczyste święta, jako
napisane w zakonie Pańskim. 4 Rozkazał też ludowi
mieszkającemu w Jeruzalemie, aby oddawali dział
kapłanom i Lewitom, aby byli tem pilniejszymi w zakonie
Pańskim. 5 A gdy się ta rzecz rozgłosiła, znieśli synowie
Izraelscy wiele pierwocin zboża, moszczu i oliwy, i
owocu palmowego, i wszystkich urodzajów polnych,
i dziesięciny ze wszystkiego bardzo wiele przynosili.
6 Nadto synowie Izraelscy i Judzcy, którzy mieszkali
w miastach Judzkich, i oni dziesięcinę z wołów i z
owiec, i dziesięcinę z rzeczy świętych, poświęconych
Panu, Bogu ich, zniósłszy składli na gromady. 7
Trzeciego miesiąca poczęli zakładać te gromady, a
miesiąca siódmego dokonali. 8 Tedy przyszedłszy
Ezechyjasz z książętami, obaczył one gromady, i
błogosławili Panu i ludowi jego Izraelskiemu. 9 Zatem
wywiadywał się Ezechyjasz od kapłanów i Lewitów o
onych gromadach. 10 Któremu odpowiedział Azaryjasz

kapłan najwyższy z domu Sadokowego, mówiąc: Jako
poczęto te ofiary znaszać do domu Pańskiego, jedliśmy,
i byliśmy nasyceni, a jeszcze zostało bardzo wiele:
bo Pan błogosławił ludowi swemu, i tej wielkości,
która jeszcze została. 11 I rozkazał Ezechyjasz, aby
sprawiono szpichlerze przy domu Pańskim. I sprawiono
je. 12 A zniesiono tam wiernie ofiary podnoszenia,
i dziesięciny, i rzeczy poświęcone; a nad nimi był
przełożonym Kienanijasz Lewita, i Symchy, brat jego
wtóry. 13 Jehijel także, i Azaryjasz, i Nahat, i Asael, i
Jerymot, i Josabad, i Elijel, i Ismachyjasz, i Machat,
i Benajasz, byli szafarzami przy ręce Kienanijasza, i
Symchy, brata jego, z rozkazania Ezechyjasza króla, i
Azaryjasza, przedniejszego w domu Bożym. 14 Kore
też, syn Jemny, Lewita, odźwierny bramy na wschód
słońca, był nad rzeczami dobrowolnie ofiarowanemi
Bogu, aby rozdzielał ofiary Panu i rzeczy najświętsze.
15 A byli mu na pomoc Eden, i Minjamin, i Jesua,
i Semejasz, Amaryjasz, i Sechanijasz po miastach
kapłańskich, mężowie wierni, aby rozdawali braciom
swym działy, tak wielkiemu jako i małemu: 16 Tak
z narodu ich mężczyźnie we trzech latach i wyżej,
jako każdemu wchodzącemu do domu Pańskiego,
do powinności każdodziennej, według urzędów ich, i
według usług ich, i według podziałów ich; 17 I tym, którzy
byli policzeni w narodzie kapłańskim według domów
ojców ich, i Lewitom od tego, który miał dwadzieścia lat
i wyżej, według posług i podziałów ich; 18 I narodowi
ich, wszystkim dziatkom ich, i żonom ich, i synom
ich, i córkom ich, owa wszystkiemu zgromadzeniu; bo
się oni wiernie poświęcili na urząd świętobliwością.
19 Synom także Aaronowym, kapłanom, na polach
przedmiejskich miast ich, po wszystkich miastach, ci
mężowie, którzy z imienia mianowani są, oddawali
działy, każdemu mężczyźnie z kapłanów, i każdemu
urodzonemu z Lewitów. 20 I uczynił tak Ezechyjasz
po wszystkiem Judztwie; i czynił, co było dobrego i
prawego i prawdziwego przed obliczem Pana Boga
swego. 21 I w każdej sprawie, którą zaczął około usługi
domu Bożego, i w zakonie i w przykazaniu, szukając
Boga swego, wszystko czynił z całego serca swego, i
szczęściło mu się.

32 Po tych sprawach i pewnem ich postanowieniu
przyciągnął Sennacheryb, król Assyryjski, a
wtargnąwszy do Judzkiej ziemi, położył się obozem
przeciw miastom obronnym, a umyślił je sobie dobyć. 2
A widząc Ezechyjasz, że przyciągnął Sennacheryb, a iż
twarz swoję obrócił, aby walczył przeciw Jeruzalemowi:
3 Tedy wszedł w radę z książętami swymi i z
rycerstwem swem, aby zatkali źródła wód, które były
za miastem; i pomogli mu. 4 Bo zebrawszy się lud
wielki zatkali wszystkie źródła, i potok, który płynął
przez pośrodek ziemi, mówiąc: Czemużby przyszedłszy
królowie Assyryjscy mieli znaleść tak wiele wód? 5 A
pokrzepiwszy się, pobudował wszystkie mury obalone, i
nabudował wież, przytem zewnątrz drugi mur; i zmocnił
Mello w mieście Dawidowem, i poczynił broni bardzo
wiele, i tarczy. 6 Postanowił też hetmanów wojennych
nad ludem, których zgromadził do siebie na ulicę
bramy miejskiej, i mówił łaskawie do nich, a rzekł: 7
Zmacniajcie się, i mężnie sobie poczynajcie; nie bójcie
się, ani się lękajcie twarzy króla Assyryjskiego, ani
twarzy wszystkiego mnóstwa, które jest z nim; bo
większy jest z nami niżeli z nim. 8 Z nimi jest ramię
cielesne; ale z nami jest Pan, Bóg nasz, aby nas
ratował i odprawiał wojny nasze. Tedy spoległ lud na
słowach Ezechyjasza, króla Judzkiego. 9 Potem posłał
Sennacheryb, król Assyryjski, sługi swe do Jeruzalemu,
(a sam dobywał Lachis, a wszystka moc jego była z
nim,) do Ezechyjasza, króla Judzkiego, i do wszystkich
z Judy, którzy byli w Jeruzalemie, mówiąc: 10 Tak
mówi Sennacheryb, król Assyryjski: W czemże wżdy
ufacie, że siedzicie w murach Jeruzalemskich? 11 Izali
Ezechyjasz nie zwodzi was, aby was pomorzył głodem
i pragnieniem, mówiąc: Pan, Bóg nasz, wyrwie nas z
ręki króla Assyryjskiego? 12 Izali nie ten Ezechyjasz
zniósł wyżyny jego, i ołtarze jego, i rozkazał Judzie i
Jeruzalemczykom, mówiąc: Przy jednym tylko ołtarzu
kłaniać się będziecie, i na nim kadzić? 13 Izali nie
wiecie, com uczynił ja i ojcowie moi wszystkim narodom
ziemskim? Azaż jakim sposobem mogli bogowie
narodów ziemskich wyrwać ziemię swoję z ręki mojej?
14 Któż był ze wszystkich bogów onych narodów, które
wytracili ojcowie moi, coby mógł wybawić lud swój z ręki
mojej, aby też mógł Bóg wasz wyrwać was z ręki mojej?
15 Przetoż teraz niech was nie zwodzi Ezechyjasz, a
niech was na to nie namawia, ani mu wierzcie. Jeźlić
nie mógł żaden bóg wszystkich narodów i królestw
wyrwać ludu swego z ręki mojej, i z ręki ojców moich,
pogotowiu Bóg wasz nie wyrwie was z ręki mojej. 16
Nadto jeszcze mówili słudzy jego przeciw Panu Bogu,
i przeciwko Ezechyjaszowi słudze jego. 17 Listy też
pisał, urągając Panu, Bogu Izraelskiemu, a mówiąc
przeciwko niemu temi słowy: Jako bogowie narodów
ziemskich nie wyrwali ludu swego z ręki mojej, tak nie
wyrwie Bóg Ezechyjaszowy ludu swego z ręki mojej.
18 I wołali głosem wielkim po żydowsku przeciwko
ludowi Jeruzalemskiemu, który był na murach, strasząc
go i trwożąc go, aby tak miasto wzięli. 19 A mówili
przeciw Bogu Jeruzalemskiemu, jako przeciw bogom
narodów ziemskich, którzy są robotą rąk ludzkich.
20 Tedy się modlił Ezechyjasz król, i Izajasz prorok,
syn Amosa, dla tego, i krzyczeli ku niebu. 21 I posłał
Pan Anioła, który wytracił każdego mocarza w wojsku,
i wodza, i hetmana w obozie króla Assyryjskiego. I

wrócił się z pohańbieniem twarzy do ziemi swojej. A
gdy wszedł do domu boga swego, ci, którzy wyszli z
żywota jego, tam go zabili mie czem. 22 A tak wybawił
Pan Ezechyjasza i obywateli Jeruzalemskich z rąk
Sennacheryba, króla Assyryjskiego, i z rąk wszystkich,
a sprawił im pokój zewsząd. 23 Tedy wiele ich przynosiło
Panu dary do Jeruzalemu i upominki kosztowne
Ezechyjaszowi, królowi Judzkiemu; i wywyższony jest
w oczach wszystkich narodów potem. 24 W one dni
zachorował Ezechyjasz aż na śmierć, i modlił się Panu;
który mówił do niego, a dał mu znak. 25 Ale nie
według dobrodziejstw sobie uczynionych sprawował
się Ezechyjasz, bo się wyniosło serce jego; przetoż
powstał przeciw niemu gniew, i przeciw Judzie, i przeciw
Jeruzalemowi. 26 Ale gdy się upokorzył Ezechyjasz
(bo się było wyniosło serce jego) on i obywatele
Jeruzalemscy, nie przyszedł na nich gniew Pański za
dni Ezechyjaszowych. 27 A miał Ezechyjasz bogactwa i
sławę bardzo wielką; bo sobie zebrał skarby srebra i
złota, i kamieni drogich, i rzeczy wonnych, i rynsztunku,
i wszelakiego naczynia kosztownego. 28 Miał też
szpichlerze dla urodzajów zboża i wina, i oliwy, i obory
dla bydeł, i zwierzyniec dla rozmaitych zwierząt. 29
Miasta też sobie pobudował, i miał stada owiec, i
wołów mnóstwo; albowiem mu dał Bóg majętność
bardzo wielką. 30 Ten też Ezechyjasz zatkał źródło
wód w Gichonie wyższe, a przywiódł je dołem na
zachód słońca ku miastu Dawidowemu; i szczęściło
się Ezechyjaszowi we wszystkich sprawach jego. 31 A
wszakże dla posłów książąt Babilońskich, którzy byli
posłani do niego, aby go pytali o znak, który się był stał
w ziemi, opuścił go Bóg, aby go kusił, a iżby wiedziano
wszystko, co było w sercu jego. 32 Ale inne sprawy
Ezechyjaszowe, i dobroczynności jego, napisane są
w widzeniu Izajasza proroka, syna Amosowego, i w
księgach królów Judzkich i Izraelskich. 33 I zasnął
Ezechyjasz z ojcami swymi, i pogrzebiony jest nad
grobami synów Dawidowych. I wyrządzili mu wszystek
Juda i obywatele Jeruzalemscy uczciwość przy śmierci
jego. A królował Manases, syn jego, miasto niego.

33 We dwunastym roku był Manases, gdy królować
począł; a pięćdziesiąt i pięć lat królował w
Jeruzalemie. 2 Ten czynił złe przed oczyma Pańskiemi
według obrzydłości onych narodów, które wygnał Pan
przed obliczem synów Izraelskich. 3 Albowiem znowu
pobudował wyżyny, które był poburzył Ezechyjasz,
ojciec jego; wystawił też i ołtarze Baalom, a nasadził
gajów, i kłaniał się wszystkiemu wojsku niebieskiemu, a
służył mu, 4 Pobudował też ołtarze w domu Pańskim,
o którym powiedział był Pan: W Jeruzalemie będzie
imię moje na wieki. 5 Nadto nabudował ołtarze
wszystkiemu wojsku niebieskiemu we dwóch sieniach
domu Pańskiego. 6 I przewodził synów swych przez
ogień w dolinie synów Hennomowych; nadto czasów
przestrzegał, i bawił się wieszczbą i czarnoksięstwem,
a ustawił czarnoksiężników i guślarzy, i bardzo wiele
złego czynił przed oczyma Pańskiemi, drażniąc go. 7
Postawił także bałwana rytego, którego był uczynił w
domu Bożym, o którym był rzekł Bóg do Dawida i do
Salomona, syna jego: W domu tym i w Jeruzalemie,
którem obrał ze wszystkich pokoleń Izraelskich, położę
imię moje na wieki; 8 A nie dopuszczę się więcej ruszyć
nodze Izraela z ziemi, którąm naznaczył ojcom waszym,
by jedno strzegli i sprawowali się według wszystkiego,
com i rozkazał, według wszystkiego zakonu, i ustaw,
i sądów wydanych przez Mojżesza. 9 Ale Manases
zwiódł Judę i obywateli Jeruzalemskich, tak iż się
gorzej sprawowali niż narody, które Pan wygładził przed
obliczem synów Izraelskich. 10 Bo choć mówił Pan do
Manasesa, i do ludu jego, przecież oni nie słuchali. 11
Przetoż Pan nawiódł na nich hetmanów wojska króla
Assyryjskiego, którzy pojmawszy Manasesa w cierniu,
i związawszy go dwoma łańcuchami, zawiedli go do
Babilonu. 12 Który będąc uciśniony, modlił się Panu,
Bogu swemu, i upokorzył się bardzo przed obliczem
Boga ojców swoich, 13 I prosił go; a dał mu się uprosić, i
wysłuchał modlitwę jego, a przywrócił go do Jeruzalemu
na królestwo jego. Tedy poznał Manases, iż sam Pan
jest Bogiem. 14 Potem budował mur około miasta
Dawidowego ku zachodniej stronie Gichonu potoku aż
do wejścia do bramy rybnej, i otoczył murem Ofel, i
wywiódł go bardzo wysoko; postanowił też hetmanów
po wszystkich miastach obronnych w Judzie. 15 Zniósł
też bogów cudzych, i bałwana z domu Pańskiego, i
wszystkie ołtarze, które był pobudował na górze domu
Pańskiego, i w Jeruzalemie, i wyrzucił za miasto. 16
Zatem naprawił ołtarz Pański, i sprawował na nim ofiary
spokojne, i dziękczynienia, a przykazał Judzie, aby
służyli Panu, Bogu Izraelskiemu. 17 Wszakże jeszcze
lud ofiarował na wyżynach, lecz tylko Panu, Bogu
swemu. 18 Ale inne sprawy Manasesowe, i modlitwa
jego do Boga jego, i słowa widzących, którzy mawiali do
niego w imię Pana, Boga Izraelskiego, są w księgach
spraw królów Izraelskich. 19 Modlitwa zaś jego, i jako
jest wysłuchany, i każdy grzech jego, i przestępstwo
jego, i miejsca, na których był pobudował wyżyny, i
wystawił gaje święcone, i bałwany, przedtem niż się był
upokorzył, zapisane w księgach Chozaja. 20 Potem
zasnął Manases z ojcami swymi, i pochowali go w
domu jego; a Amon, syn jego, królował miasto niego. 21
We dwudziestu i dwóch latach był Amon, gdy królować
począł, a dwa lata królował w Jeruzalemie. 22 I czynił
złe przed oczyma Pańskiemi, jako czynił Manases,
ojciec jego; albowiem wszystkim bałwanom, których był
naczynił Manases, ojciec jego, ofiarował Amon, i służył

im. 23 A nie upokorzył się przed obliczem Pańskiem,
jako się upokorzył Manases, ojciec jego; owszem ten
Amon daleko więcej grzeszył. 24 I sprzysięgli się
przeciw niemu słudzy jego, i zabili go w domu jego.
25 Ale lud onej ziemi pobił wszystkich, co się byli
sprzysięgli przeciw królowi Amonowi; a postanowił lud
ziemi królem Jozjasza, syna jego, miasto niego.

34 Ośm lat było Jozyjaszowi, gdy królować począł,
a trzydzieści i jeden lat królował w Jeruzalemie. 2
Ten czynił, co było dobrego przed oczyma Pańskiemi,
chodząc drogami Dawida, ojca swego, i nie uchylał się
ani na prawo ani na lewo. 3 Bo ósmego roku królowania
swego, będąc jeszcze dziecięciem, począł szukać
Boga Dawida, ojca swego, a dwunastego roku począł
oczyszczać Judę i Jeruzalem od wyżyn i od gajów
święconych, i od bałwanów, i od rytych obrazów. 4
Albowiem przed oczyma jego pokażono ołtarze Baalów,
i bałwany słoneczne, które były w górze na nich,
podciął: także i gaje święcone, i obrazy ryte, i obrazy
odlane pokruszył i potarł, a rozmiotał je po grobach
tych, którzy im ofiarowali. 5 Kości też kapłanów popalił
na ołtarzach ich, i oczyścił Judę i Jeruzalem; 6 Także
i miasta Manasesowe i Efraimowe, i Symeonowe,
aż do Neftalima, i pustynie ich okoliczne. 7 A tak
poburzył ołtarze, i gaje święcone, i bałwany pokruszył w
sztuki, i wszystkie obrazy powycinał we wszystkiej ziemi
Izraelskiej; potem się wrócił do Jeruzalemu. 8 A roku
ośmnastego królowania swego, gdy oczyścił ziemię
i dom Pański, posłał Safana, syna Azalijaszowego,
i Maasajasza, przełożonego miasta, i Joacha, syna
Joachazowego, kanclerza, aby naprawiono dom Pana,
Boga jego. 9 Którzy przyszedłszy do Helkijasza,
kapłana najwyższego, oddali pieniądze zniesione do
domu Bożego, które byli zebrali Lewitowie, stróżowie
progu, od synów Manasesowych i Efraimowych, i od
wszystkich ostatków Izraelskich, i od wszystkiego Judy
i Benjamina, a wrócili się do Jeruzalemu. 10 I oddali je
w ręce rzemieślników, przełożonych nad robotą domu
Pańskiego, a oni je wydawali na robotników, którzy robili
w domu Pańskim, naprawiając i utwierdzając dom. 11 A
dawali je cieślom i murarzom za skupowanie kamienia
ciosanego, i drzewa na spajanie i na piętra domów,
które byli popsuli królowie Judzcy. 12 A mężowie oni
byli wiernymi w tej pracy: a nad nimi byli przełożonymi
Jachat, i Abdyjasz, Lewitowie, z synów Merarego, i
Zacharyjasz i Mesullam z synów Kaatowych, którzy
przynaglali robocie; a każdy z Lewitów umiał grać na
instrumentach muzycznych. 13 Nad tymi też, którzy
nosili brzemiona, i przynaglali robotnikom przy każdej
robocie, byli z Lewitów pisarze, i przystawowie, i
odźwierni. 14 A gdy wynaszali pieniądze zniesione
do domu Pańskiego, znalazł Helkijasz kapłan księgi
zakonu Pańskiego, podanego przez Mojżesza. 15
Tedy odpowiedział Helkijasz i rzekł do Safana pisarza:
Znalazłem księgi zakonu w domu Pańskim. I oddał
Helkijasz księgę Safanowi. 16 A Safan przyniósł onę
księgę do króla; a przytem oznajmił to królowi, mówiąc:
Wszystko, coś poruczył w rękę sług twoich, wykonywają:
17 Bo zebrawszy pieniądze, które się znalazły w
domu Pańskim, oddali je w ręce przystawów i w ręce
robotników. 18 Nadto oznajmił Safan, pisarz, królowi
mówiąc: Księgę mi też dał Helkijasz kapłan; i czytał ją
Safan przed królem. 19 A gdy słyszał król słowa zakonu,
rozdarł szaty swoje. 20 I rozkazał król Helkijaszowi i
Achykamowi, synowi Safanowemu, i Abdonowi, synowi
Michasowemu, i Safanowi, pisarzowi, i Asajaszowi,
słudze królewskiemu, mówiąc: 21 Idźcie, radźcie się
Pana o mię, i o ostatek ludu w Izraelu i w Judzie
około słów tych ksiąg, które są znalezione; bo wielka
jest popędliwość Pańska, która jest wylana na nas,
przeto, że nie strzegli ojcowie nasi słowa Pańskiego,
aby czynili według wszystkiego, co jest napisane w
tych księgach. 22 A tak poszedł Helkijasz, i którzy byli
przy królu, do Huldy prorokini, żony Selluma, syna
Tekui, syna Hasrowego, stróża szat; a ona mieszkała w
Jeruzalemie na drugiej stronie miasta; i mówili z nią
o tem. 23 Która rzekła do nich: Tak mówi Pan, Bóg
Izraelski: Powiedzcie mężowi, który was posłał do mnie:
24 Tak mówi Pan: Oto, Ja przywiodę złe na to miejsce, i
na obywateli jego, wszystkie przeklęstwa napisane w
tych księgach, które czytano przed królem Judzkim. 25
Przeto, że mię opuścili, i kadzili bogom cudzym, aby
mię drażnili wszystkiemi sprawami rąk swoich; dlaczego
wyleje się popędliwość moja na to miejsce, i nie będzie
ugaszona. 26 A królowi Judzkiemu, który was posłał
o radę do Pana, tak powiedzcie: Tak mówi Pan, Bóg
Izraelski, o słowach, któreś słyszał: 27 Gdyż serce
twoje zmiękczone jest, i upokorzyłeś się przed obliczem
Bożem, słysząc słowa jego przeciwko temu miejscu,
i przeciwko obywatelom jego, a upokorzywszy się
przedemną rozdarłeś szaty swe, i płakałeś przedemną,
przetożem cię wysłuchał, mówi Pan; 28 Oto ja cię zbiorę
do ojców twoich, a będziesz włożony do grobu twego
w pokoju, aby nie oglądały oczy twoje wszystkiego
złego, które Ja przywiodę na to miejsce, i na obywateli
jego. I odnieśli tę rzecz królowi. 29 Tedy posławszy król
zgromadził wszystkich starszych z Judy i z Jeruzalemu.
30 I wstąpił król do domu Pańskiego, i wszyscy mężowie
Judzcy, i obywatele Jeruzalemscy, i kapłani i Lewitowie,
i wszystek lud, od wielkiego aż do małego, i czytał gdy
wszyscy słyszeli, wszystkie słowa ksiąg przymierza,
które było znalezione w domu Pańskim. 31 Potem
stojąc król na miejscu swem, uczynił przymierze przed
Panem, że chce chodzić za Panem, i strzedz przykazań
jego, i świadectw jego, i ustaw jego, ze wszystkiego

serca swego i ze wszystkiej duszy swojej, i pełnić słowa
przymierza tego, które było w onych księgach napisane.
32 I rozkazał stać w tem przymierzu wszystkim, którzy
znalezieni byli w Jeruzalemie i w Benjaminie; i czynili
obywatele Jeruzalemscy według przymierza Boga, Boga
ojców swoich. 33 Tedy uprzątnął Jozyjasz wszystkie
obrzydłości ze wszystkich krain synów Izraelskich, a
przywiódł do tego wszystkich, którzy się znajdowali w
Izraelu, aby służyli Panu, Bogu swemu. Po wszystkie
dni jego nie odstąpili od naśladowania Pana, Boga
ojców swoich.

35 Potem obchodził Jozyjasz w Jeruzalemie święto
przejścia Panu; i zabili baranka wielkanocnego
czternastego dnia, miesiąca pierwszego. 2 I postanowił
kapłanów na urzędach ich, a potwierdził ich ku
posługiwaniu w domu Pańskim. 3 I rzekł Lewitom, którzy
uczyli wszystkiego Izraela, i byli poświęceni Panu:
Postawcie skrzynię świętą w domu, który zbudował
Salomon, syn Dawidowy, król Izraelski; nie będzie więcej
brzemieniem na ramionach waszych. Terazże służcie
Panu, Bogu waszemu, i ludowi jego Izraelskiemu. 4 A
nagotujcie się według domów ojców waszych, i według
podziałów waszych, jako je opisał Dawid, król Izraelski, i
jako je opisał Salomon, syn jego; 5 A stójcie w świątnicy
według podziałów domów ojcowskich, braci waszych,
którzy są z ludu, i według podziału domu ojcowskiego
Lewitów. 6 A tak zabijcie baranka wielkanocnego, a
poświęćcie się, i przygotujcie braci waszych, sprawując
się według słowa Pańskiego, podanego przez Mojżesza.
7 Tedy dał Jozyjasz pospólstwu baranków z trzód,
i koziełków, to wszystko na ofiary święta przejścia
według tego, ile się znalazło w liczbie, trzydzieści
tysięcy, a wołów trzy tysiące; to wszystko z majętności
królewskiej. 8 Książęta też jego dobrowolnie ludowi,
kapłanom, i Lewitom dawali na ofiarę; Helkijasz, i
Zacharyjasz, i Jehijel, książęta domu Bożego, oddali
kapłanom na ofiary święta przejścia dwa tysiące i
sześć set drobnego bydła, i wołów trzysta. 9 Nadto
Kienanijasz, i Semejasz, i Natanael, bracia jego, i
Chasabijasz, i Jehijel, i Josabad, przedniejsi z Lewitów,
oddali innym Lewitom na ofiary święta przejścia pięć
tysięcy drobnego bydła, i wołów pięć set. 10 A tak
wszystko zgotowawszy ku służbie, stanęli kapłani na
miejscach swych, i Lewitowie w porządkach swych
według rozkazania królewskiego. 11 I bili baranki
wielkanocne, a kapłani kropili krwią ich, a Lewitowie
odzierali ze skór. 12 I podzielili z nich na całopalenie,
aby to dali pospólstwu według podziałów domów
ojcowskich na ofiarę Panu, jako napisane w księgach
Mojżeszowych; także też uczynili z strony wołów. 13 I
piekli baranki wielkanocne ogniem według zwyczaju;
a inne rzeczy poświęcone warzyli w garncach, i w
kotłach, i w panwiach, i rozdawali spieszno wszystkiemu
pospólstwu. 14 Potem też nagotowali sobie i kapłanom.
Bo kapłani, synowie Aaronowi, około całopalenia i
tłustości zabawieni byli aż do nocy; przetoż Lewitowie
gotowali sobie i kapłanom, synom Aaronowym. 15
Także i śpiewacy, synowie Asafowi, stali w porządku
swym według rozkazania Dawida i Asafa, i Hemmana, i
Jedytuna, widzącego królewskiego; odźwierni też stali u
każdej bramy, bo się im nie godziło odchodzić od posług
ich; przetoż bracia ich Lewito wie gotowali dla nich. 16 A
tak zgotowana jest wszystka służba Pańska dnia onego
dla obchodzenia święta przejścia, i dla ofiarowania
całopalenia na ołtarzu Pańskim według rozkazania
króla Jozyjasza. 17 I obchodzili synowie Izraelscy, ile
się ich znalazło, święto przejścia onegoż czasu, i święto
uroczyste przaśników przez siedm dni. 18 A nie było
obchodzone święto przejścia temu podobne w Izraelu
ode dni Samuela proroka; ani żaden z królów Izraelskich
obchodził takiego święta przejścia, jakie obchodził
Jozyjasz i kapłani, i Lewitowie, i wszystek lud Judzki, i
Izraelski, ile się go znalazło, i obywatele Jeruzalemscy.
19 Ośmnastego roku królowania Jozyjaszowego to
święto przejścia obchodzono. 20 Po tem wszystkiem,
gdy naprawił Jozyjasz dom Boży, wyciągnął Necho,
król Egipski, aby walczył przeciw Karchemis nad rzeką
Eufrates; a Jozyjasz też wyjechał przeciwko niemu. 21
Ale on posłał do niego posłów swych, mówiąc: Cóż ja
mam z tobą, królu Judzki? Nie przeciwkoć tobie dziś
ciągnę, ale przeciwko domowi, który ze mną walczy; i
rozkazał mi Bóg, abym się pospieszył. Przestań walczyć
z Bogiem, który jest ze mną, aby cię nie zabił. 22 Ale
nie odwrócił Jozyjasz twarzy swej od niego; owszem
odmienił szaty swe, aby z nim walczył; a nie przestał
na słowach Necha, które wyszły z ust Bożych. A tak
przyciągnął, aby się z nim potykał na polu Magieddo. 23
I postrzelili strzelcy króla Jozyjasza. Tedy rzekł król do
sług swoich: Wyprowadźcie mię z bitwy, bom jest bardzo
zraniony. 24 I przenieśli go słudzy jego z onego wozu,
a włożyli go na drugi wóz, który miał, i odwieźli go do
Jeruzalemu. Tamże umarł, i pochowano go w grobach
ojców jego; a wszystek lud Judzki i Jeruzalemski płakał
nad Jozyjaszem. 25 Uczynił też i Jeremijasz narzekanie
nad Jozyjaszem, które przypominają wszyscy śpiewacy,
i śpiewaczki w lamentach swych o Jozyjaszu aż po dziś
dzień, i wprowadzili to w zwyczaj w Izraelu; a zapisano
te rzeczy w lamentach Jeremijaszowych. 26 A inne
sprawy Jozyjaszowe i dobroczynności jego według
tego, jako napisane w zakonie Pańskim, 27 I uczynki
jego pierwsze i poślednie zapisane są w księgach
królów Izraelskich i Judzkich.

36 Tedy wziął lud ziemi Joachaza, syna
Jozyjaszowego, a postanowił go za króla na

miejscu ojca jego w Jeruzalemie. **2** Dwadzieścia
i trzy lata było Joachazowi, gdy począł królować,
a trzy miesiące królował w Jeruzalemie. **3** Bo go
złożył król Egipski w Jeruzalemie, i nałożył winę na
onę ziemię sto talentów srebra, i talent złota. **4** I
postanowił królem król Egipski Elijakima, brata jego,
nad Judą i nad Jeruzalemem, i odmienił imię jego, a
nazwał go Joakim; a Joachaza, brata jego, wziąwszy
Necho, zawiódł go do Egiptu. **5** Dwadzieścia i pięć
lat miał Joakim, gdy królować począł, a jedenaście
lat królował w Jeruzalemie; i czynił złe przed oczyma
Pana Boga swego. **6** Przeciw któremu wyciągnął
Nabuchodonozor, król Babiloński, i związał go dwoma
łańcuchami miedzianemi, aby go zawiódł do Babilonu.
7 Naczynia też domu Pańskiego zniósł Nabuchodonozor
do Babilonu, i oddał je do kościoła swego w Babilonie. **8**
A ostatek spraw Joakimowych, i obrzydłości jego, które
czynił, i cokolwiek się znajdowało przy nim, to zapisane
w księgach królów Izraelskich i Judzkich. A królował
Joachyn, syn jego, miasto niego. **9** Ośm lat miał
Joachyn, gdy królować począł, a trzy miesiące i dziesięć
dni królował w Jeruzalemie; i czynił złe przed oczyma
Pańskimi; **10** Potem po roku posłał król Nabuchodonozor,
i kazał go przywieść do Babilonu, i z naczyniem
kosztownem domu Pańskiego, a postanowił królem
Sedekijasza, brata jego, nad Judą i nad Jeruzalemem.
11 Dwadzieścia i jeden lat miał Sedekijasz, gdy królować
począł, a jedenaście lat królował w Jeruzalemie. **12**
I czynił złe przed oczyma Pana, Boga swego, a nie
upokorzył się przed Jeremijaszem prorokiem, który
mówił z ust Pańskich. **13** Owszem i przeciwko królowi
Nabuchodonozorowi powstał, który go był przysięgą
zawiązał przez Boga; a zatwardziwszy kark swój uparł
się w sercu swojem, aby się nie nawrócił do Pana,
Boga Izraelskiego. **14** Wszyscy też przedniejsi kapłani,
i lud, wielce rozmnożyli nieprawości według wszystkich
obrzydliwości pogańskich; i splugawili dom Pański,
który był poświęcił w Jeruzalemie. **15** A Pan, Bóg ojców
ich, posyłał do nich posłów swoich, a posyłał rano
wstawając; bo folgował ludowi swemu, i mieszkaniu
swemu. **16** Ale oni szydzili z posłów Bożych, i lekce
sobie poważyli słów jego, a naśmiewali się z proroków
jego, aż przyszła popędliwość Pańska na lud jego, tak,
iż żadnego uleczenia nie było. **17** Bo przywiódł na nich
króla Chaldejskiego, który pomordował młodzieńców
ich mieczem w domu świątnicy ich, a nie przepuścił
ani młodzieńcowi ani pannie, starcowi i zgrzybiałemu;
wszystkich podał w ręce jego. **18** Nadto wszystkie
naczynia domu Bożego, wielkie i małe, i skarby domu
Pańskiego, i skarby królewskie i książąt jego, wszystko
przeniósł do Babilonu. **19** I spalili dom Boży, a zburzyli
mury Jeruzalemskie, i wszystkie pałace jego popalili
ogniem, i wszystkie jego naczynia kosztowne popsuli.
20 A tych, którzy uszli miecza, przeniósł do Babilonu; i
byli niewolnikami jego i synów jego aż do królowania
króla Perskiego; **21** Aby się wypełniło słowo Pańskie
powiedziane przez usta Jeremijaszowe, ażby odprawiła
ziemia sabaty swoje; bo po wszystkie dni spustoszenia
swego odpoczywała, aż się wypełniło siedmdziesiąt lat.
22 Potem roku pierwszego Cyrusa, króla Perskiego,
aby się wypełniło słowo Pańskie powiedziane przez
usta Jeremijaszowe, wzbudził Pan ducha Cyrusa, króla
Perskiego, że kazał obwołać i rozpisać po wszystkiem
królestwie swojem, mówiąc: **23** Tak mówi Cyrus, król
Perski: Wszystkie królestwa ziemi dał mi Pan, Bóg
niebieski; i ten mi rozkazał, abym mu zbudował dom w
Jeruzalemie, które jest w Judztwie. Kto tedy jest między
wami ze wszystkiego ludu jego, który budować chce, z
tym niech będzie Pan, Bóg jego, a ten niechaj idzie.

Ezdrasza

1 Roku pierwszego Cyrusa, króla Perskiego, aby się
wypełniło słowo Pańskie powiedziane przez usta
Jeremijaszowe, wzbudził Pan ducha Cyrusa, króla
Perskiego, że kazał obwołać i rozpisać po wszystkiem
królestwie swojem, mówiąc: **2** Tak mówi Cyrus, król
Perski: Wszystkie królestwa ziemi dał mi Pan, Bóg
niebieski; i ten mi rozkazał, abym mu zbudował dom
w Jeruzalemie, które jest w Judztwie. **3** Kto tedy jest
między wami ze wszystkiego ludu jego, z tym niech
będzie Bóg jego, a ten niech idzie do Jeruzalemu,
które jest w Judztwie, a niech buduje dom Pana, Boga
Izraelskiego; onci jest Bóg, który jest w Jeruzalemie.
4 A ktoby został w któremkolwiek miejscu, gdzie jest
przychodniem, niech go podpomogą mężowie miejsca
onego srebrem i złotem, i majętnością, i bydłem,
oprócz dobrowolnej ofiary na dom Boży, który jest w
Jeruzalemie. **5** Tedy powstali przedniejsi z domów
ojcowskich, z Judy i z Benjamina, i kapłani, i Lewitowie;
wszelki, którego ducha pobudził Bóg, aby szli, a budowali
dom Pański, który jest w Jeruzalemie; **6** Których
wszyscy mieszkający około nich wspomagali naczyniem
srebrnem i złotem, majętnością, i bydłem, i rzeczami
kosztownemi, oprócz wszystkiego, co dobrowolnie
ofiarowano. **7** Król też Cyrus wyniósł naczynia
domu Pańskiego (które był zabrał Nabuchodonozor z
Jeruzalemu, a oddał je był do domu Boga swego). **8** A
wyniósł je Cyrus, król Perski, przez ręce Mitrydatesa
podskarbiego, który je pod liczbą oddał Sesbasarowi,
książęciu Judzkiemu. **9** A tak jest liczba ich: Miednic
złotych trzydzieści, miednic srebrnych tysiąc, nożów
dwadzieścia i dziwięć. **10** Kubków złotych trzydzieści,
kubków srebrnych podlejszych cztery sta i dziesięć, a
naczynia innego tysiącami. **11** Wszystkiego naczynia
złotego i srebrnego pięć tysięcy i cztery sta; wszystko
to wyniósł Sesbasar, gdy się prowadził lud z niewoli, z
Babilonu do Jeruzalemu.

2 A cić są ludzie onej krainy, którzy wyszli z
pojmania i z niewoli, w którą ich był zaprowadził
Nabuchodonozor, król Babiloński, do Babilonu, a wrócili
się do Jeruzalemu i do Judy, każdy do miasta swego. **2**
Którzy przyszli z Zorobabelem, z Jesuą, Nehemijaszem,
Sarajaszem, Rehelijaszem, Mardocheuszem, Bilsanem,
Misparem Bigwajem, Rechumem, i Baaną. A poczet ludu
Izraelskiego ten był: **3** Synów Farosowych dwa tysiące
sto siedmdziesiąt i dwa; **4** Synów Sefatyjaszowych
trzy sta siedmdziesiąt i dwa; **5** Synów Arachowych
siedm set siedmdziesiąt i pięć; **6** Synów Pachat
Moabowych, synów Jesui Joabowych dwa tysiące
ośm set i dwanaście; **7** synów Elamowych tysiąc
dwieście pięćdziesiąt i cztery; **8** Synów Zatuowych
dziewięć set i czterdzieści i pięć; **9** Synów Zachajowych
siedm set i sześćdziesiąt; **10** Synów Bani sześć set
czterdzieści i dwa; **11** Synów Bebajowych sześć set
dwadzieścia i trzy. **12** Synów Azgadowych tysiąc
dwieście dwadzieścia i dwa. **13** Synów Adonikamowych
sześć set sześćdziesiąt i sześć; **14** Synów Bigwajowych
dwa tysiące pięćdziesiąt i sześć; **15** Synów Adynowych
cztery sta pięćdziesiąt i cztery. **16** Synów Aterowych,
co poszli z Ezechyjasza, dziewięćdziesiąt i ośm; **17**
Synów Besajowych trzy sta dwadzieścia i trzy. **18**
Synów Jory sto i dwanaście; **19** Synów Hasumowych
dwieście dwadzieścia i trzy. **20** Synów Gibbarowych
dziewięćdziesiat i pięć; **21** Synów z Betlehemu sto
dwadzieścia i trzy; **22** Mężów z Netofatu pięćdziesiąt i
sześć; **23** Mężów z Anatotu sto dwadzieścia i ośm;
24 Synów z Azmawetu czterdzieści i dwa; **25** Synów
z Karyjatyjarymu, z Kafiry i z Beerotu siedm set i
czterdzieści i trzy; **26** Synów z Ramy i z Gabaa sześć
set dwadzieścia i jeden; **27** Mężów z Machmas sto
dwadzieścia i dwa; **28** Mężów z Betela i z Haj dwieście
dwadzieścia i trzy; **29** Synów z Nebo pięćdziesiąt i dwa;
30 Synów Magbisowych sto pięćdziesiąt i sześć; **31**
Synów Elama drugiego tysiąc dwieście pięćdziesiąt i
cztery; **32** Synów Harymowych trzy sta i dwadzieścia;
33 Synów Lodowych, Hadydowych, i Onowych siedm
set dwadzieścia i pięć; **34** Synów Jerechowych trzy sta
czterdzieści i pięć; **35** Synów Senaa trzy tysiące i sześć
set i trzydzieści. **36** Kapłanów: Synów Jedajaszowych
z domu Jesui, dziewięć set siedmdziesiąt i trzy; **37**
Synów Immerowych tysiąc pięćdziesiąt i dwa; **38** Synów
Pashurowych tysiąc dwieście czterdzieści i siedm; **39**
Synów Harymowych tysiąc i siedmnaście. **40** Lewitów:
synów Jesui i Kadmiela, synów Hodawyjaszowych
siedmdziesiąt i cztery. **41** Śpiewaków: synów Asafowych
sto dwadzieścia i ośm. **42** Synów odźwiernych: synów
Sallumowych, synów Aterowych, synów Talmonowych,
synów Akkubowych, synów Hatytowych, synów
Sobajowych, wszystkich sto trzydzieści i dziewięć.
43 Z Netynejczyków: synów Sycha, synów Chasufa,
synów Tabbaota, **44** Synów Kierosa, synów Syaa,
synów Fadona, **45** Synów Lebana, synów Hagaba,
46 Synów Akkuba, synów Hagaba, synów Salmaja,
synów Hanana, **47** Synów Gieddela, synów Gachera,
synów Reajasza, **48** Synów Rezyna, synów Nekoda,
synów Gazama, **49** Synów Uzy, synów Fasejacha,
synów Besaja, **50** Synów Asena, synów Mehunima,
synów Nefusyma; **51** Synów Bakbuka, synów Chakufa,
synów Charchura, **52** Synów Basluta, synów Mechyda,
synów Charsa, **53** Synów Barkosa, synów Sysera,
synów Tamacha, **54** Synów Nezyjacha, synów Chatyfa,
55 Synów sług Salomonowych, synów Sotaja, synów
Sofereta, synów Peruda, **56** Synów Jahala, synów
Darkona, synów Giddela, **57** Synów Sefatyjasza, synów

Chatyla, synów Pocheret Hasebaim, synów Ami; 58
Wszystkich Netynejczyków, i synów sług Salomonowych
trzy sta dziewięćdziesiąt i dwa. 59 Ci też zasię wyszli
z Telmelachu: Telcharsa, Cherub, Addam i Immer;
ale nie mogli okazać domu ojców swoich, i nasienia
swego, jeźli z Izraela byli. 60 Synów Delajaszowych,
synów Tobijaszowych, synów Nekodowych, sześć set
pięćdziesiąt i dwa. 61 A synów kapłańskich: synowie
Habajowi, synowie Kozowi, synowie Barsylajego, który
był pojął żonę z córek Barsylaja Galaadczyka; i
nazwany był od imienia ich. 62 Ci szukali opisania
rodu swego, ale nie znaleźli; przetoż zrzuceni są z
kapłaństwa. 63 I zakazał im Tyrsata, aby nie jadali z
rzeczy najświętszych, ażby powstał kapłan z Urym
i z Tummim. 64 Wszystkiego zgromadzenia było w
jednym poczcie cztredzieści tysięcy dwa tysiące trzy
sta i sześćdziesiąt; 65 Oprócz sług ich, i służebnic
ich, których było siedm tysięcy trzy sta trzydzieści i
siedm, a między nimi było śpiewaków i śpiewaczek
dwieście. 66 Koni ich siedm set trzydzieści i sześć;
mułów ich dwieście czterdziści i pięć. 67 Wielbłądów
ich cztery sta trzydzieści i pięć; osłów sześć tysięcy
siedm set i dwadzieścia. 68 A niektórzy z książąt
domów ojcowskich przyszli do domu Pańskiego, który
był w Jeruzalemie, ofiarowawszy się dobrowolnie,
aby budowali dom Boży na miejscu jego. 69 Według
przemożenia swego dali nakład na budowanie: złota
łótów sześćdziesiąt tysięcy i jeden, a srebra grzywien
pięć tysięcy, i szat kapłańskich sto. 70 A tak osadzili
się kapłani i Lewitowie, i niektórzy z ludu, i śpiewacy, i
odźwierni, i Netynejczycy w miastach swych, i wszystek
Izrael w miastach swych.

3 A gdy nastał miesiąc siódmy, a synowie Izraelscy
byli w miastach, zgromadził się lud jednomyślnie do
Jeruzalemu. 2 Tedy wstawszy Jesua, syn Jozedeka,
i bracia jego kapłani, i Zorobabel, syn Salatyjela, i
bracia jego, zbudowali ołtarz Boga Izraelskiego, aby na
nim sprawowali całopalenia, jako napisane w zakonie
Mojżesza, męża Bożego. 3 A gdy postawili on ołtarz na
fundamencie swym, choć się bali narodów postronnych,
jednak ofiarowali na nim całopalenia Panu, całopalenia
rano i w wieczór. 4 Obchodzili też święto uroczyste
kuczek, jako napisane, sprawując całopalenia na każdy
dzień według liczby i według zwyczaju każdą rzecz
dnia swego; 5 Potem całopalenie ustawiczne, i na
nowiu miesiąca, i na każde uroczyste święto Panu
poświęcone, i od każdego dobrowolnie ofiarującego
dobrowolną ofiarę Panu. 6 Ode dnia pierwszego
miesiąca siódmego poczęli sprawować całopalenia
Panu, choć jeszcze kościół Pański nie był założony. 7 I
oddali pieniądze kamiennikom, i rzemieślnikom, także
strawę i napój, i oliwę Sydończykom, i Tyryjczykom,
aby przywozili drzewo cedrowe z Libanu do morza
Joppy, jako im pozwolił Cyrus, król Perski. 8 Potem
roku wtórego po ich nawróceniu do domu Bożego w
Jeruzalemie, miesiąca wtórego, zaczęli Zorobabel, syn
Salatyjela, i Jesua, syn Jozedeka, i inni bracia ich
kapłani, i Lewitowie, i wszyscy, którzy byli przyszli z
onej niewoli do Jeruzalemu, a postanowili Lewitów od
dwudziestu lat i wyżej, aby byli dozorcami nad robotą
domu Pańskiego. 9 I stanął Jesua, synowie jego, i
bracia jego; Kadmiel też i synowie jego, synowie Judy
społu, aby przynaglali tym, którzy robili około domu
Bożego; synowie Chenadadowi, synowie ich, i bracia
ich Lewitowie. 10 A gdy zakładali budownicy grunty
kościoła Pańskiego, postawili kapłanów ubranych z
trąbami, i Lewitów, synrw Asafowych z cymbałami,
aby chwalili Pana według postanowienia Dawida,
króla Izraelskiego. 11 I śpiewali jedni po drugich
chwaląc a wysławiając Pana, że dobry, że na wieki
miłosierdzie jego nad Izraelem. Wszystek także lud
krzyczał krzykiem wielkim, chwaląc Pana, przeto, iż był
założony dom Pański. 12 A wiele starców, z kapłanów, i
z Lewitów, i z przedniejszych domów ojcowskich, którzy
widzieli dom pierwszy, gdy zakładano ten dom przed
oczyma ich, płakali głosem wielkim, a zasię wiele ich
krzyczało, z radością wynosząc głosy; 13 Tak, iż lud
nie mógł rozeznać głosu krzyku wesołego od głosu
płaczącego ludu; albowiem lud on krzyczał głosem
wielkim, tak że głos było daleka słyszeć.

4 A gdy usłyszeli nieprzyjaciele Judy i Benjamina,
iż lud, który przyszedł z pojmania, budowali
kościół Panu, Bogu Izraelskiemu; 2 Tedy przyszli do
Zorobabela i do przedniejszych z domów ojcowskich,
mówiąc im: Będziemy budować z wami, a jako i wy
będziemy szukać Boga waszego, gdyżeśmy mu ofiary
czynili ode dni Asarhaddona, króla Assyryjskiego, który
nas tu przywiódł. 3 Ale im rzekł Zorobabel, i Jesua, i
inni przedniejsi domów ojcowskich z Izraela: Nie wam,
ale nam należy budować dom Bogu naszemu; przetoż
my sami budować będziemy Panu, Bogu Izraelskiemu,
jako nam rozkazał Cyrus, król Perski. 4 A tak lud onej
krainy wątlił ręce ludu Judzkiego, i przeszkadzał im,
aby nie budowali. 5 Nadto przenajmowali przeciwko
nim radców, aby rozrywali radę ich po wszystkie
dni Cyrusa, króla Perskiego, aż do królowania
Daryjusza, króla Perskiego. 6 Bo gdy królował Aswerus,
tedy na początku królestwa jego, napisali skargę
przeciwko obywatelom Judzkim i Jeruzalemskim, 7
Tak jako za dni Artakserksesa pisał Bislan, Mitrydates,
Tabeel, i inni towarzysze jego do Artakserksesa
króla Perskiego; a pismo listu tego napisane było
po syryjsku, i wyłożone też było po syryjsku. 8
Rechum kanclerz, i Symsaj pisarz napisali list jeden

przeciwko Jeruzalemowi do Artakserksesa króla w ten
sposób: 9 To uczynili natenczas Rechum kanclerz,
i Symsaj pisarz, i inni towarzysze ich, Dynajczycy,
i Afarsadchajczycy, Tarpelajczycy, Afarsajczycy,
Arkiewajczycy, Babilończycy, Susanchajczycy,
Dehawejczycy i Elmajczycy; 10 I inne narody, które
był przyprowadził Asnapar wielki i sławny, a osadził
nimi miasta Samaryjskie; i inni, którzy byli za rzeką,
i Cheenetczycy. 11 A tenci jest przepis listu, który
posłali do Artakserksesa króla: 12 Słudzy twoi, ludzie
mieszkający za rzeka, i Cheenetczycy. Niech będzie
wiadomo królowi, że Żydowie, którzy się wrócili od
ciebie, przyszedłszy do nas do Jeruzalemu, miasto
odporne i złe budują, i mury zakładają, a z gruntu je
wywodzą. 13 Przetoż niech będzie wiadomo królowi,
Ze będzieli to miasto pobudowane, i mury jego z gruntu
wywiedzione, tedy cła, czynszów, i dani dorocznej nie
będą dawać, a tak dochodom królewskim ujma się
stanie. 14 Teraz tedy, ponieważ używamy dobrodziejstw
pałacu twego, na szkodę królewską nie godzi się nam
patrzyć; dla tegośmy posłali, oznajmując to królowi, 15
Abyś dał szukać w księgach historyj ojców swoich,
a znajdziesz w księgach historyj, i dowiesz się, iż to
miasto jest miasto odporne i szkodliwe królom i krainom,
a iż się w niem wszczynały bunty od dawnych dni,
przez co to miasto było zburzone. 16 Nadto wiadomo
czynimy królowi, że jeżli się to miasto pobuduje, i mury
jego z gruntu wywiedzione będą, tedy już ta część za
rzeką nie będzie twoja. 17 Tedy dał odpowiedź król
Rechumowi kanclerzowi, i Symsajemu pisarzowi, i
innym towarzyszom ich, którzy mieszkali w Samaryi,
także i innym za rzeką w Selam i w Cheet: 18 List,
któryście posłali do nas, jawnie przedemną czytano. 19
Przetoż rozkazałem, aby szukano; i znaleziono, że to
miasto z dawna powstawało przeciwko królom, a bunty
i rozruchy bywały w niem; 20 Nadto królowie możni
bywali w Jeruzalemie, którzy panowali nad wszystkiem,
co jest za rzeką, którym cła, czynsze, i dani doroczne
dawano. 21 Przetoż wydajcie wyrok, aby zabroniono
onym mężom, aby to miasto nie było budowane,
pókiby odemnie inszy rozkaz nie wyszedł. 22 Patrzcież,
abyście się w tem nie omylili. Przeczżeby urość miało
co złego na szkodę królom? 23 A tak, gdy przepis
listu Artakserksesa był czytany przed Rechumem,
i Symsajem pisarzem, i przed towarzyszami ich,
jechali prędko do Jeruzalemu do Żydów, a zabronili im
gwałtem i mocą budować. 24 A tak ustała robota około
domu Bożego, który był w Jeruzalemie, i zaniechano
jej aż do wtórego roku królestwa Daryjusza, króla
Perskiego.

5 Tego czasu prorokował Haggieusz prorok, i
Zacharyjasz, syn Iddy, prorokując żydom, którzy byli
w Judzie i w Jeruzalemie, w imię Boga Izraelsiego,
mówiąc do nich. 2 Tedy powstawszy Zorobabel, syn
Salatyjela, i Jesua, syn Jozedeka, poczęli budować
dom Boży, który jest w Jeruzalemie; a byli z nimi prorocy
Boży, pomagając im. 3 Pod tenże czas przyszedł
do nich Tattenaj, starosta za rzeką, i Setarbozenaj, i
towarzysze ich, i tak mówili do nich: Któż wam rozkazał
ten dom budować, i mury jego z gruntu wywodzić?
4 Na cośmy im odpowiedzieli, i mianowaliśmy tych
mężów, którzy około tego budowania robili. 5 Lecz
oko Boga ich było nad starszymi Żydowskimi, i nie
mogli im przeszkadzać, póki ta rzecz do Daryjusza
nie przyszła, a pókiby przez list nie dano znać o
tem. 6 Tenci jest przepis listu, który posłał do króla
Daryjusza Tattenaj, starosta za rzeką, i Setarbozenaj, i
towarzysze jego Afarsechajczycy, którzy byli za rzeką,
do króla Daryjusza. 7 List mu posłali, w którem to było
napisane: Daryjuszowi królowi pokój na wszystkiem! 8
Niechaj będzie wiadomo królowi, żeśmy przyszli do
Judzkiej krainy, do domu Boga wielkiego, który budują
z kamienia wielkiego, a drzewo kładą w ściany; ta
robota sporo idzie, i szczęści się w rękach ich. 9
Pytaliśmy tedy starszych onych męwiąc do nich: Któż
wam rozkazał ten dom budować, i te muru z gruntu
wywodzić? 10 Nawet i o imiona ich pytaliśmy się,
abyśmyć oznajmili, i opisali imiona mężów, którzy są
przedniejsi między nimi. 11 Ale nam tak odpowiedzieli,
mówiąc: Myśmy słudzy Boga nieba i ziemi, a budujemy
dom, który był zbudowany przedtem przed wieloma
laty, który był wielki król Izraelski zbudował i wystawił.
12 Lecz gdy wzruszyli ku gniewu ojcowie nasi Boga
niebieskiego, podał ich w ręce Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego, Chaldejczyka, który ten dom zburzył, a
lud jego zawiódł w niewolę do Babilonu. 13 Wszakże
roku pierwszego Cyrusa, króla Babilońskiego, król
Cyrus wydał dekret, aby ten dom Boży budowano. 14
Nadto i naczynia domu Bożego złote i srebrne, które
był zabrał Nabuchodonozor z kościoła, który był w
Jeruzalemie, i wniósł je do kościoła Babilońskiego, te
wyniósł król Cyrus z kościoła Babilońskiego, i dane są
nijakiemu Sesbasarowi, którego był książęciem uczynił.
15 I rzekł mu: Te naczynia wziąwszy, idź, a złóż je w
kościele, który jest w Jeruzalemie, a dom Boży niech
będzie budowany na miejscu swojem. 16 Tedy ten
Sesbasar przyszedłszy założył grunty domu Bożego,
który jest w Jeruzalemie, i od onego czasu aż dotąd
budują go, a nie jest dokończony. 17 A tak, królu! jeźlić
się zda być rzeczą dobrą, niechby poszukano w domu
skarbów królewskich, który jest w Babilonie, jeźliż tak
jest, że król Cyrus rozkazał, aby budowano ten dom
Boży, który jest w Jeruzalemie, a wola królewska o tem
niech będzie do nas posłana.

6 Tedy król Daryjusz rozkazał, aby szukano w
biblijotece między skarbami tamże złożonemi w
Babilonie. 2 I znaleziono w Achmecie na zamku,
który jest w ziemi Medskiej, księgę jednę, a taka była
zapisana w niej pamięć: 3 Roku pierwszego Cyrusa
króla, król Cyrus wydał wyrok o domu Bożym, który był
w Jeruzalemie, aby był dom zbudowany dla miejsca,
gdzieby ofiary sprawowano; aby też grunty jego były
wybudowane, wysokość jego na sześćdziesiąt łokci, a
szerokość jego na sześćdziesiąt łokci. 4 Trzy rzędy z
kamienia wielkiego, a jeden rząd z drzewa nowego, a
nakład z domu królewskiego dawany będzie. 5 Nadto i
naczynia domu Bożego, złote i srebrne, które był zabrał
Nabuchodonozor z kościoła, który jest w Jeruzalemie,
a przeniósł do Babilonu, niech wrócą, aby się dostały
do kościoła, który jest w Jeruzalemie, na miejsce swe, i
złożone były w domu Bożym. 6 Przetoż teraz Tattenaju,
starosto za rzeką! z Setarbozenaimem, i z towarzyszami
twymi, i Afarsechajczycy, którzyście za rzeką, ustąpcie
stamtąd. 7 Dopuśćcie, żeby był budowany ten dom Boży
od książęcia Żydowskiego, i od starszych Żydowskich,
aby ten dom Boży zbudowali na miejscu swem. 8
Odemnie też wyszedł wyrok o tem, cobyście mieli
czynić z starszymi tych Żydów przy budowaniu tego
domu Bożego; to jest, aby z majętności królewskich, z
dochodów, które są za rzeką, dawano bez omieszkania
nakład mężom tym, aby nie przestawali. 9 A ile potrzeba
i wołów, i baranów, i baranków na całopalenia Bogu
niebieskiemu, zboża, soli, wina, i oliwy, na rozkazanie
kapłanów, którzy są w Jeruzalemie, aby im dawano na
każdy dzień, a to bez omieszkania; 10 Aby mieli skąd
ofiarować wonne kadzenia Bogu niebieskiemu, i aby się
modlili za zdrowie królewskie, i synów jego. 11 Nadto
uczyniony jest odemnie dekret: Ktobykolwiek wzruszył
to przykazanie, aby wyjęto drzewo z domu jego, i aby je
podniesiono, a na niem go powieszono, a dom jego aby
był gnojowiskiem dla tego. 12 A Bóg, który tam uczynił
mieszkanie imieniowi swemu, niech zniszczy każdego
króla i naród, któryby ściągnął rękę swą na odmianę i
skazę tego domu Bożego, który jest w Jeruzalemie. Ja
Daryjusz uczyniłem ten dekret; bez omieszkania niech
będzie wyk onany. 13 Tedy Tattenaj, starosta za rzeką,
i Setarbozenaj, i towarzysze ich według tego, jako
rozkazał król Daryjusz, tak uczynili bez omieszkania.
14 A starsi Żydowscy budowali, i szczęściło się im
według proroctwa Haggieusza proroka, i Zachariasza,
syna Iddy; i budowali i dokonali za rozkazaniem Boga
Izraelskiego, i za rozkazaniem Cyrusa, i Daryjusza,
i Artakserksesa, królów Perskich. 15 I dokończony
jest on dom trzeciego dnia miesiąca Adar, a ten
był rok szósty panowania Daryjusza króla. 16 Tedy
synowie Izraelscy, kapłani i Lewitowie, i inni z ludu,
którzy przyszli z więzienia, poświęcali on dom Boży z
radością. 17 A ofiarowali przy poświęcaniu onego domu
Bożego, cielców sto, baranów dwieście, baranków
cztery sta, i kozłów z kóz na ofiarę za grzech za
wszystkiego Izraela, dwanaście, według liczby pokolenia
Izraelskiego. 18 I postawili kapłanów w rzędach swych,
i Lewitów w przemianach swoich, nad służbą Bożą w
Jeruzalemie, jako napisane w księgach Mojżeszowych.
19 Obchodzili też ci, co przyszli z niewoli, święto
przejścia czternastego dnia miesiąca pierwszego. 20 Bo
się oczyścili kapłani i Lewitowie jednostajnie, wszyscy
byli oczyszczeni; przetoż ofiarowali baranka święta
przejścia za wszystkich, którzy przyszli z niewoli, i za
braci swoich kapłanów, i za siebie samych. 21 A tak
jedli synowie Izraelscy, którzy się wrócili z niewoli, i
każdy, który się odłączył od sprosności narodów onej
ziemi do nich, aby szukał Pana, Boga Izraelskiego. 22 I
obchodzili święto uroczyste przaśników przez siedm dni
z radością, przeto, że ich Pan był rozweselił, a obrócił
serce króla Assyryjskiego do nich, aby zmocnił ręce ich
w robocie około domu Bożego, Boga Izraelskiego.

7 A po tych sprawach za królowania Artakserksesa,
króla Perskiego, Ezdrasz, syn Sarajasza, syna
Azaryjaszowego, syna Helkijaszowego, 2 Syna
Sallumowego, syna Sadokowego, syna Achitobowego,
3 Syna Amaryjaszowego, syna Azaryjaszowego, syna
Merajotowego, 4 Syna Zerahyjaszowego, syna Uzego,
syna Bukkiego, 5 Syna Abisujego, syna Fineesowego,
syna Eleazarowego, syna Aarona kapłana najwyższego:
6 Ten Ezdrasz wyszedł z Babilonu, a był człowiekiem
biegłym w zakonie Mojżeszowym, który był dał Pan, Bóg
Izraelski; a pozwolił mu był król według ręki Pana Boga
jego nad nim, na wszystkę prośbę jego. 7 (Wyszli też
niektórzy z synów Izraelskich, i z kapłanów, i z Lewitów,
i śpiewaków, i z odźwiernych, i z Netynejczyków, do
Jeruzalemu roku siódmego Artakserksesa króla) 8 I
przyszedł do Jeruzalemu miesiąca piątego; tenci był
rok siódmy króla Daryjusza. 9 Albowiem w pierwszy
dzień miesiąca pierwszego wyszedł z Babilonu, a dnia
pierwszego miesiąca piątego przyszedł do Jeruzalemu
według łaskawego wspomożenia Boga swego. 10 Bo
Ezdrasz przygotował był serce swe, aby szukał zakonu
Pańskiego, i aby czynił, i nauczał w Izraelu ustaw
i sądów. 11 A tenci jest przepis listu, który dał król
Artakserkses Ezdraszowi, kapłanowi nauczonemu w
zakonie, i biegłemu w tych rzeczach, które przykazał
Pan, i w ustawach jego w Izraelu. 12 Artakserkses,
król nad królmi, Ezdraszowi, kapłanowi nauczonemu w
zakonie Boga niebieskiego, mężowi doskonałemu, i
Cheenetczykom. 13 Wydany odemnie jest dekret, iż
ktobykolwiek dobrowolnie w królestwie mojem z ludu
Izraelskiego, i z kapłanów jego i z Lewitów chciał iść z
tobą do Jeruzalemu, aby szedł. 14 Ponieważ od króla i

od siedmiu radnych panów jego jesteś posłany, abyś
dojrzał Judy i Jeruzalemu według zakonu Boga twego,
który jest w rękach twoich. 15 A iżbyś odniósł srebro
i złoto, które król i radni panowie jego dobrowolnie
ofiarowali Bogu Izraelskiemu, którego przybytek jest
w Jeruzalemie. 16 Do tego wszystko srebro i złoto,
któregobyś nabył we wszystkiej krainie Babilońskiej, z
dobrowolnemi darami od ludu i od kapłanów, którzyby
co dobrowolnie ofiarowali na dom Boga swego, który
jest w Jeruzalemie; 17 Abyś prędko nakupił za to srebro
cielców, baranów, baranków z śniednemi ofiarami ich, i
z mokremi ofiarami ich, a ofiarował je na ołtarzu domu
Boga waszego, który jest w Jeruzalemie; 18 A cokolwiek
się tobie i braciom twoim będzie dobrego zdało, z
ostatkiem srebra i złota uczynić, według woli Boga
waszego uczyńcie. 19 Naczynia też, któreć są oddane
do usługi domu Boga twego, oddaj przed Bogiem
w Jeruzalemie. 20 Także i inne rzeczy, należące do
domu Boga twego, i coby potrzeba dać, dasz z domu
skarbów królewskich. 21 A ja, ja król Artakserkses,
rozkazałem wszystkim podskarbim, którzyście za rzeką,
aby wszystko, czegobykolwiek żądał od was Ezdrasz
kapłan, nauczyciel zakonu Boga niebieskiego, prędko
się stało, 22 Aż do sta talentów srebra i aż do sta
korcy pszenicy, i aż do sta wiader wina, i aż do sta
bareł oliwy, a soli bez miary. 23 Cobykolwiek było z
rozkazania Boga niebieskiego, niech będzie prędko
dodane do domu Boga niebieskiego; bo przecz ma być
wzruszony gniew jego przeciwko królestwu, królowi
i synom jego? 24 Także oznajmujemy wam, aby na
żadnego z kapłanów, i z Lewitów, i z śpiewaków, i z
odźwiernych, Netynejczyków, i innych sług domu Boga
tego, cła, czynszów, i dani dorocznej żaden starosta
nie wkładał. 25 A ty Ezdraszu! według mądrości Boga
twego, która jest w tobie, postanowisz sędziów, i w
prawie biegłych, aby sądzili wszystek lud, który jest
za rzeką, ze wszystkich, którzy są powiadomi zakonu
Boga twego; a ktoby nie umiał, uczyć go będziecie.
26 A ktobykolwiek nie czynił dosyć zakonowi Boga
twego, i prawu królewskiemu, aby prędki dekret był o
nim wyadany albo na śmierć, albo na wygnanie jego,
albo na skaranie na majętności, albo na więzienie.
I rzekł Ezdrasz: 27 Błogosławiony Pan, Bóg ojców
naszych, który to dał w serce królewskie, aby uwielbił
dom Pański, który jest w Jeruzalemie; 28 A ku
mnie skłonił miłosierdzie przed królem i radą jego, i
wszystkimi książętami królewskimi możnymi. Przetoż
ja, będąc umocniony ręką Pana, Boga mojego, która
jest nademną, zgromadziłem z Izraela przedniejszych,
którzy wyszli zemną.

8 A cić są przedniejsi z domów swych ojcowskich, i ród
tych, którzy wyszli zemną z Babilonu za królowania
króla Artakserksesa: 2 Z synów Fineaszowych Gierson;
z synów Itamarowych Danijel; z synów Dawidowych
Hattus; 3 Z synów Sechanijaszowych, który był z synów
Faresowych, Zacharyjasz, a z nim poczet mężów sto i
pięćdziesiąt; 4 Z synów Pachatmoabowych Elijeoenaj,
syn Zerachyjaszowy, a z nim dwieście mężów; 5
Z synów Sechanijaszowych syn Jahazyjelowy, a z
nim trzy sta mężów; 6 A z synów Adynowych Ebed,
syn Jonatana, a z nim pięćdziesiąt mężów; 7 A z
synów Elamowych Isajasz, syn Atalijasza, a z nim
siedmdziesiąt mężów; 8 A z synów Sefatyjaszowych
Zabadyjasz, syn Michaelowy, a z nim ośmdziesiąt
mężów; 9 Z synów Joabowych Obadyjasz, syn
Jechyjelowy, a z nim dwieście i ośmnaście mężów; 10
A z synów Selomitowych, syn Josyfijaszowy, a z nim
sto i sześćdziesiąt mężów; 11 A z synów Bebajowych
Zacharyjasz, syn Bebajowy, a z nim dwadzieścia i
ośm mężów; 12 A z synów Azgadowych Johanan, syn
Hakatanowy, a z nim sto i dziesięć mężów; 13 A z
synów Adonikamowych najostateczniejszych, których
te są imiona: Elifelet, Jehijel, i Semejasz, a z nimi
sześdziesiąt mężów, 14 A z synów Bigwajowych
Utaj i Zabud, a z nimi siedmdziesiąt mężów; 15
A tak zgromadziłem ich do rzeki, która wpada do
Achawy, i leżeliśmy tam obozem przez trzy dni: potem
przeglądałem lud i kapłanów, a z synów Lewiego nie
znalazłem tam żadnego. 16 Przetoż posłałem Elijezera,
Aryjela, Semejasza, i Elnatana, i Jaryba, i Elnatana i
Natana, i Zacharyjasza, i Mesullama, przedniejszych, i
Jojaryba, i Elnatana, mężów uczonych; 17 I rozkazałem
im do Iddona, przełożonego nad miejscem Kasyfii,
i włożyłem w usta ich słowa, które mieli mówić do
Iddona, Achywa i Netynejczyków na miejscu Kasyfii,
aby nam przywiedli sług do domu Boga naszego. 18 I
przywiedli nam według ręki Boga naszego łaskawej
nad nami, męża nauczonego z synów Maheli, syna
Lewiego, syna Izraelowego, i Serebijasza, i synów
jego, i braci jego ośmnaście; 19 I Hasabijasza, a z nim
Jesajasza z synów Merarego, braci jego, i synów ich
dwadzieścia; 20 Nadto z Netynejczyków, których był
postanowił Dawid i przedniejsi ku posłudze Lewitów,
Netynejczyków dwieście i dwadzieścia; ci wszyscy z
imienia mianowani byli. 21 Tedym tam zapowiedział
post u rzeki Achawy, abyśmy się dręczyli przed Bogiem
naszym, a szukali od niego drogi prostej sobie, i
dziatkom naszym, i wszystkiej majętności naszej. 22
Bom się wstydził prosić u króla o jaki poczet jezdnych,
aby nam byli na pomocy przeciwko nieprzyjaciołom w
drodze; bośmy byli powiedzieli królowi, mówiąc: Ręka
Boga naszego jest nad wszystkimi, którzy go szukają
uprzejmie, ale moc jego i popędliw ość jego przeciwko
wszystkim, którzy go opuszczają. 23 A gdyśmy pościli,
i prosiliśmy o to Boga naszego, wysłuchał nas. 24

Tedym odłączył z przedniejszych kapłanów dwanaście:
Serebijasza, Hasabijasza, a z nimi braci ich dziesięć;
25 I odważyłem im srebro, i złoto, i naczynia na
ofiarę podnoszenia do domu Boga naszego, które
ofiarowali król i rada jego, i książęta jego, i wszystek
lud Izraelski, ile się go znalazło. 26 Odważyłem, mówię
do rąk ich srebra talentów sześćset i pięćdziesiąt, a
naczynia srebrnego sto talentów, przytem złota sto
talentów. 27 Czasz też złotych dwadzieścia, ważących
po tysiąc łótów, a dwa naczynia z mosiądzu wybornego,
tak piękne jako złoto. 28 Potemem rzekł do nich:
Wyście poświęceni Panu, i naczynia także poświęcone,
a to srebro i to złoto dobrowolnie ofiarowane jest
Panu, Bogu ojców waszych. 29 Pilnujcież a strzeżcie,
aż to odważycie przed kapłanami przedniejszymi, i
Lewitami, i książętami z domów ojcowskich w Izraelu
w Jeruzalemie, w gmachach domu Pańskiego. 30 A
tak wzięli kapłani i Lewitowie wagę onego srebra, i
złota, i naczynia, aby je odnieśli do Jeruzalemu, do
domu Boga naszego. 31 Zatem ruszyliśmy się od
rzeki Achawy dwunastego dnia, miesiąca pierwszego,
abyśmy szli do Jeruzalemu; a ręka Boga naszego
była nad nami, i wyrwała nas z ręki nieprzyjaciela i
czyhającego na nas w drodze. 32 I przyszliśmy do
Jeruzalemu, i zamieszkaliśmy tam przez trzy dni. 33 A
dnia czwartego odważono srebro, i złoto, i naczynie
ono w domu Boga naszego do ręki Meremota, syna
Uryjasza kapłana, z którym był Eleazar, syn Fineesowy;
z nimi też byli Josabad, syn Jesuego, i Noadyjasz, syn
Binnujego, Lewitowie; 34 Pod liczbą i wagą wszystko, i
zapisano wagę tego wszystkiego onegoż czasu. 35
Wróciwszy się tedy z niewoli ci, którzy byli w pojmaniu,
ofiarowali Bogu Izraelskiemu cielców dwanaście za
wszystkiego Izraela, baranów dziewięćdziesiąt i sześć,
baranków siedmdziesiąt i siedm, kozłów za grzech
dwanaście, to wszystko na całopalenie Panu. 36 I oddali
wyroki królewskie starostom królewskim, i książętom za
rzeką, a ci byli pomocą ludowi i domowi Bożemu.

9 A gdy się to odprawiło, przystąpili do mnie
książęta, mówiąc: Nie odłączył się lud Izraelski, i
kapłani, i Lewitowie od narodów tych ziem; ale czynią
według obrzydliwości Chananejczyków, Hetejczyków,
Ferezejczyków, Jebuzejczyków, Ammonitczyków,
Moabczyków, Egipczyków, i Amorejczyków. 2 Albowiem
pojęli córki ich sobie i synom swym, a pomięszało się
nasienie święte z narodami tych ziem, a ręka książąt i
zwierzchności pierwsza była w tem przestępstwie. 3 Co
gdym usłyszał, rozdarłem suknię moję i płaszcz mój,
a rwałem włosy na głowie mojej, i na brodzie mojej, i
siedziałem, zdumiawszy się. 4 I zgromadzili się do mnie
wszyscy, którzy drżą przed słowem Boga Izraelskiego
dla przestępstwa tych, którzy przyszli z niewoli, a jam
siedział, zdumiawszy się, aż do ofiary wieczornej. 5
Ale pod czas ofiary wieczornej wstałem z utrapienia
mego, mając rozdartą suknię moję i płaszcz mój, a
poklęknąwszy na kolana swe, wyciągnąłem ręce swe
ku Panu, Bogu memu, 6 I rzekłem: Boże mój! wstydci
mię, i sromam się podnieść, Boże mój! oblicza mego
do ciebie; albowiem nieprawości nasze rozmnożyły
się nad głową, a grzechy nasze urosły aż ku niebu. 7
Ode dni ojców naszych byliśmy w wielkim grzechu aż
do dnia tego, a przez nieprawości nasze wydaniśmy,
królowie nasi i kapłani nasi, w ręce królów ziemskich
pod miecz, w niewolę, i na łup, i na zawstydzenie
twarzy naszej, jako się to dziś dzieje. 8 Ale teraz,
jakoby w prędkiem okamgnieniu, stała się nam łaska
od Pana, Boga naszego, że nam zostawił ostatki,
i dał nam mieszkanie na miejscu świętem swojem,
aby oświecił oczy nasze Bóg nasz, a dał nam trochę
wytchnienia z niewoli naszej. 9 Bo chociaśmy byli
niewolnikami, przecież w niewoli naszej nie opuścił nas
Bóg nasz, ale skłonił ku nam miłosierdzie przed królmi
Perskimi, dawszy nam wytchnienie, abyśmy wystawili
dom Boga naszego, i naprawili spustoszenia jego;
nawet dał nam ogrodzenie w Judztwie i w Jeruzalemie.
10 Przetoż cóż teraz rzeczemy, o Boże nasz! po tem?
ponieważeśmy opuścili rozkazania twoje, 11 Któreś
ty przykazał przez sług twoich proroków, mówiąc:
Ziemia, do której wnijdziecie, abyście ją posiedli, jest
ziemia nieczysta przez nieczystotę ludu tych ziem,
dla obrzydłości ich, któremi ją napełnili od końca do
końca nieczystością swoją. 12 A przetoż nie dawajcie
córek waszych synom ich, ani bierzcie synom waszym
córek ich, i nie szukajcie pokoju ich, i dobrego ich aż
na wieki, abyście byli umocnieni, a pożywali dóbr tej
ziemi, i podali ją w dziedzictwo synom waszym aż na
wieki. 13 A po tem wszystkiem, co przyszło na nas dla
spraw naszych złych i dla grzechu naszego wielkiego,
ponieważeś ty, Boże nasz! zawściągnął karania, abyśmy
nie byli potłumieni dla nieprawości naszej, aleś nam dał
wybawienie takowe; 14 Izali się obrócimy ku zgwałceniu
przykazań twoich, powinowacąc się z tymi narodami
obrzydłymi? izalibyś się surowie nie gniewał na nas,
abyś nas wyniszczył, aby nikt nie został i nie uszedł?
15 O Panie, Boże Izraelski! sprawiedliwyś ty; bośmy
pozostałe ostatki, jako się to dziś pokazuje. Otośmy my
przed obliczem twojem w przewinieniu naszeem, choć
się nie godzi stawiać przed oblicze twoje dla tego.

10 A gdy się modlił Ezdrasz, i wyznawał grzechy z
płaczem, leżąc przed domem Bożym, zebrało się
do niego z Izraela zgromadzenie bardzo wielkie mężów
i niewiast i dziatek; a płakał lud wielkim płaczem. 2 Tedy
odpowiadając Sechanijasz, syn Jechyjelowy z synów
Elamowych, rzekł do Ezdrasza: Myśmyć zgrzeszyli

przeciwko Panu, Bogu naszemu, żeśmy pojęli żony
obce z narodu tej ziemi; ale wżdy ma jeszcze nadzieję
Izrael przytem. 3 Tylko teraz uczyńmy przymierze
z Bogiem naszym, że porzucimy wszystkie żony i
narodzone z nich, według rady Pańskiej, i tych, którzy
drżą przed przykazaniem Boga naszego, a niech to
będzie podług zakonu. 4 Wstańże, bo ta rzecz tobie
należy, a my będziemy z tobą; zmocnij się, a uczyń tak.
5 Tedy wstał Ezdrasz, i poprzysiągł książąt kapłańskich,
i Lewitów, i wszystkiego Izraela, aby uczynili według
tego słowa. I przysięgli. 6 A tak wstawszy Ezdrasz
od domu Bożego szedł do komory Jochanana, syna
Elijasybowego, a wszedłszy tam, nie jadł chleba, i wody
nie pił; albowiem był żałośny dla przestępstwa tych,
co się wrócili z niewoli. 7 Zatem kazali obwołać w
Judztwie i w Jeruzalemie między wszystkimi, którzy
przyszli z niewoli, aby się zgromadzili do Jeruzalemu.
8 A ktobykolwiek nie przyszedł we trzech dniach
według uradzenia książąt i starszych, aby przepadła
wszystka majętność jego, a sam aby był wyłączony od
zgromadzenia tych, co przyszli z niewoli. 9 Przetoż
zgromadzili się wszyscy mężowie z Judy i z Benjamina
do Jeruzalemu we trzech dniach, dwudziestego dnia
miesiąca dziewiątego, i siedział wszystek lud na placu
przed domem Bożym, drżąc dla onej rzeczy i dla
deszczu. 10 Tedy powstawszy Ezdrasz kapłan rzekł
do nich: Wyście zgrzeszyli, iżeście pojęli żony obce,
przydawając do grzechów Izraelskich. 11 Przetoż
uczyńcie teraz wyznanie przed Panem, Bogiem ojców
waszych, a wykonajcie wolę jego, i odłączcie się od
narodów tej ziemi, i od żon obcych. 12 I odpowiedziało
wszystko ono zgromadzenie, i rzekło głosem wielkim:
Jakoś nam powiedział, tak uczynimy. 13 Ale wielki jest
lud, i czas dżdżysty, i nie możemy stać na dworze;
dotego ta sprawa nie jest dnia jednego, ani dwóch; bo
nas wiele, którzyśmy się tego przestępstwa dopuścili.
14 Prosimy tedy, niechże będą postanowieni książęta
nasi nad wszystkiem zgromadzeniem; a ktobykolwiek
był w miastach naszych, co pojął żony obce, niechaj
przyjdzie na czas zamierzony, a z nimi starsi z każdego
miasta, sędziowie ich, abyśmy tak odwrócili gniew
popędliwości Boga naszego od nas dla tej sprawy.
15 A tak Jonatan, syn Asahijelowy, i Jachsyjasz, syn
Tekujego, byli na to wysądzeni; ale Mesullam i Sebetaj,
Lewitowie, pomagali im. 16 Tedy uczynili tak ci, co
przyszli z niewoli. I odłączeni są Ezdrasz kapłan,
i mężowie przedniejsi z domów ojcowskich według
domów ojców swoich; a ci wszyscy z imienia mianowani
byli, i zasiedli dnia pierwszego, miesiąca dziesiątego,
aby się o tem wywiadywali. 17 A odprawowali to przy
wszystkich mężach, którzy byli pojęli żony obce, aż do
pierwszego dnia, miesiąca pierwszego. 18 I znaleźli
się z synów kapłańskich, którzy byli pojęli żony obce:
z synów Jesui, syna Jozedekowego, i z braci jego
Maasejasz i Elijezer, i Jaryb, i Giedalijasz. 19 I dali ręce
swe, że mieli porzucić żony swe; a ci, którzy zgrzeszyli,
ofiarowali każdy barana z stada za występek swój. 20
A z synów Immerowych: Hanani i Zabadyjasz; 21 A z
synów Harymowych: Maasyjasz i Elijasz, i Semejasz,
i Jechyjel, i Uzyjasz; 22 A z synów Passurowych:
Elijenaj, Maasejasz, Izmael, Natanael, Jozabad, i Elasa.
23 A z Lewitów: Jozabad, i Symei, i Kielajasz, (ten
jest Kielita) Petachyjasz, Judas, i Elijezer. 24 A z
śpiewaków: Elijasyb; a z odźwiernych: Sallum i Telem, i
Ury. 25 A z Izraela, z synów Farosowych: Ramijasz, i
Jezyjasz, i Malchyjasz, i Miamin, i Elazar, i Malchyjasz,
i Benajasz; 26 A z synów Elamowych: Matanijasz,
Zacharyjasz, i Jechyjel, i Abdy, i Jerymot, i Elijasz; 27 A
z synów Zattuowych: Elijenaj, Elijasyb, Matanijasz, i
Jerymot, i Zabad, i Asysa; 28 A z synów Bebajowych:
Johanan, Hananijasz, Zabbaj, Atlaj; 29 A z synów Bani:
Mesullam, Malluch, i Adajasz, Jasub, i Seal, Jeramot;
30 A z synów Pachatmoabowych Adna, i Chelal,
Benajasz, Maasejasz, Matanijasz, Besaleel, i Binnui, i
Manase; 31 A z synów Harymowych: Elijezer, Isyjasz,
Malchyjasz, Semaajasz, Symeon, 32 Benjamin, Maluch,
Samaryjasz; 33 Z synów Hasumowych: Matenajasz,
Matata, Zabad, Elifelet, Jeremijasz, Manase, Symhy;
34 Z synów Bani: Maadaj, Amram, i Uel. 35 Banajasz,
Bedyjasz, i Cheluhu, 36 Wanijasz, Meremot, Elijasyb,
37 Mattanijasz, Matenajasz, i Jahasaw. 38 I Bani, i
Binnui, Symhy, 39 I Selemijasz, i Natan, i Adajasz,
40 Machnadbaj, Sasaj, Saraj, 41 Asarel, I Selemijasz,
Semaryjasz, 42 Sallum, Amaryjasz, i Józef. 43 Z synów
Nebowych: Jehijel, Matytyjasz, Zabad, Zebina, Jaddaj, i
Joel, i Benajasz. 44 Ci wszyscy pojęli byli żony obce; a
były między niemi niewiasty, które im narodziły synów.

Nehemiasza

1 Słowa Nehemijasza, syna Hachalijaszowego. I stało
się miesiąca Chyslew, roku dwudziestego (Aswerusa
króla) gdym był na zamku w Susan, **2** Że przyszedł
Chanani, jeden z braci moich, a z nim niektórzy mężowie
z Judy, którychem się pytał o Żydów, którzy pozostali
i wyszli z więzienia, i o Jeruzalem. **3** I odpowiedzieli
mi: Te ostatki, które pozostały z więzienia tam w onej
krainie, są w wielkiem utrapieniu, i w zelżywości: nadto
mur Jeruzalemski rozwalony jest, i bramy jego spalone
są ogniem. **4** A gdym usłyszał te słowa, siadłszy
płakałem i narzekałem przez kilka dni, poszcząc i
modląc się przed obliczem Boga niebieskiego. **5** I
rzekłem; Proszę Panie, Boże niebieski, mocny, wielki i
straszny! który strzeżesz umowy, i miłosierdzia z tymi,
którzy cię miłują, i strzegą przykazania twego. **6** Niech
będzie proszę ucho twoje nakłonione, a oczy twoje
otworzone, abyś usłyszał modlitwę sługi twego, którą
się ja dziś modlę przed tobą we dnie i w nocy za synami
Izraelskimi, sługami twymi, i wyznaję grzechy synów
Izraelskich, któremiśmy zgrzes zyli przeciw tobie; i ja i
dom ojca mego zgrzeszyliśmy. **7** Srodześmy wystąpili
przeciwko tobie, i nie przestrzegaliśmy przykazań, i
ustaw, i sądów, któreś przykazał Mojżeszowi, słudze
twemu. **8** Wspomnij proszę na słowo, któreś przykazał
Mojżeszowi, słudze twemu, mówiąc: Jeżli wy wystąpicie,
tedy Ja was rozproszę między narody; **9** Ale jeżli się
nawrócicie do mnie, a strzedz będziecie przykazań
moich, i czynić je, choćbyście byli wygnani na kraj
świata, tedy i stamtąd was zgromadzę, i przyprowadzę
was na miejsce, którem obrał, aby tam przebywało imię
moje. **10** Wszak oni są słudzy twoi, i lud twój, któryś
odkupił mocą twoją wielką, i ręką twą silną. **11** Proszę
o Panie! niech teraz będzie ucho twoje nakłonione
ku modlitwie sługi twego i ku modlitwie sług twoich,
którzy mają wolę bać się imienia twego; a zdarz dziś,
proszę, słudze twemu, i spraw mu miłosierdzie przed
tym mężem. A jam był podczaszym królewskim.

2 I stało się miesiąca Nisan roku dwudziestego
Artakserksesa króla, gdy było wino przed nim, że
wziąwszy wino, podałem je królowi, a nie bywałem
przedtem tak smutny przed nim. **2** I rzekł mi król:
Czemuż twarz twoja tak smutna, gdyż nie chorujesz?
Nic to innego, jedno smutek serca. I zlękłem się nader
bardzo. **3** I rzekłem do króla: Niech król na wiki żyje.
Jakoż nie ma być smutna twarz moja, gdyż miasto,
dom grobów ojców moich, zburzono, a bramy jego
ogniem popalono? **4** Znowu rzekł do mnie król: Czegoż
ty żądasz? A jam się modlił Bogu niebieskiemu. **5** I
rzekłem do króla: Zdali się to za rzecz dobrą królowi,
i jeżli ma łaskę sługa twój przed obliczem twojem,
proszę, abyś mię posłał do ziemi Judzkiej, do miasta
grobów ojców moich, abym je pobudował. **6** Nadto
rzekł mi król (a królowa siedziała podle niego): Długoż
będziesz na tej drodze, i kiedy się wrócisz? I podobało
się to królowi, i posłał mię, gdym mu zamierzył pewny
czas. **7** Zatemem rzekł do króla: Zdali się to za
rzecz dobrą królowi, niech mi dadzą listy do starostów
za rzeką, aby mię przeprowadzili, ażbym przyszedł
do ziemi Judzkiej; **8** I list do Asafa, dozorcy lasów
królewskich, aby mi dał drzewa na przykrycie bram
pałacu przy domu Bożym, i na mur miejski, i na dom,
do którego wnijdę. I dał mi król listy według ręki Boga
mego łaskawej nademną. **9** A gdym przyszedł do
starostów za rzeką, oddałem im listy królewskie. Posłał
też był ze mną król rotmistrzów i jezdnych: **10** Co
gdy usłyszał Sanballat Horonitczyk, i Tobijasz, sługa
Ammonitczyk, bardzo ich to mierziało, że przyszedł
człowiek, który się starał o dobro synów Izraelskich. **11**
Zatem przyszedłszy do Jeruzalemu, mieszkałem tam
przez trzy dni. **12** A wstawszy w nocy, ja i mężów trocha
ze mną, nie oznajmiłem nikomu, co Bóg mój podał do
serca mego, abym uczynił w Jeruzalemie; bydlęcia
też nie miałem z sobą, oprócz bydlęcia, na któremem
jechał. **13** I wyjechałem bramą nad doliną w nocy, ku
żródłu smoczemu, i ku bramie gnojowej, i oglądałem
mury Jeruzalemskie, które były rozwalone, i bramy
jego, które były popalone ogniem. **14** Potem jechałem
ku bramie żródła, i ku sadzawce królewskiej, gdzie
nie było miejsca bydlęciu, na któremem jechał, aby
przejść mogło. **15** Przetoż jechałem nad potokiem w
nocy, a oglądałem mury; skąd wracając się, wyjechałem
bramą nad doliną, i takiem powrócił. **16** Ale książęta
nie wiedzieli, gdziem jeździł, i com czynił; bom Żydom,
ani kapłanom, ani książętom, ani urzędnikom, ani
żadnemu rzemieślnikowi tego aż dotąd nie oznajmił. **17**
Przetożem rzekł do nich: Wy widzicie, w jakiemeśmy
uciśnieniu, a jako Jeruzalem spustoszone, i bramy
jego popalone są ogniem. Pójdźcież, a budujmy mury
Jeruzalemskie, abyśmy nie byli więcej na hańbę. **18** A
gdym im oznajmił, że ręka Boga mego była łaskawa
nademną, także i słowa królewskie, które do mnie
mówił, rzekli: Wstańmyż a budujmy. I zmocnili ręce
swe ku dobremu. **19** Co słysząc Sanballat Horonitczyk,
i Tobijasz, sługa Ammonitczyk i Giesem Arabczyk,
szydzili z nas, i lekce nas sobie poważyli mówiąc: Cóż
to za rzecz, którą czynicie? albo się przeciw królowi
buntujecie? **20** I odpowiedziałem im, a rzekłem do
nich: Bóg niebieski, ten nam poszczęści, a my słudzy
jego, wstańmy a budujmy; ale wy nie macie działu, ani
prawa, ani pamiątki w Jeruzalemie.

3 Potem powstał Elijasyb, kapłan najwyższy, i bracia
jego kapłani, i budowali bramę owczą. I zbudowali ją,

i przyprawili wrota do niej; aż do wieży Mea zbudowali
ją, i aż do wieży Chananeel. 2 A podle niego budowali
mężowie z Jerycha, a podle nich budował Zachur,
syn Immrego. 3 A bramę rybną budowali synowie
Senaa, którzy ją też przykryli i przyprawili wrota do
niej, i zamki jej, i zawory jej. 4 A podle nich poprawiał
Meremot, syn Uryjasza, syna Kosowego; a podle
nich poprawiał Mesullam, syn Barachyjaszowy, syna
Mesezabelowego; a podle nich poprawiał Sadok, syn
Baany. 5 Podle nich zasię poprawiali Tekuitczycy; ale
ci, co byli zacniejsi z nich, nie podłożyli szyi swej pod
robotę pana swego. 6 A bramę starą poprawiali Jojada,
syn Faseachowy, i Mesullam, syn Besodyjaszowy; ci ją
przykryli, i przyprawili wrota do niej, i zamki jej, i zawory
jej. 7 A podle nich poprawiał Melatyjasz Gabaonitczyk,
Jadon Meronitczyk, mężowie z Gabaon i z Masfa, aż
do stolicy książęcej, z tej strony rzeki. 8 Podle nich
poprawiał Husyjel, syn Charchajaszowy, z złotnikami; a
podle niego poprawiał Chananijasz, syn aptekarski;
a Jeruzalemu zaniechali aż do muru szerokiego.
9 A podle nich poprawiał Rafajasz, syn Churowy,
przełożony nad połową powiatu Jeruzalemskiego. 10
A podle nich poprawiał Jedajasz, syn Harumafowy,
i przeciw swemu domowi; a podle niego poprawiał
Hattus, syn Hasbonijaszowy. 11 Części zaś drugiej
poprawiał Malchyjasz, syn Harymowy, i Hasub, syn
Pachatmoabowy, także i wieżę Tannurym. 12 A podle
niego poprawiał Sallum, syn Hallochesowy, przełożony
nad połową powiatu Jeruzalemskiego, sam i córki jego.
13 Bramy nad doliną poprawiał Chanun, i obywatele
Zanoe; cić ją budowali, i przyprawili wrota do niej, zamki
jej, i zawory jej; i na tysiąc łokci muru aż do bramy
gnojowej. 14 Bramy zaś gnojowej poprawiał Melchyjasz,
syn Rechaby, przełożony nad powiatem Betcherem;
tenci ją zbudował, i przyprawił wrota do niej, zamki jej, i
zawory jej, 15 Dotego bramy żródła poprawiał Sallon,
syn Cholhozowy, przełożony nad powiatem Masfa; a
ten ją zbudował, i przykrył ją, i przyprawił wrota do
niej, i zamki jej, i zawory jej, i mur nad stawem Selach
ku ogrodowi królewskiemu aż do schodu, po którym
schodzą z miasta Dawidowego. 16 Zatem poprawiał
Nehemijasz, syn Hasbuka, przełożony nad połową
powiatu Betsur, aż przeciwko grobom Dawidowym i aż
do stawu urobionego, i aż do domu mocarzów. 17 Za
nim poprawiali Lewitowie Rehum, syn Bani; podle niego
poprawiał Hasabijasz, przełożony nad połową powiatu
Ceile z powiatem swoim. 18 Za nim zasię poprawiali
bracia ich, Bawaj, syn Chenadadowy, przełożony nad
połową powiatu Ceile. 19 A podle niego poprawiał
Eser, syn Jesui, przełożony nad Masfą, części drugiej
przeciw miejscu, kędy chodzą do zbrojowni nazwanej
Mikzoa. 20 Po nim wzruszony gorliwością poprawiał
Baruch, syn Zabbajowy, części drugiej od Mikzoa aż
do drzwi domu Elijasyba, najwyższego kapłana. 21 Za
nim poprawiał Meremot, syn Uryjasza, syn Kosowego,
części drugiej, ode drzwi domu Elijasybowego aż do
końca domu jego. 22 A za nim poprawiali kapłani, którzy
mieszkali w równinie. 23 Za nimi poprawiał Benjamin
i Hasub, przeciw domom swoim; za nimi poprawiał
Azaryjasz, syn Maasejasza, syna Ananijaszowego,
podle domu swego. 24 Za nim poprawiał Bennui, syn
Chenadadowy, części drugiej od domu Azaryjaszowego
aż do Mikzoa, i aż do rogu. 25 Palal, syn Uzajego
przeciw Mikzoa, i wieży wysokiej, wywiedzionej z domu
królewskiego, która była w sieni więzienia; po nim
poprawiał Fadajasz, syn Farosowy. 26 A Netynejczycy,
co mieszkali w Ofel, poprawiali aż na przeciwko bramie
wodnej na wschód słońca, i wieży wysokiej. 27 Za
nimi poprawiali Tekuitczykowie drugą część przeciw
wieży wielkiej i wysokiej aż do muru Ofel. 28 Od bramy
końskiej poprawiali kapłani, każdy przeciw domowi
swemu. 29 Za nimi poprawiał Sadok, syn Immerowy,
przeciw domowi swemu, a za nim poprawiał Semejasz,
syn Sechenijaszowy, stróż barmy wschodniej. 30 Za nim
poprawiał Chananijasz, syn Selemijaszowy, i Chanun,
syn Salafowy szósty, części drugiej; za nim poprawiał
Mesullam, syn Berechyjaszowy, przeciw gmachowi
swemu. 31 Za nim poprawiał Malchijasz, syn złotniczy,
aż do domu Netynejczyków, i kupców, przeciw bramie
sądowej, i aż do sali narożnej. 32 A między salą narożną
aż do bramy owczej poprawiali złotnicy i kupcy.

4 A gdy usłyszał Sanballat, iż budujemy mury,
rozgniewał się, a rozgniewawszy się bardzo, szydził
z Żydów. 2 I mówił przed braćmi swymi i przed
rycerstwem Samaryjskiem, i rzekł: Cóż wżdy ci Żydowie
niedołężni czynią? Także ich zaniechamy? I będąż
ofiarować? Izali tego za dzień dokończą? Izali wskrzeszą
kamienie z gromad gruzu, które spalono? 3 Ale Tobijasz
Ammonitczyk będąc przy nim, rzekł: Niech budują;
jednak kiedy przyjdzie liszka, przebije mur ich kamienny.
4 Wysłuchajże, o Boże nasz! bośmy wzgardzeni, a
obróć pohańbienie ich na głowę ich, a daj ich na łup
w ziemi niewoli. 5 Nie pokrywajże nieprawości ich, a
grzech ich od twarzy twej niech nie będzie zgładzony;
bo cię do gniewu pobudzili dla tych, co budują. 6
Lecześmy my budowali ten mur, i spojony jest wszystek
mur aż do połowy swej, a lud miał serce do roboty.
7 A gdy usłyszeli Sanballat i Tobijasz, i Arabczycy,
i Ammonitowie, i Azodczycy, że przybywało wzdłuż
murów Jeruzalemskich, a iż się poczęli rozerwania
murów zawierać, bardzo się rozgniewali. 8 Przetoż
zbuntowali się wszyscy wespół, aby szli walczyć przeciw
Jeruzalemowi, i uczynić wstręt robocie. 9 Myśmy się
jednak modlili Bogu naszemu, i postawiliśmy straż
przeciwko nim we dnie i w nocy, bojąc się ich. 10

Bo rzekli Żydowie: Zwątlała siła noszącego, a gruzu
jeszcze wiele; a my nie będziemy mogli budować muru.
11 Nadto rzekli nieprzyjaciele nasi: Niech nie wzwiedzą
ani obaczą, aż przyjdziemy między nich, i pomordujemy
ich, a tak zastanowimy tę robotę. 12 A gdy przyszli
Żydowie, którzy mieszkali około nich, i powiedzieli nam
na dziesięć kroć: Pilnujcie ze wszystkich miejsc, z
którychby przyjść mogli do nas; 13 Tedym postawił na
dolnych miejscach za murem i na miejscach wysokich,
postawiłem mówię lud według domów z mieczami ich,
z włóczniami, i z łukami ich. 14 A gdym to oglądał,
wstawszy rzekłem do starszych, i do przełożonych, i do
innego ludu: Nie bójcie się ich; na Pana wielkiego i
straszliwego pamiętajcie, a walczcie za braci waszych,
za synów waszych, i za córki wasze, za żony wasze, i
za domy was ze. 15 A gdy usłyszeli nieprzyjaciele nasi,
iż nam to oznajmiono, tedy rozproszył Bóg radę ich, a
myśmy się wszyscy wrócili do murów, każdy do roboty
swojej. 16 A wszakże od onego czasu połowa sług
moich robiła, a połowa ich trzymała włócznie, i tarcze, i
łuki, i pancerze, a przedniejsi stali za wszystkim domem
Judzkim. 17 Ci też, którzy budowali mury, i którzy nosili
brzemiona, i co nakładali, jedną ręką swoją robili, a
drugą trzymali broń. 18 A z onych, którzy budowali,
miał każdy miecz swój przypasany do biódr swych, i
tak budowali; a ten co w trąbę trąbił, był przy mnie. 19
Bom rzekł do starszych i przełożonych, i do innego
ludu: Robota wielka i szeroka; a myśmy się rozstrzelali
po murze daleko jeden od drugiego. 20 A przetoż na
któremkolwiek byście miejscu usłyszeli głos trąby, tam
się zbierajcie do nas; Bóg nasz będzie walczył za nas.
21 Pilnowaliśmy tedy roboty, a połowa ich trzymała
włócznie, od wejścia zorzy, aż gwiazdy wschodziły. 22
Na tenże czas rzekłem do ludu: Każdy z sługą swym
niech nocuje w Jeruzalemie, aby nam byli w nocy dla
straży, a we dnie dla roboty. 23 Przetoż i ja, i bracia moi,
i słudzy moi, i straż, która jest ze mną, nie zewleczemy
szat naszych, a każdy niech ma broń swą i wodę.

5 I wszczęło się wielkie wołanie ludu i żon ich przeciw
Żydom, braciom swym. 2 Albowiem niektórzy mówili:
Wiele nas, co synów naszych i córki nasze zastawiamy,
abyśmy nabywszy zboża, jeść i żyć mogli. 3 Inni
zaś mówili: Role nasze, i winnice nasze, i domy
nasze zastawiać musimy, abyśmy nabyli zboża w tym
głodzie. 4 Inni zaś mówili: Napożyczaliśmy pieniędzy,
żebyśmy dali podatek królowi, zastawiwszy role nasze
i winnice nasze. 5 Choć oto ciało nasze jest jako
ciało braci naszych, a synowie nasi są jako synowie
ich: wszakże oto my musimy dawać synów naszych i
córki nasze w niewolę, i niektóre z córek naszych są
już w niewolę podane, a nie mamy przemożenia w
rękach naszych, abyśmy je wykupili, gdyż role nasze i
winnice nasze inni trzymają. 6 Przetoż rozgniewałem
się bardzo, gdym usłyszał wołanie ich, i słowa takowe. 7
I umyśliłem w sercu swem, abym sfukał przedniejszych
i przełożonych, mówiąc do nich: Wy jesteście, którzy
obciążacie każdy brata swego; i zebrałem przeciwko
nim zgromadzenie wielkie; 8 I rzekłem do nich: Myśmy
odkupili braci naszych, Żydów, którzy byli zaprzedani
poganom, podług przemożenia naszego; a jeszczeż wy
sprzedawać będziecie braci waszych, a tak jakoby nam
ich sprzedawać będziecie? I umilknęli, i nie znaleźli,
coby odpo wiedzieć. 9 Nadtom rzekł: Nie dobra to
rzecz, którą wy czynicie; azaż nie w bojaźni Boga
naszego chodzić macie raczej niż w hańbie poganów,
nieprzyjaciół naszych? 10 I jać też z braćmi moimi, i z
sługami moimi, pożyczyliśmy im pieniędzy, i zboża;
odpuśćmyż im proszę ten ciężar. 11 Wróćcież im
dziś proszę role ich, winnice ich, oliwnice ich, i domy
ich, i setną część pieniędzy i zboża, wina, i oliwy,
którą wy od nich wyciągacie. 12 Tedy odpowiedzieli:
Wrócimy, a nie będziemy się od nich tego upominać;
tak uczynimy, jakoś ty powiedział. Wezwałem też i
kapłanów, a poprzysiągłem ich, aby także uczynili. 13
Potemem wytrząsnął zanadrza moje, i rzekłem: Niech
tak wytrząśnie Bóg każdego męża z domu jego i z pracy
jego, któryby nie uczynił dosyć temu słowu; a niech tak
będzie wytrząśniony i wypróżniony. I rzekło wszystko
zgromadzenie: Amen. I chwalili Pana, a lud uczynił
jako było rzeczono. 14 Owszem ode dnia, którego
mi przykazał król, abym był książęciem ich w ziemi
Judzkiej, od roku dwudziestego aż do roku trzydziestego
i wtórego Artakserksesa króla, przez dwanaście lat,
ja i bracia moi obrokuśmy książęcego nie jedli. 15
Choć książęta pierwsi, którzy byli przedemną, obciążali
lud, biorąc od nich chleb i wino, mimo srebra syklów
czterdzieści; także i słudzy ich używali okrucieństwa
nad ludem; alem ja tak nie czynił dla bojaźni Bożej. 16
Owszem i około poprawy tego muru pracowałem, a
przecięśmy roli nie kupili; więc i wszyscy słudzy moi
byli tam zgromadzeni dla roboty. 17 Nadto z Żydów
i przełożonych sto i pięćdziesiąt mężów, i którzy do
nas przychodzili z pogan okolicznych, jadali u stołu
mego. 18 Przetoż gotowano na każdy dzień wołu
jednego, owiec sześć wybornych, i ptaki gotowano dla
mnie, a każdego dziesiątego dnia rozmaitego wina
hojnie dawano; wszakżem się obroku książęcego nie
upominał; albowiem ciężka była niewola na ten lud. 19
Wspomnijże na mię, Boże mój! ku dobremu według
wszystkiego, com czynił ludowi twemu.

6 A gdy usłyszał Sanballat, i Tobijasz, i Giesem
Arabczyk, i inni nieprzyjaciele nasi, żem zbudował
mur, a że w nim nie zostawało żadnej rozwaliny,
chociażem jeszcze wtenczas nie był przyprawił wrót

do bram: 2 Tedy posłał Sanballat, i Giesem do mnie
mówiąc: Przyjdź, a zejdźmy się społem we wsiach,
które są na polu Ono. Ale oni myślili uczynić mi co
złego. 3 Przetoż posłałem do nich posłów, wskazując:
Zacząłem robotę wielką, przetoż nie mogę zjechać;
bo przeczżeby miała ustać ta robota, gdybym jej
zaniechawszy jechał do was? 4 Tedy posłali do mnie w
tejże sprawie po cztery kroć. A jam im odpowiedział
temiż słowy. 5 Potem Sanballat posłał do mnie w
tejże sprawie piąty raz sługę swego i list otwarty,
w ręce jego, 6 W którym to było napisane: Jest
posłuch między narodami, jako Gasmus powiada, że ty
i Żydowie myślicie się z mocy wybić, a że ty dlatego
budujesz mur, abyś był nad nimi królem ich, jako się
to pokazuje. 7 Do tego, żeś i proroków postanowił,
aby powiadali o tobie w Jeruzalemie, mówiąc: On jest
królem w Judzie. Teraz tedy dojdzie to króla; przetoż
przyjdź, a naradzimy się spółecznie. 8 Alem posłał
do niego, mówiąc: Nie jest to, co powiadasz; ale sam
sobie to wymyślasz. 9 Albowiem oni wszyscy straszyli
nas, mówiąc: Osłabieją ręce ich przy robocie, i nie
dokonają; prztoż teraz, o Boże! zmocnij ręce moje. 10 A
gdym wszedł w dom Semejasza, syna Delajaszowego,
syna Mehetabelowego, który był w zawarciu, rzekł
mi: Zejdźmy się do domu Bożego, w pośród kościoła,
i zamknijmy drzwi kościelne; bo przyjdą, chcąc cię
zabić, a w nocy przyjdą, aby cię zabili. 11 Któremum
rzekł: Takowyżby mąż, jakim ja jest, miał uciekać?
Któż takowy, jakom ja, coby wszedłszy do kościoła,
żyw został? Nie wnijdę. 12 I poznałem, że go Bóg
nie posłał ale proroctwo mówił przeciwko mnie, bo go
Tobijasz i Sanballat byli przenajęli. 13 Przeto bowiem
przenajęty był, abym się uląkł, i tak uczynił, i zgrzeszył,
ażeby mi to u nich było na złe imię, czemby mi urągali.
14 Pomnijże, o Boże mój! na Tobijasza i Sanballata,
według takowych uczynków ich: także na Noadyję
prorokinię, i na innych proroków, którzy mię straszyli.
15 A tak dokonany jest on mur dwudziestego i piątego
dnia miesiąca Elul, pięćdziesiątego i drugiego dnia. 16
A gdy to usłyszeli wszyscy nieprzyjaciele nasi, i widzieli
to wszyscy narodowie, którzy byli około nas, upadło
im bardzo serce; 17 Bo poznali, że się ta sprawa od
Boga naszego stała. W oneż dni wiele przedniejszych z
Judy listy swe często posyłali do Tobijasza, także od
Tobijasza przychodziły do nich. 18 Bo wiele ich było w
Judzie, co się z nim sprzysięgli, gdyż on był zięciem
Sechanijasza, syna Arachowego; a Jochanan, syn jego,
pojął był córkę Mesullama, syna Barachyjaszowego. 19
Nadto i dobroczynność jego opowiadali przedemną, i
słowa moje odnosili mu; a listy posyłał Tobijasz, aby
mię straszył.

7 A gdy był dobudowany mur, i wystawiłem wrota,
i postanowieni byli odźwierni, i śpiewacy, i
Lewitowie: 2 Rozkazałem Chananijemu, bratu memu, i
Chananijaszowi, staroście zamku Jeruzalemskiego:
(bo ten był mąż wierny, i bojący się Boga nad wielu
innych;) 3 I rzekłem do nich: Niech nie otwierają
bram Jeruzalemskich, aż ogrzeje słońce; a gdy
ci, co tu stawają, zamkną bramę, opatrzcież ją. A
tak postanowiłem straż z obywateli Jeruzalemskich,
każdego na straży jego, i każdego na przeciwko
domowi jego. 4 A miasto było szerokie i wielkie, ale
ludu mało w murach jego, a jeszcze nie były domy
pobudowane. 5 Przetoż podał Bóg mój do serca mego,
abym zebrał przedniejszych, i przełożonych, i lud,
aby byli obliczeni podług rodzaju. I znalazłem księgi
rodu tych, którzy się tu najpierwej przyprowadzili, i
znalazłem w nich to opisanie. 6 Cić są ludzie onej
krainy, którzy wyszli z pojmania i z niewoli, w którą
ich był zaprowadził Nabuchodonozor, król Babiloński;
a wrócili się do Jeruzalemu i do Judy, każdy do
miasta swego. 7 Którzy przyszli z Zorobabelem, z
Jesuą, Nehemijaszem, Azaryjaszem, Rahamijaszem,
Nechamanem, Mardocheuszem, Bilsanem, Misperetem,
Bigwajem, Nechumem, Baaną. 8 A poczet mężów ludu
Izraelskiego taki jest: Synów Farosowych dwa tysiące
sto i siedmdziesiąt i dwa; 9 Synów Sefatyjaszowych trzy
sta siedmdziesiąt i dwa; 10 Synów Arachowych sześć
set pięćdziesiąt i dwa; 11 Synów Pachatmoabowych,
synów Jesui, i Joabowych dwa tysiące ośm set i
ośmnaście; 12 Synów Elamowych tysiąc dwieście
pięćdziesiąt i cztery; 13 Synów Zattuowych ośm set
czterdzieści i pięć; 14 Synów Zachajowych siedm
set i sześćdziesiąt; 15 Synów Binnujowych sześć set
czterdzieści i ośm; 16 Synów Bebajowych sześć set
dwadzieścia i ośm; 17 Synów Azgadowych dwa tysiące
trzy sta dwadzieścia i dwa; 18 Synów Adonikamowych
sześć set sześćdziesiąt i siedm; 19 Synów Bigwajowych
dwa tysiące sześćdziesiąt i siedm; 20 Synów Adynowych
sześć set pięćdziesiąt i pięć; 21 Synów Aterowych, co
poszli z Ezechyjasza, dziewięćdziesiąt i ośm; 22 Synów
Hasumowych trzy sta dwadzieścia i ośm; 23 Synów
Besajowych trzy sta dwadzieścia i cztery; 24 Synów
Charyfowych sto i dwanaście; 25 Synów z Gabaonu
dziewięćdziesiąt i pięć. 26 Mężów z Betlehemu i
Netofatu sto ośmdziesiąt i ośm; 27 Mężów z Anatotu
sto dwadzieścia i ośm; 28 Mężów z Bet Azmawetu
czterdzieści i dwa; 29 Mężów z Karyjatyjarymu, z Kafiry i
z Beerotu siedm set czterdzieści i trzy; 30 Mężów z Ramy
i z Gabaa sześć set dwadzieścia i jeden; 31 Mężów z
Machmas sto i dwadzieścia i dwa; 32 Mężów z Betela i
z Haj sto dwadzieścia i trzy; 33 Mężów z Nebo drugiego
pięćdziesiąt i dwa. 34 Synów Elama drugiego tysiąc
dwieście pięćdziesiąt i cztery; 35 Synów Harymowych

trzy sta i dwadzieścia; 36 Synów Jerechowych
trzy sta czterdzieści i pięć; 37 Synów Lodowych,
Hadydowych, i Onowych siedm set i dwadzieścia i
jeden. 38 Synów Senaa trzy tysiące dziewięć set i
trzydzieści. 39 Kapłanów: Synów Jedajaszowych, z
domu Jesui, dziewięć set siedmdziesiąt i trzy; 40
Synów Immerowych tysiąc pięćdziesiąt i dwa; 41
Synów Passurowych tysiąc dwieście czterdzieści i
siedm; 42 Synów Harymowych tysiąc i siedmnaście;
43 Lewitów: Synów Jesuego, i Kadmielowych, synów
Hodowijaszowych siedmdziesiąt i cztery. 44 Śpiewaków:
Synów Asafowych sto czterdzieści i ośm. 45
Odźwiernych: Synów Sallumowych, synów Aterowych,
synów Talmonowych, synów Akkubowych, synów
Hatytowych, synów Sobajowych sto trzydzieści i ośm.
46 Z Netynejczyków: Synów Sycha, synów Chasufa,
synów Tabbaota, 47 Synów Kierosa, synów Syjaa,
synów Fadona, 48 Synów Lebana, synów Hagaba,
synów Salmaja, 49 Synów Hanana, synów Giddela,
synów Gachara, 50 Synów Raajasza, synów Rezyna,
synów Nekoda, 51 Synów Gazama, synów Uzy, synów
Faseacha. 52 Synów Besaja, synów Mechynima, synów
Nefusesyma, 53 Synów Bakbuka, synów Chakufa,
synów Charchura, 54 Synów Basluta, synów Mechyda,
synów Charsa, 55 Synów Barkosa, synów Sysera,
synów Tamacha, 56 Synów Nezyjacha, synów Chatyfa,
57 Synów sług Salomonowych, synów Sotaja, synów
Soferata, synów Peruda. 58 Synów Jahala, synów
Darkona, synów Giddela, 59 Synów Sefatyjasza,
synów Chatyla, synów Pochereta z Hasebaim, synów
Amona: 60 Wszystkich Netynejczyków i synów sług
Salomonowych trzy sta dziewięćdziesiąt i dwa. 61
A cić są, którzy wyszli z Telmelachu i z Telcharsa:
Cherub, Addan, i Immer: ale nie mogli okazać domu
ojców swoich i nasienia swego, jeźli z Izraela byli. 62
Synów Delajaszowych, synów Tobijaszowych, synów
Nekodowych sześć set czterdzieści i dwa. 63 A
z kapłanów synowie Hobajowi, synowie Kozowi,
synowie Barsylajego; który był pojął z córek Barsylaja
Galaadczyka żonę, i nazwany był od imienia ich. 64 Ci
szukali opisania swego, wywodząc ród swój, ale nie
znaleźli; przetoż zrzuceni są z kapłaństwa. 65 I zakazał
im Tyrsata, aby nie jedli z rzeczy najświętszych, ażby
powstał kapłan z Urym i z Tummim. 66 Wszystkiego
zgromadzenia w jednym poczcie było czterdzieści
tysięcy dwa tysiące trzy sta i sześćdziesiąt; 67 Oprócz
sług ich i służebnic ich, których było siedm tysięcy trzy
sta trzydzieści i siedm; a między nimi było śpiewaków
i śpiewaczek dwieście i czterdzieści i pięć. 68 Koni
ich siedm set trzydzieści i sześć; mułów ich dwieście
czterdzieści i pięć. 69 Wielbłądów cztery sta trzydzieści
i pięć; osłów sześć tysięcy siedm set i dwadzieścia. 70
A niektórzy przedniejsi z domów ojcowskich dawali na
robotę. Tyrsata dał do skarbu złota tysiąc łótów, czasz
pięćdziesiąt, szat kapłańskich pięć set i trzydzieści. 71
Niektórzy też z przedniejszych domów ojcowskich dali
do skarbu na robotę złota dwadzieścia tysięcy łótów, a
srebra grzywien dwa tysiące i dwieście. 72 A co dał
inszy lud, było złota dwadzieścia tysięcy łótów, a srebra
dwa tysiące grzywien, a szat kapłańskich sześćdziesiąt
i siedm. 73 A tak osiedli kapłani i Lewitowie, i odźwierni,
i śpiewacy, i lud pospolity, i Netynejczycy, i wszystek
Izrael miasta swoje. A gdy nastał miesiąc siódmy, byli
synowie Izraelscy w miastach swoich.

8 Zebrał się tedy wszystek lud jednostajnie na ulicę,
która jest przed bramą wodną, i rzekli do Ezdrasza,
nauczonego w Piśmie, aby przyniósł księgi zakonu
Mojżeszowego, który był przykazał Pan Izraelowi.
2 Tedy przyniósł Ezdrasz kapłan zakon przed ono
zgromadzenie mężów i niewiast, i wszystkich, którzyby
rozumnie słuchać mogli; a działo się to dnia pierwszego,
miesiąca siódmego. 3 I czytał w nim na onej ulicy, która
jest przed bramą wodną, od poranku aż do południa
przed mężami i niewiastami, i którzy zrozumieć mogli, a
uszy wszystkiego ludu obrócone były do ksiąg zakonu.
4 I stanął Ezdrasz nauczony w Piśmie na kazalnicy,
którą byli zgotowali na to, a podle niego stał Matytyjasz,
i Sema, i Ananijasz, i Uryjasz, i Helkijasz, i Maasyjasz,
po prawej ręce jego, a po lewej ręce jego Fedajasz,
i Misael, i Malchyjasz, i Chasum, i Chasbadana,
Zacharyjasz i Mesullam. 5 Otworzył tedy Ezdrasz księgi
przed oczyma wszystkiego ludu, bo stał wyżej niż
wszystek lud; a gdy je otworzył, wszystek lud powstał. 6
I błogosławił Ezdrasz Panu, Bogu wielkiemu, a wszystek
lud odpowiadał: Amen! Amen! podnosząc ręce swoje; a
nachyliwszy głowy, kłaniali się Panu twrzą ku ziemi.
7 Także i Jesua, i Bani, i Serebijasz, Jamin, Chakub,
Sabbetaj, Hodyjasz, Maasyjasz, Kielita, Azaryjasz,
Jozabad, Chanan, Felajasz, i Lewitowie nauczali ludu
zakonu, a lud stał na miejscu swem. 8 Bo czytali
w księgach zakonu Bożego wyraźnie, a wykładając
zmysł objaśniali to, co czytali. 9 Zatem Nehemijasz (ten
jest Tyrsata) i Ezdrasz kapłan, nauczony w Piśmie, i
Lewitowie, którzy uczyli lud, rzekli do wszystkiego ludu:
Ten dzień poświęcony jest Panu, Bogu waszemu, nie
smućcież się, ani płaczcie. (Bo płakał wszystek lud,
słysząc słowa zakonu.) 10 I rzekł im: Idźcież, jedzcie
rzeczy tłuste a pijcie napój słodki, a posyłajcie cząstki
tym, którzy sobie nic nie nagotowali; albowiem święty
jest dzień Panu naszemu. Przetoż się nie frasujcie;
albowiem wesele Pańskie jest siłą waszą, 11 A gdy
Lewitowie uczynili milczenie między wszystkim ludem,
mówiąc: Milczcież, bo dzień święty jest, a nie smućcie
się: 12 Tedy odszedł wszystek lud, aby jedli i pili, i aby
innym cząstki posyłali. I weselili się bardzo, przeto, że

zrozumieli słowa, których i nauczano. 13 Potem zebrali
się dnia drugiego przedniejsi domów ojcowskich ze
wszystkiego ludu, kapłani i Lewitowie, do Ezdrasza
nauczonego w Piśmie, aby wyrozumieli słowa zakonu.
14 I znaleźli napisane w zakonie, że rozkazał Pan przez
Mojżesza, aby mieszkali synowie Izraelscy w kuczkach
w święto uroczyste miesiąca siódmego; 15 A iżby
to opowiedziano i obwołano we wszystkich miastach
ich, i w Jeruzalemie, mówiąc: Wynijdźcie na górę,
a nanoście gałęzia oliwnego, i gałęzia sosnowego,
i gałęzia myrtowego, i gałęzia palmowego, i gałęzia
drzewa gęstego, abyście poczynili kuczki, jako jest
napisane. 16 Przetoż wyszedł lud, a nanosili i poczynili
sobie kuczki, każdy na dachu swym, i w sieniach swych,
i w sieniach domu Bożego, i na ulicy bramy wodnej, i
na ulicy bramy Efraimowej. 17 A tak naczyniło kuczek
wszystko zgromadzenie, które się wróciło z niewoli, i
mieszkali w kuczkach, (choć tego nie czynili synowie
Izraelscy ode dni Jozuego, syna Nunowego, aż do dnia
onego;) i było wesele bardzo wielkie. 18 A Ezdrasz
czytał w księgach zakonu Bożego na każdy dzień; od
pierwszego dnia aż do dnia ostatniego; i obchodzili
święto uroczyste przez siedm dni, a dnia ósmego było
zgromadzenie według zwyczaju.

9 Potem dnia dwudziestego i czwartego tegoż miesiąca
zgromadzili się synowie Izraelscy, i pościli w
worzech, i posypali się prochem. 2 A odłączyło się
nasienie Izraelskie od wszystkich cudzoziemców, a
stanąwszy wyznawali grzechy swe i nieprawości ojców
swych. 3 I powstali na miejscach swych, a czytali
księgi zakonu Pana, Boga swego, cztery kroć przez
dzień, i cztery kroć wyznawali a kłaniali się Panu
Bogu swemu. 4 Zatem stanęli na stopniach Lewitów
Jesua i Bani, Kadmiel, Sebanijasz, Bunni, Serebijasz,
Bani, Chenani, a wołali głosem wielkim do Pana
Boga swego. 5 I mówili Lewitowie Jesua, i Kadmiel,
Bani, Hasabnejasz, Serebijasz, Odyjasz, Sebanijasz,
Petachyjasz: Wstańcie, błogosławcie Panu, Bogu
waszemu, od wieku aż na wieki, a niech błogosławią
imieniowi twojemu chwalebnemu i wywyższonemu
nad wszelkie błogosławieństwo i chwałę. 6 Ty, Panie!
sam, ty sam, tyś uczynił niebo, nieba niebios, i
wszystko wojsko ich, ziemię, i wszystko co jest na
niej, morza, i wszystko, co w nich jest, a ty ożywiasz
to wszystko; a wojska niebieskie tobie się kłaniają.
7 Tyś jest, Panie Boże! któryś wybrał Abrama, a
wywiodłeś go z Ur Chaldejskiego, i dałeś mu imię
Abraham. 8 I znalazłeś serce jego wierne przed
obliczem twojem, i uczyniłeś z nim przymierze, że dasz
ziemię Chananejczyka, Hetejczyka, Amorejczyka, i
Ferezejczyka, i Jebuzejczyka, i Giergiezejczyka, że
ją dasz nasieniu jego, i ziściłeś słowa twoje; boś ty
sprawiedliwy. 9 Wejżałeś zaiste na utrapienie ojców
naszych w Egipcie, a wołanie ich wysłuchałeś nad
morzem Czerwonem. 10 A pokazywałeś znaki i cuda
na Faraonie, i na wszystkich sługach jego, i na
wszystkim ludu ziemi jego; boś poznał, że sobie hardzie
postępowali przeciwko nim, i uczyniłeś sobie imię, jako
się to dziś pokazuje. 11 I rozdzieliłeś morze przed
nimi, a przeszli przez pośrodek morza po suszy; a
tych, którzy ich gonili, wrzuciłeś w głębokości, jako
kamień w wody gwałtowne. 12 A w słupie obłokowym
prowadziłeś ich we dnie, a w słupie ognistym w nocy,
abyś im oświecał drogę, którą iść mieli. 13 Potemeś
na górę Synaj zstąpił, i mówiłeś do nich z nieba, a
dałeś im sądy prawe, i zakony prawdziwe, ustawy i
rozkazania dobre. 14 I sabat twój święty oznajmiłeś
im, a przykazania i ustawy, i zakon wydałeś im przez
Mojżesza, sługę twego. 15 Dałeś im też chleb w głodzie
ich z nieba, i wodęś im z skały wywiódł w pragnieniu
ich, a rozkazałeś im, aby szli, i posiedli ziemię, o którąś
podniósł rękę swą, że im ją dasz. 16 Ale oni i ojcowie
nasi hardzie sobie poczynali, i zatwardzili kark swój, i
nie słuchali rozkazania twego. 17 Owszem nie chcieli
słuchać, ani wspomnieli na cuda twoje, któreś czynił,
przy nich; ale zatwardziwszy kark swój postanowili
sobie wodza, chcąc się wrócić w niewolę swoję w
uporze swoim. Lecz ty, o Boże miłościwy, łaskawy,
i miłosierny, nieskwapli wy, i wielkiego miłosierdzia!
nie opuściłeś ich. 18 Nawet gdy sobie uczynili cielca
ulanego, a mówili: Ten jest Bóg twój, który cię wywiódł
z ziemi Egipskiej, i dopuścili się bluźnierstw wielkich,
19 Ty jednak dla litości twoich wielkich nie opuściłeś
ich na puszczy; słup obłokowy nie odstąpił od nich
we dnie, prowadząc ich w drodze, ani słup ognisty
w nocy, oświecając ich, i drogę, którą iść mieli. 20
Nadto ducha twojego dobrego dałeś im, aby ich uczył,
i manny twojej nie odjąłeś od ust ich, i wodę dałeś
im w pragnieniu ich. 21 A tak przez czterdzieści lat
żywiłeś ich na puszczy; na niczem im nie schodziło,
szaty ich nie zwiotszały, i nogi ich nie napuchły. 22
I podałeś im królestwa i narody, któreś rozegnał po
kątach, tak, że posiedli ziemię Sehonową, i ziemię króla
Hesebońskiego, i ziemię Oga, króla Basańskiego. 23
A synów ich rozmnożyłeś jako gwiazdy niebieskie, i
wwiodłeś ich do ziemi, o którejś mawiał ojcom ich, że
wnijdą i posiędą ją. 24 Bo przyszedłszy synowie ich
posiedli tę ziemię, gdyś poniżył przed nimi obywateli
onej ziemi, Chananejczyków, i podałeś ich w ręce
ich, i królów ich, i narody onej ziemi, aby się z nimi
obchodzili według woli swojej. 25 Pobrali tedy miasta
obronne, i ziemię tłustą, i posiedli domy pełne wszelkich
dóbr, studnie wykopane, winnice, oliwnice, i drzew
rodzajnych bardzo wiele; a jedli, i byli nasyceni, i otyli, i
opływali w rozkoszy z dobroci twojej wielkiej. 26 Ale

gdy cię rozdraźnili, i stalić się odpornymi, zarzuciwszy
zakon twój w tył swój, a proroków twoich pobili, którzy
się oświadczali przed nimi, aby ich nawrócili do ciebie,
i dopuszczali się bluźnierstwa wielkiego: 27 Podałeś
ich w ręce nieprzyjaciołom ich, którzy ich trapili. A gdy
czasu utrapienia swego wołali do ciebie, tyś ich z nieba
wysłuchał, a według litości twoich wielkich dawałeś im
wybawicieli, którzy ich wybawiali z rąk nieprzyjaciół
ich. 28 Wtem, gdy trochę odpoczęli, znowu czynili
złość przed twarzą twoją; przetoż opuściłeś ich w ręce
nieprzyjaciół ich, aby panowali nad nimi. Lecz gdy się
znowu nawrócili, a wołali do ciebie, tyś ich z nieba
wysłuchał, i wybawiłeś ich według litości twoich przez
wiele czasów. 29 I oświadczałeś się przed nimi, abyś
ich nawrócił do zakonu swego; ale oni sobie hardzie
poczynali, a niesłuchali przykazań twoich, owszem
przeciw sądom twoim grzeszyli, które gdyby człowiek
czynił, żyłby przez nie; ale uchylając ramion swych,
kark swój zatwardzili, i nie słuchali. 30 Wszakżeś ty im
folgował przez wiele lat, oświadczając się przed nimi
Duchem twym przez proroków twoich; a gdy nie słuchali,
podałeś ich w ręce narodów onych ziem. 31 Ale dla
litości twoich wielkich nie dałeś ich na wytracenie, aniś
ich opuścił; boś ty Bóg łaskawy i miłosierny. 32 Teraz
tedy o Boże nasz, Boże wielki, możny, i straszny! który
strzeżesz przymierza i miłosierdzia, niech nie będzie
małe przed tobą każde utrapienie, które przyszło na nas,
na królów naszych, na kaiążąt naszych, i na kapłanów
naszych, i na proroków naszych, i na ojców naszych,
i na wszystek lud twój, ode dni królów Assyryjskich
aż do dnia tego; 33 Acześ ty jest sprawiedliwy we
wszystkiem tem, co przyszło na nas; boś sprawiedliwie
uczynił, a myśmy niezbożnie czynili. 34 I królowie nasi,
książęta nasi, kapłani nasi, i ojcowie nasi nie pełnili
zakonu twego, i nie przestrzegali przykazań twoich, i
świadectw twych, któremiś się oświadczał przed nimi.
35 Bo oni w królestwie swem i w dobroci twojej wielkiej,
którąś im pokazał, i w ziemi przestronnej i tłustej,
którąś im był dał, nie służyli tobie, ani się odwrócili od
spraw złych swoich. 36 Oto myśmy dziś niewolnikami, i
ziemia, którąś dał ojcom naszym, aby jedli owoc jej, i
dobra jej, otośmy niewolnikami w niej. 37 Już urodzaje
swoje obfite wydaje królom, któreś postanowił nad nami
dla grzechów naszych; panują nad ciały naszemi, i
nad bydłem naszem według woli swej, tak, żeśmy w
wielkiem uciśnieniu. 38 Wszakże w tem wszystkiem
czynimy mocne przymierze, i zapisujemy je, które
pieczętują książęta nasi, Lewitowie nasi, i kapłani nasi.

10 A którzy pieczętowali, ci byli: Nehemijasz, Tyrsata,
syn Hachalijaszowy, i Sedekijasz, 2 Sarajasz,
Azaryjasz, Jeremijasz, 3 Passur, Amaryjasz, Malchyjasz,
4 Hattus, Sebanijasz, Malluch, 5 Harym, Meremot,
Obadyjasz, 6 Danijel, Ginneton, Baruch, 7 Mesullam,
Abijasz, Mijamin, 8 Maazyjasz, Bilgaj, Semajasz. Ci byli
kapłani. 9 A Lewitowie byli: Jesua, syn Azanijaszowy,
Binnui z synów Chenadadowych, Kadmiel; 10 Bracia
też ich: Sebanijasz, Odyjasz, Kielita, Felejasz, Chanan,
11 Micha, Rechob, Hasabijasz, 12 Zachur, Serebijasz,
Sebanijasz, 13 Odyjasz, Bani, Beninu. 14 Przedniejsi z
ludu: Faros, Pachatmoab, Elam, Zattu, Bani. 15 Bunni,
Azgad, Bebaj, 16 Adonijasz, Bygwaj, Adyn, 17 Ater,
Ezechyjasz, Azur, 18 Chodyjasz, Hasum, Besaj, 19
Haryf, Anatot, Nebaj, 20 Magpijasz, Mesullam, Chesyr,
21 Mesezabel, Sadok, Jaddua, 22 Pelatyjasz, Chanan,
Anajasz, 23 Ozeasz, Hananijasz, Hasub, 24 Halloches,
Pilcha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maasejasz,
26 I Achyjasz, Chanan, Anan, 27 Malluch, Harym,
Baana, 28 Także i inni z ludu: Kapłani, Lewitowie,
odźwierni, śpiewacy, Netynejczycy, i wszyscy, którzy się
odłączyli od narodów onych ziem do zakonu Bożego,
żony ich, synowie ich, i córki ich; wszelki umiejętny
i rozumny. 29 Chwyciwszy się tego z braćmi swymi,
i z przedniejszymi ich przychodzili, obowiązując się
przeklęstwem i przysięgą, że chcą chodzić w zakonie
Bożym, który jest podany przez Mojżesza, sługę
Bożego, i chcą strzedz a czynić wszystkie przykazania
Pana, Boga naszego, i sądy jego, i ustawy jego; 30
A że nie damy córek naszych narodom onej ziemi, i
córek ich brać nie będziemy synom naszym. 31 Ani
od narodów onej ziemi, którzyby nam przynosili jakie
towary, albo jakie zboże w dzień sabatu na sprzedaj,
brać od nich będziemy w sabat, ani w dzień święty; a
że zaniechamy roku siódmego siania roli i wyciągania
wszelakiego długu. 32 Postanowiliśmy też między sobą
prawo, abyśmy dawali po trzeciej części sykla na każdy
rok na potrzebę domu Boga naszego; 33 Na chleby
pokładne, i na ofiarę ustawiczną, i na całopalenia
ustawiczne w sabaty, w pierwsze dni miesiąca, w
święta uroczyste, i na rzeczy święte, i na ofiary za
grzech ku oczyszczeniu Izraela, i na wszelką potrzebę
domu Boga naszego. 34 Rzuciliśmy też losy około
noszenia drew między kapłanów, Lewitów, i między
lud, aby ich dodawali do domu Boga naszego według
domów ojców naszych, na czasy naznaczone, od
roku do roku, aby gorzało na ołtarzu Pana, Boga
naszego, jako jest napisane w zakonie. 35 Także aby
przynosili pierworodztwa ziemi naszej, i pierworodztwa
wszelkiego owocu każdego drzewa, od roku do roku,
do domu Pańskiego. 36 Do tego pierworodztwa synów
naszych, i bydeł naszych, jako napisano w zakonie,
i pierworodztwa wołów naszych, i owiec naszych,
żeby przynosili do domu Boga naszego kapłanom
służącym w domu Boga naszego. 37 Nadto pierwociny
ciast naszych, i podnoszonych ofiar naszych, i owoce
wszelkiego drzewa, moszczu, i oliwy świeżej, aby

przynosili kapłanom do gmachów domu Boga naszego,
i dziesięcinę ziemi naszej Lewitom; a cić Lewitowie
wybierać będą tę dziesięcinę we wszystkich miastach
robót naszych. 38 A będzie kapłan, syn Aarona, przy
Lewitach, gdy Lewitowie tę dziesięcinę odbierać będą;
a Lewitowie wniosą dziesięcinę z dziesięciny do domu
Boga naszego, do komór w domu skarbnicy. 39 Bo do
tych komór odnosić będą synowie Izraelscy, i synowie
Lewiego, ofiarę zboża, moszczu, i oliwy świeżej, gdzie
są naczynia świątnicy, i kapłani służący, i odźwierni, i
śpiewacy, abyśmy nie opuszczali domu Boga naszego.

11 Mieszkali tedy przedniejsi z ludu w Jeruzalemie,
a inny lud miotali losy, aby wzięli dziesiątego
człowieka na mieszkanie w Jeruzalemie, mieście
świętem, a dziewięć części w innych miastach.
2 I błogosławił lud wszystkim mężom, którzy się
dobrowolnie ofiarowali, aby mieszkali w Jeruzalemie.
3 A cić są przedniejsi onej krainy, którzy
mieszkali w Jeruzalemie. (A w inszych miastach
Judzkich mieszkał każdy w osiadłości swojej, i w
miastach swych, Izraelczycy, kapłani, i Lewitowie,
i Netynejczycy, i synowie sług Salomonowych.)
4 A tak w Jeruzalemie mieszkali niektórzy z
synów Judowych i z synów Benjaminowych.
Z synów Judowych: Atajasz, syn Uzyjasza,
syna Zacharyjaszowego, syna Amaryjaszowego,
syna Sefatyjaszowego, syna Mahaleelowego z
synów Faresowych: 5 Także Maasejasz, syn
Barucha, syna Cholhozowego, syna Hasajaszowego,
syna Hadajaszowego, syna Jojarybowego, syna
Zacharyjaszowego, syna Sylończykowego. 6
Wszystkich synów Faresowych, mieszkających w
Jeruzalemie, cztery sta sześćdziesiąt i ośm mężów
dużych. 7 A synowie Benjaminowi ci są: Sallu, syn
Mesullama, syna Joedowego, syna Fadajaszowego,
syna Kolajaszowego, syna Maasajaszowego, syna
Ityjelowego, syna Izajaszowego; 8 A po nim Gabaj,
Sallaj, wszystkich dziewięć set dwadzieścia i ośm. 9 I
Joel, syn Zychry, był przełożonym nad nimi, a Juda, syn
Senua, nad miastem wtóry. 10 Z kapłanów mieszkali
Jedajasz, syn Jojaryba, i Jachyn; 11 Serajasz, syn
Helkijasza, syna Mesullamowego, syna Sadokowego,
syna Merajotowego, syna Achytobowego, przełożony
w domu Bożym. 12 A braci ich, którzy odprawiali
roboty domowe, ośm set dwadzieścia i dwa; i Adajasz,
syn Jerohama, syna Pelalijaszowego, syna Amsego,
syna Zacharyjaszowego, syna Passurowego, syna
Malchyjaszowego. 13 A braci jego przedniejszych
z domów ojcowskich dwieście czterdzieści i dwa;
i Amasesaj, syn Asareli, syna Achzajowego, syna
Mesullemitowego, syna Immerowego. 14 A braci ich,
mężów dużych, sta dwadzieścia i ośm, i przełożony
nad nimi Zabdyjel, syn Giedolima. 15 A z Lewitów
Semejasz, syn Hassuby, syna Asrykamowego, syna
Hasabijaszowego, syna Bunni. 16 A Sabbataj i Jozabad
byli nad robotą, która była z dworu przy domu Bożym, a
cić byli z przedniejszych Lewitów. 17 A Matanijasz, syn
Michasa, syna Zabadyjaszowego, syna Asafowego, był
przedniejszy w zaczynaniu chwały przy modlitwie; a
Bakbukijasz wtóry z braci jego, i Abda, syn Sammuj,
syna Galilowego, syna Jedytunowego. 18 Wszystkich
Lewitów było w mieście świętem dwieście ośmdziesiąt
i czterech. 19 A z odźwiernych: Akkub, Talmon, i
braci ich, i stróżów w bramach, sto siedemdziesiąt i
dwa. 20 A drudzy z Izraela, z kapłanów, z Lewitów,
mieszkali we wszystkich miastach Judzkich, każdy w
dziedzictwie swojem. 21 Ale Netynejczycy mieszkali w
Ofelu; a Sycha i Gipsa byli nad Netynejczykami. 22 A
przełożony nad Lewitami w Jeruzalemie był Uzy, syn
Bani, syna Chasabajaszowego, syna Matanijaszowego,
syna Michasowego. Ci byli z synów Asafowych
śpiewacy przy służbie domu Bożego. 23 Albowiem
rozkazanie królewskie było o nich, i pewne opatrzenie
dla śpiewaków na każdy dzień. 24 A Petachyjasz, syn
Mesezabelowy, z synów Zachara, syna Judowego, był
na miejscu królewskiem w każdej sprawie do ludu. 25 A
we wsiach i polach ich z synów Judowych mieszkali w
Karyjat Arbie i we wsiach jego, i w Dybon i we wsiach
jego, i w Jekabseel i we wsiach jego; 26 I w Jesue, i w
Molada, i w Betfelet; 27 I w Hasersual, i w Beersabe
i we wsiach jego; 28 I w Sycelegu, i w Mechona i
we wsiach jego; 29 I w Enrymmon, i w Saraa, i w
Jerymut; 30 W Zanoe, w Adullam i we wsiach ich; w
Lachys i na polach jego; w Aseku i we wsiach jego.
A tak mieszkali od Beerseby aż do Giehennom. 31 A
synowie Benjaminowi z Gabaa mieszkali w Machmas, i
w Haju, i w Betel i we wsiach jego; 32 W Anatot, w
Nobie, w Ananija; 33 W Chasor, w Rama, w Gietaim;
34 W Hadyd, w Seboim, w Neballat; 35 W Lod, i w Ono,
i w dolinie rzemieślników. 36 A z Lewitów mieszkali
niektórzy w działach Judzkich i w Benjamickich.

12 A cić są kapłani i Lewitowie, którzy przyszli z
Zorobabelem, synem Sealtyjelowym, i z Jesuą:
Serejasz, Jeremijasz, Ezdrasz. 2 Amaryjasz, Malluch,
Hattus, 3 Sechanijasz, Rehum, Meremot, 4 Iddo,
Ginnetoj, Abijasz; 5 Mijamin, Maadyjasz, Bilgal, 6
Semejasz, i Jojaryb, Jedajasz, 7 Sallu, Amok, Helkijasz,
Jedajasz. Cić byli przedniejsi z kapłanów i z braci swych,
za dni Jesuego. 8 A Lewitowie: Jesua, Binnui, Kadmiel,
Serebijasz, Juda; Matanijasz nad pieśniami, sam i
bracia jego. 9 A Bakbukijasz i Hunni, bracia ich, byli
przeciwko nim w porządku swoim. 10 A Jesua spłodził
Joakima, a Joakim spłodził Elijasyba, a Elijasyb spłodził
Jojadę: 11 A Jojada spłodził Jonatana, a Jonatan

spłodził Jadduę. 12 A za dni Joakima byli kapłani
przedniejsi z domów ojcowskich: z Serajaszowego
Merajasz, z Jeremijaszowego Chananijasz; 13 Z
Ezdraszowego Mesullam, z Amaryjaszowego Jochanan;
14 Z Melchowego Jonatan, z Sechanijaszowego Józef;
15 Z Harymowego Adna, z Merajotowego Helkaj; 16
Z Iddowego Zacharyjasz, z Ginnetowego Mesullam;
17 Z Abijaszowego Zychry, z Miniaminowego i z
Maadyjaszowego Piltaj; 18 Z Bilgowego Sammua,
z Semejaszowego Jonatan; 19 A z Jojarybowego
Mattenaj, z Jedajaszowego Uzy; 20 Z Sallajowego Kalaj,
z Amokowego Heber; 21 Z Helkijaszowego Hasabijasz,
z Jedajaszowego Natanael. 22 A Lewitowie za dni
Elijasyba, Jojady, i Jochanana, i Jadduego popisani są,
którzy byli przedniejszymi z domów ojcowskich; także i
kapłani aż do królestwa Daryjusza, króla Perskiego.
23 Synowie mówię Lewiego, przedniejsi z domów
ojcowskich, zapisani są w księgach kroniki aż do dni
Jochanana, syna Elijasybowego. 24 Przedniejsi mówię
z Lewitów byli Hasabijasz, Serebijasz, i Jesua, syn
Kadmielowy, i bracia ich przeciwko nim, ku chwaleniu i
wysławianiu Boga według rozkazania Dawida, męża
Bożego, straż przeciwko straży. 25 Matanijasz, i
Bakbukijasz, Obadyjasz, Mesullam, Talmon, Akkub,
byli stróżami odźwiernymi przy domu skarbu u bram.
26 Cić byli za dni Joakima, syna Jesuego, syna
Jozedekowego, i za dni Nehemijasza wodza, i Ezdrasza
kapłana, nauczonego w Piśmie. 27 A przy poświęcaniu
muru Jeruzalemskiego szukano Lewitów ze wszystkich
miejsc ich, aby ich przywiedziono do Jeruzalemu, żeby
wykonali poświęcania i wesela, a to z wysławianiem
i z śpiewaniem, z cymbałami, z lutniami, i z cytrami.
28 Przetoż zgromadzeni są synowie śpiewaków, i z
równin około Jeruzalemu, i ze wsi Netofatyckich. 29
Także z domu Gilgal, i z pól Gieba, i z Azmawet; bo
sobie śpiewacy budowali wsi około Jeruzalemu. 30
A oczyściwszy się kapłani i Lewitowie, oczyścili też
lud, i bramy, i mur. 31 Zatemem rozkazał wstąpić
książętom Judzkim na mur, i postawiłem dwa hufy
wielkie chwalących, z których jedni szli na prawo
od wyższej strony muru ku bramie gnojowej. 32 A
za nimi szedł Hozajasz, i połowa książąt Judzkich;
33 Także Azaryjasz, Ezdrasz, i Mesullam, 34 Juda,
i Benjamin, i Semejasz, i Jeremijasz. 35 Potem
niektórzy z synów kapłańskich z trąbami, mianowicie
Zacharyjasz, syn Jonatana, syna Semejaszowego,
syna Matanijaszowego, syna Michajaszowego, syna
Zachurowego, syna Asafowego; 36 A bracia jego
Semejasz, i Asarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netaneel, i
Juda, Chanani, z instrumentami muzycznemi Dawida,
męża Bożego, a Ezdrasz, nauczony w Piśmie, przed
nimi. 37 Potem ku bramie źródła, która przeciwko nim
była, wstępowali po schodach miasta Dawidowego,
którędy chodzą na mur, a od muru przy domu
Dawidowym aż do bramy wodnej na wschód słońca. 38
A drugi huf chwalących szedł przeciwko nim, a ja za nim,
a połowa ludu po murze od wieży Tannurym aż do muru
szerokiego; 39 A od bramy Efraim ku bramie starej, i ku
bramie rybnej, i wieży Chananeel, i wieży Mea, aż do
bramy owczej. I stanął u bramy straży. 40 Potem stanęły
one dwa hufy chwalących w domu Bożym, i ja i połowa
przełożonych ze mną. 41 Także kapłani: Elijakim,
Maasejasz, Minijamin, Michajasz, Elijenaj, Zacharyjasz,
Chananijasz, z trąbami; 42 I Maazyjasz, i Semejasz, i
Eleazar, i Uzy, i Jochanan, i Malchyjasz, i Elam, i Ezer;
a śpiewacy głośno śpiewali, i Izrachyjasz, przełożony
ich. 43 Sprawowali także onegoż dnia ofiary wielkie, i
weselili się; albowiem Bóg rozweselił ich był weselem
wielkiem, tak, iż się i niewiasty i dziatki weseliły; i
było słyszeć wesele Jeruzalemskie daleko. 44 Obrani
też są dnia onego mężowie nad komorami skarbów, i
ofiar, pierwocin, i dziesięcin, aby zgromadzali do nich z
pól miejskich działy, zakonem warowane kapłanom i
Lewitom; bo się weselił Juda z kapłanów i z Lewitów tam
stojących; 45 Którzy strzegli straży Boga swego, i straży
oczyszczania, i śpiewaków, i odźwiernych, według
rozkazania Dawida i Salomona, syna jego. 46 Bo za
dni Dawida i Asafa byli postanowieni z starodawna
przełożeni nad śpiewakami dla śpiewania, wychwalania
i dziękczynienia Bogu. 47 Przetoż wszystek Izrael za
dni Zorobabela, i za dni Nehemijasza, dawali działy
dla śpiewaków i odźwiernych, każdodzienny wymiar,
a oddawali to, co poświęcili, Lewitom; Lewitowie zaś
oddawali synom Aaronowym.

13 Onegoż dnia czytano w księgach Mojżeszowych,
tak, iż lud słyszał. I znaleziono w nich napisane,
że nie miał wchodzić Ammonitczyk i Moabczyk do
zgromadzenia Bożego, aż na wieki; 2 Przeto, iż
nie zaszli synom Izraelskim z chlebem i z wodą;
owszem najęli przeciwko nim Balaama, aby ich
przeklinał; ale obrócił Bóg nasz ono przeklęstwo w
błogosławieństwo. 3 A gdy usłyszeli zakon, odłączyli
wszystek lud pospolity od Izraela. 4 Ale się przedtem
Elijasyb kapłan, przełożony nad skarbnicą domu Boga
naszego, spowinowacił z Tobijaszem; 5 I zbudował
mu gmach wielki, kędy przedtem odkładano dary,
kadzidło, i naczynia, i dziesięciny zboża, moszczu,
i oliwy świeżej, opatrzenie Lewitom, i śpiewakom, i
odźwiernym, także ofiary podnoszone kapłańskie. 6
Ale przy tem wszystkiem nie byłem w Jeruzalemie;
albowiem roku trzydziestego i wtórego Artakserksesa,
króla Babilońskiego, przyszedłem do króla, a po wyjściu
kilku lat uprosiłem się u króla. 7 A gdym przyszedł
do Jeruzalemu, wyrozumiałem to złe, które uczynił
Elijasyb kwoli Tobijaszowi, iż mu zbudował gmach

w sieniach domu Bożego. 8 Co mi się bardzo nie
podobało: przetoż wyrzuciłem wszystkie naczynia domu
Tobijaszowego precz z onegoż gmachu; 9 I rozkazałem
oczyścić one gmachy, i wniosłem tam zaś nacznia domu
Bożego, dary i kadzidło. 10 Nadtom się dowiedział, że
działy Lewitom nie były oddawane, a iż się Lewitowie i
śpiewacy, którzy pilnowali pracy, rozbiegli, każdy do roli
swojej. 11 Przetoż zgromiłem przełożonych, mówiąc:
Przeczże opuszczamy dom Boży? A tak zebrawszy
ich, postawiłem ich na miejscach ich. 12 A wszystek
Juda przynosili dziesięciny zboża, i moszczu, i świeżej
oliwy do skarbu. 13 I postanowiłem podskarbich nad
skarbmi: Selemijasza kapłana, i Sadoka nauczonego w
Piśmie, i Fadajasza z Lewitów, a przy nich Hanana,
syna Zachurowego, syna Matanijaszowego, bo ich
za wiernych miano; a ich powinność była, działy
rozdawać braciom swym. 14 Wspomnij na mię o
Boże mój! dla tego, a nie wymazuj dobroczynności
moich, którem czynił przy domu Boga mego, i przy
obrzędach jego. 15 W oneż dni widziałem w Judzie
tłoczących prasy w sabat, i noszących snopy, które
kładli na osły, także i winne grona, i figi, i wszelki
ciężar, a przynoszących do Jeruzalemu w dzień sabatu,
i zgromiłem ich onegoż dnia, którego sprzedawali
żywność. 16 Także Tyryjczycy, którzy mieszkali w niem,
przynosili ryby, i rozmaite towary, a sprzedawali w sabat
synom Judy, i w Jeruzalemie. 17 Przetożem zgromił
przełożonych w Judzie, mówiąc do nich: Cóż to jest za
nieprawość, której się dopuszczacie, gwałcąc dzień
sabatu? 18 Izali nie toż czynili ojcowie wasi, przez co
Bóg nasz przywiódł na nas to wszystko złe, i na to
miasto? A wy przyczyniacie gniewu na Izraela, gwałcąc
sabat. 19 A gdy okrył cień bramy Jeruzalemskie przed
sabatem, rozkazałem zamknąć wrota, i nie kazałem
ich otwierać, aż po sabacie; a niektórych z sług moich
postawiłem w bramach, żeby nie wnoszono żadnych
brzemion w dzień sabatu. 20 Przetoż zostali przez
noc kupcy, i sprzedawający towary rozmaite przed
miastem Jeruzalemskiem, raz i drugi. 21 Przeciwko
którym oświadczyłem się, i rzekłem do nich: Przecz
wy zostawacie przez noc za murem? Uczynicieli to
więcej, ściągnę rękę na was. A tak od onego czasu nie
przychodzili w sabat. 22 I rozkazałem Lewitom, aby
się oczyścili, a przyszedłszy strzegli bram, i święcili
dzień sabatu. I dlatego wspomnij na mię, o Boże
mój! a bądź mi miłościw według obfitości miłosierdzia
twego. 23 W tychże dniach ujrzałem też Żydów, którzy
sobie pojęli żony Azotyckie, Ammonickie, Moabskie.
24 A synowie ich na poły mówili po azotycku, nie
umiejąc mówić po żydowsku, ale według języka swego
narodu. 25 Przetożem ich zgromił, i przeklinałem ich,
i biłem niektórych z nich, a rwałem ich za włosy, i
poprzysiągłem ich przez Boga, aby nie dawali córek
swoich synom ich, ani brali córek ich synom swym i
sobie. 26 Izaliż nie przez to zgrzeszył Salomon, król
Izraelski? choć między wieloma narodami nie było króla
jemu podobnego, który był miły Bogu swemu, tak, że
go Bóg postanowił królem, nad wszystkim Izraelem,
przecież i tego przywiodły niewiasty cudzoziemskie
do grzechu. 27 A wam izali pozwolimy, żebyście się
dopuszczali tej wielkiej złości, a występowali przeciwko
Bogu naszemu pojmując żony cudzoziemskie? 28
Lecz jeden z synów Jojady, syna Elijasyba, kapłana
najwyższego, był zięciem Sanballata Horończyka, i
wygnałem go od siebie. 29 Wspomnijże na to, o Boże
mój! przeciw tym, którzy plugawią kapłaństwo, i umowę
kapłańską i Lewitską. 30 Przetożem ich oczyścił od
wszelkiego cudzoziemca, i postanowiłem porządki
kapłanom i Lewitom, każdemu w pracy jego, 31 I ku
noszeniu drew do ofiar, czasów postanowionych, także i
pierwocin. Wspomnijże na mię, Boże mój! ku dobremu.

Estery

1 I stało się za dni Aswerusa, (który Aswerus królował
od Indyi aż do Murzyńskiej ziemi, nad stem i
dwudziestą i siedmią krain.) **2** Że za onych dni, gdy
siedział król Aswerus na stolicy królestwa swego,
która była w Susan, mieście stołecznem, **3** Roku
trzeciego królowania swego sprawił u siebie ucztę na
wszystkich książąt swoich, i sług swoich, na hetmanów
z Persów i z Medów, na przełożonych i na starostów
onych krain, **4** Pokazując bogactwa, i chwałę królestwa
swego, i zacność a ozdobę wielmożności swojej przez
wiele dni, mianowicie przez sto i ośmdziesiąt dni.
5 (A gdy się dokończyły dni one, uczynił król na
wszystek lud, co go kolwiek było w Susan, w mieście
stołecznem, od największego aż do najmniejszego,
ucztę przez siedm dni na sali w ogrodzie przy pałacu
królewskim.) **6** Opony białe, zielone i hijacyntowe
zawieszono na sznurach bisiorowych i szarłatnych, na
kolcach srebrnych i na słupach marmurowych; łoża
złote i srebrne na tle kryształowem, i marmurowem,
i paryjowem, i socharowem. **7** A napój dawano w
naczyniu złotem, a to w naczyniu co raz innem, i wina
królewskiego dostatkiem, jako przystało na króla. **8** Ale
do picia, według ustawy, nikt nie przymuszał. Albowiem
tak był rozkazał król wszystkim rządcom domu swego,
aby czynili według woli każdego. **9** Wasty też królowa
sprawiła ucztę na białegłowy w domu królewskim króla
Aswerusa. **10** A dnia siódmego, gdy sobie król podweselił
winem, rzekł do Mechumana, Bysyta, Herbona, Bygta, i
Abagta, Zetara, i Charchasa, do siedmiu komorników,
którzy służyli przed obliczem króla Aswerusa, **11** Aby
przywiedli Wasty królowę przed oblicze królewskie
w koronie królewskiej, chcąc pokazać narodom i
książętom piękność jej; bo bardzo piękna była. **12** Ale nie
chciała królowa Wasty przyjść na rozkazanie królewskie,
opowiedziane przez komorników. Przetoż rozgniewał
się król bardzo, a gniew jego zapalił się w nim. **13**
Tedy rzekł król do mędrców, rozumiejących czasy:
(bo taki był zwyczaj przedkładać sprawy królewskie
wszystkim biegłym w prawach i w sądach; **14** A
najbliższymi jego byli Charsena, Setar, Admata, Tarsys,
Meres, Marsena, Memuchan, siedm książąt Perskich i
Medskich, którzy patrzali na oblicze królewskie, i siadali
na pierwszem miejscu w królestwie.) **15** Co czynić
podług prawa z królową Wasty, przeto, iż nie uczyniła
rozkazania króla Aswerusa, opowiedzianego przez
komorników? **16** Tedy odpowiedział Memuchan przed
królem i książętami: Nie przeciwko królowi samemu
wystąpiła Wasty królowa, ale przeciwko wszystkim
książętom, i przeciwko wszystkim narodom, którzy są po
wszystkich krainach króla Aswerusa. **17** Albowiem gdy
się ta sprawa królowej doniesie do wszystkich niewiast,
znieważą sobie mężów swoich w oczach swoich, i
rzeką: Król Aswerus rozkazał przywieść Wasty królowę
przed oblicze swoje, a nie przyszła. **18** Owszem dzisiaj
toż rzeką księżny Perskie i Medskie, (które słyszały
postępek królowej) wszystkim książętom królewskim, a
będzie dosyć wzgardy i waśni. **19** Przetoż, jeśli się za
dobre widzi królowi, niech wynijdzie wyrok królewski
od oblicza jego, a niech będzie wpisan między prawa
Perskie i Medskie, których się przestępować nie godzi:
Że nie chciała przyjść Wasty przed obliczność króla
Aswerusa, przetoż królestwo jej da król innej, lepszej
niż ona. **20** A gdy usłyszą ten wyrok królewski, który
wydasz po wszystkiem królestwie swojem, jako wielkie
jest, tedy wszystkie żony będą wyrządzały uczciwość
małżonkom swoim od wielkiego aż do małego. **21** I
podobała się ta rada królowi i książętom. I uczynił król
według rady Memuchanowej; **22** A rozesłał listy do
wszystkich krain królewskich, do każdej krainy pismem
jej własnem, i do każdego narodu językiem jego, aby
każdy mąż był panem w domu swoim. A to obwołano
językiem każdego narodu.

2 To gdy się stało, a uśmierzył się gniew króla
Aswerusa, wspomniał na Wasty, i na to, co była
uczyniła, i na dekret, który był wydan przeciwko niej.
2 I rzekli dworzanie królewscy, słudzy jego: Niech
poszukają królowi dzieweczek, panienek pięknej urody;
3 A niech postanowi król starostów po wszystkich
krainach królestwa swego, którzyby zebrali wszystkie
dzieweczki, panienki pięknej urody, do Susan miasta
stołecznego, do domu białych głów, pod dozór Hegaja,
komornika królewskiego, stróża białych gło w, a dali im
ochędostwa ich. **4** A panienka, któraby się upodobała
w oczach królewskich, niech króluje miasto Wasty. I
podobała się ta rzecz w oczach królewskich, i uczynił
tak. **5** A był Żyd w Susan, w mieście stołecznem,
imieniem Mardocheusz, syn Jaira, syna Symhy, syna
Cysowego, z pokolenia Benjaminowego. **6** A ten był
przeniesiony z Jeruzalemu z innymi pojmanymi, którzy
byli przeniesieni z Jechonijaszem, królem Judzkim,
których był zawiódł w niewolę Nabuchodonozor, król
Babiloński. **7** Ten chował Hadassę, którą też zwano
Ester, córkę stryja swego, przeto, iż nie miała ojca,
ani matki; a była panienka pięknej urody, i wdzięcznej
twarzy, którą Mardocheusz po śmierci ojca jej i matki
jej za córkę przyjął. **8** A gdy się rozgłosiło rozkazanie
królewskie, i wyrok jego, i gdy zgromadzono panienek
wiele do Susan, miasta stołecznego, pod dozór Hegaja,
wzięto też i Esterę do domu królewskiego pod dozór
Hegaja, stróża białych głów. **9** I podobała mu się
ona dzieweczka, a znalazła łaskę w oczach jego.
Przetoż jej zaraz kazał dać ochędostwo jej, i dział

jej, i siedm panienek nadobnych kazał jej dać z
domu królewskiego; nadto opatrzenia jej i panienek jej
polepszył w domu białogłowskim. 10 Ale nie oznajmiła
Ester ludu swego, ani rodziny swej; albowiem jej był
Mardocheusz przykazał, aby nie oznajmowała. 11 Ale
Mardocheusz na każdy dzień przechadzał się przed
sienią domu białogłowskiego, chcąc się dowiedzieć,
jakoby się miała Ester, i coby się z nią działo. 12
A gdy przychodził pewny czas każdej panny, aby
weszła do króla Aswerusa, gdy się wypełniło przy niej
wszystko według prawa białych głów przez dwanaście
miesięcy; (bo się tak wypełniały dni ochędażania ich,
mażąc się przez sześć miesięcy olejkiem z myrry,
a przez drugie sześć miesięcy rzeczami wonnemi,
i innem ochędostwem białogłowskiem.) 13 Zatem
panna wchodziła do króla, a o cokolwiek rzekła, to jej
dano, aby z tem poszła z domu białogłowskiego aż do
pokoju królewskiego. 14 W wieczór wchadzała, a rano
się zaś wracała do drugiego domu białogłowskiego
pod straż Saasgazy, komornika królewskiego, stróża
założnic; nie wchadzała więcej do króla, ale jeźli się
upodobała królowi, przyzywano jej z imienia. 15 A gdy
przyszedł czas pewny Esterze, córce Abihaila, stryja
Mardocheuszowego, (który ją był sobie wziął za córkę.)
aby weszła do króla, nie żądała niczego, tylko co jej rzekł
Hegaj, komornik królewski, stróż białych głów. I miała
Ester łaskę w ocz ach wszystkich, którzy ją widzieli. 16
A tak wzięta jest Ester do króla Aswerusa, do domu jego
królewskiego, miesiąca dziesiątego, (ten jest miesiąc
Tebet,) roku siódmego królowania jego. 17 I rozmiłował
się król Estery nad wszystkie białe głowy, a miała łaskę
i miłość u niego nad wszystkie panny, tak, iż włożył
koronę królewską na głowę jej, a uczynił ją królową
miasto Wasty. 18 Nadto sprawił król ucztę wielką na
wszystkich książąt swoich, i sług swoich, to jest ucztę
Estery, i dał odpoczynek krainom, i rozdawał dary, tak
jako przystoi królowi. 19 A gdy powtóre zebrane były
panny, a Mardocheusz siedział u bramy królewskiej;
20 (A Ester nie oznajmiła była narodu swego, ani
ludu swego, jako jej był rozkazał Mardocheusz; bo
rozkazaniu Mardocheuszowemu dosyć czyniła Ester,
jako gdy ją wychowywał u siebie.) 21 W oneż dni, gdy
Mardocheusz siedział u bramy królewskiej, rozgniewał
się Bigtan i Teres, dwaj komornicy królewscy, z tych,
którzy strzegli progu, i szukali jakoby ściągnąć rękę
na króla Aswerusa. 22 Czego dowiedziawszy się
Mardocheusz, oznajmił to królowej Esterze, a Estera
to oznajmiła królowi imieniem Mardocheuszowem.
23 A gdy się tego dowiadywano, znalazło się tak;
i powieszono obu na szubienicy, a napisano to w
księgach kroniki przed królem.

3 Po tych sprawach wielmożnym uczynił król Aswerus
Hamana, syna Hamedatowego, Agagiejczyka, i
wywyższył go, i wystawił stolicę jego nad wszystkich
książąt, którzy byli przy nim. 2 A wszyscy słudzy
królewscy, którzy byli u bramy królewskiej, kłaniali
mu się, i upadali przed Hamanem: albowiem tak był
rozkazał król o nim. Ale Mardocheusz nie kłaniał się,
ani upadał przed nim. 3 Przetoż rzekli słudzy królewscy,
którzy byli w bramie królewskiej, do Mardocheusza:
Czemuż ty przestępujesz rozkazanie królewskie? 4 A
gdy tak do niego na każdy dzień mawiali, a nie usłuchał
ich, oznajmili to Hamanowi, chcąc widzieć, jeźli się
ostoją słowa Mardocheuszowe; bo im był powiedział,
że był Żydem. 5 A widząc Haman, iż się Mardocheusz
nie kłaniał, ani upadał przed nim, napełniony jest
Haman popędliwością. 6 I miał to sobie za rzecz lekką,
targnąć się na samego Mardocheusza; (bo mu było
oznajmiono, z którego ludu był Mardocheusz,) przetoż
się starał Haman, aby wytracił wszystkich Żydów, którzy
byli po wszystkiem królestwie Aswerusowem, naród
Mardocheu szowy. 7 A tak miesiąca pierwszego (ten
jest miesiąc Nisan) roku dwunastego króla Aswerusa
rozkazał Haman miotać Pur (to jest los) przed sobą ode
dnia do dnia, i od miesiąca aż do miesiąca dwunastego;
(ten jest miesiąc Adar.) 8 Bo był rzekł Haman do króla
Aswerusa: Jest lud niektóry rozproszony i rozsypany
między ludem po wszystkich krainach królestwa twego,
którego prawa różne są od praw wszystkich narodów,
a praw królewskich nie przestrzegają; przetoż nie
jest pożyteczno królowi, zaniechać ich. 9 Jeźli się
tedy królowi zda, niech będzie napisano, aby byli
wytraceni. A ja dziesięć tysięcy talentów srebra odważę
do rąk przełożonych nad tą pracą, aby je odnieśli
do skarbu królewskiego. 10 Tedy zdjął król pierścień
swój z ręki swej, i dał go Hamanowi Agagiejczykowi,
synowi Hamedatowemu, nieprzyjacielowi żydowskiemu.
11 I rzekł król do Hamana: Srebroć to daruję, i ten
lud, abyś z nim czynił, coć się podoba. 12 Przetoż
przyzwano pisarzy królewskich miesiąca pierwszego,
trzynastego dnia tegoż miesiąca, i napisano wszystko,
jako był rozkazał Haman, do książąt królewskich,
i do starostów, którzy byli nad każdą krainą, i do
hetmanów każdego narodu, do każdej krainy według
pisma jej, i do każdego narodu według języka jego.
Imieniem króla Aswerusa napisano, i zapieczętowano
sygnetem królewskim. 13 I rozesłano listy przez posłów
do wszystkich krain królewskich, aby wygładzono,
wymordowano, i wytracono wszystkich Żydów, od
młodego aż do starca, dziatki i niewiasty, dnia jednego,
trzynastego dnia miesiąca dwunastego, (ten jest miesiąc
Adar.) a korzyść ich aby rozchwycono. 14 A tać suma
była tych listów, aby obwołano po wszystkich krainach,
i oznajmiono wszystkim narodom, żeby byli gotowi

na on dzień. 15 Tedy wyjechali posłowie spieszno z
rozkazaniem królewskiem; przybito też wyrok w Susan,
w mieście stołecznem, a król i Haman siedzieli pijąc;
ale miasto Susan było zatrwożone.

4 A Mardocheusz, dowiedziawszy się wszystkiego, co
się było stało, rozdarł szaty swe, i oblekł się w wór,
a posypawszy się popiołem, wyszedł w pośród miasta,
i wołał głosem wielkim i żałośnym. 2 I przyszedł aż
przed bramę królewską; bo się nie godziło wnijść w
bramę królewską obleczonemu w wór. 3 W każdej także
krainie i miejscu, gdziekolwiek rozkazanie królewskie,
i wyrok jego przyszedł, była wielka żałość między
Żydami, post, i płacz, i narzekanie, a w worze, i na
popiele wiele ich leżało. 4 Przetoż przyszedłszy panny
Estery, i komornicy jej, oznajmili jej to; i zasmuciła
się królowa bardzo i posłała szaty, aby obleczono
Mardocheusza, zdjąwszy z niego wór jego. Ale ich
on nie przyjął. 5 Tedy zawoławszy Estera Atacha,
jednego z komorników królewskich, którego jej był dał
za sługę, rozkazała mu z strony Mardocheusza, aby
się dowiedział, co i przeczby to było. 6 Wyszedł tedy
Atach do Mardocheusza na ulicę miejską, która była
przed bramą królewską; 7 I oznajmił mu Mardocheusz
wszystko, co mu się przydało, i o tej sumie srebra,
którą obiecał Haman odważyć do skarbu królewskiego
przeciwko Żydom, aby byli wytraceni. 8 Nadto dał
mu przepis wyroku, który był przybity w Susan na
wytracenie ich, aby okazał Esterze, i oznajmił jej; a żeby
jej rozkazał, aby szła do króla, i prosiła go, a przyczyniła
się do niego za ludem swoim. 9 Tedy przyszedłszy
Atach oznajmił Esterze słowa Mardocheuszowe. 10
I rzekła Estera do Atacha, wskazując przezeń do
Mardocheusza: 11 Wszyscy słudzy królewscy, i lud
krain królewskich wiedzą, że ktobykolwiek (mąż albo
biała głowa) wszedł do króla do sieni wnętrznej, nie
będąc wezwany, to prawo o nim jest, aby był zabity,
oprócz na kogoby wyciągnął król sceptr złoty, ten żyw z
ostanie. Alem ja nie była wezwana, abym weszła do
króla, już przez trzydzieści dni. 12 A gdy oznajmiono
Mardocheuszowi słowa Estery. 13 Rzekł Mardocheusz,
aby zasię powiedziano Esterze: Nie mniemaj w umyśle
twoim, abyś zachowana być miała w domu królewskim
mimo wszystkich Żydów. 14 Albowiem, jeźli ty tak cale
milczeć będziesz na ten czas, ulżenie i wybawienie
przyjdzie Żydom skąd inąd, ale ty i dom ojca twego
zginiecie; a któż wie, jeźliś nie dla tego czasu dostąpiła
królestwa? 15 I rzekła Estera, aby zasię oznajmiono
Mardocheuszowi: 16 Idź, zbierz wszystkich Żydów,
którzy się znajdują w Susan, a pośćcie za mię, a nie
jedzcie ani pijcie przez trzy dni, w nocy ani we dnie. Ja
też, i panny moje także, będę pościła; tedy wnijdę do
króla, choć to nie według prawa, a jeźli zginę, niech
zginę. 17 Tedy szedł Mardocheusz, i uczynił wszystko,
co mu była rozkazała Estera.

5 A dnia trzeciego ubrawszy się Ester w ubiór
królewski, stanęła w sieni wewnętrznej domu
królewskiego przeciw pałacowi królewskiemu. A
król siedział na stolicy królewskiej swojej w pałacu
królewskim przeciwko drzwiom domu. 2 A gdy ujrzał
król Esterę królowę stojącą w sieni, znalazła łaskę w
oczach jego, i wyciągnął król do Estery sceptr złoty,
który trzymał w ręce swej. Tedy przystąpiwszy Ester
dotknęła się końca sceptru. 3 I rzekł do niej król: Cóż
ci królowa Ester? a co za prośba twoja? Choćbyś też
i o połowę królestwa prosiła, tedyć będzie dano. 4 I
odpowiedziała Ester: Jeźli się królowi podoba, niech
przyjdzie król i Haman dzisiaj na ucztę, którąm dla
niego nagotowała. 5 I rzekł król: Zawołajcie co rychlej
Hamana, aby dosyć uczynił woli Estery. Przyszedł tedy
król i Haman na onę ucztę, którą była sprawiła Ester. 6
Potem król rzekł do Estery, napiwszy się wina: Cóż za
prośba twoja? a będzieć dano; co za żądość twoja?
Choćbyś i o połowę królestwa prosiła, będzieć dano.
7 Na to odpowiedziała Ester, i rzekła: Żądość moja, i
prośba moja ta jest: 8 Jeźlim znalazła łaskę w oczach
królewskich, a jeźli się królowi podoba, aby przyzwolił
na prośbę moję, i wypełnił żądość moję, aby jeszcze
przyszedł król i Haman na ucztę, którą im zgotuję,
a jutro uczynię według słowa królewskiego. 9 A tak
wyszedł Haman dnia onego wesoły, i z dobrą myślą; ale
gdy ujrzał Haman Mardocheusza w bramie królewskiej,
że ani powstał, ani się ruszył przed nim, napełniony był
Haman przeciwko Mardocheuszowi popędliwością. 10
Wszakże zatrzymał się Haman, aż przyszedł do domu
swego, a posławszy wezwał przyjaciół swoich, i Zeres,
żony swej. 11 I powiadał im Haman o sławie bogactw
swoich, i o mnóstwie synów swych, i o wszystkiem,
jako go uwielbił król, i jako go wywyższył nad innych
książąt i sług królewskich. 12 Nadto rzekł Haman:
Nawet nie wezwała Ester królowa z królem na ucztę,
którą nagotowała, tylko mnie a jeszcze i na jutro jestem
od niej z królem wezwany. 13 Ale mi to wszystko za
nic, pokąd ja widzę Mardocheusza Żyda, siedzącego u
bramy królewskiej. 14 I rzekła mu Zeres, żona jego, i
wszyscy przyjaciele jego: Niech postawią szubienicę
wysoką na pięćdziesiąt łokci, a rano mów do króla, aby
powieszono Mardocheusza na niej, a idź z królem na
ucztę z weselem. I upodobała się ta rada Hamanowi, i
kazał postawić szubienicę.

6 Onej nocy król nie mogąc spać, kazał przynieść księgi
historyi pamięci godnych, i kroniki; i czytano je przed
królem. 2 I znaleźli napisane, że oznajmił Mardocheusz
zdradę Bigtana i Teresa, dwóch komorników królewskich
z tych, którzy strzegli progu, że szukali ściągnąć

rękę na króla Aswerusa. 3 Tedy rzekł król: Jakiejż
dostąpił czci i zacności Mardocheusz dla tego? Na
co odpowiedzieli słudzy królewscy, dworzanie jego:
Nic za to nie odniósł. 4 I rzekł król: Któż jest w sieni?
(a Haman przyszedł był do sieni zewnętrznej pałacu
królewskiego, chcąc mówić z królem, aby powieszono
Mardocheusza na szubienicy, którą mu był nagotował.)
5 Tedy odpowiedzieli królowi słudzy jego: Oto Haman
stoi w sieni. I rzekł król: Niech sam wnijdzie. 6 I wszedł
Haman. Któremu król rzekł: Coby uczynić mężowi
temu, którego król chce uczcić? (a Haman myślił w
sercu swem: Komużby chciał król uczciwość większą
wyrządzić nad mię?) 7 I odpowiedział Haman królowi:
Mężowi, którego król chce uczcić, 8 Niech przyniosą
szatę królewską, w którą się ubiera król, i przywiodą
konia, na którym jeżdża król, a niech włożą koronę
królewską na głowę jego; 9 A dawszy onę szatę i
onego konia do ręki którego z książąt królewskich, z
książąt najprzedniejszych, niech ubiorą męża onego,
którego król chce uczcić, a niech go prowadzą na koniu
po ulicy miejskiej, a niech wołają przed nim: Tak się
ma stać mężowi, którego król chce uczcić. 10 Tedy
rzekł król do Hamana: Spiesz się, weźmij szatę i konia,
jakoś powiedział, a uczyń tak Mardocheuszowi Żydowi,
który siedzi w bramie królewskiej, a nie opuszczaj nic
z tego wszystkiego, coś mówił. 11 Przetoż wziąwszy
Haman szatę i konia, ubrał Mardocheusza, i prowadził
go na koniu po ulicy miejskiej, wołając przed nim:
Tak się ma stać mężowi, którego król chce uczcić. 12
Wrócił się potem Mardocheusz do bramy królewskiej,
a Haman pokwapił się do domu swego z żałością,
mając głowę nakrytą. 13 I powiedział Haman Zeresie,
żonie swej, i wszystkim przyjaciołom swoim wszystko,
co mu się przydało. I rzekli do niego mędrcy jego, i
Zeres, żona jego: Ponieważ z narodu Żydowskiego
jest Mardocheusz, przed któregoś obliczem począł
upadać, nie przemożesz go, ale pewnie upadniesz
przed obliczem jego. 14 A gdy oni jeszcze mówili z nim,
oto komornicy królewscy przyszli, a przymusili Hamana,
aby szedł na ucztę, którą była Ester sprawiła.

7 A tak przyszedł król i Haman na ucztę do Estery
królowej. 2 I rzekł zasię król do Estery drugiego
dnia, napiwszy się wina: Cóż za prośba twoja, królowo
Ester? a będzieć dano; co za żądość twoja? Choćbyś
też i o połowę królestwa prosiła, stanieć się. 3 Tedy
odpowiedziała królowa Ester, i rzekła: Jeźlim znalazła
łaskę przed oczyma twemi, o królu! a jeźli się królowi
podoba, niech mi będzie darowany żywot mój na prośbę
moję, i naród mój na żądość moję. 4 Albowiemeśmy
zaprzedani, ja i naród mój, abyśmy byli wygładzeni,
wymordowani i wytraceni. Gdybyśmy za niewolników i
niewolnice sprzedani byli, milczałabym, choćby i tak
ten nieprzyjaciel nasz nie mógł nagrodzić tej szkody
królowi. 5 Tedy odpowiedział król Aswerus, i rzekł do
Estery królowej: Któż to jest? a gdzie ten jest, którego
serce tak nadęte jest, aby to śmiał uczynić? 6 Irzekła
Ester: Mąż przeciwnik, a nieprzyjaciel najgorszy jest ten
Haman. I strwożył się Haman przed królem i królową. 7
Tedy król wstał w popędliwości swojej od onej uczty, a
szedł do ogrodu przy pałacu; ale Haman został, aby
prosił o żywot swój Estery królowej; bo wiedział, że mu
zgotowane było nieszczęście od króla. 8 Potem król
wrócił się z ogrodu, który był przy pałacu, do domu,
gdzie pił wino; a Haman upadł był na łoże, na którem
siedziała Tedy rzekł król: Izali jeszcze i gwałt chce
uczynić królowej u mnie w domu? A gdy te słowa wyszły
z ust królewskich, zaraz twarz Hamanową nakryto.
9 Wtem rzekł Harbona, jeden z komorników, przed
królem: Oto jeszcze szubienica, którą był zgotował
Haman na Mardocheusza, który się starał o dobre
królewskie, stoi przy domu Hamanowym wzwyż na
pięćdziesiąt łokci. I rzekł król: Powieście go na niej. 10
I powieszono Hamana na onej szubienicy, którą był
zgotował Mardocheuszowi. A tak uspokoił się gniew
królewski.

8 Onegoż dnia dał król Aswerus Esterze królowej
dom Hamana, nieprzyjaciela żydowskiego; a
Mardocheusz przyszedł przed króla; bo mu była
oznajmiła Ester, że był jej pokrewnym. 2 Tedy zdjął
król pierścień swój, który był wziął od Hamana, i dał go
Mardocheuszowi, a Ester postanowiła Mardocheusza
nad domem Hamanowym. 3 Potem jeszcze Ester
mówiła do króla, upadłszy u nóg jego, i płakała, i prosiła
go, aby wniwecz obrócił złość Hamana Agagiejczyka, i
zamysł jego, który był wymyślił przeciwko Żydom. 4 Tedy
wyciągnął król na Esterę sceptr złoty, a Estera wstawszy
stenęła przed królem. 5 I rzekła: Jeźli się królowi podoba,
a jeźlim znalazła łaskę przed obliczem jego, i jeźli się
to za słuszne zda być królowi, i jeźlim ja przyjemna w
oczach jego, niech napiszą, aby były odwołane listy
zamysłów Hamana, syna Hamedata Agagiejczyka,
które rozpisał na wytracenie Żydów, którzy są po
wszystkich krainach królewskich. 6 Albowiem jakożbym
mogła patrzeć na to złe, któreby przyszło na lud
mój? albo jakobym mogła widzieć zginienie rodziny
mojej? 7 I rzekł król Aswerus do Estery królowej, i
do Mardocheusza Żyda: Otom dom Hamanowy dał
Esterze, a onego powieszono na szubienicy, przeto, iż
ściągnął rękę swoję na Żydów. 8 Wy tedy piszcie do
Żydów, jako się wam podoba, imieniem królewskiem, i
zapieczętujcie pierścieniem królewskim; albowiem to,
co się pisze imieniem królewskiem, i pieczętuje się
pierścieniem królewskim, nie może być odwołane. 9 A
tak zwołano pisarzy królewskich onego czasu, miesiąca

trzeciego, (ten jest miesiąc Sywan) dwudziestego i
trzeciego dnia tegoż miesiąca, a pisano wszystko, jako
rozkazał Mardocheusz, do Żydów i do książąt, i do
starostów, i do przełożonych nad krain a mi, którzy są
od Indyi aż do Murzyńskiej ziemi nad stem dwudziestą
i siedmią krain, do każdej krainy pismem jej, i do
każdego narodu językiem jego, i do Żydów pismen
ich i językiem ich. 10 A gdy napisał imieniem króla
Aswerusa, i zapieczętował pierścieniem królewskim,
rozesłał listy przez posłów, którzy jeżdżali na koniach
prędkich, i na mułach młodych: 11 Iż król dał wolność
Żydom, którzy byli we wszystkich miastach, aby się
zgromadzili, a zastawiali się o duszę swoję, a żeby
wytracili, wymordowali, i wygubili wszystkie wojska ludu
onego, i krain tych, którzyby im gwałt czynili, dziatkom
ich, i żon om ich, a łupy ich żeby rozchwycili; 12 A to
jednego dnia po wszystkich krainach króla Aswerusa,
to jest trzynastego dnia, miesiąca dwunastego, ten
jest miesiąc Adar. 13 Suma tych listów była: Żeby
wydano wyrok w każdej krainie, i oznajmiono wszystkim
narodom, aby byli Żydzi gotowi na on dzień ku pomście
nad nieprzyjaciołmi swymi. 14 Tedy posłowie, którzy
jeżdżali na koniach prędkich i na mułach, bieżeli jak
najprędzej z rozkazaniem królewskiem, a przybity
był ten wyrok w Susan na pałacu królewskim. 15 A
Mardocheusz wyszedł od króla w szacie królewskiej
hijacyntowej i białej, i w wielkiej koronie złotej, i w
płaszczu bisiorowem, i szarłatnym; a miasto Susan
weseliło i radowało się. 16 A Żydom weszła światłość i
wesele, i radość i cześć. 17 Także w każdej krainie, i w
każdem mieście, i na wszelkiem miejscu, gdziekolwiek
rozkaz królewski, i wyrok jego doszedł, mieli Żydzi
wesele, radość, uczty, i dzień ucieszny; a wiele z
narodów onych krain zostawali Żydami; albowiem
strach był przypadł od Żydów na nie.

9 Potem dwunastego miesiąca, który jest miesiąc Adar,
dnia trzynastego tegoż miesiąca, gdy przyszedł czas
rozkazania królewskiego i wyroku jego, aby się wypełnił
onegoż dnia, którego się spodziewali nieprzyjaciele
żydowscy panować nad nimi, stała się rzecz przeciwna,
że panowali Żydowie nad tymi, którzy ich mieli w
nienawiści. 2 Bo się byli zebrali Żydowie w miastach
swych po wszystkich krainach króla Aswerusa, aby
ściągnęli rękę na tych którzy złego ich szukali; a
nikt się nie ostał przed nimi, bo był przypadł strach
ich na wszystkie narody. 3 A wszyscy przełożeni
nad krainami, i książęta, i starostowie, i sprawcy
robót królewskich, mieli w uczciwości Żydów; bo
przypadł strach Mardocheuszowy na nich. 4 Albowiem
Mardocheusz był wielkim w domu królewskim, a sława
jego rozchodziła się po wszystkich krainach, gdyż on
mąż Mardocheusz postępował, i wielkim urósł. 5 A tak
pobili Żydzi wszystkich nieprzyjaciół swoich, mieczem
ich mordując, i tracąc, i niszcząc, a czyniąc z tymi, co
ich nienawidzieli, według upodobania swego. 6 Nawet i
w Susan, mieście stołecznem, zabili i wytracili Żydzi
pięć set mężów; 7 I Parsandata, i Dalfona, i Aspata, 8 I
Porata, i Adalijasza, i Arydata, 9 I Parymasta, i Arysaja,
i Arydaja, i Wajzata, 10 Dziesięciu synów Hamana, syna
Hamedatowego, nieprzyjaciela żydowskiego, zabili; ale
na łupy ich nie ściągnęli ręki swojej. 11 Onegoż dnia,
gdy przyniesiono liczbę pobitych w Susan, mieście
królewskiem, przed króla, 12 Rzekł król do Estery
królowej: W Susan, mieście stołecznem, zabili Żydzi i
wytracili pięć set mężów, i dziesięć synów Hamanowych;
a w innych krainach królewskich cóż uczynili? cóż
jeszcze za prośba twoja? a będzieć dana; a co jeszcze
za żądość twoja? a stanieć się. 13 I rzekła Ester:
Jeźli się królowi podoba, niech będzie pozwolono i
jutro Żydom, którzy są w Susan, aby uczynili według
wyroku dzisiejszego, a dziesięć synów Hamanowych
aby zawiesili na szubienicy. 14 I rozkazał król, aby tak
było. A tak przybity był wyrok w Susan, i powieszono
dziesięć synów Hamanowych. 15 A zgromadziwszy
się Żydowie, którzy byli w Susan, i dnia czternastego
miesiąca Adar, zabili w Susan trzysta mężów; wszakże
na łupy ich nie ściągnęli ręki swojej. 16 Inni także
Żydzi, którzy byli w krainach królewskich, i zebrawszy
się zastawiali się za dusze swe; a póty mieli pokój
od nieprzyjaciół swych. Bo zabili nieprzyjaciół swoich
siedmdziesiąt i pięć tysięcy; wszakże na łupy ich nie
ściągnęli ręki swo jej. 17 Poczęli dnia trzynastego
miesiąca Adar, a przestali dnia czternastego tegoż
miesiąca, a sprawowali tegoż dnia uczty i wesela.
18 Ale Żydzi, którzy byli w Susan, zebrali się dnia
trzynastego i czternastego tegoż miesiąca; a odpoczęli
piętnastego dnia tegoż miesiąca, i sprawowali dnia
onego uczty i wesela. 19 Przetoż Żydzi mieszkający po
wsiach, i po miasteczkach niemurowanych, obchodzą
dzień czternasty miesiąca Adar z weselem, i z ucztami
i z dobrą myślą, posyłając upominki jeden drugiemu.
20 Bo pisał Mardocheusz o tem, i rozesłał listy do
wszystkich Żydów, którzy byli po wszystkich krainach
króla Aswerusa, do bliskich i do dalekich. 21 Stanowiąc
im, aby obchodzili dzień czternasty miesiąca Adar,
i dzień piętnasty tegoż miesiąca na każdy rok, 22
Według onych dni, w których odpoczęli Żydzi od
nieprzyjaciół swoich, a miesiąca tego, który się im był
obrócił z smutku w wesele, a z płaczu w dzień radości;
aby obchodzili one dni z ucztami i z weselem, jeden
drugiemu upominki, a ubogim dary po syłając. 23 I
przyjęli to wszyscy Żydzi, że co zaczęli, czynić będą, i
co pisał Mardocheusz do nich; 24 Jako Haman, syn
Hamadetowy, Agagiejczyk, nieprzyjaciel wszystkich
Żydów, umyślił o Żydach, aby ich wytracił, i miotał

pur, to jest los, na wytracenie ich i na wygubienie
ich: 25 A jako Ester weszła przed oblicze królewskie, i
mówiła o listy; a jako obrócone były złe zamysły jego,
które był wymyślił przeciwko Żydom na głowę jego; i
jako go powieszono i synów jego na szubienicy. 26
Przetoż nazwali one dni Purym, od imienia tego pur, a
to za przyczyną wszystkich słów listu tego, i co widzieli
przy tem, i co przyszło na nich. 27 Postanowili też i
przyjęli to Żydowie na się, i na nasienie swoje, i na
wszystkich, którzy się do nich przyłączyli, aby tego
nie przestępowano, ale żeby obchodzono te dwa dni
według opisania ich, i według postanowionego czasu
ich na każdy rok. 28 A iż te dni będą pamiętne i sławne
od wieku do wieku, od rodzaju do rodzaju w każdej
krainie, i w każdem mieście. Nadto, że te dni Purym
nie zaginą z pośrodku Żydów, a pamiątka ich nie
ustanie u potomstwa ich. 29 Napisała też Ester królowa,
córka Abihajlowa, i Mardocheusz Żyd, ze wszelką
pilnością, aby potwierdzili tym listem wtórym tych dni
Purym. 30 Który list Mardocheusz posłał do wszystkich
Żydów, do stu i dwudziestu i siedmiu krain królestwa
Aswerusowego, pozdrawiając ich łaskawie i uprzejmie.
31 A żeby statecznie przestrzegali tych dni Purym
czasów swoich, jako im je postanowił Mardocheusz
Żyd, i Ester królowa, i jako obowiązali siebie samych, i
nasienie swoje, na pamiątkę postu i narzekania ich. 32
A tak wyrok Estery potwierdził ustawy tych dni Purym,
co zapisano w tej księdze.

10 Potem ułożył król Aswerus podatek na ziemię
swoję, i na wyspy morskie. 2 Awszystkie sprawy
mocy jego, i możności jego, z opisaniem zacności
Mardocheuszowej, którą go wielmożnym uczynił król,
to zapisano w księgach kronik o królach Medskich i
Perskich. 3 Albowiem Mardocheusz Żyd był wtórym
po królu Aswerusie, i wielkim u Żydów, i zacny u
mnóstwa braci swych, starając się o dobro ludu swego,
i sprawując pokój wszystkiemu narodowi swemu.

Hioba

1 Był mąż w ziemi Uz, imieniem Ijob; a ten mąż
był doskonały, i szczery, i bojący się Boga, a
odstępujący od złego. **2** I urodziło mu się siedm synów,
a trzy córki. **3** A miał dobytku siedm tysięcy owiec,
i trzy tysiące wielbłądów, i pięć set jarzm wołów, i
pięć set oślic, i czeladzi bardzo wiele, tak, iż on mąż
był najmożniejszym nad wszystkich ludzi na wschód
słońca. **4** I schadzali się synowie jego, a sprawowali
uczty, każdy w domu swym, dnia swojego; i posyłali,
a wzywali trzy siostry swoje, aby jadały i pijały z
nimi. **5** A gdy wkoło obeszły dni uczty, posyłał Ijob, a
poświęcał ich, a wstawając rano sprawował całopalenia
według liczby ich wszystkich; bo mówił Ijob: Podobno
zgrzeszyli synowie moi, a złorzeczyli Bogu w sercach
swych. Tak czynił Ijob po one wszystkie dni. **6** I stało
się niektórego dnia, gdy przyszli synowie Boży, aby
stanęli przed Panem, że też przyszedł i szatan między
nich. **7** Tedy rzekł Pan do szatana: Skąd idziesz? I
odpowiedział szatan Panu, i rzekł: Okrążałem ziemię, i
przechadzałem się po niej. **8** I rzekł Pan do szatana:
Przypatrzyłżeś się słudze memu Ijobowi, że mu niemasz
równego na ziemi? Mąż to doskonały i szczery, bojący
się Boga, i odstępujący od złego. **9** I odpowiedział
szatan Panu i rzekł: Izaż się Boga Ijob darmo boi? **10**
Azażeś go ty nie ogrodził, i domu jego, i wszystkiego
co ma, w około zewsząd? Błogosławiłeś sprawom rąk
jego, i dobytek jego rozmnożył się na ziemi; **11** Ale
ściągnij tylko rękę twoję a dotknij wszystkiego, co ma:
obaczysz, jeźlić w oczy złorzeczyć nie będzie. **12** Tedy
rzekł Pan do szatana: Oto wszystko co ma, jest w ręce
twojej: tylko nań nie ściągaj ręki twej. I odszedł szatan
od oblicza Pańskiego. **13** Stało się tedy niektórego
dnia, gdy synowie jego i córki jego jedli, i pili wino
w domu brata swego pierworodnego: **14** Przybieżał
poseł do Ijoba i rzekł: Woły orały, a oślice się pasły
podle nich: **15** I przypadli Sabejczycy, i zabrali je, a
sługi pozabijali ostrzem miecza; a uszedłem tylko ja, ja
sam, abym ci oznajmił. **16** A gdy ten jeszcze mówił,
przyszedł drugi, i rzekł: Ogień Boży spadł z nieba i
spalił owce i sługi, i pożarł ich; a uszedłem tylko ja, ja
sam, abym ci oznajmił. **17** A gdy ten jeszcze mówił,
przyszedł i inny, i rzekł: Chaldejczycy, rozsadziwszy
się na trzy hufce, wypadli na wielbłądy, i zabrali je, i
sługi pozabijali ostrzem miecza; a uszedłem tylko ja, ja
sam, abym ci oznajmił. **18** A gdy ten jeszcze mówił,
przybieżał i inny, a rzekł: Synowie twoi, i córki twoje
jedli i pili wino w domu brata swego pierworodnego; **19**
A oto wiatr gwałtowny przypadł od onej strony pustyni,
i uderzył na cztery węgły domu, tak, że upadł na
dzieci, i pomarły; a uszedłem tylko ja, ja sam, abym ci
oznajmił. **20** Tedy wstał Ijob, i rozdarł płaszcz swój, i
ogolił głowę swą, a upadłszy na ziemię, uczynił Panu
pokłon, **21** I rzekł: Nagim wyszedł z żywota matki mojej,
i nagim się zaś tamże wrócę; Pan dał, Pan też wziął,
niech będzie imię Pańskie błogosławione. **22** W tem
wszystkiem nie zgrzeszył Ijob, a nie przypisał Bogu nic
nieprzystojnego.

2 I stało się niektórego dnia, gdy przyszli synowie
Boży, aby stanęli przed Panem, przyszedł też
szatan między nich, aby stanął przed Panem. **2** Tedy
rzekł Pan do szatana: Gdzieś był, skąd idziesz? I
odpowiedział szatan Panu, a rzekł: Okrążałem ziemię,
i przechodziłem się po niej. **3** Zatem rzekł Pan do
szatana: Przypatrzyłżeś się słudze memu Ijobowi, że
mu nie masz równego na ziemi? Mąż to doskonały i
szczery, bojący się Boga, a odstępujący od złego, i który
jeszcze trwa w uprzejmości swojej; a tyś mię pobudził
przeciw niemu, abym go niszczył bez przyczyny. **4** I
odpowiedział szatan Panu, i rzekł: Skórę za skórę, i
wszystko, co ma człowiek, da za duszę swoję; **5** Ale
ściągnij tylko rękę twoję, a dotknij kości jego, i ciała jego,
ujrzysz, jeźliżeć w oczy złorzeczyć nie będzie. **6** Tedy
rzekł Pan do szatana: Oto w ręce twojej jest; wszakże
żywot jego zachowaj. **7** Wszedłszy tedy szatan od
oblicza Pańskiego, zaraził Ijoba wrzodem złym od stopy
nogi jego aż do wierzchu głowy jego; **8** Tak, że wziął
skorupę, aby się nią skrobał; i siedział w popiele. **9** I
rzekła mu żona jego: A jeszczeż trwasz w uprzejmosci
twojej? Złorzecz Bogu, a umrzyj. **10** I rzekł do niej:
Tak właśnie mówisz, jako szalone niewiasty mawiają.
Izali tylko dobre przyjmować będziemy od Boga, a
złego przyjmować nie będziemy? W tem wszystkiem
nie zgrzeszył Ijob usty swemi. **11** A gdy usłyszeli
trzej przyjaciele Ijobowi to wszystko utrapienie, które
nań przypadło, przyszli każdy z miejsca swego: Elifas
Temańczyk, i Bildad Suhytczyk, i Sofar Naamatczyk; bo
się byli namówili pospołu, aby przyszedłszy pożałowali
go, i cieszyli go. **12** A podniósłszy oczy swoje z
daleka, nie poznali go, i wyniósłszy głos swój płakali, a
rozdarłszy każdy płaszcz swój miotali proch nad głowy
swe ku niebu; **13** I siedzieli z nim na ziemi siedm dni i
siedm nocy, a żaden do niego słowa nie przemówił; bo
widzieli, że się gwałtownie wzmagała boleść jego.

3 Potem otworzył Ijob usta swoje, i złorzeczył dniowi
swemu. **2** I zawołał Ijob, mówiąc: **3** Bodaj był zginął
dzień, któregom się urodził! i noc, w którą rzeczono:
Począł się mężczyzna! **4** Bodaj się był on dzień
obrócił w ciemność! By się był o nim nie pytał Bóg z
wysokości, i nie był oświecony światłością! **5** Bodaj go
była zaćmiła ciemność i cień śmierci! by go był ogarnął
obłok, i ustraszyła go gorącość dzienna! **6** Bodaj była
noc onę osiadła ciemność, aby nie szła w liczbę dni

rocznych, i w liczbę miesięcy nie przyszła! 7 Bodaj
noc ona była samotna, a śpiewania aby nie było w
niej! 8 Bodaj ją byli przeklęli, którzy przeklinają dzień,
którzy są gotowi, wzruszać płacz swój! 9 Bodaj się
były zaćmiły gwiazdy przy zmierzkaniu jej! a czekając
światła, aby się go była nie doczekała, ani nie oglądała
zorzy porannej! 10 Iż nie zawarła drzwi żywota mego,
a nie skryła boleści od oczu moich. 11 Przeczżem
w żywocie nie umarł, albo, gdym z żywota wyszedł,
czemum nie zginął? 12 Przeczże mię piastowano na
kolanach? a przeczżem ssał piersi? 13 Albowiembym
teraz leżał i odpoczywał; spałbym i miałbym pokój,
14 Z królmi i z radcami ziemi, którzy sobie budowali
na miejscach pustych; 15 Albo z książętami, którzy
mieli złoto, a napełniali domy swe srebrem, 16 Albo
czemum się nie stał jako martwy płód skryty? albo jako
niemowlątka, które nie oglądały światłości? 17 Tam
niepobożni przestawają straszyć, i tam odpoczywają
zwątleni w siłę. 18 Tamże więźniowie sobie wydychają,
a nie słyszą głosu trapiącego ich, 19 Mały i wielki
tam sobie są równi a niewolnik wolny od pana swego.
20 Przecz nędznemu dana jest światłość, a żywot
tym, którzy są utrapionego ducha? 21 Którzy czekają
śmierci, a nie przychodzi, choć jej pilniej szukają niż
skarbów skrytych; 22 Którzyby się z radością weselili,
pląsając, gdyby znaleźli grób. 23 Przecz dana jest
światłość mężowi, którego droga skryta jest, a którego
Bóg ciężkościami ogarnął? 24 Albowiem kiedy mam
jeść, wzdychanie moje przychodzi, a rozchodzi się jako
woda ryczenie moje; 25 Bo strach, któregom się lękał,
przyszedł na mię, a czegom się obawiał, przydało mi
się. 26 Nie byłem bezpieczny, anim się uspokoił, anim
odpoczywał, a przecież na mię przyszła trwoga.

4 Tedy odpowiedział Elifas Temańczyk, i rzekł: 2
Jeźli będziemy mówili z tobą, nie będzie ci to
przykro? Ale któż się może od mówienia zatrzymać?
3 Otoś ich wiele uczył, i ręceś mdłe potwierdzał. 4
Upadającego wspierały mowy twoje, a kolana zemdlone
posilałeś. 5 A teraz, gdy to na cię przyszło, niecierpliwie
znosisz, a iż cię dotknęło, trwożysz sobą. 6 Azaż
pobożność twoja nie była ufnością twoją, a uprzejmość
spraw twoich oczekiwaniem twojem? 7 Wspomnij
proszę, kto kiedy niewinny zginął? albo gdzieby ludzie
szczerzy zniszczeli? 8 Jakom widał, że ci, którzy orali
złość, i rozsiewali przewrotność, toż też zasię żęli.
9 Bo tchnieniem Bożem giną, a od ducha gniewu
jego niszczeją. 10 Ryk lwi, i głos lwicy, i zęby lwiąt
wytrącają. 11 Lew ginie, iż nie ma łupu, i szczenięta
lwie rozproszone bywają. 12 Nadto doszło mię słowo
potajemnie, i pojęło ucho moje cokolwiek z niego.
13 W rozmyślaniu widzenia nocnego, gdy przypada
twardy sen na ludzi, 14 Zdjął mię strach i lękanie, które
wszystkie kości moje przestraszyło. 15 A duch szedł
przed twarzą moją, tak, iż włosy wstały na ciele mojem.
16 Stanął, a nie znałem twarzy jego, kształt tylko jakiś
był przed oczyma memi; uciszyłem się, i słyszałem głos
mówiący: 17 Izali człowiek może być sprawiedliwszy
niżeli Bóg; albo mąż czystszy niż Stworzyciel jego?
18 Oto w sługach jego niemasz doskonałości, a w
Aniołach swoich znalazł niedostatek; 19 Daleko więcej
w tych, co mieszkają w domach glinianych, których
grunt jest na prochu, i starci bywają snadniej niżeli mól.
20 Od poranku aż do wieczora bywają starci; a iż tego
nie uważają, na wieki zginą. 21 Azaż zacność ich nie
pomija z nimi? umierają, ale nie w mądrości.

5 Zawołajże tedy, jeźli kto jest, coćby odpowiedział?
a do któregoż się z świętych obrócisz? 2 Zaiste
głupiego zabija gniew, a prostaka umarza zawiść. 3
Jam widział głupiego, iż się rozkorzenił; alem wnet źle
tuszył mieszkaniu jego. 4 Oddaleni będą synowie jego
od zbawienia, i starci będą w bramie, a nie będzie,
ktoby ich wyrwał. 5 Żniwo jego głodny pożre, i z
samego ciernia wybierze je; a połknie chciwy bogactwa
takowych. 6 Albowiem nie z prochu wychodzi utrapienie,
ani z ziemi wyrasta kłopot. 7 Ale człowiek na kłopot
się rodzi jako iskry z węgla latają w górę. 8 Zaiste
jabym szukał Boga, Bogubym przełożył sprawę swoję;
9 Który czyni rzeczy wielkie i niewybadane, dziwne,
którym liczby niemasz; 10 Który daje deszcz na ziemię,
i spuszcza wody na pola; 11 Który sadza pokornych
wysoko, a smutnych wywyższa ku zbawieniu; 12 Który
w niwecz obraca myśli chytrych, tak, iż ręce ich nie
sprawią nic skutecznego; 13 Który chwyta mądrych
w chytrości ich, a radę przewrotnych prędko niszczy.
14 We dnie taczają się jako w ciemnościach, a jako w
nocy macają w południe. 15 Który zachowuje ubogiego
od miecza, od ust ich, i od ręki gwałtownika. 16 Mać
uciśniony nadzieje; ale nieprawość stuli usta swe. 17
Oto błogosławiony człowiek, którego Bóg karze; przetoż
karaniem Wszechmocnego nie pogardzaj, 18 Bo on
zrania i zawiązuje; uderza, a ręce jego uzdrawiają. 19
Z sześciu ucisków wyrwie cię, a w siódmym nie tknie
się ciebie złe. 20 W głodzie wybawi cię od śmierci,
a na wojnie z rąk miecza. 21 Przed biczem języka
ukryty będziesz, a nie ulękniesz się w spustoszeniu,
gdy przyjdzie. 22 W spustoszeniu i w głodzie śmiać się
będziesz, a zwierząt ziemskich bać się nie będziesz.
23 Bo z kamieniem polnym będzie przymierze twoje,
a okrutny zwierz polny spokojnym ci się stawi. 24 I
poznasz, że jest spokojny przybytek twój, i nawiedzisz
mieszkanie twoje, a nie zgrzeszysz. 25 Doznasz też, iż
rozmnożone będzie nasienie twoje, a potomstwo twoje
będzie jako ziele ziemi. 26 Wnijdziesz w sędziwości do
grobu, jako znoszone bywa zboże w stóg czasu swego.

27 Otośmy tego doszli, że tak jest: słuchajże tego, a
uważaj to sam u siebie.

6 I odpowiedział Ijob, a rzekł: 2 O gdyby pilnie
zważono narzekanie moje, a biedę moję pospołu
na wagę włożono, 3 Tedyby była cięższą nad piasek
morski; przetoż mi słów niestaje. 4 Albowiem strzały
Wszechmocnego tkwią we mnie, których jad wysuszył
ducha mego, a strachy Boże walczą przeciwko mnie. 5
Izali osieł dziki ryczy nad trawą? albo wół izali ryczy
nad paszą swoją? 6 Izali może być jedzona rzecz
niesmaczna bez soli? albo jestli jaki smak w białku
jajowym? 7 Czego się przedtem nie chciała dotknąć
dusza moja, to teraz jest boleścią ciała mego. 8 Bodajże
się spełniła prośba moja! Niechże mi Bóg da, czego
oczekuję! 9 Oby się Bogu podobało, żeby mię zniszczył,
a żeby mię wyciął, rozpuściwszy rękę swoję! 10 Bo
mam jeszcze pociechę swoję, (chociaż pałam w boleści,
a Bóg mi nie folguje) żem nie taił słów Świętego. 11 Cóż
jest za moc moja, abym potrwał? albo co za koniec mój,
abym przedłużył żywota mego? 12 Izali moc kamienna
moc moja? albo ciało moje miedziane? 13 Azaż obrony
mojej niemasz przy mnie? azaż rozsądek oddalony
odemnie? 14 Przeciwko temu, którego litość słabieje
ku bliźniemu swemu, i który bojaźń Wszechmogącego
opuścił? 15 Bracia moi omylili mię jako potok; pominęli
jako gwałtowne potoki, 16 Które bywają mętne od lodu,
w których się śnieg ukrywa; 17 Czasu którego topnieją,
zaginą; a czasu gorącości niszczeją z miejsca swego.
18 Udawają się tam i sam z dróg swoich; rozciekają
się po miejscach bezwodnych, i giną. 19 Podróżni
ludzie z krainy Teman obaczyli je; a którzy szli do
Seba, mieli w nich nadzieję. 20 Ale się zawstydzili, iż
w nich ufali; a gdy tam przyszli, oszukali się. 21 Tak
zaiste i wy, bywszy nie jesteście; widząc utrapienie
moje, lękacie się. 22 Izalim mówił: Przynieście mi co, a
z majętności waszej dajcie mi dary? 23 I wybawcie
mię z rąk nieprzyjaciela, a z rąk okrutników odkupcie
mię? 24 Nauczcież mię, a ja umilknę; a w czemem
zbłądził pokażcie mi. 25 O jakoż są mocne słowa
prawdziwe! Ale cóż sprawi obwinienie wasze? 26 Izali
słowa moje obwinić myślicie, a przewiewać mowy
utrapionego? 27 I na sierotę targacie się, i kopiecie
doły pod przyjacielem swoim. 28 Przetoż przypatrzcie
mi się teraz, a obaczycie, jeźli kłamię przed obliczem
waszem. 29 Obaczcie się, proszę, a niech nie będzie
w was nieprawość; obaczcie się, a poznacie, że jest
sprawiedliwość moja przy mnie. 30 A iż nie masz w
języku mym nieprawości: i nie mamże znać utrapienia
mego?

7 Izali czas nie jest zamierzony człowiekowi na ziemi?
a jako dni najemnicze nie są dni jego? 2 Jako
sługa pragnie cienia, a jako najemnik czeka końca
pracy swojej: 3 Takiem ja prawem dziedzicznem wziął
miesiące próżne, a nocy boleśne są mi naznaczone.
4 Układęli się, tedy mówię: Kiedyż wstanę? a rychło
pominie noc? i pełen bywam myślenia aż do świtania.
5 Obleczone jest ciało moje w robaki i w plugastwo z
prochu; skóra moja popadała się, i rozsiadła się. 6
Dni moje prędsze są, niż czółnek tkacki, i strawione
są bez nadziei. 7 Wspomnij, o Panie! iż wiatrem jest
żywot mój, nie wróci się oko moje, aby widziało dobre
rzeczy. 8 Ani mię ogląda oko, które mię widywało; oczy
twoje obrócone będą na mię, a mnie nie będzie. 9 Jako
niszczeje obłok i przemija, tak zstępujący do grobu nie
wynijdzie; (Sheol h7585) 10 Nie wróci się więcej do domu
swego, ani go więcej pozna miejsce jego. 11 Przetoż
ja nie mogę zawściągnąć ust moich; mówić będę w
utrapieniu ducha mego, będę rozmawiał w gorzkości
duszy mojej. 12 Izażem ja jest morze, albo wieloryb,
zasię mię osadził strażą? 13 Gdym rzekł: Pocieszy mię
łoże moje, i ulży mi narzekania mego pościel moja:
14 Tedy mię straszysz przez sny, i przez widzenia
trwożysz mną. 15 A przetoż obrała sobie powieszenie
dusz moja, a śmierć raczej, niż zostać w kościach.
16 Sprzykrzyłem sobie żywot, nie wiecznie będę żyw.
Zaniechajże mię, bo marnością są dni moje. 17 Cóż jest
człowiek, że go tak wielce ważysz? a że przykładasz
ku niemu serce twoje? 18 A że go nawiedzasz na
każdy zaranek? i na każdą chwilę doświadczasz go? 19
Pokądże się nie odwrócisz odemnie? a nie zaniechasz
mię, ażbym przełknął ślinę moję? 20 Zgrzeszyłem, cóż
mam czynić? o stróżu ludzki! czemuś mię sobie za
cel położył, abym był sam sobie ciężarem? 21 Przecz
nie odejmiesz przestępstwa mego, i nie przepuścisz
nieprawości mojej? Bo się teraz w prochu położę, a
choćbyś mię szukał rano, nie będzie mię.

8 I odpowiedział Bildad Suhytczyk, a rzekł: 2 Pokądże
rzeczy takowe mówić będziesz? a pokąd będą słowa
ust twoich jako wiatr gwałtowny? 3 Izażby miał Bóg sąd
podwrócić? a Wszechmocny miałby sprawiedliwość
wynicować? 4 Że synowie twoi zgrzeszyli przeciw
niemu, przetoż ich puścił w rękę nieprawości ich. 5
Jeźli się ty wczas nawrócisz do Boga, a będziesz się
modlił Wszechmocnemu; 6 Jeźli będziesz czystym i
szczerym; tedyć pewnie ocuci dla ciebie, i spokojne
uczyni mieszkanie sprawiedliwości twojej. 7 A choć
początek twój mały będzie, jednak ostatek twój bardzo
się rozmnoży. 8 Bo spytaj się proszę wieku starego,
a nagotuj się ku wyszpiegowaniu ojców ich. 9 (Gdyż
wczorajszymi jesteśmy, a nic nie wiemy, ponieważ
jako cień są dni nasze na ziemi.) 10 Oni cię nauczą i
powiedzą, i z serca swego wypuszczą słowa. 11 Azaż
urośnie sitowie bez wilgotności? Izali urośnie rogoża
bez wody? 12 Owszem jeszcze w zieloności swojej, niż

bywa podcięta, prędzej niż inna trawa usycha. 13 Takieć
są drogi wszystkich, którzy zapominają Boga; i tak
nadzieja obłudnika zginie. 14 Podcięta bywa nadzieja
jego, a jako dom pająka ufanie jego. 15 Spolężeli na
domu swoim, nie ostoi się; wesprzeli się na nim, nie
zadzierzy się. 16 Zieleni się na słońcu, i w ogrodzie jego
świeża latorośl jego wyrasta. 17 Nad ródłem splątają
się korzenie jego, i na miejscu kamienistem rozkłada
się. 18 Ale gdy go wytną z miejsca jego, tedy się go
miejsce zaprze, mówiąc: Niewidziałem cię. 19 Toć to
jest wesele drogi jego, a inny z ziemi wyrośnie. 20 Oto
Bóg nie odrzuci człowieka szczerego, ale złośnikom nie
poda ręki. 21 Aż się napełnią śmiechem usta twe, a
wargi twoje wykrzykaniem. 22 Gdyż, którzy cię mają
w nienawiści, obleczeni będą wstydem, a przybytku
niepobożnych nie będzie.

9 I odpowiedział Ijob, a rzekł: 2 Prawdziwieć wiem,
że tak jest; bo jakożby miał być usprawiedliwiony
człowiek przed Bogiem? 3 Jeźliby się z nim chciał
spierać, nie odpowie mu z tysiąca na jednę rzecz.
4 Mądry jest sercem, i mocny siłą; któż użył pokoju,
stawiwszy się mu upornie? 5 On przenosi góry, a nie
wiedzą ludzie, kto je podwraca w gniewie swym. 6 On
wzrusza ziemię z miejsca swego, a słupy jej trzęsą
się. 7 Gdy on zakaże słońcu, nie wschodzi; i gwiazdy
pieczętuje. 8 On sam rozpościera niebiosa, i depcze
po wałach morskich. 9 On sprawił wóz niebieski z
gwiazd, Oryjona i Hyjady, i inne gwiazdy skryte na
południe. 10 On czyni rzeczy wielkie, a niewybadane i
dziwne, którym niemasz liczby. 11 Oto, idzieli mimo
mię, nie widzę go; a przychodzili, nie baczę go. 12
Oto gdy co porwie, któż go przymusi, aby przywrócił?
Albo któż mu rzecze: Cóż czynisz? 13 Gdyby Bóg nie
odwrócił gniewu swego, upadliby przed nim pomocnicy
hardzi. 14 Jakoż mu ja tedy odpowiem? Jakie słowa
obiorę przeciwko niemu? 15 Któremu, chociażbym był
sprawiedliwym, nie odpowiem; owszem się sędziemu
memu upokorzę. 16 Choćbym go wzywał, a onby mi
się ozwał, przecię nie wierzę, aby przypuścił do uszów
głos mój: 17 Bo mię starł w wichrze, i rozmnożył rany
moje bez przyczyny; 18 Nie dopuszcza mi odetchnąć,
owszem mię nasyca gorzkościami. 19 Jeźli się udam
do mocy, oto on najmocniejszy; a jeźli do sądu, któż
mię z nim sprowadzi? 20 Jeźlibym się usprawiedliwiał,
usta moje potępią mię; jeźlibym się doskonałym czynił,
tedy mię przewrotnym być pokaże. 21 Chociażbym
był doskonały, przecież ja tego do siebie znać nie
będę; ale dam naganę żywotowi memu. 22 Jedno
jest, dla czegom to mówił: że tak doskonałego, jako i
niezbożnego on niszczy; 23 Jeźli biczem nagle zabija,
z pokuszenia niewinnych naśmiewa się; 24 Ziemia
podana bywa w ręce niezbożnika, oblicze sędziów
jej zakrywa. A jeźliż nie on, któż tedy inny jest, co
to czyni? 25 Ale dni moje prędsze były niż poseł;
uciekły, a nie widziały nic dobrego. 26 Przeminęły jako
prędkie łodzie, jako orzeł lecący do żeru. 27 Jeźli
rzekę: Zapomnę narzekania mego, zaniecham gniewu
swego, a posilę się: 28 Tedy się lękam wszystkich
boleści moich, widząc, że mię z nich nie wypuścisz. 29
Jeźlim ja niezbożny, przeczże próżno pracuję? 30 A
choćbym się umywał wodami śnieżnemi, i oczyściłbym
mydłem ręce moje: 31 Wszakże w dole zanurzysz mię, i
brzydzić się mną będą szaty moje. 32 Albowiem on nie
jest człowiekiem jako ja, abym mu śmiał odpowiedzieć,
albo żebym z nim miał iść w prawo. 33 Bo nie masz
między nami rozjemcy, któryby mógł rozwieść sprawę
naszę. 34 Niech tylko zdejmie zemnie rózgę swoję, a
strach jego niech mię nie straszy; 35 Tedy będę mówił,
a nie będę się go bał; bom ja nie jest taki sam u siebie.

10 Tęskni sobie dusza moja w żywocie moim;
rozpuszczę przeciw sobie narzekanie moje, a
będę mówił w gorzkości duszy mojej. 2 Rzekę Bogu: Nie
potępiajże mię; raczej mi oznajmij, czemu spór ze mną
wiedziesz? 3 Cóż masz za pożytek, że mię uciskasz? a
iż odrzucasz sprawę rąk twoich? a radę niepobożnych
oświecasz? 4 Azaż ty masz oczy cielesne? Albo jako
człowiek widzi, ty widzisz? 5 Dni twoje, zaż są jako
dni człowiecze? a lata twoje jako lata ludzkie? 6
Iż się wywiadujesz nieprawości mojej, a o grzechu
moim badasz się? 7 Ty wiesz, żem niepobożnie nie
poczynał; wszakże nie jest, ktoby mię miał wyrwać
z rąk twoich. 8 Ręce twoje wykształtowały mię, i
uczyniły mię; a przecię mię zewsząd gubisz. 9 Pomnij
proszę, żeś mię jako glinę ulepił, a w proch mię zaś
obrócisz. 10 Izali jako mleko nie zlałeś mię, a jako ser
nie utworzyłeś mię? 11 Skórą i ciałem przyoblokłeś
mię, a kościami i żyłami pospinałeś mię. 12 Żywotem
i miłosierdziem darowałeś mię, a opatrzność twoja
strzegła ducha mego. 13 A chociażeś to skrył w sercu
twojem, wiem jednak, że to jest z woli twojej. 14 Jeźli
zgrzeszę, wnet tego postrzeżesz, a dla nieprawości
mojej nie przepuścisz mi. 15 Jeźlim bezbożny, biada
mi! a choćbym też był sprawiedliwym, nie podniosę
głowy mojej, będąc nasycony pohańbieniem, i widząc
utrapienie moje, 16 Którego przybywa; bo jako lew
srogi gonisz mię, a coraz dziwniej się przeciwko mnie
stawiasz. 17 Odnawiasz świadków twoich przeciwko
mnie, a rozmnażasz rozgniewanie twoje na mię; wojska
jedne po drugich są przeciwko mnie. 18 Przeczżeś mię
z żywota wywiódł? Ach, bym był umarł, żeby mię było
oko nie widziało! 19 Obym był, jakoby mię nie było! oby
mię było zaraz z żywota do grobu zaniesiono! 20 Izaż
nie trocha dni moich? Przetoż przestań, a zaniechaj
mię, abym się troszeczkę posilił, 21 Pierwej niż odejdę

tam, skąd się nie wrócę, do ziemi ciemności, i do cienia
śmierci; 22 Do ziemi ciemnej, jako chmura, i do cienia
śmierci, gdzie niemasz przemiany, jedno sama gęsta
ciemność.

11 I odpowiedział Sofar Naamatczyk, i rzekł: 2 Izaż
się nie godzi na wiele słów odpowiedzieć? Albo
izali mąż wielomowny będzie usprawiedliwiony? 3
Bedąż na twoje plotki ludzie milczeć? A gdy ty sobie
przeszydzasz, ciebie nikt nie zawstydzi? 4 Albowiemeś
powiedział: Czysta jest nauka moja, a jestem czystym
przed oczyma twemi. 5 Ale gdyby Bóg chciał mówić,
i otworzyć usta swoje przeciwko tobie: 6 Tedyćby
objawił tajemnice mądrości, żeś dwa kroć większe
karanie nadto zasłużył; przetoż uznaj, że cię Bóg
przebaczył dla nieprawości twojej. 7 Izali tajemnice
Boże wybadasz? albo doskonałości Wszechmocnego
dościgniesz? 8 Wyższe są niż niebiosa, cóż uczynisz?
Głębsze niż piekło, jakoż poznasz? (Sheol h7585) 9
Dłuższa miara ich, niż ziemia, a szersza, niż morze.
10 Jeźli wypełni, albo jeźli zawrze, albo jeźli w jedno
ściśnie, któż go zawściągnie? 11 Albowiem on zna
marność ludzką, i widzi nieprawość; a nie miałby tego
baczyć? 12 Człowiek nierozumny nabywa rozumu,
choć się jako źrebię leśnego osła rodzi człowiek. 13
Jeźli ty przygotujesz serce twoje, a wyciągniesz do
niego ręce twoje; 14 Jeźliż nieprawość jest w ręce twej
oddal ją, a mieszkać nie dopuszczaj nieprawości w
przybytkach twoich; 15 Tedy podniesiesz oblicze twoje
bez zmazy, a będziesz stały, i nie będziesz się bał.
16 Albowiem zapomnisz kłopotu, a jako wody, które
pominęły, wspominać go będziesz. 17 I nad południe
jaśniejszy nastanie czas twój; zaćmiszli się, będziesz
jako zaranek. 18 I będziesz ufał, mając nadzieję, a jako
w okopach bezpiecznie spać będziesz. 19 Będziesz
leżał, a nikt cię nie przestraszy; i uniżać się będą przed
twarzą twoją wiele ich. 20 Ale oczy niepobożnych
ustaną i ucieczka ich zginie, a nadzieja ich będzie jako
wyjście duszy z człowieka.

12 Zatem odpowiedział Ijob i, rzekł: 2 Wieraście wy
sami ludźmi? i z wamiż umrze mądrość? 3 Teżci
ja mam serce jako i wy, anim jest podlejszym niżeli wy;
a któż i tego nie wie, co i wy? 4 Pośmiewiskiem jestem
przyjacielowi memu, który gdy woła do Boga, ozywa
mu się; naśmiewiskiem jest sprawiedliwy i doskonały. 5
Ten, co jest upadku bliski, jest pochodnią wzgardzoną
człowiekowi, według myśli pokoju zażywającemu. 6
Spokojne i bezpieczne są namioty zbójców tych, którzy
drażnią Boga, którym Bóg daje w ręce dobre rzeczy.
7 A nawet pytaj się proszę bydląt, a one cię nauczą;
i ptastwa niebieskiego, a oznajmi tobie. 8 Albo się
rozmów z ziemią, a ona cię nauczy, i rozpowiedzą
ryby morskie. 9 Któż nie wie z tych wszystkich rzeczy,
że to ręka Pańska sprawiła? 10 W którego ręku jest
dusza wszelkiej rzeczy żywej, i duch wszelkiego ciała
ludzkiego. 11 Azaż nie ucho mowy doświadcza, jako
usta pokarmu smakują? 12 W ludziach starych jest
mądrość, a w długich dniach roztropność. 13 Dopieroż
u Pana jest mądrość, i siła, i rada, i umiejętność. 14
Oto on burzy, a nikt nie zbuduje; zamknie człowieka,
a nikt mu nie otworzy. 15 On gdy zatrzyma wody,
wyschną; a gdy je wypuści, podwracają ziemię. 16 U
niego jest moc i mądrość. Jego jest błądzący, i w błąd
zawodzący. 17 On obiera radców z mądrości, a sędziów
przywodzi do głupstwa. 18 On pas królów rozwiązuje,
i znowu przepasuje pasem biodra ich. 19 Podaje
książęta na łup, a mocarze podwraca. 20 Odejmuje
usta krasomówcom, a rozsądek starym odbiera. 21
Wylewa wzgardę na książęta, a mdli siły mocarzów. 22
On odkrywa głębokie rzeczy z ciemności, a wywodzi na
jaśnię cień śmierci. 23 Rozmnaża narody, i wytraca je;
rozszerza lud, i umniejsza go. 24 On odejmuje serca
przełożonym ludu ziemi, a czyni, że błądzą po pustyni
bezdrożnej; 25 Że macają w ciemnościach, gdzie nie
masz światłości, a sprawuje, że błądzą jako pijani.

13 Oto te wszystkie rzeczy widziało oko moje,
słyszało ucho moje, i zrozumiało. 2 Jako wy to
wiecie, tak ja też wiem, i nie jestem podlejszym niźli
wy. 3 Wszakże radbym z Wszechmocnym mówił, i
radbym się z Bogiem rozpierał. 4 Boście wy sprawcy
kłamstwa: wszyscyście wy lekarze nikczemni. 5 Byście
wy raczej milczeli, a poczytanoby wam to za mądrość.
6 Słuchajcież teraz odporu mego, a dowody ust moich
obaczcie. 7 Izali broniąc Boga mówić będziecie
nieprawość? albo za nim mówić będziecie fałsz? 8
Czy się na osobę jego oglądać będziecie? Czy się o
Boga będziecie spierać? 9 Zaż to dobrze będzie, gdy
on was będzie próbował? Zaż, jako człowiek oszukany
bywa, tak wy go oszukacie? 10 Zaiste karać was
będzie, jeźlibyście skrycie twarz jego przyjmowali. 11
Izali zacność jego nie ustraszy was? a strach jego
nie przypadnie na was? 12 Pamiątki wasze podobne
są popiołowi, a wyniosłość wasza kupie błota. 13
Milczcież, zaniechajcie mię, a ja mówić będę; a niech
przyjdzie na mię, co chce. 14 Czemuż mam szarpać
ciało moje zębami mojemi, i duszę moję kłaść w ręce
swe? 15 Oto, choćby mię i zabił, przecię w nim będę
ufał; wszakże dróg moich przed obliczem jego będę
bronił. 16 Onci sam będzie zbawieniem mojem, ale
przed oblicze jego obłudnik nie przyjdzie; 17 Słuchajcież
z pilnością mowy mojej, a powieść moja niech przyjdzie
w uszy wasze. 18 Oto się teraz gotuję do prawa, i wiem,
że usprawiedliwiony będę. 19 Któż się będzie spierał
ze mną, tak abym umilknął i umarł? 20 Tylko dwóch
rzeczy, o Boże! nie czyń ze mną, przed oblicznością

twoją nie skryję się. 21 Rękę twoję odemnie oddal, a
strach twój niech mną nie trwoży. 22 Potem zawołaj
mię, a ja tobie odpowiem; albo ja niech mówię, a ty
mnie odpowiedz. 23 Wieleż jest nieprawości i grzechów
moich? przestępstwo moje, grzech mój pokaż mi. 24
Przeczże oblicze twoje zakrywasz, a poczytasz mię
sobie za nieprzyjaciela? 25 Izali skruszysz liść chwiejący
się? a źdźbło suche gonić będziesz? 26 Albowiem
piszesz przeciwko mnie gorzkości, a przywłaszczasz mi
nieprawość młodości mojej; 27 I włożyłeś w pęta nogi
moje, a podstrzegasz wszystkich ścieżek moich, i na
ślad nóg moich następujesz. 28 Choć jako spróchniałe
drzewo niszczeję; a jako szata, którą mól psuje.

14 Człowiek, narodzony z niewiasty, dni krótkich jest,
i pełen kłopotów; 2 Wyrasta jako kwiat, i bywa
podcięty, a ucieka jako cień, i nie ostoi się. 3 Wszakże i
na takiego otwierasz oczy twoje, a przywodzisz mię do
sądu z sobą. 4 Któż pokaże czystego z nieczystego?
Ani jeden; 5 Gdyż zamierzone są dni jego, liczba
miesięcy jego u ciebie; zamierzyłeś mu kres, którego nie
może przestąpić. 6 Odstąpże od niego, aż odpocznie,
aż przejdzie jako najemniczy dzień jego. 7 Albowiem i
o drzewie jest nadzieja, choć je wytną, że się jeszcze
odmłodzi, a latorośl jego nie ustanie. 8 Choć się
zstarzeje w ziemi korzeń jego, i w prochu obumrze pień
jego: 9 Wszakże gdy uczuje wilgotność, puści się, i
rozpuści gałęzie, jako szczep młody. 10 Ale człowiek
umiera, zemdlony będąc, a umarłszy człowiek gdzież
jest? 11 Jako uchodzą wody z morza, a rzeka opada i
wysycha. 12 Tak człowiek, gdy się układzie, nie wstanie
więcej, a pokąd stoją nieba, nie ocuci się, ani będzie
obudzony ze snu swego. 13 Obyżeś mię w grobie ukrył
i utaił, ażby się uciszył gniew twój, a iżbyś mi zamierzył
kres, kędy chcesz wspomnieć na mię! **(Sheol h7585)** 14
Gdy umrze człowiek, izali żyć będzie? Po wszystkie dni
wymierzonego czasu mego będę oczekiwał przyszłej
odmiany mojej. 15 Zawołasz, a ja tobie odpowiem; a
spraw rąk twoich pożądasz. 16 Aczkolwiekeś teraz
kroki moje obliczył, ani odwłóczysz karania za grzech
mój. 17 Zapięczętowane jest w wiązance przestępstwo
moje, a zgromadzasz nieprawości moje. 18 Prawdziwie
jako góra padłszy rozsypuje się, a skała przenosi się z
miejsca swego. 19 Jako woda wzdrąża kamienie, a
powodzią zalane bywa, co samo od siebie rośnie z
prochu ziemi: tak nadzieję ludzką w niwecz obracasz. 20
Przemagasz go ustawicznie, a on schodzi; odmieniasz
postać jego, i wypuszczasz go. 21 Będąli zacni synowie
jego, tego on nie wie; jeźli też wzgardzeni, on nie baczy.
22 Tylko ciało jego, póki żyw, boleje, a dusza jego w
nim kwili.

15 A odpowiadając Elifas Temańczyk rzekł: 2 Izali
mądry ma na wiatr mówić? albo napełniać
wschodnim wiatrem myśl swoję? 3 Przytaczając słowa
niepożyteczne, i mowy, z których nie masz pożytku? 4
Zaiste ty psujesz bojaźń Bożą i znosisz modlitwy do
Boga. 5 Albowiem pokazują nieprawość twą usta twoje,
chociażeś sobie obrał język chytrych, 6 Potępiają cię
usta twoje, a nie ja; a wargi twoje świadczą przeciwko
tobie. 7 Czyś się najpierwszym człowiekiem urodził?
czyś przed pagórkami utworzony? 8 Izażeś tajemnic
Bożych słuchał, a nie masz mądrości jedno w tobie?
9 Cóż ty umiesz, czego my nie wiemy? albo cóż
ty rozumiesz, czegobyśmy my nie rozumieli? 10 I
sędziwyć i starzec między nami jest starszy w latach
niż ojciec twój. 11 I lekceż sobie ważysz pociechy
Boskie? i maszże jeszcze co tak skrytego w sobie? 12
Czemuż cię tak uniosło serce twoje? Czemu mrugają
oczy twoje? 13 Że tak odpowiada Bogu duch twój,
a wypuszczasz z ust twoich takowe mowy? 14 Cóż
jest człowiek, aby miał być czystym, albo żeby miał
być sprawiedliwym, urodzony z niewiasty? 15 Oto i w
świętych jego niemasz doskonałości, i niebiosa nie są
czyste w oczach jego. 16 Daleko więcej obrzydły jest, i
nieużyteczny człowiek, który pije nieprawość jako wodę.
17 Okażęć, tylko mię słuchaj; a com widział, oznajmięć,
18 Co mędrzy powiedzieli, a nie zataili, co mieli od
przodków swoich; 19 Którym samym dana była ziemia,
a żaden obcy nie przeszedł przez nię. 20 Po wszystkie
dni swoje sam siebie niepobożny boleśnie trapi, a nie
wiele lat zamierzono okrutnikowi. 21 Głos straszliwy
brzmi w uszach jego, że czasu pokoju pustoszący
przypadnie nań. 22 Nie wierzy, żeby się miał nawrócić z
ciemności, obawiając się zewsząd miecza. 23 Tuła się
za chlebem, szukając gdzieby był; wie, że zgotowany
jest dla niego dzień ciemności. 24 Straszą go utrapienie
i ucisk, i zmocnią się przeciwko niemu jako król gotowy
do boju. 25 Bo wyciągną przeciw Bogu rękę swą, a
przeciwko Wszechmocnemu zmocnił się. 26 Natrze nań
na szyję jego z gęstemi i wyniosłemi tarczami swemi.
27 Bo okrył twarz swą tłustością swoją, a fałdów mu
się naczyniło na słabiźnie. 28 I mieszka w miastach
popustoszonych, i w domach, w których nie mieszkano,
które się miały obrócić w kupę rumu. 29 Nie zbogaci
się, i nie ostoi się majętność jego, ani się rozszerzy
na ziemi doskonałość takowych. 30 Nie wynijdzie z
ciemności; świeżą jego latorośl ususzy płomień, a
zginie od ducha ust jego. 31 Nie wierzy, że w próżności
jest, który błądzi; a że próżność będzie nagrodą jego.
32 Przed wypełnieniem dni swoich wycięty będzie, a
różdżka jego nie zakwitnie. 33 Jako winna macica utraci
niedojrzałe grona swoje, a jako oliwa kwiat swój zrzuci.
34 Albowiem zgromadzenie obłudnych spustoszone
będzie, a ogień pożre przybytki pobudowane za dary.
35 Poczęli kłopot, a porodzili nieprawość; a żywot ich
gotuje zdradę.

16 Ale odpowiedział Ijob, i rzekł: **2** Słyszałem
takowych rzeczy wiele; przykrymi cieszycielami
wy wszyscy jesteście. **3** I kiedyż będzie koniec tym
próżnym słowom? albo co cię przymusza, że tak
odpowiadasz? **4** Azażbym ja tak mówił, jako wy,
gdybyście wy byli na miejscu mojem? azażbym zbierał
przeciwko wam słowa, i kiwałlibym nad wami głową
swoją? **5** Owszembym was posilał ustami memi, a
ruchanie warg moich ulżyłoby boleści waszych. **6** Ale
jeźli będę mówił, przecież się nie ukoi boleść moja; a jeźli
też przestanę, izaż odejdzie odemnie? **7** A teraz zemdlił
mię; spustoszyłeś, o Boże! wszystko zgromadzenie
moje. **8** Pomarszczyłeś mię na świadectwo, a znaczne
na mnie schudzenie moje na twarzy mojej, jawnie
świadczy przeciwko mnie. **9** Popędliwość jego porwała
mię, i wziął nienawiść przeciwko mnie; a zgrzytając na
mię zębami swemi, jako nieprzyjaciel mój, bystremi
oczyma swemi spojrzał na mię. **10** Rozdzierają na mię
usta swe, i sromotnie mię policzkowali, zebrawszy się
społu przeciwko mnie. **11** Podał mię Bóg przewrotnemu,
a w ręce niepobożnych wydał mię. **12** Byłem w pokoju,
ale mię potarł; a uchwyciwszy mię za szyję moję,
roztrzaskał mię, i wystawił mię sobie za cel. **13** Ogarnęli
mię strzelcy jego; rozciął nerki moje, a nie przepuścił, i
rozlał na ziemię żółć moję. **14** Zranił mię, raną na ranę;
rzucił się na mię, jako olbrzym. **15** Uszyłem wór na
zsiniałą skórę moję, a oszpeciłem prochem głowę moję.
16 Twarz moja płaczem oszpecona, a na powiekach
moich jest cień śmierci. **17** Chociaż żadnego łupiestwa
niemasz w rękach moich, a modlitwa moja jest czysta.
(a jeźli nie tak,) **18** O ziemio! nie zakrywajże krwi
mojej, a niech nie ma miejsca wołanie moje! **19** Otoć i
teraz w niebie jest świadek mój, jest świadek mój na
wysokości. **20** O krasomówcy moi, przyjaciele moi!
wylewa łzy do Boga oko moje. **21** Oby się godziło wieść
spór człowiekowi z Bogiem, i jako synowi człowieczemu
z bliźnim swym! **22** Bo lata zamierzone nadchodzą, a
ścieszką, którą się nie wrócę, już idą.

17 Dech mój skażony jest; dni moje giną; groby mię
czekają. **2** Zaiste naśmiewcy są przy mnie, a w
ich draźnieniu mieszka oko moje. **3** Staw mi, proszę,
rękojmię za się. Któż jest ten? Niech mi na to da rękę.
4 Boś serce ich ukrył przed wyrozumieniem; przetoż
ich nie wywyższysz. **5** Kto pochlebia przyjaciołom,
oczy synów jego ustaną. **6** Wystawił mię zaiste na
przypowieść ludziom, i jako śmiechowisko przed nimi.
7 Zaćmione jest dla żałości oko moje, a wszystkie
myśli moje są jako cień. **8** Zdumieją się szczerzy nad
tem; a niewinny przeciwko obłudnikowi powstanie. **9**
Będzie się trzymał sprawiedliwy drogi swojej; a kto
ma czyste ręce, przyczyni mocy. **10** Wy tedy wszyscy
nawróćcie się, a pójdźcie, proszę; bo nie znajduję
między wami mądrego. **11** Dni moje przeminęły; myśli
moje rozerwane są, to jest, zamysły serca mego. **12**
Noc mi się w dzień obraca; a światłość skraca się dla
ciemości. **13** Jeźlibym czego oczekiwał, grób będzie
domem moim, a w ciemnościach uścielę łoże moje.
(Sheol h7585) **14** Do dołu rzekę: Ojcem moim jesteś; a
do robaków: Wy jesteście matką moją, i siostrą moją.
15 Bo gdzież teraz jest nadzieja moja? a oczekiwanie
moje któż ogląda? **16** W głębię grobu zstąpię, ponieważ
w prochu spólny odpoczynek wszystkich. **(Sheol h7585)**

18 A odpowiadając Bildad Suhytczyk rzekł: **2**
Dokądże nie uczynicie końca mowom? pomyślcie
pierwej, a potem mówić będziemy. **3** Czemuż nas
poczytają jako bydło? zdajemy się mu przemierzłymi,
jako sami widzicie. **4** Ty, który duszę twoję tracisz w
zapalczywości twojej, azaż dla ciebie będzie opuszczona
ziemia, a będą przeniesione skały z miejsca swego?
5 Owszem, światłość niepobożnych zgaśnie, i nie
będzie świeciła iskra ognia ich. **6** Światło się zaćmi
w przybytku jego, i pochodnia jego nad nim zgaśnie.
7 Ściśnione będą kroki siły jego, a porazi go rada
jego. **8** Bo zawiodą w sieci nogi jego, i w uwikłaniu
chodzić będzie. **9** Uchwyci go sidło za piętę jego, i
przemoże go łupieżca. **10** Skryty jest w ziemi powróz
jego, a samołówka jego na ścieszce. **11** Zewsząd go
straszyć będą strachy, a nacierać będą na nogi jego.
12 Wymorzy się głodem siła jego, a zginienie pogotowiu
jest przy boku jego. **13** Pożre żyły skóry jego, pożre
członki jego pierworodny śmierci. **14** Ufanie jego będzie
wykorzenione z przybytku jego, a przywiedzie go do
króla strachów. **15** Będzie mieszkał strach w przybytku
jego, chociaż nie był jego, a siarką będzie potrząśnione
mieszkanie jego. **16** Ze spodku korzeń jego uschnie, a
z wierzchu będzie obcięta gałąź jego. **17** Pamiątka jego
zginie z ziemi, a imienia jego nie wspomną po ulicach.
18 Wypędzą go z światłości do ciemności, a z okręgu
świata wyrzucą go. **19** Nie będzie syn ani wnuk między
ludem jego, i nikt nie pozostanie w mieszkaniach jego.
20 Nade dniem jego zdumiewają się potomkowie, a
przodków ogarnie strach. **21** Takoweć są mieszkania
niezbożnego, i do tego przychodzi temu, który nie zna
Boga.

19 A odpowiadając Ijob rzekł: **2** Dokądże trapić
będziecie duszę moję, a nacierać na mię mowami
swemi? **3** Już dziesięćkroć zawstydziliście mię, i nie
wstydże was, że się tak zatwardzacie przeciwko mnie?
4 A niech tak będzie, żem zbłądził; przy mnie zostanie
błąd mój. **5** A jeźli się przeciw mnie wynosicie, a
obwiniacie mię pohańbieniem mojem, **6** Wiedzcież, żeć
mię Bóg odwrócił, i siecią swoją obtoczył mię. **7** Oto,
wołamli o krzywdę, nie bywam wysłuchany; krzyczęli,

niemasz sądu. 8 Drogę moję zagrodził, żebym przejść
nie mógł, a na ścieszce mojej ciemności położył. 9 Z
sławy mojej złupił mię, i zdjął koronę z głowy mojej.
10 Popsuł mię zewsząd, abym zaginął, a wyrwał jako
drzewo nadzieję moję. 11 Nadto zapalił się na mię gniew
jego, a policzył mię w poczet nieprzyjaciół swoich. 12
Przyszły razem hufy jego, i utorowały przeciwko mnie
drogę swoję, i obległy w około namiot mój. 13 Braci
moich odemnie oddalił, a znajomi moi stronią odemnie.
14 Opuścili mię bliscy moi, a znajomi moi zapomnieli
mię. 15 Komornicy domu mego, i służebnice moje mają
mię za obcego, cudzoziemcem stałem się w oczach ich.
16 Wołamli na sługę mego, nie ozywa mi się, chociaż
go proszę ustami memi. 17 Tchem moim brzydzi się
żona moja, choć proszę przez synów żywota mego. 18
I najlichsi pogardzają mną, a gdy powstaję, urągają
mi. 19 Brzydzą się mną wszyscy najwierniejsi moi, a
którychem umiłował, stali mi się przeciwnymi. 20 Do
skóry mojej, jako do ciała mego przyschła kość moja;
skóra tylko została około zębów moich. 21 Zmiłujcie
się nademną, zmiłujcie się nademną, wy przyjaciele
moi! bo ręka Boża dotknęła mię. 22 Czemuż mię
prześladujecie, jako Bóg, a ciała mego nie możecie się
nasycić? 23 Oby teraz napisane były słowa moje! oby
je na księgach wyrysowano! 24 Oby rylcem żelaznym i
ołowiem na wieczną pamiątkę na kamieniu wydrążone
były! 25 Aczci ja wiem, iż Odkupiciel mój żyje, a iż w
ostateczny dzień nad prochem stanie. 26 A choć ta
skóra moja roztoczona będzie, przecież w ciele mojem
oglądam Boga; 27 Którego ja sam oglądam, i oczy
moje ujrzą go, a nie inny; choć zniszczały nerki moje
we wnętrznościach moich. 28 Przeczże nie mówicie:
Czemuż go prześladujemy? gdyż się przy mnie znajduje
grunt dobrej sprawy. 29 Ulęknijcie się sami miecza, bo
pomsta nieprawości jest miecz; a wiedzcie, że będzie
sąd.

20 A odpowiadając Sofar Naamatczyk rzekł: 2
Do tego mię myśli moje przywodzą, abym
odpowiedział; przetożem się pospieszył. 3 Słyszałem
mnie hańbiącą naganę; ale duch wyrozumienia mego
odpowie za mię. 4 Izaż nie wiesz, że to jest od wieku,
od tego czasu, jako postawił Bóg człowieka na ziemi? 5
Iż chwała niepobożnych krótka jest, a wesele obłudnika
na mgnienie oka? 6 By też wstąpiła aż do nieba
hardość jego, a obłoku się dotknęła głowa jego: 7 A
wszakże na wieki zginie jako gnój jego, a ci, którzy go
widzieli, rzeką: Gdzież się podział? 8 Uleci jako sen, a
nie znajdą go; bo uciecze, jako widzenie nocne. 9 Oko,
które go widziało, nie ogląda go więcej, i nie ujrzy go
więcej miejsce jego. 10 Synowie jego będą się korzyć
ubogim; bo ręce jego muszą wracać, co wydarł. 11
Kości jego napełnione są grzechami młodości jego, a w
prochu z nim leżeć będą. 12 A choć złość słodnieje w
ustach jego, i tai ją pod językiem swoim; 13 Kocha się
w niej, a nie opuszcza jej, zatrzymywając ją w pośrodku
podniebienia swego: 14 Wszakże pokarm jego we
wnętrznościach jego odmieni się; żółcią padalcową
stanie się w trzewach jego. 15 Bogactwa, które pożarł,
zwróci, a z brzucha jego wyżenie je Bóg. 16 Głowę
padalcową ssać będzie; zabije go język jaszczurczy.
17 Nie ogląda źródeł rzek, strumieni mówię miodu
i masła. 18 Wróci pracę cudzą, a nie zażyje jej; i
choć znowu nabędzie wielkich majętności, nie ucieszy
się niemi. 19 Bo ubogich dręczył i opuszczał, złupił
dom, którego nie budował; przetoż nic spokojnego
nie poczuje w żywocie swoim, 20 Ani rzeczy swych
wdzięcznych nie będzie mógł zatrzymać. 21 Nic nie
zostanie z pokarmów jego, ani się rozmnoży dobro
jego. 22 Choćby i nazbyt miał wszystkiego, ściśniony
będzie; wszelka ręka trapiących oburzy się nań. 23
Choć będzie miał czem napełnić brzuch swój, przecież
nań Bóg puści popędliwość gniewu swego, którą jako
deszcz spuści nań, i na pokarmy jego. 24 Gdy uciekać
będzie przed bronią żelazną, przebije go łuk hartowny.
25 Wyjęta będzie strzała z sajdaku wypuszczona, a grot
przeniknie żółć jego; a gdy uchodzić będzie, ogarną
go strachy. 26 Wszystkie nieszczęścia zasadziły się
nań w tajemnych miejscach jego, a pożre go ogień
nierozdymany: pozostały w przybytku jego utrapiony
będzie. 27 Odkryją niebiosa złość jego, a ziemia
powstanie przeciwko niemu. 28 Przeniesie się urodzaj
domu jego; dobra jego rozpłyną się w dzień gniewu
jego. 29 Tenci jest dział człowieka niepobożnego od
Boga, to dziedzictwo naznaczone mu od Boga.

21 A odpowiadając Ijob rzekł: 2 Słuchajcież z
pilnością słów moich, a będzie mi to od was
pociechą. 3 Znoście mię, a ja będę mówił; a gdy
domówię, naśmiewajcie się. 4 Izaż do człowieka
obracam narzekanie moje? a ponieważ mam o co,
jakoż się niema trapić duch mój? 5 Wejrzyjcież na
mię, a zdumiewajcie się, a połóżcie rękę na usta
wasze. 6 Bo co sobie wspomnę, tedy się lękam, a
strach zdejmuje ciało moje. 7 Przeczże niepobożni
żyją, starzeją się, i wzmagają się w bogactwa? 8
Nasienie ich trwałe jest przed obliczem ich z nimi, a
rodzina ich przed oczyma ich. 9 Domy ich bezpieczne
od strachu, a niemasz rózgi Bożej nad nimi. 10 Byk
ich przypuszczon bywa, a nie traci nasienia; krowa
ich rodzi, a nie pomiata. 11 Wypuszczają maluczkie
dziatki swoje jako trzodę, a synowie ich wyskakują.
12 Wykrzykają przy bębnie i przy harfie, a weselą się
przy głosie muzyki. 13 Trawią w dobrem dni swoje, a
we mgnieniu oka do grobu zstępują. **(Sheol h7585)** 14
Którzy mawiają Bogu: Odejdź od nas; bo dróg twoich

znać nie chcemy. 15 Któż jest Wszechmocny, abyśmy
mu służyli? a cóż nam to pomoże, choćbyśmy mu się
modlili? 16 Ale oto, dobra ich nie są w rękach ich;
przetoż rada niepobożnych daleka jest odemnie. 17
Częstoż pochodnia niepobożnych gaśnie? a zginienie
ich przychodzi na nich? Oddziela im Bóg boleści w
gniewie swoim. 18 Stawają się jako plewa przed
wiatrem, i jako perz, który wicher porywa. 19 Bo Bóg
chowa synom jego pomstę jego; nadgradza mu, aby to
poczuł. 20 Oglądają oczy jego nieszczęście swoje, a z
popędliwości Wszechmocnego pić będzie. 21 Co za
staranie jego o domu jego po nim, gdyż liczba miesięcy
jego umniejszona jest? 22 Izali Boga kto nauczy
umiejętności, gdyż on wysokich sądzi? 23 Ten umiera
w doskonałej sile swojej, gdy zewsząd bezpieczny i
spokojny jest; 24 Gdy piersi jego pełne są mleka, a
szpik kości jego odwilża się, 25 Inny zaś umiera w
gorzkości ducha, który nie jadał z uciechą. 26 Spólnie w
prochu leżeć będą, a robaki ich okryją. 27 Oto ja znam
myśli wasze i zamysły, które przeciwko mnie złośliwie
zmyślacie. 28 Bo mówicie: Gdzież jest dom książęcy?
gdzie namiot przybytków niepobożnych? 29 Izaliście nie
pytali podróżnych? a znaków ich izali znać nie chcecie?
30 Że w dzień zatracenia zły zachowany bywa, w dzień,
którego gniew przywiedziony bywa. 31 Któż mu oznajmi
w oczy drogę jego? a to, co czynił, kto mu odpłaci? 32
Wszakże i on do grobów zaprowadzony będzie, a w
kupie umarłych zawżdy zostanie. 33 Słodnieją mu bryły
grobowe, i ciągnie za sobą wszystkich ludzi; a tych,
którzy go poprzedzili, niemasz liczby. 34 Jakoż mię
tedy próżno cieszycie, gdyż w odpowiedziach waszych
zostaje kłamstwo?

22 A odpowiadając Elifas Temańczyk rzekł: 2 Izali
Bogu człowiek może być pożytecznym? raczej
pożyteczny jest sam sobie, mądrze się sprawując.
3 Izali się kocha Wszechmogący w tem, że się ty
usprawiedliwiasz? albo co za zysk ma, gdy doskonałe
pokazujesz drogi twoje? 4 Aza cię będzie karał bojąc
się ciebie? albo z tobą pójdzie do sądu? 5 Azaż złość
twoja nie jest wielka, i niemasz końca nieprawościom
twoim? 6 Albowiemeś pobierał zastaw od braci twoich
bez przyczyny, a z szat odzierałeś nagich. 7 Wodyś
spracowanemu nie podał, a głodnemu odmówiłeś
chleba. 8 Ale człowiekowi możnemu dałeś ziemię, a
ten, który był w powadze, mieszkał w niej. 9 Wdowy
puszczałeś próżne, a sierót ramiona potarłeś. 10 A
przetoż ogarnęły cię sidła, a trwoży cię strach nagły.
11 Albo cię ogarnęły ciemności, iż nie widzisz? a
wielkości wód okryły cię. 12 Mówisz: Izali Bóg nie
jest na wysokości niebios? Spojrzyj proszę na wierzch
gwiazd, jako są wysokie. 13 Przetoż mówisz: A cóż wie
Bóg? izaż przez chmury sądzić będzie? 14 Obłoki są
skrytością jego, iż nie widzi, a po okręgu niebieskim
przechadza się. 15 Izaż ścieszki wieku przeszłego
nie baczysz, którą deptali ludzie złośliwi? 16 Którzy
są wykorzenieni przed czasem, a powodzią zalały się
grunty ich. 17 Którzy mawiali Bogu: Odejdź od nas;
cóżby im uczynił Wszechmogący? 18 Gdyż on był
napełnił dobrem domy ich; (ale rada niepobożnych
daleka jest odemnie.) 19 Co widząc sprawiedliwi,
weselili się, a niewinny naśmiewał się z nich. 20
Zwłaszcza, iż nie była wycięta majętność nasza, lecz
ostatki ich ogień pożarł. 21 Przyuczaj się, proszę, z
nim przestawać, a uczyń sobie z nim pokój: boć się
tak będzie szczęściło. 22 Przyjmij, proszę, z ust jego
zakon, a złóż wyroki jego w sercu twojem. 23 Jeźli się
nawrócisz do Wszechmocnego, zbudowany będziesz,
a oddalisz nieprawość od przybytku twego: 24 Tedy
nakładziesz po ziemi wybornego złota; a złota z Ofir,
jako kamienia z potoku. 25 I będzie Wszechmocny
wybornem złotem twojem, i srebrem, i siłą twoją. 26
Tedy się w Wszechmocnym rozkochasz, a podniesiesz
ku Bogu oblicze twoje. 27 Będziesz mu się modlił, a
wysłucha cię, i śluby twoje oddasz mu. 28 Bo cokolwiek
postanowisz, będzieć się darzyło, a na drogach twoich
rozjaśni się światłość. 29 Gdy inni zniżeni będą,
ty rzeczesz: Jam jest wywyższon; bo tego, co jest
uniżonych oczów, Bóg zbawia. 30 Wybawi i tego, który
nie jest niewinny, i wybawion będzie w czystości rąk
twoich.

23 A odpowiadając Ijob rzekł: 2 Czemuż jeszcze
uporem zowiecie narzekanie moje, choć bieda
moja cięższa jest niż wzdychanie moje? 3 Obym
wiedział, gdziebym go mógł znaleść, szedłbym aż do
stolicy jego. 4 Przełożyłbym przed nim sprawę moję, a
usta moje napełniłbym dowodami. 5 Dowiedziałbym
się, jakoby mi odpowiedział, a zrozumiałbym, coby mi
rzekł. 6 Izaż się w wielkości siły swojej będzie spierał
ze mną? Nie; i owszem sam mi doda siły. 7 Tamby
się człowiek szczery rozprawił z nim, i byłbym wolnym
wiecznie od sędziego mego. 8 Ale oto, pójdęli wprost,
niemasz go; a jeźli nazad, nie dojdę go. 9 Pójdęli w
lewo, choćby zatrudniony był, nie oglądam go; ukryłiby
się w prawo, nie ujrzę go, 10 Gdyż on zna drogę moję;
a będzieli mię doświadczał, jako złoto wynijdę. 11 Śladu
jego trzymała się noga moja; drogim jego przestrzegał,
a nie zstępowałem z niej. 12 Od przykazania ust jego
nie odchylałem się; owszem, postanowiłem u siebie
zachować słowa ust jego. 13 Jeźli on przy swem stanie,
któż go odwróci? bo co dusza jego żąda, to uczyni:
14 Bo on wykona, co postanowił o mnie, a takowych
przykładów dosyć jest u niego. 15 Przetoż od oblicza
jego strwożyłem się, a uważając to, lękam się go. 16
Bóg zemdlił serce moje, a Wszechmocny zatrwożył

mną. 17 Tak, żem mało nie zginął od ciemności; bo
przed oblicznością moją nie zakrył zamroczenia.

24 Czemuż od Wszechmocnego nie są zakryte
czasy? a którzy go znają, nie widzą dni jego?
2 Niezbożni granice przenoszą, trzody zabierają i
pasą. 3 Osła sierotek zajmują, a wołu od wdowy w
zastawie biorą. 4 Spychają ubogich z drogi; spólnie
się muszą nędzni kryć na ziemi. 5 Oto jako leśne osły
w puszczach wychodzą na robotę swoję, wstawając
rano na łupiestwo; pustynia jest chlebem ich, i dzieci
ich. 6 Na polu ubogiego pożynają zboże, a niepobożni
z winnic zbierają. 7 Nagich nocować przymuszają
bez odzienia, którzy się nie mają czem nakryć na
zimnie. 8 Powodzią gór zmaczani bywają, nie mając
mieszkania przytulają się do skały. 9 Porywają sierotkę
od piersi, a od ubogiego biorą zastaw. 10 Nagiemu
dopuszczają chodzić bez odzienia, a o głodzie chowają
tych, którzy ich snopy noszą. 11 A ci, którzy między
murami ich wyciskają oliwę i prasy tłoczą, pragną.
12 Ludzie w mieście wzdychają, a dusze zabitych
wołają, a Bóg temu wstrętu nie czyni. 13 Cić to są,
którzy się sprzeciwiają światłości, a nie znają dróg
jej, ani stanęli na ścieszkach jej. 14 Raniuczko wstaje
mężobójca, zabija ubogiego i niedostatecznego, a w
nocy jest jako złodziej. 15 Oko cudzołożnika pilnuje
zmierzku, mówiąc: Nie ujrzy mię nikt; i zakrywa oblicze
swe. 16 Podkopywają w ciemności domy, które sobie
naznaczyli, i nienawidzą światła. 17 Ale zaranek jest
im jako cień śmierci; jeźli ich kto pozna, przypada na
nich strach cienia śmierci. 18 Lekkimi są na wodach;
przeklęty dział ich na ziemi; nie patrzą na drogę wolną.
19 Jako susza i gorącość trawią wody śnieżne, tak grób
grzeszników. **(Sheol h7585)** 20 Zapomina go żywot matki
jego, a robak słodkość z niego czuje; niemasz więcej
pamiątki jego, a nieprawość połamana jest jako drzewo.
21 Roztrąca niepłodną, która nierodziła, a wdowie nie
czyni dobrze. 22 Pociąga też mocarzy możnością
swoją: a gdy na nich powstał, zwątpili o żywocie swoim.
23 Daje mu Bóg, na czemby bezpiecznie spolegać mógł:
wszakże oczy jego patrzą na drogi ich. 24 Na chwilę
wywyższeni są, alić ich niemasz; zniżeni i ściśnieni
będą jako inni wszyscy, a jako wierzch kłosa ścięci
będą. 25 A jeźli nie tak jest, gdzież jest ten, coby mi
zadał kłamstwo, a coby obrócił wniwecz słowa moje?

25 A odpowiadając Bildad Suhytczyk rzekł: 2
Panowanie i strach jest przy nim; on czyni pokój
na wysokościach swoich. 3 Izali jest liczba wojskom
jego? a nad kim nie wschodzi światłość jego? 4
Jakoż tedy nędzny człowiek usprawiedliwiony być może
przed Bogiem? albo jako może być czysty urodzony z
niewiasty? 5 Oto i miesiącby nie świecił i gwiazdyby
nie były czyste w oczach jego: 6 Jakoż daleko mniej
człowiek, który jest robakiem, a syn człowieczy, który
jest czerwiem.

26 A Ijob odpowiadając rzekł: 2 Jakożeś ratował
tego, który nie ma mocy? a jakoś wybawił ramię,
które nie ma siły? 3 Jakążeś dał radę temu, co nie
ma mądrości? Azaś go samej rzeczy gruntownie nie
wyuczył? 4 Komużeś powiedział te słowa? Czyjże
duch wyszedł od ciebie? 5 I martwe rzeczy rodzą się
pod wodami, i obywatele ich. 6 Odkryte są przepaści
przed nim, a nie ma przykrycia zatracenie. **(Sheol
h7585)** 7 Rozciągnął północy nad miejscem próżnem,
a ziemię zawiesił na niczem. 8 Zawiązuje wody na
obłokach swoich, a nie rwie się obłok pod nimi. 9
Zatrzymuje stolicę swoję, rozpostarłszy nad nią obłok
swój. 10 Położył granice wodom, aż weźmie koniec
światłość i ciemność. 11 Słupy niebieskie trzęsą się,
i chwieją się na gromienie jego. 12 Mocą swą dzieli
morze, a roztropnością swą uśmierza nawałności jego.
13 Duchem swym niebiosa przyozdobił, a ręka jego
stworzyła węża skrętnego. 14 Oto teć są tylko części
dróg jego, lecz i ta trocha niewybadana, cośmy słyszeli
o nim, a grzmot wielkiej możności jego któż zrozumie?

27 Potem dalej Ijob prowadził rzecz swoję, i rzekł:
2 Jako żyje Bóg, który odrzucił sąd mój, a
Wszechmocny, który gorzkości nabawił duszy mojej:
3 Że póki staje tchu we mnie, i ducha Bożego w
nozdrzach moich, 4 Nie będą mówiły wargi moje
nieprawości, a język mój nie będzie powiadał zdrady. 5
Nie daj Boże, żebym was miał usprawiedliwiać; póki
dech we mnie, nie odstąpię od niewinności mojej. 6
Sprawiedliwości mojej trzymać się będę, a nie puszczę
się jej; nie zawstydzi mię serce moje, pókim żyw.
7 Nieprzyjaciel mój będzie jako niezbożnik, a który
powstaje przeciwko mnie, jako złośnik. 8 Co bowiem
za nadzieja jest obłudnika, który się w łakomstwie
kocha, gdy Bóg wydrze duszę jego. 9 Izali Bóg usłyszy
wołanie jego, gdy nań ucisk przyjdzie? 10 Izaż się w
Wszechmocnym rozkocha? a będzie wzywał Boga
na każdy czas? 11 Uczę was, będąc w ręce Bożej,
a jako idę z Wszechmocnym, nie taję. 12 Oto wy to
wszyscy widzicie; przeczże wżdy próżność mówicie?
13 Tenci jest dział człowieka bezbożnego u Boga, a toć
dziedzictwo okrutnicy od Wszechmocnego wezmą. 14
Jeźli się rozmnożą synowie jego, pójdą pod miecz: a
potomstwo jego nie nasyci się chleba. 15 Którzy po
nim zostaną w śmierci pogrzebieni będą, a wdowy jego
nie będą go płakały; 16 Choćby srebra nazgromadzał
jako prochu, a nasprawiał szat jako błota: 17 Tedy
nasprawiać ich on, ale sprawiedliwy oblekać je będzie,
a srebro ono niewinny dzielić będzie. 18 Zbuduje dom
swój jako mól, a jako stróż budę wystawi. 19 Bogaty
zaśnie, a nie będzie pogrzebiony; spojrzyli kto, alić go

niemasz. 20 Zachwycą go strachy jako wody, w nocy
go porwie wicher. 21 Pochwyci go wiatr wschodni, a
odejdzie; bo wicher ruszył go z miejsca swego. 22 Toć
Bóg nań dopuści, a nie przepuści mu, choć przed ręką
jego prędko uciekać będzie. 23 Klaśnie każdy nad nim
rękoma swemi, i wysyka go z miejsca swego.

28 Mać w prawdzie srebro początki żył swoich, a
złoto miejsce, kędy bywa pławione. 2 Żelazo
z ziemi biorą, a z kamienia zlewają miedź. 3 Celu
ciemnościom ułożonego i końca wszystkich rzeczy
on dochodzi, i kamieni, które w ciemności i cieniu
śmierci leżą. 4 Wyleje rzeka z miejsca swojego, tak, iż
jej nikt przebyć nie może, bywa jednak zahamowana
przemysłem nędznego człowieka, i odchodzi. 5 Z
ziemi wychodzi chleb, chociaż pod nią coś różnego,
podobnego ogniowi. 6 W niektórych miejscach jest
kamień Safir, i piasek złoty; 7 A tej ścieszki ani ptak
nie wie, ani jej widzało oko sępie. 8 Nie depczą po
niej zwierzęta srogie, ani lew przeszedł przez nię. 9
Na krzemień ściągnął rękę swoję, wywrócił góry z
korzenia; 10 Z skał wywodzi strumienie, a każdą rzecz
kosztowną widzi oko jego. 11 Wylewać się rzekom nie
dopuszcza, a rzeczy skryte wywodzi na jaśnię. 12 Ale
mądrość gdzież może być znaleziona? a kędy jest
miejsce roztropności? 13 Nie wie człowiek śmiertelny
ceny jej, ani bywa znaleziona w ziemi żyjących. 14
Przepaść mówi: Niemasz jej we mnie; i morze też
powiada: Niemasz jej u mnie. 15 Nie dawają szczerego
złota za nię; ani odważają srebra, za odmianę jej.
16 Nie może być oszacowana za złoto Ofir, ani za
Onychyn drogi, ani za Safir. 17 Nie porówna z nią
złoto, ani kryształ, ani odmiana jej może być za klejnot
złota szczerego. 18 Koralów i pereł nie wspomina, bo
nabycie mądrości kosztowniejsze jest nad perły. 19 Nie
zrówna z nią i szmaragd z ziemi etyjopskiej; ani za złoto
najczystsze szacowana być może. 20 Skądże tedy
mądrość pochodzi? albo gdzie jest miejsce rozumu? 21
Gdyż zakryta jest od oczu wszystkich żyjących, i przed
ptastwem niebieskim zatajona jest. 22 Zginienie i śmierć
rzekły: Uszyma swemi słyszałyśmy sławę jej. 23 Bóg
sam rozumie drogę jej, a on wie miejsce jej. 24 Bo on na
kończyny ziemi patrzy, a wszystko, co jest pod niebem,
widzi. 25 Wiatrom uczynił wagę, a wody odważył pod
miarą. 26 On też prawo dżdżom postanowił, a drogę
błyskawicom gromów. 27 W ten czas ją widział, i głosił
ją: zgotował ją, i doszedł jej. 28 Ale człowiekowi rzekł:
Oto bojaźń Pańska jest mądrością, a warować się
złego, jest rozumem.

29 Jeszcze dalej Ijob prowadził rzecz swoję, i rzekł: 2
Któż mi to da, abym był jako za miesięcy dawnych,
za dni onych, których mię Bóg strzegł; 3 Gdy pochodnia
jego świeciła nad głową moją, a przy świetle jego
przechodziłem ciemności; 4 Jakom był za dni młodości
mojej, gdy była przytomność Boża nad przybytkiem
moim; 5 Gdy jeszcze Wszechmocny był ze mną, a
około mnie dziatki moje; 6 Gdy ścieszki moje opływały
masłem, a opoka wylewała mi źródła oliwy; 7 Gdym
wychodził do bramy przez miasto, a na ulicy kazałem
sobie gotować stolicę moję. 8 Widząc mię młodzi
ukrywali się, a starcy powstawszy stali. 9 Przełożeni
przestawali mówić, a ręką zatykali usta swoje. 10
Głos książąt ucichał, a język ich do podniebienia ich
przylegał. 11 Bo ucho słuchające błogosławiło mię,
a oko widzące dawało o mnie świadectwo, 12 Żem
wybawiał ubogiego wołającego, i sierotkę, i tego, który
nie miał pomocnika. 13 Błogosławieństwo ginącego
przychodziło na mię, a serce wdowy rozweselałem.
14 W sprawiedliwość obłoczyłem się, a ona zdobiła
mię; sąd mój był jako płaszcz i korona. 15 Byłem
okiem ślepemu, a nogą chromemu. 16 Byłem ojcem
ubogich, a sprawy, którejm nie wiedział, wywiadywałem
się. 17 I kruszyłem szczęki złośnika, a z zębów jego
wydzierałem łup. 18 Przetożem rzekł: W gniaździe
swojem umrę, a jako piasek rozmnożę dni moje. 19
Korzeń mój rozłoży się przy wodach, a rosa trwać
będzie przez noc na gałązkach moich. 20 Chwała moja
odmłodzi się przy mnie, a łuk mój w ręce mojej odnowi
się. 21 Słuchano mię, i oczekiwano na mię, a milczano
na radę moję. 22 Po słowie mojem nie powtarzano, tak
na nich kropiła mowa moja. 23 Bo mię oczekiwali jako
deszczu, a usta swe otwierali jako na deszcz późny. 24
Jeźlim żartował z nimi, nie wierzyli, a powagi twarzy
mojej nie odrzucali. 25 Jeźlim kiedy do nich przyszedł,
siadałem na przedniejszem miejscu, i mieszkałem jako
król w wojsku, a jako ten, który smutnych cieszy.

30 Ale teraz śmieją się ze mnie młodsi nad mię w
latach, których ojcówbym ja był nie chciał położyć
ze psami trzody mojej. 2 Acz na cóżby mi się była siła
rąk ich przydała? bo przy nich starość ich zginęła. 3
Albowiem dla niedostatku i głodu samotni byli, i uciekali
na niepłodne, ciemne, osobne, i puste miejsce; 4 Którzy
sobie rwali chwasty po chróstach, a korzonki jałowcowe
były pokarmem ich. 5 Z pośrodku ludzi wyganiano ich;
wołano za nimi jako za złodziejem, 6 Tak, iż w łożyskach
potoków mieszkać musieli, w jamach podziemnych i
w skałach. 7 Między chróstami ryczeli, pod pokrzywy
zgromadzali się. 8 Synowie ludzi wzgardzonych, i
synowie ludzi bezecnych, podlejsi byli nad proch ziemi.
9 Alem teraz pieśnią ich, i stałem się im przypowieścią.
10 Brzydzą się mną, a oddalają się odemnie, i na
twarz moję plwać się nie wstydzą. 11 Bo Bóg powagę
moję odjął i utrapił mię; dlatego oni wędzidło przed
twarzą moją odrzucili. 12 Po prawicy mojej młodzikowie
powstawają, nogi moje potrącają, i torują na przeciwko

mnie drogi zginienia swego. 13 Popsuli ścieszkę moję, i
nędzy do nędzy mojej przyczynili, a nie potrzebują do
tego pomocnika. 14 Jako przerwą szeroką napadają
na mię, i na spustoszenie moje walą się. 15 Obróciły
się przeciwko mnie strachy, jako wiatr ściągają duszę
moję; bo jako obłok przemija zdrowie moje. 16 A teraz
we mnie rozlała się dusza moja; ogarnęły mię dni
utrapienia; 17 Które w nocy wiercą kości moje we mnie,
skąd żyły moje nie mają odpoczynku. 18 Dla wielkiej
boleści zmieniła się szata moja, a jako kołnierz sukni
mojej ściska mię. 19 Wrzucił mię w błoto, a jestem
podobien prochowi i popiołowi. 20 Wołam do ciebie, a
nie wysłuchujesz mię; stoję przed tobą, a nie patrzysz
na mię. 21 Odmieniłeś mi się w okrutnego, a mocą ręki
twej sprzeciwiasz mi się. 22 Podnosisz mię na wiatr, i
wsadzasz mię nań, a zdrowemu rozsądkowi rozpłynąć
się dopuszczasz. 23 Wiemci, że mię na śmierć podasz,
i do domu wszystkim żyjącym naznaczonego. 24
Wszakże na grób nie ściągnie ręki swej, a gdy ich
niszczyć będzie, wołać nie będą. 25 Izalim nie płakał nad
dniem utrapionego? izali się nie smuciła dusza moja nad
ubogim? 26 Gdym dobrego oczekiwał, oto przyszło złe;
a gdym się spodziewał światłości, przyszła ciemność.
27 Wnętrzności moje wezwrzały, a nie uspokoiły się, i
ubieżały mię dni utrapienia. 28 Chodzę szczerniawszy,
ale nie od słońca; powstaję i wołam w zgromadzeniu.
29 Stałem się bratem smoków, a towarzyszem strusiów
młodych. 30 Skóra moja poczerniała na mnie, i kości
moje wypiekły się od upalenia. 31 Obróciła się w lament
harfa moja, a instrument mój w głos płaczących.

31 Uczyniłem przymierze z oczyma swemi, abym
nie pomyślał o pannie. 2 Bo cóż za dział od
Boga z góry? a co za dziedzictwo Wszechmocnego z
wysokości? 3 Azaż nie nagotowane zginienie złośnikom,
a sroga pomsta czyniącym nieprawość? 4 Azaż on
nie widzi dróg moich, a wszystkich kroków moich nie
liczy? 5 Jeźlim chodził w kłamstwie, a spieszyła się
na zdradę noga moja: 6 Niech mię zważy na wadze
sprawiedliwej, a niech Bóg pozna szczerość moję. 7
Jeźliż ustąpiła noga moja z drogi, a za oczyma memi
szłoli serce moje, i do rąk moich jeźliż przylgnęła jaka
zmaza: 8 Tedy niechże ja sieję, a inszy niech pożywa,
a moje latorośle niech będą wykorzenione. 9 Jeźli
zwiedzione jest serce moje do niewiasty, i jeźlim czyhał
u drzwi przyjaciela mego: 10 Niechajże mele innemu
żona moja, a niechaj się nad nią inni schylają. 11 Boć
to jest sprosny występek, a nieprawość osądzenia
godna, 12 Gdyż ten ogień aż do zatracenia pożera, a
dochody moje wszystkie wykorzenić może. 13 Jeźlim
stronił od sądu z sługą moim, albo z służebnicą moją,
gdy ze mną sprzeczkę mieli, 14 (Bo cóżbym czynił,
gdyby powstał Bóg? albo gdyby pytał, cobym mu
odpowiedział? 15 Izaż nie ten, który mię w żywocie
uczynił, nie uczynił też i onego? a nie onże nas sam w
żywocie wykształtował?) 16 Jeźliżem odmówił ubogim,
czego chcieli, a oczy wdowy jeźliżem zasmucił; 17
Jeźliżem jadł sztuczkę swoję sam, a nie jadała i sierota
z niej; 18 (Albowiem sierota z młodości mojej rosła
ze mną, jako u ojca; a jakom wyszedł z żywota matki
mojej, byłem wdowie za wodza.) 19 Jeźliżem widział
kogo ginącego dla tego, że szaty nie miał, a nie dałem
żebrakowi odzienia; 20 Jeźliże mi nie błogosławiły
biodra jego, że się wełną owiec moich zagrzał; 21
Jeźliżem podniósł przeciwko sierocie rękę swoję, gdym
widział w bramie pomoc moję: 22 Tedy niech odpadnie
łopatka moja od plec swych, a ramię moje z stawu
swego niech wytracone będzie. 23 Albowiem lękałem
się skruszenia od Boga, a przed jego zacnością nie
mógłbym się ostać. 24 Jeźlim pokładał w złocie nadzieję
moję, a do bryły złota mawiałem: Tyś ufanie moje; 25
Jeźlim się weselił z wielu bogactw moich, a iż wiele
nabyła ręka moja; 26 Jeźlim patrzał na światłość słońca,
gdy świeciło, a na miesiąc, gdy wspaniało chodził; 27 I
dało się uwieść potajemnie serce moje, a całowały rękę
moję usta moje: 28 I toćby była nieprawość osądzenia
godna; bobym się tem zaprzał Boga z wysokości. 29
Jeźliżem się weselił z upadku nienawidzącego mię,
a jeźlim się cieszył, gdy mu się źle powodziło. 30 (I
owszem nie dałem zgrzeszyć ustom moim, abym miał
żądać przeklęstwa duszy jego.) 31 Azaż nie mawiali
domownicy moi: Oby nam kto dał mięsa tego, nie
możemy się i najeść? 32 Bo gość nie nocował na
dworze, a drzwi moje otwierałem podróżnemu. 33
Jeźlim zakrywał, jako ludzie zwykli, przestępstwa moje,
i chowałem w skrytości mojej nieprawość moję; 34
I choćbym był mógł potłumić zgraję wielką, jednak i
najpodlejszy z domu ustraszył mię; przetożem milczał, i
nie wychodziłem ze drzwi. 35 Obym miał kogo, coby mię
wysłuchał; ale oto ten jest znak mój, że Wszechmogący
sam odpowie za mię, i księga, którą napisał przeciwnik
mój. 36 Czylibym jej na ramieniu swojem nie nosił? a
nie przywiązałbym jej sobie miasto korony? 37 Liczbę
kroków moich oznajmiłbym mu; jako do książęcia
przystąpiłbym do niego. 38 Jeźliż przeciw mnie ziemia
moja wołała, a jeźliże z nią społem zagony jej płakały;
39 Jeźliżem pożytków jej używał bez pieniędzy, i jeźlim
do wzdychania przywodził dzierżawców jej: 40 Miasto
pszenicy niech wznijdzie oset, a miasto jęczmienia
kąkol. Tu się skończyły słowa Ijobowe.

32 A gdy przestali oni trzej mężowie odpowiadać
Ijobowi, przeto, że się sobie zdał być
sprawiedliwym: 2 Tedy się rozpalił gniewem Elihu,
syn Barachela Buzytczyka z rodu Syryjskiego, przeciw
Ijobowi się rozpalił gniewem, iż usprawiedliwiał duszę

swoję, więcej niż Boga. 3 Także przeciwko trzem
przyjaciołom jego rozpalił się gniew jego, że nie
znalazłszy odpowiedzi, przecię potępiali Ijoba. 4 Bo
Elihu oczekiwał, jako oni Ijobowi odpowiedzą, gdyż oni
starsi byli w latach niż on. 5 Ale widząc Elihu, że nie było
odpowiedzi w ustach onych trzech mężów, rozpalił się
w gniewie swoim. 6 I odpowiedział Elihu, syn Barachela
Buzytczyka, i rzekł: Jam najmłodszy w latach, a wyście
starcy; przetoż wstydziłem się, i nie śmiałem wam
oznajmić zdania swego. 7 Myślałem: Długi wiek mówić
będzie, a mnóstwo lat nauczy mądrości. 8 Aleć duch,
który jest w ludziach, i natchnienie Wszechmogącego
daje rozum. 9 Zacni nie zawsze mądrzy, a starcy nie
zawżdy rozumieją sądu. 10 Przetoż mówię: słuchaj mię;
ja też oznajmię zdanie swoje. 11 Otom oczekiwał słów
waszych, a przysłuchiwałem się dowodom waszym,
czekając, ażbyście doszli rzeczy. 12 I przypatrywałem
się wam, a oto żaden z was Ijoba przekonać nie mógł; i
nie masz między wami, ktoby odpowiedział słowom
jego. 13 Ale snać rzeczecie: Znaleźliśmy mądrość;
sam go Bóg przekonywa, nie człowiek. 14 Aczci się
Ijob nie zemną wdał w rzecz, a ja mu też nie waszemi
słowy odpowiem. 15 Polękali się, nie odpowiadają dalej;
niedostaje im słów. 16 Czekałemci, ale nie mówią;
umilknęli, a nic więcej nie odpowiadają. 17 Odpowiem ja
też z mej strony; oznajmię ja też zdanie swoje. 18 Bom
pełen słów; ciasno we mnie duchowi żywota mego.
19 Oto żywot mój jest jako moszcz bez oddechu, a
jako beczka nowa rozpękłby się. 20 Będę tedy mówił,
a wytchnę sobie; otworzę wargi swe, i odpowiem. 21
Nie będę teraz miał względu na żadną osobę, a z
człowiekiem bez tytułów mówić będę. 22 Bo nie umiem
tytułować, by mię w rychle nie porwał stworzyciel mój.

33 A przetoż, Ijobie! słuchaj proszę mów moich,
a wszystkie słowa moje przyjmij w uszy. 2 Oto
teraz otworzę usta moje, a język mój będzie mówił w
podniebieniu mojem. 3 Szczerością serca mego będą
słowa moje, a czyste zdania wargi moje mówić będą. 4
Duch Boży uczynił mię, a tchnienie Wszechmocnego
ożywiło mię. 5 Możeszli, odpowiedz mi; sporządź
się, a stań przeciwko mnie. 6 Oto ja według słów
twoich odpowiem ci za Boga, chociażem ja też z
błota utworzony. 7 Oto strach mój nie zatrwoży cię,
a ręka moja nie obciąży cię. 8 A wszakżeś rzekł w
uszy moje, i słyszałem głos słów moich. 9 Czystym ja
bez przestępstwa; niewinnym ja, i nie masz we mnie
nieprawości. 10 Oto znajduje Bóg przyczyny przeciwko
mnie, a poczytuje mię za nieprzyjaciela swego. 11
Podaje w okowy nogi moje, a podstrzega wszystkich
ścieżek moich. 12 Otości na to tak odpowiadam: W
tem nie jesteś sprawiedliwy; bo większy jest Bóg,
niż człowiek. 13 Przeczże się z nim spierasz, żeć
wszystkich spraw swoich nie objawia? 14 Wszak Bóg
mówi i raz i drugi, a człowiek tego nie uważa. 15 We
śnie w widzeniu nocnem, gdy twardy sen przypada na
ludzie gdy śpią na łożu: 16 Tedy otwiera ucho ludzkie,
a to, czem ich ćwiczy, pieczętuje, 17 Aby człowieka
odwiódł od złej sprawy jego, i pychę od męża aby
odjął; 18 Aby zahamował duszę jego od dołu, a żywot
jego aby na miecz nie trafił. 19 Każe go też boleścią
na łożu jego, a we wszystkich kościach jego ciężką
niemocą. 20 Tak, że sobie żywot jego chleb obrzydzi, a
dusza jego pokarm wdzięczny. 21 Zniszczeje znacznie
ciało jego, i wysadzą się kości jego, których nie widać
było; 22 I przybliża się do grobu dusza jego a żywot
jego do rzeczy śmierć przynoszących. 23 Jeźli będzie
u niego jaki Anioł wymowny, jeden z tysiąca, aby
opowiedział człowiekowi powinność jego: 24 Tedy
się nad nim Bóg zmiłuje, a rzecze: Wybaw go, aby
nie zstępował do grobu, bom znalazł ubłaganie. 25 I
odmłodnieje ciało jego jako dziecięce, a nawróci się
do dni młodości swojej. 26 Będzie się modlił Bogu,
i przyjmie go łaskawie, i ogląda z weselem oblicze
jego, i przywróci człowiekowi sprawiedliwość jego; 27
Który poglądając na ludzi, rzecze: Zgrzeszyłem był,
i co było prawego, podwróciłem; ale mi to nie było
pożyteczno. 28 Lecz Bóg wybawił duszę moję, aby nie
zstąpiła do dołu, a żywot mój aby oglądał światłość. 29
Oto wszystko to czyni Bóg po dwakroć i po trzykroć z
człowiekiem, 30 Aby odwrócił duszę jego od dołu, a
żeby oświecon był światłością żyjących. 31 Uważaj to,
Ijobie, słuchaj mię; milcz, a ja będę mówił. 32 Wszakże
maszli co mówić, a odpowiedzże mi; mów, bobym cię
rad usprawiedliwił. 33 A jeźli niemasz, słuchajże mię, a
nauczę cię mądrości.

34 Nadto mówił Elihu, i rzekł: 2 Słuchajcież, mądrzy!
mów moich, a nauczeni posłuchajcie mię. 3 Bo
ucho słów doświadcza, jako podniebienie smakuje
pokarmu. 4 Obierzmy sobie sąd, a rozeznajmy między
sobą, co jest dobrego. 5 Ponieważ Ijob rzekł: Jestem
sprawiedliwym, a Bóg odrzucił sprawę moję: 6 I
mamże kłamać, mając sprawiedliwą? Bolesny jest
postrzał mój bez przewinienia. 7 Któryż jest mąż
taki, jako Ijob, coby pił pośmiewisko jako wodę? 8 A
coby chodził w towarzystwie czyniących nieprawość; i
przestawałby z ludźmi niepobożnymi? 9 Bo powiedział:
Nie pomoże człowiekowi, choćby się podobał Bogu.
10 Przetoż mię słuchajcie, mężowie rozumni! Niech
będzie daleka niepobożność od Boga, i nieprawość
od Wszechmocnego. 11 Bo on według uczynku płaci
człowiekowi, a według drogi jego każdemu nagradza. 12
A zgoła Bóg przewrotnie nie czyni, a Wszechmocny nie
podwraca sądu. 13 Któż go przełożył nad ziemią? a kto
wystawił cały okrąg świata? 14 Jeźliby obrócił przeciwko

niemu serce swoje, a ducha jego, i dech jego do siebie
wziął: 15 Zginęłoby wszelkie ciało społu, a człowiekby
się do prochu nawrócił. 16 Maszli tedy rozum, słuchaj
tego, a przyjmuj w uszy swe głos mowy mojej. 17
Azaż ten, który ma w nienawiści sąd, panować może?
azaż tego, który jest wielce sprawiedliwy, niepobożnym
uczynisz? 18 Zaż potępisz tego, który może rzec
królowi: O bezecny! a książętom: O niepobożny! 19
Który nie ma względu na osoby książąt, i nie waży
sobie więcej bogacza nad ubogiego; bo oni wszyscy
są czynem rąk jego. 20 Nagle umierają; a o północy
wzruszony bywa naród, i przemija, a mocarz zniesiony
bywa bez ręki ludzkiej. 21 Oczy bowiem jego nad
drogami człowieczemi, a on widzi wszystkie kroki jego.
22 Niemasz ciemności, ani cienia śmierci, kędyby się
skryli ci, którzy czynią nieprawość. 23 Bo na nikogo
nie wkłada więcej, tak, żeby miał wchodzić w sąd z
Bogiem. 24 Pociera bardzo wiele mocarzów, a inszych
miasto nich wystawia. 25 Przeto, iż zna sprawy ich,
obraca im dzień w noc, aby byli potarci. 26 Poraża ich
jako niepobożnych na miejscu jawnem. 27 Przeto, iż
odstąpili od niego, a żadnych dróg jego zrozumieć nie
chcieli: 28 Aby przywiódł na nich wołanie znędzniałych,
a pokazał, że wysłuchuje wołanie ubogich. 29 Gdy
on sprawi pokój, któż go wzruszy? także, gdy skryje
oblicze, któż go ujrzy? A to czyni tak całemu narodowi,
jako każdemu człowiekowi, 30 Aby dalej nie panował
człowiek obłudny na upadek ludzki. 31 Zaprawdę
miałbyś mówić do Boga: Przepuść; poniosę, a nie będę
się wzbraniał. 32 Nadto jeźlibym czego nie baczył, ty
mię naucz; jeźlim nieprawość popełnił, nie uczynię tego
więcej. 33 Izali według zdania twego będziesz płacił,
żeć się to nie podoba, a żeś ty owo obrał, a nie on?
Ale wieszli co lepszego, powiedz. 34 Mężowie rozumni
toż rzeką ze mną, a człowiek mądry przypadnie na
to, 35 Że Ijob nie mówi mądrze, a słowa jego nie
są roztropne. 36 Boże, Ojcze mój! niech będzie Ijob
doskonale doświadczony, przeto, iż nam odpowiada,
jako ludziom złym. 37 Bo przestępstwa przyczynia do
grzechu swego; chlubi się między nami, i mówi bardzo
wiele przeciwko Bogu.

35 Nadto mówił Elihu, i rzekł: 2 I mniemasz, żeś
to z rozsądkiem rzekł: Sprawiedliwość moja
przechodzi Boską? 3 Boś powiedział: Cóż mi pomoże?
a co wezmę za pożytek, choćbym nie grzeszył? 4 Ale ja
tobie dowodnie odpowiem, i towarzyszom twoim z tobą.
5 Spojrzyj w niebo, a obacz; przypatrz się obłokom,
jako są wyższe nad cię. 6 Jeźli zgrzeszysz, cóż
uczynisz przeciwko niemu? a jeźliby były rozmnożone
nieprawości twoje, cóż mu uczynisz? 7 Jeźlibyś był
sprawiedliwym, cóż mu dasz? albo cóż weźmie z ręki
twojej? 8 Człowiekowi podobnemu tobie niezbożność
twoja zaszkodzi, a synowi człowieczemu pomoże
sprawiedliwość twoja. 9 Z mnóstwa uciśnionych, którzy
do tego przywiedzieni są; aby narzekali i wołali dla
ramienia mocarzów, 10 Żaden nie mówi: Gdzież jest
Bóg, stworzyciel mój, choć on daje śpiewanie i w
nocy? 11 Choć nas wyucza nad bydlęta ziemskie, a
nad ptastwo niebieskie czyni nas mędrszymi. 12 Tedy
wołająłi dla hardości złych, on ich nie wysłuchuje. 13 Bo
obłudy nie wysłucha Bóg, a Wszechmocny nie patrzy
na nich. 14 Dopieroż nie wysłucha ciebie, ponieważ
mówisz: Nie widzisz tego; osądźże się przed nim,
a oczekuj go, 15 Gdyż cię jedno trochę nawiedził
gniew jego, jakoby nie wiedział wielkości grzechów
twoich. 16 Przetoż Ijob próżno otwiera usta swe, a bez
umiejętności rozmnaża słowa swoje.

36 Do tego przydał Elihu, i rzekł: 2 Poczekaj mię
maluczko, a ukażęć; bo jeszcze mam, cobym za
Bogiem mówił. 3 Zacznę umiejętność moję z daleka, a
Stworzycielowi memu przywłaszczę sprawiedliwość.
4 Boć zaprawdę bez kłamstwa będą mowy moje, a
mąż doskonały w umiejętności jest przed tobą. 5 Oto
Bóg mocny jest, a nie odrzuca nikogo; on jest mocny
w sile serca. 6 Nie żywi niepobożnego, a u sądu
ubogim dopomaga. 7 Nie odwraca od sprawiedliwego
oczów swoich; ale z królmi na stolicy sadza ich na
wieki, i bywają wywyższeni. 8 A jeźliby byli okowani
w pęta, albo uwikłani powrozami utrapienia: 9 Tedy
przez to im oznajmuje sprawy ich, i przestępstwa ich,
że się zmocniły; 10 I otwiera im ucho, aby przyjęli
karanie, a mówi, aby się nawrócili od nieprawości. 11
Jeźli będą posłuszni, a będą mu służyć, dokończą
dni swoich w dobrem, a lat swych w rozkoszach. 12
Ale jeźli nie usłuchają, od miecza zejdą, a pomrą bez
umiejętności. 13 Bo ludzie obłudnego serca obalają na
się gniew, a nie wołają, kiedy ich wiąże. 14 Umrze w
młodości dusza ich, a żywot ich między nierządnikami.
15 Wyrwie utrapionego z utrapienia jego, a otworzy w
uciśnieniu ucho jego. 16 Takby i ciebie wyrwał z miejsca
ciasnego na przestronne, gdzie niemasz ucisku, a
spokojny stół twój byłby pełen tłustości. 17 Aleś ty
sąd niepobożnego zasłużył, przetoż prawo i sąd będą
cię trzymać. 18 Zaisteć gniew Boży jest nad tobą;
patrzże, aby cię nie poraził plagą wielką, tak, żeby cię
nie wybawił żaden okup. 19 Izali sobie będzie ważył
bogactwa twoje? Zaiste ani złota, ani jakiejkolwiek siły,
albo potęgi twojej. 20 Nie kwapże się tedy ku nocy,
w którą zstępują narody na miejsca swoje. 21 Strzeż,
abyś się nie oglądał na nieprawość, obierając ją sobie
nad utrapienia. 22 Oto Bóg jest najwyższy w mocy
swojej, któż tak nauczyć może jako on? 23 Któż mu
wymierzył drogę jego? albo kto mu rzecze: Uczyniłeś
nieprawość? 24 Pamiętajże, abyś wysławiał sprawę

jego, której się przypatrują ludzie. 25 Wszyscy ludzie
widzą ją, a człowiek przypatruje się jej z daleka. 26 Oto
Bóg jest wielki, a poznać go nie możemy, ani liczba lat
jego dościgniona być może. 27 Bo on wyciąga krople
wód, które wylewają z obłoków jego deszcz, 28 Który
spuszczają obłoki, a spuszczają na wiele ludzi. 29
(Nadto, któż zrozumie rozciągnienie obłoków, i grzmot
namiotu jego. 30 Jako rozciąga nad nim światłość
swoję, a głębokości morskie okrywa? 31 Bo przez te
rzeczy sądzi narody, i daje pokarm w hojności. 32
Obłokami nakrywa światłość, i rozkazuje jej ukrywać
się za obłok następujący.) 33 Daje o nim znać szum
jego, także i bydło i para w górę wstępująca.

37 A nad tem zdumiewa się serce moje, i porusza
się z miejsca swego. 2 Słuchajcie z pilnością
grzmienia głosu jego, i dźwięku który wychodzi z ust
jego. 3 Pod wszystkiem niebem prosto go wypuszcza,
a światłość jego po wszystkich kończynach ziemi. 4
Za nią wnet huczy dźwiękiem, grzmi głosem zacności
swojej, i nie odkłada innych rzeczy, gdy bywa słyszany
głos jego. 5 Dziwnie Bóg grzmi głosem swoim; sprawuje
rzeczy tak wielkie, że ich rozumieć nie możemy. 6 Bo
mówi do śniegu: Padaj na ziemię; także i do deszczu
wolnego, i do deszczu gwałtownego. 7 Rękę wszystkich
ludzi zawiera, aby nikt z ludzi nie doglądał roboty
swojej. 8 Tedy zwierz wchodzi do jaskini, a w jamach
swoich zostaje. 9 Wicher z skrytych miejsc wychodzi, a
zima z wiatrów północnych. 10 Tchnieniem swojem Bóg
czyni lód, tak iż się szerokość wód ściska. 11 Także dla
pokropienia ziemi obciąża obłok, i rozpędza chmurę
światłem swojem. 12 A ten się obraca w koło według
rady jego, aby czynił wszystko, co Bóg rozkaże, na
oblicze okręgu ziemskiego. 13 A czyni to Bóg, że się
stawia bądź na skaranie, bądź dla pożytku ziemi swojej,
bądź dla jakiej dobroczynności. 14 Słuchajże tego
pilnie, Ijobie! zastanów się, a uważaj dziwne sprawy
Boże. 15 Izali wiesz, kiedy co Bóg stanowi o tych
rzeczach? albo gdy ma rozjaśnić światło obłoku swego?
16 Izali wiesz, co za waga obłoków? Izali wiesz cuda
Doskonałego we wszelakiej umiejętności? 17 Wieszże,
jako cię szaty twoje ogrzewają, gdy ucisza ziemię od
południa? 18 Izażeś z nim rozpościerał niebiosa, które
są trwałe, a zwierciadłu odlewanemu podobne? 19
Ukażże nam, co mu mamy powiedzieć; bo nie możemy
sporządzić słów dla ciemności. 20 Izali mu kto odniesie
to, cobym mówił? I owszem, gdyby to kto przedłożył,
byłby pewnie pożarty. 21 Wszak teraz nie mogą ludzie
patrzyć i na światło, gdy jest jasne na obłokach, gdy
wiatr przechodzi, i przeczyszcza je. 22 Od północy jako
złoto przychodzi, ale w Bogu straszniejsza jest chwała.
23 Wszechmogący jest, doścignąć go nie możemy;
wielki w mocy, wszakże sądem i ostrą sprawiedliwością
ludzi nie trapi. 24 Przetoż boją się go ludzie; nie ma
względu na żadnego, by też był i najmędrszy.

38 Tedy odpowiedział Pan Ijobowi z wichru, i rzekł:
2 Któż to jest, co zaciemnia radę Bożą mowami
nieroztropnemi? 3 Przepasz teraz jako mąż biodra
swoje, a będę cię pytał, a ty mi daj sprawę. 4 Gdzieżeś
był, kiedym Ja zakładał grunty ziemi? Powiedz, jeźliże
nasz rozum. 5 Któż uczynił rozmierzenie jej? powiedz,
jeżli wiesz; albo kto sznur nad nią rozciągnął? 6
Na czem są podstawki jej ugruntowane? albo kto
założył kamień jej węgielny? 7 Gdy wespół śpiewały
gwiazdy zaranne, a weselili się wszyscy synowie Boży.
8 Któż zamknął drzwiami morze, gdy się wyrywało,
jakoby z żywota wychodząc? 9 Gdym położył obłok
za szatę jego, a ciemność za pieluchy jego; 10
Gdym postanowił o niem dekret mój, a przyprawiłem
zaworę i drzwi do niego, 11 I rzekłem: Aż dotąd
wychodzić będziesz, a dalej nie postąpisz, a tu położysz
nadęte wały twoje. 12 Izażeś za dni twoich rozkazywał
świtaniu, i ukazałeś zorzy miejsce jej? 13 Aby ogarnęła
kończyny ziemi, a iżby byli z niej wyrzuceni niepobożni.
14 Aby się odmieniała jako glina, do której pieczęć
przykładają, a oni aby się stali jako szatą nakryci. 15 I
aby była zawściągniona od niepobożnych światłość
ich, a ramię wysokie było pokruszone. 16 Izażeś
przyszedł aż do źródeł morskich, a po dnie przepaści
przechodziłeś się? 17 Azaż odkryte są tobie bramy
śmierci? bramy cienia śmierci widziałżeś? 18 Izaliś
rozumem twym doszedł szerokości ziemi? Powiedz mi,
jeźli to wszystko wiesz? 19 Gdzież jest ta droga do
miejsca światłości? a ciemności gdzie mają miejsce
swoje? 20 Abyś ją ująwszy odprowadził do granicy
jej, ponieważ zrozumiewasz ścieszki do domu jej. 21
Wiedziałżeś na on czas, żeś się miał urodzić? i liczba
dni twoich jak wielka być miała? 22 Izaliś przyszedł do
skarbów śniegów? aby skarby gradu widzałeśli? 23
Które zatrzymywam na czas ucisku, na dzień bitwy i
wojny. 24 Którąż się drogą dzieli światłość, i gdzie się
rozchodzi wiatr wschodni po ziemi? 25 Któż rozdzielił
stok powodziom? a drogę błyskawicy gromów? 26 Aby
szedł deszcz na ziemię, w której nikt nie mieszka, i
na pustynię, gdzie niemasz człowieka; 27 Aby nasycił
miejsce puste i niepłodne, a wywiódł z niego zieloną
trawę. 28 Izali ma deszcz ojca? a krople rosy kto płodzi?
29 Z czyjegoż żywota wychodzi mróz? a szron niebieski
któż płodzi? 30 Jakoż się kamieniem wody nakrywają,
gdy wierzch przepaści zamarza. 31 Możeszże związać
jasne gwiazdy Bab? albo związek Oryjona rozerwać?
32 Izali wywiedziesz gwiazdy południowe czasu swego,
albo Wóz niebieski z gwiazdami jego powiedziesz?
33 I znaszże porządek nieba? a możeszże rozrządzić
panowanie jego na ziemi? 34 Izali podniesiesz ku

obłokowi głos twój, aby cię wielkość wód okryła? 35
Izali możesz wypuścić błyskawice, aby przyszły, i
rzekłyć: Otośmy? 36 Któż złożył we wnętrznościach
ludzkich mądrość, a kto dał rozumowi bystrość? 37
Któż obrachował niebiosa mądrością swoją? a co się
leje z nieba, któż uspokoi? 38 Aby polany proch stężał,
a bryły aby się społu zelgnęły? 39 Izali lwowi łup łowisz,
a lwiąt żywot napełniasz? 40 Gdy się tulą w jaskiniach
swoich, i czyhają w cieniu jam swoich? 41 Któż gotuje
krukowi pokarm jego, gdy dzieci jego do Boga wołają a
tułają się, nie mając pokarmu?

39 Izali wiesz czas rodzenia kóz skalnych, a kiedy
rodzą łanie, postrzegłżeś? 2 Możeszże zliczyć
miesiące, jako długo płód noszą? a czas rodzenia
ich wieszże? 3 Jako się kurczą, płód swój wyciskają,
a rozstępując się z boleścią go pozbywają; 4 Jako
moc biorą dzieci ich, i odchowywują się po zbożach, a
odszedłszy nie wracają się do nich. 5 Któż wypuścił
osła dzikiego na wolność? a pęta osła dzikiego któż
rozwiązał? 6 Któremu dał pustynię miasto domu
jego, a miasto mieszkania jego miejsca słone. 7 On
się naśmiewa ze zgrai miejskiej, a na głos tego, co
go goni, nic niedba. 8 Patrzy po górach pastwy, a
wszelkiej zielonej trawy szuka. 9 Izalić będzie chciał
jednorożec służyć, albo będzie nocował u jaśli twoich?
10 Izali możesz zaprządz w powróz swój jednorożca
do orania? izali powleka będzie brózdy za tobą? 11
Izali się spuścisz nań, przeto, że wielka moc jego?
albo poruczyszli mu robotę twoję? 12 Powierzyszże mu
się, żeby zwiózł nasienie twoje, a do gumna twojego
zgromadził? 13 Izaliś dał pawiowi piękne skrzydła, a
pierze bocianowi i strusiowi? 14 Który niesie na ziemi
jajka swoje, a w prochu ogrzewa je. 15 A nie pomni
na to, że je noga zetrzeć, a zwierzę polne zdeptać
może. 16 Zatwardza się przeciwko dzieciom swoim,
jakoby nie były jego, a żeby nie była próżna praca jego,
nie obawia się. 17 Bo mu nie dał Bóg mądrości, i nie
udzielił mu wyrozumienia. 18 Według czasu podnosi się
ku górze, a naśmiewa się z konia i z jeźdźca jego. 19
Izali możesz dać koniowi moc? izali rzaniem ozdobisz
szyję jego? 20 Izali go ustraszysz jako szarańczę?
i owszem chrapanie nozdrzy jego jest straszne. 21
Kopie dół, a weseli się w mocy swej, i bieży przeciwko
zbrojnym. 22 Śmieje się z postrachu, a ani się lęka, ani
nazad ustępuje przed ostrzem miecza. 23 Choć na nim
chrzęści sajdak, i błyszczy się oszczep, i drzewce. 24 Z
grzmotem i z gniewem kopie ziemię, a nie stoi spokojnie
na głos trąby. 25 Między trąbami poryza, a z daleka
czuje bitwę, krzyk książąt, i wołanie. 26 Izali według
twego rozumu lata jastrząb, i rozciąga skrzydła swe
ku południowi? 27 Izali na twoje rozkazanie wzbija się
orzeł w górę, i składa na wysokich miejscach gniazdo
swoje? 28 Na opoce mieszka, i bawi się na ostrej skale,
jako na zamku. 29 Stamtąd upatruje sobie pokarm, a
daleko oczy jego widzą. 30 Dzieci też jego piją krew, a
gdzie są pobici, tam on jest.

40 A tak odpowiedział Pan Ijobowi, i rzekł: 2 Izali
ten, co wiedzie spór z Wszechmogącym, uczyć
go będzie? a kto chce strofować Boga, niech na to
odpowie. 3 Zatem odpowiedział Ijob Panu, i rzekł: 4
Otom ja lichy, cóż ci mam odpowiedzieć? Rękę moję
włożę na usta moje. 5 Mówiłem raz i drugi, ale więcej
nie odpowiem, i nic więcej nie przydam. 6 Nadto
odpowiedział Pan Ijobowi z wichru, i rzekł: 7 Przepasz
teraz jako mąż biodra swe: będę cię pytał, a ty mi daj
sprawę; 8 Izali wniwecz obrócisz sąd mój? a obwinisz
mię, abyś się sam usprawiedliwił? 9 Izali masz ramię
jako Bóg? a głosem zagrzmisz jako on? 10 Ozdóbże
się teraz zacnością i dostojnością, a w chwałę i w
ochędóstwo oblecz się. 11 Rozpostrzyj popędliwość
gniewu twego, a patrz na każdego pysznego, i poniż go.
12 Spojrzyjże na każdego hardego a skróć go, a zetrzyj
niepobożnych na miejscu ich. 13 Zakryj ich pospołu w
prochu, a oblicza ich zawiąż w skrytości. 14 Tedyć i Ja
przyznam, że cię może zachować prawica twoja. 15 Oto
teraz słoń, któregom uczynił jako i ciebie, trawę je jako
wół. 16 Oto teraz moc jego jest w biodrach jego, a siła
jego w pępku brzucha jego. 17 Rusza ogonem swoim,
jako chce, choć jest jako drzewo cedrowe; żyły łona
jego są powikłane jako latorośli. 18 Kości jego jako trąby
miedziane; gnaty jego jako drąg żelazny. 19 On jest
przedniejszym z uczynków Bożych; który go uczynił,
sam nań natrzeć może mieczem swoim. 20 Jemuć
pastwę góry przynoszą, a wszystek zwierz polny tam
igra. 21 Pod cienistem drzewem lega w skrytościach
trzciny i błota. 22 Okrywają go drzewa cieniste cieniem
swoim, a ogarniają go wierzby nad potokami. 23 Oto
zatrzymuje strumień, że się nie spieszy; tuszy sobie,
iż Jordan wypije gębą swoją. 24 Azali go kto przed
oczyma jego ułapi? albo powrozy przeciągnie przez
nozdrze jego?

41 Wyciągnieszże wędą wieloryba? albo sznurem
utopionym w języku jego? 2 Izali zawleczesz
kolce przez nozdrza jego? albo hakiem przekoleszli
czeluść jego? 3 Izalić się będzie wiele modlił, albo z
tobą łagodnie mówić będzie? 4 Izali uczyni przymierze z
tobą, a przyjmiesz go za sługę wiecznego? 5 Izali z nim
będziesz igrał jako z ptaszkiem, a uwiążesz go dziatkom
twoim? 6 Sprawiże sobie nad nim towarzystwo ucztę, a
podzielą go między kupców? 7 Izali zawadzisz hakami
za skórę jego, a widelcami rybackiemi za głowę jego?
8 Połóż tylko nań rękę twą, ślubujęć, że nie wspomnisz
więcej na bitwę. 9 Oto nadzieja ułowienia jego omylna
jest; izali i wejrzawszy nań człowiek nie upada? 10

Niemasz tak śmiałego, coby go obudził; owszem któż
się stawi przed twarzą moją? 11 Któż mi co dał, abym
mu oddał? cokolwiek jest pod wszystkiem niebem,
moje jest. 12 Nie zamilczę członków jego, ani silnej
mocy jego, a grzecznego kształtu jego. 13 Któż odkryje
wierzch odzienia jego? z dwoistemi wędzidłami swemi
któż przystąpi do niego? 14 Wrota gęby jego któż
otworzy? bo strach około zębów jego. 15 Łuski jego
mocne jako tarcze, bardzo ściśle spojone. 16 Jedna z
drugą tak spojona, że wiatr nie wchodzi między nie.
17 Jedna do drugiej przylgnęła, ujęły się, a nie dzielą
się. 18 Kichanie jego czyni blask, a oczy jego są jako
powieki zorzy. 19 Z ust jego lampy wychodzą, a iskry
ogniste wyrywają się. 20 Z nozdrzy jego wychodzi dym,
jako z garnca wrzącego, albo kotła. 21 Dech jego węgle
rozpala, a płomień z ust jego wychodzi. 22 W szyi jego
przemieszkuje moc, a boleść przed nim ucieka. 23
Sztuki ciała jego spoiły się, całowite są w nim, że się nie
porusza. 24 Serce jego twarde jako kamień, tak twarde,
jako sztuka spodniego kamienia młyńskiego. 25 Gdy
się podnosi, drżą mocarze, a od strachu oczyszczają
się. 26 Miecz, który go sięga, nie ostoi się, ani drzewce,
ani strzała, ani pancerz. 27 Żelazo poczyta sobie za
plewę, a miedź za drzewo zbótwiałe. 28 Nie upłoszy go
strzała, a jako źdźbło są u niego kamienie z procy. 29
Strzelbę sobie poczyta jako słomę, a pośmiewa się z
szermowania włócznią. 30 Pod nim są ostre skorupy;
ściele sobie na rzeczach ostrych jako na błocie. 31
Czyni, że wre głębokość jako garniec, a że się mąci
morze jako w moździerzu. 32 Za sobą jasną ścieszkę
czyni, tak, że się zdaje, iż przepaść ma siwiznę. 33
Niemasz na ziemi równego mu, który tak stworzony
jest, że się niczego nie boi. 34 Wszelką rzecz wysoką
lekce waży; on jest królem nad wszystkiemi srogiemi
zwierzętami.

42 Tedy odpowiedział Ijob Panu, i rzekł: 2 Wiem, że
wszystko możesz, i nie może być zahamowany
zamysł twój. 3 Któż jest ten, pytasz, który zaciemnia
radę Bożą nieumiejętnie? Dlatego przyznaję, żem nie
zrozumiał; dziwniejsze są te rzeczy, niżbym je mógł
pojąć i zrozumieć. 4 Wysłuchajże, proszę, gdybym
mówił; a gdy się będę pytał, oznajmijże mi. 5 Przedtem
tylko ucho słyszało o tobie; ale teraz oko moje widzi
cię. 6 Przetoż żałuję i pokutuję w prochu i w popiele. 7
A gdy odmówił Pan te słowa do Ijoba, rzekł Pan do
Elifasa Tamańczyka: Rozpalił się gniew mój przeciw
tobie, i przeciw dwom przyjaciołom twoim, żeście o
mnie nie mówili tak przystojnie, jako Ijob, sługa mój. 8
Przetoż teraz, weźmijcie sobie siedm cielców, i siedm
baranów, a idźcie do sługi mego Ijoba, i ofiarujcie
całopalenie za się; a Ijob, sługa mój, niech się modli
za wami; bo oblicze jego przyjmę, abym nie uczynił
z wami według głupstwa waszego; boście nie mówili
tak przystojnie o mnie, jako Ijob, sługa mój. 9 A tak
odeszli Elifas Temańczyk, i Bildad Suhitczyk, i Sofar
Naanatczyk, i uczynili, jako im rozkazał Pan; i przyjął
Pan oblicze Ijobowe. 10 Zatem Pan przywrócił to,
co było pobrane Ijobowi, gdy się modlił za przyjaciół
swoich; i rozmnożył Pan wszystko, cokolwiek miał Ijob,
w dwójnasób. 11 Zeszli się tedy do niego wszyscy
bracia jego, i wszystki siostry jego, i inni wszyscy,
którzy go przedtem znali, i jedli z nim chleb w domu
jego, a żałując go cieszyli go z strony wszystkiego
złego, które był Pan nań przywiódł; i dał mu każdy z
nich upominek jeden, i każdy nausznicę złotą jedne.
12 A tak Pan błogosławił ostatnim czasom Ijobowym,
więcej niż początkom jego. Bo miał czternaście tysięcy
owiec, i sześć tysięcy wielbłądów, i tysiąc jarzm wołów,
i tysiąc oślic. 13 Miał też siedm synów, i trzy córki. 14 I
dał imię pierwszej Jemina, a imię drugiej Kietzyja, a
imię trzeciej Kierenhappuch. 15 A nie znajdowały się
niewiasty tak piękne, jako córki Ijobowe, we wszystkiej
onej ziemi; i dał im ojciec ich dziedzictwo między braćmi
ich. 16 Potem Ijob żył sto i czterdzieści lat, i oglądał
synów swych, i synów synów swoich, aż do czwartego
pokolenia. 17 A umarł Ijob, będąc starym i dni sytym.

Psalmów

1 Błogosławiony mąż, który nie chodzi w radzie
niepobożnych, a na drodze grzesznych nie stoi,
i na stolicy naśniewców nie siedzi; **2** Ale w zakonie
Pańskim jest kochanie jego, a w zakonie jego rozmyśla
we dnie i w nocy. **3** Albowiem będzie jako drzewo
nad strumieniem wód w sadzone, które owoc swój
wydaje czasu swego, a liść jego nie opada; i wszystko,
cokolwiek czynić będzie, poszczęści się. **4** Lecz
nie tak niepobożni; ale są jako plewa, którą wiatr
rozmiata. **5** Przetoż się niepobożni na sądzie nie ostoją,
ani grzesznicy w zgromadzeniu sprawiedliwych. **6**
Albowiem zna Pan drogę sprawiedliwych; ale droga
niepobożnych zginie.

2 Przeczże się poganie buntują, a narody przemyślają
próżne rzeczy? **2** Schodzą się królowie ziemscy,
a książęta radzą społem przeciwko Panu, i przeciw
pomazańcowi jego, mówiąc: **3** Potargajmy związki ich,
a odrzućmy od siebie powrozy ich. **4** Ale ten, który
mieszka w niebie, śmieje się; Pan szydzi z nich. **5**
Tedy będzie mówił do nich w popędliwości swojej, a
w gniewie swoim przestraszy ich, **6** Mówiąc: Jamci
postanowił króla mojego nad Syonem, górą świętą
moją. **7** Opowiem ten dekret: Pan rzekł do mnie: Syn
mój jesteś ty, Jam ciebie dziś spłodził. **8** Żądaj odemnie,
a dam ci narody dziedzictwo twoje; a osiadłość twoję,
granice ziemi. **9** Potrzesz ich laską żelazną, a jako
naczynie zduńskie pokruszysz ich. **10** Terazże tedy
zrozumiejcie, królowie, nauczcie się sędziowie ziemi! **11**
Służcie Panu w bojaźni, a rozradujcie się ze drżeniem.
12 Pocałujcie syna, by się snać nie rozgniewał, i
zginęlibyście w drodze, gdyby się najmniej zapaliła
popędliwość jego. Błogosławieni wszyscy, którzy w nim
ufają.

3 Psalm Dawidowy, gdy uciekał przed Absalomem,
synem swoim. Panie, jako się namnożyło
nieprzyjaciół moich! wiele ich powstaje przeciwko mnie.
2 Wiele ich mówią o duszy mojej: Niemać ten ratunku od
Boga. (Sela) **3** Ale ty, Panie! jesteś tarczą moją, chwałą
moją, i wywyższającym głowę moję. **4** Głosem swym
wołałem do Pana, a wysłuchał mię z góry świętej swojej.
(Sela) **5** Jam się układł, i zasnąłem, a ocuciłem się; bo
mię Pan podpierał. **6** Nie ulęknę się wielu tysięcy ludu,
którzy się na mię zewsząd zasadzili. **7** Powstań, Panie!
wybaw mię, Boże mój! albowiemeś ty uderzył w lice
wszystkich nieprzyjaciół moich, z zęby niezbożników
pokruszyłeś. **8** Od Panać jest wybawienie, a nad ludem
twoim błogosławieństwo twoje. (Sela)

4 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot psalm
Dawidowy. Wysłuchaj mię, gdy cię wzywam, Boże
sprawiedliwości mojej! któryś mi sprawił przestrzeństwo
w uciśnieniu; zmiłuj się nademną, a wysłuchaj modlitwę
moję. **2** Synowie ludzcy, i dokądże chwałę moję lżyć
będziecie, miłując próżności, a szukając kłamstwa?
(Sela) **3** Wiedzcież, żeć Pan odłączył sobie pobożnego;
wysłucha Pan, gdy zawołam do niego. **4** Lękajcież
się, a nie grzeszcie; rozmyślajcie w sercach swych,
na łożach waszych, a umilkniecie. (Sela) **5** Ofiarujcież
ofiary sprawiedliwości, a ufajcie w Panu. **6** Wieleć ich
mówią: Któż nam da oglądać dobra? Ale ty, Panie!
podnieś nad nami światłość oblicza twego. **7** I sposobisz
większą radość w sercu mojem, niż oni miewają, gdy
się im zboża ich i wina ich obficie zrodzą. **8** W pokoju
się i położę i zasnę, bo ty sam, Panie! czynisz, że
bezpiecznie mieszkam.

5 Przedniejszemu śpiewakowi na Nechylot psalm
Dawidowy. Przyjmij, Panie! w uszy swe słowa moje,
i wyrozumij doległości moje. **2** Słuchaj pilnie głosu
wołania mego; królu mój, i Boże mój! boć się modlę
tobie. **3** Panie! rano usłysz głos mój; ranoć przedłożę
modlitwę moję, i będę wyglądał pomocy. **4** Albowiem ty,
o Boże! nie kochasz się w nieprawości, a nie zmieszka
z tobą złośnik. **5** Nieostoją się szaleni przed oczyma
twemi: ty masz w nienawiści wszystkich, którzy broją
nieprawości. **6** Wygłubisz tych, którzy mówią kłamstwo;
mężem krwawym i zdradliwym brzydzi się Pan. **7** Ale ja
w obfitości miłosierdzia twego wnijdę do domu twego,
a pokłonię się w kościele twoim świętym, w bojaźni
twojej. **8** Panie! prowadź mię w sprawiedliwości twojej
dla nieprzyjaciół moich, a wyprostuj przed obliczem
mojem drogę twoję. **9** Bo niemasz nic szczerego
w ustach ich; wnętrzności ich złośliwe, gardło ich
jako grób otwarty, językiem swym pochlebiają. **10**
Spustosz ich, o Boże! Niech upadną od rad swoich; dla
wielkości przestępstwa ich rozpędź ich, ponieważ są
odpornymi tobie. **11** A niechaj się rozweselą wszyscy,
co ufają w tobie; na wieki niech wykrzykują, gdyż ich ty
szczycić będziesz, i rozradują się w tobie, którzy miłują
imię twoje. **12** Albowiem ty, Panie! sprawiedliwemu
błogosławić będziesz, a zastawisz go, jako tarczą,
dobrotliwością twoją.

6 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot i Seminit
psalm Dawidowy. Panie! w popędliwości twojej nie
nacieraj na mię, a w gniewie twoim nie karz mię. **2**
Zmiłuj się nademną, Panie! bomci mdły; uzdrów mię,
Panie! boć się strwożyły kości moje, **3** I dusza moja
bardzo jest zatrwożona; ale ty, Panie! pokądże? **4**
Nawróć się, Panie! wyrwij duszę moję; wybaw mię dla
miłosierdzia twego; **5** Albowiem w śmierci niemasz
pamiątki o tobie, a w grobie któż cie wyznawać będzie?
(Sheol h7585) **6** Spracowałem się od wzdychania mego;
opływa na każdą noc pościel moja, a łoże moje mokre

jest od łez. 7 Zaćmiło się dla gniewu oko moje, a
zstarzała się twarz moja dla wszystkich nieprzyjaciół
moich. 8 Odstąpcie odemnie wszyscy, krórzy czynicie
nieprawość; albowiem Pan usłyszał głos płaczu mojego.
9 Usłyszał Pan prośbę moję; Pan modlitwę moję przyjął.
10 Niech się zawstydzą i bardzo zatrwożą wszyscy
nieprzyjaciele moi; niech tył podadzą, a niech prędko
pohańbieni będą.

7 Syggajon Dawidowe, które śpiewał Panu dla słów
Chusy, syna Jemini. Panie, Boże mój! w tobie
ufam; wybawże mię od wszystkich prześladowców
moich, i wyzwól mię; 2 By snać duszy mojej nie
porwał jako lew, a nie rozszarpał, gdyby nie było, ktoby
ją wybawił. 3 Panie, Boże mój! jeźlim to uczynił, a
jeźli jest nieprawość w rękach moich; 4 Jeźlim złe
oddał temu, który ze mną w pokoju mieszkał; jeźliżem
nie wyrwał tego, który mię dręczył bez przyczyny:
5 Niechajże prześladuje nieprzyjaciel duszę moję, a
niechaj pochwyci, i podepcze na ziemi żywot mój,
a sławę moję niech zagrzebie w proch. (Sela) 6
Powstańże, Panie! w popędliwości twojej, podnieś
się przeciwko wściekłości nieprzyjaciół moich, ocuć
się, a obróć się ku mnie; boś ty sąd postanowił; 7
Tedy się do ciebie zbieży zgromadzenie narodów; dla
nich tedy usiądź na wysokości. 8 Pan będzie sądził
narody. Osądźże mię, Panie! według sprawiedliwości
mojej, i według niewinności mojej, która jest przy
mnie. 9 Niechże, proszę, ustanie złość niepobożnych,
a umocnij sprawiedliwego, który doświadczasz serc i
wnętrzności, o Boże sprawiedliwy! 10 Bóg jest tarczą
moją, który wybawia ludzi serca szczerego. 11 Bóg
jest sędzią sprawiedliwym; Bóg obrusza się co dzień
na niezbożnego. 12 Jeźli się nie nawróci, naostrzy
miecz swój; łuk swój wyciągnął, i nagotował go. 13
Zgotował nań broń śmiertelną, a strzały swoje na
prześladowników przyprawił. 14 Oto rodzi nieprawość,
bo począł boleść; ale porodzi kłamstwo. 15 Kopał dół, i
wykopał go; ale wpadnie w dół, który sam uczynił. 16
Obróci się boleść jego na głowę jego, a na wierzch
głowy jego nieprawość jego spadnie. 17 Będę wysławiał
Pana według sprawiedliwości jego, a będę śpiewał
imieniowi Pana najwyższego.

8 Przedniejszemu śpiewakowi na Gittyt psalm
Dawidowy. Panie, Panie nasz! jakoż zacne jest
imię twoje po wszystkiej ziemi! któryś wyniósł chwałę
twoję nad niebiosa. 2 Z ust niemowlątek i ssących
ugruntowałeś moc twą dla nieprzyjaciół twoich, abyś
wyniszczył nieprzyjaciela i tego, który się mści. 3
Gdy się przypatruję niebiosom twoim, dziełu palców
twoich, miesiącowi i gwiazdom, któreś wystawił, 4
Tedy mówię: Cóż jest człowiek, iż nań pamiętasz?
albo Syn człowieczy, iż go nawiedzasz? 5 Albowiem
mało mniejszym uczyniłeś go od Aniołów, chwałą
i czcią ukoronowałeś go. 6 Dałeś mu opanować
sprawy rąk twoich, wszystkoś poddał pod nogi jego.
7 Owce i woły wszystkie, nadto i zwierzęta polne. 8
Ptastwo niebieskie, i ryby morskie, i cokolwiek chodzi
po ścieszkach morskich. 9 Panie, Panie nasz! jako
zacne jest imię twoje po wsystkiej ziemi!

9 Przedniejszemu śpiewakowi, na Halmutlabben pieśń
Dawidowa. Będę wysławiał Pana ze wszystkiego
serca mego; opowiadać będę wszysteki cuda twoje. 2
Rozweselę się, i rozraduję się w tobie; będę śpiewał
imieniowi twemu, o Najwyższy! 3 Że się obrócili
nieprzyjaciele moi na wstecz: upadli i poginęli od
obliczności twojej. 4 Boś ty odprawił sąd mój, i
sprawę moję; zasiadłeś na stolicy, Sędzia sprawiedliwy.
5 Rozgromiłeś pogan, zatraciłeś złośnika, imię ich
wygładziłeś na wieki wieczne. 6 O nieprzyjacielu!
azaż wykonane są spustoszenia twoie na wieczność?
Poburzyłżeś miasta? i owszem ich samych pamiątka
zginęła z niemi. 7 Ale Pan na wieki trwa; zgotował
stolicę swoję na sąd. 8 On będzie sądził okrąg ziemi
w sprawiedliwości, i osądzi narody w prawości. 9
I będzie Pan ucieczką ubogiemu, ucieczką czasu
ucisku. 10 I będą ufać w tobie, którzy znają imię
twoje; albowiem nie opuszczasz tych, Panie! którzy
cię szukają. 11 Śpiewajcież Panu, który mieszka na
Syonie; opowiadajcie między narodami sprawy jego. 12
Boć on szuka krwi, i mają w pamięci, a nie zapomina
wołania utrapionych. 13 Zmiłuj się nademną, Panie!
obacz utrapienie moje od tych, którzy mię mają w
nienawiści, ty, co mię wyrywasz z bram śmierci. 14
Abym opowiadał wszystkie chwały twoje w bramach
córki Syońskiej, weseląc się w zbawieniu twojem. 15
Zanurzeni są poganie w dole, który uczynili; w sieci,
którą skrycie zastawili, uwięzła noga ich. 16 Oznajmił
się Pan, gdy uczynił sąd; w sprawie rąk swoich się
złośnik usidlił. Rzecz godna rozmyślania! (Sela) 17
Niepobożni się obrócą do piekła, wszystkie narody,
które zapominają Boga. **(Sheol h7585)** 18 Bo nie będzie
na wieki zapamiętany ubogi; oczekiwanie nędznych nie
zginie na wieki. 19 Powstańże, Panie! niech się nie
zmacnia śmiertelny człowiek; a niech narody osądzone
będą przed tobą. 20 Panie! puść na nie strach, aby
poznały narody, iż są ludźmi śmiertelnymi. (Sela)

10 Panie! przeczże stoisz z daleka? przeczże się
ukrywasz czasu ucisku? 2 Złośnik z hardości
prześladuje ubogiego; niechajże będą uchwyceni w
chytrych zamysłach, które zamyślają. 3 Bo się chlubi
niezbożnik w pożądliwościach duszy swojej, a łakomy
błogosławi sobie a drażni Pana. 4 Niepobożny dla
pychy, którą po sobie pokazuje, nie pyta się o Boga;
wszystka myśl jego, że niemasz Boga. 5 Darzą mu

się drogi jego na każdy czas; dalekie są sądy twoje
od niego; sapa przeciwko wszystkim nieprzyjaciołom
swym. 6 Mówi w sercu swem: Nie będę wzruszony
od narodu do narodu; bo się nie boję złego. 7 Usta
jego pełne są złorzeczeństwa, i chytrości, i zdrady;
pod językiem jego uprzykrzenie i nieprawość. 8 Siedzi,
czyhając we wsiach, w skrytościach zabija niewinnego;
oczy jego upatrują ubogiego. 9 Czyha w skrytem
miejscu, jako lew w jamie swojej; dybie jakoby uchwycił
ubogiego, ułapiwszy go ciągnie do sieci swojej. 10
Przypada, przytula się, i rzuca się mocą swoją na wiele
ubogich. 11 Mówi w sercu swem: Zapomnałci tego Bóg;
zakrył oblicze swoje, nie ujrzy na wieki. 12 Powstańże,
Panie Boże! podnieś rękę twoję; nie zapominajże
ubogich. 13 Przeczże niezbożnik draźni Boga, mówiąc
w sercu swem: Nie będziesz się o tem pytał? 14
Ale ty widzisz ucisk, i krzywdę upatrujesz, abyś im
odpłacił ręką twą; na ciebieć się spuścił ubogi, tyś jest
pomocnikiem sierocie. 15 Potrzyj ramię niepobożnego i
złośnika, dowiaduj się o jego niezbożności, aż go nie
stanie. 16 Pan jest królem na wieki wieczne; ale narody
zginą z ziemi jego. 17 Żądości pokornych wysłuchiwasz,
Panie! utwierdzasz serca ich, nachylasz ku nim ucha
twojego. 18 Abyś sąd uczynił sierocie i chudzinie, aby
go więcej nie trapił człowiek śmiertelny na ziemi.

11 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy. W
Panu ja ufam. Jakoż tedy mówicie duszy mojej:
Ulatuj jako ptak z góry swojej? 2 Bo oto niepobożni
naciągają łuk, przykładają strzałę swą na cięciwę, aby
strzelali w ciemności na uprzejmych sercem. 3 Ale
zamysły ich będą skażone; bo sprawiedliwy cóż uczynił?
4 Pan jest w kościele świętem swoim, stolica Pańska jest
na niebie; oczy jego upatrują, powieki jego doświadczają
synów ludzkich. 5 Pan doświadcza sprawiedliwego; ale
niepobożnego i miłującego nieprawość ma w nienawiści
dusza jego. 6 Wyleje jako deszcz na niepobożnych
sidła, ogień i siarkę, a wicher będzie cząstką kielicha
ich. 7 Bo sprawiedliwy Pan, sprawiedliwość miłuje, na
szczerego patrzą oczy jego.

12 Przedniejszemu śpiewakowi Seminit, pieśń
Dawidowa. Ratuj, Panie! boć już niestaje
miłosiernego, a wyginęli uprzejmi z synów ludzkich.
2 Każdy mówi kłamstwo z bliźnim swoim: usty
pochlebnemi, dwojakiem sercem mówią. 3 Niechajże
Pan wytraci wszystkie wargi pochlebne, i język mówiący
rzeczy wyniosłe. 4 Którzy mówią: Językiem naszym
przewiedziemy, wargi nasze za nami są, któż jest
panem naszym? 5 Dla zniszczenia ubogich, i dla
wołania nędznych teraz powstanę, mówi Pan; postawię
w bezpieczności tego, na którego sidła stawiają. 6
Słowa Pańskie są słowa czyste, jako srebro wypławione
w piecu glinianym, siedm kroć przelewane. 7 Ty, Panie!
zachowaj ich; strzeż ich od rodzaju tego aż na wieki. 8
Ze wszystkich stron niepobożni krążą, gdy wywyższeni
bywają najpodlejsi między synami ludzkimi.

13 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawidowa.
Dokądże Panie? Zapomniszże mię na wieki?
dokądże ukrywać będziesz oblicza twego przedemną? 2
Dokądże się będę radził w duszy swojej, a trapił w sercu
mojem przez cały dzień? Dokądże się będzie wywyższał
nieprzyjaciel mój nademną? 3 Wejrzyjże, wysłuchaj
mię, Panie, Boże mój! oświeć oczy me, bym snać nie
zasnął w śmierci; 4 By snać nie rzekł nieprzyjaciel
mój: Przemogłem go; ażeby się nieprzyjaciele moi nie
rodowali, gdybym się zachwiał. 5 Ale ja w miłosierdziu
twojem ufam: rozraduje się serce moje w zbawieniu
twojem; 6 będę śpiewał Panu, że mi dał wiele dobrego.

14 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Głupi rzekł w sercu swojem: Niemasz Boga.
Popsowali się, obrzydliwymi się stali w zabawach
swoich: niemasz, ktoby czynił dobrze. 2 Pan z niebios
spojrzał na synów ludzkich, aby obaczył, byłliby kto
rozumny i szukający Boga. 3 Aleć wszyscy odstąpili,
jednako się nieużytecznymi stali; niemasz, ktoby czynił
dobrze, niemasz i jednego. 4 Azaż nie wiedzą wszyscy
czyniciele nieprawości, że pożerają lud mój, jako więc
chleb jedzą? ale Pana nie wzywają. 5 Tam się bardzo
ulękną, gdyż Bóg jest przy narodzie sprawiedliwego. 6
Hańbicie radę ubogiego; ale Pan jest nadzieją jego. 7
Któż da z Syonu wybawienie Izraelowi? Gdyż zasię
wyprowadzi Pan z więzienia lud swój; rozraduje się
Jakób, a Izrael się rozweseli.

15 Pieśń Dawidowa. Panie! któż będzie przebywał
w przybytku twoim? Któż będzie mieszkał na
świętej górze twojej? 2 Ten, który chodzi w niewinności,
i czyni sprawiedliwość, a mówi prawdę w sercu swojem;
3 Który nie obmawia językiem swoim, nic złego nie
czyni bliźniemu swemu, ani zelżywości kładzie na
bliźniego swego. 4 Przed którego oczyma wzgardzony
jest niezbożnik, ale tych, którzy się boją Pana, ma w
uczciwości; który, choć przysięże z szkodą swoją, nie
odmienia; 5 Który pieniędzy swych nie daje na lichwę, i
darów przeciwko niewinnym nie przyjmuje. Kto to czyni,
nie zachwieje się na wieki.

16 Złota pieśń Dawidowa. 2 Strzeż mię, o Boże!
bo w tobie ufam. Rzecz, duszo moja! Panu:
Tyś Pan mój, a dobroć moja nic ci nie pomoże, 3
Ale świętym, którzy są na ziemi, i zacnym, w których
wszystko kochanie moje. 4 Rozmnożą się boleści
tych, którzy się za cudzym bogiem kwapią; nie ukuszę
ze krwi mokrych ofiar ich, ani wezmę imion ich w
usta moje. 5 Pan jest cząstką dziedzictwa mego,

i kielicha mego, ty zatrzymujesz los mój. 6 Sznury
mi przypadły na miejscach wesołych, a dziedzictwo
wdzięczne przyszło na mię. 7 Będę błogosławił Pana,
który mi dał radę, gdyż i w nocy ćwiczą mię nerki moje.
8 Stawiałem Pana zawsze przed oczyma swemi; a iż on
jest po prawicy mojej, nie będę wzruszony. 9 Przetoż
uweseliło się serce moje, a rozradowała się chwała
moja; dotego ciało moje mieszkać będzie bezpiecznie.
10 Bo nie zostawisz duszy mojej w grobie, ani dopuścisz
świętemu twemu oglądać skażenia. (Sheol h7585) 11
Oznajmisz mi drogę żywota; obfitość wesela jest przed
obliczem twojem, rozkoszy po prawicy twojej aż na
wieki.

17 Modlitwa Dawidowa. Wysłuchaj, Panie!
sprawiedliwość moję; miej wzgląd na wołanie
moje; przyjmij w uszy modlitwę moję, którą czynię usty
nieobłudnemi. 2 Od obliczności twojej sąd mój niech
wynijdzie; oczy twoje niech patrzą na uprzejmość. 3
Doświadczyłeś serca mego, nawiedziłeś je w nocy;
doświadczyłeś mię ogniem, aleś nic nie znalazł; myśli
moje nie uprzedzają ust moich. 4 Co się tknie spraw
ludzkich według słowa ust twoich, chroniłem się drogi
okrutnika. 5 Zatrzymuj kroki moje na drogach twych,
aby się nie chwiały nogi moje. 6 Ja cię wzywam,
bo mię wysłuchiwasz, Boże! Nakłoń ucha twego ku
mnie, wysłuchaj słowa moje. 7 Okaż miłosierdzie
twoje, ty, który ochraniasz ufających w tobie od tych,
którzy powstawają przeciwko prawicy twojej. 8 Strzeż
mię jako źrenicy oka; pod cieniem skrzydeł twoich
ukryj mię. 9 Przed twarzą niepobożnych, którzy mię
niszczą, przed nieprzyjaciółmi duszy mojej, którzy mię
ogarnęli. 10 Tukiem swoim okryli się; hardzie mówią
usty swemi. 11 Gdziekolwiek idziemy, obtoczyli nas;
oczy swe nasadzili, aby nas potrącili ku ziemi. 12
Każdy z nich podobien jest lwowi pragnącemu łupu, i
lwięciu siedzącemu w jamie. 13 Powstańże, Panie!
uprzedź twarz jego, potrąć go, wyrwij duszę moję od
niezbożnego mieczem twoim. 14 Wyrwij mię od ludzi
ręką twoją, o Panie! od ludzi tego świata, których dział
jest w tym żywocie, a których brzuch z szpiżarni twojej
napełniasz, skąd nasyceni bywają, i synowie ich, a
zostawiają ostatki swoje dzieciom swoim. 15 Ale ja w
sprawiedliwości oglądam oblicze twoje; gdy się ocucę,
nasycony będę obrazem obliczności twojej.

18 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawida, sługi
Pańskiego, który mówił do Pana słowa tej pieśni
onego dnia, gdy go Pan wyrwał z rąk wszystkich
nieprzyjaciół jego, i z ręki Saulowej; i rzekł: Rozmiłuję się
ciebie, Panie, mocy moja! 2 Pan opoką moją, twierdzą
moją, i wybawicielem moim; Bóg mój skała moja, w
nim będę ufał; tarcza moja, i róg zbawienia mego,
ucieczka moja. 3 Wzywałem Pana chwalebnego, a od
nieprzyjaciół moich byłem wybawiony. 4 Ogarnęły mię
były boleści śmierci, a potoki niepobożnych zatrwożyły
mię. 5 Boleści grobu ogarnęły mię były, zachwyciły
mię sidła śmierci. (Sheol h7585) 6 W utrapieniu mojem
wzywałem Pana, i wołałem do Boga mego; wysłuchał
z kościoła swego głos mój, a wołanie moje przed
obliczności jego przyszło do uszów jego. 7 Tedy
się ziemia wzruszyła i zadrżała, a fundamenty gór
zatrząsnęły się, i wzruszyły się od gniewu jego. 8
Występował dym z nozdrzy jego, węgle się rozpaliły od
niego. 9 Nakłonił niebios, i zstąpił, a ciemność była pod
nogami jego. 10 A wsiadłszy na Cheruba, latał; latał na
skrzydłach wiatrowych. 11 Uczynił sobie z ciemności
ukrycie, około siebie namiot swój z ciemnych wód, i z
gęstych obłoków. 12 Od blasku przed nim rozeszły się
obłoki jego, grad i węgle ogniste. 13 I zagrzmiał na
niebie Pan, a Najwyższy wydał głos swój, grad i węgle
ogniste. 14 Wypuścił strzały swe, i rozproszył ich, a
błyskawicami gęstemi rozgromił ich. 15 I okazały się
głębokości wód, a odkryte są grunty świata na fukanie
twoje, Panie! i na tchnienie wiatru nozdrzy twoich. 16
Posławszy z wysokości zachwycił mię; wyciągnął mię z
wód wielkich. 17 Wyrwał mię od mocnego nieprzyjaciela
mego, i od tych, którzy mię mieli w nienawiści, choć
byli mocniejszymi nad mię. 18 Uprzedzili mię byli w
dzień utrapienia mego; ale Pan był podporą moją. 19
Wywiódł mię na przestrzeństwo; wyrwał mię, iż mię
umiłował. 20 Nagrodził mi Pan według sprawiedliwości
mojej; według czystości rąk moich oddał mi. 21 Bom
strzegł dróg Pańskich, anim odstąpił niezbożnie od
Boga mego. 22 Bom miał wszystkie sądy jego przed
oczyma memi, a ustaw jego nie odrzucałem od siebie.
23 Owszem, byłem szczerym przed nim, a strzegłem
się od nieprawości mojej. 24 Przetoż oddał mi Pan
według sprawiedliwości mojej, według czystości rąk
moich, która była przed oczyma jego. 25 Ty, Panie!
z miłosiernym miłosiernie się obejdziesz, a z mężem
szczerym szczerze sobie postąpisz. 26 Z uprzejmym
uprzejmie się obejdziesz, a z przewrotnym przewrotnie
sobie postąpisz; 27 Albowiem ty lud utrapiony wybawisz,
a oczy wyniosłe poniżysz. 28 Ty zaiste rozświecisz
pochodnię moję; Pan, Bóg mój, oświeci ciemności
moje. 29 Gdyż z tobą przebiłem się przez wojsko, a
z Bogiem moim przeskoczyłem mur. 30 Droga Boża
doskonała jest; słowo Pańskie jest ogniem wypławione.
Tarczą jest wszystkich, którzy w nim ufają. 31 Bo któż
jest Bóg, oprócz Pana? a kto opoką, oprócz Boga
naszego? 32 On jest Bogiem, który mię opasuje mocą,
a czyni prostą drogę moję. 33 Krzepi nogi moje jako
jelenie, a na wysokich miejscach moich stawia mię. 34
Ćwiczy ręce moje do boju, tak, iż kruszę łuk miedziany
ramionami swemi. 35 Dałeś mi też tarcz zbawienia
twego, a prawica twoja podpierała mię, i dobrotliwość

twoja uwielmożyła mię. 36 Rozszerzyłeś kroki moje
podemną, tak, że się nie zachwiały golenie moje. 37
Goniłem nieprzyjaciół moich, a doścignąłem ich: i nie
wróciłem się, ażem ich wytracił. 38 Poraziłem ich tak, iż
nie mogli powstać; upadli pod nogi moje. 39 Tyś mię
opasał mocą ku bitwie; powstawających przeciwko mnie
obaliłeś pod mię. 40 Podałeś mi tył nieprzyjaciół moich,
abym tych, którzy mię nienawidzą, wykorzenił. 41
Wołalić, ale nie był, ktoby ich wybawił; do Pana, ale ich
nie wysłuchał. 42 I potarłem ich, jako proch od wiatru;
jako błoto na ulicach podeptałem ich. 43 Wyrwałeś mię
od zwad ludzkich, a postawiłeś mię głową narodom; lud,
któregom nie znał, służył mi. 44 Skoro usłyszeli, byli mi
posłuszni; cudzoziemcy obłudnie mi się poddawali. 45
Cudzoziemcy opadli, a drżeli w zamknieniach swoich.
46 Żyje Pan, błogosławiona opoka moja; przetoż niech
będzie wywyższony Bóg zbawienia mego. 47 Bóg jest,
który mi zleca pomsty, i podbija mi narody. 48 Tyś
wybawiciel mój od nieprzyjaciół moich; tyś mię nad
powstawających przeciwko mnie wywyższył; od męża
drapieżnego wyrwałeś mię. 49 Przetoż cię, Panie! będę
wyznawał między narodami, a będę śpiewał imieniowi
twemu. 50 Boś zacnie wybawił króla swego, a czynisz
miłosierdzie pomazańcowi swemu Dawidowi, i nasieniu
jego, aż na wieki.

19 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Niebiosa opowiadają chwałę Bożą, a dzieło rąk
jego rozpostarcie oznajmuje. 2 Dzień dniowi podaje
słowo, a noc nocy pokazuje umiejętność, 3 Niemasz
języka ani mowy, gdzieby głosu ich słychać nie było.
4 Na wszystkę ziemię wyszedł porządek ich, a na
kończyny okręgu ziemi słowa ich; słońcu na nich
namiot wystawił. 5 A to jako oblubieniec wychodzi
z łożnicy swojej; raduje się jako olbrzym, który ma
bieżeć w drogę. 6 Wychodzi od kończyn niebios,
a obchodzi je aż do kończyn ich, a niemasz nic,
coby się mogło ukryć przed gorącem jego. 7 Zakon
Pański jest doskonały, nawracający duszę; świadectwo
Pańskie wierne, dawające mądrość nieumiejętnemu. 8
Przykazania Pańskie są prawe, uweselające serce;
przykazanie Pańskie czyste, oświecające oczy. 9
Bojaźń Pańska czysta, trwająca na wieki; sądy Pańskie
są prawdziwe, a przytem i sprawiedliwe; 10 Pożądliwsze
nad złoto, i nad wiele najwyborniejszego złota, i słodsze
nad miód i nad plastr miodowy. 11 Sługa też twój bywa
oświecony przez nie; a kto ich przestrzega, odnosi
zapłatę wielką. 12 Ale występki któż zrozumie? od
tajemnych występków oczyść mię. 13 I od swawolnych
zachowaj sługę twego, aby nie panowali nademną; tedy
doskonałym będę, a będę oczyszczony od przestępstwa
wielkiego. 14 Niechże będą przyjemne słowa ust moich,
i rozmyślanie serca mego przed obliczem twojem,
Panie, skało moja, i odkupicielu mój!

20 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Niech cię Pan wysłucha w dzień utrapienia; niech
cię wywyższy imię Boga Jakóbowego. 2 Niech ci ześle
ratunek z świątnicy, a z Syonu niech cię podeprze. 3
Niech wspomni na wszystkie ofiary twoje, a całopalenia
twoje niech w popiół obróci. (Sela) 4 Niech ci da
wszystko według serca twego, a wszelką radę twoję
niech wypełni. 5 Rozweselimy się w wybawieniu twojem,
a w imieniu Boga naszego chorągiew podniesiemy;
niech wypełni Pan wszystkie prośby twoje. 6 Teraześmy
poznali, iż Pan wybawił pomazańca swego, a iż go
wysłuchał z nieba swego świętego przez zbawienną
moc prawicy swojej. 7 Jedni w wozach, a drudzy w
koniach ufają; ale my na imię Pana, Boga naszego,
wspominamy. 8 Onić polegli i upadli, a myśmy powstali,
i ostoimy się. 9 Panie! ty nas zachowaj, a król nas
niech wysłucha w dzień wołania naszego.

21 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawidowa.
Panie! w mocy twojej raduje się król, a w zbawieniu
twojem wielce się weseli. 2 Dałeś mu żądość serca
jego, a prośby ust jego nie odmówiłeś mu. (Sela) 3
Albowiemeś go uprzedził błogosławieństwy hojnemi;
włożyłeś na głowę jego koronę ze złota szczerego. 4
Prosił cię o żywot, a dałeś mu przedłużenie dni na
wieki wieków. 5 Wielka jest chwała jego w zbawieniu
twojem; chwałą i zacnością przyodziałeś go; 6 Boś go
wystawił na rozmaite błogosławieństwo aż na wieki;
rozweseliłeś go weselem oblicza twego. 7 Gdyż król
nadzieję ma w Panu, a z miłosierdzia Najwyższego nie
będzie poruszony. 8 Znajdzie ręka twoja wszystkich
nieprzyjaciół twoich, prawica twoja dosięże wszystkich,
co cię w nienawiści mają. 9 Uczynisz ich jako piec
ognisty czasu gniewu twego; Pan w popędliwości swojej
wytraci ich, a ogień ich pożre. 10 Plemię ich z ziemi
wygubisz, a nasienie ich z synów ludzkich. 11 Albowiem
czyhali na twoje złe; zmyślali radę, której dowieść
nie mogli. 12 Przetoż wystawisz ich za cel; cięciwę
twą wyciągniesz przeciwko twarzy ich. 13 Podnieśże
się, Panie! w mocy twojej, tedy będziemy śpiewać i
wysławiać możność twoję.

22 Przedniejszemu śpiewakowi na czas poranny
psalm Dawidowy. Boże mój! Boże mój! czemuś
mię opuścił? oddaliłeś się od wybawienia mego, od
słów ryku mego. 2 Boże mój! wołam we dnie, a nie
ozywasz mi się; i w nocy, a nie mogę się uspokoić. 3
Aleś ty Święty, mieszkający w chwałach Izraelskich.
4 W tobie nadzieję mieli ojcowie nasi; nadzieję mieli,
a wybawiłeś ich. 5 Do ciebie wołali, a wybawieni
są; w tobie nadzieję mieli, a nie byli pohańbieni. 6

Alem ja robak, a nie człowiek: pośmiewisko ludzkie, i
wzgarda pospólstwa. 7 Wszyscy, którzy mię widzą,
szydzą ze mnie; wykrzywiają gębę, chwieją głową,
mówiąc: 8 Spuścił się na Pana, niechże go wyrwie;
niech go wybawi, ponieważ się w nim kocha. 9 Aleś ty
jest, któryś mię wywiódł z żywota, czyniąc mi dobrą
nadzieję jeszcze u piersi matki mojej. 10 Na tobie
spolegam od narodzenia swego; z żywota matki mojej
tyś Bogiem moim. 11 Nie oddalajże się odemnie;
albowiem utrapienie bliskie jest, a niemasz, ktoby
ratował. 12 Obtoczyło mię mnóstwo cielców; byki z
Basan obległy mię. 13 Otworzyły na mię gębę swą
jako lew szarpający i ryczący. 14 Rozpłynąłem się
jako woda, a rozstąpiły się wszystkie kości moje;
stało się serce moje jako wosk, zstopniało w pośród
wnętrzności moich. 15 Wyschła jako skorupa moc moja,
a język mój przysechł do podniebienia mego; nawet w
prochu śmierci położyłeś mię. 16 Albowiem psy mię
obskoczyły, gromada złośników obległa mię; przebodli
ręce moje i nogi moje. 17 Zliczyłbym wszystkie kości
moje; lecz oni na mię patrząc, przypatrują mi się. 18
Rozdzielili odzienie moje między się, a o szaty moje
los miotali. 19 Ale ty, Panie! nie oddalaj się: mocy
moja! na ratunek mój pospiesz. 20 Wyrwij od miecza
duszę moję, z mocy psiej jedynaczkę moję. 21 Wybaw
mię z paszczęki lwiej, a od rogów jednorożcowych
wyzwól mię. 22 Tedy opowiem imię twoje braciom
mym; w pośród zgromadzenia chwalić cię będę. 23
Mówiąc: Którzy się boicie Pana, chwalcie go; wszystko
potomstwo Jakóbowe wysławiajcie go, a niech się go
boi wszystko nasienie Izraelskie. 24 Albowiem nie
wzgardził, ani się odwrócił od utrapienia ubogiego,
ani skrył od niego oblicza swego; owszem, gdy do
niego wołał, wysłuchał go. 25 O tobie chwała moja w
zgromadzeniu wielkiem; śluby moje oddam przed tymi,
którzy się ciebie boją. 26 Będą jeść ubodzy, i nasycą
się; chwalić będą Pana, którzy go szukają; serce wasze
żyć będzie na wieki. 27 Wspomną i nawrócą się do
Pana wszystkie granice ziemi, i kłaniać się będą przed
obliczem twojem wszystkie pokolenia narodów. 28
Albowiem Pańskie jest królestwo, a on panuje nad
narodami. 29 Wszyscy bogaci ziemi będą jeść, i upadać
przed nim, przed oblicznością jego kłaniać się będą
wszyscy zstępujący w proch, i którzy duszy swej żywo
zachować nie mogą. 30 Nasienie ich służyć mu będzie,
a będzie przywłaszczane Panu w każdym wieku. 31
Zbieżą się, a będą opowiadali sprawiedliwość jego
narodowi, który z nich wynijdzie, iż ją on wykonał.

23 Psalm Dawidowy. Pan jest pasterzem moim, na
niczem mi nie zejdzie. 2 Na paszach zielonych
postawił mię; a do wód cichych prowadzi mię. 3 Duszę
moję posila: prowadzi mię ścieszkami sprawiedliwości
dla imienia swego. 4 Choćbym też chodził w dolinie
cienia śmierci, nie będę się bał złego, albowiemeś ty
ze mną; laska twoja, i kij twój, te mię cieszą. 5 Przed
obliczem mojem gotujesz stół przeciwko nieprzyjaciołom
moim; pomazałeś olejkiem głowę moję, kubek mój jest
opływający. 6 Nadto dobrodziejstwo i miłosierdzie twe
pójdą za mną po wszystkie dni żywota mego, a będę
mieszkał w domu Pańskim na długie czasy.

24 Psalm Dawidowy. Pańska jest ziemia, i
napełnienie jej, okrąg ziemi, i którzy mieszkają na
nim. 2 Bo on na morzu ugruntował ją, a na rzekach
utwierdził ją. 3 Któż wstąpi na górę Pańską? a kto
stanie na miejscu świętem jego? 4 Człowiek niewinnych
rąk i czystego serca, który nie skłania ku marności
duszy swej, a nie przysięga zdradliwie. 5 Ten weźmie
błogosławieństwo od Pana, i sprawiedliwość od Boga
zbawiciela swego. 6 Tenci jest naród szukających go,
szukających oblicza twego, Boże Jakóbowy! (Sela) 7
Podnieścież, o bramy! wierzchy wasze; podnieście się,
wy bramy wieczne! aby wszedł król chwały! 8 Któryż
to jest król chwały? Pan mocny i możny, Pan mocny
w boju. 9 Podnieścież, o bramy! wierzchy wasze;
podnieście się, wy bramy wieczne! aby wszedł król
chwały. 10 Który to jest król chwały? Pan zastępów,
tenci jest król chwały. (Sela)

25 Psalm Dawidowy. Do ciebie, Panie! duszę moję
podnoszę. 2 Boże mój! w tobie ufam; niech nie
będę zawstydzony, niech się nie weselą nieprzyjaciele
moi ze mnie. 3 A tak wszyscy, którzy oczekują ciebie,
nie będą zawstydzeni; zawstydzeni będą bez przyczyny
nieprawość czyniący. 4 Panie! daj mi poznać drogi
twe, ścieżek twoich naucz mię. 5 Daj, abym chodził w
prawdzie twojej, i naucz mię; boś ty jest Bóg zbawienia
mego; ciebie oczekuję dnia każdego. 6 Wspomnij na
litości twoje, Panie! i na miłosierdzia twoje, które są od
wieku. 7 Grzechów młodości mojej, i przestępstw moich
nie racz pamiętać; według miłosierdzia twego wspomnij
na mię, dla dobroci twojej, Panie! 8 Dobry i prawy jest
Pan; przetoż drogi naucza grzeszników. 9 Poprowadzi
cichych w sądzie, a nauczy pokornych drogi swojej. 10
Wszystkie ścieżki Pańskie są miłosierdzie i prawda tym,
którzy strzegą przymierza jego, i świadectwa jego. 11
Panie! dla imienia twego odpuść nieprawość moję, bo
wielka jest. 12 Jestże człowiek, co się boi Pana? Nauczy
go drogi, którąby miał obrać. 13 Dusza jego w dobrem
przemieszkiwać będzie, a nasienie jego odziedziczy
ziemię. 14 Tajemnica Pańska objawiona jest tym, którzy
się go boją, a przymierze swoje oznajmuje im. 15
Oczy moje ustawicznie patrzą na Pana; albowiem on
wywodzi z sieci nogi moje. 16 Wejrzyjże na mię, a
zmiłuj się nademną; bom jest nędzny i opuszczony.

17 Utrapienia serca mego rozmnożyły się; z ucisków
moich wywiedź mię. 18 Obacz udręczenie moje, i
pracę moję, a odpuść wszystkie grzechy moje. 19
Obacz nieprzyjaciół moich, jako się rozmnożyli, a mają
mię niesłusznie w nienawiści. 20 Strzeż duszy mojej,
a wyrwij mię, abym nie był pohańbiony; bo w tobie
nadzieję mam. 21 Niewinność i szczerość niech mię
strzegą; bom na cię oczekiwał. 22 O Boże! wybawże
Izraela ze wszystkich ucisków jego.

26 Psalm Dawidowy. Sądź mię, Panie! Boć ja w
niewinności mojej chodzę, a w Panu ufając, nie
zachwieję się. 2 Spróbuj mię, Panie! i doświadcz
mię: wypław ogniem nerki moje i serce moje. 3
Albowiem miłosierdzie twoje jest przed oczyma mojemi,
a będę chodził w prawdzie twojej. 4 Nie zasiadałem
z ludźmi kłamliwymi a z obłudnikami nie kumałem
się. 5 Nienawidziałem zgromadzenia złośników, a z
niepobożnymi nie zasiadałem. 6 Umyłem w niewinności
ręce moje, a obchodzę w około ołtarz twój, Panie! 7
Abym ci oddawał chwałę głośną, a opowiadał wszystkie
cuda twoje. 8 Panie! umiłowałem mieszkanie domu
twego, i miejsce przybytku chwały twojej. 9 Nie
zagarniajże z grzesznikami duszy mojej, ani z mężami
krwawymi żywota mojego. 10 W których rękach jest
przewrotność, a prawica ich pełna podarków. 11 Ale
ja w niewinności mojej chodzę: odkupże mię, a zmiłuj
się nademną. 12 Noga moja stanęła na równinie; w
zgromadzeniach będę błogosławił Pana.

27 Psalm Dawidowy. Pan jest światłością moją, i
zbawieniem mojem, kogóż się bać będę? Pan
jest mocą żywota mego, kogóż się mam lękać? 2 Gdy
się zbiorą przeciwko mnie złośnicy, aby pożarli ciało
moje; przeciwnicy moi, i nieprzyjaciele moi sami się
potknęli i upadli. 3 Przetoż choćby wojsko przeciwko
mnie stanęło, nie ulęknie się serce moje; choćby
powstała przeciwko mnie wojna, przecież ja w tym
ufam. 4 O jednem rzecz prosił Pana, i tej szukać będę;
abym mieszkał w domu Pańskim po wszystkie dni
żywota mego, a żebym oglądał wdzięczność Pańską,
i dowiadywał się w kościele jego. 5 Bo mię skryje w
dzień zły w przybytku swoim; zachowa mię w skrytości
namiotu swego, a na skale wywyższy mię. 6 A tak
wywyższona będzie głowa moja nad nieprzyjaciołmi
moimi, którzy są około mnie; i będę ofiarował w
przybytku jego ofiary wykrzykania; będę śpiewał i
chwały oddawał Panu. 7 Wysłuchaj, Panie! głos mój,
kiedy wołam, a zmiłuj się nademną, i wysłuchaj mię. 8
O tobie przemyśla serce moje, któryś rzekł: Szukajcie
twarzy mojej; przetoż twarzy twojej, Panie! szukać
będę. 9 Nie ukrywajże twarzy twojej przedemną, ani
odrzucaj w gniewie sługi twego; tyś bywał ratunkiem
moim, nie opuszczajże mię, ani mię odstępuj, Boże
zbawienia mego. 10 Choć ojciec mój, i matka moja
opuścili mię, wszakże Pan przyjął mię. 11 Naucz
mię, Panie! drogi twojej, a prowadź mnie ścieżką
dla tych, którzy mię podstrzegają. 12 Niepodawajże
mię na wolę nieprzyjaciół moich; albowiemci powstali
przeciwko mnie świadkowie fałszywi, i ten, który tchnie
okrucieństwem. 13 Bym był nie wierzył, że mam oglądać
dobroć Pańską w ziemi żyjących, źleby o mnie było. 14
Oczekujże Pana, zmacniaj się, a on utwierdzi serce
twoje; przetoż oczekuj Pana.

28 Psalm Dawidowy. Do ciebie, Panie! wołam, skało
moja! nie milcz na wołanie moje, bym snać, jeźli
mi się nie ozwiesz, nie stał się podobnym zstępującym
do grobu. 2 Wysłuchajże głos próśb moich, gdy wołam
do ciebie, gdy podnoszę ręce moje do świątnicy świętej
twojej. 3 Nie zagarniaj mię z niezbożnymi, i z czyniącymi
nieprawość, którzy mówią o pokoju z bliźnimi swymi
a myślą złe w sercach swoich. 4 Oddajże im według
spraw ich i według złych uczynków ich; według pracy
rąk ich oddaj im, oddaj im zapłatę ich. 5 Albowiem
nie zrozumiewają spraw Pańskich, ani uczynków rąk
jego; przetoż ich popsuje, a nie pobuduje ich. 6
Błogosławiony Pan; albowiem wysłuchał głos próśb
moich. 7 Pan jest mocą moją i tarczą moją, w nim,
nadzieję ma serce moje, a jestem poratowany; przetoż
się rozweseliło serce moje, a pieśnią moją chwalić
go będę. 8 Pan jest mocą swych, i mocą zbawienia
pomazańca swego on jest. 9 Zbaw lud twój, Panie! a
błogosław dziedzictwu twemu, i paś ich, i wywyższaj aż
na wieki.

29 Psalm Dawidowy. Oddawajcie Panu synowie
mocarzów, oddawajcie Panu chwałę i moc. 2
Oddawajcie Panu chwałę imienia jego; kłaniajcie się
Panu w ozdobie świętobliwości. 3 Głos Pański nad
wodami; Bóg chwalebny wzbudza gromy, Pan nad
wodami wielkiemi. 4 Głos Pański mocny, głos Pański
wielmożny, 5 Głos Pański cedry łamie; kruszy Pan
cedry Libańskie, 6 I czyni, że skaczą jako cielęta; Liban
i Syryjon jako młody jednorożec. 7 Głos Pański krzesze
płomień ognisty. 8 Na głos Pański z bólem pustynia
rodzą; z bólem rodzi na głos Pański pustynai Kades. 9
Na głos Pański z bólem rodzą łanie, i odkrywają się
lasy; ale w kościele swym opowiada wszystkę chwałę
swoję. 10 Pan nad potopem siedział, i będzie siedział
Pan, będąc królem na wieki. 11 Pan doda mocy ludowi
swojemu; Pan będzie błogosławił ludowi swemu w
pokoju.

30 Psalm pieśni przy poświęceniu domu Dwidowego.
Panie! wywyższać cię będę; albowiem
wywyższyłeś mię, a nie dałeś pociechy nieprzyjaciołom
moim ze mnie. 2 Panie, Boże mój! wołałem do ciebie,

a uzdrowiłeś mię. 3 Panie! wywiodłeś z piekła duszę
moję; zachowałeś mię przy żywocie, abym nie zstąpił
do grobu. (Sheol h7585) 4 Śpiewajcież Panu święci
jego, a wysłuchajcie pamiątkę świętobliwości jego. 5
Albowiem prędko przemija gniew jego, ale po wszystek
żywot trwa dobra wola jego; z wieczora bywa płacz, ale
z poranku wesele. 6 Rzekłem w szczęściu swojem:
Nie będę poruszony na wieki. 7 Albowiem ty, Panie!
według woli twojej umocniłeś był górę moję mocą; ale
skoroś ukrył oblicze swoje, strwożyłem się; 8 I wołałem
do ciebie, Panie! a Panum się modlił, mówiąc: 9 Co za
pożytek ze krwi mojej, gdybym zstąpił do dołu? Izali cię
proch chwalić będzie? Iazali opowie prawdę twoję?
10 Wysłuchajże, Panie! a zmiłuj się nademną; Panie!
bądź pomocnikiem moim. 11 Tedyś odmienił płacz mój
w pląsanie; zdjąłeś ze mnie wór mój, a przepasałeś
mię radością. 12 Przetoż tobie śpiewać będzie chwała
moja, a milczeć nie będzie. Panie, Boże mój! na wieki
wysławiać cię będę.

31 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
W tobie, Panie! nadzieję mam, niech nie będę
zawstydzony na wieki; w sprawiedliwości twojej wybaw
mię. 2 Nakłoń ku mnie ucha twego, co rychlej wybaw
mię; bądźże mi mocną skałą, domem obronnym, abyś
mię zachował. 3 Boś ty jest skałą moją, i obroną moją;
przetoż dla imienia twego prowadź mię, i zaprowadź
mię. 4 Wywiedź mię z sieci, którą zastawili na mię;
boś ty jest mocą moją. 5 W ręce twoje poruczam
ducha mego; odkupiłeś mię, Panie, Boże prawdziwy! 6
Mam w nienawiści tych, którzy przestrzegają próżnych
marności; bo ja w Panu nadzieję pokładam. 7 Będę się
radował i weselił w miłosierdziu twojem, żeś wejrzał na
utrapienie moje, a poznałeś uciśnienie duszy mojej. 8
Aniś mię zawarł w ręce nieprzyjaciela; aleś postawił na
przestrzeństwie nogi moje. 9 Zmiłuj się nademną, Panie!
bom jest uciśniony; wywiędła od żałości twarz moja;
także i dusza moja i żywot mój. 10 Albowiem zwątlało
od boleści zdrowie moje, a lata moje od wzdychania;
zemdlała dla utrapianie mego siła moja, a kości moje
wyschły. 11 U wszystkich nieprzyjaciół moich jestem w
pohańbieniu wielkiem, a najwięcej u sąsiadów moich;
stałem się na postrach znajomym moim; którzy mię
widzą na dworze, uciekają przedemną. 12 Wypadłem z
pamięci jako umarły; stałem się jako naczynie stłuczone.
13 Albowiem nasłucham się uszczypków od wielu;
strachu dość zewsząd, gdy się naradzają wespół
przeciwko mnie, chytrze przemyśliwając, aby odjęli
duszę moję. 14 Ale ja w tobie mam nadzieję, Panie!
Rzekłem: Tyś jest Bogiem moim. 15 W rękach twoich są
czasy moje; wyrwijże mię z ręki nieprzyjaciół moich, i od
tych, którzy mię prześladują. 16 Oświeć oblicze twoje
nad sługą twoim; wybaw mię przez miłosierdzie twoje.
17 Panie! niech nie będę pohańbiony, ponieważ cię
wzywam; niech się zawstydzą niezbożni, i zamilkną w
grobie. (Sheol h7585) 18 Niech zaniemieją wargi kłamliwe,
które mówią przeciwko sprawiedliwemu rzeczy przykre
z hardością i ze wzgardą. 19 O jakoż jest wielka
dobroć twoja, którąś zachował bojącym się ciebie,
którąś pokazywał tym, którzy ufają w tobie przed
synami ludzkimi. 20 Ukrywasz ich w skrytości oblicza
twego, przed hardością człowieczą ukrywasz ich, jako w
namiocie, przed swarliwemi językami. 21 Błogosławiony
Pan! bo dziwnie okazał miłosierdzie swoje przeciwko
mnie, jakoby w mieście obronnem. 22 Jam rzekł w
uciekaniu mojem: Odrzuconym jest od oczów twych;
aleś ty wysłuchał głos modlitw moich, gdym wołał
do ciebie. 23 Miłujcież Pana wszyscy święci jego;
boć Pan wiernych strzeże, oddaje sowicie hardzie
postępującemu. 24 Zmacniajcie się (a posili Bóg serca
wasze) wszyscy, którzy nadzieję macie w Panu.

32 Pieśń Dawidowa nauczająca. Błogosławiony
człowiek, któremu odpuszczono nieprawość, a
którego zakryty jest grzech. 2 Błogosławiony człowiek,
któremu nie poczyta Pan nieprawości, a w którego
duchu nie masz zdrady. 3 Gdym milczał, schnęły kości
moje w narzekaniu mojem na każdy dzień. 4 Ponieważ
we dnie i w nocy ociężała nademną ręka twoja, obróciła
się wilgotność moja w suszę letnią. (Sela) 5 przetoż
grzech mój oznajmiłem tobie, a nieprawości mojej
nie kryłem. Rzekłem: Wyznam na się przestępstwa
moje Panu, a tyś odpuścił nieprawość grzechu mego.
(Sela) 6 Oto się tobie będzie modlił każdy święty,
czasu, którego możesz być znaleziony, a choć wzbiorą
powodzi wód wielkich, przecież go nie dosięgną. 7 Tyś
jest ucieczką moją; od uciśnienia zachowasz mię, i
piosnkami radosnego wybawienia uraczysz mię. (Sela)
8 Dam ci rozum, i nauczę cię drogi, po której masz
chodzić; dam ci radę, obróciwszy na cię oko moje. 9
Nie bądźcież jako koń, albo jako muł, którzy rozumu nie
mają, których gęby uzdą i wędzidłem kiełznać musisz,
aby się na cię nie porywały. 10 Wiele boleści przypada
na złośnika; ale ufającego w Panu miłosierdzie ogarnie.
11 Weselcie się w Panu, i radujcie się sprawiedliwi, a
wykrzykajcie wszyscy, którzyście serca szczerego.

33 Weselcie się w Panu sprawiedliwi; bo szczerym
przystoi chwalić Pana. 2 Wysławiajcie Pana na
harfie, na lutni, na instrumencie o dziesięciu stronach,
śpiewajcie mu. 3 Śpiewajcież mu piosnkę nową; dobrze
mu i głośno grajcie. 4 Albowiem szczere jest słowo
Pańskie, i wszystkie sprawy jego wierne. 5 Miłuje
sąd i sprawiedliwość; pełna jest ziemia miłosierdzia
Pańskiego. 6 Słowem Pańskiem są niebiosa uczynione,
a Duchem ust jego wszystko wojsko ich. 7 Który
zgromadził jako na kupę wody morskie, i złożył do

skarbu przepaści. 8 Niech się boi Pana wszystka
ziemia; niech się go lękają wszyscy obywatele okręgu
ziemi. 9 Albowiem on rzekł, i stało się; on rozkazał, a
stanęło. 10 Pan rozprasza rady narodów, a wniwecz
obraca zamysły ludzkie; 11 Ale rada Pańska trwa na
wieki, a myśli serca jego od narodu do narodu. 12
Błogosławiony naród, którego Pan jest Bogiem jego;
lud, który sobie obrał za dziedzictwo. 13 Pan patrzy z
nieba, i widzi wszystkich synów ludzkich. 14 Z miejsca
mieszkania swego spogląda na wszystkich obywateli
ziemi. 15 Który stworzył serce każdego z nich, upatruje
wszystkie sprawy ich. 16 Nie bywa król wybawiony
przez wielkość wojska, ani mocarz nie ujdzie przez
wielką moc swoję. 17 Omylnyć jest koń ku wybawieniu,
a nie wyrywa wielkością mocy swojej. 18 Oto oko
Pańskie nad tymi, którzy się go boją, nad tymi, którzy
ufają w miłosierdziu jego; 19 Aby wyrwał od śmierci
duszę ich, a pożywił ich w głodzie. 20 Dusza nasza
oczekuje Pana; on ratunek nasz i tarcza nasza. 21 W
nim zaprawdę rozweseli się serce nasze; bo w imieniu
jego świętem ufamy. 22 Niechże będzie miłosierdzie
twoje, Panie! nad nami, jakośmy nadzieję w tobie mieli.

34 Psalm Dawidowy, gdy sobie odmienił postawę
przed Abimelechem, od którego będąc wygnany,
odszedł. Będę błogosławił Pana na każdy czas; zawżdy
będzie chwała jego w ustach moich. 2 W Panu się
chlubić będzie dusza moja, co usłyszawszy pokorni
rozweselą się. 3 Wielbijcie Pana ze mną, a wywyższajmy
imię jego społecznie. 4 Bom szukał Pana, i wysłuchał
mię, a ze wszystkich strachów moich wyrwał mię.
5 Którzy nań spoglądają, a zbiegają się do niego,
oblicza ich nie będą zawstydzone. 6 Ten chudzina
wołał, a Pan wysłuchał, i ze wszystkich ucisków jego
wybawił go. 7 Zatacza obóz Anioł Pański około tych,
którzy się go boją, i wyrywa ich. 8 Skosztujcież, a
obaczcie, jako jest dobry Pan: błogosławiony człowiek,
który w nim ufa. 9 Bójcie się Pana święci jego;
bo niemasz niedostatku bojącym się go. 10 Lwięta
niedostatek cierpią i głód; lecz szukającym Pana nie
będzie schodziło na wszelkiem dobrem. 11 Pójdźcież
synowie, słuchajcie mię; bojaźni Pańskiej was nauczę.
12 Któż jest, co chce długo żyć, a miłuje dni, aby
widział dobra? 13 Strzeż języka twego od złego, a warg
twoich, aby nie mówiły zdrady. 14 Odwróć się od złego,
a czyń dobrze; szukaj pokoju, a ścigaj go. 15 Oczy
Pańskie otworzone są na sprawiedliwych, a uszy jego
na wołanie ich; 16 Ale oblicze Pańskie przeciwko tym,
którzy broją złości, aby wykorzenił z ziemi pamiątkę
ich. 17 Wołają sprawiedliwi, a Pan ich wysłuchiwa, i
ze wszystkich trudności ich wybawia ich. 18 Bliski jest
Pan tym, którzy są skruszonego serca, a utrapionych
w duchu zachowuje. 19 Wiele złego przychodzi na
sprawiedliwego; ale z tego wszystkiego wyrywa go Pan.
20 On strzeże wszystkich kości jego, tak, iż i jedna z
nich nie skruszy się. 21 Zabije złość niepobożnego,
a którzy w nienawiści mają sprawiedliwego, będą
spustoszeni; 22 Ale Pan odkupi duszę sług swoich, a
nie będą spustoszeni wszyscy, którzy w nim ufają.

35 Psalm Dawidowy. Rozpieraj się, Panie! z tymi,
którzy się ze mną spierają; a walcz przeciwko
tym, którzy walczą przeciwko mnie. 2 Porwij pukierz i
tarczę, a powstań na ratunek mój. 3 Dobądź włóczni,
a staw się na drodze przeciwko tym, którzy mię
prześladują. Rzeczże duszy mojej: Jam jest zbawieniem
twojem. 4 Niech będą pohańbieni i zawstydzeni,
którzy szukają duszy mojej; niech tył podadzą, i niech
będą zawstydzeni, którzy mi źle myślą. 5 Niech będą
jako plewy przed wiatrem, a Anioł Pański niechaj ich
rozproszy. 6 Niech będzie droga ich ciemna i śliska,
Anioł Pański niech ich goni. 7 Albowiem bez przyczyny
zastawili na mię w dole sieci swoje, i bez przyczyny
ukopali dół duszy mojej. 8 Niechaj na nich przyjdzie
spustoszenie, którego się nie spodziewali; a sieć ich,
którą zastawili, niech ich ułowi na zginienie, a niech w
nią wpadną. 9 Ale dusza moja niech się rozraduje w
Panu, niech się rozweseli w zbawieniu jego. 10 Tedy
wszystkie kości moje rzeką: Panie! któż podobny tobie?
który wyrywasz utrapionego od mocniejszego nadeń, a
nędznego i ubogiego od drapieżcy jego. 11 Powstawają
świadkowie fałszywi, a o czem nie wiem, pytają mię.
12 Oddawają mi złem za dobre, chcąc mię pozbawić
duszy mojej, 13 Chociażem się ja w wór obłóczył, gdy
oni chorowali; trapiłem postem duszę moję, i modliłem
się często sam u siebie za nimi. 14 Jako do przyjaciela,
jako do brata mego, ustawiczniem chadzał; poniżałem
się jako ten, który się smuci, chodząc po matce w
żałobie. 15 Lecz oni, gdym ja chorował, weselili się,
i zbierali się; zbierali się przeciwko mnie, jakoby byli
dla mnie utrapieni, czegom ja nie spostrzegł; szczypali
mię, a nie milczeli. 16 Z obłudnikami, z naśmiewcami, z
pochlebcami zgrzytali na mię zębami swemi. 17 Panie!
długoż na to patrzeć będziesz? wyrwijże duszę moję
od zguby ich, od lwiąt jedynaczkę moję. 18 Będę cię
wysławiał w zgromadzeniu wielkiem; między ludem
wielkim będę cię chwalił. 19 Niech się nie weselą
ze mnie, którzy mi są nieprzyjaciółmi bez przyczyny;
którzy mię mają w nienawiści niesłusznie, niech nie
mrugają okiem. 20 Albowiem nie mówią o pokoju;
ale przeciwko spokojnym na ziemi zdradliwe słowa
zmyślają. 21 Owszem, rozdzierają na mię gębę swą,
mówiąc: Ehej! ehej! widzić to oko nasze. 22 Widzisz
to, Panie! nie milczże Panie! nie oddalaj się odemnie.
23 Obudźże się, a ocuć dla sądu mego, Boże mój i
Panie mój! dla sprawy mojej. 24 Sądź mnie według

sprawiedliwości twojej, Panie Boże mój! a niech się nie
weselą nademną. 25 Niech nie mówią w sercu swojem:
Ehej, duszo masza! niech nie mówią: Pożarliśmy go.
26 Niechajże będą pohańbieni, i zawstydzeni wszyscy
weselący się ze złego mego; niech będą obleczeni
w hańbę, i w sromotę, którzy się chlubią przeciwko
mnie. 27 Ale ci, którzy się kochają w sprawiedliwości
mojej, niech śpiewają i radują się, a niech mówią
ustawicznie: Niech będzie uwielbiony Pan, który życzy
pokoju słudze swemu. 28 A język mój będzie opowiadał
sprawiedliwość twoję, i na każdy dzień chwałę twoję.

36 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawida, sługi
Pańskiego. Przewrotność niepobożnego świadczy
w sercu mojem: Niemasz bojaźni Bożej przed oczyma
jego. 2 Bo sobie pobłaża w oczach swoich, aby wykonał
nieprawość swoję aż do obmierzenia. 3 Słowa ust jego
są nieprawość i zdrada; nie chciał rozumieć, aby dobrze
czynił. 4 Nieprawość rozmyśla na łożu swojem, stoi
na drodze nie dobrej, a złego się nie waruje. 5 Panie!
miłosierdzie twoje niebios sięga, prawda twoja aż pod
obłoki, 6 Sprawiedliwość twoja, jako góry najwyższe;
sądy twoje, jako przepaść wielka; ludzie i zwierzęta
zachowuje, Panie! 7 Jakoż drogie jest miłosierdzie
twoje, Boże! przetoż synowie ludzcy w cieniu skrzydeł
twoich ufają. 8 Będą upojeni hojnością domu twego, a
strumieniem rozkoszy twoich napoisz ich. 9 Albowiem
u ciebie jest źródło żywota, a w światłości twojej
oglądamy światłość. 10 Rozciągnij miłosierdzie twoje
nad tymi, którzy cię znają, a sprawiedliwość twoję nad
uprzejmymi sercem. 11 Niech nie następuje na mię
noga pysznych, a ręka niepobożnych niech mię nie
uwodzi. 12 Tam, gdzie upadli, którzy czynili nieprawość,
porażeni są, i nie mogli powstać.

37 Pieśń Dawidowa. Nie obruszaj się dla złośników,
ani zajrzyj czyniącym nieprawość. 2 Bo jako
trawa prędko podcięci będą, a jako liście zielone
opadną. 3 Ufaj w Panu, a czyń dobrze; mieszkajże
na ziemi, a żyw się sprawiedliwie. 4 Kochaj się w
Panu, a dać prośby serca twego, 5 Spuść na Pana
drogę twoję, a ufaj w nim, a on wszystko uczyni; 6
I wywiedzie jako światłość sprawiedliwość twoję, a
sąd twój jako południe. 7 Poddaj się Panu, a oczekuj
go; nie obruszaj się na tego, któremu się szczęści w
sprawach jego, na człowieka, który dokazuje, cokolwiek
zamyśli. 8 Przestań gniewu, a zaniechaj popędliwości;
nie zapalaj się gniewem, abyś miał źle czynić. 9
Albowiem złośnicy będą wykorzenieni: lecz którzy
oczekują Pana, ci odziedziczą ziemię. 10 Po małej
chwili alić niemasz niezbożnika; spojrzyszli na miejsce
jego, alić go już niemasz. 11 Lecz pokorni odziedziczą
ziemię, i rozkochają się w wielkości pokoju. 12 Zle
myśli niepobożny przeciwko sprawiedliwemu, i zgrzyta
nań zębami swemi. 13 Ale się Pan śmieje z niego;
bo widzi, że przychodzi dzień jego. 14 Miecza dobyli
niezbożni, a naciągnęli łuk swój, aby porazili ubogiego,
i niedostatecznego, ażeby pomordowali tych, którzy
chodzą prostą drogą; 15 Aleć miecz ich przeniknie
serce ich, a łuki ich będą połamane. 16 Lepsza jest
trocha sprawiedliwego, niż wielkie bogactwa wielu
niepobożnych; 17 Albowiem ramiona niezbożników
będą pokruszone; ale sprawiedliwych Pan podpiera.
18 Zna Pan dni doskonałych; przetoż dziedzictwo ich
na wieki zostanie. 19 Nie będą zawstydzeni we zły
czas, a we dni głodu będą nasyceni; 20 Ale niezbożni
poginą, a nieprzyjaciele Pańscy, jako tłustość barania z
dymem niszczeje, tak oni zniszczeją. 21 Niezbożnik
pożycza, a nie ma czem oddać; ale sprawiedliwy
pokazuje łaskę, i rozdaje. 22 Albowiem błogosławieni
od Pana odziedziczą ziemię; ale przeklęci od niego
będą wykorzenieni. 23 Od Pana bywają sprawowane
drogi człowieka dobrego, a droga jego, podoba mu
się. 24 Gdy padnie, nie stłucze się: albowiem Pan
trzyma go za rękę jego. 25 Byłem młodym, i zstarzałem
się, nie widziałem sprawiedliwego opuszczonego, ani
nasienia jego żebrzącego chleba. 26 Na każdy dzień
pokazuje miłosierdzie i pożycza, a przecież nasienie
jego jest w błogosławieństwie. 27 Odstąp od złego
a czyń dobrze, a będziesz mieszkał na wieki. 28
Albowiem Pan miłuje sąd, a nie opuści świętych swoich,
na wieki w straży jego będą; ale nasienie niepobożnych
będzie wykorzenione. 29 Sprawiedliwi odziedziczą
ziemię, i będą w niej mieszkali na wieki. 30 Usta
sprawiedliwego mówią mądrość, a język jego sąd
opowiada. 31 Zakon Boga jego jest w sercu jego;
przetoż nie zachwieją się nogi jego. 32 Wypatruje
niepobożny sprawiedliwego, i szuka jakoby go zabił; 33
Ale Pan nie zostawi go w ręku jego, i nie potępi go,
gdy będzie sądzony. 34 Oczekuj Pana, i strzeż drogi
jego, a on cię wywyższy, abyś odziedziczył ziemię; a
oglądasz, gdy niepobożni, wytraceni będą. 35 Widziałem
niezbożnika nader wyniosłego, a rozłożonego jako
drzewo zielone samorosłe; 36 Ale przeminął, a oto go
nie było; szukałem go, alem go znaleść nie mógł. 37
Spojrzyj na niewinnego, a przypatrz się szczeremu,
że ostatnie rzeczy takiego człowieka są spokojne. 38
Lecz przestępcy pospołu poginą, a niezbożnicy na
ostatek wykorzenieni będą. 39 Wszakże zbawienie
sprawiedliwych jest od Pana, który jest mocą ich czasu
uciśnienia. 40 Wspomaga ich Pan, i wyrywa ich; wyrywa
ich od niepobożnych, i zachowuje ich; bo w nim nadzieję
mają.

38 Psalm Dawidowy ku przypominaniu. Panie! w
popędliwości twojej nie nacieraj na mię, a w
gniewie twoim nie karz mię. 2 Albowiem strzały

twoje utknęły we mnie, a ręka twoja dolega mię. 3
Niemasz nic całego w ciele mojem dla rozgniewania
twego; niemasz odpoczynku kościom moim dla grzechu
mojego. 4 Bo nieprawości moje przycisnęły głowę
moję; jako brzemię ciężkie obciążyły mię. 5 Zjątrzyły
się, i pogniły rany moje, dla głupstwa mojego. 6
Skurczyłem się, i skrzywiłem się bardzo, na każdy
dzień w żałobie chodzę. 7 Albowiem wnętrzności moje
pełne są brzydkości, a nie masz nic całego w ciele
mojem. 8 Zemdlałem, i startym jest bardzo, ryczę dla
trwogi serca mego. 9 Panie! przed tobą jest wszystka
żądość moja, a wzdychanie moje przed tobą nie jest
skryte. 10 Serce moje skacze; opuściła mię siła moja, a
jasności oczów moich nie masz przy mnie. 11 Którzy
mię miłują, i przyjaciele moi, stronią od ran moich, a
powinowaci moi z daleka stoją. 12 I zastawili sidła ci,
którzy szukają duszy mojej; a którzy mi szukają złego,
mówili przewrotnie, i zdrady przez cały dzień zmyślali.
13 Alem ja niby głuchy nie słyszał, a jako niemy, który
ust swoich nie otwiera. 14 I stałem się jako człowiek,
który nic nie słyszy, i niema odporu w ustach swoich. 15
Albowiem na cię, Panie! oczekuję; ty za mię odpowiesz,
Panie, Boże mój! 16 Bom rzekł: Niechaj się nie cieszą
ze mnie; gdyby szwankowała noga moja, niechaj się
hardzie nie podnoszą przeciwko mnie. 17 Bom ja
upadku bliski, a boleść moja zawżdy jest przedemną.
18 Owszem, nieprawość moję wyznaję, a frasuję się
dla grzechu mojego. 19 Ale nieprzyjaciele moi weselą
się, zmacniają się, i rozmnażają się ci, którzy mię
nienawidzą bez przyczyny: 20 A oddawając mi złem za
dobre sprzeciwiają mi się, przeto, że naśladuję tego, co
jest dobrego. 21 Nie opuszczajże mię, Panie, Boże mój!
nie oddalajże się odemnie. 22 Pośpiesz na ratunek
mój, Panie zbawienia mego!

39 Przedniejszemu śpiewakowi Jedytunowi psalm
Dawidowy. Rzekłem: Będę strzegł dróg moich,
abym nie zgrzeszył językiem swym; włożę munsztuk
w usta moje, póki niepobożny będzie przedemną. 2
Zaniemiałem milcząc; zamilknąłem i w dobrej sprawie;
ale boleść moja bardziej się wzmagała. 3 Rozpaliło się
serce moje we wnętrznościach moich; w rozmyślaniu
mojem rozżarzył się ogień, ażem tak rzekł językiem
swoim: 4 Daj mi poznać, Panie! dokończenie moje, i
wymiar dni moich jaki jest, abym wiedział, jak długo
trwać będę. 5 Otoś na dłoni wymierzył dni moje, a
wiek mój jest jako nic przed tobą; zaprawdę szczerą
marnością jest wszelki człowiek, choć najdłuższy. (Sela)
6 Zaprawdę pomija człowiek jako cień; zaprawdę
próżno się kłopocze, zgromadza, a nie wie, kto to
pobierze. 7 A teraz na cóż oczekuję, Panie? Tyś jest
sam oczekiwaniem mojem. 8 Przetoż od wszystkich
przestępstw moich wybaw mię; na pośmiech głupiemu
nie dawaj mię. 9 Zaniemiałem, i nie otworzyłem ust
moich, przeto, żeś to ty uczynił. 10 Odejmij odemnie
karanie twoje; bom od smagania ręki twojej ustał. 11
Gdy ty gromiąc karzesz człowieka dla nieprawości, wnet
niszczysz jako mól grzeczność jego; zaisteć marnością
jest wszelki człowiek. (Sela) 12 Wysłuchajże modlitwę
moję, Panie! a wołanie moje przyjmij w uszy swoje, nie
milcz na łzy moje; bomci ja przychodniem u ciebie, i
komornikiem, jako wszyscy ojcowie moi. 13 Sfolguj mi,
abym się posilił, pierwej niżeli odejdę, a nie będzie mię.

40 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Z żądością oczekiwałem Pana; a skłonił się ku
mnie, i wysłuchał wołanie moje; 2 I wyciągnął miecz z
dołu szumiącego i z błota lgnącego, a postawił na skale
nogi moje, i utwierdził kroki moje; 3 A włożył w usta
moje pieśń nową, chwałę należącą Bogu naszemu, co
gdy wiele ich ogląda, ulękną się, a będą mieć nadzieję
w Panu. 4 Błogosławiony człowiek, który pokłada w
Panu nadzieję swoję, a nie ogląda się na hardych, ani
na tych, którzy się unoszą za kłamstwem. 5 Wieleś
uczynił, Panie, Boże mój! cudów twoich, a myśli twoich
o nas nikt porządnie wyliczyć nie może przed tobą;
chciałlibym je wypowiedzieć i wymówić, daleko ich
więcej, niżby wypowiedziane być mogły. 6 Ofiary i
obiaty nie chciałeś, aleś mi przekłół uszy; całopalenia i
ofiary za grzech nie żądałeś. 7 Tedym rzekł: Oto idę; w
księgach napisano o mnie; 8 Abym czynił wolę twoję,
Boże mój! pragnę, albowiem zakon twój jest w pośrodku
wnętrzności moich. 9 Opowiadałem sprawiedliwość
twoję w zgromadzeniu wielkiem; oto warg moich nie
zawściągnąłem, ty wiesz, Panie! 10 Sprawiedliwości
twojej nie ukryłem w pośród serca mego, prawdę twoję
i zbawienie twoje opowiadałem; nie taiłem miłosierdzia
twego i prawdy twojej w zgromadzeniu wielkiem. 11
Przetoż ty, Panie! nie zawściągaj odemnie litości twoich;
miłosierdzie twoje i prawda twoja niech mię zawżdy
strzegą. 12 Albowiem ogarnęły mię nieszczęścia, którym
niemasz liczby; doścignęły mię nieprawości moje, tak,
że przejrzeć nie mogę; rozmnożyły się nad włosy głowy
mojej, a serce moje opuściło mię. 13 Raczże mię,
Panie! wyrwać; o Panie! na ratunek mój pospiesz.
14 Niech będą pohańbieni, (a niech się zawstydzą
wszyscy,) którzy szukają duszy mojej, aby ją zatracili;
niechajże się na wstecz cofną, a niech się zawstydzą,
którzy mi życzą złego. 15 Niech będą spustoszeni za to,
ze mię shańbić usiłują, mówiąc mi: Ehej! ehej! 16 Ale
niech się rozradują i rozweselą w tobie wszyscy, którzy
cię szukają, i miłują zbawienie twoje; niech mówią
zawżdy: Niechaj będzie Pan uwielbiony. 17 Jamci
wprawdzie ubogi i nędzny; aleć Pan myśli o mnie. Tyś
jest pomocnikiem moim i wybawicielem moim; Boże
mój! nie omieszkujże.

41 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawidowa.
Błogosławiony, który ma baczenie na
potrzebnego; w dzień zły wybawi go Pan. **2** Pan go
będzie strzegł, i żywić go będzie; błogosławony będzie
na ziemi, ani go poda na wolę nieprzyjaciół jego. **3** Pan
go posili na łożu niemocy jego; wszystko leżenie jego
odmieni w chorobie jego. **4** Jam rzekł: Panie! zmiłuj się
nademną, uzdrów duszę moję, bom tobie zgrzeszył.
5 Nieprzyjaciele moi mówili źle o mnie: Kiedyż wżdy
umrze, a zginie imię jego? **6** Jeźli też który z nich
przychodzi, aby mię nawiedził, tedy na zdradzie mówi;
serce jego zgromadza sobie nieprawość, a precz
odszedłszy roznosi. **7** Społem przeciwko mnie szepczą
wszyscy, którzy mię mają w nienawiści, a myślą złe
o mnie, **8** Mówiąc: Pomsta się nań za niezbożność
wylała, a iż się położył, więcej nie wstanie. **9** Także i
ten, z którymem żył w pokoju, któremum ufał, który
chleb mój jadał, podniósł piętę przeciwko mnie. **10** Ale
ty, Panie! zmiłuj się nademną, a podnieś mię, i oddam
im. **11** A przez to poznam, że się kochasz we mnie, gdy
się nie będzie weselił nieprzyjaciel mój ze mnie. **12** Ale
ty w niewinności mojej wesprzesz mię i postawisz mię
przed obliczem twojem na wieki. **13** Błogosławiony Pan,
Bóg Izraelski, od wieku aż na wieki. Amen, Amen.

42 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego
pieśń ćwicząca. Jako jeleń krzyczy do strumieni
wód, tak dusza moja woła do ciebie, o Boże! **2** Pragnie
dusza moja do Boga, do Boga żywego, mówiąc: Kiedyż
przyjdę, a okażę się przed obliczem Bożem? **3** Łzy moje
są mi miasto chleba we dnie i w nocy, gdy mi mówią
co dzień: Kędyż jest Bóg twój? **4** Na to wspominając
wylewam sam sobie duszę moję, żem bywał w poczcie
innych, i chadzałem z nimi do domu Bożego, z wesołym
głosem, i z chwałą, w mnóstwie weselących się. **5**
Przeczże się smucisz, duszo moja! a przecz sobą
trwożysz we mnie? Czekaj na Boga; albowiem go
jeszcze będę wysławiał za wielkie wybawienie twarzy
jego. **6** Boże mój! dusza moja tęskni sobie we mnie;
przetoż na cię wspominam w ziemi Jordańskiej i
Hermońskiej, na górze Mizar. **7** Przepaść przepaści
przyzywa, na szum upustów twoich: wszystkie powodzi
twoje i nawałności twoje na mię się zwaliły. **8** Wszakże
we dnie udzieli mi Pan miłosierdzia swego, a w nocy
piosnka jego będzie ze mną, i modlitwa do Boga żywota
mego. **9** Rzekę Bogu, skale mojej: Przeczżeś mię
zapomniał? I czemu smutno chodzę dla uciśnienia od
nieprzyjaciela? **10** Jest jako rana w kościach moich,
gdy mi urągają nieprzyjaciele moi, mówiąc do mnie
na każdy dzień: Kędy jest Bóg twój? **11** Przeczże się
smucisz, duszo moja? a przecz sobą trwożysz we
mnie? Czekaj na Boga; albowiem go jeszcze będę
wysławiał, gdyż on jest wielkiem zbawieniem twarzy
mojej, i Bogiem moim.

43 Sądź mię, o Boże! a ujmij się o sprawę moję;
od narodu niemiłosiernego, i od człowieka
zdradliwego i niezbożnego wyrwij mię; **2** Boś ty jest
Bóg siły mojej. Przeczżeś mię odrzucił? a przecz
smutno chodzę dla uciśnienia od nieprzyjaciela? **3** Ześlij
światłość twoję, i prawdę twoję; te mię poprowadzą, i
wprowadzą mię na świętą górę twoję, i do przybytków
twoich, **4** Abym przystąpił do ołtarza Bożego, do Boga
wesela i radości mojej; i będę cię wysławiał na harfie, o
Boże, Boże mój! **5** Przeczże się smucisz, duszo moja,
a przecz trwożysz sobą we mnie? Czekaj na Boga,
albowiem go jeszcze będę wysławiał, gdyż on jest
wielkiem zbawieniem twarzy mojej, i Bogiem moim.

44 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego
psalm nauczający. Boże! uszami naszemi
słyszeliśmy; ojcowie nasi powiadali nam o sprawach,
któreś czynił za dni ich, za dni starodawnych. **2** Tyś ręką
swą wypędził pogan, a onycheś wszczepił; wytraciłeś
narody, a onycheś rozkrzewił. **3** Bo nie przez miecz
swój posiedli ziemię, i ramię ich nie wybawiło ich,
ale prawica twoja i ramię twoje, a światłość oblicza
twego, przeto, żeś ich upodobał sobie. **4** Tyś sam król
mój, o Boże! sprawże wielkie wybawienie Jakóbowi. **5**
Przez cię nieprzyjaciół naszych porażaliśmy; w imieniu
twojem deptaliśmy powstawających przeciwko nam. **6**
Bom w łuku moim nie ufał, ani miecz mój obronił mię;
7 Aleś nas ty wybawiał od nieprzyjaciół naszych, a
nienawidzących nas zawstydzałeś. **8** Przetoż chlubimy
się w tobie, Boże! na każdy dzień, a imię twoje na
wieki wysławiamy. (Sela) **9** Ale teraz odrzuciłeś i
zawstydziłeś nas, a nie wychodzisz z wojskami naszemi.
10 Sprawiłeś, żeśmy tył podali nieprzyjacielowi, a ci,
którzy nas mają w nienawiści, rozchwycili między się
dobra nasze. **11** Podałeś nas jako owce na żer, a
między pogan rozproszyłeś nas. **12** Sprzedałeś lud
twój za nic, a nie podniosłeś ceny ich. **13** Podałeś nas
na wzgardę sąsiadom naszym, na szyderstwo i na
pośmiech tym, którzy są około nas. **14** Wystawiłeś nas
na przypowieść między poganami, tak, że nad nami
narody głową kiwają. **15** Na każdy dzień wstyd mój
jest przedemną, a hańba twarzy mojej okrywa mię.
16 Dla głosu tego, który mię sromoci i potwarza, dla
nieprzyjaciela, i tego, który się mści. **17** To wszystko
przyszło na nas; a wżdyśmy cię nie zapomnieli, aniśmy
wzruszyli przymierza twego. **18** Nie cofnęło się nazad
serce nasze, ani się uchyliły kroki nasze od ścieżki
twojej, **19** Chociażeś nas był potarł, wrzuciwszy nas
na miejsce smoków, i okryłeś nas cieniem śmierci.
20 Byśmyć byli zapomnieli imienia Boga naszego, a
podnieśli ręce nasze do Boga cudzego, **21** Iazliby

się był Bóg o tem nie pytał? gdyż on wie skrytości
serca. 22 Aleć nas dla ciebie zabijają na każdy dzień;
poczytają nas jako owce na rzeź zgotowane. 23 Ocuć
się; przeczże śpisz, Panie! Przebudź się, nie odrzucaj
nas na wieki. 24 Przeczże oblicze twoje ukrywasz, a
zapominasz utrapienia naszego i ucisku naszego? 25
Albowiem potłoczona jest aż do prochu dusza nasza,
a przylgnął do ziemi żywot nasz. 26 Powstańże na
ratunek nasz, a odkup nas dla miłosierdzia twego.

45 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego na
Sosannim psalm nauczający, a pieśń weselna.
Wydało serce moje słowo dobre; rozprawiać będę pieśni
moje, o królu! język mój będzie jako pióro prędkiego
pisarza. 2 Piękniejszyś nad synów ludzkich; rozlała
się wdzięczność po wargach twoich, przeto, że cię
pobłogosławił Bóg aż na wieki. 3 Przypasz miecz twój
na biodra, o mocarzu! pokaż chwałę twoję, i zacności
twoje. 4 A w dostojności twojej szczęśliwie wywiedź z
słowem prawdy, cichości, i sprawiedliwości, a dokaże
strasznych rzeczy prawica twoja. 5 Strzały twoje ostre;
od nich narody pod cię upadną, a serce nieprzyjaciół
królewskich przenikną. 6 Stolica twoja, o Boże! na wieki
wieków; laska sprawiedliwości jest laska królestwa
twego. 7 Umiłowałeś sprawiedliwość, a nienawidziłeś
nieprawości; przetoż pomazał cię, o Boże! Bóg twój
olejkiem wesela nad uczęstników twoich. 8 Myrrą,
aloe, i kassyją wszystkie szaty twoje pachną, gdy
wychodzisz z pałaców z kości słoniowych urobionych,
nad tych, którzy cię uweselają. 9 Córki królewskie
są między twemi zacnemi białemi głowami; stanęła
małżonka po prawicy twojej w kosztownem złocie z
Ofir. 10 Słuchajże córko, a obacz, i nakłoń ucha twego,
a zapomnij narodu twego, i domu ojca twojego. 11
A zakocha się król w piękności twojej, albowiem on
jest Panem twoim; przetoż kłaniaj się przed nim. 12
Tyryjczycy także z upominkami przed obliczem twojem
kłaniać się będą, najbogatsi z narodów. 13 Wszystka
zacność córki królewskiej jest wewnątrz, a szaty jej
bramowane są złotem. 14 W odzieniu haftowanem
przywiodą ją do króla; także panny za nią, towarzyszki
jej, przywiodą do ciebie. 15 Przywiodą je z weselem i z
radością, a wnijdą na pałac królewski. 16 Miasto ojców
twych będziesz mieć synów twych, których postanowisz
książętami po wszystkiej ziemi. 17 Wspominać będę
imię twoje od każdego rodzaju do rodzaju: dlatego cię
narody wysławiać będą na wieki wieków.

46 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego,
na Alamot pieśń. Bóg jest ucieczką i siłą naszą,
ratunkiem we wszelkim ucisku najpewniejszym. 2
Przetoż się bać nie będziemy, choćby się poruszyła
ziemia, choćby się przeniosły góry w pośród morza;
3 Choćby zaszumiały, a wzburzyły się wody jego,
i zatrzęsły się góry od nawałności jego. (Sela)
4 Strumienie rzeki jego rozweselają miasto Boże,
najświętsze z przybytków najwyższego. 5 Bóg jest
w pośrodku jego, nie będzie poruszone; poratuje go
Bóg zaraz z poranku. 6 Gdy się wzburzyły narody,
a zatrząsnęły się królestwa, Pan wydał głos swój, i
rozpłynęła się ziemia. 7 Pan zastępów jest z nami;
twierdzą wysoką jest nam Bóg Jakóbowy. (Sela) 8
Pójdźcie, oglądajcie sprawy Pańskie, jakie uczynił
spustoszenie na ziemi; 9 Który uśmierza wojny aż
do kończyn ziemi, łuk kruszy, i oręże łamie, a wozy
ogniem pali. 10 Mówiąc: Uspokójcie się, a wiedzcie,
żem Ja Bóg; będę wywyższony między narodami,
będę wywyższony na ziemi. 11 Pan zastępów z nami;
twierdzą wysoką jest nam Bóg Jakóbowy. (Sela)

47 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego
pieśń. Wszystkie narody klaskajcie rękoma,
wykrzykajcie Bogu głosem wesela. 2 Albowiem Pan
najwyższy, straszny, jest królem wielkim nad wszystką
ziemią. 3 Podbija ludzi pod moc naszę, a narody
pod nogi nasze. 4 Obrał nam za dziedzictwo nasze
chwałę Jakóba, którego umiłował. (Sela) 5 Wstąpił
Bóg z krzykiem; Pan wstąpił z głosem trąby. 6
Śpiewajcież Bogu, śpiewajcie; śpiewajcież królowi
naszemu, śpiewajcie. 7 Albowiem Bóg królem wszystkiej
ziemi; śpiewajcież rozumnie. 8 Króluje Bóg nad
narodami; Bóg siedzi na świętej stolicy swojej. 9 Książęta
narodów przyłączyli się do ludu Boga Abrahamowego;
albowiem Boże są tarcze ziemskie; skąd on zacnie jest
wywyższony.

48 Pieśń psalmu synów Korego. Wielki jest Pan,
i bardzo chwalebny w mieście Boga naszego,
na górze świętej swojej. 2 Ozdobą krainy, uciechą
wszystkiej ziemi jest góra Syon w stronach północnych,
miasto króla wielkiego. 3 Bóg w pałacach jego uznany
jest za twierdzę wysoką. 4 Bo oto królowie, gdy się
zgromadzili i ciągnęli wespół, 5 Sami to ujrzawszy
bardzo się zadziwili, a przestraszeni będąc prędko
uciekali. 6 Strach ich tam ogarnął i boleść, jako
niewiastę rodzącą. 7 Wiatrem wschodnim pokruszysz
okręty z Tarsys. 8 Jakośmy słyszeli, takeśmy widzieli
w mieście Pana zastępów, w mieście Boga naszego;
Bóg je ugruntował aż na wieki. (Sela) 9 Uważamy,
o Boże! miłosierdzie twoje w pośród kościoła twego.
10 Jakie jest imię twoje, Boże! taka też jest chwała
twoja aż do kończyn ziemi; sprawiedliwości pełna jest
prawica twoja. 11 NIech się rozweseli góra Syon:
niech się rozradują córki Judzkie dla sądów twoich,
Boże! 12 Otoczcie Syon, i obstąpcie go; policzcie
wieże jego. 13 Przypatrujcie się pilnie basztom jego,
a oglądajcie pałace jego, abyście umieli powiadać
narodowi potomnemu. 14 Że ten Bóg jest Bogiem

naszym na wieki wieczne, a iż on naszym hetmanem
będzie aż do śmierci.

49 Przedniejszemu śpiewakowi z synów Korego
psalm. Słuchajcie tego wszystkie narody; bierzcie
to w uszy wszyscy mieszkający na okręgu ziemi! **2** Tak
z ludu pospolitego, jako z ludzi zacnych, tak bogaty jako
ubogi! **3** Usta moje będą opowiadały mądrość, a myśl
serca mego roztropność. **4** Nakłonię do przypowieści
ucha mego, wyłożę przy harfie zagadkę moję. **5**
Przeczże się mam bać we złe dni, aby mię nieprawość
tych, którzy mię depczą, miała ogarnąć? **6** Którzy ufają
bogactwom swoim, a w mnóstwie dostatków swoich
chlubią się. **7** Gdyż brata swego nikt żadnym sposobem
nie odkupi, ani może dać Bogu okupu jego zań. **8**
(Albowiem drogi jest okup duszy ich, i nie może się
ostać na wieki.) **9** Aby żył na wieki, a nie oglądał
grobu. **10** Bo widzimy, iż i mądrzy umierają, głupi i
szalony zarówno giną, a zostawiają, obcym bogactwa
swoje. **11** Myślą, że domy ich są wieczne, a przybytki
ich trwają od narodu do narodu; przetoż je nazywają
od imion swych na ziemi. **12** Ale człowiek we czci
nie zostaje, podobnym będąc bydlętom, które giną.
13 Takowa myśl ich głupstwem ich jest, a przecież
potomkowie ich pochwalają to usty swemi. (Sela) **14**
Jako owce w grobie złożeni będą, śmierć ich strawi;
ale sprawiedliwi panować będą nad nimi z poranku,
a kształt ich zniszczony będzie w grobie, gdy ustąpią
z mieszkania swego. **(Sheol h7585)** **15** Ale Bóg wykupi
duszę moję z mocy grobu, gdy mię przyjmie. (Sela)
(Sheol h7585) **16** Nie bójże się, gdy się kto zbogaci, a gdy
się rozmnoży sława domu jego. **17** Bo umierając nie
weźmie nic z sobą, ani za nim zstąpi sława jego. **18** A
choć duszy swej za żywota swego pobłaża i chwalono
go, gdy sobie dobrze czynił: **19** Przecież musi iść za
rodziną ojców swych, a na wieki nie ogląda światłości.
20 Owóż człowiek, który jest we czci, a nie zrozumiewa
tego, podobny jest bydlętom, które giną.

50 Psalm Asafowi podany. Bóg nad Bogami, Pan
mówił i przyzwał ziemię od wschodu słońca aż do
zachodu jego. **2** Objaśnił się Bóg z Syonu w doskonałej
ozdobie. **3** Przyjdzie Bóg nasz, a nie będzie milczał;
ogień przed twarzą jego będzie pożerał, a około niego
powstanie wicher gwałtowny. **4** Przyzwie z góry niebiosa
i ziemię, aby sądził lud swój. **5** Mówiąc: Zgromadźcie mi
świętych moich, którzy ze mną uczynili przymierze przy
ofierze. **6** Tedy niebiosa opowiedzą sprawiedliwość
jego; albowiem sam Bóg jest sędzią. (Sela) **7** Słuchaj,
ludu mój! a będę mówił; słuchaj, Izraelu! a oświadczę
się przed tobą: Jam Bóg, Bóg twój Jam jest. **8** Nie
będę cię z ofiar twoich winił, ani całopalenia twego,
które są zawsze przedemną. **9** Nie wezmę z domu
twojego cielca, ani z okołu twego kozłów. **10** Albowiem
mój jest wszelki zwierz leśny, i tysiące bydła po górach.
11 Znam wszystko ptastwo po górach, i zwierz polny
jest przedemną. **12** Będęli łaknął, nie rzekęć o to; bo
mój jest okrąg ziemi, i napełnienie jego. **13** Izali jadam
mięso wołowe? albo pijam krew kozłową? **14** Ofiaruj
Bogu chwałę, i oddaj Najwyższemu śluby twoje; **15**
A wzywaj mię w dzień utrapienia: tedy cię wyrwę, a
ty mię uwielbisz. **16** Lecz niezbożnemu rzekł Bóg:
Cóżci do tego, że opowiadasz ustawy moje, a bieżesz
przymierze moje w usta twoje? **17** Ponieważ masz w
nienawiści karność, i zarzuciłeś słowa moje za się. **18**
Widziszli złodzieja, bieżysz z nim, a z cudzołożnikami
masz skład twój. **19** Usta twoje rozpuszczasz na złe,
a język twój składa zdrady. **20** Zasiadłszy mówisz
przeciwko bratu twemu, a lżysz syna matki twojej. **21**
Toś czynił, a Jam milczał; dlategoś mniemał, żem ja
tobie podobny, ale będę cię karał, i stawięć to przed
oczy twoje. **22** Zrozumiejcież to wżdy teraz, którzy
zapominacie Boga, bym was snać nie porwał, a nie
będzie ktoby was wyrwał. **23** Kto mi ofiaruje chwałę,
uczci mię; a temu, który naprawia drogę swą, ukażę
zbawienie Boże.

51 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Gdy do niego przyszedł Natan prorok, potem jak
był wszedł do Betsaby. Zmiłuj się nademną, Boże!
według miłosierdzia twego; według wielkich litości
twoich zgładź nieprawości moje. **2** Omyj mię doskonale
od nieprawości mojej, a od grzechu mego oczyść mię.
3 Albowiem ja znam nieprawość moję, a grzech mój
przedemną jest zawżdy. **4** Tobie, tobiem samemu
zgrzeszył, i złem przed oczyma twemi uczynił, abyś
był sprawiedliwy w mowie twojej, i czystym w sądzie
twoim. **5** Oto w nieprawości poczęty jestem, a w
grzechu poczęła mię matka moja. **6** Oto się kochasz w
prawdzie wewnętrznej, a skrytą mądrość objawiłeś mi.
7 Oczyść mię, isopem, a oczyszczon będę; omyj mię, a
nad śnieg wybielony będę. **8** Daj mi słyszeć radość
i wesele, a niech się rozradują kości moje, któreś
pokruszył. **9** Odwróć oblicze twoje od grzechów moich,
a zgładź wszystkie nieprawości moje. **10** Serce czyste
stwórz we mnie, o Boże! a ducha prawego odnów we
wnętrznościach moich. **11** Nie odrzucaj mię od oblicza
twego, a Ducha swego świętego nie odbieraj odemnie.
12 Przywróć mi radość zbawienia twego, a duchem
dobrowolnym podeprzyj mię. **13** Tedy będę nauczał
przestępców dróg twoich, aby się grzesznicy do ciebie
nawrócili. **14** Wyrwij mię z pomsty za krew, o Boże,
Boże zbawienia mojego! a język mój będzie wysławiał
sprawiedliwość twoję. **15** Panie! otwórz wargi moje, a
usta moje opowiadać będą chwałę twoję. **16** Albowiem
nie pragniesz ofiar, choćbym ci je dał, ani całopalenia
przyjmiesz. **17** Ofiary Bogu przyjemne duch skruszony;

sercem skruszonem i strapionem nie pogardzisz, o
Boże! 18 Dobrze uczyń według upodobania twego
Syonowi; pobubuj mury Jeruzalemskie. 19 Tedy
przyjmiesz ofiary sprawiedliwości, ofiary ogniste, i
całopalenia; tedy cielce ofiarować będą na ołtarzu
twoim.

52 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń Dawidowa
nauczająca. Gdy przyszedł Doeg Edomczyk, i
oznajmił Saulowi, mówiąc: Dawid przyszedł do domu
Achimelechowego. Przeczże się chlubisz ze złości,
o mocarzu! miłosierdzie Boże trwa każdego dnia. 2
Złe rzeczy myśli język twój, jako brzytwa ostra czyniąc
zdradę. 3 Umiłowałeś złe, bardziej niż dobre; kłamstwo
raczej mówisz, niż sprawiedliwość. (Sela) 4 Umiłowałeś
wszystkie słowa szkodliwe, i język zdradliwy. 5 Przetoż
cię Bóg zniszczy na wieki; porwie cię, i wyrwie cię
z przybytku, i wykorzeni cię z ziemi żyjących. (Sela)
6 To widząc sprawiedliwi będą się bali, i będę się z
niego naśmiewali, mówiąc: 7 Otoż człowiek, który nie
pokładał w Bogu siły swojej; ale ufając w mnóstwie
bogactw swoich, zmacniał się w złości swej. 8 Aleć ja
będę jako oliwa zielona w domu Bożym, bom nadzieję
położył w miłosierdziu Bożem na wieki wieczne. 9
Będę cię wysławiał, Panie! na wieki, żeś to uczynił, a
będę oczekiwał imienia twego, gdyż jest zacne przed
obliczności świętych twoich.

53 Przedniejszemu śpiewakowi na Machalat pieśń
Dawidowa nauczająca. Głupi rzekł w sercu swem:
Niemasz Boga. Popsowali się, i obrzydliwą czynią
nieprawość; niemasz, ktoby czynił dobrze. 2 Bóg z
niebios spojrzał na synów ludzkich, aby obaczył, byłliby
kto rozumny i szukający Boga. 3 Aleć oni wszyscy
odstąpili, jednako się nieużytecznymi stali: niemasz,
ktoby czynił dobrze, niemasz, i jednego. 4 Azaż nie
wiedzą wszyscy czyniciele nieprawości, że pożerają
lud mój, jako więc chleb jedzą? ale Boga nie wzywają.
5 Tam się bardzo ulękną, gdzie niemasz strachu;
albowiem Bóg rozproszy kości tych, którzy cię oblegli;
ty ich pohańbisz, bo ich Bóg wzgardzi. 6 Któż da z
Syonu wybawienie Izraelowi? Gdy Bóg przywróci z
więzienia lud swój, rozraduje się Jakób, rozweseli się
Izrael.

54 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot pieśń
Dawidowa nauczająca. Gdy przyszli Zyfejczycy,
i rzekli do Saula: Dawid się kryje przed tobą u nas.
Boże! dla imienia twego wybaw mię, a w mocy twojej
podejmij się sprawy mojej. 2 Boże! wysłuchaj modlitwę
moję; przyjmij w uszy słowa ust moich. 3 Albowiem
obcy powstali przeciwko mnie, a okrutnicy szukają
duszy mojej, nie stawiając sobie Boga przed oczyma
swemi. (Sela) 4 Oto Bóg jest pomocnikiem moim: Pan
jest z tymi, którzy podpierają żywot mój. 5 Oddaj złym
nieprzyjaciołom moim, w prawdzie twojej wytrać ich,
o Panie! 6 Tedyć dobrowolnie będę ofiarował; będę
wysławiał imię twoje, Panie! przeto, że jest dobre; 7
Gdyż z każdego utrapienia wyrwałeś mię, a pomstę
nad nieprzyjaciołmi mymi oglądało oko moje.

55 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot pieśń
Dawidowa nauczająca. W uszy swe przyjmij, o
Boże! modlitwę moję, a nie kryj się przed prośbą moją:
2 Posłuchaj mię z pilnością, a wysłuchaj mię; boć się
uskarżam w modlitwie swej, i trwożę sobą: 3 Dla głosu
nieprzyjaciela, i dla uciśnienia od bezbożnika; albowiem
mię zarzucają kłamstwem, a w popędliwości swej
sprzeciwiają mi się. 4 Serce moje boleje we mnie, a
strachy śmierci przypadły na mię. 5 Bojaźń ze drżeniem
przyszła na mię, a okryła mię trwoga. 6 I rzekłem:
Obym miał skrzydła jako gołębica, zaleciałbym, a
odpocząłbym. 7 Otobym daleko zaleciał, a mieszkałbym
na puszczy. (Sela) 8 Pospieszyłbym, abym uszedł
przed wiatrem gwałtownym, i przed wichrem. 9 Zatrać
ich, Panie! rozdziel język ich; bom widział bezprawie
i rozruch w mieście. 10 We dnie i w nocy otaczają
ich po murach jego, a złość i przewrotność jest w
pośrodku jego. 11 Ciężkości są w pośrodku jego, a nie
ustępuje z ulic jego chytrość i zdrada. 12 Albowiem nie
nieprzyjaciel jaki zelżył mię, inaczej zniósłbym to był;
ani ten, który mię miał w nienawiści, powstał przeciwko
mnie; bobym się wżdy był skrył przed nim; 13 Ale ty,
człowiecze mnie równy, wodzu mój, i znajomy mój. 14
Którzyśmy się z sobą mile w tajności naradzali, i do
domu Bożego społecznie chadzali. 15 Oby ich śmierć
z prędka załapiła, tak aby żywo zstąpili do piekła!
albowiem złość jest w mieszkaniu ich, i w pośrodku ich.
(Sheol h7585) 16 Ale ja do Boga zawołam, a Pan mię
wybawi. 17 W wieczór i rano, i w południe modlić się, i z
trzaskiem wołać będę, aż wysłucha głos mój. 18 Odkupi
duszę moję, abym był w pokoju od wojny przeciwko
mnie; bo ich wiele było przy mnie. 19 Wysłucha Bóg
i utrapi ich, (jako ten, który siedzi od wieku. (Sela)
przeto, że nie masz w nich poprawy, ani się Boga
boją. 20 Wyciągnął ręce swoje na tych, którzy z nim
mieli pokój, wzruszył przymierze swoje. 21 Gładsze
niż masło były słowa ust jego, ale walka w sercu jego:
a mię kciejsze słowa jego niż olej, wszakże były jako
miecze dobyte: 22 Wrzuć na Pana brzemię twoje, a on
cię opatrzy, i nie dopuści, aby się na wieki zachwiać
miał sprawiedliwy. 23 Ale ich ty, o Boże! wepchniesz w
dół zginienia; mężowie krwawi i zdradliwi nie dojdą do
połowy dni swoich; ale ja w tobie nadzieję mieć będę.

56 Przedniejszemu śpiewakowi o niemej gołębicy,
na miejscach odległych, złoty psalm Dawidowy,
gdy go w Gat Filistynowie pojmali. Zmiłuj się nademną,

o Boże!, bo mię chce pochłonąć człowiek; każdego dnia
walcząc trapi mię. 2 Chcą mię połknąć nieprzyjaciele
moi na każdy dzień; zaprawdęć wiele jest walczących
przeciwko mnie, o Najwyższy! 3 Któregokolwiek mię
dnia strach ogarnia, ja w tobie ufam. 4 Boga wysławiać
będę dla słowa jego; w Bogu nadzieję będę miał,
ani się będę bał, żeby mi co ciało uczynić mogło. 5
Przez cały dzień słowa moje wykręcają, a przeciwko
mnie są wszystkie myśli ich, na złe. 6 Zbierają się, i
ukrywają się, i ślad mój upatrują, czyhając na duszę
moję. 7 Izali za nieprawość pomsty ujdą? strąć te
narody, o Boże! w popędliwości twojej. 8 Tyś tułanie
moje policzył; zbierzże też łzy moje w wiadro twe; izaż
nie są spisane w księgach twoich? 9 Tedy się nazad
cofną nieprzyjaciele moi, któregokolwiek dnia zawołam;
bo to wiem, iż Bóg jest ze mną. 10 Boga wysławiać
będę z słowa; Pana chwalić będę z słowa jego. 11 W
Bogu mam nadzieję, nie będę się bał, aby mi co miał
uczynić człowiek. 12 Tobiem, o Boże! śluby uczynił;
przetoż też tobie chwały oddam. 13 Albowiemeś wyrwał
duszę moję od śmierci, a nogi moje od upadku, abym
statecznie chodził przed obliczem Bożem w światłości
żyjących.

57 Przedniejszemu śpiewakowi, jako: Nie zatracaj,
złoty psalm Dawidowy, kiedy uciekał przed Saulem
do jaskini. Zmiłuj się nademną, o Boże! zmiłuj się
nademną; albowiem w tobie ufa dusza moja, a do cienia
skrzydeł twoich uciekam się; aż przeminie utrapienie.
2 Będę wołał do Boga najwyższego, do Boga, który
wykonywa sprawę moję. 3 On pośle z nieba, i wybawi
mię od pohańbienia tego, który mię chce pochłonąć.
(Sela) Pośle mi Bóg miłosierdzie swoje i prawdę swą. 4
Dusza moja jest w pośród lwów; leżę miedzy palącymi,
między synami ludzkimi, których zęby jako włócznie
i strzały, i język ich miecz ostry. 5 Wywyżże się nad
niebiosa, o Boże! a nade wszystką ziemią chwała
twoja. 6 Sieci zastawili na nogi moje, nachylili duszę
moję, wykopali dół przed obliczem mojem; ale sami
wpadli weń. (Sela) 7 Gotowe jest serce moje, Boże!
gotowe jest serce moje; śpiewać i wychwalać cię będę.
8 Ocuć się chwało moja! ocuć się, lutnio i harfo! gdy na
świtaniu powstaję. 9 Będę cię wysławiał między ludem,
Panie! a będęć śpiewał między narodami. 10 Albowiem
wielkie jest aż do niebios miłosierdzie twoje, i aż pod
obłoki prawda twoja. 11 Wywyżże się nad niebiosa, o
Boże! a nade wszystką ziemię wywyż chwałę twoję.

58 Przedniejszemu śpiewakowi, jako: Nie zatracaj,
pieśń złota Dawidowa. O zgromadzenie! Izali
poprawdzie sprawiedliwość mówicie? A uprzejmież
sądzicie, wy synowie ludzcy? 2 Owszem, radniej w
sercu nieprawości knujecie, a gwałty rąk waszych na
ziemi odważacie. 3 Odłączyli się niezbożnicy zaraz
od narodzenia; pobłądzili zaraz z żywota matki swej,
mówiąc kłamstwo. 4 Jad mają w sobie, jako wężowy,
jako jad żmii głuchej, która zatula ucho swoje, 5 Aby nie
słyszała głosu zaklinacza, ani czarownika w czarach
biegłego. 6 O Boże! pokruszże zęby ich w ustach
ich; połam, Panie! lwiąt trzonowe zęby. 7 Niech się
rozpłyną jako woda, niech się wniwecz obrócą; niech
będą jako ten, który naciąga łuk, wszakże się strzały
jego łamią. 8 Jako ślimak, który schodzi i niszczeje;
jako martwy płód niewieści niech nie oglądają słońca. 9
Ciernie wasze pierwej niż wypuszczą tarny swoje, za
zielona w gniewie Bożym jako wichrem porwane będą.
10 I będzie się weselił sprawiedliwy, gdy ujrzy pomstę;
nogi swoje umyje we krwi niepobożnego. 11 I rzecze
każdy: Zaprawdęć sprawiedliwy odniesie pożytek z
sprawiedliwości swojej; zaisteć jest Bóg, który sądzi na
ziemi.

59 Przedniejszemu śpiewakowi, jako: Nie zatracaj,
złota pieśń Dawidowa, gdy posłał Saul, aby
strzeżono domu jego, a zabito go. Wyrwij mię od
nieprzyjaciół moich, o Boże mój! a od powstawających
przeciwko mnie uczyń mię bezpiecznym. 2 Wyrwij
mię od tych, którzy broją nieprawość, a od mężów
krwawych wybaw mię. 3 Albowiem oto czyhają na
duszę moję; zbierają się przeciwko mnie mocarze bez
przestępstwa mego i bez grzechu mego, o Panie! 4
Bez wszelkiej nieprawości mojej zbiegają się, i gotują
się; powstańże, zabież mi, a obacz. 5 Ty sam, Panie,
Boże zastępów, Boże Izraelski! ocuć się, abyś nawiedził
te wszystkie narody; a nie miej litości nad żadnym z
onych przestępców złośliwych. (Sela) 6 Nawracają się
pod wieczór, a warczą jako psy, i biegają około miasta.
7 Oto blegocą usty swemi, miecze są w wargach
ich; albowiem mówią: Któż słyszy? 8 Ale ty, Panie!
naśmiewasz się z nich; naśmiewasz się ze wszystkich
narodów. 9 Gdy on moc przewodzi, na ciebie pozór
mieć będę; boś ty, Boże! twierdzą moją. 10 Bóg mój
miłosierny uprzedzi mię; Bóg mi da oglądać pomstę
nad nieprzyjaciółmi mymi. 11 Nie zabijajże ich, aby
nie zapomniał lud mój; ale ich rozprosz mocą twoją, i
zrzuć ich, tarczo nasza, o Panie! 12 Grzech ust swych,
słowa warg swych (pojmani będąc w hardości swej
dla złorzeczeństwa i kłamstwa) niech wyznawają. 13
Wytraćże ich w popędliwości, wytrać ich, aż ich nie
stanie. Niech poznają, że Bóg panuje w Jakóbie, i po
krajach ziemi. (Sela) 14 I niech się zaś nawrócą pod
wieczór; niech warczą jako psy, a biegają około miasta.
15 Niech oni ciekają, chcąc się najeść, wszakże głodni
będąc ukłaść się muszą. 16 Ale ja będę śpiewał o mocy
twojej; zaraz z poranku wysławiać będę miłosierdzie
twoje; boś ty był twierdzą moją, i ucieczką w dzień

ucisku mego. 17 O mocy moja! tobie będę śpiewał; boś
ty, Boże! twierdza moja, Bóg mój miłosierny.

60 Przedniejszemu śpiewakowi na Sussanedut złota
pieśń Dawidowa do nauczania; Gdy walczył
przeciw Syryjczykom Nacharaim, i przeciw Syryjczykom
Soby; gdy się wrócił Joab, poraziwszy Edomczyków
w dolinie solnej dwanaście tysięcy. Boże! odrzuciłeś
nas, rozproszyłeś nas, i rozgniewałeś się; nawróćże się
zasię do nas. 2 Zatrząsnąłeś był ziemią, i rozsadziłeś ją;
uleczże rozpadliny jej, boć się chwieje. 3 Okazywałeś
ludowi twemu przykre rzeczy, napoiłeś nas winem
zawrotu. 4 Ale teraz dałeś chorągiew tym, którzy się
ciebie boją, aby ją wynieśli dla prawdy twej. (Sela) 5
Aby byli wybawieni umiłowani twoi; zachowajże ich
prawicą twoją, a wysłuchaj mię. 6 Bóg ci mówił w
świętobliwości swojej; przeto się rozweselę, rozdzielę
Sychem, i dolinę Sukkotską pomierzę. 7 Mojeć jest
Galaad, mój i Manases, i Efraim moc głowy mojej; Juda
zakonodawcą moim. 8 Moab miednicą do umywania
mego; na Edoma wrzucę buty moje; ty, Palestyno!
wykrzykaj nademną. 9 Któż mię wprowadzi do miasta
obronnego? kto mię przyprowadzi aż do Edom? 10
Izali nie ty, o Boże! któryś nas był odrzucił, a nie
wychodziłeś, Boże! z wojskami naszemi? 11 Dajże nam
ratunek w utrapieniu; boć omylny ratunek ludzki. 12 W
Bogu mężnie sobie poczynać będziemy, a on podepcze
nieprzyjaciół naszych.

61 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot pieśń
Dawidowa. Wysłuchaj, o Boże! wołanie moje,
miej pozór na modlitwę moję. 2 Od końca ziemi wołam
do ciebie w zatrwożeniu serca mego; wprowadź mię
na skałę, która jest wywyżą nad mię. 3 Albowiemeś
ty był ucieczką moją, i basztą mocną przed twarzą
nieprzyjaciela. 4 Będę mieszkał w przybytku twoim
na wieki, schraniając się pod zasłonę skrzydeł twoich.
(Sela) 5 Albowiemeś ty, Boże! wysłuchał żądości moje;
tyś dał dziedzictwo tym, którzy się boją imienia twego.
6 Dni do dni królewskich przydaj; niech będą lata jego
od narodu do narodu. 7 Niech mieszka na wieki przed
obliczem Bożem; zgotuj miłosierdzie i prawdę, niech go
strzegą. 8 Tak będę śpiewał imieniowi twemu na wieki,
a śluby moje oddawać będę na każdy dzień.

62 Przedniejszemu śpiewakowi Jedytunowi psalm
Dawidowy. Tylko na Boga spolega dusza moja,
od niegoć jest zbawienie moje. 2 Tylkoć on jest skałą
moją i wybawieniem mojem, twierdzą moją; przeto się
bardzo nie zachwieję. 3 Dokądże będziecie myślić złe
przeciwko człowiekowi? Wszyscy wy zabici będziecie;
będziecie jako ściana pochylona, a jako mur walący
się. 4 Przecież jednak radzą, jakoby go zepchnąć z
dostojeństwa jego; kochają się w kłamstwie, usty swemi
dobrorzeczą, ale w sercu swem złorzeczą. (Sela) 5
Ty przecież na Bogu spolegaj, duszo moja! bo od
niego jest oczekiwanie moje. 6 Onci sam jest skałą
moją zbawieniem mojem, i twierdzą moją; przetoż nie
zachwieję się. 7 W Bogu wybawienie moje, i chwała
moja skała mocy mojej; nadzieja moja jest w Bogu. 8
Ufajcież w nim na każdy czas, o narody! Wylewajcie
przed obliczem jego serca wasze: Bóg jest ucieczką
naszą. (Sela) 9 Zaprawdęć marnością są synowie
ludzcy, kłamliwi synowie mocarzy; będąli pospołu
włożeni na wagę, lekciejszymi będą nad marność.
10 Nie ufajcież w krzywdzie ani w drapiestwie, a nie
będźcie marnymi; przybędzieli wam majętności, nie
przykładajcież serca do nich. 11 Razci rzekł Bóg,
dwakrociem to słyszał, iż moc jest Boża, 12 A że Panie!
twoje jest miłosierdzie, a że ty oddasz każdemu według
uczynków jego.

63 Psalm Dawidowy, gdy był na puszczy Judzkiej.
Boże! tyś jest Bogiem moim; z poranku cię
szukam; pragnie cię dusza moja, tęskni po tobie ciało
moje w ziemi suchej i upragnionej, w której nie masz
wody; 2 Abym cię oglądał w świątnicy twojej, i widział
moc twoję i chwałę twoję. 3 (Albowiem lepsze jest
miłosierdzie twoje, niż żywot,) aby cię chwaliły wargi
moje, 4 Abym cię błogosławił za żywota mego, a
w imieniu twojem abym podnosił ręce moje. 5 Jako
tłustością i sadłem byłaby tu nasycona dusza moja,
a radosnem warg śpiewaniem wychwalałyby cię usta
moje. 6 Zaprawdęć na cię wspominam, i na łożu mojem
każdej straży nocnej rozmyślam o tobie. 7 Boś mi bywał
na pomocy; przetoż w cieniu skrzydeł twoich śpiewać
będę. 8 Przylgnęła dusza moja do ciebie; prawica
twoja podpiera mię. 9 Ale ci, którzy szukają upadku
duszy mojej, sami wnijdą do najgłębszej niskości ziemi.
10 Zabije każdego z nich ostrość miecza, i przyjdą
liszkom na podział. 11 Lecz król będzie się weselił w
Bogu, a będzie się chlubił każdy, kto przezeń przysięga;
albowiem zatkane będą usta mówiących kłamstwo.

64 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Wysłuchaj, o Boże! głos mój, gdy się modlę;
od strachu nieprzyjaciela strzeż żywot mój. 2 Skryj
mię przed skrytą radą złośników, przed zbuntowaniem
czyniących nieprawość. 3 Którzy zaostrzyli język swój
jako miecz, nałożyli strzałę swoję, słowo jadowite, 4
Aby strzelali z skrytości na niewinnego; niespodzianie
nań strzelają, a nikogo się nie boją. 5 Stwierdzają się
w złem; zmawiają się, jakoby zakryć sidłą, i mówią:
Któż je obaczy? 6 Szukają pilnie nieprawości; giniemy
od rad zdradliwie wynalezionych. Takci wnętrzność
i serce człowiecze głębokie jest. 7 Ale gdy Bóg na
nich wypuści prędką strzałę, porażeni będą; 8 A do

upadku przywiedzie ich własny język ich; odłączy się
od nich każdy, kto ich ujrzy. 9 I ulękną się wszyscy
ludzie, a będą opowiadali sprawę Bożą, i dzieło jego
zrozumieją. 10 Ale sprawiedliwy się będzie weselił w
Panu, a będzie w nim ufał; i będą się chlubili wszyscy,
którzy są uprzejmego serca.

65 Przedniejszemu śpiewakowi psalm i pieśń
Dawidowa. Tobie przynależy, o Boże! chwała na
Syonie, a tobie ślub ma być oddany. 2 Ty wysłuchiwasz
modlitwy; przetoż do ciebie przychodzi wszelkie ciało.
3 Wielkie nieprawości, które wzięły górę nad nami, i
przestępstwa nasze ty oczyszczasz. 4 Błogosławiony,
kogo ty obierasz a przyjmujesz, aby mieszkał w sieniach
twoich; będziemy nasyceni dobrami domu twego,
w świątnicy kościoła twego. 5 Przedziwne rzeczy
podług sprawiedliwości mówisz do nas, Boże zbawienia
naszego, nadziejo wszystkich krajów ziemi, i morza
dalekiego! 6 Który utwierdzasz góry mocą swoją, siłą
przepasany będąc; 7 Który uśmierzasz szum morski,
szum nawałności jego, i wzruszenie narodów, 8 Tak,
że się bać muszą cudów twoich, którzy mieszkają
na krajach ziemi; których nastawaniem poranku i
wieczora do wesela pobudzasz. 9 Nawiedzasz ziemię, i
odwilżasz ją; obficie ją ubogacasz strumieniem Bożym,
napełnionym wodami, i gotujesz zboże ich, gdy ją
tak przyprawiasz. 10 Zagony jej napawasz, bruzdy
jej zniżasz, dżdżami ją odmiękczasz, a urodzajom jej
błogosławisz. 11 Koronujesz rok dobrocią twą, a ścieżki
twoje skrapiasz tłustością. 12 Skrapiasz pastwiska
na pustyniach; tak, że i pagórki radością przepasane
bywają. 13 Przyodziewają się pola stadami owiec,
a doliny okrywają się zbożem; tak, że wykrzykają i
śpiewają.

66 Przedniejszemu śpiewakowi pieśń psalmu. 2
Wykrzykuj Bogu wszystka ziemo! Śpiewajcież
psalmy na chwałę imienia jego, ogłaszajcie sławę i
chwałę jego. 3 Rzeczcież Bogu: Jakoś straszny w
sprawach twoich! Dla wielkości mocy twojej obłudnieć
się podadzą nieprzyjaciele twoi. 4 Wszystkać się ziemia
kłaniać, i śpiewać ci będzie; psalm śpiewać będzie
imieniowi twemu. (Sela) 5 Pójdźcież, a oglądajcie
sprawy Boże; straszny jest w sprawach swoich przy
synach ludzkich. 6 Obrócił morze w ziemię suchą;
rzekę przeszli suchą nogą; tameśmyć się weselili
w nim. 7 Panuje w mocy swej na wieki; oczy jego
patrzą na narody, odporni nie wywyższą się. (Sela) 8
Błogosławcież narody Boga naszego, i ogłaszajcie głos
chwały jego. 9 Zachował przy zdrowiu duszę naszę,
a nie dał się powinąć nodze naszej. 10 Albowiemeś
nas doświadczył, o Boże! wypławiłeś nas ogniem, tak
jako srebro pławione bywa. 11 Nagnałeś nas był w
sieć, a ścisnąłeś uciskiem biodra nasze. 12 Wsadziłeś
człowieka na głowę naszę; weszliśmy byli w ogień
i w wodę, wszakżeś nas wywiódł na ochłodę. 13
Przetoż wnijdę do domu twego z całopaleniem, a
oddam ci śluby moje. 14 Któreć ślubowały wargi moje, i
wyrzekły usta moje w utrapieniu mojem. 15 Całopalenie
z tłustych baranów będęć ofiarował z kadzeniem, będęć
ofiarował woły i kozły. (Sela) 16 Pójdźcie, słuchajcie,
a będę opowiadał wszystkim, którzy się boicie Boga,
co uczynił duszy mojej. 17 Do niegom usty swemi
wołał, a wywyższałem go językiem moim. 18 Bym był
patrzał na nieprawość w sercu mojem, nie wysłuchałby
był Pan. 19 Aleć zaiste wysłuchał Bóg, a był pilen
głosu modlitwy mojej. 20 Błogosławiony Bóg, który nie
odrzucił modlitwy mojej, ani odjął miłosierdzia swego
odemnie.

67 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot psalm ku
śpiewaniu. Boże! zmiłuj się nad nami, a błogosław
nam, rozświeć oblicze twoje nad nami. (Sela) 2 Aby tak
poznali na ziemi drogę twoję, a po wszystkich narodach
zbawienie twoje. 3 Tedy cię będą wysławiały narody o
Boże! Będą cię wysławiać wszyscy ludzie! 4 Radować
się będą i wykrzykać narody; bo ty będziesz sądził ludzi
w sprawiedliwości, a narody będziesz sprawował na
ziemi. (Sela) 5 Będą cię wysławiać narody, o Boże!
Będą cię wysławiać wszyscy ludzie. 6 Ziemia także
wyda urodzaj swój; niech nam błogosławi Bóg, Bóg
nasz. 7 Niech nam błogosławi Bóg, a niech się go boją
wszystkie kraje ziemi.

68 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy ku
śpiewaniu. Powstanie Bóg, a będą rozproszeni
nieprzyjaciele jego, i pouciekają przed twarzą jego
ci, którzy go mają w nienawiści. 2 Jako bywa dym
rozpędzony, tak ich rozpędzasz: jako się wosk rozpływa
od ognia, tak niezbożnicy poginą przed obliczem
Bożem. 3 Ale sprawiedliwi weselić się i radować będą
przed obliczem Bożem, i pląsać będą od radości. 4
Śpiewajcie Bogu, śpiewajcie psalmy imieniowi jego;
gotujcie drogę temu, który jeździ na obłokach. Pan
jest imię jego, radujcież się przed obliczem jego. 5
Ojcem jest sierót, i sędzią wdów, Bogiem w przybytku
swym świętym. 6 Bóg, który samotne w rodowite domy
rozmnaża, wywodzi więźniów z oków; ale odporni
mieszkać muszą w ziemi suchej. 7 Boże! gdyś wychodził
przed obliczem ludu twego, gdyś chodził po puszczy;
(Sela) 8 Ziemia się trzęsła, także i niebiosa rozpływały
się przed obliczem Bożem, i ta góra Synaj drżała
przed twarzą Boga, Boga Izraelskiego. 9 Deszcz obfity
spuszczałeś hojnie, o Boże! na dziedzictwo twoje, a
gdy omdlewało, tyś je zaś otrzeźwiał. 10 Zastępy twoje
mieszkają w niem, któreś ty dla ubogiego nagotował
dobrocią twoją, o Boże! 11 Pan dał słowo swe, i tych,
którzy pociechy zwiastowali, zastęp wielki mówiących.

12 Królowie z wojskami uciekali, uciekali: ale ta, która
przyglądała domu, dzieliła łupy. 13 Chociażeście
leżeć musieli między kotłami, przecież będziecie jako
gołębica, mająca pióra posrebrzone, a której skrzydła
jako żółte złoto. 14 Gdy Wszechmogący rozproszy
królów w tej ziemi, wybielejesz jako śnieg na górze
Salmon. 15 Na górze Bożej, na górze Basańskiej, na
górze pogórczystej, na górze Basańskiej. 16 Przeczże
wyskakujecie góry pogórczyste? na tejci górze ulubił
sobie Bóg mieszkanie, tamci Pan będzie mieszkał na
wieki. 17 Wozów Bożych jest dwadzieścia tysięcy, wiele
tysięcy Aniołów; ale Pan między nimi jako na Synaj
w świątnicy przebywa. 18 Wstąpiłeś na wysokość,
wiodłeś pojmanych więźniów, nabrałeś darów dla ludzi,
i najodporniejszych, Panie Boże! przywiodłeś, aby
mieszkali z nami. 19 Błogosławiony Pan; na każdy dzień
hojnie nas opatruje dobrami swemi Bóg zbawienia
naszego. (Sela) 20 On jest Bóg nasz, Bóg obfitego
zbawienia; panujący Pan z śmierci wywodzi. 21 Zaiste
Bóg zrani głowę nieprzyjaciół swoich, i wierzch głowy
włosami nakryty chodzącego w grzechach swoich. 22
Rzekł Pan: Wyprowadzę zaś swoich jako z Basan,
wywiodę ich zaś z głębokości morskiej. 23 Przetoż
będzie noga twoja zbroczona we krwi, i język psów
twoich we krwi nieprzyjacielskiej. 24 Widzieli ciągnienia
twoje, Boże! ciągnienia Boga mego i króla mego w
świątnicy. 25 Wprzód szli śpiewacy, a za nimi grający
na instrumentach, a w pośrodku panienki bijąc w
bębny. 26 W zgromadzeniach błogosławcie Bogu,
błogosławcie Panu, którzyście z narodu Izraelskiego.
Tu niech będzie Benjamin maluczki, który ich opanował;
27 Tu książęta Judzcy, i hufy ich, książęta Zabulońscy, i
książęta Neftalimscy. 28 Obdarzył cię Bóg twój siłą;
utwierdź, o Boże! to, coś w nas sprawił. 29 Dla kościoła
twego, który jest w Jeruzalemie, będąć królowie dary
przynosić. 30 Poraź poczet kopijników, zgromadzenie
mocnych wodzów, i ludu bujnego, hardych, chlubiących
się kęsem srebra; rozprosz narody pragnące wojny. 31
Przyjdąć zacni książęta z Egiptu: Murzyńska ziemia
pospieszy się wyciągnąć ręce swe do Boga. 32
Królestwa ziemi! śpiewajcież Bogu, śpiewajcie Panu.
(Sela) 33 Temu, który jeździ na najwyższych niebiosach
od wieczności; oto wydaje głos swój, głos mocy swojej.
34 Przyznajcie moc Bogu, nad Izraelem dostojność jego,
a wielmożność jego na obłokach. 35 Strasznyś jest, o
Boże! z świętych przybytków twoich; Bóg Izraelski sam
daje moc i siły ludowi swemu. Niechajże będzie Bóg
błogosławiony.

69 Przedniejszemu śpiewakowi na Sosannim psalm
Dawidowy. Wybaw mię, o Boże! boć przyszły
wody aż do duszy mojej. 2 Pogrążony jestem w
głębokiem błocie, gdzie dna niemasz; przyszedłem
w głębokości wód, a nawałność ich porwała mię. 3
Spracowałem się wołając, wyschło gardło moje; ustały
oczy moje, gdym oczekiwał Boga mojego. 4 Więcej
jest tych, którzy mię mają w nienawiści bez przyczyny,
niż włosów na głowie mojej; zmocnili się ci, którzy mię
wygubić usiłują, a są nieprzyjaciółmi mymi niesłusznie;
czegom nie wydarł, musiałem nagradzać. 5 Boże! ty
znasz głupstwo moje, a występki moje nie są tajne
przed tobą. 6 Niechajże nie będą zawstydzeni dla mnie
ci, którzy na cię oczekują, Panie, Panie zastępów!
niech nie przychodzą dla mnie do hańby ci, którzy cię
szukają, o Boże Izraelski! 7 Bo dla ciebie ponoszę
urąganie, a zelżywość okryła oblicze moje. 8 Stałem
się obcym braciom moim, a cudzoziemcem synom
matki mojej, 9 Przeto, że gorliwość domu twego zżarła
mię, a urąganie urągających tobie przypadło na mię. 10
Gdym płakał i trapił postem duszę moję, stało mi się to
pohańbienie. 11 Gdym wziął na się wór miasto szaty,
byłem u nich przypowieścią. 12 Mówili o mnie ci, którzy
siedzieli w bramie, a byłem piosnką u tych, którzy pili
mocny napój. 13 Ale ja obracam modlitwę moję do
ciebie, Panie! czas jest upodobania twego; o Boże!
według wielkości miłosierdzia twego wysłuchajże mię,
dla prawdy zbawienia twego. 14 Wyrwij mię z błota,
abym nie był pogrążony; niech będę wyrwany od tych,
którzy mię nienawidzą, jako z głębokości wód; 15 Aby
mię nie zatopiły strumienie wód, i nie pożarła głębia
i nie zawarła nademną studnia wierzchu swego. 16
Wysłuchajże mię, Panie! boć dobre jest miłosierdzie
twoje; według wielkiej litości twojej wejrzyj na mię. 17
Nie zakrywajże oblicza twego od sługi swego, bom jest
w utrapieniu; pośpieszże się, wysłuchaj mię. 18 Przybliż
się do duszy mojej, a wybaw ją; dla nieprzyjaciół
moich odkup mię. 19 Ty znasz pohańbienie moje, i
zelżywość moję, i wstyd mój: przed tobąć są wszyscy
nieprzyjaciele moi. 20 Pohańbienie pokruszyło serce
moje, z czegom był żałośny; oczekiwałem, azaliby się
mię kto użalił, ale nikt nie był; azaliby mię kto pocieszył,
alem nie znalazł. 21 Owszem, miasto pokarmu podali
mi żółć, a w pragnieniu mojem napoili mię octem.
22 Niechajże im będzie stół ich przed nimi sidłem, a
szczęście ich na upadek. 23 Niech się zaćmią oczy ich,
aby nie widzieli, a biodra ich niech się zawżdy chwieją.
24 Wylij na nich rozgniewanie swoje, a popędliwość
gniewu twego niech ich ogarnie. 25 Niech będzie
mieszkanie ich puste, w namiotach ich niech nikt nie
mieszka. 26 Bo tego, któregoś ty ubił, prześladują, a o
boleści poranionych twoich rozmawiają. 27 Przydajże
nieprawość ku nieprawości ich, a niech nie przychodzą
do sprawiedliwości twojej. 28 Niech będą wymazani
z ksiąg żyjących, a z sprawiedliwymi niech nie będą
zapisani. 29 Jamci utrapiony, i zbolały; lecz zbawienie
twoje, Boże! na miejscu bezpiecznem postawi mię. 30

Tedy będę chwalił imię Boże pieśnią, a będę je wielbił z
dziękczynieniem. 31 A będzie to przyjemniejsze Panu,
niżeli wół albo cielec rogaty z rozdzielonemi kopytami.
32 To widząc pokorni rozradują się, szukając Boga,
a ożyje serce ich; 33 Iż wysłuchiwa Pan ubogich,
a więźniami swymi nie gardzi. 34 Niech go chwalą
niebiosa i ziemia, morze i wszystko, co się w nich
rucha. 35 Bógci zaiste zachowa Syon, i pobuduje
miasta Judzkie; i będą tam mieszkać, a ziemię tę
dziedzicznie otrzymają. 36 Także i nasienie sług jego
dziedzicznie ją otrzyma, a którzy miłują imię jego, będą
w niej mieszkać.

70 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy
na wspominamie. Boże! pospiesz się, abyś mię
wyrwał; Panie! pospiesz się, abyś mi dał ratunek. 2
Niech będą zawstydzeni i pohańbieni, którzy szukają
duszy mojej; niech się obrócą na wstecz, i niech będą
pohańbieni, którzy mi złego życzą. 3 Niech się obrócą
nazad za to, że mię chcą pohańbić ci, którzy mi mówią:
Ehej, ehej! 4 Ale niech się weselą i radują w tobie
wszyscy, którzy cię szukają, a którzy miłują zbawienie
twoje, niech mówią zawżdy: Uwielbiony bądź, Boże
nasz! 5 Jamci nędzny i ubogi; o Boże! pospiesz się
ku mnie; tyś jest pomocą moją, i wybawicielem moim!
Panie! nie omieszkujże.

71 W tobie, Panie! nadzieję mam: niech na wieki
pohańbiony nie będę. 2 Według sprawiedliwości
twej wybaw mię, i wyrwij mię; nakłoń ku mnie ucha
twego, i zachowaj mię. 3 Bądź mi skałą mieszkania,
gdziebym zawżdy uchodził; przykazałeś, aby mię
strzeżono; boś ty skałą moją i twierdzą moją. 4 Boże
mój! wyrwij mię z ręki niezbożnika, z ręki przewrotnego
i gwałtownika; 5 Albowiemeś ty oczekiwaniem mojem,
Panie! Panie! nadziejo moja od młodości mojej. 6
Na tobiem spoległ zaraz z żywota; tyś mię wywiódł
z żywota matki mojej; w tobie chwała moja zawżdy.
7 Jako dziwowisko byłem u wielu; wszakże tyś jest
mocną nadzieją moją. 8 Niechaj będą napełnione
usta moje chwałą twoją, przez cały dzień sławą twoją.
9 Nie odrzucajże mię w starości mojej; gdy ustanie
siła moja, nie opuszczaj mię. 10 Albowiem mówili
nieprzyjaciele moi przeciwko mnie, a ci, którzy czyhali
na duszę moję, radę uczynili społem, 11 Mówiąc:
Bóg go opuścił, gończież go, a pojmijcie go; boć nie
ma, ktoby go wyrwał. 12 Boże! nie oddalajże się
odemnie; o Boże mój! pospieszże się na ratunek mój.
13 Niechże będą zawstydzeni, niech zginą przeciwnicy
duszy mojej; niech będą okryci zelżywością i wstydem,
którzy mi szukają złego. 14 Aleć ja zawżdy oczekiwać
będę, a tem więcej rozszerzę chwałę twoję. 15 Usta
moje opowiadać będą sprawiedliwość twoję, cały dzień
zbawienie twoje, aczkolwiek liczby jego nie wiem.
16 Przystąpię do wysławiania wszelakiej mocy Pana
panującego, będę wspominał własną sprawiedliwość
twoję. 17 Boże! uczyłeś mię od młodości mojej, i
opowiadam aż po dziś dzień dziwne sprawy twoje. 18
A przetoż aż do starości i sędziwości nie opuszczaj
mię, Boże! aż opowiem ramię twoje temu narodowi, i
wszystkim potomkom moc twoję. 19 Bo sprawiedliwość
twoja, Boże! wywyższona jest, czynisz zaiste rzeczy
wielkie. Boże! któż jest podobien tobie? 20 Który, acześ
przypuścił na mię wielkie i ciężkie uciski, wszakże zasię
do żywota przywracasz mię, a z przepaści ziemskich
zasię wywodzisz mię. 21 Rozmnożysz dostojność moję
a zasię ucieszysz mię. 22 A ja też wysławiać cię będę
na instrumentach muzycznych, i prawdę twoję, Boże
mój! będęć śpiewał przy harfie, o Święty Izraelski! 23
Rozradują się wargi moje, gdyć będę śpiewał, i dusza
moja, którąś wykupił. 24 Nadto i język mój będzie
opowiadał przez cały dzień sprawiedliwość twoję; bo się
zawstydzić, i hańbę odnieść musieli ci, którzy szukali
nieszczęścia mego.

72 Salomonowi. Boże! daj królowi sądy twoje, a
sprawiedliwość twoję synowi królewskiemu; 2
Aby sądził lud twój w sprawiedliwości, a ubogich twoich
w prawości. 3 Przyniosą góry ludowi pokój, a pagórki
sprawiedliwość. 4 Będzie sądził ubogich z ludu, a
wybawi synów ubogiego; ale gwałtownika pokruszy. 5
Będą się bać ciebie, póki słońce i miesiąc trwać będzie,
od narodu aż do narodu. 6 Jako zstępuje deszcz na
pokoszoną trawę, a deszcz kroplisty skrapiający ziemię:
7 Tak sprawiedliwy zakwitnie za dni jego, a będzie
obfitość pokoju, dokąd miesiąca staje. 8 Będzie panował
od morza aż do morza, i od rzeki aż do kończyn ziemi.
9 Przed nim padać będą mieszkający na pustyniach, a
nieprzyjaciele jego proch lizać będą. 10 Królowie od
morza i z wysep dary mu przyniosą; królowie Sebejscy
i Sabejscy upominki oddadzą. 11 I będą mu się kłaniać
wszyscy królowie; wszystkie narody służyć mu będą.
12 Albowiem wyrwie ubogiego wołającego, i nędznego,
który nie ma pomocnika. 13 Zmiłuje się nad ubogim,
i nad niedostatecznym, a duszę nędznych wybawi.
14 Od zdrady i gwałtu wybawi duszę ich; bo droga
jest krew ich przed oczyma jego. 15 I będzie żył, a
dawać mu będą złoto sabejskie, i ustawicznie się za
nim modlić będą, cały dzień błogosławić mu będą.
16 Gdy się wrzuci garść zboża do ziemi na wierzchu
gór, zaszumi jako Liban urodzaj jego, a mieszczanie
zakwitną jako zioła polne. 17 Imię jego będzie na wieki;
pokąd słońce trwa, dziedziczyć będzie imię jego, a
błogosławiąc sobie w nim wszystkie narody wielbić
go będą. 18 Błogosławiony Pan Bóg, Bóg Izraelski,
który sam cuda czyni. 19 I błogosławione imię chwały

jego na wieki, a niech będzie napełniona chwałą jego
wszystka ziemia. Amen, Amen. 20 A tuć się kończą
modlitwy Dawida, syna Isajego.

73 Psalm Asafowy. Zaisteć dobry jest Bóg Izraelowi,
tym, którzy są czystego serca. 2 Ale nogi moje
mało się były nie potknęły, a blisko tego było, że mało nie
szwankowały kroki moje, 3 Gdym był zawiścią poruszon
przeciwko szalonym, widząc szczęście niepobożnych.
4 Bo nie mają związków aż do śmierci, ale w całości
zostaje siła ich. 5 W pracy ludzkiej nie są, a kaźni, jako
inni ludzie, nie doznawają. 6 Przetoż otoczeni są pychą,
jako łańcuchem złotym, a przyodziani okrutnością, jako
szatą ozdobną. 7 Wystąpiły od tłustości oczy ich, a
więcej mają nad pomyślenie serca. 8 Rozpuścili się, i
mówią złośliwie, o uciśnieniu bardzo hardzie mówią. 9
Wystawiają przeciwko niebu usta swe, a język ich krąży
po ziemi. 10 A przetoż na to przychodzi lud jego, gdy
się im wody już wierzchem leją, 11 Że mówią: Jakoż
ma Bóg o tem wiedzieć? albo mali o tem wiadomość
Najwyższy? 12 Albowiem, oto ci niezbożnymi będąc,
mają pokój na świecie, i nabywają bogactw. 13 Próżno
tedy w czystości chowam ręce moje, a w niewinności
serce moje omywam. 14 Ponieważ mię cały dzień
biją, a karanie cierpię na każdy poranek. 15 Rzekęli:
Będę też tak o tem mówił, tedy rodzaj synów twoich
rzecze, żem im niepraw. 16 Chciałemci tego rozumem
doścignąć, ale mi się tu trudno zdało; 17 Ażem wszedł
do świątnicy Bożej, a tum porozumiał dokończenie
ich. 18 Zprawdęś ich na miejscach śliskich postawił, a
podajesz ich na spustoszenie. 19 Oto jakoć przychodzą
na spustoszenie! niemal w okamgnieniu niszczeją i
giną od strachu. 20 Są jako sen temu, co ocucił; Panie!
gdy ich obudzisz obraz ich lekce poważysz. 21 Gdy
zgorzkło serce moje, a nerki moje cierpiały kłucie: 22
Zgłupiałem był, a nicem nie rozumiał, byłem przed tobą
jako bydlę. 23 A wszakże zawżdy byłem z tobą; boś
mię trzymał za prawą rękę moję. 24 Według rady swej
prowadź mię, a potem do chwały przyjmiesz mię. 25
Kogożbym innego miał na niebie? I na ziemi oprócz
ciebie w nikim innym upodobania nie mam. 26 Choć
ciało moje, i serce moje ustanie, jednak Bóg jest skałą
serca mego, i działem moim na wieki. 27 Gdyż oto
ci, którzy się oddalają od ciebie, zginą; wytracasz
tych, którzy cudzołożą odstępowaniem od ciebie. 28
Aleć mnie najlepsza jest trzymać się Boga; przetoż
pokładam w Panu panującym nadzieję moję, abym
opowiadał wszystkie sprawy jego.

74 Pieśń wyuczająca, podana Asafowi. Przeczżeś
nas, o Boże! do końca odrzucił? Przeczże
się rozpaliła zapalczywość twoja przeciwko owcom
pastwiska twego? 2 Wspomnij na zgromadzenie twoje,
któreś sobie zdawna nabył i odkupił, na pręt dziedzictwa
twego, na tę górę Syon, na której mieszkasz. 3
Pospieszże się na srogie popustoszenie; a jako
wszystko poburzył nieprzyjaciel w świątnicy! 4 Ryczeli
nieprzyjaciele twoi w pośrodku zgromadzenia twego,
a na znak tego zostawili wiele chorągwi swoich. 5
Za rycerza miano tego, który się z wysoka z siekierą
zanosił, rąbiąc drzewo wiązania jego. 6 A teraz już
i rzezania jego na porząd siekierami i młotami tłuką.
7 Założyli ogień w świątnicy twojej, a obaliwszy na
ziemię, splugawili przybytek imienia twego. 8 Mówili w
sercu swojem: Zburzmy je pospołu; popalili wszystkie
przybytki Boże w ziemi. 9 Znaków naszych nie widzimy:
już niemasz proroka, i niemasz między nami, któryby
wiedział, póki to ma trwać. 10 Dokądże, o Boże!
przeciwnik będzie urągać? izali nieprzyjaciel będzie
bluźnił imię twoje aż na wieki? 11 Przeczże zstrzymujesz
rękę twoję; a prawicy swej z zanadrza swego cale nie
dobędziesz? 12 Wszakeś ty, Boże! zdawna królem
moim; ty sprawujesz hojne zbawienie w pośród ziemi.
13 Tyś mocą twoją rozdzielił morze, a potarłeś głowy
wielorybów w wodach. 14 Tyś skruszył głowę Lewiatana,
dałeś go za pokarm ludowi na puszczy. 15 Tyś przerwał
źródła i potoki; tyś osuszył rzeki bystre. 16 Twójci jest
dzień, twoja też i noc; tyś uczynił światło i słońce. 17
Tyś założył wszystkie granice ziemi; lato i zimę tyś
sprawił. 18 Wspomnijże na to, że nieprzyjaciel zelżył
Pana, a lud szalony jako uraga imieniowi twemu. 19 Nie
podawajże tej kupie duszy synogarlicy twojej; na stadko
ubogich twoich nie zapominaj na wieki. 20 Obejrzyj się
na przymierze twoje; albowiem i najciemniejsze kąty
ziemi pełne jaskiń drapiestwa. 21 Niechajże nędznik
nie odchodzi z hańbą; ubogi i żebrak niechaj chwali
imię twoje. 22 Powstańże, o Boże! ujmij się o sprawę
twoję; wspomnij na pohańbienie twoje, które się dzieje
od szalonych na każdy dzień. 23 Nie zapominajże
wykrzykania nieprzyjaciół twoich, i huku tych, co
przeciwko tobie powstawają, który się ustawicznie sili.

75 Przedniejszemu śpiewakowi, jako: Nie zatracaj,
psalm i pieśń Asafowa. Wysławiamy cię, Boże!
wysławiamy: bo bliskie imię twoje; opowiadają to
dziwne sprawy twoje. 2 Gdy przyjdzie czas ułożony, ja
sprawiedliwie sądzić będę. 3 Rozstąpiła się ziemia, i
wszyscy obywatele jej; ale ja utwierdzę słupy jej. (Sela)
4 Rzekę szalonym: Nie szalejcie, a niepobożnym:
Nie podnoście rogów. 5 Nie podnoście przeciwko
Najwyższemu rogów swych, a nie mówcie krnąbrnie, 6
Bo nie od wschodu, ani od zachodu, ani od puszczy
przychodzi wywyższenie. 7 Ale Bóg sędzia, tego poniża,
a owego wywyższa. 8 Zaiste kielich jest w rękach
Pańskich, a ten wina mętnego nalany; z tegoż nalewać
będzie, tak, że i drożdże jego wyssą i wypiją wszyscy

niepobożni ziemi. 9 Ale ja będę opowiadał sprawy
Pańskie na wieki, będę śpiewał Bogu Jakóbowemu.
10 A wszystkie rogi niezbożnikom postrącam; ale rogi
sprawiedliwego będą wywyższone.

76 Przedniejszemu śpiewakowi na Neginot, psalm i
pieśń Asafowi. Znajomy jest Bóg w Judzkiej ziemi,
w Izraelu wielkie imię jego. 2 W Salemie jest przybytek
jego, a mieszkanie jego na Syonie. 3 Tamci połamał
ogniste strzały łuków, tarczę, i miecz, i wojnę. (Sela) 4
Zacnymeś się stał i dostojnym z gór łupiestwa. 5 Ci,
którzy byli serca mężnego, podani są na łup, zasnęli
snem swoim, nie znaleźli mężni rycerze siły w rękach
swych. 6 Od gromienia twego, o Boże Jakóbowy!
twardo zasnęły i wozy i konie. 7 Tyś jest, ty bardzo
straszliwy; i któż jest, coby się ostał przed obliczem
twojem, gdy się zapali gniew twój? 8 Gdy z nieba
dajesz słyszeć sąd swój, ziemia się lęka i ucicha; 9
Gdy Bóg na sąd powstaje, aby wybawił wszystkich
pokornych na ziemi. (Sela) 10 Zaiste i gniew człowieczy
chwalić cię musi, a ty ostatek zagniewania skrócisz. 11
Śluby czyńcie, a oddawajcie je Panu, Bogu waszemu,
wszyscy, którzyście około niego, wszyscy przynoście
dary strasznemu. 12 Onci odejmuje ducha książętom, a
on jest na postrach królom ziemskim.

77 Przedniejszemu śpiewakowi dla Jedytuna psalm
Asafowy. Głos mój podnoszę do Boga, kiedy
wołam; głos mój podnoszę do Boga, aby mię wysłuchał.
2 W dzień utrapienia mego szukałem Pana: wyciągałem
w nocy ręce moje bez przestania, a nie dała się
ucieszyć dusza moja. 3 Wspominałem na Boga, a
trwożyłem sobą; rozmyślałem, a utrapieniem ściśniony
był duch mój. (Sela) 4 Zatrzymywałeś oczy moje,
aby czuły; potartym był, ażem nie mógł mówić. 5
Przychodziły mi na pamięć dni przeszłe i lata dawne.
6 Wspominałem sobie na śpiewanie moje; w nocym
w sercu swem rozmyślał, i wywiadywał się o tem
duch mój, mówiąc: 7 Izali mię na wieki odrzuci Pan,
a więcej mi już łaski nie ukaże? 8 Izali do końca
ustanie miłosierdzie jego, i koniec weźmie słowo od
rodzaju aż do rodzaju? Izali zapomniał Bóg zmiłować
się? 9 Izali zatrzymał w gniewie litości swoje? (Sela)
10 I rzekłem: Toć jest śmierć moja; wszakże prawica
Najwyższego uczyni odmianę. 11 Wspominać sobie
będę na sprawy Pańskie, a przypominać sobie będę
dziwne sprawy twoje, zdawna uczynione. 12 I będę
rozmyślał o wszelkiem dziele twojem, i o uczynkach
twoich będę mówił: 13 Boże! święta jest droga twoja.
Któryż Bóg jest tak wielki, jako Bóg nasz? 14 Tyś
jest Bóg, który czynisz cuda; podałeś do znajomości
między narody moc twoję. 15 Odkupiłeś ramieniem
twojem lud swój, syny Jakóbowe i Józefowe. (Sela)
16 Widziały cię wody, o Boże! widziały cię wody, i
ulękły się, i wzruszyły się przepaści. 17 Obłoki wydały
powodzi; niebiosa wydały gromy, a strzały twoje tam i
sam biegały. 18 Huczało grzmienie twoje po obłokach,
błyskawice oświeciły okrąg ziemi, ziemia się wzruszyła
i zatrzęsła. 19 Przez morze była droga twoja, a ścieżki
twoje przez wody wielkie, wszakże śladów twoich nie
było. 20 Prowadziłeś lud twój, jako stado owiec, przez
rękę Mojżesza i Aarona.

78 Pieśń wyuczająca podana Asafowi. Słuchaj, ludu
mój! zakonu mego; nakłońcież uszów swych
do słów ust moich. 2 Otworzę w podobieństwie usta
moje, a będę opowiadał przypowiastki starodawne.
3 Cośmy słyszeli, i poznali, i co nam ojcowie nasi
opowiadali. 4 Nie zataimy tego przed synami ich, którzy
przyszłym potomkom swoim opowiadać będą chwały
Pańskie, i moc jego, i cuda jego, które uczynił. 5 Bo
wzbudził świadectwo w Jakóbie, a zakon wydał w
Izraelu; przykazał ojcom naszym, aby to do wiadomości
podawali synom swoim, 6 Aby poznał wiek potomny,
synowie, którzy się narodzić mieli, a oni zaś powstawszy,
aby to opowiadali synom swoim; 7 Aby pokładali w Bogu
nadzieję swoję, a nie zapominali na sprawy Boże, ale
strzegli przykazań jego; 8 Aby się nie stali jako ojcowie
ich narodem odpornym i nieposłusznym, narodem,
który nie wygotował serca swego, aby był wierny Bogu
duch jego. 9 Albo jako synowie Efraimowi zbrojni,
którzy, choć umieli z łuku strzelać, wszakże w dzień
wojny tył podali. 10 Bo nie przestrzegali przymierza
Bożego, a według zakonu jego zbraniali się chodzić. 11
Zapomnieli na sprawy jego, i na dziwne dzieła jego,
które im pokazywał. 12 Przed ojcami ich czynił cuda w
ziemi Egipskiej, na polu Soan. 13 Rozdzielił morze, i
przeprowadził ich, i sprawił, że stanęły wody jako kupa.
14 Prowadził ich w obłoku we dnie, a każdej nocy w
jasnym ogniu. 15 Rozszczepił skały na puszczy, a napoił
ich, jako z przepaści wielkich. 16 Wywiódł strumienie ze
skały, a uczynił, że wody ciekły jako rzeki. 17 A wszakże
oni przyczynili grzechów przeciwko niemu, a wzruszyli
Najwyższego na puszczy do gniewu; 18 I kusili Boga w
sercu swem, żądając pokarmu według lubości swojej.
19 A mówili przeciwko Bogu temi słowy: Izali może Bóg
zgotować stół na tej puszczy? 20 Oto uderzył w skałę,
a wypłynęły wody, i rzeki wezbrały; izali też będzie mógł
dać chleb? Izali nagotuje mięsa ludowi swemu? 21
Przetoż usłyszawszy to Pan, rozgniewał się, a ogień się
zapalił przeciw Jakóbowi, także i popędliwość powstała
przeciw Izraelowi; 22 Przeto, iż nie wierzyli Bogu,
a nie mieli nadziei w zbawieniu jego. 23 Choć był
rozkazał obłokom z góry, i forty niebieskie otworzył.
24 I spuścił im jako deszcz mannę ku pokarmowi, a
pszenicę niebieską dał im. 25 Chleb mocarzów jadł
człowiek, a zesłał im pokarmów do sytości. 26 Obrócił

wiatr ze wschodu na powietrzu, a przywiódł mocą swą
wiatr z południa; 27 I spuścił na nich mięso jako proch,
i ptastwo skrzydlate jako piasek morski; 28 Spuścił je w
pośród obozu ich, wszędy około namiotów ich. 29 I
jedli, a nasyceni byli hojnie, i dał im, czego żądali. 30 A
gdy jeszcze nie wypełnili żądości swej, gdy jeszcze
pokarm był w ustach ich: 31 Tedy zapalczywość Boża
przypadła na nich, i pobił tłustych ich, a przedniejszych
z Izraela poraził. 32 Ale w tem wszystkiem jeszcze
grzeszyli, i nie wierzyli cudom jego; 33 Przetoż sprawił,
że marnie dokonali dni swoich, i lat swoich w strachu.
34 Gdy ich tracił, jeźliże go szukali, i nawracali się,
a szukali z rana Boga, 35 Przypominając sobie, iż
Bóg był skałą ich, a Bóg najwyższy odkupicielem ich:
36 (Aczkolwiek pochlebiali mu usty swemi, i językiem
swoim kłamali mu; 37 A serce ich nie było szczere
przed nim, ani wiernymi byli w przymierzu jego.) 38
On jednak będąc miłosierny odpuszczał nieprawości
ich, a nie zatracał ich, ale częstokroć odwracał gniew
swój, a nie pobudzał wszystkiego gniewu swego; 39
Bo pamiętał, że są ciałem, wiatrem, który odchodzi,
a nie wraca się zaś. 40 Jako go często draźnili na
puszczy, i do boleści przywodzili na pustyniach? 41 Bo
coraz kusili Boga, a Świętemu Izraelskiemu granice
zamierzali. 42 Nie pamiętali na rękę jego, i na on
dzień, w który ich wybawił z utrapienia; 43 Gdy czynił
w Egipcie znaki swoje, a cuda swe na polu Soan; 44
Gdy obrócił w krew rzeki ich, i strumienie ich, tak, że
z nich pić nie mogli. 45 Przepuścił na nich rozmaite
muchy, aby ich kąsały, i żaby, aby ich gubiły: 46 I
dał chrząszczom urodzaje ich, a prace ich szarańczy.
47 Potłukł gradem szczepy ich, a drzewa leśnych fig
ich gradem lodowym. 48 I podał gradowi bydło ich, a
majętność ich węglu ognistemu. 49 Posłał na nich gniew
zapalczywości swojej, popędliwość, i rozgniewanie, i
uciśnienie, przypuściwszy na nich aniołów złych. 50
Wyprostował ścieżkę gniewowi swemu, nie zachował
od śmierci duszy ich, i na bydło ich powietrze dopuścił;
51 I pobił wszystko pierworodztwo w Egipcie, pierwiastki
mocy ich w przybytkach Chamowych; 52 Ale jako
owce wyprowadził lud swój, a wodził ich jako stada po
puszczy. 53 Wodził ich w bezpieczeństwie, tak, że się
nie lękali, (a nieprzyjaciół ich okryło morze,) 54 Aż ich
przywiódł do świętej granicy swojej, na onę górę, której
nabyła prawica jego. 55 I wyrzucił przed twarzą ich
narody, i sprawił, że im przyszły na sznur dziedzictwa
ich, ażeby mieszkały w przybytkach ich pokolenia
Izraelskie. 56 A wszakże przecież kusili i draźnili Boga
najwyższego, a świadectwa jego nie strzegli. 57 Ale się
odwrócili, i przewrotnie się obchodzili, jako i ojcowie
ich; wywrócili się jako łuk omylny. 58 Bo go wzruszyli
do gniewu wyżynami swemi, a rytemi bałwanami swemi
pobudzili go do zapalczywości. 59 Co słysząc Bóg
rozgniewał się, i zbrzydził sobie bardzo Izraela, 60
Tak, że opuściwszy przybytek w Sylo, namiot, który
postawił między ludźmi, 61 Podał w niewolę moc swoję,
i sławę swoję w ręce nieprzyjacielskie. 62 Dał pod
miecz lud swój, a na dziedzictwo swoje rozgniewał
się. 63 Młodzieńców jego ogień pożarł, a panienki
jego nie były uczczone. 64 Kapłani jego od miecza
polegli, a wdowy jego nie płakały. 65 Lecz potem ocucił
się Pan jako ze snu, jako mocarz wykrzykający od
wina. 66 I zaraził nieprzyjaciół swoich na pośladkach, a
na wieczną hańbę podał ich. 67 Ale choć wzgardził
namiotem Józefowym, a pokolenia Efraimowego nie
obrał, 68 Wszakże obrał pokolenie Judowe, i górę
Syon, którą umiłował. 69 I wystawił sobie jako pałac
wysoki świątnicę swoję, jako ziemię, którą ugruntował
na wieki. 70 I obrał Dawida sługę swego, wziąwszy go
z obór owczych; 71 Gdy chodził za owcami kotnemi,
przyprowadził go, aby pasł Jakóba, lud jego, i Izraela,
dziedzictwo jego; 72 Który ich pasł w szczerości serca
swego, a w roztropności rąk swoich prowadził ich.

79 Psalm podany Asafowi. O Boże! wtargnęli poganie
w dziedzictwo twoje, splugawili kościół twój
święty, obrócili Jeruzalem w kupy gruzu. 2 Dali trupy
sług twoich na pokarm ptastwu powietrznemu, ciała
świętych twoich bestyjom ziemskim. 3 Wylali krew
ich jako wodę około Jeruzalemu, a nie był, ktoby ich
pochował. 4 Staliśmy się pohańbieniem u sąsiadów
naszych; śmiechowiskiem i igrzyskiem u tych, którzy
są około nas. 5 Dokądże, o Panie? azaż na wieki
gniewać się będziesz? a jako ogień pałać będzie
zapalczywość twoja? 6 Wylij gniew twój na pogan,
którzy cię nie znają, i na królestwa, które imienia
twego nie wzywają. 7 Albowiemci pożarli Jakóba,
a mieszkanie jego spustoszyli. 8 Nie wspominajże
nam przeszłych nieprawości naszych; niech nas rychło
uprzedzi miłosierdzie twoje, bośmy bardzo znędzeni.
9 Wspomóżże nas, o Boże zbawienia naszego! dla
chwały imienia twego, a wyrwij nas, i bądź miłościw
grzechom naszym dla imienia twego. 10 Przeczżeby
mieli mówić poganie: Gdzież jest Bóg ich? Bądź
znacznym między poganami, przed oczyma naszemi,
dla pomsty krwi sług twoich, która jest wylana. 11 Niech
przyjdzie przed oblicze twoje narzekanie więźniów, a
według wielkości ramienia twego zachowaj ostatki tych,
co są na śmierć skazani. 12 A oddaj sąsiadom naszym
siedmiorako na łono ich za pohańbienie ich, któreć
uczynili, o Panie! 13 Ale my lud twój i owce pastwiska
twego, będziemy cię wysławiali na wieki; od narodu do
narodu będziemy opowiadać chwałę twoję.

80 Przedniejszemu śpiewakowi na Sosannim psalm
świadectwa Asafowi. O Pasterzu Izraelski!
posłuchaj, który prowadzisz Józefa jako stado owiec;

który siedzisz na Cherubinach, rozjaśnij się. 2
Wzbudź moc swoję przed Efraimem, i Benjaminem,
i Manasesem, a przybądź na wybawienie nasze. 3
O Boże! przywróć nas, a rozjaśnij nad nami oblicze
twoje, a będziemy zbawieni. 4 Panie, Boże zastępów!
dokądże się będziesz gniewał na modlitwę ludu swego?
5 Nakarmiłeś ich chlebem płaczu, i napoiłeś ich łzami
miarą wielką. 6 Wystawiłeś nas na zwadę sąsiadom
naszym; a nieprzyjaciołom naszym, aby sobie z nas
śmiech stroili. 7 O Boże zastępów; przywróć nas, a
rozjaśnij nad nami oblicze twoje, a będziemy zbawieni. 8
Tyś macicę winną z Egiptu przeniósł; wyrzuciłeś pogan,
a wsadziłeś ją. 9 Uprzątnąłeś dla niej, i sprawiłeś,
że się rozkorzeniła i napełniła ziemię. 10 Okryte są
góry cieniem jej, a gałęzie jej jako najwyższe cedry.
11 Rozpuściła latorośle swe aż do morza, i aż do
rzeki gałązki swe. 12 Przeczżeś tedy rozwalił płot
winnicy, tak, że ją szarpają wszyscy, którzy mimo
drogą idą? 13 Zniszczył ją wieprz dziki, a zwierz
polny spasł ją. 14 O Boże zastępów! nawróć się
proszę, spojrzyj z nieba, i obacz, a nawiedź tę winną
macicę; 15 Tę winnicę, którą szczepiła prawica twoja, i
latorośłki, któreś sobie zmocnił. 16 Spalona jest ogniem,
i wyrąbana; ginie od zapalczywości oblicza twego. 17
Niech będzie ręka twoja nad mężem prawicy twojej,
nad synem człowieczym, któregoś sobie zmocnił. 18 A
nie odstąpimy od ciebie; zachowaj nas przy żywocie, a
imienia twego wzywać będziemy. 19 O Panie, Boże
zastępów! nawróćże nas zasię; rozjaśnij nad nami
oblicze twoje, a będziemy zbawieni.

81 Przedniejszemu śpiewakowi na Gittyt, Asafowi.
Wesoło śpiewajcie Bogu mocy naszej;
wykrzykajcie Bogu Jakóbowemu. 2 Weźmijcie psalm,
przydajcie bębęn, i wdzięczną harfę z lutnią. 3 Zatrąbcie
w trąbę na nowiu miesiąca, czasu ułożonego, w
dzień święta naszego uroczystego. 4 Albowiem jest
postanowienie w Izraelu, prawo Boga Jakóbowego.
5 Na świadectwo w Józefie wystawił je, kiedy był
wyszedł przeciw ziemi egipskiej, kędym słyszał język,
któregom nie rozumiał. 6 Wybawiłem, mówi Bóg, od
brzemienia ramię jego, a ręce jego od dźwigania kotłów
uwolnione. 7 Gdyś mię w ucisku wzywał. wyrwałem cię,
i wysłuchałem cię w skrytości gromu, doświadczałem
cię u wód poswarku. (Sela) 8 Tedym rzekł: Słuchaj,
ludu mój! a oświadczę się przeciwko tobie, o Izraelu!
będzieszli mię słuchał. 9 I nie będziesz miał boga
cudzego, ani się będziesz kłaniał bogu obcemu; 10
(Albowiem Jam Pan, Bóg twój, którym cię wywiódł z
ziemi Egipskiej;) otwórz usta twoje, a napełnięć je.
11 Ale lud mój nie usłuchał głosu mego, a Izrael nie
przestał na mnie. 12 Przetoż puściłem ich za żądzami
serca ich, i chodzili za radami swemi. 13 Oby mię był
lud mój posłuchał, a Izrael drogami mojemi chodził!
14 W krótkim czasie bym był nieprzyjaciół ich poniżył,
a przeciw nieprzyjaciołom ich obróciłbym rękę swą.
15 Ci, którzy w nienawiści mają Pana, choć obłudnie,
poddaćby się im musieli, i byłby czas ich aż na wieki.
16 I karmiłbym ich tłustością pszenicy, a miodem z opoki
nasyciłbym ich.

82 Psalm Asafowy. Bóg stoi w zgromadzeniu
Bożem, a w pośród bogów sądzi i mówi:
2 Dokądże będziecie niesprawiedliwie sądzić, a
osoby niezbożników przyjmować? (Sela) 3 Czyńcie
sprawiedliwość ubogiemu i sierotce; utrapionego i
niedostatecznego usprawiedliwiajcie. 4 Wyrwijcie
chudzinę i nędznego, a z ręki niepobożnej wyrwijcie go.
5 Lecz oni nic nie wiedzą, ani rozumieją; w ciemnościach
ustawicznie chodzą; zaczem się zachwiały wszystkie
grunty ziemi. 6 Jam rzekł: Bogowieście, a synami
Najwyższego wy wszyscy jesteście. 7 A wszakże jako i
inni ludzie pomrzecie, a jako jeden z książąt upadniecie.
8 Powstańże, o Boże! a sądź ziemię; albowiem ty
dziedzicznie trzymasz wszystkie narody.

83 Pieśń i psalm Asafowy. O Boże! nie milczże,
nie bądź jako ten, co nie słyszy, i nie chciej się
uspokoić, o Boże! 2 Bo się oto nieprzyjaciele twoi burzą,
a ci, którzy cię w nienawiści mają, podnoszą głowę. 3
Przeciwko ludowi twemu wymyślili chytrą radę, a spiknęli
się przeciw tym, których ty ochraniasz; 4 Mówiąc:
Pójdźcie, a wytraćmy ich, niech nie będą narodem, tak,
żeby i nie wspominano więcej imienia Izraelskiego.
5 Albowiem spiknęli się jednomyślnie, przymierze
przeciwko tobie uczynili: 6 Namioty Edomczyków,
i Ismaelczyków, Moabczyków, i Agareńczyków, 7
Giebalczyków, i Ammonitczyków, i Amalekitczyków,
także Filistyńczyków z tymi, którzy mieszkają w Tyrze;
8 Więc i Assyryjczycy złączyli się z nimi, będąc
ramieniem synom Lotowym. (Sela) 9 Uczyńże im tak
jako Madyjanczykom, jako Sysarze, jako Jabinowi u
potoku Cyson. 10 Którzy są wygładzeni w Endor; stali
się jako gnój na ziemi. 11 Obchodźże się z nimi, i z
ich hetmanami, jako z Orebem, i jako z Zebą, i jako z
Zebeem, i jako z Salmanem, ze wszystkimi książętami
ich; 12 Bo rzekli: Posiądźmy dziedzicznie przybytki
Boże. 13 Boże mój! uczyńże ich jako koło, i jako źdźbło
przed wiatrem. 14 Jako ogień, który las pali, i jako
płomień, który zapala góry. 15 Tak ich ty wichrem twoim
ścigaj, a burzą twą zatrwóż ich. 16 Napełnij twarze ich
pohańbieniem, aby szukali imienia twego, Panie! 17
Niech będą zawstydzeni i ustraszeni aż na wieki, a
będąc pohańbieni niech zaginą. 18 A tak niech poznają,
żeś ty, którego imię jest Pan, tyś sam Najwyższym nad
wszystką ziemią.

84 Przedniejszemu śpiewakowi na Gittyt, synom
Korego psalm. O jako są miłe przybytki twoje,
Panie zastępów! 2 Żąda i bardzo tęskni dusza moja do
sieni Pańskich; serce moje i ciało moje pochutniwa sobie
do Boga żywego. 3 Oto i wróbel znalazł sobie domek, i
jaskółka gniazdo swoje, gdzie pokłada ptaszęta swe, u
ołtarzów twoich, Panie zastępów, królu mój i Boże mój!
4 Błogosławieni, którzy mieszkają w domu twoim; będą
cię na wieki chwalić. (Sela) 5 Błogosławiony człowiek,
który ma siłę swoję w tobie, i w których sercu są drogi
twoje. 6 Którzy idąc przez dolinę morwów, za źródło go
sobie pokładają, i deszcz pożegnania przychodzi na
nich. 7 I idą huf za hufem, a ukazują się przed Bogiem
na Syonie. 8 O Panie, Boże zastępów! wysłuchaj
modlitwę moję; przyjmij w uszy twe, o Boże Jakóbowy.
(Sela) 9 O Boże, tarczo nasza! obacz, a wejrzyj
na oblicze pomazańca twego. 10 Albowiem lepszy
jest dzień w sieniach twoich, niż gdzie indziej tysiąc;
obrałem sobie raczej w progu siedzieć w domu Boga
swego, niżeli mieszkać w przybytkach niezbożników.
11 Albowiem Pan Bóg jest słońcem i tarczą: tuć łaski i
chwały Pan udziela, i nie odmawia, co jest dobrego,
tym, którzy chodzą w niewinności. 12 Panie zastępów!
błogosławiony człowiek, który ma nadzieję w tobie.

85 Przedniejszemu śpiewakowi synom Korego
psalm. Łaskęś, Panie! niekiedy pokazywał ziemi
twojej; przywróciłeś zasię z niewoli Jakóba. 2 Odpuściłeś
nieprawość ludu twojego, pokryłeś wszelki grzech ich.
(Sela) 3 Uśmierzyłeś wszystek gniew twój, odwróciłeś
od zapalczywości popędliwość twoję. 4 Przywróć nas,
o Boże zbawienia naszego; a uczyń wstręt gniewowi
swemu przeciwko nam. 5 Izali na wieki gniewać się
będziesz na nas? a rozciągniesz gniew twój od rodzaju
do rodzaju? 6 Izali ty obróciwszy się, nie ożywisz nas,
tak, aby się lud twój rozradował w tobie? 7 Panie!
okaż nam miłosierdzie twoje, a daj nam zbawienie
swoje. 8 Ale posłucham, co rzecze Bóg, on Pan
mocny; zaiste mówi pokój do ludu swego, i do świętych
swoich, byle się jedno zaś do głupstwa nie wracali.
9 Zaisteć bliskie jest zbawienie jego tym, którzy się
go boją; a przebywać będzie chwała jego w ziemi
naszej. 10 Miłosierdzie i prawda spotkają się z sobą;
sprawiedliwość i pokój pocałują się. 11 Prawda z ziemi
wyrośnie, a sprawiedliwość z nieba wyjrzy. 12 Da też
Pan i doczesne dobra, a ziemia nasza wyda owoc
swój. 13 Sprawi, że sprawiedliwość przed twarzą jego
pójdzie, gdy postawi na drodze nogi swoje.

86 Modlitwa Dawidowa. Nakłoń, Panie! ucha twego,
a wysłuchaj mię; bomci nędzny i ubogi. 2 Strzeżże
duszy mojej, bom jest ten, którego ty miłujesz; zachowaj
sługę twego, Boże mój! który ma nadzieję w tobie. 3
Zmiłuj się nademną, Panie, albowiem do ciebie na
każdy dzień wołam. 4 Rozwesel duszę sługi twego;
bo do ciebie, o Panie! duszę swą podnoszę. 5 Boś ty,
Panie! dobry i litościwy, i wielce miłosierny wszystkim,
którzy cię wzywają. 6 Wysłuchajże, Panie! modlitwę
moję, a posłuchaj pilnie głosu prośby mojej. 7 Wzywam
cię w dzień ucisku mego; bo mię ty wysłuchasz. 8
Nie masz żadnego podobnego tobie między bogami,
o Panie! i nie masz takowych spraw, jako są twoje.
9 Wszystkie narody, któreś ty stworzył, przychodząc
kłaniać się będą przed obliczem twojem, Panie! i wielbić
będą imię twoje. 10 Boś ty jest wielki, a czynisz cuda;
tyś sam jest Bogiem. 11 Naucz mię, Panie, drogi twojej,
abym chodził w prawdzie twojej, a ustanów serce
moje w bojaźni imienia twego; 12 A będę cię chwalił,
Panie, Boże mój! ze wszystkiego serca mego, i będę
wielbił imię twoje na wieki, 13 Ponieważ miłosierdzie
twoje wielkie jest nademną, a tyś wyrwał duszę moję
z dołu głębokiego. **(Sheol h7585)** 14 O Boże! powstali
hardzi przeciwko mnie, a rota okrutników szukała duszy
mojej, ci, którzy cię przed oczyma nie mają. 15 Ale
ty, Panie, Boże miłosierny i litościwy, i nierychły ku
gniewu, i wielce miłosierny, i prawdziwy! 16 Wejrzyj na
mię, a zmiłuj się nademną, dajże moc twoję słudze
twemu, a zachowaj syna służebnicy twojej. 17 Okaż
mi znak dobroci twojej, aby to widząc ci, którzy mię
mają w nienawiści, zawstydzeni byli, żeś mię ty, Panie!
poratował, i pocieszyłeś mię.

87 Synom Korego psalm i pieśń. Fundament jego
jest na górach świętych. 2 Umiłował Pan bramy
Syońskie nad wszystkie przybytki Jakóbowe. 3 Sławne
o tobie rzeczy powiadają, o miasto Boże! (Sela)
4 Wspomnę na Egipt, i na Babilon przed swymi
znajomymi; oto i Filistyńczycy, i Tyryjczycy, i Murzyni
rzeką, że się tu każdy z nich urodził. 5 Także i o
Syonie mówić będą: Ten i ów urodził się w nim; a sam
Najwyższy ugruntuje go. 6 Pan policzy narody, gdy je
popisywać będzie, mówiąc: Ten się tu urodził. (Sela) 7
Przetoż o tobie śpiewać będą z pląsaniem wszystkie
siły żywota mego.

88 Pieśń a psalm synów Korego przedniejszemu
śpiewakowi na Machalat ku śpiewaniu,
nauczający, (złożony)od Hemana Ezrahytczyka. Panie,
Boże zbawienia mego! we dnie i w nocy wołam do
ciebie. 2 Niech przyjdzie przed oblicze twoje modlitwa
moja; nakłoń ucha twego do wołania mego. 3 Bo
nasycona jest utrapieniem dusza moja, a żywot mój
przybliżył się aż do grobu. **(Sheol h7585)** 4 Poczytano
mię między tych, którzy zstępują do dołu; byłem jako
człowiek bez wszelakiej mocy. 5 Policzony jestem
między umarłymi; jestem jako pobici, leżący w grobie,

na których więcej nie pamiętasz, którzy są od ręki
twojej wytraceni. 6 Spuściłeś mię w dół najgłębszy, do
najciemniejszego i najgłębszego miejsca. 7 Doległa
mię zapalczywość twoja, a wszystkiemi nawałnościami
twemi przytłoczyłeś mię. (Sela) 8 Dalekoś oddalił
znajomych moich odemnie, którymeś mię bardzo
obrzydził, a takiem zawarty, że mi nie Iza wynijść.
9 Oko moje zemdlało od utrapienia mego; wzywam
cię, Panie! na każdy dzień, wyciągając do ciebie ręce
moje. 10 Izali przed umarłymi cuda czynić będziesz?
izali umarli powstaną, aby cię wysławiali? (Sela) 11
Izali opowiadane będzie w grobie miłosierdzie twoje?
a prawda twoja w zginieniu? 12 Izali poznają w
ciemnościach cuda twoje? a sprawiedliwość twoję w
ziemi zapamiętania? 13 Lecz ja, Panie! do ciebie wołam,
a z poranku uprzedza cię modlitwa moja. 14 Przeczże,
o Panie! odrzucasz duszę moję, a zakrywasz oblicze
twoje przedemną? 15 Jamci utrapiony, i prawie już
umierający od gwałtu; ponoszę strachy twoje, i trwożę
sobą. 16 Powstał przeciwko mnie srogi gniew twój, a
strachy twoje wytraciły mię. 17 Ogarniają mię jako woda
przez cały dzień; otaczają mię gromadno. 18 Oddaliłeś
odemnie przyjaciela i towarzysza, a znajomym moim
jestem jako w ciemności.

89 Nauczający (złożony) od Etana Ezrahytczyka. O
miłosierdziach Pańskich na wieki śpiewać będę;
od narodu do narodu opowiadać będę usty swemi
prawdę twoję. 2 Rzekłem bowiem: Miłosierdzie na wieki
budowane będzie; na niebiosach utwierdziłeś prawdę
twoję, o którejś rzekł: 3 Postanowiłem przymierze
z wybranym moim: przysiągłem Dawidowi, słudze
swemu, 4 Że aż na wieki utwierdzę nasienie twoje, a
zbuduję od narodu do narodu stolicę twoję. (Sela) 5
Przetoż, Panie! wysławiają niebiosa cud twój, i prawdę
twoję w zgromadzeniu świętych. 6 Albowiem któż na
niebie przyrównany może być Panu? kto podobien jest
Panu między synami mocarzów? 7 I w zgromadzeniu
świętych bardzo jest Bóg straszliwy, a straszny nade
wszystkich, którzy są około niego. 8 Panie, Boże
zastępów! któż jest jakoś ty, Pan mocny? bo prawda
twoja jest około ciebie. 9 Ty panujesz nad nadętością
morską; gdy się podnoszą nawałności jego, ty je
skracasz. 10 Tyś potawrł Egipt jako zranionego; mocą
ramienia twego rozproszyłeś nieprzyjaciół twoich. 11
Twojeć są niebiosa, twoja też i ziemia; okrąg świata i
pełność jego tyś ugruntował. 12 Tyś stworzył północy i
południe; Tabor i Hermon śpiewają o imieniu twojem.
13 Ramię twoje mocne jest; można jest ręka twoja, a
wywyższona jest prawica twoja. 14 Sprawiedliwość i
sąd są gruntem stolicy twojej; miłosierdzie i prawda
uprzedzają oblicze twoje. 15 Błogosławiony lud, który
zna dźwięk twój; Panie! w światłości oblicza twego
chodzić będą. 16 W imieniu twojem weselić się będą
każdego dnia, a w sprwiedliwości twojej wywyższać się
będą. 17 Boś ty jest chwałą mocy ich, a za wolą twoją
wywyższy się róg nasz. 18 Bo od Pana jest tarcza
nasza, a od świętego Izraelskiego król nasz. 19 W on
czas mówiąc w widzeniu do świętego twego rzekłeś:
Położyłem ratunek w ręku mocarza, wywyższyłem
wybranego z ludu. 20 Znalazłem Dawida, sługę mego;
olejkiem świętym moim pomazałem go. 21 Przetoż ręka
moja będzie stała przy nim, a ramię moje posili go.
22 Nie uciśnie go nieprzyjaciel, a syn nieprawości nie
utrapi go. 23 Bo potrę przed twarzą jego przeciwników
jego, a tych, którzy go mają w nienawiści, porażę. 24
Nadto prawda moja i miłosierdzie moje z nim będzie,
a w imieniu mojem wywyższony będzie róg jego. 25
I położę na morzu rękę jego i na rzekach prawicę
jego. 26 On wołając rzecze: Tyś ojciec mój, Bóg mój, i
skała zbawienia mego, 27 Ja go też za pierworodnego
wystawię, i za wyższego nad królami ziemi. 28 Na wieki
mu zachowam miłosierdzie moje, a przymierze moje
stałe będzie przy nim. 29 I uczynię, że na wieki będzie
trwało nasienie jego, a stolica jego jako dni niebios. 30
Ale jeźliby synowie jego opuścili zakon mój, a w sądach
moich nie chodzili; 31 Jeźliby ustawy moje splugawili, a
przykazań moich nie przestrzegali: 32 Tedy nawiedzę
rózgą przestępstwo ich, a karaniem nieprawość ich.
33 Ale miłosierdzia swego nie odejmę od niego, ani
skłamię przeciw prawdzie mojej. 34 Nie splugawię
przymierza mego, a tego, co wyszło z ust moich, nie
odmienię. 35 Razem przysiągł przez świętobliwość
moję, że nie skłamię Dawidowi, 36 A że nasienie jego
zostanie na wieki, a stolica jego jako słońce przedemną;
37 Jako miesiąc będzie utwierdzone na wieki, i jako
świadkowie na niebie godnowierni. (Sela) 38 Aleś go ty
odrzucił i wzgardził; rozgniewałeś się na pomazańca
twego. 39 Zrzuciłeś przymierze z sługą twoim; strąciłeś
na ziemię koronę jego. 40 Roztargałeś wszystkie płoty
jego, i basztyś jego rozwalił. 41 Szarpają go wszyscy,
którzy drogą mimo idą; pośmiewiskiem jest i sąsiadom
swoim. 42 Wywyższyłeś prawicę przeciwników jego;
uweseliłeś wszysstkich nieprzyjaciół jego. 43 I ostrze
miecza jego stępiłeś, a nie ratowałeś go w bitwie. 44
Zniosłeś ochędóstwo jego, a stolicę jego uderzyłeś o
ziemię. 45 Ukróciłeś dni młodości jego, a przyodziałeś
go hańbą. (Sela) 46 Dokądże, Panie! na wiekiż się kryć
będziesz? także będzie jako ogień pałać zapalczywość
twoja? 47 Wspomnijże na mię, jako krótki jest wiek
mój; azaś próżno stworzył wszystkich synów ludzkich?
48 Któż z ludzi tak żyć może, aby nie oglądał śmierci?
któż wyrwie duszę swą z mocy grobu? (Sela) **(Sheol
h7585)** 49 Gdzież są litości twoje dawne, o Panie! któreś
przysiągł Dawidowi w prawdzie swej? 50 Wspomnij,
Panie! na zelżywość sług twoich, a jakom ponosił

wzgardę w zanadrzu swem od wszystkich narodów
możnych. 51 Panie! jako urągali nieprzyjaciele twoi,
jako urągali ścieżkom pomazańca twego. 52 Niech
będzie błogosławiony Pan aż na wieki. Amen, Amen.

90 Modlitwa Mojżesza, męża Bożego. Panie! tyś
bywał ucieczką naszą od narodu do narodu.
2 Pierwej niżli góry stanęły i niżliś wykształtował
ziemię, i okrąg świata, oto zaraz od wieku aż na
wieki tyś jest Bogiem. 3 Ty znowu człowieka w proch
obracasz, a mówisz: Nawróćcie się synowie ludzcy.
4 Albowiem tysiąc lat przed oczyma twemi są jako
dzień wczorajszy, który przeminął, i jako straż nocna. 5
Powodzią porywasz ich; są jako sen, i jako trawa, która
z poranku rośnie. 6 Z poranku kwitnie i rośnie; ale w
wieczór bywa pokoszona, i usycha. 7 Albowiem od
gniewu twego giniemy, a popędliwością twoją jesteśmy
przestraszeni. 8 Położyłeś nieprawości nasze przed
sobą, tajne występki nasze przed jasnością oblicza
twego. 9 Skąd wszystkie dni nasze nagle przemijają
dla gniewu twego; jako słowa niszczeją lata nasze. 10
Dni wieku naszego jest lat siedmdziesiąt, a jeźli kto
duższy, lat ośmdziesiąt, a to, co najlepszego w nich,
tylko kłopot i nędza, a gdy to pominie, tedy prędko
odlatujemy. 11 Ale któż zna srogość gniewu twego?
albo kto bojąc się ciebie zna zapalczywość twoję? 12
Nauczże nas obliczać dni naszych, abyśmy przywiedli
serce do mądrości. 13 Nawróćże się, Panie! dokądże
odwłaczasz? zlitujże się nad sługami twymi. 14 Nasyćże
nas z poranku miłosierdziem twojem; tak, abyśmy
wesoło śpiewać i radować się mogli po wszystkie dni
nasze. 15 Rozweselże nas według dni, którycheś nas
utrapił, według lat, którycheśmy doznali złego. 16 Niech
będzie znaczna przy sługach twoich sprawa twoja,
a chwała twoja przy synach ich. 17 Niech będzie
przyjemność Pana, Boga naszego, przy nas, a sprawę
rąk naszych utwierdź między nami, sprawę rąk naszych
utwierdź, Panie!

91 Ten, który mieszka w ochronie Najwyższego, i
w cieniu Wszechmocnego przebywać będzie; 2
Rzecze Panu: Nadzieja moja i zamek mój, Bóg mój,
w nim nadzieję mieć będę. 3 Onci zaiste wybawi
cię z sidła łowczego, i z powietrza najjadowitszego.
4 Pierzem swem okryje cię, a pod skrzydłami jego
bezpiecznym będziesz; prawda jego tarczą i puklerzem.
5 Nie ulękniesz się strachu nocnego, ani strzały latającej
we dnie; 6 Ani zarazy morowej, która przechodzi w
ciemności, ani powietrza morowego, które zatraca w
południe. 7 Padnie po boku twym tysiąc, a dziesięć
tysięcy po prawej stronie twojej; ale się do ciebie
nie przybliży. 8 Tylko to oczyma twemi obaczysz, a
nagrodę niepobożnych oglądasz. 9 Ponieważeś ty
Pana, który jest nadzieją moją, i Najwyższego, za
przybytek swój położył: 10 Nie spotka cię nic złego, ani
jaka plaga przybliży się do namiotu twego. 11 Albowiem
Aniołom swoim przykazał o tobie, aby cię strzegli na
wszystkich drogach twoich. 12 Na rękach nosić cię
będą, byś snać nie obraził o kamień nogi twojej. 13
Po lwie, i po bazyliszku deptać będziesz, lwię i smoka
podepczesz. 14 Iż się we mnie, mówi Pan, rozkochał,
wyrwę go, i wywyższę go, przeto, iż poznał imię moje.
15 Będzie mię wzywał, a wysłucham go; Ja z nim będę
w utrapieniu, wyrwę go, i uwielbię go. 16 Długością dni
nasycę go, i okażę mu zbawienie moje.

92 Psalm a pieśń na dzień sobotni. Dobra rzecz jest
wysławiać Pana, a śpiewać imieniowi twemu, o
Najwyższy. 2 Opowiadać z poranku miłosierdzie twoje,
i prawdę twoję na każdą noc, 3 Na instrumencie o
dziesięciu strunach, na lutni, i na harfie z śpiewaniem.
4 Albowiemeś mię rozweselił, Panie! sprawami twemi; o
sprawach rąk twoich śpiewać będę. 5 O jako wielmożne
są sprawy twoje, Panie! bardzo głębokie są myśli twoje.
6 Człowiek bydlęcy nie zna, a głupi nie zrozumiewa tego,
7 Iż wyrastają niezbożnicy jako ziele, a kwitną wszyscy,
którzy czynią nieprawość, aby byli wykorzenieni aż
na wieki; 8 Ale ty, o Najwyższy! jesteś Panem na
wieki. 9 Albowiem, oto nieprzyjaciele twoi, Panie!
albowiem oto nieprzyjaciele twoi zginą; rozproszeni
będą wszyscy, którzy czynią nieprawość. 10 Ale róg
mój wywyższysz jako jednorożców; pokropiony będę
olejkiem świeżym. 11 I ujrzy oko moje nieszczęście tych,
co na mię czyhają; o złośnikach, którzy powstawają
przeciwko mnie, usłyszą uszy moje. 12 Sprawiedliwy
jako palma zakwitnie, jako cedra na Libanie rozmnoży
się. 13 Wszczepieni w domu Pańskim, w sieniach
Boga naszego zakwitną. 14 Nawet i w sędziwości
przyniosą owoc, czerstwymi i zielonymi będą; 15 Aby to
opowiadano, że uprzejmym jest Pan, skała moja, a że
w nim nie masz żadnej nieprawości.

93 Pan króluje, oblekł się w dostojność; oblekł się
Pan w możność, i przepasał się; utwierdził też
okrąg świata, aby się nie poruszył. 2 Utwierdzona
jest stolica twoja przed wszystkiemi czasy; tyś jest
od wieczności. 3 Podniosły rzeki, o Panie! podniosły
rzeki szum swój; podniosły rzeki nawałności swoje.
4 Nad szum wielkich wód, nad mocne wały morskie
mocniejszy jest Pan na wysokości. 5 Świadectwa twoje
są bardzo pewne; świętobliwość, Panie! jest domu
twego ozdobą na wieczne dni.

94 Boże pomst! Panie Boże pomst! rozjaśnij się!
2 Podnieś się, o Sędzio wszystkiej ziemi! a
daj zapłatę pysznym. 3 Dokądże niepobożni, Panie!
dokądże niepobożni radować się będą? 4 Długoż
będą świegotać i hardzie mówić, chlubiąc się wszyscy,

którzy czynią nieprawość? 5 Lud twój, Panie! trzeć,
a dziedzictwo twoje trapić? 6 Wdowy i przychodniów
mordować? a sierotki zabijać? 7 Mówiąc: Nie widzi tego
Pan, ani tego rozumie Bóg Jakóbowy. 8 Zrozumicież,
o wy bydlęcy między ludźmi! a wy szaleni kiedyż
zrozumiecie? 9 Izali ten, który szczepił ucho, nie
słyszy? i który ukształtował oko, izali nie widzi? 10
Izali ten, który ćwiczy narody, nie będzie karał? który
uczy człowieka umiejętności. 11 Pan zna myśli ludzkie,
iż są szczerą marnością. 12 Błogosławiony jest mąż,
którego ty ćwiczysz, Panie! a zakonu twego uczysz
go. 13 Abyś mu sprawił pokój od złych dni, ażby
był wykopany dół niezbożnikowi. 14 Albowiem, nie
opuści Pan ludu swego, a dziedzictwa swego nie
zaniecha. 15 Ale aż ku sprawiedliwości obróci się
sąd, a za nim wszyscy serca uprzejmego. 16 Któżby
się był zastawił za mną przeciwko złośnikom? ktoby
się był ujął o mnie przeciwko tym, którzy czynią
nieprawość? 17 By mi był Pan nie przybył na pomoc,
małoby była nie mieszkała dusza moja w milczeniu.
18 Jużem był rzekł: Zachwiała się noga moja; ale
miłosierdzie twoje, o Panie! zatrzymało mię. 19 W
wielkości utrapienia mego, we wnętrznościach moich,
pociechy twoje rozweselały duszę moję. 20 Izali z tobą
towarzyszy stolica nieprawości tych, którzy stanowią
krzywdę miasto prawa? 21 Którzy się zbierają przeciwko
duszy sprawiedliwego, a krew niewinną potępiają? 22
Ale Pan jest twierdzą moją, a Bóg mój skałą ufności
mojej. 23 Onci obróci na nich nieprawość ich, a dla
złości ich wytraci ich; wytraci ich Pan, Bóg nasz.

95 Pójdźcież, śpiewajmy Panu; wykrzykujmy skale
zbawienia naszego. 2 Uprzedźmy oblicze jego z
chwałą; psalmy mu śpiewajmy. 3 Albowiem Pan jest
Bóg wielki, i król wielki nade wszystkich bogów. 4 W
jegoż rękach są głębokości ziemi, i wierzchy gór jego
są. 5 Jegoż jest morze, bo je on uczynił; i ziemia,
którą ręce jego ukształtowały. 6 Pójdźcie, kłaniajmy
się, a upadajmy przed nim; klękajmy przed Panem,
stworzycielem naszym. 7 Onci jest zaiste Bóg nasz, a
myśmy lud pastwiska jego, i owce rąk jego. Dziś, jeźli
głos jego usłyszycie, 8 Nie zatwardzajcież serca swego,
jako w Meryba, a jako czasu kuszenia na puszczy.
9 Kiedy mię kusili ojcowie wasi, doświadczylić mię, i
widzieli sprawy moje. 10 Przez czterdzieści lat miałem
spór z tym narodem, i rzekłem: Lud ten błądzi sercem,
a nie poznali dróg moich; 11 Którymem przysiągł w
popędliwości mojej, że nie wnijdą do odpocznienia
mego.

96 Śpiewajcie Panu pieśń nową; śpiewajcie
Panu wszystka ziemia! 2 Śpiewajcież Panu,
dobrorzeczcie imieniowi jego, opowiadajcie ode dnia do
dnia zbawienie jego. 3 Opowiadajcie między narodami
chwałę jego, między wszystkimi ludźmi cuda jego.
4 Albowiem wielki Pan i wszelkiej chwały godny, i
straszliwy jest nad wszystkich bogów. 5 Wszyscy
bowiem bogowie narodów są bałwani; ale Pan niebiosa
uczynił. 6 Zacność i ochędóstwo przed obliczem jego,
moc i piękność w świątnicy jego. 7 Oddajcie Panu,
pokolenia narodów, oddajcie Panu chwałę i moc. 8
Oddajcie Panu chwałę imienia jego; przynieście dary, a
wnijdźcie do sieni jego. 9 Kłaniajcie się Panu w ozdobie
świętobliwości; niech się lęka oblicza jego wszystka
ziemia. 10 Powiadajcie między poganami: Pan króluje,
a że i krąg świata utwierdzony będzie, tak, aby się nie
poruszył, a iż będzie sądził ludzi w sprawiedliwości. 11
Niech się weselą niebiosa, a niech pląsa ziemia; niech
zaszumi morze, i co w niem jest. 12 Niech pląsają
pola, i wszystko co jest na nich; tedy niech wykrzykają
wszystkie drzewa leśne, 13 Przed obliczem Pańskiem;
boć idzie, idzie zaiste, aby sądził ziemię. Będzie sądził
okrąg świata w sprawiedliwości, a narody w prawdzie
swojej.

97 Pan króluje; wyskakuj ziemio, a wesel się
mnóstwo wysep! 2 Obłok i ciemność około niego;
sprawiedliwość i sąd są gruntem stolicy jego. 3 Ogień
przed obliczem jego idzie, a zapala w około nieprzyjaciół
jego. 4 Błyskawice jego oświecają okrąg świata, co
widząc ziemia zadrżała. 5 Góry jako wosk rozpływają
się przed obliczem Pańskiem, przed obliczem Pana
wszystkiej ziemi. 6 Niebiosa opowiadają sprawiedliwość
jego, a wszystkie narody oglądają chwałę jego. 7
Niechże będą zawstydzeni wszyscy, którzy służą
obrazom, którzy się chlubią w bałwanach; kłaniajcież mu
się wszyscy bogowie. 8 To usłyszawszy Syon rozweseli
się, a radować się będą córki Judzkie, dla sądów twoich,
Panie! 9 Albowiemeś ty Pan najwyższy na wszystkiej
ziemi, a bardzoś wywyższony nad wszystkich bogów.
10 Wy, którzy miłujecie Pana, miejcie złe w nienawiści;
on strzeże świętych swoich, a z ręki niepobożnych
wyrywa ich. 11 Światłości nasiano sprawiedliwemu, a
radości tym, którzy są uprzejmego serca. 12 Weselcie
się sprawiedliwi w Panu, a wysławiajcie pamiątkę
świętobliwości jego.

98 Psalm. Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo dziwne
rzeczy uczynił; dopomogła mu prawica jego, i
ramię świętobliwości jego. 2 Objawił Pan zbawienie
swoje; przed oczyma pogan oznajmił sprawiedliwość
swoję. 3 Wspomniał na miłosierdzie swoje, i na prawdę
swoję przeciw domowi Izraelskiemu; oglądały wszystkie
granice ziemi zbawienie Boga naszego. 4 Śpiewajże
Panu wszystka ziemio; wykrzykajcie, a weselcie się
i śpiewajcie. 5 Grajcie Panu na harfie; na harfie,
głosem przyśpiewując. 6 Na trąbach i na kornetach
krzykliwych głos wydawajcie przed Królem i Panem. 7

Niech zaszumi morze, i co w niem jest, okrąg świata, i
mieszkający na nim. 8 Rzeki niech klaskają rękoma;
góry wespół niech się rozradują, 9 Przed Panem, bo
idzie sądzić ziemię. On będzie sądził okrąg świata w
sprawiedliwości, i narody w prawości.

99 Pan króluje, niechże zadrżą narody; siedzi między
Cherubinami, niechże się poruszy ziemia. 2
Pan na Syonie wielki, a wywyższony nad wszystkie
narody. 3 Niech wysławiają imię twoje wielkie i straszne;
albowiem święte jest. 4 Moc zaiste królewska miłuje sąd;
albowiemeś ty ustanowił prawa; sąd i sprawiedliwość w
Jakóbie ty wykonujesz. 5 Wywyższajcie Pana, Boga
naszego, a kłaniajcie się u podnóżka nóg jego; bo
święty jest. 6 Mojżesz i Aaron między kapłanami jego,
a Samuel między wzywającymi imienia jego, wołali do
Pana, a on ich wysłuchał. 7 W słupie obłokowym mówił
do nich; a gdy strzegli świadectw jego i ustaw, które im
podał, 8 Panie, Boże nasz! tyś ich wysłuchiwał; Boże!
bywałeś im miłościwym, i gdyś ich karał dla występków
ich. 9 Wywyższajcie Pana, Boga naszego, a kłaniajcie
się na górze świętej jego; albowiem święty jest Pan,
Bóg nasz.

100 Psalm dla dziękczynienia. Wykrzykajcie Panu,
wszystka ziemio! 2 Służcie Panu z weselem,
przychodźcie przed oblicze jego z radością. 3 Wiedzcież,
żeć Pan jest Bogiem; on uczynił nas, a nie my samych
siebie, abyśmy byli ludem jego, i owcami pastwiska
jego. 4 Wnijdźcież w bramy jego z wysławianiem, a do
sieni jego z chwałami; wysławiajcież go, dobrorzeczcież
imieniowi jego; 5 Albowiem dobry jest Pan, na wieki
trwa miłosierdzie jego, a od narodu aż do narodu
prawda jego.

101 Psalm samego Dawida. O miłosierdziu i o
sądzie śpiewać będę; tobie, o Panie! śpiewać
będę. 2 Ostrożnym będę na drodze uprzejmej, kiedy
przyjdziesz do mnie; będę chodził ustawicznie w
szczerości serca mego, w domu moim. 3 Nie położę
przed oczy moje złej rzeczy; każdą sprawę występników
mam w nienawiści, a nie chwyci się mnie. 4 Serce
przewrotne odstąpi odemnie, a o złe nie będę dbał.
5 Tego, który potajemnie obmawia bliźniego swego,
wytnę; oczów wyniosłych, i serca nadętego nie będę
mógł cierpieć. 6 Oczy moje obrócone będą na
prawdomównych w ziemi, aby siadali zemną; kto
chodzi drogą uprzejmą, ten mi służyć będzie. 7 Nie
będzie mieszkał w domu moim zdrajca, ten, który mówi
kłamstwo, nie ostoi się przed oczyma memi. 8 Co
poranek tracić będę wszystkich niezbożnych na ziemi,
abym tak wykorzenił z miasta Pańskiego wszystkich,
którzy czynią nieprawość.

102 Modlitwa utrapionego, gdy będąc w ucisku,
przed Panem wylewa żądość swoję. Panie!
wysłuchaj modlitwę moję, a wołanie moje niechaj
przyjdzie do ciebie. 2 Nie ukrywaj oblicza twego
przedemną; w dzień ucisku mego nakłoń ku mnie
ucha twego; w dzień którego cię wzywam, prędko mię
wysłuchaj. 3 Albowiem niszczeją jako dym dni moje, a
kości moje jako ognisko wypalone są. 4 Porażone jest
jako trawa, i uwiędło serce moje, tak, żem zapomniał
jeść chleba swego. 5 Od głosu wzdychania mego
przylgnęły kości moje do ciała mego. 6 Stałem się
podobnym pelikanowi na puszczy; jestem jako puhacz
na pustyniach. 7 Czuję, a jestem jako wróbel samotny
na dachu. 8 Przez cały dzień urągają mi nieprzyjaciele
moi, a naśmiewcy moi przeklinają mię. 9 Bo jadam
popiół jako chleb, a napój mój mięszam ze łzami, 10 Dla
rozgniewania twego, i dla zapalczywości gniewu twego;
albowiem podniósłszy mię porzuciłeś mię. 11 Dni moje
są jako cień nachylony, a jam jako trawa uwiądł; 12
Ale ty, Panie! trwasz na wieki, a pamiątka twoja od
narodu do narodu. 13 Ty powstawszy zmiłujesz się nad
Syonem; boć czas, żebyś się zlitował nad nim, gdyż
przyszedł czas naznaczony. 14 Albowiem upodobały
się sługom twoim kamienie jego, i nad prochem jego
zmiłują się; 15 Aby się bali poganie imienia Pańskiego,
a wszyscy królowie ziemscy chwały twojej; 16 Gdy
pobuduje Pan Syon, i okaże się w chwale swojej;
17 Gdy wejrzy na modlitwę poniżonych, nie gardząc
modlitwą ich. 18 To zapiszą dla narodu potomnego, a
lud, który ma być stworzony, chwalić będzie Pana, 19
Że wejrzał z wysokości świątnicy swojej, że z nieba na
ziemię spojrzał; 20 Aby wysłuchał wzdychania więźniów,
i rozwiązał na śmierć skazanych; 21 Aby opowiadali na
Syonie imię Pańskie, a chwałę jego w Jeruzalemie, 22
Gdy się pospołu zgromadzą narody i królestwa, aby
służyły Panu. 23 Utrapił w drodze siłę moję, ukrócił
dni moich; 24 Ażem rzekł; Boże mój! nie bierz mię w
połowie dni moich; od narodu bowiem aż do narodu
trwają lata twoje. 25 I pierwej niżeliś założył ziemię,
i niebiosa, dzieło rąk twoich. 26 One pominą, ale ty
zostajesz; wszystkie te rzeczy jako szata zwiotszeją,
jako odzienie odmienisz je, i odmienione będą. 27 Ale
ty tenżeś zawżdy jest, a lata twoje nigdy nie ustaną.
28 Synowie sług twoich, u ciebie mieszkać będą, a
nasienie ich zmocni się przed tobą.

103 Psalm Dawidowy. Błogosław duszo moja Panu,
i wszystkie wnętrzności moje imieniowi jego
świętemu. 2 Błogosławże duszo moja Panu, a nie
zapominaj wszystkich dobrodziejstw jego. 3 Który
odpuszcza wszystkie nieprawości twoje; który uzdrawia
wszystkie choroby twoje; 4 Który wybawia od śmierci
żywot twój; który cię koronuje miłosierdziem i wielką

litością: 5 Który nasyca dobrem usta twoje, a odnawia
jako orła młodość twoję. 6 Pan czyni, co sprawiedliwego
jest, i sądy wszystkim uciśnionym. 7 Oznajmił drogi
swe Mojżeszowi, a synom Izraelskim sprawy swoje. 8
Miłosierny i litościwy jest Pan, nierychły do gniewu, i
wielkiego miłosierdzia. 9 Nie będzie się na wieki wadził,
a gniewu wiecznie chował. 10 Nie według grzechów
naszych obchodzi się z nami, ani według nieprawości
naszych odpłaca nam. 11 Albowiem jako są niebiosa
wysokie nad ziemią, tak jest utwierdzone miłosierdzie
jego nad tymi, którzy się go boją; 12 A jako daleko
jest wschód od zachodu, tak daleko oddalił od nas
przestępstwa nasze. 13 Jako ma litość ojciec nad
dziatkami, tak ma litość Pan nad tymi, którzy się go
boją. 14 Onci zaiste zna, cośmy za ulepienie, pamięta,
żeśmy prochem. 15 Dni człowiecze są jako trawa, a
jako kwiat polny, tak kwitnie. 16 Gdy nań wiatr powienie,
aliści go niemasz, ani go więcej pozna miejsce jego. 17
Ale miłosierdzie Pańskie od wieków aż na wieki nad
tymi, którzy się go boją, a sprawiedliwość jego nad
synami synów, 18 Którzy strzegą przymierza jego, i
pamiętają na przykazanie jego, aby je czynili. 19 Pan
na niebiosach utwierdził stolicę; a królestwo jego nad
wszystkimi panuje. 20 Błogosławcież Panu Aniołowie
jego mocni w sile, którzy czynicie rozkazania jego,
posłusznymi będąc głosowi słowa jego. 21 Błogosławcie
Panu wszystkie wojska jego, słudzy jego, którzy czynicie
wolę jego. 22 Błogosławcie Panu wszystkie sprawy jego,
na wszystkich miejscach panowania jego. Błogosław,
duszo moja! Panu.

104 Błogosław, duszo moja! Panu. Panie, Boże
mój! wielceś jest wielmożnym; chwałę i ozdobę
przyoblokłeś. 2 Przyodziałeś się światłością jako szatą;
rozciągnąłeś niebiosa jako oponę. 3 Któryś zasklepił na
wodach pałace swoje; który używasz obłoków miasto
wozów; który chodzisz na skrzydłach wiatrowych; 4
Który czynisz duchy posłami swymi; ty czynisz sługi
swe ogniem pałającym. 5 Ugruntowałeś ziemię na
słupach jej, tak, że się nie poruszy na wieki wieczne. 6
Przepaścią jako szatą przyodziałeś ją był, tak, że wody
stały nad górami. 7 Na zgromienie twojerozbiegły się, a
na głos pogromu twego prędko zuciekały. 8 Wstąpiły
góry, zniżyły się doliny na miejsce, któreś im założył. 9
Zamierzyłeś im kres, aby go nie przestępowały, ani
się wracały na okrycie ziemi. 10 Który wypuszczasz
źródła po dolinach, aby płynęły między górami, 11 A
napój dawały wszystkiemu zwierzowi polnemu; a z
nich gaszą leśne osły pragnienie swoje. 12 Przy nich
mieszka ptastwo niebieskie, a z pośród gałązek głos
wydaje. 13 Który pokrapiasz góry z pałaców swoich,
aby się z owoców spraw twoich nasycała ziemia. 14
Za twoją sprawą rośnie trawa dla bydła, a zioła na
pożytek człowieczy; ty wywodzisz chleb z ziemi: 15
I wino, które uwesela serce człowiecze, od którego
się lśni twarz jako od oleju; i chleb, który zatrzymuje
żywot ludzki. 16 Nasycone bywają i drzewa Pańskie, i
cedry Libanu, których nasadził; 17 Na których ptaki
gniazda swe mają, i bocian na jedlinach ma dom swój.
18 Góry wysokie dzikim kozom, a skały są ucieczką
królikom. 19 Uczynił miesiąc dla pewnych czasów, a
słońce zna zachód swój. 20 Przywodzisz ciemność,
i bywa noc, w którą wychodzą wszystkie zwierzęta
leśne. 21 Lwięta ryczą do łupu, i szukają od Boga
pokarmu swego. 22 Lecz gdy słońce wznijdzie, zaś się
zgromadzają, i w jamach swoich kładą się. 23 Tedy
wychodzi człowiek do roboty swojej, i do pracy swojej
aż do wieczora. 24 O jakoż wielkie są sprawy twoje,
Panie! te wszystkie mądrześ uczynił, a napełniona jest
ziemia bogactwem twojem. 25 W morzu zaś wielkiem
i bardzo szerokiem, tam są płazy, którym nie masz
liczby, i zwierzęta małe i wielkie. 26 Po niem okręty
przechodzą, i wieloryb, któregoś ty stworzył, aby w
niem igrał. 27 Wszystko to na cię oczekuje, abyś im
dał pokarm czasu swego. 28 Gdy im dajesz, zbierają;
gdy otwierasz rękę twoję, nasycone bywają dobremi
rzeczami. 29 Lecz gdy ukrywasz oblicze twoje, trwożą
sobą; gdy odbierasz ducha ich, giną, i w proch się swój
obracają. 30 Gdy wysyłasz ducha twego, stworzone
bywają, i odnawiasz oblicze ziemi. 31 Niechajże będzie
chwała Pańska na wieki; niech się rozweseli Pan w
sprawach swoich. 32 On gdy wejrzy na ziemię, zadrży;
dotknie się gór, a zakurzą się. 33 Będę śpiewał Panu
za żywota mego; będę śpiewał Bogu memu, póki mię
staje. 34 O nim będzie wdzięczna mowa moja, a ja się
rozweselę w Panu. 35 Oby byli wytraceni grzesznicy
z ziemi, a niezbożnych aby już nie było! Błogosław,
duszo moja! Panu. Halleluja.

105 Wysławiajcie Pana; ogłaszajcie imię jego;
opowiadajcie między narodami sprawy jego. 2
Śpiewajcie mu, śpiewajcie mu psalmy, rozmawiajcie
o wszystkich cudach jego. 3 Chlubcie się imieniem
świętem jego; niech się weseli serce szukających Pana.
4 Szukajcież Pana i mocy jego; szukajcie oblicza jego
zawsze. 5 Przypominajcie sobie dziwy jego, które czynił,
cuda jego i sądy ust jego. 6 Wy nasienie Abrahama,
sługi jego! Wy synowie Jakóbowi, wybrani jego! 7 Onci
jest Pan, Bóg nasz, po wszystkiej ziemi sądy jego.
8 Pamięta wiecznie na przymierze swoje: na słowo,
które przykazał aż do tysiącznego pokolenia; 9 Które
postanowił z Abrahamem, i na przysięgę swą uczynioną
Izaakowi. 10 Bo je postanowił Jakóbowi za ustawę, a
Izraelowi za umowę wieczną. 11 Mówiąc: Tobie dam
ziemię Chananejską za sznur dziedzictwa waszego;
12 Kiedy ich był mały poczet, prawie mały poczet, a

jeszcze w niej byli przychodniami. 13 Przechodzili
zaiste od narodu do narodu, a z królestwa innego ludu;
14 Nie dopuszczał nikomu, aby im miał krzywdę czynić;
nawet karał dla nich i królów, mówiąc: 15 Nie tykajcie
pomazańców moich, a prorokom moim nie czyńcie nic
złego. 16 Gdy przywoławszy głód na ziemię, wszystkę
podporę chleba pokruszył. 17 Posłał przed nimi męża,
który był za niewolnika sprzedany, to jest Józefa; 18
Którego nogi pętami trapili, a żelazo ścisnęło ciało jego,
19 Aż do onego czasu, gdy się o nim wzmianka stała;
mowa Pańska doświadczała go. 20 Posławszy król
kazał go puścić; ten, który panował nad narodami,
wolnym go uczynił. 21 Postanowił go panem domu
swego, i książęciem nad wszystką dzierżawą swoją,
22 Aby władał i książętami jego według zdania duszy
swojej, i starców jego mądrości nauczał. 23 Potem
wszedł Izrael do Egiptu, a Jakób był gościem w ziemi
Chamowej; 24 Gdzie rozmnożył Bóg lud swój bardzo,
i uczynił go możniejszym nad nieprzyjaciół jego. 25
Odmienił serce ich, iż mieli w nienawiści lud jego,
a zmyślali zdrady przeciw sługom jego. 26 Posłał
Mojżesza, sługę swego i Aarona, którego obrał; 27
Którzy im przedłożyli słowa znaków jego, i cuda w ziemi
Chamowej. 28 Posłał ciemności, i zaćmiło się, a nie
byli odpornymi słowu jego. 29 Obrócił wody ich w krew,
a pomorzył ryby w nich. 30 Wydała ziemia ich mnóstwo
żab, i były w pałacach królów ich. 31 Rzekł, a przyszła
rozmaita mucha, i mszyce we wszystkich granicach
ich. 32 Dał grad miasto deszczu, ogień palący na
ziemię ich. 33 Także potłukł winnice ich, i figi ich, a
pokruszył drzewa w granicach ich. 34 Rzekł, a przyszła
szarańcza, i chrząszczów niezliczone mnóstwo; 35 I
pożarły wszelkie ziele w ziemi ich, a pojadły urodzaje
ziemi ich. 36 Nawet pobił wszystko pierworodztwo w
ziemi ich, początek wszystkiej siły ich. 37 Tedy ich
wywiódł ze srebrem i ze złotem, a nie był nikt słaby
między pokoleniem ich. 38 Radował się Egipt, gdy oni
wychodzili; albowiem był przypadł na nich strach ich. 39
Rozpostarł obłok na okrycie ich, a ogień na oświecanie
nocy. 40 Na żądanie ich przywiódł przepiórki, a chlebem
niebieskim nasycił ich. 41 Otworzył skałę i wypłynęły
wody, a płynęły po suchych miejscach jako rzeka. 42
Albowiem wspomniał na słowo świętobliwości swojej,
które rzekł do Abrahama, sługi swego. 43 Przetoż
wywiódł lud swój z weselem, a z śpiewaniem wybranych
swoich. 44 I podał im ziemię pogan, a posiedli prace
narodów. 45 Aby zachowali ustawy jego, a prawa jego
przestrzegali. Halleluja.

106 Halleluja. Wysławiajcie Pana; albowiem dobry,
albowiem na wieki miłosierdzie jego. 2 Któż
wysłowi niezmierną moc Pańską, a wypowie wszystkę
chwałę jego? 3 Błogosławieni, którzy strzegą sądu, a
czynią sprawiedliwość na każdy czas. 4 Pamiętaj na
mię, Panie! dla miłości ku ludowi swemu; nawiedźże
mię zbawieniem swojem, 5 Abym używał dobrego
z wybranymi twoimi, a weselił się w radości narodu
twego, i chlubił się wespół z dziedzictwem twojem. 6
Zgrzeszyliśmy z ojcami swymi; niesprawiedliwieśmy
czynili, i nieprawość popełniali. 7 Ojcowie nasi w
Egipcie nie zrozumieli cudów twoich, ani pamiętali na
wielkość miłosierdzia twego; ale odpornymi byli przy
morzu Czerwonem. 8 A wszakże ich wyswobodził dla
imienia swego, aby oznajmił moc swoję. 9 Bo zgromił
morze Czerwone, i wyschło, a przewiódł ich przez
przepaści, jako przez puszczę. 10 A tak zachował ich
od ręki tego, który ich miał w nienawiści, a wykupił ich
z ręki nieprzyjacielskiej. 11 W tem okryły wody tych,
którzy ich ciążyli; nie został ani jeden z nich. 12 A
choć uwierzyli słowom jego, i wysławiali chwałę jego:
13 Przecież prędko zapomnieli na sprawy jego, i nie
czekali na rady jego. 14 Ale zdjęci będąc chciwością
na puszczy, kusili Boga na pustyniach. 15 I dał im,
czego żądali, a wszakże przepuścił suchoty na nich. 16
Zatem gdy się wzruszyli zawiścią przeciw Mojżeszowi
w obozie, i przeciw Aaronowi, świętemu Pańskiemu:
17 Otworzyła się ziemia, i pożarła Datana, i okryła
rotę Abironową, 18 I zapalił się ogień na zebranie ich;
płomień spalił niepobożnych. 19 Sprawili i cielca na
Horebie, i kłaniali się bałwanowi litemu, 20 I odmienili
chwałę swą w podobieństwo wołu, jedzącego trawę. 21
Zapomnieli na Boga, wybawiciela swego, który czynił
wielkie rzeczy w Egipcie; 22 Rzeczy dziwne w ziemi
Chamowej, rzeczy straszne przy morzu Czerwonem.
23 Przetoż rzekł, że ich chciał wytracić, gdyby się był
Mojżesz, wybrany jego, nie stawił w onem rozerwaniu
przed nim, a nie odwrócił popędliwości jego, aby ich nie
tracił. 24 Wzgardzili też ziemią pożądaną, nie wierząc
słowu jego. 25 I szemrząc w namiotach swoich, nie byli
posłuszni głosowi Pańskiemu. 26 Przetoż podniósł rękę
swoję przeciwko nim, aby ich pobił na puszczy; 27 A
żeby rozrzucił nasienie ich między pogan, i rozproszył
ich po ziemiach. 28 Sprzęgli się też byli z bałwanem
Baalfegorem, a jedli ofiary umarłych. 29 A tak drażnili
Boga sprawami swemi, że się na nich oborzyła plaga;
30 Aż się zastawił Finees, a pomstę uczynił, i rozerwana
jest ona plaga; 31 Co mu poczytano ku sprawiedliwości
od narodu do narodu, aż na wieki. 32 Znowu go byli
wzruszyli do gniewu u wód Meryba, tak, iż się źle
działo i z Mojżeszem dla nich. 33 Albowiem rozdraźnili
ducha jego, że wyrzekł co niesłuszne usty swemi. 34
Nadto nie wytracili onych narodów, o których im był Pan
powiedział. 35 Ale pomięszawszy się z onemi narodami,
nauczyli się spraw ich: 36 I służyli bałwanom ich, które
im były sidłem. 37 Albowiem dyjabłom ofiarowali synów
swoich, i córki swoje, 38 I wylewali krew niewinną,

krew synów swoich, i córek swoich, których ofiarowali
bałwanom rytym Chananejskim, tak, że splugawiona
była ziemia onem krwi rozlaniem. 39 I zmazali się
sprawami swemi, a cudzołożyli wynalazkami swemi. 40
Przetoż zapaliwszy się Pan w popędliwości przeciw
ludowi swemu, obrzydził sobie dziedzictwo swoje, 41 I
podał ich w ręce poganom; a panowali nad nimi, którzy
ich mieli w nienawiści; 42 I uciskali ich nieprzyjaciele
ich, tak, że poniżeni byli pod ręką ich. 43 Częstokroć ich
wybawiał; wszakże go oni wzruszali do gniewu radami
swemi, zaczem poniżeni byli dla nieprawości swoich.
44 A wszakże wejrzał na ucisk ich, i usłyszał wołanie
ich. 45 Bo sobie wspomniał na przymierze swoje z nimi,
a żałował tego według wielkiej litości swojej. 46 Tak,
że im zjednał miłosierdzie przed oczyma wszystkich,
którzy ich byli pojmali. 47 Wybawże nas, Panie, Boże
nasz! a zgromadź nas z tych pogan, abyśmy wysławiali
imię świętobliwości twojej, a chlubili się w chwale twojej.
48 Błogosławiony Pan, Bóg Izraelski, od wieków aż
na wieki; na co niech rzecze wszystek lud: Amen,
Halleluja.

107 Wysławiajcie Pana: albowiem dobry; albowiem
na wieki miłosierdzie jego. 2 Niech o tem
powiedzą ci, których odkupił Pan, jako ich wykupił
z ręki nieprzyjacielskiej, 3 A zgromadził ich z ziem,
od wschodu i od zachodu, od północy i od morza. 4
Błądzili po puszczy, po pustyni bezdrożnej, miasta dla
mieszkania nie znajdując. 5 Byli głodnymi i pragnącymi,
aż w nich omdlewała dusza ich. 6 A gdy wołali do
Pana w utrapieniu swojem, z ucisku ich wyrywał
ich; 7 I prowadził ich drogą prostą, aby przyszli do
miasta, w któremby mieszkali. 8 Niechajże wysławiają
przed Panem miłosierdzie jego, a dziwne sprawy jego
przed synami ludzkimi: 9 Iż napoił duszę pragnącą, a
duszę zgłodniałą napełnił dobrami. 10 Którzy siedzą w
ciemności i w cieniu śmierci, ściśnieni będąc nędzą i
żelazem, 11 Przeto, że byli odpornymi wyrokom Bożym,
a radą Najwyższego pogardzili; 12 Dla czego poniżył
biedą serce ich; upadli, a nie był, ktoby ratował. 13 A
gdy wołali do Pana w utrapieniu swojem, z ucisków ich
wybawiał ich. 14 Wywodził ich z ciemności, i z cienia
śmierci, a związki ich potargał. 15 Niechajże wysławiają
przed Panem miłosierdzie jego, a dziwne sprawy jego
przed synami ludzkimi. 16 Przeto, że kruszy bramy
miedziane, a zawory żelazne rąbie. 17 Szaleni dla drogi
przewrotności swojej, i dla nieprawości swej utrapieni
bywają. 18 Wszelki pokarm brzydzi sobie dusza ich, aż
się przybliżają do bram śmierci. 19 Gdy wołają do Pana
w utrapieniu swojem, z ucisków ich wybawia ich. 20
Posyła słowo swe, i uzdrawia ich, a wybawia ich z grobu.
21 Niechajże wysławiają przed Panem miłosierdzie
jego, a dziwne sprawy jego przed synami ludzkimi;
22 I ofiarując ofiary chwały, niech opowiadają sprawy
jego z wesołem śpiewaniem. 23 Którzy się pławią na
morzu w okrętach, pracujący na wodach wielkich: 24
Ci widują sprawy Pańskie, i dziwy jego na głębi. 25
Jako jedno rzecze, wnet powstanie wiatr gwałtowny, a
podnoszą się nawałności morskie. 26 Wstępują aż ku
niebu, i zaś zstępują do przepaści, tak, iż się dusza ich
w niebezpieczeństwie rozpływa. 27 Bywają miotani, a
potaczają się jako pijany, a wszystka umiejętność ich
niszczeje. 28 Gdy wołają do Pana w utrapieniu swojem,
z ucisków ich wybawia ich. 29 Obraca burzę w ciszę,
tak, że umilkną nawałności ich. 30 I weselą się, że
ucichło; a tak przywodzi ich do portu pożądanego. 31
Niechajże wysławiają przed Panem miłosierdzie jego, a
dziwne sprawy jego przed synami ludzkimi. 32 Niech go
wywyższają w zgromadzeniu ludu, a w radzie starców
niechaj go chwalą. 33 Obraca rzeki w pustynię, a potoki
wód w suszę; 34 Ziemię urodzajną obraca w niepłodną
dla złości tych, którzy w niej mieszkają. 35 Pustynie
obraca w jeziora, a ziemię suchą w strumienie wód.
36 I osadza w nich głodnych, aby zakładali miasta ku
mieszkaniu; 37 Którzy posiewają pole, a sadzą winnice,
i zgromadzają sobie pożytek z urodzaju. 38 Takci im on
błogosławi, że się bardzo rozmnażają, a dobytku ich
nie umniejsza. 39 Ale podczas umniejszeni i poniżeni
bywają okrucieństwem, nędzą, i utrapieniem; 40 Gdy
wylewa wzgardę na książąt, dopuszczając, aby błądzili
po puszczy bezdrożnej. 41 Onci nędznego z utrapienia
podnosi, i rozmnaża rodzinę jego jako trzodę. 42 To
widząc uprzejmi rozweselą się, a wszelka nieprawość
zatka usta swe. 43 Ale któż jest tak mądry, aby to
upatrywał, i wyrozumiewał wszystkie litości Pańskie?

108 Pieśń psalmu samego Dawida. Gotowe jest
serce moje, Boże! śpiewać i wysławiać cię
będę, także i chwała moja. 2 Ocućże się lutnio i harfo!
gdy na świtaniu powstaję. 3 Wysławiać cię będę między
ludźmi, Panie! a będęć śpiewał między narodami. 4
Albowiem większe jest nad niebiosa miłosierdzie twoje,
i aż pod obłoki prawda twoja. 5 Wywyszże się nad
niebiosa, o Boże! a nad wszystkę ziemię chwała twoja.
6 Niech będą wybawieni umiłowami twoi; zachowajże
ich prawicą swoją, a wysłuchaj mię. 7 Bóg mówił
przez świętobliwość swoję; dlatego się weselić będę,
że rozdzielę Sychem, a dolinę Sukkot rozmierzę. 8
Mojeć jest Galaad, mój i Manases, a Efraim mocą
głowy mojej, Juda zakonodawca mój. 9 Moab jest
miednicą do umywania mego, na Edoma porzucę
obuwie moje: przeciwko Filistynom trąbić będę. 10
Któż mię zaprowadzi do miasta obronnego? Któż mię
przywiedzie aż do ziemi edomskiej? 11 Izali nie ty, o
Boże! któryś nas był odrzucił, a nie wychodziłeś, o
Boże! z wojskami naszemi? 12 Dajże nam pomoc z

ucisku; albowiem omylna jest pomoc ludzka. 13 W
Bogu sobie mężnie poczynać będziemy, a on podepcze
nieprzyjaciół naszych.

109 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
O Boże chwały mojej! nie milcz; 2 Bo się
usta niepobożnego, i usta kłamliwe przeciwko mnie
otworzyły; mówili przeciwko mnie językiem kłamliwym,
3 A słowy jadowitemi ogarnęli mię, walcząc przeciwko
mnie bez wszekiej przyczyny. 4 Przeciwili mi się
za miłość moję, chociażem się za nich modlił. 5
Oddawają mi złem za dobre; a nienawiścią za miłość
moję. 6 Postawże nad nim bezbożnika, a przeciwnik
niech stoi po prawej ręce jego. 7 Gdy przed sądem
stanie, niech wynijdzie potępionym, a modlitwa jego
niech się w grzech obróci. 8 Niech będą dni jego
krótkie, a przełożeństwo jego niech inny weźmie. 9
Niech dzieci jego będą sierotami, a żona jego wdową.
10 Niech będą biegunami i tułaczami synowie jego,
niech żebrzą, a niech żebrzą wychodząc z pustek
swoich. 11 Niech lichwiarz załapi wszystko, co jest
jego, a niech obcy rozchwycą pracę jego. 12 Niech
nie będzie ktoby mu miłosierdzie pokazał, niech nie
będzie, ktoby się zmiłował nad sierotami jego. 13
Potomkowie jego niech z korzenia wycięci będą; w
drugiem pokoleniu niech będzie wygładzone imię ich.
14 Niech przyjdzie na pamięć nieprawość przodków jego
przed Panem, a grzech matki jego niechaj nie będzie
zgładzony. 15 Niech będą przed Panem ustawicznie,
ażby wygładził z ziemi pamiątkę ich, 16 Przeto, że
nie pamiętał, aby czynił miłosierdzie, ale prześladował
człowieka nędznego i ubogiego, a tego, który był
serca utrapionego, chciał zamordować. 17 Ponieważ
umiłował przeklęstwo, niechże przyjdzie na niego;
niechciał błogosławieństwa niechże będzie oddalone od
niego. 18 A tak niech będzie obleczony w przeklęstwo,
jako w szatę swoję; a niech wnijdzie jako woda we
wnętrzności jego, a jako olej w kości jego. 19 Niech mu
to będzie jako płaszcz do przodziania, a jako pas dla
ustawicznego opasywania. 20 Takowa zapłata niech
będzie przeciwnikom moim od Pana, i tym, którzy źle
mówią przeciwko duszy mojej. 21 Ale ty, Panie! o Panie!
użyj nademną litości dla imienia twego; a iż dobre jest
miłosierdzie twoje, wyrwijże mię. 22 Bomci ja jest ubogi
i nędzny, a serce moje zranione jest w wnętrznościach
moich. 23 Jako cień, który ustępuje, uchodzić muszę;
zganiają mię jako szarańczę. 24 Kolana moje upadają
od postu, a ciało moje wychudło z tłustości. 25 Nadto
stałem się im pośmiewiskiem; gdy mię widzą, kiwają
głowami swemi. 26 Wspomóżże mię, o Panie, Boże
mój! zachowaj mię według miłosierdzia swego, 27 Tak,
aby poznać mogli, iż to ręka twoja, a żeś ty, Panie!
to uczynił. 28 Niechże oni przeklinają, ty błogosław;
którzy powstali, niech będą zawstydzeni, aby się weselił
sługa twój. 29 Niech będą przeciwnicy moi w hańbę
obleczeni, a niech się przyodzieją, jako płaszczem,
zelżywością swoją. 30 Będę Pana wielce wysławiał
usty swemi, a w pośród wielu chwalić go będę. 31
Przeto, że stoi po prawej stronie nędznemu, aby go
wybawił od tych, którzy osądzają duszę jego.

110 Psalm Dawidowy. Rzekł Pan Panu memu:
Siądź po prawicy mojej, dokąd nie położę
nieprzyjaciół twoich podnóżkiem nóg twoich. 2 Laskę
mocy twojej pośle Pan z Syonu, mówiąc: Panuj
w pośród nieprzyjaciół twoich. 3 Lud twój będzie
dobrowolny w dzień zwycięstwa twego, w ozdobie
świętobliwości, a rozrodzi się płód twój z żywota jako
rosa na świtaniu. 4 Przysiągł Pan, a nie będzie tego
żałował, mówiąc: Tyś jest kapłanem na wieki według
porządku Melchisedechowego. 5 Pan po prawicy twojej
potrze królów w dzień gniewu swego. 6 Będzie sądził
narody, i wszystko napełni trupami; potłucze głowę nad
wielą ziem panującą. 7 Z strumienia na drodze pić
będzie; przetoż wywyższy głowę.

111 Halleluja. Będę wysławiał Pana całem sercem
w radzie szczerych, i w zgromadzeniu. 2
Wielkie sprawy Pańskie, jawne u wszystkich, którzy
się w nich kochają. 3 Chwalebne i ozdobne dzieło
jego, a sprawiedliwość jego trwa na wieki. 4 Pamiątkę
cudów swoich uczynił miłosierny a litościwy Pan. 5 Dał
pokarm tym, którzy się go boją, pamiętając wiecznie na
przymierze swoje. 6 Moc spraw swoich oznajmił ludowi
swemu, dawszy im dziedzictwo pogan. 7 Uczynki
rąk jego prawda i sąd; nieodmienne są wszystkie
przykazania jego, 8 Utwierdzone na wieki wieczne,
uczynione w prawdzie i w szczerości. 9 Wykupienie
posławszy ludowi swemu, przykazał na wieki strzedź
przymierza swego; święte i straszne jest imię jego.
10 Początek mądrości jest bojaźń Pańska; rozumu
dobrego nabywają wszyscy, którzy rozkazanie Pańskie
czyną; chwała jego trwa na wieki.

112 Halleluja. Błogosławiony mąż, który się Pana
boi, a w przykazaniach jego ma wielkie
kochanie. 2 Możne będzie na ziemi nasienie jego;
rodzina szczerych błogosławiona będzie. 3 Majętność
i bogactwa są w domu jego, a sprawiedliwość jego
trwa na wieki. 4 Szczerym w ciemnościach światłość
wschodzi; łaskawy, miłosierny, i sprawiedliwy jest Bóg.
5 Dobry człowiek litościwym jest, i pożycza, a rzeczy
swe miarkuje rozsądkiem. 6 Bo na wieki nie będzie
poruszony; w pamięci wiecznej będzie sprawiedliwy. 7
Słysząc złe nowiny, nie boi się; stateczne serce jego ufa
w Panu. 8 Umocnione serce jego nie boi się, aż ogląda
pomstę nad nieprzyjaciołmi swymi. 9 Rozprasza, i

daje ubogim; sprawiedliwość jego trwa na wieki; róg
jego wywyższy się w sławie. 10 Widząc to niepobożny,
będzie się gniewał, i zębami swemi zgrzytał, i schnąć
będzie; żądość niepobożnych zginie.

113 Halleluja. Chwalcie słudzy Pańscy, chwalcie
imię Pańskie. 2 Niechaj będzie imię Pańskie
błogosławione, odtąd aż na wieki. 3 Od wschodu słońca,
aż do zachodu jego, niech będzie chwalebne imię
Pańskie. 4 Pan jest nad wszystkie narody wywyższony;
chwała jego nad niebiosa. 5 Któż taki, jako Pan Bóg
nasz, który mieszka na wysokości? 6 Który się zniża,
aby widział, co jest na niebie i na ziemi. 7 Podnosi z
prochu nędznego, a z gnoju wywyższa ubogiego, 8
Aby go posadził z książętami, z książętami ludu swego;
9 Który sprawia, że niepłodna w domu bywa matką
weselącą się z dziatek. Halleluja.

114 Gdy wychodził Izrael z Egiptu i dom Jakóbowy
z narodu obcego, 2 Stał się Juda poświęceniem
jego, Izrael panowaniem jego. 3 To widząc morze,
uciekło a Jordan wrócił się nazad. 4 Góry skakały jako
barany, pogórki jako jagnięta. 5 Morze! cóż ci się stało,
iżeś uciekło? O Jordanie! żeś się nazad wrócił? 6 Góry!
żeście skakały jako barany? pagórki! jako jagnięta?
7 Przed obliczem Pańskiem zadrżała ziemia, przed
obliczem Boga Jakóbowego. 8 Który obraca opokę w
jezioro wód, a krzemień w źródło wód.

115 Nie nam, Panie! nie nam, ale imieniowi twemu
daj chwałę dla miłosierdzia twego, i dla prawdy
twojej. 2 Czemuż mają mówić poganie: Gdzież teraz
jest Bóg ich? 3 Wszakże Bóg nasz jest na niebie,
czyniąc wszystko, co mu się podoba. 4 Ale bałwany ich
są srebro i złoto, robota rąk ludzkich. 5 Usta mają, a
nie mówią; oczy mają, a nie widzą. 6 Uszy mają, a nie
słyszą; nozdrze mają, a nie wonieją. 7 Ręce mają, a nie
macają; nogi mają, a nie chodzą, ani wołają gardłem
swojem. 8 Niech im podobni będą, którzy je czynią, i
wszyscy, którzy w nich ufają. 9 Izraelu! ufaj w Panu;
bo on jest pomocnikiem ich i tarczą ich. 10 Domie
Aaronowy! ufajcie w Panu; on jest pomocnikiem, i
tarczą ich. 11 Którzy się boicie Pana, ufajcie w Panu; on
jest pomocnikiem i tarczą ich. 12 Pan będzie pamiętał
na nas, będzie błogosławił; będzie błogosławił domowi
Izraelskiemu, będzie błogosławił domowi Aaronowemu.
13 Będzie błogosławił tym, którzy się boją Pana, małym i
wielkim. 14 Rozmnoży was Pan, was i synów waszych.
15 Błogosławieniście wy od Pana, który stworzył niebo i
ziemię. 16 Niebiosa są niebiosa Pańskie; ale ziemię
dał synom ludzkim. 17 Umarli nie będą chwalili Pana,
ani kto z tych, co zstępują do miejsca milczenia. 18
Ale my będziemy błogosławili Panu, odtąd aż na wieki.
Halleluja.

116 Miłuję Pana, iż wysłuchał głos mój, i prośby
moje. 2 Albowiem nakłonił ucha swego ku
mnie, gdym go wzywał za dni moich. 3 Ogarnęły mię
były boleści śmierci, a utrapienia grobu zjęły mię; ucisk
i boleść przyszła na mię. (Sheol h7585) 4 I wzywałem
imienia Pańskiego, mówiąc: Proszę, o Panie! wybaw
duszę moję. 5 Miłościwy Pan i sprawiedliwy, Bóg
nasz litościwy. 6 Pan prostaczków strzeże; byłem
uciśniony, a wspomógł mię. 7 Nawróć się, duszo
moja! do odpocznienia swego; albowiem ci Pan dobrze
uczynił. 8 Bo wyrwał duszę moję od śmierci, oczy
moje od płaczu, nogę moję od upadku. 9 Będę
chodził ustawicznie przed oblicznością Pańską w ziemi
żyjących. 10 Uwierzyłem, dlategom mówił, chociażem
bardzo był utrapiony. 11 Jam był rzekł w zatrwożeniu
mojem: Wszelki człowiek kłamca. 12 Cóż oddam Panu
za wszystkie dobrodziejstwa jego, które mi uczynił? 13
Kielich obfitego zbawienia wezmę, a imienia Pańskiego
wzywać będę, 14 Śluby moje oddam Panu, a to zaraz
przed wszystkim ludem jego. 15 Droga jest przed
oczyma Pańskiemi śmierć świętych jego. 16 O mój
Panie! żem ja sługą twoim, jam sługą twoim, synem
służebnicy twojej, rozwiązałeś związki moje. 17 Tobie
ofiarować będę ofiarę chwały, i imienia Pańskiego
wzywać będę. 18 Śluby moje oddam Panu, a to zaraz
przed wszystkim ludem jego, 19 W przysionkach domu
Pańskiego, w pośrodku ciebie, Jeruzalemie! Halleluja.

117 Chwalcie Pana wszystkie narody! chwalcie go
wszyscy ludzie! 2 Albowiem rozszerzone jest
nad nami miłosierdzie jego, a prawda Pańska trwa na
wieki. Halleluja.

118 Wysławiajcie Pana, albowiem dobry; albowiem
na wieki trwa miłosierdzie jego; 2 Rzecz
teraz, Izraelu! że na wieki miłosierdzie jego. 3 Rzecz
teraz, domie Aaronowy! że na wieki miłosierdzie jego.
4 Rzeczcież teraz, którzy się boicie Pana, że na
wieki miłosierdzie jego. 5 W ucisku wzywałem Pana;
wysłuchał mię, i na przestrzeństwie postawił mię Pan.
6 Pan jest zemną, nie będę się bał, żeby mi co uczynił
człowiek. 7 Pan jest zemną między pomocnikami mymi;
przetoż ja oglądam pomstę nad tymi, którzy mię mają
w nienawiści. 8 Lepiej mieć nadzieję w Panu, niżeli
ufać w człowieku. 9 Lepiej mieć nadzieję w Panu, niżeli
ufać w książętach. 10 Wszystkie narody ogarnęły mię;
ale w imieniu Pańskim wygubiłem ich. 11 Częstokroć
mię ogarnęły; ale w imieniu Pańskiem wygubiłem ich.
12 Ogarnęły mię jako pszczoły, ale zgasły jako ogień
z ciernia; bo w imieniu Pańskiem wytraciłem ich. 13
Bardzoś potężnie na mię nacierał, abym upadł; ale
Pan poratował mię. 14 Pan jest mocą moją, i pieśnią
moją; on był moim wybawicielem. 15 Głos wykrzykania
i zbawienia w przybytkach sprawiedliwych, prawica

Pańska dokazała mocy; 16 Prawica Pańska wywyższyła
się; prawica Pańska dokazała mocy. 17 Nie umrę,
ale będę żył, abym opowiadał sprawy Pańskie. 18
Pokarałci mię Pan srodze; ale mię na śmierć nie podał.
19 Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości, a wszedłszy w
nie będę wysławiał Pana. 20 Tać jest brama Pańska,
którą sprawiedliwi wchodzą. 21 Tuć ja ciebie wysławiać
będę; boś mię wysłuchał, i byłeś wybawicielem moim.
22 Kamień, którzy odrzucili budujący, uczyniony jest
głową węgielną. 23 Od Pana się to stało, a jest dziwno
w oczach naszych. 24 Tenci to dzień, który uczynił Pan;
rozweselmyż się, a rozradujmy się weń. 25 Proszę,
Panie! zachowajże teraz; proszę Panie! zdarz teraz.
26 Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie;
błogosławimy wam z domu Pańskiego. 27 Bógci Panem,
onci nas oświecił; przywiążcie baranki powrozami ku
ofierze aż do rogów ołtarza. 28 Tyś jest Bóg mój;
przetoż cię wysławiać będę, Boże mój! wywyższać cię
będę. 29 Wysławiajcież Pana, albowiem jest dobry:
albowiem na wieki miłosierdzie jego.

119 Błogosławieni, którzy żyją bez nagany, którzy
chodzą w zakonie Pańskim, 2 Błogosławieni,
którzy strzegą świadectw jego, i którzy go ze wszystkiego
serca szukają; 3 I którzy nie czynią nieprawości, ale
chodzą drogami jego. 4 Tyś przykazał, aby pilnie
strzeżono rozkazań twoich. 5 Oby wyprostowane
były drogi moje ku przestrzeganiu praw twoich! 6
Tedy nie będę zawstydzony, gdy się będę oglądał na
wszystkie rozkazania twoje. 7 Będę cię wysławiał w
szczerości serca, gdy się nauczę praw sprawiedliwości
twojej. 8 Ustaw twoich z pilnością strzedz będę;
tylko mię nie opuszczaj. 9 Jakim sposobem oczyści
młodzieniec ścieszkę swoję? Gdy się zachowa według
słowa twego. 10 Ze wszystkiego serca mego szukam
cię; nie dopuszczajże mi błądzić od rozkazań twoich.
11 W sercu mojem składam wyroki twoje, abym nie
zgrzeszył przeciwko tobie. 12 Błogosławionyś ty,
Panie! nauczże mię ustaw twoich. 13 Wargami mojemi
opowiadam wszystkie sądy ust twoich. 14 W drodze
świadectw twoich kocham się więcej, niż we wszystkich
bogactwach. 15 O przykazaniach twoich rozmyślam, i
przypatruję się drogom twoim. 16 W ustawach twoich
kocham się, i nie zapominam słów twoich. 17 Daruj to
słudze twemu, abym żył, a przestrzegał słów twoich.
18 Odsłoń oczy moje, abym się przypatrzył dziwom z
zakonu twego. 19 Jestem gościem na ziemi; nie ukrywaj
przedemną rozkazań twoich. 20 Omdlewa dusza moja,
pragnąc sądów twoich na każdy czas. 21 Wytraciłeś
pysznych; przeklęci są ci, którzy błądzą od rozkazań
twoich. 22 Oddal odemnie pohańbienie i wzgardę, gdyż
strzegę świadecwt twoich. 23 I książęta zasiadają, a
mówią przeciwko mnie; wszakże sługa twój rozmyśla
w ustawach twoich. 24 Świadectwa twoje zaiste są
mojem kochaniem, i radcami mymi. 25 Przylgnęła
do prochu dusza moja; ożywże mię według słowa
twego. 26 Drogi moje rozpowiedziałem, a wysłuchałeś
mię; naucz mię ustaw twoich. 27 Daj, abym zrozumiał
drogę rozkazań twoich, ażebym rozmyślał o dziwnych
sprawach twoich. 28 Rozpływa się od smutku dusza
moja; utwierdźże mię według słowa twego. 29 Drogę
kłamliwą oddal odemnie, a zakonem twoim udaruj mię.
30 Obrałem drogę prawdy, a sądy twoje przekładam
sobie. 31 Przystałem do świadectw twoich; Panie! nie
zawstydzajże mię. 32 Drogą przykazań twoich pobieżę,
gdy rozszerzysz serce moje. 33 Naucz mię, Panie!
drogi ustaw twoich, a będę jej strzegł aż do końca. 34
Daj mi rozum, abym strzegł zakonu twego, ażebym
go przestrzegał ze wszystkiego serca. 35 Daj, abym
chodził ścieżką przykazań twoich, gdyż w tem jest
upodobanie moje. 36 Nakłoń serce moje do świadectw
twoich, a nie do łakomstwa. 37 Odwróć oczy moje, aby
nie patrzały na marność; na drodze twojej ożyw mię.
38 Utwierdź wyrok twój słudze twemu, który się oddał
bojaźni twojej. 39 Oddal odemnie pohańbienie moje,
którego się boję; bo sądy twoje dobre. 40 Oto pragnę
rozkazań twoich; w sprawiedliwości twojej ożyw mię.
41 Niech na mię przyjdą litości twoje, Panie! i zbawienie
twoje według wyroku twego. 42 Tak abym odpowiedź
mógł dać samą rzeczą temu, który mi urąga, gdyż
ufam w słowie twojem. 43 A nie wyjmuj z ust moich
słowa najprawdziwszego; albowiem sądów twoich
oczekuję. 44 I będę strzegł zakonu twego zawsze, aż
na wieki wieczne. 45 A ustawicznie będę chodził na
przestrzeństwie, bom się dopytał rozkazań twoich. 46
Owszem, będę mówił o świadectwach twoich przed
królmi, a nie będę zawstydzony. 47 Bom się rozkochał
w przykazaniach twoich, którem umiłował. 48 Przyłożę i
ręce moje do rozkazań twoich, które miłuję, a będę
rozmyślał o ustawach twoich. 49 Wspomnij na słowo
wyrzeczone do sługi twego, któremeś mię ubezpieczył.
50 Toć pociecha moja w utrapieniu mojem, że mię wyrok
twój ożywia. 51 Pyszni bardzo się ze mnie naśmiewają;
wszakże się od zakonu twego nie uchylam. 52 Bo
pamiętam na sądy twoje wieczne, Panie! któremi się
cieszę. 53 Strach mię ogarnął nad niezbożnymi, którzy
opuszczają zakon twój. 54 Są mi ustawy twoje pieśniami
w domu pielgrzymstwa mego. 55 Wspominam sobie i w
nocy na imię twoje, Panie! i strzegę zakonu twego. 56
Toć mam z tego, że przestrzegam przykazań twoich.
57 Rzekłem: Panie! to jest cząstka moja, przestrzegać
słów twoich. 58 Modlę się przed obliczem twojem
ze wszystkiego serca; zmiłujże się nademną według
słowa twego. 59 Uważyłem w myślach drogi moje,
a obróciłem nogi moje ku świadectwom twoim. 60
Śpieszę się, a nie omieszkuję przestrzegać rozkazań

twoich. **61** Hufy niepobożnych złupiły mię; ale na
zakon twój nie zapominam. **62** O północy wstaję,
abym cię wysławiał w sądach sprawiedliwości twojej.
63 Jestem towarzyszem wszystkich, którzy się ciebie
boją, i tych, którzy przestrzegają przykazań twoich. **64**
Panie! pełna jest ziemia miłosierdzia twego; nauczże
mię ustaw twoich. **65** Łaskawieś postąpił ze sługą
twoim, Panie! według słowa twego. **66** Dobrego rozumu
i umiejętności naucz mię; bom przykazaniom twoim
uwierzył. **67** Pierwej niżem się był uniżył, błądziłem;
ale teraz wyroku twego przestrzegam. **68** Dobryś ty i
dobrotliwy; nauczże mię ustaw twoich. **69** Uknowali
hardzi kłamstwo przeciwko mnie; ale ja ze wszystkiego
serca strzegę przykazań twoich. **70** Serce ich zatyło
jako sadło; ale się ja zakonem twoim cieszę. **71** Jest mi
to ku dobremu, żem był utrapiony, abym się nauczył
ustaw twoich. **72** Lepszy mi jest zakon ust twoich,
niżeli tysiące złota i srebra. **73** Ręce twoje uczyniły
mię, i wykształtowały mię; dajże mi rozum, abym się
nauczył przykazań twoich; **74** Aby się radowali bojący
się ciebie, ujrzawszy mię, że na słowo twoje oczekuję.
75 Znam, Panie! iż są sprawiedliwe sądy twoje, a
iżeś mię słusznie utrapił. **76** Niechajże mię, proszę,
ucieszy miłosierdzie twoje według wyroku twego, któryś
uczynił słudze twemu. **77** Niechże na mię przyjdą
litości twoje, abym żył; bo zakon twój jest kochaniem
mojem. **78** Niech będą zawstydzeni pyszni, przeto,
że mię chytrze podwrócić chcieli; ale ja rozmyślać
będę w przykazaniach twoich. **79** Niech się obrócą do
mnie, którzy się ciebie boją, i którzy znają świadectwa
twoje. **80** Niech będzie serce moje uprzejme przy
ustawach twoich, abym nie był zawstydzony. **81** Tęskni
dusza moja po zbawieniu twojem, oczekuję na słowo
twoje. **82** Ustały oczy moje, czekając wyroku twego,
gdy mówię: Kiedyż mię pocieszysz? **83** Chociażem
jest jako naczynie skórzane w dymie, wszakżem ustaw
twoich nie zapomniał. **84** Wieleż będzie dni sługi twego?
kiedyż sąd wykonasz nad tymi, którzy mię prześladują?
85 Pyszni pokopali mi doły, co nie jest według zakonu
twojego. **86** Wszystkie przykazania twoje są prawdą;
bez przyczyny mię prześladują; ratujże mię. **87** Bez
mała mię już wniwecz nie obrócili na ziemi; a wszakżem
ja nie opuścił przykazań twoich. **88** Według miłosierdzia
twego ożyw mię, abym strzegł świadectwa ust twoich.
89 O Panie! słowo twoje trwa na wieki na niebie. **90** Od
narodu do narodu prawda twoja; ugruntowałeś ziemię, i
stoi. **91** Według rozrządzenia twego trwa to wszystko
aż do dnia tego; wszystko to zaiste jest ku służbie
twojej. **92** By był zakon twój nie był kochaniem mojem,
dawnobym był zginął w utrapieniu mojem. **93** Na wieki
nie zapomnę na przykazania twoje, gdyżeś mię w nich
ożywił. **94** Twójcim ja, zachowajże mię; bo przykazań
twoich szukam. **95** Czekają na mię niezbożnicy, aby
mię zatracili; ale ja świadectwa twoje uważam. **96**
Wszelkiej rzeczy koniec widzę; ale przykazanie twoje
bardzo szerokie. **97** O jakom się rozmiłował zakonu
twego! tak, iż każdego dnia jest rozmyślaniem mojem.
98 Nad nieprzyjaciół moich mędrszym mię czynisz
przykazaniem twojem; bo je mam ustawicznie przed
sobą. **99** Nad wszystkich nauczycieli moich stałem się
rozumniejszym; bo świadectwa twoje są rozmyślaniem
mojem. **100** Nad starców jestem roztropniejszy; bo
przykazań twoich przestrzegam. **101** Od wszelkiej złej
drogi zawściągam nogi swoje, abym strzegł słowa
twego. **102** Od sądów twoich nie odstępuję, przeto, że
ich ty mnie uczysz. **103** O jako są słodkie słowa twoje
podniebieniu memu! nad miód są słodsze ustom moim.
104 Z przykazań twoich nabyłem rozumu: przetoż mam
w nienawiści wszelką ścieszkę obłędliwą. **105** Słowo twe
jest pochodnią nogą moim, a światłością ścieszce mojej.
106 Przysięgłem i uczynię temu dosyć, że będę strzegł
sądów sprawiedliwości twojej. **107** Jestem bardzo
utrapiony; o Panie! ożyw mię według słowa twego. **108**
Panie! dobrowolne śluby ust moich przyjmij proszę za
wdzięczne, a sądów twoich naucz mię. **109** Dusza moja
jest w ustawicznem niebezpieczeństwie; wszakże na
zakon twój nie zapominam. **110** Sidło na mię niezbożnicy
zastawili; lecz ja się od przykazań twoich nie obłądzę.
111 Za dziedzictwo wieczne wziąłem świadectwa twoje;
bo są radością serca mego. **112** Nakłoniłem serca
mego ku wykonywaniu ustaw twoich ustawicznie, i aż
do końca (żywota). **113** Wymysły mam w nienawiści, a
zakon twój miłuję. **114** Tyś jest ucieczką moją, i tarczą
moją; na słowo twoje oczekuję. **115** Odstąpcież odemnie
złośnicy, abym strzegł rozkazania Boga mojego. **116**
Utwierdźże mię według słowa twego, abym żył, a nie
zawstydzaj mię w oczekiwaniu mojem. **117** Podpieraj
mię, abym był zachowany, i rozmyślał w ustawach
twoich ustawicznie. **118** Podeptałeś wszystkich, którzy
się obłądzili od ustaw twoich; albowiem jest kłamliwa
zdrada ich. **119** Odrzucasz jako zużelicę wszystkich
niezbożników ziemi; dla tego miłuję świadectwa twoje.
120 Drży od strachu przed tobą ciało moje; bo się sądów
twoich lękam. **121** Czynię sądy i sprawiedliwość: nie
podawajże mię tym, którzy mi gwałt czynią. **122** Zastąp
sam sługę twego ku dobremu, aby mię hardzi nie
potłoczyli. **123** Oczy moje ustały, czekając na zbawienie
twoje, i na wyrok sprawiedliwości twojej. **124** Obchodź
się z sługą twoim według miłosierdzia twego, a ustaw
twoich naucz mię. **125** Sługamci ja twój, dajże mi
zrozumienie; abym umiał świadectwa twoje. **126** Czasci
już, abyś czynił Panie! albowiem wzruszono zakon
twój. **127** Dlatego umiłowałem rozkazania twoje nad
złoto, a nad złoto najwyborniejsze. **128** Przeto, że
wszystkie przykazania twoje, wszystkie prawdziwe być
uznaję, a wszelkie ścieżki obłędliwe mam w nienawiści.

129 Dziwne są świadectwa twoje; przetoż ich strzeże
dusza moja. 130 Początek słów twoich oświeca i daje
rozum prostakom. 131 Usta moje otwieram i dyszę;
albowiemem przykazań twoich pragnął. 132 Wejżyjże
na mię, a zmiłuj się nademną weaług prawa tych,
którzy miłują imię twoje. 133 Drogi moje utwierdź w
słowie twojem, a niech nademną nie panuje żadna
nieprawość. 134 Wybaw mię od uciśnienia ludzkiego,
abym strzegł rozkazań twoich. 135 Rozświeć nad
sługą twoim oblicze twoje, a naucz mię ustaw twoich.
136 Strumienie wód płyną z oczów moich dla tych,
którzy nie strzegli zakonu twego. 137 Sprawiedliwyś ty,
Panie! i prawdziwy w sądach twoich. 138 Przykazałeś
sprawiedliwe świadectwa twoje, i wielce prawdziwe.
139 Zniszczyła mię gorliwość moja, iż zapominają na
słowo twoje nieprzyjaciele moi. 140 Doskonale są
doświadczone słowa twoje; dlatego się sługa twój w nich
rozkochał. 141 Jam maluczki i wzgardzony; wszakże
przykazań twoich nie zapominam. 142 Sprawiedliwość
twoja sprawiedliwość wieczna, a zakon twój prawda.
143 Ucisk i utrapienie przyszło na mię; przykazania twoje
są kochaniem mojem. 144 Sprawiedliwość świadectw
twoich trwa na wieki; daj mi rozum, a żyć będę. 145
Wołam ze wszystkiego serca, wysłuchajże mię, o Panie!
a będę strzegł ustaw twoich. 146 Wołam do ciebie,
zachowajże mię, a będę pilen świadectw twoich. 147
Uprzedzam cię na świtaniu i wołam, na słowo twoje
oczekując. 148 Uprzedzają straż nocną oczy moje,
przeto, abym rozmyślał o wyrokach twoich. 149 Panie!
głos mój usłysz według miłosierdzia twego; według sądu
twego ożyw mię. 150 Przybliżają się, którzy naśladują
złości, ci, którzy się od zakonu twego oddalili. 151
Bliskoś ty jest, Panie! a wszystkie przykazania twoje są
prawdą. 152 Dawno to wiem o świadectwach twoich,
żeś je na wieki ugruntował. 153 Obacz utrapienie moje,
a wyrwij mię; bom na zakon twój nie zapomniał. 154
Stań przy sprawie mojej, a obroń mię; dla słowa twego
ożyw mię. 155 Dalekoć jest od niezbożników zbawienie;
bo się nie badają o ustawach twoich. 156 Wielkie są
litości twoje, Panie! według sądów twoich ożyw mię.
157 Wieleć jest prześladowców moich i nieprzyjaciół
moich; wszakże od świadectw twoich nie uchylam
się. 158 Widziałem przestępców, i mierziało mię to, że
wyroku twego nie przestrzegali. 159 Obaczże Panie!
iż rozkazania twoje miłuję; według miłosierdzia twego
ożyw mię. 160 Najprzedniejsza rzecz słowa twego jest
prawda, a na wieki trwa wszelki sąd sprawiedliwości
twojej. 161 Książęta mię prześladują bez przyczyny;
wszakże słów twoich boi się serce moje. 162 Ja się
weselę z wyroku twego, tak jako ten, który znajduje
wielkie korzyści. 163 Ale nienawidzę kłamstwa, i brzydzą
się niem; ale zakon twój miłuję. 164 Chwalę cię siedm
kroć przez dzień, dla sądów twoich sprawiedliwych. 165
Pokój wielki dajesz tym, którzy miłują zakon twój, a nie
doznawają żadnego obrażenia. 166 Panie! oczekuję
zbawienia twego; a przykazania twoje wykonywam. 167
Przestrzega dusza moja świadectw twoich; albowiem
je bardzo miłuję. 168 Przestrzegam przykazań twoich
i świadectw twoich; albowiem wszystkie drogi moje
są przed tobą. 169 Panie! niech się przybliży wołanie
moje przed oblicze twoje; według słowa twego daj mi
zrozumienie. 170 Niech przyjdzie prośba moja przed
twarz twoję, a według obietnicy twojej wyrwij mię. 171
Chwałę wydadzą wargi moje, gdy mię nauczysz ustaw
twoich. 172 Opowiadać będzie język mój wyroki twoje;
bo wszystkie przykazania twoje są sprawiedliwość.
173 Niech mi będzie na pomocy ręka twoja, gdyżem
sobie obrał przykazania twoje. 174 Panie! zbawienia
twego pragnę, a zakon twój jest kochaniem mojem.
175 Żyć będzie dusza moja, i będzie cię chwaliła, a
sądy twoje będą mi na pomocy. 176 Błądzę jako owca
zgubiona, szukajże sługi twego; boć przykazań twoich
nie zapominam.

120 Pieśń stopni. Wołałem do Pana w utrapieniu
mojem, a wysłuchał mię. 2 Wyzwól, Panie!
duszę moję od warg kłamliwych, i od języka zdradliwego.
3 Cóż ci da, albo coć za pożytek przyniesie język
zdradliwy? 4 Który jest jako strzały ostre mocarza,
i jako węgle jałowcowe. 5 Niestetyż mnie, żem tak
długo gościem w Mesech, a mieszkam w namiotach
Kedarskich. 6 Długo mieszka dusza moja między tymi,
którzy pokój mają w nienawiści. 7 Jać radzę do pokoju;
ale gdy o tem mówię, oni do wojny.

121 Pieśń stopni. Oczy moje podnoszę na góry,
skądby mi pomoc przyszła. 2 Pomoc moja jest
od Pana, który stworzył niebo i ziemię. 3 Nie dopuści,
aby się zachwiać miała noga twoja; nie drzemieć stróż
twój. 4 Oto nie drzemie ani śpi ten, który strzeże Izraela.
5 Pan jest stróżem twoim; Pan jest cieniem twoim po
prawej ręce twojej. 6 We dnie słońce nie uderzy na
cię, ani miesiąc w nocy. 7 Pan cię strzec będzie od
wszystkiego złego; on duszy twojej strzec będzie. 8
Pan strzec będzie wyjścia twego i wejścia twego, odtąd
aż na wieki.

122 Pieśń stopni Dawidowa. Weselę się z tego,
że mi powiedziano: Do domu Pańskiego
pójdziemy. 2 Że stanęły nogi nasze w bramach twoich,
o Jeruzalemie! 3 O Jeruzalem pięknie pobudowane
jako miasto w sobie wespół spojone! 4 Bo tam
wstępują pokolenia, pokolenia Pańskie, do świadectwa
Izraelowego, aby wysławiały imię Pańskie. 5 Albowiem
tam są postawione stolice na sąd, stolice domu
Dawidowego. 6 Żądajcież pokoju Jeruzalemowi,
mówiąc: Niech się szczęści tym, którzy cię miłują. 7

Niech będzie pokój w basztach twoich, a uspokojenie
w pałacach twoich. 8 Dla braci moich i dla przyjaciół
moich teraz ci będę żądał pokoju. 9 Dla domu Pana,
Boga naszego, będę szukał twego dobrego.

123 Pieśń stopni. Do ciebie oczy moje podnoszę,
który mieszkasz w niebie. 2 Oto jako oczy sług
pilnują rąk panów swych, i jako oczy dziewki pilnują
ręki pani swej, tak oczy nasze poglądają na Pana,
Boga naszego, aż się zmiłuje nad nami. 3 Zmiłuj się
nad nami, Panie, zmiłuj się nad nami; bośmy bardzo
nasyceni wzgardą. 4 Bardzo jest nasycona dusza nasza
pośmiewiskiem bezbożnych, i wzgardą pysznych.

124 Pieśń stopni Dawidowa. Gdyby był Pan z
nami nie był, (powiedz teraz Izraelu!) 2
Gdyby był Pan z nami nie był, gdy ludzie powstawali
przeciwko nam: 3 Tedyćby nas byli żywo pożarli w
rozpaleniu gniewu swego przeciwko nam; 4 Tedyćby
nas były wody zabrały a strumień porwałby był duszę
naszę; 5 Tedyćby były porwały duszę naszę one
wody gwałtowne. 6 Błogosławiony Pan, który nas nie
podał na łup zębom ich. 7 Dusza nasza jako ptaszek
uszła z sidła ptaszników; sidło się potargało, a myśmy
uszli. 8 Wspomożenie nasze w imieniu Pańskiem, który
stworzył niebo i ziemię.

125 Pieśń stopni. Którzy ufają w Panu, są jako
góra Syon, która się nie poruszy, ale na wieki
zostaje. 2 Jako około Jeruzalemu są góry, tak Pan
jest około ludu swego, od tego czasu aż i na wieki. 3
Albowiem nie zostanie laska niezbożników nad losem
sprawiedliwych, by snać nie ściągnęli sprawiedliwi rąk
swych ku nieprawości. 4 Dobrze czyń, Panie! dobrym, i
tym, którzy są uprzejmego serca. 5 Ale tych, którzy
się udawają krzyewemi drogami swemi, niech zapędzi
Pan z tymi, którzy czynią nieprawość; lecz pokój niech
będzie nad Izraelem.

126 Pieśń stopni. Gdy zaś Pan nawrócił pojmanych
z Syonu, byliśmy jako ci, którym się śni. 2 Tedy
były napełnione weselem usta nasze, a język nasz
radością; tedy mówiono między narodami: Wielmożne
rzeczy Pan uczynił z nimi. 3 Wielmożne rzeczy Pan
uczynił z nami, z czegośmy się bardzo uradowali.
4 Przywróćże zaś, o Panie! pojmanie nasze, jako
strumienie na południe. 5 Którzy siali ze łzami, żąć
będą z wykrzykaniem; 6 Tam i sam chodząc z płaczem
rozsiewa lud drogie nasienie; ale zaś przyszedłszy z
radością znosić będzie snopy swoje.

127 Pieśń stopni dla Salomona. Jeźli Pan domu
nie zbuduje, próżno pracują ci, którzy go
budują; jeźli Pan nie będzie strzegł miasta, próżno
czuje ten, który go strzeże. 2 Próżno macie rano
wstawać, długo siadać, i jeść chleb boleści, ponieważ
Pan umiłowanemu swemu sen daje. 3 Oto dziatki są
dziedzictwem od Pana, a płód żywota nagrodą. 4 Jako
strzały w ręku mocarza, tak są dziatki, które się darzą.
5 Błogosławiony mąż, który niemi napełnił sajdak swój;
nie będą zawstydzani, gdy się w bramie rozpierać będą
z nieprzyjaciołmi swymi.

128 Pieśń stopni. Błogosławiony wszelki, który się
boi Pana, który chodzi drogami jego. 2 Bo
prace rąk twoich pożywać będziesz; błogosławionym
będziesz, i będzieć się dobrze działo. 3 Żona twoja
będzie jako winna macica płodna po bokach domu
twego; dziatki twoje jako latorośle oliwne około stołu
twego. 4 Oto takci będzie ubłogosławiony mąż, który
się boi Pana. 5 Niechżeć Pan błogosławi z Syonu,
abyś patrzył na dobro Jeruzalemskie po wszystkie dni
żywota twego. 6 I oglądał synów synów twoich, i pokój
nad Izraelem.

129 Pieśń stopni. Bardzoć mię utrapili zaraz od
młodości mojej, powiedz teraz Izraelu. 2
Bardzoć mię utrapili od młodości mojej, wszakże mię
nie przemogli. 3 Po grzbiecie moim orali oracze, i
długie przeganiali brózdy swoje. 4 Ale Pan sprawiedliwy
poprzecinał powrozy niezbożników. 5 Zawstydzeni i
nazad obróceni będą wszyscy, którzy Syon mają w
nienawiści. 6 Będą jako trawa na dachu, która pierwej,
niż odrośnie, usycha. 7 Z której żeńca nie może garści
swej napełnić; ani naręcza swego ten, który wiąże
snopy. 8 I mimo idący nie rzeką: Błogosławieństwo
Pańskie niech będzie z wami; albo: Błogosławimy wam
w imieniu Pańskiem.

130 Pieśń stopni. Z głębokości wołam do ciebie,
o Panie! 2 Panie! wysłuchaj głos mój: nakłoń
uszów twych do głosu prośb moich. 3 Panie! będzieszli
nieprawości upatrywał, Panie! któż się zostoi? 4 Aleć
u ciebie jest odpuszczenie, aby się ciebie bano. 5
Oczekuję na Pana; oczekuje dusza moja, i jeszcze
oczekuje na słowo jego. 6 Dusza moja oczekuje Pana,
pilniej niż straż świtania, która strzeże aż do poranku.
7 Oczekujże, Izraelu! na Pana; albowiem u Pana jest
miłosierdzie, a obfite u niego odkupienie. 8 Onci sam
odkupi Izraela od wszystkich nieprawości jego.

131 Pieśń stopni Dawidowa. Panie! nie wyniosło się
serce moje, ani się wyniosły oczy moje, anim
się kusił o rzeczy wielkie, albo wyższe nad to, niż mi
należy. 2 Izalim nie położył i nie uspokoił duszy mojej,
jako dziecię odstawione od matki swej? odstawionemu
dziecięciu była podobna we mnie dusza moja. 3 Miejże
nadzieję w Panu, o Izraelu! odtąd aż na wieki.

132 Pieśń stopni. Na Dawida pomnij, Panie! na
wszystkie utrapienia jego. 2 Który przysiągł

Panu, a ślub uczynił mocarzowi Jakóbowemu, mówiąc: 3 Zaiste nie wnijdę do przybytku domu mego, i nie
wstąpię na posłanie łoża mego; 4 I nie pozwolę snu
oczom moim, ani powiekom moim drzemania, 5 Dokąd
nie znajdę miejsca dla Pana, na mieszkania mocarzowi
Jakóbowemu. 6 Oto usłyszawszy o niej w Efracie,
znaleźliśmy ją na polach leśnych. 7 Wnijdźmyż do
przybytków jego, a kłaniajmy się u podnóżka nóg jego.
8 Powstańże Panie! a wnijdź do odpocznienia twego,
ty, i skrzynia możności twojej. 9 Kapłani twoi niech
się obloką w sprawiedliwość, a święci twoi nie się
rozradują. 10 Dla Dawida, sługi twego, nie odwracaj
oblicza pomazańca twego. 11 Przysiągł Pan Dawidowi
prawdę, a nie uchyli się od niej, mówiąc: Z owocu
żywota twego posadzę na stolicy twojej. 12 Będąli
strzegli synowie twoi przymierza mojego, i świadectw
moich, których ich nauczę: tedy i synowie ich aż na
wieki będą siedzieli na stolicy twojej 13 Albowiem
obrał Pan Syon, i upodobał go sobie na mieszkanie,
mówiąc: 14 Toć będzie odpocznienie moje aż na wieki;
tu będę mieszkał, bom go siebie upodobał. 15 Żywność
jego będę obficie błogosławił, a ubogich jego nasycę
chlebem. 16 Kapłanów jego przyoblokę zbawieniem,
a święci jego weseląc się, radować się będą. 17
Tam sprawię, że zakwitnie róg Dawidowy; tam zgotuję
pochodnię pomazańcowi memu. 18 Nieprzyjaciół jego
przyoblokę wstydem; ale nad nim rozkwitnie się korona
jego.

133 Pieśń stopni Dawidowa. Oto jako rzecz dobra, i
jako wdzięczna, gdy bracia zgodnie mieszkają.
2 Jest jako olejek najwyborniejszy wylany na głowę,
ściekający na brodę, na brodę Aaronową, ściekający
aż i na podołek szat jego. 3 Jako rosa Hermon, która
zstępuje na góry Syońskie; albowiem tam daje Pan
błogosławieństwo i żywot aż na wieki.

134 Pieśń stopni. Ej nuż błogosławcie Panu
wszyscy słudzy Pańscy, którzy stawacie w
domu Pańskim na każdą noc. 2 Podnoście ręce
wasze ku świątnicy, a błogosławcie Panu, mówiąc: 3
Niechajżeć błogosławi Pan z Syonu, który stworzył
niebo i ziemię.

135 Halleluja. Chwalcie imię Pańskie, chwalcie
słudzy Pańscy. 2 Którzy stawacie w domu
Pańskim, w sieniach domu Boga naszego. 3 Chwalcież
Pana, albowiem to Pan dobry; śpiewajcież imieniowi
jego, boć jest wdzięczne. 4 Albowiem sobie Jakóba Pan
obrał, i Izraela za własność swoję. 5 Jać zaiste uznaję,
iż wielki jest Pan, a Pan nasz jest nad wszystkich
bogów. 6 Wszystko co chce Pan, to czyni, na niebie i na
ziemi, w morzu i we wszystkich przepaściach. 7 Który
czyni, że występują pary od kończyn ziemi; błyskawice
i dżdże przywodzi, wywodzi wiatr z skarbów swoich;
8 Który pobił pierworodztwa w Egipcie, od człowieka
aż do bydlęcia. 9 Posłał znaki i cuda w pośród ciebie,
Egipcie! na Faraona i na wszystkich sług jego. 10 Który
poraził wiele narodów, a pobił królów możnych; 11
Sehona, króla Amorejskiego, i Oga, króla Basańskiego,
i wszystkie królestwa Chananejskie. 12 I dał ziemię ich
w dziedzictwo, w dziedzictwo Izraelowi, ludowi swemu.
13 Panie! imię twoje na wieki; Panie! pamiątka twoja
od narodu do narodu. 14 Zaite Pan sądzić będzie lud
swój, a nad sługami swymi zmiłuje się. 15 Ale bałwany
pogańskie, srebro i złoto, są robotą rąk ludzkich. 16
Usta mają, a nie mówią, oczy mają, a nie widzą; 17
Uszy mają, a nie słyszą, ani mają tchnienia w ustach
swoich. 18 Niech im podobni będą, którzy je robią,
i wszyscy, którzy w nich ufają. 19 Domie Izraelski!
błogosławcie Panu; domie Aaronowy! błogosławcie
Panu. 20 Domie Lewiego! błogosławcie Panu, którzy
się boicie Pana, błogosławcie Panu. 21 Błogosławiony
Pan z Syonu, który mieszka w Jeruzalemie. Halleluja.

136 Wysławiajcież Pana, albowiem jest dobry;
albowiem na wieki miłosierdzie jego. 2
Wysławiajcież Boga nad bogami; albowiem na wieki
miłosierdzie jego. 3 Wysławiajcież Pana nad panami;
albowiem na wieki miłosierdzie jego; 4 Tego, który sam
czyni cuda wielkie; albowiem na wieki miłosierdzie jego.
5 Który mądrze niebiosa uczynił; albowiem na wieki
miłosierdzie jego; 6 Który rozciągnął ziemię na wodach;
albowiem na wieki miłosierdzie jego; 7 Który uczynił
światła wielkie; albowiem na wieki miłosierdzie jego;
8 Słońce, aby panowało we dnie; albowiem na wieki
miłosierdzie jego; 9 Miesiąc i gwiazdy, aby panowały w
nocy; albowiem na wieki miłosierdzie jego. 10 Który
poraził Egipczan na pierworodnych ich; albowiem na
wieki miłosierdzie jego. 11 Który wywiódł Izraela z
pośrodku ich; albowiem na wieki miłosierdzie jego; 12
W ręce mocnej i w ramieniu wyciągnionem; albowiem
na wieki miłosierdzie jego. 13 Który rozdzielił morze
Czerwone na rozdziały; albowiem na wieki miłosierdzie
jego; 14 I przeprowadził lud Izraelski pośrodkiem jego;
albowiem na wieki miłosierdzie jego. 15 I wrzucił
Faraona z wojskiem jego w morze Czerwone; albowiem
na wieki miłosierdzie jego. 16 Który prowadził lud
swój przez puszczę; albowiem na wieki miłosierdzie
jego. 17 Który poraził królów wielkich; albowiem na
wieki miłosierdzie jego; 18 I pobił królów możnych;
albowiem na wieki miłosierdzie jego; 19 Sehona; króla
Amorejskiego; albowiem na wieki miłosierdzie jego; 20 I
Oga, króla Basańskiego; albowiem na wieki miłosierdzie
jego. 21 I dał ziemię ich w dziedzictwo; albowiem na
wieki miłosierdzie jego; 22 W dziedzictwo Izraelowi,
słudze swemu; albowiem na wieki miłosierdzie jego. 23

Który w uniżeniu naszem pamięta na nas; albowiem na
wieki miłosierdzie jego. 24 I wybawił nas od nieprzyjaciół
naszych; albowiem na wieki miłosierdzie jego. 25
Który daje pokarm wszelkiemu ciału; albowiem na
wieki miłosierdzie jego. 26 Wysławiajcież Boga niebios;
albowiem na wieki miłosierdzie jego.

137 Nad rzekami Babilońskiemi, tameśmy siadali i
płakali, wspominając na Syon. 2 Na wierzbach,
które są w nim, zawieszaliśmy harfy nasze. 3 A gdy nas
tam pytali ci, którzy nas zawiedli w niewolę, o słowa
pieśni, (chociażeśmy byli zawiesili pieśni radości,)
mówiąc: Śpiewajcie nam pieśń z pieśni Syońskich, 4
Odpowiedzieliśmy: Jakoż mamy śpiewać pieśń Pańską
w ziemi cudzoziemców? 5 Jeźliże cię zapomnę, o
Jeruzalemie! niech zapomni sama siebie prawica moja.
6 Niech przylgnie język mój do podniebienia mego,
jeźlibym na cię nie pomniał, jeźlibym nie przełożył
Jeruzalemu nad najwiekszę wesele moje. 7 Wspomnij,
Panie! na synów Edomskich, i na dzień Jeruzalemski,
w który mówili: Poburzcie, poburzcie aż do gruntu w
nim. 8 O córko Babilońska! i ty będziesz spustoszona.
Błogosławiony, któryć odda nagrodę twoję, za to, coś
nam złego uczyniła. 9 Błogosławiony, który pochwyci i
roztrąci dziatki twe o skałę.

138 Psalm Dawidowy. Wysławiać cię będę, Panie!
ze wszystkiego serca mego; przed bogami
śpiewać ci będę. 2 Będę się kłaniał ku kościołowi
twemu świętemu, i będę wysławiał imię twoje dla
miłosierdzia twego, i dla prawdy twojej; boś nade
wszystko uwielbił imię twoje i wyroki twoje. 3 W dzień,
któregom cię wzywał, wysłuchałeś mię, a posiliłeś mocą
duszę moję. 4 Wysławiać cię będą, Panie! wszyscy
królowie ziemi, gdy usłyszą wyroki ust twoich. 5 I będą
śpiewali o drogach Pańskich, a iż wielka jest chwała
Pańska. 6 A choć wywyższony jest Pan, wszakże na
uniżonego patrzy, a wysokomyślnego z daleka poznaje.
7 Jeźlibym chodził w pośród utrapienia, ożywisz mię;
przeciw popędliwości nieprzyjaciół moich wyciągniesz
rękę twoję, a prawica twoja wyswobodzi mię. 8 Pan
wszystko za mię wykona. O Panie! miłosierdzie twoje
trwa na wieki; sprawy rąk twoich nie opuścisz.

139 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Panie! doświadczyłeś i doznałeś mię. 2 Tedy
znasz siedzenie moje, i powstanie moje, wyrozumiewasz
myśli moje z daleka. 3 Tyś chodzenie moje i leżenie
moje ogarnął, świadomeś wszystkich dróg moich. 4
Nim przyjdzie słowo na język mój, oto Panie! ty to
wszystko wiesz. 5 Z tyłu i z przodku otoczyłeś mię, a
położyłeś na mię rękę twoję. 6 Dziwniejsza umiejętność
twoja nad dowcip mój; wysoka jest, nie mogę jej pojąć.
7 Dokąd ujdę przed duchem twoim? a dokąd przed
obliczem twojem uciekę? 8 Jeźlibym wstąpił do nieba,
jesteś tam; i jeźlibym sobie posłał w grobie, i tameś
przytomny. (Sheol h7585) 9 Wziąłlibym skrzydła rannej
zorzy, abym mieszkał na końcu morza, 10 I tamby
mię ręka twoja prowadziła, a dosięgłaby mię prawica
twoja. 11 Albo rzekłlibym: Wżdyć ciemności zakryją
mię; aleć i noc jest światłem około mnie, 12 Gdyż i
ciemności nic nie zakryją przed tobą; owszem tobie
noc jako dzień świeci; ciemnościć są jako światłość.
13 Ty zaiste w nocy masz nerki moje; okryłeś mię w
żywocie matki mojej. 14 Wysławiam cię dlatego, że się
zdumiewam strasznym i dziwnym sprawom twoim, a
dusza moja zna je wybornie. 15 Nie zataiła się żadna
kość moja przed tobą, chociażem był uczyniony w
skrytości, i misternie złożony w niskościach ziemi. 16
Niedoskonały płód ciała mego widziały oczy twoje;
w księgi twoje wszystkie członki moje wpisane są, i
dni, w których kształtowane były, gdy jeszcze żadnego
z nich nie było. 17 Przetoż o jako drogie są u mnie
myśli twoje, Boże! a jako ich jest wielka liczba. 18
Jeźlibym je chciał zliczyć, nad piasek rozmnożyły się;
ocucęli się, jeszczem ci ja z tobą. 19 Zabiłlibyś, o
Boże! niezbożnika, tedyćby mężowie krwawi odstąpili
odemnie; 20 Którzy mówią przeciwko tobie obrzydłości,
którzy próżno wynoszą nieprzyjaciół twoich. 21 Izali
tych, którzy cię w nienawiści mają, o Panie! niemam w
nienawiści? a ci, którzy przeciwko tobie powstawają,
izaż mi nie omierzli? 22 Główną nienawiścią nienawidzę
ich, a mam ich za nieprzyjaciół. 23 Wyszpieguj mię,
Boże! a poznaj serce moje; doświadcz mię, a poznaj
myśli moje, 24 I obacz, jeźli droga odporności jest we
mnie, a prowadź mię drogą wieczną.

140 Przedniejszemu śpiewakowi psalm Dawidowy.
Wyrwij mię, Panie! od człowieka złego, od
męża okrutnego strzeż mię; 2 Którzy myślą złe rzeczy
w sercu, a na każdy dzień zbierają się na wojnę. 3
Zaostrzają język swój, jako wąż; jad żmij pod wargami
ich. (Sela) 4 Zachowaj mię, Panie! od rąk bezbożnika;
od męża okrutnego strzeż mię, którzy myślili podwrócić
nogi moje. 5 Hardzi na mię zastawili sidło, i powrozy;
rozciągnęli sieci przy ścieszce, a sidła swe zastawili
na mię. (Sela) 6 Rzekłem Panu: Tyś jest Bóg mój!
wysłuchajże, Panie! głos modlitw moich. 7 O Panie,
Panie mocy zbawienia mego, który przykrywasz głowę
moję w dzień bitwy! 8 Nie dawaj, Panie! bezbożnemu
czego żąda; ani myśli jego złej góry nie dawaj, żeby się
nie podniósł. (Sela) 9 A wodza tych, którzy mię obstąpili,
nieprawość warg ich niech ich okryje. 10 Niech na
nich spadną węgle rozpalone; do ognia niech wrzuceni
będą, i do dołów głębokich, skądby nie powstali. 11
Potwarca nie będzie utwierdzony na ziemi, a mąż
okrutny złością ułowiony będąc upadnie. 12 Wiem, że

Pan uczyni sąd utrapionemu, i pomstę nędznych. 13 A
tak sprawiedliwi będą wysławiać imię twoje, a szczerzy
będą mieszkać przed obliczem twojem.

141 Pieśń Dawidowa. Panie! wołam do ciebie,
pośpiesz się do mnie: posłuchaj głosu mego,
gdy wołam do ciebie. 2 Niech będzie przyjemna
modlitwa moja, jako kadzidło przed obliczem twoim, a
podnoszenie rąk moich jako ofiara wieczorna. 3 Panie!
połóż straż ustom moim; strzeż drzwi warg moich. 4
Nie nachylaj serca mego do złej rzeczy, abym nie czynił
spraw niepobożnych z mężami czyniącymi nieprawość,
i żebym się nie karmił rozkoszami ich. 5 Niech mię bije
sprawiedliwy, a przyjmę to za miłosierdzie; i niech mię
gromi, a będzie mi to za najwyborniejszy olejek, który
nie zarazi głowy mojej; albowiem jeszczeć modlitwa
moja płatna będzie przeciwko złości ich. 6 Niech będą
zrzuceni do miejsc opoczystych sędziowie ich, aby
słyszeli słowa moje, że były wdzięczne. 7 Jako gdyby
kto rąbał i łupał drwa na ziemi, tak się rozlatują kości
nasze aż do ust grobowych. **(Sheol h7585)** 8 Ale do
ciebie, Panie, Panie! podnoszę oczy moje; w tobie
ufam, nie odpychaj duszy mojej. 9 Strzeż mię od sidła,
które na mię zastawili, i od sideł czyniących nieprawość.
10 Niech wpadną razem w sieci swoje niepobożni, a ja
za tem przeminę.

142 Pieśń wyuczająca Dawidowa, gdy był w jaskini,
modlitwa jego. Głosem moim do Pana wołam;
głosem moim Panu się modlę. 2 Wylewam przed
obliczem jego żądłość moję, a utrapienie moje przed
oblicznością jego oznajmuję. 3 Gdy bywa ściśniony
duch mój we mnie, ty znasz ścieszkę moję; na drodze,
którą chodzę, ukryli na mię sidło. 4 Oglądamli się na
prawą stronę, a przypatruję się, niemasz ktoby mię
znał; zginęła ucieczka moja, niemasz ktoby się ujął
o duszę moję. 5 Panie! do ciebie wołam, mówiąc:
Tyś nadzieja moja, tyś dział mój w ziemi żyjących. 6
Posłuchaj pilnie wołania mego, bom bardzo znędzony;
wyrwij mię od tych, którzy mię prześladują, albowiem
są mocniejszymi nad mię. 7 Wywiedźże z ciemnicy
duszę moję, abym chwalił imię twoje; obstąpią mię
sprawiedliwi, gdy mi dobrodziejstwo uczynisz.

143 Psalm Dawidowy. Panie! wysłuchaj modlitwę
moję, a przyjmij w uszy prośby moje; dla
prawdy twojej wysłuchaj mię i dla sprawiedliwości
twojej. 2 A nie wchodź w sąd z sługą twoim; albowiem
nie będzie usprawiedliwiony przed obliczem twoim
żaden żyjący. 3 Gdyż prześladuje nieprzyjaciel duszę
moję, potarł równo z ziemią żywot mój; sprawił to, że
muszę mieszkać w ciemnościach, jako ci, którzy z
dawna pomarli. 4 I ściśniony jest we mnie duch mój,
a we wnętrznościach moich niszczeje serce moje. 5
Wspominam sobie dni dawne, i rozmyślam o wszystkich
sprawach twoich, i uczynki rąk twoich rozbieram.
6 Wyciągam ręce moje ku tobie; dusza moja, jako
sucha ziemia, ciebie pragnie. (Sela) 7 Pośpiesz się, a
wysłuchaj mię, Panie! ustaje duch mój; nie ukrywajże
oblicza twego przedemną; bomci podobny zstępującym
do grobu. 8 Spraw, abym rano słyszał miłosierdzie
twoje, bo w tobie ufam; oznajmij mi drogę, którąbym
miał chodzić; bo do ciebie podnoszę duszę moję. 9
Wyrwij mię od nieprzyjaciół moich, Panie! do ciebie się
uciekam. 10 Naucz mię czynić wolę twoję, albowiemeś
ty Bóg mój; duch twój dobry niech mię prowadzi po
ziemi prawej. 11 Dla imienia twego, Panie! ożyw mię;
dla sprawiedliwości twojej wywiedź z utrapienia duszę
moję. 12 I dla miłosierdzia twego wytrać nieprzyjaciół
moich, a wygładź wszystkich przeciwników duszy mojej;
bom ja sługa twój.

144 Pieśń Dawidowa. Błogosławiony Pan, skała
moja, który ćwiczy ręce moje do bitwy, a palce
moje do wojny. 2 Miłosierdziem mojem, i twierdzą
moją, ucieczką moją, wybawicielem moim, i tarczą
moją on mi jest, przetoż w nim ufam; onci podbija pod
mię lud mój. 3 Panie! cóż jest człowiek, że nań masz
baczenie? a syn człowieczy, że go sobie poważasz? 4
Człowiek marności jest podobny; dni jego jako cień
pomijający. 5 Panie! nakłoń niebios twoich, a zstąp;
dotknij się gór, a zakurzą się. 6 Zabłyśnij błyskawicą, a
rozprosz ich; puść strzały twoje, a poraź ich. 7 Ściągnij
rękę swą z wysokości; wybaw mię, a wyrwij mię z wód
wielkich, z ręki cudzoziemców. 8 Których usta kłamstwo
mówią, a prawica ich, prawica omylna. 9 Boże! pieśń
nową tobie zaśpiewam; na lutni, i na instrumencie
o dziesięciu stronach śpiewać ci będę. 10 Bóg daje
zwycięstwo królom, a Dawida, sługę swego, wybawia
od miecza srogiego. 11 Wybawże mię, a wyrwij mię
z ręki cudzoziemców, których usta mówią kłamstwo,
a prawica ich prawica omylna; 12 Aby synowie nasi
byli jako szczepy rosnące w młodości swojej, a córki
nasze, jako kamienie węgielne, wyciosane w budynku
kościelnym. 13 Szpiżarnie nasze pełne niech wydawają
wszelakie potrzeby; trzody nasze niech rodzą tysiące,
niech rodzą dziesięć tysięcy w oborach naszych.
14 Woły nasze niech będą tłuste; niech nie będzie
wtargnienia, ani zajęcia, ani narzekania po ulicach
naszych. 15 Błogosławiony lud, któremu się tak dzieje.
Błogosławiony lud, którego Bogiem jest Pan.

145 Chwalebna pieśń Dawidowa. Wywyższać cię
będę, Boże mój, królu mój! i błogosławić będę
imieniowi twemu na wieki wieków. 2 Na każdy dzień
błogosławić cię będę, a chwalić imię twoje na wieki
wieków. 3 Pan wielki jest i bardzo chwalebny, a
wielkość jego nie może być doścignioną. 4 Naród

narodowi wychwalać będzie sprawy twoje, a mocy
twoje opowiadać będą. 5 Ozdobę chwały wielmożności
twojej, i dziwne twe sprawy wysławiać będę. 6 I
moc strasznych uczynków twoich ogłaszać będą, i
ja zacność twoję opowiadać będę, 7 Pamięć obfitej
dobroci twojej wysławiać, o sprawiedliwości twojej
śpiewać będą, mówiąc: 8 Dobrotliwy i miłosierny jest
Pan, nierychły do gniewu, i wielkiego miłosierdzia. 9
Dobryć jest Pan wszystkim, a miłosierdzie jego nad
wszystkiem sprawami jego. 10 Niech cię wysławiają,
Panie! wszystkie sprawy twoje, a święci twoi niech
ci błogosławią. 11 Sławę królestwa twego niech
opowiadają, a o możności twojej niech rozmawiają; 12
Aby oznajmili synom ludzkim mocy jego, a chwałę i
ozdobę królestwa jego. 13 Królestwo twoje jest królestwo
wszystkich wieków, a panowanie twoje nie ustaje
nad wszystkimi narodami. 14 Trzyma Pan wszystkich
upadających, a podnosi wszystkich obalonych. 15
Oczy wszystkich w tobie nadzieję mają, a ty im dajesz
pokarm ich czasu swojego. 16 Otwierasz rękę twoję, a
nasycasz wszystko, co żyje, według upodobania twego.
17 Sprawiedliwy jest Pan we wszystkich drogach swoich,
i miłosierny we wszystkich sprawach swoich. 18 Bliski
jest Pan wszystkim, którzy go wzywają, wszystkim,
którzy go wzywają w prawdzie. 19 Wolę tych czyni,
którzy się go boją, a wołanie ich wysłuchiwa, i ratuje
ich. 20 Strzeże Pan wszystkich, którzy go miłują; ale
wszystkich niepobożnych wytraci. 21 Chwałę Pańską
wysławiać będą usta moje; a błogosławić będzie
wszelkie ciało imię święte jego na wieki wieków.

146 Halleluja. 2 Chwal, duszo moja! Pana. Chwalić
będę Pana, pókim żyw; będę śpiewał Bogu
memu, póki mię staje. 3 Nie ufajcie w książętach,
ani w żadnym synu ludzkim, w którym nie masz
wybawienia. 4 Wynijdzie duch jego, i nawróci się
do ziemi swojej; w onże dzień zginą wszystkie myśli
jego. 5 Błogosławiony, którego Bóg Jakóbowy jest
pomocnikiem, którego nadzieja jest w Panu, Bogu jego;
6 Który uczynił niebo, i ziemię, morze, i wszystko, co
w nich jest, który przestrzega prawdy aż na wieki;
7 Który czyni sprawiedliwość ukrzywdzonym, i daje
chleb zgłodniałym; Pan rozwiązuje więźniów. 8 Pan
otwiera oczy ślepych; Pan podnosi upadłych; Pan miłuje
sprawiedliwych. 9 Pan strzeże przychodniów, sierotce i
wdowie pomaga; ale drogę niepobożnych podwraca.
10 Pan będzie królował na wieki; Bóg twój, o Syonie! od
narodu do narodu. Halleluja.

147 Chwalcie Pana; albowiem dobra rzecz
jest, śpiewać Bogu naszemu; albowiem to
wdzięczna i przystojna jest chwała. 2 Pan Jeruzalem
buduje, a rozproszonego Izraela zgromadza. 3 Który
uzdrawia skruszonych na sercu, a zawiązuje boleści
ich. 4 Który rachuje liczbę gwiazd, a każdą z nich
imieniem jej nazywa. 5 Wielki jest Pan nasz, i wielki w
mocy; rozumienia jego niemasz liczby. 6 Pan pokornych
podnosi; ale niepobożnych aż ku ziemi uniża. 7
Śpiewajcież Panu z chwałą; śpiewajcie Bogu naszemu
na harfie; 8 Który okrywa niebiosa obłokami, a deszcz
ziemi gotuje: który czyni, że rośnie trawa po górach; 9
Który daje bydłu pokarm ich, i kruczętom młodym, które
wołają do niego. 10 Nie kocha się w mocy końskiej, ani
się kocha w goleniach męskich. 11 Kocha się Pan w
tych, którzy się go boją, a którzy ufają w miłosierdziu
jego. 12 Chwalże, Jeruzalemie! Pana; chwalże, Syonie!
Boga twego. 13 Albowiem on umacnia zawory bram
twoich, a błogosławi synów twoich w pośrodku ciebie.
14 On czyni pokój w granicach twoich, a najwyborniejszą
pszenicą nasyca cię. 15 On wysyła słowo swe na
ziemię; bardzo prędko bieży wyrok jego. 16 On daje
śnieg jako wełnę, szron jako popiół rozsypuje. 17 Rzuca
lód swój jako bryły; przed zimnem jego któż się ostoi?
18 Posyła słowo swoje, i roztapia je; powienie wiatrem
swym, a rozlewają wody. 19 Oznajmuje słowo swe
Jakóbowi, ustawy swe i sądy swe Izraelowi. 20 Nie
uczynił tak żadnemu narodowi; przetoż nie poznali
sądów jego. Halleluja.

148 Halleluja. Chwalcie Pana na niebiosach;
chwalcież go na wysokościach. 2 Chwalcie go
wszyscy Aniołowie jego; chwalcie go wszystkie wojska
jego. 3 Chwalcie go słońce i miesiącu; chwalcie go
wszystkie jasne gwiazdy. 4 Chwalcie go niebiosa nad
niebiosami, i wody, które są nad niebem. 5 Chwalcie
imię Pańskie; albowiem on rozkazał, a stworzone są. 6
I wystawił je na wieki wieczne; założył im kres, którego
nie przestępują. 7 Chwalcie Pana na ziemi, smoki
i wszystkie przepaści. 8 Ogień i grad, śnieg i para,
wiatr gwałtowny, wykonywający rozkaz jego; 9 Góry, i
wszystkie pagórki, drzewa rodzaje, i wszystkie cedry;
10 Zwierzęta, i wszystko bydło, gadziny, i ptastwo
skrzydlaste. 11 Królowie ziemscy, i wszystkie narody;
książęta i wszyscy sędziowie ziemi; 12 Młodzieńcy,
także i panny, starzy i młodzi, 13 Chwalcie imię Pańskie;
albowiem wywyższone jest imię jego samego, a chwała
jego nad ziemią i niebem. 14 I wywyższył róg ludu
swego, chwałę wszystkich świętych jego, mianowicie
synów Izraelskich, ludu jemu najbliższego. Halleluja.

149 Halleluja. Śpiewajcie Panu pieśń nową; chwała
jego niechaj zabrzmi w zgromadzeniu świętych.
2 Wesel się, Izraelu! w Twórcy swoim; synowie Syońscy!
radujcie się w królu swoim. 3 Chwalcie imię jego na
piszczałkach; na bębnie i na harfie grajcie mu. 4
Albowiem się kocha Pan w ludu swym; pokornych
zbawieniem uwielbia. 5 Radować się będą święci w

chwale Bożej, a śpiewać będą w pokojach swych. 6
Wysławiania Boże będą w ustach ich, a miecz na obie
strony ostry w rękach ich, 7 Aby wykonywali pomstę
nad poganami, a karali narody; 8 Aby wiązali pętami
królów ich, a szlachtę ich okowami żelaznemi; 9 Aby
postąpili z nimi według prawa zapisanego. Tać jest
sława wszystkich świętych jego. Halleluja.

150 Halleluja. Chwalcie Boga w świątnicy jego;
chwalcie go na rozpostarciu mocy jego. 2
Chwalcie go ze wszelkiej mocy jego; chwalcie go
według wielkiej dostojności jego. 3 Chwalcie go na
głośnych trąbach; chwalcie go na lutni i na harfie. 4
Chwalcie go na bębnie, i na piszczałce; chwalcie go
stronach i na organach. 5 Chwalcie go na cymbałach
głośnych; chwalcie go cymbałach krzykliwych. 6 Niech
wszelki duch chwali Pana! Halleluja.

Przysłów

1 Przypowieści Salomona, syna Dawidowego, króla
Izraelskiego, **2** Dla poznania mądrości i ćwiczenia,
ku wyrozumieniu powieści roztropnych; **3** Dla pojęcia
ćwiczenia w rozumie, w sprawiedliwości, w sądzie i
w prawości; **4** Dla podania prostakom ostrożności,
młodemu umiejętności, i opatrzności. **5** Tych gdy mądry
słuchać będzie, przybędzie mu nauki, a roztropny
w radach opatrzniejszy będzie, **6** Aby zrozumiał
przypowieści, i wykłady ich, słowa mądrych i zagadki ich.
7 Bojaźń Pańska jest początkiem umiejętności; ale głupi
mądrością i ćwiczeniem gardzą. **8** Słuchaj, synu mój!
ćwiczenia ojca twego, a nie opuszczaj nauki matki twojej.
9 Bo to przyda wdzięczności głowie twojej, i będzie
łańcuchem kosztownym szyi twojej. **10** Synu mój! jeżliby
cię namawiali grzesznicy, nie przyzwalaj. **11** Jeźlićby
rzekli: Pójdź z nami, czyhajmy na krew, zasadźmy się
na niewinnego bez przyczyny; **12** Pożremyż ich żywo,
jako grób, a całkiem, jako zstępujących w dół; **(Sheol
h7585)** **13** Wszelkiej majętności kosztownej nabędziemy,
napełnimy domy nasze korzyścią; **14** Rzuć między nas
los twój; mieszek jeden wszyscy mieć będziemy. **15**
Synu mójâ nie chodźże z nimi w drogę; zawściągnij
nogi twojej od ścieżek ich. **16** Albowiem nogi ich ku
złemu bieżą, i spieszą się na wylanie krwi. **17** Bo jako
próżno zastawiają sieci przed oczyma wszelkiego ptaka
skrzydlastego: **18** Tak i ci na krew swoję czyhają, a
zasadzają się na duszę swoję. **19** Takieć są ścieszki
każdego czyhającego na zysk, który duszę pana swego
odbiera. **20** Mądrość na dworzu woła, głos swój na
ulicach wydaje. **21** W największym zgiełku woła, u wrót
bram, w miastach powieści swoje opowiada, mówiąc:
22 Prostacy! dokądże się kochać będziecie w prostocie?
a naśmiewcy pośmiewisko miłować będziecie? a głupi
nienawidzieć umiejętności będziecie? **23** Nawróćcież
się na karanie moje; oto wam wydam ducha mojego, a
podam wam do znajomości słowa moje. **24** Ponieważem
wołała, a nie chcieliście; wyciągałam rękę moję, a nie
był, ktoby uważał; **25** Owszem odrzuciliście wszystkę
radę moję, a karności mojej nie chcieliście przyjąć; **26**
Przetoż ja w zginieniu waszem śmiać się będę, będę z
was szydziła, gdy przyjdzie, czego się strachacie. **27**
Gdy przyjdzie jako spustoszenie, czego się strachacie,
i gdy zginienie wasze przypadnie jako wicher, gdy
przyjdzie na was ucisk i utrapienie; **28** Tedy mię
wzywać będą, a nie nie wysłucham; szukać mię będą
z poranku, a nie znajdą mię. **29** Przeto, iż mieli w
nienawiści umiejętność, a bojaźni Pańskiej nie obrali
sobie, **30** Ani przestawali na radzie mijej, ale gardzili
wszelką karnością moją: **31** Przetoż będą używać
owocu dróg swoich, a radami swemi nasyceni będą. **32**
Bo odwrócenie prostaków pozabija ich, a szczęście
głupich wytraci ich. **33** Ale kto mię słucha, bezpiecznie
mieszkać będzie, a będzie wolny od strachu złych
rzeczy.

2 Synu mój! jeźli przyjmiesz słowa moje, a przykazanie
moje zachowasz u siebie; **2** Nadstawiszli mądrości
ucha twego, i nakłoniszli serca twego do roztropności;
3 Owszem, jeźli na rozum zawołasz, a roztropności
wezwieszli głosem swoim; **4** Jeźli jej szukać będziesz
jako srebra, a jako skarbów skrytych pilnie szukać
będziesz: **5** Tedy zrozumiesz bojaźń Pańską, a
znajomość Bożą znajdziesz. **6** Albowiem Pan daje
mądrość, z ust jego pochodzi umiejętność i roztropność.
7 On zachowuje uprzejmym prawdziwą mądrość; on
jest tarczą chodzącym w szczerości, **8** Aby strzegli
ścieżek sądu; on drogi świętych swoich strzeże. **9** Tedy
wyrozumiesz sprawiedliwość, i sąd, i prawość, i wszelką
ścieszkę dobrą. **10** Gdy wnijdzie mądrośu w serce
twoje, a umiejętność duszy twojej wdzięczna będzie:
11 Tedy cię ostrożność strzedz będzie, a opatrzność
zachowa cię. **12** Wyrywając cię od drogi złej, i od
człowieka mówiącego przewrotności; **13** Od tych, którzy
opuszczają ścieszki proste, udawając się drogami
ciemnemi; **14** Którzy się radują, gdy czynią złe, a weselą
się w złośliwych przewrotnościach; **15** Których ścieszki
są krzywe, a sami są przewrotnymi na drogach swoich;
16 Wyrywając cię od niewiasty postronnej i obcej, która
pochlebia łagodnemi słowy; **17** Która opuszcza wodza
młodości swojej, a przymierza Boga swojego zapomina.
18 Bo się nachyla ku śmierci dom jej, a do umarłych
ścieszki jej. **19** Wszyscy, którzy do niej wchodzą, nie
wracają się, ani trafiają na ścieszkę żywota. **20** A
przetoż będziesz chodził drogą dobrych, a ścieżek
sprawiedliwych będziesz przestrzegał. **21** Albowiem
cnotliwi będą mieszkali na ziemi, a szczerzy trwać będą
na niej; **22** Ale niepobożni z ziemi wykorzenieni będą, a
przewrotni będą z niej wygładzeni.

3 Synu mój! nie zapominaj zakonu mego, a przykazań
moich niech strzeże serce twoje. **2** Boć długości dni
i lat żywota, i pokoju przyczynią. **3** Miłosierdzie i prawda
niech cię nie opuszczają; uwiąż je u szyi twojej, napisz
je na tablicy serca twojego. **4** Tedy znajdziesz łaskę i
rozum dobry przed oczyma Bożemi i ludzkiemi. **5** Ufaj
w Panu ze wszystkiego serca twego, a na rozumie
twoim nie spolegaj. **6** We wszystkich drogach twoich
znaj go, a on prostować będzie ścieszki twoje. **7** Nie
bądź mądrym sam u siebie; ale się bój Pana, a odstąp
od złego. **8** To będzie zdrowiem żywotowi twemu, a
odwilżeniem kościom twoim. **9** Czcij Pana z majętności
twojej, i z pierwiastek wszystkich dochodów twoich. **10**
A gumna twoje napełnione będą obfitością, i od wina
nowego prasy twoje rozpadać się będą. **11** Synu mój!

karania Pańskiego nie odrzucaj, i nie uprzykrzaj sobie
ćwiczenia jego. 12 Bo kogo Pan miłuje, tego karze, a to
jako ojciec, który się w synu kocha. 13 Błogosławiony
człowiek, który znajduje mądrość, i człowiek, który
dostanie roztropności. 14 Bo lepiej nią kupczyć, niżeli
kupczyć srebrem: owszem pożyteczniejszy nad złoto
dochód jej. 15 Droższa jest nad perły, a wszystkie
najmilsze rzeczy twoje nie zrównają się z nią. 16
Przedłużenie dni w prawicy jej, a w lewicy jej bogactwa i
zacność. 17 Drogi jej rozkoszne, i wszystkie ścieszki jej
spokojne. 18 Drzewem żywota jest tym, którzyby się jej
chwycili; a którzy się jej trzymają, są błogosławionymi.
19 Pan mądrością ugruntował ziemię, a roztropnością
umocnił niebiosa. 20 Umiejętnością jego rozstąpiły się
przepaści, a obłoki rosą kropią. 21 Synu mój! niech
to nie odstępuje od oczów twych: strzeż prawdziwej
mądrości i roztropności; 22 I będą żywotem duszy
twojej, a ozdobą szyi twojej. 23 Tedy będziesz chodził
bezpiecznie droga twoją, a noga twoja nie potknie się.
24 Jeźli się układziesz, nie będziesz się lękał; a gdy się
uspokoisz, wdzięczny będzie sen twój. 25 Nie ulękniesz
się strachu nagłego, ani spustoszenia bezbożników, gdy
przyjdzie. 26 Albowiem Pan będzie ufaniem twojem, a
nogi twojej będzie strzegł od samołówki. 27 Nie zbraniaj
się dobrze czynić potrzebującemu, gdy cię na to stanie,
abyś dobrze czynił. 28 Nie mów bliźniemu twemu: Idź,
a wróć się, a jutroć dam; gdyż to masz u siebie. 29
Nie knuj złego przeciwko bliźniemu twemu, gdyż on z
tobą dowiernie mieszka. 30 Nie wadź się z człowiekiem
bez przyczyny, jeźliżeć nic złego nie wyrządził. 31 Nie
zajrzyj mężowi gwałt czyniącemu, a nie obieraj żadnej
drogi jego. 32 Albowiem przewrotny jest obrzydliwością
przed Panem; ale z szczerymi tajemnica jego; 33
Przeklęstwo Pańskie jest w domu niezbożnika; ale
przybytkowi sprawiedliwych błogosławi, 34 Ponieważ
on szydzi z pośmiewców, ale pokornym łaskę daje. 35
Mądrzy dziedzicznie sławę osiędą, ale głupi odniosą
zelżywość.

4 Słuchajcie synowie! ćwiczenia ojcowskiego, a
pilnujcie, abyście umieli roztropność; 2 Albowiem
wam naukę dobrą daję; zakonu mego nie opuszczajcie.
3 Gdybym był młodziuchnym synem u ojca mego, i
jedynakiem u matki mojej, 4 On mię uczył, powiadając
mi: Niech się chwyci powieści moich serce twoje, strzeż
przytkazań moich, a będziesz żył. 5 Nabywaj mądrości,
nabywaj roztropności; nie zapominaj, ani się uchylaj od
powieści ust moich. 6 Nie opuszczaj jej, a będzie cię
strzegła; rozmiłuj się jej, a zachowa cię. 7 Początkiem
wszystkiego jest mądrość, nabywajże mądrości, a
za wzystkę majętność twoję nabywaj roztropności. 8
Wywyższaj ją, a wywyższy cię, rozsławi cię, gdy ją
przyjmiesz. 9 Przyda głowie twojej wdzięczności, koroną
ozdoby obdarzy cię. 10 Słuchaj, synu mój! a przyjmij
powieści moje, a rozmnożąć lata żywota. 11 Drogi
mądrości nauczam cię; po ścieszkach prostych wiodę
cię; 12 Któremi gdy pójdziesz, nie będzie ściśniony chód
twój; a jeźli pobieżysz, nie potkniesz sií. 13 Przyjmij
ćwiczenie, nie puszczaj się go, strzeż go; albowiem
ono jest żywotem twoim. 14 Ścieszką niepobożnych nie
chodź, a nie udawaj się drogą złośliwych. 15 Opuść ją,
nie chodź po niej; uchyl się od niej, a omiń ją. 16 Boć
oni nie zasną, aż co złego zbroją; ani się uspokoją,
aż kogo do upadku przywiodą; 17 Albowiem jedzą
chleb niezbożności, a wino drapiestwa piją, 18 Ale
ścieszka sprawiedliwych jako światłość jasna, która
im dalej tem bardziej świeci, aż do dnia doskonałego.
19 Droga zaś niepobożnych jest jako ciemność; nie
wiedzą, o co sií otrącić mogą. 20 Synu mój! słów moich
pilnuj; ku powieściom moim nakłoń ucha twojego. 21
Niech nie odchodzą od oczów twoich, zachowaj je w
pośród serca twego. 22 Albowiem żywotem są tym,
którzy je znajdują, a wszystkiemu ciału ich lekarstwem.
23 Nad wszystko, czego ludzie strzegą, strzeż serca
twego; bo z niego żywot pochodzi. 24 Oddal od siebie
przewrotność ust, a złośliwe wargi oddal od siebie. 25
Oczy twoje niechaj na dobre rzeczy patrzą, a powieki
twoje niech drogę przed tobą prostują. 26 Umiarkuj
ścieżkę nóg twoich, aby wszystkie drogi twoje pewne
były. 27 Nie uchylaj się na prawo ani na lewo; owszem,
odwróć nogę twoję od złego.

5 Synu mój! bądź pilen mądrości mojej, a ku mojej
roztropności nakłoń ucha twego, 2 Abyś strzegł
ostrożności, a umiejętność aby wargi twoje zachowała.
3 Bo choć niewiasty obcej wargi miodem opływają, a
gładsze niż oliwa usta jej: 4 Ale ostatnie rzeczy jej
gorzkie jak piołun, a ostre jako miecz na obie strony
ostry. 5 Nogi jej zstępują do śmierci, a do piekła chód
jej prowadzi. **(Sheol h7585)** 6 Jeźlibyś zważyć chciał
ścieszkę żywota jej, nie pewne są drogi jej, nie poznasz
ich. 7 Przetoż teraz, synowie! słuchajcie mię, a nie
odstępujcie od powieści ust moich. 8 Oddal od niej
drogę twoję, a nie przybliżaj się ku drzwiom domu
jej. 9 Byś snać nie podał obcym sławy twojej, a lat
twoich okrutnikowi; 10 By się snać nie nasycili obcy siłą
twoją, a prace twoje nie zostały w domu cudzym; 11 I
narzekałbyś w ostateczne czasy twoje, gdybyś zniszczył
czerstwość twoję i ciało twoje; 12 I rzekłbyś: O jakożem
miał ćwiczenie w nienawiści, a strofowaniem gardziło
serce moje! 13 Nie słuchałem głosu ćwiczących mię, a
tym, którzy mię uczyli, nie nakłaniałem ucha mego! 14
Maluczkom nie przyszedł we wszystko nieszczęście, w
pośród zebrania i zgromadzenia. 15 Pij wodę ze zdroju
twego, a wody płynące ze źródła twego! 16 Niech się
precz rozchodzą źródła twoje, a po ulicach strumienie

wód. 17 Miej je sam dla siebie, a nie obcy z tobą. 18
Niech nie będzie zdrój twój błogosławiony, a wesel się
z żony młodości twojej. 19 Niechżeć będzie jako łani
wdzięczna, i sarna rozkodzna; niech cię nasycają piersi
jej na każdy czas, w miłości jej kochaj się ustawicznie.
20 Bo przeczże się masz kochać w obcej, synu mój! i
odpoczywać na łonie cudzej? 21 Gdyż przed oczyma
Pańskiemi są drogi człowiecze, a on wszystkie ścieszki
jego waży. 22 Nieprawości własne pojmają niezbożnika,
a w powrozach grzechu swego uwikle się. 23 Onci
umrze, przeto, że nie przyjmował ćwiczenia, a dla
wielkości głupstwa swego będzie błądził.

6 Synu mój! jeźlibyś ręczył za przyjaciela twego, a
dałbyś obcemu rękę twoję: 2 Usidliłeś się słowy
ust twoich, pojmanyś mowami ust twoich. 3 Przetoż
uczyń tak, synu mój! a wyzwól się, gdyżeś wpadł w
rękę przyjaciela twego; idźże, upokórz się, a nalegaj
na przyjaciela twego. 4 Nie dawaj snu oczom twoim,
ani drzemania powiekom twoim. 5 Wyrwij się jako łani
z rąk myśliwca i jako ptak z ręki ptasznika. 6 Idź do
mrówki, leniwcze! obacz drogi jej, a nabądź mądrości;
7 Która, choć nie ma wodza, ani przełożonego, ani
pana, 8 Przecież w lecie gotuje pokarm swój, a
zgromadza w żniwa żywność swoję. 9 Leniwcze!
dokądże leżeć będziesz? kiedyż wstaniesz ze snu
swego? 10 Trochę się prześpisz, trochę podrzemiesz,
trochę złożysz ręce, abyś odpoczywał. 11 A wtem
ubóstwo twoje przyjdzie jako podróżny, a niedostatek
twój, jako mąż zbrojny. 12 Człowiek niepobożny, mąż
złośliwy chodzi w przewrotności ust; 13 Mruga oczyma
swemi, mówi nogami swemi, ukazuje palcami swemi;
14 Przewrotności są w sercu jego, myśli złe na każdy
czas, a zwady rozsiewa. 15 Przetoż prędko przyjdzie
upadek jego; nagle skruszony będzie bez uleczenia. 16
Sześć jest rzeczy, których nienawidzi Pan, a siódma
jest obrzydliwością duszy jego; 17 Oczów wyniosłych,
języka kłamliwego, i rąk wylewających krew niewinną;
18 Serca, które knuje myśli złe; nóg, które się kwapią
bieżeć ku złemu; 19 Świadka fałszywego, który mówi
kłamstwo, i tego, który sieje rosterki między braćmi.
20 Strzeżże, synu mój! przykazania ojca twego, a nie
opuszczaj nauki matki twojej. 21 Wiążże je zawżdy u
serca twego, a wieszaj je u szyi twojej. 22 Gdziekolwiek
pójdziesz, poprowadzi cię; gdy, zaśniesz strzedz cię
będzie, a gdy się ocucisz, rozmawiać z tobą będzie,
23 (Bo przykazanie jest pochodnią, nauka światłością,
a drogą żywota są karności ćwiczenia.) 24 Aby cię
strzegły od niewiasty złej, i od łagodnego języka
niewiasty obcej. 25 Nie pożądaj piękności jej w sercu
twojem, a niech cię nie łowi powiekami swemi. 26
Albowiem dla niewiasty wszetecznej zubożeje człowiek
aż do kęsa chleba; owszem żona cudzołożna drogą
duszę łowi. 27 Izaż może kto brać ogień do zanadrzy
swoich, aby szaty jego nie zgorzały? 28 Izaż może
kto chodzić po rozpalonym węglu, aby się nogi jego
nie poparzyły? 29 Tak kto wchodzi do żony bliźniego
swego, nie będzie bez winy, ktokolwiek się jej dotknie.
30 Nie kładą hańby na złodzieja, jeżliż co ukradnie,
chcąc nasycić duszę swoję, będąc głodnym; 31 Ale
gdy go zastaną, nagradza siedmiorako, albo wszystkę
majętność domu swego daje. 32 Lecz cudzołożący z
niewiastą głupi jest, a kto chce zatracić duszę swoję,
ten to czyni. 33 Karanie i zelżywość odniesie, a hańba
jego nie będzie zgładzona. 34 Bo zawisna miłość jest
zapalczywością męża, a nie sfolguje w dzień pomsty. 35
Nie będzie miał względu na żaden okup, ani przyjmie,
chociażby mu najwięcej darów dawano.

7 Synu mój! strzeż słów moich, a przykazanie moje
chowaj u siebie. 2 Strzeż przykazań moich, a żyć
będziesz; a nauki mojej, jako źrenicy oczów swych.
3 Uwiąż je na palcach twoich, napisz je na tablicy
serca twego. 4 Mów mądrości: Siostraś ty moja, a
roztropność przyjaciółką nazywaj, 5 Aby cię strzegły od
żony cudzej, i od obcej, która mówi łagodne słowa. 6
Bom oknem domu swego przez kratę moję wyglądał;
7 I widziałem między prostakami, obaczyłem między
synami młodzieńca głupiego, 8 Który szedł ulicą
przy rogu jej, drogą postępując ku domowi jej. 9
Ze zmierzkiem pod wieczór, w ciemności nocnej, i
w mroku. 10 A oto niewiasta spotkała go, w ubiorze
wszetecznicy, chytrego serca, 11 Świegotliwa i nie
ukrócona, a w domu własnym nie mogły się ostać
nogi jej; 12 Raz na dworzu, raz na ulicach i po
wszystkich kątach zasadzki czyniąca; 13 I uchwyciła
go, i pocałowała go, a złożywszy wstyd z twarzy swojej,
rzekła mu: 14 Ofiary spokojne są u mnie; dzisiajm
oddała śluby moje. 15 Przetożem wyszła przeciw tobie,
abym pilnie szukała twarzy twojej, i znalazłam cię. 16
Obiłam kobiercami łoże moje, ozdobione rzezaniem
i prześcieradłami egipskiemi. 17 Potrząsnęłam pokój
swój myrrą, aloesem, i cynamonem. 18 Pójdźże, opójmy
się miłością aż do poranku, ucieszmy się miłością. 19
Boć męża mego w domu niemasz; pojechał w drogę
daleką. 20 Worek pieniędzy wziął z sobą; dnia pewnego
wróci się do domu swego. 21 I nakłoniła go wielą słów
swoich, a łagodnością warg swoich zniewoliła go. 22
Wnet poszedł za nią, jako wół, gdy go na rzeź wiodą, a
jako głupi do pęta, którem karany bywa. 23 I przebiła
strzałą wątrobę jego; kwapił się jako ptak do sidła, nie
wiedząc, iż je zgotowano na duszę jego. 24 Przetoż
teraz, synowie! słuchajcie mię, a bądźcie pilni powieści
ust moich. 25 Niechaj się nie uchyla za drogami jej
serce twoje, ani się tułaj po ścieszkach jej. 26 Albowiem
wielu zraniwszy poraziła, i mocarze wszyscy pozabijani

są od niej. 27 Dom jej jest jako drogi piekielne, wiodące
do gmachów śmierci. (Sheol h7585)

8 Izali mądrość nie woła, i roztropność nie wydaje
głosu swego? 2 Na wierzchu wysokich miejsc,
przy drodze i na rozstaniu dróg stoi. 3 U bram,
kędy się chodzi do miasta, i w wejściu u drzwi woła,
mówiąc: 4 Na was wołam, o mężowie! a głos mój
obracam do synów ludzkich. 5 Zrozumijcie prostacy
ostrożność, a głupi zrozumijcie sercem. 6 Słuchajcie;
bo o wielkich rzeczach będę mówił, a otworzenie warg
moich opowie szczerość. 7 Zaisteć prawdę mówią
usta moje, a niezbożność obrzydliwością jest wargom
moim. 8 Sprawiedliwe są wszystkie słowa ust moich;
nie masz w nich nic nieprawego ani przewrotnego.
9 Wszystkie są prawe rozumnemu, a uprzejme tym,
którzy znajdują umiejętność. 10 Przyjmijcież ćwiczenie
moje, a nie srebro, a umiejętność raczej, niż złoto
wyborne. 11 Albowiem lepsza jest mądrość niż perły,
także wszystkie pożądane rzeczy nie porównają z nią.
12 Ja mądrość mieszkam z roztropnością, i umiejętność
ostrożności wynajduję. 13 Bojaźń Pańska jest, mieć w
nienawiści złe. Ja nienawidzę pychy, wysokomyślności,
i drogi złej, i ust przewrotnych. 14 Przy mnie jest rada,
i prawdziwa mądrość; jam jest roztropność, a moc
jest moja. 15 Przez mię królowie królują, i książęta
stanowią sprawiedliwość. 16 Przez mię książęta panują,
i wielmożnymi są wszyscy sędziowie ziemi. 17 Ja
miłuję tych, którzy mię miłują; a którzy mię szukają
rano, znajdują mię. 18 Bogactwo i sława przy mnie
jest; majętność trwała i sprawiedliwość. 19 Lepszy jest
owoc mój, niż złoto, i niż najkosztowniejsze złoto, a
dochody moje lepsze, niż srebro wyborne. 20 Prowadzę
ścieszką sprawiedliwości, pośrodkiem ścieżek sądu,
21 Abym tym, którzy mię miłują, dała w dziedzictwo
majętność wieczną, i skarby ich napełniła. 22 Pan
mię miał przy początku drogi swej, przed sprawami
swemi, przed wszystkiemi czasy. 23 Przed wieki jestem
zrządzona, przed początkiem; pierwej niż była ziemia;
24 Gdy jeszcze nie było przepaści, spłodzonam jest,
gdy jeszcze nie było źródeł opływających wodami.
25 Pierwej niż góry założone były, niż były pagórki,
spłodzonam jest. 26 Jeszcze był nie uczynił ziemi, i
równin, ani początku prochu okręgu ziemskiego. 27
Gdy gotował niebiosa, tamem była; gdy rozmierzał
okrągłość nad przepaściami; 28 Gdy utwierdzał obłoki
w górze, i umacniał źródła przepaści; 29 Gdy zakładał
morzu granice jego, i wodom, aby nie przestępowały
rozkazania jego; gdy rozmierzał grunty ziemi: 30 Tedym
była u niego jako wychowaniec, i byłam uciechą jego
na każdy dzień, grając przed nim na każdy czas. 31
Gram na okręgu ziemi jego, a rozkoszy moje, mieszkać
z synami ludzkimi. 32 Słuchajcież mię tedy teraz,
synowie! albowiem błogosławieni, którzy strzegą dróg
moich. 33 Słuchajcie ćwiczenia, nabądźcie rozumu, a
nie cofajcie się. 34 Błogosławiony człowiek, który mię
słucha, czując u wrót moich na każdy dzień, a strzegąc
podwoi drzwi moich. 35 Bo kto mię znajduje, znajduje
żywot, a otrzymuje łaskę od Pana. 36 Ale kto grzeszy
przeciwko mnie, krzywdę czyni duszy swojej; wszyscy,
którzy mię nienawidzą, miłują śmierć.

9 Mądrość zbudowała dom swój, i wyciosała siedm
słupów swoich; 2 Pobiła bydło swoje, roztworzyła
wino swoje, i stół swój przygotowała; 3 A rozesłała
dzieweczki swoje, woła na wierzchach najwyższych
miejsc w mieście, mówiąc: 4 Ktokolwiek jest prostakiem,
wstąp sam; a do głupich mówi: 5 Pójdźcie, jedzcie
chleb mój, i pijcie wino, którem roztworzyła. 6 Opuśćcie
prostotę, a będziecie żyli, a chodźcie drogą roztropności.
7 Kto strofuje naśmiewcę, odnosi hańbę; a kto strofuje
niezbożnika, odnosi zelżywość. 8 Nie strofuj naśmiewcy,
aby cię nie miał w nienawiści; strofuj mądrego, a będzie
cię miłował. 9 Uczyń to mądremu, a mędrszym będzie;
naucz sprawiedliwego, a będzie umiejętniejszym. 10
Początek mądrości jest bojaźń Pańska, a umiejętność
świętych jest rozum. 11 Bo przez mię rozmnożą się
dni twoje, i przedłużą się lata żywota. 12 Będzieszli
mądrym, sobie będziesz mądrym; a jeźli naśmiewcą, ty
sam szkodę odniesiesz. 13 Niewiasta głupia świegotliwa
jest, prostaczka, i nic nieumiejąca; 14 A siedzi u drzwi
domu swego na stołku, na miejscach wysokich w
mieście, 15 Aby wołała na idących drogą, którzy prosto
idą ścieszkami swemi, mówiąc: 16 Ktokolwiek jest
prostakiem, wstąp sam; a do głupiego mówi: 17 Wody
kradzione słodsze są, a chleb pokątny smaczniejszy.
18 Ale prostak nie wie, że tam są umarli, a ci, których
wezwała, są w głębokościach grobu. (Sheol h7585)

10 Syn mądry rozwesela ojca: ale syn głupi
smutkiem jest matki swojej. 2 Nie pomogą skarby
niezbożności; ale sprawiedliwość wyrywa od śmierci.
3 Nie dopuści Pan łaknąć duszy sprawiedliwego;
ale majętność niezbożników rozproszy. 4 Do nędzy
przywodzi ręka zdradliwa; ale ręka pracowita ubogaca.
5 Kto zbiera w lecie, jest syn roztropny; kto dosypia
we żniwa, jest syn pohańbienia. 6 Błogosławieństwo
jest nad głową sprawiedliwego; ale usta bezbożnych
pokrywają nieprawość. 7 Błogosławiona jest pamiątka
sprawiedliwego; ale imię niezbożnych śmierdzi. 8
Mądre serce przyjmuje przykazanie; ale głupi od warg
swoich upadnie. 9 Kto chodzi w szczerości, chodzi
bezpiecznie; ale kto jest przewrotnym w drogach
swoich, wyjawion będzie. 10 Kto mruga okiem, przynosi
frasunek, ale głupi od warg swoich upadnie. 11 Usta
sprawiedliwego są źródło żywota; ale usta niezbożników

pokrywają nieprawość. 12 Nienawiść wzbudza swary;
ale miłość wszystkie przestępstwa pokrywa. 13 W
wargach roztropnego znajduje się mądrość; ale kij
na grzbiecie szalonego. 14 Mądrzy tają umiejętność;
ale usta głupiego bliskie upadku. 15 Majętność
bogatego jest miastem jego mocnem; ale nędza jest
ubogich zniszczeniem. 16 Praca sprawiedliwego jest ku
żywotowi; ale dochód niepobożnych jest ku grzechowi.
17 Ścieszką żywota idzie, kto przyjmuje karność; ale
kto gardzi strofowaniem, w błąd się zawodzi. 18 Kto
pokrywa nienawiść wargami kłamliwemi, i kto rozgłasza
hańbę, głupi jest. 19 Wielomowność nie bywa bez
grzechu; ale kto powściąga wargi swoje, ostrożny jest.
20 Srebro wyborne jest język sprawiedliwego; ale serce
niezbożnych za nic nie stoi. 21 Wargi sprawiedliwego
wiele ich żywią; ale głupi dla głupstwa umierają. 22
Błogosławieństwo Pańskie ubogaca, a nie przynosi z
sobą utrapienia. 23 Za śmiech sobie ma głupi, popełnić
niecnotę, ale mąż roztropny dzierży się mądrości. 24
Czego się boi niezbożnik, to nań przychodzi; ale czego
żądają sprawiedliwi, Bóg im daje. 25 Jako przemija
wicher, tak się niepobożni nie ostoją; ale sprawiedliwy
ma grunt wieczny. 26 Jako ocet zębom, i jako dym
oczom, tak jest leniwy tym, którzy go posyłają. 27
Bojaźń Pańska dni przyczynia; ale lata niezbożnego
ukrócone bywają. 28 Oczekiwanie sprawiedliwych jest
wesele, ale nadzieja niezbożnych zginie. 29 Droga
Pańska jest mocą szczeremu; ale strachem tym, którzy
broją złości. 30 Sprawiedliwy się na wieki nie poruszy;
ale niezbożnicy nie będą mieszkali na ziemi. 31
Usta sprawiedliwego rozmnażają mądrość; ale język
przewrotny będzie wycięty. 32 Wargi sprawiedliwego
znają, co się Bogu podoba; ale usta niepobożnych są
przewrotne.

11 Waga fałszywa obrzydliwością jest Panu; ale
gwichty sprawiedliwe podobają mu się. 2 Za
pychą przychodzi hańba; ale przy pokornych jest
mądrość. 3 Szczerość ludzi cnotliwych prowadzi ich; ale
przewrotność przestępców potraci ich. 4 Niepomogą
bogactwa w dzień gniewu; ale sprawiedliwość wybawia
od śmierci. 5 Sprawiedliwość uprzejmego sprawuje
drogę jego; lecz bezbożny dla bezbożności swojej
upada. 6 Sprawiedliwość uprzejmych wybawia ich: ale
przewrotni w złościach pojmani bywają. 7 Gdy umiera
człowiek niepobożny, ginie nadzieja jego, a oczekiwanie
mocarzy niszczeje. 8 Sprawiedliwy z ucisku wybawiony
bywa; ale niepobożny przychodzi na miejsce jego. 9
Obłudnik usty kazi przyjaciela swego; ale sprawiedliwi
umiejętnością wybawieni bywają. 10 Z szczęścia
sprawiedliwych miasto się weseli; a gdy giną niezbożni,
bywa radość. 11 Dla błogosławieństwa sprawiedliwych
bywa wywyższone miasto; ale dla ust niepobożnych
bywa wywrócone. 12 Głupi gardzi bliźnim swym;
ale mąż roztropny milczy. 13 Obmówca obchodząc
objawia tajemnice; ale kto jest wiernego serca, tai
zwierzonej rzeczy. 14 Gdzie niemasz dostatecznej
rady, lud upada; ale gdzie wiele radców, tam jest
wybawienie. 15 Bardzo sobie szkodzi, kto za obcego
ręczy; ale kto się chroni rękojemstwa, bezpieczen jest.
16 Niewiasta uczciwa dostępuje sławy, a mocarze mają
bogactwa. 17 Człowiek uczynny dobrze czyni duszy
swej; ale okrutnik trapi ciało swoje. 18 Niezbożnik
czyni dzieło omylne; ale kto sieje sprawiedliwość,
ma zapłatę trwałą. 19 Jako sprawiedliwość jest ku
żywotowi, tak kto naśladuje złości, bliski jest śmierci.
20 Obrzydliwością są Panu przewrotni sercem; ale mu
się podobają, którzy żyją bez zmazy. 21 Złośnik, choć
sobie innych na pomoc weźmie, pomsty nie ujdzie;
ale nasienie sprawiedliwych zachowane będzie. 22
Niewiasta piękna a głupia jest jako kolce złote w pysku
u świni. 23 Żądza sprawiedliwych jest zawżdy ku
dobremu; ale oczekiwanie niepobożnych, popędliwość.
24 Nie jeden udziela szczodrze, a wżdy mu przybywa;
a drugi skąpi więcej niż trzeba, a wżdy ubożeje. 25
Człowiek szczodrobliwy bywa bogatszy; a kto nasyca,
sam też będzie nasycony. 26 Kto zatrzymuje zboże,
tego lud przeklina; ale błogosławieństwo nad głową
tego, który je sprzedaje. 27 Kto pilnie szuka dobrego,
nabywa przyjaźni; ale kto szuka złego, przyjdzie nań.
28 Kto ufa w bogactwach swych, ten upadnie; ale
sprawiedliwi jako latorośl zielenieć się będą. 29 Kto
czyni zamięszanie w domu swoim, odziedziczy wiatr, a
głupi musi służyć mądremu. 30 Owoc sprawiedliwego
jest drzewo żywota; a kto naucza ludzi, mądry jest. 31
Oto jeźli się sprawiedliwemu na ziemi nagroda staje,
tedy daleko więcej niezbożnemu i grzesznikowi.

12 Kto miłuje ćwiczenie, miłuje umiejętność; a kto
ma w nienawiści karność, głupim jest. 2 Dobry
odniesie łaskę od Pana; ale męża który złe myśli, Bóg
potępi. 3 Nie zmocni się człowiek z niezbożności;
ale korzeń sprawiedliwych nie będzie poruszony. 4
Żona stateczna koroną jest męża swego; ale która
go do hańby przywodzi, jest jako zgniłość w kościach
jego. 5 Myśli sprawiedliwych są prawe: ale rady
niepobożnych zdradliwe. 6 Słowa niepobożnych czyhają
na krew; ale usta sprawiedliwych wybawiają ich. 7
Niepobożni podwróceni bywają, tak, że ich niestaje;
ale dom sprawiedliwych zostaje. 8 Z rozumu swego
mąż chwalony bywa; ale kto jest przewrotnego serca,
wzgardzony będzie. 9 Lepszy jest człowiek podły, który
ma sługę, niżeli chlubny, któremu nie staje chleba. 10
Sprawiedliwy ma na pieczy żywot bydlątka swego; ale
serce niepobożnych okrutne jest. 11 Kto sprawuje ziemię
swoję, chlebem nasycony bywa; ale kto naśladuje

próżnujących, głupi jest. 12 Niepobożny pragnie obrony
przeciw nieszczęściu; ale korzeń sprawiedliwych daje
ją. 13 W przestępstwie warg upląta się złośnik; ale
sprawiedliwy z ucisku wychodzi. 14 Z owocu ust każdy
będzie nasycony dobrem, a nagrodę spraw rąk jego
Bóg mu odda. 15 Droga głupiego zda się prosta przed
oczyma jego; ale kto słucha rady, mądrym jest. 16
Gniew głupiego zaraz poznany bywa; ale ostrożny
pokrywa hańbę swoję. 17 Kto mówi prawdę, opowiada
sprawiedliwość; ale świadek kłamliwy mówi zdradę.
18 Znajdzie takowego, co mówi słowa jako miecz
przerażające; ale język mądrych jest lekarstwem. 19
Wargi prawdomówne utwierdzone będą na wieki; ale
króciuchno trwa język kłamliwy. 20 Zdrada jest w sercu
tych, którzy złe myślą; ale którzy radzą do pokoju,
mają wesele. 21 Nie spotka sprawiedliwego żadne
nieszczęście; ale niezbożnicy pełni będą złego. 22
Obrzydliwością są Panu wargi kłamliwe; ale czyniący
prawdę podobają mu się. 23 Człowiek ostrożny tai
umiejętność; ale serce głupich wywołuje głupstwo.
24 Ręka pracowitych będzie panowała; ale zdradliwa
będzie dań dawała. 25 Frasunek w sercu człowieczem
poniża je; ale powieść dobra uwesela je. 26 Zacniejszy
jest nad bliźniego swego sprawiedliwy; ale droga
niezbożnych zawodzi ich. 27 Nie upiecze chytry obłowu
swojego; ale człowiek pilny majętności kosztownych
nabędzie. 28 Na ścieszce sprawiedliwości żywot, a na
drodze ścieszki jej niemasz śmierci.

13 Syn mądry przyjmuje ćwiczenie ojcowskie, ale
naśmiewca nie słucha strofowania. 2 Każdy
będzie pożywał dobrego z owocu ust swoich; ale dusza
przewrotnych krzywdy pożywać będzie. 3 Kto strzeże
ust swych, strzeże duszy swojej; kto lekkomyślnie
otwiera wargi swe, będzie starty. 4 Dusza leniwego
żąda, a nic nie ma; ale dusza pracowitych zbogaci
się. 5 Słowa kłamliwego nienawidzi sprawiedliwy; ale
niezbożny staje się obrzydliwym i shańbionym. 6
Sprawiedliwość strzeże tego, który żyje bez zmazy;
ale niezbożność podwraca grzesznika. 7 Znajduje się
taki co się czyni bogatym, a nie ma nic; i taki, co się
czyni ubogim, choć ma wiele bogactw. 8 Okup żywota
człowieczego jest bogactwo jego; ale ubogi nie słucha
łajania. 9 Światłość sprawiedliwych jasna: ale pochodnia
bezbożnych zgaśnie. 10 Samą tylko pychą człowiek
zwady wszczyna, ale przy tych, co radę przyjmują,
jest mądrość. 11 Bogactwa źle nabyte umniejszą się;
ale kto je zgromadza ręką swą, przyczynia ich. 12
Nadzieja długa wątli serce; ale żądość wypełniona
jest drzewem żywota. 13 Kto gardzi słowem Bożem,
sam sobie szkodzi; ale kto się boi przykazania jego,
odniesie nagrodę. 14 Nauka mądrego jest źródłem
żywota ku ochronieniu się sideł śmierci. 15 Rozum
dobry daje łaskę; ale droga przewrotnych jest przykra.
16 Każdy ostrożny umiejętnie sobie poczyna; ale głupi
rozpościera głupstwo. 17 Poseł niezbożny upada we
złe; ale poseł wierny jest lekarstwem. 18 Ubóstwo
i zelżywość przyjdzie na tego, który się wyłamuje z
karności; ale kto przestrzega upominania, wysławiony
będzie. 19 Żądność wypełniona słodka jest duszy; ale
odstąpić od złego, głupim jest obrzydliwością. 20 Kto
chodzi z mądrymi, mądrym będzie; ale kto towarzyszy
z głupimi, startym będzie. 21 Nieszczęście grzeszników
ściga; ale sprawiedliwym Bóg dobrem nagrodzi. 22
Dobry człowiek zostawia dziedzictwo synom synów
swoich; ale majętność grzesznika sprawiedliwemu
zachowana bywa. 23 Obfita żywność na roli ubogich,
a drugi ginie przez nieroztropność. 24 Kto zawściąga
rózgi swej, ma w nienawiści syna swego; ale kto go
miłuje, wczas go karze. 25 Sprawiedliwy je, i nasyca
duszę swoję; ale żołądek niezbożnych niedostatek
cierpi.

14 Mądra niewiasta buduje dom swój; ale go głupia
rękami swemi rozwala. 2 Kto chodzi w szczerości
swojej, boi się Pana; ale przewrotny w drogach swoich
gardzi nim. 3 W ustach głupiego jest rózga hardości;
ale wargi mądrych strzegą ich. 4 Gdzie niemasz
wołów, żłób jest próżny; ale siłą wołów mnoży się
obfitość zboża. 5 Świadek prawdziwy nie kłamie; ale
świadek fałszywy mówi kłamstwo. 6 Naśmiewca szuka
mądrości, a nie znajduje; ale umiejętność roztropnemu
jest snadna. 7 Idź precz od oblicza męża głupiego, gdyż
nie znajdziesz przy nim warg umiejętności. 8 Mądrość
ostrożnego jest rozumieć drogę swoję, ale głupstwo
głupich jest zdrada. 9 Każdy głupi nakrywa grzech,
a między uprzejmymi mieszka przyjaźń. 10 Serce
każdego uznaje gorzkość duszy swojej, a do wesela
jego nie przymięsza się obcy. 11 Dom niezbożnych
zgładzony będzie; ale przybytek cnotliwych zakwitnie.
12 Zda się pod czas droga być prosta człowiekowi;
wszakże dokończenie jej jest drogą na śmierć. 13 Także
i w śmiechu boleje serce, a koniec wesela bywa smutek.
14 Drogami swemi nasyci się człowiek przewrotnego
serca; ale się go chroni mąż dobry. 15 Prostak wierzy
każdemu słowu; ale ostrożny zrozumiewa postępki
swoje. 16 Mądry się boi, i odstępuje od złego; ale
głupi dociera, i śmiałym jest. 17 Porywczy człowiek
dopuszcza się głupstwa, a mąż złych myśli w nienawiści
bywa. 18 Głupstwo prostacy dziedzicznie trzymają;
ale ostrożni bywają koronowani umiejętnością. 19 źli
się kłaniają przed dobrymi, a niepobożni stoją u drzwi
sprawiedliwego. 20 Ubogi bywa i u przyjaciela swego w
nienawiści; ale wiele jest tych, którzy bogatego miłują.
21 Bliźnim swym grzesznik pogardza; ale kto ma litość
nad ubogimi, błogosławionym jest. 22 Izali nie błądzą,

którzy wymyślają złe? a miłosierdzie i prawda należy
tym, którzy wymyślają dobre. 23 W każdej pracy bywa
pożytek; ale gołe słowo warg tylko do nędzy służy.
24 Bogactwo mądrych jest koroną ich; ale głupstwo
głupich zostaje głupstwem. 25 Świadek prawdziwy
wyzwala duszę; ale fałszywy kłamstwo mówi. 26 Kto się
boi Pana, ma ufanie mocne; a synowie jego ucieczkę
mieć będą. 27 Bojaźń Pańska jest źródło żywota ku
uchronieniu się sideł śmierci. 28 W mnóstwie ludu
jest zacność królewska; ale w trosze ludu zniszczenie
hetmana. 29 Nierychły do gniewu jest bogaty w rozum;
ale porywczy pokazuje głupstwo. 30 Serce zdrowe jest
żywotem ciała; ale zazdrość jest zgniłością w kościach.
31 Kto ciemięży ubogiego, uwłacza stworzycielowi jego;
ale go czci, kto ma litość nad ubogim. 32 Dla złości
swojej wygnany bywa niepobożny; ale sprawiedliwy
nadzieję ma i przy śmierci swojej. 33 W sercu mądrego
odpoczywa mądrość, ale wnet poznać, co jest w sercu
głupich. 34 Sprawiedliwość wywyższa naród; ale grzech
jest ku pohańbieniu narodów. 35 Król łaskaw bywa na
sługę roztropnego; ale się gniewa na tego, który mu
hańbę czyni.

15 Odpowiedź łagodna uśmierza gniew; ale słowa
przykre wzruszają popędliwość. 2 Język mądrych
zdobi umiejętność; ale usta głupich wywierają głupstwo.
3 Na każdem miejscu oczy Pańskie upatrują złe i dobre.
4 Zdrowy język jest drzewo żywota; ale przewrotność z
niego jest jako zdruzgotanie od wiatru. 5 Głupi gardzi
karaniem ojca swego; ale kto przyjmuje napomnienie,
stanie się ostrożnym. 6 W domu sprawiedliwego
jest dostatek wielki; ale w dochodach niepobożnego
zamięszanie. 7 Wargi mądrych sieją umiejętność; ale
serce głupich nie tak. 8 Ofiara niepobożnych jest
obrzydliwością Panu; ale modlitwa szczerych podoba
mu się. 9 Obrzydliwością Panu jest droga bezbożnego,
ale tego, co idzie za sprawiedliwością, miłuje. 10
Karanie srogie należy temu, co opuszcza drogę; a kto
ma w nienawiści karność, umrze. 11 Piekło i zatracenie
są przed Panem; jakoż daleko więcej serca synów
ludzkich. **(Sheol h7585)** 12 Naśmiewca nie miłuje tego,
który go karze, ani do mądrych przychodzi. 13 Serce
wesołe uwesela twarz; ale dla żałości serca duch
strapiony bywa. 14 Serce rozumne szuka umiejętności;
ale usta głupich karmią się głupstwem 15 Wszystkie dni
ubogiego są złe; ale kto jest wesołego serca, ma gody
ustawiczne. 16 Lepsza jest trocha w bojaźni Pańskiej,
niżeli skarb wielki z kłopotem. 17 Lepszy jest pokarm z
jarzyny, gdzie jest miłość, niżeli z karmnego wołu, gdzie
jest nienawiść. 18 Mąż gniewliwy wszczyna swary; ale
nierychły do gniewu uśmierza zwady. 19 Droga leniwego
jest jako płot cierniowy, ale ścieszka szczerych jest
równa. 20 Syn mądry uwesela ojca; ale głupi człowiek
lekce waży matkę swoję. 21 Głupstwo jest weselem
głupiemu, ale człowiek roztropny prostuje drogę swoję.
22 Gdzie niemasz rady, rozsypują się myśli; ale w
mnóstwie radców ostoją się. 23 Weseli się człowiek
z odpowiedzi ust swoich: bo słowo według czasu
wyrzeczone, o jako jest dobre! 24 Drogę żywota rozumny
ma ku górze, aby się uchronił piekła głębokiego. **(Sheol
h7585)** 25 Pan wywróci dom pysznych; ale wdowy
granicę utwierdzi. 26 Myśli złego są obrzydliwością
Panu! ale powieści czystych są przyjemne. 27 Kto
chciwie naśladuje łakomstwa, zamięszanie czyni w
domu swoim; ale kto ma w nienawiści dary, będzie żył.
28 Serce sprawiedliwego przemyśliwa, co ma mówić;
ale usta niepobożnych wywierają złe rzeczy. 29 Dalekim
jest Pan od niepobożnych; ale modlitwę sprawiedliwych
wysłuchiwa. 30 Światłość oczów uwesela serce, a
wieść dobra tuczy kości. 31 Ucho, które słucha karności
żywota, w pośrodku mądrych mieszkać będzie. 32 Kto
uchodzi ćwiczenia, zaniedbywa duszy swojej; ale kto
przyjmuje karanie, ma rozum. 33 Bojaźń Pańska jest
ćwiczenie się w mądrości, a sławę uprzedza poniżenie.

16 Człowiek sporządza myśli serca swego; ale od
Pana jest odpowiedź języka. 2 Wszystkie drogi
człowiecze zdadzą się być czyste przed oczyma jego;
ale Pan jest, który waży serca. 3 Włóż na Pana sprawy
twe, a będą utwierdzone zamysły twoje. 4 Pan dla
siebie samego wszystko sprawił, nawet i niezbożnika na
dzień zły. 5 Obrzydliwością jest Panu każdy wyniosłego
serca; który choć sobie innych na pomoc weźmie, nie
ujdzie pomsty. 6 Miłosierdziem i prawdą oczyszczona
bywa nieprawość, a w bojaźni Pańskiej odstępujemy
od złego. 7 Gdy się podobają Panu drogi człowieka, i
nieprzyjaciół jego do zgody z nim przywodzi. 8 Lepsza
jest trocha z sprawiedliwością, niż wiele dochodów
niesprawiedliwych. 9 Serce człowiecze rozrządza drogi
swe; ale Pan sprawuje kroki jego. 10 Sprawiedliwy
rozsądek jest w wargach królewskich; w sądzie nie
błądzą usta jego. 11 Waga i szale są ustawą Pańską,
a wszystkie gwichty sprawiedliwe w worku są za
sprawą jego. 12 Obrzydliwością jest królom czynić
niezbożność; bo sprawiedliwością stolica umocniona
bywa. 13 Przyjemne są królom wargi sprawiedliwe, a
szczerych w mowie miłują. 14 Gniew królewski jest
posłem śmierci; ale mąż mądry ubłaga go. 15 W
jasności twarzy królewskiej jest żywot, a łaska jego jest
jako obłok z deszczem późnym. 16 Daleko lepiej jest
nabyć mądrości, niżeli złota najczystszego; a nabyć
roztropności lepiej, niż srebra. 17 Gościniec uprzejmych
jest odstąpić od złego; strzeże duszy swej, kto strzeże
drogi swojej. 18 Przed zginieniem przychodzi pycha, a
przed upadkiem wyniosłość ducha. 19 Lepiej jest być
uniżonego ducha z pokornymi, niżeli dzielić korzyści z

pysznymi. 20 Kto ma wzgląd na słowa, znajduje dobre; a
kto ufa w Panu, błogosławiony jest. 21 Kto jest mądrego
serca, słynie rozumnym, a słodkość warg przydaje
nauki. 22 Zdrój żywota jest roztropność tym, którzy ją
mają; ale umiejętność głupich jest głupstwem. 23 Serce
mądrego roztropnie sprawuje usta swoje, a wargami
swemi przydaje nauki. 24 Powieści wdzięczne są jako
plastr miodu, słodkością duszy, a lekarstwem kościom.
25 Zda się podczas droga być prosta człowiekowi;
wszakże dokończenie jej pewna droga na śmierć. 26
Człowiek pracowity pracuje sobie; bo go pobudzają
usta jego. 27 Człowiek niezbożny wykopuje złe, a w
wargach jego jako ogień pałający. 28 Mąż przewrotny
rozsiewa zwady, a klatecznik rozłącza przyjaciół. 29
Mąż okrutny przewabia bliźniego swego, i wprowadza
go na drogę niedobrą. 30 Kto mruga oczyma swemi,
zmyśla przewrotności; a kto rucha wargami swemi, broi
złe. 31 Koroną chwały jest sędziwość; znajduje się
na drodze sprawiedliwości. 32 Lepszy jest nierychły
do gniewu, niżeli mocarz; a kto panuje sercu swemu,
lepszy jest, niżeli ten, co dobył miasta. 33 Los na łono
rzucają; ale od Pana jest wszystko rozrządzenie jego.

17 Lepszy jest kęs suchego chleba a w pokoju, niżeli
pełen dom nabitego bydła ze swarem. 2 Sługa
roztropny będzie panował nad synem, który jest ku
hańbie; a między braćmi będzie dzielił dziedzictwo. 3
Tygiel srebra a piec złota doświadcza; ale Pan serc
doświadcza. 4 Zły pilnuje warg złośliwych, a kłamca
słucha języka przewrotnego. 5 Kto się naśmiewa z
ubogiego, uwłacza stworzycielowi jego; a kto się raduje
z upadku czyjego, nie ujdzie pomsty. 6 Korona starców
są synowie synów ich, a ozdoba synów są ojcowie
ich. 7 Nie przystoi mowa poważna głupiemu, dopieroż
księciu usta kłamliwe. 8 Jako kamień drogi, tak bywa
dar wdzięczny temu, który go bierze; do czegokolwiek
zmierzy, zdarzy mu się. 9 Kto pokrywa przestępstwo,
szuka łaski; ale kto wznawia rzeczy, rozłącza przyjaciół.
10 Więcej waży gromienie u roztropnego, niżeli sto
plag u głupiego. 11 Uporny tylko złego szuka, dla
tego poseł okrutny będzie nań zesłany. 12 Lepiej jest
człowiekowi spotkać się z niedźwiedzicą osierociałą,
niżeli z głupim w głupstwie jego. 13 Kto oddaje złem za
dobre, nie wynijdzie złe z domu jego. 14 Kto zaczyna
zwadę, jest jako ten, co przekopuje wodę; przetoż niż
się zwada rozsili, zaniechaj go. 15 Kto usprawiedliwia
niezbożnego, a winnym czyni sprawiedliwego, oba
jednako są obrzydliwością Panu. 16 Cóż po dostatku w
ręku głupiego, ponieważ do nabycia mądrości rozumu
nie ma? 17 Wszelkiego czasu miłuje przyjaciel, a w
ucisku stawia się jako brat. 18 Człowiek głupi daje
rękę, czyniąc rękojemstwo przed twarzą przyjaciela
swego. 19 Kto miłuje zwadę, miłuje grzech; a kto
wynosi usta swe, szuka upadku. 20 Przewrotny w sercu
nie znajduje dobrego; a kto jest przewrotnego języka,
wpadnie we złe. 21 Kto spłodził głupiego, na smutek
swój spłodził go, ani się rozweseli ojciec niemądrego.
22 Serce wesołe oczerstwia jako lekarstwo; ale duch
sfrasowany wysusza kości. 23 Niezbożny potajemnie
dar bierze, aby podwrócił ścieszki sądu. 24 Na twarzy
roztropnego znać mądrość; ale oczy głupiego aż na
kraju ziemi. 25 Syn głupi żałością jest ojcu swemu,
a gorzkością rodzicielce swojej. 26 Zaiste nie dobra,
winować sprawiedliwego, albo żeby przełożeni kogo
dla cnoty bić mieli. 27 Kto zawściąga mowy swe, jest
umiejętnym; drogiego ducha jest mąż rozumny. 28
Gdy głupi milczy, za mądrego poczytany bywa; a który
zatula wargi swoje, za rozumnego.

18 Człowiek swej myśli, szuka tego, co mu się
podoba, a w każdą rzecz wtrąca się. 2 Nie kocha
się głupi w roztropności, ale w tem, co mu objawia
serce jego. 3 Gdy przychodzi niezbożny, przychodzi też
wzgarda, a z mężem lekkomyślnym urąganie. 4 Słowa
ust męża mądrego są jako wody głębokie, a źródło
mądrości jako potok wylewający. 5 Nie dobra to, mieć
wzgląd na osobę niezbożnego, aby był podwrócony
sprawiedliwy w sądzie. 6 Wargi głupiego zmierzają do
swaru, a usta jego do bitwy wyzywają. 7 Usta głupiego
są upadkiem jego, a wargi jego sidłem duszy jego. 8
Słowa obmówcy są jako słowa zranionych, a wszakże
przenikają do wnętrzności żywota. 9 Kto niedbały w
sprawach swoich, bratem jest utratnika. 10 Imię Pańskie
jest mocną wieżą; sprawiedliwy się do niej uciecze,
a wywyższony będzie. 11 Majętność bogatego jest
miastem jego mocnem, a jako mur wysoki w myśli jego.
12 Przed upadkiem podnosi się serce człowiecze, a
sławę uprzedza poniżenie. 13 Kto odpowiada, pierwej
niż wysłucha, głupstwo to jego i zelżywość. 14 Duch
męża znosi niemoc swoję; ale ducha utrapionego
któż zniesie? 15 Serce rozumne nabywa umiejętności,
a ucho mądrych szuka jej. 16 Dar człowieczy plac
mu czyni, i przed wielmożnych przywodzi go. 17
Sprawiedliwym zda się ten, kto pierwszy w sprawie
swojej; ale gdy przychodzi bliźni jego, dochodzi go.
18 Los uśmierza zwady, i między możnymi rozsądek
czyni. 19 Brat krzywdą urażony trudniejszy nad miasto
niedobyte, a swary są jako zawory u pałacu. 20 Z owocu
ust każdego nasycon bywa żywot jego; urodzajem
warg swych będzie nasycony. 21 Śmierć i żywot jest w
mocy języka, a kto go miłuje, będzie jadł owoce jego.
22 Kto znalazł żonę, znalazł rzecz dobrą, i dostąpił
łaski od Pana. 23 Ubogi pokornie mówi; ale bogaty
odpowiada surowie. 24 Człowiek, który ma przyjaciół,
ma się obchodzić po przyjacielsku, ponieważ przyjaciel
bywa przychylniejszy nad brata.

19 Lepszy jest ubogi, który chodzi w uprzejmości
swej, niżeli przewrotny w wargach swoich, który
jest głupim. **2** Zaiste duszy bez umiejętności nie
dobrze, a kto jest prędkich nóg, potknie się. **3** Głupstwo
człowiecze podwraca drogę jego, a przecie przeciwko
Panu zapala się gniewem serce jego. **4** Bogactwa
przyczyniają wiele przyjaciół; ale ubogi od przyjaciela
swego odłączony bywa. **5** Fałszywy świadek nie
będzie bez pomsty; a kto mówi kłamstwo, nie ujdzie.
6 Wielu się ich uniża przed księciem, a każdy jest
przyjacielem mężowi szczodremu. **7** Wszyscy bracia
ubogiego nienawidzą go; daleko więcej inni przyjaciele
jego oddalają się od niego; woła za nimi, a niemasz
ich. **8** Nabywa rozumu, kto miłuje duszę swoję,
a strzeże roztropności, aby znalazł co dobrego. **9**
Świadek fałszywy nie będzie bez pomsty; a kto mówi
kłamstwo, zginie. **10** Nie przystoi głupiemu rozkosz, ani
słudze panować nad książętami. **11** Rozum człowieczy
zawściąga gniew jego, a ozdoba jego jest mijać
przestępstwo. **12** Zapalczywość królewska jest jako ryk
lwięcia; ale łaska jego jest jako rosa na trawie. **13** Syn
głupi jest utrapieniem ojcu swemu, a żona swarliwa
jest jako ustawiczne kapanie przez dach. **14** Dom i
majętność dziedzictwem przypada po rodzicach; ale
żona roztropna jest od Pana. **15** Lenistwo przywodzi
twardy sen, a dusza gnuśna będzie łaknęła. **16** Kto
strzeże przykazania, strzeże duszy swojej; ale kto
gardzi drogami swemi, zginie. **17** Panu pożycza, kto
ma litość nad ubogim, a on mu za dobrodziejstwo jego
odda. **18** Karz syna swego, póki o nim nadzieja, a
zabiegając zginieniu jego niech mu nie folguje dusza
twoja. **19** Wielki gniew okazuj, kiedy odpuszczasz
karanie, grożąc mu, ponieważ odpuszczasz, że potem
srożej karać będziesz. **20** Słuchaj rady, a przyjmuj
karność, abyś kiedyżkolwiek był mądrym. **21** Wiele jest
myśli w sercu człowieczem; ale rada Pańska, ta się
ostoi. **22** Pożądana rzecz człowiekowi dobroczynność
jego, ale lepszy jest ubogi, niż mąż kłamliwy. **23** Bojaźń
Pańska prowadzi do żywota, a kto ją ma, w obfitości
mieszka, i nie spotka go nieszczęście. **24** Leniwy kryje
rękę swą pod pachę, i do ust swych nie podnosi jej.
25 Bij naśmiewcę, żeby prostak był ostrożniejszym;
a roztropnego sfukaj, żeby zrozumiał umiejętność.
26 Syn wstyd i hańbę zadawający, ojca gubi i matkę
wygania. **27** Synu mój! przestań słuchać nauki, któraby
cię odwodziła od mów rozumnych. **28** Świadek złośliwy
pośmiewa się z sądu, a usta niezbożnych połykają
nieprawość. **29** Sądy są na pośmiewców zgotowane, a
guzy na grzbiet głupich.

20 Wino czyni pośmiewcę, a napój mocny zwajcę;
przetoż każdy, co się w nim kocha, nie bywa
mądrym. **2** Strach królewski jest jako, ryk lwięcia;
kto go rozgniewa, grzeszy przeciwko duszy swojej.
3 Uczciwa rzecz każdemu, poprzestać zwady; ale
głupim jest, co się w nią wdaje. **4** Dla zimna leniwy
nie orze; przetoż żebrać będzie we żniwa, ale nic nie
otrzyma. **5** Rada w sercu męża jest jako woda głęboka:
jednak mąż rozumny naczerpnie jej. **6** Większa część
ludzi przechwala się uczynnością swoją; ale w samej
rzeczy, któż takiego znajdzie? **7** Sprawiedliwy chodzi w
uprzejmości swojej; błogosławieni synowie jego po nim.
8 Król siedząc na stolicy sądowej rozgania oczyma
swemi wszystko złe. **9** Któż rzecze: Oczyściłem serce
moje? czystym jest od grzechu mego? **10** Dwojaki
gwicht i dwojaka miara, to oboje obrzydliwością jest
Panu. **11** Po zabawach swych poznane bywa i dziecię,
jeźli czysty i prawy uczynek jego. **12** Ucho, które
słyszy, i oko, które widzi, Pan to oboje uczynił. **13** Nie
kochaj się w spaniu, byś snać nie zubożał, otwórz
oczy swoje, a nasycisz się chlebem. **14** Złe to, złe
to, mówi ten, co kupuje, a odszedłszy, ali się chlubi.
15 Wargi umiejętne są jako złoto i obfitość pereł, i
kosztowne klejnoty. **16** Weźmij szatę tego, któryć ręczył
za obcego; a od tego, który ręczył za cudzoziemkę,
weźmij zastaw jego. **17** Smaczny jest drugiemu chleb
kłamstwa; ale potem piaskiem napełnione będą usta
jego. **18** Myśli radami utwierdzaj, a wojnę prowadź
opatrznie. **19** Kto objawia tajemnicę, zdradliwie się
obchodzi; przetoż z tymy, którzy pochlebiają wargami
swemi, nie miej towarzystwa. **20** Kto złorzeczy ojcu
swemu albo matce swojej, zgaśnie pochodnia jego
w gęstych ciemnościach. **21** Dziedzictwu prędko z
początku nabytemu naostatek błogosławić nie będą. **22**
Nie mów: Oddam złem. Oczekuj na Pana, a wybawi cię.
23 Obrzydliwością Panu dwojaki gwicht, a szale fałszywe
nie podobają mu się. **24** Od Pana bywają sprawowane
drogi męża; ale człowiek jakoż zrozumie drogę jego?
25 Pożreć rzecz poświęconą, jest człowiekowi sidłem;
a poślubiwszy co, tego zaś szukać, jakoby tego ujść.
26 Król mądry rozprasza niezbożnych, i przywodzi na
nich pomstę. **27** Dusza ludzka jest pochodnią Pańską,
która doświadcza wszystkich skrytości wnętrznych.
28 Miłosierdzie i prawda króla strzegą, a stolica jego
miłosierdziem wsparta bywa. **29** Ozdoba młodzieńców
jest siła ich, a sędziwość poczciwością starców. **30**
Złemu są lekarstwem sinośći ran, i razy przenikające
do wnętrzności żywota jego.

21 Serce królewskie jest w ręce Pańskiej jako potoki
wód; kędy chce, nakłoni je. **2** Wszelka droga
człowieka prosta jest przed oczyma jego; ale Pan, jest
który serca waży. **3** Czynić sprawiedliwość i sąd, bardziej
się Panu podoba, niżeli ofiara. **4** Wyniosłość oczu i
nadętość serca, i oranie niepobożnych są grzechem.
5 Myśli pracowitego pewne dostatki przynoszą; ale

każdego skwapliwego przynoszą pewną nędzę. 6
Zebrane skarby językiem kłamliwym są marnością
pomijającą tych, którzy szukają śmierci. 7 Drapiestwo
niezbożnych potrwoży ich; bo nie chcieli czynić to, co
było sprawiedliwego. 8 Mąż, którego droga przewrotna,
obcym jest; ale sprawa czystego jest prosta. 9 Lepiej jest
mieszkać w kącie pod dachem, niżeli z żoną swarliwą
w domu przestronnym. 10 Dusza niezbożnego pragnie
złego, a przyjaciel jego nie bywa wdzięczny w oczach
jego. 11 Gdy karzą naśmiewcę, prostak mędrszym
bywa; a gdy roztropnie postępują z mądrym, przyjmuje
naukę. 12 Bóg daje przestrogę sprawiedliwemu na
domie niezbożnika, który podwraca niezbożnych dla
złości ich. 13 Kto zatula ucho swe na wołanie ubogiego,
i on sam będzie wołał, a nie będzie wysłuchany. 14 Dar
potajemnie dany uśmierza zapalczywość, i upominek w
zanadrza włożony gniew wielki uspokaja. 15 Radość
się mnoży sprawiedliwemu, gdy się sąd odprawuje;
ale strach tym, którzy czynią nieprawość. 16 Człowiek
błądzący z drogi mądrości w zebraniu umarłych
odpoczywać będzie. 17 Mąż, który dobrą myśl miłuje,
staje się ubogim; a kto miłuje wino i olejki, nie zbogaci
się. 18 Niezbożnik będzie okupem za sprawiedliwego,
a za uprzejmych przewrotnik. 19 Lepiej mieszkać w
ziemi pustej, niż z żoną swarliwą i gniewliwą. 20 Skarb
pożądany i olej są w przybytku mądrego; ale głupi
człowiek pożera go. 21 Kto naśladuje sprawiedliwości i
miłosierdzia, znajduje żywot, sprawiedliwość i sławę. 22
Mądry ubiega miasto mocarzy, a burzy potęgę ufności
ich. 23 Kto strzeże ust swoich i języka swego, strzeże
od ucisków duszy swojej. 24 Hardego i pysznego
imię jest naśmiewca, który wszysko poniewoli i z
pychą czyni. 25 Leniwego żądość zabija; bo ręce jego
robić nie chcą. 26 Każdego dnia pała pożądliwością;
ale sprawiedliwy udziela, a nie szczędzi. 27 Ofiara
niepobożnych jest obrzydliwością, a dopieroż gdyby ją
w grzechu ofiarował. 28 Świadek fałszywy zaginie; ale
mąż dobry to, co słyszy, statecznie mówić będzie. 29
Mąż niezbożny zatwardza twarz swoję; ale uprzejmy
sam sprawuje drogę swoję. 30 Niemasz mądrości, ani
rozumu, ani rady przeciwko Panu. 31 Konia gotują na
dzień bitwy; ale od Pana jest wybawienie.

22 Lepsze jest dobre imię, niż bogactwa wielkie;
a przyjaźń lepsza, niż srebro i złoto. 2 Bogaty
i ubogi spotkali się z sobą; ale Pan jest obydwóch
stworzycielem. 3 Ostrożny widząc złe ukrywa się; ale
prostacy wprost idąc wpadają w szkodę. 4 Pokory i
bojaźni Pańskiej nagrodą jest bogactwo, i sława i żywot.
5 Ciernie i sidła są na drodze przewrotnego; kto strzeże
duszy swej, oddala się od nich. 6 Ćwicz młodego
według potrzeby drogi jego; bo gdy się zstarzeje, nie
odstąpi od niej. 7 Bogaty nad ubogimi panuje; ale ten,
co pożycza, sługą bywa tego, który mu pożycza. 8
Kto sieje nieprawość, żąć będzie utrapienie, a rózga
gniewu jego ustanie. 9 Oko dobrotliwe, toć będzie
ubłogosławione; bo udziela chleba swego ubogiemu. 10
Wyrzuć naśmiewcę, a ustanie zwada; owszem uspokoi
się swar i pohańbienie. 11 Kto miłuje czystość serca, a
jest wdzięczność w wargach jego, temu król przyjacielem
będzie. 12 Oczy Pańskie strzegą umiejętności; ale
przedsięwzięcia przewrotnego podwraca. 13 Leniwiec
mówi: Lew na dworzu, w pośród ulicy bym był zabity.
14 Usta obcych niewiast są dół głęboki; na kogo się
Pan gniewa, wpadnie tam. 15 Głupstwo przywiązane
jest do serca młodego; ale rózga karności oddali je od
niego. 16 Kto ciemięży ubogiego, aby sobie przysporzył,
także kto daje bogatemu: pewnie zubożeje. 17 Nakłoń
ucha twego, a słuchaj słów mądrych, a serce twoje
przyłóż ku nauce mojej; 18 Boć to będzie uciechą,
gdy je zachowasz w sercu twojem, gdy będą społem
sporządzone w wargach twoich; 19 Aby było w Panu
ufanie twoje; oznajmujęć to dziś, a ty tak czyń. 20
Izalim ci nie napisał znamienitych rzeczy z strony
rad i umiejętności, 21 Abym ci do wiadomości podał
pewność powieści prawdziwych, abyś umiał odnosić
słowa prawdy tym, którzy cię posłali. 22 Nie odzieraj
nędznego, przeto że nędzny jest; ani ubogiego w bramie
uciskaj. 23 Albowiem Pan się podejmie sprawy ich, i
wydrze duszę tym, którzy im wydzierają. 24 Nie bądź
przyjacielem gniewliwemu, a z mężem popędliwym nie
obcuj, 25 Byś snać nie przywykł ścieszkom jego, a nie
włożył sidła na duszę swoję. 26 Nie bywaj między tymi,
którzy ręczą; ani między rękojmiami za długi; 27 Bo
jeźlibyś nie miał czem zapłacić, przeczżeby kto miał
brać pościel twoją pod tobą? 28 Nie przenoś starej
granicy, którą uczynili ojcowie twoi. 29 Widziałżeś męża
rątszego w sprawach swoich? Takowyć przed królami
staje, a nie staje przed podłymi.

23 Gdy siądziesz, abyś jadł z panem, uważaj pilnie,
kto jest przed tobą; 2 Inaczej wraziłbyś nóż
w gardło swoje, jeźlibyś był chciwy pokarmu. 3 Nie
pragnij łakoci jego; bo są pokarmem obłudnym. 4
Nie staraj się, abyś się zbogacił; owszem, zaniechaj
opatrzności twojej. 5 I miałżebyś obrócić oczy twoje
na bogactwo, które prędko niszczeje? bo sobie uczyni
skrzydła podobne orlim, i uleci do nieba. 6 Nie jedz
chleba człowieka zazdrosnego, a nie żądaj łakoci jego.
7 Albowiem jako on ciebie waży w myśli swej, tak ty
waż pokarm jego. Mówić: Jedz i pij, ale serce jego nie
jest z tobą. 8 Sztuczkę twoję, którąś zjadł, zwrócisz, a
utracisz wdzięczne słowa twoje. 9 Przed głupim nie
mów; albowiem wzgardzi roztropnością powieści twoich.
10 Nie przenoś granicy starej, a na rolę sierotek nie
wchodź. 11 Bo obrońca ich możny; onci się podejmuje

sprawy ich przeciwko tobie. 12 Obróć do nauki serce
twoje, a uszy twoje do powieści umiejętności. 13 Nie
odejmuj od młodego karności; bo jeźli go ubijesz rózgą,
nie umrze. 14 Ty go bij rózgą, a duszę jego z piekła
wyrwiesz. (Sheol h7585) 15 Synu mój! będzieli mądre
serce twoje, będzie się weseliło serce moje, serce moje
we mnie; 16 I rozweselą się nerki moje, gdy będą
mówiły wargi twoje, co jest prawego. 17 Niech nie zajrzy
serce twoje grzesznikom; ale raczej chodź w bojaźni
Pańskiej na każdy dzień; 18 Bo iż jest zapłata, przeto
nadzieja twoja nie będzie wykorzeniona. 19 Słuchaj,
synu mój! a bądź mądry, i nawiedź na drogę serce
twoje. 20 Nie bywaj między pijanicami wina, ani między
żarłokami mięsa; 21 Boć pijanica i żarłok zubożeje, a
ospały w łatach chodzić będzie. 22 Słuchaj ojca twego,
który cię spłodził, a nie pogardzaj matką twoją, gdy
się zstarzeje. 23 Kupuj prawdę, a nie sprzedawaj jej;
kupuj mądrość, umiejętność i rozum. 24 Bardzo się
raduje ojciec sprawiedliwego, a kto spłodził mądrego,
weseli się z niego. 25 Niech się tedy weseli ojciec twój,
i matka twoja; i niech się rozraduje rodzicielka twoja.
26 Synu mój! daj mi serce twoje, a oczy twoje niechaj
strzegą dróg moich. 27 Bo nierządnica jest dół głęboki,
a cudza żona jest studnia ciasna. 28 Ona też jako
zbojca zasadzki czyni, a zuchwalców między ludźmi
rozmnaża. 29 Komu biada? Komu niestety? Komu
zwady? Komu krzyk? Komu rany daremne? Komu
zapalenie oczów? 30 Tym, którzy siadają na winie; tym,
którzy chodzą, szukając przyprawnego wina. 31 Nie
zapatruj się na wino, gdy się rumieni, i gdy wydaje w
kubku łunę swoję, a prosto wyskakuje. 32 Bo na koniec
jako wąż ukąsi, a jako żmija uszczknie; 33 Oczy twoje
patrzyć będą na cudze żony, a serce twe będzie mówiło
przewrotności; 34 I będziesz jako ten, który leży w
pośród morza, a jako ten, który śpi na wierzchu masztu;
35 Rzeczesz: Ubito mię, a nie stękałem, potłuczono
mię, a nie czułem. Gdy się ocucę, udam się zaś do
tego.

24 Nie naśladuj ludzi złych, ani żądaj przebywać z
nimi; 2 Albowiem serce ich myśli o drapiestwie, a
wargi ich mówią o uciśnieniu. 3 Mądrością bywa dom
zbudowany, a roztropnością umocniony. 4 Zaiste przez
umiejętność komory napełnione bywają wszelakiemi
bogactwami kosztownemi i wdzięcznemi. 5 Człowiek
mądry mocny jest, a mąż umiejętny przydaje siły.
6 Albowiem przez mądrą radę zwiedziesz bitwę, a
wybawienie przez mnóstwo radców mieć będziesz. 7
Wysokie są głupiemu mądrości; w bramie nie otworzy
ust swoich. 8 Kto myśli źle czynić, tego złośliwym zwać
będą. 9 Zła myśl głupiego jest grzechem, a pośmiewca
jest obrzydliwością ludzką. 10 Jeźli będziesz gnuśnym,
tedy w dzień ucisku słaba będzie siła twoja. 11 Wybawiaj
pojmanych na śmierć; a od tych, którzy idą na stracenie,
nie odwracaj się. 12 Jeźli rzeczesz: Otośmy o tem nie
wiedzieli; izali ten, który waży serca, nie rozumie? a
ten, który strzeże duszy twojej, nie rozezna? i nie odda
człowiekowi według uczynków jego? 13 Jedz miód,
synu mój! bo dobry, i plastr słodki podniebieniu twemu;
14 Tak umiejętność mądrości duszy twojej, jeźliże ją
znajdziesz; onać będzie nagrodą, a nadzieja twoja nie
będzie wycięta. 15 Nie czyń zasadzki, niezbożniku!
na przybytek sprawiedliwego, a nie przeszkadzaj
odpocznieniu jego. 16 Bo choć siedm kroć upada
sprawiedliwy, przecie zaś powstaje; ale niezbożni
wpadną w nieszczęście. 17 Gdy upadnie nieprzyjaciel
twój, nie ciesz się; i gdy się potknie, niech się nie
raduje serce twoje; 18 Aby snać nie ujrzał Pan, a nie
podobałoby się to w oczach jego, i odwróciłby od niego
gniew swój na cię. 19 Nie gniewaj się dla złośników,
ani się udawaj za niepobożnymi; 20 Boć nie weźmie
złośnik nagrody; pochodnia niepobożnych zgaśnie. 21
Synu mój! bój się Pana i króla, a z niestatecznymi nie
mięszaj się; 22 Boć znagła powstanie zginienie ich,
a upadek obydwóch któż wie? 23 I toć też mądrym
należy: wzgląd mieć na osobę u sądu, nie dobra. 24
Tego, który mówi niepobożnemu; Jesteś sprawiedliwy,
będą ludzie przeklinać, a narody się nim brzydzić będą.
25 Ale którzy go karzą, szczęśliwi będą, a przyjdzie na
nich błogosławieństwo każdego dobrego. 26 Pocałują
wargi tego, co mówi słowa prawdziwe. 27 Rozrządź na
polu robotę twoję, a sprawuj pilnie rolę swoję; a potem
będziesz budował dom twój. 28 Nie bądź świadkiem
lekkomyślnym przeciw bliźniemu swemu, ani czyń
łagodnych namów wargami swemi. 29 Nie mów: Jako
mi uczynił, tak mu uczynię; oddam mężowi temu według
uczynku jego. 30 Szedłem przez pole męża leniwego a
przez winnicę człowieka głupiego; 31 A oto porosła
wszędzie ostem; pokrzywy wszystko pokryły, a płot
kamienny jej rozwalił się. 32 Co ja ujrzawszy złożyłem to
do serca mego, a widząc to wziąłem to ku przestrodze.
33 Trochę się prześpisz, trochę podrzemiesz, trochę
złożysz ręce, abyś odpoczywał; 34 A wtem ubóstwo
twoje przyjdzie jako podróżny, a niedostatek twój jako
mąż zbrojny.

25 Teć są przypowieści Salomonowe, które zebrali
mężowie Ezechyjasza, króla Judzkiego. 2 Sława
to Boża, taić sprawę; ale sława królów, wywiadywać
się rzeczy. 3 Wysokość niebios, i głębokość ziemi, i
serce królów nie są doścignione. 4 Odejm zużelicę od
srebra, a wynijdzie odlewającemu naczynie kosztowne.
5 Odejm niezbożnika od oblicza królewskiego, a umocni
się w sprawiedliwości stolica jego. 6 Nie udawaj się
za zacnego przed królem, a na miejscu wielmożnych
nie stawaj; 7 Bo lepiej jest, iż ci rzeką: Postąp sam: a

niżeliby cię zniżyć miano przed księciem; co widują
oczy twoje. 8 Nie pokwapiaj się do swaru, byś snać
na ostatek nie wiedział, co masz czynić, gdyby cię
zawstydził bliźni twój. 9 Prowadź do końca sprawę
swoję z przyjacielem twoim, a tajemnicy drugiego
nie objawiaj; 10 By cię snać nie zelżył ten, co cię
słucha, a niesława twoja zostałaby na tobie. 11 Jakie
jest jabłko złote z wyrzezaniem srebrnem, takieć jest
słowo do rzeczy powiedziane. 12 Ten, który mądrze
napomina, jest u tego, co słucha, jako nausznica złota,
i klejnot z szczerego złota. 13 Jako zimno śnieżne
czasu żniwa: tak poseł wierny tym, którzy go posyłają;
bo dusze panów swych ochładza. 14 Człowiek, który
się chlubi darem zmyślonym, jest jako wiatr i obłoki bez
deszczu. 15 Książę cierpliwością bywa zmiękczony, a
język łagodny kości łamie. 16 Znajdzieszli miód, jedzże,
ileć potrzeba, by snać objadłszy się go nie zwrócił. 17
Powściągnij nogę twoję od domu bliźniego twego, by
snać będąc ciebie syt, nie miał cię w nienawiści. 18
Każdy, kto mówi fałszywe świadectwo przeciw bliźniemu
swemu, jest jako młot, i miecz, i strzała ostra. 19 Ufność
w człowieku przewrotnym jest w dzień ucisku jako
ząb wyłamany i noga wywiniona. 20 Jako ten, który
zewłoczy odzienie czasu zimy, albo leje ocet na saletrę,
taki jest ten, który śpiewa pieśni sercu smutnemu. 21
Jeźliżeby łaknął ten, co cię nienawidzi, nakarm go
chlebem; a jeźliby pragnął, daj mu się napić wody; 22
Bo węgle rozpalone zgromadzisz na głowę jego, a Pan
ci nagrodzi. 23 Jako wiatr północny deszcz przynosi:
tak przynosi twarz gniewliwą język uszczypliwy. 24
Lepiej mieszkać w kącie pod dachem, niżeli z żoną
swarliwą w domu przestronnym. 25 Jako woda chłodna
duszy pragnącej: tak wieść dobra z ziemi dalekiej. 26
Jako źródło nogami pomącone, albo zdrój zepsuty: tak
sprawiedliwy, który upada przed niezbożnym. 27 Jako
jeść wiele miodu nie jest rzecz dobra: tak szukanie
własnej sławy jest niesławne. 28 Mąż, który nie ma
mocy nad duchem swoim, jest jako miasto rozwalone
bez muru.

26 Jako śnieg w lecie, i jako deszcz we żniwa; tak
głupiemu nie przystoi chwała. 2 Jako się ptak
tam i sam tuła, i jako jaskółka lata: tak przeklęstwo
niezasłużone nie przyjdzie. 3 Bicz na konia, ogłów na
osła, a kij potrzebny jest na grzbiet głupiego. 4 Nie
odpowiadaj głupiemu według głupstwa jego, abyś mu
i ty nie był podobny. 5 Odpowiedz głupiemu według
głupstwa jego, aby się sobie nie zdał być mądrym. 6
Jakoby nogi obciął, tak się bezprawia dopuszcza, kto
się głupiemu poselstwa powierza. 7 Jako nierówne
są golenie u chromego: tak jest powieść w ustach
głupich. 8 Jako kiedy kto przywiązuje kamień drogi
do procy: tak czyni ten, który uczciwość głupiemu
wyrządza. 9 Jako ciernie, gdy się dostaną w rękę
pijanego: tak przypowieść jest w ustach głupich. 10
Wielki Pan stworzył wszystko, a daje zapłatę głupiemu,
daje także zapłatę przestępcom. 11 Jako pies wraca
się do zwrócenia swego: tak głupi powtarza głupstwo
swoje. 12 Ujrzyszli człowieka, co się sobie zda być
mądrym, nadzieja o głupim lepsza jest, niżeli o nim.
13 Leniwy mówi: lew na drodze, lew na ulicach. 14
Jako się drzwi obracają na zawiasach swoich: tak
leniwiec na łóżku swojem. 15 Leniwiec rękę kryje do
zanadrzy swych, a ciężko mu jej podnosić do ust
swoich. 16 Leniwiec zda się sobie być mędrszym,
niżeli siedm odpowiadających z rozsądkiem. 17 Jakoby
też psa za uszy łapał, kto się mimo idąc w cudzą
zwadę wdaje. 18 Jako szalony wypuszcza iskry i
strzały śmiertelne: 19 Tak jest każdy, który podchodzi
przyjaciela swego, a mówi: Azam ja nie żartował? 20
Gdy niestaje drew, gaśnie ogień; tak gdy nie będzie
klatecznika, ucichnie zwada. 21 Jako węgiel martwy
służy do rozniecenia, i drwa do ognia; tak człowiek
swarliwy do rozniecenia zwady. 22 Słowa obmówcy
są jako słowa zranionych; a wszakże przenikają do
wnętrzności żywota. 23 Wargi nieprzyjacielskie i serce
złe są jako srebrna piana, którą polewają naczynie
gliniane. 24 Ten, co kogo nienawidzi, za inszego się
udaje wargami swemi; ale w sercu swojem myśli o
zdradzie. 25 Gdyć się ochotnym mową swą ukazuje,
nie wierz mu: bo siedmioraka obrzydliwość jest w sercu
jego. 26 Nienawiść zdradliwie bywa pokryta; ale odkryta
bywa złość jej w zgromadzeniu. 27 Kto drugiemu dół
kopie, wpada weń; a kto kamień toczy, na niego się
obraca. 28 Człowiek języka kłamliwego ma utrapienie
w nienawiści, a usta łagodne przywodzą do upadku.

27 Nie chlub się ze dnia jutrzejszego; bo nie wiesz,
coć przyniesie dzień dzisiejszy. 2 Niechaj cię kto
inny chwali, a nie usta twoje; obcy, a nie wargi twoje. 3
Ciężkić jest kamień, i piasek ważny; ale gniew głupiego
cięższy, niż to oboje. 4 Okrutnyć jest gniew, i nagła
popędliwość; ale przed zazdrością któż się ostoi? 5
Lepsza jest przymówka jawna, niżeli miłość skryta. 6
Lepsze są rany od przyjaciela, niż łagodne całowanie
człowieka nienawidzącego. 7 Dusza nasycona i plastr
miodu podepcze; ale głodnej duszy i gorzkość wszelaka
słodka. 8 Jako ptak odlatuje od gniazda swojego: tak
człowiek odchodzi od miejsca swego. 9 Jako maść
i kadzenie uwesela serce: tak słodkość przyjaciela
uwesela więcej, niż własna rada. 10 Przyjaciela twego,
i przyjaciela ojca twego nie opuszczaj, a do domu
brata twego nie wchodź w dzień utrapienia twego; bo
lepszy sąsiad bliski, niż brat daleki. 11 Bądź mądrym,
synu mój! a uweselaj serce moje, abym miał co
odpowiedzieć temu, któryby mi urągał. 12 Ostrożny,

upatrując złe, ukrywa się; ale prostak wprost idąc, w
szkodę popada. 13 Weźmij szatę tego, któryć ręczył za
obcego; a od tego, który ręczył za cudzoziemkę, weźmij
zastaw jego. 14 Temu, który przyjacielowi swemu
wielkim głosem rano wstawając błogosławi, poczytane
to będzie za przeklęstwo. 15 Kapanie ustawiczne w
dzień gwałtownego deszczu, i żona swarliwa są sobie
podobni; 16 Kto ją kryje, kryje wiatr, a wonią wyda; jako
olejek wonny w prawej ręce jego. 17 Żelazo żelazem
bywa naostrzone; tak mąż zaostrza oblicze przyjaciela
swego. 18 Kto strzeże drzewa figowego, pożywa owocu
jego; także kto strzeże pana swego, uczczony będzie.
19 Jako się w wodzie twarz przeciwko twarzy ukazuje:
tak serce człowiecze przeciw człowiekowi. 20 Piekło i
zatracenie nie mogą być nasycone; także i oczy ludzkie
nasycić się nie mogą. (Sheol h7585) 21 Tygiel srebra a
piec złota doświadcza, a człowieka wieść sławy jego. 22
Choćbyś głupiego i w stępie między krupami stąporem
stłukł, nie odejdzie od niego głupstwo jego. 23 Doglądaj
pilnie dobytku twego, a miej pieczę o trzodach twoich.
24 Boć nie na wieki trwa bogactwo, ani korona od
narodu do narodu. 25 Gdy wzrasta trawa, a ukazują się
zioła, tedy z gór siano zbierają. 26 Owce będą na szaty
twoje, a nagrodą polną kozły. 27 Nadto dostatek mleka
koziego na pokarm twój, na pokarm domu twego, i na
pożywienie dziewek twoich.

28 Uciekają niezbożni, choć ich nikt nie goni: ale
sprawiedliwi jako lwię młode są bez bojaźni. 2
Dla przestępstwa ziemi wiele bywa książąt jej; ale
dla człowieka roztropnego i umiejętnego trwałe bywa
państwo. 3 Mąż ubogi, który uciska nędznych, podobny
jest dżdżowi gwałtownemu, po którym chleba nie bywa.
4 Którzy opuszczają zakon, chwalą niezbożnika; ale
ci, którzy strzegą zakonu, są im odpornymi. 5 Ludzie
źli nie zrozumiewają sądu; ale którzy Pana szukają,
rozumieją wszystko. 6 Lepszy jest ubogi, który chodzi
w uprzejmości swojej, niżeli przewrotny na drogach
swych, chociaż jest bogaty. 7 Kto strzeże zakonu,
jest synem roztropnym; ale kto karmi obżercę, czyni
zelżywość ojcu swemu. 8 Kto rozmnaża majętność
swoję z lichwy i z płatu, temu ją zbiera, który ubogiemu
szczodrze będzie dawał. 9 Kto odwraca ucho swe, aby
nie słuchał zakonu, i modlitwa jego jest obrzydliwością.
10 Kto zawodzi uprzejmych na drogę złą, w dół swój
sam wpadnie; ale uprzejmi odziedziczą rzeczy dobre.
11 Mąż bogaty zda się sobie być mądrym; ale ubogi
roztropny dochodzi go. 12 Gdy się radują sprawiedliwi,
wielka jest sława; ale gdy powstawają niepobożni, kryje
się człowiek. 13 Kto pokrywa przestępstwa swe, nie
poszczęści mu się; ale kto je wyznaje i opuszcza,
miłosierdzia dostąpi. 14 Błogosławiony człowiek, który
się zawsze boi; ale kto zatwardza serce swoje, wpada w
złe. 15 Pan niezbożny, panujący nad ludem ubogim jest
jako lew ryczący, i jako niedźwiedź głodny. 16 Książę
bezrozumny wielkim jest drapieżcą: ale kto nienawidzi
łakomstwa, przedłuży dni swoje. 17 Człowieka, który
gwałt czyni krwi ludzkiej, choćby i do dołu uciekał, nikt
nie zatrzyma. 18 Kto chodzi w uprzejmości, zachowany
będzie; ale przewrotny na drogach swoich oraz upadnie.
19 Kto sprawuje ziemię swoję, chlebem nasycony bywa;
ale kto naśladuje próżnujących, ubóstwem nasycony
bywa. 20 Mąż wierny przyczyni błogosławieństwa; ale
kto się prędko chce zbogacić, nie bywa bez winy. 21
Mieć wzgląd na osobę, rzecz niedobra; bo nie jeden
dla kęsa chleba staje się przewrotnym. 22 Prędko
chce człowiek zazdrościwy zbogatnieć, a nie wie, iż
nać niedostatek przyjdzie. 23 Kto strofuje człowieka,
większą potem łaskę znajduje, niż ten, co pochlebia
językiem. 24 Kto łupi ojca swego, albo matkę swoją, a
mówi, iż to nie grzech: towarzyszem jest mężobójcy.
25 Wysokomyślny wszczyna zwadę; ale kto nadzieję
ma w Panu, dostatek mieć będzie. 26 Kto ufa w
sercu swem, głupi jest; ale kto sobie mądrze poczyna,
ten ujdzie nieszczęścia. 27 Kto daje ubogiemu, nie
będzie miał niedostatku; ale kto od niego odwraca
oczy swe, wielkie przeklęstwa nań przyjdą. 28 Gdy
niepobożni powstawają, kryje się człowiek; ale gdy
giną, sprawiedliwi się rozmnażają.

29 Człowiek, który na częste karanie zatwardza kark
swój, nagle zniszczeje, i nie wskóra. 2 Gdy się
rozmnażają sprawiedliwi, weseli się lud; ale gdy panuje
bezbożnik, wzdycha lud. 3 Mąż, który miłuje mądrość,
uwesela ojca swego; ale kto chowa nierządnicę, traci
majętność. 4 Król sądem ziemię utwierdza; ale mąż,
który dary bierze, podwraca ją. 5 Człowiek, który
pochlebia przyjacielowi swemu, rozciąga sieć przed
nogami jego. 6 Występek złego jest mu sidłem; ale
sprawiedliwy śpiewa i weseli się. 7 Sprawiedliwy
wyrozumiewa sprawę nędznych; ale niezbożnik nie ma
na to rozumu i umiejętności. 8 Mężowie naśmiewcy
zawodzą miasto; ale mądrzy odwracają gniew. 9 Mąż
mądry, wiedzieli spór z mężem głupim, choćby się
gniewał, choćby się też śmiał, nie będzie miał pokoju. 10
Mężowie krwawi nienawidzą uprzejmego; ale uprzejmi
staranie wiodą o duszę jego. 11 Wszystkiego ducha
swego wywiera głupi, ale mądry na dalszy czas go
zawściąga. 12 Pana, który rad słucha słów kłamliwych,
wszyscy słudzy jego są niepobożni. 13 Ubogi i zdzierca
spotkali się; a wszakże obydwóch oczy Pan oświeca.
14 Króla, który sądzi uciśnionych według prawdy, stolica
jego na wieki utwierdzona będzie. 15 Rózga i karność
mądrość daje; ale dziecię swawolne zawstydza matkę
swoję. 16 Gdy się rozmnażają niezbożni, rozmnaża się
i przestępstwo; ale sprawiedliwi upadek ich oglądają.

17 Karz syna twego, a sprawić odpocznienie, i sposobi
rozkosz duszy twojej. 18 Gdy proroctwo ustaje, lud bywa
rozproszony; ale kto strzeże zakonu, błogosławiony
jest. 19 Sługa nie bywa słowami naprawiony; bo choć
rozumie, jednak nie odpowiada. 20 Ujrzysz człowieka
skwapliwego w sprawach swoich; ale lepsza jest
nadzieja o głupim, niż o nim. 21 Kto w rozkoszy chowa
z dzieciństwa sługę swego, na ostatek będzie chciał
być za syna. 22 Człowiek gniewliwy wszczyna zwadę, a
pierzchliwy wiele grzeszy. 23 Pycha człowiecza poniża
go; ale pokorny w duchu sławy dostępuje. 24 Kto
spółkuje ze złodziejem, ma w nienawiści duszę swoję;
także też kto przeklęstwa słyszy, a nie objawia go.
25 Strach człowieczy stawia sobie sidło; ale kto ma
nadzieję w Panu, wywyższony będzie. 26 Wiele tych, co
szukają twarzy panów; aleć od Pana jest sąd każdego.
27 Sprawiedliwym jest mąż niezbożny obrzydliwością;
a zasię kto w uprzejmości chodzi, jest niezbożnym
obrzydliwością.

30 Te są słowa Agóra, syna Jakiego, i zebranie
mów tegoż męża do Ityjela, do Ityjela i Uchala. 2
Zaistem jest głupszy nad innych, a rozumu człowieczego
nie mam. 3 I nie nauczyłem się mądrości, a umiejętności
świętych nie umiem. 4 Któż wstąpił na niebo, i zasię
zstąpił? któż zgromadził wiatr do garści swych? Któż
zagarnął wody do szaty swej? któż utwierdził wszystkie
kończyny ziemi? Cóż za imię jego? i co za imię syna
jego? Wieszże? 5 Wszelka mowa Boża jest czysta; on
jest tarczą tym, którzy ufają w nim. 6 Nie przydawaj
do słów jego, aby cię nie karał, a byłbyś znaleziony
w kłamstwie. 7 Dwóch rzecz żądam od ciebie, nie
odmawiajże mi pierwej niż umrę. 8 Marność i słowo
kłamliwe oddal odemnie; ubóstwa i bogactwa nie dawaj
mi; żyw mię tylko pokarmem według potrzeby mojej; 9
Abym snać nasyconym będąc nie zaprzał się ciebie, i
nie rzekł: Któż jest Pan? Albo zubożawszy żebym nie
kradł, i nie brał nadaremno imienia Boga mego. 10 Nie
podwodź na sługę przed Panem jego, być snać nie
złorzeczył, a ty abyś nie zgrzeszył. 11 Jest rodzaj, który
ojcu swemu złorzeczy, a matce swojej nie błogosławi.
12 Jest rodzaj, który się zda sobie być czystym, choć
od plugastwa swego nie jest omyty. 13 Jest rodzaj,
którego są wyniosłe oczy, i powieki jego wywyższone
są. 14 Jest rodzaj, którego zęby są jako miecze, a
trzonowe zęby jego jako noże na pożarcie ubogich na
ziemi, a nędzników między ludźmi. 15 Pijawka ma dwie
córki, które mówią: Przynieś, przynieś. Trzy rzeczy są,
które nie bywają nasycone, owszem cztery, które nie
mówią: Dosyć. 16 Grób, i żywot niepłodny, ziemia też
nie bywa nasycona wodą, a ogień nie mówi: Dosyć.
(Sheol h7585) 17 Oko, które się naśmiewa z ojca, i
wzgardza posłuszeństwem macierzyńskiem, wykłują
kruki u potoków, i orlęta je wyjedzą. 18 Te trzy rzeczy są
ukryte przedemną, owszem cztery, których nie wiem:
19 Drogi orlej na powietrzu, drogi wężowej na skale,
drogi okrętowej w pośród morza, i drogi mężowej z
panną. 20 Takać jest droga niewiasty cudzołożącej:
je, a uciera usta swoje, i mówi: Nie popełniłam złego
uczynku. 21 Dla trzech rzeczy porusza się ziemia,
owszem dla czterech, których znieść nie może: 22 Dla
sługi, kiedy panuje, i dla głupiego, kiedy się nasyci
chleba; 23 Dla przemierzłej niewiasty, kiedy za mąż
idzie, i dla dziewki, kiedy dziedziczy po pani swojej. 24
Teć są cztery rzeczy najmniejsze na ziemi, wszakże
są mędrsze nad mędrców: 25 Mrówki, huf słaby, które
sobie jednak w lecie gotują pokarm swój; 26 Króliki,
twór słaby, którzy jednak budują w skale dom swój; 27
Szarańcze króla nie mają, a wszakże wszystkie hufami
wychodzą; 28 Pająk rękoma robi, a bywa w pałacach
królewskich. 29 Te trzy rzeczy są, które wspaniale
chodzą, owszem cztery, które zmężyle chodzą: 30 Lew
najmocniejszy między zwierzętami, który przed nikim
nie ustępuje: 31 Koń na biodrach przepasany, i kozieł, i
król, przeciw któremu żaden nie powstaje. 32 Jeźliś
głupio uczynił, gdyś się wynosił, albo jeźliś źle myślił,
połóżże rękę na usta. 33 Kto tłucze śmietanę, wybija
masło; a kto bardzo nos wyciera, wyciska krew; tak kto
wzbudza gniew, wszczyna zwadę.

31 Te są słowa Lemuela króla, i zebranie mów,
któremi go ćwiczyła matka jego. 2 Cóż rzekę,
synu mój? cóż rzekę, synu żywota mego? i cóż rzekę,
synu ślubów moich? 3 Nie dawaj niewiastom siły
twojej, ani dróg twoich tym, którzy do zginienia królów
przywodzą. 4 Nie królom, o Lemuelu! nie królom
należy pić wino, a nie panom bawić się napojem
mocnym; 5 By snać pijąc nie zapomniał na ustawy,
a nie odmienił spraw wszystkich ludzi uciśnionych. 6
Dajcie napój mocny ginącemu, a wino tym, którzy są
ducha sfrasowanego. 7 Niech się napije, a zapomni
ubóstwa swego, a na utrapienie swoje niech więcej nie
wspomni. 8 Otwórz usta swe za niemym w sprawie
wszystkich osądzonych na śmierć. 9 Otwórz usta swe,
sądź sprawiedliwie, a podejmij się sprawy ubogiego i
nędznego. 10 Któż znajdzie niewiastę stateczną, gdyż
nad perły daleko większa jest cena jej? 11 Serce męża
jej ufa jej, a na korzyściach schodzić mu nie będzie. 12
Dobrze mu czyni, a nie źle, po wszystkie dni żywota
swego. 13 Szuka wełny i lnu, a pracuje ochotnie rękami
swemi. 14 Podobna jest okrętom kupieckim; z daleka
przywodzi żywność swoję. 15 I wstaje bardzo rano, a
daje pokarm czeladzi swej, a obrok słuszny dziewkom
swym. 16 Obmyśla rolę, i ujmuje ją; z zarobku rąk
swoich szczepi winnice. 17 Przepasuje mocą biodra
swe, a posila ramiona swoje. 18 Doświadcza, że jest

dobra skrzętność jej, a nie gaśnie w nocy pochodnia
jej. **19** Ręce swoje obraca do kądzieli, a palcami swemi
trzyma wrzeciono. **20** Rękę swą otwiera ubogiemu,
a ręce swoje wyciąga ku nędznemu. **21** Nie boi się
o czeladź swoję czasu śniegu; albowiem wszystka
czeladź jej obłoczy się w szatę dwoistą. **22** Kobierce
sobie robi; płótno subtelne i szarłat jest odzieniem
jej. **23** Znaczny jest w bramach mąż jej, gdy siedzi
między starszymi ziemi. **24** Płótno robi, i sprzedaje,
także pasy sprzedaje kupcowi. **25** Moc i przystojność
jest odzieniem jej; nie frasuje się o czasy przyszłe. **26**
Mądrze otwiera usta swe, a nauka miłosierdzia jest
na języku jej. **27** Dogląda rządu w domu swym, a
chleba próżnując nie je. **28** Powstawszy synowie jej
błogosławią jej; także i mąż jej chwali ją, **29** Mówiąc:
Wiele niewiast grzecznie sobie poczynały; ale je ty
przechodzisz wszystkie. **30** Omylna jest wdzięczność,
i marna piękność; ale niewiasta, która się Pana boi,
ta pochwały godna. **31** Dajcie jej z owocu ręku jej, a
niechaj ją chwalą w bramach uczynki jej.

Kaznodziei

1 Słowa kaznodziei, syna Dawidowego, króla w
Jeruzalemie. 2 Marność nad marnościami,
powiedział kaznodzieja; marność nad marnościami, i
wszystko marność. 3 Cóż za pożytek ma człowiek ze
wszystkiej pracy swej, którą prowadzi pod słońcem?
4 Jeden rodzaj przemija, a drugi rodzaj nastaje; lecz
ziemia na wieki stoi. 5 Słońce wschodzi i słońce
zachodzi, a spieszy się do miejsca swego, kędy
wschodzi; 6 Idzie na południe, a obraca się na
północy; wiatr ustawicznie krążąc idzie, a po okręgach
swoich wraca się wiatr. 7 Wszystkie rzeki idą do
morza, wszakże morze nie wylewa; do miejsca, z
którego rzeki płyną, wracają się, aby zaś stamtąd
wychodziły. 8 Wszystkie rzeczy są pełne zabaw, a
człowiek nie może ich wymówić; oko nie nasyci się
widzeniem, a ucho nie napełni się słyszeniem. 9 Co
było, jest to, co być ma; a co się teraz dzieje, jest
to, co się dziać będzie, a niemasz nic nowego pod
słońcem. 10 Jestże jaka rzecz, o którejby kto rzec
mógł: Wej! to coś nowego? I toć już było za onych
wieków, które były przed nami. 11 Niemasz pamiątki
pierwszych rzeczy; także też i potomnych, które będą,
nie będzie pamiątki u tych, którzy potem nastaną. 12
Ja kaznodzieja byłem królem Izraelskim w Jeruzalemie;
13 I przyłożyłem do tego serce swe, abym szukał, i
doszedł mądrością swoją wszystkiego, co się dzieje
pod niebem.(Tę zabawę trudną dał Bóg synom ludzkim,
aby się nią trapili.) 14 Widziałem wszystkie sprawy,
które się dzieją pod słońcem, a oto wszystko jest
marnością i utrapieniem ducha. 15 Co jest krzywego,
nie może być wyprostowane, a niedostatki nie mogą
być policzone. 16 Przetoż takiem myślał w sercu swem,
mówiąc: Otom ja uwielbił i rozszerzył mądrość nad
wszystkich, którzy byli przedemną w Jeruzalemie, a
serce moje dostąpiło wielkiej mądrości i umiejętności.
17 I przyłożyłem do tego serce moje, abym poznał
mądrość i umiejętność, szaleństwo i głupstwo; alem
doznał, iż to jest utrapieniem ducha. 18 Bo gdzie wiele
mądrości, tam jest wiele gniewu; a kto przyczynia
umiejętności, przyczynia boleści.

2 Rzekłem ja do serca mego: Nuże teraz doświadczę
cię w weselu, używajże dobrych rzeczy; ale i toć
marność. 2 Śmiechowi rzekłem: Szalejesz, a weselu:
Cóż to czynisz? 3 Przemyślałem w sercu swem,
abym pozwolił wina ciału memu, (serce jednak swoje
sprawując mądrością) i abym się trzymał głupstwa
dotąd, ażbym obaczył, coby lepszego było synom
ludzkim czynić pod niebem, przez wszystkie dni żywota
ich. 4 Wielkiem sprawy wykonał; pobudowałem sobie
domy, nasadziłem sobie winnic; 5 Naczyniłem sobie
ogrodów, i sadów, i naszczepiłem w nich drzew
wszelakiego owocu; 6 Pobudowałem sobie stawy ku
odwilżaniu przez nie lasu, w którym rośnie drzewo;
7 Nabyłem sobie sług i dziewek, i miałem czeladź w
domu moim; do tego i stada wołów, i wielkie trzody
owiec miałem nad wszystkich, którzy byli przedemną
w Jeruzalemie. 8 Zgromadziłem też sobie srebro i
złoto, i klejnoty od królów i krain. Sporządziłem też
sobie śpiewaków i śpiewaczki, i inne rozkosze synów
ludzkich, i muzyczne naczynia rozliczne. 9 A tak
stałem się wielkim i możniejszym nad wszystkich, którzy
byli przede mną w Jeruzalemie; nadto mądrość moja
zostawała przy mnie. 10 A wszystkiego, czego pożądały
oczy moje, nie zabraniałem im, anim odmawiał sercu
memu żadnego wesela; ale serce moje weseliło się ze
wszystkiej pracy mojej. A toć był dział mój ze wszystkiej
pracy mojej. 11 Lecz gdym się obejrzał na wszystkie
sprawy swoje, które czyniły ręce moje, i na prace,
którem podejmował pracując: oto wszystko marność,
i utrapienie ducha, i niemasz nic pożytecznego pod
słońcem. 12 Przetoż obróciłem się do tego, abym się
przypatrywał mądrośći, i szaleństwu, i głupstwu; (bo
cóżby człowiek czynił ten, który nastanie po królu? to, co
już inni czynili.) 13 I obaczyłem, iż jest pożyteczniejsza
mądrość niżeli głupstwo, tak jako jest pożyteczniejsza
światłość, niżeli ciemność. 14 Mądry ma oczy w głowie
swej, ale głupi w ciemnościach chodzi; a wszakżem
poznał, że jednakie przygody na wszystkich przychdzą.
15 Dlategom rzekł w sercu mojem: Mali mi się tak
dziać, jako się głupiemu dzieje, przeczżem go ja tedy
mądrośćią przeszedł? Przetożem rzekł w sercu mojem:
I toć jest marność. 16 Albowiem nie na wieki będzie
pamiątki mądrego i głupiego, dlatego, iż to, co teraz
jest, we dni przyszłe wszystkiego zapomną; a jako
umiera mądry, tak i głupi. 17 Przetoż mi żywot omierzł;
bo mi się nie podoba żadna rzecz, która się dzieje
pod słońcem; albowiem wszystkie są marnością, i
utrapieniem ducha. 18 Nawet omierzła mi i wszystka
praca moja, którąm podejmował pod słońcem, przeto,
że ją zostawić muszę człowiekowi, który nastanie po
mnie. 19 A kto wie, będzieli mądrym, czyli głupim? a
wszakże będzie panował nad wszystką pracą moją,
którąm prowadził, i w którejm był mądry pod słońcem.
Aleć i to marność. 20 I przypadłem na to, abym zwątpił
w sercu mojem o wszystkiej pracy, którąm się mądrze
bawił pod słońcem. 21 Nie jeden zaiste człowiek pracuje
mądrze, i umiejętnie, i sprawiedliwie; a wszakże to
innemu, który nie robił na to, za dział zostawi. I toć
marność i wielka bieda. 22 Bo cóż ma człowiek ze
wszystkiej pracy swej, i z usiłowania serca swego, które
podejmuje pod słońcem? 23 Ponieważ wszystkie dni
jego są bolesne, a zabawa jego jest frasunek, tak iż i w
nocy nie odpoczywa serce jego. I toć jest marność.

24 Izali nie lepsza człowiekowi, aby jadł i pił, i dobrze
uczynił duszy swojej z pracy swojej? alemci widział, że
i to z ręki Bożej pochodzi. 25 Albowiem któżby słuszniej
miał jeść, i pożywać tego nad mię? 26 Bo człowiekowi,
który mu się podoba, daje mądrość, umiejętność, i
wesele; ale grzesznikowi daje frasunek, aby zbierał
i zgromadzał, coby zostawił temu, który się podoba
Bogu. I toć jest marność, a utrapienie ducha.

3 Każda rzecz ma swój czas, i każde przedsięwzięcie
ma swój czas pod niebem. 2 Jest czas rodzenia
i czas umierania; czas sadzenia, i czas wycinania
tego, co sadzono; 3 Czas zabijania, i czas leczenia;
czas rozwalania, i czas budowania; 4 Czas płaczu, i
czas śmiechu; czas smutku, i czas skakania; 5 Czas
rozrzucania kamieni, i czas zbierania kamieni; czas
obłapiania, i czas oddalenia się od obłapiania; 6 Czas
szukania, i czas stracenia; czas chowania, i czas
odrzucenia; 7 Czas rozdzierania, i czas zszywania;
czas milczenia, i czas mówienia; 8 Czas miłowania, i
czas nienawidzenia; czas wojny, i czas pokoju. 9 Cóż
tedy ma ten, co pracuje, z tego, około czego pracuje?
10 Widziałem pracę, którą dał Bóg synom ludzkim,
aby się nią bawili. 11 Wszystko dobrze czyni czasu
swego; owszem i żądość świata dał do serca ich, choć
człowiek dzieła tego, które Bóg sprawuje, ani początku,
ani końca nie dochodzi. 12 Stąd wiem, że nic lepszego
nie mają, jedno aby się weselili, a czynili dobrze za
żywota swego. 13 Acz i to, gdy każdy człowiek je i pije,
i używa dobrze wszystkiej pracy swojej, jest dar Boży.
14 Wiem i to, że cokolwiek Bóg czyni, trwa na wieki;
i że się do tego nic nie może przydać, ani z tego co
ująć; a czyni to Bóg, aby się bali oblicza jego. 15 To,
co było, teraz jest, a co będzie, już było; albowiem
Bóg odnawia to, co przeminęło. 16 Nadtom jeszcze
widział pod słońcem na miejscu sądu niepobożność,
a na miejscu sprawiedliwości niesprawiedliwość. 17 I
rzekłem w sercu swem: Sprawiedliwego i niezbożnego
Bóg sądzić będzie; bo czas każdemu przedsięwzięciu i
każdej sprawy tam będzie. 18 Nadto rzekłem w sercu
swem o sprawie synów ludzkich, że im Bóg okazał,
aby wiedzieli, że są podobni bydłu. 19 Bo przypadek
synów ludzkich, i przypadek bydła, jest przypadek
jednaki. Jako umiera ono, tak umiera i ten, i ducha
jednakiego wszyscy mają, a nie ma człowiek nic więcej
nad bydlę; bo wszystko jest marność. 20 Wszystko
to idzie na jedno miejsce; a wszystko jest z prochu, i
wszystko się zaś w proch obraca. 21 A któż wie, że
duch synów ludzkich wstępuje w górę? a duch bydlęcy,
że zstępuje pod ziemię? 22 Przetoż obaczyłem, że
człowiekowi niemasz nic lepszego, jedno weselić się z
pracy swej, gdyż to jest dział jego; albowiem któż go do
tego przywiedzie, aby poznał to, co ma być po nim?

4 Potemem się obrócił i ujrzałem wszystkie uciski,
które się dzieją pod słońcem, a oto widziałem łzy
uciśnionych, którzy nie mają pocieszyciela, ani mocy,
aby uszli rąk tych, którzy ich ciemiężą; a nie mają,
mówię, pocieszyciela. 2 Dlategom ja umarłych, którzy
już zeszli, więcej chwalił, niżeli żywych, którzy jeszcze
aż dotąd żyją. 3 Owszem szczęśliwy jest nad tych
obydwóch ten, który jeszcze nie był, który nie widział nic
złego, które się dzieje pod słońcem. 4 Bom widział, że
wszelaka praca i każde dzieło dobre jest ku zazdrosci
jednych drugim. I toć jest marność i utrapienie ducha.
5 Głupi składa ręce swe, a je ciało swoje. 6 Lepsza jest
pełna garść z pokojem, niżeli obie garści pełne z pracą i
z udręczeniem ducha. 7 Znowu obróciwszy się ujrzałem
drugą marność pod słońcem. 8 Jest kto samotny,
niemając żadnego, ani syna, ani brata, a wżdy niemasz
końca wszelakiej pracy jego, ani oczy jego mogą się
nasycić bogactwem. Nie myśli: Komuż ja pracuję, tak że
i żywotowi swemu ujmuję dobrego. I toć jest marność, i
ciężkie udręc zenie. 9 Lepiej jest we dwóch być, niż
jednemu; mają zaiste dobry pożytek z pracy swojej. 10
Bo jeźli jeden upadnie, drugi podźwignie towarzysza
swego. A tak biada samotnemu, gdyby upadł! bo nie
ma drugiego, coby go podźwignął. 11 Także będąli dwaj
społu leżeć, zagrzeją się; ale jeden jakoż się zagrzeje?
12 Owszem jeźliby kto jednego przemagał, dwaj mu
się zastawią; a sznur troisty nie łacno się zerwie. 13
Lepszy jest chłopiec ubogi a mądry, niżeli król stary
a głupi, który już nie umie przyjmować napominania.
14 Bo ów z więzienia wychodzi, aby królował, a ten
i w królestwie swojem zubożeć może. 15 Widziałem
wszystkich żyjących, którzy chodzą pod słońcem, że
przestawali z chłopięciem, potomkiem onego, który
miał nastąpić na królestwo po nim. 16 Nie było końca
niestatkowi wszystkiego ludu, którykolwiek był przed
nimi; nie będąć się potomkowie cieszyć z niego. A tak i
to jest marność, i utrapienie ducha.

5 Strzeż nogi twojej, gdy idziesz do domu Bożego, a
bądź skłonniejszym ku słuchaniu, niżeli ku dawaniu
ofiar ludzi głupich; boć oni nie wiedzą, że źle czynią.
2 Nie bywaj porywczy do mówienia, ani serce twoje
prędkie na wymówienie słowa przed obliczem Bożem,
albowiem Bóg jest na niebie, a ty na ziemi; przeto niech
słów twoich mało będzie. 3 Bo jako sen przychodzi z
wielkiej pracy, tak głos głupiego z wielu słów. 4 Gdy
co Bogu poślubisz, nie omieszkiwaj tego oddać, boć
mu się głupi nie podobają; cokolwiek poślubisz, oddaj.
5 Lepiej jest nie ślubować, niżeli poślubiwszy co, nie
oddać. 6 Nie dopuszczaj ustom twoim, aby do grzechu
przywodziły ciało twoje, ani mów przed aniołem, że to
jest błąd. Przeczże masz Boga gniewać mową swą,
któryby wniwecz obrócił sprawę rąk twoich? 7 Bo gdzie

jest wiele snów, tam i marności i słów wiele; ale się ty
Boga bój. 8 Jeźli ucisk ubogiego, i zatrzymanie sądu i
sprawiedliwości ujrzysz w której krainie, nie dziwuj się
temu; bo wyższy wysokiego upatruje, a jeszcze wyżsi
są nad nimi. 9 Zabawa koło ziemi ma pierwsze miejsce
u wszystkich; i król roli służy. 10 Kto miłuje pieniądze,
nie nasyci się pieniędzy, a kto miłuje bogactwa, nie
będzie miał pożytku. I toć jest marność. 11 Gdzie wiele
majętności, wiele bywa tych, co ją jedzą. Cóż tedy za
pożytek Panu z tego? jedno że na nie patrzy oczyma
swemi. 12 Słodki jest sen pracowitemu, chociaż mało,
chociaż wiele jadł; ale nasycenie bogatego spać mu
nie dopuści. 13 Jest ciężka bieda, którąm widział pod
słońcem; bogactwa zachowane na złe pana swego. 14
Bo takowe bogactwo złą sprawą giną, a syn, którego
spłodzi, nie będzie miał nic w rękach swych. 15 Jako
nagi wyszedł z żywota matki swojej, tak się wraca, jako
był przyszedł, a nie odnosi nic z pracy swojej, coby miał
wziąć w rękę swoję. 16 A tak i toć jest ciężka bieda,
że jako przyszedł, tak odejdzie. Cóż tedy za pożytek,
że na wiatr pracował? 17 Dotego, że po wszystkie dni
swoje w ciemności jadał z wielkim kłopotem, z boleścią
i z gniewem. 18 Toć jest, com ja obaczył, że dobra i
osobliwa rzecz jest, jeść i pić, i używać dobrego ze
wszystkiej pracy swej, którą człowiek podejmuje pod
słońcem po wszystkie dni żywota swego, które mu dał
Bóg; albowiem to jest dział jego. 19 A któremukolwiek
człowiekowi dał Bóg majętność i bogactwo, i dał mu w
moc, aby ich używał, i odbierał dział swój, a weselił
się z pracy swojej: to jest dar Boży. 20 Bo nie będzie
wiele pamiętał na dni żywota swego; przeto, że mu Bóg
życzy wesela serca jego.

6 Jest złe, którem widział pod słońcem, a jest ludziom
zwyczajne. 2 Gdy któremu człowiekowi Bóg dał
bogactwa, i majętność, i sławę, tak że na niczem nie
schodzi duszy jego, czegokolwiek żąda, jednak nie daje
mu Bóg mocy pożywać tego: ale obcy człowiek pożera
je. Toć jest marność i bieda ciężka. 3 Jeźli kto spłodził
sto synów, a żyłby wiele lat, i przedłużyłyby się dni lat
jego, a jeźliby dusza jego nie była nasycona dobrem,
a nie miałby ani pogrzebu: powiadam, że lepszy jest
martwy płód, niżeli on. 4 Bo ten próżno przyszedłszy do
ciemności odchodzi, a ciemnościami imię jego okryte
bywa. 5 Owszem, słońca nie widział, i nic nie poznaje;
a tak odpocznienie lepsze ma, niżeli ów. 6 A choćby też
żył przez dwa tysiące lat, a dobregoby nie użył, azaż do
jednego miejsca wszyscy nie idą? 7 Wszystka praca
człowiecza jest dla gęby jego, a wszakże dusza jego
nie może się nasycić. 8 Albowiem co ma więcej mądry
nad głupiego? albo co ma więcej ubogi, który sobie
umie poczynać między ludźmi? 9 Lepiej jest co oczyma
widzieć, niżeli tego żądać; aleć i to marność i utrapienie
ducha. 10 Czemkolwiek kto jest, już tak nazwano imię
jego; i wiadomo było, że człowiekiem być miał, i że się
nie może sądzić z mocniejszym nad się. 11 Ponieważ
tedy wiele rzeczy jest, które rozmnażają marność, cóż z
nich za pożytek ma człowiek? 12 Albowiem któż wie, co
jest dobrego człowiekowi w tym żywocie po wszystkie
dni żywota marności jego, które jako cień pomijają?
Albo kto oznajmi człowiekowi, co po nim będzie pod
słońcem?

7 Lepsze jest imię dobre, niżeli maść wyborna; a
dzień śmierci, niż dzień narodzenia. 2 Lepiej iść do
domu żałoby, niż iść do domu biesiady, przeto, iż tam
widzimy koniec każdego człowieka, a żyjący składa to
do serca swego. 3 Lepszy jest smutek, niżeli śmiech;
bo przez smutek twarzy naprawia się serce. 4 Serce
mądrych w domu żałoby; ale serce głupich w domu
wesela. 5 Lepiej jest słuchać gromienia mądrego, niżeli
słuchać pieśni głupich. 6 Bo jaki jest trzask ciernia pod
garncem, tak jest śmiech głupiego; i toć jest marność.
7 Zaiste ucisk przywodzi mądrego do szaleństwa, a
dar zaślepia serce. 8 Lepsze jest dokończenie rzeczy,
niżeli początek jej; lepszy jest człowiek cierpliwego
ducha, niż ducha wyniosłego. 9 Nie bądź porywczy
w duchu twym do gniewu; bo gniew w zanadrzyu
głupich odpoczywa. 10 Nie mów: Cóż to jest, że dni
pierwsze lepsze były, niż teraźniejsze? Bobyś się o
tem nie mądrze pytał. 11 Dobra jest mądrość przy
majętności, i jest pożteczna tym, którzy widzą słońce.
12 Albowiem pod cieniem mądrości, i pod cieniem
srebra odpoczywa człowiek, a wszakże przedniejsza
jest umiejętność mądrości; bo przynosi żywot tym,
którzy ją mają. 13 Przypatrz się sprawie Bożej; bo
któż może wyprostować, co on skrzywi? 14 W dzień
dobry zażywaj dobra, w dzień zły miej się na pieczy:
boć ten uczynił Bóg przeciwko owemu, dlatego, aby
nie doszedł człowiek tego, co nastanie po nim. 15
Tom wszystko widział za dni marności mojej: Bywa
sprawiedliwy, który ginie z sprawiedliwością swoją; także
bywa niezbożnik, który długo żyje we złości swojej. 16
Nie bądź nazbyt sprawiedliwym, ani nazbyt mądrym;
przeczżebyś miał do zguby przychodzić? 17 Nie bądź
nader niepobożnym, ani nazbyt głupim; przeczżebyś
miał umrzeć przed czasem swoim? 18 Dobra jest, abyś
się owego trzymał, a tego się nie puszczał; kto się boi
Boga, uchodzi tego wszystkiego. 19 Mądrość umacnia
mądrego więcej, niżeli dziesięć książąt, którzy są w
mieście. 20 Zaiste niemasz człowieka sprawiedliwego
na ziemi, któryby czynił dobrze, a nie grzeszył. 21 Nie
do wszystkich też słów, które mówią ludzie przykładaj
serca twego; i niech cię to nie obchodzi, choćciby i
sługa twój złorzeczył. 22 Boć wie serce twoje, żeś
i ty częstokroć drugim złorzeczył. 23 Wszystkiegom

tego doświadczył mądrością, i rzekłem: Będę mądrym;
aleć się mądrość oddaliła odemnie. 24 A co dalekiego,
i co bardzo głębokiego jest, któż to znajdzie? 25
Wszystkom ja przeszedł myślą swoją, abym poznał
i wybadał się, i wynalazł mądrość i rozum, a żebym
poznał niezbożność, głupstwo, i błąd, i szaleństwo.
26 I znalazłem rzecz gorzciejszą nad śmierć, to jest,
taką niewiastę, której serce jest jako sieci i sidło, a
ręce jej jako pęta. Kto się Bogu podoba, wolny będzie
od niej; ale grzesznik będzie od niej pojmany. 27
Otom to znalazł, (mówi kaznodzieja,) stosując jedno z
drugiem, abym doszedł umiejętności. 28 Czego zaś
nad to szukała dusza moja, tedym nie znalazł. Męża
jednego z tysiąca znalazłem; alem niewiasty między
temi wszystkiemi nie znalazł. 29 To tylko obacz, com
znalazł, że stworzył Bóg człowieka dobrego; ale oni
udali się za rozmaitemi myślami. Któż może z mądrym
porównać? a kto może wyłożyć każdą rzecz?

8 Mądrość człowieka oświeca oblicze jego, a hardość
twarzy jego odmienia. 2 Jać radzę, abyś wyroku
królewskiego przestrzegał a wszakże według przysięgi
Bożej. 3 Nie skwapiaj się odejść od oblicza jego,
ani trwaj w uporze; albowiem cobykolwiek chciał,
uczyniłciby. 4 Bo gdzie słowo królewskie, tam i moc
jego: a któż mu rzecze: Co czynisz? 5 Kto strzeże
przykazania, nie uzna nic złego; i czas i przyczyny zna
serce mądrego. 6 Albowiem wszelki zamysł ma czas
i przyczyny; aleć wielka bieda trzyma się człowieka,
7 Że nie wie, co ma być; bo kiedy się co stanie, któż
mu oznajmi? 8 Niemasz człowieka, coby miał moc
nad żywotem, żeby zahamował duszę, ani ma mocy
nade dniem śmierci; ani ma, czemby się bronił w tym
boju, ani wyswobodzi niezbożnego niepobożność. 9
Tom wszystko widział, gdym przyłożył serce swoje do
tego wszystkiego, co się pod słońcem dzieje; widziałem
ten czas, którego panuje człowiek nad człowiekiem na
jego złe. 10 Tedym widział niezbożnych pogrzebionych,
że się zaś nawrócili; ale którzy z miejsca świętego
odeszli, przyszli w zapamiętanie w onem mieście, w
którem dobrze czynili. I toć jest marność. 11 Bo iż nie
zaraz wychodzi dekret na złe sprawy, przetoż na tem
jest wszystko serce synów ludzkich, aby czynili złe
rzeczy. 12 A chociaż grzesznik sto kroć źle czyni, i
odwłacza mu się, wszakże ja wiem, że dobrze będzie
bojącym się Boga, którzy się boją oblicza jego. 13 Ale
niezbożnemu nie dobrze będzie, ani się przedłużą dni
jego, owszem pomija jako cień, przeto, iż się nie boi
oblicza Bożego. 14 Jest też marność, która się dzieje na
ziemi, że bywają sprawiedliwi, którym się tak powodzi,
jakoby czynili uczynki niepobożnych; zasię bywają
niepobożni, którym się tak powodzi, jakoby czynili
uczynki sprawiedliwych. Przetożem rzekł: I toć jest
marność. 15 A tak chwaliłem wesele, przeto, iż niemasz
nic lepszego człowiekowi pod słońcem, jedno jeść, i
pić, i weselić się, a iż mu jedno to zostaje z pracy jego
po wszystkie dni żywota jego, które mu Bóg dał pod
słońcem. 16 A chociażem udał serce swe na to, abym
doszedł mądrości, i zrozumiał kłopoty, które się dzieją
na ziemi, dla których człowiek ani we dnie ani w nocy
nie śpi; 17 A wszakże widziałem przy każdym uczynku
Bożym, że nie może człowiek doścignąć sprawy, która
się dzieje pod słońcem. Starać się człowiek chcąc tego
dojść, ale nie dochodzi; owszem choćby rzekł mądry,
że się chce dowiedzieć, nie będzie mógł znaleść.

9 Zaprawdęm to wszystko uważał w sercu swem,
abym to wszystko objaśnił, że sprawiedliwi i mądrzy
z sprawami swemi są w rękach Bożych, a iż ani
miłości, ani nienawiści nie zna człowiek ze wszystkich
rzeczy, które są przed obliczem jego. 2 Wszystko
się dzieje jednakowo wszystkim; jednoż przychodzi
na sprawiedliwego i niezbożnego, na dobrego i na
czystego i nieczystego, na ofiarującego i na tego,
który nie ofiaruje; na dobrego, i na grzesznego, na
przysięgającego, i na tego, co się przysięgi boi. 3 A
toć jest najgorsza między wszystkiem, co się dzieje
pod słońcem, iż jednoż przychodzi na wszystkich; a
owszem, że serce synów ludzkich pełne jest złego,
a iż głupstwo trzyma się serca ich za żywota ich, a
potem idą do umarłych. 4 Albowiem ktokolwiek się
towarzyszy ze wszystkimi żywymi, ma nadzieję, (Gdyż i
pies żywy lepszy jest, niż lew zdechły;) 5 Boć ci, co
żyją, wiedzą, że umrzeć mają; ale umarli o niczem
nie wiedzą, i nie mają więcej żadnej zapłaty, gdyż w
zapamiętanie przyszła pamiątka ich. 6 Owszem i miłość
ich, i zazdrość ich i nienawiść ich już zginęła, a nie mają
więcej działu na wieki we wszystkiem, co się dzieje pod
słońcem. 7 Idźże tedy, jedz z radością chleb twój, a
pij z dobrą myślą wino twoje; albowiem już wdzięczne
są Bogu sprawy twoje. 8 Na każdy czas niech będą
szaty twoje białe, a olejku na głowie twojej niech się nie
przebiera. 9 Zażywaj żywota z żoną, którąś umiłował,
po wszystkie dni żywota marności twojej, któreć dał
Bóg pod słońcem po wszystkie dni marności twojej; boć
ten jest dział twój w żywocie twoim i w pracy twojej,
którą podejmujesz pod słońcem. 10 Wszystko, co
przedsięweźmie ręka twoja do czynienia, czyń według
możności twojej, albowiem niemasz żadnej pracy, ani
myśli, ani umiejętności, ani mądrości w grobie, do
którego ty idziesz. (Sheol h7585) 11 Potem obróciwszy
się ujrzałem pod słońcem, że bieg nie jest w mocy
prędkich, ani wojna w mocy mężnych, ani żywność w
mocy mądrych, ani bogactwo w mocy roztropnych, ani
łaska w mocy pomyślnych; ale czas i trafunek wszystko
przynosi. 12 Bo człowiek nie wie czasu swego; ale jako

ryby, które bywają łowione siecią szkodliwą, i jako ptaki
łapane bywają sidłem; tak ułowieni bywają synowie
ludzcy we zły czas, gdy na nie nagle przypada. 13
Nadto widziałem i tę mądrość pod słońcem, która jest
wielka u mnie: 14 Miasto małe, a w niem ludzi mało,
przeciw któremu przyciągnął król możny, i obległ je,
i usypał przeciwko niemu wały wielkie; 15 I znalazł
się w niem mąż ubogi mądry, który wybawił miasto
ono mądrością swoją; choć nikt nie wspomniał na
onego męża ubogiego. 16 Przetożem ja rzekł: Lepsza
jest mądrość, niżeli moc, aczkolwiek mądrość onego
ubogiego była wzgardzona, i słów jego nie słuchali. 17
Słów ludzi mądrych spokojnie słuchać należy, raczej
niż krzyku panującego między głupimi. 18 Lepsza jest
mądrość niż oręże wojenne; ale jeden grzesznik psuje
wiele dobrego.

10 Jako muchy zdechłe zasmradzają i psują olejek
aptekarski: tak człowieka z mądrości i z sławy
zacnago trochę głupstwa oszpeca. 2 Serce mądrego
jest po prawej stronie jego; ale serce głupiego po lewej
stronie jego. 3 I na ten czas, gdy głupi drogą idzie,
serce jego niedostatek cierpi; bo pokazuje wszystkim,
że głupim jest. 4 Jeźliby duch panującego powstał
przeciwko tobie, nie opuszczaj miejsca twego; albowiem
pokora wstręt czyni grzechom wielkim. 5 Jest złe,
którem widział pod słońcem, to jest, błąd, który pochodzi
od zwierzchności: 6 Że głupi wywyższani bywają w
godności wielkiej, a bogaci w mądrość nisko siadają;
7 Widziałem sługi na koniach, a książąt chodzących
piechotą jako sługi. 8 kto kopie dół, sam weń wpada; a
kto rozrzuca płot, wąż go ukąsi. 9 Kto przenosi kamienie,
urazi się niemi; a kto łupie drwa, niebezpieczen jest
od nich. 10 Jeźliże się stępi żelazo, a nie naostrzyłby
ostrza jego, tedy mocy przyłożyć musi; ale to daleko
lepiej mądrość sprawić może. 11 Jeźli ukąsi wąż przed
zaklęciem, nic nie pomogą słowa zaklinacza. 12 Słowa
ust mądrego są wdzięczne; ale wargi głupiego pożerają
go. 13 Początek słów ust jego głupstwo, a koniec
powieści jego wielkie błazeństwo. 14 Bo głupi wiele
mówi, choć nie wie ten człowiek, co ma być. Albowiem
któż mu oznajmi, co po nim nastanie? 15 Głupi pracują
aż do ustania, a przecie nie mogą dojść do miasta.
16 Biada tobie, ziemio! której król jest dziecięciem, i
której książęta rano biesiadują. 17 Błogosławionaś ty,
ziemio! której król jest synem zacnych, a której książęta
czasu słusznego jadają dla posilenia, a nie dla opilstwa.
18 Dla lenistwa się dach pochyla, a dla osłabiałych
rąk przecieka dom. 19 Dla uweselenia gotują uczty, i
wino rozwesela żywot; ale pieniądze do wszystkiego
dopomagają. 20 Ani w myśli twojej królowi nie złorzecz,
ani w skrytym pokoju twoim nie przeklinaj bogatego;
albowiem i ptak niebieski doniósłby ten głos; a to, co
ma skrzydła, objawiłoby powieść twoję.

11 Puszczaj chleb twój po wodzie; bo po wielu dniach
znajdziesz go. 2 Daj cząstkę siedmiom albo
ośmiom; bo nie wiesz, co złego będzie na ziemi. 3 Gdy
się napełniają obłoki, deszcz na ziemię wypuszczają;
a gdy upada drzewo na południe, albo na północy,
na któremkolwiek miejscu upadnie to drzewo, tam
zostanie. 4 Kto upatruje wiatr, nigdy nie będzie siał; a
kto się przypatruje obłokom, nie będzie żął. 5 Jako ty
nie wiesz, która jest droga wiatru, i jako się zrastają
kości w żywocie brzemiennej: tak nie wiesz sprawy
Bożej, który wszystko czyni. 6 Poranu siej nasienie
twoje, a w wieczór nie dawaj odpoczynku ręce twojej,
gdyż ty nie wiesz, co jest lepszego, toli, czy owo,
czyli też oboje jednako dobre. 7 Zaprawdę wdzięczna
jest światłość, i miła rzecz oczom widzieć słońce. 8
A wszakże, choćby przez wiele lat żyw był człowiek,
a przez te wszystkie weseliłby się, tedy przywiódłszy
sobie na pamięć dni ciemności, jako ich wiele będzie,
cokolwiek przeszło, uzna być marnością. 9 Przetoż
wesel się, młodzieńcze! w młodości twojej, a niech
używa dobrej myśli serce twoje za dni młodości twojej,
a chodź drogami serca twego, i według zdania oczu
twoich; ale wiedz, że cię dla tego wszystkiego Bóg
na sąd przywiedzie. 10 A tak oddal gniew od serca
twego, i odrzuć złość od ciała twego, gdyż dzieciństwo i
młodość są marnością.

12 Pamiętaj tedy na stworzyciela swego we dni
młodości twojej, pierwej niżeli nastaną złe dni,
i nadejdą lata, o których rzeczesz: Nie podobają mi
się. 2 Pierwej niż się zaćmi słońce, i światło, i miesiąc i
gwiazdy, a nawrócą się obłoki po dżdżu. 3 W dzień,
którego się poruszą stróże domowi, i zachwieją się
mężowie duży i ustaną melący, przeto, iż ich mało
będzie, i zaćmią się wyglądający oknami; 4 I zawrą się
drzwi z dworu z słabym głosem mełcia; i powstanie
na głos ptaszy, i ustaną wszystkie córki śpiewające. 5
Nawet i wysokiego miejsca bać się będą, i będą się
lękać na drodze, gdy zakwitnie migdałowe drzewo,
także i szarańcza będzie mu ciężka, i żądza go ominie;
bo człowiek idzie do domu wiecznego, a płaczący po
ulicach chodzić będą, 6 Pierwej niż się przerwie sznur
srebrny, i niż się stłucze czasza złota, a rozsypie się
wiadro nad zdrojem, a skruszy się koło nad studnią;
7 I wróci się proch do ziemi, jako przedtem był, a
duch wróci się do Boga, który go dał. 8 Marność nad
marnościami, mówi kaznodzieja, a wszystko marność.
9 A czem więcej kaznodzieja był mędrszym, tem więcej
nauczał umiejętności ludu, a rozważał i wywiadywał się,
i składał wiele przypowieści. 10 Starał się kaznodzieja,
jakoby znalazł powieści wdzięczne, i napisał, co jest

dobrego, i słowa prawdziwe. **11** Słowa mądrych podobne
ościeniom, i podobne gwoździom wbitym; słowa tych,
którzy je złożyli, podane są od pasterza jednego. **12** A
tak, synu mój! z tych słów się dostatecznie upomnieć
miożesz; albowim składaniu wielu ksiąg końca niemasz,
a wiele czytać, jest spracowanie ciała. **13** Suma
wszystkiego, coś słyszał: Boga się bój, a przykazań
jego przestrzegaj, bo na tem człowiekowi wszystko
zależy; **14** Ponieważ każdy uczynek, i każdą rzecz
tajną, lub dobrą, lub złą, Bóg na sąd przywiedzie.

Pieśń nad Pieśniami

1 Pieśń najprzedniejsza z pieśni Salomonowych.
2 Niech mię pocałuje pocałowaniem ust swoich;
albowiem lepsze są miłości twoje niż wino. 3 Dla
wonności wyborne są maści twoje; imię twoje jest
jako olejek rozlany; przetoż cię panienki umiłowały. 4
Pociągnijże mię, a pobieżymy za toba. Wprowadził mię
król do pokojów swoich; przetoż się w tobie radować
i weselić będziemy milości twoje raczej niż wino; bo
uprzejmi milują cię. 5 Czarnamci, alem wdzięczna, o
córki Jeruzalemskie! Jestem jako namioty Kedarskie,
jako opony Salomonowe. 6 Nie patrzajcie na mię,
żem jest śniada; bo mię opalilo słonce. Synowie matki
mojej rozpaliwszy się przeciwko mnie, postanowili
mię, abym strzegła winnic; a winnicy mojej, którąm
miała, nie strzegłam. 7 Oznajmijże mi ty, którego
miłuje dusza moja, gdzie pasiesz? gdzie trzodzie
dajesz odpoczywać w południe? albowiem przeczżebym
miała być jako obłąkana przy trzodach towarzyszów
twoich? 8 Jeśli nie wiesz, o najpiękniejsza między
niewiastami! wynijdźże śladem trzody, a paś koźlatka
twoje przy budach pasterzy. 9 Przyrównywam cię, o
przyjaciółko moja! jeździe w wozach Faraonowych. 10
Jagody lica twego klejnotami są ozdobione, a szyja
twoja łańcuchami. 11 Naczynimyć klejnotów złotych
z nakrapianiem srebrnem. 12 Dotąd, pokąd król jest
u stołu, szpikanard mój wydaje wonność swoję. 13
Jako snopek myrry jest mi miły mój na piersiach moich
odpoczywający. 14 Miły mój jest mi jako grono cyprowe
na winnicach, w Engaddy. 15 O jakoś ty piękna,
przyjaciółko moja, o jakoś ty piękna! oczy twoje jako
oczy gołębicy. 16 O jakoś ty jest piękny, miły mój! i jako
wdzięczny! nawet i to łoże nasze zieleni się. 17 Belki
domów naszych są cedrowe, a stropy nasze jodłowe.

2 Jam jest jako róża Sarońska, a lilija przy dolinach.
2 Jako lilija między cierniem, tak przyjaciółka moja
między pannami. 3 Jako jabłoń między drzewem
leśnem, tak miły mój między młodzieńcami. Pragnęłam
siedzieć w cieniu jego, i siedzę; bo owoc jego słodki
jest ustom moim. 4 Wprowadził mię w dom wina, mając
za chorągiew miłość przeciwko mnie. 5 Oczerstwijcie
mię temi flaszami, posilcie mię temi jabłkami; boć
omdlewam od miłości. 6 Lewica jego pod głową moją,
a prawica jego obłapia mię. 7 Poprzysięgam was, córki
Jeruzalemskie! przez sarny i łanie polne, abyście nie
budziły i nie przerywały snu miłego mego, dokąd nie
zechce. 8 Głos miłego mego! oto on idzie skacząc
po tych górach, a poskakując po tych pagórkach. 9
Miły mój podobny jest sarnie, albo młodemu jelonkowi;
oto on stoi za ścianą naszą, wygląda z okien, patrzy
przez kraty. 10 Ozwał się miły mój, a rzekł mi: Wstań,
przyjaciółko moja! piękna moja! a pójdź. 11 Albowiem
oto minęła zima! deszcz przeszedł, i przestał. 12 Kwiatki
się ukazują na ziemi; czas śpiewania przyszedł, a
głos synogarlicy słychać w ziemi naszej. 13 Figowe
drzewo wypuściło niedojrzałe figi swoje, a macice winne
rozkwitłe, wonią wydały; wstańże przyjaciółko moja,
piękna moja! a pójdź. 14 Gołębico moja mieszkająca w
rozpadlinach skalnych, w skrytościach przykrych! okaż
mi oblicze twoje, niech usłyszę głos twój; albowiem głos
twój wdzięczny, a oblicze twoje pożądane. 15 Połapcie
nam liszki, liszki małe, które psują winnice; ponieważ
winnice nasze kwitną. 16 Miły mój jest mój, a jam jest
jego, który pasie między lilijami; 17 Ażby się okazał ten
dzień, a cienie przeminęły. Nawróć się, bądź podobny,
miły mój! sarnie albo jelonkowi młodemu na górach
Beter.

3 Na łożu mojem w nocy szukałam tego, którego miłuje
dusza moja; szukałam go, alem go nie znalazła.
2 Już tedy wstanę, a obieżę miasto; po rynkach i
po ulicach będę szukać tego, którego miłuje dusza
moja; szukałam go, alem go nie znalazła. 3 Natrafili
mię stróżowie, którzy chodzili po mieście; i spytałem:
Widzieliżeście tego któego miłuje dusza moja? 4 A
gdym maluczko odeszła od nich, zarazem znalazła
tego, którego miłuje dusza moja. Uchwyciłam się go, a
nie puszczę go, aż go wprowadzę do domu matki mojej,
i do pokoju rodzicielki mojej. 5 Poprzysięgam was,
córki Jeruzalemskie! przez sarny i łanie polne, abyście
nie budziły ani przerywały snu miłego mojego, dokądby
nie zechciał. 6 Któraż to jest, co występuje z puszczy
jako słuoy dymu, okurzona będąc myrrą i kadzidłem
droższem nad wszelaki proszek aptekarski? 7 Oto
łoże Salomonowe, około którego stoi sześćdziesiąt
mocarzów z mocarzów Izraelskich. 8 Wszyscy ci
trzymają miecz, będąc wyćwiczeni do bitwy; każdy
z nich ma swój miecz przy boku swym dla strachu
nocnego. 9 Pałac sobie król Salomon wystawił z drzewa
Libańskiego. 10 Słupy jego poczynił srebrne, a pokład
jego złoty, podniebienie szarłatne, a wewnątrz usłany
jest miłością córek Jerozolimskich. 11 Wynijdźcie, córki
Syońskie! a oglądajcie króla Salomona w koronie, którą
go ukoronowała matka jego w dzień zrękowin jego, i w
dzień wesela serca jego.

4 O jakoś ty piękna, przyjaciółko moja; o jakoś ty
piękna! Oczy twoje jako oczy gołębicy między
kędzierzami twemi; włosy twoje jako trzoda kóz, które
widać na górze Galaad. 2 Zęby twoje jako stado owiec
jednakich, gdy wychodzą z kąpieli, z których każda
miewa po dwojgu, a niepłodnej niemasz między niemi.
3 Wargi twoje jako sznur karmazynowy, a wymowa
twoja wdzięczna; skronie twoje między kędzierzami
twemi są jako sztuka jabłka granatowego. 4 Szyja

twoja jako wieża Dawidowa z obronami wystawiona, w
której tysiąc tarczy wisi, i wszystka broń mocarzów. 5
Obie piersi twoje jako dwoje bliźniąt sarnich, które się
pasą między lilijami; 6 Ażby się okazał ten dzień, a
cienie przeminęły, wnijdę na górę myrry, i na pagórek
kadzidła. 7 Wszystkaś ty jest piękna, przyjaciółko
moja! a zmazy niemasz na tobie. 8 Pójdziesz ze
mną z Libanu, o oblubienico moja! ze mną z Libanu
pójdziesz, a spojrzysz z wierzchu góry Amana, z
wierzchu góry Sanir i Hermon, z jaskiń lwich, i z gór
lampartowych. 9 Ujęłaś serce moje, siostro moja,
oblubienico moja! ujęłaś serce moje jednem okiem
twojem, i jednym łańcuszkiem na szyi twojej. 10 O jakoż
są ucieszne miłości twoje, siostro moja! oblubienico
moja! O jako daleko zacniejsze miłości twoje, niż
wino, a wonność maści twoich nad wszystkie rzeczy
wonne! 11 Plastrem miodu opływają wargi twoje,
oblubienico moja! miód i mleko pod językiem twoim,
a wonność szat twoich, jako wonność Libanu. 12
Ogrodem zamknionym jesteś, siostro moja, oblubienico
moja! źródło zamknione, zdrój zapieczętowany. 13
Szczepki twoje są sadem jabłek granatowych z owocem
wdzięcznym cyprysu i szpikanardu; 14 Szpikanardu, i
szafranu, kasyi, i cynamonu, ze wszystkiemi drzewami
kadzidło przynoszącemi! myrry, i aloesu, ze wszystkiemi
osobliwemi rzeczami wonnemi. 15 O źródło ogrodne,
zdroju wód żywych, które płyną z Libanu! 16 Powstań
wietrze północny, a przyjdź wietrze z południa, przewiej
ogród mój; niech płyną wonności jego, niech przjdzie
miły mój do ogrodu swego, a niech je rozkoszne owoce
swoje.

5 Przyszedłem do ogrodu mego, siostro moja,
oblubienico moja! zbieram myrrę moję z rzeczami
wonnemi mojemi; jem plastr mój z miodem moim, piję
wino moje z mlekiem mojem. Jedzcież, przyjaciele!
pijcie, a pijcie dostatkiem, mili moi! 2 Jać śpię; ale serce
moje czuje, i słyszy głos miłego mego, kołaczącego i
mówiącego: Otwórz mi, siostro moja, przyjaciółko moja,
gołębico moja, uprzejma moja! albowiem głowa moja
pełna jest rosy, a kędzierze moje kropli nocnych. 3 I
odpowiedziałem: Zewlekłam suknię moję, jakoż ją oblec
mam? umyłam nogi moje, jakoż je zmazać mam? 4
Miły mój ściągnął rękę swoję dziurą, a wnętrzności moje
wzruszyły się we mnie. 5 I wstałam, abym otworzyła
miłemu memu, a oto z rąk mych kapała myrra, a z
palców moich myrra ciekąca na rękojeść zawory. 6
Otworzyłam miłemu memu; ale miły mój już był odszedł
i minął. Omdlałam była na głos jego; szukałam go,
alem go nie znalazła; wołałam go, ale mi się nieozwał.
7 Natrafili mię stróże, co chodzą po mieście; ubili mię,
zranili mię, wzięli i płaszcz mój ze mnie stróże murów.
8 Poprzysięgam was, córki Jeruzalemskie! Jeślibyście
znalazły miłego mego, abyście mu powiedziały, żem od
miłości zachorowała. 9 Cóż ma miły twój nad innych
miłych, o najpiękniejsza między niewiastami? co ma
miły twój nad innych miłych, że nas tak poprzysięgasz?
10 Miły mój biały i rumiany, i zacniejszy nad innych
dziesięć tysięcy. 11 Głowa jego jako bryła szczerego
złota; włosy jego kędzierzawe, czarne jako kruk; 12
Oczy jego jako gołębicy nad strumieniami wody, jako
umyte w mleku, stojące w mierze swojej; 13 Policzki
jego jako zagonki ziół wonnych, jako kwiatki wonnych
rzeczy; wargi jego jako lilije wypuszczające myrrę
ciekącą; 14 Ręce jego jako pierścienie złote, osadzone
drogim kamieniem, hiacyntem; brzuch jego jako glanc
kości słoniowej, safirem osadzonej; 15 Golenie jego
jako słupy marmurowe, postawione na podstawkach
złota wybornego; oblicze jego jako Liban, wyborne jako
cedry; 16 Usta jego nader słodkie, a wszystek jest
pożądany. Taki ci jest miły mój, i taki przyjaciel mój, o
córki Jeruzalemskie!

6 Gdzież poszedł miły twój, o najpiękniejsza między
niewiastami? Gdzie się obrócił miły twój? a szukać
go będziemy z tobą. 2 Miły mój wstąpił do ogrodu
swego między zagonki ziół wonnych, aby pasł w
ogrodach, i żeby zbierał lilije. 3 Jam jest miłego mego,
a miły mój jest mój, który pasie między lilijami. 4
Pięknaś ty, przyjaciółko moja! jako Tersa; pięknaś,
jako Jeruzalem; ogromna, jako wojsko uszykowane. 5
(Odwróć oczy twoje odemnie, gdyż mię one srogim
czynią). Włosy twoje są jako stada kóz, które wychodzą
z Galaad. 6 Zęby twoje są jako stado owiec, które
wychodzą z kąpieli, z których każda miewa po dwojgu,
a niepłodnej niemasz między niemi. 7 Skronie twoje
między kędzierzami twemi są jako sztuka jabłka
granatowego. 8 Aczkolwiek jest sześćdziesiąt żon
królewskich, a ośmdziesiąt założnic, a panien bez liczby:
9 Wszakże jednaż jest gołębica moja, uprzejma moja,
jedynaczka u matki swojej, bez zmazy u rodzicielki
swojej. Ujrzawszy ją córki, błogosławioną ją nazwały;
także i żony królewskie i założnice, i chwaliły ją,
mówiąc: 10 Któraż to jest, co się pokazuje jako zorza,
piękna jako miesiąc, czysta jako słońce, ogromna jako
wojsko uszykowane z chorągwiami? 11 Zstąpiłam do
ogrodu orzechowego, abym oglądała owoce rosnące w
dolinach; abym obaczyła, jeźli kwitną winne macice, a
wypuszczająli pączki jabłonie granatowe. 12 Niżem
się dowiedziała, dusza moja wsadziła mię na wóz
przedniejszych z ludu mego. 13 Nawróć się, nawróć
się, o Sulamitko! nawróć się, nawróć się, niech na cię
patrzymy. Cóż widzicie na Sulamitce? Widzimy, jakoby
hufy wojenne.

7 O jako piękne są nogi twoje w trzewikach, o
córko książęca! Opasania biódr twoich są jako

zawieszenia, ręką dobrego rzemieślnika urobione. 2
Pępek twój jako czasza okrągła, która nie jest bez
napoju; brzuch twój jest jako bróg pszenicy osadzony
lilijami. 3 Obie piersi twoje są jako dwoje bliźniąt
młodych sarniąt. 4 Szyja twoja jako wieża z kości
słoniowych; oczy twoje jako sadzawki w Hesebon
podle bramy Batrabim; nos twój jako wieża na Libanie,
która patrzy ku Damaszkowi. 5 Głowa twoja na
tobie jako Karmel, a włosy głowy twojej jako szarłat.
Król widząc cię byłby jako przywiązany na gankach
swoich. 6 O jakożeś piękna, i jako wdzięczna, o
miłości przerozkoszna! 7 Ten twój wzrost podobny jest
palmie, a piersi twoje gronom. 8 Rzekłem: Wstąpię
na palmę, dosięgnę wierzchów jej. Niechajże mi tedy
będą piersi twoje jako grona winne, a wonność nozdrzy
twoich jako jabłek wonnych; 9 A usta twoje jako wino
wyborne, które na prost bardzo mile płynie i sprawóje,
że mówią wargi śpiących. 10 Jam jest miłego mego,
a do mnie jest rządza jego. 11 Przyjdź, miły mój;
wyjdziemy na pole, a przenocujemy we wsiach. 12
Rano wstaniemy do winnic; oglądamy, jeźli kwitnie
winna macica, jeźli się zawiązują gronka, kwitnąli jabłka
granatowe; tam ci oświadczę miłości moje. 13 Polne
jabłuszka wydały wonność swoję, a przede drzwiami
naszemi są wszystkie owoce wdzięczne, nowe i stare,
którem tobie, miły mój! zachowała.

8 Obyżeś był jako bratem moim, pożywając piersi matki
mojej! abym cię znalazłszy na dworzu, pocałowała
cię, a nie była wzgardzona. 2 Prowadziłabym cię, i
wprowadziła do domu matki mojej, gdziebyś mię uczył;
a jabym ci dała pić wino przyprawne i moszcz z jabłek
moich granatowych. 3 Lewica jego pod głową moją,
a prawicą swoją obłapia mię. 4 Poprzysięgam was,
córki Jeruzalemskie! abyście nie budziły ani przerywały
snu miłego mego, dokąd nie zechce. 5 Któraż to
jest, co występuje z puszczy, podparłszy się miłego
swego? Pod jabłonią wzbudziłam cię, tam cię poczęła
matka twoja, tam cię poczęła rodzicielka twoja. 6
Przyłóż mię jako pieczęć na serce swoje, jako sygnet
do ramienia swego! albowiem miłość mocna jest jako
śmierć, twarda jako grób zawistna miłość; węgle jej jako
węgle ogniste i jako płomień gwałtowny. (Sheol h7585) 7
Wody wielkie nie mogłyby zagasić tej miłości, ani rzeki
zatopić; choćby kto wszystkę majętność domu swego
dał za takową miłość, byłby pewnie wzgardzony. 8
Mamy sistrę maluczką, która jeszcze nie ma piersi. Cóż
uczynimy z siostrą naszą w dzień, którego o niej mowa
będzie? 9 Jeźliże jest murem, zbudujmyż na niej pałac
srebrny; a jeźli jest drzwiami, oprawmyż ją deszczkami
cedrowymi. 10 Jam jest mur, a piersi moje jako wieże.
Wtenczas byłam przed oczyma jego, jako ta, która
znajduje pokój. 11 Winnicę miał Salomon w Baalhamon,
którą winnicę najął stróżom, aby każdy przynosił za
owoc jej tysiąc srebrników. 12 Ale winnica moja, którą
mam, jest przedemną. Miej sobie tysiąc srebrników,
Salomonie, a dwieście ci którzy strzegą owocu jej. 13 O
ty, która mieszkasz w ogrodach! przyjaciele słyuchają
głosu twego; ozwijże mi się! 14 Pospiesz się, miły mój!
a bądź podobnym sarnie, albo młodemu jelonkowi na
górach ziół wonnych.

Izajasza

1 Widzenie Izajasza, syna Amosowego, które widział
nad Judą i nad Jeruzalemem, za dni Ozeasza,
Joatama, Achaza, i Ezechijasza, królów Judzkich. **2**
Słuchajcie niebiosa, a ty ziemio przyjmij w uszy swe!
Albowiem Pan mówi: Synówem wychował i wywyższył;
ale oni odstąpili odemnie. **3** Zna wół gospodarza swego,
i osieł żłób pana swego; ale Izrael mię nie zna, lud
mój nie zrozumiewa. **4** Biada narodowi grzesznemu,
ludowi obciążonemu nieprawością, nasieniu złośliwych;
synom skażonym! Opuścili Pana, do gniewu pobudzili
świętego Izraelskiego, odwrócili się nazad. **5** Przeczże
tem więcej przyczyniacie przestępstwa, im więcej was
biją? Wszystka głowa chora, i wszystko serce mdłe. **6**
Od stopy nogi aż do wierzchu głowy niemasz na nim nic
całego; rana i siność, i rany zagniłe nie są wyciśnione,
ani zawiązane, ani olejkiem odmiękczone. **7** Ziemia
wasza spustoszona, miasta wasze popalone ogniem.
Ziemię waszę cudzoziemcy przed wami pożerają i
pustoszą, jako zwykli cudzoziemcy. **8** I została córka
Syońska jako chłodnik na winnicy, jako budka w
ogrodzie ogórczanym, i jako miasto zburzone. **9** By
nam był Pan zastępów nie zostawił trochy ostatków,
bylibyśmy jako Sodoma, stalibyśmy się byli Gomorze
podobnymi. **10** Słuchajcie słowa Pańskiego, książęta
Sodemscy! przyjmujcie w uszy zakon Boga naszego,
ludzie Gomorscy! **11** Cóż mi po mnóstwie ofiar waszych?
mówi Pan. Jużem syty całopalenia baranów, i łoju
tłustego bydła; a krwi cielców, i baranków, i kozłów nie
pragnę. **12** Gdy przychodzicie, abyście się okazywali
przed twarzą moją, któż tego żądał z rąk waszych,
abyście deptali sieni moje? **13** Nie ofiarujcież więcej
ofiary daremnej. Kadzenie jest mi obrzydłością; nowiu
miesiąca i sabatu, gdy zwoływacie zgromadzenia,
nie mogę ścierpieć (bo nieprawością jest) ani dnia
zapowiedzianego. **14** Nowych miesięcy waszych, i
uroczystych świąt waszych nienawidzi dusza moja; stały
mi się ciężarem; upracowałem się nosząc je. **15** Przetoż
gdy wyciągniecie ręce wasze, skryję oczy moje przed
wami; a gdy rozmnożycie modlitwę, nie wysłucham; bo
ręce wasze krwi są pełne. **16** Omyjcie się, czystymi
bądźcie, odejmijcie złość uczynków waszych od oczów
moich; przestańcie źle czynić. **17** Uczcie się dobrze
czynić; szukajcie sądu, podźwignijcie uciśnionego, sąd
czyńcie sierocie, ujmujcie się o krzywdę wdowy. **18**
Przyjdźcież teraz, a rozpierajmy się z sobą, mówi
Pan: Choćby były grzechy wasze jako szarłat, jako
śnieg zbieleją; choćby były czerwone jako karmazyn,
jako wełna białe będą. **19** Będziecieli powolni, a
posłuchacie mię, dóbr ziemi pożywać będziecie. **20**
Lecz jeźli nie będziecie posłusznymi, ale odpornymi,
od miecza pożarci będziecie; bo usta Pańskie mówiły.
21 Jakoć się stało nierządnicą to miasto wierne, pełne
sądu? Sprawiedliwość mieszkała w niem; lecz teraz
mężobójcy. **22** Srebro twoje obróciło się w żużeł; wino
twoje pomięszało się z wodą. **23** Książęta twoi są
uporni, i towarzysze złodziei; każdy z nich miłuje dary,
a jadą za nagrodą; sierocie nie czynią sprawiedliwości,
a sprawa wdowy nie przychodzi przed nich. **24** Przetoż
mówi Pan, Pan zastępów, możny Izraelski: Oto ucieszę
się nad nieprzyjaciółmi moimi, a pomszczę się nad
przeciwnikami swymi. **25** I obrócę rękę moję na cię, a
wypalę aż do czysta zużelicę twoję, i odpędzę wszystkę
cenę twoję. **26** A przywrócę sędziów twoich, jako
przedtem byli, i radców twoich, jako na początku. Potem
cię nazywać będą miastem sprawiedliwości, miastem
wiernem. **27** Syon w sądzie okupione będzie, a ci,
co się do niego nawrócą, w sprawiedliwości. **28** Ale
przewrotnicy i grzesznicy wespół starci będą, a ci, co
opuścili Pana, zniszczeją. **29** Albowiem zawstydzeni
będziecie dla gajów, którycheście pożądali; i pohańbieni
dla ogrodów, któreście sobie obrali. **30** Gdy się staniecie
jako dąb, z którego liście opadły, a jako ogród, w którym
wody niemasz. **31** I będzie mocarz jako zgrzebia, a ten,
który go uczynił, jako iskra; i zapalą się oboje pospołu,
a nie będzie, ktoby zagasił.

2 Słowo, które widział Izajasz, syn Amosowy, nad
Judą i nad Jeruzalemem. **2** I stanie się w ostateczne
dni, że będzie przygotowana góra domu Pańskiego
na wierzchu gór, i wywyższy się nad pagórkami, a
zbieżą się do niej wszystkie narody. **3** I pójdzie wiele
ludzi, mówiąc: Pójdźcie a wstąpmy na górę Pańską,
do domu Boga Jakóbowego, a będzie nas uczył dróg
swoich, i będziemy chodzili ścieszkami jego; albowiem
z Syonu wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z Jeruzalemu.
4 I będzie sądził między narodami, a będzie karał
wiele ludzi. I przekują miecze swe na lemiesze, a
włócznie swe na sierpy; nie podniesie naród przeciw
narodowi miecza, ani się będą ćwiczyć do bitwy. **5**
Domie Jakóbowy! pójdźcie, a chodźmy w światłości
Pańskiej. **6** Aleś ty opuścił lud swój, dom Jakóbowy!
gdyż są pełni obrzydliwości narodów wschodnich, i są
wieszczkami jako Filistynowie, a w synach cudzych
się kochali. **7** I napełniona jest ziemia ich srebrem i
złotem, a końca niemasz skarbom ich. **8** Napełniona
jest ziemia ich końmi, a końca niemasz wozom ich.
Napełniona też jest ziemia ich bałwanami, robocie
rąk swoich kłaniają się, które poczyniły palce ich. **9** I
kłania się pospolity człowiek, a uniża się i zacny mąż;
przetoż nie odpuszczaj im. **10** Wnijdź w skałę, a skryj
się w prochu przed strachem Pańskim, i przed chwałą
majestatu jego. **11** Oczy wyniosłe człowiecze zniżone
będą, a wysokość ludzka nachylona będzie; ale sam

Pan wywyższony będzie dnia onego. 12 Albowiem
dzień Pana zastępów przyjdzie na wszelkiego pysznego
i wyniosłego, i na każdego wywyższonego, że będzie
poniżony; 13 I na wszystkie cedry Libańskie wysokie
a podniosłe, i na wszystkie dęby Basańskie; 14 I
na wszystkie góry wysokie, i na wszystkie pagórki
wyniosłe; 15 I na każdą wieżę wysoką, i na każdy
mur obronny; 16 I na wszystkie okręty morskie, i na
wszystkie malowania rozkoszne. 17 I będzie nachylona
wyniosłość człowiecza, a wywyższenie ludzkie zniżone
będzie; ale sam Pan wywyższony będzie dnia onego.
18 Lecz bałwany ich do szczętu pokruszone będą. 19
Tedy wnijdą do jaskiń skalnych, i do jam podziemnych
przed strachem Pańskim, i przed chwałą majestatu
jego, gdy powstanie, aby ziemię potarł. 20 Dnia onego
wrzuci człowiek bałwany swe srebrne i bałwany swe
złote, które mu naczyniono, aby się im kłaniał, w dziury
kretów i nietoperzy. 21 I wnijdzie w rozpadliny skalne, i
na wierzchołki opok przed strachem Pańskim, i przed
chwałą majestatu jego, gdy powstanie, aby potarł
ziemię. 22 Przestańcież ufać w człowieku, którego
dech jest w nozdrzach jego; bo za cóż on ma być
poczytany?

3 Albowiem oto panujący Pan zastępów odejmie
od Jeruzalemu i od Judy łaskę, i podporę,
wszelaką podporę chleba, i wszelaką podporę wody.
2 Mocarza i męża walecznego, i sędziego, i proroka,
i mędrca, i starca; 3 Rotmistrza nad pięćdziesiąt, a
męża poważnego, i radcę, i mądrego rzemieślnika,
i krasomówcę. 4 I dam im dzieci za książęta; dzieci
mówię panować będą nad nimi. 5 I będzie uciskał
między ludem jeden drugiego, i bliźni bliźniego swego:
powstanie dziecię przeciwko starcowi, a podły przeciwko
zacnemu. 6 A gdy się uchwyci każdy brata swego z
domu ojca swego, i rzecze: Masz odzienie, bądźże
książęciem naszym, a upadek ten zatrzymaj ręką swą:
7 Tedy on przysięże dnia onego, mówiąc: Nie będę
zawiązywał tych ran: albowiem w domu moim niemasz
chleba, ani odzienia; nie stanowcież mię książęciem
nad ludem. 8 Bo Jeruzalem upada, a Juda się wali,
dlatego, że język ich, i sprawy ich są przeciwko Panu,
pobudzając do gniewu oczy majestatu jego. 9 Postawa
oblicza ich świadczy przeciwko nim; grzech swój,
jako Sodomczycy, opowiadają, a nie tają go. Biada
duszy ich! albowiem sami na się złe przywodzą. 10
Powiedzcie sprawiedliwemu, że mu dobrze będzie;
bo owocu uczynków swoich pożywać będzie. 11 Ale
biada niepobożnemu! źle mu będzie; albowiem odpłata
rąk jego dana mu będzie. 12 Książęta ludu mego są
dziećmi, a niewiasty panują nad nimi. O ludu mój!
ci, którzy cię wodzą, zwodzą cię, a drogę ścieżek
twoich ukrywają. 13 Powstał Pan, aby sądził, stoi,
aby sądził lud. 14 Pan przyjdzie na sąd przeciwko
starszym ludu swego, i przeciwko książętom ich, a
rzecze: Wyście spustoszyli winnicę moję, zdzierstwo
z ubogiego w domach waszych. 15 Przeczże trzecie
lud mój, a oblicza ubogich bijecie? mówi Pan, Pan
zastępów. 16 I rzekł Pan: Iż się wynoszą córki Syońskie,
a chodzą szyje wyciągnąwszy, i mrugając oczyma
przechodzą się, a drobno postępując nogami swemi
szelest czynią: 17 Przetoż obłysi Pan wierzch głowy
córek Syońskich, a Pan sromotę ich obnaży. 18 Dnia
onego odejmie Pan ochędóstwo podwiązek, także
czepce i zawieszenia, 19 Piżmowe jabłka, i manele, i
zatyczki, 20 Bieretki, i zapony, i bindy, i przedniczki, i
nausznice; 21 Pierścionki, i naczelniki, 22 Odmienne
szaty, i płaszczyki, i podwiki, i wacki, 23 Zwierciadła, i
rantuszki, i tkanki, i letniki. 24 I będzie miasto wonnych
rzeczy smród, a miasto pasa rozpasanie, a miasto
utrefionych włosów łysina, a miasto szerokiej szaty
opasanie worem, a miasto piękności ogorzelina. 25
Mężowie twoi od miecza upadną, a mocarze twoi w
bitwie. 26 I zasmucą się, a płakać będą bramy jego, a
spustoszony na ziemi siedzieć będzie.

4 A w on dzień uchwyci się siedm niewiast męża
jednego, mówiąc: Chleb swój jeść będziemy, i
odzieniem swem przyodziewać się będziemy; tylko
niech nas zowią od imienia twego, a odejmij pohańbienie
nasze. 2 W on dzień latorośl Pańska zacna i sławna
będzie, a owoc ziemi bujny i pozorny tym, którzy
zachowani będą z Izraela. 3 I stanie się, że kto zostanie
na Syonie, i który zostawiony będzie w Jeruzalemie,
świętym słynąć będzie, każdy, który jest napisany do
żywota w Jeruzalemie. 4 Gdy omyje Pan plugastwo
córek Syońskich, a krew Jeruzalemską opłócze z niego
w duchu sądu, i w duchu zapalenia. 5 I stworzy Pan
nad każdem miejscem góry Syońskiej, i nad każdem
zgromadzeniem jej obłok we dnie, a dym i jasność
pałającego ognia w nocy: bo nad wszystką sławą
będzie ochrona. 6 A będzie namiotem na zasłonę we
dnie od gorąca, a na ucieczkę i ukrycie przede dżdżem
i powodzią.

5 Zaśpiewam teraz miłemu memu piosnkę miłego
mego o winnicy jego. Winnicę ma miły mój na
pagórku urodzajnym; 2 Którą ogrodził, i wybrał z
niej kamienie, a nasadził ją macicami wybornemi,
i zbudował wieże w pośrodku niej, także i prasę
postawił w niej, a czekał, aby wydała grona; ale ona
zrodziła płonne wino. 3 A tak, obywatele Jeruzalemscy
i mężowie Judzcy! proszę, rozsądźcie teraz między
mną i między winnicą moją. 4 Cóż dalej czynić było
winnicy mojej, czegobym jej nie uczynił? Gdym rzekał,
aby wydała grona, czemuż zrodziła płonne wino?
5 A przetoż oznajmię wam, co ja uczynię winnicy

mojej: Rozbiorę płot jej, a będzie spustoszona; rozwalę
ogrodzenie jej, a będzie podeptana. 6 I uczynię ją
pustą; nie będzie obrzezywana, ani okopywana, ale
porośnie ostem i cierniem; obłokom też przykażę,
aby na nią więcej dżdżu nie spuszczały. 7 Winnica
zaiste Pana zastępów jest dom Izraelski, a mąż Judzki
szczepieniem jego rozkosznem. Oczekiwał sądu, a
oto uciśnienie; oczekiwał sprawiedliwości, a oto krzyk.
8 Biada wam, którzy przyłączacie dom do domu,
a rolę do roli przyczyniacie, tak, że miejsca innym
nie staje, jakobyście tylko sami mieszkać mieli na
ziemi! 9 Pan zastępów rzekł w uszy moje: Zaiste wiele
domów spustoszeje, a wielkie i piękne domy będą
bez obywatela. 10 Do tego dziesięć stajan winnicy
przyniosą jednę baryłę wina, a jeden chomer nasienia
wyda efa. 11 Biada tym, którzy rano wstawając chodzą
za pijaństwem, a trwają na niem do wieczora, aż ich
wino rozpali! 12 A cytra, i lutnia, bęben i piszczałka, i
wino bywa na biesiadach ich; ale na sprawy Pańskie
nie patrzą, a na uczynki rąk jego nie oglądają się.
13 Przetoż w niewolę pójdzie lud mój, iż nie ma
umiejętności; a zacni jego będą głodnymi, i pospólstwo
jego wyschnie od pragnienia. 14 Dlatego rozszerzyło
piekło gardło swoje, a rozdarło nad miarę paszczękę
swoję, i zstąpią do niego szlachta i pospólstwo jego,
i zgiełk jego, i ci, którzy się weselą w niem. (Sheol
h7585) 15 A tak będzie nachylony człowiek, a zacny
mąż poniżony będzie, i oczy wyniosłych zniżone będą.
16 Ale Pan zastępów wywyższony będzie w sądzie,
a Bóg święty ukaże się świętym w sprawiedliwości.
17 I będą się paść baranki według zwyczaju swego,
a przychodniowie pustyń bogaczów pożywać będą.
18 Biada tym, którzy ciągną nieprawość powrozami
marności, a grzech jako powrozem wozowym! 19
Którzy mówią: Niech się pospieszy, a niechaj nie
omieszkuje sprawa jego, abyśmy ją widzieli; niech
się przybliży i przyjdzie rada świętego Izraelskiego,
żebyśmy się dowiedzieli. 20 Biada tym, którzy nazywają
złe dobrem a dobre złem; którzy pokładają ciemność
za świetłość, a światłość za ciemność; którzy pokładają
gorzkość za słodkość, a słodkość za gorzkość! 21
Biada tym, którzy się sobie zdadzą być mądrymi, a sami
u siebie roztropnymi! 22 Biada tym, którzy są mocni
na picie wina, a mężom dużym ku nalewaniu napoju
mocnego! 23 Którzy usprawiedliwiają niezbożnego za
podarki, a sprawiedliwość sprawiedliwych odejmują
od nich! 24 Przetoż jako płomień ogniowy pożera
parzdzieże, i jako płomień plewy trawi: tak korzeń ich
będzie jako zgnilizna, a kwiat ich jako proch ku górze
pójdzie; albowiem odrzucili zakon Pana zastępów, a
wyrokiem świętego Izraelskiego pogardzili. 25 Dlatego
się zapaliła popędliwość Pańska przeciw ludowi swemu,
a wyciągnąwszy nań rękę swą poraził go, tak że się
zatrząsnęły góry, i były trupy ich jako gnój po ulicach. W
tem jednak wszystkiem nie odwróciła się zapalczywość
jego, ale jeszcze ręk a jego jest wyciągniona. 26 Bo
podniesie chorągiew do narodu dalekiego, a zaświśnie
nań od kończyn ziemi, a oto rychło i prędko przyjdzie.
27 Żadnego spracowanego i upadającego nie będzie
między nimi; nie będzie drzemiącego ani śpiącego, ani
się rozepnie pas na biodrach jego, ani się rozerwie
rzemyk u trzewików jego. 28 Strzały jego ostre, i
wszystkie łuki jego naciągnione; kopyta koni jego jako
krzemień poczytane będą, a koła jego jako burza. 29
Ryk jego jako lwi; będzie ryczał jako szczenięta lwie;
będzie zgrzytał, i porwie łup, i uciecze z nim, a nie
będzie ktoby go wydarł. 30 I zaszumi nad nim dnia
onego jako szum morski. Tedy spojrzymy na ziemię,
a oto ciemność i ucisk; bo i światło zaćmi się przy
wytraceniu jego.

6 Roku, którego umarł król Uzyjasz, widziałem Pana,
siedzącego na stolicy wysokiej i wyniosłej, a podołek
jego napełniał kościół. 2 Serafinowie stali nad nim,
sześć skrzydeł miał każdy z nich; dwoma zakrywał
twarz swoję, a dwoma przykrywał nogi swoje, a dwoma
latał. 3 I wołał jeden do drugiego, mówiąc: Święty,
święty, święty, Pan zastępów; pełna jest wszystka
ziemia chwały jego. 4 I poruszyły się podwoje u
drzwi od głosu wołającego, a dom pełny był dymu.
5 I rzekłem: Biada mnie! jużem zginął, przeto, żem
człowiek splugawionych warg, a mieszkam w pośrodku
ludu, który ma splugawione wargi; a iż króla, Pana
zastępów, widziały oczy moje. 6 I przyleciał do mnie
jeden z Serafinów, mając w ręce swej węgiel rozpalony,
który kleszczykami wziął z ołtarza; 7 I dotknął się ust
moich, a rzekł: Oto się dotknął ten węgiel warg twoich,
a odejdzie nieprawość twoja, a grzech twój zgładzony
będzie. 8 Potemem słyszał głos Pana mówiącego:
Kogoż poślę? a kto nam pójdzie? Tedym rzekł: Otom
ja, poślij mię. 9 A on rzekł: Idź, a powiedz ludowi
temu: Słuchajcie słuchając, a nie rozumijcie, a widząc
patrzajcie, a nie poznawajcie. 10 Zatwardź serce ludu
tego, a uszy jego obciąż, i oczy jego zawrzyj, aby nie
widział oczyma swemi, a uszyma swemi nie słyszał, i
sercem swem nie zrozumiał, a nie nawrócił się, i nie
był uzdrowion. 11 A gdym rzekł: Dokądże Panie? A
on rzekł: Dokąd nie spustoszeją miasta, tak aby nie
było obywatela; i domy, aby nie było w nich człowieka,
a ziemia do szczętu nie spustoszeje; 12 Dokąd Pan
daleko nie zapędzi wszelkiego człowieka, a nie będzie
doskonałe spustoszenie w pośród ziemi; 13 Dokąd
jeszcze na nią dziesiąta zguba nie przyjdzie, a dopiero
skażona będzie, A wszakże jako one dęby, które są
przy bramie Zallechet podporą, tak nasienie święte jest
podporą jej.

7 I stało się za dni Achaza, syna Joatamowego,
syna Uzyjasza, króla Judzkiego, że przyciągnął
Rasyn, król Syryjski, i Facejasz, syn Romelijasza,
króla Izraelskiego, pod Jeruzalem, aby walczył przeciw
niemu: ale go nie mógł dobyć. **2** I oznajmiono domowi
Dawidowemu, mówiąc: Zmówiła się Syryja z Efraimem.
Tedy się poruszyło serce jego, i serce ludu jego, jako
się poruszają drzewa leśne od wiatru. **3** Tedy rzekł Pan
do Izajasza: Wyjdź teraz przeciw Achazowi, ty, i Sear
Jasub, syn twój, na koniec rur sadzawki wyższej, na
drogę pola farbierzowego; **4** A powiedz mu: Patrz, abyś
się nie frasował; nie bój się, a serce twoje niechaj się nie
lęka tych dwóch ostatków głowien kurzących się, to jest,
zapalczywości gniewu Rasyna z Syryjczykami, i syna
Romelijaszowego, **5** Przeto, że złą radę uradzili przeciw
tobie Syryjczyk, Efraim, i syn Romelijaszowy, mówiąc:
6 Ciągnijmy przeciwko ziemi Judzkiej, a utrapmy ją
leżą, i oderwijmy ją do siebie, a postanówmy króla
w pośród niej, syna Tabealowego. **7** Tak mówi Pan
Panujący: Nie stanie się, i nie będzie to. **8** Albowiem
głową Syryi jest Damaszek, a głową Damaszku Rasyn;
a po sześćdziesięciu i pięciu latach będzie potarty
Efraim, tak, iż więcej ludem nie będzie. **9** Między tem
głową Efraimową będzie Samaryja, a głową Samaryi
syn Romelijaszowy. Jeźli nie uwierzycie, pewnie się
nie ostoicie. **10** Nadto jeszcze rzekł Pan do Achaza,
mówiąc: **11** Żądaj sobie znaku od Pana, Boga twego,
bądź na dole nisko, bądź wysoko w górze. **(Sheol h7585)**
12 Tedy odpowiedział Achaz: Nie będę żądał, ani będę
kusił Pana. **13** A prorok rzekł: Słuchaj teraz, domie
Dawidowy! Małoż się wam zda, uprzykrzać się ludziom,
że się uprzykrzacie i Bogu mojemu? **14** Przetoż wam
sam Pan znak da. Oto panna pocznie i porodzi syna,
a nazwie imię jego Immanuel. **15** Masło i miód jeść
będzie, ażby umiał odrzucać złe, a obierać dobre. - **16**
Owszem, pierwej niż będzie umiało to dziecię odrzucać
złe i obierać dobre, ziemia, którą się ty brzydzisz,
opuszczona będzie od dwóch królów swoich. **17** Ale na
cię Pan przywiedzie i na lud twój, i na dom ojca twego,
dni, jakich nie było ode dnia, którego odstąpił Efraim
od Judy, a to przez króla Assyryjskiego. **18** Albowiem
stanie się dnia onego, że zaświśnie Pan na muchy,
które są na końcu rzek Egipskich, i na pszczoły, które
są w ziemi Assyryjskiej. **19** I przyjdą a usiądą wszystkie
w dolinach pustych, i w rozpadlinach skalnych, i na
wszystkich drzewach urodzajnych. **20** Dnia onego ogoli
Pan brzytwą najętą przez tych, którzy są za rzeką,
to jest (przez króla Assyryjskiego) głowę, i włosy na
nogach, także i brodę wszcząt ogoli. **21** I stanie się
dnia onego, że ledwie człowiek żywo krówkę, albo
dwie owce zachowa. **22** A wszakże dla obfitości mleka,
którego nadoi, będzie jadł masło; masło zaiste i miód
będzie jadł, ktokolwiek pozostanie w ziemi. **23** Stanie
się też onegoż dnia, iż każde miejsce, gdzie było tysiąc
winnych macic za tysiąc srebrników, ostem i cierniem
porośnie. **24** Tedy z strzałami i z łukiem tam chodzić
będą; bo ostem i cierniem zarośnie wszystka ziemia.
25 Na wszystkie też góry, które motyką kopane być
mogą, nie przyjdzie strach ostu i ciernia; ale będą na
pastwisko wołom, i na podeptanie owcom.

8 I rzekł Pan do mnie: Weźmij sobie księgi wielkie,
a napisz na nich pismem człowieczem: Pospiesz się
do łupu, pokwap się do korzyści. **2** Tedym wziął sobie za
świadków wiernych Uryjasza kapłana, i Zacharyjasza,
syna Jeberechyjaszowego. **3** Wtemem przystąpił do
prorokini, która począwszy porodziła syna. I rzekł Pan
do mnie: Nazów imię jego: Pospiesz się do łupu,
pokwap się do korzyści. **4** Albowiem niżeli będzie umiało
to dziecię wołać: Ojcze mój i matko moja, lud króla
Assyryjskiego pobierze bogactwa Damaszku, i łupy
Samaryi. **5** Nadto rzekł jeszcze Pan do mnie, mówiąc:
6 Ponieważ wzgardził lud ten wody Syloe, które cicho
płyną, a waseli się z Rasyna, i syna Romelijaszowego:
7 Przetoż oto Pan przywiedzie na nich wody rzeki
gwałtownej i wielkiej, to jest króla Assyryjskiego, i
wszystkę sławę jego, tak, że wystąpi ze wszystkich
strumieni swoich, a wyleje ze wszystkich brzegów
swoich. **8** Pociecze i przez ziemię Judzką, wyleje
a rozejdzie się, aż do szyi wzbierze; a rozszerzone
skrzydła jego napełnią szerokość ziemi twojej, o
Immanuelu! **9** Zbierajcie się narody, wszakże potłumione
będziecie. Przyjmujcie w uszy wszyscy w dalekiej
ziemi; przepaszcie się, wszakże potłumieni będziecie;
przepaszcie się, wszakże potłumieni będziecie. **10**
Wnijdźcie w radę, a będzie rozerwana; namówcie się,
a nie ostoi się; bo Bóg z nami. **11** Tak bowiem Pan
rzekł do mnie, ująwszy mię za rękę, i dał mi przestrogę,
żebym nie chodził drogą ludu tego, mówiąc: **12** Nie
mówcie: Sprzysiężenie. Kiedykolwiek ten lud mówi:
Sprzysiężenie, nie strachajcie się jako oni, ani się
lękajcie. **13** Pana zastępów samego poświęcajcie; a on
niech będzie bojaźnią waszą, i on strachem waszym. **14**
A będzie wam poświęceniem; ale kamieniem obrażenia
i opoką otrącenia obydwom domom Izraelskim, sidłem
i siecią obywatelom Jeruzalemskim. **15** I otrąci się
wielu ich o nie, upadną i skruszeni będą, usidlą się a
pojmani będą. **16** Zawiąż to świadectwo, zapieczętuj
zakon między uczniami moimi. **17** Tedy będę oczekiwał
Pana, który skrył oblicze swoje od domu Jakóbowego, i
poczekam go. **18** Oto ja i dzieci, które mi dał Pan, są
na znaki i na cuda w Izraelu, od Pana zastępów, który
mieszka na górze Syon. **19** A tak jeźliby wam rzekli:
Dowiadujcie się od czarowników i od wieszczków, którzy
szepcą i markocą, rzeczcie: Izali się nie ma dowiadywać
lud u Boga swego? azaż umarłych miasto żywych

radzić się ma? 20 Do zakonu raczej i do świadectwa;
ale jeźli nie chcą, niechże mówią według słowa tego,
w którem niemasz żadnej zorzy. 21 Dlaczego każdy
z nich utrapiony i zgłodniały tułaćby się musiał; a
będąc zgłodniałym, sam w sobie gniewać się będzie,
i złorzeczyć królowi swemu, i Bogu swemu, w górę
poglądając. 22 A gdy na ziemię spojrzy, oto ucisk i
ciemność, zaćmienie, bieda, i obaczy, że jest wrażony
do ciemności.

9 Ale jednak nie tak zaćmiona będzie ona ziemia,
która uciśniona będzie, jako pierwszego czasu, gdy
Bóg dotknął ziemię Zabulon, i ziemię Neftalim; ani jako
potem, gdy obciążył ku drodze morskiej przy Jordanie
Galileę ludną. 2 Bo lud on, który chodzi w ciemności,
ujrzy światłość wielką, a tym, którzy mieszkają w ziemi
cienia śmierci, światłość świecić będzie. 3 Rozmnożyłeś
ten naród, aleś nie uczynił wielkiego wesela; wszakże
weselić się będą przed tobą, jako się weselą czasu
żniwa, jako się radują, którzy łupy dzielą; 4 Gdyż
jarzmo brzemienia jego, a laskę ramienia jego, i pręt
poborcy jego złamiesz, jako za dni Madyjańczyków, 5
Gdzie się wszystka bitwa bojujących z trzaskiem stała,
i szaty były we krwi zbroczone, a co się spalić mogło,
ogniem spalono. 6 Albowiem dziecię narodziło się nam,
a syn dany jest nam; i będzie panowanie na ramieniu
jego, a nazwią imię jego: Dziwny, Radny, Bóg mocny,
Ojciec wieczności, Książę pokoju; 7 A ku rozmnożeniu
tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie,
usiądzie na stolicy Dawidowej, i na królestwie jego, aż
je postanowi i utwierdzi w sądzie i w sprawiedliwości,
odtąd aż na wieki. Uczyni to zawisna miłość Pana
zastępów. 8 Posłał Pan słowo do Jakóba, a upadło w
Izraelu. 9 I dowie się wszystek lud Efraim, i mieszkający
w Samaryi, którzy w hardości i w wyniosłości serca
mówią: 10 Cegły upadły, ale my ciosanym kamieniem
budować będziemy, podrąbano płonne figi, ale my to w
cedry odmienimy. 11 Aleć Pan wywyższy nieprzyjaciół
Rasynowych nadeń, a nieprzyjaciół jego zbierze; 12
Syryjczyków z przodku, a Filistyńczyków z tyłu, i pożrą
Izraela całą gębą. A wszakże w tem wszystkiem nie
odwróci się zapalczywość jego, ale jeszcze ręka jego
będzie wyciągniona. 13 Przeto, że się lud ten nie
nawraca do tego, który go bije, a Pana zastępów
nie szuka: 14 Dlatego Pan odetnie od Izraela głowę
i ogon, gałąź i sitowie, dnia jednego. 15 (Starzec i
uczciwy człowiek, ten jest głową, a prorok, który uczy
kłamstwa, ten jest ogonem.) 16 Albowiem wodzowie
ludu tego są zwodziciele, a którzy się im wodzić dadzą,
zginęli. 17 Dlatego z młodzieńców jego Pan się nie
ucieszy, a nad sierotami jego, i nad wdowami jego nie
zmiłuje się; albowiem wszyscy są obłudni i złośliwi,
a każde usta mówią sprosność. A wszakże w tem
wszystkiem nie odwróci się zapalczywość jego; ale
jeszcze ręka jego będzie wyciągniona. 18 Albowiem
gdy się niepobożność jako ogień roznieci, pożre głóg i
ciernie: potem zapali gęstwinę lasu, skąd się rozwieją
jako dym na powietrzu. 19 Albowiem dla rozgniewania
Pana zastępów zaćmi się ziemia, a ten lud będzie
jako strawa ognia, i żaden bratu swemu nie przepuści.
20 A porwieli co po prawej stronie, przecie łaknąć
będzie; a będzieli żarł po lewej, przecie się nie nasyci;
każdy z nich ciało ramienia swego żreć będzie; 21
Manases Efraima, a Efraim Manasesa, a obaj społu
będą przeciwko Judzie. Wszakże w tem wszystkiem
nie odwróci się zapalczywość jego; ale jeszcze ręka
jego będzie wyciągniona.

10 Biada tym, którzy stanowią prawa
niesprawiedliwe! i pisarzom, którzy ucisk na
innych spisują! 2 Aby odpychali ubogiego od sądu, a
wydzierali sprawiedliwość ubogich ludu mego; aby
wdowy były korzyścią ich, a sierotki łupem ich. 3
Cóż uczynicie w dzień nawiedzenia, i spustoszenia,
które z daleka przyjdzie? do kogoż się ucieczecie o
wspomożenie? a gdzie zostawicie sławę waszę? 4
Aby się nie miała między więźniami uniżyć, i między
pobitymi upaść. A wszakże w tem wszystkiem nie
odwróci się zapalczywość jego; ale jeszcze ręką jego
będzie wyciągniona. 5 Biada Assurowi, rózdze gniewu
mego! chociaż kij rozgniewania mego jest w ręku jego.
6 Na naród obłudny poślę go, a o ludu zapalczywości
mojej przykażę mu, aby brał łup i wydzierał korzyści a
położył go na podeptanie, jako błoto na ulicach. 7 Lecz
on nie tak będzie mniemał, i serce jego nie tak będzie
myślało, ponieważ w sercu swem ułożył, aby wytracił i
wykorzenił niemało narodów. 8 Albowiem rzecze: Izali
książęta moi nie są też i królmi? 9 Izali Chalmo nie jest
jako Karchemis? Izali Arfat nie jest jako Emat? Izali
Samaryja nie jest jako Damaszek? 10 Jako ręka moja
znalazła królestwa bałwańskie, chociaż bałwany ich
większe były, niż w Jeruzalemie i w Samaryi. 11 Izali
Jeruzalemowi i bałwanom jego tak nie uczynię, jakom
uczynił Samaryi i bałwanom jej? 12 I stanie się, gdy Pan
wykona wszystkę sprawę swoję na górze Syońskiej i w
Jeruzalemie, że nawiedzę owoc wyniosłego serca króla
Assyryjskiego, i pychę wysokich oczów jego; 13 Bo
rzecze: W mocy ręki mojej uczyniłem to, i w mądrości
mojej; bom był mądry, i odjąłem granice narodów,
a skarby ich zabrałem, i wytraciłem obywateli jako
mocarz. 14 Owszem ręka moja znalazła majętność
narodów jako gniazdo; a jako zbierają jajka, które są
opuszczone, takiem ja wszystkę ziemię zebrał, a nie
był ktoby skrzydłem ruszył, albo otworzył usta, i coby
mruczał. 15 Izali się będzie przechwalała siekiera
przeciw temu, który nią rąbie? Izali się będzie wynosiła

piła przeciw temu, który nią trze? jakożby się wynosiła
rózga przeciw temu, który ją podniósł? jakożby się
przechwalał kij, że nie jest drewnem? 16 Przetoż Pan,
Pan zastępów, pośle na tłustych jego suchoty, a pod
sławą jego z prędka się zapali, jako gwałtowny ogień;
17 Bo Światłość Izraelowa będzie ogniem, a Święty
jego płomieniem, który spali i pożre ciernie jego i oset
jego dnia jednego. 18 Także wspaniałość lasu jego i
urodzajnych pól jego, od duszy aż do ciała zniszczy, i
stanie się jako chorąży od strachu uciekający. 19 A
pozostałych drzew lasu jego mała liczba będzie, tak,
że je i dziecię będzie popisać mogło. 20 I stanie się
dnia onego, że ostatki Izraelskie, i ci, którzy zostali z
domu Jakóbowego, nie będą więcej spolegać na tym,
co ich bije; ale prawdziwie spolegać będą na Panu,
Świętym Izraelskim. 21 Ostatek nawróci się, ostatek
Jakóbowy do Boga mocnego. 22 Bo choćby lud twój, o
Izraelu! był jako piasek morski, ostatek tylko z niego
nawróci się. Wytracenie naznaczone sprawi, że ziemia
będzie opływała sprawiedliwością. 23 Wytracenie
mówię naznaczone uczyni Pan, Pan zastępów, w
pośrodku tej wszystkiej ziemi. 24 Przetoż tak mówi
Pan, Pan zastępów: Nie bój się Assyryjczyka, ludu mój!
który mieszkasz w Syonie; rózgą ubije cię, a laskę
swą podniesie na cię, jako na drodze Egipskiej. 25
Albowiem po maluczkim czasie skończy się gniew mój
przeciwko tobie, a na wygładzenie ich zapalczywość
moja powstanie. 26 Gdyż bicz nań wzbudzi Pan
zastępów, jako porażkę Madyjańczyków na skale
Horeb; a jako podniósł rózgę swoję na morze na
drodze Egipskiej tak ją nań podniesie. 27 A dnia onego
zdjęte będzie brzemię jego z ramienia twego, i jarzmo
jego z szyi twojej; owszem, skażone będzie jarzmo od
przytomności pomazanego. 28 Przyciągnie do Ajat,
przejdzie przez Migron, w Machmas złoży oręż swój.
29 Przejdą bród, w Gieba jako w gospodzie nocować
będą; ulęknie się Rama, Gabaa Saulowe uciecze.
30 Podnieś głos twój, córko Gallim! niech słyszą w
Lais, o ubogie Anatot! 31 Ustąpi Madmena; obywatele
Gabim zbiorą się do uciekania. 32 Jeszcze przez dzień
zastanowiwszy się w Nobie, pogrozi ręką swą górze
córki Syońskiej, i pagórkowi Jeruzalemskiemu. 33 Oto
Pan, Pan zastępów, okrzesze wszystkę siłę latorośli,
a te, którzy są wysokiego wzrostu, podetnie; i będą
wysocy poniżeni. 34 Gęstwiny także lasów siekiera
wytnie, a Liban od wielmożnego upadnie.

11 Ale wyjdzie rószczka ze pnia Isajego, a latorostka
z korzenia jego wyrośnie. 2 I odpocznie na nim
Duch Pański, Duch mądrości i rozumu, Duch rady
i mocy, Duch umiejętności i bojaźni Pańskiej. 3 I
będzie czułym w bojaźni Pańskiej, nie będzie według
widzenia oczów swoich sądził, ani według słyszenia
uszów swoich karał. 4 Ale będzie ubogich sądził w
sprawiedliwości, a w prawości będzie karał cichych na
ziemi. I uderzy ziemię rózgą ust swoich, a duchem warg
swoich zabije niezbożnika. 5 Albowiem sprawiedliwość
będzie pasem biódr jego, a prawda przepasaniem
nerek jego. 6 I będzie mieszkał wilk z barankiem, a
lampart z koźlęciem będzie leżał; także cielę i szczenię
lwie, i karmne bydła pospołu będą, a małe dziecię
rządzić ich będzie. 7 Krowa i niedźwiedzica społem
paść się będą, a płód ich pospołu leżeć będzie, a lew
jako wół plewy jeść będzie. 8 A dziecię ssące będzie
grało nad dziurą żmijową; a to, które odstawione jest,
wpuści rękę swoję do dziury bazyliszkowej. 9 Nie będą
szkodzić ani zabijać na wszystkiej górze mojej świętej;
bo ziemia będzie napełniona znajomością Pańską,
tak jako morze wodami napełnione jest. 10 I stanie
się dnia onego, że się za korzeniem Isajego, który
stanie za chorągiew narodom, poganie pytać będą;
albowiem odpocznienie jego sławne będzie. 11 Stanie
się też dnia onego, iż Pan powtóre rękę swą przyłoży,
aby posiadł ostatek ludu swego, który pozostanie od
Assyryjczyków i od Egiptu, i od Patros, i od Chus, i od
Elam, i od Senaar, i od Emat, i od wysep morskich. 12 I
podniesie chorągwie między poganami, a zgromadzi
wygnanych z Izraela, a rozproszonych z Judy zbierze ze
czterech stron ziemi. 13 I ustanie nienawiść Efraimowa,
a nieprzyjaciele Judowi wykorzenieni będą. Efraim
nie będzie nienawidził Judy, a Juda nie będzie trapił
Efraima; 14 Ale polecą na ramię Filistynów na zachód,
a pospołu łupić będą narody na wschód słońca; na
Edomczyków i Moabczyków ściągną rękę swą, a
synowie Amonowi posłuszni im będą. 15 Zniszczy też
Pan odnogę morza Egipskiego, i podniesie rękę swoję
przeciwko rzece mocnym wiatrem swym, a rozdzieli
ją na siedm potoków, i sprawi to, że ją w obuwiu
przechodzić będą. 16 A będzie drogą bitą ostatkowi
ludu jego, który pozostanie od Assyryjczyków, jako
była Izraelowi dnia onego, kiedy wychodził z ziemi
Egipskiej.

12 I rzeczesz dnia onego: Wysławiać cię będę,
Panie! przeto, że będąc rozgniewany na mię,
odwróciłeś zapalczywość gniewu twego, a ucieszyłeś
mię. 2 Oto Bóg zbawienie moje, ufać będę, a nie
ulęknę się; albowiem Pan, Bóg mój, jest mocą moją,
i pieśnią moją, i zbawieniem mojem. 3 I będziecie z
radością czerpać wody ze zdrojów tegoż zbawienia. 4 I
rzeczecie dnia onego: Wysławiajcie Pana wzywajcie
imienia jego, opowiadajcie między narodami sprawy
jego, przypominajcie, że wysokie jest imię jego. 5
Śpiewajcie Panu, albowiem wielkie rzeczy uczynił; niech
to będzie wiadomo po wszystkiej ziemi. 6 Wykrzykaj a

śpiewaj, obywatelko Syońska! albowiem wielki jest w
pośrodku ciebie Święty Izraelski.

13 Brzemię Babilonu, które widział Izajasz, syn
Amosowy. **2** Na górze wysokiej podnieście
chorągiew, podwyżcie głos do nich, dajcie znać ręką,
a niechaj wnijdą w bramy książęce. **3** Jam przykazał
poświęconym moim; przyzwałem też i mocarzów moich
do wykonania gniewu mego, którzy się weselą z
wywyższenia mego. **4** Głos zgrai na górach, jako
ludu gęstego, głos i dźwięk królestw i narodów
zgromadzonych: Pan zastępów spisuje wojsko na
wojnę. **5** Ciągną z ziemi dalekiej, od kończyn niebios,
mianowicie Pan i naczynia popędliwości jego, aby
zburzył wszystkę ziemię. **6** Kwilcie! albowiem blisko
jest dzień Pański, który przyjdzie jako spustoszenie od
Wszechmocnego. **7** Dlatego wszelkie ręce osłabieją,
a wszelkie serce człowiecze stopnieje. **8** I będą
przestraszeni, uciski i trapienia ogarną ich, jako rodząca
boleć będą. Każdy nad bliźnim swoim zdumieje się,
oblicza ich płomieniowi podobne będą. **9** Oto dzień
Pański srogi idzie w zapalczywości i popędliwości
gniewu, aby obrócił tę ziemię w pustynię, a grzeszników
jej aby z niej wygładził. **10** Bo gwiazdy niebieskie i
planety ich nie dopuszczą świecić światłu swemu;
zaćmi się słońce, gdy wschodzić będzie, a miesiąc
nie wyda światła swego. **11** I nawiedzę na okręgu
ziemskim złość, a na niezbożnych nieprawości ich; i
uczynię koniec pysze hardych, a hardość okrutników
zniżę. **12** Męża droższym uczynię nad szczere złoto,
a człowieka nad złoto z Ofir. **13** Dlatego zatrząsnę
niebem, a poruszy się ziemia z miejsca swego w
rozgniewaniu Pana zastępów, i w dzień popędliwego
gniewu jego. **14** I będzie jako łani przepłoszona, i jako
trzoda, której nie ma kto zgromadzić; każdy się do
ludu swego obróci, i każdy do ziemi swojej ucieczę. **15**
Ktokolwiek znaleziony będzie, przebity będzie; a każdy,
którzy się kolwiek do nich przyłączy, od miecza polęże.
16 Nadto i dziatki ich roztrącane będą przed oczyma ich;
domy ich splundrowane będą, a żony ich pogwałcone
będą. **17** Oto Ja pobudzę przeciwko nim Medów, którzy
o srebro nie będą dbali, a w złocie nie będą się kochali;
18 Ale z łuków dziatki postrzelają, a nad płodem żywota
nie zmiłują się, oko ich synom nie przepuści. **19** I
będzie Babilon, który był ozdobą królestw i sławą
zacności Chaldejczyków, jako podwrócenie od Boga
Sodomy i Gomory. **20** Nie będą się w nim osadzać na
wieki, ani mieszkać od narodu aż do narodu; ani tam
rozbije namiotu Arabczyk, ani tam pasterze z stadami
odpoczywać będą. **21** Ale tam zwierz odpoczywać
będzie, a domy ich bestyjami napełnione będą; i będą
tam mieszkać sowy, a pokusy tam skakać będą. **22** I
będą się sobie ozywać straszne potwory na pałacach
ich, a smoki na zamkach rozkosznych. A blisko tego że
przyjdzie czas jego, a dni jego nie odwloką się.

14 Albowiem zlituje się Pan nad Jakóbem, a obierze
zasię Izraela, i da im odpocznąć w ziemi ich; a
przyłączy się do nich cudzoziemiec, i przystaną do
domu Jakóbowego. **2** Bo wezmą z sobą narody, i
przywiodą je do miejsca swego; i weźmie je sobie
dom Izraelski w ziemi Pańskiej w dziedzictwo za sługi
i za służebnice; i imać będą tych, którzy ich imali, a
panować będą nad tymi, którzy ich ciemiężyli. **3** A dnia
onego, któregoć Pan da odpocznienie od pracy twojej i
od strachu twego, i od niewoli ciężkiej, w którąś był
podbity, **4** Weźmiesz tę przypowieść przeciw królowi
Babilońskiemu, i rzeczesz: O jako ustał poborca, ustał
podatek złota! **5** Pan złamał kij niezbożnych, i rózgę
panujących; **6** Tego, który ludzi bijał w zapalczywości
biciem ustawicznem, panował w gniewie nad narodami
bez litości dręczonemi; **7** Teraz odpoczywa i jest w
pokoju wszystka ziemia, wszyscy głośno śpiewają; **8** I
jodły się weselą nad tobą, i cedry Libańskie, mówiąc:
Od tego czasu, jakoś ty poległ, nie powstał, ktoby nas
podcinał. **9** I piekło ze spodku wzruszyło się dla ciebie,
aby tobie przychodzącemu zaszło; wzbudziło dla ciebie
umarłych, wszystkich książąt ziemi; rozkazało powstać
z stolic swoich i wszystkim królom narodów. **(Sheol
h7585)** **10** Ci wszyscy odpowiadając mówią do ciebie: I
tyś zemdlony jako i my, a stałeś się nam podobnym. **11**
Strącona jest do piekła, pycha twoja i dźwięk muzyki
twojej; podesłanoć mole, a robaki cię przykrywają.
(Sheol h7585) **12** Jakoż to, żeś spadł z nieba, o jutrzenko!
która wschodzisz rano? powalonyś aż na ziemię, któryś
wątlił narody! **13** Wszakieś ty mawiał w sercu swem:
Wstąpię na niebo, nad gwiazdy Boże wywyższę stolicę
moję, a usiądę na górze zgromadzenia, na stronach
północnych: **14** Wstąpię na wysokość obłoków, będę
równy Najwyższemu. **15** Wszakże strącon jesteś aż
do piekła, w głębokość dołu. **(Sheol h7585)** **16** Którzy
cię ujrzą, za tobą się oglądać, i przypatrywać ci się
będą mówiąc: Onże to mąż, który trwożył ziemię?
który trząsał królestwami? **17** Który obrócił okrąg
świata w pustynię, a miasta jego poburzył, a więźniom
swoim nie otwarzał ciemnicy? **18** Wszyscy królowie
narodów, cokolwiek ich było, pochowani są w sławie,
każdy w domu swoim. **19** Aleś ty odrzucony od grobu
swego, jako latorośl obrzydła, jako szata zabitych,
których poprzebijano mieczem, którzy zstępują do
grobu kamienistego, jako ścierw podeptany. **20** Nie
będzisz miał uczęstnictwa z nimi w pogrzebie; boś
ziemię twoję pokaził, i lud swój pomordował; albowiem
nasienie złośników nie będzie wspominane na wieki. **21**
Gotujcie synów jego na zamordowanie dla nieprawości
ojców ich, aby nie powstali, i nie odziedziczyli ziemi, nie

napełnili miastami okręgu ziemskiego. 22 Bo powstanę
przeciwko nim, mówi Pan zastępów, a wykorzenię imię
Babilonu, i ostatki jego, tak syna jako i wnuka, mówi
Pan; 23 I uczynię je osiadłością bąków, i kałużami wód,
i wymiotę go miotłą spustoszenia, mówi Pan zastępów.
24 Przysiągł Pan zastępów, mówiąc: Zaiste, jakom
umyślił, tak będzie, a jakom uradził, tak się stanie; 25 Iż
potrę Assyryjczyka w ziemi mojej, a na górach moich
podepczę go; a odejdzie od nich jarzmo jego, i brzemię
jego z ramienia jego zdjęte będzie. 26 Tać jest rada
uradzona przeciw onej wszystkiej ziemi; a tać jest ręka
wyciągniona przeciwko tym wszystkim narodom. 27 A
ponieważ Pan zastępów postanowił, któż to wzruszy? a
rękę jego wyciągnioną któż odwróci? 28 Roku, którego
umarł król Achaz, stało się to proroctwo; 29 Nie raduj
się, ty wszystka ziemio Filistyńska! iż złamana jest
rózga tego, który cię bił; bo z korzenia wężowego
wynijdzie bazyliszek, a płód jego będzie smok ognisty
latający. 30 I będą się paść pierworodni nędznych, a
ubodzy bezpiecznie odpoczną; ale korzeń twój głodem
wygubię a ostatki twoje wybiję. 31 Kwilże bramo!
krzycz miasto! jużeś się rozpłynęła wszystka ty ziemio
Filistyńska; bo od północy ogień przyjdzie, a nie będzie,
coby stronił od pocztów jego. 32 A cóż odpowiedzą
posłom narodu? To, że Pan ugruntował Syon, a do
niego się uciekać będą ubodzy ludu jego.

15 Brzemię Moabczyków. Ponieważ w nocy zburzone
i spustoszone będzie Ar Moabskie, ponieważ w
nocy zburzone i spustoszone będzie Kir Moabskie: 2
Wstąpi do Bait, i do Dybon, i do Bamot z płaczem; nad
Nebo, i nad Medebą Moab kwilić będzie; na każdej
głowie jego będzie łysina, i każda broda ogolona będzie.
3 Na ulicach jego przepaszą się worem; na dachach
jego i na rynkach jego każdy kwilić będzie, wracajac
się z płaczem. 4 I będzie wołał Hesebon i Eleale, aż
w Jahas słyszany będzie głos ich; owszem i zbrojni
Moabscy narzekać będą, a dusza każdego z nich
porzewniać sobie będzie, mówiąc: 5 Serce moje ryczy
nad Moabem i nad twierdzami jego, aż słyszeć w Zoar,
jako jałowica trzyletnia; bo drogą Luchytską z płaczem
pójdzie, a na drodze Choronaim krzyk jako w porażce
podniosą; 6 Przeto, że wody Nymrym zginą, że poschną
zioła, uwiędnie trawa, a nic nie będzie zielonego. 7
Przetoż, cokolwiek sobie zachowali, i majętności ich,
odniosę do potoku Arabskiego. 8 Bo obejdzie krzyk
granicę Moabską, aż do Eglaim narzekanie jego, i aż do
Beer Elim kwilenie jego; 9 Ponieważ i wody Dymońskie
krwi pełne będą: bo przyłożę Dymonowi przydatki, a
na tych, którzyby uszli z Moabczyków, poślę lwy, i na
ostatki w tej ziemi.

16 Poślijcie baranki Panującemu nad ziemią, od
skały aż do pustyni, do góry córki Syońskiej.
2 Bo inaczej Moab będzie jako ptak tułający się,
i z gniazda wypłoszony; tak będą córki Moabskie
przy brodach Arnon. 3 Wnijdź w radę, uczyń sąd,
wystaw cień swój w pośród południa jako noc, skryj
wygnańców, a tułającego się nie wydawaj. 4 Niech
mieszkają u ciebie wygnańcy moi. O Moabie! bądź
ich ochroną przed pustoszycielem; albowiem ustanie
gwałtownik, ustanie pustoszyciel, a wygładzony będzie
z ziemi ten, który innych depcze. 5 I będzie zgotowana
stolica w miłosierdziu, a usiądzie na niej w prawdzie w
przybytku Dawidowym ten, któryby sądził i szukał sądu,
a czynił prędką sprawiedliwość. 6 Lecz słyszeliśmy o
pysze Moabowej, że bardzo pyszny jest, o hardości, i
wyniosłości jego, i o zapalczywości jego; wszakże nie
przyjdą do skutku zamysły jego. 7 Przetoż narzekać
będzie Moabczyk przed Moabczykiem, wszyscy kwilić
będą; nad gruntami miasta Kirchareset wzdychać
będą, mówiąc: Jużci są skażone. 8 Owszem i pola
Hesebońskie spustoszone są, i winna macica Sabama.
Panowie narodów potarli najwyborniejsze macice jego,
które aż do Jazer sięgały, a szerzyły się po puszczy;
latorośli jego rozłożyły się, i przesięgły morze. 9
Przetoż płaczę dla płaczu Jazerczyków, i dla winnicy
Sabama oblewam się łzami mojemi, o Hesebonie,
i Eleale! bo na letni owoc twój, i na żniwo twoje
przypadł okrzyk wojenny. 10 I ustało wesele i radość
nad polem urodzajnem; na winnicach nie śpiewają ani
wykrzykają; wina w prasach nie tłoczy ten, który je
tłoczył; i jać wykrzykania poprzestaję. 11 Dlatego brzmią
wnętrzności moje nad Moabem jako lutnia, a trzewa
moje nad Kircharesem. 12 I stanie się, gdy się pokaże,
że się spracował Moab nad wyżynami, tedy wnijdzie do
świątnicy swojej, aby się modlił, ale nic nie sprawi. 13
Toć jest słowo, które Pan z dawna powiedział o Moabie.
14 Ale teraz powiedział Pan, mówiąc: Po trzech latach,
jakie są lata najemnicze, sława Moabowa zelżona
będzie ze wszystką zgrają jego wielką, a ostatek jego
lichy, maluczki i mdły będzie.

17 Brzemię Damaszku. Oto Damaszek przestanie
być miastem, a stanie się kupą rumu. 2 Miasta
Aroer opuszczone będą; dla trzód będą, które tam
odpoczywać będą, a nie będzie, ktoby je straszył. 3 I
ustanie obrona od Efraima, i królestwo od Damaszku, i
od ostatka Syryjczyków, i jako sława synów Izraelskich
zniszczeją, mówi Pan zastępów. 4 I stanie się dnia
onego, że umniejszona będzie sława Jakóbowa, a
tłustość ciała jego schudnie. 5 Albowiem Azur będzie
jako ten, który w żniwa zboże zbiera, a ramię jego
żnie kłosy; i będzie jako ten, co zbiera kłosy w dolinie
Refaim. 6 Wszakże zostaną na nim pominione grona,
jako na otrzęśnionej oliwie dwie albo trzy oliwiki zostaną
na wierzchu drzewa, a cztery albo pięć na rodzajnych

gałęziach jego, mówi Pan, Bóg Izraelski. 7 Dnia onego
obejrzy się człowiek na stworzyciela swego, a oczy
jego na Świętego Izraelskiego poglądać będą; 8 A nie
obejrzy się na ołtarze, sprawę rąk swoich, ani na to,
co uczyniły palce jego, patrzyć będzie, ani na gaje
poświęcone, ani na obrazy słoneczne. 9 Dnia onego
miasta mocy jego będą opuszczone, jako chrościnka i
rószczka, które opuszczone będą od synów Izraelskich,
i będziesz ziemią spustoszoną. 10 Boś zapomniała
na Boga zbawienia swego, i na skałę mocy twojej
nie wspominałaś. Przetoż choć szczepy rozkoszne
szczepisz, i latorośli winne obce sadzisz; 11 Czasu
szczepienia twego szczepy aby rosły, opatrujesz; nawet
tegoż poranku, co siejesz, aby się puściło, starasz się:
wszakże w dzień pożytku gromadno boleść i rozpacz
żąć będziesz. 12 Biada zgrai ludu wielkiego, którzy
huczą jako szum morski, i zgiełkowi narodów, które
szumią jako szum wód gwałtownych; 13 Narodom,
które szumią jako szum wód wielkich; bo je Pan sfuka,
i uciekną daleko, i gonione będą od wiatru jako plewy
po wierzchach gór, a jako wiecheć od wichru. 14
Bo czasu wieczornego nastąpi trwoga, a niż poranek
przyjdzie, alić go niemasz. Tenci jest dział tych, którzy
nas pustoszą, i los tych, którzy nas plundrują.

18 Biada ziemi, którą zaćmiają skrzydła, która
jest przy rzekach ziemi Murzyńskiej! 2 Która
posyła posłów przez morze po wodach w łodziach z
sitowia, mówiąc: Idźcie, posłowie prędcy! do narodu
rozszarpanego i splundrowanego, do ludu strasznego z
dawna i dotąd, do narodu do szczętu podeptanego,
którego ziemię rzeki rozerwały. 3 Wszyscy obywatele
świata i mieszkający na ziemi ujrzycie, gdy będzie
chorągiew podniesiona na górach, i gdy w trąby trąbić
będą, usłyszycie. 4 Albowiem tak mówi Pan do mnie:
Uspokoję się, a przypatrywać się będę z przybytku
mojego, a będę jako ciepło jasne po deszczu, a jako
obłok wypuszczający rosę gorącości żniwa. 5 Bo
przed zbieraniem wina, gdy się puści pączki, a kwiat
wyda grono cierpkie jeszcze rosnące, tedy oberznie
latorostki nożami, a gałęzie odejmie i obetnie. 6 I
będą zostawione wszystkie wespół ptastwu na górach
i zwierzętom ziemskim; i będzie na nich przez lato
ptastwo, a wszelaki zwierz ziemski na nich zimować
będzie. 7 Czasu onego przyniesiony będzie dar Panu
zastępów od ludu rozszarpanego i splundrowanego,
od ludu strasznego z dawna i dotąd, od narodu do
szczętu podeptanego, którego ziemię rzeki rozrywały; a
przeniesiony będzie na miejsce imienia Pana zastępów,
na górze Syon.

19 Brzemię Egiptu. Oto Pan jedzie na obłoku lekkim,
i przyciągnie do Egiptu, a poruszą się bałwany
Egipskie przed oblicznością jego, a serce Egipczan
rozpłynie się w pośrodku ich. 2 Bo spuszczę Egipczan z
Egipczanami, tak, iż walczyć będzie każdy przeciw bratu
swemu, i każdy przeciw przyjacielowi swemu, miasto
przeciwko miastu, królestwo przeciwko królestwu. 3
I zniszczony będzie duch w Egipczanach, a radę
ich w niwecz obrócę; i będą się radzić bałwanów i
wieszczków, i czarowników, i wróżków swoich. 4 I
podam Egipt w ręce panów okrutnych, a król srogi
panować będzie nad nimi, mówi Pan, Pan zastępów. 5
I zginą wody z morza, a rzeka osiąknie i wyschnie. 6 I
pójdą na wstecz rzeki, opadną i powysychają potoki
groblami ujęte, trzcina i sitowie powiędnie. 7 Trawa
około rzeki i przy brzegu jej, i wszelakie siewy przy
potokach poschną, i zniszczeją i zginą. 8 I będą się
smucić rybitwi, i żałośni będą wszyscy, którzy zarzucają
do rzeki wędę; a którzy rozciągają sieci po wodzie,
do nędzy przyjdą. 9 Także zawstydzą się ci, którzy
tkają rzeczy lniane, i subtelne, i którzy siatki robią.
10 Albowiem sieci jego zepsowane będą, i wszyscy,
którzy robią sadzawki dla ryb. 11 Zaisteć zgłupieli
książęta Soańscy, mądrych radców Faraonowych rada
zgłupiała. Jakoż rzeczecie do Faraona: Jam jest syn
mądrych, a syn królów starodawnych? 12 Gdzież
teraz są mędrkowie twoi? niech ci teraz oznajmią, jeźli
wiedzą, co uradził Pan zastępów przeciw Egiptowi.
13 Zgłupieli książęta Soańscy, zwiedzieni są książęta
Nofscy; zwiedli Egipt przedniejsi w pokoleniu jego. 14
Pan puścił między nich ducha wichrowatego, i sprawi
to, że pobłądzi Egipt w każdej sprawie swojej, tak jako
błądzi pijany przy zwracaniu swojem. 15 I nie będzie
żadna sprawa w Egipcie, którąby uczynić miała głowa
albo ogon, gałąź albo sitowie 16 Dnia onego będzie
Egipt podobny niewiastom; bo się lękać i strachać
będzie przed podniesieniem ręki Pana zastępów, którą
on podniesie przeciwko niemu. 17 I będzie ziemia
Judzka Egiptowi na postrach; każdy, kto wspomni na
nią, będzie się lękał dla rady Pana zastępów, którą
postanowił o nim. 18 Dnia onego będzie pięć miast w
ziemi Egipskiej, mówiących językiem Chananejskim, a
przysięgających przez Pana zastępów; lecz jedno z
nich miastem spustoszenia nazwane będzie. 19 Dnia
onego stanie ołtarz Pański w pośród ziemi Egipskiej, a
słup wystawiony będzie Panu przy granicy jego. 20 A
będzie na znak i na świadectwo Panu zastępów w ziemi
Egipskiej. A gdy zawołają do Pana dla tych, którzy
ich ciemiężyli, tedy im pośle wybawiciela i książęcia,
i wybawi ich. 21 I będzie Pan w Egipcie poznany,
bo poznają Pana Egipczanie dnia onego, a będą
go czcić ofiarami i darami, i poślubią śluby Panu, a
wypełnią je. 22 A tak uderzy Pan Egipt, aby go zbiwszy
uzdrowił go; bo się nawrócą do Pana, a on się im da
ubłagać, i uzdrowi ich. 23 Dnia onego będzie gościniec
z Egiptu do Assyryi, i będą chodzić Assyryjczycy do

Egiptu, a Egipczanie do Assyryi, i będą służyć Panu
Egipczanie z Assyryjczykami. 24 Dnia onego będzie
Izrael jako trzeci między Egipczanem i Assyryjczykiem,
a błogosławieństwo będzie w pośrodku ziemi. 25
Albowiem będzie im błogosławił Pan zastępów, mówiąc:
Błogosławiony lud mój Egipski, a sprawą rąk moich
Assyryjczykowie a Izrael dziedzictwo moje.

20 Roku, którego Tartan przyciągnął do Azotu,
posłany będąc od Sargona, króla Assyryjskiego, i
walczył przeciw Azotowi, i dobył go; 2 Onegoż czasu
rzekł Pan przez Izajasza, syna Amosowego, mówiąc:
Idź, a rozwiąż wór z biódr twoich, a bóty twoje zzuj z nóg
twoich; i uczynił tak, i chodził nago i boso. 3 I rzekł Pan:
Jako chodzi sługa mój Izajasz nago i boso, na znak i
na cud tego, co się ma stać trzeciego roku Egiptowi
i Murzyńskiej ziemi: 4 Tak powiedzie król Assyryjski
więźniów Egipskich, i pojmanych Murzyńskich, młodych
i starych, nagich i bosych, z obnażonemi zadkami
na hańbę Egipczyków. 5 I przelękną się, i wstydzić
się będą za Murzynów, na których się oglądali, i za
Egipczanów, z których się chlubili. 6 Tedy rzecze dnia
onego obywatel tej wyspy: Oto toć jest ucieczka nasza,
do którejśmy uciekali o pomoc, abyśmy wyswobodzeni
byli z mocy króla Assyryjskiego; jakożbyśmy tedy ujść
mogli?

21 Brzemię pustego morza. Jako wicher na
południe bieży, tak przyjdzie z puszczy, z
ziemi strasznej. 2 Widzenie srogie jest mi okazane.
Przewrotny przewrotność broi, a pustoszyciel pustoszy.
Przyciągnijże, Elamie! Oblęż, Medzie! Babilon;
wszelkiemu wzdychaniu jego koniec uczynię. 3 Dlatego
napełnione są biodra moje boleścią, a ucisk ogarnął
mię, jako ucisk rodzącą. Skrzywiłem się słysząc, a
strwożyłem się widząc. 4 Ulękło się serce moje,
strach mię ogarnął; noc rozkoszy moich obróciła mi
się w lękanie. 5 Przygotuj stół; niech straż na straży
będzie; jedz, pij; wstańcie książęta, smarujcie tarcze. 6
Albowiem tak mi rzekł Pan: Idź, postaw stróża, któryby
powiedział, cokolwiek ujrzy. 7 I ujrzał wozy, i dwa rzędy
jezdnych; wozy, które osły, i wozy, które wielbłądy
ciągnęły: i przypatrywał się im z wielką bardzo pilnością.
8 Tedy zawołał jako lew: Panie mój! jać stoję na straży
ustawicznie we dnie; nawet na straży mojej staję na
każdą noc. 9 (A oto wtem przyjechali mężowie na
wozach, i jazda dwoma rzędami.) I zawołał strażnik,
a rzekł: Upadł, upadł Babilon, i wszystkie ryte obrazy
bogów jego pokruszone o ziemię. 10 Babilon jest gumno
moje, i zboże bojewiska mego. Com słyszał od Pana
zastępów, Boga Izraelskiego, tom wam opowiedział.
11 Brzemię Dumy. Woła na mię ktoś z Seiru: Hej,
stróżu! co się stało w nocy? Stróżu! co się stało w
nocy? 12 Rzekł stróż: Przyszedł poranek, także i noc.
Chcecieli szukać, szukajcie, nawróćcie się a przyjdźcie.
13 Brzemię na Arabiję. Po lasach Arabii noclegi miewać
będziecie, o podróżni Dedańscy! 14 Niech zabieżą
pragnącemu, niosąc wodę obywatele ziemi Temańskiej;
z chlebem jego niech wynijdą przeciw uciekającemu.
15 Bo przed mieczami uciekać będą, przed mieczem
dobytym, przed łukiem napiętym, przed ciężkością
bitwy. 16 Gdyż tak rzekł Pan do mnie: Że po roku, jaki
jest rok najemniczy, ustanie wszystka sława Kedar.
17 A ostatek pocztu strzelców mężnych synów Kedar
będzie umniejszony; albowiem to Pan Bóg Izraelski
mówił.

22 Brzemię doliny widzenia. Cóż ci się stało, żeś
wszystka na dachy wystąpiła? 2 Miasto pełne
wrzasku, i zgiełku, miasto weselące się! Pobici twoi nie
są pobici mieczem, ani zginęli w bitwie. 3 Wszyscy
książęta twoi naporząd się rozpierzchnęli, od strzelców
powiązani są wespół, i ci, którzy z daleka uciekają.
4 Dlategom rzekł: Odstąpcie odemnie, abym gorzko
płakał; nie kwapcie się, cieszyć mię w spustoszeniu
córki ludu mojego. 5 Albowiem to jest dzień ucisku i
podeptania, i zamięszania od Pana, Pana zastępów,
w dolinie widzenia, dzień burzenia murów, i wołania
na góry. 6 Elam też wziął sajdak z wozami ludu
wojennego, a Kir okazał tarczę swoję. 7 I stało się,
że wyborne doliny twoje napełnione były wozami, a
jezdni się potężnie zaszańcowali u bramy. 8 I odkryta
była zasłona Judowa; a poglądałeś dnia onego na
zbrojownię w domu lasu. 9 I poglądaliście na rozwaliny
miasta Dawidowego, bo ich wiele było; i zgromadziły
się wody sadzawki dolnej. 10 Także policzyliście domy
w Jeruzalemie, a rozwaliliście domy na oprawę murów.
11 Uczyniliście też przekop między dwoma murami,
dla wód stawu starego, a nie oglądaliście się na tego,
co go sprawił, a tego, który go zdawna zbudował, nie
widzieliście. 12 Nadto, gdy wołał Pan, Pan zastępów,
dnia onego do płaczu i do narzekania, i do obłysienia
się, i do przepasania się worem; 13 A oto radość i
wesele wasze, zabijać woły, i bić owce, a jedząc mięso,
i pijąc wino, mówić: Jedzmy, pijmy, bo jutro pomrzemy.
14 Aleć to doszło uszów moich, mówi Pan zastępów.
Przetoż wam ta nieprawość nie będzie odpuszczona;
aż pomrzecie, mówi Pan, Pan zastępów. 15 Tak mówi
Pan, Pan zastępów: Idź, wnijdź do tego podskarbiego,
do Sobny, który jest przełożonym w domu, i rzecz:
16 Co ty tu masz? albo kogo tu masz, żeś tu sobie
wykował grób? Wykowałeś sobie na wysokiem miejscu
grób swój, a wystawiłeś na skale przybytek swój? 17
Oto Pan, który cię przykrył jako zacnego męża, a który
cię kosztownie przyodział, 18 Prędko cię zatoczy jako
kulę do ziemi szerokiej i przestronnej; tam umrzesz, tam
i wozy sławy twojej zginą, o hańbo domu Pana swego!

19 A tak wypędzę cię z stanowiska twego, a z urzędu
twego złożę cię. 20 A dnia onego przyzwię sługę swego
Elijakima, syna Helkijaszowego; 21 I oblekę go w szatę
twoję, i pasem twoim potwierdzę go, panowanie też
twoje dam w rękę jego; i będzie za ojca obywatelom
Jeruzalemskim, i domowi Judzkiemu. 22 I położę klucz
domu Dawidowego na ramieniu jego; gdy otworzy,
nikt nie zawrze, a gdy zawrze, nikt nie otworzy. 23 I
wbiję go jako gwóźdź na miejscu pewnem, a będzie
stolicą chwały domu ojca swego. 24 A zawiśnie na
nim wszystka sława domu ojca jego, synowie i córki,
i wszystko naczynie by najmniejsze, od naczynia, z
którego piją, aż do każdego naczynia winnego. 25 Dnia
onego, mówi Pan zastępów, będzie wyjęty gwóźdź,
który był wbity na miejscu pewnem, a będzie przycięty i
upadnie; odcięte będzie i brzemię, które jest na nim; bo
Pan mówił.

23 Brzemię Tyru. Kwilcie okręty morskie! albowiem
zburzony jest, tak, iż niemasz ani domu, ani
ktoby przychodził z ziemi Cytym. 2 To mi o nich
objawiono. Umilknijcież, obywatele wyspy! którą kupcy
Sydońscy pływając przez morze napełniali. 3 A którego
dochody na wielkich wodach, nasienie Sychor, żniwo
jego dochód z rzeki, a w którym był skład narodów. 4
Zawstydź się, Sydonie! bo rzekło morze, moc morska,
mówiąc: Nie pracuję w porodzeniu, i nie rodzą, i nie
wychowuję młodzieńców, ani odchowuję panien. 5 Jako
nad powieścią o Egipcie, tak będą żałośni o Tyrze.
6 Przeprawcie się przez morze, kwilcie obywatele
wyspy! 7 Toż to jest miasto wasze weselące się?
Jego starożytność jestci ode dni dawnych; ale go
zawiodą nogi jego na daleką wędrówkę. 8 Któż to
postanowił o Tyrze, który koronuje insze? którego
kupcy są książętami, a kramarze jego sławnymi na
ziemi? 9 Pan zastępów postanowił to, aby ohydził
pychę wszelkiej sławy, a żeby do zniewagi przywiódł
wszystkich zacnych na ziemi. 10 Nawróć się do ziemi
swej, jako rzeka, o córko morska; niemaszci tam
więcej pasa. 11 Rękę swoję wyciągnął na morze,
zatrwożył królestwa. Pan rozkazał o Chanaanie, aby
zburzone były twierdze jego; 12 I rzekł: Już się nie
będziesz więcej weseliła, ty zgwałcona panno, córko
Syońska! Powstań, przepraw się do Cytym; lecz i
tam nie będziesz miała odpoczynku. 13 Oto ziemia
Chaldejska, ten lud nie był ludem. Assyryjczyk założył
ją dla obywateli pustyń, którzy wysławili zamki jej,
pobudowali pałace jej; ale on ją w gruz obrócił. 14
Kwilcie okręty morskie! albowiem zburzona jest twierdza
wasza. 15 I stanie się dnia onego, że w zapamiętaniu
będzie Tyr przez siedmdziesiąt lat, przez wiek króla
jednego. A po siedmdziesięciu latach Tyr znowu będzie
miał piosnkę, jako piosnkę nierządnicy. 16 Weźmij
lutnię, obchodź miasto, o nierządnico w zapomnienie
podana! graj dobrze, długo śpiewaj, abyś na pamięć
przyszła. 17 I stanie się po wyjściu siedmdziesięciu
lat, że Tyr Pan nawiedzi; ale się on zaś wróci do
nierządniczego zysku swego, i będzie nierząd płodził
ze wszystkiemi królestwami ziemi, na obliczu ziemi. 18
Wszakże kupiectwo jego, i zysk jego będzie poświęcony
Panu. Do skarbu odłożony, i schowany nie będzie; ale
tym, którzy mieszkają przed Panem, pożyteczne będzie
kupiectwo jego, aby jedli do sytości, a mieli odzienie
dobre.

24 Oto Pan obnaży ziemię, i spustoszy ją, i przemieni
oblicze jej, a rozproszy obywateli jej. 2 I będzie
jako lud pospolity tak i książę; jako sługa, tak pan
jego; jako dziewka, tak pani jej; jako kupujący, tak
sprzedawający; jako pożyczający, tak i ten, co u
drugiego pożycza; jako lichwiarz, tak ten, co lichwę
daje. 3 Wielce obnażona będzie ziemia, i bardzo
złupiona; albowiem Pan mówił to słowo. 4 Płakać
będzie i upadnie ziemia, zwątleje i obali się okrąg
ziemski; zemdleją wysokie narody ziemskie, 5 Przeto,
że ta ziemia splugawiona jest pod obywatelami swoimi;
albowiem przestąpili prawa, odmienili ustawy, wzruszyli
przymierze wieczne. 6 Dla tego przeklęstwo pożre
ziemię, a zniszczeją obywatele jej; dlatego popaleni
będą obywatele ziemi, a mało ludzi zostanie. 7 Smucić
się będzie moszcz, uwiędnie winna macica, wzdychać
będą wszyscy wesołego serca. 8 Ustanie wesele
bębnów, ustanie wykrzykanie weselących się, ucichnie
wesele cytry. 9 Nie będą pić wina z śpiewaniem; gorzki
będzie napój mocny pijącym go. 10 Starte będzie miasto
próżności; każdy dom zawarty będzie, aby do niego
nie wchodzono. 11 Narzekanie będzie na ulicach dla
wina; zaćmione będzie wszelkie wesele, a przeniesie
się radość ziemi. 12 Spustoszenie w mieście zostanie,
a bramy zburzone będą. 13 Albowiem tak będzie w
pośród ziemi, w pośrodku narodów, jako gdy otrzęsą
oliwy, i jako bywa z gronami, gdy się dokona zbieranie
wina. 14 Ci podniosą głos swój, wykrzykać będą, w
zacności Pańskiej wykrzykać będą, i przy morzu. 15
Przetoż w dolinach wysławiajcie Pana, na wyspach
morskich imię Pana, Boga Izraelskiego. 16 Od kończyn
ziemi słyszymy piosnkę o sławie sprawiedliwego.
Alem ja rzekł: Wychudłem, wychudłem, biada mnie!
Przewrotni przewrotność broją, przewrotność, mówię,
bez wszelkiego wstydu broją. 17 Strach, i dół, i sidło
przyjdzie na cię, który mieszkasz na ziemi. 18 I stanie
się, że kto ucieczе przed wieścią strachu, wpadnie
w dół, a kto wylizie z dołu, pojmany będzie sidłem;
bo upusty z wysokości otworzone będą a zatrząsną
się grunty ziemi. 19 Rozstępując rozstąpi się ziemia;
rozsiadając rozsiądzie się ziemia; poruszając poruszy

się ziemia. 20 Chwiejąc chwiać się będzie ziemia jako
pijany a przeniesiona będzie jako budka; bo ją obciąży
nieprawość jej, i upadnie, a więcej nie powstanie.
21 A dnia onego nawiedzi Pan wojsko wysokie na
wysokości, także i królów ziemskich na ziemi. 22 I będą
zgromadzeni, jako zgromadzeni bywają więźniowie
do ciemnicy, a będą zamknieni w tarasie; po wielu,
mówię, dniach, nawiedzeni będą. 23 I zasromi się
miesiąc, a zawstydzi się słońce, gdy królować będzie
Pan zastępów, na górze Syońskiej, i w Jeruzalemie, i
przed starcami swymi w wielkiej sławie.

25 Panie! tyś Bóg mój, wywyższać cię będę i
wysławiać będę imię twoje, boś uczynił rzeczy
dziwne; rady twe, z dawna postanowione, są wierną
prawdą. 2 Albowiemeś miasta obrócił w mogiłę; miasto
obronne w rozwaliny; pałace cudzoziemców, aby nie
były miastem, i aby nie były znowu na wieki budowane.
3 Dlatego cię wielbić będzie lud możny; miasta narodów
srogich ciebie się bać będą. 4 Albowiemeś ty był
twierdzą ubogiemu, zamkiem nędznemu w ucisku jego,
ucieczką przed powodzią, zasłoną przed gorącem, gdyż
wściekłość okrutników była jako powódź podwracająca
ścianę. 5 Huk cudzoziemców potłumiłeś, jako gorącość
w suszę; jako gorącość cieniem obłoku, tak okrucieństwo
okrutników potłumione. 6 I sprawi Pan zastępów na
wszystkie narody na tej górze ucztę z rzeczy tłustych,
ucztę z wystałego wina, z rzeczy tłustych, szpik w sobie
mających, z wina wystałego i czystego. 7 I skazi na
tej górze zasłonę, która zasłania wszystkich ludzi, i
przykrycie, którem są przykryte wszystkie narody. 8
Połknie śmierć w zwycięstwie, a Pan panujący otrze łzę
z każdego oblicza, i pohańbienie ludu swego odejmie ze
wszystkiej ziemi; bo Pan mówił. 9 I rzecze dnia onego
lud Pański: Oto Bóg nasz ten jest; oczekiwaliśmy go, i
wybawił nas. Tenci jest Pan, któregośmy oczekiwali;
weselić i radować się będziemy w zbawieniu jego.
10 Albowiem na tej górze odpocznie ręka Pańska, a
Moab podeptany od niego będzie, jako plewa w gnój
wdeptana bywa. 11 I wyciągnie ręce swoje w pośród
jego, jako je wyciąga pływacz ku pływaniu, a poniży
wyniosłość jego łokciami rąk swoich. 12 A tak obronę i
wysokość murów twoich pochyli, poniży i powali na
ziemię aż do prochu.

26 Dnia onego śpiewana będzie ta pieśń w ziemi
Judzkiej: Mamy miasto obronne, Bóg zbawieniem
opatrzył mury i baszty jego. 2 Otwórzcie bramy, a niech
wnijdzie naród sprawiedliwy, który strzeże prawdy. 3
Człowieka spolegającego na tobie zachowywasz w
pokoju, w pokoju mówię: bo w tobie ufa. 4 Miejcie
nadzieję w Panu aż na wieki; boć w Panu, w Panu
jest skała wieczna. 5 Ale poniża mieszkającego na
wysokości; miasto wyniosłe poniża, poniża je aż
do ziemi, i strąca je aż do prochu; 6 Depcze je
noga; nogi ubogiego, stopa nędzników. 7 Ścieszka
sprawiedliwego jest prosta; prostą drogą sprawiedliwego
wyrównywasz. 8 Na drodze sądów twoich, Panie!
oczekujemy cię; żądność duszy naszej jest do imienia
twego, i do wspominania na cię. 9 Dusza moja
żąda cię w nocy, owszem, duchem swym, który jest
we mnie, rano cię szukam; albowiem gdy się sądy
twoje odprawiają na ziemi, sprawiedliwości się uczą
obywatele okręgu ziemskiego. 10 Gdy się łaska pokazuje
niepobożnemu, nie uczy się sprawiedliwości; w ziemi
prawości nieprawość czyni, a nie dba nic na majestat
Pański. 11 Panie! choć wywyższona jest ręka twoja,
przecię tego nie widzą; ujrzą, ale pohańbieni będą,
zajrząc ludowi twemu; nadto i ogień tych nieprzyjaciół
twoich pożre. 12 Panie! zrządzisz nam pokój; bo
wszystko, co się działo przy nas, czyniłeś ku dobremu
naszemu. 13 Panie Boże nasz! panowalić nad nami
inni panowie oprócz ciebie; ale myśmy tylko, w tobie
ufając, wspominali na imię twoje. 14 Pomarli, nie ożyją;
martwymi będąc nie powstaną, przeto, żeś ich nawiedził
i wykorzenił, i wygładził wszystkę pamiątkę ich. 15
Rozmnożyłeś naród; o Panie! rozmnożyłeś naród;
uwielbionyś jest, acześ go był zapędził na wszystkie
granice ziemi. 16 Panie! w ucisku szukali cię; gdyś ich
karał, wylewali modlitwy swe. 17 Jako brzemienna, gdy
się przybliża ku rodzeniu, boleje i woła w boleściach
swoich, takeśmy byli przed obliczem twojem, Panie!
18 Poczęliśmy, boleliśmy; aleśmy tylko jakoby wiatr
porodzili, a żadnegośmy wybawienia ziemi nie sprawili,
i nie upadli mieszkający na okręgu ziemskim. 19 Ożyją
umarli twoi, trupy moje wstaną, gdy rzeczesz: Ocućcie
się, a śpiewajcie mieszkający w prochu! Albowiem rosa
twoja będzie jako rosa na ziołach; ale niezbożnych o
ziemię uderzysz. 20 Idź, ludu mój! wnijdź do komór
swoich, a zamknij drzwi twoje za sobą; skryj się na
maluczką chwilkę, dokąd nie przeminie rozgniewanie.
21 Albowiem oto Pan wychodzi z miejsca swego, aby
nawiedził nieprawość mieszkających na ziemi; tedy
ziemia odkryje krew swoję, a nie zakryje dalej pobitych
swoich.

27 Dnia onego nawiedzi Pan mieczem swoim srogim,
wielkim i mocnym, Lewiatana, węża długiego, i
Lewiatana, węża skręconego, a zabije smoka, który jest
w morzu. 2 Dnia onego śpiewajcie o winnicy wybornego
wina. 3 Ja Pan, który jej strzegę, co chwilka odwilżać
ją będę, a żeby jej kto nie psuł, w nocy i we dnie
strzedz jej będę. 4 Zapalczywości żadnej we mnie
niemasz. Któż mi da oset albo ciernie, abym przeciwko
niej walczył, i spalił ją do szczętu? 5 Izali kto ujmie
siłę moję, aby uczynił pokój zemną? aby pokój, mówię,
uczynił zemną? 6 Przyjdzie do tego, że się Jakób

rozkorzeni, zakwitnie i rozrodzi się Izrael, i napełni
okrąg ziemski owocem. 7 Bo izali go tak uderzy, jako
uderzył nieprzyjaciela jego? albo izali go zamordował,
jako inni są zamordowani od niego? 8 Owszem,
miernie go karał, i w ten czas, gdy go wypychał i gdy
go nieprzyjaciel wiatrem swoim gwałtownym w dzień
wschodniego wiatru, zabierał. 9 Przetoż tym sposobem
oczyszczona będzie nieprawość Jakóbowa; a tenci
jest wszystek pożytek, że odejmie grzech jego, gdy
rozrzuci wszystkie kamienie ołtarza, jako kamienie
wapienne rozszarpane, a nie ostoją się gaje i obrazy
słoneczne. 10 Gdy miasto obronne spustoszeje, a
będzie mieszkaniem porzuconem i spustoszonem jako
pustynia. Tam się paść, i tam legać będzie cielec, i
ogryzie latorośłki jego. 11 Gdy poschną gałązki jego,
pokruszone będą, a niewiasty przyszedłszy zapalą je.
Albowiem ten lud nie ma żadnego rozumu; przetoż
nie zmiłuje się nad nim, który go uczynił, a który go
stworzył, nie zlituje się nad nim. 12 Dnia onego, gdy
się Pan będzie mścił od łożyska rzeki aż do potoku
Egipskiego, wy synowie Izraelscy po jednemu zebrani
będziecie. 13 Stanie się też dnia onego, że zatrąbią
w trąbę wielką, i przyjdą, którzy byli poginęli w ziemi
Assyryjskiej, i którzy byli zagnani do ziemi Egipskiej; i
będą się Panu kłaniali na górze świętej w Jeruzalemie.

28 Biada pysznej koronie, pijanicom z Efraima,
i kwiatowi opadłemu z ozdoby sławy swojej!
Biada tym, którzy rządzą doliną bardzo urodzajną, i
znikczemniałym od wina! 2 Oto możny i silny Pański
będąc jako nawałność gradu, jako wicher wywracający,
jako bystrość wód gwałtownej powodzi uderzy ją o
ziemię ręką swą. 3 Nogami podeptana będzie pyszna
korona, pijanicy Efraimscy! 4 Tedy się stanie, że
kwiat opadający z ozdoby i z sławy swojej, tych,
którzy rządzą doliną bardzo urodzajną, będzie jako
owoc skorożrzy, pierwej niż lato bywa; który skoro kto
obaczy, nie puści go z ręki, aż go zje. 5 Dnia onego
będzie Pan zastępów koroną ozdoby, i koroną sławy
ostatkowi ludu swego, 6 I duchem sądu siedzącemu
na sądzie, a mocą tym, którzy odpierają bitwę aż do
bramy. 7 Ale i ci od wina błądzą, i od mocnego napoju
potaczają się. Książę i prorok błądzą od mocnego
napoju, utonęli w winie, potaczają się od mocnego
napoju, błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. 8
Albowiem wszystkie stoły ich pełne są zwracania i
plugastwa, tak, aż miejsca nie staje. 9 Kogożby uczyć
miał umiejętności? a komu da zrozumieć co słyszał?
Izali odstawionym od mleka, a odsadzonym od piersi?
10 Ponieważ podawał im przykazanie za przykazaniem,
przykazanie za przykazaniem, przepis za przepisem,
przepis za przepisem, trochę tu, trochę owdzie: 11 A
wszakże jakoby nieznajomą mową, i językiem obcym
mówił do ludu twego. 12 A gdy im rzekł: Toć jest
odpocznienie, sprawcie odpoczynek spracowanemu,
toć jest odpocznienie; ale oni nie chcieli słuchać. 13 I
będzie im słowo Pańskie: przykazanie za przykazaniem,
przykazanie za przykazaniem, przepis za przepisem,
przepis za przepisem; trochę tu, trochę owdzie, na to,
aby szli, a padłszy wznak stłukli się, a uwikłani będąc,
pochwytani byli. 14 Przetoż słuchajcie słowa Pańskiego,
mężowie naśmiewcy! panujący nad tym ludem, który
jest w Jeruzalemie. 15 Dlatego, że mówicie: Uczyniliśmy
przymierze z śmiercią, i z piekłem mamy porozumienie,
bicz gwałtowny nas nie dojdzie, gdy przechodzić będzie;
bośmy położyli kłamstwo za ucieczkę swoję, a pod
fałszem utailiśmy się; **(Sheol h7585)** 16 Dlategoż tak
powiedział panujący Pan: Oto Ja za grunt kładę w Syonie
kamień, kamień doświadczony, węgielny, kosztowny,
gruntownie ugruntowany; kto wierzy, nie pokwapi się.
17 A wykonam sąd według sznuru, a sprawiedliwość
według wagi; i potłucze grad nadzieję omylną, a
ucieczkę wody zatopią. 18 A tak zgładzone będzie
przymierze wasze z śmiercią, a porozumienie wasze z
piekłem nie ostoi się; gdy bicz gwałtowny przechodzić
będzie, będziecie od niego podeptani. **(Sheol h7585)** 19
Kiedy jedno pocznie przechodzić, pochwyci was; bo na
każdy poranek przechodzić będzie we dnie i w nocy. A
sam postrach przywiedzie was ku zrozumieniu tego,
coście słyszeli; 20 Zwłaszcza iż krótsze będzie łoże,
niżby się kto mógł rozciągnąć, i nakrycie wąskie, choćby
się skurczył. 21 Albowiem Pan powstanie jako na górze
Perazym, a rozgniewa się jako w dolinie Gabaon,
aby wykonał sprawę swoję, niezwyczajną sprawę
swoję, i aby dokończył sprawy swojej, niezwyczajnej
sprawy swojej. 22 A tak teraz nie naśmiewajcie się,
aby się niezmocniły związki wasze, bom o pewnem
zepsowaniu wszystkiej ziemi słyszał od Pana, Pana
zastępów, 23 Nadstawiajcie uszów, a słuchajcie głosu
mego; bądźcie pilni, a słuchajcie mowy mojej. 24 Izali
każdego dnia oracz orze, aby siał? przegania brozdy, a
włóczy rolę swoję? 25 Izali zrównawszy wierzch jej,
nie rozsiewa wyki, i nie roztrząsa kminu, i nie sieje
pszenicy wybornej, i jęczmienia przedniego, i orkiszu
na miejscu sposobnem? 26 Bo go uczy roztropności
Bóg jego, i naucza go. 27 Wyki nie młócą okowanem
naczyniem, ani taczają koła wozowego po kminie;
ale kijem wybijają wykę, a kmin laską. 28 Pszenica
młócona bywa; wszakże i tej nie zawżdy młócić będzie,
ani jej potrze kołem woza swego, ani jej zębami jego
pokruszy. 29 I toć od Pana zastępów wyszło, który jest
dziwny w radzie, a wielmożny w rzeczy samej.

29 Biada Aryjelowi! Aryjelowi miastu, w którem
mieszkał Dawid. Przydajcie rok do roku, niechaj
rzeżą barany. 2 Jednak ucisnę Aryjela, i będzie smutek

i żałość, bo mi będzie jako Aryjel. 3 Położę się zaiste
obozem w około przeciwko tobie, i ścisnę cię wałami, i
wystawię przeciwko tobie baszty. 4 Tedy będąc zniżone,
z ziemi mówić będziesz, i z prochu szeptać będzie
mowa twoja; będzie mówił głos twój, jako wieszczka
z ziemi, a z prochu mowa twoja szeptać będzie. 5
Bo mnóstwo nieprzyjaciół twoich będzie jako proszku
drobnego, a zgraja okrutników jako plew latających;
a to się nagle w okamgnieniu stanie. 6 Od Pana
zastępów nawiedzione będzie gromem i trzęsieniem
ziemi, i głosem wielkim, wichrem i burzą, i płomieniem
ognia pożerającego. 7 Ale jako sen widzenia nocnego,
tak będzie zgraja wszystkich narodów walczących
przeciwko Aryjelowi, i wszystkich bojujących przeciwko
niemu i twierdzom jego, i tych, którzy go uciskają. 8
Będzie, mówię, jako gdy się śni głodnemu, jakoby jadł;
ale gdy się ocuci, alić czczy żywot jego; i jako gdy
się śni pragnącemu, jakoby pił, a gdy się ocuci, alić
zemdlony zostaje, a dusza jego pragnie; tak będzie
zgraja wszystkich narodów walczących przeciwko górze
Syońskiej. 9 Jakoż tedy odwłaczacie, choćbyście się
zdumiewać mieli; rozkoszujecie, choćbyście mieli na
pomoc wołać. Opili się, ale nie winem; potaczają się,
ale nie od mocnego napoju. 10 Bo was napełnił Pan
duchem snu twardego, i zawarł oczy wasze; proroków i
książąt waszych najopatrzniejszych oczy zasłonił. 11
Przetoż wam wszelkie widzenie podobne jest słowom
ksiąg zapieczętowanych, które danoliby temu, co zna
pismo, a rzeczono: Czytaj to proszę, tedy odpowie:
Nie mogę, bo są zapieczętowane. 12 A danoliby księgi
temu, co nie zna pisma, a rzeczono: Czytaj to proszę,
tedy odpowie: Nie znam pisma. 13 Bo mówi Pan:
Przeto, że ten lud przybliża się do mnie usty swemi,
a serce jego dalekie jest odemnie, a bojaźni, którą
się mnie boją, z przykazań ludzkich nauczyli się: 14
Dlatego Ja też sobie dziwnie pocznę z tym ludem,
dziwnie i cudownie, i zginie mądrość mądrych jego, a
rozum roztropnych jego skryje się. 15 Biada tym, którzy
głęboko przed Panem ukrywają radę! których każda
sprawa dzieje się w ciemności, i mówią: Któż widzi? Kto
wie o nas? 16 Przewrotne myśli wasze są jako glina
garncarska. Izali rzecze robota o tym, co ją urobił: Nie
urobił mię? i ulepienie izali rzecze o tym, co je ulepił: Nie
rozumiał? 17 Izali po maluczkim i króciuchnym czasie
nie obróci się Liban w pole? a pole za las poczytane
nie będzie? 18 I usłyszą dnia onego głusi słowa ksiąg,
a z mroku i z ciemności oczy ślepych patrzać będą.
19 Ale cisi nader się rozweselą w Panu, a ubodzy
ludzie rozweselą się w Świętym Izraelskim. 20 Gdy
ustanie okrutnik, a zniszczeje naśmiewca, wykorzenieni
będą wszyscy, którzy pilnowali nieprawości; 21 Którzy
winują człowieka dla słowa, a na tego, który ich strofuje,
w bramie sidła stawiają, i bez przyczyny do upadku
przywodzą sprawiedliwego. 22 Przetoż tak mówi o
domu Jakóbowym Pan, który odkupił Abrahama: Już
dalej nie będzie zawstydzony Jakób, ani więcej twarz
jego zblednie. 23 Albowiem gdy ujrzy synów swoich,
dzieło rąk moich, w pośrodku siebie, poświęcających
imię moje; tedy będą poświęcać Świętego Jakóbowego,
a Boga Izraelskiego bać się będą. 24 I staną się
rozumnymi błądzący duchem, a szemracze nauczą się
umiejętności.

30 Biada synom odpornym, mówi Pan, którzy czynią
radę, ale nie ze mnie, i nakrywają ją nakryciem,
ale nie z ducha mojego, aby przyczyniali grzechu do
grzechu. 2 Którzy chodzą a zstępują do Egiptu, nie
radząc się ust moich, aby się zmocnili mocą Faraonową,
i ukryli się w cieniu Egipskim. 3 Bo moc Faraonowa
będzie wam ku zawstydzeniu, a ucieczka do cieniu
Egipskiego ku pohańbieniu. 4 Przeto, że byli w Soan
książęta jego, a posłowie jego do Chanes chodzili. 5
Wszystkich do hańby przywiedzie przez lud, który im nie
będzie ku dogodzie, ani ku pomocy, ani ku pożytkowi,
ale tylko ku zelżywości i ku hańbie. 6 Brzemię odniosą
na bydlętach południowych do ziemi ucisku i utrapienia,
(skąd pochodzi lew i szcznię lwie, żmija i smok ognisty
latający;) odniosą mówię na grzbietach bydlątek
bogactwa swoje, i na garbie wielbłądów skarby swoje,
do ludu, który im nic nie pomoże; 7 Bo Egipczanie
daremno i próżno pomagać będą. Dlatego to ogłaszam,
że ich moc jest, siedzieć w pokoju. 8 Terazże idź, napisz
to na tablicy przed oczyma ich, a na księgach to wyrysuj,
aby to trwało do dnia ostatniego, i aż na wieki wieków:
9 Że ten lud jest odporny, synowie kłamliwi, synowie,
którzy nie chcą słuchać zakonu Pańskiego. 10 Którzy
mówią widzącym: Nie miewajcie widzenia; a prorokom:
Nie prorokujcie nam, co prawego jest; mówcie nam
rzeczy przyjemne, prorokujcie oszukanie; 11 Ustąpcie
z drogi, zejdźcie z ścieszki; niech będzie daleki od
oblicza naszego Święty Izraelski. 12 Przetoż tak mówi
Święty Izraelski: Iż gardzicie tem słowem, a ufacie w
potwarzy i w przewrotności, i spolegacie na niej: 13
Dlatego wam ta nieprawość będzie jako mur przerwany
upadający, i jako wydęcie na murze wysokim, którego
bywa nagłe i prędkie obalenie; 14 I pokruszy ją, jako się
kruszy stłuczone naczynie garncarskie; a tak mu nie
sfolguje, iż się nie znajdzie po stłuczeniu jego i skorupa,
którąby mógł nabrać ognia z ogniska, albo naczerpać
wody z kałuży. 15 Albowiem tak mówi panujący Pan,
Święty, Izraelski: Jeźli się nawrócicie i uspokoicie się,
zachowani będziecie; w milczeniu i w nadziei będzie
moc wasza. Ale nie chcecie; 16 Owszem mówicie:
Nie tak, ale na koniach ucieczemy; przetoż uciekać
będziecie. Na prędkich koniach ujedziemy; ale prędsi
będą ci, którzy was gonić będą. 17 Tysiąc ich uciecze

przed okrzyknieniem jednego, a przed okrzyknieniem
pięciu wszyscy ucieczecie, aż zostaniecie jako maszt
na wierzchu góry, a jako chorągiew na pagórku. 18
A dlategoć Pan czekać będzie, aby się zmiłował nad
wami, i dlatego się wywyższy, aby się zlitował nad
wami; albowiem Pan jest Bogie sądu; błogosławieni
wszyscy, którzy nań oczekują. 19 Bo lud na Syonie
i w Jeruzalemie będzie mieszkać; płakać więcej nie
będziesz. Zapewne zlituje się nad tobą na głos wołania
twego (Pan), a skoro usłyszy, ozwieć się. 20 A choć
wam Pan da chleb utrapienia, i wodę ucisku, jednak nie
odlecą więcej od ciebie nauczyciele twoi, ale oczy twoje
patrzać będą na nauczycieli twoich; 21 I uszy twoje
usłyszą słowo z tyłu do ciebie mówiącego: Tać jest
droga, chodźcie po niej, lubbyście się w prawo albo w
lewo udali. 22 Tedy zarzucicie okrycie srebrnych swoich
bałwanów rytych, i odzienie złotych swoich bałwanów
odlewanych; rozproszysz je jako plugastwo niewiasty
przyrodzoną niemoc cierpiącej, a rzeczesz im: Precz
stąd. 23 Da Bóg i deszcz na siewy twoje, któremibyś
posiał ziemię, a chleb z urodzaju ziemi będzie syty
i obfity; dnia onego paść się będą i bydła twoje na
pastwisku szerokiem. 24 Woły także i osły sprawujące
ziemię, pastwę czystą jeść będą, która opałką i łopatą
wywiana bywa. 25 I będą na każdej górze wysokiej,
i na każdym pagórku wyniosłym strumienie i potoki
wód w dzień porażki wielkiej, gdy wieże upadną. 26
Światłość też miesiąca będzie jako światłość słoneczna;
a światłość słoneczna będzie w siedmiornasób, jako
światłość siedmiu dni, dnia, którego zawiąże Pan
złamanie ludu swego, a ranę zbicia jego uleczy. 27
Oto imię Pańskie przychodzi z daleka, zapaliła się
popędliwość jego, i ciężka jest ku znoszeniu; wargi jego
pełne są gniewu, a język jego jako ogień pożerający.
28 A duch jego jest jako rzeka wylewająca, która aż do
gardła sięga, aby przewiewał narody, ażby się wniwecz
obróciły, a wędzidłem kiełznał czeluści narodów. 29
Tedy zaśpiewacie, jako gdy się w nocy obchodzi
uroczyste święto, a rozweselicie się w sercu jako ten,
który idzie z piszczałką, idąc na górę Pańską, do
skały Izraelskiej; 30 Gdy da usłyszeć Pan wielmożność
głosu swego, i wyciągnione ramię swoje okaże w
popędliwości gniewu swojego, i w płomieniu ognia
pożerającego z rozproszeniem, z gwałtownym dżdżem,
i z gradem kamiennym. 31 Bo od głosu Pańskiego
starty będzie Assyryjczyk, który innym kijem bijał. 32
I stanie się, że na samym każde uderzenie kijowe,
którem go Pan uderzy, znaczne będzie, gdy z bębnami
i z lutniami, i z bitwą wesołą walczyć będzie przeciwko
niemu. 33 Albowiem dawno już jest nagotowane piekło,
i dla samego króla nagotowane jest; które głębokie i
szerokie uczynił, podniaty jego ognia i drew siła jest;
poddymanie Pańskie jako rzeka siarczana zapala je.
(questioned)

31 Biada tym, którzy zstępują do Egiptu o pomoc,
a na koniach spolegają, i ufają w wozach, że ich
wiele, i w jezdnych, iż są mocni bardzo, a nie oglądają
się na Świętego Izraelskiego, a Pana nie szukają! 2
Aleć on też jest mądry, przetoż przywiedzie złe, a słów
swoich nie odmieni; lecz powstanie przeciw domowi
złośników i przeciwko ratunkowi tych, którzy broją
nieprawość. 3 Albowiem Egipczanie są ludzie a nie
Bóg, a konie ich ciało, a nie duch. Przetoż skoro Pan
wyciągnie rękę swą, padnie i pomocnik, padnie i ten,
któremu dawają pomoc; a tak wszyscy społem zginą. 4
Bo tak rzekł Pan do mnie: Jako gdy ryczy lew, i szczenię
lwie nad łupem swym, a choć zwoływają przeciwko
niemu gromadę pasterzy, przecie się on wrzasku ich nie
lęka, ani się korzy przed hukiem ich; tak Pan zastępów
zstąpi, aby walczył o górę Syońską, i o pagórek jej. 5
Jako ptaki latają około gniazda swego, tak obroni Pan
zastępów Jeruzalem, i owszem, broni i wybawia, a
przechodząc z pomstę zachowa. 6 Nawróćcie się do
tego, od którego głęboko zabrnęli synowie Izraelscy,
7 Albowiem dnia onego odrzuci każdy bałwany swe
srebrne, i bałwany swe złote, które wam naczyniły ręce
wasze na grzech. 8 I upadnie Assyryjczyk od miecza nie
męskiego, a miecz nie człowieczy pożre go: i uciecze
przed mieczem, a młodzieńcy jego hołdownikami będą.
9 A tak opokę swoję od strachu minie, a książęta jego
ulękną się przed chorągwią, mówi Pan, którego ogień
jest na Syonie, a piec w Jeruzalemie.

32 Oto król będzie królował w sprawiedliwości, a
książęta w sądzie panować będą. 2 Bo mąż on
będzie jako zasłona od wiatru, i jako zakrycie przed
powodzią; jako strumienie wód na miejscu suchem, jako
cień skały wielkiej w ziemi upragnionej; 3 I nie będą
się błąkać oczy widzących, i uszy słuchających pilnie
słuchać będą. 4 Serce głupich zrozumie umiejętność, a
język jąkających się prędko i rzetelnie mówić będzie. 5
I nie będą więcej zwać nieszlachetnego szlachetnym,
a skąpy nie będzie słyną szczodrym. 6 Przeto,
że nieszlachetny o nieszlachetności mówi, a serce
jego zmyśla nieprawość, aby wykonał obłudność, a
mówił przeciwko Panu zdrożnie; aby wyniszczył duszę
łaknącego, a napój pragnącego odjął. 7 Skąpego
też usiłowania złe są: bo chytrze obmyśla, jakoby
wniwecz obrócił utrapionych słowy kłamliwemi, i mówił
przeciwko nędznemu przed sądem. 8 Ale szczodrobliwy
o szczodrobliwości myśli, a przy szczodrobliwości stać
będzie. 9 Niewiasty spokojne! powstańcie, słuchajcie
głosu mego; córki bezpieczne! bierzcie w uszy swe
powieści moje. 10 Przez wiele dni i lat trwożyć się
będziecie, wy bezpieczne! albowiem ustanie zbieranie

wina, a sprzątania urodzajów nie będzie. 11 Zatrwożcie
się, a ulęknijcie się, bezpieczne! zewleczcie się, i
obnażcie się, a przepaszcie biodra wasze. 12 Kwiląc
nad piersiami, nad rolami rozkosznemi, i nad winną
macicą urodzajną. 13 Na ziemi ludu mojego ciernie
i oset wyrośnie, owszem, na wszystkich domach
wesołych miasta radującego się. 14 Albowiem pałac
opuszczony będzie, huk miasta ustanie, zamek i baszty
jaskiniami zostaną aż na wieki, na radość dzikim osłom
i na pastwiska trzodom. 15 Póki nie będzie wylany
na nas duch z wysokości, a nie obróci się pustynia w
pole urodzajne, a pole urodzajne za las poczytane nie
będzie. 16 I będzie sąd przemieszkiwał na puszczy, a
sprawiedliwość pole urodzajne osiądzie. 17 I będzie
pokój dzieło sprawiedliwości, a skutek sprawiedliwości
odpocznienie i bezpieczność aż na wieki. 18 Bo będzie
mieszkał lud mój w przybytku pokoju, i w przybytkach
bezpiecznych, i w odpoczywaniu spokojnem. 19 Choćby
i grad spadł na las, a miasto bardzo poniżone było. 20
Błogosławieni jesteście, którzy siejecie na wszelakich
miejscach urodzajnych, wpuszczając tam woły i osły.

33 Biada tobie, który łupisz, chociażeś sam nie
złupiony, i który zdradzasz, chociażeś sam
nie był zdradzony! Gdy łupić przestaniesz, będziesz
też złupiony; gdy zdradzać przestaniesz, będą cię
też zdradzać. 2 Panie! zmiłuj się nad nami, ciebie
oczekujemy. Bądź ramieniem swoich na każdy poranek,
a zbawieniem naszem czasu utrapienia. 3 Przed
głosem ogromnym rozpierzchną się narody; przed
wywyższeniem twojem rozproszą się poganie. 4 I
będą zebrane łupy wasze, jako zbierają chrząszcze; a
jako przypada szarańcza, tak oni przypadną na nie. 5
Pan będzie wywyższony, bo mieszka na wysokości;
napełni Syon sądem i sprawiedliwością. 6 Mądrość i
umiejętność będą utwierdzeniem czasów twoich, siłą i
obfitem zbawieniem twem, a bojaźń Pańska skarbem
twoim. 7 Oto mocarze ich wołają na dworze, posłowie
pokoju gorzko płaczą. 8 Spustoszały drogi, przestano
ścieszką chodzić; złamał przymierze, znieważył miasta,
a człowieka za nic sobie nie ma. 9 Płakała i zwątlała
ziemia; zawstydzony jest Liban i uwiądł; Saron się stał
jako pustynia, i otłuczono Basan i Karmel. 10 Teraz
powstanę, mówi Pan, teraz się wywyższę, teraz się
podniosę. 11 Począwszy słomę, urodzicie mierzwę;
duch wasz was pożre jako ogień. 12 I będą narody, jako
wypalone wapno; będą jako ciernie wycięte, ogniem
spalone. 13 Słuchajcie, którzyście daleko, com uczynił,
a bliscy poznajcie moc moję. 14 Zlękli się na Syonie
grzesznicy, strach zdjął obłudników mówiących: Któż z
nas ostać się może przed ogniem pożerającym? Któż z
nas ostać się może przed płomieniem wiecznym? 15
Ten, który chodzi w sprawiedliwości, a mówi, co jest
prawego; który się zyskiem niesprawiedliwym brzydzi;
który otrząsa ręce swe, aby darów nie brał; który
zatula uszy swe, aby nie słuchał o rozlaniu krwi, i
zamruża oczy swoje, aby nie patrzał na złe: 16 Ten na
wysokościach mieszkać będzie, zamki na skałach będą
ucieczką jego; chleb jego dany mu będzie, wody jego
nie ustaną. 17 Króla w piękności jego oglądają oczy
twoje, ujrzą i ziemię daleką. 18 Serce twoje będzie
rozmyślało o starchu, mówiąc: Gdzie teraz jest pisarz?
gdzież teraz jest poborca? gdzież jest obliczający
wieże? 19 Ludu okrutnego nie oglądasz, ludu głębokiej
mowy, któregoś nie słyszał, i języka obcego, któregobyś
nie rozumiał. 20 Wejrzyj na Syon, miasto uroczystych
swiąt naszych, oczy twoje niechaj patrzą na Jeruzalem,
na mieszkanie spokojne, na namiot, który nie będzie
przeniesion; kołki jego na wieki się nie poruszą, a
żaden powróz jego nie zerwie się, 21 Przeto, że nam
na tem miejscu Pan wielmożny jest rzekami strumieni
szerokich, po których nie pójdą z wiosłami, ani okręt
wielki po nich przechodzić będzie. 22 Bo Pan jest
sędzia nasz, Pan zakonodawca nasz; Pan król nasz;
on nas zbawi. 23 Osłabiały powrozy twoje, nie będą
mogły w klubie zatrzymać masztu twego, ani rozciągną
żaglów. Tedy rozdzielone będą łupy korzyści wielkiej,
że i chromi rozchwycą łupy. 24 A nie rzecze żaden z
obywateli: Zachorowałem; lud, który mieszka w nim,
uwolniony będzie od nieprawości.

34 Przystąpcie, narody! ku słuchaniu, a wy ludzie
pilnie uważajcie! Niech słucha ziemia, i pełność
jej, okrąg ziemi, i wszystko, co się rodzi na niej. 2
Bo rozgniewanie Pańskie jest na wszystkie narody, a
popędliwość jego na wszystko wojsko ich; wytraci je
jako przeklęte, a poda je na zabicie. 3 I będą wyrzuceni
pobici ich, a z trupów ich smród wynijdzie, a krew ich
z gór popłynie. 4 I niszczeć będzie wszystko wojsko
niebieskie, a niebiosa jako księgi zwinione będą, i
wszystko wojsko ich opadnie, jako opada liść z winnej
macicy, i jako opada niedojrzały owoc z figowego
drzewa. 5 Albowiem opojony jest na niebie miecz mój;
oto zstąpi na Edomczyków, i na sąd ludu przeklętego
odemnie. 6 Miecz Pański pełny będzie krwi, utłuści
się w łoju i we krwi baranków i kozłów, w łoju nerek
baranich; bo ofiara Pańska będzie w Bocra, a porażka
wielka w ziemi Edomskiej. 7 Zstąpią z nimi i jednorożce,
i byki z wołami, i opojona będzie krwią ziemia ich,
a proch ich będzie opojony tukiem. 8 Albowiem to
dzień pomsty Pańskiej będzie, i rok odpłaty, aby się
pomszczono Syonu. 9 I obrócą się potoki jej w smołę,
a proch jej w siarkę, a ziemia jej obróci się w smołę
gorejącą; 10 Ani w nocy ani we dnie nie zagaśnie,
na wieki będzie występował dym jej; od narodu do
narodu pustą zostanie; na wieki wieczne nie będzie,

ktoby szedł przez nią. 11 Ale ją pelikan i bąk posiędą,
a sowa i kruk mieszkać w niej będą; i rozciągnie po
niej sznur spustoszenia, i wagi próżności. 12 Szlachty
jej na królestwo wzywać będą, ale nie będzie tam
żadnego; bo wszyscy książęta jej wniwecz się obrócą.
13 I urosną na pałacach ich ciernie, pokrzywy i oset
na zamkach ich; i będzie przybytkiem smoków, a
mieszkaniem strusiów. 14 Tam się będą potykały dzikie
zwierzęta z koczkodanami, i pokusa jedna drugiej
ozywać się będzie; tam leżeć będzie jędza, a znajdzie
sobie odpocznienie. 15 Tam sobie sęp gniazdo uczyni,
zniesie jajka, i wylęże, a schowa pod cień swój; tamże
się zlecą kanie jedna do drugiej. 16 Szukajcież w
księgach Pańskich, a czytajcie; ani jedno z tych nie
uchybi, a jedno bez drugiego nie będzie; albowiem usta
Pańskie to rozkazały, a duch jego sam zgromadzi je.
17 Bo im on los rzucił, a ręka jego onę im sznurem
rozmierzyła; aż na wieki dziedzicznie ją posiądą, od
narodu do narodu mieszkać w niej będą.

35 Weselić się z tego będzie pustynia i miejsce
leśne, a rozraduje się i zakwitnie jako róża. 2
Ślicznie zakwitnie, i radując się weselić się będzie z
wykrzykaniem; chwała Libanu będzie jej dana, i ozdoba
Karmelu i Saronu. One ujrzą chwałę Pańską i ozdobę
Boga naszego. 3 Umacniajcie ręce osłabiałe, a kolana
zemdlałe posilajcie. 4 Mówcie do zatrwożonych w
sercu: Zmocnijcie się, nie bójcie się; oto Bóg wasz
z pomstą przyjdzie; z nagrodą Bóg sam przyjdzie, i
zbawi was. 5 Tedy się otworzą oczy ślepych, a uszy
głuchych tworzone będą. 6 Tedy poskoczy chromy
jako jeleń, a niemych język śpiewać będzie; albowiem
wody na puszczy wynikną, a potoki na pustyniach.
7 I stanie się miejsce suche jeziorem, a bezwodne
źródłami wód; w łożyskach smoków, kędy legali, trawa,
trzcina, i sitowie rość będzie. 8 I będzie tam droga i
ścieszka, która drogą świętą słynąć będzie; nie pójdzie
po niej nieczysty, ale będzie dla onych samych. Którzy
tą drogą pójdą, i głupi nawet, nie zbłądzą. 9 Nie będzie
tam lwa, a okrutny zwierz nie będzie chodził po niej, ani
się tam znajdzie; ale wybawieni po niej chodzić będą.
10 Odkupieni, mówię, Pańscy nawrócą się, i przyjdą
na Syon z śpiewaniem, a wesele wieczne będzie na
głowie ich; radość i wesele otrzymają, a żałość i smutek
uciecze.

36 I stło się czternastego roku królowania
Ezechyjasza, że przyciągnął Sennacheryb, król
Assyryjski, przeciwko wszystkim miastom Judzkim
obronnym, i pobrał je. 2 I posłał król Assyryjski
Rabsacesa z Lachys, do Jeruzalemu, do króla
Ezechyjasza z wielkiem wojskiem, który stanął u rur
sadzawki wyższej przy drodze pola blecharzowego.
3 Tedy wyszedł do niego Elijakim, syn Helkijaszowy,
przełożony nad domem, i Sobna pisarz, i Joach,
syn Asafowy, kanclerz. 4 I rzekł do nich Rabsaces:
Proszę, powiedzcie Ezechyjaszowi: Tak mówi król
wielki, król Assyryjski: Cóż to za ufność, którą ufasz?
5 Rzekłbym: (Acz to rzecz daremna) Snać rady i mocy
do wojny dosyć masz; ale w kimże ufasz, że mi się
sprzeciwiasz? 6 Otoś spoległ na lasce tej trzciny
nałamanej, na Egipcie, którą jeźliby się kto podparł,
wnijdzie w rękę jego, i przekole ją. Takić jest Farao,
król Egipski, wszystkim, którzy w nim ufają. 7 A jeźli
mi rzeczesz: W Panu, Bogu naszym, ufamy; azaż nie
ten jest, którego zniósł Ezechyjasz wyżyny i ołtarze, i
przykazał Judzie i Jeruzalemowi mówiąc: Przed tym
ołtarzem kłaniać się będziecie? 8 Przetoż teraz proszę,
zaręcz się Panu memu, królowi Assyryjskiemu, a ja
tobie dam dwa tysiące koni, będzieszli je mógł osadzić
jezdnymi. 9 I jakoż się ty możesz oprzeć hetmanowi
jednemu najmniejszemu z sług pana mego, choć ufasz
w Egipcie dla wozów i jezdnych? 10 Nadto czy bez
woli Pańskiej przyciągnąłem do tej ziemi, abym ją
spustoszył? Pan rzekł do mnie: Ciągnij do tej ziemi, a
spustosz ją. 11 Tedy rzekł Elijakim, i Sobna, i Joach do
Rabsacesa: Proszę, mów do sług twoich po syryjsku,
wszak rozumiemy, a nie mów do nas po żydowsku
przed tym ludem, który jest na murze. 12 I odpowiedział
Rabsaces: Azaż mię do Pana twego albo do ciebie
posłał Pan mój, abym te słowa mówił? Posłał mię raczej
do mężów, którzy siedzą na murze, aby jedli łajna
swoje, a mocz swój pospołu z wami pili. 13 A tak stanął
Rabsaces i wołał głosem wielkim po żydowsku, mówiąc:
Słuchajcie słów króla wielkiego, króla Assyryjskiego. 14
Tak mówi król: Niech was nie zwodzi Ezechyjasz: bo
was nie będzie mógł wybawić. 15 A niech wam nie
rozkazuje Ezechyjasz ufać w Panu, mówiąc: Zapewne
nas Pan wybawi, a nie będzie to miasto podane w rękę
króla Assyryjskiego. 16 Nie słuchajcież Ezechyjasza;
albowiem tak powiedział król Assyryjski: Uczyńcie
zemną przymierze, a wynijdźcie do mnie, a jedz każdy z
was z winnicy swojej, i każdy z figowego drzewa swego,
a pij każdy z was wodę z studni swojej; 17 Aż przyjdę
a pobiorę was do ziemi podobnej ziemi waszej, do
ziemi zboża i wina, do ziemi chleba i winnic. 18 Niech
was nie zwodzi Ezechyjasz, mówiąc: Pan nas wybawi.
Izaż mogli bogowie narodów wybawić każdy ziemię
swoję z ręki króla Assyryjskiego? 19 Gdzież są bogowie
Emat i Arfad? Gdzie są bogowie Sefarwaim? Azaż
wybawił Samaryję z ręki mojej? 20 Którzyż są między
wszystkimi bogami tych ziem, którzyby wydarli ziemię
swoję z ręki mojej? A miałby Pan wybawić Jeruzalem z
ręki mojej? 21 Ale oni milczeli, i nie odpowiedzieli mu i
słowa; bo takie było rozkazanie królewskie, mówiąc:
Nie odpowiadajcie mu. 22 I przyszedł Elijakim, syn
Helkijaszowy, przełożony domu, i Sobna pisarz, i Joach,

syn Asafowy, kanclerz, do Ezechyjasza, rozdarłszy
szaty swe, i oznajmili mu słowa Rabsacesowe.

37 A gdy to usłyszał król Ezechyjasz, rozdarł szaty
swoje, a oblókłszy się w wór, wszedł do domu
Pańskiego. **2** I posłał Elijakima, sprawcę domu swego, i
Sobnę pisarza, i starszych z kapłanów obleczonych
w wory, do Izajasza proroka, syna Amosowego. **3**
Którzy rzekli do niego: Tak mówi Ezechyjasz: Dzień ten
jest dzień utrapienia, i łajania, i bluźnienia; albowiem
synowie przyszli aż do porodzenia, ale siły niemasz
ku rodzeniu. **4** Oby usłyszał Pan, Bóg twój, słowa
Rabsacesowe, którego posłał król Assyryjski, pan jego,
aby urągał Bogu żyjącemu, i pomścił się Pan Bóg twój,
tych słów, które słyszał! Przetoż uczyń modlitwę za te
ostatki ludu, które się znajdują. **5** Przyszły tedy słudzy
króla Ezechyjasza do Izajasza; **6** Którym odpowiedział
Izajasz: Tak powiedzcie Panu waszemu, tak mówi
Pan: Nie bój się tych słów, któreś słyszał, któremi
mię lżyli słudzy króla Assyryjskiego. **7** Oto ja mu dam
innego ducha, aby usłyszawszy wieść nawrócił się do
ziemi swojej; i sprawię to, że polegnie od miecza w
ziemi swojej. **8** Ale Rabsaces wróciwszy się znalazł
króla Assyryjskiego dobywającego Lebny; albowiem
usłyszał, iż odciągnął był od Lachys. **9** A usłyszawszy o
Tyraku, królu Etyjopskim, że mówiono: Oto ciągnie, aby
walczył przeciwko tobie; usłyszawszy to, mówię, przecie
posłał posłów do Ezechyjasza z temi słowy: **10** To
powiedzcie Ezechyjaszowi, królowi Judzkiemu, mówiąc:
Niech cię nie zwodzi Bóg twój, któremu ty ufasz, a
mówisz: Nie będzie podane Jeruzalem w ręce króla
Assyryjskiego. **11** Otoś słyszał, co poczynili królowie
Assyryjscy wszystkim ziemiom, które wygładzili; a tybyś
miał być wybawiony? **12** Izali je wybawili bogowie tych
narodów, które wygubili ojcowie moi: Gozan, i Haran, i
Resef, i synów Eden, którzy byli w Telassar? **13** Gdzież
jest król Elmat, i król Arfad, i król miasta Sefarwaim,
Ana, i Awa? **14** Przetoż wziąwszy Ezechyjasz list z ręki
posłów, przeczytał go, a wszedłszy do domu Pańskiego,
rozciągnął go Ezechyjasz przed Panem. **15** I modlił
się Ezechyjasz Panu, mówiąc: **16** Panie zastępów,
Boże Izraelski, siedzący na Cherubinach! Ty, tyś sam
jest Bóg wszystkich królestw ziemi, tyś stworzył niebo
i ziemię. **17** Nakłońże, Panie! ucha twego, a usłysz;
otwórz, Panie! oczy twoje, a obacz; usłysz wszystkie
słowa Sennacherybowe, który przysłał hańbić ciebie,
Boga żywego. **18** Prawdać jest, Panie! że sputoszyli
królowie Assyryjscy wszystkie te krainy, i ziemię ich;
19 I powrzucali bogów ich w ogień; albowiem nie byli
bogami, ale robotą rąk ludzkich, drewno i kamień;
przetoż ich wygubili. **20** A teraz, o Panie, Boże nasz!
wybaw nas z ręki jego, aby poznały wszystkie królestwa
ziemi, żeś ty, Panie! sam Bogiem. **21** Tedy posłał
Izajasz, syn Amosowy, do Ezechyjasza, mówiąc: Tak
mówi Pan Bóg Izraelski: O coś mię prosił z strony
Sennacheryba, króla Assyryjskiego, **22** Tedy to jest
słowo, które mówił Pan o nim: Panna, córka Syońska,
wzgardziła cię, śmiała się z ciebie, kiwała głową za tobą
córka Jeruzalemska. **23** Kogożeś hańbił, i kogoś bluźnił?
przeciwko komużeś podniósł głos, i wyniosłeś ku górze
oczy swe? przeciwko Świętemu Izraelskiemu. **24** Przez
sługi twoje hańbiłeś Pana, i mówiłeś: W mnóstwie
wozów moich wstąpiłem ja na wysokie góry, na strony
Libańskie, i porąbię wysokie cedry jego, i wyborne jodły
jego; i wnijdę na samę wysokość wierzchu jego, do
lasów, i urodzajnych ról jego. **25** Jam wykopał źródła i
piłem wody, a wysuszyłem stopami nóg moich wszystkie
potoki miejsc oblężonych. **26** Izażeś nie słyszał, żem to
z dawna uczynił, i ode dni starodawnych to sprawił? A
teraz do tego przywodzę, aby w pustynie i w kupy rumu
miasta obronne obrócone były. **27** A obywatele ich ręce
skurczone mając, przestraszeni są i zawstydzeni, stali
się jako trawa polna, i jako ziele wschodzące, i trawy
na dachach, a siewy rdzą zepsowane, pierwej niżeliby
dorosły. **28** Mieszkanie twoje, i wyjście twoje, i wejście
twoje znam, i popędliwość twoję przeciwko sobie. **29**
Ponieważeś się przeciwko mnie zajuszył, a zapędy
twoje przyszły do uszów moich, przetoż założę kolce
moje za nozdrza twoje, a wędzidło moje wprawię w
gębę twoję, i wrócę cię tą drogą, którąś przyszedł. **30** A
to miej za znak, Ezechyjaszu! Tego roku jeść będziesz
samorodne zboże, także i drugiego roku samorodne
zboże; ale roku trzeciego będziecie siać i żąć, i winnice
sadzić, i pożywać owoce ich. **31** Ostatek bowiem domu
Judy, który pozostał, wkorzeni się głęboko, i wyda
owoc ku górze. **32** Albowiem z Jeruzalemu wyjdą
ostatki, i zachowani z góry Syońskiej. Gorliwość Pana
zastępów to uczyni. **33** Przetoż tak mówi Pan o królu
Assyryjskim: Nie wnijdzie do miasta tego, ani tam
strzały wystrzeli, ani go zaprzątnie tarcza, ani usypie
około niego szańców. **34** Drogą, którą przyszedł, zaś
się wróci, a do miasta tego nie wnijdzie, mówi Pan. **35**
Bo będę bronił miasta tego, i zachowam je sam dla
siebie, i dla Dawida, sługi mego. **36** Tedy wyszedł Anioł
Pański, i pobił w obozie Assyryjskim sto ośmdziesiąt,
i pięć tysięcy; a gdy wstali bardzo rano, oto wszędy
pełno trupów. **37** Przetoż ruszywszy się, odjechał, i
wrócił się Sennacheryb, król Assyryjski, a mieszkał w
Niniwie. **38** A gdy chwalił Nesrocha, boga swego, w
domu, tedy Adramelach i Sarasar, synowie jego, zabili
go mieczem, a sami uciekli do ziemi Ararat; a królował
Assarhaddon, syn jego, miasto niego.

38 W one dni zachorował Ezechyjasz aż na śmierć. I
przyszedł do niego Izajasz prorok, syn Amosowy,
a rzekł do niego: Tak mówi Pan: Rozpraw dom swój;

albowiem umrzesz, a nie zostaniesz żyw. 2 Tedy
obrócił Ezechyjasz twarz swoję do ściany, a modlił się
Panu. 3 I rzekł: Proszę, o Panie! wspomnij teraz, żem
chodził przed tobą w prawdzie i w sercu uprzejmem,
czyniąc to, co dobrego jest w oczach twoich. I płakał
Ezechyjasz płaczem wielkim. 4 I stało się słowo Pańskie
do Izajasza, mówiąc: 5 Idź, a powiedz Ezechyjaszowi:
Tak mówi Pan, Bóg Dawida, ojca twego: Wysłuchałem
modlitwę twoję, widziałem łzy twoje; oto Ja przyczynię
do dni twoich piętnaście lat; 6 I z ręki króla Assyryjskiego
wyrwę ciebie i to miasto, a będę bronił miasta tego. 7 A
to będziesz miał za znak od Pana, że Pan uczyni to, co
mówił. 8 Oto Ja wrócę nazad cień po stopniach po
których szedł, na zegarze słonecznym Achazowym na
dziesięć stopni po tychże stopniach, po których było
zeszło. 9 Pisanie Ezechyjasza, króla Judzkiego, gdy
był zachorował i wyzdrowiał z niemocy swojej: 10 Jam
rzekł w ukróceniu dni moich: Wnijdę do bram grobu,
pozbawion będę ostatka lat swoich; (Sheol h7585) 11
Rzekłem, że nie ujrzę Pana, Pana w ziemi żyjących;
nie oglądam więcej człowieka między obywatelami na
świecie. 12 Pobyt mój pomija, a przenosi się odemnie,
jako namiot pasterski; oderznąłem żywot swój, jako
tkacz; od krosien oderznie mię; dziś, pierwej niż noc
nadejdzie, dokonasz mię. 13 Rozmyślałem sobie z
poranku, że jako lew potrze wszystkie kości moje,
dziś, pierwej niż noc nadejdzie, dokonasz mię. 14 Jako
żóraw i jaskółka szczebiotałem, stękałem jako gołębica;
oczy moje ku górze podniesione były, i rzekłem: Panie!
gwałt cierpię, przedłuż mi żywota. 15 Ale cóż mam
więcej rzec? Onci mi odpowiedział, i sam uczynił, że
żyć będę mimo wszystkie lata swe po gorzkości duszy
mojej. 16 Panie! kto po nich i w nich żyć będzie,
wszystkim znajomy będzie żywot dychania mego, żeś
mi zdrowie przywrócił, a zachowałeś mię przy żywocie.
17 Oto czasu pokoju przyszła na mię była gorzkość
najgorzciejsza; ale się tobie podobało wyrwać duszę
moję z przepaści skażenia, przeto, żeś zarzucił w tył
swój wszystkie grzechy moje. 18 Albowiem nie grób
wysławia cię, ani śmierć chwali cię, ani ci, którzy w dół
wstępują, oczekują prawdy twojej. (Sheol h7585) 19 Żywy,
żywy, ten cię wysławiać będzie, jako ja dzisiaj, a ojciec
synom oznajmi prawdę twoję. 20 Pan mię wybawił;
przetoż pieśń moję śpiewać będziemy po wszystkie
dni żywota naszego w domu Pańskim. 21 I rzekł był
Izajasz: Niech wezmą bryłę suchych fig, i przyłożą na
wrzód, a będzie uzdrowiony. 22 I rzekł był Ezechyjasz:
Cóż jest za znak, że wstąpię do domu Pańskiego?

39 Onego czasu posłał Merodach Baladan, syn
Baladanowy, król Babiloński, list i dary do
Ezechyjasza; bo zasłyszał, że zachorowawszy zaś
ozdrowiał. 2 I weselił się z tego Ezechyjasz, i
ukazał im skarbnicę klejnotów swoich srebra i złota, i
rzeczy wonnych, i olejki najwyborniejsze, także i dom
rynsztunków swoich, i cokolwiek się znajdowało w
skarbach jego: nie było nic, czegoby im nie ukazał
Ezechyjasz w domu swym, i we wszystkiem państwie
swojem. 3 Wtem przyszedł Izajasz prorok do króla
Ezechyjasza, i rzekł mu: Coć powiedzieli ci mężowie, i
skąd przyszli do ciebie? I odpowiedział Ezechyjasz:
Z ziemi dalekiej przyszli do mnie, z Babilonu. 4
Nadto rzekł: Cóż widzieli w domu twoim? Odpowiedział
Ezechyjasz: Wszystko, co jest w domu moim, widzieli;
niemasz nic, czegobym im nie ukazał w skarbach
moich. 5 Tedy rzekł Izajasz do Ezechyjasza: Słuchaj
słowa Pana zastępów: 6 Oto przyjdą te dni, w które
zabiorą wszystko do Babilonu, cokolwiek jest w domu
twoim, i cokolwiek zachowali ojcowie twoi aż do dnia
tego; nie zostanie nic, mówi Pan; 7 Ale i synów twoich,
którzy wyjdą z ciebie, których spłodzisz, pobiorą, i
będą komornikami na dworze króla Babilińskiego. 8
Tedy rzekł Ezechyjasz do Izajasza: Dobre jest słowo
Pańskie, któreś mówił; (i dołożył: Dobre,) przeto, że
pokój i prawda będzie za dni moich.

40 Cieszcie, cieszcie lud mój! mówi Bóg wasz. 2
Mówcie do serca Jeruzalemu: ogłaszajcie mu,
że się już dopełnił czas postanowiony jego, że jest
odpuszczona nieprawość jego, i że wziął z ręki Pańskiej
w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje. 3 Głos
wołającego na puszczy: Gotujcie drogę Pańską, prostą
czyńcie na pustyni ścieszkę Boga naszego. 4 Każda
dolina niech podniesiona będzie, a każda góra i pagórek
niech poniżony będzie; co jest krzywego, niech się
wyprostuje, a miejsca nierówne niech będą równiną. 5
Bo się objawi chwała Pańska, a ujrzy wszelkie ciało
społem, iż usta Pańskie mówiły. 6 Głos mówiącego:
Wołaj. I rzekł: Cóż mam wołać? To: Wszelkie ciało jest
trawa, a wszystka zacność jego jako kwiat polny. 7
Trawa usycha, kwiat opada; skoro wiatr Pański powionie
nań; zaprawdęć ludzie są tą trawą. 8 Trawa usycha,
kwiat opada; ale słowo Boga naszego trwa na wieki. 9
Wstąp sobie na górę wysoką, Syonie! który opowiadasz
rzeczy ucieszne. Podnieś mocno głos twój, Jeruzalemie!
które opowiadasz rzeczy pocieszne; podnieś, nie bój
się, rzecz miastom Judzkim: Oto Bóg wasz. 10 Oto
panujący Pan przyjdzie przeciwko mocnemu, a ramię
jego panować będzie nad nim; oto zapłata jego z nim,
a dzieło jego przed nim. 11 Jako pasterz trzodę swoję
paść będzie; do naręcza swego zgromadzi baranki, i
na łonie swem piastować je będzie, a kotne zwolna
poprowadzi. 12 Kto zmierzył wody garścią swoją, a
niebiosa piędzią rozmierzył? a kto proch ziemi miarą
zmierzył? kto zważył na wadze góry, a pagórki na
szalach? 13 Któż doścignął ducha Pańskiego, a kto

radcą jego był, żeby mu oznajmił? 14 Z kim wszedł w
radę, żeby mu rozumu przydał, a nauczył go ścieżek
sądu? Kto go nauczył umiejętności, a drogę wszelakiej
roztropności ukazał mu? 15 Oto narody są jako kropla
z wiadra, a jako proszek na szalach poczytane są;
wyspy jako najmniejszą rzecz porywa. 16 I Liban nie
wystarczyłby ku wznieceniu ognia, i zwierzęta jego nie
wystarczyłyby na całopalenie. 17 Wszystkie narody są
jako nic przed nim; za nic i za marność poczytane są u
niego. 18 Komuż tedy podobnym uczynicie Boga? A
jakie podobieństwo przyrównacie mu? 19 Rzemieślnik
uleje bałwana a złotnik złotem go powlecze, i łańcuszki
srebrne do niego odleje. 20 A ten, który dla ubóstwa nie
ma co ofiarować, obiera drzewo, któreby nie próchniało,
i rzemieślnika umiejętnego sobie szuka, aby wygotował
bałwana rytego, któryby się nie poruszył. 21 Izali nie
wiecie? Izali nie słyszycie? Izali się wam nie opowiada
od początku? Izali nie zrozumiewacie od założenia
gruntów ziemi? 22 Ten, który siedzi nad okręgiem
ziemi, której obywatele są jako szarańcza; ten, który
rozpostarł niebiosa jako cienkie płótno, a rozciągnął je,
jako namiot ku mieszkaniu: 23 Tenci książąt w niwecz
obraca, sędziów ziemskich jako nic rozprasza. 24 Że
nie bywają szczepieni ani wsiani, ani się też wkorzeni
w ziemi pień ich; i jako jedno powienie na nich, wnet
usychają, a wicher jako źdźbło unosi ich. 25 Komuż
mię tedy przyrównacie, abym mu był podobny? mówi
Święty. 26 Podnieście ku górze oczy wasze, a obaczcie!
Kto to stworzył? kto wywiódł w poczcie wojsko ich, a to
wszystko z imienia przyzywa, według wielkości siły,
i wielkiej mocy, tak, że ani jedno z nich nie zginie?
27 Przeczże tedy powiadasz, Jakóbie! przeczże tak
mówisz Izraelu: Skryta jest droga moja przed Panem, a
sprawa moja przed Boga mego nie przychodzi? 28 Izali
nie wiesz? izaliś nie słyszał, że Bóg wieczny Pan, który
stworzył granice ziemi, nie ustanie, ani się spracuje, i
że nie może być dościgniona mądrość jego? 29 Który
dodaje spracowanemu siły, a tego, który nie ma żadnej
siły, moc rozmnaża. 30 Młódź ustaje i omdlewa, a
młodzieńcy w młodości upadają: 31 Ale którzy oczekują
Pana, nabywają nowej siły; podnoszą się piórami jako
orły, bieżą a nie spracują się, chodzą a nie ustawają.

41 Umilknijcie przedemną, wyspy! a narody niech
się posilą. Niech przystąpią a niech mówią:
Przystąpmy społem do sądu 2 Któż wzbudził od
wschodu słońca sprawiedliwego, i wezwał go, aby go
naśladował? Któż mu podbił narody, aby nad królami
panował, podawszy je jako proch pod miecz jego,
a jako plewy rozproszone pod łuk jego? 3 Uganiał
się z nimi, przeszedł spokojnie ścieszkę, po której
nogami swemi nie chadzał. 4 Któż to sprawił i uczynił?
któż wzywał rodzaje od początku? Ja Pan, pierwszy
i ostatni, Ja sam. 5 Widziały wyspy, i ulękły się;
kończyny ziemi zdumiały się; zgromadziły się, i zeszły
się. 6 Jeden drugiemu pomagał, a bratu swemu mówił:
Zmacniaj się! 7 A tak zmacniał teszarz złotnika, blachę
młotem gładzącego, kującego na kowadle, mówiąc: Do
lutowania to dobre. Potem to stwierdził gwoździami, aby
się nie ruszyło. 8 Ale ty, Izraelu, sługo mój! ty Jakóbie,
któregom obrał, nasienie Abrahama, przyjaciela mego!
9 Ty, któregom pochwycił od kończyn ziemi, owszem,
pominąwszy przedniejszych ich, powołałem cię mówiąc
do ciebie: Sługaś ty mój, obrałem cię, a nie odrzuciłem
cię. 10 Nie bój się! bom Ja z tobą. Nie lękaj się! bom
Ja Bogiem twoim. Zmocnię cię, a dam ci pomoc, i
podeprę cię prawicą sprawiedliwości swojej. 11 Oto
zawstydzą się, a będą pohańbieni wszyscy gniewem
pałający przeciwko tobie: staną się jako nic, i zginą
ci, którzy się tobie sprzeciwiają. 12 Szukałibyś ich,
nie znajdziesz ich; ci, którzy się sprzeciwiają tobie,
będą jako nic, a ci, którzy walczą z tobą, w niwecz
obróceni będą. 13 Bom ja Pan, Bóg twój, trzymam
cię za prawicę twoję, a mówięć: Nie bój się! Ja cię
wspomogę. 14 Nie bój się, robaczku Jakóbie, garstko
ludu Izraelskiego! Jać będę na pomocy, mówi Pan a
odkupiciel twój, Święty Izraelski. 15 Otom cię uczynił
jako wóz z zębami nowemi po obu stronach; i pomłócisz
góry, a potrzesz je, a pagórki jako plewę położysz. 16
Przewiejesz je, wtem je wiatr porwie, a wicher rozproszy
je; ale się ty rozradujesz w Panu, w Świętym Izraelskim
będziesz się chlubił. 17 Ubogich i nędznych, którzy
szukają wody, a niemasz jej, których język usechł od
pragnienia, Ja Pan wysłucham ich; Ja, Bóg Izraelski,
nie opuszczę ich. 18 Otworzę rzeki na miejscach
wysokich, a źródła w pośród równin; obrócę pustynie
w jeziora wód, a ziemię suchą w strumienie wód.
19 Nasadzę na puszczy cedrów, wybornych cedrów,
sosien, i oliwnych drzew; nasadzę pustynię jedliną,
wiązem, i bukszpanem; 20 Aby widzieli, i poznali, i
uważali, i zrozumieli, że to ręka Pańska uczyniła, i że to
Święty Izraelski stworzył. 21 Przedłóżcie sprawę waszę,
mówi Pan; ukażcie mocne dowody swoje, mówi król
Jakóbowy. 22 Niech przystąpi, a niech nam oznajmi to,
co się ma stać; rzeczy pierwsze, które były, powiedzcie,
abyśmy uważyli w sercu swem, a poznali cel ich;
albo przynajmniej nam przyszłe rzeczy oznajmijcie.
23 Oznajmijcie, co ma przyjść napotem, a poznamy,
żeście bogowie; albo uczyńcie co dobrego lub złego,
abyśmy się zdumiewali, gdybyśmy to społem widzieli.
24 Otoście wy zgoła na nic, a sprawa wasza także na
nic nie jest; przetoż obrzydły jest ten, co was sobie
obiera. 25 Wzbudzę od północy lud, ten przyciągnie; i
od wschodu słońca, ten wzywać będzie imienia mego;
oborzy się na książąt jako na błoto, a podepcze ich,
jako garncarz glinę. 26 Kto oznajmi od początku? tedy

będziemy wiedzieli; albo co było od dawnych czasów?
tedy rzeczemi: Tyś jest sprawiedliwy? Niemasz zgoła
nikogo, coby oznajmił, ani jest, ktoby się dał słyszeć,
albo ktoby słyszał mowy wasze. 27 Jam pierwszy, który
Syonowi opowiadam: Oto, oto są; a Jeruzalemowi dam
opowiadaczy rzeczy pociesznych. 28 Bo widzę, że
niemasz nikogo, niemasz nikogo między nimi, coby dał
radę; acz się ich pytają, wszakże nie odpowiadają i
słowa. 29 Oto ci wszyscy są marnością, za nic nie stoją
uczynki ich; wiatrem i próżnością są odlewane bałwany
ich.

42 Oto sługa mój, spolegać będę na nim, wybrany
mój, którego sobie upodobała dusza moja. Dam
mu Ducha swego, on sąd narodom wyda. 2 Nie będzie
wołał, ani się będzie wywyższał, ani będzie słyszany
na ulicy głos jego. 3 Trzciny nałamanej nie dołamie, a
lnu kurzącego się nie dogasi; ale sąd wyda według
prawdy. 4 Nie zamroczy się, ani ustanie, dokąd nie
wykona sądu na ziemi, a nauki jego wyspy oczekiwać
będą. 5 Tak mówi Bóg, Pan, który stworzył niebiosa i
rozpostarł je; który rozszerzył ziemię, i co się rodzi z
niej; który daje tchnienie ludowi mieszkającemu na niej,
a ducha tym, co chodzą po niej. 6 Ja Pan wezwałem
cię w sprawiedliwości, i ująłem cię za rękę twą; przetoż
strzedz cię będę, i dam cię za przymierze ludowi, i
za światłość narodom. 7 Aby otwierał oczy ślepych,
a wywodził więźniów z ciemnicy, i z domu więzienia
siedzących w ciemnościach. 8 Ja Pan, toć jest imię
moje, a chwały mojej nie dam innemu, ani sławy mojej
bałwanom rytym. 9 Oto pierwsze rzeczy przyszły, Ja
też nowe opowiadam, pierwej, niż się zaczną, dam
wam o nich słyszeć. 10 Śpiewajcie Panu pieśń nową,
chwała jego jest od kończyn ziemi, którzy się pławicie
po morzu, i wszystko, co w niem jest, wyspy i obywatele
ich. 11 Podnieście głos pustynie, i miasta jej, i wsi, w
których mieszka Kedar; wykrzykajcie obywatele skał,
z wierzchu gór wołajcie. 12 Oddajcie cześć Panu,
a chwałę jego na wyspach opowiadajcie. 13 Pan
wynijdzie jako mocarz, jako mąż waleczny wzruszy
się gorliwością; trąbić, owszem krzyczeć będzie, a
przeciw nieprzyjaciołom swoim mężnie sobie pocznie,
14 Mówiąc: Milczałem dość długo, jakobym nie słyszał,
wstrzymywałem się; ale już jako rodząca krzyczeć będę,
spustoszę, i wszystkich oraz połknę. 15 W pustynie góry
i pagórki obrócę, i wszystkie zioła ich posuszę; obrócę i
rzeki w wyspy, a jeziora wysuszę. 16 I powiodę ślepych
drogą, której nie znali, a ścieszkami, o których nie
wiedzieli, poprowadzę ich; obrócę przed nimi ciemności
w światłość, a co nierównego, w równinę. Toć jest, co
im uczynię, a nie opuszczę ich. 17 Cofną się nazad, i
zawstydzą się bardzo, którzy ufają w bałwanach rytych,
którzy mówią obrazom litym: Wyście bogowie nasi. 18
O głusi! słuchajcie; a wy ślepi! przejrzyjcie, abyście
widzieli. 19 Któż ślepy, jedno sługa mój? a kto głuchy,
jedno poseł mój, którego posyłam? Któż tak ślepy jako
doskonały, ślepy, mówię, jako sługa Pański? 20 Widzi
wiele rzeczy, a wszakże nie zrozumiewa; otworzone ma
uszy, wszakże nie słyszy. 21 Pan go sobie upodobał dla
sprawiedliwości swojej; uwielbił go zakonem, i sławnym
go uczynił. 22 Ale ten lud jest złupiony i rozszarpany,
którego młodzieńców ile ich kolwiek jest, imają, i do
ciemnic podawają; podani są na łup, a niemasz ktoby
ich wybawił; podani są na rozchwycenie, ani jest, ktoby
rzekł: Wróć ich zaś. 23 Któż to z was w uszy przyjmuje?
kto zrozumiewa, aby czulszym był napotem? 24 Kto
podał na rozszarpanie Jakóba, a Izraela łupieżcom?
Izali nie Pan, przeciwko któremuśmy zgrzeszyli? Bo nie
chcieli drogami jego chodzić, ani słuchać zakonu jego.
25 Dlatego nań Pan wylał popędliwość gniewu swego,
i gwałtowną wojnę, a zapalił go w około, a wszakże
nie poznał tego; zapalił go, mówię, a wszakże tego do
serca nie przypuścił.

43 Ale teraz tak mówi Pan, który cię stworzył, o
Jakóbie; i który cię uczynił, o Izraelu! Nie bój się,
bom cię odkupił, a wezwałem cię imieniem twojem;
mójeś ty. 2 Gdy pójdziesz przez wody, będę z tobą,
a jeźli przez rzeki, nie zaleją cię; pójdzieszli przez
ogień, nie spalisz się, a płomień nie imie się ciebie.
3 Bom Ja Pan, Bóg twój, Święty Izraelski, zbawiciel
twój. Dałem za cię na okup Egipt, ziemię Murzyńską, i
Sabę miasto ciebie. 4 Zaraz jakoś drogim uczyniony
przed oczyma memi, jesteś uwielbionym, a Jam cię
umiłował; przetoż dałem ludzi za cię, i narody za
żywot twój. 5 Nie bój się, bom Ja z tobą; od wschodu
słońca przyprowadzę zaś nasienie twoje, i od zachodu
zgromadzę cię. 6 Rzekę północnej stronie: Wróć:
a południowi: Nie zabraniaj. Przywiedź zasię synów
moich z daleka, a córki moje od kończyn ziemi; 7
Każdego, który się nazywa imieniem mojem, i któregom
ku chwale swojej stworzył, któregom ukształtował, i
któregom uczynił. 8 Wywiedź lud ślepy, który już ma
oczy i głuchy, który już ma uszy. 9 Wszystkie narody
niech się społu zejdą, i niech się zgromadzą ludzie.
Któż jest między nimi, coby to opowiedział, a przeszłe
rzeczy nam oznajmił? Niech stawią świadków swoich,
a będą usprawiedliwieni; albo niech słyszą i rzekną:
Prawdać jest! 10 Wyście świadkowie moi, mówi Pan, i
sługa mój, któregom obrał, abyście wiedzieli i wierzyli
mi, i zrozumieli, żem Ja jest, a że przedemną nie był
stworzony Bóg, ani po mnie będzie. 11 Ja, Jam jest Pan,
a niemasz oprócz mnie zbawiciela. 12 Ja oznajmuję i
wyswabadzam, i opowiadam, a niemasz nikogo między
wami z obcych bogów; i wyście mi tego świadkami,
mówi Pan, żem ja Bóg. 13 Pierwej niż dzień był, Jam

jest, a niemasz, ktoby wyrwał z ręki mojej; gdy co
uczynię, i któż to odwróci? 14 Tak mówi Pan, odkupiciel
wasz, Święty Izraelski: Dla was poślę do Babilonu, i
oderwę wszystkie zawory, i Chaldejczyków z okrętami,
w których się oni chlubią. 15 Jam jest Pan, Święty wasz;
Stworzyciel Izraelowy, Król wasz. 16 Tak mówi Pan,
który sposobił na morzu drogę, i ścieszkę na bystrych
wodach. 17 Który wywodzi wozy i konie, wojsko i siłę;
czyni, że oraz upadają, a nie powstawają: gasną jako
knot gaśnie. 18 Nie wspominajcie pierwszych rzeczy, a
starodawnych nie uważajcie. 19 Oto Ja czynię rzecz
nową, a zaraz się zjawi; izali tego nie poznacie Nadto
sposobię na puszczy drogę, a na pustyni rzeki. 20
Chwalić mię będzie zwierz polny, smoki, i sowy, żem
wywiódł na puszczy wody, a rzeki na pustyni, abym dał
napój ludowi memu, wybranemu ludowi memu. 21 Lud
ten, którym sobie stworzył, chwałę moję opowiadać
będzie; 22 A tyś mię nie wzywał, o Jakóbie! owszemeś
sobie utęsknił ze mną, o Izraelu! 23 Nie przywiodłeś
mi bydlątka na całopalenie twoje, i ofiarami twemi nie
uczciłeś mię; nie przymuszałem cię, abyś mi służył
ofiarami śniednemi, anim cię obciążał tem, abyś mi
kadził; 24 Nie kupiłeś mi za pieniądze wonnych rzeczy,
aniś mię tłustością ofiar twoich opoił; aleś mię obciążył
grzechami twemi, a zadałeś mi pracę nieprawościami
twojemi. 25 Ja, Ja sam gładzę przestępstwa twoje dla
siebie, a grzechów twoich nie wspomnę. 26 Przywiedź
mi na pamięć, sądźmy się społu; powiedz ty, maszli,
czembyś się usprawiedliwił? 27 Ojciec twój pierwszy
zgrzeszył, a nauczyciele twoi wystąpili przeciwko mnie.
28 A tak zrzucę książąt z miejsc świętych, i podam na
przeklęstwo Jakóba, a Izraela na pohańbienie.

44 A teraz słuchaj Jakóbie sługo mój! i ty, Izraelu!
któregom wybrał. 2 Tak mówi Pan, który cię
uczynił, i który cię ukształtował zaraz z żywota matki, i
który cię wspomaga: Nie bój się Jakóbie, sługo mój!
i uprzejmy, któregom wybrał. 3 Bo wyleję wody na
pragnącego, a potoki na suchą ziemię; wyleję Ducha
mego na nasienie twoje, i błogosławieństwo moje
na potomki twoje. 4 I rozkrzewią się jako między
trawą, i jako wierzby przy ciekących wodach. 5 Ten
rzecze: Jam jest Pański, a ów się ozowie do imienia
Jakóbowego, a inny się zapisze ręką swą Panu, i
imieniem Izraelskim będzie się nazywał. 6 Tak mówi
Pan, król Izraelski, i odkupiciel jego, Pan zastępów:
oprócz mnie niemasz Boga. 7 Bo któż jako Ja ogłasza i
opowiada to, i sporządza mi to, zaraz od onego czasu,
jakom rozsądził lud na świecie? a kto przyszłe rzeczy,
i to, co ma być, oznajmi im? 8 Nie bójcież się, ani
sobą trwożcie. Izalim wam tego z dawna nie oznajmił, i
nie opowiedział? Tegoście wy mnie sami świadkami.
Izali jest Bóg oprócz mnie? Niemasz zaiste skały; Ja o
żadnej nie wiem. 9 Tworzyciele bałwanów wszyscy nic
nie są, i te najmilsze rzeczy ich nic im nie pomogą;
czego oni sobie sami świadkami będąc, nic nie widzą,
ani rozumieją, żeby się wstydzić mogli. 10 Kto tworzy
boga, i bałwana leje, do niczego się to nie przygodzi.
11 Oto wszyscy, i uczestnicy ich będą pohańbieni;
owszem, rzemieślnicy ich, ci nad innych ludzi, choćby
się wszyscy zebrali i stanęli, lękać się muszą, i społem
pohańbieni będą. 12 Kowal kleszczami robi przy węglu,
a młotami kształtuje bałwana; gdy go robi mocą ramienia
swego, aż od głodu w nim i siły ustają, ani pije wody,
aż i omdlewa. 13 Cieśla zaś rozcięga sznur, znaczy
sznurem farbowanym, i ociosuje toporem, i cyrklem
rozmierza go, i czyni go na podobieństwo męża, i
na podobieństwo pięknego człowieka, aby mieszkał
w domu. 14 Narąbie sobie cedrów, i bierze cyprys i
dąb, albo to, co jest najmocniejszego między drzewem
leśnem, albo wsadzi jawór, który za deszczem odrasta;
15 I używa tego człowiek do palenia, albo wziąwszy z
niego, ogrzewa się przy nim, także roznieca ogień, aby
napiekł chleba, nadto z tegoż drzewa robi sobie boga,
i kłania mu się; czyni z niego bałwana, i klęka przed
nim. 16 Część jego pali ogniem, przy drugiej części
jego mięso je, piecze pieczeń i nasycony bywa; także
rozgrzewa się, i mówi: Ehej! rozgrzałem się, widziałem
ogień. 17 A z ostatku jego czyni boga, bałwana swego;
klęka przed nim, kłania się, i modli mu się, mówiąc:
Wybaw mię, boś ty bóg mój. 18 Nie wiedzą, ani
rozumieją, przeto, że Bóg zaślepił oczy ich, aby nie
widzieli, i serca ich, aby nie rozumieli. 19 I nie uważają
tego w sercu swojem, nie mająż to umiejętności ani
baczenia, aby rzekli: Część z niego spaliłem ogniem, a
przy węglu jego napiekłem chleba, upiekłem mięso, i
najadłem się; i mamże ja z ostatku jego obrzydliwość
uczynić, a przed kloc em drewnianym klękać? 20 Taki
się karmi popiołem, serce jego zwiedzione unosi go,
aby nie mógł wybawić duszy swojej, ani rzec: Izali
to nie jest oszukanie, co jest w prawicy mojej? 21
Pomnijże na to, Jakóbie i Izraelu! przeto, żeś ty jest
sługą moim. Stworzyłem cię, sługaś ty mój; o Izraelu!
nie zapomnę na cię. 22 Gładzę nieprawości twoje jako
obłok, a grzechy twoje jako mgłę; nawróć się do mnie,
bom cię odkupił. 23 Śpiewajcie niebiosa, bo to Pan
uczynił; wykrzykajcie niskości ziemi, zabrzmijcie chwałę
góry, las, i wszystkie drzewa w nim; albowiem Pan
odkupił Jakóba, a w Izraelu sławnym się uczynił. 24 Tak
mówi Pan, odkupiciel twój, i który cię utworzył wnet z
żywota matki: Ja Pan wszystko czynię, sam rozciągam
niebiosa, rozpościeram ziemię mocą swoją. 25 Wniwecz
obracam znamiona praktykarzów, i wieszczków do
szaleństwa przywodzę; i mędrców na wstecz obracam,
a umiejętność ich głupią czynię. 26 Potwierdzam słowa
sługi swego, a radę posłów swych wykonywam. Który

mówię o Jeruzalemie: Mieszkać w niem będę; a o
miastach Judzkich: Pobudowane będą; bo spustoszenia
ich pobuduję; 27 Który mówię głębinie: Wyschnij, Ja
potoki twe wysuszę; 28 Który mówię o Cyrusie: On
pasterz mój, bo wszystkę wolę moję wykona; i rzecze
Jeruzalemowi: Będziesz zbudowane; a kościołowi:
Będziesz założony.

45 To mówi Pan pomazańcowi swemu Cyrusowi,
którego prawicę ujmę, a porażę przed nim narody,
i biodra królów rozpaszę, a pootwieram przed nim
wrota, i bramy nie będą zamknięte. 2 Ja przed tobą
pójdę, a krzywe drogi wyprostuję, wrota miedziane
skruszę, a zawory żelazne porąbię; 3 I dam ci skarby
skryte, i klejnoty schowane, abyś poznał, żem Ja
Pan, Bóg Izraelski, który cię przyzywam imieniem
twojem. 4 Dla sługi mego Jakóba, i dla Izraela,
wybranego mego, nazwałem cię imieniem twojem,
przezwiskiem twojem, chociaż mię nie znasz. 5 Jam
Pan, a niemasz żadnego więcej, oprócz mnie niemasz
żadnego Boga; przepasałem cię, aczkolwiek mię nie
znasz: 6 Aby poznali od wschodu słońca, i od zachodu
słońca, iż niemasz żadnego oprócz mnie, Jam Pan, a
niemasz żadnego więcej; 7 Który czynię światłość, i
stwarzam ciemności; sprawuję pokój, i stwarzam złe.
Ja Pan czynię to wszystko. 8 Spuście niebiosa rosę
z góry, a obłoki niech kropią sprawiedliwość; niech
się otworzy ziemia, a niech wyrośnie zbawienie, a
sprawiedliwość niech wespół zakwitnie. Ja Pan sprawię
to. 9 Biada temu, który się spiera z stworzycielem
swoim, będąc skorupą, jako inne skorupy gliniane.
Izali glina rzecze garncarzowi swemu: Cóż czynisz?
Robota twoja zaprawdę nikczemna jest. 10 Biada temu,
który mówi ojcu: Cóż płodzisz? a niewieście: Cóż
porodzisz? 11 Tak mówi Pan, Święty Izraelski, i Twórca
jego: O przyszłe rzeczy pytajcie mię, a synów moich,
i sprawę rąk moich poruczajcie mi. 12 Jam uczynił
ziemię, i człowiekam na niej stworzył. Jam jest, którego
ręce rozciągnęły niebiosa, a wszystkiemu wojsku ich
rozkazuję. 13 Jam go wzbudził w sprawiedliwości, i
wszystkie drogi jego wyprostuję. Onci zbuduje miasto
moje, a więźniów moich wypuści, nie za okup, ani za dar,
mówi Pan zastępów. 14 Tak mówi Pan: Praca Egipska,
i kupiectwo Murzynów, i Sebejczyków, mężowie wysocy
do ciebie przyjdą, a twoi będą; za tobą chodzić będą, w
pętach pójdą, tobie się kłaniać, i tobie się korzyć będą,
mówiąc: Tylko w tobie jest Bóg, a niemasz żadnego
więcej, oprócz tego Boga. 15 Zaprawdę tyś jest Bóg
skryty, Bóg Izraelski, zbawiciel. 16 Wszyscy się oni
zawstydzą, i pohańbieni będą; czyniciele bałwanów
społu z hańbą odstąpią. 17 Ale Izrael zbawion będzie
przez Pana zbawieniem wiecznem; nie zawstydzicie
się, ani będziecie pohańbieni, aż na wieki wieczne. 18
Bo tak mówi Pan, który stworzył niebiosa (ten Bóg,
który stworzył ziemię, i uczynił ją! który ją utwierdził,
nie na próżno stworzył ją, na mieszkanie utworzył ją):
Jam Pan, a niemasz żadnego więcej. 19 Nie mówiłem
potajemnie na miejscu ziemskiem ciemnem; nie na
próżno mówię nasieniu Jakóbowemu: Szukajcie mię.
Ja Pan mówię sprawiedliwość, a zwiastuję prawość. 20
Zgromadźcie się, a przyjdźcie; przybliżcie się wespół,
wy, którzyście pozostali między poganami. Nic nie
wiedzą, którzy się z drewnianemi bałwanami swemi
noszą; bo się modlą bogu, który nie może wybawić. 21
Oznajmujcież a przywiedźcie innych, a niech pospołu
w radę wnijdą, a ukażą, kto to od dawnego czasu
przepowiedział? kto od onego czasu oznajmił? Izali nie
Ja Pan? Boć niemasz żadnego innego Boga oprócz
mnie. Niemasz Boga sprawiedliwego, i zbawiciela
innego oprócz mnie. 22 Obejrzyjcież się na mię, abyście
zbawione były wszystkie kończyny ziemi; bom Ja Bóg,
a niemasz żadnego więcej. 23 Przysiągłem sam przez
się; wyszło z ust moich słowo sprawiedliwe, które się
nazad nie wróci: Że się mnie kłaniać będzie wszelkie
kolano, i przysięgać każdy język. 24 Mówiąc: Tylko w
Panu mam wszelką sprawiedliwość i siłę. Takowi aż do
niego przyjdą; ale pohańbieni będą wszyscy, którzy
się gniewem zapalają przeciwko niemu. 25 W Panu
usprawiedliwione będzie, i przechwalać się będzie
wszystko nasienie Izraelskie.

46 Pochylił się Bel, upadł Nebo; bałwany ich włożone
są na bestyje, i na bydlęta; tem zaiste, co wy
nosicie, będą bardzo obciążone aż do ustania. 2
Pochyliły się, i upadły społem, i Babilończycy nie będą
mogli ratować brzemion; owszem, i dusza ich w niewolę
pójdzie. 3 Słuchajcie mię, domie Jakóbowy, i wszystkie
ostatki domu Izraelskiego! które noszę zaraz z żywota,
które piastuję zaraz od narodzenia; 4 Ja sam aż do
starości, i owszem aż do sędziwości was nosić będę.
Jam was uczynił, Ja też nosić będę; Ja mówię nosić
was będę, i wybawię. 5 Komuż mię przypodobacie, i
przyrównacie, albo podobnym uczynicie, żebym mu był
podobny? 6 Ci, którzy marnie wydawają złoto z worka,
a srebro na szalach ważą, najmują za zapłatę złotnika,
aby uczynił z niego boga, przed którym padają i kłaniają
się. 7 Noszą go na ramieniu, dźwigają go, i stawiają
go na miejscu jego. I stoi, a z miejsca swego się nie
ruszy; jeźli kto zawoła do niego, nie ozywa się, ani go
z utrapienia jego wybawia. 8 Pamiętajcież na to, a
wstydźcie się; przypuśćcie to do serca, o przestępnicy!
9 Wspomnijcie sobie na rzeczy pierwsze, które się
działy od wieku; bom Ja Bóg, a niemasz żadnego Boga
więcej, i niemasz mnie podobnego; 10 Który opowiadam
od początku rzeczy ostatnie, i zdawna to, co się jeszcze
nie stało; rzekęli co, rada moja ostoi się, i wszystkę wolę

moję uczynię. 11 Który zawołam od wschodu słońca
ptaka, z ziemi dalekiej tego, któryby wykonał radę
moję. Rzekłem, a dowiodę tego; umyśliłem, a uczynię
to. 12 Słuchajcie mię, wy upornego serca, którzy
jesteście dalekimi od sprawiedliwości. 13 Sprawię, że
się przybliży sprawiedliwość moja, nie pójdzie w długą,
a zbawienie moje nie omieszka; bo położę w Syonie
zbawienie, a w Izraelu sławę moję.

47 Zstąp, a usiądź w prochu, panno, córko
Babilońska! siądź na ziemi, a nie na stolicy, córko
Chaldejska! bo cię nie będą więcej nazywać kochanką
i rozkosznicą. 2 Weźmij żarna, a miel mąkę; odkryj
warkocze swoje, obnaż nogi, odkryj golenie, brnij przez
rzekę. 3 Odkryta będzie nagość twoja, a hańba twoja
widziana będzie; wezmę pomstę z ciebie, a nie dam się
nikomu zahamować. 4 To mówi odkupiciel nasz, imię
jego Pan zastępów, Święty Izraelski. 5 Siedź milcząc, a
wnijdź do ciemności, córko Chaldejska! bo cię więcej nie
będą nazywać panią królestw. 6 Rozgniewałem się był
na lud mój, splugawiłem dziedzictwo moje, a dałem je w
ręce twoje; aleś im ty nie okazała miłosierdzia, i starców
obciążałaś jarzmem twojem bardzo, 7 I rzekłaś: Na
wieki panią będę; i tak nie przypuściłaś tego do serca
swego, aniś sobie przywodziła na pamięć dokończenia
tego. 8 Przetoż słuchaj tego teraz, rozkosznico! (która
mieszkasz bezpiecznie, a mówisz w sercu swem:
Jam jest, a niemasz oprócz mnie innej, nie będę
wdową, ani uznam sieroctwa;) 9 Że to oboje przyjdzie
na cię nagle dnia jednego, sieroctwo i wdowstwo, a
doskonale przypanie na cię dla mnóstwa guseł twoich,
i dla wielkości czarów twoich. 10 Bo ufasz w złości
twojej, a mówisz: Nie widzi mię nikt. Mądrość twoja i
umiejętność twoja, ta cię przewrotną uczyniła, abyś
mówiła w sercu swem: Jam jest, a niemasz oprócz
mnie innej. 11 Dlatego przyjdzie na cię złe, którego
wyjścia nie wiesz, i przypadnie na cię bieda, której
nie będziesz mogła zbyć; a przyjdzie na cię nagle
spustoszenie, nim wzwiesz. 12 Stańże teraz z czarami
swemi, i z mnóstwem guseł twoich, któremiś się parała
od młodości twojej, azażbyś co sobie mogła pomódz,
albo się snać czem zmocnić. 13 Ustawasz z mnóstwem
rad twoich; niechajże teraz staną praktykarze, którzy
się przypatrują gwiazdom, którzy dawają znać, co ma
być każdego miesiąca, a niech cię wybawią z tego, co
ma przyjść na cię. 14 Oto są jako plewa; ogień popali
ich, nie wybawią ani duszy swej z mocy płomienia;
nie zostanie węgla do ogrzania się, ani ognia, coby
posiedzieć przy nim. 15 Takci się stanie kupcom twoim,
z którymiś się zabawiała od młodości twojej: każdy się
z nich w swą stronę uda, nie będzie, ktoby cię wybawił.

48 Słuchajcie tego, domie Jakóbowy! którzy się
nazywacie imieniem Izraelowem, a poszliście z
wód Judzkich; którzy przysięgacie przez imię Pańskie,
a Boga Izraelskiego przypominacie, ale nie w prawdzie
ani w sprawiedliwości; 2 Aczkolwiek od miasta świętego
mianujecie się, a na Bogu Izraelskim spolegacie, Pan
zastępów imię jego. 3 Pierwsze rzeczy z dawnam
opowiadał, a co z ust moich wyszło i com ogłaszał,
naglem czynił, i przychodziło. 4 Wiedziałem, żeś ty
twardy, a szyja twoja żyłą żelazną, a czoło twoje
miedziane. 5 Przetoż oznajmiałem ci z dawna; pierwej
niż się co stało, ogłaszałem, byś snać nie rzekł: Bałwan
mój uczynił to, a obraz mój albo ulanie moje rozkazało
to. 6 Słyszałeś o tem, spojrzyjże na to wszystko;
a wy izali tego nie opowiecie? Teraz już ogłaszam
nowe i tajemne rzeczy, i o którycheś nie wiedział. 7
Teraz stworzone są, a nie onego czasu, o którycheś
przed tym dniem nic nie słyszał, byś snać nie rzekł:
Otom wiedział o tem. 8 Owszem aniś słyszał, aniś
wiedział; ani się to w on czas doniosło ucha twego;
bom wiedział, że zapewne wystąpisz, a że przestępcą
będziesz zaraz z żywota matki twojej. 9 Dla imienia
mego zatrzymam popędliwość moję, a dla chwały
mojej zahamuję gniew przeciwko tobie, abym cię nie
wygładził. 10 Oto wypławię cię, ale nie jako srebro;
przebiorę cię w piecu utrapienia. 11 Sam dla siebie, dla
siebie to uczynię; bo jakożby miało być splugawione
imię moje? Zaiste chwały mojej nie dam innemu. 12
Słuchaj mię, Jakóbie i Izraelu, wezwany mój! Jam jest,
Jam pierwszy, Jam i ostateczny. 13 A ręka moja założyła
ziemię, i prawica moja piędzią rozmierzyła niebiosa;
zawołałem je, a zaraz stanęły. 14 Zbierzcie się wszyscy,
a słuchajcie. Któż z nich to opowiedział? Pan umiłował
go, on wykona wolę jego nad Babilonem, a ramię jego
przeciw Chaldejczykom. 15 Ja, Jam mówił; przetoż
wezwę go, przywiodę go, a poszczęści mu się droga
jego. 16 Przybliżcie się do mnie, a słuchajcie tego! Nie
mówiłem od początku w skrytości; ale od onegoż czasu,
którego się to działo, tamem był. A teraz panujący Pan
posłał mię, i duch jego. 17 Tak mówi Pan, odkupiciel
twój, Święty Izraelski: Jam Pan, Bóg twój, który cię
uczę, abyś postępował; a prowadzę cię drogą, po której
chodzić masz. 18 Obyżeś był pilnował przykazania
mego! byłby jako rzeka pokój twój, a sprawiedliwość
twoja jako wały morskie; 19 A nasienie twoje byłoby
jako piasek, a płód żywota twego jako drzastwo jego;
a nie byłoby wycięte ani wygładzone imię jego przed
obliczem mojem. 20 Wynijdźcie z Babilonu, ucieczcie od
Chaldejczyków; głosem to rozsławiajcie, rozgłaszajcie
to, roznaszajcie to, aż do kończyn ziemi; mówcie: Pan
odkupił sługę swego Jakóba. 21 Nie upragną, gdy ich
przez pustynie powiedzie; wody z skały wywiedzie im;
bo rozszczepi opokę, i wypłyną wody. 22 Niemasz
pokoju niepobożnym, mówi Pan.

49 Słuchajcie mię wyspy, a narody dalekie pilnujcie!
Pan zaraz z żywota wezwał mię, zaraz z żywota
matki mojej uczynił wzmiankę imienia mego: **2** I uczynił
usta moje jako miecz ostry, w cieniu ręki swej zakrył mię,
a uczyniwszy mię strzałą wypolerowaną, do sajdaku
swego schował mię; **3** I rzekł mi: Sługaś ty mój, w
Izraelu tobą się chlubić będę. **4** A Jam rzekł: Nadarmom
pracował, próżnom i daremnie zniszczył siłę moję;
wszakże sąd mój jest u Pana, a praca moja u Boga
mego. **5** A teraz mówi Pan, który mię zaraz z żywota
za sługę sobie utworzył, abym zaś przywiódł do niego
Jakóba. (Choćby Izrael nie był zebrany, sławnym jednak
będę przed oczyma Pańskiemi; albowiem Bóg mój
jest siłą moją.) **6** I rzekł: Małoby mi to było, abyś mi
był sługą ku podźwignieniu pokoleń Jakóbowych, i ku
nawróceniu ostatków z Izraela; przetoż dałem cię za
światłość poganom, abyś był zbawieniem mojem aż do
kończyn ziemi. **7** Tak mówi Pan, odkupiciel Izraelowy,
Święty jego, do tego, którym każdy gardzi, a którym się
brzydzą narody, do sługi panujących: Królowie widząc
cię powstaną, a książęta kłaniać ci się będą dla Pana,
który jest wierny, dla Świętego Izraelskiego, który cię
obrał. **8** Tak mówi Pan: Czasu przyjemnego wysłucham
cię, a w dzień zbawienia poratuję cię; nadto strzedz cię
będę, i dam cię za przymierze ludowi, abyś utwierdził
ziemię, a podał w osiadłość dziedzictwa spustoszałe;
9 Abyś mówił więźniom: Wynijdźcie; a tym, co są w
ciemnościach: Okażcie się. Podle dróg paść się będą,
a po wszystkich miejscach wysokich będą pastwiska
ich. **10** Nie będą łaknąć, ani pragnąć, i nie uderzy na
nich gorącość, ani słońce, bo ten, który ma litość nad
nimi, poprowadzi ich, i podle źródeł wód powiedzie
ich. **11** Nadto sposobię na wszystkich górach moich
drogę, a gościńce moje będą powyższone. **12** Oto ci z
daleka przyjdą, a oto drudzy od północy i od morza, a
drudzy z ziemi Synim. **13** Śpiewajcie niebiosa, rozraduj
się ziemio, i głośno zabrzmijcie góry! albowiem Pan
pocieszył lud swój, a nad ubogimi swoimi zmiłował się.
14 Ale Syon rzekł: Opuścił mię Pan, a Pan zapomniał na
mię. **15** Izali może zapomnieć niewiasta niemowlątka
swego, aby się nie zlitowała nad płodem żywota swego?
A choćby też i one zapomniały, wszakże Ja ciebie nie
zapomnę. **16** Oto na dłoniach swoich wyrysowałem
cię; mury twoje zawżdy są przedemną. **17** Pospieszą
się do ciebie synowie twoi, a ci, którzy cię burzyli i
kazili, odejdą od ciebie. **18** Podnieś w około oczy swe,
a obacz; ci wszyscy zgromadziwszy się przyjdą do
ciebie. Jakom żywy Ja, mówi Pan, że tymi wszystkimi
jako ochędóstwem przyodziejesz się, i obłożysz się
nimi jako oblubienica; **19** Przeto, że pustynie twoje, i
spustoszałe miejsca twoje, i ziemia zburzenia twego
teraz będą ciasne dla obywateli, gdyż oddaleni będą
ci, którzy cię pożerali. **20** Tak, że rzeką w uszy twoje
synowie sieroctwa twego: Ciasne mi jest to miejsce;
ustąpże mi, abym mieszkać mógł. **21** I rzeczesz w sercu
swem: Któż mi tych napłodził? bom ja była osierociała,
i samotna, wygnanam była, i tułałam się; któż wżdy
tych odchował? Otom Ja tylko sama pozostała była,
gdzież ci byli? **22** Tak mówi panujący Pan: Oto wzniosę
na narody rękę moję, a do ludzi podniosę chorągiew
moję, aby przynieśli synów twoich na ręku, i córki
twoje aby na ramionach przynoszone były. **23** I będą
królowie piastunami twoimi, a księżny ich mamkami
twemi; twarzą ku ziemi kłaniać ci się będą, i proch nóg
twoich lizać będą; a dowiesz się, żem Ja Pan, a iż
nie bywają zawstydzeni, którzy na mię oczekują. **24**
I rzeczesz: Izali korzyść od mocarza odjęta będzie?
Izali pojmany lud sprawiedliwego wybawiony będzie?
25 Owszem, tak mówi Pan: I pojmany lud mocarzowi
odjęty będzie, i korzyść okrutnikowi wydarta będzie;
albowiem przeciwnikowi twemu Ja się sprzeciwię, a
synów twoich Ja wyswobodzę. **26** I tych, którzy cię
pustoszą, własnem ich ciałem nakarmię, a krwią swoją
jako moszczem upiją się. I pozna wszelkie ciało, żem Ja
Pan, zbawiciel twój, i odkupiciel twój, mocny Jakóbowy.

50 Tak mówi Pan: Gdzie jest list rozwodny matki
waszej, którymem ją wolno puścił? albo kto jest
z pożyczalników moich, któremum was zaprzedał?
Otoście nieprawościami swojemi sami siebie zaprzedali,
a dla przestępstw waszych wolno puszczona jest matka
wasza. **2** Przeczże, gdy przychodzę, niemasz nikogo?
a gdy wołam, nikt się nie ozywa? Izali tak jest ukrócona
ręka moja, aby nie mogła odkupić? Izali niemasz we
mnie mocy ku wybawieniu? Oto fukiem moim osuszam
morze, obracam rzeki w pustynie, tak iż zaśmier dną
ryby ich dla niedostatku wody, i zdychają od pragnienia.
3 Obłoczę niebiosa w ciemności, a wór daję za odzienie
ich. **4** Panujący Pan dał mi język umiejętny, abym
umiał czasu przygodnego mówić słowo upracowanemu.
Budzi mię na każdy zaranek, pobudza uszy moje, abym
słuchał tak jako uczący się pilnie. **5** Panujący Pan
otwiera mi uszy, a Ja się nie sprzeciwiam, ani się na
wstecz wracam. **6** Ciała mego nadstawiam bijącym, a
policzków moich tym, którzy mię targają; twarzy mojej
nie zakrywam od obelżenia i plwania. **7** Bo panujący
Pan wspomaga mię; przetoż nie bywam pohańbiony.
Dla tego postawiłem twarz moję jako krzemień, gdyż
wiem, że pohańbiony nie będę. **8** Bliskoć jest ten,
który mię usprawiedliwia. Któż się sprzeczać będzie ze
mną? Stańmy społem; kto ma prawo ze mną, niech
przystąpi ku mnie. **9** Oto panujący Pan pomagać mi
będzie; któż jest, coby mię potępił? Oto wszyscy takowi
jako odzienie zwiotszeją, a mól zgryzie ich. **10** Kto
jest między wami bojący się Pana, posłuchaj głosu
sługi jego; kto jest, co chodzi w ciemnościach a nie ma

światłości? ufaj w imieniu Pańskiem, a spolegaj na Bogu
swoim. 11 Oto wy wszyscy, którzy rozniecacie ogień, a
przepasujecie się iskrami, chodźcież w światłości ognia
waszego, i w iskrach, któreście rozniecili; z ręki mojej
wam się to stanie, że w boleści leżeć będziecie.

51 Słuchajcie mię, którzy naśladujecie
sprawiedliwości, którzy szukacie Pana. Spojrzyjcie
na skałę, z którejście wycięci, i na głębokość dołu,
skądeście wykopani. 2 Spojrzyjcie na Abrahama,
ojca waszego, i na Sarę, która was porodziła,
żem go jednego wezwał, i pobłogosławiłem mu, a
rozmnożyłem go. 3 Gdyż pocieszy Pan Syon, pocieszy
wszystkie pustynie jego, a uczyni puszczę jego bardzo
rozkoszną, a pustynię jego jako ogród Pański, radość
i wesele znajdzie się w nim, dziękczynienie, i głos
śpiewania. 4 Pilnujcie mię, ludu mój i rodzino moja!
nadstawcie mi uszów; bo zakon odemnie wyjdzie, a
sąd mój za światłość narodom wystawię. 5 Blisko
jest sprawiedliwość moja, wynijdzie zbawienie moje,
a ramiona moje narody sądzić będą. Na mię wyspy
oczekują, a po ramieniu mojem tęsknią. 6 Podnieście
ku niebu oczy wasze, a spojrzyjcie na ziemię na
dół. Niebiosa jako dym zniszczeją, a ziemia jako
odzienie zwiotszeje, i obywatele jej, jako i ona zginą;
ale zbawienie moje na wieki będzie, a sprawiedliwość
moja nie ustanie. 7 Słuchajcie mię, którzy znacie
sprawiedliwość ludu, w którego sercu jest zakon mój!
Nie bójcie się urągania ludzkiego, a sromocenia ich
nie lękajcie się. 8 Albowiem ich mól jako szatę pożre,
a robak ich jako wełnę pogryzie; ale sprawiedliwość
moja na wieki będzie, a zbawienie moje od narodu
do narodu. 9 Ocuć się, ocuć się, oblecz się w siłę, o
ramię Pańskie! Ocuć się jako za dni dawnych, i za
rodzajów przeszłych! Izaliś nie ty jest, któreś zgładziło
Egipt, i zraniło smoka? 10 Izaliś nie ty jest, któreś
wysuszyło morze, wody przepaści wielkiej? któreś
obróciło głębokości morskie w drogę, aby przeszli
wybawieni? 11 A tak ci, których odkupił Pan, niech
się nawrócą, i przyjdą do Syonu z śpiewaniem, a
wesele wieczne niech będzie nad głową ich; wesela
i radości niech dostąpią, a niech uciecze smutek
i wzdychanie. 12 Ja, Jam jest pocieszyciel wasz.
Któżeś ty, że się boisz człowieka śmiertelnego, i syna
człowieczego trawie podobnego? 13 Że zapominasz na
Pana stworzyciela swego, który rozciągnął niebiosa, i
założył ziemię? a że się lękasz ustawicznie każdego
dnia popędliwości trapiącego, gdy się gotuje, aby
zatracał? Ale gdzież jest ta popędliwość trapiącego? 14
Pospieszy się, aby więzień był uwolniony; bo nie umrze
w dole, ani będzie miał jaki niedostatek chleba swego.
15 Ja zaiste jestem Pan, Bóg twój, który rozdzielam
morze, tak, że szumią wały jego; Pan zastępów jest
imię moje. 16 Jam włożył słowa moje w usta twoje, a
cieniem ręki mojej zakryłem cię, abyś szczepił niebiosa,
a założył ziemię, i rzekł Syonowi: Tyś jest lud mój. 17
Ocuć się, ocuć się, powstań Jeruzalemie! któreś piło z
ręki Pańskiej kubek zapalczywości jego, drożdże z
kubka trucizny śmiertelnej wypiłoś i wysączyłoś. 18
Nikt go nie prowadził ze wszystkich synów, których
napłodziło, i nikt go nie ujął za rękę jego ze wszystkich
synów, które wychowało. 19 Dwie rzeczy są, które
cię spotkały; (któż się ciebie użalił?) Spustoszenie i
skruszenie, głód i miecz; któż cię pocieszy? 20 Synowie
twoi pomdlawszy leżeli na rogach wszystkich ulic, jako
bawół w sieci, pełni będąc popędliwości Pańskiej,
gromienia Boga twego. 21 A przetoż słuchaj teraz tego,
o utrapiona i pijana, ale nie winem! 22 Tak mówi Pan
twój, Pan i Bóg twój, który się zastawia za lud swój:
Oto biorę z ręki twojej kubek trucizny śmiertelnej, i
drożdże kubka popędliwości mojej; nie będziesz więcej
pić z niego; 23 Ale podam go w rękę tych, którzy cię
trapią, którzy mówili duszy twojej: Nachyl się, niech
przez cię przejdziemy; a tyś pokładało jako ziemię
grzbiet swój, i jako ulicę przechodzącym.

52 Ocuć się, ocuć się, oblecz się w moc twoję,
Syonie! oblecz się w szatę ochędóstwa twego, o
Jeruzalemie, miasto święte! Albowiem nie natrze na
cię nieobrzezany i nieczysty. 2 Otrząśnij się z prochu,
powstań, siądź, Jeruzalemie! dobądź się z oków szyi
swojej, o pojmana córko Syońska! 3 Tak zaista Pan
mówi: Darmoście się zaprzedali, przetoż bez pieniędzy
odkupieni będziecie. 4 Bo tak mówi panujący Pan: Do
Egiptu wstąpił lud mój przedtem, aby tam pielgrzymował;
ale Assyryjczyk bez przyczyny go trapi. 5 A teraz cóż
mam czynić? mówi Pan, ponieważ lud mój darmo jest
pojmany, a ci, którzy panują nad nim, do wzdychania
go przywodzą, mówi Pan; nadto ustawicznie każdego
dnia imię moje bluźnione bywa. 6 Przetoż pozna lud
mój imię moje, przetoż pozna, mówię, dnia onego, żem
Ja jest ten, który mówię; otom Ja przytomny. 7 O jako
piękne są na górach nogi tego, co pocieszne rzeczy
zwiastuje, i opowiada pokój; tego, co zwiastuje dobre,
i opowiada zbawienie, a mówi do Syonu: Bóg twój
króluje! 8 Wynoszą głos stróżowie twoi, głos wynoszą, a
społem wykrzykać będą; bo okiem w oko ujrzą, że zasię
Pan Syon przywiedzie. 9 Wykrzykajcie a śpiewajcie
społem, pustynie Jeruzalemskie! bo pocieszył Pan
lud swój, odkupił Jeruzalem. 10 Wysmuknął Pan
ramię świętobliwości swojej przed oczyma wszystkich
narodów, aby oglądały wszystkie kończyny ziemi
zbawienie Boga naszego. 11 Odstąpcie, odstąpcie
wynijdźcie z Babilonu, nieczystego się nie dotykajcie,
wynijdźcie z pośrodku jego; oczyście się wy, którzy
nosicie naczynie Pańskie. 12 Bo nie z trzaskiem

wynijdziecie, ani uciekając pójdziecie; pójdzie zaiste
Pan przed wami, a zgromadzi was Bóg Izraelski. 13 Oto
się szczęśliwie powiedzie słudze memu. Wywyższony i
podniesiony i bardzo uwielbiony będzie. 14 Jako wiele
ich zdumieją się nad nim, że przemierzła jest nad innych
ludzi osoba jego, a kształt jego nad synów ludzkich: 15
Tak zasię pokropi wiele narodów, i królowie przed nim
zatulą usta swe, przeto, że czego im nie powiadano, to
oglądają, a to, o czem nie słyszeli, wyrozumieją.

53 Któż uwierzył kazaniu naszemu, a ramię Pańskie
komu objawione jest? 2 Bo wyrósł jako latorostka
przed nim, a jako korzeń z ziemi suchej, nie mając
kształtu ani piękności; i widzieliśmy go; ale nic
nie było widzieć, czemubyśmy go żądać mieli. 3
Najwzgardzeńszy był, i najpodlejszy z ludzi, mąż
boleści, a świadomy niemocy, i jako zakrywający twarz
swoję; najwzgardzeńszy mówię, skądeśmy go za nic
nie mieli. 4 Zaiste on niemocy nasze wziął na się, a
boleści nasze własne nosił; a myśmy mniemali, że
jest zraniony, ubity od Boga i utrapiony. 5 Lecz on
zraniony jest dla występków naszych, starty jest dla
nieprawości naszych; kaźń pokoju naszego jest na nim,
a sinością jego jesteśmy uzdrowieni. 6 Wszyscyśmy
jako owce zbłądzili, każdy na drogę swą obróciliśmy
się, a Pan włożył nań nieprawość wszystkich nas. 7
Uciśniony jest i utrapiony, a nie otworzył ust swoich;
jako baranek na zabicie wiedziony był, i jako owca
przed tymi, którzy ją strzygą, oniemiał, i nie otworzył ust
swoich. 8 Z więzienia i z sądu wyjęty jest; przetoż rodzaj
jego któż wypowie? Albowiem wycięty jest z ziemi
żyjących, a zraniony dla przestępstwa ludu mojego; 9
Który to lud podał niezbożnym grób jego, a bogatemu
śmierć jego, choć jednak nieprawości nie uczynił, ani
zdrada znaleziona jest w ustach jego. 10 Takci się
Panu upodobało zetrzeć go, i niemocą utrapić, aby
położywszy ofiarą za grzech duszę swą, ujrzał nasienie
swoje, przedłużył dni swoich; a to, co się podoba Panu,
przez rękę jego aby się szczęśliwie wykonało. 11 Z
pracy duszy swej ujrzy owoc, którym nasycon będzie.
Znajomością swoją wielu usprawiedliwi sprawiedliwy
sługa mój; bo nieprawości ich on sam poniesie. 12
Przetoż mu dam dział dla wielu, aby się dzielił korzyścią
z mocarzami, ponieważ wylał na śmierć duszę swoję, a
z przestępcami policzon będąc, on sam grzech wielu
odniósł, i za przestępców się modlił.

54 Śpiewaj niepłodna! która nie rodzisz, śpiewaj
głośno, a krzycz, która w porodzeniu nie pracujesz;
bo więcej będzie synów opuszczonej, niż synów tej,
która ma męża, mówi Pan. 2 Rozprzestrzeń miejsce
namiotu swego, a opon przybytków swych nie zabraniaj
rozciągnąć: wyciągnij powrozy twoje, a kołki twoje
utwierdź. 3 Bo się na prawo i na lewo rozsilisz, a
nasienie twoje narody odziedziczy, i miasta spustoszone
osadzi. 4 Nie bój się, bo pohańbiona nie będziesz; a
nie zapalaj się, bo nie przyjdziesz na posromocenie;
owszem na zelżywość młodości twojej zapomnisz, a na
pohańbienie wdowstwa twego więcej nie wspomnisz.
5 Albowiem małżonkiem twoim jest stworzycie twój,
Pan zastępów imię jego, a odkupiciel twój, Święty
Izraelski, Bogiem wszystkiej ziemi zwany będzie. 6 Bo
cię jako żony opuszczonej i strapionej w duchu, Pan
powoła, a jako żony młodej, gdy odrzuconą będziesz,
mówi Bóg twój. 7 Na małą chwilkę opuściłem cię;
ale zaś w litościach wielkich zgromadzę cię. 8 W
maluczkim gniewie skryłem maluczko twarz swoję
przed tobą; ale w miłosierdziu wiecznem zlituję się
nad tobą, mówi Pan, odkupiciel twój. 9 Bo to jest
u mnie, co przy potopie Noego; jakom przysiągł, że
się więcej nie będą rozlewać wody Noego po ziemi:
takem przysiągł, że się nie rozgniewam na cię, ani cię
zgromię. 10 A choćby się i góry poruszyły, i pagórki
się zachwiały: jednak miłosierdzie moje od ciebie nie
odstąpi, a przymierze pokoju mego nie wzruszy się,
mówi twój miłościwy Pan. 11 O utrapiona, wichrem
rozmiotana, z pociechy obrana! oto Ja położę na
karbunkułach kamienie twoje, a na szafirach założę
cię. 12 I uczynię z kryształu okna twoje, a bramy twoje
z kamienia rubinowego, i wszystkie granice twoje z
kamienia kosztownego. 13 A wszyscy synowie twoi
będą wyuczeni od Pana, i obfitość pokoju będą mieli
synowie twoi. 14 Na sprawiedliwości ugruntowana
będziesz; od ucisku się oddalisz, przetoż się go bać nie
będziesz; i od starcia; bo się nie przybliży do ciebie. 15
Oto nie jeden mieszkać będzie z tobą, który nie jest
mój; ale ktoby mieszkając z tobą, był przeciwnym tobie,
upadnie. 16 Otom ja stworzył kowala poddymającego
węgle w ogniu, a wyjmującego naczynie ku robocie
swojej: Jam też stworzył pustoszyciela, aby wytracał.
17 Żadne naczynie urobione przeciw tobie nie zdarzy
się, a każdy język powstawający przeciw tobie na
sądzie potępisz. Toć jest dziedzictwo sług Pańskich, a
sprawiedliwość ich odemnie, mówi Pan.

55 Nuż wszyscy pragnący pójdźcie do wód, i wy, co
niemacie pieniędzy, pójdźcie, kupujcie a jedzcie;
pójdźcie, mówię, kupujcie bez pieniędzy i bez zapłaty,
wino i mleko. 2 Przecz wynakładacie pieniądze nie za
chleb, a pracę swą na to, co nie nasyca? Słuchając
słuchajcie mię, a jedzcie to, co jest dobrego, i niech
się rozkocha w tłustości dusza wasza. 3 Nakłońcie
ucha swego, a pójdźcie do mnie; słuchajcie, a będzie
żyła dusza wasza. I postanowię z wami przymierze
wieczne, miłosierdzie Dawidowe pewne wyleję na was.
4 Oto dałem go za świadka narodom, za wodza i za
nauczyciela narodom. 5 Oto naród, któregoś nie znał,

powołasz, a narody, które cię nie znały, zbieżą się do
ciebie dla Pana, Boga twego, i Świętego Izraelskiego;
bo cię uwielbi. 6 Szukajcie Pana, póki może być
znaleziony; wzywajcie go, póki blisko jest. 7 Niech
opuści niepobożny drogę swoję, a człowiek nieprawy
myśli swoje i niech się nawróci do Pana, a zmiłuje się; i
do Boga naszego, gdyż jest hojnym w odpuszczaniu.
8 Boć zaiste myśli moje nie są jako myśli wasze, ani
drogi wasze jako drogi moje, mówi Pan; 9 Ale jako
wyższe są niebiosa niż ziemia, tak przewyższają drogi
moje drogi wasze, a myśli moje myśli wasze. 10 Bo
jako zstępuje deszcz i śnieg z nieba, a tam się więcej
nie wraca, ale napawa ziemię, a czyni ją płodną, czyni
ją też urodzajną, tak że wydaje nasienie siejącemu, a
chleb jedzącemu: 11 Takci będzie słowo moje, które
wynijdzie z ust moich; nie wróci się do mnie próżno,
ale uczyni to, co mi się podoba, i poszczęści mu się w
tem, na co je poślę. 12 Przetoż w weselu wynijdziecie,
a w pokoju doprowadzeni będziecie. Góry i pagórki
chwałę przed wami głośno zaśpiewają, a wszystkie
drzewa polne rękami klaskać będą. 13 Miasto ciernia
wyrośnie jedlina, a miasto pokrzywy wyrośnie mirt; a to
będzie Panu ku sławie, na znak wieczny, który nigdy
nie będzie wygładzony.

56 Tak mówi Pan: Strzeżcie sądu, a czyńcie
sprawiedliwość; bo blisko tego, że zbawienie moje
przyjdzie, a sprawiedliwość moja objawiona będzie. 2
Błogosławiony człowiek, który to czyni, i syn człowieczy,
który się trzyma tego, przestrzegając sabatu, aby go
nie splugawił, a strzegąc ręki swej, aby nie uczyniła
nic złego. 3 Niech tedy nie mówi cudzoziemiec,
który przystaje do Pana, mówiąc: Zaiste Pan mię
odłączył od ludu swego; niech też nie mówi trzebieniec:
Otom ja drzewo suche. 4 Albowiem tak mówi Pan o
trzebieńcach, którzyby przestrzegali sabatów moich,
a obrali to, co mi się podoba, i trzymali przymierze
moje: 5 Żeć im dam w domu swym i między murami
mojemi miejsce, i imię lepsze niżeli synów i córek;
dam im imię wieczne, które nie będzie wygładzone.
6 A cudzoziemców, którzyby przystali do Pana, aby
mu służyli, a miłowali imię Pańskie, będąc u niego
za sługi, wszystkich przestrzegających sabaty, aby
go nie splugawili, i zachowujących przymierze moje;
7 Tych przywiodę na górę świętobliwości mojej, a
uweselę ich w domu modlitwy mojej; całopalenia ich i
ofiary ich przyjemne będą na ołtarzu moim; bo dom
mój domem modlitwy nazwany będzie u wszystkich
narodów. 8 Tak mówi panujący Pan, który zgromadza
rozpędzonych z Izraela: Jeszcze zgromadzę do niego,
i do zgromadzonych jego. 9 Wszystkie zwierzęta
polne przyjdźcie na pożarcie, i wszystkie zwierzęta
leśne. 10 Stróżowie jego ślepi, wszyscy zgoła nic nie
umieją, wszyscy są psami niememi, nie mogą szczekać;
ospałymi są, leżą, kochają się w drzemaniu. 11 A są
psami obżartemi, nie mogą się nigdy nasycić; sami
się pasąc nie umieją nauczać. Wszyscy się za drogą
swoją udali, każdy za łakomstwem swojem z strony
swej, mówiąc: 12 Pójdźcie, nabiorę wina, a upijemy się
mocnym napojem, a będzie nam jako dziś tak i jutro, i
jeszcze daleko obficiej.

57 Sprawiedliwy ginie, a nikt tego do serca
nieprzypuszcza; i mężowie pobożni schodzą,
a nikt tego nie uważa, że przed przyjściem złego
sprawiedliwy zebrany bywa; 2 Że wschodzi do pokoju,
a odpoczywa na łożu swojem, ktokolwiek chodzi w
uprzejmości. 3 Ale wy sami przystąpcie, synowie
czarownicy, nasienie cudzołożnika i wszetecznicy! 4
Nad kimże się cieszycie? przeciwko komuż rozdzieracie
gębę, i wywieszacie język? Izali nie jesteście synowie
nierządu, nasienie kłamliwe? 5 Którzy nierząd płodzicie
w gajach pod każdem drzewem zielonem zabijając
synów swych przy potokach, pod wysokiemi skałami. 6
Między gładkim kamieniem potokowym jest dział twój.
Cić są, ci losem twoim, na które też wylewasz ofiarę
mokrą, a ofiarujesz ofiarę śniedną, i w temże bym się
Ja kochał? 7 Na górze wysokiej i wyniosłej postawiłeś
łoże twoje, a tam wstępujesz ku sprawowaniu ofiar. 8 A
za drzwiami i za podwojem położyłaś pamiątkę twoję,
gdyż odemnie odchodząc odkrywasz się, a wstąpiwszy
rozszerzasz łoże swe, czyniąc je przestworniejsze, niżeli
poganie; umiłowałaś łoże ich, gdziekolwiek miejsce
upatrzysz. 9 Chodzisz i do króla, z olejkiem i z
rozmaitemi wonnemi maściami twemi; posyłasz bowiem
posłów swych daleko, a poniżasz się aż do grobu.
(Sheol h7585) 10 Mnóstwem dróg swoich spracowałaś
się, a nie mówisz: Daremnać to. Znalazłaś pomoc
ręce swojej, dlategoś nie zemdlała. 11 Kogożeś się
obawiała i lękała, iżeś kłamała? Na mięś nie pomniała,
aniś tego przypuściła do serca swego: dlategoż to,
żem Ja milczał, a to z dawna, nie boisz się mnie?
12 Ja opowiem sprawiedliwość twoję i sprawy twoje,
któreć nic nie pomogą. 13 Gdy zawołasz, niech cię
wybawi zgraja twoja; ale wszystkie one rozniesie
wiatr, i pochwyci marność. Lecz ten, co we mnie ufa,
odziedziczy ziemię, a posiądzie górę świętą moję. 14
Bo rzeką: Wyrównajcie, wyrównajcie, zgotujcie drogę,
uprzątnijcie zawady z drogi ludu mojego. 15 Bo tak
mówi on najdostojniejszy i najwyższy, który mieszka w
wieczności, a święte jest imię jego: Ja, który mieszkam
na wysokości na miejscu świętem, mieszkam i z tym,
który jest skruszonego i uniżonego ducha, ożywiając
ducha pokornych, ożywiając serce skruszonych. 16
Nie będę się zaiste na wieki wadził, ani się wiecznie
gniewał; boćby duch przed obliczem mojem zemdlał, i

dusze, którem Ja uczynił. 17 Dla nieprawości łakomstwa
jego rozgniewałem się, a uderzyłem go; ukryłem się, a
rozgniewałem się, przeto, że odpornym będąc, poszedł
drogą serca swego. 18 Widzę drogi jego, wszakże
uzdrowię go; doprowadzę go; i przywrócę mu pociechy,
i tym, którzy z nim płaczą. 19 Stworzę owoc warg, pokój
dalekiemu i bliskiemu, mówi Pan; a tak uzdrowię go.
20 Lecz niepobożni będą jako morze wzburzone, gdy
się uspokoić nie może, a którego wody wymiatają kał
i błoto. 21 Niemasz pokoju niepobożnym, mówi Bóg
mój.

58 Wołaj wszystkiem gardłem, nie zawściągaj; wynoś
głos swój jako trąba, a opowiedz ludowi mojemu
przestępstwa ich, a domowi Jakóbowemu grzechy
ich; 2 Chociaż mię każdego dnia szukają, a znać
chcą drogi moje, jako naród, który sprawiedliwość
czyni, a sądu Boga swego nie opuszcza; pytają mię o
sądach sprawiedliwości a przgną się przybliżyć do Boga
mówiąc: 3 Przeczże pościmy, gdyż na to nie patrzysz?
trapimy duszę naszę, a nie widzisz? Oto w dzień postu
waszego przewodzicie wolę swoję, a wszystkie prace
swoje wyciągacie. 4 Oto pościcie na swary, i na zwady,
i bijecie pięścią niemiłościwie; nie pościcie, jak się godzi
tych dni, aby był słyszany na wysokości głos wasz. 5
Izali to jest takowy post, jakim obrał, a dzień, w któryby
trapił człowiek duszę swoję? żeby zwiesił jako sitowie
głowę swoję, a wór i popiół sobie podścielał? Toż to
nazwiesz postem, i dniem przyjemnym Panu? 6 Ale to
jest post, którym obrał: Rozwiąż związki niepobożności,
rozwiąz brzemiona ciężkie, i wolno puść skruszonych,
a tak wszelakie jarzmo rozerwij; 7 Ułamuj łaknącemu
chleba twego, a ubogich wygnańców wprowadź do
domu twego; ujrzyszli nagiego, przyodziej go, a przed
ciałem swojem nie ukrywaj się. 8 Tedy wyniknie jako
zorza ranna światłość twoja, a zdrowie twoje prędko
zakwitnie! i pójdzie przed tobą sprawiedliwość twoja, a
chwała Pańska zbierze cię. 9 Tedy wzywać będziesz, a
Pan wysłucha; zawołasz, a odpowieć: Owom Ja. Jeźli
odejmiesz z pośrodku siebie i jarzmo, a przestaniesz
palca wyciągać, i mówić nieprawości; 10 Jeźli wylejesz
łaknącemu duszę swoję, a duszę utrapioną nasycisz:
tedy wejdzie w ciemności światłość twoja, a zmierzk
twój będzie jako południe. 11 Bo cię Pan ustawicznie
poprowadzi, i nasyci pod największą suszą duszę twoję,
a kości twoje utuczy, i będziesz jako ogród wilgotny,
a jako zdrój wód, którego wody nie ustawają. 12 I
pobudują spłodzeni od ciebie pustynie starodawne,
grunty od narodu do narodu wywiedziesz; i nazwą cię
naprawcą obalin, i przeprawcą ścieżek ku mieszkaniu.
13 Jeźliże odwrócisz od sabatu nogę swoję, abyś nie
przewodził woli swojej w dzień mój święty; i jeżeli
nazwiesz sabat rozkoszą, dniem świętym a Panu
sławnym, i będzieszli go miał w uczciwości, tak, abyś
weń nie czynił dróg swoich, i nie przewodził woli
swej, i nie mówił słowo próżnego: 14 Tedy będziesz
rozkoszował w Panu; i wprowadzą cię na wysokie
miejsca ziemi, i sprawię to, abyś pożywał dziedzictwa
Jakóba, ojca twego; bo usta Pańskie mówiły.

59 Oto nie jest ukrócona ręka Pańska, aby zbawić
nie mogła; a nie jest obciążone ucho jego, aby
wysłuchać nie mogło. 2 Ale nieprawości wasze roździał
uczyniły między wami i między Bogiem waszym, a
grzechy wasze sprawiły, że ukrył twarz przed wami,
aby nie słyszał. 3 Bo ręce wasze krwią są zmazane,
a palce wasze nieprawością; wargi wasze mówią
kłamstwo, a język wasz nieprawość świegoce. 4
Niemasz ktoby się zastawiał o sprawiedliwość, ani jest
ktoby się zasadzał o prawdę. Ufają w próżności, a
mówią kłamstwo; poczynają ucisk, a rodzą nieprawość.
5 Jaja bazyliszkowe wylęgli, a płótna pajęczego natkali.
Ktoby jadł jaja ich, umrze, a jeźli je stłucze, wynijdzie
jaszczórka. 6 Płótna ich nie godzą się na szatę, ani się
przyodzieją robotami swemi. Uczynki ich są uczynki
nieprawości, a sprawa łupiestwa jest w rękach ich. 7
Nogi ich bieżą do złego, i kwapią się na wylanie krwi
niewinnej. Myśli ich są myśli nieprawości; spustoszenie
i starcie jest na drogach ich. 8 Drogi pokoju nieznają,
i niemasz sprawiedliwości w drogach ich; ścieszki
swe sami pokrzywili u siebie; każdy, kto po nich
chodzi, nie zna pokoju. 9 Dlatego oddalił się sąd od
nas, a nie dochodzi nas sprawiedliwość; czekamy na
światłość, a oto ciemność; na jasność, ale w ćmie
chodzimy. 10 Macamy ściany jako ślepi, a macamy,
jakobyśmy oczów nie mieli. Potykamy się w południe
jako w zmierzk; w wielkich dostatkach podobniśmy
umarłym. 11 Mruczymy wszyscy jako niedźwiedź,
jako gołębica ustawicznie stękamy; oczekujemy na
sąd, ale go niemasz; na wybawienie, ale dalekie jest
od nas. 12 Bo się rozmnożyły przestępstwa nasze
przed tobą, a grzechy nasze świadczą przeciwko nam,
ponieważ nieprawości nasze są przy nas, i złości nasze
uznajemy; 13 Żeśmy wystąpili, i kłamali przeciw Panu, i
odwróciliśmy się, abyśmy nie szli za Bogiem naszym;
żeśmy mówili o potwarzy i o odstąpieniu, żeśmy
zmyślali i wywierali z serca swego słowa kłamliwe.
14 Tak, że się sąd opak obrócił, a sprawiedliwość
z daleka stoi; bo na ulicy prawda szwankowała, a
prawość przejścia nie ma. 15 Owszem, prawda zginęła,
a ten, co odstępuje od złego, na łup podany bywa.
To widzi Pan, i nie podoba się to w oczach jego,
że niemasz sądu. 16 Gdy tedy widział, że niemasz
żadnego męża, aż się zdumiał, że niemasz żadnego,
coby się zastawił, a przetoż wybawienie sprawiło mu
ramię jego, a sprawiedliwość jego sama go podparła.

17 Bo się przyoblókł w sprawiedliwość jako w pancerz,
a hełm zbawienia na głowie jego; oblókł się w odzienie
pomsty jako w szatę, a odział się zapalczywością jako
płaszczem; 18 Aby według uczynków, aby według
nich odpłacił popędliwością przeciwnikom swoim, aby
nagrodę nieprzyjaciołom swoim, a wyspom zapłatę
oddał. 19 I będą się bali, którzy są na zachód, imienia
Pańskiego, i którzy na wschód słońca, sławy jego.
Gdy przypadnie nieprzyjaciel jako rzeka, tedy go duch
Pański precz zapędzi. 20 Bo przyjdzie do Syonu
odkupiciel, i do tych, którzy się odwracają od występków
w Jakóbie, mówi Pan. 21 A toć będzie przymierze moje
z nimi, mówi Pan: Duch mój, który jest w tobie, i słowa
moje, którem włożył w usta twoje, nie odstąpią od ust
twoich, ani od ust nasienia twego, ani od ust potomków
nasienia twego, mówi Pan, odtąd aż na wieki.

60 Powstań, objaśnij się! ponieważ przyszła światłość
twoja, a chwała Pańska weszła nad tobą. 2
Bo oto ciemności okryją ziemię, a zaćmienie narody;
ale nad tobą wejdzie Pan, a chwała jego nad tobą
widziana będzie. 3 I będą chodzić narody w światłości
twojej, a królowie w jasności, która wejdzie nad tobą.
4 Podnieś w około oczy twe, a spojrzyj; ci wszyscy,
którzy się zgromadzili, pójdą do ciebie; synowie twoi z
daleka przyjdą, a córki twoje przy boku twoim chowane
będą. 5 Tedy oglądasz to, a rozweselisz się; tedy się
zdumieje i rozszerzy serce twoje, gdy się obróci ku tobie
zgraja morska, a moc narodów przyjdzie do ciebie. 6
Obfitość wielbłądów okryje cię, także dromedarze z
Madyjan i z Efy. Wszyscy ci przyjdą z Saby, złoto i
kadzidło przyniosą, a chwały Pańskie opowiadać będą.
7 Wszystkie stada z Kedar zgromadzą się do ciebie;
barany z Nebajotu służyć ci będą, a ofiarowane będąc
na ołtarzu moim, przyjemne będą; a tak dom majestatu
mego ozdobię. 8 I rzeczesz: Którzyż to są, co się
jako obłoki zlatują, i jako gołębie do okien swoich?
9 Na mięć zaiste wyspy oczekują, i okręty morskie
zdawna, aby przywiedli synów twoich z daleka, także
srebro swoje z sobą, i złoto swoje imieniowi Pana,
Boga twego, i Świętego Izraelskiego; bo cię uwielbi.
10 I pobudują cudzoziemcy mury twoje, a królowie ich
służyć ci będą, gdyż w rozgniewaniu mojem uderzę
cię, a w upodobaniu mojem zlituję się nad tobą. 11 I
będą otworzone bramy twoje ustawicznie; we dnie i w
nocy nie będą zatkane, aby przywiedziono do ciebie
moc pogan, i królowie ich aby byli przywiedzieni. 12
Naród ten i królestwo, któreby nie służyło, zginie;
narody takie, mówię, do szczętu spustoszone będą.
13 Sława Libanu do ciebie przyjdzie, jedlina, sosna,
także bukszpan, dla ozdoby miejsca świątnicy mojej,
abym miejsce nóg moich uwielbił. 14 Przyjdą także
do ciebie w pokorze synowie tych, którzy cię trapili,
i będą się kłaniać stopom nóg twoich, którzykolwiek
pogardzili tobą, i nazwią cię miastem Pańskiem,
Syonem Świętego Izraelskiego. 15 Miasto tego, coś
opuszczona i w nienawiści była, tak, że nie było, ktoby
przez cię chodził, wystawię cię za dostojność wieczną,
i wesele od narodu do narodu. 16 Bo ssać będziesz
mleko narodów, i piersiami królów karmiona będziesz;
i poznasz, iżem Ja Pan, zbawieciel twój i odkupiciel
twój, mocarz Jakóbowy; 17 Miasto miedzi naniosę
złota, a miasto żelaza naniosę srebra, a miasto drew
miedzi, a miasto kamienia żelaza; i postawię nad tobą
dozorców spokojnych, i urzędników sprawiedliwych.
18 Nie będzie więcej słychać o drapiestwie w ziemi
twojej, o zburzeniu i spustoszeniu na granicach twoich;
ale ogłaszać będziesz zbawienie na murach twoich, a
chwałę w bramach twoich. 19 Nie będziesz miał więcej
słońca za światłość dzienną, a jasność miesiąca nie
oświeci cię, ale Pan będzie światłością twoją wieczną,
a Bóg twój sławą twoją. 20 Nie zajdzie więcej słońce
twoje, a miesiąc twój nie skryje się; bo Pan będzie
wieczną światłością twoją; a tak dokonają się dni
smutku twego. 21 Lud także twój, którzybykolwiek
byli sprawiedliwi, na wieki odziedziczą ziemię; będą
latoroślą szczepienia mego, dziełem rąk moich, abym
w niem był uwielbiony. 22 Najmniejszy rozmnoży się na
tysiące, a maluczki poczet w naród niezliczony. Ja Pan
czasu swego prędko to uczynię.

61 Duch Panującego Pana jest nademną; przeto
mię pomazał Pan, abym opowiadał Ewangeliję
cichym, posłał mię, abym związał rany tych, którzy
są skruszonego serca, abym zwiastował pojmanym
wyzwolenie, a więźniom otworzenie ciemnicy; 2 Abym
ogłosił miłościwy rok Pański, i dzień pomsty Boga
naszego; abym cieszył wszystkich płaczących; 3
Abym sprawił radość płaczącym w Syonie, a dał im
ozdobę miasto popiołu, olejek wesela miasto smutku,
odzienie chwały miasto ściśnionego; i będą nazwani
drzewami sprawiedliwości, szczepieniem Pańskiem,
abym był uwielbiony. 4 Tedy pobudują spustoszenie
starodawne, pustynie stare naprawią, a odnowią miasta
spustoszone, puste za wielu narodów. 5 Bo się stawią
cudzoziemcy, a paść będą stada wasze, a synowie
cudzoziemców oraczami waszymi i winiarzami waszymi
będą. 6 Ale wy kapłanami Pańskimi nazwani będziecie,
sługami Boga naszego zwać was będą; majętności
pogan używać będziecie, a w sławie ich wywyższeni
będziecie. 7 Za dwojakie pohańbienie i zelżywość
waszę śpiewać będziecie; z działu ich, i w ziemi
ich dwojakie dziedzictwo posiądziecie, a tak wesele
wieczne mieć będziecie. 8 Ja Pan miłuję sąd, a
mam w nienawiści łupiestwo przy całopaleniu; przetoż
sprawię, aby uczynki ich działy się w prawdzie, a

przymierze wieczne postanowię z nimi. 9 I znajome
będzie między poganami nasienie ich, a potomstwo ich
w pośrodku narodów; wszyscy, którzy ich ujrzą, poznają
ich, że są nasieniem, któremu Pan pobłogosławił. 10
Weseląc weselić się będą w Panu, a dusza moja
rozraduje się w Bogu moim; bo mię oblókł w szaty
zbawienia, a płaszczem sprawiedliwości przyodział mię,
jako oblubieńca ozdobnego chwałą, i jako oblubienicę
ozdobioną w klejnoty swoje. 11 Bo jako ziemia wydaje
płód swój, a jako ogród nasienie swoje wywodzi, tak
panujący Pan wywiedzie sprawiedliwość i chwałę swoję
przed wszystkie narody.

62 Dla Syonu milczeć nie będę, a dla Jeruzalemu
nie uspokoję się, dokąd sprawiedliwość jego
nie wynijdzie jako jasność, a zbawienie jego jako
pochodnia gorzeć nie będzie. 2 I oglądają narody
sprawiedliwość twoję, i wszyscy królowie sławę twoję
i nazwą cię imieniem nowem, które usta Pańskie
mianować będą. 3 I będziesz koroną ozdobną w ręce
Pańskiej, i koroną królestwa w ręce Boga twego. 4 Nie
będą cię więcej zwać opuszczoną, i ziemia twoja nie
będzie więcej zwana spustoszoną; ale ty nazywana
będziesz rozkoszą moją, a ziemia twoja mężatką; bo
Pan będzie miał rozkosz w tobie, a ziemia twoja będzie
zamężna. 5 Albowiem jako młodzieniec pannę pojmuje,
tak cię sobie pojmą synowie twoi; a jako się oblubieniec
weseli z oblubienicy, tak się weselić będzie z ciebie
Bóg twój. 6 Na murach twoich, o Jeruzalem! postawię
stróżów, którzy przez cały dzień całą noc nigdy nie
umilkną; którzy wspominacie Pana, nie milczcie; 7 A
nie dawajcie mu odpocznienia, dokąd nie utwierdzi,
i dokąd nie sposobi, aby Jeruzalem było sławne na
ziemi. 8 Przysiągł Pan przez prawicę swoję i przez
ramię mocy swojej, mówiąc: Nie podam więcej pszenicy
twojej na pokarm nieprzyjaciołom twoim, i nie będą pić
cudzoziemcy wina twego, około któregoś pracował.
9 Ale ci, którzy je zgromadzą, pożywać go, i chwalić
Pana będą; a którzy je zbierają, będą je pić w sieniach
świątnicy mojej. 10 Przechodźcie, przechodźcie przez
bramy! gotujcie drogę ludowi; wyrównajcie, wyrównajcie
gościńce; wybierzcie kamienie, podnieście chorągiew
do narodów. 11 Oto Pan rozkaże obwołać aż do kończyn
ziemi; powiedzcie córce Syońskiej: Oto zbawiciel twój
idzie, oto zapłata jego z nim, a dzieło jego przed nim.
12 I nazwią synów twoich ludem świętym, odkupionymi
Pańskimi, a ciebie nazwią miastem zacnem i nie
opuszczonem.

63 Któż to jest, który idzie z Edom, w szatach
ubroczonych we krwi z Bocra? Ten przyozdobiony
szatą swoją, postępujący w wielkości mocy swojej?
Jam jest, który mówię sprawiedliwość, dostateczny
do wybawienia. 2 Przeczże jest czerwone odzienie
twoje? a szaty twoje jako tego, który tłoczy w prasie? 3
Prasę tłoczyłem Ja sam, a nikt z ludu nie był zemnę;
Ja, mówię, tłoczyłem nieprzyjaciół w gniewie swym, i
podeptałem ich w popędliwości mojej, aż pryskała krew
mocarzów ich na szaty moje; a tak wszystko odzienie
moje spluskałem. 4 Albowiem dzień pomsty był w sercu
mojem, a rok odkupionych moich przyszedł. 5 Lecz
gdym widział, że nie było pomocnika, ażem się zdumał,
że nikogo nie było, coby mię podparł, przetoż mi
wybawienie sprawiło ramię moje, a popędliwość moja, ta
mię podparła. 6 I podeptałem narody w gniewie swym,
a opoiłem je w zapalczywości mojej, i uderzyłem o
ziemię mocarzy ich. 7 Miłosierdzia Pańskie wspominać
będę, i chwały Pańskie za wszystko, cokolwiek nam
uczynił Pan, i hojność dóbr, które pokazał domowi
Izraelskiemu według miłosierdzia swego, i według
wielkich litości swoich. 8 Bo rzekł: Wżdyć są ludem
moim, są synami, nie przeniewierzą mi się; przetoż
był ich zbawicielem. 9 We wszelakiem uciśnieniu ich i
on był uciśniony: ale Anioł oblicza jego wybawił ich.
Z miłości swej, i z litości swojej on sam odkupił ich,
piastował ich i nosił ich po wszystkie dni wieków.
10 Ale oni odpornymi byli, i zasmucali Ducha jego
Świętego; dla tego obrócił się im w nieprzyjaciela,
a sam walczył przeciwko nim. 11 I wspominał sobie
lud jego na dni starodawne, i na Mojżesza, mówiąc:
Gdzież jest ten, który ich wywiódł z morza, z pasterzem
trzody swojej? Gdzież jest ten, który położył w pośrodku
jego Ducha swego Świętego? 12 Który ich wiódł po
prawicy Mojżeszowej ramieniem wielmożności swojej?
który rozdzielił wody przed nimi, aby sobie uczynił imię
wieczne? 13 Który ich przeprowadził przez przepaści,
jako konia po puszczy, a nie szwankowali? 14 Jako
gdy bydlę na dół zstępuje: tak Duch Pański zwolna
prowadził z nich każdego; takeś wiódł lud swój, abyś
sobie uczynił imię sławne. 15 Spojrzyjże z nieba, a
obacz z mieszkania świętobliwości twojej, i ozdoby
twojej. Gdzież jest gorliwość twoja, i wielka siła twoja?
Gdzie wzruszenie wnętrzności twoich, i litości twoich?
Przedemnąż zawściągnione będą? 16 Tyś zaiste ojciec
nasz: bo Abraham nie wie o nas, a Izrael nie zna nas.
Tyś, Panie! ojciec nasz, odkupiciel nasz; toć jest od
wieku imię twoje. 17 Przeczżeś nam, Panie! dopuścił
błądzić z dróg twoich? przeczżeś zatwardził serce
nasze, abyśmy się ciebie nie bali? Nawróćże się dla
sług twoich, dla pokolenia dziedzictwa twego. 18 Na
mały czas posiadł ziemię lud świętobliwości twojej;
nieprzyjaciele nasi podeptali świątnicę twoję. 19 Myśmy
twoi od wieku, a nad tymi nigdyś nie panował, ani
wzywano imienia twego nad nimi.

64 Obyś rozdarł niebiosa, i zstąpił, aby się od oblicza
twego góry rozpłynęły! 2 (Jako od gorejącego
ognia, ognia roztapiającego, woda wre,) abyś oznajmił
imię twoje nieprzyjaciołom twoim, ażeby się od oblicza
twego narody zatrwożyły. 3 Jako gdyś czynił dziwy,
którycheśmy się nie spodziewali; zstąpiłeś, a od oblicza
twego góry się rozpływały. 4 Czego od wieków nie
słyszano ani to do uszów przychodziło; oko nie widziało
Boga innego oprócz ciebie, coby tak uczynił temu,
co nań oczekuje. 5 Zabieżałeś weselącemu się i
czyniącemu sprawiedliwość, i tym, którzy na drogach
twoich wspominali na cię. Otoś się ty rozgniewał,
przeto żeśmy grzeszyli na tych drogach ustawicznie,
wszakże zachowani będziemy, 6 Aczkolwiek jesteśmy
jako nieczysty my wszyscy, i jako szata splugawiona
są wszystkie sprawiedliwości nasze; przetoż wszyscy
opadamy jako liść, a nieprawości nasze jako wiatr
unoszą nas. 7 Nadto niemasz, ktoby wzywał imienia
twego, i pobudził się do tego, aby się chwycił ciebie,
przynajmniej teraz, gdyś zakrył twarz swoję przed nami,
a sprawiłeś, abyśmy niszczeli dla nieprawości naszych.
8 Ale teraz, o Panie! tyś jest ojciec nasz, myśmy glina, a
tyś twórca nasz; a takeśmy wszyscy dziełem ręki twojej.
9 Nie gniewaj się, Panie! tak bardzo, a nie na wieki
pomnij nieprawości naszej: oto wejrzyj proszę, myśmy
wszyscy ludem twoim. 10 Miasta świętobliwości twojej
obrócone są w pustynię, Syon w pustynię, a Jeruzalem
w spustoszenie obrócone. 11 Dom świętobliwości
naszej i ozdoby naszej, w którym cię chwalili ojcowie
nasi, ogniem jest spalony, i wszystkie najkosztowniejsze
rzeczy nasze obróciły się w pustki. 12 Izali nad tem
zatrzymasz się Panie? izali milczeć a nas tak bardzo
trapić będziesz?

65 Objawiłem się tym, którzy się o mię nie pytali;
znalezionym jest od tych, którzy mię nie szukali;
do narodu, który się nie nazywał imieniem mojem.
rzekłem: Otom Ja! otom Ja! 2 Rozciągnąłem ręce
moje na każdy dzień do ludu upornego, który chodzi
drogą nie dobrą za myślami swemi; 3 Do ludu, który
mię jawnie wzrusza do gniewu, ustawicznie ofiarując
w ogrodach, a kadząc na cegłach; 4 Którzy siadają
przy grobach, a przy bałwanach swoich nocują; którzy
jedzą świnie mięso, i polewkę obrzydłą z naczynia
swego. 5 Mówiąc: Odstąp precz, nie przystępuj do
mnie; bom jest świętobliwszy niżeli ty. Cić są dymem
w nozdrzach moich, i ogniem pałającym przez cały
dzień. 6 Oto zapisano to przedemną: Nie zamilczę, ale
oddam i odpłacę na łono ich. 7 Nieprawości wasze,
także i nieprawości ojców waszych, mówi Pan, którzy
kadzili po górach, a na pagórkach hańbili mię; przetoż
odmierzę sprawę ich pierwszą na łono ich. 8 Tak mówi
Pan: Jako gdyby kto znalazł wino w gronie, i rzekłby:
Nie psuj go, bo błogosławieństwo jest w niem; tak
i Ja uczynię dla sług moich, że ich wszystkich nie
wygubię. 9 Bo wywiodę z Jakóba nasienie, a z Judy
dzierżawcę gór moich; i posiędą ją wybrani moi, a
słudzy moi tam mieszkać będą. 10 A Saron będzie
za pastwisko owcom, a dolina Achor za legowisko
wołów ludu mojego, którzy mię szukali. 11 Ale was,
którzyście opuścili Pana, którzy zapominacie na górę
świętobliwości mojej, którzy gotujecie temu wojsku stół,
a którzy oddawacie temu pocztowi mokre ofiary: 12
Was, mówię policzę pod miecz, tak, że wy wszyscy
do zabicia schylać się będziecie, przeto, żem wołał,
a nie ozwaliście mi się, mówiłem, a nie słyszeliście,
aleście czynili, co złego jest przed oczyma mojemi,
a czegom Ja nie chciał, obieraliście. 13 Przetoż tak
mówi panujący Pan: Oto słudzy moi jeść będą, a
wy łaknąć będziecie; oto słudzy moi pić będą, a wy
pragnąć będziecie; oto słudzy moi weselić się będą, a
wy zawstydzeni będziecie. 14 Oto słudzy moi wykrzykać
będą od radości serdecznej, a wy będziecie wołać od
boleści serca, i od skruszenia ducha wyć będziecie. 15 I
zostawicie imię wasze na przeklinanie wybranym moim,
gdy was pomorduje panujący Pan, a sługi swe nazwie
innem imieniem. 16 Ten, który sobie będzie błogosławił
na ziemi, będzie sobie błogosławił w Bogu prawdziwym;
a kto będzie przysięgał na ziemi, będzie przysięgał
przez Boga prawdziwego; w zapomnienie zaiste przyjdą
te uciski pierwsze, a będą zakryte od oczów moich.
17 Albowiem oto Ja tworzę niebiosa nowe, i ziemię
nową, a nie będą wspominane rzeczy pierwsze, ani
wstąpią na serce. 18 Owszem weselcie się, a radujcie
się na wieki wieków z tego, co Ja stworzę; bo oto Ja
stworzę Jeruzalem na radość, a lud jego na wesele. 19 I
rozraduję się w Jeruzalemie, a weselić się będę w ludu
moim; a nie będzie słychać w nim głosu płaczu i głosu
narzekania. 20 Nie będzie tam więcej nikogo w wieku
dziecinnym, ani starca, któryby nie dopełnił dni swoich;
bo dziecię we stu latach umrze; ale grzesznik, choćby
miał i sto lat, przeklęty będzie. 21 Pobudują też domy,
a będą w nich mieszkali; nasadzą też winnic, a będą
jeść owoce ich. 22 Nie będą budować tak, aby tam
inszy mieszkał; nie będą szczepić, aby inny jadł; bo dni
ludu mojego będą jako dni drzewa, a dzieła rąk swoich
do zwietszenia używać będą wybrani moi. 23 Nie będą
robić próżno, ani płodzić będą na postrach; bo będą
nasieniem błogosławionych od Pana, oni i potomkowie
ich z nimi. 24 Nadto stanie się, że pierwej niż zawołają,
Ja się ozwę; jeszcze mówić będą, a Ja wysłucham. 25
Wilk z barankiem paść się będą społem; lew jako wół
plewy jeść będzie, a wężowi proch będzie chlebem
jego; nie będą szkodzić ani zatracać na wszystkiej
górze świętej mojej, mówi Pan.

66 Tak mówi Pan: Niebo jest stolicą moją, a ziemia
podnóżkiem nóg moich. Gdzież tedy będzie ten
dom, który mi zbudujecie? albo gdzie będzie miejsce
odpocznienia mego? **2** Bo to wszystko ręka moja
uczyniła, i nią stanęło to wszystko, mówi Pan. Wszakże
Ja na tego patrzę, który jest utrapionego i skruszonego
ducha, a który drży na słowo moje. **3** Inaczej ten,
kto zabija wołu na ofiarę, jakoby zabił człowieka; kto
zabija na ofiarę bydlątko, jakoby psa ściął; kto ofiaruje
ofiarę suchą, jakoby krew świnią ofiarował; kto kadzi
kadzidłem, jakoby bałwanowi błogosławił. A jako oni
sobie obrali drogi swoje, i w obrzydliwościach swoich
kochała się dusza ich. **4** Tak i Ja obiorę za wynalazki
ich, a to, czego się boją, przywiodę na nich, przeto,
że gdym wołał, żaden się nie ozwał, gdym mówił, nie
słuchali, ale czynili to, co złego jest przed oczyma
mojemi, a to, czegom nie chciał, obierali. **5** Słuchajcie
słowa Pańskiego, wy którzy drżycie na słowo jego.
Bracia wasi nienawidzący was, a wyganiający was
dla imienia mego, mówią: Niech się okaże sława
Pańska. Okażeć się zaiste ku pociesze waszej; ale oni
pohańbieni będą. **6** Głos grzmotu z miasta słyszany
będzie, głos z kościoła, głos Pana oddawającego
zapłatę nieprzyjaciołom swoim. **7** Pierwej niż pracowała
ku porodzeniu, porodziła, pierwej niż ją ogarnęła boleść,
porodziła mężczyznę. **8** Któż słyszał co takowego?
Kto widział co podobnego? Możeż to być, aby ziemia
narodziła ludu za jeden dzień? Izali naród spłodzony
bywa jednym razem? Ale Syon ledwie począł pracować
ku porodzeniu, alić porodził synów swych. **9** Cóżbym
Ja, który otwieram żywot, rodzić nie miał? mówi Pan.
Cóżbym Ja, który to czynię, że rodzą, zawartym
był? mówi Bóg twój. **10** Weselcie się z Jeruzalemem
a radujcie się w nim wszyscy, którzy go miłujecie.
Wesewlcie się z nim wielce, wszyscy którzykolwiek
płakali nad nim. **11** Przeto, że ssać będziecie, i sycić się
piersiami pociech jego, ssać będziecie, i rozkoszami
opływać w jasności chwały jego. **12** Bo tak mówi
Pan: Oto Ja obrócę na nich pokój jako rzekę, a sławę
narodów jako strumień zalewający, i będziecie ssać;
na ręku noszeni, i na kolanach rozkosznie piastowani
będziecie. **13** Jako ten, którego cieszy matka jego, tak
Ja was cieszyć będę; a tak w Jeruzalemie uciechy
miewać będziecie. **14** Ujrzycie zaiste, a radować się
będzie serce wasze, a kości wasze jako trawa zakwitną.
I poznana będzie ręka Pańska przy sługach jego; ale
się gniewem zapali przeciwko nieprzyjaciołom swoim.
15 Bo oto Pan w ogniu przyjdzie, a poczwórne jego
jako wicher, aby wylał gniew swój w popędliwości, a
łajanie swoje w płomieniu ognia. **16** Pan, mówię, przez
ogień sądzić będzie, i przez miecz swój wszelkie ciało,
a pobitych od Pana wiele będzie. **17** I ci, którzy się
poświęcają i oczyszczają w ogrodach, jeden za drugim
jawnie; którzy jedzą mięso świnie, i inną obrzydłość, i
myszy, koniec także wezmą, mówi Pan. **18** Albowiem
Ja znam sprawy ich, i myśli ich; i przyjdzie ten czas,
że zgromadzę wszystkie narody, i języki, i przyjdą a
oglądają chwałę moję. **19** I położę na nich znak, a
poślę z tych, którzy zachowani będą, do narodów przy
morzu do Pul i Lud, którzy ciągną łuk do Tubala, i do
Jawanu, na wyspy dalekie, które nic o mnie nie słyszały,
i nie widziały chwały mojej; i będą opowiadały chwałę
moję między narodami. **20** I przywiodę wszystkich
braci waszych ze wszystkich narodów Panu w dary,
na koniach i na wozach, i na lektykach, i na mułach,
i na zawidnikach, na górę świętobliwości mojej do
Jeruzalemu, mówi Pan, tak jako przynoszą synowie
Izraelscy dar w naczyniu czystem do domu Pańskiego.
21 I z tych też nabiorę kapłanów i Lewitów, mówi Pan.
22 Bo jako te niebiosa nowe, i ta ziemia nowa, którą
Ja uczynię, stanie przedemną, mówi Pan, tak stanie
nasienie wasze i imię wasze. **23** I stanie się, że od nowiu
miesiąca do nowiu miesiąca, i od sabatu do sabatu
przychodzić będzie wszelkie ciało, aby się kłaniało
przed oblicznością moją, mówi Pan. **24** I wynijdą a
oglądają trupy ludzi tych, którzy wystąpili przeciwko
mnie; albowiem robak ich nie zdechnie, a ogień ich nie
zgaśnie, a będą obrzydliwością wszelkiemu ciału.

Jeremiasza

1 Słowa Jeremijasza, syna Helkijaszowego, z
kapłanów, którzy byli w Anatot, w ziemi Benjamin 2
Do którego stało się słowo Pańskie za dni Jozyjasza,
syna Amonowego, króla Judzkiego trzynastego roku
królowania jego. 3 A stało się za dni Joakima, syna
Jozyjaszowego, króla Judzkiego, aż do skończenia
jedenastego roku Sedekijasza, syna Jozyjasza, króla
Judzkiego, aż do przeprowadzenia Jeruzalemczyków,
miesiąca piątego, 4 Stało się mówię, słowo Pańskie
do mnie, mówiąc 5 Pierwej niżelim cię utworzył w
żywocie, znałem cię, a pierwej niżeliś wyszedł z żywota,
poświęciłem cię, za proroka narodom dałem cię. 6
I rzekłem: Ach, ach panujący Panie! Oto nie umiem
mówić, bom jest dziecięciem. 7 Ale Pan rzekł do mnie:
Nie mów: Jestem dziecięciem, owszem, na wszystko,
na co cię poślę, idź, a wszystko, coć rozkażę, mów 8
Nie bój się oblicza ich, bom Ja jest z tobą, abym cię
wybawił, mówi Pan. 9 A wyciągnąwszy Pan rękę swoję,
dotknął się ust moich, i rzekł mi Pan: Otom dał słowa
moje do ust twoich. 10 Oto cię dziś postanawiam nad
narodami i nad królestwami, abyś wykorzeniał, i psuł, i
wytracał, i obalał, i abyś budował i szczepił. 11 Potem
stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: Co widzisz
Jeremijaszu? I rzekłem: Widzę rózgę migdałową. 12 I
rzekł Pan do mnie: Dobrze widzisz: albowiem się Ja
pospieszam z słowem swem, abym je wykonał. 13 I
stało się słowo Pańskie do mnie powtóre, mówiąc: Co
widzisz? I rzekłem: Widzę garniec wrzący, a przednia
strona jego ku stronie północnej. 14 I rzekł Pan
do mnie: Od północy przypadnie złe na wszystkich
mieszkających na tej ziemi. 15 Bo oto Ja zawołam
wszystkich rodzajów z królestw północnych, mówi Pan,
aby przyciągnąwszy każdy z nich, postanowił stolicę
swoję w wejściu bram Jeruzalemskich i przy wszystkich
murach jego, i przy wszystkich miastach Judzkich. 16 A
tak opowiem sądy moje przeciwko nim dla wszelakiej
złości tych, którzy mię opuścili, a kadzili bogom obcym,
i kłaniali się robocie rąk swoich. 17 Przetoż ty przepasz
biodra swoje, a wstawszy mów do nich wszystko, co
Ja tobie rozkazuję, nie bój się ich bym cię snać nie
starł przed obliczem ich, 18 Bo oto Ja postanawiam cię
dziś miastem obronnem, i słupem żelaznym, i murem
miedzianym przeciwko tej wszystkiej ziemi, przeciwko
królom Judzkim, przeciwko książętom ich, przeciwko
kapłanom ich, i przeciwko ludowi tej ziemi; 19 Którzy
walczyć będą przeciwko tobie, ale cię nie przemogą:
bom Ja z tobą mówi Pan, abym cię wybawił.

2 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Idź, a
wołaj w uszy Jeruzalemskie, mówiąc: Tak mówi Pan:
Wspomniałem na cię dla miłosierdzia młodości twojej
pokazanego, i dla miłości ślubin twoich; gdyś chodziła
za mną na puszczy, w ziemi, w której nie osiewają. 3
Kiedy Izrael był świątobliwością Panu, i pierwocinami
urodzajów jego; wszyscy, którzy go pożerali, winni byli,
złe rzeczy przyszły na nich, mówi Pan. 4 Słuchajcie
słowa Pańskiego, domie Jakóbowy, i wszystkie rodzaje
domu Izraelowego! 5 Tak mówi Pan: Jakąż nieprawość
znaleźli ojcowie wasi przy mnie, iż się oddalili odemnie,
a chodząc za marnością marnymi się stali? 6 Tak
iż ani rzekli: Gdzież jest Pan, który was wywiódł z
ziemi Egipskiej? który nas wodził po puszczy, po ziemi
pustej i strasznej, po ziemi suchej i cieniu śmierci, po
ziemi, po której nikt nie chodził, a gdzie żaden człowiek
nie mieszkał? 7 Owszem, gdym was wprowadził do
ziemi obfitej, abyście pożywali owoców jej, i dóbr jej,
wszedłszy tam splugawiliście ziemię moję, a dziedzictwo
moje uczyniliście obrzydliwością. 8 Kapłani nie rzekli:
Gdzież jest Pan? ani ci, którzy się obierają uczeni w
zakonie, poznali mię, i pasterze odstąpili odemnie, i
prorocy prorokowali przez Baala, i za rzeczami nie
użytecznemi chodzili. 9 Przeczże się wżdy wadzę z
wami, mówi Pan, a z synami synów waszych śpierać
się muszę? 10 Przejdźcie przynajmniej wyspy Cytym,
a obaczcie; i do Kedar poślijcie a uważajcie pilnie, i
przypatrzcie się, jeźli się stało co takowego; 11 Jeźli
odmienił który naród bogów swoich, chociaż oni nie
są bogami; ale lud mój odmienił sławę swoję w rzecz
niepożyteczną. 12 Zdumiejcie się niebiosa nad tem,
a ulęknijcie się, a zatrwożcie się bardzo, mówi Pan;
13 Bo dwojaką złość popełnił lud mój: mnie opuścili,
źródło wód żywych, a wykopali sobie cysterny, cysterny
dziurawe, które wody zatrzymać nie mogą. 14 Izali
Izrael jest niewolnikiem albo wychowańcem w domu
spłodzonym? Czemuż jest podany na łup? 15 Ryczą
nań lwięta, i wydawają głos swój, a obracają ziemię
jego w pustynię; miasta jego spalone są, tak, że
niemasz i jednego obywatela. 16 Synowie też Nof i
Tachpanes wierzch głowy twojej zetrą. 17 Zaż tego sam
sobie nie sprawujesz? opuszczając Pana, Boga swego,
wtenczas, kiedy cię prowadzi drogą swą. 18 A teraz
co za sprawę masz na drogach Egipskich, iż pijesz
wodę z Nilu? albo co masz za sprawę na drogach
Assyryjczyków, iż pijesz wodę z rzeki ich? 19 Skarze
cię złość twoja a odwrócenie twoje sfuka cię. Wiedzże
tedy i obacz, iż jest rzecz zła i gorzka, iżeś opuścił
Pana, Boga twego, a niemasz bojaźni mojej w tobie,
mówi Pan, Pan zastępów. 20 Gdym dawno połamał
jarzmo twoje, i rozerwałem związki twoje mówiłaś: Nie
będę służyła bałwanom; a przecie na każdym pagórku
wysokim, i pod każdem drzewem gałęzistem tułasz się,
o nierządnico! 21 A Jam cię był nasadził winną macicą
wyborną, którejby wszystko nasienie było prawdziwe;
jakożeś mi się tedy odmieniła w płonne gałęzie obcej

macicy? 22 Bo choćbyś się umywała i saletrą, i mydłem
się jako najbardziej tarła, przecież znaczna zostanie
nieprawość twoja przedemną, mówi panujący Pan. 23
Jakoż mówisz: Nie jestem splugawiona, za Baalami
nie chodziłam? Spojrzyj na drogę twoję w tej dolinie,
obacz, coś czyniła, o wielbłądzico prędka, która wiklesz
drogi swoje? 24 Oślicaś dzika, przywykłaś na puszczy,
która według żądzy duszy swej wiatr łapie, gdy się
jej przyczyna da; któż ją odwróci? Wszyscy którzy jej
szukają, nie strudzą się, i w miesiącu jej znajdą ją. 25
Rzekęlić: Zawściągnij nogi twojej, aby bosa nie była, i
gardło twe od pragnienia, tedy mówisz: Już to próżno,
nie uczynię; bom się rozmiłowała w cudzych, i za nimi
pójdę. 26 Jako wstyd złodzieja, kiedy go zastaną, tak
się zawstydzi dom Izraelski, sami królowie ich, książęta
ich, i kapłani ich, i prorocy ich, 27 Którzy mówią drewnu:
Tyś jest ojciec mój, a kamieniowi: Tyś mię spłodził.
Bo się do mnie obrócili tyłem, a nie twarzą; ale czasu
utrapienia swego mawiają: Wstań a wybaw nas. 28
I gdzież są bogowie twoi, któryches sobie naczynił?
Niech wstaną, jeźli cię mogą wybawić czasu utrapienia
twego, ponieważ ile masz miast swoich, tyle masz
bogów swoich, o Judo! 29 Czemuż się zemną spierać
chcecie? Wyście wszyscy odstąpili odemnie, mówi Pan.
30 Próżnom bił synów waszych, karania nie przyjęli;
miecz wasz pożarł przecie proroków waszych, jako lew
tracący. 31 O narodzie! wy rozsądźcie słowa Pańskie.
Izalim był pustynią Izraelowi? Izali ziemią ciemną?
Przeczże mówi lud mój: Panujemy, nie pójdziemy
więcej do ciebie? 32 Izali zapomina panna ubioru
swego, i oblubienica klejnotów swoich? Ale lud mój
zapomniał mię przez dni niezliczone. 33 Przecz dobrą
być twierdzisz drogę twoję, szukając tego, w czem się
kochasz? Przecz i innych nierządnic uczysz złośliwych
dróg twoich? 34 Nadto i na podołkach twoich znajduje
się krew dusz ubogich i niewinnych; nie z pracą
znalazłem to, bo to widzieć na wszystkich podołkach
twoich. 35 A przecież mówisz: Ponieważem niewinną,
pewnie odwrócona jest zapalczywość jego odemnie.
Oto Ja w sąd wnijdę z tobą, przeto, że mówisz: Nie
zgrzeszyłam. 36 Przeczże tak biegasz, odmieniając
drogi swe? Tak będziesz pohańbiona od Egipczanów,
jakoś pohańbiona była od Assyryjczyków. 37 I stamtąd
wyjdziesz, mając ręce swe nad głową swą: bo Pan
odrzuca ufności twoje, a nie poszczęścić się w nich.

3 Pan mówi: Opuściłliby mąż żonę swoję, a ona
odszedłszy od niego szłaby za innego męża, izali się
więcej do niej wróci? Izaliby nie była wielce splugawiona
ona ziemia? Ale ty, chociażeś nierząd płodziła z wielą
zalotników, wszakże nawróć się d o mnie, mówi Pan.
2 Podnieś oczu swych na miejsca wysokie, a obacz,
jeźliś gdzie nierządu nie płodziła. Na drogach siadałaś
kwoli nim, jako Arabczyk na puszczy, a splugawiłaś
ziemię wszeteczeństwem twem, i złością twoją. 3 A
chociaż zawściągnione są dżdże jesienne, a deszczu
na wiosnę nie bywało, przecieżeś czoło niewiasty
wszetecznej mając, nie chciałaś się wstydzić. 4 Azaż
od tego czasu wołać będziesz na mnie: Ojcze mój! Tyś
wodzem młodości mojej? 5 Izali Bóg zatrzyma gniew
na wieczność? Izali go zachowa na wieki? Oto mówisz
i czynisz złe, ile możesz. 6 Tedy Pan rzekł do mnie za
dni Jozyjasza króla: Widziałżeś, co uczyniła odporna
córka Izraelska? jako chodziła na każdą górę wysoką, i
pod każde drzewo zielone, i tam nierząd płodziła. 7 A
chociażem rzekł, gdy to wszystko uczyniła: Nawróć się
do mnie! przecie się nie nawróciła; a na to patrzyła
przestępnica siostra jej, córka Judzka. 8 A tak zdało mi
się dla tych wszystkich przyczyn, ponieważ nierząd
płodziła uporna córka Izraelska, opuścić ją, i dać jej list
rozwodny; a przecież się nie ulękła przestępnica siostra
jej, córka Judzka, ale szedłszy i sama nierząd płodziła.
9 I stało się, że haniebnym nierządem swoim splugawiła
ziemię; bo cudzołożyła z kamieniem i z drewnem. 10 A
wszakże w tem wszystkiem nie nawróciła się do mnie
przestępnica siostra jej, córka Judzka, z wszystkiego
serca swego; ale obłudnie, mówi Pan. 11 Przetoż
rzekł Pan do mnie: Usprawiedliwiła duszę swą odporna
córka Izraelska więcej, niżeli przestępnica Judzka. 12
Idźże, a wołaj temi słowy ku północy a mów: Nawróć
się, odporna córko Izraelska! mówi Pan, a nie obórzy
się twarz moja surowa na was, bom Ja dobrotliwy,
mówi Pan, a nie chowam gniewu na wieki. 13 Tylko
uznaj nieprawość twoję, żeś od Pana, Boga swego,
odstąpiła, a tam i sam biegała drogami swemi do
obcych bogów pod każde drzewo zielone, a głosu
mojego nie słuchaliście, mówi Pan. 14 Nawróćcież się,
synowie uporni! mówi Pan; bom Ja jest małżonkiem
waszym, a przyjmę was jednego z miasta, a dwóch z
rodzaju, abym was wprowadził do Syonu, 15 Gdzie
wam dam pasterzy według serca mego, i będą was
paść umiejętnie i rozumnie. 16 I stanie się, gdy się
rozmnożycie a rozrodzicie się w tej ziemi w oneż dni,
mówi Pan, nie będą więcej mówić: "Skrzynia przymierza
Pańskiego", ani wstąpi na serce, ani wspomną na
nią, ani jej nawiedzać, ani jej więcej poważać będą.
17 Czasu onego nazwane będzie Jeruzalem stolicą
Pańską, a zgromadzą się do niego wszystkie narody,
do imienia Pańskiego, do Jeruzalemu, i nie będą więcej
chodzić za uporem serca swego złośliwego. 18 W one
dni pójdą dom Judzki z domem Izraelskim, i przyjdą
pospołu z ziemi północnej do ziemi, którąm dał w
dziedzictwo ojcom waszym. 19 Chociażem Ja rzekł:
Jakożbym cię położył między synami, a dał ci ziemię
pożądaną, dziedzictwo zacne zastępów pogańskich?
chyba żebyś mię wzywał, mówiąc: Ojcze mój! a od

naśladowania mnie nie odwrócił się. 20 Ponieważ jako
żona przeniewierza się mężowi swemu, takeście mi się
przeniewierzyli, o domie Izraelski! mówi Pan. 21 Głos
na wysokich miejscach niech będzie słyszany, płacz
modlitw synów Izraelskich; bo przewrotne uczyniwszy
drogi swe zapamiętali na Pana, Boga swego, 22
Mówiącego: Nawróćcie się, synowie odporni! a uleczę
odwrócenia wasze; mówcie: Oto my idziemy do ciebie,
boś ty jest Pan, Bóg nasz. 23 Zaiste próżna jest
nadzieja w pagórkach i w mnóstwie gór; zaiste w
Panu, Bogu naszym, jest zbawienie Izraelskie. 24 Bo
ta hańba pożarła pracę ojców naszych od młodości
naszej, trzody ich, i stada ich, syny ich, i córki ich.
25 Leżymy w pohańbieniu swem, a przykrywa nas
zelżywość nasza; albowiemśmy przeciwko Panu, Bogu
naszemu, zgrzeszyli, my i ojcowie nasi, od młodości
naszej aż do dnia tego, a nie usłuchaliśmu głosu Pana,
Boga naszego.

4 Jeźlibyś się chciał nawrócić, Izraelu! mówi Pan, do
mnie się nawróć. Bo jeźli odejmiesz obrzydłości
twoje od oblicza mego, a nie będziesz się tułał, 2 I
przysiężeszli w prawdzie, w sądzie i w sprawiedliwości,
mówiąc: Jako żyje Pan; tedy błogosławić sobie w nim
będą narody, i w nim się przechwalać. 3 Albowiem tak
mówi Pan mężom Judzkim i Jeruzalemskim: Poorzcie
sobie nowinę, a nie siejcie na cierniu; 4 Obrzeżcie
się Panu, a odejmijcie nieobrzezki serca waszego,
mężowie Judzcy, a obywatele Jeruzalemscy! by snać
nie wyszła jako ogień popędliwość moja, a nie zapaliła
się, a nie byłby, ktoby ugasił dla złości przedsięwzięcia
waszego. 5 Opowiadajcie w Judzie, a w Jeruzalemie
ogłaszajcie, i mówcie: Zatrąbcie w trąbę w ziemi,
zwołajcie, zgromadźcie lud, a mówcie: Zbierzcie się, a
wejdźmy do miast obronnych. 6 Podnieście chorągiew
na Syonie, bądźcie serca dobrego, nie zastanawiajcie
się; bo Ja złe przywiodę od północy, i porażkę wielką.
7 Wychodzi lew z jaskini swojej, a ten, który niszczy
narody, wyszedłszy z miejsca swego, ciągnie, aby
obrócił ziemię twoję w pustynię, a miasta twoje aby
zburzone były, aby nie było żadnego obywatela. 8
Przetoż przepaście się worami, narzekajcie a kwilcie,
bo nie jest odwrócony gniew zapalczywości Pańskiej
od nas. 9 I stanie się dnia onego, mówi Pan, że zginie
serce królewskie, i serce książąt, a zdumieją się kapłani,
i prorocy dziwować się będą. 10 I rzekłem: Ach panujący
Panie! zaprawdęś bardzo ten lud i Jeruzalem omylił,
mówiąc: Pokój mieć będziecie! a wżdy miecz przeniknął
aż do duszy. 11 Czasu onego rzeką temu ludowi i
Jeruzalemowi: Wiatr gwałtowny z miejsc wysokich na
puszczy idzie prosto na lud mój, nie żeby przewiewał, ani
wyczyszczał. 12 Wiatr gwałtowniejszy niż oni przyjdzie
mi; teraz Ja też opowiem im sądy. 13 Oto występuje
jako obłoki, a wozy jego jako wicher, prędsze są niż orły
konie jego. Biada nam! bośmy spustoszeni. 14 Omyj
od złości serce twoje, Jeruzalem! abyś wybawione
było. Dokądże trwać będą w pośrodku ciebie myśli
nieprawości twojej. 15 Bo głos opowiadającego idzie od
Danu, a tego, który ogłasza nieprawość, z góry Efraim.
16 Przypominajcież tym narodom: Oto ogłaszajcie
Jeruzalemczykom, że stróżowie przychodzą z ziemi
dalekiej, a wydawają przeciwko miastom Judzkim głos
swój. 17 Jako stróżowie pól położą się przeciwko niemu
w około; bo mię do gniewu wzruszyło, mówi Pan. 18
Droga twoja i postępki twoje to uczyniły tobie; toć złość
twoja przyniosła, że to jest gorzkie, a że przenika aż
do serca twego. 19 O wnętrzności moje, wnętrzności
moje! boleść cierpię. O osierdzia moje! trwoży się
we mnie serce moje, nie zamilczę; bo głos trąby
słyszysz, duszo moja! i okrzyk wojenny. 20 Porażka
za porażką ogłasza się, spustoszona będzie zaiste
wszystka ziemia; nagle spustoszone będą namioty
moje, i opony moje w okamgnieniu. 21 Dokądże widzieć
będę chorągiew, i słyszeć głos trąby? 22 Bo głupi lud
mój nie zna mię, synowie niemądrzy i nierozumni są;
mądrzy są do czynienia złego, ale dobrze czynić nie
umieją. 23 Spojrzęli na ziemię, a oto jest niepozorna i
próżna; jeżeli na niebo, nie masz na niem światłości. 24
Spojrzęli na góry, a oto się trzęsą, i wszystkie pagórki
chwieją się. 25 Spojrzęli, a oto niemasz człowieka, i
wszelkie ptastwo niebieskie odleciało. 26 Spojrzęli, a
oto pole urodzajne jest pustynią, a wszystkie miasta
jego zburzone są od oblicza Pańskiego, i od oblicza
gniewu zapalczywości jego. 27 Bo tak mówi Pan:
Spustoszona będzie wszystka ziemia, wszakże końca
jeszcze nie uczynię. 28 Nad tem ziemia kwilić będzie,
a niebiosa w górze zaćmią się, przeto, żem mówił,
com umyślił, a nie żałuję, ani się odwrócę od tego.
29 Przed grzmotem jeźdźców i strzelających z łuku
uciecze wszystko miasto; wejdą do gęstych obłoków, i
na skały wstąpią. Wszystkie miasta opuszczone będą,
a nie będzie, ktoby w nich mieszkał. 30 A ty zburzona
będąc cóż uczynisz? Choćbyś się ubrała w szarłat,
choćbyś się ozdobiła ozdobą złotą, choćbyś też oblicze
twe przyprawiła barwiczką, próżno się stroisz; wzgardzą
tobą zalotnicy twoi, a duszy twojej szukać będą. 31 Bom
słyszał głos jako rodzącej, uciski jako pierworodzącej,
głos córki Syońskiej narzekającej, a załamującej ręce
swe, mówiąc: Biada mnie teraz! bo ustała dusza moja
dla morderców.

5 Obchodźcie ulice Jeruzalemskie, a upatrujcie teraz,
i obaczcie, a szukajcie po ulicach jego, jeźli
znajdziecie męża, jeźli kto jest coby czynił sąd i szukał
prawdy, a przepuszczę mu. 2 Ale choć mówią: Jako
żyje Pan, tedy przecię krzywo przysięgają. 3 O Panie!

izali oczy twoje nie patrzą na prawdę? Bijesz ich, ale
ich nie boli; wniwecz ich obracasz, ale nie chcą przyjąć
karania; zatwardzili oblicza swe nad opokę, nie chcą
się nawrócić. 4 Tedym Ja rzekł: Podobno ci nędzni
są, głupio sobie poczynają; bo nie są powiadomi drogi
Pańskiej, i sądu Boga swego. 5 Pójdę do celniejszych,
i będę mówił do nich; bo oni są powiadomi drogi
Pańskiej, i sądu Boga swego; ale i ci wespół połamali
jarzmo, potargali związki. 6 Przetoż ich pobije lew z
lasu, wilk wieczorny wygubi ich, lampart czyhać będzie
u miast ich. Ktokolwiek wyjdzie z nich, rozszarpany
będzie; bo się rozmnożyły przestępstwa ich, i zmogły
się odwrócenia ich. 7 Jestże co, dlaczegobym ci miał
przepuścić? Synowie twoi opuścili mię, a przysięgają
przez onych, którzy nie są bogami. Jakom ich jedno
nakarmił, zaraz cudzołożą, a do domu wszetecznicy
hurmem się walą. 8 Rano wstawając są jako konie
wytuczone, każdy z nich rży do żony bliźniego swego.
9 Izali dlatego nawiedzić ich nie mam? mówi Pan; izali
się nad takim narodem nie ma mścić dusza moja? 10
Wstąpcie na mury jego, a rozwalcie je, wszakże ich do
gruntu nie znoście; znieście filarzyki murów jego, gdyż
nie są Pańskie. 11 Wielce zaiste wystąpił przeciwko
mnie dom Izraelski i dom Judzki, mówi Pan. 12 Zadali
kłamstwo Panu, i rzekli: Nie tak, nie przyjdzieć na nas
nic złego, a miecza i głodu nie doznamy. 13 A ci prorocy
pominą z wiatrem, a żadnego słowa Bożego niemasz u
nich; i owszem tak się im samym stanie. 14 Przetoż tak
mówi Pan, Bóg zastępów: Ponieważeście to mówili,
oto Ja kładę słowa moje w usta twoje za ogień, a lud
ten za drwa, i pożre ich. 15 Oto Ja przywiodę na was
naród z daleka, o domie Izraelski! mówi Pan, naród
mocny, naród starodawny, naród, którego języka umieć
nie będziesz, ani zrozumiesz, co mówi. 16 Którego
sajdak jako grób otwarty, wszyscy są mężni. 17 I
zjedzą urodzaj twój, i chleb twój: pożrą synów twoich i
córki twoje; poje trzody twoje i woły twoje; poje winną
macicę twoję, i figi twoje, a miasta twoje obronne, w
których ty ufasz, mieczem znędzi. 18 A wszakże i w
one dni, mówi Pan, końca z wami nie uczynię. 19
Albowiem gdy rzeczecie: Przeczże nam Pan, Bóg nasz,
to wszystko czyni? Tedy im odpowiesz: Jakoście mię
opuścili, a służyli bogom cudzym w ziemi waszej, tak
służyć będziecie cudzoziemcom w ziemi nie waszej. 20
Oznajmijcie to domowi Jakóbowemu, a rozgłoście w
Judzie, mówiąc: 21 Słuchajcież teraz tego, ludu głupi!
który niemasz serca, który oczy mając, a nie widzisz,
który uszy mając, a nie słyszysz. 22 I nie będziecież
się mnie bali? mówi Pan; a przed obliczem mojem nie
będziecież się lękali? którym położył morzu piasek za
granicę ustawą wieczną, a nie przestąpi jej. Choć się
wzruszą, wszakże nie przemogą; choć się wzburzą
wały jego, wszakże nie przeskoczą go. 23 Ale ten
lud ma serce ociążałe i odporne; odstąpili odemnie i
odeszli; 24 Ani rzekli w sercu swem: Bójmy się już
Pana, Boga naszego, który daje deszcz i w jesieni
i na wiosnę czasu swego, który tygodni pewnych i
żniwa naszego przestrzega. 25 Ale nieprawości wasze
odwróciły to, a grzechy wasze zahamowały to dobro od
was. 26 Bo się znajdują w ludu moim niezbożnicy, którzy
czyhają jako łowcy, rozciągają sieci, zastawiają sidła, a
łapią ludzi. 27 Jako klatka pełna ptaków, tak domy ich
pełne są zdrady; przetoż się wzmogli i zbogacili. 28
Roztyli, lśnią się, i innych w złościach przewyższają;
sprawy nie sądzą, ani sprawy sierotki; wszakże się im
szczęści, chociaż sprawy ubogiego nie rozsądzili. 29
Izali dlatego nie nawiedzę ich? mówi Pan; izali się nad
narodem takowym nie będzie mścić dusza moja? 30
Rzecz dziwna i sroga dzieje się w tej ziemi: 31 Prorocy
kłamliwie prorokują, a kapłani panują przez ręce ich, a
lud mój kocha się w tem; czegożbyście na ostatek nie
uczynili?

6 Zgromadźcie się, synowie Benjaminowi! z pośrodku
Jeruzalemu, a w Tekue trąbcie w trąbę, i nad
Betcherem podnieście chorągiew! bo złe ukazało się
z północy, i zburzenie wielkie. 2 Pięknej, rozkosznej
pannie przypodobałem był córkę Syońską; 3 Ale do
niej przyciągną pasterze i trzody ich; rozbiją przeciwko
niej namioty w około, spasie każdy miejsce swoje, i
rzeką: 4 Podnieście przeciwko niej wojnę, wstańcie, a
wtargniemy w południe; biada nam, że się nachylił dzień,
że się rozciągnęły cienie wieczorne! 5 Wstańcie, a
wtargniemy w nocy, i rozwalmy pałace jej. 6 Bo tak mówi
Pan zastępów: Narąbcie drzewa, a usypcie przeciw
Jeruzalemowi szańce; toć to miasto jest, które ma
być nawiedzione; jakożkolwiek wielkie, niemasz jedno
ucisk w pośrodku jego. 7 Jako źródło wylewa wody
swe, tak ono wylewa złość swoję; ucisk i spustoszenie
słychać w niem przed obliczem mojem ustawicznie,
boleść i bicie. 8 Ćwicz się Jeruzalemie! by snać nie
odstąpiła dusza moja od ciebie, bym cię snać nie
obrócił w pustynię ziemi do mieszkania niesposobną,
9 Tak mówi Pan zastępów: Ostatek Izraela aż do
grona wyzbierają, jako winnicę, i rzeką: Sięgaj ręką
twoją, jako ten, co zbiera wino do kosza. 10 Do
kogoż mówić będę, i kim oświadczę, aby słyszeli? Oto
nieobrzezane są uszy ich, tak, że słuchać nie mogą;
oto słowo Pańskie mają za hańbę i nie kochają się w
niem. 11 Przetoż pełenem zapalczywości Pańskiej,
upracowałem się, zawściągając ją w sobie. Wylana
będzie tak na maluczkiego na ulicy, jako i na zebranie
młodzieńców; owszem, i mąż z żoną, a starzec ze
zgrzybiałym pojmany będzie. 12 I przypadną domy
ich na inszych, także pola i żony ich, gdyż wyciągnę
rękę moję na obywateli tej ziemi, mówi Pan. 13 Zaiste,

od najmniejszego z nich aż do największego z nich,
wszyscy się udali za łakomstwem; od proroka aż do
kapłana, wszyscy zgoła bawią się kłamstwem. 14 I
leczą skruszenie córki ludu mego tylko po wierzchu,
mówiąc: Pokój, pokój! choć niemasz pokoju. 15 Izali się
zawstydzili, przeto że obrzydłość czynili? Zaiste ani się
lud wstydził, ani ich prorocy do wstydu przywieść mogli;
przetoż upadną między padającymi; czasu, którego ich
nawiedzę, upadną, mówi Pan. 16 Gdy tak Pan mawiał:
Zastanówcie się na drogach, a spojrzyjcie i pytajcie
się o ścieszkach starych, któraby była droga dobra, a
chodźcie nią, a znajdziecie odpocznienie duszy waszej:
tedy odpowiadali: Nie będziemy chodzili. 17 A gdym
postanawiał nad wami stróżów, mówiąc: Słuchajcie
głosu trąby! tedy mawiali: Nie będziemy słuchać. 18
Przetoż słuchajcie, o narody! a poznaj, o zgromadzenie!
co się dzieje między nimi. 19 Słuchaj, o ziemio! Oto
Ja przywiodę złe na ten lud, owoce myśli ich, przeto,
że nie słuchają słów moich, ani zakonu mego, ale go
odrzucają. 20 Na cóż mi kadzidło z Saby przychodzi, a
cynamon wonny wyborny z ziemi dalekiej? Całopalenia
wasze nie są mi przyjemne, i ofiary wasze nie podobają
mi się. 21 Przetoż tak mówi Pan: Oto ja nakładę ludowi
temu zawad, o które się otrącać będą ojcowie, także i
synowie, sąsiad i bliźni jego, i poginą. 22 Tak mówi
Pan: Oto lud przyciągnie z ziemi północnej, a naród
wielki powstanie od kończyn ziemi; 23 Łuk i włócznię
pochwyci, okrutny będzie, a nie zlituje się. Głos ich
jako morze zahuczy, a na koniach jeździć będą, naród
uszykowany jako mąż do boju przeciwko tobie, o córko
Syońska! 24 Skoro usłyszymy wieść o nim, osłabieją
ręce nasze, ucisk nas ogarnie, i boleść jako rodzącą.
25 Nie wychodźcie na pole, i w drogę nie chodźcie; bo
miecz nieprzyjacielski a strach w około. 26 O córko
ludu mojego! przepasz się worem a walaj się w popiele;
uczyń sobie żal jako po jedynaku, żal gorzki; bo na nas
nagle burzyciel przypadnie. 27 Dałem cię za basztę i za
wieżę w ludu moim, abyś upatrywał i doświadczał drogi
ich. 28 Wszyscy są między krnąbrnymi najkrnąbrniejsi,
chodzą jako obmowca, są jako miedź i żelaza; wszyscy
zgoła są skażonymi. 29 Murzszeją miechy, ołów od
ognia niszczeje, próżno ustawicznie złotnik pławi; bo złe
rzeczy nie mogą być oddalone. 30 Srebrem fałszywem
będą nazwani; bo ich Pan odrzucił.

7 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana,
mówiąc: 2 Staw się w bramie domu Pańskiego,
a opowiadaj tam to słowo, i mów: Słuchajcie słowa
Pańskiego wszystek Judo, którzy wchodzicie do bram
ich, abyście się kłaniali Panu. 3 Tak mówi Pan
zastępów, Bóg Izraelski: Polepszajcie dróg swoich, i
przedsięwzięcia swego, a sprawię to, abyście mieszkali
na tem miejscu. 4 Nie pokładajcie nadziei swej w
słowach kłamliwych, mówiąc: Kościół Pański, kościół
Pański, kościół Pański jest! 5 Ale jeźliże polepszając
polepszycie dróg swoich, i przedsięwzięcia swego;
jeźliże sprawiedliwy sąd czynić będziecie między
mężem a między bliźnim jego; 6 Przychodnia, sierotki i
wdowy nie uciśniecie, i krwi niewinnej nie rozlejecie
na tem miejscu, a za bogami cudzymi nie pójdziecie
na swe złe: 7 Tedy sprawię, abyście mieszkali na tem
miejscu w ziemi, którąm dał ojcom waszym, od wieku
aż na wieki. 8 Oto wy pokładacie nadzieję swoję w
słowach kłamliwych, które nie pomogą. 9 Izali kradnąc,
zabijając, i cudzołożąc, i krzywoprzysięgając, i kadząc
Baalowi, a chodząc za bogami obcymi, których nie
znacie, 10 Przecież chodzić a stawać będziecie przed
obliczem mojem w tym domu, który nazwany jest od
imienia mego, i mówić: Wybawieniśmy, abyśmy czynili
te wszystkie obrzydliwości? 11 Azaż jaskinią łotrowską
jest dom ten przed oczyma waszemi, który nazwany
jest od imienia mego? Oto widzęć Ja to, mówi Pan. 12
Ale idźcie przynajmniej na miejsce moje, które było w
Sylo, gdziem był sprawił przybytek imieniowi memu z
początku, a obaczcie, com mu uczynił dla złości ludu
mego Izraelskiego. 13 Przetoż teraz, ponieważ czynicie
te wszystkie sprawy, mówi Pan, a gdy mówię do was
rano wstawając a to ustawicznie, a nie słuchacie,
gdy wołam na was, a nie ozywacie się: 14 Przetoż
uczynię domowi temu, który nazwany jest od imienia
mego, w którym wy ufacie, i miejscu temu, którem
wam dał i ojcom waszym, jakom uczynił Sylo; 15 I
odrzucę was od oblicza mego, jakom odrzucił braci
waszych, wszystko nasienie Efraimowe. 16 Ty tedy
nie módl się za tym ludem, ani podnoś za nim głosu
modlitwy, i nie przyczyniaj się do mnie; bo cię nie
wysłucham. 17 Azaż sam nie widzisz, co oni broją w
miastach Judzkich i po ulicach Jeruzalemskich? 18
Synowie zbierają drwa, a ojcowie rozniecają ogień, a
żony ich rozczyniają ciasto, aby czyniły placki królowej
niebieskiej, i sprawowały mokre ofiary bogom cudzym,
aby mię do gniewu pobudzali. 19 Izali to przeciwko
mnie jest, że mię do gniewu wzruszają? mówi Pan;
izali to nie raczej przeciwko nim, ku pohańbieniu twarzy
ich? 20 Przetoż tak mówi panujący Pan: Oto gniew mój
i popędliwość moja będzie wylana na to miejsce, na
ludzi i na bydlęta, i na drzewa polne, i na owoce ziemi,
i zapali się, a nie ugaśnie. 21 Tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Całopalenie wasze przydajcie do ofiar
waszych, a jedzcie mięso. 22 Bom nie mówił z ojcami
waszymi, anim im przykazał onego dnia, któregom ich
wywiódł z ziemi Egipskiej, o całopaleniu i ofiarach; 23
Ale tom im przykazał, mówiąc: Słuchajcie głosu mojego,
i będę Bogiem waszym, a wy będziecie ludem moim; a
chodźcie każdą drogą, którąm wam przykazał, aby wam
dobrze było. 24 Lecz nie posłuchali, ani nakłonili ucha

swego, aby chodzili za radami i za uporem serca swego
złego; i obrócili się grzbietem, a nie twarzą. 25 Ode
dnia, którego wyszli ojcowie wasi z ziemi egipskiej, aż
do dnia tego, posyłałem do was wszystkich sług moich
proroków, co dzień rano wstawając i posyłając; 26 A
wszakże nie słuchali mię, i nie nakłonili ucha swego, ale
zatwardziwszy kark swój, gorzej czynili niźeli ojcowie
ich. 27 Gdy im będziesz mówił te wszystkie słowa, i
ciebie nie usłuchają; a gdy na nich wołać będziesz, nie
ozwąć się. 28 Przetoż mów do nich: Ten jest naród,
który nie słucha głosu Pana, Boga swego, ani przyjmuje
nauki; zginęła prawda, i odjęta jest od ust ich. 29 Ogól
włosy swe i odrzuć, a narzekaj głośno na miejscach
wysokich; bo odrzucił Pan i opuścił rodzaj, na który
się bardzo gniewa. 30 Zaiste synowie Judzcy czynili
złość przed oczyma mojemi, mówi Pan; nastawiali
obrzydliwości swych w tym domu, który nazwany jest od
imienia mojego, aby go splugawili. 31 Nadto pobudowali
wyżyny Tofet, które jest w dolinie syna Hennomowego,
aby palili synów swych i córki swe ogniem, czegom nie
rozkazał, ani wstąpiło na serce moje. 32 Dlatego oto dni
idą, mówi Pan, gdy to więcej nie będzie zwano Tofet,
ani dolina syna Hennomowego, ale dolina morderstwa;
i będą pogrzebywać w Tofet; bo indziej miejsca nie
będzie. 33 I będą trupy ludu tego pokarmem ptastwu
niebieskiemu, i zwierzowi ziemskiemu, a nie będzie,
ktoby odegnał. 34 I uczynię, że ustanie w miastach
Judzkich, i w ulicach Jeruzalemskich głos radości, i
głos wesela, głos oblubieńca, i głos oblubienicy; bo
ziemia będzie spustoszona.

8 Czasu onego, mówi Pan, wybiorą kości królów
Judzkich, i kości książąt ich, i kości kapłanów, i
kości proroków, i kości obywateli Jeruzalemskich z
grobów ich; 2 I rozrzucą je przed słońce, i przed
miesiąc, i przed wszystko wojsko niebieskie, które
miłują, i którym służą, i za którymi chodzą, i których
szukają, i którym się kłaniają; nie pozbierają ich, ani
pogrzebią, ale będą miasto gnoju na wierzchu ziem
i. 3 I obiorą raczej śmierć niżeli żywot wszystkie
ostatki, które zostaną z tego rodzaju złośliwego po
wszystkich miejscach, gdziebykolwiek zostali, tam,
kędy ich zapędzę, mówi Pan zastępów. 4 Przetoż
rzeczesz do nich: Tak mówi Pan: Także upadli, aby
nie mogli powstać? także się odwrócił, aby się zaś
nie mógł nawrócić? 5 Przeczże się odwrócił ten lud
Jeruzalemski odwróceniem wiecznem? chwytają się
kłamstwa a nie chcą się nawracać. 6 Pilnowałem i
słuchałem: nic nie mówiąc, co jest prawego; niemasz
ktoby żałował złości swej, mówiąc: Cóżem uczynił?
Każdy się obrócił za biegiem swoim, jako koń, który
pędem bieży ku potkaniu. 7 I bocian na powietrzu zna
ustawione czasy swoje, i synogarlica, i żuraw, i jaskółka
przestrzegają czasu przylecenia swego; ale lud mój
nie zna sądu Pańskiego. 8 Jakoż mówicie: Myśmy
mądrzy, a zakon Pański jest przy nas? zaprawdę, oto
daremnie pióro pisarz czyni; daremnie są w zakonie
biegłymi. 9 Kogoż zawstydzili ci mędrcy? Którzyż są
przestraszeni i pojmani? Oto słowo Pańskie odrzucają;
cóż to tedy za mądrość ich? 10 Dlatego dam żony
ich innym, pola ich tym, którzy ich opanują; bo od
najmniejszego aż do największego, wszyscy zgoła udali
się za łakomstwem; od proroka aż do kapłana wszyscy
przewodzą kłamstwo. 11 Bo leczą skruszenie córki
ludu mego tylko po wierzchu, mówiąc: Pokój, pokój!
choć niemasz pokoju. 12 Izali się zawstydzili, przeto,
że obrzydliwość czynili? Zaiste, ani się zapałać ani
wstydzić umieli; przetoż upadną między padającymi,
czasu nawiedzenia swego upadną, mówi Pan. 13 Do
szczętu ich wykorzenię, mówi Pan; nie będzie żadnego
grona na winnej macicy, ani żadnych fig na drzewie
figowem; nawet i liść opadnie, a com im dał, odjęte
będzie. 14 Przecz my tu siedzimy? Zejdźcie się, a
wynijdźmy do miast obronnych, a tam odpoczniemy;
ale Pan, Bóg nasz każe nam odpocznąć, gdy nas
napoi wodą żółci, iżeśmy zgrzeszyli przeciwko Panu.
15 Czekaj pokoju, alić nic dobrego; czasu uzdrowienia,
alić oto strach. 16 Od Dan słyszeć chrapanie koni
jego, od głosu wykrzykania mocarzy jego wszystka
ziemia zadrżała, którzy ciągną, aby pożarli ziemię, i
wszystko, co jest na niej, miasto i tych, którzy mieszkają
w niem. 17 Bo oto Ja poślę na was węże najjadowitsze,
przeciwko którym niemasz zaklinania; i pokąsają was,
mówi Pan. 18 Serce moje we mnie, któreby mię miało
posilać w smutku, mdłe jest. 19 Oto głos krzyku córki
ludu mego z ziemi bardzo dalekiej mówiącej: Izali Pana
niemasz na Syonie? Izali króla jego niemasz na nim?
Przeczże mię wzruszyli do gniewu bałwanami swemi,
próżnościami cudzoziemców? mówi Pan. 20 Pominęło
żniwo, skończyło się lato, a myśmy nie wybawieni. 21
Dla skruszenia córki ludu mojego skruszonym jest,
żałobę ponoszę, zdumienie zdjęło mię. 22 Izali niemasz
balsamu w Galaad? Izali tam niemasz lekarza? Czemuż
tedy nie jest uleczona córka ludu mojego?

9 Kto mi to da, aby głowa moja wodą była, a oczy
moje źródłem łez, abym we dnie i w nocy płakał
pomordowanych córki ludu mego! 2 Któż mi da na
puszczy gospodę podróżnych, abym opuścił lud mój, i
odszedł od nich? bo wszyscy są cudzołożnicy, zgraja
przestępników; 3 I naciągają języka swego do kłamstwa
jako łuku swego, zmocnili się na ziemi, ale nie ku
prawdzie; bo ze złego w złe postępują, a mnie nie
znają, mówi Pan. 4 Każdy niech się strzeże bliźniego
swego, a nie każdemu bratu dowierza; bo każdy brat
jest na tem jakoby podszedł, a każdy bliźni zdradliwie

postępuje. 5 Każdy też bliźniego swego oszukuje,
a prawdy nie mówi; naucza języka swego mówić
kłamstwo, źle czyniąc ustawają 6 Mieszkanie twoje, o
proroku! jest w pośrodku ludu zdradliwego; dla zdrad
nie chcą mię poznać, mówi Pan. 7 A przetoż tak mówi
Pan zastępów: Oto Ja pławiąc ich próbowałem ich;
jakoż się tedy już mam obchodzić z córką ludu mego?
8 Strzałą śmiertelną jest język ich, zdradę mówi; usty
swemi o pokoju z przyjacielem swym mówi, ale w
sercu swem zakłada nań sidła swoje. 9 Izali dlatego
nienawidzę ich? mówi Pan; izali nad narodem takowym
nie pomści się dusza moja? 10 Dla tych gór udam się
na płacz i na narzekanie, i dla pastwisk, które są na
puszczy, na kwilenie; bo spalone będą, tak, że nie
będzie, ktoby je przechodził, ani tam głosu bydlęcia
słychać będzie; ptastwo niebieskie i bydlęta rozbieżą
się i odejdą. 11 I obrócę Jeruzalem w gromady rumu,
w mieszkanie smoków; a miasta Judzkie obrócę w
pustynię, tak, iż nie będzie obywatela. 12 Któż jest
tak mądry, coby to wyrozumiał? a do kogo mówiły
usta Pańskie, coby to oznajmił, dlaczego zginąć ma
ta ziemia, i wypalona być ma jako pustynia, tak aby
nie było, ktoby ją przeszedł? 13 Bo Pan mówi: Iż
opuścili zakon mój, którym im przedłożył, a nie słuchali
głosu mojego, ani chodzili za nim; 14 Ale chodzili za
uporem serca swego i za Baalem, czego ich nauczyli
ojcowie ich. 15 Dlatego tak mówi Pan zastępów, Bóg
Izraelski: Oto Ja nakarmię ich, to jest lud ten, piołunem,
a napoję ich wodą żółci. 16 Albowiem rozproszę ich
między narody, których nie znali oni i ojcowie ich, i
poślę za nimi miecz, aż ich do końca wygładzę. 17
Tak mówi Pan zastępów: Uważcie to, a przyzówcie
narzekających niewiast, niech przyjdą, a do tych, które
są w tem wyćwiczone, poślijcie, aby przyszły; 18 Niech
się pospieszą, a niech uczynią nad nami narzekanie,
aby oczy nasze łzy wylewały, a powieki nasze opływały
wodą. 19 Głos zaiste narzekania słyszeć z Syonu: O
jakośmy spustoszeni! bardzośmy zelżeni; bośmy stracili
ziemię, bo rozrzucone są przybytki nasze. 20 Owszem,
słuchajcie niewiasty! słowa Pańskiego, a niech przyjmie
ucho wasze wyrok ust jego, abyście uczyły córek
swoich lamentu, a każda z was towarzyszkę swoję
narzekania; 21 Bo wlazła śmierć oknami naszemi,
weszła na pałace nasze, aby wytraciła dzieci z rynku,
a młodzieńce z ulic. 22 (Mów i to: Tak mówi Pan:) I
padły trupy ludzkie jako gnój po polu, a jako snopy
za żeńcami, a niemasz ktoby pochował. 23 Tak mówi
Pan: Niech się nie chlubi mądry z mądrości swojej,
i niech się nie chlubi mocarz z mocy swojej, i niech
się nie chlubi bogaty z bogactw swoich; 24 Ale w tem
niechaj się chlubi, kto się chlubi, że rozumie a zna
mię, żem Ja jest Pan, który czynię miłosierdzie, sąd i
sprawiedliwość na ziemi; bo mi się to podoba, mówi
Pan. 25 Oto dni idą, mówi Pan, w których nawiedzę
każdego obrzezańca i nieobrzezańca: 26 Egipczanów, i
Judę, i Edomczyków, i Amonitczyków, i Moabczyków,
i wszystkich, którzy w ostatnim kącie mieszkają na
puszczy; bo te wszystkie narody nieobrzezane są, a
wszystek dom Izraelski jest nieobrzezany sercem.

10 Słuchajcie słowa tego, które Pan mówi do was, o
domie Izraelski! 2 Tak mówi Pan: Drogi pogańskiej
nie uczcie się, a zanamion niebieskich nie bójcie się;
bo się ich poganie boją. 3 Ustawy zaiste tych narodów
są wierutna marność; bo uciąwszy drzewo siekierą
w lesie, dzieło rąk rzemieślnika, 4 Srebrem i złotem
ozdabia je, gwoździami i młotami utwierdza je, aby się
nie ruchało. 5 Stoją prosto jako palma, a nie mówią;
noszone być muszą, bo chodzić nie mogą. Nie bójcie
się ich; bo źle czynić nie mogą, i dobrze czynić nie
mogą. 6 Żaden z tych nie jest tobie podobny, Panie!
wielkiś ty, i wielkie jest imię twoje w mocy. 7 Któżby się
ciebie nie bał? Królu narodów! Tobie to zaiste należy,
ponieważ między wszystkimi mędrcami narodów, i we
wszystkich królestwach ich nigdy nie był podobny tobie.
8 A wszakże społem zgłupieli i poszaleli; z drewna
brać naukę, jest wierutna marność. 9 Srebro ciągnione
z zamorza przywożone bywa, a złoto z Ufas, dzieło
rzemieślnicze, i ręki złotnika; hijacynt i szarłat odzienie
ich, wszystko to jest dzieło umiejętnych. 10 Ale Pan jest
Bóg prawy, jest Bóg żywy, i król wieczny; przed jego
zapalczywością ziemia drży, a narody nie mogą znieść
rozgniewania jego. 11 Tak im tedy powiecie: Bogowie
ci, którzy nieba i ziemi nie stworzyli, niech zginą z ziemi,
a niech ich nie będzie pod niebem. 12 Ale on uczynił
ziemię mocą swą; on utwierdził okrąg świata mądrością
swoją, i roztropnością swoją rozciągnął niebiosa. 13
Gdy on wydaje głos, szum wód bywa na niebie, i
to sposabia, aby występowały pary z krajów ziemi;
błyskawice z deszczem przywodzi, a wywodzi wiatry z
skarbów swoich. 14 Tak zgłupiał każdy człowiek, że
tego nie zna, iż pohańbiony bywa każdy rzemieślnik dla
bałwana; bo fałszem jest to, co ulał, i niemasz ducha
w nich. 15 Marnością są, a dziełem błędów; czasu
nawiedzenia swego poginą. 16 Nie jest tym podobien
dział Jakóbowy, bo on jest stworzyciel wszystkiego;
Izrael także jest prętem dziedzictwa jego, Pan zastępów
jest imię jego. 17 Zbierz z ziemi towary twoje, ty, która
mieszkasz na miejscu obronnem. 18 Bo tak mówi Pan:
Oto Ja jako z procy ugodzę obywateli ziemi jednym
razem, i udręczę, aby tego doznali i rzekli: 19 Biada
mnie nad zniszczeniem mojem: bolesna jest rana moja,
chociażem był rzekł: Zaiste tę niemoc będę mógł znieść.
20 Namiot mój zburzony jest, i wszystkie powrozy moje
porwane są; synowie moi poszli odemnie, i niemasz ich;
niemasz, ktoby więcej rozbijał namiot mój, a rozciągał

opony moje. 21 Bo pasterze zgłupieli, a Pana się nie
dokładali; dlatego nie powodzi się im szczęśliwie, a
wszystka trzoda pastwiska ich rozproszona jest. 22
Oto wieść pewna przychodzi, a wzruszenie wielkie z
ziemi północnej, aby obrócone były miasta Judzkie w
pustynie, i w mieszkanie smoków. 23 Wiem, Panie!
że nie jest w mocy człowieka droga jego, ani jest w
mocy męża tego, który chodzi, aby sprawował postępki
swe. 24 Karz mię, Panie! ale łaskawie, nie w gniewie
swym, byś mię snać wniwecz nie obrócił. 25 Wylej
popędliwość twoję na te narody, które cię nie znają, i
na rodzaje, które imienia twego nie wzywają; bo jedzą
Jakóba, i pożerają go, aby go wszystkiego strawili, i
mieszkanie jego w pustki obrócili.

11 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana
mówiąc: 2 Słuchajcie słów przymierza tego,
którebyście mówili do mężów Judzkich i do obywateli
Jeruzalemskich; 3 A rzeczesz do nich: Tak mówi
Pan, Bóg Izraelski: Przeklęty ten człowiek, któryby nie
usłuchał słów przymierza tego, 4 Którem przykazał
ojcom waszym dnia, któregom ich wywiódł z ziemi
Egipskiej, z pieca żelaznego, mówiąc: Słuchajcie głosu
mojego, a czyńcie to wszystko, co wam rozkazuję, i
będziecie ludem moim, a Ja będę Bogiem waszym; 5
Abym spełnił przysięgę, którąm przysiągł ojcom waszym,
że im dam ziemię opływającą mlekiem i miodem: jako
się to dziś okazuje. Któremu odpowiedziawszy rzekłem:
Amen, Panie! 6 I rzekł Pan do mnie: Obwoływaj
wszystkie te słowa w miastach Judzkich i po ulicach
Jeruzalemskich, mówiąc: Słuchajcie słów przymierza
tego, a czyńcie je. 7 Bo oświadczając oświadczałem się
przed ojcami waszymi ode dnia, któregom ich wywiódł
z ziemi Egipskiej, aż do dnia tego; rano wstawając i
oświadczając się, mawiałem: Słuchajcie głosu mego. 8
Ale nie usłuchali, ani nakłonili ucha swego; owszem
każdy szedł za uporem serca swego złego. Przetożem
przywiódł na nich wszystkie słowa przymierza tego,
którem rozkazał, aby czynili; ale oni nie czynili. 9 I rzekł
Pan do mnie: Znalazło się sprzysiężenie miedzy mężami
Judzkimi, i między obywatelami Jeruzalemskimi; 10
Obrócili się do nieprawości ojców swoich pierwszych,
którzy nie chcieli słuchać słów moich; także i ci chodzą
za bogami cudzymi, służąc im; zgwałcili dom Izraelski i
dom Judzki przymierze moje, którem był postanowił z
ojcami ich. 11 Dlatego tak mówi Pan: Oto Ja przywiodę
na nich złe, z którego nie będą mogli wyjść; choćby
wołali do mnie, nie wysłucham ich. 12 I pójdą miasta
Judzkie i obywatele Jeruzalemscy, a będą wołali do
bogów, którym kadzą; ale ich żadnym sposobem
nie wybawią czasu utrapienia ich. 13 Aczkolwiek
ile jest miast twoich, tyle bogów twoich, o Judo! a
ile ulic Jeruzalemskich, tyleście nastawiali ołtarzów
obrzydliwości, ołtarzów do kadzenia Baalowi. 14 Przetoż
się ty nie módl za tym ludem, ani podnoś za nimi głosu
i modlitwy; bo Ja ich nie wysłucham natenczas, gdy do
mnie zawołają w utrapieniu swojem. 15 Cóż miłemu
memu do domu mego? ponieważ bez wstydu pacha
złości z wieloma, a ofiary święte odeszły od ciebie;
i że się w złości swojej radujesz. 16 Oliwą zieloną,
piękną, dla owocu ślicznego nazwał był Pan imię twoje;
ale z szumem burzy wielkiej zapali ją ogniem z góry,
gdy połamie gałęzie jej. 17 Bo Pan zastępów, który cię
był wszczepił, wyrzekł złe przeciwko tobie dla złości
domu Izraelskiego i domu Judzkiego, które czynili
między sobą, aby mię drażnili, kadząc Baalowi. 18
Pan zaiste oznajmił mi, i dowiedziałem się; tedyś mi
ukazał przedsięwzięcia ich, 19 Gdym był jako baranek
i wół, którego wiodą na rzeź; bom nie wiedział, aby
przeciwko mnie rady zmyślali mówiąc: Popsujemy
drzewo z owocem jego, a wykorzeńmy go z ziemi
żyjących, aby imię jego nie było więcej wspomniane. 20
Ale, o Panie zastępów! który sprawiedliwie sądzisz, a
doświadczasz nerek i serca, niech widzę pomstę twoję
nad nimi; bom ci objawił sprawę moję. 21 Dlatego tak
mówi Pan o mężach z Anatot, którzy szukają duszy
twojej, a mówią: Nie prorokuj w imieniu Pańskiem, abyś
nie umarł od rąk naszych: 22 A przetoż tak mówi Pan
zastępów: Oto ja nawiedzę ich; młodzieńcy ich pomrą
od miecza, synowie ich i córki ich pomrą głodem. 23 I
nic nie zostanie z nich; bo przywiodę złe na mężów z
Anatot roku nawiedzenia ich.

12 Sprawiedliwym zostaniesz, Panie! jeźli się z tobą
rozpierać będę; a wszakże o sądach twoich z
tobą mówić będę. Czemuż się droga niezbożnych
szczęści? Czemuż spokojnie żyją wszyscy, którzy
bardzo wystąpili przeciwko tobie? 2 Wszczepiłeś ich, i
rozkorzenili się; rosną i owoc wydawają ci, którycheś
ust bliskim, ale dalekim od nerek ich. 3 Ale ty, Panie,
znasz mię, wypatrujesz mię, a doświadczyłeś serca
mego, że z tobą jest; ale onych ciągniesz jako owce
na rzeź i gotujesz ich na dzień zabicia, i mówisz:
4 Dokądżeby ziemia płakać, a trawa na wszystkich
polach schnąć miała? Dla złości mieszkających w niej
giną wszystkie zwierzęta i ptastwo; bo mówią: Nie
widzić Pan skończenia naszego. 5 Ponieważ cię z
pieszymi bieżącego do ustania przywodzą, jakożbyś
miał zdążyć przy koniach? a ponieważ w ziemi pokoju,
w którejś ufał, ustawasz, a cóż sprawisz przy tej
nadętości Jordanu? 6 Bo i bracia twoi i dom ojca
twego przeniewierzyli się tobie, i ci także wołają za tobą
pełnemi usty; ale nie wierzz im, choćby mówili z tobą
po przyjacielsku. 7 Opuściłem dom swój, odrzuciłem
dziedzictwo moje; dałem to, co miłowała dusza moja, w
ręce nieprzyjaciół jego. 8 Stało mi się dziedzictwo moje

jako lew w lesie; wydaje przeciwko mnie głos swój,
przetoż go nienawidzę. 9 Izali ptakiem drapieżnym
jest mi dziedzictwo moje? Izali ptastwo będzie w około
przeciwko niemu? Idźcież, zbierzcie się wszystkie
zwierzęta polne, zejdźci się do żeru. 10 Wiele pasterzy
popsuje winnicę moję, podepczą dział mój; dział mój
bardzo miły obrócą w pustynię srogą. 11 Obrócą go w
pustynię; płakać będzie, spustoszony będąc odemnie;
ta wszystka ziemia spustoszeje, bo niemasz, ktoby to
składał do serca. 12 Na wszystkie miejsca wysokie
w pustyniach przyjdą burzyciele, bo miecz Pański
pożre wszystko od końca ziemi aż do końca ziemi; nie
będzie miało pokoju żadne ciało. 13 Nasieją pszenicy,
ale ciernie żąć będą; frasować się będą, ale nic nie
sprawią, i wstydzić się będą za urodzaje swoje dla
gniewu popędliwości Pańskiej. 14 Tak mówi Pan o
wszystkich złych sąsiadach moich, którzy się dotykają
dziedzictwa, którem dał w dziedzictwo ludowi memu
Izraelskiemu: Oto Ja wykorzenię ich z ziemi ich, kiedy
dom Judzki wyplenię z pośrodku ich. 15 Wszakże gdy
ich wyplenię, nawrócę się i zmiłuję się nad nimi, a
przywiodę zasię każdego z nich do dziedzictwa jego,
i każdego z nich do ziemi jego. 16 I stanie się, jeźli
się ucząc nauczą dróg ludu mojego, a przysięgać
będą w imieniu mojem, mówiąc: Jako żyje Pan, jako
oni nauczali lud mój przysięgać przez Baala, tedy
pobudowani będą w pośrodku ludu mego. 17 Ale jeźliby
nie usłuchali, tedy wykorzenię ten naród, wyplenię i
wytracę go, mówi Pan.

13 Tak rzekł Pan do mnie: Idź, a kup sobie pas
lniany, a opasz nim biodra swoje; ale do wody
nie kładź go. 2 Kupiłem tedy pas według rozkazania
Pańskiego, i opasałem biodra moje. 3 Potem stało się
słowo Pańskie do mnie powtóre, mówiąc: 4 Weźmij
ten pas, któryś kupił, który jest na biodrach twoich, a
wstawszy idź do Eufratesa, a skryj go tam w dziurę
skalną. 5 I szedłem a skryłem go u Eufratesa, jako mi
był Pan rozkazał. 6 A po wyjściu wielu dni rzekł Pan do
mnie: Wstań, idź do Eufratesa, a weźmij stamtąd on
pas, którym ci tam rozkazał skryć. 7 Szedłem tedy do
Eufratesa, a wykopawszy wziąłem on pas z miejsca
onego, gdziem go był skrył, a oto skażony był on pas,
tak, iż się niczemu nie godził. 8 I stało się słowo Pańskie
do mnie, mówiąc: 9 Tak mówi Pan: Tak skażę pychę
Judzką i wielką pychę Jeruzalemską, 10 Ludu tego
bardzo złego, który się zbrania słuchać słów moich,
który chodzi w uporze serca swego, i chodzi za bogami
obcymi, służąc im i kłaniając się im; i będzie podobien
temu pasowi, który się niczemu nie godzi. 11 Bo jako
pas przylega do biódr męża, takiem Ja był przypoił
do siebie wszystek dom Izraelski, i wszystek dom
Judzki, mówi Pan, aby byli ludem moim, a to ku sławie
i ku chwale, i ku ozdobie; ale nie byli posłuszni. 12
Przetoż rzecz im to słowo. Tak mówi Pan, Bóg Izraelski:
Wszelkie naczynie winne bywa napełnione winem; a
gdy rzeką: Wiemyć to dobrze, że wszelkie naczynie
winne bywa napełnione winem, 13 Tedy im rzeczesz:
Tak mówi Pan: Oto Ja napełnię wszystkich obywateli
tej ziemi, i królów, którzy siedzą miasto Dawida na
stolicy jego, i kapłanów i proroków, także i wszystkich
obywateli Jeruzalemskich pijaństwem; 14 I rozrażę
jednego o drugiego, jako ojców tak i synów, mówi Pan;
nie przepuszczę, nie sfolguję, ani się zmiłuję, abym ich
skazić nie miał. 15 Słuchajcież, a pojmujcie uszyma, nie
podnoście się; boć Pan mówi. 16 Dajcie Panu, Bogu
swemu, chwałę, pierwej niżby ciemności przywiódł, a
pierwej niżby się obraziły nogi wasze o góry ciemne; i
czekalibyście światłości, ale Bóg obróciłby je w cień
śmierci i przemieniłby je w zaćmienie. 17 A jeźliż tego
słuchać nie będziecie, w skrytościach płakać będzie
dusza moja dla pychy waszej, a płacząc płakać będzie, i
wyleje oko moje łzy, bo pojmana będzie trzoda Pańska.
18 Mów królowi i królowej: Upokorzcie się, usiądźcie
na ziemi; bo spadła z głowy waszej korona chwały
waszej. 19 Miasta na południe zawarte będą, tak,
że nie będzie, ktoby je otworzył; przeniesiony będzie
wszystek Juda, przeniesiony będzie do szczętu. 20
Podnieście oczy wasze, a obaczcie tych, którzy idą z
północy. Gdzie jest ta trzoda, którejć się zwierzono?
gdzie jest stado chwały twojej? 21 Cóż rzeczesz, gdy
cię (nieprzyjaciel) nawiedzi? Boś ich ty nauczyła, aby
byli nad tobą książętami przednimi; izali cię boleści
nie ogarną, jako niewiastę rodzącą? 22 Mówiszli w
sercu swojem: Przeczżeby to przypaść miało na mię?
Dla mnóstwa nieprawości twojej odkryte będą podołki
twoje, gwałtem obnażone będą pięty twoje. 23 Azaż
może murzyn odmienić skórę swoję, albo lampart
pstrociny swoje? także i wy, azaż będziecie mogli
dobrze czynić, nauczywszy się źle czynić? 24 Przetoż
rozproszę ich jako źdźbło, które się rozlatuje od wiatru
z pustyni. 25 Tenci będzie los twój, i dział odmierzony
tobie odemnie, mówi Pan, przeto, żeś mię zapomniała,
a ufałaś w kłamstwie. 26 A tak i Ja odkryję podołek
twój aż na twarz twoję, aby się okazała sromota twoja.
27 Widziałem cudzołóstwa twoje i poryzanie twoje,
sprosność wszeteczeństwa twego na pagórkach, i na
polu; widziałem, mówię, obrzydliwości twoje. Biada
tobie, Jeruzalemie! i pókiż się nie oczyścisz? kiedyż to
wżdy będzie?

14 Słowo Pańskie, które się stało do Jeremijasza
o suszy. 2 Ziemia Judzka płakać będzie, a
bramy jej zemdleją, żałobę nosić będą na ziemi, a
narzekanie Jeruzalemskie wstąpi w górę; 3 I zacniejsi z
nich rozsyłać będą najpodlejszych swoich po wodę; a

przyszedłszy do cystern, i nie znalazłszy wody, nawrócą
się z naczyniem swojem próżnem, zapłonąwszy i
zawstydziwszy się; przetoż nakryją głowę swoję. 4
Dla ziemi upragnionej, przeto, że deszczu nie będzie
na ziemi, i oracze wstydząc się nakryją głowy swoje.
5 Owszem i łani, co na polu porodziła, opuści; bo
na polu trawy nie będzie. 6 A osły dzikie, stając na
wysokich miejscach, chwytać będą wiatr jako smoki;
ustaną oczy ich, bo nie będzie trawy. 7 O Panie!
ponieważ nieprawości nasze świadczą przeciwko nam,
zmiłuj się dla imienia twego; boć wielkie są odwrócenia
nasze, tobieśmy zgrzeszyli. 8 O nadzejo Izraelowa,
wybawicielu jego czasu utrapienia! czemuż masz
być jako przychodzień w tej ziemi, a jako podróżny
wstępujący na nocleg? 9 Czemuż się pokazujesz
jako mąż strudzony, albo jako mocarz, który nie może
wybawić? Wszakeś ty jest w pośrodku nas, Panie! a
imię twoje wzywane jest nad nami; nie opuszczajże nas.
10 Tak mówi Pan o tym ludu: Iż tak miłują tułanie, a nóg
swych nie powściągają, przetoż się Panu nie podobają,
i teraz wspomina nieprawości ich, a nawiedza grzechy
ich. 11 Potem rzekł Pan do mnie: Nie módl się za
tym ludem. 12 Gdy pościć będą, Ja nie wysłucham
wołania ich; a gdy ofiarować będą całopalenie, i ofiarę
śniedną, Ja tego nie przyjmę; ale mieczem, i głodem,
i morem wytracę ich. 13 I rzekłem: Ach, panujący
Panie! oto im ci prorocy mówią: Nie oglądacie miecza,
a głód nie przyjdzie na was, ale pokój pewny dam
wam na tem miejscu. 14 I rzekł Pan do mnie: Fałsz
prorokują ci prorocy w imieniu mojem; nie posłałem
ich, anim im rozkazał, owszem, anim mówił do nich;
widzenie kłamliwe, i wieszczbę, i marność, i kłamstwo
serca swego oni wam prorokują. 15 Przetoż tak mówi
Pan o prorokach, którzy prorokują w imieniu mojem,
chociażem Ja ich nie posłał, i którzy mówią: Miecza ani
głodu nie będzie w tej ziemi; ci sami prorocy mieczem
i głodem zginą. 16 A lud ten, któremu oni prorokują,
rozrzucony będzie po ulicach Jeruzalemskich od głodu
i od miecza, a nie będzie, ktoby ich pogrzebał, onych
samych, żony ich, i synów ich, i córki ich; tak wyleję
na nich złość ich. 17 Przetoż rzeczesz do nich to
słowo: Oczy moje wylewają łzy w nocy i we dnie bez
przestanku; bo skruszeniem wielkiem skruszona będzie
panna, córka ludu mojego, i raną bardzo bolesną. 18
Wyjdęli na pole, oto tam pomordowani mieczem; wyjdęli
do miasta, oto i tam zmorzeni głodem; bo jako prorok
tak i kapłan obchodząc kupczą ziemią, a ludzie tego
nie baczą. 19 Izali do końca odrzucasz Judę? Izali
Syon obrzydziła sobie dusza twoja? Przecz nas bijesz,
tak abyśmy już nie byli uzdrowieni? Oczekujemyli na
pokój, alić oto następuje nic dobrego; a jeźli na czas
uleczenia, a oto zatrwożenie. 20 Uznajemy, Panie!
niezbożność swoję, i nieprawość ojców naszych, iżeśmy
zgrzeszyli przeciw tobie. 21 Nie odrzucajże nas dla
imienia twego, nie podawajże w lekkość stolicy chwały
twojej; wspomnijże, nie targaj przymierza twego z nami.
22 Izali są między marnościami pogańskiemi, coby
spuszczali deszcz? albo niebiosa mogąli same przez
się dawać deszcze? Izaliś nie ty sam Pan, Bóg nasz?
Przetoż oczekujemy na cię; bo to wszystko ty czynisz.

15 Tedy rzekł Pan do mnie: Choćby stanął Mojżesz
i Samuel przed obliczem mojem, nie miałbym
serca do ludu tego; puść ich od oblicza mego, a niech
precz idą. 2 A jeźliby rzekli: Dokądże pójdziemy? Tedy
im rzeczesz: Tak mówi Pan: Kto oddany na śmierć,
na śmierć pójdzie; a kto pod miecz, pod miecz; a
kto na głód, na głód; a kto w niewolę, w niewolę.
3 Bo ich tą czworaką rzeczą nawiedzę, mówi Pan:
Mieczem na zamordowanie, i psami na rozszarpanie, i
ptastwem niebieskiem, i zwierzętami ziemskiemi na
pożarcie i na wygubienie. 4 I podam ich na potłukanie
się po wszystkich królestwach ziemi dla Manasesa,
syna Ezechijasza, króla Judzkiego, za to, co uczynił
w Jeruzalemie. 5 Bo któżby się zmiłował nad tobą?
Jeruzalemie! albo ktoby się użalił nad tobą? albo
ktoby przyszedł, aby się pytał, jakoć się powodzi? 6
Tyś mię opuściło, mówi Pan, poszłoś nazad. Przetoż
wyciągnę rękę moję na cię, abym cię wytracił; ustałem
od żalu. 7 Przetoż ich rozwieję wiejaczką po bramach
tej ziemi, osierocę i wygubię ich; bo się od dróg swoich
nie nawracali. 8 Więcej się namnoży wdów jego,
niż piasku morskiego; przywiodę na nich, na matki,
na młodzieńców burzyciela i w południe; sprawię, że
przypadną nagle na to miasto; i będą przestraszeni.
9 Zemdleje i ta, która rodziła po siedmiorgu, wypuści
duszę swoję, zajdzie jej słońce jeszcze za dnia, zapłonie
i wstydzić się będzie; a ostatek ich dam pod miecz
przed obliczem nieprzyjaciół ich, mówi Pan. 10 Biada
mnie, matko moja! żeś mię urodziła męża swaru,
i męża sporu po wszystkiej ziemi; nie dawałem im
na lichwę, ani mnie oni na lichwę dawali, a wżdy
mi każdy złorzeczy. 11 I rzekł Pan: Izali tobie, który
pozostaniesz, nie będzie dobrze? Izali się nie zastawię
o cię nieprzyjacielowi czasu utrapienia i czasu ucisku?
12 Izali żelazo proste pokruszy żelazo północne i stal?
13 Majętność twoję, o Judo! i skarby twoje dam w
rozszarpanie darmo po wszystkich granicach twoich, a
to dla wszystkich grzechów twoich; 14 A sprawię to,
że pójdziesz z nieprzyjaciółmi twymi do ziemi, którejś
nie znał; albowiem ogień rozniecony w zapalczywości
mojej na was pałać będzie. 15 Ty mię znasz, Panie!
wspomnijże na mię, a nawiedź mię, i pomścij się
za mię nad tymi, co docierają na mię; odwłaczając
zapalczywości twojej przeciwko nim, nie porywaj mię;
wiedz, że podejmuję dla ciebie pohańbienie. 16 Gdy

się znalazły mowy twoje, zjadłem ich, a było mi słowo
twoje weselem i radością serca mego, ponieważ się
nazywam od imienia twego, Panie, Boże zastępów!
17 Nie siadam w radzie naśmiewców, ani się z nimi
raduję; ale dla surowości ręki twojej samotny siadam;
bo zapalczywością napełniłeś mię. 18 Przeczże ma
być żal mój wieczny? a rana moja śmiertelna, która
się uleczyć nie da? Przeczże mi tak masz być jako
omylny, jako wody niepewne? 19 Przetoż tak mówi Pan:
Jeźli się nawrócisz, tedy cię nawrócę, abyś stał przed
obliczem mojem; a jeźli odłączysz rzecz kosztowną
od nikczemnej, będziesz jako usta moje; oni niech się
obrócą do ciebie, ale się ty nie obracaj do nich. 20 Bom
cię postawił przeciw ludowi temu jako mur miedziany i
obronny; i będą walczyć przeciwko tobie, ale cię nie
przemogą; bom Ja z tobą, abym cię wybawiał i wyrywał,
mówi Pan. 21 Wyrwę cię zaiste z rąk ludzi złych, i
odkupię cię z rąk okrutników.

16 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2
Nie pojmuj sobie żony, ani miej synów ani córek
na tem miejscu. 3 Albowiem tak mówi Pan o synach i
o córkach spłodzonych na tem miejscu, i o matkach
ich, które ich zrodziły, i o ojcach ich, którzy ich spłodzili
w tej ziemi: 4 Śmierciami ciężkiemi pomrą; nie będą
ich płakać, ani ich pochowają, ale miasto gnoju na
wierzchu ziemi będą; a mieczem i głodem wytraceni
będą; i będą trupy ich pokarmem ptastwu niebieskiemu
i i zwierzowi ziemskiemu. 5 Bo tak mówi Pan: Nie
wchodź do domu żałoby, ani chodź na płacz, ani ich
żałuj; bom odjął pokój mój od ludu tego, miłosierdzie i
litość, mówi Pan. 6 Gdy pomrą wielcy i mali w tej ziemi,
nie będą pogrzebieni, ani ich płakać będą; i nie będą się
rzezać, ani sobie łysiny czynić dla nich; 7 Ani im dadzą
jeść, aby ich w smutku cieszyli nad umarłym; ani im
dadzą pić z kubka pocieszenia po ojcu ich i po matce
ich; 8 Także do domu uczty nie wchodź, abyś zasiadał
z nimi, i jadł, i pił. 9 Albowiem tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Oto Ja sprawię, iż ustanie na tem miejscu
przed oczyma waszemi, i za dni waszych głos wesela, i
głos radości, głos oblubieńca, i głos oblubienicy. 10
A gdy opowiesz ludowi temu wszystkie te słowa, a
rzekliby do ciebie: Przecz Pan wyrzekł przeciwko nam
to wszystko wielkie złe? I cóż jest za nieprawość nasza,
i co za grzech nasz, którymeśmy zgrzeszyli przeciwko
Panu, Bogu naszemu? 11 Tedy rzeczesz do nich:
Przeto, iż mię opuścili ojcowie wasi, (mówi Pan) a
chodzili za bogami cudzymi, i służyli im, i kłaniali się
im, lecz mnie opuścili, i zakonu mego nie przestrzegali.
12 A wy dalekoście gorzej czynili, niż ojcowie wasi;
albowiem oto każdy chodzi za uporem złego serca
swego, nie słuchając mię; 13 Dlatego wyrzucę was z tej
ziemi do ziemi, którejście nie znali, wy i ojcowie wasi, a
tam służyć będziecie bogom cudzym we dnie i w nocy,
dokąd wam nie okażę miłosierdzia. 14 Przetoż oto dni
idą, mówi Pan, że nie rzeką więcej: Jako żyje Pan,
który wywiódł synów Izraelskich z ziemi Egipskiej. 15
Ale: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z
ziemi północnej, i ze wszystkich ziem, do których ich był
wygnał, gdy ich zasię przywiodę do ziemi ich, którąm
dał ojcom ich. 16 Oto Ja poślę do wielu rybitwów, (mówi
Pan) aby ich łowili; potem poślę do wielu łowców, aby
ich łapali na wszelkiej górze i na wszelkim pagórku, i w
dziurach skalnych. 17 Oczy moje patrzą na wszystkie
drogi ich; nie są utajone przed obliczem mojem, ani
jest zakryta nieprawość ich przed oczyma mojemi. 18 I
oddam im pierwej w dwójnasób za nieprawości ich, i za
grzechy ich, przeto, że ziemię moję splugawili trupami
obrzydliwości swojej, i sprosnościami swemi napełnili
dziedzictwo moje. 19 Panie, mocy moja i siło moja, i
ucieczko moja w dzień utrapienia! do ciebie przyjdą
narody od kończyn ziemi, i rzekną: Zaiste się fałszu
trzymali ojcowie nasi, i marności, w których żadnego
pożytku nie było. 20 Izali sobie człowiek uczynić może
bogów? ponieważ sami nie są bogami. 21 Dlatego oto
Ja sprawię, aby poznali tym razem; sprawię, mówię,
aby poznali rękę moję i moc moję, i dowiedzieli się, że
imię moje jest Pan.

17 Grzech Judzki napisany jest piórem żelaznem,
a ostrym dyjamentem wyryty jest na tablicy serca
ich, i na rogach ołtarzów waszych; 2 Gdy wspominają
synowie ich na ołtarze ich, i na gaje ich pod drzewem
zielonem, na pagórkach wysokich. 3 O góro, i pole moje!
majętność twoję i wszystkie skarby twoje podam na
rozszarpanie dla grzechu wyżyn twoich, które masz po
wszystkich granicach twoich. 4 A ty musisz zaniechać
za przewinieniem twojem dziedzictwa twego, którem ci
dał. I dam cię w niewolę nieprzyjaciołom twoim, i ziemi,
której nie znasz; boście ogień rozniecili w popędliwości
mojej, który aż na wieki gorzeć będzie. 5 Tak mówi Pan:
Przeklęty mąż, który ufa w człowieku, i który pokłada
ciało ramieniem swojem, a od Pana odstępuje serce
jego. 6 Albowiem stanie się jako wrzos na puszczy,
który nie czuje, gdy co dobrego przychodzi, ale bywa
na suchych miejscach na puszczy w ziemi słonej, i w
której nikt nie mieszka. 7 Błogosławiony mąż, który ufa
w Panu, a Pan jest nadzieją jego. 8 Bo będzie jako
drzewo wszczepione nad wodami, a nad strumieniem
zapuszczające korzenie swoje, które nie czuje, gdy
przychodzi gorącość, ale liść jego zostaje zielony, a
roku suchego nie frasuje się, i nie przestaje przynosić
owocu. 9 Najzdradliwsze jest serce nadewszystko i
najprzewrotniejsze, któż je pozna? 10 Ja Pan, który się
badam serca, i doświadczam nerek, tak abym każdemu
oddał według drogi jego, i według owocu spraw jego.

11 Jako kuropatwa zgromadza jajka, ale ich nie wylęga:
tak, kto zbiera bogactwa, a niesprawiedliwie, w połowie
dni swoich opuści je, a na ostatek będzie głupim; 12
Ale miejsce świątnicy naszej, to jest stolica chwały
Najwyższego, wiecznie trwa. 13 O nadziejo Izraelska,
Panie! wszyscy, którzy cię opuszczają, niech będą
zawstydzeni; którzy odstępują odemnie, niech na ziemi
zapisani będą; albowiem opuścili źródło wód żywych,
Pana. 14 Uzdrów mię, Panie! a będę uzdrowiony:
zbaw mię, a będę zbawiony; albowiemeś ty chwała
moja. 15 Oto oni do mnie mówią: Gdzież jest to słowo
Pańskie? Niechże już przyjdzie; 16 Chociażem Ja
tego nie zabiegał, abym był pasterzem twoim, anim
dnia boleści pragnął, ty wiesz, cokolwiek wyszło z ust
moich, przed obliczem twojem jest. 17 Nie bądźże mi
na postrach; tyś nadzieja moja w dzień utrapienia. 18
Niech będą pochańbieni, którzy mię prześladują, a
ja niech nie będę zawstydzony; niech się oni lękają,
a ja niech się nie lękam; przywiedź na nich dzień
utrapienia, a dwojakiem skruszeniem skrusz ich. 19 Tak
Pan rzekł do mnie: Idź, a stań w bramie synów ludu
tego, którą wchodzą królowie Judzcy, i którą wychodzą,
i we wszystkich bramach Jeruzalemskich, 20 I rzecz
do nich: Słuchajcie słowa Pańskiego, królowie Judzcy,
i wszystek Judo, i wszyscy obywatele Jeruzalemscy,
którzy chadzacie temi bramami! 21 Tak mówi Pan:
Strzeżcie pilnie dusz waszych, a nie noście brzemion
żadnych w dzień sabatu, ani ich wnoście bramami
Jeruzalemskiemi; 22 Ani wynaszajcie brzemion z domów
waszych w dzień sabatu, ani żadnej roboty odprawujcie,
ale święćcie dzień sabatu, jakom rozkazał ojcom
waszym. 23 Wszakże nie usłuchali, ani nakłonili ucha
swego, owszem, zatwardzili kark swój, nie słuchając
ani przyjmując nauki. 24 A jeźli mię pilnie słuchać
będziecie, mówi Pan, tak, żebyście nie wnosili brzemion
bramami miasta tego w dzień sabatu, ale święcili dzień
sabatu, nie odprawując weń żadnej roboty; 25 Tedy
wchodzić będą bramami miasta tego królowie i książęta
siedzący na stolicy Dawidowej, jeżdżąc na wozach i na
koniach, oni i książęta ich, mężowie Judzcy i obywatele
Jeruzalemscy, i stać będzie to miasto aż na wieki. 26
I zbieżą się z miast Judzkich i z okolicznych miejsc
Jeruzalemskich, i z ziemi Benjaminowej, i z równin,
i z tej góry, i od południa, przynosząc całopalenie, i
ofiarę, i dar, i kadzidło, także i dziękczynienie niosąc
do domu Pańskiego. 27 Ale jeźli mię nie usłuchacie,
abyście święcili dzień sabatu, a nie nosili brzemion,
wchodząc bramami Jeruzalemskiemi w dzień sabatu,
tedy rozniecę ogień w bramach jego, który pożre pałace
Jeruzalemskie, a nie będzie ugaszony.

18 Słowo, które się stało do Jeremijasza od
Pana mówiąc: 2 Wstań, a wstąp do domu
garncarzowego, a tam sprawię, że usłyszysz słowa
moje. 3 I wstąpiłem do domu garncarzowego, a oto on
robił robotę na kręgu. 4 A gdy się zepsuło naczynie
w ręce garncarzowej, które on czynił z gliny, tedy zaś
uczynił z niej naczynie insze, jako się mu najlepiej
zdało uczynić. 5 I stało się słowo Pańskie do mnie,
mówiąc: 6 Izalibym tak nie mógł z wami postąpić, jako
ten garncarz, o domie Izraelski? mówi Pan. Oto jako
glina w ręce garncarzowej, takeście wy w ręce mojej,
o domie Izraelski! 7 Jeźlibym rzekł nagle przeciwko
narodowi, i przeciwko królestwu, że je wykorzenię, i
zepsuję, i wygubię; 8 Wszakże jeźliby się odwrócił
on naród od złości swojej, przeciw któremum mówił; i
Jabym żałował tego złego, którem mu umyślił uczynić.
9 Zasię, jeźlibym rzekł nagle o narodzie i o królestwie,
że je pobuduję i wszczepię; 10 Wszakże jeźliby czynił,
co złego jest przed oczyma memi, nie słuchając głosu
mego: i Jabym żałował tego dobrodziejstwa, którem mu
obiecał uczynić. 11 A przetoż rzecz teraz do mężów
Judzkich, i do obywateli Jeruzalemskich, mówiąc: Tak
mówi Pan: Oto Ja gotuję na was złą rzecz, i myślę
coś przeciwko wam. Nawróćcież się już każdy od
złej drogi swojej, a poprawcie każdy dróg waszych,
i spraw waszych. 12 Ale oni rzekli: Nic z tego; bo
za myślami naszemi pójdziemy, a każdy upór serca
swojego złego czynić będziemy. 13 Przetoż tak mówi
Pan: Pytajcie teraz między poganami, któż słyszał co
takowego? Sprosność wielką popełniła panna Izraelska.
14 Izali kto opuści pola moje dla skał i dla śniegu na
Libanie? Izali kto opuści wody ciekące dla wody bardzo
zimnej? 15 Ale lud mój zapomniawszy na mię, marności
kadzą i potykają się na drogach swych, na ścieszkach
starodawnych, chodząc ścieszkami drogi nieutorowanej;
16 Tak, abym podał ziemię ich na spustoszenie, na
świstanie wieczne, aby każdy, ktoby szedł przez nią,
zdumiał się, i kiwał głową swoją. 17 Wiatrem wschodnim
rozproszę ich przed nieprzyjacielem; tył a nie twarz
ukażę im w dzień zatracenia ich. 18 I rzekli: Pójdźcie a
wymyślmy co przeciwko Jeremijaszowi; bo nie zginie
zakon od kapłana, ani rada od mądrego, ani słowo od
proroka; pójdźcież, a ubijmy go językiem, a nie dbajmy
na żadne słowa jego. 19 Pilnuj mię Panie! a słuchaj
głosu tych, którzy się spierają ze mną. 20 Izali się ma
oddawać złem za dobre, że ukopali dół duszy mojej?
Wspomnij, żem stawał przed obliczem twojem, abym
za nimi mówił ku ich dobremu, i odwrócił zapalczywość
twoję od nich. 21 Dlatego dopuść głód na synów ich, a
spraw, że okrutnie będą pobici od miecza, że będą żony
ich osierociałe i owdowiałe, a mężowie ich że będą
haniebnie zamordowani, a dzieci ich pobite mieczem
na wojnie. 22 Niech będzie słyszany krzyk z domów
ich, gdy na nich nagle wojsko przywiedziesz; bo ukopali
dół, aby mię ułapili a sidła ukryli na nogi moje. 23 Aleś

ty, Panie! powiadomy wszystkiej rady ich przeciwko
mnie na śmierć: nie bądź miłościw nieprawościom ich,
a grzechu ich przed obliczem twojem nie zagładzaj;
ale niech się potkną przed oblicznością twoją, czasu
zapalczywośli twojej surowo się o bchodź z nimi.

19 Tak mówi Pan: Idź, a kup dzban gliniany od
garncarza, a wziąwszy niektórych z starszych
ludu i z starszych kapłanów; **2** Wnijdź do doliny syna
Hennomowego, która jest u wrót bramy wschodniej, a
tam opowiadaj słowa, które do ciebie mówić będę. **3** A
rzecz: Słuchajcie słowa Pańskiego, królowie Judzcy
i obywatele Jeruzalemscy! Tak mówi pan zastępów,
Bóg Izraelski: Oto Ja przywiodę złe na to miejsce,
o którem ktokolwiek usłyszy, zabrzmi mu w uszach
jego. **4** Przeto, że mię opuścili, a splugawili to miejsce,
kadząc na niem bogom cudzym, których nie znali oni
i ojcowie ich, i królowie Judzcy, i napełnili to miejsce
krwią niewinnych; **5** I pobudowali wyżyny Baalowi, aby
palili synów swych ogniem na całopalenie Baalowi,
czegom nie rozkazał, anim oto mówił, ani to wstąpiło
na serce moje: **6** Dlatego oto dni idą, mówi Pan, w
których nie będzie nazywane więcej to miejsce Tofet,
ani doliną syna Hennomowego, ale doliną mordu. **7** Bo
wniwecz obrócę radę Judzką i Jeruzalemską na tem
miejscu, a sprawię, że oni upadną od miecza przed
twarzą nieprzyjaciół swoich, i od ręki szukających duszy
ich; i dam trupy ich na pokarm ptastwu niebieskiemu, i
zwierzowi ziemskiemu; **8** Podam także to miasto na
spustoszenie i na świstanie; każdy idący mimo nie
zdumieje się, a świstać będzie nad wszystkiemi plagami
jego. **9** I sprawię to, że będą jeść ciała synów swoich,
i ciała córek swoich, a każdy z nich ciało bliźniego
swego jeść będzie w oblężeniu i w uciśnieniu, którem
ich ucisną nieprzyjaciele ich, i ci, którzy szukają duszy
ich. **10** Potem stłucz ten dzban przed oczyma mężów,
którzy pójdą z tobą, **11** A rzecz do nich: Tak mówi Pan
zastępów: Tak stłukę ten lud, i to miasto, jako gdy kto
tłucze naczynie garncarskie, które więcej naprawione
być nie może: a w Tofet pogrzebywać będą, iż miejsca
inszego nie będzie ku pogrzebowi. **12** Tak uczynię
temu miejscu, mówi Pan, i obywatelom jego, i postąpię
sobie z tem miastem, tak jako z Tofet. **13** Bo będą
domy Jeruzalemskie i domy królów Judzkich, jako
to miejsce Tofet, nieczyste ze wszystkiemi domami
temi, na których dachach kadzili wszystkiemu wojsku
niebieskiemu, i sprawowali ofiary mokre bogom cudzym.
14 Tedy wróciwszy się Jeremijasz z Tofet, gdzie go był
Pan posłał, aby tam prorokował, stanął w sieni domu
Pańskiego, i rzekł do wszystkiego ludu: **15** Tak mówi
Pan zastępów, Bóg Izraelski: Oto Ja przywiodę na to
miasto i na wszystkie miasto jego wszystko to złe,
którem wyrzekł przeciw niemu; bo zatwardzili kark swój,
aby nie słuchali słów moich.

20 Tedy usłyszawszy Fassur, syn Immerowy, kapłan,
który był postanowiony przedniejszym w domu
Pańskim, Jeremijasza prorokującego o tem; **2** Ubił
Fassur Jeremijasza proroka, i dał go do więzienia, które
było najwyższe w bramie Benjaminowej, a ta była przy
domu Pańskim. **3** A nazajutrz, gdy wywiódł Fassur
Jeremijasza z więzienia, rzekł do niego Jeremijasz: Nie
nazwał cię Pan Fassurem, ale Magor Missabib. **4** Bo
tak mówi Pan: Oto Ja puszczę na cię strach, na cię i na
wszystkich przyjaciół twoich, którzy upadną od miecza
nieprzyjaciół swych, na co oczy twoje patrzyć będą; a
wszystkiego Judę podam w ręce króla Babilońskiego,
który ich zaprowadzi do Babil onu, i pozabija ich
mieczem. **5** Dam też wszystkę majętność miasta
tego, i wszstkę pracę jego, i wszystkie kosztowne
rzeczy jego, i wszstkie skarby królów Judzkich dam
w ręce nieprzyjaciół ich; i rozchwycą je, i zabiorą je,
i zaprowadzą je do Babilonu. **6** Ale ty, Fassurze! i
wszyscy, którzy mieszkają w domu twym, pójdziecie w
pojmanie, i do Babilonu przyjdziesz, i tam umrzesz, i
tam pogrzebiony będziesz; ty i wszyscy miłujący cię,
którymeś kłamliwie prorokował. **7** Namówiłeś mię,
Panie! a dałem się namówić; mocniejszyś był niż
ja, i przemogłeś; jestem na pośmiech każdy dzień,
każdy się ze mnie naśmiewa. **8** Bo jakom począł
mówić, wołam, dla gwałtu i spustoszenia krzyczę; bo
mi słowo Pańskie jest ku pohańbieniu i na pośmiech
każdy dzień. **9** I rzekłem: Nie będę go wspominał, ani
będę więcej mówił w imieniu jego; ale słowo Boże
jest w sercu mojem, jako ogień pałający, zamkniony
w kościach moich, którym usiłował zatrzymać, alem
nie mógł. **10** Chociaż słyszę urąganie od wielu i od
Magor Missabiba, mówiących: Powiedzcie co nań,
a oznajmiemy to królowi. Wszyscy przyjaciele moi
czyhają na upadek mój, mówiąc: Aza snać zwiedziony
będzie, i przemożemy go, a pomścimy się nad nim. **11**
Aleć Pan jest ze mną, jako mocarz straszny; przetoż
ci, którzy mię prześladują, upadną, a nie przemogą;
bardzo będą pohańbieni, że sobie niemądrze poczęli,
hańba ich wieczna nie będzie zapamiętana. **12** Przetoż,
o Panie zastępów! który doświadczasz sprawiedliwego,
który wypatrujesz nerki i serce, niech widzę pomstę
twoję nad nimi; tobiem zaiste odkrył sprawę moję. **13**
Śpiewajcież Panu, chwalcie Pana, że wybawił duszę
ubogiego z ręki złośników. **14** Przeklęty dzień, w którym
się urodził; dzień, którego mię porodziła matka moja,
niech nie będzie błogosławiony. **15** Przeklęty mąż, który
oznajmił ojcu memu, mówiąc: Urodziłoć się dziecię płci
męskiej, aby go bardzo uweselił. **16** Niechże będzie on
mąż jako miasta, które Pan podwrócił, a nie żałował

tego; niech słyszy krzyk z poranku, i narzekanie czasu
południa. 17 O że mię nie zabił zaraz z żywota! Oby mi
była matka moja grobem moim, a żywot jej wiecznie
brzemiennym! 18 Przeczżem wyszedł z żywota, abym
doznał pracy i smutku, a żeby dni moje w hańbie
strawione były?

21 Słowo, które się stało do Jeremijasza od
Pana, gdy do niego król Sedekijasz posłał
Fassura, syna Malchyjaszowego, i Sofonijasza, syna
Maasejaszowego, kapłana, aby rzekli: 2 Poradź
się, proszę, o nas Pana; bo Nabuchodonozor, król
Babiloński, walczy przeciwko nam: owa snać uczyni
Pan z nami według wszystkich dziwnych spraw swoich,
żeby odciągnął od nas. 3 I rzekł Jeremijasz do nich:
Tak powiedzcie Sedekijaszowi: 4 Tak mówi Pan, Bóg
Izraelski: Oto Ja odwrócę naczynia wojenne, które są
w rękach waszych, i któremi wy walczycie przeciw
królowi Babilońskiemu, i Chaldejczykom, którzy was
oblegli około muru, i zgromadzę ich w pośrodek miasta
tego. 5 A Ja sam walczyć będę przeciwko wam ręką
wyciągnioną i ramieniem możnem, a to w gniewie, i w
popędliwości, i w zapalczywości wielkiej; 6 I uderzę
obywateli tego miasta, tak, że i ludzie i bydlęta morem
wielkim pomrą. 7 A potem, tak mówi Pan, podam
Sedekijasza, króla Judzkiego, i sługi jego, i lud, to jest
tych, którzy pozostaną w tem mieście po morze, i po
mieczu, i po głodzie, w rękę Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego i w rękę nieprzyjaciół ich, a tak w rękę
szukających duszy ich, który ich pobije ostrzem miecza:
nie przepuści im, ani im sfolguje, ani się zmiłuje. 8
Przetoż rzecz do ludu tego: Tak mówi Pan: Oto ja kładę
przed wami drogę żywota i drogę śmierci. 9 Ktokolwiek
zostanie w tem mieście, zginie od miecza, albo od głodu,
albo od moru: ale kto wyjdzie i poda się Chaldejczykom,
którzy was oblegli, pewnie żyw zostanie, i będzie mu
dusza jego w korzyści. 10 Bom obrócił oblicze moje
przeciwko temu miastu ku złemu, a nie ku dobremu,
mówi Pan. W rękę króla Babilońskiego podane będzie,
i spali je ogniem. 11 Ale domowi króla Judzkiego rzecz:
Słuchajcie słowa Pańskiego. 12 O domie Dawidowy!
Tak mówi Pan: Odprawujcie sąd każdego poranku, a
wyrywajcie uciśnionego z ręki gwałtownika, by snać nie
wyszła jako ogień zapalczywość moja, a nie gorzała,
tak, żeby nie był, ktoby ugasił dla złości spraw waszych.
13 Otom Ja przeciwko tobie, która mieszkasz w tej
dolinie, jako skała w tej równinie, mówi Pan, którzy
mówicie: Któż przyciągnie na nas? a kto wnijdzie do
przybytków naszych? 14 Bo was nawiedzę według
owocu spraw waszych, mówi Pan; a rozniecę ogień w
lesie twoim, który pożre wszystko około niego.

22 Tak mówi Pan: Zstąp do domu króla Judzkiego,
a mów tam to słowo, 2 I rzecz: Słuchaj słowa
Pańskiego, królu Judzki! który siedzisz na stolicy
Dawidowej, ty i słudzy twoi, i lud twój, którzy chodzicie
bramami temi. 3 Tak mówi Pan: Czyńcie sąd i
sprawiedliwość, a wyzwalajcie uciśnionego z ręki
gwałtownika, a przychdniowi, sierotce i wdowie nie
czyńcie krzywdy, ani ich uciskajcie; ani krwi niewinnej
nie wylewajcie na tem miejscu. 4 Bo jeźli czyniąc
uczynicie to słowo, tedy pewnie wnijdą bramami domu
tego królowie, siedzący miasto Dawida na stolicy jego,
jeżdżący na wozach i na koniach, sam król i słudzy jego,
i lud jego. 5 Lecz jeżli nie posłuchacie tych słów, sam na
się przysięgam, mówi Pan, że ten dom pustynią będzie.
6 Bo tak mówi Pan o domie króla Judzkiego: Tyś mi
był jako Galaad i wierzch Libański; ale cię pewnie
obrócę w pustenię, i miasta, w których nie mieszkają;
7 I zgotuję na cię burzycieli, każdego z orężem jego,
którzy wyrąbią wyborne cedry twoje, i wrzucą je na
ogień. 8 A gdy pójdzie wiele narodów mimo to miasto, i
rzecze jeden do drugiego: Dlaczegoż tak uczynił Pan
temu miastu wielkimu? 9 Tedy odpowiedzą: Przeto, iż
opuścili przymierze Pana, Boga swego, a kłaniali się
bogom cudzym, i służyli im. 10 Nie płaczcież umarłego,
ani go żałujcie, ale ustawicznie płaczcie nad tym,
który odchodzi; bo się więcej nie wróci, aby oglądał
ziemię, w której się narodził. 11 Bo tak mówi Pan
o Sellumie, synu Jozyjasza, króla Judzkiego, który
króluje miasto Jozyjasza, ojca swego: Gdy wyjdzie
z miejsca tego, nie wróci się więcej, 12 Ale tam na
onem miejscu, gdzie go przeniosą, umrze, a tak tej
ziemi więcej nie ogląda. 13 Biada temu, kto buduje
dom swój z niesprawiedliwością, a pałace swoje z
krzywdą, który bliźniego swego darmo zniewala, a
zapłaty mu jego nie daje! 14 Który mówi: Zbuduję sobie
dom wielki, i pałace przestworne; i wycina sobie okna,
a obija drzewem cedrowem, i maluje cynobrem. 15
Izali będziesz królował, że mieszkasz między cedrami?
Ojciec twój izali nie jadał i nie pijał? kiedy czynił sąd i
sprawiedliwość, tedy się miał dobrze; 16 Gdy sądził
sprawę ubogiego, i nędznego, tedy się miał dobrze;
izali to nie jest poznać mię? mówi Pan. 17 Ale oczy
twoje i serce twoje nie szuka jedno łakomstwa swego, i
abyś krew niewinną wylewał, a gwałt i krzywdę czynił.
18 Przetoż tak mówi Pan o Joakimie, synu Jozyjasza,
króla Judzkiego: Nie bądą go płakać ani mówić: Ach
bracie mój! albo: Ach siostro! Nie będą go płakać ani
mówić: Ach panie! albo: Ach! gdzież dostojność jego?
19 Pogrzebem oślim pogrzebiony bądzie; wywleczony i
wyrzucony będzie za bramy Jeruzalemskie. 20 Wstąp
na Liban, a wołaj, i na górze Basan wydaj głos twój;
wołaj i u brodów, gdyż starci będą wszyscy miłośnicy
twoi. 21 Mawiałem z tobą w największem szczęściu
twojem; aleś ty rzekła: Nie posłucham. Tać jest droga
twoja od dzieciństwa twego, nie usłuchałeś zaiste głosu

mego. 22 Wszystkich pasterzy twoich wiatr spasie, a
miłośnicy twoi w niewolę pójdą; tedy się zaiste zapałać
i wstydzić będziesz dla wszelakiej złości twojej. 23 O
ty, która mieszkasz na Libanie, która sobie gniazdo
czynisz na cedrach! jako wdzięczna będziesz, gdy cię
ogarną boleści, a ucisk jako rodzącą. 24 Jako żyję Ja,
mówi Pan, iż choćby był Chonijasz, syn Joakima, króla
Judzkiego, sygnetem na prawej ręce mojej, wszakże
cię i stamtąd zerwę; 25 I podam cię w rękę tych,
którzy szukaj duszy twojej, i w rękę tych, których się ty
twarzy lękasz, to jest, w rękę Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego, i w rękę Chaldejczyków; 26 A wyrzucę
cię i matkę twoję, która cię urodziła, do ziemi cudzej,
w którejście się nie rodzili, i tam pomrzecie. 27 Ale
do ziemi, do której tęsknić będziecie, abyście się tam
wrócili, nie wrócicie się. 28 Izali ten mąż Chonijasz
będzie bałwanem nikczemnym, który podruzgotany
bywa? Albo naczyniem, w którem niemasz żednej
wdzięczności? Przeczżeby odrzuceni byli on i nasienie
jego, a wyrzuceni do ziemi, której nie znają? 29 O
ziemio, ziemio, ziemio! słuchaj słowa Pańskiego. 30
Tak mówi Pan: Zapiszcie to, że ten mąż będzie bez
dzieci, a że mu się nie poszczęści za dni jego; owszem,
nie poszczęści się i mężowi, któryby z nasienia jego
siedział na stolicy Dawidowej, a panował jeszcze w
Judzie.

23 Biada pasterzom gubiącym i rozpraszającym
trzodę pastwiska mego! mówi Pan. 2 Przetoż tak
mówi Pan, Bóg Izraelski, do pasterzy, którzy pasą lud
mój: Wy rozpraszacie owce moje, owszem, rozganiacie
je, a nie nawiedzacie ich; oto Ja nawiedzę was dla
złości spraw waszych, mówi Pan. 3 A ostatek owiec
moich Ja zgromadzę ze wszystkich ziem, do którychem
je rozegnał, i przywrócę je do obór ich, gdzie się
rozpłodzą i rozmnożą. 4 Nadto posanowię nad niemi
pasterzy, którzyby je paśli, aby się więcej nie lękały,
ani strachały, i żeby ich nie ubywało, mówi Pan. 5 Oto
idą dni, mówi Pan, których wzbudzę Dawidowi latorośl
sprawiedliwą, i będzie królował król, a poszczęści
mu się; sąd zaiste i sprawiedliwość będzie czynił na
ziemi. 6 Za dni jego Juda zbawiony będzie, a Izrael
bezpiecznie mieszkać będzie; a toć jest imię jego,
którem go zwać będą: Pan sprawiedliwość nasza. 7
Przetoż oto przychodzą dni, mówi Pan, których nie
rzeką więcej: Jako żyje Pan, który wywiódł synów
Izraelskich z ziemi Egipskiej. 8 Ale: Jako żyje Pan, który
wywiódł, i który sprowadził nasienie domu Izraelskiego z
ziemi północnej i ze wszystkich ziem, do którychem ich
był rozegnał; gdyż będą mieszkać w ziemi swoiej. 9 Dla
proroków skruszyło się serce moje we mnie, poruszyły
się wszystkie kości moje, stałem się jako człowiek
pijany, a jako mąż, po którym się rozeszło wino, dla
Pana i dla słów świętobliwości jego. 10 Bo ta ziemia
pełna jest cudzołożników, a dla krzywoprzysięstwa
płacze ta ziemia, pastwiska na puszczy poschły; zaiste
zły jest bieg ich, a moc ich nieprawa. 11 Bo i prorok
i kapłan są obłudnikami, a domu moim znajduje się
złość ich, mówi Pan. 12 Przetoż im będzie droga
ich jako ślizgawica w ciemności, na którą wepchnieni
będą i upadną, gdy przywiodę na nich biedę czasu
nawiedzenia ich, mówi Pan. 13 Także przy prorokach
Samaryjskich widziałem głupstwo, prorokowali przez
Baale, i zwodzili lud mój Izraelski. 14 Ale przy prorokach
Jeruzalemskich widzę rzecz brzydką, że cudzołożąc i
kłamliwie się obchodząc utwierdzają też ręce złośników,
aby się nie nawracali żaden od złości swojej; stali się
wszyscy przedemną jako Sodoma, a obywatele jego
jako Gomora. 15 Dlategoż tak mówi Pan zastępów o
tych prorokach: Oto Ja nakarmię ich piołunem, a napoję
ich wodą gorzką; bo od proroków Jeruzalemskich
wyszło splugawienie na tę wszystkę ziemię. 16 Tak
mówi Pan zastępów: Nie słuchajcie słów tych proroków,
którzy wam prorokują, i zwodzą was, widzenie serca
swego opowiadają, a nie z ust Pańskich; 17 Ustawicznie
mówią tym, którzy mną gardzą: Pan mówił, pokój mieć
będziecie; i każdemu chodzącemu według uporu serca
swego, mówią: Nie przyjdzie na was nic złego. 18 Bo
któż stanął w radzie Pańskiej, a widział i słyszał słowo
jego? kto pilnował słowa jego, i słuchał go? 19 Oto
wicher Pański z zapalczywością wyjdzie, a wicher trwały
nad głową niepobożnych zostanie; 20 Nie odwróci
się gniew Pański, aż uczyni i wykona myśli serca
swego; w ostateczne dni to doskonale zrozumiecie. 21
Nie posyłałem tych proroków, a wszakże bieżeli; nie
mówiłem do nich, a wszakże oni prorokowali, 22 Bo
gdyby byli stali w radzie mojej, tedyby byli ogłaszali
słowa moje ludowi memu, a byliby ich odwracali od
drogi ich złej, i od złości spraw ich. 23 Izalim Ja tylko
Bogiem z bliska? mówi Pan, a nie jestem Bogiem i
z daleka? 24 Izali się kto skryje w skrytości, abym
go Ja nie widział? mówi Pan. Izali Ja nieba i ziemi
nie napełniam? mówi Pan. 25 Słyszęć Ja, co mówią
prorocy, którzy prorokują, kłamstwo w imieniu mojem,
mówiąc: Śniło mi się, śniło mi się! 26 Długoż tego
będzie? Izali w sercu tych proroków, którzy prorokują,
niemasz kłamstwa? owszem, są prorokami zdrady
serca swego; 27 Którzy myślą, jakoby z pamięci
wywieść ludowi mojemu imię moje snami swemi, które
powiadają każdy bliźniemu swemu, jako zapomnieli
ojcowie ich na imię moje dla Baala. 28 Prorok, który ma
sen, niech powiada sen: ale który ma słowo moje, niech
mówi słowo moje w prawdzie. Cóż plewie do pszenicy?
mówi Pan. 29 Izali słowo moje nie jest jako ogień?
mówi Pan, i jako młot kruszący skałę? 30 Przetoż oto
Ja powstaję przeciwko tym prorokom, mówi Pan, którzy

kradną słowa moje, każdy przed bliźnim swoim. 31
Oto Ja powstaję przeciwko tym prorokom, mówi Pan,
którzy używają języka swego, aby mówili: Mówi Pan.
32 Oto Ja powstaję, mówi Pan, przeciwko tym, którzy
prorokują sny kłamliwe, a opowiadając je zwodzą lud
mój kłamstwami swemi i plotkami swemi, chociażem
Ja ich nie posłał, anim im rozkazał; skąd zgoła nic
nie pomagają ludowi twemu, mówi Pan. 33 Przetoż
gdyby się ciebie pytał lud ten, albo prorok, albo kapłan,
mówiąc: Cóż jest za brzemię Pańskie? Tedy rzeczesz
do nich które brzemię. To: Opuszczę was, mówi Pan.
34 Bo proroka i kapłana tego, i lud ten, któryby rzekł:
Toć jest brzemię Pańskie, pewnie nawiedzę męża tego
i dom jego. 35 Ale tak mówcie każdy do bliźniego
swego, i każdy do brata swego: Cóż odpowiedział Pan?
albo: Cóż mówił Pan? 36 A brzmienia Pańskiego nie
wspominajcie więcej; bo brzmieniem będzie każdemu
słowo jego, gdyżeście wy wywrócili słowa Boga żywego,
Pana zastępów, Boga naszego. 37 Tak tedy rzeczesz
do proroka: Cóż ci odpowiedział Pan? albo: Co mówił
Pan? 38 Ale ponieważ mówicie: Brzemię Pańskie, tedy
tak mówi Pan: Ponieważ mówicie to słowo: Brzemię
Pańskie, chociażem do was posyłał, mówiąc: Nie
mówcie: Brzemię Pańskie; 39 Przetoż oto i Ja was
zapomnę do końca, i odrzucę was i to miasto, którem
wam dał i ojcom waszym, od oblicza mego; 40 I podam
was na urąganie wieczne, i na hańbę wieczną, która
nigdy nie przyjdzie w zapamiętanie.

24 Ukazał mi Pan, a oto dwa kosze fig postawione
były przed kościołem Pańskim, gdy był w niewolę
zabrał Nabuchodonozor, król Babiloński, Jechonijasza,
syna Joakima, króla Judzkiego, i książąt Judzkich, i
cieśli, i kowali z Jeruzalemu, a zawiódł ich do Babilonu.
2 Kosz jeden miał figi bardzo dobre, jako bywają figi
dojrzałe; a kosz drugi miał figi bardzo złe, których jeść
nie można, przeto, iż były złe. 3 I rzekł Pan do mnie:
Cóż widzisz? Jeremijaszu! I rzekłem: Figi. Figi dobre
są bardzo dobre, a złe są bardzo złe, których jeść nie
mogą, przeto, iż są złe. 4 I stało się słowo Pańskie
do mnie, mówiąc: 5 Tak mówi Pan, Bóg Izraelski:
Jako te figi są dobre, tak mi przyjemni będą w niewolę
zaprowadzeni z Judy, którychem wysłał z miejsca tego
do ziemi Chaldejskiej ku dobremu. 6 I obrócę oko
moje na nich ku dobremu, i przywiodę ich do tej ziemi,
gdzie ich pobuduję, a nie skażę, i wszczepię ich, a
nie wykorzenię. 7 Albowiem dam im serce, aby mię
poznali, żem Ja Pan; i będą mi ludem moim, a Ja będę
Bogiem ich, gdy się nawrócą do mnie całem sercem
swojem. 8 A jako figi złe, których nie jadają, przeto, że
są złe, tak zarzucę (toć zaiste mówi Pan,) Sedekijasza,
króla Judzkiego, i książąt jego, i ostatki z Jeruzalemu,
które pozostały w tej ziemi, i tych, którzy mieszkają w
ziemi Egipskiej. 9 Podam ich, mówię, na utrapienie, i na
ucisk po wszystkich królestwach ziemi, na pohańbienie
i na przypowieść, na przysłowie i na przeklęstwo po
wszystkich miejscach, do których ich zapędzę; 10 I
będę posyłał na nich miecz, głód i mór, aż do końca
wytraceni będą z ziemi, którąm był dał im, i ojcom ich.

25 Słowo, które się stało do Jeremijasza przeciwko
wszystkiemu ludowi Judzkiemu roku czwartego
Joakima, syna Jozyjaszowego, króla Judzkiego,
(który jest rok pierwszy Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego;) 2 Które mówił Jeremijasz prorok
do wszystkiego ludu Judzkiego, i do wszystkich
obywateli Jeruzalemskich mówiąc; 3 Od trzynastego
roku Jozyjasza, syna Amonowego, króla Judzkiego, aż
do dnia tego, już to przez dwadzieścia i trzy lata bywało
słowo Pańskie do mnie, którem do was mawiał, rano
wstawając i opowiadając; aleście nie słuchali. 4 Posyłał
też Pan do was wszystkich sług swoich proroków, rano
wstawając, i posyłając, (którycheście nie usłuchali,
aniście nakłonili ucha swego, abyście słyszeli;) 5
Którzy mówili: Nawróćcie się teraz każdy od złej drogi
swojej, i od złości spraw waszych; a tak będziecie
mieszkali w tej ziemi, którą wam dał Pan, i ojcom
waszym od wieku aż na wieki. 6 A nie chodźcie za
bogami cudzymi, abyście im służyli, i kłaniali się im, ani
mię gniewajcie sprawą rąk waszych, a Ja wam źle nie
uczynię. 7 Aleście mię nie usłuchali, mówi Pan, abyście
mię pobudzali do gniewu sprawą rąk swioch na swe złe.
8 Przetoż tak mówi Pan zastępów: Dlatego, iżeście nie
usłuchali słów moich, 9 Oto Ja poślę i pobiorę wszystkie
narody północne, mówi Pan, i do Nabuchodonozora
króla Babilońskiego, sługi mego, i przywiodę je na tę
ziemię, i na obywateli jej, i na te wszystkie narody
okoliczne, które do szczętu wygładzę, i położę je na
podziw, i na poświstanie, i na spustoszenie wieczne.
10 I sprawię to, aby im zginął głos wesela, i głos
radości, głos oblubieńca, i głos oblubienicy, głos żarn,
i światłość pochodni, 11 I będzie ta wszystka ziemia
spustoszeniem, i zdumieniem, a służyć będą te narody
królowi Babilońskiemu siedmdziesiąt lat. 12 Ale potem,
gdy się wypełni siedmdzisiśąt lat, nawiedzę na królu
Babilońskim i na tym narodzie, mówi Pan, nieprawość
ich, i na ziemi Chaldejskiej, tak, że ją obrócę w pustynie
wieczne. 13 A przywiodę na tę ziemię wszystkie słowa
moje, którem mówił o niej, mianowicie to wszystko,
co napisano w tych księgach, cokolwiek prorokował
Jaremijasz o wszystkich narodach. 14 Gdyż w niewolę
podbici będą od narodów, także jako i oni możnych, i
od królów wielkich, tedy im oddam według spraw ich i
według uczynków rąk ich. 15 Bo tak rzekł Pan, Bóg
Izraelski, do mnie: Weźmij kubek wina tej popędliwości
z ręki mojej, a napawaj nim wszystkie narody, do

których Ja ciebie poślę; 16 Aby pili i potaczli się,
owszem, aby szaleli od ostrza miecza, który Ja poślę
między nich. 17 Wziąłem tedy kubek z ręki Pańskiej, i
napoiłem wszystkie one narody, do których mię Pan
posłał: 18 Jeruzalem, i miasta ziemi Judzkiej, i królów
jej, i książąt jej, abym ich podał na spustoszenie, na
zdumienie, na poświstanie, i na przeklęstwo, jako się
to dziś okazuje. 19 Faraona też, króla Egipskiego,
i sług jego, i książąt jego, i wszystek lud jego; 20 I
to wszystko pospólstwo, także wszystkich króli ziemi
Uz, i wszystkich króli ziemi Filistyńskiej, i Aszkalon, i
Gazę, i Akkaron, i ostatek Azotu; 21 Edomczyków, i
Moabczyków, i synów Ammonowych; 22 I wszystkich
królów Tyrskich, i wszystkich królów Sydońskich, i
królów tej krainy, która jest przy morzu; 23 Dedana i
Temę, i Buzę, i wszystkich, którzy mieszkają w ostatnich
kątach: 24 I wszystkich królów Arabskich, i wszystkich
królów tego pospólstwa, które mieszka na puszczy; 25
Także wszystkich królów Zymry i wszystkich królów
Elam, i wszystkich królów Medskich; 26 Owszem,
wszystkich królów północnych, bliskich i dalekich,
jednego jako drugiego; wszystkie też królestwa ziemi,
którekolwiek są na obliczu ziemi; a król Sesak będzie
pił po nich. 27 I rzecz do nich: Tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Pijcie, a popijcie się, owszem zwracajcie,
i padajcie tak, abyście nie powstali dla miecza, który
Ja poślę między was. 28 A jeźliby nie chcieli wziąć
kubka z ręki twojej, aby pili, tedy rzeczesz do nich: Tak
mówi Pan zastępów: Koniecznie pić musicie. 29 Bo
ponieważ na to miasto, które nazwane jest od imienia
mego, Ja zaczynam przywodzić złe rzecz, a wybyście
bez karania być mieli? Nie będziecie bez karania;
bom Ja miecz przyzwał na wszystkich obywateli tej
ziemi, mówi Pan zastępów. 30 Przetoż ty prorokuj
przeciwko nim te wszyskie słowa, a mów do nich:
Pan z wysoka zaryczy, a mieszkania świętobliwości
swojej wyda głos swój, rycząc zaryczy z mieszkania
swego; krzyk pobudzających się jako tłoczących prasę,
rozlegać się będzie prze ciwko wszystkim obywatelom
tej ziemi. 31 I przejdzie huk aż do kończyn ziemi; bo
się Pan rozpiera z tymi narodami, w sąd sam wchodzi
ze wszelkiem ciałem, niezbożnych poda pod miecz,
mówi Pan. 32 Tak mówi Pan zastępów: Oto udręczenie
pójdzie z narodu do narodu, a wicher wielki powstanie
od kończyn ziemi; 33 I będą pobici od Pana czasu
onego od końca ziemi aż do końca ziemi; nie będą
ich płakać, ani zbierać, ani chować; będą jako gnój na
polu. 34 Narzekajcie pasterze i wołajcie, a walajcie się
w popiele, wy najzacniejsi tej trzody! bo się wypełniły
dni wasze, zabicia i rozproszenia waszego, i upadniecie
jako naczynie drogie. 35 I zginie ucieczka pasterzom,
a ujście najzacniejszym tej trzody. 36 Głos wołania
pasterzy, i narzekanie najzacniejszych tej trzody słychać
będzie; bo Pan spustoszy pastwiska ich. 37 I zagubione
będą spokojne pastwiska dla zapalczywości gniewu
Pańskiego, 38 Który opuści jako lew jaskinię swoję; bo
ziemia ich przyjdzie na spustoszenie dla zapalczywości
pustoszyciela, i dla popędliwości gniewu jego.

26 Na początku królowania Joakima, syna Jozyjasza,
króla Judzkiego, stało się to słowo od Pana,
mówiąc: 2 Tak mówi Pan: Stań w sieni domu
Pańskiego, a mów do wszystkich miast Judzkich, do
przychodzących kłaniać się w domu Pańskim, wszystkie
słowa, któreć rozkazuję mówić do nich; nie ujmuj i
słowa. 3 Owa snać usłuchają, a nawrócą się każdy od
złej drogi swej, abym pożałował złego, którem im umyślił
uczynić dla złości spraw ich. 4 I rzecz do nich: Tak
mówi Pan: Jeźli mię nie usłuchacie, żebyście chodzili w
zakonie moim, którym wam przedłożył. 5 Słuchając
słów sług moich proroków, których Ja posyłam do
was, jakoście, gdym ich rano wstawając posyłał, nie
usłuchali: 6 Tedy uczynię temu domowi jako Sylo, a
to miasto dam na przeklęstwo wszystkim narodom
ziemi. 7 A kapłani i prorocy i wszystek lud słyszeli
Jeremijasza mówiącego te słowa w domu Pańskim.
8 A skoro przestał Jeremijasz mówić wszystko, co
mu był rozkazał Pan mówić wszystkiemu ludowi,
pojmali go oni kapłani i prorocy, i wszystek on lud
mówiąc: Śmiercią umrzesz. 9 Czemuś prorokował
w imię Pańskie, mówiąc: Stanie się temu domowi
jako Sylo, a to miasto tak spustoszeje, że w niem
nie będzie obywatela? I zgromadzał się wszystek lud
przeciwko Jeremijaszowi do domu Pańskiego. 10 Tedy
usłyszawszy te rzeczy książęta Judzcy, przyszli z domu
królewskiego do domu Pańskiego, i usiedli w wejściu
nowej bramy Pańskiej. 11 I rzekli kapłani i prorocy do
onych książąt, i do wszystkiego ludu, mówiąc: Ten mąż
godzien jest śmierci; bo prorokował przeciwko miastu
temu, jakoście to słyszeli w uszy swoje. 12 Tedy rzekł
Jeremijasz do wszystkich książąt, i do wszystkiego
ludu, mówiąc: Pan mię posłał, abym prorokował o tym
domu i o tem mieście wszystko to, coście słyszeli. 13
Przetoż teraz poprawcie drogi swoje i sprawy swe,
a usłuchajcie głosu Pana, Boga swego, a pożałuje
Pan tego złego, które wyrzekł przeciwko wam. 14 A
ja otom jest w rękach waszych; czyńcie zemną, co
dobrego i sprawiedliwego jest w oczach waszych. 15
A wszakże zapewne wiedzcie, jeźliż mię zabijecie,
że krew niewinną zwalicie na się i na to miasto, i na
obywateli jego; bo mię zaprawdę Pan do was posłał,
abym mówił te wszystkie słowa w uszy wasze. 16 I
rzekli książęta i wszystek lud do kapłanów i do onych
proroków: Niema być żadnym sposobem ten mąż
osądzony na śmierć, ponieważ w imieniu Pana, Boga
naszego, mówił do nas. 17 Tedy powstali niektórzy z

starszych onej ziemi, i uczynili rzecz do wszystkiego
zgromadzenia ludu, mówiąc: 18 Micheasz Morastytczyk
prorokował za dni Ezechijasza, króla Judzkiego, i rzekł
do wszystkiego ludu Judzkiego, mówiąc: Tak mówi Pan
zastępów: Syon jako pole poorany będzie, a Jeruzalem
jako gromady rumu będzie, a góra domu tego jako
wysokie lasy. 19 Izali go zaraz dlatego zabili Ezechijasz,
król Judzki, i wszystek Juda? izali się nie ulękł Pana,
a nie modlił się Panu? I żałował Pan onego złego,
które był wyrzekł przeciwko nim: przetoż my złą rzecz
czynimy przeciwko duszom naszym. 20 Także też
był mąż prorokujący w imieniu Pańskiem, Uryjasz,
syn Semejaszowy, z Karyjatyjarym, który prorokował
o tem mieście i o tej ziemi według wszystkich słów
Jeremijaszowych. 21 A gdy usłyszał król Joakim, i
wszystko rycerstwo jego, i wszyscy książęta słowa
jego, zaraz go chciał król zabić, co usłyszawszy Uryjasz
uląkł się, a uciekłszy przyszedł do Egiptu. 22 Ale król
Joakim posłał niektórych do Egiptu, Elnatana, syna
Achborowego, i innych z nim do Egiptu; 23 Którzy
wywiódłszy Uryjasza z Egiptu, przywiedli go do króla
Joakima; i zabił go mieczem, i wrzucił trupa jego do
grobów ludu pospolitego. 24 Wszakże ręka Achikama,
syna Safanowego, była przy Jeremijaszu, aby nie był
wydan w ręce ludu, i nie był zabity.

27 Na początku królowania Joakima, syna Jozyjasza,
króla Judzkiego, stało się to słowo do Jeremijasza
od Pana, mówiąc: 2 Tak mówi Pan do mnie: Uczyń
sobie okowy i jarzma, a włóż je na szyję swoję: 3 Potem
je poślij do króla Edomskiego, i do króla Moabskiego, i
do króla synów Ammonowych, i do króla Tyrskiego, i do
króla Sydońskiego, przez rękę posłów, którzy przyjdą
do Jeruzalemu do Sedekijasza, króla Judzkiego; 4 A
rozkaż im, aby panom swym powiedzieli: Tak mówi
Pan zastępów, Bóg Izraelski, tak powiecie panom
waszym: 5 Jam uczynił ziemię, także człowieka i
bydlęta, którekolwiek są na obliczu ziemi, mocą swoją
wielką i ramieniem swojem wyciągnionem: przeto ja
daję temu, który się podoba oczom moim. 6 A teraz
dałem te wszystkie ziemie w rękę Nabuchodonozora,
króla Babilońskiego, sługi mego; nadto i zwierzęta
polne dałem mu, aby mu służyły. 7 Przetoż będą mu
służyły te wszystkie narody, i synowi jego i synowi syna
jego, dokądby nie przyszedł czas ziemi jego i jego
samego, gdy go też zaś sobie w niewolę podbiją narody
zacne, i królowie wielcy. 8 A ten naród i to królestwo,
któreby mu nie służyło, to jest Nabuchodonozorowi,
królowi Babilońskiemu, i któryby nie poddał szyi swojej
pod jarzmo króla Babilońskiego, mieczem, i głodem,
i morem nawiedzę ten naród, mówi Pan, dokądbym
ich do końca nie wytracił ręką jego. 9 Przetoż wy
nie słuchajcie proroków swoich, i wieszczków swoich,
ani snów swoich, ani wróżków swoich, i czarowników
swoich, którzy wam powiadają, mówiąc: Nie będziecie
służyli królowi Babilońskiemu; 10 Bo wam oni kłamstwo
prorokują, abym was oddalił od ziemi waszej, a wygnał
was, abyście poginęli. 11 A naród, który poddał szyję
swą pod jarzmo króla Babilońskiego, a któryby mu
służył, ten zaiste zostawię w ziemi jego, (mówi Pan,
) aby ją sprawował, i mieszkał w niej. 12 A do
Sedekijasza, króla Judzkiego, rzekłem według tych
wszystkich słów, mówiąc: Poddajcie szyje wasze pod
jarzmo króla Babilońskiego, a służcie mu i ludowi
jego, a żyć będziecie. 13 Przeczże macie zginąć,
ty i lud twój, od miecza, od głodu i od powietrza,
jako mówił Pan o narodzie, któryby nie służył królowi
Babilońskiemu? 14 Nie słuchajcież tedy słów tych
proroków, którzy mówiąc do was powiadają: Nie
będziecie służyli królowi Babilońskiemu; albowiem
wam oni kłamstwo prorokują. 15 Nie posłałem ich
zaiste, mówi Pan; wszakże oni prorokują w imię moje
kłamliwie, abym was zapędził, gdziebyście zginęli, wy
i ci prorocy, którzy wam prorokują. 16 Do kapłanów
też, i do tego wszystkiego ludu rzekłem, mówiąc: Tak
mówi Pan: Nie słuchajcie słów proroków swoich, którzy
wam prorokują, mówiąc: Oto naczynia domu Pańskiego
teraz w rychle przywrócone będą z Babilonu; bo wam
oni kłamstwo prorokują. 17 Nie słuchajcież ich; służcie
królowi Babilońskiemu, a żyć będziecie; przeczżeby
to miasto miało być pustynią? 18 A jeźliż oni są
prorokami, i jeźli jest słowo Pańskie w nich, proszę,
niech zabieżą Panu zastępów, aby te naczynia, które
pozostały w domu Pańskim; i w domu króla Judzkiego,
i w Jeruzalemie, nie dostały się do Babilonu. 19 Bo tak
mówi Pan zastępów o tych słupach, i o tem morzu, i o
tych podstawkach, i o ostatku naczynia, które pozostało
w tem mieście; 20 Którego nie zabrał Nabuchodonozor,
król Babiloński, gdy w niewolę prowadził Jechonijasza,
syna Joakimowego, króla Judzkiego, z Jeruzalemu
do Babilonu, i wszystkich przedniejszych, z Judy i z
Jeruzalemu: 21 Tak zaiste mówi Pan zastępów, Bóg
Izraelski, o tych naczyniach, które pozostały w domu
Pańskim, i w domu króla Judzkiego, i w Jeruzalemie: 22
Do Babilonu zawiezione będą, a będą tam aż do dnia,
którego je nawiedzę, mówi Pan, i każę je przywieźć i
przywrócić na to miejsce.

28 I stało się roku onego, na początku królowania
Sedekijasza, króla Judzkiego, roku czwartego,
miesiąca piątego: Hananijasz, syn Asurowy, prorok,
który był z Gabaonu, rzekł do mnie w domu Pańskim
przed kapłanami i przed wszystkim ludem, mówiąc: 2 Tak
mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski: Połamałem jarzmo
króla Babilońskiego; 3 Po dwóch latach przywrócę zasię
na to miejsce wszystkie naczynia domu Pańskiego,

które pobrał Nabuchodonozor, król Babiloński, z tego
miejsca, a zawiózł je do Babilonu. 4 Także Jechonijasza,
syna Joakimowego, króla Judzkiego, i wszystkich,
którzy są w niewolę zaprowadzeni z Judy, którzy się
dostali do Babilonu, Ja zasię przywiodę na to miejsce,
mówi Pan; bo skruszę jarzmo króla Babilońskiego. 5
Tedy rzekł Jeremijasz prorok do Hananijasza proroka
przed oczyma kapłanów, i przed oczyma wszystkiego
ludu, którzy stali w domu Pańskim; 6 Rzekł, mówię,
Jeremijasz prorok: Amen, niech tak uczyni Pan;
niech utwierdzi Pan słowa twoje, któreś prorokował o
przywróceniu z Babilonu na to miejsce naczynia domu
Pańskiego, i wszystkich, którzy są zaprowadzeni w
niewolę. 7 Wszakże posłuchaj teraz słowa tego, które
ja mówię w uszy twoje, i w uszy tego wszystkiego ludu.
8 Prorocy, którzy byli przedemną i przed tobą z dawna,
ci prorokowali przeciwko ziemiom zacnym, i przeciwko
królestwom wielkim o wojnie, i o uciśnieniu, i o morze.
9 Ten prorok, który prorokuje o pokoju, ten prorok,
mówię, wtenczas poznany bywa, że go Pan prawdziwie
posłał, gdy się iści słowo jego. 10 Tedy zdjął Hananijasz
prorok jarzmo z szyi Jeremijasza proroka, i połamał
je. 11 I rzekł Hananijasz przed oczyma wszystkiego
ludu, mówiąc: Tak mówi Pan: Tak połamię jarzmo
Nabuchodonozora, króla Babilońskiego, po dwóch
latach z szyi wszystkich narodów. I poszedł Jeremijasz
prorok w drogę swoję. 12 Ale stało się słowo Pańskie do
Jeremijasza, gdy połamał Hananijasz prorok ono jarzmo
z szyi Jeremijasza proroka, mówiąc: 13 Idź; a rzecz do
Hananijasza, mówiąc: Tak mówi Pan: Połamałeś jarzma
drewniane; przetoż uczyń na to miejsce jarzmo żelazne.
14 Bo tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski: Jarzmo
żelazne włożę na szyję tych wszystkich narodów, aby
służyły Nabuchodonozorowi, królowi Babilońskiemu,
i będą mu służyły; także i zwierzęta polne podałem
mu. 15 Zatem rzekł Jeremijasz prorok do Hananijasza
proroka: Słuchaj teraz Hananijaszu! Nie posłał cię Pan,
a tyś kazał nadzieję mieć temu ludowi w kłamstwie.
16 Przetoż tak mówi Pan: Oto Ja ciebie uprzątnę z tej
ziemi, tego roku umrzesz; boś radził, aby odstąpił lud
od Pana. 17 I umarł Hananijasz prorok onegoż roku,
miesiąca siódmego.

29 A teć są słowa listu, który posłał Jeremijasz
prorok z Jeruzalemu do ostatków starszych,
którzy byli w pojmaniu, i do kapłanów, i do proroków, i do
wszystkiego ludu, których był przeniósł Nabuchodonozor
z Jeruzalemu do Babilonu, 2 Gdy wyszedł Jechonijasz
król i królowa, i komornicy, książęta Judzcy, i
Jeruzalemscy, także cieśle i kowale z Jeruzalemu;
3 Przez Elhasa, syna Safanowego, i Giemaryjasza,
syna Helkijaszowego, (których był posłał Sedekijasz,
król Judzki, do Nabuchodonozora, króla Babilońskiego,
do Babilonu) mówiąc: 4 Tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski, do wszystkich pojmanych, którychem
przeniósł z Jeruzalemu do Babilonu: 5 Budujcie domy, i
osadzajcie się; szczepcie też sady, a jedzcie owoc ich;
6 Pojmujcie żony, a płodźcie synów i córki, i dawajcie
synom waszym żony, a córki wasze wydawajcie za mąż,
aby rodziły synów i córki; rozmnażajcie się tam, i niech
was nie ubywa. 7 Szukajcie też pokoju miastu temu, do
któregom was przeniósł, a módlcie się za nie Panu; bo
w pokoju jego będziecie mieli pokój. 8 Tak zaiste mówi
Pan zastępów, Bóg Izraelski: Niech was nie zwodzą
prorocy wasi, którzy są między wami, i wieszczkowie
wasi, a nie sprawujcie się snami waszemi, które się
wam śnią. 9 Bo wam oni kłamliwie prorokują w imieniu
mojem; nie posłałem ich, mówi Pan. 10 Tak zaiste
mówi Pan: Jako się jedno wypełnią siedmdziesiąt lat
Babilonowi, nawiedzę was, a potwierdzę wam słowa
swego wybornego o przywróceniu was na to miejsce.
11 Bo Ja najlepiej wiem myśli, które myślę o was,
mówi Pan: myśli o pokoju, a nie o utrapieniu, abym
uczynił koniec pożądany biedom waszym. 12 Gdy
mię wzywać będziecie, a pójdziecie, i modlić mi się
będziecie, tedy was wysłucham; 13 A szukając mię,
znajdziecie; gdy mię szukać będziecie ze wszystkiego
serca swego, 14 Dam się wam zaiste znaleść, mówi
Pan: a przywrócę więźniów waszych, i zgromadzę
was ze wszystkich narodów, i ze wszystkich miejsc,
gdziemkolwiek was zagnał, mówi Pan; i przyprowadzę
was na to miejsce, skądem was wyprowadził. 15 Gdy
rzeczecie: Wzbudzał nam Pan proroków prorokujących
o zaprowadzeniu do Babilonu. 16 Bo tak mówi Pan o
królu, który siedzi na stolicy Dawidowej, i o wszystkim
ludu, który mieszka w tem mieście, braciach waszych,
którzy nie wyszli z wami w tę niewolę; 17 Tak mówi
Pan zastępów: Oto Ja poślę na nich miecz, głód, i
mór, a uczynię ich jako złe figi, których nie jadają,
przeto, że są złe. 18 Albowiem prześladować ich będę
mieczem, głodem i morem, i dam ich na potłukanie
po wszystkich królestwach ziemi, na przeklęstwo, i
na zdumienie, owszem, na poświstanie, i na urąganie
między wszystkimi narodami, tam, gdzie ich zapędzę,
19 Przeto, iż nie słuchają słów moich, mówi Pan, gdy
posyłam do nich sług swoich, proroków, rano wstawając
i posyłając; a nie słuchaliście, mówi Pan. 20 Przetoż
słuchajcie słowa Pańskiego wy wszyscy pojmani,
którychem wysłał z Jeruzalemu do Babilonu. 21 Tak
mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski, o Achabie, synu
Kolajaszowym, i o Sedekijaszu, synu Maazejaszowym,
którzy wam prorokują w imieniu mojem kłamstwo:
Oto Ja podam ich w rękę Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego, aby ich pobił przed oczyma wasze mi.
22 I będzie wzięte z nich przeklinanie między wszystkich
pojmanych z Judy, którzy są w Babilonie, aby mówili:

Niech cię uczyni Pan jako Sedekijasza, i jako Achaba,
których upiekł król Babiloński na ogniu, 23 Przeto, że
popełniali złość w Izraelu, cudzołożąc z żonami bliźnich
swoich, a kłamliwie mówiąc słowo w imieniu mojem,
czegom im nie przykazał; a Ja o tem wiem, i jestem tego
świadkiem, mówi Pan. 24 A do Semejasza Nechalamity
rzecz, mówiąc: 25 Tak powiada Pan zastępów, Bóg
Izraelski, mówiąc: Przeto żeś ty posłał imieniem swojem
listy do wszystkiego ludu, który jest w Jeruzalemie,
i do Sofonijasza, syna Maazejaszowego, kapłana, i
do wszystkich kapłanów, mówiąc: 26 Pan cię dał za
kapłana miasto Jojady kapłana, abyście mieli dozór w
domu Pańskim na każdego męża w rozum zaszłego a
prorokującego, abyś dał takowego do więzienia i do
kłody. 27 Przeczżeś tedy teraz nie zgromił Jeremijasza
Anatotczyka, który wam prorokuje? 28 Bo posłał do
nas do Babilonu, mówiąc: Jeszczeć długo czekać;
budujcie domy, a osadzajcie się, szczepcie sady, a
jedzcie owoce ich. 29 Bo Sofonijasz kapłan czytał
ten list przed Jeremijaszem prorokiem. 30 I stało się
słowo Pańsie do Jeremijasza mówiąc: 31 Poślij do
wszystkich zabranych w niewolę, mówiąc: Tak mówi
Pan o Semejaszu Nechalamitczyku: Przeto, że wam
prorokował Semejasz, chociażem go Ja nie posłał,
a przywodzi was do tego, abyście mieli nad zieję w
kłamstwie; 32 Przetoż tak mówi Pan: Oto Ja nawiedzę
Semejasza Nechalamitczyka i nasienie jego; nie będzie
miał nikogo, ktoby mieszkał w pośrodku ludu tego, ani
ogląda tego dobra, które Ja uczynię ludowi swemu,
mówi Pan; bo radził, aby odstąpił lud od Pana.

30 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana,
mówiąc: 2 Tak powiada Pan, Bóg Izraelski,
mówiąc: Napisz sobie wszystkie słowa, którem mówił
do ciebie, na księgach. 3 Albowiem oto dni idą, mówi
Pan, a przywrócę więźniów ludu swego Izraelskiego i
Judzkiego, mówi Pan, i przyprowadzę ich do ziemi,
którąm był dał ojcom ich, i posiędą ją. 4 A teć są słowa,
które mówił Pan o Izraelu i o Judzie; 5 Tak zaiste mówi
Pan: Słyszeliśmy głos strachu i lękania, i że niemasz
pokoju. 6 Pytajcież się teraz, a obaczcie, jeźli rodzi
mężczyzna; przeczże tedy widzę, że każdy mąż rękami
swemi trzyma się za biodra swe jako rodząca, i że się
obróciły wszystkich oblicza w bladość? 7 Biada! bo
wielki jest ten dzień, tak, że mu nie było podobnego; ale
jakiżkolwiek jest czas utrapienia Jakóbowego, przecie z
niego wybawiony będzie. 8 Stanie się bowiem dnia
onego, mówi Pan zastępów, iż skruszę jarzmo jego z
szyi twojej, a związki twoje potargam, i nie będą go
więcej cudzoziemcy w niewolę podbijać; 9 Ale służyć
będą Panu, Bogu swemu, i Dawidowi, królowi swemu,
którego im wzbudzę. 10 Przetoż nie bój się ty, sługo
mój Jakóbie! mówi Pan, ani się strachaj o Izraelu!
bo oto Ja cię wybawię z daleka, i nasienie twoje z
ziemi pojmania ich. I wróci się Jakób, aby odpoczywał i
pokój miał, a nie będzie, ktoby go ustraszył; 11 Bom
Ja z tobą, mówi Pan, abym cię wybawił. Ponieważ
uczynię koniec wszystkim narodom, między które
cię rozproszę, wszakże tobie nie uczynię końca, ale
cię miernie karać będę, a cale cię bez karania nie
zaniecham. 12 Tak zaiste mówi Pan: Ciężkie bardzo
będzie skruszenie twoje, nader bolesna rana twoja. 13
Nie będzie, ktoby sądził sprawę twoję ku uleczeniu;
lekarstwa ku uleczeniu mieć nie będziesz. 14 Wszyscy
miłośnicy twoi zapomną cię, ani cię nawiedzą, gdy cię
zranię raną nieprzyjacielską, i okrutnem karaniem, dla
wielkości nieprawości twojej i niezliczonych grzechów
twoich. 15 Przeczże wołasz nad skruszeniem swem
i ciężką boleścią swoją? Dla wielkości nieprawości
twojej, i dla niezliczonych grzechów twoich uczyniłem ci
to. 16 A wszakże wszyscy, którzy cię pożerają, pożarci
będą; a wszyscy, którzy cię ciemiężą, wszyscy, mówię,
w niewolę pójdą; a którzy cię plundrują, splundrowani
będą; a wszystkich, którzy cię łupią, podam na łup. 17
Tedyć zdrowie przywrócę, i od ran twoich uleczę cię,
mówi Pan, przeto, że wygnaną nazwali cię (mówiąc:
) Tać jest Syon, niemasz nikogo, ktoby ją nawiedził.
18 Tak mówi Pan: Oto Ja przywrócę pojmanych z
namiotów Jakóbowych, a nad przybytkami jego zmiłuję
się; i będzie zaś zbudowane miasto na pagórku swoim,
a pałac według porządku swego wystawiony będzie. 19
I wynijdzie od nich dziękczynienie, i głos weselących
się; bo ich rozmnożę, a nie ubędzie ich, i uwielbię
ich, a nie będą poniżeni. 20 I będą synowie jego,
jako i przedtem, a zgromadzenie jego przedemną
utwierdzone będzie; ale nawiedzę wszystkich, którzy
ich trapią. 21 I powstanie z niego najzacniejszy jego, a
panujący nad nim z pośrodku jego wynijdzie, któremu
się rozkażę przybliżyć, aby przystąpił przed mię; bo
któż jest ten, coby ręczył za się, że przystąpi przed
mię? mówi Pan. 22 I będziecie ludem moim, a Ja będę
Bogiem waszym. 23 Oto wicher Pański z popędliwością
wynijdzie, wicher trwający nad głową niezbożników
zostanie. 24 Nie odwróci się zapalczywość gniewu
Pańskiego, póki nie uczyni tego, a póki nie wykona
umysłu serca swego; w ostatnie dni zrozumiecie to.

31 Czasu onego, mówi Pan, będę Bogiem wszystkim
rodzajom Izraelskim, a oni będą ludem moim. 2
Tak mówi Pan: Znalazł łaskę na puszczy lud, który uszedł
miecza, gdym chodził przed nim, abym odpocznienie
uczynił Izraelowi. 3 Rzeczeszli: Zdawna mi się Pan
ukazywał. I owszem, miłością wieczną umiłowałem cię,
dlategoć ustawicznie miłosierdzie pokazuję; 4 Jeszcze
cię zbuduję, a zbudowana będziesz, panno Izraelska!
jeszcze się weselić będziesz przy bębnach swoich, a

wychodzić z hufem pląsających; 5 Jeszcze będziesz
sadziła winnice na górach Samaryjskich; a szczepiący
szczepić będą i jeść będą. 6 Bo nastanie dzień, którego
stróżowie wołać będą na górze Efraimowej: Wstańcie a
wstąpmy na Syon do Pana, Boga swego. 7 Tak zaiste
mówi Pan: Śpiewajcie Jakóbowi o rzeczach wesołych,
a wykrzykajcie jawnie przed tymi narodami; wydawajcie
głos, chwałę oddawajcie a mówcie: Panie! wybaw
ostatek ludu twego Izraelskiego. 8 Oto Ja przywiodę
ich z ziemi północnej, a zbiorę ich ze wszystkich stron
ziemi; z nimi pospołu ślepego i chromego, brzemienną i
rodzącą: tu się gromadą wielką nawrócą. 9 Przywiodę
ich zasię z płaczem i z modlitwami idących, a powiodę
ich podle potoków wód drogą prostą, na którejby się
nie potknęli; bom się stał Izraelowi ojcem, a Efraim jest
pierworodnym moim. 10 Słuchajcie słowa Pańskiego,
o narody! a opowiadajcie je na wyspach dalekich, i
mówcie: Ten, który rozproszył Izraela, zgromadzi go, a
strzedz go będzie, jako pasterz trzody swojej. 11 Bo
wykupił Pan Jakóba; przeto wybawi go z ręki tego,
który jest mocniejszy nadeń. 12 I przyjdą a śpiewać
będą na wysokości Syonu, i zbieżą się do dobrotliwości
Pańskiej ze zbożem i z winem, i z oliwą i z jagniętami,
i z cielętami, a dusza ich podobna będzie ogrodowi
wilgotnemu, a nie będzie się więcej smuciła. 13 Tedy się
weselić będzie panna z pląsaniem, także młodzieńcy i
starcy społem; albowiem kwilenie ich obrócę w radość,
a pocieszę ich, i rozweselę ich po smutku ich; 14 I
opoję duszę kapłanów tłustością, a lud mój dobrocią
moją nasyci się, mówi Pan. 15 Tak mówi Pan: Głos w
Rama słyszany jest, narzekanie i płacz bardzo gorzki;
Rachel płacząca synów swoich nie dała się pocieszyć
po synach swoich, przeto, że ich niemasz. 16 Tak mówi
Pan: Zawściągnij głos swój od płaczu, a oczy swe od
łez; bo będziesz miała zapłatę za pracę swoję, mówi
Pan, że się nawrócą z ziemi nieprzyjacielskiej. 17 Jest
mówię nadzieja, że się potem nawrócą, mówi Pan,
synowie twoi do krainy swojej. 18 Wprawdzie słyszę
Efraima, że sobie utyskuje, mówiąc: Pokarałeś mię,
abym był pokarany jako cielec nieokrócony. Nawróć mię
abym był nawrócony; tyś zaiste Panie! Bóg mój. 19 Bo
po nawróceniu mojem pokutować będą; a gdy samego
siebie poznam, uderzę się w biodro; wstydzę się,
owszem i zapałam się, że odnoszę hańbę dzieciństwa
swego. 20 Izali synem moim miłym nie jest Efraim? Izali
nie jest dziecięciem rozkosznem? Bo od onego czasu,
jakom mówił przeciwko niemu, przecież nań ustawicznie
wspominam; dlatego poruszają się wnętrzności moje
nad nim, zaiste zlituję się nad nim, mówi Pan. 21
Wystaw sobie pamiątki; nakładź sobie gromad kamieni;
pamiętaj na ten gościniec, i na drogę, którąś chodziła:
nawróć się, panno Izraelska! nawróć się do tych miast
swoich. 22 Dokądże się tułać będziesz, córko odporna?
Bo uczyni Pan rzecz nową na ziemi: niewiasta ogarnie
męża. 23 Tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski:
Jeszcze mówić będę słowo to w ziemi Judzkiej, i
w miastach jej, gdy przywiodę więźniów ich: Niech
cię błogosławi Pan, o mieszkanie sprawiedliwości! o
góro świętobliwości! 24 Albowiem osadzać się będą w
ziemi Judzkiej we wszystkich miastach jego społem
oracze, i ci, którzy chodzą za stadem. 25 Napoję zaiste
duszę spracowaną, a wszelką duszę smutną nasycę.
26 Wtemem ocucił i spojrzałem, a sen mój był mi
wdzięczny. 27 Oto dni idą, mówi Pan, w których posieję
dom Izraelski i dom Judzki nasieniem człowieczem i
nasieniem bydlęcem; 28 A jakom się starał, abym ich
wykorzenił, i burzył, i kaził, i gubił, i trapił: tak się starać
będę, abym ich pobudował i rozsadził, mówi Pan. 29 Za
onych dni nie będą więcej mówić: Ojcowie jedli grona
cierpkie, a synów zęby ścierpnęły; 30 Owszem, raczej
rzeką: każdy dla nieprawości swojej umrze; każdego
człowieka, któryby jadł grona cierpkie, ścierpną zęby
jego. 31 Oto dni idą, mówi Pan, których uczynię z
domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze
nowe; 32 Nie takie przymierze, jakiem uczynił z ojcami
ich w on dzień, któregom ich ujął za rękę ich, abym ich
przywiódł z ziemi Egipskiej; albowiem oni przymierze
moje wzruszyli, chociażem Ja był małżonkiem ich,
mówi Pan. 33 Ale to jest przymierze, które postanowię
z domem Izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Dam
zakon mój do wnętrzności ich, a na sercu ich napiszę
go, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim. 34
I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego, i
żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię
oni wszyscy poznają, od najmniejszego z nich aż do
największego z nich, mówi Pan; bo miłościw będę
nieprawościom ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej.
35 Tak mówi Pan, który daje słońce na światłość we
dnie, postanowienie miesiąca i gwiazd na światłość w
nocy; który rozdziela morze, a huczą nawałności jego;
Pan zastępów imię jego. 36 Jeźli odstąpią te ustawy od
oblicza mego, mówi Pan, tedyć i nasienie Izraelskie
przestanie być narodem przed obliczem mojem po
wszystkie dni. 37 Tak mówi Pan: Jeźli mogą być
rozmierzone niebiosa z góry, a doścignione grunty ziemi
na dole, tedyć i Ja cale odrzucę nasienie Izraelskie dla
tego wszystkiego, co uczynili, mówi Pan. 38 Oto idą dni
(mówi Pan,) których będzie zbudowane to miasto Panu
od wieży Chananeel aż do bramy narożnej; 39 A pójdzie
jeszcze sznur pomiaru na przeciwko niej ku pagórkowi
Gareb, a uda się ku Goa. 40 I wszystka dolina trupów i
popiołu, i to wszystko pole aż do potoku Cedron, aż do
węgła bramy końskiej wschodniej, poświęcone będą
Panu; nie będzie wykorzenione ani zepsute więcej na
wieki.

32 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana
roku dziesiątego Sedekijasza, króla Judzkiego,
który jest rok ośmnasty Nabuchodonozora. **2** (A
wtenczas wojsko króla Babilońskiego obległo było
Jeruzalem, a Jeremijasz prorok zamknięty był w sieni
ciemnicy, która była w domu króla Judzkiego. **3** Bo
go był dał wsadzić Sedekijasz, król Judzki, mówiąc:
Czemu ty prorokujesz, mówiąc: Tak mówi Pan: Oto
Ja to miasto podam w rękę króla Babiolońskiego, i
weźmie je? **4** Sedekijasz także król Judzki nie ujdzie
ręki Chaldejczyków; ale zapewne wydany będzie w
rękę króla Babilońskiego, i będą mówiły usta jego z
usty jego, a oczy jego oczy jego ogladają. **5** I zawiedzie
Sedekijasza do Babilonu, aby tam był, aż go nawiedzę,
mówi Pan; ponieważ walczycie z Chaldejczykami,
nie poszczęści się wam.) **6** Tedy rzekł Jeremijasz:
Stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **7** Oto
Chanameel, syn Salluma, stryja twego, przyjdzie do
ciebie, mówiąc: Kup sobie rolę moję, która jest w
Anatot; bo tobie należy prawem bliskości, abyś ją kupił.
8 A gdy przyszedł do mnie Chanameel, syn stryja mego,
według słowa Pańskiego do sieni ciemnicy, i rzekł do
mnie: Proszę, kup rolę moję, która jest w Anatot, które
jest w ziemi Benjaminowej, bo tobie należy prawem
dziedzicznem, i bliskościąć przypada, kupże ją sobie:
tedy zrozumiawszy, że to było słowo Pańskie, **9** Kupiłem
od Chanameela, syna stryja swego onę rolę, która
jest w Anatot, i odważyłem mu pieniędzy, siedmnaście
syklów srebra; **10** A uczyniwszy zapis zapieczętowałem
i oświadczyłem świadkami, odważywszy pieniądze na
wadze. **11** Potemem wziął według przykazania i prawa
zapis kupna zapieczętowany i otwarty; **12** I oddałem
on zapis kupna Baruchowi, synowi Neryjasza, syna
Maasejaszowego, przed oczyma Chanameela, stryja
swego, i przed oczyma świadków, którzy się podpisali w
onym zapisie kupna, przed oczyma wszystkich Żydów,
którzy byli usiedli w sieni ciemnicy; **13** I rozkazałem
Baruchowi przed oczyma ich, mówiąc: **14** Tak mówi
Pan zastępów, Bóg Izraelski: Weźmij te zapisy, ten
zapis tego kupna, jako zapieczętowany, tak i ten
zapis otworzony, a włóż je w naczynie gliniane, aby
trwały przez wiele lat; **15** Bo tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Jeszcze będą kupowane domy, i role,
i winnice w tej ziemi. **16** Potem modliłem się Panu,
kiedym oddał on zapis kupna Baruchowi, synowi
Neryjaszowemu, mówiąc: **17** Ach panujący Panie! otoś
ty uczynił niebo i ziemię mocą swoją wielką i ramianiem
twoim wyciągnionem, nie jestci skryta przed tobą żadna
rzecz; **18** Czynisz miłosierdzie nad tysiącami, i oddajesz
nieprawość ojcowską do łona synów ich po nich; Bóg
wielki mocny, Pan zastępów imię twoje; **19** Wielki
w radzie i możny w sprawie, ponieważ oczy twoje
otworzone są na wszystkie drogi synów ludzkich, abyś
oddał każdemu według dróg jego, i według owoców
spraw jego; **20** Któryś uczynił znaki i cuda na ziemi
Egipskiej aż do dnia tego, i w Izraelu, i między innymi
ludźmi, i uczyniłeś sobie imię, jako się to dziś okazuje.
21 Boś wywiódł lud twój Izraeski z ziemi Egipskiej w
znakach i w cudach, i w ręce mocnej, i w ramieniu
wyciągnionem i w strachu wielkim; **22** A podałeś im
tę ziemię, o którąś przysiągł ojcom ich, żeś im miał
dać ziemię opływającą mlekiem i miodem. **23** Ale że
wszedłszy do niej, a posiadłszy ją, nie usłuchali głosu
twojego, i w zakonie twoim nie chodzili, wszystkiego,
coś im rozkazał czynić, nie czynili; przetoż sprawiłeś
to, aby nań przyszło to wszystko złe. **24** Oto strzelbę
zatoczono przeciwko miastu, aby je wzięto, a miasto
podane jest w ręce Chaldejczyków walczących przeciw
niemu przez miecz, i głód, o mór; a tak cośkolwiek
rzekł, dzieje się, to sam widzisz. **25** A ty przecie
mówisz do mnie, panujący Panie: Kup sobie tę rolę
za pieniądze, a oświadcz to świadkami, choć już to
miasto podane jest w ręcę Chaldejczyków. **26** I stało
się słowo Pańskie do Jeremijasza, mówiąc: **27** Otom
Ja Pan, Bóg wszelkiego ciała; izaliż przedemną może
być skryta która rzecz? **28** Przetoż tak mówi Pan:
Oto Ja daję to miasto w rękę Chaldejczyków, i w rękę
Nabuchodonozora, króla Babilońskiego, i weźmie je. **29**
A wszedłszy Chaldejczycy, którzy walczą przeciwko
temu miastu, zapalą to miasto ogniem, i spalą je i te
domy, na których dachach kadzili Baalowi, a sprawowali
ofiary mokre bogom cudzym, aby mię wzruszali do
gniewu. **30** Bo synowie Izraelscy i synowie Judzcy
od dzieciństwa swego to tylko czynią, co jest złego
przed oczyma mojemi; synowie, mówię, Izraelscy tylko
mię drażnili sprawą rąk swoich, mówi Pan. **31** Zaiste
na zapalczywość moję, i na gniew mój robi sobie to
miasto ode dnia, którego je zbudowali, aż do dnia
tego, tak, że mi przyjdzie oddalić od oblicza mego;
32 A to dla wszelkiej złości synów Izraelskich i synów
Judzkich, którą popełniali, pobudzając mię do gniewu,
sami, królowie ich, książęta ich, kapłani ich i prorocy
ich, jako mężowie Judzcy, tak obywatele Jeruzalemscy.
33 Obracając się do mnie tyłem a nie twarzą; a gdy
ich nauczam rano wstawając i nauczając, wszakże
nie słuchają, aby przyjęli naukę. **34** Nadto nastawiali
obrzydliwości swych w tym domu, który nazwany jest
od imienia mego, aby go splugawili. **35** Nabudowali,
mówię, wyżyn Baalowi, które są w dolinie Ben Hennon,
aby przenaszali przez ognień synów swoich i córki
swoje Molochowi, chociażem im tego nie rozkazał,
ani to wstąpiło na serce moje, aby kiedy czynić mieli
tę obrzydliwość, a do grzech u Judą przywodzić. **36**
A teraz dlatego tak mówi Pan, Bóg Izraelski, o tem
mieście, o którem wy powiadacie: Podane jest w rękę
króla Babilońskiego przez miecz, i głód, i mór: **37** Oto

Ja zgromadzę ich ze wszystkich ziem, do którychem
ich wygnał w popędliwości mojej i w gniewie moim,
i w zapalczywości wielkiej, i przywiodę ich zaś na to
miejsce, i uczynie, aby bezpiecznie mieszkali; 38 I będą
ludem moim, a Ja będę Bogiem ich. 39 I dam im serce
jedno, i drogę jednę, aby się mnie bali po wszystkie dni,
tak, aby się im dobrze działo, i synom ich po nich; 40 I
uczynię z nimi przymierze wieczne, że się nie odwrócę
od nich, abym im nie miał dobrze czynić; nadto bojaźń
moję dam do serca ich, aby nie odstępowali odemnie.
41 I będę się weselił z nich, dobrze im czyniąc, gdyż ich
wszczepię w tej ziemi warownie, ze wszystkiego serca
mego i ze wszystkiej duszy mojej. 42 Bo tak mówi Pan:
Jakom przywiódł na ten lud to wszystko wielkie złe, tak
przywiodę na nich to wszystko dobre, o któremem z
nimi mówił. 43 Tedy będą kupować rolę w tej ziemi,
o której wy powiadacie: Spustoszona jest tak, że w
niej niemasz ani człowieka ani bydlęcia, podana jest w
rękę Chaldejczyków. 44 Rolę za pieniądze kupować
będą, i zapisem warować, i pieczętować, i świadkami
oświadczać w ziemi Benjaminowej, i około Jeruzalemu,
i w miastach Judzkich, jako w miastach na górach tak
w miastach na równinach, i w miastach na południe,
gdy zaś przywrócę pojmanych ich, mówi Pan.

33 I stało się słowo Pańskie do Jeremijasza po
wtóre, gdy jeszcze był zamknięty w sieni ciemnicy,
mówiąc: 2 Tak mówi Pan, który to uczyni: Pan, który
to utworzy, potwierdzi to, Pan jest imię jego. 3 Wołaj
do mnie, a ozwęć się i oznajmięć rzeczy wielkie i
skryte, o których nie wiesz. 4 Albowiem tak mówi
Pan, Bóg Izraelski, o domach miasta tego, i o domach
królów Judzkich, które pokażone być mają taranami
wojennemi i mieczem: 5 Pociągną, żeby walczyli z
Chaldejczykami, a żeby napełnili te domy trupami
ludzi, które pobiję w zapalczywości mojej i w gniewie
moim, zakrywając twarz moję od tego miasta dla
wszelakich złości ich. 6 Wszakże Ja przywiodę ich
do zdrowia, i uleczę a uzdrowię ich, i objawię im
obfitość pokoju, a pokoju pewnego. 7 Bo przywrócę
pojmanych z Judy, i pojmanych z Izraela, a pobuduję
ich jako przedtem; 8 I oczyszczę ich od wszelkiej
nieprawości ich, którą zgrzeszyli przeciwko mnie, i
przepuszczę wszystkim złościom ich, któremi zgrzeszyli
przeciwko mnie, i któremi wystąpili przeciwko mnie.
9 A będzie mi to sławą, weselem, chwałą, i ozdobą
przed wszystkiemi narodami ziemi, które usłyszą o
wszystkiem dobrem, które Ja im czynię, i ulękną się, a
zatrwożą się nad wszystkiem dobrem i nad wszystkim
pokojem, który Ja im sposobię. 10 Tak mówi Pan:
Jeszcze słyszany będzie na tem miejscu, (o którem
wy powiadacie: Jest spustoszone, tak, że niemasz
ani człowieka, ani bydlęcia, w miastach Judzkich i
na ulicach Jeruzalemskich spustoszonych, tak, że
niemasz ani człowieka, ani obywa tela, ani bydlęcia.)
11 Słyszany, mówię, będzie głos radości, i głos wesela,
głos oblubieńca, i głos oblubienicy, głos mówiących:
Wysławiajcie Pana zastępów; albowiem dobry jest Pan,
albowiem na wieki miłosierdzie jego; i głos przynoszący
ofiarę chwały do domu Pańskiego, gdyż przywrócę
pojmanych z tej ziemi, jako na początku, mówi Pan.
12 Tak mówi Pan zastępów: Jeszcze będzie na tem
miejscu pustem, na którem niemasz ani człowieka, ani
bydlęcia, i we wszystkich miastach jego mieszkanie
pasterzy, gdzieby chowali trzody; 13 W miastach na
górach, w miastach na równinach, i w miastach na
południe, i w ziemi Benjaminowej, i około Jeruzalemu, i
w miastach Judzkich jeszcze przychodzić będą trzody
pod ręką liczącego, mówi Pan. 14 Oto dni idą, mówi Pan,
w których utwierdzę to słowo dobre, którem był wyrzekł
o domu Izraelskim i o domu Judzkim. 15 W one dni w
onym czasie uczynię to, iż wyrośnie Dawidowi latorośl
sprawiedliwa, która czynić będzie sąd i sprawiedliwość
na ziemi. 16 Onych dni będzie zbawiony Juda, a
Jeruzalem bezpiecznie mieszkać będzie. A toć jest
imię, którem ją nazowią: Pan sprawiedliwość nasza.
17 Bo tak mówi Pan: Nie będzie wykorzeniony mąż
z rodu Dawidowego, aby nie miał siedzieć na stolicy
domu Izraelskiego. 18 Z kapłanów też i z Lewitów nie
będzie wykorzeniony mąż od oblicza mego, aby nie
miał ofiarować całopalenia, i zapalać śniednej ofiary, i
sprawować ofiar po wszystkie dni. 19 Potem stało się
słowo Pańskie do Jeremijasza, mówiąc: 20 Tak mówi
Pan: Jeźli będziecie mogli złamać przymierze moje
ze dniem, i przymierze moje z nocą, aby nie bywało
dnia ani nocy czasu swego, 21 Tedy też przymierze
moje złamane będzie z Dawidem, sługą moim, aby
nie miał syna, któryby królował na stolicy jego, i z
Lewitami kapłanami, aby nie byli sługami moimi. 22
A jako nie może policzone być wojsko niebieskie,
ani zmierzony piasek morski, tak rozmnożę nasienie
Dawida, sługi mojego, i Lewitów, którzy mi służą. 23
Znowu się stało słowo Pańskie do Jeremijasza, mówiąc:
24 Aza nie widzisz, co ten lud powiada, mówiąc: Że
dwa domy, które był Pan obrał, te już odrzucił, a że
ludem moim pogardzają, jakoby nie był więcej narodem
przed obliczem ich? 25 Tak mówi Pan: Nie będzieli
przymierze moje ze dniem i z nocą stałe, a jeźlim
początku niebios i ziemi nie postanowił: 26 Tedyć
i nasienie Jakóbowe i Dawida sługi mego odrzucę,
abym nie brał z nasienia jego tych, którzyby panować
mieli nad nasieniem Abrahamowem, Izaakowem, i
Jakóbowem, gdyż przywrócę więźniów ich, a zlituję się
nad nimi.

34 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana,
(gdy Nabuchodonozor, król Babiloński, i wszystko
wojsko jego, i wszystkie królestwa ziemi, które były pod
władzą ręki jego, i wszystkie narody walczyły przeciwko
Jeruzalemowi i przeciwko wszystkim miastom jego,)
mówiąc: **2** Tak mówi Pan, Bóg Izraelski: Idź, a mów
Sedekijaszowi, królowi Judzkiemu, i powiedz mu: Tak
mówi Pan: Oto Ja to miasto podam w rękę króla
Babilońskiego, aby je ogniem spalił; **3** I ty nie ujdziesz
ręki jego, ale zapewne będziesz pojmany, i w ręce jego
podany, a oczy twoje oglądają oczy króla Babilońskiego,
i usta jego z usty twemi mówić będą, a do Babilonu
wnijdziesz. **4** A wszakże słuchaj słowa Pańskiego,
Sedekijaszu, królu Judzki! Tak mówi Pan o tobie: Nie
umrzesz od miecza: **5** W pokoju umrzesz; a jako wonne
rzeczy palono ojcom twoim, królom przeszłym, którzy
byli przed tobą, tak palić będą i tobie, a płakać cię
będą, mówiąc: Ach, panie! Bom Ja to słowo rzekł, mówi
Pan. **6** Tedy mówił Jeremijasz prorok do Sedekijasza,
króla Judzkiego, wszystkie te słowa w Jeruzalemie. **7**
Gdy wojsko króla Babilońskiego walczyło przeciwko
Jeruzalemowi, i przeciwko wszystkim miastom Judzkim
pozostałym, przeciwko Lachys, i przeciw Asekowi;
albowiem te były pozostały z miast Judzkich miasta
obronne. **8** Słowo, które się stało do Jeremijasza
od Pana, gdy uczynił król Sedekijasz przymierze ze
wszystkim ludem, co był w Jeruzalemie, wolność im
ogłaszając; **9** To jest, aby każdy wolno puścił sługę
swego, i każdy służebnicę swoję, Żyda i Żydówkę,
aby sobie nikt nie zniewalał Żyda, brata swego. **10** A
tak usłuchały wszyscy książęta, i wszystek lud, którzy
byli weszli w przymierze, żeby każdy wolno puścił
sługę swego, i każdy służebnicę swoję, aby ich więcej
nie zniewalali; usłuchali, mówię, i puścili ich wolno.
11 Lecz potem rozmyśliwszy się, pobrali zaś sługi i
służebnice, które byli puścili wolno, a zniewolili ich
sobie za sługi i za służebnice. **12** I stało się słowo
Pańskie do Jeremijasza od Pana, mówiąc: **13** Tak
mówi Pan, Bóg Izraelski: Jam postanowił przymierze
z ojcami waszymi w dzień, któregom ich wywiódł z
ziemi Egipskiej, z domu niewoli, mówiąc: **14** Gdy się
skończą siedm lat, niech wolno puści każdy brata
swego Żyda, któryćby był sprzedany, a służyłciby przez
sześć lat; wolno, mówię, puści go od siebie. Ale mię
nie słuchali ojcowie wasi, ani nakłonili ucha swego.
15 Wyścieć się zaiste dziś nawrócili, i uczyniliście
to, co jest dobrego przed oczyma mojemi, żeście
ogłosili wolność każdy bliźniemu swemu, i uczyniliście
przymierze przed twarzą moją w domu tym, który jest
nazwany od imienia mego. **16** Aleście się zaś cofnęli, i
splugawiliście imię moje, żeście zaś wzięli każdy sługę
swego, i każdy służebnicę swoję, któreście byli wolno
puścili według żądności ich, i zniewoliliście ich, aby
byli sługami i służebnicami waszymi. **17** Dlategoż tak
mówi Pan: Wyście mię nie słuchali, abyście ogłosili
wolność każdy bratu swemu, i każdy bliźniemu swemu;
otoż Ja przeciwko wam ogłaszam wolność, mówi Pan,
miecza, moru, i głodu, a podam was na potłukanie po
wszystkich królestwach ziemi. **18** Podam zaiste tych
ludzi, którzy przestąpili przymierze moje, którzy nie
dotrzymali słów przymierza tego, które uczynili przed
twarzą moją, gdy cielca na dwoje rozcięli, i przeszli
między częściami jego; **19** To jest książąt Judzkich,
i książąt Jeruzalemskich, komorników i kapłanów, i
wszystek lud tej ziemi, którzy przeszli między częściami
tego cielca, **20** Podam ich mówię, w rękę nieprzyjaciół
ich, i w rękę szukających duszy ich, i będą trupy ich
żerem ptastwu niebieskiemu i bestyjom ziemskim. **21**
Sedekijasza też, króla Judzkiego, i książąt jego podam
w rękę nieprzyjaciół ich, i w rękę szukających duszy
ich, w rękę, mówię, wojska króla Babilońskiego, które
odstąpiło od was. **22** Oto Ja rozkażę, mówi Pan, i
przywiodę ich zaś na to miasto, aby walczyli przeciwko
niemu, a wziąwszy je spalili je ogniem; miasta też
Judzkie obrócę w pustynię, tak iż będą bez obywatela.

35 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana
za dni Joakima, syna Jozyjaszowego, króla
Judzkiego, mówiąc: **2** Idź do domu Rechabitów, a
mów z nimi, i wprowadź ich do domu Pańskiego,
do jednej komory, a daj im pić wino. **3** Wziąłem
tedy z sobą Jasanijasza, syna Jeremijaszowego, syna
Chabazymijaszowego, i braci jego, i wszystkich synów
jego, i wszystek dom Rechabitów, **4** I wprowadziłem
ich do domu Pańskiego, do komory synów Chanana,
syna Jegdalijaszowego, męża Bożego, która była podle
komory książęcej, która była nad komorą Maasejasza,
syna Sallumowego, strzegącego progu. **5** Potem
postawiłem przed synami domu Rechabitów czaszę
pełną wina i kubki, i mówiłem do nich: Pijcie wino. **6**
Którzy odpowiedzieli: Nie pijamy wina; bo Jonadab,
syn Rechabowy, ojciec nasz, zakazał nam, mówiąc:
Nie pijajcie wina, wy i synowie wasi aż na wieki; **7**
A domu nie budujcie, i nasienia nie rozsiewajcie, i
winnicy nie sadźcie, ani miewajcie; ale w namiotach
mieszkajcie po wszystkie dni wasze, abyście żyli
przez wiele dni na obliczu ziemi, w której jesteście
przechodniami. **8** Przetoż usłuchaliśmy głosu Jonadaba,
syna Rechabowego, ojca naszego, we wszystkiem, co
nam rozkazał, żebyśmy nie pili wina po wszystkie dni
nasze, my, żony nasze, synowie nasi, i córki nasze; **9** I
żebyśmy nie budowali domów ku mieszkaniu naszemu,
a winnicy, i roli, i żadnego siewu nie mieli, **10** Ale abyśmy
mieszkali w namiotach; i usłuchaliśmy, i uczynimy
według wszystkiego, co nam rozkazał Jonadab, ojciec
nasz. **11** A gdy przyciągnął, Nabuchodonozor król

Babiloński, do ziemi naszej, rzekliśmy: Pójdźcie, a
ustąpmy do Jeruzalemu przed wojskiem Chaldejskiem,
i przed wojskiem Syryjskiem; a takeśmy zostali w
Jeruzalemie. 12 I stało się słowo Pańskie do Jeremijasza,
mówiąc: 13 Tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski: Idź,
a rzecz mężom Judzkim i obywatelom Jeruzalemskim:
I nie przyjmiecież ćwiczenia, abyście posłuszni byli
słowom moim? mówi Pan. 14 Ważne są słowa
Jonadaba, syna Rechabowego, które przykazał synom
swoim, żeby nie pili wina; i nie piją go aż do dnia tego,
bo posłuszni są przykazaniu ojca swego; ale Ja mówię
do was, rano wstawając i mówiąc, a przecie jesteście
nieposłuszni. 15 Posyłam też do was wszystkich
sług swych, proroków w rano wstawając i posyłając,
aby mówili: Nawróćcie się już każdy od złej drogi
swej, a polepszajcie spraw swoich, a nie naśladujcie
bogów cudzych, ani im służcie; a tak mieszkajcie w
tej ziemi, którąm dał wam, i ojcom waszym; aleście
nie nakłonili ucha swego, aniście mię usłuchali; 16
Choć synowie Jonadaba, syna Rechabowego, dosyć
uczynili rozkazaniu ojca swego, które im przykazał,
ale ten lud nie jest mi posłuszny. 17 Przetoż tak mówi
Pan, Bóg zastępów, Bóg Izraelski: Oto Ja przywiodę
na Judę i na wszystkich obywateli Jeruzalemskich
wszystko złe, którem wyrzekł przeciwko im, przeto,
żem mówił do nich, a nie słuchali, i wołałem ich, a
nie ozwali mi się. 18 A domowi Rechabitów rzekł
Jeremijasz: Tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski:
Dlatego, żeście posłuszni rozkazaniu Jonadaba, ojca
waszego, i strzeżecie wszystkich przykazań jego,
a czynicie według wszystkiego, co wam rozkazał:
19 Przetoż tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski:
Nie będzie wygładzony mąż z rodu Jonadaba, syna
Rechabowego, któryby stał przed obliczem mojem po
wszystkie dni.

36 I stało się roku czwartego Joakima, syna
Jozyjaszowego, króla Judzkiego; stało się, mówię,
to słowo do Jeremijasza od Pana, mówiąc: 2 Weźmij
sobie księgi, a napisz na nich wszystkie słowa, którem
mówił do ciebie przeciw Izraelowi, i przeciw Judzie,
i przeciw wszystkim narodom, ode dnia, króregom
mawiał z tobą, ode dni Jozyjaszowych aż do dnia tego;
3 Aza snać, gdy usłyszy dom Judzki o tem wszystkiem
złem, które Ja im myślę uczynić, nawróci się każdy od
złej drogi swej, abym był miłościw nieprawościom ich i
grzechom ich. 4 Przetoż wezwał Jeremijasz Barucha,
syna Neryjaszowego; i napisał Baruch w księgi z ust
Jeremijaszowych wszystkie słowa Pańskie, które mówił
do niego. 5 Potem przykazał Jeremijasz Baruchowi,
mówiąc: Ja będąc zatrzymany nie mogę wnijść do domu
Pańskiego; 6 Przetoż ty idź, a czytaj na tych księgach,
coś napisał z ust moich, słowa Pańskie, przed uszyma
ludu w domu Pańskim w dzień postu; także też przed
uszyma wszystkich z Judy którzyby przyszli z miast
swoich, czytaj je. 7 Owa snać przyjdzie modlitwa ich
przed oblicze Pańskie, a nawróci się każdy od złej drogi
swojej; bo wielka jest zapalczywość i gniew, w którym
mówił Pan przeciwko temu ludowi. 8 Tedy uczynił
Baruch, syn Neryjaszowy, według wszystkiego, co mu
rozkazał Jeremijasz prorok, czytając z ksiąg słowa
Pańskie w domu Pańskim. 9 I stało się roku piątego
za Joakima. syna Jozyjaszowego, króla Judzkiego, w
miesiącu dziewiątym, że zapowiedziano post przed
twarzą Pańską wszystkiemu ludowi w Jeruzalemie,
i wszystkiemu ludowi, który się był zszedł z miast
Judzkich do Jeruzalemu. 10 I czytał Baruch z ksiąg
słowa Jeremijaszowe w domu Pańskim, w pokoju
Giemaryjasza, syna Safanowego, pisarza, w sieni
wyższej, w wejściu bramy nowej domu Pańskiego przed
uszyma wszystkiego ludu. 11 A gdy usłyszał Micheasz,
syn Giemaryjasza, syna Safanowego, wszystkie słowa
Pańskie z ksiąg, 12 Zstąpił do domu królewskiego,
do komory pisarzowej, a oto tam wszyscy książęta
siedzieli: Elisama pisarz, i Delajasz, syn Semajaszowy,
i Elnatan, syn Achborowy, i Giemaryjasz, syn Safanowy,
i Sedekijasz, syn Chananijaszowy, i wszyscy książęta.
13 I powiedział im Micheasz wszystkie słowa, które
słyszał, gdy czytał Baruch z ksiąg przed uszyma ludu.
14 Przetoż posłali wszyscy książęta do Barucha Jehudę,
syna Natanijaszowego, syna Selemijaszowego, syna
Chusowego, aby rzekł: Księgi, na którycheś czytał
przed uszyma ludu, weźmij w rękę twą a pójdź. Wziął
tedy Baruch, syn Neryjaszowy, księgi w rękę swą i
przyszedł do nich. 15 I rzekli do niego: Siądź proszę,
a czytaj to przed uszyma naszemi. I czytał Baruch
przed uszyma ich. 16 A gdy usłyszeli wszystkie one
słowa, ulękłszy się wejrzał jeden na drugiego, i rzekli
do Barucha: Zaiste oznajmiemy królowi te wszystkie
słowa. 17 I pytali Barucha, mówiąc: Powiedz nam teraz,
jakoś pisał wszystkie te słowa z ust jego? 18 I rzekł im
Baruch: Z ust swych mówił do mnie wszystkie te słowa,
a jam pisał na księgach inkaustem. 19 Tedy rzekli
książęta do Barucha: Idź, a skryj się, ty i Jeremijasz, a
niech nikt nie wie, gdzieście. 20 Potem weszli do króla
do sieni, a księgi dali schować do komory Elisama,
pisarza, i oznajmili przed królem te wszystkie słowa. 21
Posłał tedy król Juhudę, aby wziął one księgi; który je
wziął z komory Elisama, pisarza. I czytał je Jehuda
przed uszyma królewskiemi, i przed uszyma wszystkich
książąt, którzy stali przed królem. 22 A król siedział w
domu, w którym w zimie bywał, miesiąca dziewiątego, a
na ognisku przed nim palił się ogień. 23 A gdy przeczytał
Jehuda trzy albo cztery karty, porzezał je król nożykiem
pisarskim, i wrzucił je w ogień, który był na ognisku,
aż zgorzały wszystkie księgi w ogniu, który był na

ognisku; 24 Ale się nie ulękli, ani rozdarli szat swoich,
król i wszyscy słudzy jego, którzy słyszeli wszystkie te
słowa. 25 Owszem, jeszcze gdy Elnatan, i Delajasz,
i Giemaryjasz przyczyniali się do króla, aby nie palił
onych ksiąg, tedy ich nie usłuchał; 26 Ale rozkazał
król Jerameelowi, synowi królewskiemu, i Sarajaszowi,
synowi Abdeelowemu, aby pojmali Barucha pisarza, i
Jeremijasza proroka; ale ich Pan skrył. 27 I stało się
słowo Pańskie do Jeremijasza, gdy król spalił one księgi
i słowa, które był spisał Baruch z ust Jeremijaszowych,
mówiąc: 28 Weźmij sobie zasię księgi inne, a napisz
na nich wszystkie słowa pierwsze, które były w onych
księgach pierwszych, które spalił Joakim, król Judzki.
29 A o Joakimie, królu Judzkim, rzeczesz: Tak mówi
Pan: Tyś spalił te księgi, mówiąc: Czemuś pisał na
nich, rzekłszy: Zapewne przyciągnie król Babiloński, i
spustoszy tę ziemię, i wygładzi z niej człowieka i bydlę.
30 Przetoż tak mówi Pan o Joakimie, królu Judzkim:
Nie będzie miał, ktoby siedział na stolicy Dawidowej, a
trup jego wyrzucony będzie na gorącość we dnie, a na
mróz w nocy. 31 Bo nawiedzę na nim, i na nasieniu
jego, i na sługach jego nieprawość ich, i przywiodę
na nich i na obywateli Jeruzalemskich, i na mężów
Judzkich to wszystko złe, o któremem mawiał do nich;
ale nie słuchali. 32 Tedy Jeremijasz wziął księgi inne, i
dał je Baruchowi, synowi Neryjaszowemu, pisarzowi,
który na nich spisał z ust Jeremijaszowych wszystkie
słowa onych ksiąg, które był spalił ogniem Joakim, król
Judzki; a nadto przydano do onych słów wiele rzec zy
tym podobnych.

37 Potem królował król Sedekijasz, syn Jozyjaszowy,
miasto Chonijasza, syna Joakimowego, którego
Nabuchodonozor, król Babiloński, w ziemi Judzkiej
królem postanowił. 2 Lecz nie był posłuszny on, i słudzy
jego, i lud onej ziemi słowom Pańskim, które mówił przez
Jeremijasza proroka. 3 Ale jednak król Sedekijasz posłał
Jechuchala, syna Selemijaszowego, i Sofonijasza, syna
Maazejaszowego, kapłana, do Jeremijasza proroka, aby
mówili: Módl się proszę za nami Panu, Bogu naszemu.
4 Bo Jeremijasz jeszcze wolno chodził między ludem, i
jeszcze go było nie wsadzono do więzienia. 5 A wojsko
Faraonowe wyciągnęło było z Egiptu; (a usłyszawszy
Chaldejczycy, którzy byli oblegli Jeruzalem, wieść o
tem, odciągnęli od Jeruzalemu.) 6 I stało się słowo
Pańskie do Jeremijasza proroka, mówiąc: 7 To mówi
Pan, Bóg Izraelski: Tak powiedzcie królowi Judzkiemu,
który was posłał do mnie, abyście się mnie radzili: Oto
wojsko Faraonowe, które wam przyciągnęło na pomoc,
wróci się do ziemi swojej do Egiptu. 8 I wrócą się
zasię Chaldejczycy, i będą walczyli przeciwko temu
miastu, i wezmą je, i spalą je ogniem. 9 Tak mówi
Pan: Nie zwodźcie dusz waszych, mówiąc: Zapewne
odciągną od nas Chaldejczycy; boć nie odciągną.
10 Owszem, choćbyście porazili wszystko wojsko
Chaldejczyków, którzy walczą z wami, a zostaliby z
nich tylko zranieni, ci z namiotów swoich powstaną,
a to miasto ogniem spalą. 11 Gdy tedy odciągnęło
wojsko Chaldejczyków od Jeruzalemu przed wojskiem
Faraonowem, 12 Wychodził Jeremijasz z Jeruzalemu,
aby szedł do ziemi Benjaminowej, aby tak uszedł z
pośrodku ludu. 13 A gdy już był w bramie Benjaminowej,
był tam przełożony nad strażą, imieniem Jeryjasz, syn
Selemijasza, syna Chananijaszowego, który pojmał
Jeremijasza proroka, mówiąc: Do Chaldejczyków ty
uciekasz. 14 A Jeremijasz odpowiedział: Nieprawda, nie
uciekam do Chaldejczyków; ale go nie chciał słuchać,
owszem, pojmał Jeryjasz Jeremijasza, i przywiódł go
do książąt. 15 Tedy rozgniewawszy się książęta na
Jeremijasza, ubili go, i podali go do więzienia, do domu
Jonatana pisarza; bo z niego byli uczynili dom więzienia.
16 A gdy wszedł Jeremijasz do onego domu a do tarasu
ich, i siedział tam Jeremijasz przez wiele dni; 17 Tedy
posławszy król Sedekijasz, wziął go, i pytał go król w
domu swoim potajemnie, mówiąc: Jestże jakie słowo
od Pana? I odpowiedział Jeremijasz: Jest; przytem
rzekł: W rękę króla Babilońskiego podany będziesz. 18
Nadto rzekł Jeremijasz do króla Sedekijasza: Cóżem
zgrzeszył przeciwko tobie, i sługom twoim, i ludowi
twemu, żeście mię podali do tego domu więzienia?
19 I gdzież są prorocy wasi, którzy wam prorokują,
mówiąc: Nie przyjdzie król Babiloński na was, ani na tę
ziemię? 20 Słuchajże teraz, proszę, królu, panie mój!
niech będzie, proszę, ważna prośba moja przed tobą:
Nie odsyłajże mię do domu Jonatana pisarza, abym
tam nie umarł. 21 A tak rozkazał król Sedekijasz, aby
wsadzony był Jeremijasz do sieni straży, a iżby mu
dawano bochenek chleba na dzień z ulicy piekarskiej,
pókiby nie był strawiony wszystek chleb w mieście. A
tak siedział Jeremijasz w sieni straży.

38 I usłyszał Sefatyjasz, syn Matanowy, i Godolijasz,
syn Fassurowy, i Juchal, syn Selemijaszowy, i
Fassur, syn Melchijaszowy, słowa, które Jeremijasz
mówił do wszystkiego ludu, mówiąc: 2 Tak mówi Pan:
Ktoby został w tem mieście, zginie od miecza, od
głodu i od moru; ale ktoby wyszedł do Chaldejczyków,
żyć będzie, a będzie mu dusza jego za korzyść,
i żyw zostanie. 3 Tak mówi Pan: Pewnie podane
będzie to miasto w ręce wojska króla Babilońskiego,
i weźmie je. 4 Przetoż rzekli oni książęta do króla:
Niech umrze ten mąż, ponieważ on osłabia ręce
mężów walecznych, pozostałych w tem mieście, i
ręce wszystkiego ludu, mówiąc do nich takie słowa;
albowiem ten mąż nie szuka pokoju ludowi temu, ale
złego. 5 Tedy rzekł król Sedekijasz: Oto jest w ręce

waszej; bo król nic zgoła nie może przeciwko wam. 6 A
tak wzięli Jeremijasza, który był w sieni straży, i wrzucili
go do dołu Malchyjasza, syna królewskiego, i puścili
Jeremijasza po powrozach; a w tym dole nie było nic
wody, tylko błoto, a tak tonął Jeremijasz w onem błocie.
7 Ale gdy usłyszał Ebedmelech Murzyn, dworzanin,
który był w domu królewskim, że Jeremijasza podano
do dołu, (a król siedział w bramie Benjaminowej,)
8 Wnet wyszedł Ebedmelech z domu królewskiego,
i rzekł do króla, mówiąc: 9 Królu, panie mój! źle
uczynili ci mężowie wszystko, co uczynili Jeremijaszowi
prorokowi, że go wrzucili do tego dołu; boćby był umarł
na pierwszem miejscu od głodu, ponieważ już niemasz
żadnego chleba w mieście. 10 Przetoż rozkazał król
Ebedmelechowi Murzynowi, mówiąc: Weźmij z sobą
stąd trzydzieści mężów, a wyciągnij Jeremijasza proroka
z tego dołu, niżby umarł. 11 Tedy wziął Ebedmelech
onych mężów z sobą, i wszedł do domu królewskiego
pod skarbnicę, i nabrał stamtąd starych szmacisk
podartych, szmacisk, mówię, zbótwiałych, które spuścił
do Jeremijasza do onego dołu po powrozach. 12 I rzekł
Ebidmelech Murzyn do Jeremijasza: Nuże podłóż te
stare podarte i zbótwiałe szmaciska pod pachy rąk
twoich pod powrozy; i uczynił tak Jeremijasz. 13 I
wyciągnęli tedy Jeremijasza powrozami, i dobyli go
z onego dołu; i siedział Jeremijasz w sieni straży.
14 Tedy posłał król Sedekijasz i wziął Jeremijasza
proroka do siebie do trzecich drzwi, które były przy
domu Pańskim. I rzekł król Jeremijaszowi: Spytam
cię o jednę rzecz, nie taj nic przedemną. 15 I rzekł
Jeremijasz do króla Sedekijasza: Jeźlić co powiem,
pewnie mię zabijesz? A jeźlić co poradzę, nie usłuchasz
mię. 16 Tedy przysiągł król Sedekijasz Jeremijaszowi
potajemnie, mówiąc: Jeko żyje Pan, który nam tę duszę
stworzył, że cię nie zabiję, ani cię wydam w rękę mężów
tych, którzy szukają duszy twojej. 17 I rzekł Jeremijasz
do Sedekijasza: Tak mówi Pan, Bóg zastępów, Bóg
Izraelski: Jeźli dobrowolnie wynijdziesz do książąt króla
Babilońskiego, tedy żyć będzie dusza twoja, a to miasto
nie będzie spalone ogniem; a tak żyw zostaniesz ty
i dom twój; 18 Ale jeźli nie wynijdziesz do książąt
króla Babilońskiego, pewnie będzie podane to miasto
w rękę Chaldejczyków, i spalą je ogniem, a i ty nie
ujdziesz ręki ich. 19 Tedy rzekł król Sedekijasz do
Jeremijasza: Bardzo się boję Żydów, którzy pouciekali
do Chaldejczyków, bym snać nie był wydany w rękę
ich, a szydziliby ze mnie. 20 I rzekł Jeremijasz: Nie
wydadzą, słuchaj proszę głosu Pańskiego, któryć ja
opowiadam, a będzieć dobrze, i żyć będzie dusza
twoja; 21 A jeźli się będziesz zbraniał wynijść, tedy to
jest słowo, które mi Pan pokazał: 22 Że oto wszystkie
niewiasty, które zostały w domu króla Judzkiego, będą
wywiedzione do książąt króla Babilońskiego, a te same
rzeką: Namówili cię, i otrzymali to na tobie przyjaciele
twoi, że ulgnęły w błocie nogi twoje, i cofnęły się nazad.
23 Wszystkie także żony twoje i synów twoich wywiodą
do Chaldejczyków, i ty sam nie ujdziesz ręki ich,
owszem ręką króla Babilońskiego będziesz pojmany, i
to miasto spalą ogniem. 24 Tedy rzekł Sedekijasz do
Jeremijasza: Niechaj nikt nie wie o tem, abyś nie umarł;
25 A jeźliby książęta usłyszawszy, żem mówił z tobą,
przyszli do ciebie, i rzeklić: Powiedz nam, proszę, coś
mówił z królem, nie taj przed nami, a nie zabijemy cię:
co z tobą król mówił? 26 Tedy im rzeczesz: Przełożyłem
prośbę moję przed królem, aby mię zaś nie kazał
odwiść do domu Jonatanowego, żebym tam nie umarł.
27 A zeszli się wszyscy książęta do Jeremijasza, i
pytali go; który im powiedział według tego wszsytkiego,
jako mu był król rozkazał. A tak milcząc odeszli od
niego, gdyż się to było nie ogłosiło. 28 A Jeremijasz
siedział w sieni straży aż do onego dnia, którego wzięto
Jeruzalem, gdzie był, gdy dobywano Jeruzalemu.

39 Roku dziewiątego Sedekijasza, króla
Judzkiego, miesiąca dziesiątego, przyciągnął
Nabuchodonozor, król Babiloński, ze wszystkiem
wojskiem swojem do Jeruzalemu, i oblegli je. 2 A
jedenastego roku Sedekijasza, miesiąca czwartego,
dziewiątego dnia tegoż miesiąca, dobyto miasta. 3 I
wpadli do niego wszyscy książęta króla Babilońskiego,
i usiedli w bramie średniej: Nergalscharezer,
Samgarnebu, Sarsechym, Rabsarys, Nergalscharezer,
Rabmag, i wszyscy inni książęta króla Babilońskiego. 4
A gdy ich ujrzał Sedekijasz, król Judzki, i że wszyscy
mężowie waleczni uciekli, i wyszli w nocy z miasta
drogą ogrodu królewskiego, bramą między dwoma
murami, uszedł też i król drogą ku puszczy. 5 A wojsko
Chaldejczyków goniło ich, i doścignęli Sedekijasza
na równinach Jerycha, i wzięli go, i przywiedli
go do Nabuchodonozora, króla Babilońskiegp, do
Reble, do ziemi Emat, gdzie wydał przeciwko niemu
dekret. 6 Bo pomordował król Babiloński synów
Sedekijaszowych w Rebli przed oczyma jego, i
wszystkich najprzedniejszych z Judy pomordował
król Babiloński. 7 Ale oczy Sedekijaszowi wyłupił, a
związawszy go łańcuchami miedzianemi prowadził
go do Babilonu. 8 Dom także królewski i dom onego
ludu spalili Chaldejczycy ogniem, i mury Jeruzalemskie
rozwalili. 9 Ale ostatek ludu, który był został w mieście,
i zbiegi, którzy byli pouciekali do niego, i inny lud
pozostały zawiódł Nabuzardan, hetman żołnierski, do
Babilonu. 10 Tylko najpodlejszych z ludu, którzy nic
nie mieli, zastawił Nabuzardan, hetman żołnierski, w
ziemi Judzkiej, którym rozdał winnice i role dnia onego.
11 A o Jeremijaszu przykazał Nabuchodonozor, król
Babiloński, Nabuzardanowi, hetmanowi żołnierskiemu,

mówiąc: 12 Weźmij go, a pilnie go doglądaj, a nie czyń
mu nic złego, ale jakoć rzekę, tak z nim postąp. 13
Przetoż posławszy Nabuzardan, hetman żołnierski, i
Nebusasban, Rabsarys i Nergalscharezer, Rabmag, i
wszyscy hetmani króla Babilońskiego; 14 Posławszy,
mówię, wzięli Jeremijasza z sieni straży, i poruczyli go
Godolijaszowi, synowi Ahikama, syna Safanowego,
aby go dowiódł do domu. A tak mieszkał w pośród
ludu. 15 I stało się do Jeremijasza słowo Pańskie, gdy
jeszcze był zamknięty w sieni straży, mówiąc: 16 Idź,
a powiedz Ebedmelechowi Murzynowi, mówiąc: Tak
mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski: Oto Ja przywiodę
słowa moje na to miasto ku złemu a nie ku dobremu, i
wypełnią się przed obliczem twojem dnia onego; 17 Ale
ciebie wybawię onegoż dnia, mówi Pan, i nie będziesz
podany w rękę mężów, których się ty oblicza boisz. 18
Albowiem cię pewnie wyrwę, abyś od miecza nie upadł;
ale będziesz miał duszę twoję za korzyść, przeto, żeś
położył nadzieję we mnie, mówi Pan.

40 Słowo, które się stało do Jeremijasza od Pana,
gdy go wypuścił Nabuzardan, hetman żołnierski,
z Ramy, wziąwszy go, gdy był związany łańcuchami w
pośród wszystkich więźniów Jeruzalemskich i Judzkich,
których wiedziono do Babilonu. 2 A tak wziął hetman
żołnierski Jeremijasza, i rzekł do niego: Pan, Bóg twój,
opowiedział był to złe przeciwko miejscu temu; 3 Przetoż
je przywiódł, i uczynił Pan, jako mówił; boście zgrzeszyli
Panu, a nie słuchaliście głosu jego, i dlatego się wam
to stało. 4 Teraz tedy, oto cię rozwiązuję dziś z tych
łańcuchów, które są na rękach twoich. Jeźlić się zda
rzeczą dobrą, iść zemną do Babilonu, pójdź, ja o tobie
będę zawiadywał; a jeźlić się nie podoba iść zemną
do Babilonu, tedy zaniechaj. Oto ta wszystka ziemia
jest przed obliczem twojem; gdzie wolisz, a gdzieć się
podoba iść, tam idź. 5 A ponieważ się tu on więcej nie
wróci, udaj się do Godolijasza, syna Ahikamowego,
syna Safanowego, którego przełożył król Babiloński
nad miastami Judzkiemi, a mieszkaj z nim w pośród
ludu, albo gdzieć się kolwiek podoba iść, idź. I dał
mu hetman żołnierski na drogę i upominek, i odprawił
go. 6 Przyszedł tedy Jeremijasz do Godolijasza, syna
Ahikamowego, do Masfy, i mieszkał z nim w pośród ludu,
który był pozostał w ziemi. 7 A gdy usłyszeli wszyscy
hetmani wojsk, którzy byli w polach, oni i wszystek lud
ich, że król Babiloński postanowił Godolijasza, syna
Ahikamowego, nad oną ziemią, a iż mu zlecił mężów,
i niewiasty, i dziatki, a to najpodlejszych onej ziemi,
tych, którzy nie byli zaprowadzeni do Babilonu: 8
Tedy przyszli do Godolijasza do Masfy, to jest, Izmael,
syn Natanijaszowy, także Johanan i Jonatan, synowie
Kareaszowi, i Serajasz, syn Tanchumetowy, i synowie
Efaj Netofatczyka, i Jasanijasz, syn Machatowy, oni i
lud ich. 9 Tedy im przysiągł Godolijasz, syn Ahikama,
syna Safanowego, i ludowi ich, mówiąc: Nie bójcie się
służyć Chaldejczykom, zostańcie w ziemi, i służcie
królowi Babilońskiemu, a dobrze wam będzie. 10 Bo oto
i ja mieszkam w Masfie, abym służył Chaldejczykom,
którzy przychodzą do nas; a wy zbierajcie wino i letni
owoc i oliwę, a składajcie do naczynia waszego, i
mieszkajcie w miastach waszych, które trzymacie. 11
Także i wszyscy Żydzi, którzy byli u Moabczyków, i
między synami Ammonowymi, i między Edomczykami,
i którzy byli we wszystkich ziemiach, usłyszawszy,
że król Babiloński zostawił ostatek ludu z Judy, a iż
przełożył nad nimi Godolijasza, syna Ahika ma, syna
Safanowego, 12 Wrócili się więc wszyscy Żydzi ze
wszystkich miejsc, do których byli zagnani, i przyszli do
ziemi Judzkiej do Godolijasza do Masfy, i nazbierali
wina, i letniego owocu bardzo wiele. 13 Ale Johanan,
syn Kareaszowy, i wszyscy książęta wojsk, którzy
byli w polu, przyszli do Godolijasza do Masfy, 14 I
rzekli do niego: Wieszże o tem, że Baalis, król synów
Ammonowych, posłał Izmaela, syna Natanijaszowego,
aby cię zabił? Ale im nie uwierzył Godolijasz, syn
Ahikama. 15 Nadto Johanan, syn Kareaszowy, rzekł
do Godolijasza potajemnie w Masfie, mówiąc: Niech
idę, proszę, a zabiję Izmaela, syna Natanijaszowego,
wszak się o tem nikt nie dowie. Przeczby cię miał zabić,
a rozproszeniby mieli być wszyscy Żydowie, którzy
się zebrali do ciebie, i zginąć ostatek z Judy? 16 Ale
Godolijasz, syn Ahikamowy, rzekł do Johanana, syna
Kareaszowego: Nie czyń tego; bo ty nieprawdę mówisz
o Izmaelu.

41 I stało się miesiąca siódmego, że przyszedł
Izmael, syn Natanijasza, syna Elisamowego,
z nasienia królewskiego, i hetmani królewscy, to
jest, dziesięć mężów z nim, do Godolijasza, syna
Ahikamowego, do Masfy, i jedli tam społu chleb w
Masfie. 2 Potem wstawszy Izmael, syn Natanijaszowy,
i dziesięć mężów, którzy z nim byli, zabili Godolijasza,
syna Ahikama, syna Safanowego, mieczem; zabili
mówię tego, którego był przełożył król Babiloński nad
oną ziemią. 3 Wszystkich także Żydów, którzy byli z
nim, z Godolijaszem w Masfie, i onych Chaldejczyków,
których tam znalazł, mężów walecznych, pobił Izmael.
4 A dnia wtórego, gdy zabił Godolijasza, (o czem nikt
nie zwiedział.) 5 Przyszli niektórzy z Sychem, z Sylo,
i z Samaryi, mężów ośmdziesiąt, ogoliwszy brody,
i rozdarłszy szaty, i podrapawszy się, którzy ofiarę
śniedną, i kadzidło w rękach swych mieli, aby je odnieśli
do domu Pańskiego. 6 Tedy Izmael, syn Natanijaszowy,
wyszedł przeciwko nim z Masfy, a idąc szedł i płakał;
a gdy się spotkał z nimi, rzekł do nich: Pójdźcie do
Godolijasza, syna Ahikamowego. 7 Ale gdy przyszli w

pośród miasta, pobił ich Izmael, syn Natanijaszowy, i
wrzucił ich w dół, sam i mężowie, którzy z nim byli. 8
Lecz się dziesięć mężów znalazło między nimi, którzy
rzekli do Izmaela: Nie zabijaj nas, bo mamy skarby
skryte w polu, pszenicy i jęczmienia, i oliwy, i miodu. I
pohamował się; a nie zabił ich między braćmi ich. 9 A
dół, do którego Izmael wrzucił do Godolijasza wszystkie
trupy onych mężów, których pobił, ten jest, który uczynił
król Aza, bojąc się Baazy, króla Izraelskiego, który
napełnił Izmael syn Natanijaszowy pobitymi. 10 I pobrał
w niewolę Izmael wszystkie ostatki ludu, które były
w Masfie, córki królewskie, i wszystek lud, który był
został w Masfie, które był poruczył Nabuzardan, hetman
żołnierski, Godolijaszowi, synowi Ahikamowemu, i wziął
je w pojmanie Izmael, syn Natanijaszowy, i poszedł
uchodząc do synów Ammonowych. 11 Wtem usłyszał
Johanan, syn Kareaszowy, i wszyscy hetmani owych
wojsk, którzy byli z nim, o tem wszystkiem złem,
które uczynił Izmael, syn Natanijaszowy; 12 I wzięli
wszystek swój lud, i ciągnęli, aby zwiedli bitwę z
Izmaelem, synem Natanijaszowym, którego znaleźli
u wód wielkich, które są w Gabaon. 13 A gdy ujrzał
wszystek lud, który był z Izmaelem, Johanana, syna
Kareaszowego, i wszystkich książąt wojsk, którzy z
nim byli, uradowali się; 14 A obróciwszy się wszystek
on lud, który był wziął w niewolę Izmael z Masfy,
wrócił się zasię, a przyszedł do Johanana, syna
Kareaszowego. 15 Ale Izmael, syn Natanijaszowy,
uszedł z ośmioma mężami przed Johananem, i
przyszedł do synów Ammonowych. 16 Przetoż wziął
Johanan, syn Kareaszowy, i wszyscy książęta wojsk,
którzy z nim byli, wszystek ostatek ludu, który zaś
przywiódł od Izmaela, syna Natanijaszowego, z Masfy,
gdy zabił Godolijasza, syna Ahikamowego, mężów
walecznych, i niewiasty, i dziatki, i komorników, których
zaś przywiódł z Gabaonu. 17 A odszedłszy pomieszkali
w gospodzie Chimchamowej, która jest u Betlehemu,
aby idąc uszli do Egiptu przed Chaldejczykami; 18 Bo się
ich bali, przeto, że był zabił Izmael, syn Natanijaszowy,
Godolijasza, syna Ahikamowego, którego był przełożył
król Babiloński nad oną ziemią.

42 Potem przystąpili wszyscu książęta wojsk, i
Johanan, syn Karyjaszowy, i Jasanijasz, syn
Hosajaszowy, i wszystek lud od małego aż do wielkiego;
2 I rzekli do Jeremijasza proroka: Niech przyjdzie
proszę prośba nasza przed oblicze twoje, a módl
się za nami Panu, Bogu twemu, za wszystek ten
ostatek; bo nas mało zostało z wielu, jako to widzisz
oczyma twemi; 3 A niech nam oznajmi Pan, Bóg twój,
drogę, którąbyśmy chodzić, i cobyśmy czynić mieli.
4 I rzekł do nich Jeremijasz prorok: Słyszę; oto ja
modlić się będę Panu, Bogu waszemu, według słów
waszych, a cokolwiek wam Pan odpowie, oznajmię
wam, nie zataję nic przed wami. 5 Oni zaś rzekli do
Jeremiasza: Niech będzie Pan między nami świadkiem
prawdziwym i wiernym, jeźli nie uczynimy według
każdego słowa, z którem cię pośle Pan, Bóg twój,
do nas. 6 Bądź dobrze bądź źle, głosu Pana, Boga
naszego, dla którego cię posyłamy do niego, usłuchamy,
aby się nam dobrze działo, gdy będziemy słuchać
głosu Pana, Boga naszego. 7 A po wyjściu dziesięciu
dni, gdy się stało słowo Pańskie do Jeremijasza, 8
Zawołał Johanana, syna Karejaszowego, i wszystkich
książąt wojsk, którzy z nim byli, i wszystkiego ludu,
od małego aż do wielkiego, 9 I rzekł do nich: Tak
mówi Pan, Bóg Izraelski, do któregoście mię posłali,
abym przedłożył prośbę waszą przed obliczem jego: 10
Jeźli się nawrócicie, i zostaniecie w tej ziemi, zaiste
pobuduję was, a nie zepsuję, i wszczepię was, a nie
wykorzenię; bo mi żal tego złego, którem wam uczynił.
Nie bójcież się oblicza króla Babilońskiego, którego
się wy boicie; 11 Nie bójcie się go, mówi Pan; bom
jest z wami, abym was wybawił i wyrwał was z ręki
jego; 12 Nadto zjednam wam łaskę, aby się zmiłował
nad wami, i dał się wam wrócić do ziemi waszej.
13 Ale rzeczecieli: Nie zostaniemy w tej ziemi, nie
słuchając głosu Pana, Boga waszego, 14 A mówiąc:
Żadną miarą; ale do ziemi Egipskiej pójdziemy, gdzie
nie ujrzymy wojny, ani głosu trąby nie usłyszymy, a
chleba łaknąć nie będziemy, i tam mieszkać będziemy;
15 Przetoż teraz słuchajcie słowa Pańskiego, ostatki
Judzkie! Tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski: Jeźli
wy upornie przy tem zostaniecie, abyście szli do ziemi
Egipskiej, a pójdziecieli, abyście tam mieszkali: 16
Tedy was pewnie miecz, którego się boicie, tam w
ziemi Egipskiej doścignie; i głód, którego się obawiacie,
tam przyjdzie na was w Egipcie, i tam pomrzecie. 17
Takci się stanie tym wszystkim mężom, którzy się na to
koniecznie udali iść do Egiptu, aby tam pielgrzymowali,
że pomrą od miecza, od głodu i od moru, a żaden
z nich nie zostanie, ani kto ujdzie przed tem złem,
które ja przywiodę na nich. 18 Bo tak mówi Pan
zastępów, Bóg Izraelski: Jako się wylała popędliwość
moja i gniew mój na obywateli Jeruzalemskich, tak się
wyleje zapalczywość moja na was, gdy wnijdziecie do
Egiptu; i będziecie na przeklinanie, i na zdumienie i na
złożeczenie i na hańbę, a nie oglądacie więcej miejsca
tego. 19 Do wasci mówi Pan, o ostatki Judzkie! Nie
wchodźcie do Egiptu; wiedzcie wiedząc, (bo się dziś
oświadczam przeciwko wam,) 20 Ponieważeście zwiedli
dusze wasze, posławszy mię do Pana, Boga waszego,
mówiąc: Módl się za nami Panu, Bogu naszemu, a
według wszystkiego, cokolwiek powie Pan, Bóg nasz,
tak nam oznajmij, a my uczynimy. 21 A gdy wam to dziś
oznajmuję, wszakże nie słuchacie głosu Pana, Boga

waszego, we wszystkiem, o co mię do was posłał.
22 Przetoż mówię: Wiedzcie wiedząc, że mieczem,
głodem i morem pomrzecie na tem miejscu, do którego
pragniecie wnijść, abyście tam pielgrzymowali.

43 A gdy przestał Jeremijasz mówić do wszystkiego
ludu wszystkich słów Pana, Boga ich, z któremi
go był posłał Pan, Bóg ich, do nich, wszystkich mówię
tych słów, 2 Rzekł Azaryjasz syn Hosajaszowy i
Johanan, syn Karejaszowy, i wszyscy mężowie pyszni,
mówiąc do Jeremijasza: Kłamstwo ty powiadasz; nie
posłał cię Pan, Bóg nasz, mówiąc: Nie chodźcie do
Egiptu, abyście tam mieszkali; 3 Ale Baruch, syn
Neryjaszowy, podszczuwa cię przeciwko nam, aby nas
wydał w ręce Chaldejczyków, żeby nas pobili, albo
nas zabrali do Babilonu. 4 I nie usłuchał Johanan,
syn Karejaszowy, i wszyscy książęta wojsk, także i
wszystek lud głosu Pańskiego, żeby zostali w ziemi
Judzkiej. 5 Ale Johanan, syn Karejaszowy, i wszyscy
książęta wojsk wzięli wszystek ostatek z Judy, którzy
się byli wrócili ze wszystkich narodów, do których byli
wygnani, aby, mieszkali w ziemi Judzkiej: 6 Mężów, i
niewiasty, i dzieci, i córki królewskie, i każdą duszę,
którą Nabuzardan, hetman żołnierski, z Godolijaszem,
synem Ahikamowym, syna Safanowego, zostawił, i
z Jeremijaszem prorokiem, i z Baruchem, synem
Neryjaszowym; 7 I weszli do ziemi Egipskiej, bo
nie byli posłuszni głosowi Pańskiemu, i przyszli do
Tachpanches. 8 I stało się słowo Pańskie do Jeremijasza
w Tachpanchos, mówiąc: 9 Nabierz w ręce swe kamieni
wielkich, a skryj je w glinę w cegielnicy, która jest przed
bramą domu Faraonowego w Tachpanches, przed
oczyma mężów Judzkich; 10 A rzecz im: Tak mówi
Pan zastępów, Bóg Izraelski: Oto Ja poślę i przywiodę
Nabuchodonozora, króla Babilońskiego, sługę mego i
postawię stolicę jego na tych kamieniach, którem skrył:
i rozbije majestat swój na nich. 11 Bo przyciągnąwszy
wytraci ziemię Egipską; którzy na śmierć oddani, na
śmierć pójdą, a którzy do więzienia, do więzienia, a
którzy pod miecz, pod miecz. 12 I zapalę ogień w
domach bogów Egipskich, i popali je, a one pobierze do
więzienia: i odzieje się ziemią Egipską jako się odziewa
pasterz szatą swoją, i wynijdzie stamtąd w pokoju, 13
Gdy pokruszy słupy w Betsemes, które jest w ziemi
Egipskiej, i domy bogów Egipskich popali ogniem.

44 Słowo, które się stało do Jeremijasza o wszystkich
Żydach, którzy mieszkali w ziemi Egipskiej, którzy
mieszkali w Migdolu, i w Tachpanches, i w Nof, i w
ziemi Patros, mówiąc: 2 Tak mówi Pan zastępów, Bóg
Izraelski: Wyście widzieli wszystko ono złe, którem
przywiódł na Jeruzalem, i na wszystkie miasta Judzkie,
że oto puste są po dziś dzień, niemasz w nich
obywatela. 3 Dla złości ich, którą czynili, aby mię do
gniewu pobudzali, chodząc kadzić i służyć Bogom
cudzym, których nie znali sami, wy i ojcowie wasi;
4 Chociażem posyłał do was wszystkich sług moich,
proroków, rano wstawając i posyłając a mówiąc: Nie
czyńcie proszę tej obrzydliwości, której nienawidzę.
5 Ale nie usłuchali ani nakłonili ucha swego, aby się
odwrócili od złości swojej, a nie kadzili bogom cudzym.
6 Przetoż wylany jest gniew mój, a zapalczywość
moja zapaliła się w miastach Judzkich, i w ulicach
Jeruzalemskich, i obróciły się w pustynie, i wzburzenie,
jako się to dziś pokazuje. 7 Teraz tedy tak mówi Pan,
Bóg zastępów, Bóg Izraelski: Czemu wy czynicie tę
złość wielką przeciwko duszom waszym, aby z was
był wykorzeniony mąż i niewiasta, dziecię i ssący z
pośrodku Judy, tak, żeby z was nic nie zostało, 8
Drażniąc mię sprawami rąk waszych, kadząc bogom
cudzym w ziemi Egipskiej, do którejście weszli, abyście
tam pielgrzymowali, iżbyście byli wykorzenieni, a byli
na przeklęstwo i na hańbę u wszystkich narodów na
ziemi? 9 Azaście zapamiętali na złość ojców waszych,
i na złość królów Judzkich, i na złość żon ich, i na
złości wasze, i na złości żon waszych, których się
dopuściły w ziemi Judzkiej i po ulicach Jeruzalemskich?
10 Nie upokorzyli się aż do dnia tego, i nie bali się, ani
chodzili w zakonie moim i w ustawach moich, które
podaję wam i ojcom waszym. 11 Przetoż tak mówi Pan
zastępów, Bóg Izraelski: Oto Ja obrócę oblicze moje
przeciwko wam na złe, aby wykorzenił wszystkiego
Judę. 12 Wygubię zaiste ostatki Judzkie, którzy upornie
weszli do ziemi Egipskiej, aby tam pielgrzymowali,
tak, że zniszczeją wszyscy w ziemi Egipskiej, polegną
od miecza, od głodu zniszczeją od najmniejszego
aż do największego, od miecza i od głodu pomrą;
nadto będą na przeklinanie, i na zdumienie, i na
złoszczenie, i na hańbę. 13 Bo nawiedzę tych, którzy
mieszkają w ziemi Egipskiej, jakom nawiedził Jeruzalem
mieczem, głodem i morem. 14 I nie będzie ktoby
uszedł i został z ostatków Judzkich, którzy weszli
do ziemi Egipskiej, aby tam pielgrzymowali, aby się
zaś wrócić mieli do ziemi Judzkiej, do której się oni
pragną wrócić, i mieszkać tam; ale się nie wrócą, tylko
ci, którzy ujdą. 15 Tedy odpowiedzieli Jeremijaszowi
wszyscy mężowie, którzy wiedzieli, iż kadzały żony
ich bogom cudzym, one wszystkie niewiasty, których
stało mnóstwo wielkie, i wszystek lud, który mieszkał w
ziemi Egipskiej w Patros, mówiąc: 16 W słowie, któreś
mówił do nas imieniem Pańskiem, nie usłuchały cię; 17
Ale dosyć czynimy każdemu słowu, które wynijdzie z
ust naszych, kadząc królowej niebieskiej, i sprawując
jej ofiary mokre, jakośmy czynili, my i ojcowie nasi,
królowie nasi, i książęta nasi w miastach Judzkich i po
ulicach Jeruzalemskich, a najad aliśmy się chleba, i
dobrze nam było, a nic złegośmy nie widzieli. 18 Ale

odtąd jakośmy przestali kadzić królowej niebieskiej,
i sprawować jej ofiary mokre, na wszystkiem nam
schodzi, a od miecza i od głodu niszczejemy. 19
A gdy kadzimy królowej niebieskiej, i sprawujemy
jej ofiary mokre, izali jej bez mężów naszych placki
czynimy, kształtując ją, i sprawując jej ofiary mokre? 20
Tedy rzekł Jeremijasz do wszystkiego ludu, do mężów
i do niewiast, i do wszystkiego pospólstwa, którzy
mu tak odpowiedzieli, mówiąc: 21 Izali na kadzenie,
któremeście kadzili w miastach Judzkich i w ulicach
Jeruzalemskich, wy i ojcowie wasi, królowie wasi, i
książęta wasi, i lud ziemi, nie wspomniał Pan, i nie
wstąpiło to na serce jego? 22 Tak, że nie mógł Pan dalej
znosić złości spraw waszych, i obrzydliwości, któreście
broili; dlatego się stała ziemia wasza spustoszeniem i
zdumieniem, i przeklęstwem, tak, że niemasz w niej
obywatela, jako się to dziś pokazuje, 23 Dlatego, żeście
kadziili bałwanom, i żeście grzeszyli przeciw Panu,
a nie słuchaliście głosu Pańskiego, a tak w zakonie
jego, i w ustawach jego, ani w świadectwach jego
nie chodziliście, dlatego przyszło na was to złe, jako
się to dziś pokazuje. 24 Nadto rzekł Jeremijasz do
wszystkiego ludu, i do wszystkich niewiast: Słuchajcie
słowa Pańskiego wszyscy ludzie Judzcy, którzyście
z ziemi Egipskiej. 25 Tak rzekł Pan zastępów, Bóg
Izraelski, mówiąc: Wy i żony wasze mówiliście usty
swemi, i wypełniliście rękami swemi, mówiąc: Uczynimy
dosyć ślubom naszym, któreśmy poślubili, abyśmy
kadzili królowej niebieskiej, i sprawowali jej ofiary
mokre, a tak wszystką siłą wypełniacie śluby wasze,
i samym skutkiem wykonywacie śluby wasze. 26
Przetoż słuchajcie słowa Pańskiego wszyscy ludzie
Judzcy, którzy mieszkacie w ziemi Egipskiej: Oto Ja
przysięgam przez imię moje wielkie, mówi Pan, że
nie będzie więcej imię moje wzywane usty żadnego
męża Judzkiego po wszystkiej ziemi Egipskiej, któryby
rzekł: Jako żyje panujący Pan! 27 Oto Ja będę czuł nad
nimi na złe, a nie na dobre; i niszczeć będą wszyscy
mężowie Judzcy, którzy są w ziemi Egipskiej, mieczem i
głodem, aż do szczętu wyginą; 28 A którzy ujdą miecza,
wrócą się z ziemi Egipskiej do ziemi Judzkiej, ludu
mały poczet; i pozna wszystek ostatek Judzki, którzy
weszli do ziemi Egipskiej, aby tam pielgrzymowali,
czyje się słowo ostoi, mojeli, czyli ich? 29 A to miejcie
za znak, mówi Pan, że Ja was nawiedzę na tem
miejscu, abyście wiedzieli, iż się prawdziwie spełnią
słowa moje nad wami ku złemu. 30 Tak mówi Pan:
Oto Ja podam Faraona Chofra, króla Egipskiego, w
rękę nieprzyjaciół jego, i w rękę szukających duszy
jego, jakom podał Sedekijasza, króla Judzkiego, w rękę
Nabuchodonozora, króla Babilońskiego, nieprzyjaciela
jego, który szukał duszy jego.

45 Słowo, które mówił Jeremijasz prorok do Barucha,
syna Neryjaszowego, gdy pisał te słowa w księgi
z ust Jeremijaszowych roku czwartego za Joakima,
syna Jozyjasza, króla Judzkiego, mówiąc: 2 Tak mówi
Pan, Bóg Izraelski, o tobie, Baruchu! 3 Rzekłeś: Biada
mnie teraz! bo Pan przyczynia żałości do bolaści mojej;
upracowałem się w wzdychaniu mojem, a odpoczynku
nie znajduję. 4 Tak rzeczesz do niego: Tak mówi Pan:
Oto com zbudował, Ja rozwalam, a com wszczepił, Ja
wyrywam, i tę wszystkę ziemię. 5 A ty sobie szukasz
rzeczy wielkich? Nie szukaj. Bo oto Ja przywiodę złe
na wszelkie ciało, mówi Pan: ale tobie dam duszę
twoję w korzyści na wszelkich miejscach, dokądkolwiek
pójdziesz.

46 Słowo Pańskie, które się stało do Jeremijasza
proroka przeciwko tym narodom. 2 Przeciwko
Egiptowi. Przeciwko wojsku Faraona Necha, króla
Egipskiego, (które było nad rzeką Eufrates u Karchemis,
które poraził Nabuchodonozor, król Babiloński) roku
czwartego Joakima, syna Jozyjaszowego, króla
Judzkiego; 3 Gotujcie tarcz i pawężę, a wychodźcie
na wojnę; 4 Zaprzęgajcie konie, a wsiadajcie jezdni,
stańcie w hełmach, wycierajcie oszczepy, obleczcie
się w pancerze. 5 Czemuż tych widzę zatrwożonych,
tył podawających, a mocarzy ich startych i prędko
uciekających, tak, że się ani oglądają? Strach jest
zewsząd, mówi Pan, 6 Aby nie uciekł prędki, a nie uszedł
mocarz; aby się na północy o brzeg rzeki Eufrates
otrącili i upadli. 7 Któż to jest, który jako rzeka wzbiera?
Którego się wody wzruszają jako rzeki? 8 Egipt jako
rzeka wzbiera, a jego wody wzruszają się jako rzeki, i
mówi: Pociągnę, okryję ziemię, wygubię miasto, i tych,
co w niem mieszkają. 9 Poskoczcie konie, a zagrzmijcie
wozy, a niech się ruszą i mocarze, Murzynowie, i
Putejczycy noszący tarcz, i Ludymczycy, którzy noszą
i ciągną łuk, 10 Bo ten dzień panującego Pana
zastępów będzie dzień pomsty, aby się pomścił nad
nieprzyjaciołmi swymi, których miecz pożre, a nasyci
się, i opije się krwią ich; bo ofiara panującego Pana
zastępów będzie w ziemi północnej u rzeki Eufrates.
11 Wstąp do Galaad, a nabierz soku balsamowego,
panno, córko Egipska! Aleć próżno używasz wiele
lekarstw; bo nie będziesz uleczona. 12 Narody usłyszą
o sromocie twojej, a narzekanie twoje napełniło ziemię;
bo mocarz na mocarza natarł, tak, że społem oba
upadają. 13 Słowo, które mówił Pan do Jeremijasza,
proroka, o tem, że ma przyjść Nabuchodonozor, król
Babiloński, a porazić ziemię Egipską. 14 Oznajmijcie w
Egipcie, a rozgłoście w Migdolu; opowiadajcie także
w Nof, i w Tachpanches; rzeczcie: Postuj a nagotuj
się; wszakże miecz pożre to, co jest około ciebie.
15 Przecz porażony jest każdy z mocarzów twoich?

Nie może się ostać, przeto, że Pan natarł nań. **16** Wieleć będzie tych, którzy poszwankują a padną jeden
na drugiego, i rzeką: Wstań, a wróćmy się do ludu
naszego, i do ziemi urodzenia naszego przed ostrzem
miecza pustoszącego. **17** Tam będą wołać: Farao,
król Egipski, jest tylko próżny trzask, już mu pominął
czas postanowiony, **18** Jakom żywy Ja, mówi król, Pan
zastępów imię jego; że jako Tabor między górami, i
jako Karmel przy morzu, tak to przyjdzie. **19** Spraw
sobie naczynie przeprowadzenia, obywatelko, córko
Egipska! bo Nof pustynią będzie i spustoszeje, i będzie
bez obywatela. **20** Egipt jest jako piękna jałowica; ale
zabicie jej od północy idzie, idzie. **21** Więc i najemnicy
jego w pośrodku niego są jako ciele utuczone, ale i
oni także obróciwszy się uciekną społem, nie ostoją
się; bo dzień porażki ich przyszedł na nich, czas
nawiedzenia ich. **22** Głos jego wynijdzie jako wężowy;
bo z wojskiem idą, a z siekierami przyjdą nań, jako ci,
co wyrąbują drzewo. **23** Wyrąbią las jego, mówi Pan,
choć policzony być nie może; bo się nad szarańczę
rozmnożyli, i niemasz im liczby. **24** Zawstydzi się córka
Egipska; podana będzie w rękę ludu północnego. **25**
Pan zastępów, Bóg Izraelski, mówi: Oto Ja nawiedzę
ludne miasto No, także Faraona i Egipt, i bogów jego, i
królów jego, Faraona mówię, i tych, którzy w nim ufają:
26 I podam ich w rękę tych, którzy szukają duszy ich, to
jest w rękę Nabuchodonozora, króla Babilońskiego,
i ręką sług jego; lecz potem mieszkać w nim będą,
jako za dawnych dni, mówi Pan. **27** Ale się ty nie bój,
sługo mój Jakóbie! a nie lękaj się, o Izraelu! Bo oto
Ja ciebie wybawię z daleka, i nasienie twoje z ziemi
pojmania ich; i wróci się Jakób, aby odpoczywał i aby
miał pokój, a nie będzie, ktoby go postraszył; **28** Ty,
mówię, Jakóbie, sługo mój! nie bój się, mówi Pan; bom
Ja z tobą. Uczynię zaiste koniec wszystkim narodom,
do których cię wypędzę; lecz tobie nie uczynię końca,
ale cię miernie karać będę, a cale cię bez karania nie
zostawię.

47 Słowo Pańskie, które się stało do Jeremijasza
proroka przeciwko Filistyńczykom, przedtem, niż
Farao dobił Gazy. **2** Tak mówi Pan: Oto wody występują
od północy, i będą jako powódź gwałtowna, a zatopią
ziemię i co jest na niej, miasto i mieszkających w
niem, dlaczego wołać będą ludzie, i zawyją wszyscy
obywatele ziemi. **3** Dla głosu tętnienia kopyt waśniwych
koni jego, dla grzmotu wozów jego, i trzasku kół jego
nie obejrzą się ojcowie na synów, mając opuszczone
ręce; **4** Dla dnia, który przyjść ma na zburzenie
wszystkich Filistyńczyków, i na wykorzenienie Tyru i
Sydonu ze wszystką pozostałą pomocą; bo zburzy
Pan Filistyńczyków, ostatek wyspy Kaftor. **5** Przyjdzie
obłysienie na Gazę, i wykorzeniony będzie Aszkalon i
ostatki doliny ich; dokądże się rzezać będziesz? **6** O
mieczu Pański, dokąd się nie uspokoisz? Wróć się do
pochew twoich, uśmierz się, a ucichnij. **7** Ale jakożbyś
się uspokoił? Wszak mu Pan przykazał; przeciwko
Aszkalonowi i przeciwko brzegowi morskiemu, tam go
postawił.

48 Przeciwko Moabowi. Tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Biada miastu Nebo, bo spustoszone
będzie; pohańbione i wzięte będzie Karyjataim;
zawstydzone będzie miasto na miejscu wysokiem,
i bać się będzie. **2** Nie będzie się więcej chlubił
Moab z Hesebonu; myślą złe przeciwko niemu,
mówiąc: Pójdźcie, a wytraćmy ich z narodu. I ty,
Madmenie! wykorzeniony będziesz, miecz pójdzie za
tobą. **3** Głos krzyku z Choronaim: O spustoszenie
i zburzenie wielkie! **4** Starty będzie Moab, słyszany
będzie krzyk maluczkich jego, **5** Przeto, że na drodze
Luchytskiej będzie ustawiczny płacz, a którędy zstępują
do Choronaim, nieprzyjaciele krzyk zburzenia słyszeć
będą, **6** Mówiących: Uciekajcie, wybawcie duszę swoję,
a stańcie się jako wrzos na puszczy. **7** Bo dlatego, że
masz nadzieję w dostatku twoim, i w skarbach twoich,
będziesz też wzięte, i Chamos pójdzie w pojmanie,
kapłani jego, także i książęta jego. **8** Bo burzyciel
przyjdzie na każde miasto, a żadne miasto nie ujdzie;
zginie i dolina, i równiny spustoszone będą, jako mówi
Pan. **9** Dajcie skrzydła Moabowi, niech prędko uleci; bo
miasta jego przyjdą w spustoszenie, tak, że nie będzie
w nich obywatela. **10** Przeklęty, kto zdradliwie czyni
sprawę Pańską; przeklęty także, kto hamuje miecz
swój ode krwi. **11** Miałci Moab pokój od dzieciństwa
swego, i usadził się na drożdżach swoich, ani był
przelewany z naczynia w naczynie, to jest, w pojmanie
nie chodził, dla czego został w nim smak jego, a woń
jego nie zmieniła się. **12** Przetoż oto dni idą, mówi
Pan, że poślę nań tych, którzy wtargnienia czynią, a
pojmają go, i naczynia jego wypróżnią, a łagwie jego
potłuką. **13** I zawstydzony będzie Moab od Chamosa,
jako zawstydzony jest dom Izraelski od Betel, nadziei
swojej. **14** Jakoż mówicie: Mocniśmy, a mężowie duży
do boju? **15** Zburzony będzie Moab, i z miast swoich
wynijdzie, a wyborni młodzieńcy jego pójdą na zabicie,
mówi król, Pan zastępów imię jego. **16** Blisko jest
zginienie Moabowe, i przyjdzie; a nieszczęście jego
prędko się pospieszy. **17** Użalcie się go wszyscy,
którzy mieszkacie około niego, i wszyscy, którzy znacie
imię jego, mówcie: Jakoż się złamała laska mocy, i
kij ozdobny? **18** Zstąp z sławy, a siądź w pragnieniu,
obywatelko, córko Dybońska! bo zburzyciel Moabu
przyciągnie przeciwko tobie, rozrzuci twierdze twoje.
19 Stań na drodze a przypatrz się pilnie, obywatelko
Aroer! pytaj tego, który ucieka, i tej, która uchodzi,

mówiąc: Co się dzieje? 20 Zawstydzony jest Moab,
bo jest potarty; narzekajcie a wołajcie, opowiadajcie
w Arnon, że pustoszą Moaba. 21 Bo sąd przyszedł
na ziemię tej równiny, na Holon, i na Jassa, i na
Mefaat, 22 I na Dybon, i na Nebo, i na Bet Dyblataim,
23 I na Kiryjataim, i na Betgamul, i Betmehon. 24 I
na Karyjot, i na Bocrę, i na wszystkie miasta ziemi
Moabskiej, dalekie i bliskie. 25 Odcięty będzie róg
Moabski, i ramię jego będzie starte, mówi Pan. 26
Opójcie go, ponieważ się przeciw Panu podniósł; niech
się wala Moab w blwocinach swoich, niech będzie i
on na pośmiech. 27 Bo azaż w pośmiewisku nie był u
ciebie Izrael? Izali go między złodziejami zastano? że,
ilekroć mówisz o nim, wyskakujesz. 28 Opuszczajcie
miasta a mieszkajcie na skale, obywatele Moabscy! a
bądźcie jako gołębica, która ściele gniazdo swoje na
kraju dziury. 29 Słyszeliśmy o pysze Moabowej, że jest
bardzo pyszny; o wysokomyślności jego, i o hardości
jego, i o nadętości jego, i o wyniosłości serca jego. 30
Znamci Ja, mówi Pan, zagniewanie jego; lecz nie ma
siły; kłamstwa jego nie dowiodą tego. 31 Dlatego nad
Moabczykami narzekam, a nade wszystkim Moabem
wołam, a dla obywateli Kircheres wzdycha serce moje.
32 Bardziej niż płakano Jazerczyków, płaczę nad tobą,
o winna macico Sabama! Latorośli twoje dostaną się za
morze, aż do morza Jazer dosięgną; na letnie owoce
twoje, i na zbieranie wina twego burzyciel przypadnie.
33 I ustanie wesele i radość nad polem urodzajnem w
ziemi Moabskiej, a winu z prasy wstręt uczynię; nie
będą go tłoczyć z wykrzykaniem, a wykrzykanie nie
będzie wykrzykaniem. 34 Bardziej krzyczeć będą niż
Hesebończycy; aż do Eleale, aż do Jazy wydadzą
głos swój, od Zoar aż do Choronaim, jako jałowica
trzecioletnia; bo też i wody Nimrym zniszczeją. 35 I
uczynię, mówi Pan, że ustanie w Moabie ofiarujący
na wyżynach, i kadzący bogom swoim. 36 Przetoż
serce moje nad Moabem jako piszczałki piszczeć
będzie; także nad obywatelami w Kircheres serce moje
jako piszczałki piszczeć będzie, i dlatego, że i zboże
zgromadzone wniwecz się obróci. 37 Bo na każdej
głowie będzie łysina, i każda broda ogolona będzie; na
wszystkich rękach będą szramy, a na biodrach wór. 38
Po wszystkich dachach Moabskich i po ulicach jego,
wszędy nic nie będzie, tylko narzekanie; bom skruszył
Moaba jako naczynie nieużyteczne, mówi Pan. 39
Narzekać będą, mówiąc: Jakoć jest starty! Jako tył
podał Moab z hańbą! i jest Moab pośmiewiskiem, i
postrachem wszystkim, którzy są około niego. 40 Bo
tak mówi Pan: Oto nieprzyjaciel jako orzeł przyleci,
a rozciągnie skrzydła swe na Moaba. 41 Karyjot
wzięte będzie, i zamki wzięte będą, a serce mocarzów
Moabskich dnia onego będzie jako serce niewiasty
bolejącej. 42 I wygładzony będzie Moab z ludu; bo się
przeciwko Panu podnosił. 43 Strach i dół, i sidło nad
tobą, o obywatelu Moabski! mówi Pan. 44 Kto uciecze
przed strachem, wpadnie w dół; a kto wynijdzie z dołu,
sidłem ułapiony będzie; bo przywiodę nań, to jest na
Moaba, rok nawiedzienia jego, mówi Pan. 45 W cieniu
Hesebon stawali ci, którzy uciekali przed gwałtem; ale
ogień wynijdzie z Hesebonu, i płomień z pośrodku
Sehonu, i pożre kąt Moabski, i wierzch głowy tych,
którzy go burzą. 46 Biada tobie, Moabie! zaginieć lud
Chamosowy; bo synowie twoi zabrani będą w niewolę,
i córki twoje do więzienia. 47 Wszakże zasię przywrócę
więźniów Moabskich w ostateczne dni, mówi Pan. Aż
dotąd sąd o Moabie.

49 Przeciwko synom Amonowym. Tak mówi Pan:
Izali Izrael nie ma synów? Izali żadnego dziedzica
nie ma? czemuż król ich dziedzicznie opanował Gad, a
lud jego czemu mieszka w miastach jego? 2 Przetoż
oto dni idą, mówi Pan, sprawię, że usłyszą trąbienie
wojenne przeciwko Rabbie synów Amonowych, i
będzie obrócona w kupę rumu, a inne miasta jego
ogniem spalone będą, i posiędzie Izrael dzierżawców
swoich, mówi Pan. 3 Rozrzewnij się, Hesebonie! bo
Haj spustoszone będzie; krzyczcie, o córki Rabby!
przepaszcie się worami, narzekajcie, a tułajcie się około
płotów; bo król wasz do więzienia pójdzie, także kapłani
jego, i książęta jego społem. 4 Cóż się przechwalasz
dolinami? Spłynęła dolina twoja, o córko uporna! która
ufasz w skarbach twoich, mówiąc: Któż przyciągnie
przeciwko mnie? 5 Oto Ja przywiodę na cię strach,
mówi Pan, Pan zastępów od wszystkich, którzy są
około ciebie, przez który rozegnani będziecie jeden
od drugiego, a nie będzie, ktoby zebrał tułających
się. 6 Wszakże potem przywiodę zaś więźniów synów
Amonowych, mówi Pan. 7 Przeciwko Edomczykom.
Tak mówi Pan zastępów: Izali niemasz więcej mądrości
w Teman? Izali zginęła rada od roztropnych, a wniwecz
się obróciła mądrość ich? 8 Uciekajcie, obróćcie się,
zstapcie w głębokość na mieszkanie, obywatele Dedan!
bo przywiodę zatracenie na Ezawa czasu nawiedzenia
jego. 9 Gdyby ci, którzy zbierają wino, przyszli na
cię, izaliby nie zostawili jakich gron? gdyby się wkradli
złodzieje w nocy, azażby szkodzili więcej nad potrzebę
swoję? 10 Lecz Ja obnażę Ezawa, odkryję skrytości
jego, tak, iż się ukryć nie będzie mógł: zniszczone
będzie nasienie jego, i bracia jego, i sąsiedzi jego,
tak, że zgoła nie będzie, ktoby rzekł: 11 Zaniechaj
sierotek twoich, ja je żywić będę, a wdowy twoje we
mnie ufać będą. 12 Tak zaiste mówi Pan: Oto ci,
którym nie przysądzono pić z kubka tego, przecie piją z
niego, a tybyś miał zgoła tego ujść? 13 Nie ujdziesz,
ale koniecznie pić będziesz; bo przez się przysięgam,
mówi Pan, iż na spustoszenie, na pohańbienie, na

zburzenie, i na przeklęstwo Bocra przyjdzie, i wszystkie
miasta jego będą pustemi na wieki. 14 Słyszałem
wieść od Pana, że do narodów posłany jest poseł
mówiący: Zgromadźcie się, a ciągnijcie, przeciwko
niemu, wstańcież do bitwy. 15 Bo oto sprawię, abyś
był najlichszym między narodami, i wzgardzonym
miedzy ludźmi. 16 Hardość twoja zdradzi cię, i pycha
serca twego, ty, który mieszkasz w rozsiadlinach
skalnych, który się trzymasz wysokich pogórków; byś
też wywyższył jako orzeł gniazdo swoje, i stamtąd
cię stargnę, mówi Pan. 17 I będzie ziemia Edomska
pustynią, i ktokolwiek pójdzie przez nię, zdumieje się, i
świstać będzie nad wszystkiemi plagami jej. 18 Jako
podwrócona jest Sodoma i Gomora z przyległościami
swojemi, mówi Pan, tak się tam nikt nie osadzi, ani w
niej syn człowieczy mieszkać będzie. 19 Oto aczkolwiek
jako lew występuje, i bardziej niż nadęcie Jordanu się
podnosi przeciwko przybytkowi Mocnego: wszakże go
nagle wypędzę z tej ziemi, a tego, który jest obrany,
przełożę nad nią: bo któż mnie jest podobny? i kto mi
da rok; a kto jest tym pasterzem, któryby się postawił
przeciwko mnie? 20 Przetoż słuchajcie rady Pańskiej,
którą uradził przeciwko Edomczykom; i zamysłów
jego, które umyślił przeciwko obywatelom Temańskim;
zaiste żeć ich wywleką najmniejsi z tej trzody, zaiste
pobudzą ich, i przybytki ich. 21 Od grzmotu upadku
ich wzruszy się ziemia; głos i krzyk ich słyszeć będą
na morzu Czerwonem. 22 Oto jako orzeł przypadnie
i przyleci, a rozciągnie skrzydła swe nad Bocrą, i
stanie się serce mocarzów z Edom dnia onego, jako
serce niewiasty bolejącej. 23 Przeciwko Damaszkowi.
Zawstydzi się Emat i Arfad; bo wieść złą usłyszą, i
zatrwożą się, tak że się i morze wzruszy, a nie będzie
się mogło uspokoić. 24 Osłabieje Damaszek, uda się
do uciekania, a strach go ogarnie; uciski i boleści
ogarną go, jako rodzącą. 25 Ale rzeką: Jakożby się
nie miało ostać miasto sławne, miasto wesela mego?
26 Przetoż upadną młodzieńcy jego na ulicach jego,
a wszyscy mężowie waleczni dnia onego wytraceni
będą, mówi Pan zastępów. 27 I rozniecę ogień w
murze Damaszku, który strawi pałace Benadadowe. 28
Przeciwko Kiedar, i przeciwko królestwom Hasor, które
wytracić ma Nabuchodonozor, król Babiloński; tak mówi
Pan: Wstańcie, ciągnijcie przeciwko Kiedar, a zburzcie
narody wschodnie. 29 Namioty ich i trzody ich zabiorą;
opony ich ze wszystkiem naczyniem ich i wielbłądy ich
wezmą ze sobą, i zawołają na nich: Strach zewsząd.
30 Uciekajcie, rozpierzchnijcie się prędko, zstąpcie w
głębokości na mieszkanie, obywatele Hasor! mówi
Pan; bo zawarł radę przeciwko wam Nabuchodonozor,
król Babiloński, i umyślił przeciwko wam zdradę. 31
Wstańcie, ciągnijcie przeciwko narodowi spokojnemu,
mieszkającemu bezpiecznie, mówi Pan: nie ma ani
wrót, ani zawór, samotni mieszkają. 32 Będą zaiste
wielbłądy ich podane na łup, a mnóstwo dobytku ich na
korzyść; i rozproszę na wszystkie wiatry tych, którzy i w
najostateczniejszych kątach mieszkają, i ze wszystkich
stron złe na nich przywiodę, mówi Pan. 33 I stanie się
Hasor mieszkaniem smoków, pustynią aż na wieki;
nie osadzi się tam nikt, ani mieszkać będzie w nim
syn człowieczy. 34 Słowo Pańskie, które się stało
do Jeremijasza proroka przeciwko Elamczykom na
początku królowania Sedekijasza, króla Judzkiego,
mówiąc: 35 Tak mówi Pan zastępów: Oto ja złamię
łuk Elamczyków, największą siłę ich; 36 A przywiodę
przeciwko Elamczykom cztery wiatry ze czterech stron
świata, i rozproszę ich na wszystkie one wiatry, tak,
iż nie będzie narodu, do któregoby się nie dostali
wygnańcy z Elam; 37 I zatrwożę Elamczyków przed
obliczem nieprzyjaciół ich, i przed obliczem tych, którzy
szukają duszy ich; przywiodę, mówię, na nich złe,
gniew popędliwości mojej, mówi Pan, a posyłać za nimi
będę miecz, dokąd ich nie wyniszczę; 38 I postawię
stolicę moję między Elamczykami, a wytracę stamtąd
króla i książąt, mówi Pan. 39 Wszakże stanie się, że w
ostateczne dni przywrócę zaś więźniów Elam, mówi
Pan.

50 Słowo, które mówł Pan przeciwko Babilonowi,
i przeciwko ziemi Chaldejskiej przez Jeremijasza
proroka; 2 Opowiadajcie między narodami, a
rozgłaszajcie, podnieście chorągiew, rozgłaszajcie, nie
tajcie, mówcie: Wzięty będzie Babilon, pohańbiony
będzie Bel, potarty będzie Merodach, pohańbione będą
bałwany jego, pokruszeni będą plugawi bogowie jego.
3 Bo przyciągnie przeciwko niemu naród z północy,
który ziemię jego obróci w pustynię, tak, że nie będzie,
coby mieszkał w niej; tak ludzie jako i bydlęta ruszą
się i odejdą. 4 W onych dniach, i w onych czasach,
mówi Pan, przyjdą synowie Izraelscy, oni i synowie
Judzcy; płacząc społem ochotnie pójdą, a Pana, Boga
swego, szukać będą. 5 O drodze do Syonu pytać się
będą, a obuciwszy się tam twarzą, rzekną: Pójdźcie,
a przyłączcie się do Pana przymierzem wiecznem,
które nie przyjdzie w zapamiętanie. 6 Lud mój jest
jako trzoda owiec straconych, pasterze ich zawiedli
ich w błąd, po górach rozegnali ich: z góry na pagórek
chodziły, zapomniawszy legowiska swego. 7 Wszyscy,
którzy ich znajdują, pożerają ich, a nieprzyjaciele ich
mówią: Nie będziemy nic winni, przeto, że zgrzeszyli
Panu w przybytku sprawiedliwości, Panu, który jest
nadzieją ojców ich. 8 Uchodźcie z pośrodku Babilonu,
a z ziemi Chaldejskiej wychodzcie, i będźcie jako
kozły przed trzodą. 9 Bo oto Ja wzbudzę i przywiodę
na Babilon zgromadzenie narodów wielkich z ziemi
północnej; którzy się uszykują przeciwko niemu, a

stamtąd go wezmą; których strzały są jako mocarza
osieracającego, z których żadna się nie wróci próżno.
10 I będzie Chaldejska ziemia na łup, a wszyscy, którzy
ją złupią, nasyceni będą, mówi Pan. 11 Przeto, że
się weselicie, przeto, że się radujecie, rozchwytając
dziedzictwo moje, przeto, żeście nabrali ciała jako
jałowica utuczona, a wyskakujecie jako mocarze. 12
Zawstydzona będzie matka wasza bardzo; zapłonie
się rodzicielka wasza; oto najpośledniejszą będzie z
narodów, pustą ziemią, suchą i bezdrożną. 13 Dla
gniewu Pańskiego nie bądą w niej mieszkać, ale ona
wszystka obróci się w pustynię; ktokolwiek pójdzie mimo
Babilonu, zdumieje się, i zaświśnie nad wszystkiemi
plagami jego. 14 Szykujcie wojska przeciw Babilonowi
zewsząd wszyscy, co ciągniecie łuk, strzelajcie do
niego, nie żałujcie strzał; bo przeciwko Panu zgrzeszył.
15 Wołajcie przeciwko niemu zewsząd; poddał się,
upadły grunty jego, skażone są mury jego; bo pomsta
Pańska jest. Pomścijcież się nad nim; jako on czynił
innym, tak mu też uczyńcie. 16 Wytraćcie siejącego z
Babilonu, i tego, który trzyma śierp czasu żniwa; przed
ostrzem miecza burzącego każdy niech się do ludu
swego obróci, i każdy do ziemi swojej niech uciecze. 17
Izrael jest jako bydlądko zagnane, które lwy zapłoszyły.
Król Assyryjski najpierwszy był, który go żreć począł, a
ten ostateczny, Nabuchodonozor, król Babiloński, kości
jego pokruszył. 18 Przetoż tak mówi Pan zastępów,
Bóg Izraelski: Oto Ja nawiedzę króla Babilońskiego
i ziemię jego, jakom nawiedził króla Assyryskiego;
19 I przywrócę zaś Izraela do mieszkania jego, a
paść się będzie na Karmelu, i na Basanie, i na górze
Efraimowej, a w Galaadzie nasycona będzie dusza
jego. 20 W onych dniach i w onych czasach, mówi Pan,
będą szukać nieprawości Izraelowej, ale żadnej nie
będzie; i grzechów Judzkich, ale nie będą znalezione;
bo odpuszczę tym, których pozostawię. 21 Wyciągnij
przeciwko tej ziemi odpornych, przeciwko niej, mówię,
a obywateli jej nawiedź; spustosz a wygładź, goniąc
ich, mówi Pan; uczyńże według wszystkiego, jakoć
rozkazuje. 22 Niech będzie głos wojenny w tej ziemi, i
spustoszenie wielkie. 23 Jakożby posiekany i połamany
być miał młot wszystkiej ziemi? Jakożby się Babilon stał
zdumienie między narodami? 24 Sidłom zastawił na
cię, i będziesz pojmany, o Babilonie! nim się obaczysz;
znaleziony nawet i pojmany będziesz, ponieważeś z
Panem zwadę zaczął. 25 Otworzył Pan skarb swój, a
wyniósł naczynia gniewu swego; bo to jest sprawa Pana,
Pana zastępów w ziemi Chaldejskiej. 26 Pójdźcież
przeciwko niej od kończyn ziemi, otwórzcież szpichlerze
jej podepczcie ją jako stogi, a wygładźcie ją tak, aby
jaj nic nie zostało; 27 Pozabijajcie wszystkie cielce
jej, niech zstępują na zabicie. Biada im! bo przyszedł
dzień ich, czas nawiedzenia ich. 28 Głos uciekających, i
tych, co uchodzą, z ziemi Babilońskiej, aby oznajmili na
Syonie pomstę Pana, Boga naszego, pomstę kościoła
jego. 29 Zgromadzcie przeciwko Babilonowi wszystkich
strzelców, którzy łuk ciągną; połóżcie się obozem
przeciw niemu w około, aby nikt nie uszedł; oddajcie
mu według spraw jego, według wszystkiego, co innym
czynił, uczyńcie mu; bo się przeciwko Panu wynosił,
przeciwko Świętemu Izraelskiemu. 30 Przetoż polegną
młodzieńcy jego na ulicach jego, i wszyscy mężowie
waleczni jego wygładzeni będą dnia onego, mówi Pan.
31 Otom ja przeciwko tobie, o hardy! mówi Pan, Pan
zastępów; bo już przyszedł dzień twój i czas, abym cię
nawiedził. 32 Potknie się zaiste hardy, i upadnie, a nie
będzie, ktoby go podniósł; i rozniecę ogień w miastach
jego, który pożre wszystko około niego. 33 Tak mówi
Pan zastępów: Gwałt się dzieje synom Izraelskim i
synom Judzkim społem, a wszyscy, którzy ich pojmali,
trzymają ich, nie chcą ich puścić. 34 Ale odkupiciel
ich możny, Pan zastępów imię jego, pewnie że się
ujmie o krzywdę ich, aby sprawił pokój tej ziemi, i
poruszył obywateli Babilońskich. 35 Miecz przyjdzie na
Chaldejczyków, mówi Pan, i na obywateli Babilońskich,
i na książąt jego, i na mędrców jego; 36 Miecz na
kłamców, aby zgłupieli, miecz na mocarzy jego, aby
skruszeni byli; 37 Miecz na konie jego, i na wozy
jego, i na wszystko pospólstwo, które jest w pośrodku
jego, aby byli jako niewasty; miecz na skarby jego,
aby były rozchwycone; 38 Susza na wody jego, aby
wyschły; bo ziemia jest pełna obrazów rytych, a przy
bałwanach swoich szaleją. 39 Przeto tam mieszkać
będą bestyje i straszne zwierzęta, mieszkać w nim
będą młode sowy; a nie będą w nim mieszkać więcej
na wieki, i nie będą w nim mieszkać od narodu do
narodu. 40 Jako Pan podwrócił Sodomę i Gomorę, i
przyległości ich, mówi Pan, tak się tam nikt nie osadzi,
ani będzie mieszkał w niej syn człowieczy. 41 Oto
lud przyciągnie od północy, i naród wielki, i królowie
wielcy wzbudzeni będą ze stron ziemi. 42 Łuk i włóczni
pochwycą, okrutnymi będą, a nie zmiłują się; głos ich
jako morze zaszumi, a na koniach pojadą, uszykowani
jako mąż do bitwy przeciwko tobie, o córko Babilońska!
43 Jako usłyszy król Babiloński wieść o nich, osłabieją
ręce jego, a ucisk ogarnie go, i boleść jako rodzącą.
44 Oto aczkolwiek jako lew występuje, i bardzej niż
nadętość Jordanu się podnosi przeciwko przybytkowi
mocnego, wszakże go w okamgnieniu wypędzę z
niej, a tego, który jest wybrany, przełożę nad nią;
bo któż jest mnie podobnym; i kto mi da rok? a kto
jest tym pasterzem, któryby się postawił przeciwko
mnie? 45 Przetoż słuchajcie rady Pańskiej, którą uradził
przeciwko Babilonowi; i zamysłów jego, które umyślił
przeciwko ziemi Chaldejskiej; zaiste żeć ich wywloką
najmniejsi z tej trzody, zaiste poburzą ich i przybytek

ich. 46 Od huku przy dobywaniu Babilonu poruszy się
ta ziemia, a krzyk między narodami słyszany będzie.

51 Tak mówi Pan: Oto Ja wzbudzę przeciwko
Babilonowi, i przeciwko tym, którzy mieszkają
w pośród powstawających przeciwko mnie, wiatr
zaraźliwy; 2 I poślę na Babiilon przewiewaczy, którzy
go przewiewać będą, i wypróżnią ziemię jego, gdyż
będą przeciwko niemu zewsząd w dzień ucisku. 3
Do tego, który mocno ciągnie łuk swój, a postępuje w
pancerzu swoim, rzekę: Nie folgujcie młodzieńcom jego,
wygładźcie wszystko wojsko jego. 4 Niech polegną
pobici w ziemi Chaldejskiej, a poprzebijani po ulicach
jego. 5 Bo nie jest opuszczony Izrael i Juda od Boga
swego, od Pana zastępów, choć ziemia ich pełna
jest przestępstwa przeciwko Świętemu Izraelskiemu.
6 Uciekajcie z pośrodku Babilonu, a niech zachowa
każdy duszę swoję, abyście nie byli zatraceni w
nieprawości jego; bo czas będzie pomsty Pańskiej,
sam mu zapłatę odda. 7 Byłci Babilon kubkiem złotym
w ręce Pańskiej, upajającym wszystkę ziemię; wino
jego piły narody, dlatego poszalały narody; 8 Ale nagle
upadnie Babilon, i starty będzie; rozkwilcie się nad nim,
nabierzcie olejku balsamowego dla boleści jego, owa
się wyleczy. 9 Leczyliśmy Babilon, ale nie jest uleczony.
Opuśćmyż go, a pójdźmy każdy do ziemi swej; bo sąd
jego aż do nieba sięga, i wyniósł się aż pod obłoki.
10 Wywiódł Pan sprawiedliwości nasze. Pójdźcie, a
opowiadajmy na Syonie dzieło Pana, Boga naszego.
11 Wyostrzcie strzały, sporządźcie tarcze. Wzbudził
Pan ducha królów Medskich; bo przeciwko Babilonowi
zamysł jego, aby go wytracił, gdyż pomsta Pańska jest
pomsta kościoła jego. 12 Podnieście chorągiew na
murach Babilońskich, przyczyńcie straży, postawcie
stróżów, nagotujcie zasadzki; bo i umyślił Pan i wykona,
co wyrzekł przeciwko obywatelom Babilońskim. 13 O
ty, który mieszkasz nad wodami wielkiemi! o bogaty w
skarby! przyszedł koniec twój, kres łakomstwa twego.
14 Przysiągł Pan zastępów na duszę swoję, że cię
napełni ludźmi, jako chrząszczami, którzy uczynią nad
tobą okrzyk wojenny. 15 Onci to jest, który uczynił
ziemię mocą swoją, który utwierdził okrąg świata
mądrością swoją, i roztropnością swoją rozpostarł
niebiosa; 16 Który gdy głos wypuszcza, wody na niebie
szumią, a który sprawuje, aby występowały pary od
kończyn ziemi, i błyskawice ze dżdżem przywodzi,
a wywodzi wiatr z skarbów swoich. 17 Tak zgłupiał
każdy człowiek, że tego nie zna, że pohańbiony bywa
złotnik od obrazu rytego; bo kłamstwem jest ulanie
jego, a niemasz w nich ducha. 18 Marnością są a
dzieło błędów; zginą czasu nawiedzenia swego. 19
Nie takowyć jest dział Jakóbowy; bo on jest który
wszystko stworzył, a Izrael jest prętem dziedzictwa
jego; Pan zastępów imię jego. 20 Młotemeś ty moim
kruszącym, orężem wojennym, abym pokruszył przez
cię narody, i poburzył przez cię królestwa; 21 Abym
pokruszył przez cię konia i jezdnego, abym pokruszył
przez cię wóz i tego, co na nim jeździ; 22 Abym
pokruszył przez cię męża i niewiastę, abym pokruszył
przez cię starca i dziecię, abym pokruszył przez cię
młodzieńca i pannę; 23 Abym pokruszył przez cię
pasterza i trzodę jego, abym pokruszył przez cię oracza,
i sprzężaj jego, abym pokruszył przez cię książąt i
hetmanów. 24 Ale już oddam Babilonowi, i wszystkim
obywatelom Chaldejskim za wszystkie złości ich, które
czynili Syonowi przed oczyma waszemi, mówi Pan. 25
Otom Ja jest przeciwko tobie, o góro każąca! mówi
Pan, która kazisz wszystkę ziemię, i wyciągnę rękę
moję przeciwko tobie, a zwalę cię z skał, i uczynię cię
górą spalenia; 26 A nie wezmą z ciebie kamienia do
węgła, ani kamienia do gruntów; bo pustynią wieczną
będziesz, mówi Pan. 27 Podnieście chorągiew w
ziemi, trąbcie w trąbę między narodami, zgotujcie
przeciwko niemu narody, zwołajcie przeciwko niemu
królestwa Ararad, Minny, i Aschenas; postanówcie
przeciwko niemu hetmana, przywiedźcie konie jako
chrząszcze najeżone; 28 Zgotujcie przeciwko niemu
narody, królów Medskich, książąt ich, i wszystkich
hetmanów ich, ze wszystką ziemią władzy ich; 29 Tedy
zadrży ziemia, i rozboleje się, gdy wykonane będą
przeciwko Babilonowi myśli Pańskie, aby obrócił ziemię
Babilońską w pustynię, aby została bez obywatela.
30 Przestaną mocarze Babilońscy walczyć, usiądą w
zamkach, ustanie męstwo ich, będą jako niewiasty;
zapali mieszkania ich, pokruszone będą zawory ich. 31
Goniec spotka drugiego gońca, a poseł zabieży posłowi,
aby opowiedzieli królowi Babilońskiemu, iż wzięto miasto
jego z jednej strony, 32 A iż brody ubieżono, i jeziora
wypalano ogniem, a mężowie waleczni ustraszeni
są. 33 Bo tak mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski:
Córka Babilońska jest jako bojewisko, czas deptania jej
przyszedł; jeszcze maluczko, a przyjdzie czas żniwa
jej. 34 Pożarł mię, potarł mię Nabuchodonozor, król
Babiloński, uczynił mię naczyniem próżnem, połknął mię
jako smok, napełnił brzuch swój rozkoszami mojemi, i
wygnał mię. 35 Gwałt mnie i ciału memu uczyniony
niech przyjdzie na Babilon, mówi obywatelka Syońska, a
krew moja na obywateli Chaldejskich, mówi Jeruzalem.
36 Przetoż tak mówi Pan: Oto się Ja zastawię o krzywdę
twoję, a pomszczę się za cię; bo wysuszę morze jego,
wysuszę i źródła jego. 37 I będzie Babilon obrócony
w mogiły, w mieszkanie smoków, w zdumienie, i w
poświstanie, i będzie bez obywatela. 38 Pospołu jako
lwy ryczeć będą, a skomleć jako szczenięta lwie. 39
Gdy się zapalą, uczynię im ucztę, i tak ich upoję, że
krzyczeć i snem wiecznym zasnąć muszą, tak, aby

nie ocucili, mówi Pan. 40 Powiodę ich jako baranki ku
zabiciu, jako barany i kozły. 41 Jakożby dobyty mógł być
Sesach? Jakożby wzięta być mogła chwała wszystkiej
ziemi? Jakożby mógł przyjść na spustoszenie Babilon
między narodami? 42 Wystąpi przeciwko Babilonowi
morze, mnóstwem wałów jego okryte będzie. 43 Miasta
jego będą spustoszeniem, ziemią suchą i pustą, ziemią,
w której miastach nikt nie będzie mieszkał, ani będzie
chodził przez nią syn człowieczy. 44 Nawiedzę też Bela
w Babilonie, i wydrę, co był połknął, z gęby jego; i nie
będą się więcej do niego zbiegać narody, i mury także
Babilońskie upadną. 45 Wyjdźcie z pośrodku jego,
ludu mój! a wybaw każdy duszę swoję przed gniewem
zapalczywości Pańskiej. 46 A nie bądźcie miękkiego
serca, ani się lękajcie wieści, którą będzie słychać w
tej ziemi; gdy przyjdzie jednego roku nowina, potem
drugiego roku wieść i gwałt w ziemi, a pan na pana. 47
Przetoż oto dni przyjdą, w które Ja nawiedzę bałwany
ryte Babilońskie, a wszystka ziemia jego pohańbiona
będzie, i wszyscy pobici jego polegną w pośrodku niego.
48 I będą nad Babilonem śpiewać niebiosa i ziemia, i
wszystko, co na nich jest, gdy z północy przyjdą nań
pustoszyciele, mówi Pan. 49 Jako Babilon poraził onych
pobitych Izraelskich, tak z Babilonu polegną pobici
po wszystkiej ziemi. 50 O którzyście uszli miecza,
idźcie, nie stójcie! wspominajcie z daleka na Pana, a
Jeruzalem niech wstępuje na serce wasze. 51 Rzeczcie:
Wstydzimy się, że słyszymy urąganie; hańba okryła
twarzy nasze, bo cudzoziemcy wchodzą do świątnic
domu Pańskiego. 52 Przetoż oto dni przychodzą, mówi
Pan, że nawiedzę ryte bałwany jego, a po wszystkiej
ziemi jego zraniony stękać będzie. 53 Chociażby
Babilon wstąpił na niebo, i obwarował na wysokości
moc swoję, przecie odemnie przyjdą pustoszyciele
jego, mówi Pan. 54 Głos wołania z Babilonu, a starcie
wielkie z ziemi Chaldejskiej; 55 Bo Pan Babilon zburzy
i wytraci z niego głos wielki, choćby huczały wały ich
jako wody wielkie, i wydany był szum głosu ich. 56
Gdy nań, to jest na Babilon, pustoszyciel przyciągnie
pojmani będą mocarze jego, pokruszone będą łuki ich;
bo Bóg nagrody, Pan nagrodzi im sowicie; 57 Opoi
książąt jego i mędrców jego, wodzów jego, i urzędników
jego, i mocarzy jego, aby zasnęli snem wiecznym, a
nie ocucili, mówi król, Pan zastępów imię jego. 58
Tak mówi Pan zastępów: Mur Babiloński szeroki do
gruntu zburzony będzie, i bramy jego wysokie ogniem
spalone będą, a ludzie darmo pracować będą, a narody
przy ogniu pomdleją. 59 Toć jest słowo, które rozkazał
Jeremijasz prorok Sarajaszowi, synowi Neryjasza, syna
Maasejaszowego, gdy odszedł od Sedekijasza, króla
Judzkiego, do Babilonu, roku czwartego królowania
jego; (a Sarajasz był książęciem w Menucha.) 60 Gdy
zapisał Jeremijasz wszystko złe, które przyjść miało na
Babilon, w księgi jedne, wszystkie te słowa, które są
napisane przeciwko Babilonowi. 61 I rzekł Jeremijasz
do Sarajasza: Gdy przyjdziesz do Babilonu, i oglądasz
go, tedy przeczytasz te wszystkie słowa, 62 A rzeczesz:
O Panie! tyś mówił przeciwko miejscu temu, że je
wytracisz, aby w niem nie mieszkał nikt, ani z ludzi
ani z bydląt, ale żeby było pustkami wiecznemi. 63
A gdy do końca przeczytasz te księgi, przywiążesz
do nich kamień, i wrzucisz je w pośród Eufratesa,
64 A rzeczesz: Tak zatopiony będzie Babilon, a nie
powstanie więcej z tego złego, które Ja nań przywiodę,
choć ustawać będą. Aż dotąd słowa Jeremijaszowe.

52 Dwadzieścia i jeden lat miał Sedekijasz, gdy
królować począł, a jedenaście lat królował w
Jeruzalemie; a imię matki jego było Chamutal, córka
Jeremijaszowa z Lebny; 2 I czynił złość przed oczyma
Pańskiemi według wszystkiego, co czynił Joakim. 3
Albowiem się to stało dla rozgniewania Pańskiego
przeciwko Jeruzalemowi i Judzie, aż ich odrzucił
od twarzy swej. Wtem zasię odstąpił Sedekijasz od
króla Babilońskiego. 4 I stało się roku dziewiątego
królestwa jego, miesiąca dziesiątego, dnia dziesiątego
tegoż miesiąca, że przyciągnął Nabuchodonozor, król
Babiloński, on i wszystko wojsko jego przeciwko
Jeruzalemowi, i położył się obozem u niego, i porobił
przeciwko niemu szańce w około. 5 A tak było miasto
oblężone aż do jedenastego roku króla Sedekijasza.
6 Tedy miesiąca czwartego, dziewiątego dnia tegoż
miesiąca, był wielki głód w mieście, i nie miał chleba
lud onej ziemi. 7 I przełamano mur miejski, a wszyscy
ludzie rycerscy pouciekali, i wyszli z miasta w nocy
drogą do bramy, która jest między dwoma murami podle
ogrodu królewskiego; (ale Chaldejczycy leżeli około
miasta,) i poszli drogą ku pustyni. 8 I goniło wojsko
Chaldejskie króla, a doścignęli Sedekijasza na polach
u Jerycha, a wszystko wojsko jego rozpierzchnęło
się od niego. 9 A tak pojmawszy króla przywiedli go
do króla Babilońskiego do Ryblaty w ziemi Eamat,
kędy o nim uczynił sąd. 10 I pozabijał król Babiloński
synów Sedekijaszowych przed oczyma jego, także też
wszystkich książąt Judzkich pozabijał w Ryblacie. 11 A
Sedekijasza oślepiwszy i związawszy go łańcuchami
miedzianemi, zawiódł go król Babiloński do Babilonu, i
podał go do domu więzienia aż do śmierci jego. 12 Potem
miesiąca piątego, dnia dziesiątego tegoż miesiąca, ten
jest rok dziewiętnasty królowania Nabuchodonozora,
króla Babilońskiego, przyciągnął Nabuzardan, hetman
żołnierski, który stawał przed królem Babilońskim,
do Jeruzalemu. 13 I spalił dom Pański, i dom
królewski, i wszystkie domy Jeruzalemskie; owa
wszystko budowanie kosztowne popalił ogniem. 14
I wszystkie mury Jeruzalemskie w około rozwaliło

wszystko wojsko Chaldejskie, które było z onym
hetmanem żołnierskim. 15 A z ubogich ludzi i z
ostatku pospólstwa, które było pozostało w mieście i
zbiegów, którzy byli zbiegli do króla babilońskiego, i inne
pospólstwo przeniósł Nabuzardan, hetman żołnierski.
16 Tylko z ubogich onej ziemi zostawił Nabuzardan,
hetman żołnierski, aby byli winiarzami i oraczami. 17
Nadto słupy miedziane, które były w domu Pańskim,
i podstawki, i morze miedziane, które było w domu
Pańskim, potłukli Chaldejczycy, i przenieśli wszystkę
miedź ich do Babilonu; 18 Kotły też i łopaty, i naczynia
muzyczne, i miednice, i czasze, i wszystko naczynie
miedziane, którem usługiwano, pobrali; 19 Nadto wiadra,
i kadzielnice, i miednice, i garnce, i świeczniki, i czaszki,
i kufle, co było złotego w złocie, a co było srebrnego w
srebrze, pobrał hetman żołnierski; 20 Słupy dwa, morze
jedno, i wołów miedzianych dwanaście, które były pod
podstawkami, które był sprawił król Salomon w domu
Pańskim; nie było wagi miedzi onego wszystkiego
naczynia. 21 A z tych słupów ośmnaście łokci wzwyż
był słup jeden, a w mięsz w około dwanaście łokci,
a w miąższość jego cztery palce, a wewnątrz był
dęty; 22 A gałka na nim miedziana, a wysokość gałki
jednej była na pięć łokci, siatka też i jabłka granatowe
na gałce w około wszystko miedziane; taki też był i
drugi słup z jabłkami granatowemi; 23 A było jabłek
granatowych dziewięćdziesiąt i sześć po każdej stronie;
wszystkich jabłek granatowych było po sto na siatce
w około. 24 Wziął też hetman żołnierski Sarajego,
kapłana przedniego, i Sofonijasza, kapłana wtórego
po nim, i trzech stróżów progu. 25 Wziął też z miasta
dworzanina niektórego, który był przełożonym nad
ludem rycerskim, i siedmiu mężów z tych, którzy stawali
przed królem, którzy się znaleźli w mieście, i pisarza
przedniego wojskowego, który spisywał wojsko z ludu
ziemi, i sześćd ziesiąt mężów z ludu ziemi, którzy się
znaleźli w mieście. 26 Wziąwszy ich tedy Nabuzardan,
hetman żołnierski, zawiódł ich do króla Babilońskiego
do Ryblaty; 27 I pobił ich król Babiloński, a pomordował
ich w Ryblacie w ziemi Emat. A tak przeniesiony
jest Juda z ziemi swojej. 28 Tenci jest lud, który
zaprowadził Nabuchodonozor roku siódmego: Żydów
trzy tysiące, i dwadzieścia i trzy. 29 Roku ośmnastego
Nabuchodonozora, zaprowadził z Jeruzalemu dusz
ośm set, trzydzieści i dwie. 30 Roku dwudziestego i
trzeciego Nabuchodonozora; zaprowadził Nabuzardan,
hetman żołnierski, z Żydów dusz siedm set, czterdzieści
i pięć; wszystkich dusz cztery tysiące i sześć set. 31 A
trzydziestego i siódmego roku, po pojmaniu Joachyna,
króla Judzkiego, dwunastego miesiąca, dwudziestego i
piątego dnia tegoż miesiąca, wywyższył Ewilmerodach,
król Babiloński, tego roku, gdy począł królować, głowę
Joachyna, króla Judzkiego, uwol niwszy go z domu
więzienia; 32 I rozmawiał z nim łaskawie, i wystawił
stolicę jego nad stolice królów, którzy byli z nim w
Babilonie. 33 Odmienił też i odzienie, w którem był w
więzieniu, i jadał chleb zawsze przed obliczem jego
po wszystkie dni żywota swego. 34 Obrok też jemu
naznaczony, obrok ustawiczny dawano mu od króla
Babilońskiego na każdy dzień aż do śmierci jego, po
wszystkie dni żywota jego.

Lamentacje

1 W biblii siedmdziesięciu tłómaczów, ta księga święta
tak się zaczyna. I stało się, gdy Izrael pojmany był, a
Jeruzalem spustoszone, że Jeremijasz siedział płacząc,
i narzekał narzekaniem takiem nad Jeruzalemem, a
rzekł: Ach miasto tak ludne jakoż siedzi samotne! stało
się jako wdowa; zacne między narodami, przednie
między krainami stało się hołdowne. **2** Ustawicznie w
nocy płacze, a łzy jego na jagodach jego; niemasz,
ktoby je cieszył ze wszystkich miłośników jego; wszyscy
przyjaciele jego przeniewierzyli mu się, stali mu się
nieprzyjaciołmi. **3** Przeniósł się Juda dla utrapienia i dla
wielkiej niewoli; wszakże mieszkając między narodami
nie znajduje odpocznienia; wszyscy, którzy je gonią
połapali je w cieśni. **4** Drogi Syońskie płaczą, że nikt nie
przychodzi na święto uroczyste. Wszystkie bramy jego
spustoszały, kapłani jego wzdychają, panny jego smutne
są, a samo pełne jest gorzkości. **5** Nieprzyjaciele
jego są głową, przeciwnikom jego szczęśliwie się
powodzi; bo go Pan utrapił dla mnóstwa przestępstwa
jego; maluczcy jego poszli w niewolę przed obliczem
trapiącego. **6** A tak odjęta jest od córki Syońskiej
wszystka ozdoba jej; książęta jej stały się jako jelenie
nie znajdujący paszy, i uchodzą bez siły przed tym,
który je goni. **7** Wspomina córka Jeruzalemska we
dni utrapienia swego i kwilenia swego na wszystkie
uciechy swoje, które miewała ode dni dawnych, gdy
pada lud jej od ręki nieprzyjacielskiej, nie mając, ktoby
jej ratował; widząc ją nieprzyjaciele naśmiewali się z są
batów jej. **8** Ciężko zgrzeszyła córka Jeruzalemska,
przetoż jako nieczysta odłączona jest. Wszyscy, którzy
ją w uczciwości mieli, lekce ją sobie ważą, przeto, że
widzą nagość jej, a ona wzdycha, i tyłem się obraca.
9 Nieczystota jej na podołkach jej, a nie pomniała na
koniec swój; przetoż znacznie jest zniżona, nie mając,
ktoby ją pocieszył. Wejrzyj, Panie! na utrapienie moje;
boć się wyniósł nieprzyjaciel. **10** Rękę swoję wyciągnął
nieprzyjaciel na wszystkie kochania jej; bo musi patrzyć
na pogan wchodzących do świątnicy jej, o czemeś był
przykazał, aby nie wchodzili do zgromadzenia twego.
11 Wszystek lud jej wzdychając chleba szuka, daje
kosztowne rzeczy swoje za pokarm ku posileniu duszy.
Wejrzyj, Panie! a obacz; bom znieważona. **12** Nicże
was to nie obchodzi? o wszyscy, którzy mimo idziecie
drogą! Obaczcie, a oglądajcie, jeźli jest boleść, jako
moja boleść, która mi jest zadana, jako mię zasmucił
Pan w dzień gniewu zapalczywości swojej. **13** Z
wysokości posłał ogień w kości moje, który je opanował;
rozciągnął sieć nogom moim, obrócił mię na wstecz,
podał mię na spustoszenie, przez cały dzień żałośną.
14 Związane jest jarzmo nieprawości moich ręką jego,
splotły się, wstąpiły na szyję moję; toć poraziło siłę
moję; podał mię Pan w ręce nieprzyjaciół, nie mogę
powstać. **15** Pan podeptał wszystkich mocarzy moich
w pośród mnie, zwołał przeciwko mnie gromady, aby
starł młodzieńców moich, Pan tłoczył jako w prasie
pannę, córkę Judzką. **16** Przetoż ja płaczę; z oczów
moich, z oczów moich, mówię, wody cieką, że jest
daleko odemnie pocieszyciel, któryby ochłodził duszę
moję, synowie moi wytraceni są, przeto, iż wziął górę
nieprzyjaciel. **17** Rozciąga córka Sydońska ręce swoje,
nie ma, ktoby ją cieszył; wzbudził Pan na Jakóba
zewsząd w około nieprzyjaciół jego; córka Jeruzalemska
jest między nimi, niby dla nieczystości oddalona. **18**
Sprawiedliwy jest Pan; bom ustom jego odporna była.
Słuchajcie, proszę, wszyscy ludzie, a obaczcie boleść
moję; panny moje, i młodzieńcy moi poszli w niewolę.
19 Wołałam na przyjaciół moich, oni mię zdradzili;
kapłani moi i starcy moi w mieście zginęli, szukając
sobie pokarmu, aby posilili duszę swoję. **20** Wejrzyż,
Panie, bomci utrapiona, wnętrzności moje strwożone
są, wywróciło się serce moje we mnie, przeto, żem
była bardzo odporna; na dworze miecz osieraca, a
w domu nic niemasz jedno śmierć. **21** Słysząc, że ja
wzdycham, ale niemasz, ktoby mię pocieszył; wszyscy
nieprzyjaciele moi słysząc o nieszczęściu mojem weselą
się, żeś ty to uczynił, a przywiodłeś dzień przedtem
ogłoszony; aleć będą mnie podobni. **22** Niech przyjdzie
wszystka złość ich przed oblicznośc twoję, a uczyń im,
jakoś mnie uczynił dla wszystkich przestępstw moich;
bo wielkie są wzdychania moje, a serce moje żałośne.

2 Jokoż zaćmił Pan w zapalczywości swoję córkę
Syjońską! zrzucił z nieba na ziemię sławę Izraelską,
a nie wspomniał na podnóżek nóg swoich w dzień
zapalczywości swojej. **2** Połknął Pan bez wszelkiej litości
wszystkie przybytki Jakóbowe, zburzył w popędliwości
swojej twierdze córki Judzkiej, uderzył je o ziemię, w
hańbę oddał królestwo i książąt jej. **3** Odciął w gniewie
zapalczywości wszystek róg Izraelski, odwrócił nazad
prawicę swoję od nieprzyjaciela, a rozpaliwszy się
przeciwko Jakóbowi, jako ogień pałający pożera do
szczętu w około. **4** Naciągnął łuk swój, jako nieprzyjaciel,
postawił prawicę swoję jako przeciwnik, i pozabijał
wszystkich najpozorniejszych z ludu, a w namiocie
córki Syońskiej wylał jako ogień popędliwość swoję. **5**
Pan się stał jako nieprzyjaciel, połknął Izraela, połknął
wszystkie pałace jego, popsuł twierdze jego, i rozmnożył
w ludu Judzkim płacz i narzekanie. **6** Oderwał mocą
płot swój jako od ogrodu, zepsuł namiot swój; Pan
przywiódł w zapamiętanie w Syonie uroczyste święta i
sabaty, a odrzucił w gniewie popędliwości swojej króla i
kapłana. **7** Pan odrzucił ołtarz swój, zbrzydził sobie
świątnicę swoję, podał do rąk nieprzyjacielskich mury i

pałace Syońskie; krzyczeli w domu Pańskim jako w
dzień święta uroczystego. 8 Umyślił Pan rozwalić mur
córki Syońskiej, rozciągnął sznur, a nie odwrócił ręki
swojej od skażenia; rozkwilił baszty, i mur, tak że wespół
omdlewają. 9 Zapadły w ziemię bramy jej, połamał i
pokruszył zawory jej; król jej i książęta jej są między
poganami; niemasz ani zakonu, także ani prorocy jej nie
miewają widzenia od Pana. 10 Starcy córki Syońskiej
usiadłszy na ziemi umilknęli, posypali prochem głowę
swoję, a przepasują się worami; panny Jeruzalemskie
zwiszają ku ziemi głowy swe. 11 Oczy moje od łez
ustały; strwożyły się wnętrzności moje, wylała się na
ziemię wątroba moja dla starcia córki ludu mojego,
gdy i niemowlątka, i dziatki ssące na ulicach miasta
omdlewają; 12 Matkom swoim mówią: Gdzież jest zboże
i wino? Gdy mdleją jako zranieni po ulicach miasta, i
wypuszczają duszę swoję na łonie matek swych. 13
Kogoć za świadka stawię? Kogo tobie przyrównam,
o córko Jeruzalemska? Kogoć przypodobam, abym
cię ucieszył, panno, córko Syońska? bo skruszenie
twoje wielkie jako morze, któż cię uleczy? 14 Prorocy
twoi opowiadalić kłamstwo i marność, a nie odkrywali
nieprawości twojej, aby odwrócili pojmanie twoje; aleć
przepowiadali ciężary, kłamstwa i wygnanie. 15 Klaskają
nad tobą rękoma wszyscy, którzy idą drogą, świstają,
a chwieją głową swoją nad córką Jeruzalemską,
mówiąc: A onoż to miasto, o którem powiadano, że jest
doskonałej piękności, i weselem wszystkiej ziemi? 16
Otworzyli na cię usta swe wszyscy nieprzyjaciele twoi,
świstają i zgrzytają zębami, mówiąc: Pożryjmy je; tenci
jest zaiste on dzień, któregośmy czekali, znaleźliśmy i
oglądaliśmy go. 17 Uczynił Pan, co był umyślił, wypełnił
słowo swoje, które był przykazał ode dni dawnych;
zburzył bez litości, a rozweselił nad tobą nieprzyjaciela,
wywyższył róg przeciwników twoich. 18 Wołało serce ich
do Pana. O murze córki Syońskiej! wylewaj łzy we dnie
i w nocy jako strumień, nie dawaj sobie odpocznienia, a
niech się nie uspokaja źrenica oka twego. 19 Wstań,
wołaj w nocy na początku straży, wylewaj serce twoje
przed obliczem Pańskiem jako wodę; podnoś do niego
ręce swoje za duszę dziatek swych, które omdlewają
od głodu na rogu wszystkich ulic, a rzecz: Wejrzyj
Panie! a obacz, komuś tak kiedy u czynił? 20 Izali mają
niewiasty jeść płód swój, niemowlątka ucieszne? Izali
zamordowany być ma w świątnicy Pańskiej kapłan i
prorok? 21 Leży na ziemi po ulicach dziecię, i starzec;
panny moje, i młodzieńcy moi polegli od miecza; pobiłeś
ich w dzień zapalczywości twojej, pomordowałeś ich, a
nie sfolgowałeś. 22 Zwołałeś strachów moich zewsząd,
jako w dzień uroczystego święta, a nie był w dzień
zapalczywości Pańskiej, ktoby uszedł a żyw został;
którychem na ręku piastowała i wychowywała, tych
nieprzyjaciel mój wyniszczył.

3 Jam jest ten mąż, którym widział utrapienie od
rózgi rozgniewania Bożego. 2 Zaprowadził mię,
i zawiódł do ciemności, a nie do światłości; 3 Tylko
się na mię obórzył, a obrócił rękę swoję przez cały
dzień. 4 Do starości przywiódł ciało moje i skórę moję,
a połamał kości moje. 5 Obudował mię a ogarnął
żółcią i pracą; 6 W ciemnych miejscach posadził
mię, jako tych, którzy dawno pomarli. 7 Ogrodził
mię, abym nie wyszedł, obciążył okowy moje; 8
A choć wołam i krzyczę, zatula uszy na modlitwę
moję. 9 Ogrodził drogę moję ciosanym kamieniem,
ścieszki moje wywrócił. 10 Jest jako niedźwiedziem
czyhającym na mię, jako lwem w skrytościach. 11 Drogi
moje odwrócił, owszem, rozszarpał mię, i uczynił mię
spustoszoną. 12 Naciągnął łuk swój, a postawił mię
jako cel strzałom swym. 13 Przestrzelił nerki moje
strzałami z sajdaka swego. 14 Jestem pośmiewiskiem
ze wszystkim ludem moim, pieśnią ich przez cały dzień.
15 Nasyca mię gorzkościami; upija mię piołunem. 16
Nadto pokruszył o kamyczki zęby moje, i pogrążył mię
w popiele. 17 Takeś oddalił, o Boże! od pokoju duszę
moję, aż na wczasy zapominam. 18 I mówię: Zginęła
siła moja, i nadzieja moja, którąm miał w Panu. 19
Wszakże wspominając na utrapienie moje, i na płacz
mój, na piołun, i na żółć. 20 Wspominając ustawicznie,
uniża się we mnie dusza moja. 21 Przywodząc to
sobie do serca swego, mam nadzieję. 22 Wielkie jest
miłosierdzie Pańskie, żeśmy do szczętu nie zginęli;
nie ustawają zaiste litości jego. 23 Ale się na każdy
poranek odnawiają; wielka jest prawda twoja. 24 Pan
jest działem moim, mówi dusza moja, dlatego mam
w nim nadzieję. 25 Dobry jest Pan tym, którzy nań
oczekują, duszy takowej, która go szuka. 26 Dobrze
jest, cierpliwie oczekiwać na zbawienie Pańskie. 27
Dobrze jest mężowi nosić jarzmo od dzieciństwa swego;
28 Który będąc opuszczony, cierpliwym jest w tem, co
nań włożono; 29 Kładzie w prochu usta swe, ażby się
okazała nadzieja; 30 Nadstawia bijącemu policzka, a
nasycony bywa obelżeniem. 31 Bo Pan na wieki nie
odrzuca; 32 Owszem, jeźli zasmuca, zasię się zmiłuje
według mnóstwa miłosierdzia swego. 33 Zaiste nie
z serca trapi i zasmuca synów ludzkich. 34 Aby kto
starł nogami swemi wszystkich więźniów w ziemi; 35
Aby kto niesprawiedliwie sądził męża przed obliczem
Najwyższego; 36 Aby kto wywrócił człowieka w sprawie
jego, Pan się w tem nie kocha. 37 Któż jest, coby
rzekł: Stało się, a Pan nie przykazał? 38 Izali z ust
Najwyższego nie pochodzi złe i dobre? 39 Przeczżeby
tedy sobie utyskiwać miał człowiek żyjący, a mąż nad
kaźnią za grzechy swoje. 40 Dowiadujmy się raczej,
a badajmy się dróg naszych, nawróćmy się do Pana;
41 Podnieśmy serca i ręce nasze w niebo do Boga.
42 Myśmy wstąpili i staliśmy się odpornymi; przetoż

ty nie odpuszczasz. 43 Okryłeś się zapalczywością, i
gonisz nas, mordujesz, a nie szanujesz. 44 Okryłeś się
obłokiem, aby cię nie dochodziła modlitwa. 45 Za śmieci
i za pomiotło położyłeś nas w pośrodku tych narodów.
46 Otworzyli na nas usta swoje wszyscy nieprzyjaciele
nasi. 47 Strach i dół przyszedł na nas, spustoszenie i
skruszenie. 48 Strumienie wód płyną z oczów moich,
dla skruszenia córki ludu mojego. 49 Oczy moje płyną
bez przestanku, przeto, że niemasz żadnej ulgi, 50
Ażby wejrzał i obaczył Pan z nieba. 51 Oczy moje
trapią duszę moję dla wszystkich córek miasta mojego.
52 Łowili mię ustawicznie jako ptaka nieprzyjaciele
moi bez przyczyny. 53 Wrzucili do dołu żywot mój,
a przywalili mię kamieniem. 54 Wezbrały wody nad
głową moją, i rzekłem: Jużci po mnie! 55 Wzywam
imienia twego, o Panie! z dołu bardzo głębokiego.
56 Głos mój wysłuchiwałeś; nie zatulajże ucha twego
przed wzdychaniem mojem, i przed wołaniem mojem.
57 Przybliżając się do mnie w dzień, któregom cię
wzywał, mawiałeś: Nie bój się. 58 Zastawiałeś się,
Panie! o sprawę duszy mojej, a wybawiałeś żywot mój.
59 Widzisz, o Panie! bezprawie, które mi się dzieje,
osądźże sprawę moję. 60 Widzisz wszystkę pomstę ich,
i wszystkie zamysły ich przeciwko mnie. 61 Słyszysz
urąganie ich, o Panie! i wszystkie zamysły ich przeciwko
mnie. 62 Słyszysz wargi powstawających przeciwko
mnie, i przemyśliwanie ich przeciwko mnie przez cały
dzień. 63 Obacz siadanie ich, i wstawanie ich; jam
zawżdy jest pieśnią ich. 64 Oddajże im nagrodę, Panie!
według sprawy rąk ich; 65 Dajże im zatwardziałe serce,
i przeklęstwo swe na nich; 66 Goń ich w zapalczywości,
a zgładź ich, aby nie byli pod niebem twojem, o Panie!

4 O jakoż pośniedziało złoto! zmieniło się wyborne
złoto, rozmiotano kamienie świątnicy, po rogach
wszystkich ulic. 2 Szlachetni synowie Syońscy, którzy
byli przyrównani do złota szczerego, jakoż są poczytani
za naczynie gliniane, za dzieło rąk garncarskich! 3
I smoki więc podawając piersi, karmią młode swoje;
ale córka ludu mojego dla okrutnika podobna jest
sowie na puszczy. 4 Przylgnął język ssącego do
podniebienia jego dla upragnienia, dzieci proszą o
chleb: ale niemasz, ktoby im go ułamał. 5 Ci, którzy
jadali potrawy rozkoszne, giną na ulicach, a którzy
byli wychowani w szarłacie, przytulają się do gnoju. 6
Większe jest karanie córki ludu mojego, niżeli pomsta
Sodomy, która jest podwrócona w jednem okamgnieniu,
i nie zostały na niej ręce. 7 Czystsi byli Nazarejczycy
jego nad śnieg, jaśniejsi nad mleko, rumieńsze ciała ich,
niżeli drogie kamienie, jakoby z szafiru wyciosani byli;
8 Ale teraz wejrzenie ich czerniejsze jest niż czarność,
nie mogą poznani być na ulicach; przyschła skóra ich
do kości ich, wyschła jest jako drzewo. 9 Lepiej się
tym stało, którzy są pobici mieczem, niżeli tym, co
umierają głodem, gdyż oni zginęli przebitymi będąc,
ale ci dla niedostatku urodzajów polnych. 10 Ręce
niewiast miłosiernych warzyły synów swych, aby im byli
za pokarm w potarciu córki ludu mego. 11 Wypełnił
Pan popędliwość swoję, i wylał gniew zapalczywości
swojej, i zapalił ogień na Syonie, który pożarł grunty
jego. 12 Nigyby byli nie wierzyli królowie ziemscy,
i wszysscy obywatele świata, żeby był miał wnijść
przeciwnik, i nieprzyjaciel w bramy Jeruzalemskie.
13 Ale się to stało dla grzechów proroków jego, i
nieprawości kapłanów jego, którzy wylewali w pośrodku
jego krew sprawiedliwych. 14 Tułali się jako ślepi
po ulicach, mażąć się krwią, której nie mogli, tylko
się dotykać szatami swemi. 15 Przetoż wołali na
nich: Ustępujcie, nieczyści! ustępujcie, ustępujcie, nie
dotykajcie się! Prawieć ustąpili, i tułają się; dlatego
mówią między narodami: Nie będą już więcej mieli
własnego mieszkania. 16 Oblicze Pańskie rozproszyło
ich, a nie wejrzy na nich więcej; nieprzyjaciele kapłanów
nie szanują, a nad starcami miłosierdzia nie używają. 17
A wżdzy jeszcze aż do ustania oczów swych wyglądamy
próżnego ratunku swego; oglądając się na naród, który
wybawić nie może. 18 Szlakują stopy nasze, tak, że ani
po ulicach naszych chodzić nie możemy; przybliżył się
koniec nasz, wypełniły się dni nasze, zaiste przyszło
dokończenie nasze. 19 Prędsi są ci, którzy nas gonią,
niż orły niebieskie; po górach nas gonią, na pustyniach
czyhają na nas. 20 Tchnienie nozdrzy naszych, to
jest pomazaniec Pański, pojmany jest w jamach ich,
o którymeśmy mówili: W cieniu jego żyć będziemy
między narodami. 21 Raduj się i wesel się córko
Edomska! która mieszkasz w ziemi Hus; przyjdzie też
do ciebie kubek, upijesz się, i obnażysz się. 22 Wzięło
koniec karanie twoje, o córko Syońska! nie zaniecha cię
Bóg dłużej w pojmaniu twojem; ale twoję nieprawość
nawiedzi, o córko Edomska! a odkryje grzechy twoje.

5 Wspomnij, Panie! na to, co się nam przydało;
wejrzyj a obacz pohańbienie nasze. 2 Dziedzictwo
nasze obrócone jest do obcych, a domy nasze do
cudzoziemców. 3 Sierotamiśmy a bez ojca; matki
nasze są jako wdowy. 4 Wody nasze za pieniądze
pijemy, drwa nasze za pieniądze kupujemy. 5 Na
szyi swej prześladowanie cierpiemy, pracujemy, a nie
dadzą nam odpocząć. 6 Egipczykom podajemy rękę i
Assyryjczykom, żebyśmy się nasycili chleba. 7 Ojcowie
nasi zgrzeszyli, niemasz ich, a my nieprawość ich
ponosimy. 8 Niewolnicy panują nad nami, niemasz,
ktoby nas wybawił z ręki ich. 9 Z odwagą duszy naszej
szukamy chleba swego dla strachu miecza i na puszczy.
10 Skóra nasza jako piec zczerniała od srogości głodu.
11 Niewiasty w Syonie pogwałcono; i panny w miastach

Judzkich. **12** Książęta ręką ich powieszeni są, a osoby
starszych nie mają w uczciwości. **13** Młodzięców do
żarn biorą, a młodzieniaszkowie po drwami padają.
14 Starcy w bramach więcej nie siadają, a młodzieńcy
przestali pieśni swoje. **15** Ustało wesele serca naszego,
pląsanie nasze w kwilenie się obróciło. **16** Spadła
korona z głowy naszej; biada nam, żeśmy zgrzeszyli!
17 Dlategoż mdłe jest serce nasze, dlatego zaćmione są
oczy nasze; **18** Dla góry Syońskiej, że jest spustoszona,
liszki chodzą po niej. **19** Ty, Panie! trwasz na wieki, a
stolica twoja od narodu do narodu. **20** Przeczże nas na
wieki zapominasz, a opuszczasz nas przez tak długi
czas? **21** Nawróć nas do siebie, o Panie! a nawróceni
będziemy; odnów dni nasze, jako z dawna były. **22** Bo
izali nas cale odrzucisz, a gniewać się będziesz na nas
tak bardzo?

Ezechiela

1 I stało się trzydziestego roku, miesiąca czwartego,
piątego dnia tegoż miesiąca, gdym był w pośrodku
pojmanych u rzeki Chebar, że się otworzyły niebiosa,
i widziałem widzenie Boże. **2** Piątego dnia tegoż
miesiąca, (ten jest rok piąty po zaprowadzeniu króla
Joachyna.) **3** Prawdziwie stało się słowo Pańskie
do Ezechyjela kapłana, syna Buzowego, w ziemi
Chaldejskiej u rzeki Chebar, a była nad nim ręka Pańska.
4 I widziałem, a oto wiatr gwałtowny przychodził od
północy, i obłok wielki, i ogień pałający, a blask był około
niego, a z pośrodku jego wynikała jakoby niejaka prędka
światłość, z pośrodku, mówię, onego ognia. **5** Także
z pośrodku jego ukazało się podobieństwo czworga
zwierząt, których takowy był kształt: Podobieństwo
człowieka miały. **6** A każde po cztery twarze, także
po cztery skrzydła każde z nich miało; **7** Nogi ich
były nogi proste, a stopa nóg ich jako stopa nogi
cielęcej, a lśniały się właśnie jako miedź wypolerowana;
8 Ręce ludzkie były pod skrzydłami ich po czterech
stronach ich, a twarze ich i skrzydła ich na czterech
onych stronach; **9** Skrzydła ich spojone były jedno
z drugiem, nie obracały się, gdy chodziły, ale każde
w prost na swą stronę chodziło. **10** A podobieństwo
twarzy ich takie: Z przodku twarz ludzka a twarz lwia
po prawej stronie każdego z nich, a twarz wołowa
po lewej stronie wszystkich czworga, także twarz orlą
z tyłu miało wszystko czworo z nich: **11** A twarze
ich i skrzydła ich były podniesione ku górze; każde
zwierzę dwa skrzydła spajało z dwoma skrzydłami
drugiego, a dwoma przykrywały ciało swoje; **12** A każde
z nich wprost na swą stronę chodziło; kędykolwiek
duch chciał, aby szły, tam szły, nie obracały się, gdy
chodziły. **13** Także podobieństwo onych zwierząt na
wejrzeniu było jako węgle w ogniu rozpalone, palące się
jako pochodnie; ten ogień ustawicznie chodził między
zwierzętami, a on ogień miał blask, z którego ognia
wychodziła błyskawica. **14** Biegały też one zwierzęta, i
wracały się jako prędkie błyskawice. **15** A gdym się
przypatrywał onym zwierzętom, a oto koło jedno było
na ziemi przy zwierzętach u czterech twarzy każdego
z nich; **16** Na wejrzeniu były koła, i robota ich jako
barwa kamienia Tarsys, a podobieństwo było jednakie
onych czterech kół, a były na wejrzeniu i robota ich,
jakoby było koło w pośrodku koła; **17** Mając iść na
cztery strony swoje chodziły, a nie obracały się, gdy
chodziły. **18** Dzwona taką wysokość miały, aż strach z
nich pochodził; te dzwona w około wszystkich czterech
kół pełne były oczów. **19** A gdy chodziły zwierzęta, koła
też chodziły podle nich; a gdy się podnosiły zwierzęta
w górę od ziemi, podnosiły się i koła. **20** Gdziekolwiek
chciał duch, aby szły, tam szły; gdzie mówię duch
chciał, aby szły; a koła podnosiły się przed niemi, bo
duch zwierząt był w kołach. **21** Gdy one szły, szły
i koła, a gdy one stały, stały; a gdy się podniosły
od ziemi, podniosły się też koła z niemi; bo duch
zwierząt był w kołach. **22** Nad głowami zwierząt było
podobieństwo rozpostarcia jako podobieństwo kryształu
przezroczystego rozciągnionego nad głowami ich z
wierzchu; **23** A pod onem rozpostarciem skrzydła ich
były podniesione, jedno z drugiem spojone; każde miało
dwa, któremi się przykrywało, każde, mówię, miało
dwa, któremi przykrywało ciało swoje. **24** I słyszałem
szum skrzydeł ich, jako szum wód wielkich, jako szum
Wszechmocnego, gdy chodziły, i szum huku jako szum
wojska; a gdy stały, spuściły skrzydła swoje. **25** A
gdy stały i spuszczały skrzydła swoje, tedy był szum
z wierzchu nad rozpostarciem, które było nad głową
ich. **26** A z wierzchu na rozpostarciu, które było nad
głową ich, było podobieństwo stolicy na wejrzeniu jako
kamień szafirowy, a nad podobieństwem stolicy, na
nim z wierzchu na wejrzeniu jako osoba człowieka.
27 I widziałem na wejrzeniu jakoby prędką światłość,
a wewnątrz w niej w około na wejrzeniu jako ogień
od biódr jego w górę; także też od biódr jego na dół
widziałem na wejrzeniu jako ogień, i blask około niego.
28 Jaka bywa tęcza na wejrzeniu, która bywa na obłoku
czasu deszczu, taki był na wejrzeniu blask w około.
Toć było widzenie podobieństwa chwały Pańskiej, które
gdym widział, upadłem na oblicze swoje, i usłyszałem
głos mówiącego.

2 I rzekł do mnie: Synu człowieczy! stań na nogi twe,
a będę mówił z tobą. **2** I wstąpił w mię duch, gdy
przemówił do mnie, a postawił mię na nogi moje, i
słyszałem mówiącego do mnie; **3** Który rzekł do mnie:
Synu człowieczy! Ja cię posyłam do synów Izraelskich,
do narodów odpornych, którzy mi się sprzeciwili; oni
i ojcowie ich występowali przeciwko mnie aż prawie
do dnia tego: **4** Do tych, mówię, synów niewstydliwej
twarzy, i zatwardziałego serca Ja cię posyłam, i rzeczesz
im: Tak mówi panujący Pan. **5** Niech oni słuchają albo
nie, gdyż domem odpornym są, przecież niech wiedzą,
że prorok był w pośrodku ich. **6** Ale ty, synu człowieczy!
nie bój się ich, ani się lękaj słów ich, że odporni a jako
ciernie są przeciwko tobie, a że między niedźwiadkami
mieszkasz; słów ich nie bój się, ani się twarzy ich lękaj,
przeto, że domem odpornym są. **7** Ale mów słowa moje
do nich, niech oni słuchają albo nie, gdyż odpornymi
są. **8** Lecz ty, synu człowieczy! słuchaj, co Ja mówię
do ciebie: Nie bądź odporny, jako ten dom odporny;
otwórz usta swe, a zjedz, coć dam. **9** I widziałem, a oto
ręka była wyciągniona do mnie, a oto w niej zwinione
księgi, **10** Które rozwinął przedemną; a były popisane z

przodku i z końca, a w nich były napisane narzekania, i
wzdychania i bieda.

3 I rzekł do mnie: Synu człowieczy! co przed tobą
jest, zjedz; zjedz te księgi, a idź i mów do domu
Izraelskiego. **2** Otworzyłem tedy usta swe, i dał mi
zjeść one księgi, **3** A mówił do mnie: Synu człowieczy!
nakarm brzuch twój, a wnętrzności twoje napełnij temi
księgami, któreć daję. I zjadłem je, i były w ustach
moich słodkie jako miód. **4** Zatem rzekł do mnie: Synu
człowieczy! idź a wnijdź do domu Izraelskiego, i mów
słowy mojemi do nich. **5** Bo cię nie do ludu nieznajomej
mowy, albo trudnego języka posyłam, ale do domu
Izraelskiego; **6** Nie do wielu narodów nieznajomej
mowy, i trudnego języka, którychbyś słów nie zrozumiał,
którzy jednak, gdybym cię do nich posłał, usłuchaliby
cię. **7** Lecz dom Izraelski nie będzie cię chciał usłuchać,
ponieważ mnie samego usłuchać nie chcą; bo wszystek
dom Izraelski jest twardego czoła i zatwardzonego
serca. **8** Ale otom uczynił twarz twoję twardą przeciwko
twarzy ich, a czoło twe twarde przeciwko czołu ich.
9 Uczyniłem czoło twe jako dyjament, i twardsze nad
skałę; nie bójże się ich, ani się lękaj twarzy ich, przeto,
że są domem odpornym. **10** I rzekł do mnie: Synu
człowieczy! wszystkie słowa moje, które mówić będę
do ciebie, przyjmij do serca twego, a słuchaj uszyma
twemi. **11** Idź a wnijdź do pojmanych, do synów ludu
twego, i mów do nich, a powiedz im: Tak mówi panujący
Pan, niech oni słuchają, albo nie. **12** Tedy mię duch
podniósł, i słyszałem za sobą głos grzmotu wielkiego:
Błogosławiona niech będzie chwała Pańska z miejsca
swego; **13** I szum skrzydeł onych zwierząt, które się
naspół dotykały, i głos kół naprzeciwko nim, i głos
grzmotu wielkiego. **14** A duch podniósł mię i wziął
mię. I odszedłem z gorzkością w rozgniewaniu ducha
mego; ale ręka Pańska nademną mocna była. **15** I
przyszedłem do pojmanych do Telabib, którzy mieszkali
przy rzece Chebar, i siadłem gdzie oni mieszkali, a
siedziałem tam siedm dni w pośrodku ich, zdumiawszy
się. **16** A gdy minęło siedm dni, było słowo Pańskie
do mnie mówiące: **17** Synu człowieczy! Dałem cię
stróżem domowi Izraelskiemu, abyś słysząc słowo z
ust moich napomniał ich odemnie. **18** Gdybym Ja rzekł
niepobożnemu: Śmiercią umrzesz, a nie napomniałbyś
go, i nie mówiłbyś, abyś go odwiódł od niezbożnej
drogi jego, tak, żebyś go przy żywocie zachował,
tedy onci niezbożny w nieprawości swojej umrze; ale
krwi jego z ręki twojej szukać będę. **19** Lecz jeźlibyś
ty napomniał niezbożnego, a nie odwróciłby się od
niezbożności swej, i od drogi swej niezbożnej, tedy
onci w nieprawości swojej umrze; ale ty duszę swoję
wybawisz. **20** Także jeźliby się odwrócił sprawiedliwy
od sprawiedliwości swojej, a czyniłby nieprawość, a
Jabym położył zawadę przed nim, i takby umarł, a
tybyś go nie napomniał: w grzechu swym umrze, a nie
przyjdą na pamięć sprawiedliwości jego, które czynił,
lecz krwi jego z ręki twojej szukać będę. **21** Ale jeźlibyś
ty napomniał sprawiedliwego, aby nie zgrzeszył ten
sprawiedliwy, i nie grzeszyłby, zaiste żyć będzie, bo
napomnienie przyjął, a ty duszę swoję wybawisz. **22**
I była tam nademną ręka Pańska, i rzekł do mnie:
Wstawszy wyjdź w pole, a tam się z tobą rozmówię. **23**
A tak wstawszy szedłem w pole, a oto chwała Pańska
stała tam, jako chwała, którąm widział u rzeki Chebar,
i upadłem na oblicze moje. **24** Tedy duch wstąpił w
mię, a postawiwszy mię na nogi moje mówił do mnie, i
rzekł mi: Wnijdź, zamknij się w domu swym. **25** Bo oto
na cię, synu człowieczy! włożą powrozy, i zwiążą cię
niemi, a nie będziesz mógł wynijść między nich. **26** A Ja
uczynię, że język twój przylgnie do podniebienia twego,
i będziesz niemy, a nie będziesz im mężem strofującym,
przeto, że są domem odpornym. **27** Ale gdy z tobą
mówić będę, otworzę usta twoje; tedy rzeczesz do
nich: Tak mówi panujący Pan: Kto chce słuchać, niech
słucha, a kto nie chce, niech nie słucha, gdyż domem
odpornym są.

4 A ty, synu człowieczy! weźmij sobie cegłę, a
położywszy ją przed sobą, wyryj na niej miasto
Jeruzalem; **2** I sporządź na niej oblężenie, i zbuduj na
niej szańce, i usyp na niej wał, a postaw na niej wojska,
i zasadź na niej tarany w około; **3** Potem weźmij sobie
panew żelazną, i postaw ją miasto muru żelaznego
między sobą a między miastem, a obróć twarz swoję
przeciwko niemu, niech będzie oblężone, a oblężesz
je. To będzie znakiem domowi Izraelskiemu; **4** A ty
układź się na lewy bok twój, a włóż nań nieprawość
domu Izraelskiego; jak wiele dni leżeć będziesz na nim,
tak długo poniesiesz nieprawość ich. **5** A Ja tobie daję
lata nieprawości ich według liczby dni, to jest trzy sta i
dziewięćdziesiąt dni, tak długo poniesiesz nieprawość
domu Izraelskiego. **6** A gdy je wypełnisz, układziesz się
powtóre na prawy bok twój, a poniesiesz nieprawość
domu Judzkiego przez czterdzieści dni; dzień za rok,
dzień, mówię, za rok daję tobie. **7** Tak tedy obróć
twarz swoję przeciwko oblężeniu Jeruzalemu, ramię
swoje wysmuknij, a prorokuj przeciwko niemu. **8** A oto
kładę na cię powrozy, abyś się nie obrócił z jednego
boku na drugi, dokąd nie wypełnisz dni oblężenia
swego. **9** Przetoż nabierz sobie pszenicy, i jęczmienia,
i bobu, i soczewicy, i prosa, i wiki, a włóż to do jednego
naczynia, i uczyń sobie z tego pokarm, według liczby
dni, których leżeć będziesz na boku swym, to jest,
przez trzysta i dziewięćdziesiąt dni jeść go będziesz. **10**
A ta waga będzie pokarmu twego, który jeść będziesz,
mianowicie dwadzieścia syklów na dzień, od czasu

aż do czasu jeść go będziesz. 11 Także wodę pod
miarą pić będziesz; szóstą część hynu od czasu do
czasu pić będziesz. 12 A podpłomyk jęczmienny, który
jeść będziesz, ten przy łajnach człowieczych upieczesz
przed oczyma ich. 13 I rzekł Pan: Tak będą jeść synowie
Izraelscy chleb swój plugawy dla pogan, których tam
zgromadzę. 14 I rzekłem: Ach panujący Panie! oto
dusza moja nie jest splugawiona zdechliną, a tego, co
zwierz rozszarpał, nie jadłem od dzieciństwa mego
aż dotąd, i nie wchodziło do ust moich żadne mięso
obrzydłe. 15 Ale on rzekł do mnie: Oto daję ci łajna
wołowe miasto łajen człowieczych, abyś sobie przy
nich napiekł chleba. 16 Zatem rzekł do mnie: Synu
człowieczy! Oto Ja złamię laskę chleba w Jeruzalemie,
tak, że chleb pod wagą jeść będą, i to z frasunkiem,
także wodę pod miarą pić będą, i to z zdumieniem; 17
Aby niedostatek mając chleba i wody, zdumiewał się
każdy z nich, i uwiądł w nieprawościach swoich.

5 Potem ty, synu człowieczy! weźmij sobie nóż ostry,
to jest brzytwę barwierską, weźmij ją sobie, a ogól
nią głowę swoję i brodę swoję; potem weźmij sobie
wagę, i rozdziel je. 2 Jednę trzecią część ogniem spal
w pośród miasta, gdy się wypełnią dni oblężenia; potem
wziąwszy drugą trzecią część, posiekaj mieczem około
niego, a ostatnią trzecią część roztrząśnij na wiatr; bo
miecza dobędę za nimi. 3 A wszakże weźmij z nich
jaką trochę, i zawiąż w kraje szaty twojej. 4 A i z tych
jeszcze wziąwszy wrzuć je w pośród ognia, i spal je w
ogniu, skąd wynijdzie ogień na wszystek dom Izraelski.
5 Tak mówi panujący Pan: Toć jest Jeruzalem, którem
postawił w pośród pogan, a zewsząd otoczył krainami;
6 Ale odmieniło sądy moje w niezbożność, bardziej
niż poganie, a ustawy moje bardziej niż inne krainy,
które są około niego; bo sądami mojemi pogardzili, i
w ustawach moich nie chodzili. 7 Przetoż tak mówi
panujący Pan: Dlatego, żeście pogaństwo grzechami
przewyższyli, które jest około was, a w ustawach moich
nie chodziliście, i sądów moich nie zachowaliście, nawet
ani tak jako poganie, którzy są około was, sąduście
nie czynili; 8 Przetoż tak mówi panujący Pan: Otom
Ja przeciwko tobie, otom Ja, i wykonam w pośrodku
ciebie sądy przed oczyma pogan; 9 Bo uczynię przy
tobie to, czegom pierwej nie uczynił, i czego napotem
nie uczynię dla wszystkich obrzydliwości twoich, 10
Tak, że ojcowie jeść będą synów w pośrodku ciebie,
a synowie jeść będą ojców swoich; i wykonam sądy
przeciwko tobie, a rozproszę wszystkie ostatki twoje
na wszystkie strony. 11 Przetoż jako żyję Ja, mówi
panujący Pan: Ponieważeś ty świątnicę moję splugawiło
wszelakiemi nieczystościami twojemi, i wszelakiemi
obrzydliwościami twemi, i Ja cię też podam w lekkość, a
nie sfolgujeć oko moje, ani się zlituję. 12 Trzecia część
z ciebie morem pomrze i głodem wyginie w pośrodku
ciebie, a druga trzecia część od miecza padnie około
ciebie, a trzecią ostatnią część na wszystkie strony
rozproszę, i miecza dobędę za nimi. 13 A tak się do
końca wyleje zapalczywość moja, i natrę popędliwością
swoją na nich, i ucieszę się, i doznają, żem Ja Pan,
którym to wyrzekł w zapalczywości mojej, gdy wypełnię
gniew swój nad nimi. 14 A podam cię w spustoszenie i
w pohańbienie narodom, które są około ciebie, przed
oczyma każdego mijającego. 15 A tak będziesz na
hańbę, na pośmiech, na srogi przykład i na zdumienie
narodom, które są około ciebie, gdy wykonam przeciwko
tobie sądy w popędliwości i w gniewie i w srogiem
zagniewaniu. Ja Pan mówiłem. 16 Gdy wypuszczę
srogie strzały głodu na zgubę waszę, które wypuszczę,
abym was wygubił, a głód zgromadzę przeciwko wam, i
złamię wam laskę chleba. 17 Poślę zaiste na was głód,
i zwierzęta okrutne, które cię osierocą; i mór i krew
przyjdzie na cię, gdy na cię miecz przywiodę. Ja Pan
mówiłem.

6 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu
człowieczy! obróć twarz twoję ku górom Izraelskim,
a prorokuj przeciwko nim, 3 I rzecz: Góry Izraelskie!
słuchajcie słowa panującego Pana. Tak mówi panujący
Pan górom i pagórkom, strumieniom i dolinom: Oto Ja,
Ja przywiodę na was miecz, i pokażę wyżyny wasze. 4
A tak spustoszone będą ołtarze wasze, i zdruzgotane
będą słoneczne obrazy wasze, a porozrzucam pobitych
waszych przed plugawemi bałwanami waszemi. 5
Położę też trupy synów Izraelskich przed plugawemi
bałwanami ich, a rozrzucę kości wasze około ołtarzów
waszych. 6 Po wszystkich mieszkaniach waszych
miasta spustoszone będą, i wyżyny spustoszeją, tak, iż
będą skażone i rozwalone ołtarze wasze, zdruzgotane
będą, i ustaną plugawe bałwany wasze, a będą
podrąbione słoneczne obrazy wasze, a tak wygładzone
będą dzieła wasze. 7 I padnie zraniony w pośrodku
was, a poznacie, żem Ja Pan. 8 Wszakże z was
niektórych pozostawię, którzyby uszli miecza między
poganami, gdy rozproszeni będziecie po ziemiach. 9 I
wspomną na mię, którzy z was zachowani będą między
narodami, u krórych będą w pojmaniu, żem ubolewał
nad sercem ich wszetecznem, które odstąpiło odemnie,
i nad oczyma ich, które nierząd płodziły, chodząc za
plugawemi bałwanami swojemi: i omierzną sami sobie
dla złości, które czynili we wszystkich obrzydliwościach
swoich. 10 I poznają, żem Ja Pan, a iżem nie darmo
mówił, że na nich to złe przywiodę. 11 Tak mówi
panujący Pan: Klaśnij ręką twoją, a tąpnij nogą twoją, i
mów: Niestetyż na wszystkie złe obrzydliwości domu
Izraelskiego; bo od miecza, od głodu, od morowego
powietrza polegną. 12 Ten, co będzie daleko, morem

umrze, a ten, co blisko, od miecza polegnie, a ten, co
zostanie, i oblężony, od głodu umrze; a tak wykonam
popędliwość moję nad nimi. 13 Tedy poznacie, żem Ja
Pan, gdy będą pobici ich leżeli w pośrodku plugawych
bałwanów ich, i około ołtarzów ich, na każdym pagórku
wysokim, po wszystkich wierzchach gór, i pod każdem
drzewem zielonem, i pod każdym dębem krzewistym, na
któremkolwiek miejscu sprawowali wonność wdzięczną
wszystkim plugawym bałwanom swoim. 14 Bo rękę
swoję wyciągnę przeciwko nim, i uczynię tę ziemię
spustoszoną i bardziej spustoszoną niż pustynię Dyblat,
we wszystkich mieszkaniach ich. A tak poznają, żem
Ja Pan.

7 Potem stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc:
2 Słuchaj ty, synu człowieczy: Tak mówi panujący
Pan o ziemi Izraelskiej: Koniec, koniec przyszedł na
wszystkie cztery strony ziemi. 3 Teraz przyjdzie koniec
na cię; poślę na cię popędliwość moję, i będę cię
sądził według dróg twoich, i zwalę na cię wszystkie
obrzydliwości twoje. 4 A nie sfolgujeć oko moje, i nie
zmiłuję się, ale drogi twoje zwalę na cię, a obrzydliwości
twoje będą w pośrodku ciebie, i poznacie, żem Ja
Pan. 5 Tak mówi panujący Pan: Utrapienie jedno, oto
utrapienie straszne przychodzi; 6 Koniec przychodzi,
przychodzi koniec, ocknął się przeciwko tobie, oto
przychodzi. 7 Przychodzi prędki poranek na cię, o
obywatelu ziemi! przychodzi ten czas, przybliża się ten
dzień grzmotu, a nie głosu rozlegającego się po górach.
8 Już prędko, już wyleję gniew mój na cię, a wykonam
zapalczywość moję nad tobą, a osądzę cię według
dróg twoich, i włożę na cię wszystkie obrzydliwości
twoje. 9 Nie sfolgujeć zaiste oko moje, ani się zlituję,
ale według dróg twoich nagrodzęć, i obrzydliwości twoje
w pośrodku ciebie będą; a tak poznacie, żem Ja Pan,
który biję. 10 Oto ten dzień, oto przyszedł; przyszedł
prędki poranek, zakwitnęła rózga, wybija się pycha.
11 Okrucieństwo wyrosło w rózgę niezbożności; nie
zostanie z nich nic, ani z mnóstwa ich, ani z huku ich, i
nie będzie żadnego narzekania nad nimi. 12 Idzie czas,
przybliża się dzień. Kto kupi, nie będzie się weselił,
a kto sprzeda, nie będzie żałował; bo popędliwość
przyjdzie na wszystko mnóstwo jej. 13 Bo kto sprzedał,
nie wróci się do rzeczy sprzedanej choćby jeszcze
między żyjącymi był żywot ich; ponieważ widzenie
na wszystko mnóstwo jej nie wróci się, a żaden w
nieprawości żywota swego nie zmocni się. 14 Trąbić
będą w trąbę, i wszystko przygotują, jednak nie będzie
kto miał iść na wojnę; bo popędliwość moja oburzy
się na wszystko mnóstwo jej. 15 Miecz zewnątrz, a
mór i głód będzie wewnątrz; kto będzie na polu, od
miecza umrze; a kto w mieście, głód i mór go pożre.
16 A którzy z nich uciekną, ci będą na górach jako
gołębice w dolinie; wszyscy będą narzekali, każdy nad
nieprawością swoją. 17 Wszystkie ręce osłabieją, i
wszystkie się kolana rozpłyną jako woda. 18 I obloką
się w wory, i okryje ich strach, i na wszelkiej twarzy
będzie wstyd, i na wszystkich głowach ich łysina. 19
Srebro swoje po ulicach rozrzucą, a złoto ich będzie
jako nieczystość; srebro ich i złoto ich nie będzie ich
mogło wybawić w dzień popędliwości Pańskiej; nie
nasycą duszy swojej, i wnętrzności swych nie napełnią,
przeto, że im jest ku obrażeniu nieprawość ich; 20 A iż
w sławie ozdoby swojej, którą na chwałę swoją Bóg
wystawił, obrazów obrzydliwości swoich i sprosności
swoich naczynili, przetożem im je w nieczystość obrócił;
21 I podam je w ręce cudzoziemców na rozchwycenie, i
niezbożnych w ziemi na łup, którzy ją splugawią; 22
Odwrócę też twarz moję od nich, a zgwałcą świątnicę
moję, a wnijdą do niej rozbójnicy, i splugawią ją. 23
Uczyń łańcuch; bo ziemia pełna jest krwawych sądów,
a miasto pełne jest krzywd. 24 Przetoż najgorszych
z pogan przywiodę, aby posiedli domy ich; i uczynię
wstręt pysze mocarzów, a splugawieni będą, którzy
je poświęcają. 25 Zginienie przyszło; przetoż szukać
będą pokoju, ale go nie będzie. 26 Ucisk za uciskiem
przyjdzie, a wieść za wieścią przypadnie; i będą szukać
widzenia od proroka! ale zakon zginie od kapłana,
a rada od starców. 27 Król płakać będzie, a książę
w smutek obleczony będzie, a ręce ludu w ziemi
przestraszone będą. Według drogi ich uczynię im, i
według sądów ich osądzę ich, i poznają, żem Ja Pan.

8 I stało się roku szóstego, piątego dnia, szóstego
miesiąca, gdym siedział w domu swym, a starsi
Judzcy siedzieli przedemną, tedy tam przypadła na
mię ręka panującego Pana. 2 I widzałem, a oto
podobieństwo na wejrzeniu jako ogień; od biódr jego
na dół jako ogień, a od biódr jego w górę na wejrzeniu
jako blask, i niby prędka światłość. 3 Tedy ściągnąwszy
podobieństwo ręki, uchwycił mię za kędzierze głowy
mojej, i podniósł mię duch między ziemią i między
niebem, a przywiódł mię do Jeruzalemu w widzeniach
Bożych, do wejścia bramy wewnętrznej, która patrzy
ku północy, gdzie była stolica bałwana do gorliwości i
zapalczywości pobudzająca. 4 A oto tam była chwała
Boga Izraelskiego na wejrzeniu jako ona, którąm
widział na polu. 5 I rzekł do mnie: Synu człowieczy!
teraz podnieś oczy swe ku drodze na północy; a
tak podniosłem oczy swe ku drodze na północy, a
oto na północy był u bramy ołtarzowej on bałwan
pobudzający do gorliwości w samem prawie wejściu.
6 Wtem mi rzekł: Synu człowieczy! widziszże ty, co
ci czynią, obrzydliwości wielkie, które tu czyni dom
Izraelski? tak, że się oddalić muszę od świątnicy
mojej; ale obróciwszy się ujrzysz obrzydliwości jeszcze

większe. 7 I przywiódł mię do drzwi sieni, gdziem
ujrzał, a oto dziura jedna była w ścianie. 8 I rzekł
do mnie: Synu człowieczy! przekop teraz tę ścianę: i
przekopałem ścianę, a oto drzwi jedne. 9 I rzekł do
mnie: Wnijdź, a obacz te złe obrzydliwości, które tu oni
czynią. 10 Przetoż wszedłszy ujrzałem, a oto wszelakie
podobieństwa płazu, i zwierząt obrzydłych, i wszelakich
plugawych bałwanów domu Izraelskiego wyryte były na
ścianie wszędy w około. 11 A siedmdziesiąt mężów
starszych z domu Izraelskiego, z Jazanijaszem, synem
Safanowym, stojącym w pośród nich, stali przed nimi,
mając każdy kadzielnicę swoję w ręcę swej, tak, że
gęsty obłok kadzenia w górę wstępował. 12 I rzekł do
mnie: A widziałżeś, synu człowieczy! co starsi domu
Izraelskiego w ciemności czynią, każdy w pokojach
swoich malowanych? Bo mówią: Nie widzi nas Pan,
opuścił Pan tę ziemię. 13 Znowu rzekł do mnie: Jeszcze
obróciwszy się ujrzysz obrzydliwości większe, które
oni czynią. 14 I przywiódł mię do wrót bramy domu
Pańskiego, która jest na północy, a oto tam niewiasty
siedziały, płacząc Tammusa; 15 I rzekł mi: A widziałżeś,
synu człowieczy? Ale obróciwszy się ujrzysz jeszcze
większe obrzydliwości, niżeli te. 16 Tedy mię wprowadził
do wnętrznej sieni domu Pańskiego, a oto u drzwi
kościoła Pańskiego między przysionkim i ołtarzem było
dwadzieścia i pięć mężów, których tyły były obrócone ku
kościołowi Pańskiemu, a twarze ich na wschód, którzy
się kłaniali przeciwko wschodowi słońca. 17 I rzekł mi:
A widziałżeś, synu człowieczy? Izali to lekka rzecz jest
domowi Judzkiemu, czynić takie obrzydliwości, jakie tu
czynią? Bo napełniwszy ziemię nieprawością, obrócili
się, aby mię drażnili, a oto przykładają latorośl winną
do nosów swoich. 18 Przetoż i Ja postąpię z nimi według
zapalczywości; oko moje nie sfolguje ani się zmiłuję;
i będą wołać do uszów moich głosem wielkim, a nie
wysłucham ich.

9 Potem zawołał, gdziem ja słyszał, głosem wielkim,
mówiąc: Hetmani, nastąpcie na to miasto, mając
każdy broń swoję ku zabijaniu w ręce swej. 2 A
oto sześć mężów przyszło drogą ku brami wyższej,
która patrzy na północy, i miał każdy broń swoję ku
wytraceniu w ręce swej; ale mąż jeden był w pośród nich
odziany szatą lnianą, a kałamarz pisarski przy biodrach
jego; i przyszedłszy stanęli u ołtarza miedzanego. 3 A
chwała Boga Izraelskiego zstąpiła była z Cherubina, na
którym była, do progu domu, i zawołała na męża onego
odzianego szatą lnianą, przy którego biodrach był
kałamarz pisarski. 4 I rzekł Pan do niego: Przejdź przez
pośrodek miasta, przez pośrodek Jeruzalemu, a uczyń
znak na czołach mężów, którzy wzdychają i narzekają
nad wszystkiemi obrzydliwościami, które się dzieją w
pośród niego. 5 A onym rzekł, gdziem ja słyszał: Idźcie
po mieście za nim; a zabijajcie; niech nie folguje oko
wasze, ani się zmiłujcie. 6 Starca, młodzieńca, i pannę,
i maluczkich, i niewiasty wybijcie do szczętu; ale do
żadnego męża, na którymby był znak, nie przystępujcie,
od świątnicy mojej poczniecie. A tak poczęli od onych
mężów starszych, którzy byli przed domem Pańskim; 7
(Bo im był rzekł: Splugawcie ten dom, a napełnijcie
sieni pobitymi; idźcież.) A wyszedłszy zabijali w mieście.
8 A gdy ich pozabijali, a jam pozostał, tedym padł na
oblicze moje, i zawołałem a rzekłem: Ach panujący
Panie! izali ty wytracisz wszystek ostatek Izraelski,
wylewając popędliwość swoję na Jeruzalem? 9 I rzekł
do mnie: Nieprawość domu Izraelskiego i Judzkiego
nader jest bardzo wielka, i napełniona jest ziemia krwią,
a miasto pełne jest przewrotności; bo mówili: Pan tę
ziemię opuścił, a Pan nie widzi nas. 10 Przetoż i Ja toż
uczynię, nie sfolguje oko moje, ani się zmiłuję, drogę
ich na głowę ich obrócę. 11 A oto mąż on odziany szatą
lnianą, przy którego biodrach był kałamarz, oznajmił to
mówiąc: Uczyniłem tak, jakoś mi rozkazał.

10 I widziałem; a oto na rozpostarciu, które było nad
głową Cherubinów, jakoby kamień szafirowy, na
wejrzeniu jako podobieństwo stolicy, ukazało się nad
nimi. 2 Tedy rzekł do onego męża odzianego szatą
lnianą, mówiąc: Wnijdź między koła pod Cherubinów, a
napełń ręce swe węglem ognistym z pośród Cherubinów,
i rozrzuć po mieście. I wszedł przed oczyma memi.
3 (A Cherubowie stali po prawej stronie domu, gdy
wchodził on mąż, a obłok napełnił sień wnętrzną. 4 Bo
gdy się była podniosła chwała Pańska z Cherubinów,
ku progowi domu, tedy napełniony był dom obłokiem, a
sień napełniona była jasnością chwały Pańskiej; 5 A
szum skrzydeł Cherubinów słyszany był aż do sieni
zewnętrznej, jako głos Boga wszechmocnego, gdy
mówi.) 6 Gdy tedy rozkazał onemu mężowi odzianemu
w szatę lnianą, mówiąc: Weźmij ognia z pośrodku kół,
z pośrodku Cherubinów: wszedł i stanął podle kół. 7
Tedy wyciągnął Cherubin jeden rękę swą w pośród
Cherubinów do onego ognia, który był w pośrodku
Cherubinów, a wziąwszy podał go w rękę onego
odzianego szatą lnianą, który wziąwszy go wyszedł. 8
Bo się ukazało na onych Cherubinach podobieństwo
ręki człowieczej pod skrzydłami ich. 9 Potemem wejrzał,
a oto cztery koła podle Cherubinów, koło jedno podle
jednego Cherubina, a tak każde koło podle każdego
Cherubina, a podobieństwo kół jako barwa kanienia
Tarsys; 10 A na wejrzeniu miały jednakie podobieństwa
one koła, jakoby było koło w pośrodku koła. 11 Gdy
chodziły, na cztery strony swoje chodziły; nie uchylały
się, gdy szły, ale do onego miejsca, do którego się
wódź obracał, za nim szły; nie uchylały się, gdy szły. 12
A wszytko ciało ich, i grzbiety ich, i ręce ich, i skrzydła

ich, także i koła pełne były oczów około onych samych
czterech, i kół ich. 13 A koła one nazwał okręgiem,
gdziem ja słyszał. 14 A każde zwierzę miało cztery
twarze; twarz pierwsza była twarz Cherubinowa, druga
twarz była twarz człowiecza, trzecia była twarz lwia, a
czwarta była twarz orla. 15 I podnieśli się Cherubinowie.
Toć są one zwierzęta, którem widział nad rzeką Chebar.
16 A gdy chodzili Cherubinowie, chodziły i koła podle
nich; a gdy ponosili Cherubinowie skrzydła swoje,
aby się wzbili od ziemi, nie odwracały się też koła
od nich. 17 Gdy oni stali, stały, a gdy się ponosili,
podnosiły się też z nimi; bo duch zwierząt był w nich. 18
I odeszła chwała Pańska od progu domu, i stanęła nad
Cherubinami. 19 Gdy podnieśli Cherubinowie skrzydła
swoje, a wzbili się od ziemi przed oczyma mojemi
odchodząc, a koła przeciwko nim, i stanęli w wejściu
bramy domu Pańskiego wschodniej, tedy chwała Boga
Izraelskiego z wierzchu nad nimi była. 20 Toć są one
zwierzęta, którem widział pod Bogiem Izraelskim nad
rzeką Chebar; i poznałem, iż to byli Cherubinowie.
21 Po cztery twarze miał każdy z nich, i po cztery
skrzydła każdy z nich, a podobieństwo rąk ludzkich pod
skrzydłami ich. 22 A podobieństwo twarzy ich było jako
twarzy, którem widział u rzeki Chebar; także i oblicze
ich takież było, i oni sami; każdy z nich prosto ku swej
stronie chodził.

11 I podniósł mię duch, a przywiódł mię do bramy
domu Pańskiego wschodniej, która patrzy na
wschód słońca; a oto w wejściu onej bramy było
dwadzieścia i pięć mężów, między którymi widziałem
Jazanijasza, syna Assurowego, i Pelatyjasza, syna
Banaja szowego, książąt ludu; 2 Tedy mi rzekł: Synu
człowieczy! onić to są mężowie, którzy zamyślają o
nieprawości, a radzą złą radę w tem mieście, 3 Mówiąc:
Nie budujmy domów blisko; boby tak miasto było
kotłem, a my mięsem. 4 Dlatego prorokuj przeciwko
nim, prorokuj, synu człowieczy! 5 Tedy przypadł na
mię duch Pański, i rzekł do mnie: Mów: Tak mówi Pan:
Takeście mówili, domie Izraelski! bo co wam kolwiek
przychodzi na myśl, to Ja znam; 6 Wielkieście mnóstwo
pobili w tem mieście, a napełniliście ulice jego pobitymi.
7 Dlatego tak mówi panujący Pan: Którzy są pobici
od was, którycheście składali w pośrodku jego, oni są
mięsem, a miasto kotłem; ale was wywiodą z pośrodku
jego. 8 Baliście się miecza; ale miecz przywiodę na
was, mówi panujący Pan. 9 A wywiodę was z pośrodku
jego, a podam was w ręce obcych, i wykonam nad
wami sądy. 10 Od miecza polężecie, na granicach
Izraelskich osądzę was, i dowiecie się, żem Ja Pan.
11 Miasto nie będzie wam kotłem, ani wy będziecie w
pośród jego mięsem; na granicach Izraelskich osądzę
was, 12 I dowiecie się, żem Ja Pan; ponieważeście w
ustawach moich nie chodzili, a sądów moich nie czynili,
aleście według sądów tych narodów, którzy około was
są, czynili. 13 A gdym prorokował, tedy Pelatyjasz, syn
Banajaszowy, umarł: dlatego upadłem na twarz moję, a
wołając głosem wielkim, rzekłem: Ach, panujący Panie!
do gruntu wygładzisz ostatki Izraelskie. 14 I stało się
słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 15 Synu człowieczy!
bracia twoi, bracia twoi, powinowaci twoi, i wszystek
dom Izraelski, wszystek mówię dom, cić są, którym
mówili obywatele Jeruzalemscy: Oddalcie się od Pana;
namci dana jest ta ziemia w osiadłość. 16 Przetoż
mów: Tak mówi panujący Pan: Chociażem ich daleko
zagnał między narody, i chociażem ich rozproszył po
ziemiach, wszakże będę im świątnicą i przez ten mały
czas w ziemiach, do których przyjdą. 17 Przetoż mów:
Tak mówi panujący Pan: Zgromadzę was z narodów,
a zbiorę was z ziem, do którycheście rozproszeni, i
dam wam ziemię Izraelską. 18 I wnijdą tam, a zniosą
wszystkie splugawienia jej, i wszystkie jej obrzydliwości
z niej. 19 Bo im dam serce jedno, i ducha nowego dam
do wnętrzności waszych, i odejmę sece kamienne z
ciała ich, a dam im serce mięsiste, 20 Aby w ustawach
moich chodzili, a sądów moich strzegli, i czynili je;
i będą ludem moim, a Ja będę Bogiem ich. 21 Ale
którychby serce chodziło za żądzami plugastw swoich,
i obrzydliwości swoich, tych drogę obrócę na głowy ich,
mówi panujący Pan. 22 Tedy podnieśli Cherubinowie
skrzydła swoje, i koła z nimi, a chwała Boga Izraelskiego
była nad nimi z wierzchu. 23 I odeszła chwała Pańska
z pośrodku miasta, a stanęła na górze, która jest
na wschód miasta. 24 A duch podniósł mię, i zaś
mię przywiódł do ziemi Chaldejskiej do pojmanych, w
widzeniu w Duchu Bożym. I odeszło odemnie widzenie,
którem widział. 25 I mówiłem do pojmanych te wszystkie
rzeczy Pańskie, które mi ukazał.

12 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: 2
Synu człowieczy! ty w pośrodku domu odpornego
mieszkasz, którzy mają oczy, aby widzieli, a nie widzą,
uszy mają, aby słyszeli, a nie słyszą; przeto, że domem
odpornym są. 3 Ty tedy, synu człowieczy! spraw sobie
sprzęt przeprowadzenia, a przeprowadzaj się we dnie
przed oczyma ich, a przeprowadzaj się z miejsca swego
na miejsce inne przed oczyma ich, aza wżdy obaczą,
acz domem odpornym są. 4 I wyniesiesz sprzęt swój,
jako sprzęt przeprowadzenia, we dnie przed oczyma
ich; a sam wynijdź w wieczór przed oczyma ich, jako
wychodzą, którzy się przeprowadzają. 5 Przed oczyma
ich przekop sobie mur, a wynieś przezeń sprzęt twój. 6
Przed oczyma ich na ramionach nieś, z zmierzkiem
wynieś, twarz swoję zakryj, a nie patrz na ziemię; bom
cię dał za dziw domowi Izraelskiemu. 7 I uczyniłem tak,
jako mi rozkazano; sprzęt mój wyniosłem jako sprzęt

prowadzącego się we dnie, a w wieczór przekopałem
sobie mur ręką; z zmierzkiem wyniosłem go na ramieniu
niosąc przed oczyma ich. 8 Znowu stało się słowo
Pańskie do mnie rano, mówiąc: 9 Synu człowieczy! Izali
nie rzekł do ciebie dom Izraelski, dom ten odporny: Cóż
to czynisz? 10 Rzeczże im, tak mówi panujący Pan: Na
księcia, który jest w Jeruzalemie, ściąga się to brzemię,
i na wszystek dom Izraelski, którzy są w pośród jego.
11 Rzeczże do nich: Jam jest dziwem waszym; jakom
uczynił, tak się im stanie; przeprowadzą się, i w niewolę
pójdą. 12 A książę, który jest w pośrodku nich, na
ramieniu poniesie sprzęt swój z zmierzkiem, i wynijdzie;
mur przekopią, aby go wywiedli przezeń; twarz swoję
zakryje, tak, że nie będzie widział ziemi okiem swojem.
13 Bo rozciągnę nań sieć swoję, i pojmany będzie
niewodem moim, i przywiodę go do Babilonu, do ziemi
Chaldejskiej, a tej nie ogląda, i tam umrze. 14 Także
też wszystkich, którzy są około niego, pomoc jego, i
wszystkie hufy jego rozproszę na wszystkie strony, i
miecza dobędę za nimi; 15 I poznają, żem Ja Pan,
gdy ich rozproszę między narody, i rozwieję ich po
ziemiach. 16 Jednak zostawię z nich trochę mężów po
mieczu, po głodzie i po morze, aby opowiadali wszystkie
obrzydliwości swe między narodami, do których wnijdą,
i poznają, żem Ja Pan. 17 Znowu stało się słowo
Pańskie do mnie, mówiąc: 18 Synu człowieczy! chleb
swój z strachem jedz i wodę twoję ze drżeniem i z
smutkiem pij, 19 A rzecz do ludu tej ziemi: Tak mówi
panujący Pan o tych, którzy mieszkają w Jeruzalemie,
o ziemi Izraelskiej: Chleb swój z smutkiem jeść, a
wodę swą z trwogą pić będą, aby była ziemia jego
złupiona z dostatków swoich dla bezprawia wszystkich
mieszkających w niej; 20 Także miasta, w których
mieszkają, spustoszone będą, i ziemia spustoszeje;
i dowiecie się, żem Ja Pan. 21 Stało się zaś słowo
Pańskie do mnie, mówiąc: 22 Synu człowieczy! cóż to
za przypowieść u was o ziemi Izraelskiej, iż mówicie:
Przedłużąć się dni, a z tego widzenia nic nie będzie? 23
Przetoż mów do nich: Tak mówi panujący Pan: Sprawię
Ja to, iż ustanie ta przypowieść, a nie będą używać tej
przypowieści więcej w Izraelu; powiedz im: I owszem,
przybliżyły się te dni, i spełnienie wszelkiego widzenia.
24 Bo nie będzie więcej żadnego marnego widzenia, ani
wieszczby pochlebcy w pośrodku domu Izraelskiego.
25 Przeto, że Ja Pan mówić będę, a którekolwiek słowo
wyrzekę, stanie się; nie pójdzie w długą, ale za dni
waszych, domie odporny! wyrzekę słowo, i wypełnię je,
mówi panujący Pan. 26 I stało się słowo Pańskie do
mnie, mówiąc: 27 Synu człowieczy! oto dom Izraelski
mówią: To widzenie, które ten widzi, odwlecze się na
wiele dni, a o dalekich czasach ten prorokuje; 28 Przeto
im rzecz: Tak mówi panujący Pan: Nie pójdzieć w długą
żadne słowo moje; ale słowo, które wyrzekę, stanie się,
mówi panujący Pan.

13 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu
człowieczy! prorokuj przeciw prorokom Izraelskim,
którzy prorokują, a rzecz prorokującym z serca swego:
Słuchajcie słowa Pańskiego. 3 Tak mówi panujący
Pan: Biada prorokom głupim, którzy idą za duchem
swoim, choć nic nie widzieli! 4 Izraelu! Prorocy twoi są
jako liszki na puszczy. 5 Nie wstępujcie na przerwane
miejsca, ani grodzcie płotu około domu Izraelskiego,
żeby się mógł ostać w bitwie w dzień Pański. 6
Widzą marność i wieszczbę kłamliwą; powiadają: Pan
mówi, choć ich Pan nie posłał; i cieszą lud, aby tylko
utwierdzili słowo swe. 7 Izali widzenia marnego nie
widzicie, a wieszczby kłamliwej nie opowiadacie? I
mówicie: Pan mówił, chociażem Ja nie mówił. 8
Przetoż tak mówi panujący Pan: Ponieważ mówicie
marność, a widzicie kłamstwo, przetoż oto Ja jestem
przeciwko wam, mówi panujący Pan. 9 Bo ręka moja
będzie przeciwko prorokom, którzy widzą marność,
a opowiadają kłamstwo; w zgromadzeniu ludu mego
nie będą, a w poczet domu Izraelskiego nie będą
wpisani, i do ziemi Izraelskiej nie wnijdą; a dowiecie
się, żem Ja panujący Pan. 10 Przeto, przeto mówię, że
w błąd wprowadzili lud mój, mówiąc: Pokój, choć nie
było pokoju; jeden zaiste zbudował ścianę glinianą,
drudzy ją tynkowali wapnem nieczynionem. 11 Mówże
do tych, którzy ją tynkują wapnem nieczynionem:
Upadnie to, przyjdzie deszcz gwałtowny, a wy, kamienie
gradowe! spadniecie, i wiatr wichrowaty rozwali ją. 12
A oto gdy upadnie ona ściana, izali wam nie rzeką:
Gdzież jest ono tynkowanie, któremeście tynkowali? 13
Przztoż tak mówi panujący Pan! Rozwalę ją, mówię,
wiatrem wichrowatym w zapalczywości mojej, i deszcz
gwałtowny w popędliwości mojej przyjdzie, a kamienie
gradowe w rozgniewaniu mojem na zniszczenie jej.
14 Bo obalę tę ścianę, którąście potynkowali wapnem
nieczynionem, a zrównam ją z ziemią, tak, że odkryty
będzie grunt jej, i upadnie, i skażeni będziecie w
pośrodku jej, i dowiecie się, żem Ja Pan. 15 A gdy
wykonam popędliwość moję nad tą ścianą, i nad tymi,
którzy ją tynkowali wapnem nieczynionem, rzekę do
was: Niemasz już onej ściany, niemasz i tych, którzy
ją tynkowali, 16 To jest, proroków Izraelskich, którzy
prorokują o Jeruzalemie, i ogłaszają mu widzenie
pokoju, choć niemasz pokoju, mówi panujący Pan. 17
Ale ty, synu człowieczy! obróć twarz twoję przeciwko
córkom ludu swego, które prorokują z serca swego, a
prorokuj przeciwko nim, 18 I rzecz: Tak mówi panujący
Pan: Biada tym, które szyją wezgłówka pod wszelkie
łokcie rąk ludu mojego, a czynią duchny na głowy
wszelkiego wzrostu, aby łowiły dusze! izali łowić macie

dusze ludu mego, abyście się żywić mogły? 19 Bo
mię podawacie w lekkość u ludu mego dla garści
jęczmienia, i dla kęsa chleba, zabijając dusze, które
nie umrą, a ożywiając dusze, które żywe nie będą,
kłamiąc ludowi memu, którzy słuchają kłamstwa. 20
Dlatego, tak mówi panujący Pan: Oto Ja będę przeciwko
wezgłówkom waszym, któremi wy tam dusze łowicie,
abyście je zwiodły; bo je stargnę z ramion waszych, a
wypuszczę dusze, które wy łowicie, abyście je zwiodły;
21 I rozerwę duchny wasze, a wybawię lud mój z ręki
waszej, abyście ich więcej nie mogły łowić ręką swoją;
a dowiecie się, żem Ja Pan. 22 Przeto, że zasmucacie
serce sprawiedliwego kłamstwy, chociażem go Ja nie
zasmucił, a zmacniacie ręce niezbożnego, aby się nie
odwrócił od złej drogi swojej, ożywiając go; 23 Przetoż
nie będziecie więcej widywać marności, ani wieszczby
więcej prorokować będziecie; bo wyrwę lud mój z ręki
waszej, a dowiecie się, żem Ja Pan.

14 Potem przyszedłszy do mnie mężowie z starszych
Izraelskich, usiedli przedemną. 2 I stało sie
słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 3 Synu człowieczy!
ci mężowie złożyli plugawe bałwany swoje do serca
swego, a nieprawość, która im jest ku obrażeniu.
położyli przed twarzą swoją; mniemaszże, iż mię
uprzejmie pytają o radę? 4 Dlategoż powiedz im, i mów
do nich: Tak mówi panujący Pan: Ktokolwiek z domu
Izraelsiego położył plugawe bałwany swoje w sercu
swojem, a nieprawość, która mu jest ku obrażeniu,
położył przed twarzą swoją, a przyszedłby do proroka,
Ja Pan odpowiem temu, który przyjdzie, o mnóstwie
plugawych bałwanów jego. 5 Abym ułapał dom Izraelski
w sercu ich, że się odwrócili odemnie od plugawych
bałwanów swoich wszyscy zgoła. 6 Przetoż rzecz do
domu Izraelskiego: Tak mówi panujący Pan: Nawróćcie
się, a cofnijcie się od plugawych bałwanów waszych, i
od wszystkich obrzydliwości waszych odwróćcie twarz
swoję. 7 Bo ktobykolwiek z domu Izraelskiego i z
przychodniów, którzy mieszkają w Izraelu, odwrócił się
od naśladowania mnie, a położyłby plugawe bałwany
swoje w sercu swem, i nieprawość, która mu jest ku
obrażeniu, położyłby przed twarz swoją, i przyszedł by
do proroka, aby mię przezeń pytał, Ja Pan odpowiem
mu sam przez się, 8 I postawię oblicze moje przeciw
temu mężowi, i dam go na znak, i na przysłowie, a
wytracę go z pośrodku ludu mojego; i dowiecie się, żem
Ja Pan. 9 A gdyby się prorok dał zwieść, aby mówił
słowo, Ja Pan zwiodłem proroka onego, i wyciągnę
nań rękę swoję, i wygładzę go z pośrodku ludu mego
Izraelskiego. 10 I tak poniosą nieprawość swoję; jaka
jest kaźń na tego, któryby się pytał, taka też kaźń
na proroka będzie, 11 Aby więcej nie błądził dom
Izraelski odemnie, a nie mazali się więcej żadnemi
przestępstwami swojemi, aby byli ludem moim, a Ja
abym był Bogiem ich, mówi panujący Pan. 12 Znowu
stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 13 Synu
człowieczy! gdyby ziemia zgrzeszyła przeciwko mnie,
dopuszczając się przestępstwa, tedy jeźlibym wyciągnął
rękę moję na nią, a złamałbym jej łaskę chleba, i
posłałbym na nią głód, i wytraciłbym z niej ludzi i
zwierzęta; 14 Choćby byli w pośrodku niej ci trzej
mężowie, Noe, Danijel i Ijob, oni w sprawiedliwości
swojej wybawiliby dusze swe, mówi panujący Pan.
15 Także jeźlibym zły zwierz przepuścił na ziemię,
a osierociłby ją, i byłaby spustoszona, żeby jej nikt
przechodzić nie mógł dla zwierza, 16 Jako żyję Ja,
mówi panujący Pan, że choćby ci trzej mężowie byli w
pośrodku jej, żadną miarąby nie wybawili synów ani
córek: oniby tylko sami wybawieni byli, leczby ziemia
spustoszona była. 17 Albo jeźlibym przywiódł miecz
na tę ziemię, a rzekłbym mieczowi: Przejdź przez tę
ziemię, abym wytracił z niej ludzi i zwierzęta, 18 Jako
żyję Ja, mówi panujący Pan, że choćby ci trzej mężowie
byli w pośrodku jej, żadną miarąby nie wybawili synów
ani córek, aleby oni tylko sami byli wybawieni. 19 Albo
posłałlibym mór na tę ziemię, i wylałbym popędliwość
swoję na nią ku wytraceniu, aby z niej ludzie i zwierzęta
byli wytraceni. 20 Że choćby Noe, Danijel i Ijob byli
w pośrodku jej, jako żyję Ja, mówi panujący Pan,
żadną miarąby ani syna ani córki nie wybawili, oniby
tylko w sprawiedliwości swojej wybawili dusze swe.
21 Owszem, tak mówi panujący Pan: Choćbym cztery
kaźni moje ciężkie, miecz, i głód, i zły zwierz, i mór
posłał na Jeruzalem, abym wytracił z niego ludzi i
zwierzęta, 22 A oto jeźliby zostali w nim, którzyby tego
uszli, a wywiedzeni byli synowie albo córki, oto i oni
muszą iść do was; i oglądacie drogę ich, i sprawy
ich, i ucieszycie się nad tem złem, które przywiodę na
Jeruzalem, nad wszystkiem, co przywiodę na nie. 23 A
tak ucieszą was, gdy ujrzycie drogę ich i sprawy ich; i
zrozumiecie, żem to wszystko nie darmo uczynił, com
uczynił w nim, mówi panujący Pan.

15 Tedy się stało słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2
Synu człowieczy! cóż jest drzewo macicy winnej
przeciwko wszelkiemu innemu drzewu, albo przeciwko
latoroślom drzewa leśnego? 3 Izali wezmą z niego
drzewo ku urobieniu czego? Izali urobią z niego kołek
do zawieszania na nim jakiego naczynia? 4 Oto ogniowi
podane bywa na strawienie; gdy oba końce jego ogień
strawi, a pośrodek jego ogore, azaż się na co przyda? 5
Oto póki było całe, nic nie mogło być z niego urobione;
dopieroż gdy je ogień strawił, a spaliło się, na nic się
więcej nie przyda. 6 Przetoż tak mówi panujący Pan:
Jako jest drzewo macicy między drzewem leśnem,
którem podał ogniowi na strawienie, takem podał

obywateli Jeruzalemskich. 7 Bo postawię oblicze swoje
przeciwko nim; z jednego ognia wyjdą, a drugi ogień
strawi ich: i dowiecie się, żem Ja Pan, gdy postawię
twarz swoję przeciwko nim, 8 A podam ziemię ich na
spustoszenie, przeto, iż się dopuścili przestępstwa,
mówi panujący Pan.

16 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu
człowieczy! oznajmij Jeruzalemowi obrzydliwości
jego, i rzecz: 3 Tak mówi panujący Pan do córki
Jeruzalemskiej: Obcowanie twoje i ród twój jest z ziemi
Chananejskiej; ojciec twój jest Amorejczyk, a matka
twoja Hetejka. 4 A narodzenie twoje takie: W dzień,
któregoś się urodziła, nie urzniono pępka twego, i wodą
cię nie obmyto dla ochędożenia, ani cię solą posolono,
ani w pieluchy uwiniono. 5 Nie zlitowało się nad tobą
oko, abyć uczyniło jedno z tych, ulitowawszy się ciebie;
ale cię porzucono na polu, przeto, żeś była obmierzła
w dzień, któregoś się urodziła. 6 A idąc mimo cię,
i widząc cię ku podeptaniu podaną we krwi twojej,
rzekłem ci: Żyj we krwi twojej; rzekłem ci, mówię: Żyj
we krwi twojej. 7 Rozmnożyłem cię na tysiące, jako
urodzaj polny, i rozmnożonaś, i stałaś się wielką, a
przyszłaś do bardzo wielkiej ozdoby; piersi twoje odęły
się, a włosy twoje urosły, chociażeś była naga i odkryta.
8 Przto ż idąc mimo cię, a widząc cię, że oto czas
twój, czas miłości, rozciągnąłem podołek mój na cię, i
nakryłem nagość twoję, i obowiązałem ci się przysięgą,
a wszedłem w przymierze z tobą, mówi panujący Pan, i
stałaś się moją. 9 I omyłem cię wodą, a spłukawszy
krew twoję z ciebie, pomazałem cię olejkiem; 10
Nadto przyodziałem cię szatą haftowaną, i obułem
cię w kosztowne trzewiki, i opasałem cię bisiorem, a
przyodziałem cię szatą jedwabną; 11 I przybrałem cię w
ochędostwo, a dałem manele na ręce twoje, i łańcuch
złoty na szyję twoję; 12 Dałem też naczelnik na czoło
twoje, a nausznice na uszy twoje, i koronę ozdobną
na głowę twoję; 13 A tak byłaś ozdobiona złotem i
srebrem, a odzienie twoje było bisior, i szata jedwabna,
i haftowana; jadałaś bułkę i miód, i oliwę, a byłaś nader
piękną, i szczęśliwieć się powodziło w królestwie, 14
Tak, że się rozeszła powieść o tobie między narodami
dla piękności twojej; boś doskonałą była dla sławy
mojej, którąm był włożył na cię, mówi panujący Pan.
15 Aleś ufała w piękności twojej, i płodziłaś nierząd,
będąc tak sławną; boś płodziła nierząd z każdym mimo
cię idącym, każdy snadnie użył piękności twojej. 16
A nabrwaszy szat swoich naczyniłaś sobie wyżyn
rozmaitych farb, a płodziłaś nierząd przy nich, któremu
podobny nigdy nie przyjdzie, ani będzie. 17 Nadto
nabrawszy klejnotów ozdoby swojej ze złota mego i
z srebra mego, którem ci był dał, naczyniłaś sobie
obrazów pogłowia męskiego, i płodziłaś z nimi nierząd.
18 Wzięłaś też szaty swe haftowane, a przyodziałaś
je, olejek mój i kadzidło moje kładłaś przed nie; 19
Nawet i chleb mój, którem ci dał, bułkę i oliwę, i miód,
którymem cię karmił, kładłaś przed nie na wonność
przyjemną, i było tak, mówi panujący Pan. 20 Brałaś
też synów swoich, i córki swoje, któryche ś mi narodziła,
a oneś im ofiarowała ku pożarciu; izali to jeszcze
małe wszeteczeństwa twoje? 21 Do tego i synówe ś
moich zabijała, a dawałaś ich, aby ich przenoszono
przez ogień im kwoli. 22 Nadto przy wszystkich
obrzydliwościach swoich, i wszeteczeństwach swoich
nie pamiętałaś na dni młodości twojej, gdyś była nagą
i odkrytą, podaną na podeptanie we krwi twojej. 23
Nadto mimo wszystkich onych złości twoich (Biada,
biada tobie! mówi panujący Pan.) 24 Zbudowałaś sobie
dom nierządny, i wystawiłaś sobie wyżynę w każdej
ulicy. 25 Po wszystkich rozstaniach dróg pobudowałaś
wyżyny swoje, a uczyniłaś obmierzłą piękność swoję,
rozkładając nogi swoje każdemu mimo idącemu, i
rozmnożyłaś wszeteczeństwa swoje. 26 Boś nierząd
płodziła z synami Egipskimi, sąsiadami twymi wielkich
ciał, a rozmnożyłaś wszeteczeństwa twe, abyś mię do
gniewu pobudzała. 27 Przetoż otom wyciągnął rękę moję
na cię, a uminiejszyłem obroku twego, i podałem cię na
wolę nienawidzących cię córek Filistyńskich, które się
wstydzą za złe drogi twoje. 28 Nadto płodziłaś nierząd z
synami Assyryjskimi, przeto, żeś się nie mogła nasycić,
a nierząd płodząc z nimi, i takeś się nie nasyciła.
29 A tak rozmnożyłaś wszeteczeństwo swe w ziemi
Chananejskiej i Chaldejskiej, a i tak nie nasyciłaś się. 30
O jako jest zmamione serce twoje! mówi panujący Pan,
ponieważ się dopuszczasz tych postępków niewiasty
nierządnej i wszetecznej. 31 Budując sobie nierządne
domy na rozstaniu każdego gościńca, a wyżynę
sobie stawiając w każdej ulicy, owszem pogardzając
zapłatą nie jesteś ani jako wszetecznica, 32 Ani
jako niewiasta cudzołożąca, która mimo męża swego
obcych przypuszcza. 33 Wszystkim wszetecznicom
dawają zapłatę; aleś ty dawała zapłatę swoję wszystkim
zalotnikom twoim, i dawałaś im upominki, aby chodzili
do ciebie zewsząd na wszeteczeństwa z tobą. 34
A tak znajduje się przy tobie przeciwna rzecz od
innych niewiast we wszeteczeństwach twoich, ponieważ
cię dla wszeteczeństwa nie szukają; ale ty dajesz
zapłatę, a nie tobie zapłatę dawają, co się opak
dzieje. 35 Przetoż, o wszetecznico! słuchaj słowa
Pańskiego. 36 Tak mówi panujący Pan: Dlatego, iż się
wylała sprośność twoja, i odkryła się nagość twoja we
wszeteczeństwach twoich z zalotnikami twoimi i ze
wszystkimi plugawemi bałwanami obrzydliwości twoich,
i dla rozlania krwi synów twoich, któryche ś im dał a. 37
Przetoż oto Ja zgromadzę wszystkich zalotników twoich,
z którymiś obcowała, i wszystkich, któryche ś miłowała,

ze wszystkimi, coś ich nienawidziała, i zgromadzę
ich przeciwko tobie zewsząd, i odkryję nagość twoję
przed nimi, aby widzieli wszystkę na gość twoję; 38 I
osądzę cię sądem cudzołożnic i krew rozlewających, i
podam cię na śmierć gniewu i zapalczywości. 39 Bo
cię podam w ręce ich, i zburzą dom twój nierządny, a
rozrzucą wyżyny twoje, i zewloką cię z szaty twojej, i
pobiorą klejnoty ozdoby twojej, i zostawią cię nagą i
odkrytą; 40 I przywiodą na cię gromadę, i ukamionują
cię kamieniem, i przebiją cię mieczami swemi; 41 I
popalą domy twoje ogniem, a uczynią nad tobą sąd
przed oczyma wielu niewiast. A tak uczynię wstręt
wszeteczeństwu twemu, i nie będziesz więcej dawała
zapłaty. 42 A tak odpocznie sobie gniew mój na tobie,
i odstąpi zapalczywość moja od ciebie, i uspokoję
się, a nie będę się więcej gniewał. 43 Dlatego, żeś
nie pamiętała na dni młodości twojej, aleś mię tem
wszystkiem draźniła, przetoż oto i Ja obróciłem drogę
twoję na głowę twoję, mówi panujący Pan, tak, że nie
będziesz nierządu płodziła, ani jakich obrzydliwości
swoich. 44 Oto ktokolwiek przez przypowieści mówi,
na cię przypowieści obróci, mówiąc: Jaka matka, taka
córka jej. 45 Córką matki twojej jesteś, która sobie
zbrzydziła męża swego i dziatki swoje; a siostrą obu
sióstr swoich jesteś, które sobie zbrzydziły mężów
swoich i dziatki swoje. Matka wasza jest Hetejka, a
ojciec wasz Amorejczyk. 46 Ale siostra twoja starsza,
która siedzi po lewicy twojej, jest Samaryja i córki jej; a
siostra twoja młodsza niż ty, która siedzi po prawicy
twojej, jest Sodoma i córki jej. 47 Aczkolwiekeś po
drogach ich nie chodziła, aniś według obrzydliwości
ich czyniła, obrzydziwszy to sobie jako rzecz małą,
przecięś się bardziej niż one popsowała na wszystkich
drogach twoich. 48 Jako żyję Ja, mówi panujący Pan,
że Sodoma siostra twoja i córki jej nie czyniły, jakoś
ty czyniła i córki twoje. 49 Oto ta była nieprawość
Sodomy, siostry twojej, pycha, sytość chleba, i obfitość
pokoju; co ona mając i córki jej, ręki jednak ubogiego i
nędznego nie posilała. 50 Owszem, wyniósłszy się,
czyniły obrzydliwość przed obliczem mojem; przetożem
je zniósł, jako mi się zdało. 51 Samaryja także ani
połowy grzechów twoich nie grzeszyła; boś rozmnożyła
obrzydliwości twoje nad nią; a tak usprawiedliwiłaś
siostry twoje obrzydliwościami twojemi, któreś czyniła.
52 Ponośże i ty hańbę swoję, którąś przysądziła siostrom
swoim, dla grzechów swych, któremiś obrzydliwości
czyniła bardziej niż one, sprawiedliwszemić były niżeli ty;
i ty, mówię, zawstydź się, a noś na sobie hańbę swoję,
gdyżeś usprawiedliwiła sios try twoje. 53 Przywróćęli
zaż więźniów ich, to jest, więźniów Sodomy i córek jej,
i więźniów Samaryji i córek jej; tedyć też przywiodę
pojmanych więźniów twoich w pośrodku ich; 54 Abyś
tak nosiła hańbę twoję, a wstydziła się za wszystko,
coś czyniła, a tak abyś je ucieszyła. 55 Jeźliżeć siostry
twoje, Sodoma i córki jej, wrócą się do pierwszego
stanu swego, także Samaryja i córki jej wrócą się do
pierwszego stanu swego; tedy się też i ty z córkami
swemi nawrócisz do pierwszego stanu swego. 56
Ponieważ Sodoma siostra twoja nie była powieścią w
ustach twoich w dzień pychy twojej. 57 Pierwej niż była
objawiona złość twoja, jako za czasu oblężenia od córek
Syryjskich, i wszystkich, którzy są około nich, córek
Filistyńskich, które cię niszczyły ze wszystkich stron. 58
Niecnotę twoję i obrzydliwość twoje ponosisz, mówi
Pan. 59 Bo tak mówi panujący Pan: Tak uczynię z tobą,
jakoś uczyniła, gdyś wzgardziła przysięgą, i złamała
przymierze. 60 Wszakże wspomnę na przymierze moje
z tobą, uczynione za dni młodości twojej, i stwierdzę
z tobą przymierze wieczne. 61 I wspomnisz na drogi
twoje, i zawstydzisz się, gdy przyjmiesz siostry twoje
starsze nad cię, i młodsze niż ty, i dam ci je za córki,
ale nie według przymierza twego. 62 A tak utwierdzę
przymierze moje z tobą, a dowiesz się, żem Ja Pan. 63
Abyś wspomniała, i zawstydziła się, i nie mogła więcej
otworzyć ust dla wstydu swego, gdy cię oczyszczę od
wszystkiego, coś czyniła, mówi panujący Pan.

17 Stało się zaś słowo Pańskie do mnie, mówiąc:
2 Synu człowieczy! zadaj zagadkę, a mów w
podobieństwie o domu Izraelskim, 3 I rzecz: Tak mówi
panujący Pan: Orzeł wielki z wielkiemi skrzydłami i z
długiemi pióry, pełen pierza pstrego, przyleciał na Liban,
i wziął wierzch cedru. 4 Wierzch młodocianych latorośli
jego ułamał, i zaniósł go do ziemi kupieckiej, a w mieście
kupieckiem położył go. 5 Wziął też nasienia onej ziemi,
a wsadził je na polu urodzajnem, a wsadził je bardzo
ostrożnie przy wodach wielkich; 6 Które weszłoby było,
i byłoby winną macicą bujną, choć niskiego wzrostu;
i byłyby latorośli jej ku niemu, a korzenie jej byłyby
mu poddane. A tak byłoby było macicą winną, któraby
była wydała latorośli, i wypuściła gałązki. 7 Ale był
orzeł jeden wielki z wielkiemi skrzydłami i z gęstem
pierzem, a oto ona winna macica przypoiła korzenie
swoje ku niemu, i gałązki swe rozciągnęła do niego,
aby ją odwilżał z brózd sadu swego. 8 Choć na polu
dobrem przy wodach wielkich wsadzona była, aby
wypuściła latorośli, i przyniosła owoce, i była macicą
winną wspaniałą. 9 Rzeczże tedy: Tak mówi panujący
Pan: Izali się jej poszczęści? Izali orzeł korzenia jej nie
wyrwie, i owocu jej nie oberwie, i nie posuszy? Izali
wszystkich latorośli wyrosłych z niej nie ususzy? Izali
z wielką mocą a z obfitym ludem jej nie wygładzi z
korzenia jej? 10 Oto jakożkolwiek wsadzona jest, izali
się jej poszczęści? Izali do szczętu nie uschnie, skoro
się jej dotknie wiatr wschodni? Izali przy brózdach, przy
którch się przyjęła, nie uschnie? 11 Zatem stało się

słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 12 Mów teraz do domu
odpornego: Azaż nie wiecie, co to jest? Zatem mów: Oto
przyciągnął król Babiloński do Jeruzalemu, i zabrał króla
jego, i książąt jego, i zawiódł ich z sobą do Babilonu. 13
Wziął też z nasienia królewskiego, a uczyniwszy z nim
przymierze, zawiązał go przysięgą, i mocnych z onej
ziemi zabrał, 14 Aby było królestwo zniżone, przeto,
żeby się nie wyniosło, żeby tak strzegąc przymierza
jego, stało. 15 Ale mu się sprzeciwił, posławszy posłów
swych do Egiptu, aby mu dał koni i wiele ludu. Izali się
to poszczęści? Izali pomsty ujdzie ten, co tak uczynił?
Ten, który wzrusza przymierze, izali pomsty ujdzie?
16 Jako żyję Ja, mówi panujący Pan, że na miejscu
króla tego, który go królem uczynił, którego przysięgą
wzgardził, a którego przymierze wzruszył, u niego w
Babilonie umrze. 17 Ani mu Farao z wielkim wojskiem
i z ludem gęstym co pomoże na wojnie, gdy usypie
wał, i porobi szańce, aby wykorzenił mnóstwo ludu, 18
Ponieważ pogardził przysięgą, zrzuciwszy przymierze;
bo oto dał na to rękę swą, a przecie to wszystko uczyni;
nie ujdzie pomsty. 19 Dlatego tak mówi panujący Pan:
Jako żyję Ja, że przysięgę swoję, którą wzgardził, i
przymierze moje, które wzruszył, pewnie obrócę na
głowę jego. 20 Bo rozciągnę nań sieć moję, a będzie
niewodem moim pojmany, i zawiodę go do Babilonu,
a tam się z nim rozsądzę o występek jego, którym
wystąpił przeciwko mnie. 21 A wszyscy też, którzy
uciekli od niego ze wszystkiemi hufami jego, od miecza
polegną, a pozostali na wszystkie strony rozproszeni
będą, a dowiecie się, że Ja Pan mówiłem to. 22 Tak
mówi panujący Pan: Wszakże wezmę z wierzchu tego
wysokiego cedru, i wsadzę; z wierzchu młodocianych
latorośli jego młodą latorostkę ułamię, a wszczepię ją
na górze wysokiej i wyniosłej; 23 Na wysokiej górze
Izraelskiej wszczepię ją, i wypuści gałązki, i wyda owoc,
i będzie cedrem zacnym; i będzie pod nim mieszkać
wszelkie ptastwo, i wszystko, co ma skrzydła, pod
cieniem gałęzia jego mieszkać będzie. 24 A tak poznają
wszystkie drzewa polne, żem Ja Pan poniżył drzewo
wysokie, a wywyższyłem drzewo niskie, ususzyłem
drzewo zielone, a uczyniłem, że zakwitło drzewo suche.
Ja Pan rzekłem to, i uczynię.

18 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Cóż
wam po tem, iż używacie tej przypowieści o ziemi
Izraelskiej mówiąc: Ojcowie jedli jagodę cierpką, a synów
zęby drętwieją. 3 Jako żyję Ja, mówi panujący Pan, że
wy nie będziecie więcej mogli używać tej przypowieści
w Izraelu. 4 Oto dusze wszystkie moje są, jako dusza
ojcowska tak i dusza synowska moje są; dusza, która
grzeszy, ta umrze. 5 Bo byłliby mąż sprawiedliwy, a
czyniłby sąd i sprawiedliwość, 6 Któryby na górach
nie jadał, a oczówby swych nie podnosił do plugawych
bałwanów domu Izraelskiego, a żonyby bliźniego swego
nie zmazał, i do niewiasty dla nieczystoty oddalonej
nie przystąpił; 7 Któryby nikogo nie uciskał, zastawby
dłużnikowi swemu wracał, cudzegoby gwałtem nie
brał, chlebaby swego łaknącemu udzielał, a nagiegoby
szatą przyodziewał; 8 Któryby na lichwę nie dawał,
i płatuby nie brał, od nieprawościby odwracał rękę
swoję, a sądby sprawiedliwy czynił między mężem
a mężem; 9 Któryby w ustawach moich chodził, a
sądówby moich przestrzegał, czyniąc, co jest prawego:
ten sprawiedliwy pewnie żyć będzie, mówi panujący
Pan. 10 A gdyby spłodził syna łotra, krew wylewającego,
któryby czemkolwiek z tych rzeczy bratu szkodził, 11 A
tegoby wszystkiego nie czynił, owszemby i na górach
jadał, i żonęby bliźniego swego zmazał, 12 Ubogiegoby i
nędznego uciskał, co cudzego jest, gwałtemby zabierał,
zastawuby nie wracał, a do plugawych bałwanów
podnosiłby oczy swoje, i obrzydliwościby czynił, 13
Na lichwęby dawał, i płat brał, izali żyć będzie? Nie
będzie żył; ponieważ te wszystkie obrzydliwości czynił:
śmiercią umrze, krew jego na nim będzie. 14 A
oto jeżeliby spłodził syna, któryby widział wszystkie
grzechy ojca swego, które czynił, a widząc nie czyniłby
tak; 15 Na górachby nie jadał, a oczówby swych nie
podnosił do plugawych bałwanów domu Izraelskiego,
żonyby bliźniego swego nie zmazał, 16 I nikogoby
nie uciskał, zastawuby nie zatrzymywał, a cudzegoby
gwałtem nie brał, chlebaby swego łaknącemu udzielał,
a nagiegoby szatą przyodział, 17 Od nieprawegoby
odwrócił rękę swoję, lichwyby i płatu nie brał, sądyby
moje czynił, w ustawachby moich chodził: ten nie umrze
dla nieprawości ojca swego, ale pewnie żyć będzie.
18 Lecz ojciec jego, przeto, że czynił krzywdę, co jest
cudzego, bratu gwałtem brał, a to, co jest dobrego,
nie czynił w pośrodku ludu swego: przetoż oto umrze
dla nieprawości swojej. 19 Ale mówicie: Czemuż? Izali
nie poniesie syn nieprawości ojcowskiej? Gdy syn
sąd i sprawiedliwość czyni, wszystkich ustaw moich
strzeże i czyni je, pewnie żyć będzie. 20 Dusza, która
grzeszy, ta umrze; ale syn nie poniesie nieprawości
ojcowskiej, ani ojciec poniesie nieprawości synowskiej;
sprawiedliwość sprawiedliwego przy nim zostanie, a
niepobożność niepobożnego nań przypadnie. 21 A
jeźliby się niepobożny odwrócił od wszystkich grzechów
swoich, które czynił, a strzegłby wszystkich ustaw moich,
i czyniłby sąd i sprawiedliwość, pewnie żyć będzie,
nie umrze; 22 Żadne przestępstwa jego, których się
dopuścił, nie będą mu przypominane; w sprawiedliwości
swej, którąby czynił, żyć będzie. 23 Azaż Ja się
kocham w śmierci niepobożnego? mrwi panujący Pan.
Izali nie raczej, gdy się odwróci od dróg swoich,
aby żył? 24 Ale jeźliby się odwrócił sprawiedliwy od
sprawiedliwości swojej, a czyniłby nieprawość, czyniąc

według wszystkich obrzydliwości, które czyni niezbożny,
izali taki żyć będzie? Wszystkie sprawiedliwości jego,
które czynił, nie będą wspominane; dla przestępstwa
swego, które popełniał, i dla grzechu swego, którego
się dopuścił, dla tych rzeczy umrze. 25 A iż mówicie:
Nie prosta jest droga Pańska; słuchajcież teraz, o
domie Izraelski! izali droga moja nie jest prosta? Izali
drogi wasze nie są krzywe? 26 Gdyby się odwrócił
sprawiedliwy od sprawiedliwości swojej, a czyniąc
nieprawość w temby umarł, dla nieprawości swojej,
którą czynił, umrze. 27 Ale gdyby się odwrócił niezbożny
od niezbożności swojej, której się dopuścił, a czyniłby
sąd i sprawiedliwość, ten duszę swoję zachowa. 28 Bo
obaczywszy się odwrócił się od wszystkich występków
swoich, których się dopuszczał, pewnie żyć będzie, nie
umrze. 29 A przecie mówi dom Izraelski: Nie prosta jest
droga Pańska; izali drogi moje nie są proste, o domie
Izraelski? Izali nie raczej drogi wasze są krzywe? 30 A
przetoż każdego z was według dróg jego sądzić będę,
o domie Izraelski! mówi panujący Pan. Nawróćcież się,
a odwróćcie się od wszystkich występków waszych,
aby wam nieprawość nie była na obrażenie. 31
Odrzućcie od siebie wszystkie przestępstwa wasze,
którycheście się dopuszczali, a uczyńcie sobie serce
nowe i ducha nowego. I przeczże macie umrzeć, o
domie Izraelski? 32 Albowiem się Ja nie kocham w
śmierci umierającego, mówi panujący Pan; nawróćcież
się tedy, a żyć będziecie.

19 A ty uczyń narzekanie nad książętami Izraelskimi,
2 A mów: Cóż była matka twoja? Lwica między
lwami leżąca, która w pośrodku lwiąt wychowywała
szczenięta swoje. 3 A gdy odchowała jedno z szczeniąt
swoich, stało się lwem, tak, że nauczywszy się chwytać
łupu pożerał i ludzi. 4 To gdy usłyszały o nim narody, w
jamie ich pojmany jest, a zawiedziony w łańcuchach
do ziemi Egipskiej. 5 Co widząc lwica, że nadzieja
jej, którą miała, zginęła, wziąwszy jedno z szczeniąt
swoich, lwem je uczyniła; 6 Który chodząc w pośrodku
lwów stał się lwem, a nauczywszy się chwytać łupu
pożerał i ludzi. 7 Poburzył też pałace ich, i miasta
ich spustoszył, tak, iż i ziemia i pełność jej od głosu
ryku jego spustoszała. 8 I zeszły się przeciwko niemu
narody z okolicznych krain, i zarzucili nań sieci swoje; a
tak w jamie ich pojmany jest. 9 I wsadzili go do klatki w
łańcuchach, i przywiedli go do króla Babilońskiego, i
wprowadzili go do więzienia ciężkiego, aby więcej nie
był słyszany głos jego po górach Izraelskich. 10 Matka
twoja była czasu pokoju twego jako winna macica przy
wodach szczepiona; płodną i gałęzistą była dla wód
obfitych. 11 I miała rózgi mocne na sceptry panujących,
a wywyższył się wzrost jej między gęstemi gałęziami,
tak, że była okazała dla wysokości swojej, i dla mnóstwa
latorośli swoich. 12 Ale w rozgniewaniu wyrwana będąc,
na ziemię porzucona jest, a wiatr wschodni ususzył
owoc jej; obłamane są i poschły rózgi mocy jej, ogień
pożarł je. 13 A teraz wszczepiona jest na puszczy w
ziemi suchej i pragnącej. 14 Nadto wyszedł ogień z
rózgi latorośli jej, a pożarł owoc jej, tak, że niemasz
na niej rózgi mocnej dla sceptru panującego. Toć jest
narzekanie, i będzie narzekaniem.

20 I stało się roku siódmego, miesiąca piątego,
dziesiątego dnia tegoż miesiąca, przyszli niektórzy
z starszych Izraelskich, aby się radzili Pana; i usiedli
przedemną. 2 Tedy się stało słowo Pańskie do
mnie, mówąc: 3 Synu człowieczy! mów do starszych
Izraelsich, a powiedz im: Tak mówi panujący Pan:
Izali wy przychodzicie, abyście się mnie radzili? Jako
żyję Ja, że się wy mnie nie radzicie, mówi panujący
Pan; 4 Izali się za nich zastawiać będziesz? Izali
się za nich zastawiać będziesz, synu człowieczy?
Oznajmij im raczej obrzydliwości ojców ich, 5 A rzecz
do nich: Tak mówi panujacy Pan: Tego dnia, któregom
wybrał Izraela, podniosłem rękę moję nasieniu domu
Jakóbowego, i dałem się im poznać w ziemi Egipskiej;
podniosłem rękę moję dla nich, mówiąc: Jam Pan,
Bóg wasz. 6 Onego dnia podniosłem rękę moję dla
nich, że ich wywiodę z ziemi Egipskiej do ziemi, którąm
im upatrzył, opływającej mlekiem i miodem, która jest
ozdobą wszystkich ziem. 7 I rzekłem im: Każdy z was
niech porzuci obrzydliwości oczów swoich, a nie kalajcie
się plugawemi bałwanami egipskiemi; bom Ja Pan,
Bóg wasz. 8 Ale mi byli odpornymi, i nie chcieli mię
słuchać; żaden z nich obrzydliwości oczów swoich nie
odrzucił, i plugawych bałwanów egipskich nie opóścił;
przztożem rzekł: Wyleję gniew mój na nich, a wypełnie
popędliwość moję nad nimi w pośrodku ziemi egipskiej.
9 A wszakżem uczynił dla imienia mego, aby nie było
zelżone przed oczyma tych narodów, między którymi
oni byli, przed których oczyma dałem się im poznać, że
ich chcę wywieść z ziemi egipskiej. 10 A tak wywiodłem
ich z ziemi egipskiej, i przyprowadziłem ich na puszczę;
11 I dałem im ustawy moje, i sądy moje podałem im do
wiadomości; które jeźliby człowiek zachowywał, żyć
w nich będzie. 12 Nadto i sabaty moje dałem im, aby
były znakiem między mną i między nimi, aby wiedzieli,
żem Ja jest Pan, który ich poświęcam. 13 Ale mi się
odpornym stał dom Izraelski na puszczy; w ustawach
moich nie chodzili, i sądy moje odrzucili, które jeźliby
człowiek czynił, żyć w nich będzie. Sabaty też moje
bardzo zgwałcili; przztożem mówił, iż wleję popędliwość
moję na nich na pus zczy, abym ich wygubił. 14 Leczem
uczynił dla imienia mego, aby nie było zelżone przed
oczyma tych narodów przed którychem ich oczyma
wywiódł. 15 A wszakżem podniósł rękę moję dla

nich na tej puszczy, że ich nie wprowadzę do ziemi,
którąm im był dał, opływającej mlekiem i miodem, i
która jest ozdobą wszystkich ziem; 16 Ponieważ sądy
moje odrzucili, a w ustawach moich nie chodzili, i
sabaty moje pogwałcili, a że serce ich za plugawemi
bałwanami chodzi. 17 Ale im przecie przepuściło oko
moje, tak, żem ich nie wytracił, i nie wygładził do
szczętu na puszczy. 18 I mówiłem do synów ich na tej
puszczy: W ustawach ojców waszych nie chodźcie,
i sądów ich nie przestrzegajcie, ani się plugawemi
bałwanami ich kalajcie. 19 Jam Pan, Bóg wasz; w
ustawach moich chodźcie, a sądów moich strzeżcie,
i czyńcie ich; 20 Sabaty też moje święćcie, i będą
znakiem między mną i między wami, abyście wiedzieli
żem Ja Pan, Bóg wasz. 21 Lecz mi byli odpornymi ci
synowie; w ustawach moich nie chodzili, i sądów moich
nie przestrzegali, aby je czynili, (które jeźliby czynił
człowiek pewnieby żył w nich) i sabaty moje pogwałcili.
I rzekłem: Wyleję popędliwość moję na nich, abym
wyko nał gniew swój na nich na tej puszczy. 22 Alem
odwrócił rękę moję, a uczyniłem to dla imienia mego,
aby nie było zelżone przed oczyma tych narodów, przed
którychem ich oczyma wywiódł. 23 Alem ja podniósł
rękę moję dla nich na puszczy, żem ich miał rozproszyć
między pogan, i rozwiać ich po ziemiach, 24 Przeto,
że sądów moich nie czynili, i ustawy moje odrzucili,
i sabaty moje pogwałcili, a za plugawemi bałwanami
ojców swoich oczy swe obrócili. 25 Dlategoż i Jam im
dał ustawy nie dobre i sądy, w których żyć nie będą;
26 I splugawiłem ich z darami ich, gdy przewodzili
przez ogień wszelkie otwarzające żywot, abym ich
spustoszył, a żeby się dowiedzieli żem ja Pan. 27
Przto ż mów do domu Izraelskigo, synu człowieczy! a
powiedz im: Tak mówi panujący Pan: Jeszcze i w tem
lżyli mię ojcowie wasi, dopuszczając się przeciwko mnie
przestępstwa, 28 Że gdym ich wwiódł do ziemi, o którąm
był podniósł rękę moję, żem ją im dać miał, gdzie ujrzeli
jaki pagórek wysoki, albo jakie drzewo gałęziste, zaraz
tam ofiarowali ofiary swoje, i dawali tam drażniące dary
swoje, tamże kładli i wdzięczną wonno ść swoję, tamże
sprawowali mokre ofiary swoje. 29 A chociażem mówił
do nich: Cóż to za wyżyna, do której wy chadzacie?
Przecie ją zowią wyżyną aż do dnia tego. 30 Przetoż
rzecz domowi Izraelskiemu: Tak mówi panujący Pan:
Izali się wy drogami ojców waszych kalać macie, a z
obrzydliwościami ich nierząd płodzić? 31 I macież się
kalać przy wszystkich plugawych bałwanach waszych,
przynosząc dary wasze i przewodząc synów waszych
przez ogień aż do dnia tego, a przecie odemnie rady
szukać, o domie Izraelski? Jako żyję Ja, mówi panujący
Pan, że się wy mnie więcej radzić nie będziecie. 32 A
to, co wstępuje na myśl waszę, nigdy się nie stanie. Wy
mówicie: Będziemy jako inne narody, jako pokolenia
innych ziem, drewnu i kamieniowi służące; 33 Jako żyję
Ja, mówi panujący Pan, że ręką możną i ramieniem
wyciągnionem, a w popędliwości wylanej będę królował
nad wami; 34 I wywiodę was z narodów, a zgromadzę
was z ziem, do którycheście rozproszeni, ręką możną, i
ramieniem wyciągnionem, i w popędliwości wylanej;
35 A prowadząc was po puszczy tych narodów, tam
się z wami twarzą w twarz sądzić będę. 36 Jakom się
sądził z ojcami waszymi na puszczy ziemi Egipskiej,
tak się z wami sądzić będę, mówi panujący Pan; 37
I popędzę was pod rózgą, abym was przywiódł do
związku przymierza. 38 Ale z was wybiorę odpornych i
występujących przeciwko mnie; z ziemi pielgrzymstwa
ich wywiodę ich, wszakże do ziemi Izraelskiej nie
wnijdą; i poznacie, żem Ja Pan. 39 Wy tedy, o domie
Izraelski! tak mówi panujący Pan: Idźcież, służcie każdy
plugawym bałwanom swoim i na potem, ponieważ
mnie nie słuchacie; a imienia mego świętego nie
kalajcie więcej darami waszemi, i plugawemi bałwanami
waszemi. 40 Bo na świętej górze mojej, na wysokiej
górze Izraeskiej, mówi panujący Pan, tam mi służyć
będzie wszystek dom Izraeski, ile ich będzie w onej
ziemi; tam ich łaskawie przyjmę, i tam się pytać będę
o ofiarach waszych podnoszonych, i o pierwiastkach
darów waszych ze wszystkiemi świętemi rzeczami
waszemi. 41 Z wdzięczną wonnością łaskawie was
przyjmę, gdy was wywiodę z narodów, a zgromadzę
was z onych ziem, do którycheście rozproszeni byli,
a tak poświęcony będę w was przed oczyma onych
narodów. 42 A poznacie, żem Ja Pan, gdy was
wprowadzę do ziemi Izraelskiej, do ziemi onej, o którąm
podniósł rękę moję, że ją dam ojcom waszym; 43 A
wspomnicie tam na drogi wasze, i na wszystkie sprawy
wasze, któremiście się splugawili, a obmierzniecie sami
sobie przed obliczem waszem dla wszystkich złości
waszych, któreście czynili. 44 Tam się dowiecie, żem
Ja Pan, gdy wam to uczynię dla imienia mego, nie
według dróg waszych złych, ani według spraw waszych
skażonych, o domie Izraelski! mówi panujący Pan. 45
I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 46 Synu
człowieczy! obróć twarz twoję ku stronie południowej, a
krop jako rosą na południe, i prorokuj przeciwko losowi
pola południowego, 47 A rzecz lasowi południowemu:
Słuchaj słowa Pańskiego: Tak mówi panujący Pan: Oto
Ja rozniecę w tobie ogień, który pożre w tobie wszelkie
drzewo zielone, i wszelkie drzewo suche; nie będzie
ugaszony płomień pałający, i zgoreją w nim wszystkie
twar ze od południa aż do północy. 48 I ujrzy wszelkie
ciało, żem go Ja Pan zapalił; nie będzie ugaszony. 49 I
rzekłem: Ach panujący Panie! Oni mówią o mnie: Ten
tylko w przypowieściach mówi.

21 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **2** Synu
człowieczy! obróć twarz swoję ku Jeruzalemowi,
a krop jako rosą przeciwko miejscom świętym, i
prorokuj przeciwko ziemi Izraelskiej, **3** A powiedz
ziemi Izraelskiej: Tak mówi panujący Pan: Otom Ja
przeciwko tobie, i dobędę miecza mego z pochew jego,
i wytnę z ciebie sprawiedliwego i niezbożnego. **4** Abym
tedy wyciął z ciebie sprawiedliwego, i niezbożnego,
przeto wynijdzie miecz mój z pochew swoich na
wszelkie ciało od południa aż ku północy. **5** I dowie
się wszelkie ciało, żem Ja Pan dobył miecza mego
z pochew jego; a nie obróci się więcej. **6** A ty, synu
człowieczy! wzdychaj, jakobyś miał biodro złamane, a w
gorzkości wzdychaj przed oczyma ich. **7** A gdyć rzeką:
Dlaczego wzdychasz? Tedy odpowiesz: Dla wieści,
która idzie, na którą się rozpłynie wszelkie serce, i
osłabieją wszelkie ręce, i ściśniony będzie wszelki
duch, i wszelkie kolano rozpłynie się jako woda; oto
idzie, i stanie się, mówi panujący Pan. **8** I stało się
słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **9** Synu człowieczy!
prorokuj, a rzecz: Tak mówi Pan: Powiedz, miecz, miecz
naostrzony jest i wypolerowany; **10** Wyostrzony jest na
pomordowanie ku zabiciu naznaczonych, wypolerowany
jest, aby się lśnił. Izali się weselić mamy? Gdyż rózga
syna mego każde drzewo lekce waży. **11** Dałci go
na wypolerowanie, aby mógł być ujęty ręką, jestci
wyostrzony ten miecz, jest i wypolerowany, aby dany był
do ręki zabijającego. **12** Wołaj a kwil, synu człowieczy,
przeto, że ten miecz będzie przeciwko ludowi memu,
ten też przeciwko wszystkim książętom Izraelskim;
strachy miecza przyjdą na lud mój; przetoż się w
biodrę uderz. **13** Gdym ich karał, cóż to pomogło? I
nie mamże rózgi wszystko lekce poważającej na nich
wyciągnąć? mówi panujący Pan. **14** Ty tedy, synu
człowieczy! prorokuj, a bij ręką w rękę; bo powtóre
i potrzecie miecz przyjdzie, miecz mordujących, ten
miecz mordujących bez litości, przenikający aż do
pokojów ich. **15** We wszystkich bramach ich dałem
strach miecza, aby się rozpłynęło serce, i upadków się
namnożyło. Ach! wypolerowany jest, aby się błyszczał,
a wyostrzony, aby zabijał. **16** Zbierz się mieczu, udaj
się na prawo i na lewo, gdziekolwiek jest chęć twarzy
twojej. **17** Boć i Ja uderzę ręką moją w rękę moję, i
uspokoję rozgniewanie moje. Ja Pan mówiłem to. **18**
Wtem się stało słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **19**
A ty, synu człowieczy! połóż przed sobą dwie drogi,
którędyby iść miał miecz króla Babilońskiego; z jednej
ziemi niech wychodzą obiedwie, a na rozdrożu obierz
tę ku miastu, tę obierz. **20** Pokaż drogę, którąby
miecz iść miał, czyli ku Rabbacie synów Ammonowych,
czyli ku ziemi Judzkiej na Jeruzalemskie twierdze.
21 Albowiem stanie król Babiloński na rozdrożu, na
początku dwóch dróg, pytając się wieszczby; będzie
polerował strzały, będzie się radził bałwanów, będzie
patrzył na wątrobę. **22** Po prawej ręce jego wieszczba
ukaże Jeruzalem, aby szykował hetmanów, którzyby
pobudzali do mordowania, a podnosili głos z okrzykiem,
aby zasadzili tarany przeciwko bramom, aby usypali wał,
a urobili szańce. **23** I będą to mieli za próżną wieszczbę
przed oczyma swemi ci, co się obowiązali przysięgami;
a to przywiedzie na pamięć nieprawość ich, aby pojmani
byli. **24** Przetoż tak mówi panujący Pan: Dlatego, że na
pamięć przywodzicie nieprawość swoję, a odkrywa się
przestępstwo wasze, tak, że jawne są grzechy wasze
we wszystkich sprawach waszych, przto, mówię, że na
pamięć przychodzicie, tą ręką pojmani będziecie. **25**
A ty, nieczysty bezbożniku, księciu Izraelski! którego
dzień przychodzi, gdy nieprawość skończona będzie:
26 Tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuć tę
koronę, która już nigdy takowa nie będzie; tego, który
w poniżenie przyszedł, wywyższę, a wywyższonego
poniżę. **27** W niwecz, w niwecz, w niwecz ją obrócę,
czego pierwej nie bywało, aż przyjdzie ten, co do niej
ma prawo, którem mu dał. **28** Ale ty, synu człowieczy!
prorokuj, a mów: Tak mówi panujący Pan o synach
Ammonowych i o hańbie ich; rzecz mówię: Miecz,
miecz dobyty jest, ku zabijaniu wypoleroawny jest,
aby wytracił wszystko, i aby się błyskał. **29** I chociaż
ci opowiadają marność, i wróżą kłamstwo, aby cię
przyłożyli do szyi niezbożników pobitych, których dzień
przychodzi, gdy nieprawość, skończona będzie. **30**
Schowaj jednak miecz do pochew jego; na miejscu, na
któremeś spłodzona, w ziemi mieszkania twego, sądzić
cię będę. **31** I wyleję na cię rozgniewanie moje; ogniem
popędliwości mojej na cię dmuchać będę, i podam cię
w ręce ludzi zuchwałych i przemyślnych na wytracenie.
32 Ogniowi potrawą będziesz, krew twoja będzie w
pośrodku ziemi, nie będziesz więcej wspominana; bo
Ja Pan mówiłem to.

22 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **2**
A ty, synu człowieczy! izalibyś się zastawiał,
izalibyś się zastawiał za to miasto krwi? Raczej mu
oznajmij wszystkie obrzydliwości jego. **3** I rzecz: Tak
mówi panujący Pan: O miasto, które wylejesz krew
w pośrodku siebie; a czynisz plugwe bałwany samo
przeciwko sobie, abyś się splugawiło, przychodzić czas
twój. **4** Tyś wylaniem krwi twojej zgrzeszyło, i plugawemi
bałwanami swemi, któryches naczyniło, siebieś skalało,
i sprawiłoś, że się przybliżyły dni twoje, a żeś przyszło
aż do lat swoich; przetoż cię podam na pohańbienie
narodom, i na pośmiech wszystkim ziemiom. **5** Biliskie
i dalekie od ciebie będą się naśmiewać z ciebie,
o miasto złej sławy i zwad pełne! **6** Oto książęta
Izraelscy, każdy wszystką siłą na to się udali, aby
krew w tobie przelewali. **7** Ojca i matkę znieważają w

tobie, przychodniowi krzywdę czynią w pośród ciebie,
sierotę i wdowę uciskają w tobie. 8 Świętemi rzeczami
mojemi pogardzasz, a sabaty moje splugawiasz. 9
Potwarcy są w tobie, aby wylewali krew; i na górach
jadają w tobie, złości popełniają w pośrodku ciebie. 10
Nagość ojcowską syn odkrywa w tobie, a oddalone
dla nieczystości gwałcą w tobie. 11 A drugi z żoną
bliźniego swego czyni obrzydliwość, a inny z synową
swoją sprośnie się maże; inny zaś siostrę swoję, córkę
ojca swego, gwałci w tobie. 12 Podarki biorą w tobie na
wylewanie krwi; lichwę i płat bierzesz, a zysku szukasz
z uciskiem bliźniego swego, a na mię zapominasz,
mówi panujący Pan. 13 Przetoż otom Ja klasnął rękami
swemi nad zyskiem twoim, którego nabywasz, i nad
krwią twoją, która była w pośrodku ciebie. 14 Izali
wytrzyma serce twoje? izali zdołają ręce twoje dniom,
których Ja z tobą będę miał sprawę? Ja Pan rzekłem, i
uczynię. 15 Bo cię rozproszę między pogany, i rozwieję
cię po ziemiach, i uprzątnę do końca nieczystość twoję
z ciebie. 16 I będziesz splugawione przed oczyma
pogan, aż poznasz, żem Ja Pan. 17 Potem się stało
słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 18 Synu człowieczy,
dom Izraaelski mi się obrócił w zużelicę; wszyscy zgoła
są miedzią i cyną i żelazam i ołowiem w pośród pieca,
zużelicą srebra się stali. 19 Przetoż tak mówi panujący
Pan: Dlatego, żeście wy się wszyscy obrócili w zużelicę,
przetoż oto Ja zgromadzę was do Jeruzalemu. 20 Jako
zgromadzają srebro, i miedź, i żelazo, i ołów i cynę
w pośród pieca, aby rozdymano ogień koło nich dla
roztopienia, tak was zgromadzę w zapalczywości mojej
i w gniewie moim, a złożywszy roztapiać was będę.
21 Owa zgromadzę was a rozedmę około was ogień
popędliwości mojej, i roztopieni będziecie w pośrodku
niego. 22 Jako się srebro topi w pośrodku pieca, tak się
roztopicie w pośrodku niego, a dowiesie się, że Ja Pan
wylałem na was popędliwość swoję. 23 Nadto stało się
słowo Pańskie do mnie mówiąc: 24 Synu człowieczy!
mów do tej ziemi: Ty ziemio nieczystaś jest, nie
będziesz deszczem odwilżana w dzień zapalczywości.
25 Sprzysiężenie proroków jej jest w pośrodku jej;
podobni są lwowi ryczącemu, obłów chwytającemu;
dusze pożerają, bogactwa i drogie rzeczy zbierają,
a czynią wiele wdów w pośrodku niej. 26 Kapłani jej
gwałcą zakon mój, i święte rzeczy moje splugawiają;
między świętym i pospolitym różności nie czynią, a
między nieczystym a czystym nie rozsądzają. Nadto od
sabatów moich zakrywają oczy swe, tak, iż zelżony
bywam między nimi. 27 Książęta jej w pośrodku jej
są jako wilki chwytające łup, wylewający krew, tracący
dusze, udawający się za zyskiem. 28 A prorocy ich
tynkują wapnem nieczynionem, prorokując marność, a
wróżąc im kłamstwo mówiąc: Tak mówi panujący Pan,
choć Pan nie mówi panujący Pan: Biada temu miastu
krwawemu, garncowi, w którym zostaje przywara jego,
z którego, mówię, przywara jego nie wychodzi; po
sztukach, po sztukach wyciągaj z niego, a padnieć nań
los. 29 Lud tej ziemi gwałt czyni, gwałtem biorąc, co
jest cudzego; ubogiemu i nędznemu krzywdę czynią, a
przychodnia bezprawnie uciskają. 30 Szukałem między
nimi męża, któryby płot ugrodził, i stanął w przerwie
przed twarzą moją za tą ziemią, abym jej nie zburzył;
alem żadnego nie znalazł. 31 Przetoż wyleję na nich
gniew mój, ogniem popędliwości mojej wyniszczę ich;
drogę ich na głowę ich obrócę, mówi panujący Pan.

23 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2
Synu człowieczy! były dwie niewiasty, córki jednej
matki; 3 Te nierząd płodziły w Egipcie, w młodości
swojej nierząd płodziły; tam są omacane piersi ich,
i tam są zgniecione piersi panieństwa ich. 4 Imiona
ich te są: Większej Ahola, a siostry jej Aholiba. Teć
były moje, i zrodziły synów i córki; imiona, mówię,
ich są, Samaryja Ahola, a Jeruzalem Aholiba. 5 Ale
Ahola płodziła wszeteczeństwo przy mnie, a nierządu
pilnowała z miłośnikami swojemi, z Assyryjkczykami
bliskimi, 6 Którzy byli obleczeni w hijacynt, z książętami,
i panami, i ze wszystkimi młodzieńcami udatnymi,
i z jezdnymi jeżdżącymi na koniach; 7 Udała się,
mówię, na wszeteczeństwo swoje z nimi, ze wszystkimi
najprzedniejszymi synami Assyryjskimi, i ze wszystkimi,
za którymi miłością pałała, a splugawiała się wszystkiemi
plugawemi bałwanami ich. 8 A tak wszeteczeństw
swoich egipskich nie zaniechała: bo z nią sypiali w
młodości jej, a oni omacali piersi panieństwa jej, i wylali
wszeteczeństwo swe na nią. 9 Dlatego podałem ją
w rękę zalotników jej, w rękę synów Assyryjskich, za
którymi miłością pałała. 10 Oni odkryli nagość jej, synów
jej i córki jej zabrali, a samę mieczem zabili; i stała się
osławioną między niewiastami, gdy sądy wykonali przy
niej. 11 To widząc siostra jej Aholiba, bardziej się niż
ona zapaliła miłością, a wszeteczeństwo jej większe
było niżeli siostry jej. 12 Za synami Assyryjskimi pałała
miłością, za książętami, i panami bliskimi, ubranymi w
szaty kosztowne, za jezdnymi jeżdżącymi na koniach, i
za wszystkimi młodzieńcami urodziwymi. 13 I widziałem,
że się splugawiła, a iż jednaka droga obu była. 14
Ale ta jeszcze to przydała do wszeteczeństw swoich,
że widząc mężów wymalowanych na ścianie, obrazy
Chaldejczyków malowane farbami, 15 Opasane pasami
na biodrach ich, i kołpaki farbowane na gowach ich, a że
wszyscy na wejrzeniu byli jako hetmani, podobni synom
Babilońskim, w ziemi Chaldejskiej zrodzonym; 16 I
pałała miłością ku nim, ujrzawszy ich oczyma swemi, a
wyprawiła posłów do nich do ziemi Chaldejskiej. 17 Tedy
weszli do niej synowie Babilońscy do komory nierządu,
i zmazali ją wszeteczeństwem swojem; a gdy się

splugawiła z nimi, odstąpiła dusza jej od nich. 18 I gdy
odkryła wszeteczeństwa swe, odkryła i nagość swoję;
odstąpiła dusza moja od niej, jako była odstąpiła dusza
moja od siostry jej. 19 Bo rozmnożyła wszeteczeństwa
swoje, wspominając na dni młodości swojej, których
nierządu patrzyła w ziemi Egipskiej. 20 I pałała miłością
przeciwko nierządnikom ich, których ciała są jako
ciała osłów, a przyrodzenie ich jako przyrodzenie
końskie. 21 A takeś się zaś nawróciła do sprośności
młodości twojej, gdy macali Egipczanie piersi twoje
dla piersi młodości twojej. 22 Przetoż, o Aholibo! tak
mówi panujący Pan: Oto ja pobudzę zalotników twoich
przeciwko tobie, tych, od których odstąpiła dusza twoja,
i przywiodę ich na cię zewsząd; 23 Synów Babilońskich,
i wszystkich Chaldejczyków z Pekot, i z Soby, i z Kohy,
i wszystkich synów Assyryjskich z nimi, młodzieńców
udatnych, książąt i panów wszystkich, hetmanów i
ludzi zacnych, wszystkich jeżdżących na koniach; 24
I przyjadą przeciwko tobie na wozach żelaznych, i
na rydwanach, i na karach, a to z zgrają narodów, z
tarczami, i z pancerzami, i z przyłbicami, położą się
przeciwko tobie zewsząd; i dam im prawo, aby cię
sądzili według praw swoich. 25 I wyleję gorliwość moję
na cię, i obejdą się z tobą zapalczywie, nos twój i uszy
twoje oberżną, a ostatek twój od miecza polegnie;
oni synów twoich i córki twoje pojmają, a ostatek twój
ogniem pożarty będzie; 26 I zewloką cię z szat twoich,
a pobiorą strój ozdoby twojej. 27 A tak uczynię koniec
sprośności twojej przy tobie, i wszeteczeństwu twemu,
któreś przyniosła z ziemi Egipskiej, a nie podniesiesz
oczów twych do nich, ani na Egipt nie wspomnisz
więcej. 28 Bo tak mówi panujący Pan: Oto cię Ja podaję
w ręce tych, których masz w nienawiści, w ręce tych,
od których odstąpiła dusza twoja; 29 I obejdą się z tobą
według nienawiści, i zabiorą wszystkę pracę twoję, a
zostawią cię nagą i obnażoną, i będzie jawna nagość
wszeteczeństw twoich, i sprośności twojej, i nierządów
twoich. 30 Toć się stanie przeto, żeś nierząd płodziła
naśladując pogan, przeto, żeś się zmazała plugawemi
bałwanami ich; 31 Chodziłaś drogą siostry swej, dlatego
dam kubek jej w rękę twoję. 32 Tak mówi panujący
Pan: Kubek siostry twojej głęboki i szeroki pić będziesz,
spory będzie; pośmiech także i igrzysko będą mieli z
ciebie. 33 Pijaństwem i boleścią napełniona będziesz,
kubkiem spustoszenia i smutku, kubkiem siostry swej
Samaryi! 34 I wypijesz go i wysączysz, potem go
pokruszysz, a piersi swe poobrywasz; bom Ja rzekł,
mówi panujący Pan. 35 Dlatego tak mówi panujący
Pan: Ponieważeś zapomniała na mię, a zarzuciłaś
mię za tył swój, i ty też ponoś niecnotę, swoję, i
wszeteczeństwa swoje. 36 I rzekł Pan do mnie: Synu
człowieczy! izali się będziesz zastawiał za Aholę albo
za Aholibę? Oznajmij im raczej obrzydliwości ich: 37 Że
cudzołożyły, a krew jest na rękach ich, i z plugawemi
bałwanami swemi cudzołożyły; nadto i synów swych,
których mi narodziły, przez ogień przeporowadzały im
na pożarcie. 38 Więc i to mi uczyniły, że świątnicę moję
splugawiły dnia onego, a sabaty moje pogwałciły. 39
Bo gdy ofiarowały synów swych plugawym bałwanom
swoich, wchodziły do świątnicy mojej onegoż dnia,
aby ją zmazały; oto takci czyniły w pośrodku domu
mego. 40 Nadto posyłały też do mężów, aby przyszli z
daleka; którzy zaraz przychodzili, kiedy poseł do nich
wysłany był. Tymeś kwoli się ty umywała, farbowałaś
twarz swoję, i zdobiłaś się ochędóstwem swojem.
41 Siadałaś na łożu zacnem, przed którym był stół
przygotowany, na któremeś i kadzeniw moje i olejek
mój pokładała. 42 A gdy głos onego mnóstwa ucichł,
tedy i do mężów ludu pospolitego posyłały, których
przywodzono ożartych z puszczy, i kładli manele na
ręce ich, i korony ozdobne ne ręce ich. 43 A chociażem
przymawiał onej cudzołożnicy zastarzałej, a iż oni raz
z jedną, raz z drugą nierząd płodzą, 44 I że każdy
z nich wchodzi do niej, jako wchodzą do niewiasty
wszetecznej: przecie jednak wchodzili do Aholi i do
Aholiby, niewiast niecnotliwych. 45 Przetoż sprawiedliwi
mężowie, ci je osądzą sądem cudzołożnic, i sądem
wylewających krew, przeto, że cudzołożyły, a krew jest
na rękach ich. 46 Bo tak mówi panujący Pan: Przywiodę
na nie wojsko, a poddam je na potłukanie i na łup; 47 I
ukamionuje je ono zgromadzenie kamieniem, i rozsieką
je mieczami swemi, synów ich i córki ich pobiją, a
domy ich ogniem spalą. 48 A tak uprzątnę sprośność z
tej ziemi, i będą się tem karać wszystkie niewiasty, a
nie uczynią według niecnoty waszej. 49 Bo włożona
będzie na was niecnota wasza, a grzechy plugawych
bałwanów waszych poniesiecie, i poznacie, żem Ja
panujący Pan.

24 I stało się słowo Pańskie do mnie roku
dziewiątego, miesiąc dziesiątego, dziesiątego
dnia tegoż miesiąca, mówiąc: 2 Synu człowieczy!
napisz sobię imię dnia tego, tegoż właśnie dnia; bo
obległ król Babiloński Jeruzalem prawie tegoż dnia. 3 A
rzecz przez przypowieść do tego domu odpornego,
podobieństwo mówiąc do nich: Tak mówi panujący Pan:
Przystaw ten garniec, przystaw, a nalej weń wody; 4
A zebrawszy sztuki należące do niego, każdą sztukę
dobrą, udziec i łopatkę, najlepszemi kościami napełń
go. 5 Weźmijże i co najwyborniejsze bydlę, a nałóż
ogień z kości pod niem; sprawże aby to wrzało i kipiało,
żeby i kości jego rozewrzały w niem. 6 Przetoż tak
mówi panujący Pan: Biada temu miastu krwawemu,
garncowi, w którym zostaje przywara jego, z którego,
mówię, przywara jego nie wychodzi: po sztukach, po
sztukach wyciągaj z niego, nie padnieć nań los. 7

Bo iż krew jego jest w pośrodku jego, na wierzchu
skały wystawiło ją, nie wylało jej na ziemię, aby była
zakryta prochem; 8 Tedy i Ja rozniecę zapalczywość
na wykonanie pomsty, wystawię krew jego na wierzchu
skały, aby nie była zakryta. 9 Przetoż tak mówi panujący
Pan: Biada temu miastu krwawemu; bo i Ja naniecę
wielki ogień, 10 Przykładając drew, rozniecając ogień,
wniwecz obracając mięso, i zaprawiając korzeniem,
tak, że i kości spalone będą; 11 A postawię ten garniec
na węgle jego próżny, aby się zagrzała i rozpaliła miedź
jego, a żeby się rozpłynęły w pośród jego plugastwa
jego, a iżby zniesiona była przywara jego. 12 Utrudziło
mię kłamstwami swemi, przetoż nie wynijdzie z niego
wielkość szumowin jego, do ognia muszą szumowiny
jego. 13 W nieczystości twojej jest sprosność; dlatego,
żem cię oczyszczał; a przecięś nie oczyszczona, i od
nieczystości twojej nie będziesz więcej oczyszczana,
aż uspokoję na tobie rozgniewanie moje. 14 Ja Pan
mówiłem; przyjdzie to, i uczynię to, nie cofnę się, ani
sfolguję, ani mi żal będzie; według dróg twoich, i według
spraw twoich sądzić cię będę, mówi panujący Pan. 15
I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 16 Synu
człowieczy! oto Ja od ciebie odejmę żądność oczów
twoich z prędka; wszakże nie kwil, ani płacz, a niech
nie wychodzą łzy twoje. 17 Zaniechaj kwilenia, nie
czyń żałoby, jako bywa nad umarłym; czapkę twoję
włóż na się, a obuwie twoje wzuj na nogi twoje, a nie
zasłaniaj warg, a chleba niczyjego nie jedz. 18 Co gdym
z poranku ludowi powiedział, tedy umarła żona moja
w wieczór; i uczyniłem rano, jako mi rozkazano. 19
I mówił lud do mnie: I nie oznajmiszże nam, co nam
te rzeczy znaczą, które ty czynisz? 20 Tedym rzekł
do nich: Słowo Pańskie stało się do mnie, mówiąc:
21 Powiedz domowi Izraelskiemu: Tak mówi panujący
Pan: Oto Ja splugawię świątnicę moję, wyniosłość
mocy waszej, żądność oczów waszych, i to, w czem
się kocha dusza wasza, a synowie wasi i córki wasze,
któreście zostawili, od miecza polegną. 22 I uczynicie,
jakom uczynił; nie zasłonicie wargi, a chleba niczyjego
jeść nie będziecie; 23 A czapki swe na głowach swych,
i bóty swoje na nogach swoich mając, nie będziecie
kwilić ani płakać; ale będziecie schnąć dla nieprawosci
waszych, a wzdychać jeden z drugim. 24 Bo wam jest
Ezechyjel dziwem, według wszystkiego, co on czyni,
czynić będziecie; a gdy to przyjdzie, dowiecie się, żem
ja panujący Pan. 25 A ty, synu człowieczy! azaż w
ten dzień, którego Ja odejmę od nich moc ich, wesele
ozdoby ich, żądność oczów ich, i to, po czem tęskni
dusza ich, synów ich i córki ich, 26 Izali dnia onego nie
przyjdzie do ciebie ten, co uciecze, oznajmując ci to?
27 Dnia onego otworza się usta twoje przy tym, który
ujdzie; a będziesz mówił, i nie będziesz więcej niemym;
i będziesz im dziwem, a poznają, żem Ja Pan.

25 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu
człowieczy! obróć twarz twoję przeciwko synom
Ammonowym, a prorokuj przeciwko nim. 3 I rzecz synom
Ammonowym: Słuchajcie słowa panującego Pana. Tak
mówi panujący Pan: Przeto, żeś wykrzykał mówiąc: Hej,
hej! nad świątnicą moją, gdy była splugawiona, i nad
ziemią Izraelską, i gdy była spustoszona, i nad domem
Judzkim, i gdy szedł w niewolę; 4 Przetoż oto Ja cię też
podam narodom wschodnim w dziedzictwo i pobudują
pałace swoje w tobie, a wystawią mieszkanie swoje w
tobie, one będą jeść urodzaje twoje, oni też będą pić
mleko twoje. 5 I dam Rabbę na mieszkanie wielbłądom,
a miasta synów Ammonowych na legowisko trzodom; i
dowiecie się, żem Ja Pan. 6 Bo tak mówi panujacy Pan:
Przeto, iżeś klaskał ręką, a tąpał nogą, i weseliłeś się z
serca, żeś cale spustoszył ziemię Izraelską: 7 Przetoż
oto Ja wyciągnę rękę swą przeciwko tobie, a dam cię
w rozchwycenie narodom, i wytnę cię z narodów, a
wytracę cię z ziem, i wygładzę cię, a dowiesz się, żem
Ja Pan. 8 Tak mówi panujący Pan: Dlatego, że Moab i
Seir mówił: Oto dom Judzki podobny jest wszystkim
innym narodom. 9 Dlatego oto Ja otworzę stronę
Moabczyków od miast, od miast mówię ich, i od granic
ich, ozdobę ziemi Betiesymot, Baalmeon, i Karyjataim,
10 Narodom wschodnim z ziemią synów Ammonowych;
bom ją dał w dziedzictwo, aby nie było pamiątki synów
Ammonowych między narodami. 11 A tak nad Moabem
sądy wykonam, iż poznają, żem Ja Pan. 12 Tak mówi
panujący Pan: Przetoż, iż się Edomczycy srodze mścili
nad domem Judzkim, i przywiedli na się winę wielką,
mszcząc się nad nimi; 13 Przetoż tak mówi panujący
Pan: Wyciągnę też rękę moję na ziemię Edomczyków,
a wytrcę z niej ludzi i bydło, i uczynię ją pustynią; od
Teman aż do Dedan od miecza polegną. 14 A tak
wykonam pomstę moję nad Edomczykami przez ręce
ludu mojego Izraelskiego, a obejdą się z Edomczykami
według popędliwości mojej, i według gniewu mego;
i poznają pomstę moję, mówi panujacy Pan. 15 Tak
mówi panujący Pan: Przeto, iż się Filistyńczycy mścili,
i pomstę wykonywali, pustosząc ich z serca, a do
zginienia przywodząc z nieprzyjaźni starodawnej; 16
Dlatego tak mówi panujący Pan: Oto Ja wyciągnę rękę
moję na Filistyńczyków, i wykorzenię Cheretejczyków, i
wytracę ostatek krainy pomorskiej. 17 A tak uczynię
nad nimi pomsty wielkie, karząc ich w zapalczywości; i
dowiedzą się, żem Ja Pan, gdy wykonam pomstę moję
nad nimi.

26 I stało się roku jedenastego, pierwszego dnia
miesiąca, stało się słowo Pańskie do mnie,
mówiąc: 2 Synu człowieczy! przeto, iż Tyr mówił o
Jeruzalemie wykrzykając: Hej, hej! zniszczone jest
miasto bram bardzo ludnych, obraca się do mnie, teraz

napełniony będę, gdyż to jest spustoszone; 3 Dlatego
tak mówi panujący Pan: Otom Ja powstał przeciwko
tobie, o Tyrze! a przywiodę na cię wiele narodów,
jakobym przywiódł morze z nawałnościami jego; 4 I
zburzą mury Tyrskie, i rozwalą wieże jego; i wymiotę
z niego proch jego, i uczynię go wierzchołkiem skały
gładkiej, 5 Tak, że będą wysuszać sieci w pośród
morza; bom Ja rzekł, mówi panujący Pan, przeto
będzie na rozchwycenie narodom. 6 A córki jego, które
będą na polu, mieczem pobite będą, a dowiedzą się,
żem Ja Pan. 7 Bo tak mówi panujący Pan: Oto Ja
przywiodę przeciwko Tyrowi Nabuchodonozora, króla
Babilońskiego, od północy, króla nad królmi, z końmi i z
wozami, i z jezdnymi i z zgrają, i z ludem wielkim. 8 Córki
twoje na polu mieczem pomorduje, i przeciwko tobie
porobi baszty, i usypie wał przeciwko tobie, i postawi
przeciwko tobie tarcz; 9 I tarany zasadzi przeciwko
murom twoim, a wieże twoje potłucze młotami swemi.
10 Od mnóstwa koni jego okryje cię proch ich; od
grzmotu jezdnych i kar i wozów poruszą się mury twoje,
gdy wchodzić będzie w bramy twoje, jako wchodzą do
miasta zburzonego. 11 Kopytami koni swoich zdepcze
wszystkie ulice twoje, lud twój mieczem pobije, a mocne
słupy twoje upadną na ziemię; 12 I robiorą majętność
twoję, a rozchwycą towary twoje, i rozwalą mury twoje,
i domy twoje rozkoszne poburzą, a kamienie twoje,
i drzewo twoje, i proch twój do wody wrzucą. 13 I
uczynię. że ustanie głos pieśni twoich, a dźwięk harf
twoich nie będzie więcej słyszany. 14 I uczynię cię
wierzchołkiem gładkiej skały; staniesz się miejscem
ku wysuszaniu sieci, nie będziesz więcj zbudowany;
bom Ja Pan powiedział, mówi panujący Pan. 15 Tak
mówi panujący Pan do Tyru: Izali się od trzasku upadku
twego, gdy ranni wołać będą, gdy okrutne morderstwo
będzie w pośrodku ciebie, wyspy się nie poruszą? 16 I
powstaną z stolic swoich wszyscy książęta pomorscy, i
złożą z siebie płaszcze swoje, a szaty swe haftowane
zewleką, strachem będą przyodziani, na ziemi usiądą, a
wzdrygając się co chwila zdumiewać się będą nad tobą,
17 I podniosą nad tobą lament i rzekną do ciebie: Jakoś
zginęło, o miasto! w którem mieszkano dla przyległości
morza, miasto sławne, które było mocne na morzu, ono
i z obywatelami swymi, którzy byli straszni wszystkim
obywatelom jego. 18 Tedy się zatrwożą wyspy w dzień
upadku twego; zatrwożą się mówię wyspy morskie nad
zginieniem twojem. 19 Bo tak mówi panujący Pan: Gdy
cię uczynię miastem spustoszonem, jako miasta, w
których nie mieszkają, gdy na cię przepaść przywiodę,
tak, że cię wody wielkie przykryją; 20 Gdy uczynię,
że zstąpisz z tymi, którzy zstępują do dołu, do ludu
dawnego, a położę cię w najniższych stronach ziemi,
na pustyniach dawnych, z tymi, co zstępują do dołu,
aby nie mieszkano w tobie, tedy dokażę sławy w ziemi
żyjących. 21 Bo uczynię to, że będziesz na wielki
postrach, gdy cię nie stanie; a choćby cię szukano, nie
znajdą cię na wieki, mówi panujący Pan.

27 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2 A
ty, synu człowieczy! podnieś nad Tyrem lament,
3 A rzecz do Tyru, który leży nad portami morskiemi
i handluje z narodami na wielu wyspach: Tak mówi
panujący Pan: O Tyrze! tyś mówił: Jam jest doskonały
w piękności. 4 W pośrodku morza były granice twoje,
budownicy twoi doskonałą uczynili piękność twoję. 5
Z jedliny z Sanir pobudowalić wszystkie piętra twoje,
cedry z Libanu brali, aby czynili maszty twoje. 6 Z
dębów Basańskich czynili wiosła twoje, ławy twoje
urobili z kości słoniowych i z bukszpanu z wysep
Cytymskich. 7 Bisior haftowany egipski bywał płótnem
twojem, z któregoś żagle miewał; hijacynt i szarłat
z wysep Elisa był nakryciem twojem. 8 Obywatele
Sydonu, i Arwadczycy bywali żeglarzami twymi; mędrcy
twoi, Tyrze! którzy bywali w tobie, ci byli sternikami
twymi. 9 Starcy z Giebal, i mędrcy jego oprawiali w tobie
rozpadliny twoje; wszystkie okręty morskie i żeglarze
ich bywali w tobie, handlując z tobą. 10 Persowie,
i Ludczycy, i Putejczycy bywali w wojsku twojem,
mężowie waleczni twoi; tarcz i przyłbicę zawieszali w
tobie, ci przydawali tobie ozdoby. 11 Synowie Arwad
z wojskiem twojem na murach twoich w około, także
Gamadczycy na wieżach twoich bywali, tarcze twoje
zawieszali na murach twoich w około; cić są, którzy
doskonałą uczynili piękność twoję. 12 Zamorscy kupcy
twoi dla wielkości wszelakich dostatków, srebrem,
żelazem, cyną i ołowiem kupczyli na jarmarkach twoich.
13 Jawan, Tubal, i Mesech, kupcy twoi, ludzi i naczynie
miedziane dawali na zamianę tobie. 14 Z domu Togorma
końmi, i jezdnymi, i mułami kupczyli na jarmarkach
twoich. 15 Synowie Dedanowi, kupcy twoi, i wiele wysep
przekupowali towary ręki twojej, rogi, kości słoniowe, i
drzewo hebanowe dawali na zamianę za zapłatę twoję.
16 Syryjczycy kupcy twoi dla mnóstwa przemyślnych
robót twoich, karbunkułami, szarłatem, i haftarskiemi
rzeczami, płótnem subtelnem, i koralami, i kryształami
handlowali na jarmarkach twoich. 17 Juda i ziemia
Izraelska, i ci kupcy twoi, pszenicę z Minnit i z Pannag,
i miód, i oliwę. i kadzidło na zamianęć dawali. 18
Damaszczanie, kupcy twoi dla mnóstwa przemyślnych
robót twoich, i dla mnóstwa wszelkich dostatków, winem
z Helbonu i wełnę białą kupczyli. 19 Także Dan i Jawan,
kramarze na jarmarkach twoich, sprzedawali żelazo
polerowane, kassyję, i Tatarskie ziela na zamianęć
dawali. 20 Dedan kupczył w tobie suknami kosztownemi
na wozy. 21 Arabczycy, i wszyscy książęta Kedarscy,
i ci kupczyli z tobą skopami i baranami, i kozłami,
tem handlowali w tobie. 22 Kupcy Sabejscy i z Ramy

kupczyli z tobą wszelakiemi przedniejszemi wonnemi
rzeczami, i wszelakim kamieniem drogim i złotem
kupczyli na jarmarkach twoich; 23 Haran, i Kanne,
i Eden kupcy z Saby; Assur i Kilmad kupczył w
tobie. 24 Ci kupcy twoi, sztukami hijacyntu, i rzeczami
haftowanemi, i skrzyniami dla kosztownych szat, także
towarami, które powrozami obwiązują albo w skrzyniach
cedrowych zawierają, kupczyli w tobie. 25 Okręty
morskie przodkowały w kupiectwie twojem; i byłoś
napełnione i uwielbione bardzo w pośród morza. 26
Na wody wielkie zaprowadzili cię żeglarze twoi; wiatr
wschodni rozbije cię w pośród morza. 27 Bogactwa
twoje, i jarmarki twoje, kupiectwo twoje, żeglarze twoi, i
sternicy twoi, i ci, którzy zaprawiali rozpadliny twoje, i
kupcy towarów twoich, i wszyscy mężowie waleczni
twoi, którzy byli w tobie, i wszystko mnóstwo twoje,
które jest w pośród ciebie, wpadną w pośród morza
w dzień upadku twego. 28 Na głos krzyku sterników
twoich zadrżą wały morskie; 29 I wystąpią z okrętów
swoich wszyscy robiący wiosłem, żeglarze, i wszyscy
sternicy morscy na ziemi staną. 30 I będą narzekali
nad tobą głosem wielkim, i będą gorzko wołali, a sypiąc
proch na głowy swoje, w popiele się walać będą. 31
Nadto poczynią sobie dla ciebie łysiny, a opaszą się
worami; i będą płakać nad tobą w gorzkości duszy swej
płaczem gorzkim. 32 Uczynią, mówię, nad tobą lament
żałośny, a będą narzekali nad tobą, mówiąc: Któreż
miasto podobne jest Tyrowi, wyciętemu w pośrodku
morza? 33 Gdy wychodziły towary twoje z morza,
nasycałoś wiele narodów; mnóstwem bogactw twoich
i handlów twoich bogaciłoś królów ziemskich. 34 Ale
gdy będziesz podruzgotane od morza w głębokościach
wód, kupiectwo twoje i wszystko mnóstwo twoje w
pośrodku ciebie upadnie. 35 Wszyscy na wyspach
mieszkający zdumieją się nad tobą, a królowie ich
strachem zdjęci będąc, bardzo się zatrwożą. 36 Kupcy
między narodami zaświsną nad tobą; na postrach im
będziesz, a nie będzie cię na wieki.

28 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: 2
Synu człowieczy! mów książęciu Tyrskiemu: Tak
mówi panujący Pan: Dlatego, iż się podniosło serce
twoje, a mówisz: Jam jest Bóg, siedzę w pośród
morza na stolicy Boskiej, gdyżeś ty człowiek, a nie
Bóg, choć serce swoje stawiasz jako serce Boże; 3
Otoś mędrszym nad Danijela, żadna tajemnica nie jest
zakryta przed tobą, 4 Mądrością twoją i roztropnością
twoją nazbierałeś sobie bogactw, i nabyłeś złota i srebra
do skarbów toich; 5 Wielkością mądrości twojej w
kupiectwie twojem rozmnożyłeś bogactwa twoje; a tak
podniosło się serce twoje dla bogactw twoich. 6 Przetoż
tak mówi panujący Pan: Ponieważ stawiasz serce
twoje jako serce Boże, 7 Dlatego oto Ja przywiodę
na cię cudzoziemców najsroższych z narodów, którzy
dobywszy mieczów swoich na piękność mądrości twojej
splugawią jasność twoję; 8 W dół cię wepchną, i
umrzesz srogą śmiercią w pośród morza. 9 Izali mówiąc
rzeczesz przed tym, który cię zabijać będzie: Jestem
Bóg? gdyżeś człowiek a nie Bóg w ręku mordercy
twego. 10 Śmiercią nieobrzezańców umrzesz od ręki
cudzoziemców; bo Ja mówiłem, mówi panujący Pan.
11 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: 12 Synu
człowieczy! podnieś lament nad królem Tyrskim, a mów
do niego: Tak mówi panujący Pan: Ty, co pieczętujesz
sumy, pełen mądrości i doskonałej piękności; 13 Byłeś
w Eden, ogrodzie Bożym; wszelki kamień drogi był
nakryciem twojem, sardyjusz, topazyjusz, i jaspis,
chrysolit, onyks, i beryl, szafir, kabunkuł, i szmaragd, i
złoto; w ten dzień, któregoś ty stworzony, zgotowane
są u ciebie narzędy bębnów twoich i piszczałek twoich.
14 Tyś był Cherubinem pomazanym, nakrywającym;
Jam cię wystawił, byłeś na górze Bożej świętej, w
pośród kamienia ognistego przechadzałeś się, 15 Byłeś
doskonałym na drogach twoich ode dnia tego, któregoś
jest stworzony, aż się znalazła nieprawość w tobie. 16
Dla wielkości kupiectwa twego pełno w pośród ciebie
bezprawia, i zgrzeszyłeś; dlatego wytracę cię z góry
Bożej, o Cherubinie nakrywający! a z pośrodku kamienia
ognistego wygubię cię. 17 Podniosło cię serce twoje dla
piękności twojej, na złeś używał mądrości swojej dla
jasności twojej; przetoż cię uderzę o ziemię, a przed
obliczem królów położę cię, abyć się dziwowali. 18
Dla mnóstwa nieprawości twoich, i dla sprawiedliwości
kupiectwa twego splugwiłeś świątnicę twoję; przetoż
wywiodę ogień z pośrodku ciebie, który cię pożre, a
obrócę cię w popiół na ziemi przed oczyma wszystkich,
co na cię patrzą, 19 Wszyscy, co cię znali między
narodami, zdumiewają się nad tobą; będziesz na wielki
postrach, a nie będzie cię aż na wieki. 20 I stało się
słowo Pańskie do mnie mówiąc: 21 Synu człowieczy!
obróć twarz swoję przeciw Sydonowi, a prorokuj przeciw
niemu, 22 I mów: Tak mówi panujący Pan: Otom Ja
przeciwko tobie, o Sydonie! a będę uwielbiony w pośród
ciebie; i dowiedzą się, żem Ja Pan, gdy nad nimi sądy
wykonam, i w nim poświęcony będę. 23 I poślę nań
mór, i krew na ulice jego, i upadną zranieni w pośrodku
niego od miecza, który na nich przyjdzie ze wszystkich
stron; a dowiedzą się, żem Ja Pan. 24 A tak nie będzie
miał więcej dom Izraelski ciernia kolącego, i głogu
boleści zadawającego z wszystkich okolicznych swych,
którzy ich pustoszą; i dowiedzą się, żem Ja panujący
Pan. 25 Tak mówi panujący Pan: Gdy zgromadzę dom
Izraelski z narodów, między którymi są rozproszeni, i
poświęcony będę w nich przed oczyma pogan, i będą
mieszkali w ziemi swojej, którąm był dał słudze memu
Jakóbowi; 26 Tedy w niej będą bezpiecznie mieszkali, a

pobudują domy, i naszczepią winnic; mieszkać mówię
będą bezpiecznie, gdy wykonam sądy nad wszystkimi
okolicznymi ich, którzy ich pustoszyli; i dowiedzą się,
żem Ja Pan, Bóg ich.

29 Roku dziesątego, dziesątego miesiąca,
dwunastego dnia tegoż miesiąca stało się słowo
Pańskie do mnie mówiąc: **2** Synu człowieczy! obróć
twarz swoję przeciwko Faraonowi, królowi Egipskiemu,
a prorokuj przeciw niemu i przeciwko wszystkiemu
Egiptowi; **3** Mów, a rzecz: Tak mówi panujący Pan:
Otom Ja przeciwko tobie o Faraonie, królu Egipski,
wielorybie wielki, który leżysz w pośrodku rzek twoich,
i mówisz: Mojać jest rzeka, i jam ją sobie uczynił;
4 Przetoż włożę wędę w czeluści twoje, i uczynię,
że powięzną ryby rzek twoich na łuskach twych, i
wywlekę cię z pośrodku rzek twoich i wszystkie ryby
rzek twoich, które na łuskach twoich powięzną; **5** I
zostawię cię na puszczy, ciebie i wszystkie ryby rzek
twoich: polężesz na polu, i nie będziesz zebrany ani
zgromadzony; dam cię bestyjom ziemskim i ptastwu
niebieskiemu ku pożarciu; **6** I dowiedzą się wszyscy
mieszkający w Egipcie, żem Ja Pan, przeto żeście
laską trzcinianą domowi Izraelskiemu. **7** Gdy się ciebie
ręką chwytają, łamiesz się i rozcinasz im wszystko
ramię; a gdy się podpierają tobą, kruszysz się, choć
im nadstawiasz wszystkich biódr. **8** Dlategoż tak
mówi panujący Pan: Oto Ja przywiodę na cię miecz,
i wygładzę z ciebie człowieka i bydlę; **9** A ziemia
Egipska będzie pustynią i spustoszeniem, i dowiedzą
się, żem Ja Pan, dlatego, żeś mówił: Rzeka moja,
i jam ją uczynił; **10** Przetoż oto Ja będę przeciwko
tobie i przeciwko rzece twojej, i podam ziemię Egipską
w spustoszenie, i we srogie poburzenie, od wieży
Sewene aż do granic Murzyńskich. **11** Nie przejdzie
przez nią noga człowiecza, i noga bydlęca nie przejdzie
przez nią, ani w niej będą mieszkać przez czterdzieści
lat. **12** A tak uczynię ziemię Egipską pustnią nad inne
ziemie spustoszone, a miasta jej nad inne miasta
spustoszone, będą spustoszone przez czterdzieści lat:
gdyż rozproszę Egipczan między narody, i rozwieję
ich po ziemiach. **13** A wszakże tak mówi panujący
Pan: Gdy się skończy czterdzieści lat, zgromadzę
Egipczan z narodów, do których rozproszeni będą. **14** I
przywrócę zasię więźniów Egipskich, i przywiodę ich
do ziemi Patros, do ziemi mieszkania ich, i będą tam
królestwem podłem. **15** Między innemi królestwami
będzie najpodlejszen, a nie wyniesie się więcej nad inne
narody, i umniejszę ich, aby nie panowali nad narodami.
16 I nie będzie więcej domowi Izraelskiemu ufnością,
któraby mi na pamięć przywodziła nieprawość, gdyby
się oglądali na nie; i dowiedzą się, żem Ja panujący
Pan. **17** Potem stało się dwudziestego i siódmego
roku, pierwszego miesiąca, pierwszego dnia tegoż
miesiąca, stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: **18**
Synu człowieczy! Nabuchodonozor, król Babiloński,
przyniewolił gwałtem wojsko swe do służby ciężkiej
przeciwko Tyrowi; każda głowa obłysiała, i każde
ramię obnażone, a przecie nie ma zapłaty on, ani
wojsko jego z Tyru za onę służbę, którą podejmo
wał, walcząc przeciwko jemu. **19** Przetoż tak mówi
panujący Pan: Oto Ja daję Nabuchodonozorowi, królowi
Babilońskiemu, ziemię Egipską, aby zabrał dostatki
jej, i rozszarpał łupy jej, i rozchwycił korzyści jej, aby
miało zapłatę wojsko jego. **20** Za pracę ich, którą dla
mnie podjęli, dam im ziemię Egipską, przeto, że mnie
pracowali, mówi panujący Pan. **21** Dnia onego uczynię,
że wyrośnie róg domu Izraelskiego, tobie też usta twoje
otworzę w pośrodku ich; i dowiedzą się, żem Ja Pan.

30 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: **2**
Synu człowieczy! prorokuj a mów: Tak mówi
panujący Pan; kwilcie mówiąc: Ach niestetyż na ten
dzień! **3** Bo bliski jest dzień, bliski jest mówię dzień
Pański; ten będzie dzień chmury, i czas narodów. **4**
I przyjdzie miecz na Egipt, a będzie wielka trwoga
w ziemi Murzyńskiej, gdy polegną pobici w Egipcie,
a zabiorą dostatki jego, i podwrócone będą grunty
jego. **5** Murzyni i Putejczycy, i Ludczycy, i wszystko
pospólstwo, i Kubejczycy, i obywatele innych ziem, w
przymierzu będących, z nimi od miecza upadną. **6**
Tak mówi Pan, że upadną, którzy podpierają Egipt, i
strącona będzie pycha mocy jego; od wieży Sewene od
miecza upadną w niej, mówi panujący Pan. **7** I będą
spustoszeni nad inne ziemie spustoszone, a miasta
ich nad inne miasta poburzone będą; **8** I dowiedzą
się, żem Ja Pan, gdy zapalę ogień w Egipcie, i będą
potarci wszyscy pomocnicy jego. **9** Dnia onego wynijdą
posłowie od oblicza mego w okrętach na postrach
ziemi Murzyńskiej bezpiecznej; i będzie wielka trwoga
między nimi, jaka była w dzień porażki Egipskiej; bo
oto pewnie przychodzi. **10** Tak mówi panujący Pan:
Uczynię zaiste koniec mnóstwu Egipskiemu przez rękę
Nabuchodonozora, króla Babilońskiego. **11** On i lud
jego z nimi, najsrożsi z narodów, przywiedzeni będą na
wytracenie tej ziemi; bo dobędą mieczów swych przeciw
Egiptowi, i napełnią ziemię pobitymi. **12** I wysuszę rzeki,
a zaprzedam ziemię w rękę złośników; a tak spustoszę
ziemię, i pełność jej przez rękę cudzoziemców. Ja Pan
mówiłem. **13** Tak mówi panujący Pan: Wytracę też
plugawe bałwany, i zniosę obraz z Nof, a książęcia
ziemi Egipskiej więcej nie będzie, gdyż puszczę strach
na ziemię Egipską; **14** Bo spustoszę Patros, a rozniecę
ogień w Soan, i wykonam sąd nad No; **15** Wyleję też
popędliwość moję na Syn, obronne miejsce Egipskie,
a wytracę mnóstwo z No. **16** Gdyż rozniecę ogień w

Egipcie, Syn bolejąc boleć będzie, i No rozwalone
będzie, a Nof na każdy dzień udręczone będzie. 17
Młodzieńcy miasta On i Bubasto od miecza polegną,
a panny w pojmanie pójdą. 18 Także w Tachpanches
zaćmi się dzień, gdy tam pokruszę zawory Egipskie, i
ustanie w niem pycha mocy jego, chmura je okryje,
a córki jego w pojmanie pójdą. 19 A tak wykonam
sądy nad Egiptem, i dowiedzą się, żem Ja Pan. 20
I stało się jedenastego roku, pierwszego miesiąca,
siódmego dnia stało się słowo Pańskie do mnie,
mówiąc: 21 Synu człowieczy! złamałem ramię Faraona,
króla Egipskiego; a oto nie będzie zawiązane, aby
było uleczone, ani będzie chustkami obwinione, ani
będzie związane, aby było zmocnione do trzymania
miecza. 22 Przetoż tak mówi panujący Pan: Otom Ja
przeciwko Faraonowi, królowi Egipskiemu, a skruszę
ramiona jego, tak mocne jako i złamane, i wytrącę
miecz z ręki jego; 23 I rozproszę Egipczan między
narody, a rozwieję ich po ziemiach. 24 Umocnię zasię
ramiona króla Babilońskiego, i dam miecz mój w ręce
jego, a ramiona Faraonowe złamię, i będzie stękał
przed obliczem jego, jako stęka zraniony na śmierć.
25 Umocnię, mówię, ramiona króla Babilońskiego, a
ramiona Faraonowe upadną; i dowiedzą się, żem Ja
Pan, gdy dam miecz mój w rękę króla Babilońskiego,
aby go wyciągnął na ziemię Egipską. 26 A tak rozproszę
Egipczan między narody, i rozwieję ich po ziemiach: i
dowiedzą się, żem Ja Pan.

31 Potem jedenastego roku, trzeciego miesiąca,
pierwszego dnia tegoż miesiąca, stało się słowo
Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu człowieczy! mów do
Faraona, króla Egipskiego, i do ludu jego: Komużeś
podobnym w wielmożności twojej? 3 Oto Assur był
jako cedr na Libanie, pięknych gałęzi i szeroko cień
podawający i wysokiego wzrostu, a między gęstwiną
gałęzi był wierzch jego. 4 Wody mu wzrost dały,
głębokość go wywyższyła, a rzekami jej otoczony był w
około korzeń jego, a strumienie tylko swoje wypuszczała
na wszystkie drzewa polne, 5 Tak, że się wywyższył
wzrost jego nad wszystkie drzewa polne, i rozkrzewiły
się latorośle jego, a dla obfitości wód rozszerzyły się
gałęzie jego, które wypuścił. 6 Na gałęziach jego
czyniło gniazda wszelakie ptastwo niebieskie, a pod
latoroślami jego mnożyły się wszelkie zwierzęta polne, i
pod cieniem jego siadały wszystkie narody zacne. 7 I
był piękny dla wielkości swojej, i dla długości gałęzi
swoich; bo korzeń jego był przy wodach obfitych. 8
Cedry go nie przewyższały w ogrodzie Bożym, jedliny
nie były równe latoroślom jego, a kasztanowe drzewa
nie były podobne gałęziom jego; żadne drzewo w
ogrodzie Bożym nie było mu równe w piękności swojej.
9 Jam go pięknym uczynił dla mnóstwa gałęzi jego,
i zajrzały mu wszystkie drzewa w Eden, które były
w ogrodzie Bożym. 10 Przetoż tak mówi panujący
Pan: Dlatego, że wysoko wzrósł, a wywyższył wierzch
swój między gęstwiną gałęzi, i podniosło się serce
jego dla wysokości jego: 11 Przetożen go podał w
rękę najmocniejszego z narodów, aby się z nim srogo
obchodził; dla niezbożności jego odrzuciłem go. 12 A
tak wygładzili go cudzoziemcy najsrożsi z narodów,
i porzucili go; na górach i na wszystkich dolinach
odpadły gałęzie jego, i połamane są latorośli jego przy
wszystkich strumieniach tej ziemi; dlatego ustąpiły
z cienia jego wszystkie narody zie mskie, i opuściły
go. 13 Na obaleniu jego mieszka wszelkie ptastwo
niebieskie, a na gałęziach jego jest wszelki zwierz
polny, 14 Dlatego, aby się na potem nie wywyższało
wzrostem swoim żadne drzewo przy wodach, i żeby
nie wypuszczało wierzchów swoich, między gęstwiną
gałęzi, i nie wspinało się nad inne wysokością swoją
żadne drzewo wodami opojone. Albowiem ci wszyscy
podan i są na śmierć, i wrzuceni w niskości ziemi w
pośród synów ludzkich z tymi, którzy zstępują do dołu.
15 Tak mówi panujący Pan: Dnia, którego on zstąpił do
grobu, uczyniłem lament, zawarłem dla niego przepaść,
i zahamowałem strumienie jej, aby się zastanowiły
wody wielkie; i uczyniłaem, że się zaćmił dla niego
Liban, a wszystkie drzewa polne dla nie go zemdlały.
(Sheol h7585) 16 Od grzmotu upadku jego zatrwożyłem
narody, gdym go wepchnął do grobu z tymi, co w dół
zstępują, nad czem się ucieszyły na ziemi na dole
wszystkie drzewa Eden, i co jest najwyborniejszego, i
najlepszego na Libanie, i wszystko, co jest opojone
wodą. **(Sheol h7585)** 17 I ci z nim zstąpili do grobu, do
pobitych mieczem, którzy byli ramieniem jego, i którzy
siadali w cieniu jego w pośrodku narodów. **(Sheol h7585)**
18 Komużeś podobny był sławą i wielkością między
drzewami Eden? Oto zrzucony będziesz z drzewami
Eden na dół na ziemię; w pośrodku nieobrzezańców
polężesz między pobitymi mieczem. Toć jest Farao i
wszystka zgraja jego, mówi panujący Pan.

32 A dwunastego roku, miesiąca dwunastego,
pierwszego dnia tegoż miesiąca, stało się słowo
Pańskie do mnie, mówiąc: 2 Synu człowieczy! podnieś
lament nad Faraonem, królem Egipskim, a powiedz
mu: Podobnyś ty lwowi młodemu między narodami, tyś
jest jako wieloryb w morzu, gdyż bujając po rzekach
twoich mącisz wodę nogami twemi, i mięszasz rzeki
jego. 3 Tak mówi panujący Pan: Rozciągnę też na cię
sieć moję przez zebranie wielu narodów, którzy cię
wyciągną niewodem moim; 4 I zostawię cię na ziemi,
na polu porzucę cię, i sprawię, że mieszkać będzie
na tobie wszelkie ptastwo niebieskie, i nakarmię tobą
zwierza wszystkiej ziemi; 5 I rozrzucę mięso twoje

po górach, i napełnię doliny wysokością twoją, 6 I
napoję ziemię twoję, w której pływasz, krwią twoją
aż do gór, tak, że i rzeki będą napełnione tobą. 7 A
gdy cię zgaszę, zakryję niebiosa, i ciemne uczynię
gwiazdy ich, słońce obłokiem zasłonię, a księżyc nie da
światła swego. 8 Wszystkie światła jasne na niebiosach
zaćmię dla ciebie, i przywiodę ciemność na ziemię
twoję, mówi panujący Pan. 9 Nadto zasmucę serce
wielu narodów, gdy za sprawą moją przyjdzie wieść
o starciu twojem między narody, do ziem, któryche's
nie znał. 10 Uczynię, mówię, że się zdumieje nad tobą
wiele narodów, a królowie ich zatrwożą się bardzo dla
ciebie, gdy szermować będę mieczem swoim przed
twarzą ich; będą się zaiste lękać co chwila każdy o
duszę swoję w dzień upadku twego. 11 Bo tak mówi
panujący Pan: Miecz króla Babilońskiego przyjdzie
na cię. 12 Mieczami mocarzów porażę zgraję twoję;
najokrutniejsi ze wszystkich narodów, ci skażą pychę
Egipską, i będzie zgładzone wszystko mnóstwo jego.
13 Zagładzę i wszystko bydło jego, które jest przy
wodach wielkich, tak, że ich więcej nie zmąci noga
człowiecza, ani kopyta bydlęce mącić ich będą. 14
Tedy uczynię, że się wody ich ustoją, a rzeki ich jako
oliwa pójdą, mówi panujący Pan. 15 Gdyż obrócę
ziemię Egipską w spustoszenie, a ziemia będzie
wypróżniona z pełności swojej, gdy pobiję wszystkich
mieszkających w niej; i dowiedzą się, żem Ja Pan.
16 Toć jest lament, którym nad nią lamentować będą;
córki narodów narzekać będą nad nią, nad Egiptem i
nad wszystkiem mnóstwem jego narzekać będą, mówi
panujący Pan. 17 Potem dwunastego roku, piętnastego
dnia tegoż miesiąca, stało się słowo Pańskie do mnie,
mówiąc; 18 Synu człowieczy! narzekaj nad mnóstwem
Egipskiem, a zepchnij je, i córki tych narodów sławnych
aż do najniższych miejsc ziemi, do tych, co zstępują
do dołu, 19 I mów: Nad kogożeś wdzięczniejszy?
Zstąp, a połóż się z nieobrzezańcami. 20 W pośród
pobitych mieczem upadną; pod miecz podany jest,
wywleczcież go ze wszystką zgrają jego. 21 Mówić
do niego będą najmocniejsi z mocarzów z pośrodku
grobu z pomocnikami jego, którzy tam zstąpiwszy, leżą
z nieobrzezańcami pobitymi mieczem. (Sheol h7585) 22
Tam jest Assur, i wszystka zgraja jego, w około niego
są groby jego; wszyscy ci pobici upadli od miecza. 23
Którego groby położone są przy stronach dołu, aby była
zgraja jego w około grobu jego; ci wszyscy pobici polegli
od miecza, którzy puszczali strach w ziemi żyjacych.
24 Tam Elam i wszystka zgraja jego około grobu jego,
ci wszyscy pobici upadli od miecza, którzy zstąpili
w nieobrzezce do niskości ziemi, którzy puszczali
strach swój w ziemi żyjących; jużci odnoszą hańbę
swoją z tymi, którzy zstępują do dołu. 25 W pośrodku
pobitych postawili mu łoże, i wszystkiej zgrai jego, w
około niego są groby jego; wszyscy ci nieobrzezańcy
pobici są mieczem, przychodził strach ich na ziemię
żyjących, jużci odnoszą hańbę swoję z tymi, którzy
zstąpili do grobu, a w poś rodku pobitych położeni są.
26 Tam Mesech, Tubal i wszystka zgraja jego, i w około
niego groby jego, ci wszyscy nieobrzezańcy pobici
mieczem, choć puszczali strach swój w ziemi żyjących.
27 Aczkolwiekci jeszcze nie polegli z mocarzami,
którzy upadli z nieobrzezańców, co zstąpili do grobu z
wojennym orężem swoim, i położyli miecze swe pod
głowy swe; a wszakże przyjdzie nieprawość ich na kości
ich, chociaż strach tych mocarzów był w ziemi żyjących.
(Sheol h7585) 28 I ty w pośrodku nieobrzezańców starty
będziesz, i będziesz leżał między pobitymi mieczem.
29 Tam Edom, i królowie jego, i wszyscy książęta jego,
którzy położeni są, z mocą swoją i z pobitymi mieczem;
i ci z nieobrzezańcami leżeć będą, i z tymi, którzy
zstępują do dołu. 30 Tam wszyscy zgoła książęta
północnej strony, i wszyscy Sydończycy, którzy zstępują
do pobitych z strachem swoim, za moc swoję wstydzić
się będą, i leżeć będą ci nieobrzezańcy z pobitymi
mieczem, a odniosą hańbę swoję z tymi, którzy zstępują
do dołu. 31 Tych ujrzawszy Farao ucieszy się nad
wszystką zgrają swoją, która jest mieczem pobita,
Farao i wszystko wojsko jego, mówi panujący Pan. 32
Bo puszczę strach mój w ziemi żyjących, i położony
będzie między nieobrzezańcami z pobitymi mieczem
Farao i wszystka zgraja jego, mówi panujący Pan.

33 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2
Synu człowieczy! mów do synów ludu twego, a
rzecz do nich: Gdy przywiodę miecz na którą ziemię,
jeźliże lud onej ziemi weźmie męża jednego z granic
swoich, a postanowi go sobie za stróża, 3 A on widząc
miecz przychodzący na onę ziemię, zatrąbiłby w trąbę
i przestrzegłby lud, 4 A któryby słyszał głos trąby, i
nie dbałby na przestrogę, a wtem przyszedłszy miecz,
zgładziłby go; krew jego będzie na głowie jego; 5 Bo głos
trąby słyszał, wszakże nie dbał na przestrogę, dlatego
krew jego na nim będzie; być był przyjął przestrogę,
zachowałby był duszę swoję. 6 Ale jeźliby stróż ujrzał
miecz przychodzący, a nie zatrąbiłby w trąbę, a luduby
nie przestrzegł, i przyszedłby miecz, i zniósłby którego z
nich, takowy będzie w nieprawości swojej zachwycony;
ale krwi jego z ręki onego stróża szukać będę. 7
Ciebieć, synu człowieczy! ciebiem postanowił stróżem
domu Izraelskiego, abyś słysząc słowo z ust moich,
przestrzegł ich odemnie. 8 Gdybym Ja tedy rzekł
niezbożnemu: Niezbożniku! śmiercią, umrzesz, a tybyś
mu tego nie powiedział, przestrzegając niezbożnika
od drogi jego; tenci niezbożnik dla nieprawości swojej
umrze; ale krwi jego z ręki twojej szukać będę. 9 Ale
jeźlibyś ty przestrzegł niezbożnego od drogi jego, aby

się od niej odwrócił, wszakże nie odwróciłby się od drogi
swojej, onci dla nieprawości swojej umrze; ale ty duszę
swoję wybawisz. 10 A tak ty, synu człowieczy! mów do
domu Izraelskiego: Tak powiadacie mówiąc: Przeto, że
występki nasze i grzechy nasze są na nas, tak, że w
nich schniemy, i jakożbyśmy żyć mogli? 11 Rzeczże
tedy do nich: Jako żyję Ja, mówi panujący Pan: Nie chcę
śmierci niepobożnego, ale aby się odwrócił niepobożny
od drogi sojej, a żył. Odwróćcież się, odwróćcież się od
złych dróg swoich, przeczże macie umrzeć, o domie
Izraelski! 12 Ty tedy, synu człowieczy! mów do synów
ludu swego: Sprawiedliwość sprawiedliwego nie wybawi
go w dzień przestępstwa jego, a niezbożny nie upadnie
w swojej niezbożności w dzień, któregoby się odwrócił
od niezbożności swojej; także sprawiedliwy nie będzie
mógł żyć dla sprawiedliwości swojej w dzień, któregoby
zgrzeszył. 13 Jeźlibym zaś rzekł sprawiedliwemu:
Pewnie żyć będziesz, a onby ufając sprawiedliwości
swojej czynił nieprawość, żadna sprawiedliwość jego
nie przyjdzie na pamięć; ale dla tej nieprawości swojej,
którą czynił, umrze. 14 Zasię, rzekęli niepobożnemu:
Śmiercią umrzesz, a onby się odwrócił od grzechu
swego, i czyniłby sąd i sprawiedliwość, 15 Wróciłby
niezbożny zastaw, a co wydarł, oddałliby, i chodziłby
w ustawach żywota, nie czyniąc nieprawości, pewnie
żyć będzie, a nie umrze. 16 Żadne grzechy jego,
któremi grzeszył, nie będą mu wspominane; sąd i
sprawiedliwość czynił, pewnie żyć będzie. 17 A wżdy
mówią synowie ludu twego: Nie prawa jest droga
Pańska, choć onych samych droga nie jest prawa. 18
Gdyby się odwrócił sprawiedliwy od sprawiedliwości
swojej, a czyniłby nieprawość, umrze dla niej; 19
Ale gdyby się odwrócił niezbożny od niezbożności
swojej, a czyniłby sąd i sprawiedliwość, dlatego żyć
będzie. 20 A przecie mówicie: Nie prawa jest droga
Pańska; każdego z was według drogi jego sądzić będę,
o domie Izraelski! 21 I stało się dwunastego roku,
dziesiątego miesiąca, piątego dnia tegoż miesiąca od
zaprowadzenia naszego, że przyszedł do mnie jeden,
który uszedł z Jeruzalemu, mówiąc: Dobyto miasta. 22
A ręka Pańska była przy mnie w wieczór przedtem, niż
przyszedł ten, który uciekł, i otworzyła usta moje, aż do
mnie rano przyszedł; otworzyła mówię usta moje, abym
niemym dalej nie był. 23 I stało się słowo Pańskie do
mnie, mówiąc: 24 Synu człowieczy! Obywatele tych
spustoszonych miejsc w ziemi Izraelskiej powiadają,
mówiąc: Abraham sam jeden był, a wżdy posiadł tę
ziemię; ale nas jest wiele, namci dana jest ta ziemia
w osiadłość. 25 Dlategoż mów do nich: Tak mówi
panujący Pan: Ze krwią jadacie, i oczy swe podnosicie
do plugawych bałwanów swoich, i krew wylewacie, a
chcielibyście tę ziemię posiąść? 26 Stoicie na mieczu
waszym, czynicie obrzydliwość, a każdy żonę bliźniego
swego plugawi; izali ziemię posiądziecie? 27 Tak
rzecz do nich: Tak mówi panujący Pan: Jako żyję
Ja, że ci, którzy są na miejscach spustoszonych,
od miecza polegną; a kto jest na polu, tego podam
bestyjom na pożarcie; a którzy są na zamkach albo w
jaskiniach, morem pomrą; 28 I podam ziemię na wielkie
spustoszenie, i ustanie pycha mocy jej; i spustoszeją
góry Izraelskie, a nie będzie, ktoby po nich chodził. 29
I dowiedzą się, żem Ja Pan, gdy podam ziemię ich
na wielkie spustoszenie dla wszystkich obrzydliwości
ich, które czynili. 30 Ale ty, synu człowieczy! słuchaj.
Synowie ludu twojego często mówią o tobie około ścian
i we drzwiach domów, i mówi jeden do drugiego, i każdy
do bliźniego swego, mówiąc: Pójdźcie, a posłuchajcie,
co za słowo od Pana wyszło. 31 I schodzą się do ciebie,
tak, jako się schodzi lud, i siadają przed obliczem
twojem, jako lud mój, i słuchają słów twoich, ale ich nie
czynią; a choć je sobie usty swemi smakują, wszakże
za szkaradnym zyskiem swoim serce ich chodzi. 32 A
oto tyś im jest jako pieśń wdzięczna pięknego głosu, i
dobrze umiejętnego śpiewaka; słuchając w prawdzie
słów twoich, ale ich nie czynią. 33 Lecz gdy to przyjdzie,
(jakoż oto przychodzi) dopiero się dowiedzą, że prorok
był w pośrodku nich.

34 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: 2
Synu człowieczy! prorokuj przeciwko pasterzom
Izraelskim, prorokuj, a mówi do tych pasterzy: Tak mówi
panujący Pan: Biada pasterzom Izraelskim, którzy sami
siebie pasą! 3 Izali pasterze trzody paść nie mają?
Tłustość jadacie, a wełną się przyodziewacie, to, co
jest tłustego zabijacie, a trzody nie pasiecie; 4 Słabych
nie posilacie, a chorego nie leczycie, i złamanego nie
zawiązujecie, a zapłoszonego nie przywodzicie, ani
zgubionego nie szukacie, owszem, nad nimi surowie i
srodze panujecie. 5 Tak, że rozproszone będąc są bez
paterza i stały się na pożarcie wszelkiemu zwierzowi
polnemu. ponieważ się rozpierzchnęły. 6 Błąkają się
owce moje po wszystkich górach, i po każdym pagórku
wysokim; owszem, po wszystkiej ziemi rozproszyły
się owce moje, a nie był, ktoby ich szukał, i ktoby
się za niemi pytał. 7 Dlatego, wy pasterze! słuchajcie
słowa Pańskiego, 8 Jako żyję Ja, mówi panujący
Pan: Przeto, iż trzoda moje jest na łup dana, a owce
moje są na pożarcie wszelkiemu zwierzowi polnemu,
będąc bez pasterza a iż nie szukają pasterze moi
owiec moich, ale tylko pasterze samych siebie pasą, a
owiec moich nie pasą; 9 Przetoż o pasterze! słuchajcie
słowo Pańskiego. 10 Tak mówi panujący Pan: Otom Ja
przeciwko pasterzom, i szukać będę owiec moich z rąk
ich, a uczynię, że oni przestaną paść owiec moich, aby
nie paśli więcej pasterze samych siebie; wydrę zaiste
owce moje z gęby ich, i nie będą im więcej pokarmem.

11 Bo tak mówi panujący Pan: Oto Ja, Ja szukać będę
owiec moich, i pytać się za niemi. 12 Jako się pyta
pasterz o trzodę swoję, kiedy bywa w pośrodku owiec
swoich rozproszonych: tak się Ja będę pytał za owcami
mojemi, i wyrwę je ze wszystkich miejsc, kędy były
rozproszone w dzień obłoku i chmury; 13 I wywiodę
je z narodów, a zgromadzę je z ziem, i przywiodę je
do ziemi ich, a paść je będę na górach Izraelskich
nad strumieniami, i po wszystkich mieszkaniach tej
ziemi. 14 Na pastwiskach dobrych paść je będę, a na
górach wysokich Izraelskich będą pastwiska ich; tam
odpoczywać będą w trawach bujnych, a w paszach
tłustych paść się będą na górach Izraelskich. 15 Ja sam
paść będę owce moje, i Ja im poczynię legowiska, mówi
panujący Pan. 16 Zgubionej szukać będę, a zapłoszoną
przywiodę, i połamaną zawiążę, a słabą posilę; ale
tłustą i mocną wytracę; bo je będę pasł w sądzie. 17
A wy, trzodo moja! tak mówi panujący Pan: Oto Ja
uczynię sąd między owcą a owcą, między barany a
kozły. 18 Azaż wam na tem mało, paść się na dobrej
paszy, że jeszcze ostatek pastwisk waszychdepczecie
nogami swojemi? a czystą wodę pić, że ostatek nogami
swemi mącicie? 19 Tak, że się owce moje tem, co
było podeptane nogami waszemi, paść, a męciny nóg
waszych pić muszą. 20 Przetoż tak mówi panujący
Pan do nich: Oto Ja, Ja sąd uczynię między bydlęciem
tłustym i między bydlęciem chudem, 21 Dlatego, że wy
bokami i plecami trącacie, a rogami waszemi bodziecie
wszystkie słabe, tak żeście precz rozegnali. 22
Przetoż wyzwolę owce moje, że już dalej łupem nie
będą, i uczynię sąd między owcą i owcą; 23 I wzbudzę
nad niemi pasterza jednego, który je paść będzie, sługę
mego Dawida, on je paść będzie, i on będzie pasterzem
ich. 24 A Ja Pan będę im Bogiem, a sługa mój Dawid
książęciem w pośrodku nich, Ja Pan mówiłem to. 25 I
uczynię z nimi przymierze pokoju, a wygubię zły zwierz
z ziemi; i będą na puszczy bezpiecznie mieszkać, a w
lasach sypiać będą; 26 Nadto dam im, i okolicy pagórka
mego, błogasławieństwo, i spuszczać będę deszcz
czasu swego; deszcze to błogosłwieństwa będą; 27
I wypuści drzewo polne owoc swój, a ziemia wyda
urodzaj swój, i będą na ziemi swojej bezpieczni, a
dowiedzą się, żem Ja Pan, gdy połamię zawory jarzma
ich, a wyrwię je z ręki tych, którzy je zniewalają. 28
I nie będą więcej łupem narodom, a zwierz ziemiski
pożerać ich nie będzie; ale mieszkać będą bezpiecznie,
a nie będzie, ktoby je straszył. 29 I wzbudzę im latorośl
sławną, że nie będą więcej głodem niszczeni na ziemi,
ani poniosą pohańbienia od pogan. 30 I dowiedzą
się, żem Ja Pan, Bóg ich, z nimi, a oni lud mój, dom
Izraelski, mówi panujący Pan. 31 Ale wy owce moje,
owce pastwiska mego, wyście lud mój, a Jam Bóg
wasz, mówi panujący Pan.

35 I stało się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 2
Synu człowieczy! obróć twarz swoję przeciwko
górze Seir, a prorokuj przeciwko niej, 3 I mów do niej:
Tak mówi panujący Pan: Otom Ja przeciwko tobie, góro
Seir! a wyciągnę rękę moję na cię, i podam cię na wielkie
spustoszenie. 4 Miasta twoje w spustoszenie obrócę,
że będziesz spustoszona, i dowiesz się, żem Ja Pan. 5
Przeto, iż wieczną nieprzyjaźń wiedziesz, i rozpraszasz
synów Izraelskich ostrzem miecza czasu utrapienia
ich, czasu wykonywania kaźni ich; 6 Dlatego, jako żyję
Ja, mówi panujący pan, że cię podam na zabicie, a
krew cię ścigać będzie; ponieważ krwi rozlewania w
nienawiści nie masz, przetoż cię krew ścigać będzie. 7
I obrócę górę Seir w wielkie spustoszenie, a wygubię z
niej przechodzącego, i wracającego się; 8 I napełnię
góry jej pobitymi jej; na pagórkach twoich, i na dolinach
twoich, i przy wszystkich strumieniach twoich pobici
mieczem polegną na nich; 9 Na pustynie wieczne
podam cię, i w miastach twoich mieszkać nie będą; a
dowiecie się, żem Ja Pan. 10 Przetoż iż mówisz: Te
dwa narody, i te dwie ziemie moje będą a posiądziemy
tę, w której Pan mieszkał; 11 Dlategoż, jako żyję Ja,
mówi panujący Pan, że uczynię według gniewu twego
i według zawiści twojej, którąś czyniła w nienawiści
swej przeciwko nim; i będę poznany od nich, gdy cię
sądzić będę; 12 I dowiesz się, żem Ja Pan słyszał
wszystkie urągania twoje, któreś wyrzekła przeciw
górom Izraelskim, mówiąc: Spustoszone są, a nam
podane są ku pożarciu. 13 Boście się przeciwko mnie
wynosili usty waszemi, a rozmnożyliście słowa swoje
przeciwko mnie, com Ja słyszał. 14 Tak mówi panujący
Pan: Jako się ta wszystka ziemia weseli, tak cię obrócę
w pustnię. 15 Jako się ty weselisz nad dziedzictwem
domu Izraelskiego, przeto, że jest spustoszone, tak
uczynię i tobie; będziesz spustoszona, o góro Seir! a
zgoła wszystka ziemia Edomska; i dowiedzą się żem
Ja Pan.

36 A ty synu człowieczy! prorokuj o górach
Izraelskich, a mów: Góry Izraelskie! słuchajcie
słowa Pańskiego; 2 Tak mówi panujący Pan: Przeto, iż
nieprzyjaciel rzekł o was: Hej, hej! i wysokości wieczne
dostały się nam w dziedzictwo; 3 Przetoż prorokuj
a mów: Tak mówi panujący Pan: Dlatego, dlatego,
mówię, iż was zburzyli, a pochłonęli zewsząd, i staliście
się dziedzictwem pozostałym narodom, i przyszliście
na język i na obmowisko ludzkie; 4 Przetoż, góry
Izraelskie! słuchajcie słowa panującego Pana. Tak
mówi panujący Pan górom i pagórkom, strumieniom i
dolinom, pustyniom, obalinom, i miastom opuszczonym,
które są na splundrowanie, i na pośmiewisko ostatkowi
narodów okolicznych. 5 Dlatego, tak mówi panujący
Pan, zaprawdę w ogniu zapalczywości mojej mówić

będę przeciw ostatkom tych narodów, i przeciwko
wszystkiej ziemi Edomskiej, którzy sobie przywłaszczyli
ziemię moję za dziedzictwo z weselem całego serca, i
z ochotnem pust oszeniem, aby siedlisko wygnanych
jego było na rozszarpanie, 6 Przetoż prorokuj o ziemi
Izrelskiej, a mów górom, i pagórkom, strumieniom
i dolinom: Tak mówi panujący Pan: Oto Ja w
zapalczywości mojej, i w popędliwości mojej mówię,
dlatego, iż hańbę od narodów ponosicie. 7 Przetoż
tak mówi panujący Pan: Jam podniósł rękę moję, iż
te narody, które są zewsząd około was, sami hańbę
swoję poniosą. 8 A wy, góry Izraelskie! wypuście
gałązki swe, i owoc swój przynieście ludowi memu
Izraelskiemu, gdy się przybliżą a przyjdą. 9 Bo oto
Ja idę do was, i nawrócę się do was, a uprawiane i
posiewane będziecie; 10 I rozmnożę na was ludzi,
wszystek zgoła dom Izarelski; i będą mieszkać w
miastach, a miejsca zburzone pobudowane będą. 11
Rozmnożę, mówię, na was ludzi i dobytek, a rozmnożą
się i urosną; i sprawię, że mieszkać będziecie jako
za dawnych czasów waszych, i lepiej wam czynić
będę niż przedtem, i dowiecie się, żem Ja Pan. 12
Bo przyprowadzę na was ludzi, lud mój Izraelski, i
posiądą cię, i będziesz im dziedzictwem, a więcej ich
nie osierocisz. 13 Tak mówi panujący Pan: Dlatego, że o
was powiadają: Tyś jest ta ziemia, która pożerasz ludzi, i
osieracasz narody twoje; 14 Przetoż nie będziesz więcej
ludzi pożerała, ani narodów twoich więcej osieracała,
mówi panujący Pan. 15 I nie dopuszczę w tobie więcej
słyszeć hańby narodów, ani zelżywości ludzkiej nie
poniesiesz więcej, i narodów twoich nie przywiedziesz
więcej do upadku, mówi panujący Pan. 16 I stało się
słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 17 Synu człowieczy!
dom Izrelski mieszkając w ziemi swej splugawiał ją
drogami swemi i sprawami swemi, tak, że droga ich
przed obliczem mojem była jako nieczystość niewiasty
odłączonej. 18 Przetoż wylałem gniew mój na nich dla
krwi, którą wylali na ziemię, i dla plugawych bałwanów
ich, któremi ją splugawili. 19 I rozproszyłem ich między
narody, a rozwiani są po ziemiach; według dróg ich
i według spraw ich sądziłem ich. 20 A gdy weszli
do narodów, do których przyszli, pomazali tam imię
świątobliwości mojej, gdy o nich mówiono: Lud to
Pański, a z ziemi jego wyszli. 21 Alem im sfolgował
dla imienia świętobliwości mojej, które splugawił dom
Izraelski między narodami, do których przyszli; 22
Przetoż mów do domu Izraelskiego: Tak mówi panujący
Pan: Nie dla was Ja to czynię, o domie Izraelski! ale
dla imienia świętobliwości mojej, któreście splugawili
między narodami, do którycheście przyszli; 23 Abym
poświęcił wielkie imię moje, które było splugawione
między narodami, któreście wy zmazali w pośrodku ich;
i dowiedzą się narody, żem Ja Pan, mówi panujący
Pan, gdy poświęcony będę w was przed oczyma ich;
24 Bo was zbiorę z narodów, i zgromadzę was ze
wszystkich ziem, i przywiodę was do ziemi waszej; 25 I
pokropię was wodą czystą, a oczyszczeni będziecie
od wszystkich nieczystót waszych, i od wszystkich
plugawych bałwanów waszych oczyszczę was; 26
I dam wam serce nowe, a ducha nowego dam do
wnętrzności waszych, i odejmę serce kamienne z ciała
waszego, a dam wam serce mięsiste. 27 Ducha mego,
mówię, dam do wnętrzności waszej, a uczynię, że w
ustawach moich chodzić, a sądów moich przestrzegać,
i czynić je będziecie. 28 A będziecie mieszkać w ziemi,
którąm dał ojcom waszym, i będziecie ludem moim,
a Ja będę Bogiem waszym. 29 Bo was wyzwolę od
wszystkich nieczystót waszych, i przywołam zboża,
i rozmnożę je, a nie dopuszczę na was głodu. 30
Rozmnożę też owoc drzew, i urodzaje polne, abyście
więcej nie nosili hańby głodu między narodami. 31 I
wspomnicie na złe drogi wasze, i na sprawy wasze,
które nie były dobre, i omierzniecie sami sobie w oczach
swoich dla nieprawości waszych i dla obrzydliwości
waszych. 32 Nie dla wasci Ja to czynię, mówi panujący
Pan, niech wam to jawno będzie; sromajcie się, a
wstydźcie się za drogi wasze, o domie Izraelski! 33
Tak mówi panujący Pan: Którego was dnia oczyszczę
od wszystkich nieprawości waszych, osadzę miasta, a
miejsca zburzone będą pobudowane. 34 A tak ziemia
spustoszała sprawowana będzie, która przedtem była
spustoszona przed oczyma wszystkich przechodzących.
35 I rzeką: Ziemia ta spustoszała stała się jako ogród
Eden; także miasta puste i opuszczone i rozwalone,
obronne są i osadzone. 36 I dowiedzą się narody,
którekolwiek zostną około was, żem Ja Pan pobudował
rozwaliny, a nasadził miejsca spustoszone. Ja Pan
mówiłem, i uczynię. 37 Tak mówi panujący Pan: Jeszcze
tego będzie u mnie szukał dom Izraelski, abym to im
uczynił, abym ich rozmnożył w ludzi jako trzodę. 38
Jako trzodę na ofiary, jako trzodę Jeruzalemską na
święta jego uroczyste, tak spustoszone miasta będą
napełnione trzodami ludzi; i dowiedzą się, żem Ja Pan.

37 Była nademną ręka Pańska, i wywiódł mię Pan w
duchu, i postawił mię w pośrodku pola, które było
pełne kości; 2 I przewiódł mię przez nie w około a w
około, a oto było ich bardzo wiele na onem polu, a oto
były bardzo suche. 3 I rzekł do mnie: Synu człowieczy!
ożyjąli te kości? I rzekłem: Panujący Panie! ty wiesz.
4 W tem rzekł do mnie: Prorokuj o tych kościach, a
mów do nich: Kości suche, słuchajcie słowa Pańskiego!
5 Tak mówi panujący Pan o tych kościach: Oto ja
wprowadzę w was ducha, a ożyjecie; 6 A włożę na was
żyły, i uczynię, że porośnie na was mięso, i powlekę
was skórą, a dam wam ducha, i ożyjecie, i poznacie,

żem Ja Pan. 7 Prorokowałem tedy, jako mi rozkazano;
i stał się szum, gdym ja prorokował, a oto poruszenie; i
przystąpiły kości, kość do kości swojej. 8 I ujrzałem, a
oto na nich żyły, i mięso porosło, i powleczone były
skórą po wierzchu; ale ducha nie było w nich. 9 I rzekł
do mnie: Prorokuj do ducha, prorokuj, synu człowieczy!
i rzecz do ducha: Tak mówi panujący Pan: Od czterech
wiatrów przyjdź, duchu! i natchnij te pobite, a niech
ożyją. 10 Prorokowałem tedy jako mi był rozkazał, i
wstąpił w nie duch, a ożyły, i stanęły na nogach swoich,
wojsko nader bardzo wielkie. 11 I rzekł do mnie: Synu
człowieczy! te kości są wszystek dom Izraelski. Oto
mówią: Wyschły kości nasze, i zginęła nadzieja nasza,
wygładzeni jesteśmy. 12 Dlategoż prorokuj, a mów do
nich: Tak mówi panujący Pan: Oto Ja otworzę groby
wasze, i wywiodę was z grobów waszych, ludu mój! i
przywiodę was do ziemi Izraelskiej! 13 I dowiecie się,
żem Ja Pan, gdy Ja otworzę groby wasze, a wywiodę
was z grobów waszych, ludu mój! 14 I dam w was
ducha mego, a ożyjecie, i dam wam odpocząć w ziemi
waszej; i dowiecie się, że Ja Pan mówię to i uczynię,
mówi Pan. 15 I stało się słowo Pańskie do mnie,
mówiąc: 16 A ty, synu człowieczy! weźmij sobie jedno
drewno, i napisz na niem: Judzie i synom Izraelskim,
towarzyszom jego. Weźmij też i drugie drewno, a napisz
na niem: Józefowi drewnu Efraimowemu, i wszystkiemu
domowi Izraelskiemu, towarzyszom jego! 17 I złóż je
sobie jedno do drugiego w jedno drewno, aby były jako
jedno w ręce twojej. 18 A gdy rzekną do ciebie synowie
ludu twego, mówiąc: Izali nam nie oznajmisz, co przez
to rozumiesz? 19 Rzeczesz im: Tak mówi panujący
Pan: Oto Ja wezmę drewno Józefowe, które jest w ręce
Efraimowej i pokolenia Izraelskie, towarzyszów jego,
i przyłożę je z nim do drewna Judowego, i uczynię
je jednem drewnem, a będą jednem w ręce mojej.
20 A gdy będą one drewna, na których napiszesz,
w ręce twojej przed oczyma ich, 21 Tedy rzecz do
nich: Tak mówi panujący Pan: Oto Ja wezmę synów
Izraelskich z pośrodku tych narodów, do których byli
zaszli, i zgromadzę ich zewsząd, a przywiodę ich do
ziemi ich; 22 I uczynię ich narodem jednym w ziemi,
na górach Izraelskich, i będzie król jeden nad onymi
wszystkimi za króla; a nie będą więcej dwa narody,
nie rozdzielą się nigdy więcej na dwoje królestw; 23
Nie splugwią się więcej plugawemi bałwanami swemi,
i obrzydliwościami swemi, ani jakiemi przestępstwy
swemi; i wybawię ich z każdego mieszkania ich, gdzie
zgrzeszyli, i oczyszczę ich, i będą ludem moim, a Ja
będę Bogiem ich. 24 A sługa mój Dawid będzie królem
nad nimi, i pasterza jednego wszyscy mieć będą, aby w
sądach moich chodzili, i ustaw moich przestrzegali, i
czynili je. 25 I będą mieszkać w onej ziemi, którąm był
dał słudze memu Jakóbowi, w której mieszkali ojcowie
wasi; będą, mówię, w niej mieszkali oni i synowie ich, i
synowie synów ich aż na wieki, a Dawid, sługa mój,
będzie książęciem ich na wieki. 26 I uczynię też z nimi
przymierze pokoju, a przymierze wieczne będzie z nimi;
i osadzę ich i rozmnożę ich, i założę świątnicę moję w
pośrodku ich na wieki. 27 I będzie przybytek mój między
nimi, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim. 28 I
dowiedzą się narody, żem Ja Pan, który poświęcam
Izraela, gdy będzie świątnica moja w pośrodku ich na
wieki.

38 I stało się słowo Pańskie do mnie mówiąc: 2 Synu
człowieczy! obróć twarz swoję przeciw Gogowi w
ziemi Magog, książęciu głównemu w Mesech i Tubal, a
prorokuj przeciw niemu. 3 I rzecz: Tak mówi panujący
Pan: Otom Ja przeciw tobie, o Gogu, księciu główny
w Mesechu i w Tubalu! 4 Bo cię zawrócę, i włożę
wędzidło w czeluści twoje, i wywiodę cię, i wszystko
wojsko twoje, konie i jezdnych wszystkich poubieranych
w zupełny kirys, hufy wielkie z tarczami i z przyłbicami,
wszystkich tych, którzy władają mieczem. 5 Persów,
Murzynów i Putejczyków z nimi, tych wszystkich z
tarczami i z przyłbicami; 6 Gomer i wszystkie hufy jego,
dom Togormy mieszkającego w stronach północnych, i
wszystkie poczty jego, narodów wiele z tobą. 7 Gotuj
się, a wypraw się, ty i wszystkie półki twoje, które się
zebrały do ciebie, a bądź stróżem ich. 8 Po wielu dniach
nawiedziony będziesz, a w ostatnie lata przyciągniesz
na lud uwolniony od miecza, i zebrany z wielu narodów,
na góry Izraelskie, które były pustynią ustawiczną, gdyż
oni z narodów będąc wywiedzieni, wszyscy bezpiecznie
mieszkać będą. 9 W tem przyciągniesz i przyjdziesz
jako burza, będziesz jako obłok okrywający ziemię, ty
i wszystkie poczty twoje, i wiele narodów z tobą. 10
Tak mówi panujący Pan: Dnia onego wstąpią dziwne
rzeczy na serce twoje, a będziesz złe zamysły myślał,
11 I rzeczesz: Wtargnę do ziemi, w której są wsi;
przypadnę na spokojnych i bezpiecznie mieszkających,
na wszystkich, którzy mieszkają bez muru, a zawór
i bram nie mają; 12 Abym wziął łupy, a rozchwycił
korzyści; abym obrócił rękę swoję na spustoszone
miejsca już znowu osadzone, i na lud zgromadzony
z narodów, którzy się bydłem i kupiectwem bawią, a
mieszkają w pośrodku ziemi. 13 Seba, i Dedan, i kupcy
morscy, i wszystkie lwięta jego rzekną do ciebie: Izali ty
na branie łupów idziesz? Izali na rozchwycenie korzyści
zebrałeś półki twoje, abyś wybrał srebro i złoto, i zabrał
dobytek i majętności, a żebyś zebrał łup wielki? 14
Przetoż prorokuj, synu człowieczy! a mów do Goga: Tak
mówi panujący Pan: Izali się w on dzień, gdy lud mój
Izraelski bezpiecznie mieszkać będzie, nie dowiesz? 15
I przyjdziesz z miejsca swego z stron północnych, ty i
narodów wiele z tobą, wszyscy wsiadający na konie, lud

wielki i wojsko gwałtowne; 16 I przypadniesz na lud mój
Izraelski jako obłok, abyś okrył tę ziemię. W ostatnie
dni przywiodę cię do ziemi mojej, aby mię poznały
narody, gdy będę poświęcony w tobie, przed oczyma
ich, o Gogu! 17 Tak mówi panujący Pan: Azażeś ty nie
jest on, o którymem powiedział za dni dawnych przez
sług moich, proroków Izraelskich, którzy prorokowali
za dni onych lat, żem cię miał przywieść na nich? 18
Wszakże w on dzień, w dzień, którego przyciągnie Gog
na ziemię Izraelską, mówi panujący Pan, wzruszy się
gniew mój w popędliwości mojej; 19 A w gorliwości
mojej, i w ogniu gniewu mego mówić będę, że dnia
onego będzie wielki rozruch w ziemi Izraelskiej; 20 I
zadrżą od obliczności mojej ryby morskie, i ptastwo
niebieskie, i zwierz polny, i wszelka gadzina płazająca
się po ziemi, i wszyscy ludzie, którzy są na obliczu
ziemi; i porozwalają się góry, i upadną wysokie wieże,
i każdy mur obali się na zie mię. 21 Bo przywołam
przeciwko niemu po wszystkich górach moich miecz,
mówi panujący Pan; miecz każdego obróci się na brata
jego. 22 I będę się z nim sądził morem i krwią, a deszcz
gwałtowny i grad kamienny, ogień i siarkę spuszczę
nań, i na wojska jego, i na wiele narodów, które z nim
będą. 23 I pokażę się wielmożnym, i poświęcę się, i
znajomym się uczynię przed oczyma wielu narodów, i
dowiedzą się, żem Ja Pan.

39 A ty, synu człowieczy! prorokuj przeciwko Gogowi,
a mów: Tak mówi panujący Pan: Otom Ja
przeciwko tobie, Gogu, księciu główny w Mesechu i w
Tubalu! 2 I zawrócę cię, a sześcioraką plagą ścisnę
cię, i wywiodę cię z stron północych, a przywiodę cię
na góry Izraelskie; 3 A wytrącę łuk twój z ręki twojej
lewej, i strzały twoje z prawej ręki twojej wybiję. 4
Na górach Izraelskich upadniesz, ty i wszystkie hufy
twoje, i narody, które z tobą będą; ptastwu i wszelkiej
rzeczy skrzydlastej, i zwierzowi polnenu podam cię
na pożarcie. 5 Na obliczu pola upadniesz; bom Ja
to wyrzekł, mówi panujący Pan. 6 I puszczę ogień
na Magoga, i na tych, co bezpiecznie na wyspach
mieszkają; a dowiedzą się, żem Ja Pan. 7 A imię
świętobliwości mojej oznajmię w pośrodku ludu mego
Izraelskiego, i nie dopuszczę więcej zmazać imienia
świętobliwości mojej; i dowiedzą się narody, żem Ja
Pan, święty w Izraelu. 8 Oto przyjdzie i stanie się to,
mówi panujący Pan, tegoż dnia, o któremem mówił. 9
Tedy wynijdą obywatele miast Izraelskich, a zapaliwszy
spalą oręże i tarcze, i drzewca, łuki i strzały, kije ręczne
i włócznie, i będą z nich niecić ogień przez siedm lat;
10 A nie będą drew nosić z pola, ani ich rąbać w lasach,
ale z oręża ogień niecić będą a złupią tych, którzy ich
łupili, i splundrują tych, którzy ich plundrowali, mówi
panujący Pan. 11 I stanie się dnia onego, że dam
Gogowi miejsce na grób, tam w Izraelu, dolinę, którędy
chodzą na wschód słońca ku morzu, która zatka usta
mimo idących; i pogrzebią tam Goga i wszystkie zgraje
jego, a będą ją zwać doliną mnóstwa Gogowego; 12 Bo
ich grześć będzie dom Izrelski przez siedm miesięcy
aby oczyścili ziemię. 13 A tak pogrzebie ich wszystek
lud onej ziemi, i obróci się im to w sławę, w dzień,
którego Ja będę uwielbiony, mówi panujący Pan. 14 I
obiorą mężów ustwaicznych, którzyby się przechodzili
po onej ziemi, przechodzili, mówię, a chowali tych,
którzyby zostali na ziemi, aby ją wyczyścili, a po wyjściu
siedmiu miesięcy szukać poczną. 15 A ci przechodząc
chodzić będą po ziemi, a ujrzawszy kości człowiecze
postawią przy nich znak, aby je pochowali ci, co
chowają umarłych, w dolini mnóstwa Gogowego. 16
Owszem, to mnóstwo jego będzie ku sławie miastu,
gdy oczyszczą onę ziemię. 17 A ty synu człowieczy!
tak mówi panujący Pan: Rzecz ptastwu i wszelkiej
rzeczy skrzydlastej, i każdej bestyi polnej: Zbierzcie
się, a przyjdźcie, zgromadźcie się zewsząd na ofiarę
moję, którą Ja wam sprawuję, ofiarę wielką na górach
Izraelskiech, żebyście jedli mięso, i pili krew. 18 Mięso
mocarzy jeść będziecie, a krew książąt ziemskich pić
będziecie, baranów, baranków, i kozłów, i cielców,
którzy wszyscy potyli w Basan. 19 Najecie się tłustości
do sytości a napijecie się krwi do upicia z tej ofiary
mojej, którą wam nagotuję. 20 I nasycicie się z stołu
mego końmi, i jeźdźcami, mocarzami, i każdym mężem
walecznym, mówi panujący Pan. 21 A tak objawię
chwałę moję między narodami, i oglądają wszystkie
narody sąd mój, którym uczynił, i rękę moję, którąm na
nie wyciągnął; 22 A dowie się dom Izraelski, żem Ja
Pan, Bóg ich od onego dnia i na potem. 23 Poznają też
i narody, iż dla nieprawości swojej zawiedzieni są do
więzienia dom Izraelski, dlatego, iż wystąpili przeciwko
mnie. Dlategom też był zakrył oblicze swoje przed nimi,
a podałem ich w ręce nieprzyjaciół ich, aby wszyscy od
miecza polegli. 24 Według nieczystości ich, i według
przewrotności ich obszedłem się z nimi, i zakryłem
oblicze moje przed nimi. 25 Przetoż tak mówi panujący
Pan: Jużci przywrócę więźniów Jakóbowych; a zmiłuję
się nad wszystkim domem Izraelskim; i gorliwym będę
dla imienia świętobliwości mojej, 26 Gdy odniosą
pohańbienie swoje i wszystko przestępstwo swoje,
którem wystąpili przeciwko mnie, gdy bezpiecznie
mieszkali w ziemi swojej, a nie był, ktoby ich trwożył;
27 A gdy ich przywrócę z narodów, i zgromadzę ich
z ziem nieprzyjaciół ich, i będę poświęcony w nich
przed oczyma wielu narodów. 28 Tedy się dowiedzą,
żem Ja Pan, Bóg ich, gdy zawiódłszy ich do narodów
zasię ich zgromadzę do ziemi ich, a nie zostawię tam
więcej żadnego z nich. 29 I nie zakryję więcej oblicza

mego przed nimi, gdyż wyleję ducha mojego na dom
Izraelski, mówi panujący Pan.

40 Dwudziestego i piątego roku zaprowadzenia
naszego, na początku roku, dziesiątego dnia
miesiąca, czternastego roku po zburzeniu miasta, tegoż
prawie dnia była nademną ręka Pańska, a przywiódł
mię tam. **2** W widzeniach Bożych przywiódł mię do
ziemi Izraelskiej, a postawił mię na górze bardzo
wysokiej, na której było jakoby budowanie miasta na
południe. **3** I przywiódł mię tam, a oto mąż, który był
na wejrzeniu jako kształt miedzi, mając sznur lniany w
ręce swej i laskę ku rozmierzaniu, a ten stał w bramie.
4 I mówił do mnie ten mąż: Synu człowieczy! patrz
oczyma swemi, a uszyma swemi słuchaj, i przyłóż
serce swoje do wszystkiego, coć okażę; boś tu na
to przywiedziony, abyć to ukazano, a ty oznajmisz
wszystko, co widzisz, domowi Izraelskiemu. **5** A oto
mur zewnątrz przy domu zewsząd w około; a w ręce
onego męża była laska ku rozmierzaniu na sześć łokci,
(a każdy łokieć na dłoń był nad zwyczajny dłuższy.) i
wymierzył szerokość onego budowania na laskę jednę,
i wysokość na laskę jednę, **6** Potem wszedłszy do
bramy, która była na drodze wschodniej, wstąpił po
schodach jej, i wymierzył próg bramy na laskę jednę
wszerz, a próg drugiej na jednę laskę wszerz; **7** Każdą
też komorę na jednę laskę wdłuż, a na jednę laskę
wszerz; a między komorami był plac na pięć łokci, próg
też bramy podle przysionku bramy wewnątrz był na
jednę laskę. **8** I wymierzył przysionek bramy wewnątrz
na jednę laskę. **9** Wymierzył też przysionek bramy na
ośm łokci, a podwoje jej na dwa łokcie, a ten przysionek
bramy był wewnątrz. **10** Komory też bramy ku drodze
wschodniej były trzy z jednej a trzy z drugiej strony;
jednaka miara była wszystkich trzech, jednaka też miara
podwoi ich z obu stron. **11** Wymierzył też szerokość
drzwi onej bramy na dziesięć łokci, a długość bramy na
trzynaście łokci. **12** Była też wystawa przed komorami
na jeden łokieć, także wystawa z drugiej strony na jeden
łokieć, a każda też komora na sześć łokci z jednej, a na
sześć łokci z drugiej strony. **13** Potem wymierzył bramę
od dachu komory jednej aż do dachu drugiej, szerokość
na dwadzieścia i pięć łokci, a drzwi były przeciwko
drzwiom. **14** I uczynił podwoje na sześćdziesiąt łokci,
a każdy podwój u sieni i u bramy zewsząd w około
był pod jedną miarą. **15** A od przodku bramy, gdzie
się wchodzi do przodku przysionka bramy wnętrznej,
było pięćdziesięt łokci. **16** Okna też pochodziste były
w komorach, i nad podwojami ich wewnątrz bramy
zewsząd w około, także też i w przysionkach, a na
oknach zewsząd w około wewnątrz, i na podwojach były
palmy. **17** Potem mię przywiódł do sieni zewnętrznej, a
oto komory i tło uczynione było w sieni wszędy w około,
a trzydzieści komór było na onem tle. **18** A to tło było
po stronach bram, jako długie były bramy, a toć było
tło niższe. **19** Wymierzył także szerokość od przodku
bramy niższej aż do przodku sieni wewnętrznej z dworu
na sto łokci ku wschodowi i ku północy. **20** Bramę też,
która była ku północy przy sieni zewnętrznej, wymierzy
wdłuż i wszerz: **21** (A komory jej były trzy z jednej,
a trzy z drugiej strony, a podwoje jej i przysionki jej
były według pomiaru pierwszej bramy;) na pięćdziesiąt
łokci była długość jej, a szerokość na dwadzieścia i
pięć łokci. **22** Okna też jej, i przysionki jej, i palmy jej
były według pomiaru bramy onej, która patrzyła na
wschód, a po siedmiu stopniach wstępowano na nią, a
przysionki jej były tuż przed schodami. **23** Także brama
sieni wewnętrznej była przeciw bramie ku północy i
ku wschodowi, a wymierzył od bramy do bramy sto
łokci. **24** Potem mię wywiódł na drogę południową,
a oto brama była ku drodze południowej, i wymierzył
podwoje jej, i przysionki jej według tejże miary. **25** (A
okna jej, i przysionki jej wszędy w około były, także
jako i drugie) na pięćdziesięt łokci wdłuż a wszerz
na dwadzieścia i pięć łokci, **26** Wschód też był do
niej o siedmiu stopniach, a przysionki jej były przed
nimi, także i palmy, jedna z jednej a druga z drugiej
strony przy podwojach jej. **27** Rozmierzył też bramę
sieni wewnętrznej ku południu, od bramy do bramy
ku południu sto łokci. **28** Potem mię wwiódł do sieni
wewnętrznej przez południową bramę, i rozmierzył onę
bramę południową według tychże miar. **29** A komory jej
i podwoje jej i przysionki jej były według tychże miar,
a okna jej i przysionki jej około niej zewsząd mające
na pięćdziesiąt łokci wdłuż a wszerz na dwadzieścia
i pięć łokci. **30** A przysionki zewsząd w około na
dwadzieścia i pięć łokci wdłuż, a wszerz na pięćdziesiąt
łokci. **31** A przysionki jej były jako sień zewnętrzna,
mając palmy na podwojach; wchód też był do niej
o ośmiu stopniach. **32** Wwiódł mię także do sieni
wewnętrznej drogą wschodnią, i wymierzył onę bramę
według onychże miar; **33** Taże komory jej i podwoje
jej i przysionki jej według onychże miar, i okna jej i
przysionki jej wszędy w około; wdłuż na pięćdziesiąt
łokci, a wszerz na dwadzieścia i pięć łokci. **34** Taże
przysionki jej przy sieni zewnętrznej, i palmy przy
podwojach jej z obu stron; wchód też był do niej o
ośmiu stopniach. **35** Potem mię wwiódł do bramy
północnej, i wymierzył ją według onychże miar. **36**
Komory jej, podwoje jej, i przysionki jej i okna jej były
wszędy w około wdłuż na pięćdziesiąt łokci, a wszerz
na dwadzieścia i pięć łokci. **37** A podwoje jej przy
sieni zewnętrznej, i palmy przy podwojach jej z obu
stron, a wchód był do niej o ośmiu stopniach. **38** Były
też komory i drzwi ich przy podwojach bram, a tam
omywano całopalenia. **39** W przysionku też bramy były

dwa stoły z jednej strony, a dwa stoły z drugiej strony,
na których bito całopalenia, i ofiary za grzech, i ofiary
za występek. 40 Na stronie też przed wchodem przy
drzwiach bramy północnej były dwa stoły, także i przy
drugiej stronie, która jest u przysionku bramy, były dwa
stoły. 41 Cztery stoły z jednej, a cztery stoły z drugiej
strony były przy stronie bramy; ośm było wszystkich
stołów, na których bito ofiary. 42 A cztery stoły do
całopalenia były z ciosanego kamienia, na półtora
łokcia wdłuż, a wszerz na półtora łokcia, a wzwyż na
jeden łokieć; na których kładziono naczynia, któremi
bito całopalenia i inne ofiary. 43 Haki też wmięsz na
jednę dłoń w domu wszędy w około były zgotowane, a
mięso na stołach dla ofiar. 44 Były też zewnątrz przed
bramą wnętrzną komory śpiewaków w sieni wnętrznej,
których rząd jeden był przy stronie bramy północnej,
patrzący na południe; drugi rząd był przy stronie bramy
wschodniej, patrzący na północ. 45 I rzeł do mnie: Te
komory, które patrzą ku drodze południowej, są dla
kapłanów straż trzymających w domu. 46 A te zaś
komory, których przodek jest ku drodze północnej,
są dla kapłanów straż trzymających koło ołtarza; ci
są synowie Sadokowi, którzy się przybliżają z synów
Lewiego do Pana, aby mu służyli. 47 I wymierzył tę sień
na cztery granie, wdłuż na sto łokci, a wszerz na sto
łokci, a ołtarz był przed domem. 48 Wwiódł mię potem
do przysionka domu, i rozmierzył podwoje przysionka
na pięć łokci z jednej, a na pięć łokci z drugiej strony;
szerz zasię bramy była na trzy łokcie z jednej, a na trzy
łokcie z drugiej strony. 49 A długość przysionka była na
dwadzieścia łokci, a szerokość na jedenaście łokci, a
po stopniach wchodzono do niego; słupy też były przy
podwojach, jeden z jednej, a drugi z drugiej strony.

41 I wwiódł mię do kościoła, a wymierzył podwoje,
sześć łokci wszerz z jednej strony, a sześć łokci
wszerz z drugiej strony, według szerokości namiotu.
2 A szerokość drzwi była na dziesięć łokci, a boki
drzwi na pięć łokci z jednej, a na pięć łokci z drugiej
strony; i rozmierzył długość ich na czterdzieści łokci,
a szerokość na dwadzieścia łokci. 3 A wszedłszy
wewnątrz wymierzył podwoje na dwa łokcie, a drzwi
na sześć łokci, a szerokość drzwi na siedm łokci. 4
Wymierzył też długość świątnicy na dwadzieścia łokci,
a szerokość jej na dwadzieścia łokci w kościele, i
rzekł do mnie: To jest świątnica świętych. 5 Wymierzył
też mur domu na sześć łokci, a szerokość komory
na cztery łokcie wszędy około domu. 6 A te komory,
komora nad komorą, były na trzydzieści i na trzy stopy,
a schodziły się przy murze domu społem, tak, że się
komory wszędy w około trzymały, a nie trzymały się
na murze domu. 7 Bo się rozszerzał mur w około im
dalej tem bardziej z wierzchu dla komór, które były
około domu, od wierzchu aż do dołu zewsząd w około
domu, ponieważ on dom im dalej tem szerszy był od
wierzchu, a tak najniższe komory rozszerzały się ku
wierzchow i dla średniej komory. 8 Widziałem też przy
domu i najwyższe komory wszędy w około, a podłogi
onych komór były wymierzone na całą laskę, to jest, na
sześć łokci aż do końca. 9 Szerokość też muru przy
komorach z dworu była na pięć łokci, i plac próżny
pod komorami, które były przy domu. 10 A między
komorami i komórkami była szerokość na dwadzieścia
łokci około domu zewsząd. 11 A drzwi do komór były ku
placowi onemu próżnemu, i były drzwi jedne ku drodze
północnej, a drugie ku drodze południowej, a szerokość
onego próżnego placu była na pięć łokci zewsząd w
około. 12 A budowanie, które było przed piętrem w
kącie drogi zachodniej, było na siedmdziesiąt łokci na
szerz, a mur onego budowania był na pięć łokci wszerz
wszędy w około, a długość jego na dziewięćdziesiąt
łokci. 13 Potem rozmierzył dom, którego długość była
na sto łokci; także i piętro i budowanie, i mury jego
były wdłuż na sto łokci; 14 Także szerokość przodku
domu i piętra ku wschodowi słońca była na sto łokci.
15 Wymierzył też i długość budowania przed piętrem,
które było za niem, także i ganki jego z jednej i z drugiej
strony, a było tego na sto łokci, także kościół wnętrzny
i z przysionkami sieni. 16 Progi i okna pochodziste,
i ganki, które były w około po trzech stronach ich
przeciwko progom, obite były deskami wszędy w
około od ziemi aż do okien, także i okna deskami
obite były. 17 Od wierzchu drzwi aż do wnętrznej i
zewnętrznej strony domu, wszystek mur zewsząd w
około wewnątrz i zewnątrz dobrze wymierzony. 18 Która
robota była uczyniona z Cherubinami, i z palmami, a
każda palma była między Cherubinem a Cherubinem,
a każdy Cherubin miał dwie twarze; 19 Minowicie
twarz ludzka była naprzeciwko palmy z jednej strony,
a twarz lwięca naprzeciwko palmy z drugiej strony;
tak uczyniono po wszystkim domu wszędy w około.
20 Od ziemi aż do wierzchu drzwi byli Cherubinowie i
palmy wyryte, taże i na ścianie kościelnej. 21 Podwoje
kościelne były na cztery granie, a kształt świątnicy
był jako kształt kościelny. 22 Ołtarz drewniany był na
trzy łokcie wzwyż, a wdłuż na dwa łokcie z węgłami
swemi; którego długość i ściany jego były drewniane.
Tedy rzekł do mnie: Oto ten jest stół, który stoi przed
obliczem Pańskiem. 23 A były dwoiste drzwi u kościoła
i u świątnicy. 24 A dwoiste drzwi we wrotach, to jest,
dwoiste drzwi obracające się, dwoiste we wrotach
jednych i dwoiste we wrotach drugich. 25 A uczyniono
na nich, to jest na tych drzwiach kościelnych, Cherubiny
i palmy, tak jako je było uczyniono na ścianach; belki
także drewniane były przed przedsionkiem z dworu.
26 Także na oknach pochodzistych były palmy z obu

stron na bokach przysionku, także i na komorach domu
onego i na belkach.

42 I wwiódł mię do sieni zewnętrznej drogą, która
idzie ku północy, i wwiódł mię do onych komórek,
które były przeciwko piętru, a które były przeciwko
budowaniu na północy. **2** Którego długość przy drzwiach
na północy była na wejrzeniu na sto łokci, a szerokość
na pięćdziesiąt łokci. **3** Przeciwko sieni wewnętrzej,
która miała dwadzieścia łokci i przeciwko tłu, które
było w sieni zewnętrznej z dworu, był ganek przeciwko
gankowi trzema rzędami. **4** A przed komórkami był plac
do przechadzki na dziesięć łokci wszerz wewnątrz,
ścieszka do nich na jednym łokciu, a drzwi ich były na
północy. **5** A komórki najwyższe były ciaśniejsze, przeto,
że ganki były szersze niż one, niżeli spodnie i średnie
budowania. **6** Bo było o trzech piętrach, ale nie miało
słupów, jakie słupy były w sieniach; przetoż wąższe
było niż spodnie i niż średnie od ziemi. **7** Ogrodzenia
też, które było z dworu przeciwko onym komorom ku
sieni zewnętrznej przed komórkami, długość była na
pięćdziesiąt łokci. **8** Bo długość komórek, które były w
sieni zewnętrzej, była na pięćdziesiąt łokci, a przed
kościołem sto łokci. **9** A pod temi komórkami było
wejście od wschodu słońca, przez które wchodzono
do nich z onej sieni zewnętrznej. **10** Na szerokości
ogrodzenia onej sieni ku wschodowi przed piętrem i
przed budowaniem były komórki. **11** A ścieszka przed
niemi była podobna ścieszce onych komórek, które
były na północy; a jako była długość ich, taka też była
szerokość ich, a wszystkie wyjścia ich i drzwi ich były
im podobne. **12** A drzwi onych komórek, które były na
południe, podobne były drzwiom na początku drogi,
drogi, mówię, przed ogrodzeniem prosto na wschód
słońca, kędy się wchodzi do nich. **13** Tedy rzekł do
mnie: Komórki na północy, i komórki na południe, które
są przed piętrem, są komórki święte, gdzie będą jadali
kapłani, którzy przystępują do Pana, przynosząc rzeczy
najświętsze; tam kłaść będą rzeczy najświętsze, i ofiary
śniedne, i ofiary za grzech, i za występek; bo to miejsce
święte jest. **14** Tam gdy wnijdą kapłani, nie wynijdą
z świątnicy do sieni zewnętrznej, ale tam zostawią
odzienia swoje, w których służyli (bo święte jest) a
obloką się w insze szaty, gdy będą mieli przystąpić
do tego, co należy ludowi. **15** A gdy odprawił wymiar
domu wewnętrznego, wywiódł mię drogą ku bramie,
która idzie ku wschodowi, i wymierzył go wszędy w
około. **16** Wymierzył stronę od wschodu słońca laską
pomiaru na pięćset lasek laski pomiarowej w około.
17 Wymierzył też stronę północną na pięćset lasek
laską pomiaru w około. **18** Także stronę od południa
wymierzył na pięćset laską pomiaru. **19** A obróciwszy
się ku stronie zachodniej, wymierzył ją na pięćset lasek
laską pomiaru. **20** Na cztery strony wymierzył to, to jest
mur zewsząd w około, długość na pięćset, a szerokość
także na pięćset lasek, aby się dzieliło święte miejsce
od pospolitego.

43 Wiódł mię potem ku bramie, która brama patrzyła
ku drodze na wschód słońca. **2** A oto chwała Boga
Izraelskiego przychodziła drogą od wschodu, a szum jej
był jako szum wód wielkich, a ziemia się lśniła od chwały
jego. **3** A podobne było ono widzenie, którem widział,
cale onemu widzeniu, którem widział, gdym przychodził,
abym psuł miasto; widzenie, mówię, podobne onemu
widzeniu, którem widział u rzeki Chebar, i upadłem
na twarz moję. **4** A gdy chwała Pańska wchodziła
do domu drogą bramy, która patrzała ku drodze na
wschód słońca, **5** Tedy mię podniósł duch, i wwiódł
mię do sieni wewnętrznej, a oto dom pełen był chwały
Pańskiej. **6** I usłyszałem, a oto mówiono do mnie z
domu, a on mąż stał podle mnie, **7** I mówił do mnie:
Synu człowieczy! miejsce stolicy mojej, i miejsce stóp
nóg moich, na którem mieszkać będę w pośród synów
Izraelskich na wieki; nie splugawi więcej dom Izraelski
imienia świętobliwości mojej, ani oni, ani królowie ich
w szeteczeńs twy swemi i trupami królów swych, ani
wyżynami swemi. **8** Gdy kładli próg swój podle progu
mego, a podwoje swoje podle podwoi moich, a ścianę
między mną i między sobą; a tak splugawiali imię
świętobliwości mojej obrzydliwościami swemi, które
czynili, przetożem ich zniszczył w popędliwości mojej. **9**
Ale teraz niech odrzucą wszeteczeństwo swoje, i trupy
królów swoich odemnie, a będę mieszkał w pośrodku
ich na wieki. **10** Ty, synu człowieczy! powiedz domowi
Izraelskiemu o tym domu, a niech się wstydzą za
nieprawości swoje, i niech sobie rozmierzą wizerunek
jego. **11** A jeźliby się zawstydzili za wszystko, co czynili,
tydy im oznajmij wizerunek domu tego, i wymiar jego,
wyjście jego, i wejście jego, i wszystkie kształty jego, i
wszystkie ustawy jego, wszystkie, mówię, kształty, i
wszystkie prawa jego, a napisz przed oczyma ich, aby
przestrzegali wszystkiego kształtu jego, i wszystkich
ustaw jego, i czynili je. **12** A tenci jest zakon domu tego:
Na wierzchu góry wszystko ogrodzenie jego wszędzie
w około najświętsze jest; oto tenci jest zakon domu
tego. **13** A teć są pomiary ołtarza według tychże łokci,
a miara łokcia na łokieć i na dłoń; podstawek jego
na łokieć wzwyż, a wszerz także na łokieć, a kraniec
jego aż do kraju jego w około był na piędź jedną; a
tać była wystawa ołtarza; **14** To jest od podstawku,
który był przy ziemi, aż do przepasania niższego, dwa
łokcie, a szerokość na jeden łokieć; a od mniejszego
przepasania aż do przepasania większego cztery łokcie,
a szerokość na łokieć; **15** Ale sam ołtarz niech będzie
na cztery łokcie, a z ołtarza w górę cztery rogi. **16**

A ołtarz na dwanaście łokci wdłuż, a na dwanaście
wszerz czworograniasty po czterech stronach swoich;
17 A przepasanie jego na czternaście łokci wdłuż, a
na czternaście wszerz, po czterech stronach jego, a
kraniec około niego na pół łokcia, a podstawek jego na
łokieć w około, a wschód jego na wschód słońca. 18 I
rzekł do mnie: Synu człowieczy! tak mówi panujący
Pan: Teć są ustawy około ołtarza w dzień, w który
zbudowany będzie, aby na nim ofiarowano całopalenia,
i krwią na nim kropiono. 19 A kapłanom Lewitom,
którzy są z nasienia Sadokowego, a przystępują do
mnie, mówi panujący Pan, aby mi służyli, dasz cielca
młodego na ofiarę za grzech; 20 Weźmiesz tedy ze krwi
jego, a włożysz na cztery rogi jego, i na cztery węgły
przepasania, i na kraniec w około; a tak go oczyścisz, i
poświęcisz go. 21 Potem weźmiesz onego cielca za
grzech, a spalisz go na miejscu postanowionem w onym
domu zewnątrz przed świątnicą. 22 A wtórego dnia
będziesz ofiarował kozła z kóz bez wady za grzech,
i oczyszczą ołtarz, tak jako go cielcem oczyścili. 23
A gdy dokończysz oczyszczania, będziesz ofiarował
cielca młodego bez wady, i barana z trzody bez wady.
24 Które gdy ofiarować będziesz przed Panem, wrzucą
kapłani na nie soli, i uczynią z nich ofiarę całopalenia
Panu. 25 Przez siedm dni będziesz ofiarował kozła
za grzech na każdy dzień, także i cielca młodego, i
barana z trzody bez wady ofiarować będą, 26 Przez
siedm dni oczyszczać będą ołtarz, i oczyszczą go, a
poświęcą ręce swoje. 27 A wypełniwszy te dni, ósmego
dnia napotem sprawować będą kapłani na ołtarzu
całopalenia wasze, i spokojne ofiary wasze, i przyjmę
was łaskawie, mówi panujący Pan.

44 Tedy mię zaś przywiódł drogą ku bramie świątnicy
zewnętrznej, która patrzy na wschód słońca,
a ta była zamkniona. 2 I rzekł do mnie Pan: Ta
brama zamkniona będzie, nie będzie otworzona, a
żaden nie wnijdzie przez nią; bo Pan, Bóg Izraelski,
przeszedł przez nią, przetoż będzie zamkniona. 3
Książęca jest; książę sam będzie siadał w niej, aby
jadł chleb przed obliczem Pańskiem; drogą przysionku
tej bramy wchodzić, a drogą jej wychodzić będzie. 4
I przywiódł mię drogą bramy północnej ku przedniej
stronie domu; i ujrzałem, a oto napełniła chwała Pańska
dom Pański, i upadłem na oblicze swoje. 5 A Pan
rzekł do mnie: Synu człowieczy! uważaj to, a obacz
oczyma twemi, i uszyma twemi słuchaj wszystkiego,
co Ja mówię tobie o wszystkich ustawach domu
Pańskiego, i o wszystkich prawach jego; uważaj, mówię,
abyś obaczył wejście w dom, i wszystkie wyjścia z
świątnicy. 6 A rzecz odpornemu domowi Izraelskiemu:
Tak mówi panujący Pan: Dosyć miejcie na wszystkich
obrzydliwościach waszych, o domie Izraelski! 7 Żeście
tu przywodzili cudzoziemców nieobrzezanych na sercu,
i nie obrzezanych na ciele, żeby bywali w świątnicy
mojej a splugawili dom mój; wyście też ofiarowali
chleb mój, tłustość, i krew, gdy oni łamali przymierze
moje mimo wszystkie obrzydliwośc i wasze; 8 A nie
trzymaliście straży nad świętymi rzeczami mojemi,
aleście postawili stróżów na straży mojej w świątnicy
mojej miasto siebie. 9 Tak mówi panujący Pan: Żaden
cudzoziemiec nieobrzezany na sercu i nieobrzezany
na ciele nie wnijdzie do świątnicy mojej ze wszystkich
cudzoziemców, którzy są między synami Izraelskimi.
10 Także i Lewitowie, którzy się oddalali odemnie, gdy
błądził Izrael, którzy się obłądzili odemnie za plugawemi
bałwanami swemi, ci poniosą nieprawość swoję. 11
Bo będą w świątnicy mojej za sług w powinnościach
przy bramach domu, i za sług przy domu; onić będą bić
ofiary na całopalenie, i ofiary za lud, i oni stać będą
przed obliczem ich, aby im służyli. 12 Dlatego, że im
służyli przed plugawemi bałwanami ich, a byli domowi
Izraelskiemi przyczyną upadku w nieprwość, przetożem
podniósł rękę moję dla nich, mówi panujący Pan, że
poniosą nieprawość swoję. 13 A nie przystąpią do mnie,
aby mi sprawowali urząd kapłański, ani przystąpią do
jakich świętych rzeczy moich, albo do najświętszych,
ale poniosą pohańbienie swoje i obrzydliwości swoje,
które czynili. 14 Przetoż ich postanowię za stróżów
obrzędów domu na każdą posługę jego, i na wszystko,
co w nim będzie sprawowane. 15 Lecz kapłani z
Lewitów, synowie Sadokowi, którzy trzymali straż nad
świątnicą moją, gdy się obłądzili synowie Izraelscy
odemnie, ci przstąpią do mnie, aby mi służyli, i staną
przed twarzą moją, aby mi ofiarowali tłustość i krew,
mówi panujący Pan. 16 Ci wchodzić będą do świątnicy
mojej, ci też przystąpią do stołu mego, aby mi służyli
i straż moję trzymali. 17 A gdy będą mieli wchodzić
do bramy sieni wewnętrznej, tedy się obleką w szaty
lniane, a nie wezmą na się nic wełnianego, gdy służyć
będą w bramach sieni wnętrznej, i wewnątrz. 18 Czapki
lniane będą mieli na głowie swojej, i ubiory płócienne
będą na biodrach ich, a nie będą się przepasywać
niczem, coby pot czyniło. 19 A gdy wychodzić będą
do sieni zewnętrznej, do sieni mówię zewnętrznej do
ludu, zewleką szaty swe, w których służyli, a położą
je w komorach świątnicy, i obloką się w inne szaty, a
nie będą poświęcali ludu szatami swemi. 20 Głowy
też swojej nie będą golić, ani włosów zapuszczać,
ale je równo przystrzygać będą na głowach swoich.
21 Wina też nie będzie pił żaden kapłan, gdy będzie
miał wchodzić do sieni wnętrznej. 22 Wdowy też i
porzuconej nie będą sobie pojmować za żony; ale
panny z nasienia domu Izraelskiego, albo wdowę,
któraby pozostała wdową po kapłanie; pojmować będą.
23 A ludu mego uczyć będą różności między rzeczą

świętą i nieświętą, także między nieczystem i czystem
niech ich uczą różności. 24 A gdy będzie jaki spór,
oni się niech stawią do rozsądzania, a według sądów
moich rozsądzą go; praw też moich i ustaw moich we
wszystkie uroczyste święta moje strzedz będą, a sabaty
moje święcić będą. 25 Do umarłego też człowieka
nie wnijdzie kapłan, aby się nie zmazał; chyba do
ojca i do matki; i do syna, i do córki, i do brata, i do
siostry, któraby jeszcze nie była za mężem; przy tych
może się zmazać. 26 A po oczyszczeniu jego, (siedm
dni naliczą mu.) 27 W ten dzień, którego wnijdzie do
świątnicy, do sieni wewnętrznej, aby służył w świątnicy,
uczyni ofiarę za grzech swój, mówi panujący Pan.
28 A miasto dziedzictwa ich Jam jest dziedzictwem
ich; przetoż osiadłości nie dawajcie im w Izraelu, Jam
jest osiadłością ich. 29 Ofiarę śniedną i ofiarę za
grzech i za występek, to oni jeść będą; także wszelka
rzecz ofiarowana Bogu w Izraelu ich będzie. 30 Także
też najprzedniejsze rzeczy wszystkich pierwocin ze
wszystkiego, i każda ofiara podnoszenia wszystkich
rzeczy ze wszystkich ofiar waszych kapłańska będzie;
pierwiastki też ciast waszych dacie kapłanowi, aby
włożył błogosławieństwo na dom twój. 31 Żadnego
ścierwu, i rozszarpanego od zwierza ani z ptastwa ani
z bydląt kapłani jeść nie będą.

45 A gdy podzielicie losem tę ziemię w dziedzictwo,
oddacie za ofiarę Panu dział święty z tej ziemi,
wdłuż na dwadzieścia i pięć tysięcy łokci, a wszerz na
dziesięć tysięcy; ten dział będzie święty po wszystkich
granicach swoich w około. 2 Z niego będzie miejsce
święte na pięć set wdłuż, i na pięć set wszerz,
czworograniaste w około; a niech ma pięćdziesiąt łokci
wolnego placu w około. 3 Z tegoż wymiaru odmierzysz
wdłuż dwadzieścia i pięć tysięcy łokci, a wszerz dziesięć
tysięcy łokci, aby na nim była świątnica, i świątnica
najświętsza. 4 Ten dział ziemi święty jest; kapłanom,
sługom świątnicy, należeć będzie, którzy przystępują,
aby służyli Panu, aby mieli miejsce dla domów, i miejsce
święte dla świątnicy. 5 A tych dwadzieścia i pięć tysięcy
łokci wdłuż, a dziesięć tysięcy wszerz niech będzie
także Lewitom, którzy służą w domu onym, w dzierżawę
po dwadzieścia komórek. 6 A na osadzenie miasta
dacie pięć tysięcy łokci wszerz, a wdłuż dwadzieścia
i pięć tysięcy przeciwko ofierze miejsca świętego; a
to będzie dla wszystkiego domu Izraelskiego. 7 A
książęciu dacie z obu stron tej ofiary miejsca świętego,
i położenia miasta przed ofiarą miejsca świętego, i
przed położeniem miasta od strony zachodniej dział ku
zachodowi, a od strony wschodniej dział ku wschodowi,
a długość naprzeciwko każdem u z tych działów od
granicy zachodniej aż do granicy wschodniej. 8 Ten
dział ziemi będzie mu za osiadłość w Izraelu, a nie będą
więcej uciskali książęta moi ludu mego; ale wydzielą
ziemię domowi Izraelskiemu według pokolenia ich. 9
Tak mówi panujący Pan: Dosyć miejsca na tem, o
książęta Izraelscy! Gwałtu i łupiestwa zaniechajcie,
sąd i sprawiedliwość czyńcie, a odejmijcie obciążenia
wasze od ludu mego, mówi panujący Pan; 10 Wagę
sprawiedliwą i Efa sprawiedliwe, i Bat sprawiedliwy mieć
będziecie. 11 Efa i Bat pod jedną miarą niech będą,
aby Bat brał w się dziesiątą część Chomeru, także Efa
dziesiątą część Chomeru; według Chomeru jednaka
obojga miara będzie. 12 A sykiel niech ma dwadzieścia
pieniędzy a dwadzieścia syklów, dwadzieścia pięć
syklów, a piętnaście syklów grzywną wam będzie.
13 A tak będzie ofiara podnoszenia, którą ofiarować
będziecie szóstą część Efy z Chomeru pszenicy, także
szóstą część Efy dacie z Chomeru jęczmienia. 14
Ustawa zaś około oliwy ta jest: Bat jest miara oliwy;
dziesiątą część Batu dacie z miary Chomeru, dziesięciu
Batów; bo dziesięć Batów jest Chomer. 15 Owcę
też jednę z trzody dwóch set z obfitych pastwisk
Izraelskich na ofiarę śniedną, i na całopalenie, i na
ofiary spokojne ku oczyszczeniu was, mówi panujący
Pan. 16 Wszystek lud tej ziemi obowiązany będzie do
tej ofiary podnoszenia i z książęciem w Izraelu. 17 Bo
książę będzie powinien dawać całopalenia, i śniedne i
mokre ofiary na święta, i na nowie miesięcy, i na sabaty,
i na wszystkie święta uroczyste domu Izraelskiego;
on sprawować będzie ofiarę za grzech, i śniedną i
paloną ofiarę, i ofiary spokoj ne na oczyszczenie za
dom Iazraelski. 18 Tak mówi panujący Pan: Pierwszego
dnia pierwszego miesiąca weźmiesz młodego cielca
bez wady, a oczyścisz świątnicę. 19 Weźmie też kapłan
ze krwi ofiary za grzech, i pomaże podwoje domu, i
cztery węgły onego przepasania na ołtarzu, i podwoje
bramy sieni wnętrznej. 20 Także też uczyni siódmego
dnia tegoż miesiąca za każdego, który z omyłki i z
prostoty zgrzeszył; tak oczyścicie dom. 21 Pierwszego
miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, będziecie
mieć święto przejścia, święto siedm dni, których chleby
przaśne jedzone będą. 22 I będzie książę ofiarował
dnia onego za się, i za wszystek lud onej ziemi cielca
na ofiarę za grzech. 23 A przez siedm dni onego święta
uroczystego ofiarować będzie całopalenie Panu, siedm
cielców i siedm baranów bez wady na każdy dzień,
przez siedm dni, a na ofiarę za grzech kozła z kóz na
każdy dzień; 24 A ofiarę śniedną Efy przy cielcu, i Efę
przy baranie, także oliwy hyn przy Efie. 25 Siódmego
miesiąca, dnia piętnastego tegoż miesiąca w święto
także właśnie ofiarować będzie przez siedm dni, jako
ofiarę za grzech, tak całopalenie, tak i ofiarę śniedną i
oliwę.

46 Tak mówi panujący Pan: Brama sieni wnętrznej,
która patrzy na wschód słońca, zamkniona będzie
przez sześć dni robotnych; ale będzie otworzona w
dzień sabatu, także i w dzień nowiu miesiąca będzie
otworzona. **2** I przyjdzie książę drogą przysionku bramy
zewnątrz, a stanie u podwoi onej bramy, a kapłani
sprawować będą całopalenie jego, i spokojne ofiary jego,
a pokłoniwszy się na progu bramy, potem wynijdzie,
a brama nie będzie zamkniona aż do wieczora, **3**
Aby się kłaniał lud onej ziemi u drzwi bramy we dni
sabatu i na nowiu miesiąca przed obliczem Pańskiem.
4 Ale całopalenie, które będzie książę sprawował Panu
w dzień sabatu, będzie sześć baranków zupełnych i
baran zupełny; **5** I ofiara śniedna, efa na barana, i na
baranki ofiara śniedna według przemożenia ręki jego, a
oliwy hyn na efa. **6** A na dzień nowiu miesiąca niech
będzie cielec młody zupełny, i sześć baranków i baran
zupełny. **7** Także niech ofiaruje efa ofiary suchej przy
cielcu, i efa przy baranie, a przy barankach według
przemożenia ręki swojej, a oliwy hyn na efa. **8** A książę
wchodząc drogą przysionku i bramy pójdzie, i drogą
jej odejdzie. **9** Ale gdy będzie lud onej ziemi wchodził
przed obliczność Pańską na święta uroczyste, tedy ten,
co wnijdzie drogą bramy od północy, aby się kłaniał,
wynijdzie drogą bramy południowej; a kto wnijdzie
drogą bramy południowej, wynijdzie drogą bramy pół
nocnej; nie wróci się drogą onej bramy, którą wszedł, ale
przeciwko niej wynijdzie. **10** A gdy oni wchodzić będą,
książę między nimi wchodzić będzie; a gdy odchodzić
będą, odejdzie. **11** Także na święta i na uroczyste
święta niech będzie ofiara śniedna efa na cielca, i efa
na barana, a na baranki, co przemoże ręka jego, a
oliwy hyn na efa. **12** A będzieli książę ofiarował ofiarę
dobrowolną, całopalenie albo spokojne dobrowolne
ofiary Panu, tedy mu niech będzie otworzona brama,
która patrzy na wschód słońca, a niech sprawuje
całopalenie swoje albo spokojne ofiary swoje, jako
ofiarę w dzień sabatu; potem odejdzie, i zamkną bramę,
gdy wynijdzie. **13** Nadto baranka rocznego zupełnego
Panu ofiarować będzie co dzień na całopalenie; na
każdy poranek baranka ofiarować będzie. **14** Także
ofiarę śniedną będzie ofiarował przy nim na każdy
poranek szóstą część efy, a oliwy trzecią część hynu
na skropienie pszennej mąki, śniedną mówię ofiarę
Panu postanowieniem wiecznem ustwicznie. **15** Tak
tedy ofiarować będą baranka i ofiarę śniedną i oliwę na
każdy poranek, całopalenie ustwiczne. **16** Tak mówi
panujący Pan: Jeźli komu da książe dar z synów
swoich, póki dziedzictwem jego jest, synów jego niech
będzie ku osiadłości i ku dziedzicwu ich. **17** Ale jeźli
da dar z dziedzictwa swego któremu z sług swoich,
tedy będzie jego aż do roku wolności, a potem wróci
się na onego księcia; a wszakże dziedzictwo jego
mieć będą synowie jego. **18** Nie będzie też nic brał
książę z dziedzictwa ludu, gwałtem ich wyrzucając z
osiadłości ich; ale z osiadłości swojej da dziedzictwo
synom swoim, żeby nie był rozproszony lud mój, nikt z
osiadłości swojej. **19** Tedy mię wwiódł przez wejście,
które jest przy stronie bramy, do kapłanów, do komórek
świętych, które patrzyły na północy, a oto tu było
miejsce po obu stronach ku zachodowi; **20** I rzekł do
mnie: To jest miejsce, gdzie warzą kapłani ofiarę za
występek i za grzech, i smażą ofiarę śniednią, aby nic
nie wynosili do sieni zewnętrznej ku poświęcaniu ludu.
21 Potem mię wywiódł do sieni zewnętrznej, i obwiódł
mię po czterech kątach sieni, a oto sień była w każdym
kącie onej sieni. **22** Na czterech węgłach onej sieni
były sieni z kominami na czterdzieści łokci wdłuż a na
trzydzieści łokci wszerz, jednaż miara onych czterech
sieni narożnych. **23** A w onych czterech były kuchnie w
około, także ogniska poczynione w onych kuchniach w
około. **24** I rzekł mi: Te miejsca są tych, którzy warzą,
gdzie słudzy domu warzą ofiary ludu.

47 Potem mię przywiódł ku drzwiom domu, a oto
wody wychodziły z pod progu domu na wschód
słońca; bo przednia strona domu była na wschód
słońca, a wody one schodziły spodkiem po prawej
stronie domu po stronie południowej ołtarza. **2** Stamtąd
mię wywiódł drogą bramy północnej, i obwiódł mię
drogą zewnętrzną do bramy zewnętrznej, drogą, która
patrzy na wschód słońca; a oto wody wynikły po prawej
stronie. **3** A gdy wychodził on mąż na wschód słońca,
w którego ręku była miara, i wymierzył tysiąc łokci, i
przewiódł mię przez wodę, przez wodę aż do kostek; **4**
Potem wymierzył drugi tysiąc, a przewiódł mię przez
wodę, przez wodę aż do kolan; i zaś wymierzył trzeci
tysiąc, i przewiódł mię przez wodę aż do biódr. **5** A
gdy zaś wymierzył tysiąc, był potok, któregom nie mógł
przebrnąć; bo były wezbrały wody, wody, które trzeba
było przepłynąć, potok, któregom nie mógł przebrnąć.
6 Tedy rzekł do mnie: Widziałżeś, synu człowieczy?
I wywiódł mię, i obrócił mię na brzeg onego potoku.
7 A gdym się obrócił, oto na brzegu onego potoku
było drzewo bardzo wielkie po obu stronach; **8** I rzekł
do mnie: Te wody wychodzą od Galilei pierwszej, a
schodzą po równinie, i wchodzą w morze; a gdy do
morza wpadną, uzdrowione bywają wody. **9** I stanie się,
że każda dusza żyjąca, która się płaza, gdziekolwiek
przyjdą potoki, żyć będzie, i będzie ryb bardzo wiele,
przeto, że gdy przyjdą tam one wody, oczerstwieją,
i żyć będą wszędy, kędykolwiek przyjdzie ten potok.
10 Stanie się i to, że staną podle niego rybitwi od
Engaddy aż do zdroju Eglaim, tam będą rozciągać sieci;
ryb będzie bardzo wiele rozmaitego rodzaju, jako ryb
morza wielkiego. **11** Błota jego i kałuże jego nie będą

uzdrowine, ale soli oddane będą. 12 A nad potokiem
wyrośnie na brzegu jego po obu stronach wszelkie
drzewo owoce przynoszące, którego liść nie opada,
ani owoc jego ustaje, w miesiącach swoich przynosi
pierwociny; bo wody jego z świątnicy wychodzą, przetoż
owoc jego jest na pokarm, a liście jego na lekarstwo.
13 Tak mówi panujący Pan: Tać jest granica, w której
sobie dziedzicznie przywłaszczycie ziemię według
dwunastu pokoleń Izraelskich; Józefowi się dostaną
dwa sznury. 14 Dziedzicznie, mówię, posiądziecie
ją, równie jeden jako drugi, o którą podniosłem rękę
moję, że ją dam ojcom waszym; i przypadnie wam ta
ziemia w dziedzictwo. 15 Tać jest tedy granica tej ziemi
ku stronie północnej, od morza wielkiego, drogą do
Hetlonu, kędy wchodzą do Sedad. 16 Emat, Berota,
Sybraim, które są między granicą Damaszku i między
granicą Emat, wsi pośrednie, które są przy granicy
Hawran. 17 A tak będzie granica od morza Chatzar
Enon, będzie granica Damaszek, a północna strona na
północy, i granica Emat; a toć jest strona północna.
18 A strona wschodnia między Hawran i między
Damaszkiem i między Galaad i między ziemią Izraelską
przy Jordanie; od tej granicy przy morzu wschodniem
mierzyć będziecie; a toć jest strona wschodnia. 19 A
strona południowa na południe od Tamar aż do wód
poswarków w Kades, od potoku aż do morza wielkiego;
a toć jest strona południwoa na południe. 20 Strona zaś
zachodnia morze wielkie od granicy aż przeciwko kędy
się wchodzi do Emat, tać jest strona zachodnia. 21
A tak rozmierzycie sobie tę ziemię, według pokoleń
Izraelskich. 22 A gdy ją rozmierzycie, będzie wam w
dziedzictwo, i przychodniom, którzyby mieszkali między
wami, którzyby spłodzili synów między wami, bo wam
będą jako tu zrodzeni między synami Izraelskimi; z wami
dziedziczyć będą między pokoleniami Izraelskiemi. 23 A
w któremkolwiek pokoleniu przychodzień przychodniem
będzie, tam mu dacie dziedzictwo jego, mówi panujący
Pan.

48 A teć są imiona pokoleń: W granicach na północną
stronę podle drogi Hetlon, kędy wchodzą do Emat
Chatzar Enon, ku granicy Damaszku na północną stronę
podle Emat, od wschodniej strony aż na zachód osadzi
się pokolenie jedno, to jest Dan. 2 A przy granicy Dan,
od strony wschodniej aż do strony zachodniej, jedno, to
jest Aser. 3 A przy granicy Aser, od strony wschodniej
aż do strony zachodniej, jedno, to jest Neftalim. 4 A przy
granicy Neftalim, od strony wschodniej aż do strony
zachodniej, jedno, to jest Manase. 5 A przy granicy
Manase, od strony wschodniej aż do strony zachodniej,
jedno, to jest Efraim. 6 A przy granicy Efraim, od
strony wschodniej aż do strony zachodniej, jedno, to
jest Ruben. 7 A przy granicy Rubenowej, od strony
wschodniej aż do strony zachodniej, jedno, to jest Juda.
8 A przy granicy Judy, od strony wschodniej aż do
strony zachodniej będzie ofiara, którą ofiarować będą,
dwadzieścia i pięć tysięcy łokci wszerz, a wdłuż zarówno
z jednym z innych działów od strony wschodniej aż do
strony zachodniej, i będzie świątnica w pośrodku niego.
9 Ta ofiara, którą ofiarować macie Panu, będzie wdłuż
dwadzieścia i pięć tysięcy łokci, a wszerz dziesięć
tysięcy. 10 A tym się dostanie ta ofiara święta, to jest
kapłanom, na północy dwadzieścia i pięć tysięcy łokci, a
na zachód wszerz dziesięć tysięcy, a na wschód wszerz
dziesięć tysięcy, a na południe wdłuż dwadzieścia
i pięć tysięcy, a świątnica Pańska będzie w pośród
niego. 11 To ma być każdemu kapłanowi poświęconemu
z synów Sadokowych, którzy trzymają straż moję,
którzy nie błądzili, gdy błądzili synowie Izraelscy, jako
błądzili inni Lewitowie. 12 I będzie dział ich ofiarowany
z ofiary onej ziemi, rzecz najświętsza, przy granicy
Lewitów. 13 A Lewitów dział będzie na przeciwko granicy
kapłańskiej dwadzieścia i pięć tysięcy łokci wdłuż, a
wszerz dziesięć tysięcy; każda długość dwadzieścia i
pięć tysięcy, a szerokość dziesięć tysięcy. 14 I nie będą
go sprzedawać, ani frymarczyć, ani przynosić pierwocin
ziemi, przeto że jest poświęcona Panu. 15 A pięć
tysięcy łokci, które pozostaną wszerz przeciwko onym
dwudziestu i pięciu tysięcy, będzie miejsce pospolite
dla miasta na mieszkanie i dla przedmieścia, a miasto
będzie w pośrodku niego. 16 A teć są pomiary jego:
Strona północna na cztery tysiące i na pięć set łokci,
także strona południowa na cztery tysiące i na pięć set;
od strony też wschodniej cztery tysiące i pięć set, a
strona zachodnia na cztery tysiące i na pięć set. 17 A
będzie przedmieścia miejskiego na północy dwieście i
pięćdziesiąt łokci; a na południe dwieście i pięćdziesiąt,
także na wschód słońca dwieście i pięćdziesiąt, a na
zachód słońca dwieście i pięćdziesiąt; 18 A co zbędzie
wdłuż przeciw ofierze świętej, dziesięć tysięcy łokci
na wschód, i dziesięć tysięcy na zachód; a z tego,
co będzie naprzeciw onej ofierze świętej, będą mieć
dochody ku wychowaniu słudzy miasta. 19 A ci słudzy
miasta służyć będą miastu ze wszystkich pokoleń
Izraelskich. 20 Wszystkę tę ofiarę na dwadzieścia i pięć
tysięcy łokci według tych dwudziestu i pięciu tysięcy,
czworograniastą ofiarować będziecie na ofiarę świętą
ku osiadłości miastu. 21 A to, co zostani, książęce
będzie z obu stron ofiary świętej, i osiadłości mejskiej,
przed onemi dwudziestu i pięciu tysiącami łokci ofiary
aż ku granicy wschodniej, i od zachodu przeciwko
tymże dwudziestu i pięciu tysiącom łokci, podle granicy
zachodniej przciwko tym działom, książęciu będzie;
a to będzie ofiara święta, a świątnica domu będzie
w pośrodku niego. 22 A od osiadłości Lewitów i od
osiadłości miejskiej w pośród tego, co jest książęcego,

między granicą Judową i między granicą Benijaminową,
to książęce będzie, 23 A ostatnie pokolenia, od strony
wschodniej aż do strony zachodniej osadzi się pokolenie
jedno, to jest Benjamin. 24 A przy granicy Benjaminowej
od strony wschodniej aż do strony zachodniej, jedno,
to jest Symeon. 25 A przy granicy Symeonowej, od
strony wschodniej aż do strony zachodniej, jedno,
to jest Isaschar. 26 A przy granicy Isascharowej, od
strony wschodniej aż do strony zachodniej, jedno to
jest Zabulon. 27 A przy granicy Zabulonowej, od strony
wschodniej aż do strony zachodniej, jedno, to jest Gad.
28 A przy granicy Gadowej, ku stronie południowej
na południe, tu będzie granica od Tamar aż do wód
poswarku w Kades, ku potokowi przy morzu wielkiem.
29 Toć jest ona ziemia, którą losem rozdzielicie od
potoku według pokoleń Izraelskich, i teć działy ich,
mówi panujący Pan. 30 Teć też są granice miejskie od
strony północnej cztery tysiące i pięć set łokci miary.
31 A bramy miasta według imion pokoleń Izraelskich;
trzy bramy na północy, brama Rubenowa jedna, brama
Judowa jedna, brama Lewiego jedna. 32 A od strony
wschodniej cztery tysiące i pięć set, a bramy trzy, to
jest brama Józefowa jedna, brama Benjaminowa jedna,
bramam Danowa jedna. 33 Od strony też południowej
cztery tysiące i pięć set łokci miary, i trzy bramy: brama
Symeonowa jedna, brama Isascharowa jedna, brama
Zabulonowa jedna. 34 Od strony zachodniej cztery
tysiący i pięć set, bramy ich trzy: Brama Gadowa jedna,
brama Aserowa jedna, brama Neftalimowa jedna. 35 W
okrąg ośmnaście tysięcy łokci; a imię miasta ode dnia
tego będzie: Pan tam mieszka.

Daniela

1 Roku trzeciego królowania Joakima, króla Judzkiego,
przyciągnął Nabuchodonozor, król Babiloński, do
Jeruzalemu, i obległ je. **2** I podał Pan w rękę jego
Joakima, króla Judzkiego, i część naczynia domu
Bożego, który je zawiózł do ziemi Senaar, do domu boga
swego, i wniósł ono naczynie do domu skarbu boga
swego. **3** I rozkazał król Aspenasowi przełożonemu
nad komornikami swymi, aby przyprowadził z synów
Izraelskich, i z nasienia królewskiego i z książąt, **4**
Młodzieńców, na którychby nie było żadnej zmazy,
a pięknych na wejrzeniu i dowcipnych do wszelakiej
mądrości, i sposobnych do umiejętności, i dostąpienia
jej, i którzyby byli sposobni, aby stali w pałacu
królewskim, a uczyli się pisma i języka chaldejskiego.
5 I postanowił im król obrok na każdy dzień z potraw
swoich królewskich i z wina, które on sam pijał, a
żeby ich tak chował przez trzy lata, a po wyjściu ich
żeby stawali przed obliczem królewskiem. **6** A byli
między nimi z synów Judzkich: Danijel, Ananijasz,
Misael, i Azaryjasz. **7** I dał im przełożony nad
komornikami imiona, a Danijela nazwał Baltazarem,
a Ananijasza Sadrachem, a Misaela Mesachem, a
Azaryjasza Abednegiem. **8** Ale Danijel postanowił w
sercu swojem, żeby się nie mazał pokarmem potraw
królewskich, ani winem, które król pijał; przetoż tego
szukał u przełożonego nad komornikami, żeby się nie
zmazał. **9** I zjednał Bóg Danijelowi łaskę i miłość przed
obliczem przełożonego nad komornikami. **10** I rzekł
przełożony nad komornikami do Danijela: Ja się boję
króla, pana mego, który wam postanowił pokarm wasz
i napój wasz: który jeźliby obaczył, że twarzy wasze
chudsze są niż innych młodzieńców, którzy jednako z
wami mają być wychowani, tedy mię przyprawicie o
gardło u króla. **11** I rzekł Danijel do sługi, którego był
postanowił przełożony nad komornikami nad Danijelem,
Ananijaszem, Misaelem i Azaryjaszem: **12** Doświadcz
proszę sług twoich przez dziesięć dni, a niech nam
dadzą jarzyn, którebyśmy jedli, i wody, którąbyśmy pili.
13 Potem przypatrzysz się twarzom naszym, i twarzom
innych młodzieńców, którzy jadają pokarm z potraw
królewskich, a jako obaczysz, tak uczynisz z sługami
twymi. **14** I usłuchał ich w tem, a doświadczył ich przez
dziesięć dni. **15** A po wyjściu dziesięciu dni okazało się,
że twarze ich były piękniejsze, i byli tłustsi na ciele,
niż wszyscy młodzieńcy, którzy jadali pokarm z potraw
królewskich. **16** Przetoż on sługa brał on obrok potraw
ich, i wino napoju ich, a dawał im jarzyny. **17** A onym
czterem młodzieńcom dał Bóg umiejętność i rozum we
wszelakiem piśmie i mądrości; nadto Danijelowi dał
wyrozumienie wszelakiego widzenia i snów. **18** A gdy
wyszły dni, po których ich król przyprowadzić rozkazał,
przywiódł ich przełożony nad komornikami przed twarz
Nabuchodonozora. **19** I mówił z nimi król; ale nie był
znaleziony między onymi wszystkimi, jako Danijel,
Ananijasz, Misael i Azaryjasz; i stawali przed obliczem
królewskiem. **20** A w każdem słowie mądrości i rozumu,
o które się ich król pytał, znalazł ich dziesięć kroć
bieglejszych nad wszystkich mędrców i praktykarzy,
którzy byli we wszystkiem królewstwie jego. **21** I był
tam Danijel aż do roku pierwszego króla Cyrusa.

2 Roku wtórego królowania Nabuchodonozora miał
Nabuchodonozor sen, i strwożył się duch jego,
i przerwał mu się sen jego. **2** Tedy król rozkazał
zwołać mędrców, i praktykarzy, i czarnoksiężników, i
Chaldejczyków, aby oznajmili królowi sen jego; którzy
przyszli i stanęli przed obliczem królewskiem. **3** I rzekł
król do nich: Miałem sen, i strwożył się duch mój, tak,
że nie wiem, co mi się śniło. **4** Tedy odpowiedzieli
Chaldejczycy królowi po syryjsku: Królu, żyj na wieki!
Powiedz sen sługom twoim, a oznajmiemyć wykład
jego. **5** Odpowiedział król i rzekł do Chaldejczyków: Ta
rzecz już mi z pamięci wypadła; jeźli mi nie oznajmicie
snu i wykładu jego, na sztuki rozsiekani będziecie,
a domy wasze w gnojowisko obrócone będą; **6** Ale
jeźli mi sen i wykład jego oznajmicie, dary i upominki i
uczciwość wielką odniesiecie odemnie; przetoż sen i
wykład jego oznajmijcie mi. **7** Odpowiedzieli powtóre, i
rzekli: Król niech powie sen sługom swoim, a wykład
jego oznajmiemy. **8** Odpowiedział król, i rzekł: Zaiste
wiem, że umyślnie odwłaczacie, bacząc, że mi ten sen z
pamięci wyszedł. **9** Jeźliże mi snu nie oznajmicie, pewny
jest o was dekret, boście rzecz kłamliwą i przewrotną
umyślili mówić przedemną, ażby czas przeminął; przetoż
mi sen powiedzcie, a dowiem się, będziecieli mogli
wykład jego oznajmić. **10** Odpowiedzieli Chaldejczycy
królowi, i rzekli: Niemasz człowieka na ziemi, któryby
tę rzecz królowi oznajmić mógł; dotego żaden król,
książę albo pan o taką się rzecz nie pytał żadnego
mędrca, i praktykarza, i Chaldejczyka. **11** Bo rzecz,
o którą się król pyta, trudna jest, a niemasz nikogo,
coby ją mógł królowi oznajmić, oprócz bogów, którzy
nie mieszkają z ludźmi. **12** Z tej przyczyny zasrożył
się król, i rozgniewał się bardzo, a rozkazał wytracić
wszystkich mędrców Babilońskich. **13** A gdy wyszedł
dekret, aby mordowano mędrców, szukano i Danijela
i towarzyszów jego, aby ich zamordowano. **14** tedy
Danijel odpowiedział mądrze i roztropnie Aryjochowi,
hetmanowi nad żołnierzami królewskimi, który wyszedł,
aby zabijał mędrców Babilońskich; **15** A odpowiadając
rzekł do Aryjocha, hetmana królewskiego: Przecz ten
dekret tak prędko wyszedł od króla? I oznajmił tę rzecz
Aryjoch Danijelowi. **16** Skąd Danijel wszedł, i prosił

króla, aby mu dał czas na oznajmienie wykładu królowi.
17 Odszedłszy tedy Danijel do domu swego, oznajmił
tę rzecz Ananijaszowi, Misaelowi i Azaryjaszowi,
towarzyszom swoim, 18 Aby o miłosierdzie prosili Boga
niebieskiego dla tej tajemnicy, żeby nie zginęli Danijel i
towarzysze jego z pozostałymi mędrcami Babilońskimi.
19 Tedy objawiona jest Danijelowi w widzeniu nocnem ta
tajemnica, za co Danijel błogosławił Bogu niebieskiemu.
20 A mówiąc Danijel rzekł: Niech będzie imię Boże
błogosławione od wieku aż na wieki; albowiem mądrość
i moc jego jest; 21 On sam odmienia czasy i chwile;
zrzuca królów i stanowi królów; daje mądrość mądrym,
a umiejętnym rozum; 22 On odkrywa rzeczy głębokie i
skryte, zna, co jest w ciemnościach, a światłość z nim
mieszka. 23 Ciebie ja, o Boże ojców moich! wysławiam i
chwalę, żeś mi dał mądrość i moc, owszem, żeś mi teraz
oznajmił to, o cośmy cię prosili; boś nam sen królewski
oznajmił. 24 Dla tego Danijel wszedł do Aryjocha,
którego był postanowił król, aby wytracił mędrców
Babilońskich; a przyszedłszy tak rzekł do niego: Nie
trać mędrców Babilońskich, wprowadź mię do króla,
a ja ten wykład królowi oznajmię. 25 Tedy Aryjoch z
kwapieniem wprowadził Danijela do króla i tak mu rzekł:
Znalazłem męża z więźniów synów Judzkich, który ten
wykład królowi oznajmi. 26 Odpowiedział król, i rzekł
Danijelowi, któremu imię było Baltazar: Izali mnie ty
możesz oznajmić sen, którym widział, i wykład jego? 27
Odpowiedział Danijel królowi, i rzekł: Tajemnicy, o której
się król pyta, mędrcy, praktykarze, czarnoksiężnicy i
wieszczkowie królowi oznajmić nie mogą; 28 A wszakże
jest Bóg na niebie, który objawia tajemnice, a on okazał
królowi Nabuchodonozorowi, co ma być potomnych
dni. Sen twój i widzenia, któreś widział na łożu twojem,
te są: 29 Tobie o królu! przychodziło na myśl na łożu
twojem, coby miało być na potem, a ten, który odkrywa
tajemnice, oznajmił ci to, co ma być. 30 Mnie też nie
przez mądrość, któraby przy mnie była nad wszystkich
ludzi, tajemnica ta objawiona jest, ale przez modlitwę,
aby ten wykład królowi oznajmiony był, a iżbyś się
myśli serca twego dowiedział. 31 Tyś, królu! widział, a
oto obraz jeden wielki(obraz to był wielki, a blask jego
znaczny)stał przeciwko tobie, który na wejrzeniu był
straszny. 32 Tego obrazu głowa była ze złota szczerego,
piersi jego i ramiona jego ze srebra, brzuch jego i
biodra jego z miedzi; 33 Golenie jego z żelaza, nogi
jego częścią z żelaza, a częścią z gliny. 34 Patrzałeś
na to, aż odcięty był kamień, który nie bywał w ręku,
a uderzył ten obraz w nogi jego żelazne i gliniane,
i skruszył je. 35 Tedy się skruszyło społem żelazo,
glina, miedź, srebro i złoto, a było to wszystko jako
plewy na bojewisku w lecie, i rozniósł to wiatr, tak, że
ich na żadnem miejscu nie znaleziono; a kamień on,
który uderzył o obraz, stał się górą wielką i napełnił
wszystkę ziemię. 36 Tenci jest sen. Wykład też jego
powiemy przed królem: 37 Tyś, królu! królem królów; bo
tobie Bóg niebieski królestwo, moc, potęgę i sławę dał;
38 I wszystko, gdzie jedno mieszkają synowie ludzcy,
zwierz polny i ptastwo niebieskie, dał w rękę twoję i
postanowił cię panem nad tem wszystkiem, a tyś jest
tą głową złotą. 39 Ale po tobie powstanie królestwo
insze, podlejsze niżeli twoje, a inne królestwo trzecie
miedziane, które panować będzie po wszystkiej ziemi.
40 A królestwo czwarte będzie mocne jako żelazo;
bo jako żelazo łamie i kruszy wszystko, jako żelazo,
mówię, kruszy wszystko, tak i ono połamie i pokruszy
wszystko. 41 A iżeś widział nogi, i palce częścią z gliny
garncarskiej a częścią z żelaza, królestwo rozdzielone
znaczy, w którem będzie nieco mocy żelaznej, tak jakoś
widział żelazo zmięszane z skorupą glinianą; 42 Ale
palce nóg częścią z żelaza a częścią z gliny znaczą
królestwo częścią mocne a częścią do skruszenia
snadne. 43 A iżeś widział żelazo zmięszane z skorupą
glinianą, znaczy, że się spokrewnią z sobą ludzie; a
wszakże nie będzie się trzymał jeden drugiego, tak
jako żelazo nie może się zmięszać z gliną. 44 Ale za
dni tych królów wzbudzi Bóg niebieski królestwo, które
na wieki zepsute nie będzie, a królestwo to na inszy
naród nie spadnie, ale ono połamie, i koniec uczyni
tym wszystkim królestwom, a samo stać będzie na
wieki. 45 Tak jakoś widział, iż z góry odcięty był kamień,
który nie bywał w ręku, a skruszył żelazo, miedź, glinę,
srebro i złoto, przez to Bóg wielki królowi oznajmił, co
ma być na potem; i prawdziwy jest ten sen, i wierny
wykład jego. 46 Tedy król Nabuchodonozor padł na
oblicze swoje, i ukłonił się Danijelowi, a rozkazał, aby
mu ofiarę i kadzenia ofiarowali. 47 Tedy odpowiadając
król Danijelowi rzekł: Zaprawdę Bóg wasz jest Bogiem
bogów, a Panem królów, który odkrywa tajemnice,
ponieważeś mógł objawić tę tajemnicę. 48 Zatem
król zacnie wywyższył Danijela, i darów wielkich i
wiele dał mu, i uczynił go panem nad wszystką krainą
Babilońską, i książęciem nad przełożonymi i nad
wszystkimi mędrcami Babilońskimi. 49 Ale Danijel prosił
króla, aby przełożył nad sprawami krainy Babilońskiej
Sadracha, Mesacha i Abednego; a Danijel bywał w
bramie królewskiej.

3 Nabuchodonozor król uczynił obraz złoty, którego
wysokość była na sześćdziesiąt łokci, a szerokość
jego na sześć łokci, i postawił go na polu Dura w krainie
Babilońskiej. 2 Tedy król Nabuchodonozor posłał, aby
zebrano książąt, starostów i hetmanów, starszych,
poborców, w prawach biegłych, urzędników, i wszystkich
przełożonych nad krainami, aby przyszli na poświęcenie
obrazu, który był wystawił król Nabuchodonozor. 3
Tedy się zgromadzili książęta, starostowie i hetmani,

starsi, poborcy, w prawach biegli, urzędnicy, i wszyscy
przełożeni nad krainami ku poświęcaniu obrazu, który był
wystawił Nabuchodonozor król, i stanęli przed obrazem,
który był wystawił Nabuch odonozor. 4 A woźny wołał
wielkim głosem: Wam się opowiada, ludziom, narodom, i
językom; 5 Skoro usłyszycie głos trąby, piszczałki, lutni,
skrzypiec, harfy, symfonału, i wszelakiego instrumentu
muzyki, upadnijcie a kłaniajcie się obrazowi złotemu,
który wystawił król Nabuchodonozor; 6 A ktoby nie
upadł i nie pokłonił się, tejże godziny wrzucony będzie
w pośród pieca ogniem pałającego. 7 Zaraz tedy, skoro
usłyszeli wszyscy ludzie głos trąby, piszczałki, lutni,
skrzypiec, harfy i wszelakiego instrumentu muzyki,
upadli wszyscy ludzie, narody i języki, kłaniając się
obrazowi złotemu, który wystawił król Nabuchodonozor.
8 Przetoż tego czasu przystąpiwszy mężowie Chaldejscy
skargę uczynili przeciwko Żydom; 9 A mówiąc rzekli do
króla Nabuchodonozora: Królu, żyj na wieki! 10 Ty, królu!
uczyniłeś dekret, żeby każdy człowiek, któryby usłyszał
głos trąby, piszczałki, lutni, skrzypiec, harfy, i symfonału
i wszelakiego instrumentu muzyki, upadł i pokłonił
się obrazowi złotemu; 11 A ktobykolwiek nie upadł i
nie pokłonił się, aby był wrzucony w pośrodek pieca
ogniem pałającego. 12 Wszakże się znaleźli niektórzy
Żydowie, którycheś przełożył nad sprawami krainy
Babilońskiej, Sadrach, Mesach i Abednego; ci mężowie
lekce poważyli, o królu! dekret twój, bogów twoich nie
chwalą, i obrazowi się złotemu, któryś wystawił, nie
kłaniają. 13 Tedy Nabuchodonozor w popędliwości i w
gniewie rozkazał przyprowadzić Sadracha, Mesacha i
Abednego, których wnet przywiedziono przed króla.
14 I mówił Nabuchodonozor a rzekł im: Umyślnież wy,
Sadrachu, Mesachu, i Abednego, bogów moich nie
czcicie, i obrazowi się złotemu, którym wystawił, nie
kłaniacie? 15 Teraz tedy wy bądźcie gotowi, abyście
zaraz, skoro usłyszycie głos trąby, piszczałki, lutni,
skrzypiec, harfy i symfonału i wszelakiego instrumentu
muzyki, upadli, i pokłonili się temu obrazowi, którym
uczynił; a oto jeźli się nie pokłonicie, tej że godziny
będziecie wrzuceni w pośród pieca ogniem pałającego;
a któryż jest ten Bóg, coby was wyrwał z ręki mojej? 16
Odpowiedzieli Sadrach, Mesach i Abednego, i rzekli
do króla: O Nabuchodonozorze! my się nie frasujemy
o to, cobyśmy mieli odpowiedzieć; 17 Bo oto lubo
Bóg nasz, którego my chwalimy, (który mocen jest
wyrwać nas z pieca ogniem pałającego, i z ręki twojej, o
królu!) wyrwie nas, 18 Lubo nie wyrwie, niech ci będzie
wiadomo, o królu! że bogów twoich chwalić, i obrazowi
złotemu, któryś wystawił, kłaniać się nie będziemy. 19
Tedy Nabuchodonozor pełen będąc popędliwości, tak,
że się kształt twarzy jego odmienił przeciw Sadrachowi,
Mesachowi i Abednegowi, odpowiadając rozkazał piec
rozpalić siedm kroć bardziej, niżeli był zwyczaj rozpalać
go, 20 A mężom co mocniejszym, którzy byli w wojsku
jego, rozkazał, aby związawszy Sadracha, Mesacha i
Abednega, wrzucili do pieca ogniem pałającego. 21
Tedy onych mężów związano w płaszczach ich, w
ubraniach ich i w czapkach ich i w szatach ich, a
wrzucono ich w pośrodek pieca ogniem pałającego. 22
A iż rozkazanie królewskie przynaglało, a piec bardzo
był rozpalony, dlatego onych mężów, którzy wrzucili
Sadracha, Mesacha i Abednega, zadusił płomień
ogniowy. 23 Ale ci trzej mężowie, Sadrach, Mesach i
Abednego, wpadli w pośród pieca ogniem pałającego
związani. 24 Tedy król Nabuchodonozor zdumiał się
i powstał prędko, a mówiąc rzekł hetmanom swoim:
Izaliśmy nie trzech mężów związanych wrzucili w pośród
ognia? którzy odpowiadając rzekli królowi: Prawda,
królu! 25 A on odpowiadając rzekł: Oto Ja widzę czterech
mężów rozwiązanych przechodzących się w pośrodku
ognia, a niemasz żadnego naruszenia przy nich, a
osoba czwartego podobna jest Synowi Bożemu. 26
Tedy przystąpiwszy Nabuchodonozor do czeluści pieca
ogniem pałającego, rzekł mówiąc: Sadrachu, Mesachu
i Abednegu, słudzy Boga najwyższego! wynijdźcie, a
przyjdźcie sam; i wyszli Sadrach, Mesach i Abednego
z pośrodku ognia. 27 A zgromadziwszy się książęta,
starostowie urzędnicy i hetmani królewscy oglądali
onych mężów, że nie panował ogień nad ciałami ich, i
włos głowy ich nie opalił się, i płaszcze ich nie naruszyły
się, ani zapach ognia nie przeszedł przez nich. 28
Tedy rzekł Nabuchodonozor, mówiąc: Błogosławiony
Bóg ich, to jest, Sadracha, Mesacha i Abednega, który
posłał Anioła swego, a wyrwał sług swoich, którzy ufali
w nim, którzy słowa królewskiego nie usłuchali, ale ciała
swe wydali, aby nie służyli, a nie kłaniali się żadnemu
bogu, oprócz Boga swego. 29 Przetoż ja daję taki
dekret, aby każdy ze wszelkiego ludu, narodu, i języka,
ktobykolwiek bluźnierstwo wyrzekł przeciwko Bogu
Sadrachowemu, Mesachowemu i Abednegowemu,
był na sztuki rozsiekany, a dom jego w gnojowisko
obrócony, gdyż niemasz Boga innego, któryby mógł
wyrwać, jako ten. 30 Tedy król zacnie wywyższył
Sadracha, Mesacha i Abednega w krainie Babilońskiej.

4 Nabuchodonozor król, wszystkim ludziom, narodom,
i językom, którzy mieszkają po wszystkiej ziemi:
Pokój się wam niech rozmnoży! 2 Znaki i dziwy, które
uczynił ze mną Bóg najwyższy, zdało mi się za rzecz
przystojną opowiedzieć. 3 O jakoż są wielkie znaki
jego! a dziwy jego jako mocne! królestwo jego królestwo
wieczne, i władza jego od narodu do narodu. 4 Ja
Nabuchodonozor żyjąc w pokoju w domu moim, i
kwitnąc na pałacu moim, 5 Miałem sen, który mię
przestraszył, i myśli, którem miał na łożu mojem, a
widzenia, którem widział, zatrwożyły mię. 6 A przetoż

wydany jest ode mnie dekret, aby przywiedziono przed
mię wszystkich mędrców Babilońskich, którzyby mi
wykład snu tego oznajmili. 7 Tedy przyszli mędrcy i
praktykarze Chaldejscy, i wieszczkowie; i powiedziałem
im sen, a wszakże wykładu jego nie mogli mi oznajmić;
8 Aż na ostatek przyszedł przed mię Danijel, którego
imię Baltazar według imienia boga mego, a w którym
jest duch bogów świętych, a sen powiedziałem przed
nim, 9 Mówiąc: Baltazarze, przedniejszy z mędrców! Ja
wiem, iż duch bogów świętych jest w tobie, a żadna
tajemnica nie jest ci trudna; widzenia snu mego, którym
miał, posłuchaj, a wykład jego powiedz mi. 10 Te są
widzenia, którem widział na łożu mojem: Widziałem,
a oto drzewo w pośrodku ziemi, którego wysokość
zbytnia była. 11 Wielkie było ono drzewo i mocne,
a wysokość jego dosięgała nieba, a okazałe było aż
do granic wszystkiej ziemi; 12 Gałęzie jego piękne,
a owoc jego obfity, i pokarm dla wszystkich był na
niem; pod sobą dawało cień zwierzowi polnemu, a
na gałęziach jego mieszkało ptastwo niebieskie, a z
niego miało pożywienie wszelkie ciało. 13 Widziałem
nadto w widzeniach moich na łożu mojem, a oto stróż
i Święty z nieba zstąpiwszy, 14 Wołał ze wszystkiej
mocy, i tak rzekł: Podrąbcie to drzewo, i obetnijcie
gałęzie jego, a otłuczcie liście jego, i rozrzućcie owoc
jego; niech się rozbieży zwierz, który jest pod niem, i
ptastwo z gałęzi jego; 15 Wszakże pień korzenia jego
w ziemi zostawcie, a niech będzie związany łańcuchem
żelaznym i miedzianym na trawie polnej, aby rosą
niebieską był skrapiany, a z zwierzętami niech się pasie
w trawie ziemskiej; 16 Serce jego od człowieczego
niech się odmieni, a serce zwierzęce niech mu dane
będzie, a siedm lat niech pominą nad nim. 17 Ta
rzecz według wyroku stróżów, a to żądanie według
mowy świętych stanie się, aż do tego przyjdzie, że
poznają ludzie, iż Najwyższy panuje nad królestwem
ludzkiem, a daje je, komu chce, a najpodlejszego z
ludzi stanowi nad niem. 18 Ten sen widziałem ja król
Nabuchodonozor; a ty, Baltazarze! powiedz wykład
jego, gdyż wszyscy mędrcy królestwa mego nie mogli
mi tego wykładu oznajmić; ale ty możesz, bo duch
bogów świętych jest w tobie. 19 Tedy Danijel, którego
imię Baltazar, zdumiewał się przez jednę godzinę, a
myśli jego trwożyły go. A odpowiadając król rzekł:
Baltazarze! sen i wykład jego niech cię nie trwoży.
Odpowiedział Baltazar, i rzekł: Panie mój! ten sen niech
przyjdzie na tych, którzy cię nienawidzą, a wykład
jego na nieprzyjaciół twoich. 20 Drzewo, któreś widział
rosłe i mocne, którego wysokość dosięgała nieba, a
które okazałe było wszystkiej ziemi, 21 Którego gałąź
piękna, a owoc jego obfity, a pokarm dla wszystkich
na niem, pod którem mieszkał zwierz polny, a na
gałęziach jego przebywało ptastwo niebieskie, 22 Tyś
jest tym, o królu! któryś się rozwielmożył i zmocnił, a
wielkość twoja urosła, i podniosła się aż do nieba, a
władza twoja aż do kończyn ziemi. 23 A iż król widział
stróża i Świętego zstępującego z nieba a mówiącego:
Podrąbcie to drzewo, a zepsujcie je, wszakże pień i z
korzeniem jego w ziemi zostawcie, aby rosą niebieską
był skrapiany a z zwierzętami polnemi niech się pasie,
ażby się wypełniło siedm lat nad nim; 24 Tenci jest
wykład, o królu! i ten dekret Najwyższego, który wyszedł
na króla, pana mego; 25 Bo cię wyrzucą od ludzi, a z
zwierzem polnym będzie mieszkanie twoje, a trawą
jako wół paść się będziesz, a rosą niebieską skrapiany
będziesz, aż się wypełni siedm lat nad tobą, dokądbyś
nie poznał, że Najwyższy panuje nad królestwem
ludzkiem, a że je daje, komu chce. 26 A iż rozkazano
zostawić pień i z korzeniem onego drzewa, znaczy,
że królestwo twoje tobie zostanie, gdy poznasz, że
niebiosa panują. 27 Przetoż o królu! rada moja niech ci
się podoba, a grzechy twoje przerwij sprawiedliwością,
a nieprawości twoje miłosierdziem nad utrapionym,
owa snać stanie się przedłużenie pokoju twego. 28
Wszystko to przyszło na króla Nabuchodonozora; 29
Bo po wyjściu dwunastu miesięcy, przechodząc się
w Babilonie na pałacu królewskim, 30 Mówił król i
rzekł: Izali nie to jest on Babilon wielki, którym ja w
sile mocy mojej zbudował, aby był stolicą królestwa i
ku ozdobie sławy mojej? 31 A gdy jeszcze ta mowa
była w ustach królewskich, oto głos z nieba przyszedł
mówiąc: Tobie się mówi, królu Nabuchodonozorze!
że królestwo twoje odeszło od ciebie; 32 I od ludzi
wyrzucą cię, a z zwierzem polnym będzie mieszkanie
twoje; trawą jako wół paść się będziesz, ażby się
wypełniło siedm lat nad tobą, dokądbyś nie poznał, że
Najwyższy panuje nad królestwem ludzkiem, a że je
daje, komu chce. 33 Tejże godziny wypełniło się ono
słowo nad Nabuchodonozorem; bo go wyrzucono od
ludzi, a trawę jadał jako wół, a rosą niebieską ciało
jego skrapiane było, aż na nim włosy urosły jako pierze
orle, a paznogcie jego jako pazury u ptaków. 34 A po
skończeniu onych dni podniosłem ja Nabuchodonozor
w niebo oczy moje, a rozum mój do mnie się zaś
wrócił, i błogosławiłem Najwyższego, a Żyjącego na
wieki chwaliłem i wysławiałem; bo władza jego władza
wieczna, a królestwo jego od narodu do narodu. 35
A wszyscy obywatele ziemi jako za nic poczytani są.
Według woli swojej postępuje, z wojskiem niebieskiem i
z obywatelami ziemi, a niemasz, ktoby wstręt uczynił
ręce jego i rzekł mu: Cóż to czynisz? 36 Tegoż czasu
rozum mój wrócił się do mnie, a do sławy królestwa
mego ozdoba moja, i dostojność moja wróciła się do
mnie; nadto hetmani moi i książęta moi szukali mię, a na
królestwie mojem zmocniłem się, i wielmożność większa
mi jest przydana. 37 A tak teraz ja Nabuchodonozor

chwalę, i wywyższam i wysławiam króla niebieskiego,
którego wszystkie sprawy są prawdą, a ścieszki jego
sądem, a który chodzących w hardości poniżyć może.

5 Balsazar król uczynił ucztę wielką na tysiąc książąt
swoich, i przed onym tysiącem pił wino. **2** A gdy
pił wino Balsazar, rozkazał przynieść naczynie złote
i srebrne, które był zabrał Nabuchodonozor, ojciec
jego, z kościoła Jeruzalemskiego, aby pili z niego król
i książęta jego, żony jego, i założnice jego. **3** Tedy
przyniesiono naczynia złote, które byli zabrali z kościoła
domu Bożego, który był w Jeruzalemie, i pili z nich król
i książęta jego, żony jego, i założnice jego; **4** A pijąc
wino chwalili bogi złote i srebrne, miedziane, żelazne,
drewniane, i kamienne. **5** Tejże godziny wyszły palce
ręki człowieczej, które pisały przeciwko świecznikowi na
ścianie pałacu królewskiego, a król widział część ręki,
która pisała. **6** Tedy się jasność królewska zmieniła,
a myśli jego zatrwożyły nim, i zwiąski biódr jego
rozwiązały się, a kolana jego jedno o drugie się tłukły.
7 I zawołał król ze wszystkiej siły, aby przywiedziono
praktykarzy, Chaldejczyków i wieszczków. A mówiąc
król rzekł do mędrców Babilońskich: Ktokolwiek to pismo
przeczyta, a wykład jego mnie oznajmi, obleczony
będzie w szarłat, a łańcuch złoty dadzą na szyję jego, i
trzecim w królestwie po mnie będzie. **8** Tedy weszli
wszyscy mędrcy królewscy; ale nie mogli ani pisma
przeczytać, ani wykładu jego królowi oznajmić. **9** Skąd
król Balsazar był bardzo zatrwożony, a jasność jego
zmieniła się na nim, i książęta jego potrwożyli się. **10**
Tedy królowa weszła do domu uczty dla tego, co się
przydało królowi i książętom jego; a przemówiwszy
królowa rzekła: Królu, żyj na wieki! Niech cię nie
trwożą myśli twoje, a jasność twoja niech się nie
mieni. **11** Jest mąż w królestwie twojem, w którym
jest duch bogów świętych, w którym się znalazło za
dni ojca twego oświecenie, i rozum, i mądrość, jako
mądrość bogów, którego król Nabuchodonozor, ojciec
twój, przedniejszym między mędrcami, i praktykarzami
Chaldejczykami, i wieszczkami, postanowił, ojciec twój
mówię, o królu! **12** Dlatego, iż duch obfity, i umiejętność,
i zrozumienie, wykładanie snów, i objawienie zagadek, i
rozwiązanie rzeczy trudnych znalazły się przy Danijelu,
któremu król dał imię Baltazar, teraz tedy niech
przyzowią Danijela, a oznajmić ten wykład. **13** Tedy
przywiedziony jest Danijel do króla; a król mówiąc
rzekł Danijelowi: Tyżeś jest on Danijel, któryś jest
z synów więźniów Judzkich, którego przywiódł król,
ojciec mój, z ziemi Judzkiej? **14** Słyszałem zaiste
o tobie, iż duch bogów jest w tobie, a oświecenie i
rozum i mądrość obfita znalazła się w tobie. **15** A
teraz przywiedziono przed mię mędrców i praktykarzy,
aby mi to pismo przeczytali, i wykład jego oznajmili:
wszakże nie mogli wykładu tej rzeczy oznajmić. **16** A
jam słyszał o tobie, że możesz to, co jest niepojętego,
wykładać, a co jest trudnego, rozwiązywać; przetoż
teraz, możeszli to pismo przeczytać a wykład jego mnie
oznajmić, w szarłat obleczony będziesz, i łańcuch złoty
na szyję twoję włożony będzie, a trzecim w królestwie
po mnie będziesz. **17** Tedy odpowiedział Danijel przed
królem i rzekł: Upominki twoje niech tobie zostaną, a
dary twoje daj innemu; wszakże pismo przeczytam
królowi, i wykład mu oznajmię. **18** Ty, królu! słuchaj.
Bóg najwyższy królestwo i wielmożność i sławę, i
zacność dał Nabuchodonozorowi, ojcu twemu; **19** A
dla wielmożności, którą mu był dał, wszyscy ludzie,
narody i języki drżeli i bali się przed obliczem jego;
bo kogo chciał, zabijał, a kogo chciał, żywił, a kogo
chciał, wywyższał, a kogo chciał, poniżał. **20** Ale gdy się
wyniosło serce jego, a duch jego zmocnił się w pysze,
złożony jest z stolicy królestwa swego, a sława odjęta
była od niego; **21** I był wyrzucony od synów ludzkich,
a serce jego zwierzęcemu podobne było, i z dzikiemi
osłami było mieszkanie jego; trawą się pasł jako wół, i
rosą niebieską ciało jego skrapiane było, dokąd nie
poznał, że Bóg najwyższy ma władzę nad królestwem
ludzkiem, a tego, kogo chce, stanowi nad niem. **22**
Ty, też, Balsazarze, synu jego! nie upokorzyłeś serca
swego, chociażeś to wszystko wiedział. **23** Owszem,
przeciwko Panu nieba podniosłeś się, i naczynie domu
jego przyniesiono przed cię; a ty i książęta twoi, żony
twoje, i założnice twoje, piliście wino z niego; nadto
bogi srebrne i złote, miedziane, żelazne, drewniane, i
kamienne, którzy nie widzą, ani słyszą, i nic nie wiedzą,
chwaliłeś, a Boga, w którego ręku jest tchnienie twoje, i
u którego są wszystkie drogi twoje, nie uczciłeś. **24**
Przetoż teraz od niego posłana jest ta część ręki, i
pismo to wyrażone jest. **25** A toć jest pismo, które
wyrażone jest: Mene, Mene, Thekel, upharsin. **26** A
tenci jest wykład tych słów: Mene, zliczył Bóg królestwo
twoje i do końca je przywiódł. **27** Thekel, zważonyś na
wadze, a znalezionyś lekki. **28** Peres, rozdzielone jest
królestwo twoje, a dane jest Medom i Persom. **29** Tedy
rozkazał Balsazar; i obleczono Danijela w szarłat, a
łańcuch złoty włożono na szyję jego, i obwołano o nim,
że ma być trzecim panem w królestwie. **30** Tejże nocy
zabity jest Balsazar, król Chaldejski. **31** A Daryjusz,
Medczyk, ujął królestwo, mając lat około sześćdziesiąt i
dwa.

6 I podobało się Daryjuszowi, aby postanowił nad
królestwem sto i dwadzieścia starostów, którzyby
byli we wszystkiem królestwie. **2** A nad nimi troje
książąt, z których był Danijel przedniejszym, którymby
oni starostowie liczbę czynili, aby król szkody nie miał.
3 A sam Danijel przewyższał onych książąt i starszych,

przeto, że duch znamienitszy był w nim, skąd go
król myślał postanowić nad wszystkiem królestwem.
4 Tedy książęta i starostowie szukali, aby znaleźli
przyczynę przeciwko Danijelowi z strony królestwa;
wszakże żadnej przyczyny ani wady znaleść nie mogli,
ponieważ on był wiernym, ani żadna wina ani wada nie
znajdowała się w nim. 5 Przetoż rzekli oni mężowie:
Nie znajdziemy przeciwko temu Danijelowi żadnej
przyczyny, chyba żebyśmy co znaleźli przeciwko niemu
w zakonie Boga jego. 6 Tedy oni książęta i starostowie
zgromadzili się do króla, i tak mu rzekli: Daryjuszu królu,
żyj na wieki! 7 Uradzili wszyscy książęta królestwa,
przełożeni i starostowie, urzędnicy i hetmani, aby
postanowiony był dekret królewski, i stwierdzony wyrok,
aby każdy, któryby do trzydziestu dni o cokolwiek
prosił którego boga albo człowieka oprócz ciebie, królu!
był wrzucony do dołu lwiego. 8 A tak teraz, o królu!
potwierdź ten wyrok, a podaj go na piśmie, żeby się
nie odmienił według prawa Medskiego i Perskiego,
które się nie odmienia. 9 Skąd król Daryjusz podał na
piśmie ten wyrok. 10 Czego gdy się Danijel dowiedział,
że był podany na piśmie, wszedł do domu swego,
gdzie otworzone były okna w pokoju jego przeciw
Jeruzalemowi, a trzy kroć przez dzień klękał na kolana
swoje, i modlił się, a chwałę dawał Bogu swemu, jako
to był z wykł przedtem czynić. 11 Tedy oni mężowie
zgromadziwszy się, a znalazłszy Danijela modlącego się
i prośby wylewającego do Boga swego, 12 Przystąpili
i mówili królowi o wyroku królewskim: Izaliś wyroku
nie wydał, aby każdy człowiek, któryby do trzydziestu
dni o cokolwiek prosił którego boga albo człowieka
oprócz ciebie, królu! był wrzucony do dołu lwiego?
Odpowiedział król, i rzekł: Prawdziwa to mowa według
prawa Medskiego i Perskiego, które się nie odmienia.
13 Tedy odpowiadając rzekli do króla: Ten Danijel,
który jest z więźniów synów Judzkich, nie ma względu
na cię, o królu! ani na twój wyrok, któryś wydał; bo
trzy kroć przez dzień odprawuje modlitwy swoje. 14
Te słowa gdy król usłyszał, bardzo się zasmucił nad
tem; i skłonił król do Danijela serce swoje, aby go
wyswobodził; aż do zachodu słońca starał się, aby go
wyrwał. 15 Ale mężowie oni zgromadzili się do króla, i
rzekli królowi: Wiedz, królu! iż to jest prawo u Medów
i u Persów, aby żaden wyrok i dekret, któryby król
postanowił, nie był odmieniony. 16 Tedy król rozkazał,
aby przywiedziono Danijela, i wrzucono go do dołu
lwiego; a król mówiąc rzekł do Danijela: Bóg twój,
któremu ty ustawicznie służysz, ten cię wybawi. 17 Tedy
przyniesiono kamień jeden, i położono go na dziurze
onego dołu, i zapieczętował go król sygnetem swoim,
i sygnetami książąt swoich, aby nie był odmieniony
dekret wydany przeciwko Danijelowi. 18 Potem odszedł
król na pałac swój, i przenocował nic nie jadłszy, i nic
nie przypuścił przed się, coby go uweselić mogło, tak,
że i sen jego odstąpił od niego. 19 Tedy król wstawszy
bardzo rano na świtaniu z kwapieniem poszedł do
dołu lwiego; 20 A gdy się przybliżył do dołu, zawołał
na Danijela głosem żałośnym, a mówiąc król rzekł
do Danijela: Danijelu, sługo Boga żywego! Bóg twój,
któremu ty ustawicznie służysz, mógłże cię wybawić
ode lwów? 21 Tedy Danijel do króla rzekł: Królu, żyj na
wieki! 22 Bóg mój posłał Anioła swego, który zamknął
paszczękę lwom, aby mi nie zaszkodziły, dlatego, że
się przed nim znalazła niewinność we mnie; owszem,
ani przed tobą, królu! nicem złego nie uczynił. 23 Tedy
się król wielce ucieszył z tego, i rozkazał Danijela
wyciągnąć z dołu; i wyciągniono Danijela z dołu, a
żadnego obrażenia nie znaleziono na nim; bo wierzył
w Boga swego. 24 I rozkazał król, aby przywiedziono
onych mężów, którzy byli oskarżyli Danijela, i wrzucono
ich do dołu lwiego, onych samych, i synów ich, i żony
ich; a pierwej niż dopadli do dna onego dołu, pochwyciły
ich lwy, i wszystkie kości ich pokruszyły. 25 Tedy
król Daryjusz napisał do wszystkich ludzi, narodów, i
języków, którzy mieszkali po wszystkiej ziemi: Pokój się
wam niech rozmnoży! 26 Wydany jest odemnie ten
wyrok, aby po wszystkiem państwie królestwa mego
wszyscy drżeli a bali się oblicza Boga Danijelowego; bo
on jest Bóg żyjący i trwający na wieki, a królestwo jego
ani władza jego nie będzie skażona aż do końca; 27
On wyrywa i wybawia, a czyni znaki i cuda na niebie
i na ziemi, który wyrwał Danijela z mocy lwów. 28
A Danijelowi się szczęśliwie powodziło w królestwie
Daryjusza, i w królestwie Cyrusa, Persy.

7 Roku pierwszego Balsazara, króla Babilońskiego,
miał Danijel sen i widzenia swoje na łożu swem;
tedy spisał on sen, i sumę rzeczy powiedział. 2 A
mówiąc Danijel rzekł: Widziałem w widzeniu mojem
w nocy, a oto cztery wiatry niebieskie potykały się na
morzu wielkiem; 3 A cztery bestyje wielkie występowały
z morza, różne jedna od drugiej. 4 Pierwsza podobna
lwowi, mając skrzydła orle; i przypatrywałem się, aż
wyrwane były skrzydła jej, któremi się podnosiła od
ziemi, tak, że na nogach jako człowiek stanęła, a
serce człowiecze jej dane jest. 5 Potem oto bestyja
druga podobna niedźwiedziowi; i stanęła przy jednej
stronie, a trzy żebra były w paszczęce jej między
zębami jej, i tak mówiono do niej: Wstań, nażryj się
dostatkiem mięsa. 6 Potemem widział, a oto inna
bestyja podobna lampartowi, która miała cztery skrzydła
ptasze na grzbiecie swym, cztery też głowy miała ta
bestyja, i dano jej władzę wielką. 7 Potemem widział w
widzeniach nocnych, a oto bestyja czwarta straszna i
sroga i bardzo mocna, mająca zęby żelazne wielkie,
która pożerała i kruszyła, a ostatek nogami swemi

deptała; a ta była różna od wszystkich bestyj, które
były przed nią, i miał a dziesięć rogów. 8 Pilniem się
przypatrywał rogom, a oto róg pośledni mały wyrastał
między niemi, i trzy z tych rogów pierwszych wyłamane
są przed nim; a oto w onym rogu były oczy podobne
oczom człowieczym, i usta mówiące rzeczy wielkie. 9 I
przypatrywałem się, aż one stolice postawione były,
a Starodawny usiadł, którego szata była jako śnieg
biała, a włosy głowy jego jako wełna czysta, stolica jego
jako płomienie ogniste, a koła jej jako ogień gorejący.
10 Rzeka ognista płynąc wychodziła od oblicza jego.
Tysiąc tysięcy służyło mu, a dziesięć kroć tysiąc tysięcy
stało przed nim; sąd zasiadł, a księgi otworzone były. 11
Tedym się przypatrywał, skoro się głos począł tych słów
wielkich, które on róg mówił; przypatrywałem się, aż
była ta bestyja zabita, i zginęło ciało jej, a podane było
na spalenie ogniem. 12 Także i pozostałym bestyjom
odjęta jest władza ich: bo długość żywota dana im
była aż do czasu, a to do zamierzonego czasu. 13
Widziałem też w widzeniu nocnem, a oto przychodził w
obłokach niebieskich podobny synowi człowieczemu,
a przyszedł aż do Starodawnego, i przywiedziono go
przed obliczność jego. 14 I dał mu władzę i cześć
i królestwo, aby mu wszyscy ludzie, narody i języki
służyli; władza jego władza wieczna, która nie będzie
odjęta, a królestwo jego, które nie będzie skażone. 15 I
zatrwożył się we mnie Danijelu duch mój w pośród ciała
mego, a widzenia, którem widział, przestraszyły mię. 16
Tedym przystąpił do jednego z tych, którzy tam stali, a
pewnością się dowiadywał od niego o tem wszystkiem,
i powiedział mi, i wykład mów oznajmił mi. 17 Te
bestyje wielkie, których są cztery, są cztery królowie,
którzy powstaną z ziemi. 18 Ci ujmą królestwo świętych
najwyższych miejsc, którzy posiąść mają królestwo
aż na wieki, i aż na wieki wieczne. 19 Tedym pragnął
wziąć sprawę o bestyi czwartej, która była różna od
wszystkich innych, bardzo straszna, której zęby były
żelazne, a paznogcie jej miedziane; która pożerała i
kruszyła, a ostatek nogami swemi deptała. 20 Także
o onych rogach dziesięciu, które były na głowie jej, i
o pośledniem, który był wyrósł, przed którym wypadły
trzy; o tym rogu mówię, który miał oczy i usta mówiące
wielkie rzeczy, a na wejrzeniu był większy nad inne
rogi. 21 I przypatrywałem się, a oto róg ten walczył z
świętymi, i przemagał ich; 22 Aż przyszedł Starodawny
a podany jest sąd świętym najwyższych miejsc, a czas
przyszedł, aby to królestwo święci otrzymali. 23 I rzekł
tak: Bestyja czwarta, czwarte królestwo znaczy na
ziemi, które będzie różne od wszystkich królestw, a
pożre wszystkę ziemię, a podepcze a pokruszy ją; 24 A
dziesięć rogów to znaczy, że z królestwa onego dziesięć
królów powstanie; a po nich powstanie pośledni, który
będzie różny od pierwszych, i trzech królów poniży; 25
A słowa przeciw Najwyższemu mówić będzie, i święte
najwyższych miejsc zetrze; nadto będzie zamyślał, aby
odmienił czasy i prawa, gdyż wydane będą w ręce
jego aż do czasu i czasów, i pół czasu. 26 Potem
zasiądzie sąd, a tam władzę jego odejmą, aby był
zniszczony i wytracony aż do końca. 27 A królestwo
i władza, i dostojeństwo królewskie pod wszystkiem
niebem dane będzie ludowi świętych najwyższych
miejsc, którego królestwo będzie królestwo wieczne, a
wszystkie zwierzchności jemu służyć i onego słuchać
będą. 28 Aż dotąd koniec tych słów. A mnie Danijela
myśli moje wielce zatrwożyły, a jasność moja zmieniła
się przy mnie; wszakżem to słowo w sercu mojem
zachował.

8 Roku trzeciego królowania Balsazara, króla, okazało
mi się widzenie, mnie Danijelowi, po onem, które mi
się okazało na początku. 2 I widziałem w widzeniu, a
(gdym to widział, byłem w Susan, mieście głównem,
które było w krainie Elam) widziałem, mówię, w
widzeniu, gdym był u potoku Ulaj. 3 I podniosłem oczy
moje, i ujrzałem, a oto u onego potoku stał baran
jeden mający dwa rogi, a te dwa rogi były wysokie,
lecz jeden był wyższy niż drugi; ale ten wyższy rósł
pośledzej. 4 Widziałem onego barana trykającego na
zachód, i na północ, i na południe, a żadna mu bestyja
zdołać nie mogła, i nie był, ktoby co wyrwał z ręki jego;
skąd czynił według woli swojej, i stał się wielkim. 5
Co gdym ja uważał, oto kozieł z kóz przychodził od
zachodu na oblicze wszystkiej ziemi, a nikt się go
nie dotykał na ziemi; a ten kozieł miał róg znaczny
między oczyma swemi. 6 I przyszedł aż do onego
barana, który miał dwa rogi, któregom widział stojącego
u potoku; a przybieżał do niego w popędliwości siły
swojej. 7 Widziałem także, iż natarł na onego barana,
a rozjadłszy się nań uderzył barana, tak, że złamał
one oba rogi jego, i nie było mocy w baranie, żeby
mu mógł odpór; a rzuciwszy go o ziemię zdeptał go,
a nie był, ktoby wyrwał barana z mocy jego. 8 Tedy
on kozieł z kóz stał się bardzo wielkim; ale gdy się
zmocnił, złamał się on róg wielki, a wyrosły cztery
rogi znaczne miasto niego na cztery strony świata.
9 A z jednego z nich wyszedł róg jeden mały, a ten
wielce urósł ku południowi, i ku wschodowi i ku ziemi
ozdobnej; 10 I wyrósł aż do wojska niebieskiego, i
zrzucił niektórych na ziemię z onego wojska i z gwiazd,
i podeptał ich; 11 Nawet aż do książęcia onego wojska
wyrósł; bo przezeń odjęta była ustawiczna ofiara, i
zarzucone miejsce świątnicy Bożej, 12 Także wojsko
one podane w przestępstwo przeciwko ustawicznej
ofierze, i porzuciło prawdę na ziemię, a cokolwiek
czyniło, szczęściło mu się. 13 Tedym usłyszał jednego z
świętych mówiącego: i rzekł ten święty do onego, który

mając policzone tajemnice, mówi: Dokądże to widzenie
o ofierze ustawicznej i przestępstwo pustoszące trwać
będzie, i święte usługi, i wojsko na podeptanie podane
będzie? 14 I rzekł do mnie: Aż do dwóch tysięcy i trzech
set wieczorów i poranków; tedy przyjdą do odnowienia
swego usługi święte. 15 A gdym ja Danijel patrzył
na to widzenie, i pytałem się o wyrozumieniu jego,
tedy oto stanął ktoś podle mnie, na wejrzeniu jako
mąż. 16 Słyszałem też głos ludzki między Ulajem, który
zawoławszy rzekł: Gabryjelu! wyłóż mu to widzenie.
17 I przyszedł do mnie, gdziem stał; a gdy przyszedł,
zlękłem się i padłem na oblicze swoje. I rzekł do mnie:
Wyrozumij, synu człowieczy! bo czasu pewnego to
widzenie się wypełni. 18 A gdy on mówił ze mną,
usnąłem twardo, leżąc twarzą swoją na ziemi, i dotknął
się mnie, i postawił mię tam, gdziem pierwej stał, 19 I
rzekł: Oto ja tobie oznajmię, co się dziać będzie aż
do wykonania tego gniewu; bo czasu naznaczonego
koniec będzie. 20 Ten baran, któregoś widział mającego
dwa rogi, są królowie, Medski i Perski. 21 A ten kozieł
kosmaty jest król Grecki, a ten róg wielki, który jest
między oczyma jego, jest król pierwszy. 22 A iż złamany
jest, a powstały cztery miasto niego, czworo królestw
z jego narodu powstaną, ale nie z taką mocą. 23
A przy skończeniu królestwa ich, gdy przestępnicy
złości dopełnią, powstanie król niewstydliwej twarzy i
chytry; 24 I zmocni się siła jego, aczkolwiek nie jego
siłą, tak, że na podziw będzie wytracał, a szczęśliwie
mu się powiedzie, i wszystko wykona; bo wytracać
będzie mocarzów i lud święty; 25 A przemysłem jego
poszczęści mu się zdrada w ręku jego, a uwielbi sam
siebie w sercu swojem, i czasu pokoju wiele ich pogubi;
nadto i przeciw książęciu książąt powstanie, a wszakże
bez ręki pokruszony będzie. 26 A to widzenie wieczorne
i poranne, o którem powiedziano, jest sama prawda;
przetoż ty zapieczętuj to widzenie, bo jest wielu dni. 27
Tedym ja Danijel zemdlał, i chorowałem przez kilka dni;
potem wstawszy odprawowałem sprawy królewskie, a
zdumiewałem się nad onem widzeniem, czego jednak
nikt nie obaczył.

9 Roku pierwszego Daryjusza, syna Aswerusowego,
z nasienia Medów, który był postanowiony królem
na królestwem Chaldejskiem; 2 Roku pierwszego
królowania jego, ja Danijel zrozumiałem z ksiąg liczbę lat,
o których było słowo Pańskie do Jeremijasza proroka,
że się wypełnić miało spustoszenie Jeruzalemskie w
siedmdziesięt lat. 3 I obróciłem oblicze moje do Pana
Boga, szukając go modlitwą i prośbami w poście i w
worze i w popiele. 4 Modliłem się tedy Panu Bogu
memu, a wzywając rzekłem: Proszę Panie! Boże wielki i
straszny, strzegący przymierza i miłosierdzia tym, którzy
cię miłują, i strzegą przykazań twoich; 5 Zgrzeszyliśmy i
przewrotnieśmy czynili, i niezbożnieśmy się sprawowali,
i sprzeciwiliśmy się, a odstąpiliśmy od przykazań twoich
i od sądów twoich; 6 I nie słuchaliśmy sług twoich,
proroków, którzy mawiali w imieniu twojem do królów
naszych, do książąt naszych, i do ojców naszych, i do
wszystkiego ludu ziemi. 7 Tobie, Panie! sprawiedliwość,
a nam zawstydzenie twarzy należy, jako się to dzieje
dnia tego mężom Judzkim i obywatelom Jeruzalemskim
i wszystkiemu Izraelowi, bliskim i dalekim we wszystkich
ziemiach, do któryches ich wygnał dla przestępstwa
ich, którem wystąpili przeciwko tobie. 8 Panie! namci
należy zawstydzenie twarzy, królom naszym, książętom
naszym i ojcom naszym, bośmy zgrzeszyli przeciwko
tobie: 9 Ale Panu, Bogu naszemu, miłosierdzie i litość;
ponieważeśmy mu odporni byli, 10 A nie byliśmy
posłuszni głosowi Pana, Boga naszego, żebyśmy
chodzili w ustawach jego, które on dał przed oblicze
nasze przez proroków, sług swoich; 11 Owszem,
wszyscy Izraelczycy przestąpili zakon twój i odchylili
się, żeby nie słuchali głosu twego: przetoż się wylało
na nas to złorzeczeństwo i przeklęstwo, które jest
napisane w zakonie Mojżesza, sługi Bożego; bośmy
zgrzeszyli przeciwko niemu. 12 Skąd spełnił słowa
swoje, które mówił przeciwko nam, i przeciwko sędziom
naszym, którzy nas sądzili, a przywiódł na nas to
wielkie złe, które się nie stało pod wszystkiem niebem,
jakie się stało w Jeruzalemie. 13 Tak jako napisano w
zakonie Mojżeszowym, wszystko to złe przyszło na nas;
a wżdyśmy nie prosili oblicza Pana, Boga naszego,
abyśmy się odwrócili od nieprawości naszych, a mieli
wzgląd na prawdę jego. 14 Przetoż nie omieszkał Pan z
tem złem, ale je przywiódł na nas; bo sprawiedliwy jest
Pan, Bóg nasz, we wszystkich sprawach swoich, które
czyni, któregośmy głosu nie słuchali. 15 Wszakże teraz,
o Panie, Boże nasz! któryś wywiódł lud swój z ziemi
Egipskiej ręką możną, i uczyniłeś sobie imię. jako się to
dziś pokazuje, zgrzeszyliśmy, niepobożnieśmy czynili.
16 O Panie! według wszystkich sprawiedliwości twoich
niech się proszę odwróci popędliwość twoja i gniew
twój od miasta twego Jeruzalemu, góry świętobliwości
twojej: bo dla grzechów naszych i dla nieprawości
ojców naszych Jeruzalem i lud twój nosi po hańbienie
u wszystkich, którzy są około nas. 17 Teraz tedy
wysłuchaj, o Boże nasz! modlitwę sługi twego i prośby
jego, a oświeć oblicze twoje nad spustoszoną świątnicą
twoją, dla Pana. 18 Nakłoń, Boże mój! ucha twego a
usłysz; otwórz oczy twoje a obacz spustoszenia nasze i
miasto, które jest nazwane od imienia twego; bo my
przekładamy modlitwy nasze przed obliczem twojem,
nie dla jakiej naszej sprawiedliwości, ale dla obfitego
miłosierdzia twego. 19 O Panie! wysłuchaj, Panie!
odpuść, Panie! obacz a uczyń; nie odwłaczaj sam dla
siebie, Boże mój! bo od imienia twego nazwane jest

to miasto i lud twój. 20 A gdym ja jeszcze mówił, i
modliłem się, i wyznawałem grzech mój i grzech ludu
mego Izraelskiego, i przekładałem modlitwę moję przed
twarzą Pana, Boga mego, za górę świętobliwości Boga
mego; 21 Prawie gdym ja jeszcze mówił i modliłem
się, oto mąż on Gabryjel, któregom widział w widzeniu
na początku, prędko lecąc dotknął się mnie czasu
ofiary wieczornej, 22 A usługując mi do zrozumienia
mówił ze mną i rzekł: Danijelu! terazem wyszedł, abym
cię nauczył wyrozumienia tajemnicy. 23 Na początku
modlitw twoich wyszło słowo, a jam przyszedł, abym
ci je oznajmił, boś ty wielce przyjemny; a tak miej
wzgląd na to słowo, a zrozumiej to widzenie. 24
Siedmdziesiąt tego dni zamierzono ludowi twemu i
miastu twemu świętemu na zniesienie przestępstwa, i na
zagładzenie grzechów i na oczyszczenie nieprawości,
i na przywiedzienie sprawiedliwości wiecznej, i na
zapieczętowanie widzenia i proroctwa, a na pomazanie
Świętego świętych. 25 Przetoż wiedz a zrozumiej,
że od wyjścia słowa o przywróceniu i zbudowaniu
Jeruzalemu aż do Mesyjasza wodza będzie tygodni
siedm, potem tygodni sześćdziesiąt i dwa, gdy znowu
zbudowana będzie ulica i przekopanie, a te czasy będą
bardzo trudne. 26 A po onych sześćdzesięciu i dwóch
tygodniach zabity będzie Mesyjasz, wszakże mu to nic
nie zaszkodzi; owszem, to miasto i tę świątnicę skazi
lud wodza przyszłego, tak, że koniec jego będzie z
powodzią, i aż do skończenia wojny będzie ustawiczne
pustoszenie. 27 Wszakże zmocni przymierze wielom
ich w tygodniu ostatnim; a w połowie onego tygodnia
uczyni koniec ofierze palonej i ofierze śniednej, a
przez wojsko obrzydliwe pustoszyciel przyjdzie, i aż do
skończenia naznaczonego wyleje się spustoszenie na
te go, który ma być spustoszony.

10 Roku trzeciego Cyrusa, króla Perskiego objawione
było słowo Danijelowi, którego imię nazwano
Baltazar; a to słowo było prawdziwe, i czas zamierzony
długi; i zrozumiał ono słowo, bo wziął zrozumienie w
widzeniu. 2 W one dni ja Danijel byłem smutny przez
trzy tygodnie dni; 3 Chlebam smacznego nie jadł, a
mięso i wino nie wchodziło w usta moje, anim się
mazał olejkiem, aż się wypełniły dni trzech tygodni. 4 A
dnia dwudziestego i czwartego miesiąca pierwszego
byłem nad brzegiem rzeki wielkiej, to jest Chydekel; 5
A podniósłszy oczy moje ujrzałem, a oto mąż niejaki
ubrany w szatę lnianą, a biodra jego przepasane były
złotem szczerem z Ufas; 6 A ciało jego było jako Tarsys,
a oblicze jego na wejrzeniu jako błyskawica, a oczy
jego były jako lampy gorejące, a ramiona jego i nogi
jego na wejrzeniu jako miedź wypolerowana, a głos
słów jego jako głos mnóstwa. 7 A widziałem ja Danijel
sam to widzenie; lecz mężowie, którzy byli ze mną nie
widzieli tego widzenia; ale strach wielki przypadł na
nich, i pouciekali a pokryli się. 8 A jam sam został, i
widziałem to wielkie widzenie; ale siła nie została we
mnie, i krasa moja odmieniła się we mnie, i skaziła się,
i nie miałem żadnej siły. 9 Tedym słyszał głos słów
jego; a usłyszawszy głos słów jego usnąłem twardo na
twarzy mojej, na twarzy mojej, mówię, na ziemi. 10
Wtem oto ręka dotknęła się mnie, i podniosła mię na
kolana moje, i na dłonie rąk moich. 11 I rzekł do mnie:
Danijelu, mężu wielce przyjemny! miej wzgląd na słowa
moje, które ja będę mówił do ciebie, a stój na miejscu
swem, bom teraz posłany do ciebie. A gdy przemówił
do mnie to słowo, stałem drżąc. 12 I rzekł do mnie: Nie
bój się Danijelu! bo od pierwszego dnia, jakoś przyłożył
serce twoje ku wyrozumieniu i trapiłeś się Bogiem
twoim, wysłuchane są słowa twoje, a jam przyszedł
dla słów twoich. 13 Lecz książę królestwa Perskiego
sprzeciwiał mi się przez dwadzieścia dni i jeden, aż oto
Michał, jeden z przedniejszych książąt, przyszedł mi na
pomoc; przetożem ja tam został przy królach Perskich.
14 Alem przyszedł, abym ci oznajmił, co ma przyjść
na lud twój w ostateczne dni; bo jeszcze widzenie
będzie o tych dniach. 15 A gdy mówił do mnie temi
słowy, spuściłem twarz moję ku ziemi, i zamilknąłem.
16 A oto jako podobieństwo synów ludzkich dotknęło
się warg moich; a otworzywszy usta swe mówiłem i
rzekłem do stojącego przeciwko mnie: Panie mój! dla
tego widzenia obróciły się na mię boleści moje, i nie
miałem żadnej siły. 17 A jakoż będzie mógł taki sługa
Pana mego rozmówić się z takim Panem moim? Gdyż
od tegoż czasu nie została we mnie siła, ani tchnienie
zostało we mnie. 18 Tedy się mnie znowu dotknął na
wejrzeniu jako człowiek, i posilił mię, 19 I rzekł: Nie bój
się, mężu wielce przyjemny, pokój tobie! posil się, posil
się, mówię. A gdy mówił ze mną, wziąłem siłę i rzekłem:
Niech mówi Pan mój; albowiemeś mię posilił. 20 I rzekł:
Wieszże, dlaczegom przyszedł do ciebie? Potem się
wrócę, abym walczył z książęciem Perskim, a gdy
odejdę, oto książę Grecki przyciągnie. 21 Wszakże
oznajmięć to, co jest wyrażono w piśmie prawdy; ale i
jednego niemasz, któryby mężnie stał przy mnie w tych
rzeczach, oprócz Michała, książęcia waszego.

11 Ja tedy roku pierwszego za Daryjusza Medskiego
stanąłem, abym go posilił i zmocnił. 2 A teraz ci
prawdę oznajmię: Oto jeszcze trzej królowie królować
będą w Perskiej ziemi; potem czwarty zbogaci się
bogactwy wielkimi nade wszystkich, a gdy się zmocni
w bogactwach swoich, pobudzi wszystkich przeciw
królestwu Greckiemu. 3 I powstanie król mocny, a
będzie panował mocą wielką, a będzie czynił według
woli swojej. 4 A gdy się on zmocni, będzie skruszone
królestwo jego, i będzie rozdzielone na cztery strony

świata, wszakże nie między potomków jego, ani będzie
państwo jego takie, jakie było; bo wykorzenione będzie
królestwo jego, a innym mimo onych dostanie się. 5
Tedy się zmocni król z południa i jeden z książąt jego;
ten mocniejszy będzie nadeń, i panować będzie, a
państwo jego będzie państwo szerokie. 6 Lecz po
wyjściu kilku lat złączą się; bo córka króla od południa
pójdzie za króla północnego, aby uczyniła przymierze;
wszakże nie otrzyma siły ramienia, ani się ostoi z
ramieniem swojem, ale wydana będzie ona, i ci, którzy
ją przyprowadzą, i syn jej, i ten, co ją zmacniał za
onych czasów. 7 Potem powstanie z latorośli korzenia
jej na miejsce jego, który przyciągnie z wojskiem swem,
a uderzy na miejsce obronne króla północnego, i
przewiedzie nad nimi i zmocni się. 8 Nadto i bogów ich
z książętami ich, z naczyniem ich drogiem, srebrnem i
złotem w niewolę zawiedzie do Egiptu; a ten będzie
bezpieczen przez wiele lat od króla północnego. 9 A
tak wtargnie w królestwo król od południa, i wróci się
do ziemi swojej. 10 Ale synowie jego walczyć będą, i
zbiorą mnóstwo wojsk wielkich; a z nagła następując
jako powódź przechodzić będzie, potem wracając się,
wojskiem nacierać będzie aż na twierdze jego. 11 Skąd
rozdrażniony będąc król z południa wyciągnie, i będzie
walczył z nim, to jest, z królem północnym; a uszykuje
mnóstwo wielkie, ale ono mnóstwo będzie podane w
rękę jego. 12 A gdy zniesione będzie ono mnóstwo,
podniesie się serce jego; a choć porazi wiele tysięcy,
przecie się nie zmocni. 13 Bo się wróci król północny,
i uszykuje większe mnóstwo niż pierwsze; lecz po
wyjściu czasu kilku lat z nagła przyjdzie z wielkiem
wojskiem i z wielkim dostatkiem. 14 Onychże czasów
wiele ich powstanie przeciwko królowi z południa; ale
synowie przestępników z ludu twego będą zniesieni dla
utwierdzenia tego widzenia, i upadną. 15 Bo przyciągnie
król z północy, i usypie wały, i weźmie miasto obronne, a
ramiona południowe nie oprą się, ani lud jego wybrany,
i nie stanie im siły, aby dali odpór. 16 I uczyni on, który
przyciągnie przeciwko niemu, według woli swojej, i nie
będzie nikogo, coby się stawił przeciwko niemu; stawi
się też w ziemi ozdobnej, która zniszczeje przez rękę
jego. 17 Potem obróci twarz swoję, aby przyszedł z
mocą wszystkiego królestwa swego, i okazał się, jakoby
zgody szukał, i uczyni coś; bo mu da córkę piękną, aby
go zgubił przez nią; ale ona w tem nie będzie stateczna,
i nie będzie z nim przestawała. 18 Zatem obróci twarz
swoję do wysep, i wiele ich pobierze; ale wódz wstręt
uczyni hańbieniu jego, owszem, ono hańbienie jego nań
obróci. 19 Dlaczego obróci twarz swoję ku twierdzom
ziemi swej; lecz się potknie i upadnie, i nie będzie
więcej znaleziony. 20 I powstanie na miejsce jego taki,
który roześle poborców w sławie królewskiej; ale ten
po niewielu dniach starty będzie, a to nie w gniewie
ani przez wojnę. 21 Potem powstanie wzgardzony na
jego miejsce, acz nie włożą nań ozdoby królewskiej;
wszakże przyszedłszy w pokoju, otrzyma królestwo
pochlebstwem. 22 A ramionami jako powodzią wiele ich
zachwyceni będą przed obliczem jego, i skruszeni będą,
także też i sam wódz, który z nimi przymierze uczynił.
23 Bo wszedłszy z nimi w przyjaźń, uczyni zdradę, a
przyciągnąwszy zmocni się w małym poczcie ludu.
24 Bezpiecznie i do najobfitszych miejsc onej krainy
wpadnie, a uczyni to, czego nie czynili ojcowie jego, ani
ojcowie ojców jego; łup i korzyść i majętności rozdzieli
im, nawet i o miejscach obronnych chytrze przemyśliwać
będzie, a to aż do czasu. 25 Potem wzbudzi moc swoję,
i serce swoje przeciw królowi z południa z wojskiem
wielkiem, z którem król z południa walecznie się potykać
będzie z wojskiem wielkiem i bardzo mocnem; ale się
nie oprze, przeto, że wymyśli przeciwko niemu zdradę.
26 Bo ci, którzy jedzą chleb jego, zniszczą go, gdy
wojsko onego jako powódź przypadnie, a pobitych
wiele polęże. 27 Natenczas obaj królowie w sercu
swem myślić będą, jakoby jeden drugiemu szkodzić
mógł, a przy jednymże stole kłamstwo mówić będą; ale
się im nie nada, gdyż jeszcze koniec na inszy czas
odłożony jest. 28 Przetoż się wróci do ziemi swojej z
bogactwy wielkiemi, a serce jego obróci się przeciwko
przymierzu świętemu; co uczyniwszy wróci się do ziemi
swojej. 29 A czasu zamierzonego wróci się i pociągnie
na południe; ale mu się nie tak powiedzie, jako za
pierwszym i za ostatnim razem. 30 Bo przyjdą przeciwko
niemu okręty z Cytym, skąd on nad tem bolejąc znowu
się rozgniewa przeciwko przymierzu świętemu; co
uczyniwszy wróci się, a będzie miał porozumienie z
onymi, którzy opuścili przymierze święte; 31 A wojska
wielkie przy nim stać będą, które splugawią świątnicę,
i twierdze zniosą; odejmą też ustawiczną ofiarę, a
postawią obrzydliwość spustoszenia. 32 Tak aby tych,
którzy niezbożnie przeciwko przymierzu postępować
będą, w obłudzie pochlebstwem utwierdził, a żeby lud
znający Boga swego imali, co też uczynią. 33 Zaczem
ci, którzy nauczają lud, którzy nauczają wielu, padać
będą od miecza i od ognia, od pojmania i od łupu przez
wiele dni. 34 A gdy padać będą, małą pomoc mieć
będą; bo się do nich wiele pochlebców przyłączy. 35
A z tych, którzy innych nauczają, padać będą, aby
doświadczeni i oczyszczeni, i wybieleni byli aż do
czasu zamierzonego; bo to jeszcze potrwa aż do czasu
zamierzonego. 36 Tak uczyni król według woli swojej, i
podniesie się i wielmożnym się uczyni nad każdego
boga, i przeciwko Bogu nad bogami dziwne rzeczy
mówić będzie, i poszczęści mu się, aż się dokona
gniew, ażby się to, co jest postanowiono, wykonało.
37 Ani na bogów ojców swych nie będzie dbał, ani
o miłość niewiast, ani o żadnego boga dbać będzie,

przeto, że się nade wszystko wyniesie. 38 A na miejscu
Boga najmocniejszego czcić będzie boga, którego nie
znali ojcowie jego; czcić będzie złotem i srebrem i
kamieniem drogiem i rzeczami kosztownemi. 39 A tak
dowiedzie tego, że twierdze Najmocniejszego będą
boga obcego; a których mu się będzie zdało, tych
rozmnoży sławę, i uczyni, aby panowali nad wielą, a
rozdzieli im ziemię miasto zapłaty. 40 A przy skończeniu
tego czasu będzie się z nim potykał król z południa;
ale król północny jako burza nań przyjdzie z wozami i
z jezdnymi i z wielą okrętów, a wtargnie w ziemię, i
jako powódź przejdzie. 41 Potem przyciągnie do ziemi
ozdobnej, i wiele krain upadnie; wszakże ci ujdą rąk
jego, Edomczycy i Moabczycy, i pierwociny synów
Ammonowych. 42 A gdy rękę swą ściągnie na krainy,
ani ziemia Egipska tego ujść nie będzie mogła. 43 Bo
opanuje skarby złota i srebra, i wszystkie rzeczy drogie
Egipskie, a Libijczycy i Murzynowie za nim pójdą. 44 W
tem wieści od wschodu słońca i od północy przestraszą
go; przetoż wyciągnie z popędliwością wielką, aby
wygubił i zamordował wielu. 45 I rozbije namioty
pałacu swego między morzami na górze ozdobnej
świętobliwości; a gdy przyjdzie do końca swego, nie
będzie miał nikogo na pomocy.

12 Tego czasu powstanie Michał, książę wielki, który
się zastawia za synami ludu twego; a będzie czas
uciśnienia, jakiego nie było, jako narody poczęły być,
aż do tego czasu; tego, mówię, czasu wyswobodzony
będzie lud twój, ktokolwiek znaleziony będzie napisany
w księgach. 2 A wiele z tych, którzy śpią w prochu
ziemi, ocucą się, jedni ku żywotowi wiecznemu, a
drudzy na pohańbienie i na wzgardę wieczną. 3 Ale ci,
którzy innych nauczają, świecić się będą jako światłość
na niebie, a którzy wielu ku sprawiedliwości przywodzą,
jako gwiazdy na wieki wieczne. 4 Ale ty, Danijelu!
zamknij te słowa, i zapieczętuj tę księgę aż do czau
naznaczonego; bo to wiele ich przebieży, a rozmnoży
się umiejętność. 5 I widziałem ja Danijel, a oto drudzy
dwaj stali, jeden stąd nad brzegiem rzeki, a drugi z
onąd nad drugim brzegiem rzeki; 6 I rzekł do męża
obleczonego w szatę lnianą, który stał nad wodą onej
rzeki: Kiedyż przyjdzie koniec tym dziwnym rzeczom?
7 I usłyszałem tego męża obleczonego w szatę lnianą,
który stał nad wodą onej rzeki, że podniósłszy prawicę
swoję i lewicę swoję ku niebu przysiągł przez Żyjącego
na wieki, iż po zamierzonym czasie i po zamierzonych
czasach i po połowie czasu, i gdy do szczętu rozproszy
siłą ręki ludu świętego, tedy się to wszystko wypełni. 8
A gdym ja to słyszał a nie zrozumiałem, rzekłem: Panie
mój! cóż za koniec będzie tych rzeczy? 9 Tedy rzekł: Idź,
Danijelu! bo zawarte i zapieczętowane są te słowa aż do
czasu zamierzonego. 10 Oczyszczonych i wybielonych
i doświadczonych wiele będzie, a niezbożni niezbożnie
czynić będą; nadto wszyscy niezbożni nie zrozumieją,
ale mądrzy zrozumieją. 11 A od tego czasu, którego
odjęta będzie ofiara ustawiczna, a postawiona będzie
obrzydliwość spustoszenia, będzie dni tysiąc, dwieście
i dziewięćdziesiąt. 12 Błogosławiony, kto doczeka a
dojdzie do tysiąca trzech set trzydziestu i pięciu dni. 13
Ale ty idź do miejsca twego, a odpoczniesz, i zostaniesz
w losie twoim aż do skończenia dni.

Ozeasza

1 Słowo Pańskie, które się stało do Ozeasza, syna
Berowego, za dni Uzyjasza, Joatama, Achaza,
Ezechyjasza, królów Judzkich, i za dni Jeroboama, syna
Joazowego, króla Izraelskiego. 2 Gdy począł Pan mówić
do Ozeasza, rzekł Pan do Ozeasza: Idź, pojmij sobie
żonę wszetecznicę, i spłódź dzieci z wszeteczeństwa;
bo się ta ziemia, bez wstydu wszeteczeństwo płodząc,
od Pana odwróciła. 3 Odszedł tedy, i pojął Gomorę,
córkę Dyblaimską, która poczęła i porodziła mu syna.
4 I rzekł Pan do niego: Nazów imię jego Jezreel: bo
jeszcze po małym czasie nawiedzę krew Jezreel nad
domem Jehu, a sprawię to, że ustanie królestwo domu
Izraelskiego. 5 A dnia onego złamię łuk Izraelski w
dolinie Jezreel. 6 I poczęła znowu i porodziła córkę; i
rzekł mu Pan: Nazów imię jej Loruchama; bo się więcej
nie zmiłuję nad domem Izraelskim, lecz ich zapewne
wygładzę. 7 Ale nad domem Judzkim zmiłuję się, i
wybawię ich przez Pana, Boga ich, a nie wybawię ich
przez łuk, i przez miecz, i przez wojnę, i przez konie i
przez jezdnych. 8 Potem ostawiwszy Loruchamę znowu
poczęła i porodziła syna. 9 I rzekł Pan: Nazów imię jego
Loami; boście wy nie ludem moim, a Ja też nie będę
waszym. 10 Wszakże liczba synów Izraelskich będzie
jako piasek morski, który ani zmierzony ani zliczony być
może; i stanie się, że miasto tego, co im rzeczono: Nie
jesteście wy ludem moim, rzeczono im będzie: Wyście
synami Boga żyjącego. 11 I będą zgromadzeni synowie
Judzcy i synowie Izraelscy wespół, a postanowiwszy
nad sobą głowę jednę, wynijdą z tej ziemi; bo będzie
wielki dzień Jezreela.

2 Mówcie braciom waszym, o ludu mój! i siostrom
waszym, o ty, coś miłosierdzia dostąpiła! 2
Rozpierajcie się z matką waszą, rozpierajcie się; bo ona
nie jest żoną moją, a Jam też nie jest mężem jej, póki
nie odejmie wszeteczeństw swoich od oblicza swego, a
cudzołóstw swych z pośród piersi swoich; 3 Bym jej
snać nago nie zewlekł a nie postawił jej, jaką była w
dzień narodzenia swego, i nie uczynił jej jako pustynia,
i nie zostawił jej jako ziemia sucha, i nie umorzył
jej pragnieniem: 4 I nad synami jej nie zmiłowałbym
się, przeto, że są synami z wszeteczeństwa, 5 Bo
wszeteczeństwo płodzi matka ich, sprosność czyni
rodzicielka ich; bo mówiła: Pójdę za miłośnikami moimi,
którzy mi dodawają chleba mego, i wody mojej, wełny
mojej, i lnu mego, oliwy mojej i napojów moich. 6
Przetoż oto Ja zagrodzę cierniem drogę jej, a ugrodzę
płot, aby ścieżek swoich nie znalazła. 7 Tedy biegać
będzie za miłośnikami swymi, wszakże ich nie dogoni;
i szukać ich będzie, ale nie znajdzie. Tedy rzecze:
Pójdę a wrócę się do męża swego pierwszego; bo
mi lepiej było na on czas, niżeli teraz. 8 Bo ona nie
wie tego, żem Ja dawał jej zboże, i moszcz, i oliwę;
nawet dawałem jej obfitość srebra i złota, które oni
obracają na Baala. 9 Dlatego wrócę się, i zabiorę
zboże moje czasu jego, i moszcz mój czasu jego, i
odbiorę jej wełnę moję, i len mój dany na okrywanie
nagości jej. 10 A teraz odkryję sprosność jej przed
oczyma miłośników jej, a nikt jej nie wyrwie z ręki mojej.
11 I uczynię koniec wszystkiemu weselu jej, świętom
jej, nowym miesiącom jej, i sabatom jej, i wszystkim
uroczystym świętom jej. 12 Popustoszę też winne
macice jej i figowe drzewa jej, przeto, że mówi: Moja to
zapłata, którą mi dali miłośnicy moi; i obrócę je w lasy,
a pożrą je zwierzęta polne. 13 I nawiedzę na niej dni
Baalowe, w które im kadzi, a strojąc się w nausznice
swoje i w klejnoty swoje, chodzi za miłośnikami swymi,
ale mnie zapomina, mówi Pan. 14 Przetoż oto Ja nią
łudzić będę, gdy ją wywiodę na puszczę, a łaskawie
z nią mówić będę; 15 I dam jej winnice jej od tegoż
miejsca, i dolinę Achor, miasto drzwi nadziei; i będzie
tam śpiewała, jako za dni młodości swojej, to jest,
jako w dzień, którego wychodziła z ziemi Egipskiej. 16
A dnia onego mówi Pan, będziesz mię zwała: Mężu
mój! a nie będziesz mię więcej zwała: Baalu mój!
17 Bo odejmę imiona Baalów od ust twoich, że ani
wspominani będą więcej imieniem swojem. 18 I uczynię
dla ciebie przymierze dnia onego z zwierzem polnym, i
z ptastwem niebieskiem i z płazem ziemskim, a łuk i
miecz pokruszę, i wojnę z ziemi zniosę, i sprawię, że
bezpiecznie mieszkać będą. 19 I poślubię cię sobie na
wieki: poślubię cię, mówię, sobie w sprawiedliwości i w
sądzie i w miłosierdziu i w litościach; 20 Poślubię cię
też sobie w wierze, i poznasz Pana. 21 Dnia onego
wysłucham, mówi Pan, wysłucham, mówi, niebiosa, a
one wusłuchają ziemię; 22 A ziemia wysłucha zboże i
moszcz i oliwę, a te rzeczy wysłuchają Jezreela. 23 Bo
ją sobie rozsieję na ziemi, a zmiłuję się nad tą, co była
w niełasce, i rzekę do tego, co nie był ludem moim: Tyś
jest lud mój! a on rzecze: Tyś jest Bóg mój.

3 I rzekł Pan do mnie: Jeszcze idź, a rozmiłuj się
niewiasty umiłowanej od innego, a cudzołożnicy,
tak jako miłuje Pan synów Izraelskich, choć się oni
oglądają na cudzych bogów, a miłują fasy wina. 2 I
kupiłem ją sobie za piętnaście srebrników i za półtora
homera jęczmienia; 3 I rzekłem do niej: Siedź mi tak
przez wiele dni, a nie płódź wszeteczeństwa, ani chodź
za mąż, a ja też dla ciebie. 4 Bo przez wiele dni będą
synowie Izraelscy bez króla i bez książęcia, i bez ofiary
i bez bałwana, i bez Efodu i bez Terafim. 5 A potem
nawrócą się synowie Izraelscy i szukać będą Pana,
Boga swego, i Dawida, króla swego, a przestraszeni

będąc pójdą do Pana i do dobrotliwości jego w ostatnie
dni.

4 Słuchajcie słowa Pańskiego, o synowie Izraelscy!
bo się Pan rozpiera z obywatelami tej ziemi,
gdyż niemasz prawdy, ani żadnego miłosierdzia, ani
znajomości Bożej w tej ziemi. **2** Krzywoprzysięstwem,
i kłamstwem, i mężobójstwem, i złodziejstwem, i
cudzołóstwem wylewali z brzegów, a mężobójstwo
mężobójstwa ścigało. **3** Dlatego ziemia kwilić będzie, a
zemdleje wszystko, co na niej mieszka; zwierz polny i
ptastwo niebieskie, nawet i ryby morskie zginą. **4** A
wszakże niech się nikt z nimi nie spiera, ani ich kto
strofuje; bo lud twój jest jako ci, którzy się z kapłanem
wadzą. **5** Przetoż upadniesz we dnie, upadnie też
i prorok z tobą w nocy; zagładzę i matkę twoję. **6**
Lud mój wygładzony będzie dla nieumiejętności; a
ponieważeś ty odrzucił umiejętność, i Ja też ciebie
odrzucę, abyś mi kapłańskiego urzędu nie odprawował;
a iżeś zapomniał zakonu Boga twego, Ja też zapomnę
na synów twoich. **7** Czem się więcej rozmnożyli, tem
więcej grzeszyli przeciwko mnie; dlatego sławę ich
odmienię w hańbę. **8** Ofiary za grzech ludu mego jedzą:
przetoż do nieprawości ich podnoszą duszę swoję. **9**
Przetoż stanie się jako ludowie, tak i kapłanowi; bo
nawiedzę na nim drogi jego, a uczynki jego oddam
mu. **10** I będą jeść, wszakże się nie nasycą, nierząd
płodzić będą, ale się nie rozrodzą; bo nie chcą mieć
względu na Pana. **11** Wszeteczństwo, i wino, i moszcz
odejmuje serce. **12** Lud mój drewna swego się pyta, a
kij jego odpowiada mu; bo ich duch wszeteczeństwa
w błąd prowadzi, aby nierząd płodzili, odstępując od
Boga swego. **13** Na wierzchach gór ofiarują, a na
pagórkach kadzą pod dębiną i pod topoliną, i pod
więziną, bo dobry jest cień ich; dlatego wszeteczeństwo
płodzą córki wasze, a niewiasty wasze cudzołożą. **14**
Nie miałżebym nawiedzić córek waszych, gdy nierząd
płodzą? i niewiast waszych, gdy cudzołożą? Albo
gdy się i oni sami z nierządnicami odłączają, i z
wszetecznicami ofiarują? Owszem, lud, który sobie tego
w rozum nie bierze, upadnie. **15** Jeźli nierząd płodzisz,
ty Izraelu! niechże wżdy nie występuje Juda; przetoż
nie chodźcie do Galgal, ani wstępujcie do Bet Awen,
ani przysięgajcie mówiąc: Jako żyje Pan! **16** Bo Izrael
jest nieokrócony jako jałowica nieokrócona: zaprawdę
Pan ich paść będzie, jako baranki na przestrzeństwie.
17 Stowarzyszył się Efraim z bałwanami; zaniechaj go.
18 Odpornymi ich czyni napój ich, nierząd ustawicznie
płodzą; obrońcy jego z hańbą miłują dary. **19** Zachwyci
ich wiatr skrzydłami swemi, i będą zawstydzeni dla ofiar
swoich.

5 Słuchajcie tego, o kapłani! a miejcie wzgląd na to,
domie Izraelski! i ty, domie królewski! słuchajcie; bo
przeciwko wam sąd jest, przeto, żeście sidłem w Masfa,
a siecią rozciągnioną na wierzchu Tabor. **2** Owszem,
udawając się na zabijanie, przypadają do ziemi; ale Ja
pokarzę każdego z nich. **3** Ja znam Efraima, i Izrael
nie jest skryty przedemną; bo teraz nierząd płodzisz,
Efraimie! a Izrael splugawił się. **4** Nie mają się do
tego, aby się nawrócili do Boga swego, przeto, że
duch wszeteczeństwa jest w pośrodku nich, a Pana
nie poznali. **5** Świadczyć też będzie hardość Izraelska
przeciwko niemu; przetoż Izrael i Efraim upadną dla
nieprawości swojej, upadnie też i Juda z nimi. **6** Z
trzodami swemi i z bydłem swojem pójdą szukać Pana;
wszakże go nie znajdą; bo odstąpił od nich. **7** Wystąpili
przeciwko Panu, bo synów cudzych napłodzili; a tak
teraz pożre ich miesiąc z majętnościami ich. **8** Zatrąbcie
w trąbę w Gabaa, i w trąbę w Rama; krzyczcie w Bet
Awen: Nieprzyjaciel za tobą, o Benjaminie! **9** Efraim
spustoszony będzie w dzień karania, w pokoleniach
Izraelskich oznajmiłem, że to prawda. **10** Książęta
Judzcy stali się jako ci, którzy granice przenoszą; wyleję
na nich popędliwość moję jako wodę. **11** Uciśniony
jest Efraim, pokruszony sądem; wszakże przecie ma
wolę chodzić za rozkazaniem ludzkiem. **12** Przetoż i
Ja byłem Efraimowi jako mól, a domowi Judzkiemu
jako spróchniałość. **13** Skąd widząc Efraim mdłość
swoję a Juda ranę swoję, uciekł się Efraim do Assura, i
posłał do króla Jareba; ale on was nie będzie mógł
uzdrowić, ani was uleczy od rany waszej. **14** Bom Ja
jest Efraimowi jako lew srogi, a domowi Judzkiemu
jako lwię; Ja, Ja porwę, i odejdę; wezmę, a nikt mi nie
wydrze; **15** Pójdę, wrócę się do miejsca mego, aż się
winnymi dadzą a szukać będę oblicza mojego.

6 W utrapieniu swojem rano mię szukać będą, mówiąc:
Pójdźcie, a nawróćmy się do Pana; bo on porwał, a
uzdrowi nas; uderzył, i zawiąże rany nasze; **2** Ożywi
nas po dwóch dniach, a dnia trzeciego wzbudzi nas, i
żyć będziemy przed obliczem jego. **3** Tedy poznawszy
Pana starać się będziemy, abyśmy go więcej poznali;
bo wyjście jego jako ranna zorza zgotowane jest, a
przyjdzie nam jako deszcz na wiosnę i w jesieni na
zimę. **4** Cóż mam czynić z tobą, o Efraimie? cóż mam
czynić z tobą, o Judo? gdyż miłosierdzie wasze jest
jako obłok poranny a jako rosa rano przemijająca. **5**
Dlatego ociosywałem ich przez proroków, zabijałem ich
słowy ust moich, aby światłość sądów twoich weszła. **6**
Bo miłosierdzia chcę, a nie ofiary, a znajomości Bożej
więcej, niż całopalenia. **7** Ale oni przestąpili przymierze
moje, jako ludzkie, a temci wystąpili przeciwko mnie.
8 Galaad jest miastem czyniących nieprawość, pełne
stóp krwawych. **9** A jako zbójcy czynią, którzy na kogo
czyhają na drodze, kędy chodzą do Sychem, tak czyni
rota kapłanów; bo umyślnie niecnotę płodzą. **10** W domu

Izraelskim widzę sprosność; tam się wszeteczeństwem
Efraimowem splugawił Izrael; 11 I w tobie, o Judo!
Efraim żniwo położył, gdym Ja zaś przywrócił pojmany
lud mój.

7 Gdy leczę Izraela, tedy się odkrywa nieprawość
Efraimowa i złości Samaryjskie, bo się bawią
kłamstwem; w miastach złodziejstwo, a na dworze
łupiestwo przewodzą; 2 A nie myślą w sercu swojem, że
na wszystkie złości ich pamiętam; a teraz ich ogarniają
sprawy ich, i są przed obliczem mojem. 3 Króla
uweselają złością swoją a książąt kłamstwy swemi.
4 Wszyscy zgoła cudzołożą, są jako piec rozpalony
od piekarza, który przestaje czuć, gdy zaczynił ciasto,
ażby ukisiało. 5 W dzień króla naszego w chorobę go
wprawiają książęta łagwiami wina, tak że i on rękę
swą z naśmiewcami wyciąga. 6 Bo przyłożyli serce
swe do zasadzek, jako piec rozpalony; całą noc śpi
piekarz ich, a z poranku gore jako płomień ognia.
7 Wszyscy zgoła rozpalili się jako piec, a pożerają
sędziów swoich; wszyscy królowie ich upadają, niemasz
między nimi, ktoby wołał do mnie. 8 Efraim ten się
z narodami zmieszał; Efraim będzie jako podpłomyk
nieprzewracany. 9 Pożarli obcy siłę jego, a on o tem
nie wie; sędziwość też nań występuje, wszakże on
tego nie wie. 10 A choć pycha Izraelska świadczy w
oczy przeciwko niemu, wszakże się nie nawracają do
Pana, Boga swego, ani go w tem wszystkiem szukają.
11 I stał się Efraim jako gołębica głupia, nie mająca
serca; Egiptu przyzywają a do Assura się uciekają. 12
Ale gdy odejdą, rozciągnę na nich sieć moję, a jako
ptastwo niebieskie potargnę ich; skarzę ich, jako im o
tem powiadano w zgromadzeniu ich. 13 Biada im, że
się rozbiegli odemnie! spustoszenie przyjdzie na nich,
bo wystąpili przeciwko mnie; choćem Ja ich odkupił,
ale oni przeciwko mnie mówili kłamstwa; 14 I nie wołają
do mnie z serca swego, gdy wyją na łożach swoich;
wprawdźieć dla zboża i moszczu zgromadzają się, ale
mię potem odstępują. 15 Choćem utwierdzał ramiona
ich pokarawszy ich, ale oni złe myślą przeciwko mnie.
16 Nawracają się, ale nie do Najwyższego; są jako
łuk zdradliwy, polegną od miecza, książęta ich od
popędliwości języka ich, co im jest ku pośmiewisku w
ziemi Egipskiej.

8 Przyłóż trąbę do ust twoich, a rzecz: Oto leci na dom
Pański jako orzeł, przeto, że przestąpili przymierze
moje, a przeciwko zakonowi mojemu wykroczyli. 2
Będąć do mnie wołać: Boże mój! My, lud twój Izrael,
znamy cię; 3 Ale Izrael opuścił dobro; przetoż go
nieprzyjaciel gonić będzie. 4 Oni stanowią królów,
ale bezemnie: książąt obierają, do których się Ja nie
znam; ze srebra swego i ze złota swego czynią sobie
bałwany na swoje zginienie. 5 Opuści ich cielec twój, o
Samaryja! gdy się zapali na nich gniew mój; dokądże
nie będą mogli przestrzegać niewinności? 6 Wszak
i on jest z Izraela; rzemieślnik go urobił, a nie jest
Bogiem; bo się w proch obróci cielec Samaryjski.
7 Bo iż wiatr siali, wicher też żąć będą, a żadnego
źdźbła mieć nie będą; urodzaj nie wyda mąki, a choćby
wydał, cudzoziemcy to zjedzą. 8 Izrael pożarty będzie,
wnetże będzie między poganami jako naczynie, z
którego niemasz żadnej uciechy. 9 Przeto, że się
oni do Assyryjczyka, osła leśnego, uciekają, który się
samotnie chowa, a że Efraim sobie miłośników najmuje,
10 A iż dary posyłali między pogan: przetoż i Ja ich
wnetże zbiorę, owszem, już cośkolwiek ucierpieli dla
brzemienia króla książąt. 11 Bo iż rozmnożył Efraim
ołtarze ku grzeszeniu, stały mu się one ołtarze ku
grzeszeniu. 12 Spisałem mu wielkie rzeczy w zakonie
moim; ale tak je sobie waży jako co obcego. 13 Z ofiar
darów moich ofiarują mięso i jedzą, ale ich Pan nie
przyjmuje; już wspomnę nieprawości ich, i nawiedzę
grzechy ich, że się oni do Egiptu nawracają; 14 A
że zapomniał Izrael stworzyciela swego, i nabudował
kościołów, a Juda rozmnożył miasta obronne, przetoż
poślę ogień na miasta jego, który pożre pałace jego.

9 Nie wesel się, Izraelu! nie raduj się jako inne
narody, że nierząd płodzisz, odwracając się od Boga
swego, a miłujesz zapłatę wszetecznicy na wszystkich
bojewiskach zboża. 2 Bojewisko ani prasa nie będzie
ich żywiła, a moszcz omyli ich. 3 Nie będą mieszkać
w ziemi Pańskiej; ale się Efraim wróci do Egiptu, a w
Assyryi nieczyste rzeczy jeść będą. 4 Nie będą Panu
wina ofiarowali, ani mu będą przyjemne. Ofiary ich
będą im jako chleb płaczących; którzybykolwiek z niego
jedli, zmazaliby się, przeto, że chleb ich za umarłych
ich nie wnijdzie do domu Pańskiego. 5 Cóż będziecie
czynić w dzień uroczysty i w dzień święta Pańskiego? 6
Bo oto zaginą przez spustoszenie, Egipt zgromadzi ich
a Memfis pogrzebie ich; srebro ich pożądane pokrzywa
odziedziczy, a ciernie porosną w przybytkach ich. 7
Przyjdą dni nawiedzenia, przyjdą dni zapłaty; pozna
to Izrael, że ten prorok ich jest głupi, szalony, mąż
nikczemny dla mnóstwa nieprawości twojej i dla wielkiej
nienawiści twojej, o Izraelu! 8 Prorok, który straż trzyma
nad Efraimem pospołu z Bogiem moim, stał się sidłem
ptasznika na wszystkich drogach jego, nienawiść jest
w domu boga jego. 9 Głęboko zabrnęli, popsuli się
jako za dni Gabaa; wspomnić Pan na nieprawości
ich, i nawiedzi grzechy ich. 10 Znalazłem Izraela jako
jagody winne na puszczy; widziałem ojców waszych
jako pierwszy owoc figowy na początku ich; ale oni
poszli za Baal Fegorem, a oddali się tej obrzydliwości;
przetoż będą obrzydłymi, tak jako się im upodobało. 11
Efraim uleci jako ptak, a sława ich zaraz od porodzenia,

i od żywota, i od poczęcia. 12 A choćby odchowali
synów swych, przecie ich pozbawię wieku męskiego;
owszem, i onym biada, gdy Ja ich odstąpię. 13 Efraim,
jako widzę, jest jako Tyr wszczepiony na miejscu
rozkosznem; wszakże Efraim wywiedzie do mordercy
synów swoich. 14 Daj im Panie! Cóż im dasz? Daj im
żywot niepłodny a piersi wyschłe. 15 Wszystka złość
ich jest w Galgal, przetoż i tam ich nienawidzę; dla
złości uczynków ich z domu mego wyrzucę ich, nie
będę ich więcej miłował, wszyscy książęta ich odporni
są. 16 Efraim porażony będzie, korzeń ich uschnie,
owocu nie przyniosą; a choćby też spłodzili, tedy wybiję
najmilsze dziatki żywota ich. 17 Odrzuci ich Bóg mój,
bo go słuchać nie chcą; a między poganami tułaczami
będą.

10 Izrael jest macicą próżną, owoc przynosi sobie;
czem więcej miewał owocu swego, tem więcej
nabudował ołtarzów; a czem obfitsza jest ziemia jego,
tem więcej nastawiał obrazów. 2 Rozdziela się serce
ich, przetoż winnymi są; on pokruszy ołtarze ich, i
obrazy ich popsuje. 3 Ponieważ mówią: Nie mamy
króla, nawet nie boimy się Pana, a król nam co uczyni?
4 Mówią słowa, przysięgając kłamliwie, gdy czynią
przymierze; i wzrośnie sąd jako jad na zagonach
polnych. 5 Dla jałowic Bet Aweńskich zatrwożą się
obywatele Samaryjscy, gdy kwilić będą nad nim, lud
jego, i popije go, (którzy się więc radowali z niego)
przeto, że sława jego odchodzi od niego. 6 Nawet i sam
do Assyryi zaprowadzony będzie za dar królowi Jareb;
zawstydzi się Efraim, i zasroma się Izrael za radę
swoję. 7 Wycięty będzie król Samaryjski, jako piana na
wierzchu wody. 8 I będą wyżyny Awenu wytracone,
grzech Izraelski; ciernie i oset wyrośnie na ołtarzach
ich; a rzekną górom: Przykryjcie nas; a pagórkom:
Upadnijcie na nas. 9 Ode dni Gabaa grzeszyłeś,
Izraelu! tam się ostali, nie zachwyciła ich w Gabaa bitwa
przeciwko synom nieprawości podniesiona. 10 Przetoż
ich pokarzę według upodobania mego; bo się zbiorą na
nich narody, aby byli karani dla dwojakich nieprawości
swoich. 11 Bo Efraim jest jako jałowica wyuczona,
kocha się w młóceniu, chociażem Ja następował
na cudny kark jej, abym do jazdy używał Efraima,
Juda aby orał, a Jakób aby włóczył. 12 I mówiłem:
Siejcie sobie ku sprawiedliwości; żnijcie ku miłosierdziu,
orzcie sobie nowinę; bo czas jest szukać Pana, aż
przyjdzie, i spuści na was sprawiedliwość jako deszcz.
13 Aleście orali niepobożność, żęliście nieprawość,
jedliście owoc kłamstwa; albowiem ufasz w drodze swej
i w mnóstwie mocarzów twoich. 14 Dlategoż powstanie
rozruch między ludem twoim, a wszystkie zamki twoje
poburzone będą, tak jako poburzył Salman Bet Arbel w
dzień bitwy; matki z synami roztrącone będą. 15 Oto
tak wam uczyni Betel dla wielkiej złości waszej; król
Izraelski na świtaniu do szczętu zgładzony będzie.

11 Gdy Izrael był dziecięciem, miłowałem go, a z
Egiptu wezwałem syna mego. 2 Wzywali ich
prorocy, ale oni tem więcej uchodzili od oblicza ich,
Baalom ofiary czynili, a bałwanom rytym kadzili. 3
Chociażem Ja Efraima na nogi stawiał, przecie on
ich brał na ramiona swoje; a nie chcieli znać, żem
Ja ich leczył. 4 Powrozami ludzkiemi pociągałem ich,
powrozami miłości, a byłem im jako którzy odejmują
jarzmo z czeluści ich, i dawałem im pokarm. 5 Nie
wrócić się do ziemi Egipskiej: ale Assur będzie królem
jego, przeto że się nie chcieli nawrócić do mnie. 6
Nadto miecz będzie trwać w miastach jego, i skazi
zawory jego, a pożre ich dla rady ich. 7 Bo lud mój
udał się na to, aby się odwracał odemnie; a chociaż go
wołają do Najwyższego, przecież go nikt nie wywyższa.
8 Jakożbym cię podał, o Efraimie? jakożbym cię podał,
o Izraelu? jakożbym cię podał jako Adamę i położył jako
Seboim? Ale się obróciło we mnie serce moje, nawet
i wnętrzności litości poruszyły się. 9 Nie wykonam
gniewu zapalczywości mojej, nie udam się na skażenie
Efraima; bom Ja Bóg, a nie człowiek, w pośrodku ciebie
święty, i nie przyjdę przeciwko miastu. 10 Pójdą za
Panem, który jako lew będzie ryczał; on zaiste tak
ryczeć będzie, że ze strachem przybieżą synowie od
morza. 11 Ze strachem przybieżą jako ptaki z Egiptu,
i jako gołębica z ziemi Assyryjskiej, i posadzę ich w
domach ich, mówi Pan. 12 Efraimczycy mię ogarnęli
kłamstwem, a dom Izraelski zdradą, gdy jeszcze Juda
panował z Bogiem, a z świętymi wierny był.

12 Efraim się karmi wiatrem, a goni wiatr wschodni,
przez cały dzień mnoży kłamstwo i spustoszenie;
bo przymierze z Assyryjczykami stanowi, i oliwę do
Egiptu wynosi. 2 Ma też Pan poswarek z Judą, a
nawiedzi Jakóba według dróg jego, według spraw
jego odda mu. 3 Jeszcze w żywocie za piętę dzierżył
brata swego, a mocą swoją mężnie sobie poczynał z
Bogiem. 4 Mężnie, mówię, sobie poczynał z Aniołem,
a przemógł; płakał i prosił go; w Betelu go znalazł,
i tam mówił z nami. 5 Toć jest Pan, Bóg zastępów,
Pan jest pamiętne imię jego. 6 Przetoż się ty do
Boga twego nawróć, miłosierdzia i sądu przestrzegaj, a
oczekiwaj zawżdy na Boga twego. 7 Kupcem jest, w
którego ręku są szale fałszywe; gwałt umiłował. 8 I
mówi Efraim: Zaiste zbogaciłem się, nabyłem sobie
bogactw we wszystkich pracach moich, nie znajdą przy
mnie nieprawości, coby grzechem była. 9 Alem Ja jest
Panem, Bogiem twoim, od wyjścia z ziemi Egipskiej;
jeszczeć dopuszczę mieszkać w namiotach, jako za
dni uroczystych świąt; 10 A mówiąc przez proroków
widzenia wiele pokazywać będę, a przez proroków

podobieństwa podawać będę. 11 Czyli tylko w Galaad
była nieprawość i marność? I w Galgalu woły ofiarują,
owszem, i ołtarzów ich pełno jako gromad na zagonach
pól moich. 12 Tamci był uciekł Jakób z krainy Syryjskiej,
gdzie służył Izrael za żonę, i za żonę strzegł stada; 13
Ale tu przez proroka Pan Izraela przywiódł z Egiptu,
i przez proroka był strzeżony. 14 Lecz Efraim Pana
pobudził do gniewu gorzkiego; przetoż się nań wyleje
krew jego, a pohańbienie jego odda mu Pan jego.

13 Gdy mawiał Efraim, strach bywał, bo był
wywyższony w Izraelu; ale gdy zgrzeszył przy
Baalu, tedy umarł. 2 A teraz jeszcze przyczyniają
grzechu; bo sobie czynią i leją z srebra swego według
przemysłu swego straszne bałwany, co wszystko tylko
jest robotą rzemieślnika, o których jednak sami mówią:
Ludzie, którzy chcą ofiarować, niech całują cielce, 3
(Przetoż się staną jako obłok poranny, a jako rosa
poranna przechodząca, i jako plewy od wichru porwane
z bojewiska, i jako dym z komina.) 4 Gdyżem Ja jest
Pan, Bóg twój, od wyjścia z ziemi Egipskiej; a Boga
oprócz mnie nie poznałeś, i niemasz zbawiciela oprócz
mnie. 5 Jam cię poznał na puszczy w ziemi bardzo
suchej. 6 Dobremi pastwiskami swemi nasyceni są;
ale gdy się nasycili, podniosło się serce ich; przetoż
mię zapomnieli. 7 Dlatego będę im jako lew srogi,
jako lampart przy drodze będę czyhał. 8 Zabierzę
im jako niedźwiedź osierociały, a roztargam zawarcie
serca ich, i pożrę ich tam jako lew, jako zwierz dziki
szarpając ich. 9 Zginienie twoje z ciebie, o Izraelu! ale
ze mnie wspomożenie twoje. 10 Gdzież jest król twój?
gdzież jest? Niech cię zachowa we wszystkich miastach
twoich! I sędziowie twoi, o którycheś mówił: Daj mi króla
i książąt. 11 Dałem ci tedy króla w zapalczywości mojej,
alem go odjął w zagniewaniu mojem. 12 Związana jest
nieprawość Efraimowa, schowany jest grzech jego. 13
Boleści rodzącej ogarną go; on synem niemądrym, bo
inaczej nie zostawałby tak długo w żywocie matki. 14
Z ręki grobu wybawię ich, od śmierci wykupię ich. O
śmierci! będę śmiercią twoją; o grobie! będę skażeniem
twojem; żałość skryta będzie od oczów moich. (Sheol
h7585) 15 Bo on między braćmi owoc przyniesie; pierwej
jednak przyjdzie wiatr ze wschodu, wiatr Pański od
puszczy występujący, i wysuszy źródło jego, wysuszy i
zdrój jego; onci rozchwyci skarby wszelkiego naczynia
pożądanego. 16 Samaryja będzie spustoszona, przeto,
że się sprzeciwiła Bogu swemu; od miecza upadną,
maluczcy jej roztrąceni będą, a brzemienne jej rozcięte
będą.

14 O Izraelu! nawróć się cale do Pana, Boga swego;
albowiemeś upadł dla nieprawości swojej. 2
Weźmijcie z sobą słowa, i nawróćcie się do Pana,
mówcie do niego: Odpuść wszystkę nieprawość, a daj
to, co jest dobrego, tedyż oddamy cielce warg naszych.
3 Assur nie wzybawi nas, na koniach jeździć nie
będziemy, i nie rzeczemy więcej robocie rąk naszych:
Wyście bogowie nasi; bo w tobie sierotka znajduje
miłosierdzie. 4 Uzdrowię odwrócenie ich, a rozmiłuję
się w nich dobrowolnie; bo się odwróci zapalczywość
moja od nich. 5 Będę Izraelowi jako rosa, że się
rozkwitnie jako lilija, a zapuści korzenie swe jako Liban.
6 Rozrosną się gałęzie jego, a ozdoba jego będzie
jako oliwne drzewo, a woń jego jako Libańska. 7
Nawrócą się, aby siedzieli pod cieniem jego, ożyją jako
zboże, i puszczą się jako winna macica, której pamiątka
będzie jako wino Libańskie. 8 Efraimie! cóż mi już do
bałwanów? Ja cię wysłucham, i wejrzę na cię; Jam jest
jako jodła zielona, ze mnie się owoc twój znalazł. 9
Kto mądry, niech to zrozumie, a kto roztropny, niech to
pozna; bo drogi Pańskie są proste, a sprawiedliwi po
nich chodzić będą, ale przestępcy na nich upadną.

Joela

1 Słowo Pańskie, które się stało do Joela syna
Patuelowego. 2 Słuchajcie tego starcy, a bierzcie
w uszy wszyscy obywatele tej ziemi! Izali się to stało
za dni waszych, albo za dni ojców waszych? 3
Powiadajcie o tem synom waszym, a synowie wasi
synom swoim, a synowie ich rodzajowi potomnemu. 4
Co zostało po gąsienicach, pojadła szarańcza, a co
zostało po szarańczy, pojadł chrząszcz, a co zostało
po chrząszczu, pojadł czerw. 5 Ocućcie się pijani a
płaczcie, i narzekajcie wszyscy, którzy pijecie wino,
dla moszczu; bo wydarty jest od ust waszych. 6
Albowiem naród przyciągnął do ziemi mojej mocny
a niezliczony; zęby jego zęby lwie, a trzonowe zęby
jako lwa srogiego. 7 Winną macicę moję podał na
spustoszenie, a figowe drzewo moje na obłupienie; w
szczął je obnażył i porzucił, tak, że zbielały gałęzie
ich. 8 Narzekaj, jako panna przepasana worem nad
mężem młodości swojej. 9 Odjęta jest śniedna i mokra
ofiara od domu Pańskiego; płaczą kapłani, słudzy
Pańscy. 10 Spustoszone jest pole, i smuci się ziemia,
przeto, że popsowano zboże; wysechł moszcz, oliwa
zginęła. 11 Wstydzą się oracze, narzekają winiarze
dla pszenicy i dla jęczmienia; bo zginęło żniwo polne.
12 Winna macica uschła, a figowe drzewo uwiędło;
drzewo granatowe i palma, i jabłoń, i wszystkie drzewa
polne poschły, i wesele zginęło od synów ludzkich.
13 Przepaszcie się, a płaczcie, o kapłani! narzekajcie
słudzy ołtarza; wnijdźcie a legajcie w nocy w worach,
słudzy Boga mojego! bo zawściągniona jest od domu
Boga waszego ofiara śniedna i ofiara mokra. 14
Poświęćcie post, zwołajcie zgromadzenia, zbierzcie
starców i wszystkich obywateli ziemi do domu Pana,
Boga waszego, i wołajcie do Pana: 15 Ach biada na
ten dzień! bo bliski jest dzień Pański, a przychodzi
jako spustoszenie od Wszechmocnego. 16 Izali przed
oczyma naszemi nie zginęła żywność, a z domu Boga
naszego radość i wesele? 17 Pogniły ziarna pod
skibami swemi, spustoszone są gumna, zburzone są
szpichlerze; bo wyschło zboże. 18 Czemu wzdycha
bydło? Błąkają się stada wołów, że nie mają pastwisk,
nawet i trzody owiec wyginęły. 19 Do ciebie wołam, o
Panie! bo ogień pożarł pastwiska na puszczy a płomień
popalił wszystkie drzewa polne; 20 Także i zwierzęta
polne ryczą do ciebie, przeto, że wyschły strumienie
wód, a ogień pożarł pastwiska na puszczy.

2 Trąbcie w trąbę na Syonie, a krzyczcie na świętej
górze mojej! niechaj zadrżą wszyscy obywatele
ziemi; bo przychodzi dzień Pański, bo już bliski jest; 2
Dzień ciemności i mroku, dzień obłoku i chmury, jako
ranna zorza rozciągniona po górach; lud wielki a mocny,
któremu równego nie było od wieku, i nie będzie po nim
nigdy aż do lat rodzaju i rodzaju. 3 Przed obliczem jako
ogień pożerający, a za nim płomień pałający; ta ziemia
jest przed nim jako ogród Eden, ale po nim będzie
pustynią pustą i nie ujdzie nikt przed nim. 4 Kształt ich
jest jako kształt koni, a tak pobieżą jako jezdni. 5 Po
wierzchu gór skakać będą jako grzmot wozów, a jako
szum płomienia ognistego pożerającego ściernisko,
jako lud możny uszykowany do bitwy. 6 Ulękną się
narody przed obliczem jego, wszystkie twarze ich jako
garniec poczernieją. 7 Pobieżą jako mocarze, a wbieżą
na mury jako mężowie waleczni; każdy z nich drogą
swoją pójdzie, a nie ustąpią z ścieżek swoich. 8 Jeden
drugiego nie ściśnie, każdy drogą swoją pójdzie; a choć
i na miecz upadną, nie będą zranieni. 9 Po mieście
chodzić będą, po murze biegać, na domy wstąpią, a
oknami wlezą jako złodziej. 10 Przed obliczem jego
ziemia zadrży, niebiosa się poruszą, słońce i miesiąc
się zaćmi, a gwiazdy zawściągną jasność swoję. 11 A
Pan wyda głos swój przed wojskiem swojem, przeto,
że bardzo wielki będzie obóz jego, przeto, że mocny
ten, co wykona słowo jego; wielki bowiem dzień Pański
będzie i straszliwy bardzo, i któż go zniesie? 12 A
przetoż jeszcze i teraz mówi Pan: Nawróćcie się do
mnie samego całem sercem swojem, i w poście i w
płaczu i w kwileniu. 13 Rozedrzyjcie serce wasze a nie
szaty wasze, i nawróćcie się do Pana, Boga waszego;
boć on jest łaskawy i miłosierny, nierychły ku gniewu, a
hojny w miłosierdziu, i żałujący złego. 14 Któż wie, nie
obrócili się, a nie będzieli mu żal, i nie zostawili po sobie
błogosławieństwa na śniedną i mokrą ofiarę Panu, Bogu
waszemu. 15 Trąbcie w trąbę na Syonie, poświęćcie
post, zwołajcie zgromadzenie. 16 Zgromadźcie lud,
poświęćcie zgromadzenie, zbierzcie starców, znieście
maluczkie i ssące piersi; niech wynijdzie oblubieniec
z łożnicy swojej, a oblubienica z pokoju swego. 17
Kapłani, słudzy Pańscy, między przysionkiem a ołtarzem
niech płaczą i mówią: Przepuść, Panie! ludowi twemu,
a nie daj dziedzictwa swego na pohańbienie, aby nad
nimi poganie panować mieli. Przeczżeby mówiono
między narodami: Gdzież jest Bóg ich? 18 I zapali się
Pan miłością ku ziemi swojej, a zmiłuje się nad ludem
swoim. 19 I ozwie się Pan, a rzecze do ludu swego:
Oto Ja poślę wam zboże, i moszcz, i oliwę, a będziecie
niemi nasyceni, i nie podam was więcej na pohańbienie
między pogan. 20 Bo północne wojsko oddalę od was,
a zapędzę je do ziemi suchej i spustoszonej; przedni
huf jego obróci się ku morzu wschodniemu, a koniec
jego ku morzu ostatecznemu, i wynijdzie z niego smród
i zgniłość, choć sobie hardzie poczyna. 21 Nie bój się,
ziemio! wesel się a raduj się; bo Pan wielkie rzeczy
uczyni. 22 Nie bójcie się zwierzęta pól moich; boć
wzrosło pastwisko na pustyni, a drzewa przyniosą

owoce swoje, figowe drzewo i macica winna wydadzą
moc swoję. 23 I wy, synowie Syońscy! weselcie się i
radujcie się w Panu, Bogu waszym; bo wam da deszcz
wczesny, a ześle wam deszcz obfity w jesieni i na
wiosnę. 24 I będą gumna zbożem napełnione, a prasy
opływać będą moszczem i oliwą. 25 A tak nagrodzę
wam lata, które zjadła szarańcza, czerw, chrząszcze i
gąsienice, wojsko moje wielkie, którem posyłał na was.
26 Tedy jedząc jeść będziecie, a nasyceni będąc chwalić
będziecie imię Pana, Boga swego, który uczynił z wami
dziwne rzeczy, i nie będzie pohańbiony lud mój na
wieki. 27 I dowiecie się, żem Ja jest w pośród Izraela,
a żem Ja Panem, Bogiem waszym, a że niemasz
inszego; boć nie będzie pohańbiony lud mój na wieki.
28 A potem wyleję Ducha mego na wszelkie ciało, a
prorokować będą synowie wasi i córki wasze; starcom
waszym sny się śnić będą, a młodzieńcy wasi widzenia
widzieć będą. 29 Nawet i na sługi i na służebnice
wyleję w one dni Ducha mego. 30 I dam cuda na niebie
i na ziemi, krew i ogień i słupy dymowe. 31 Słońce
obróci się w ciemność, a miesiąc w krew, pierwej niż
dzień Pański wielki a straszny przyjdzie. 32 Wszakże
stanie się, że ktobykolwiek wzywał imienia Pańskiego,
wybawiony będzie; bo na górze Syon i w Jeruzalemie
będzie wybawienie, jako rzekł Pan, to jest w ostatkach,
które Pan powoła.

3 Bo oto w one dni i w on czas, gdy nawrócę
pojmany lud Judzki i Jeruzalemski, 2 Zgromadzę
też wszystkie narody, i sprowadzę je na dolinę Jozafat,
i będę się tam z nimi sądził o lud swój, i o dziedzictwo
swoje Izraelskie, które rozproszyli między pogan, i
ziemię moję rozdzielili. 3 O lud też mój los miotali, a
dawali młodzieniaszka za wszetecznicę, a dzieweczkę
sprzedawali za wino, aby pili. 4 Ale wy cóż przeciwko
mnie macie, o Tyryjczycy i Sydończycy i wszystkie
granice Filistyńskie? Izali wy mnie nagrodę czynicie?
Jeźli mi tak nagrodę czynicie, snadnieć i prędko i Ja
obrócę nagrodę waszę na głowę waszę, 5 Którzy
srebro moje i złoto moje zabieracie, a klejnoty moje
wyborne wnosicie do kościołów swoich; 6 A synów
Judzkich i synów Jeruzalemskich sprzedawacie synom
Jawanowym, abyście ich oddalili od granic ich. 7
Oto Ja wzbudzę ich z tego miejsca, na któreście ich
zaprzedali, a obrócę nagrodę waszę na głowę waszę;
8 I zaprzedam synów waszych i córki wasze w ręce
synów Judzkich, i zaprzedadzą ich Sebejcykom do
narodu dalekiego; bo Pan mówił. 9 Obwołajcie to
między narodami, ogłoście wojnę, pobudźcie mocarzów,
niech przyciągną a dadzą się nająć wszyscy mężowie
waleczni. 10 Przekujcie lemiesze wasze na miecze,
a kosy wasze na oszczepy; kto słaby, niech rzecze:
Mocnym ja. 11 Zgromadźcie się, a zbieżcie się wszystkie
narody okoliczne, zbierzcie się; spraw to, o Panie!
że tam zstąpią mocarze twoi. 12 Niech się ocucą i
przyciągną te narody na dolinę Jozafat; bo tam siedzieć
będę, abym sądził wszystkie narody okoliczne. 13
Zapuśćciesz sierp, bo się dostało żniwo; pójdźcie,
zstąpcie, bo pełna jest prasa; opływają kadzi, bo wiele
jest złości ich. 14 Gromady, gromady leżeć będą w
dolinie posieczenia; bo bliski jest dzień Pański w dolinie
posieczenia. 15 Słońce i miesiąc zaćmią się, a gwiazdy
stracą jasność swoję. 16 Nadto Pan z Syonu zaryczy, a
z Jeruzalemu wyda głos swój, tak, że zadrżą niebiosa
i ziemia; Ale Pan jest ucieczką ludu swego i siłą
synów Izraelskich. 17 I dowiecie się, żem Ja Pan, Bóg
wasz, mieszkający na Syonie, górze świętobliwości
swojej; a tak Jeruzalem będzie święte, a obcy nie
przejdą więcej przez nie. 18 I stanie się dnia onego,
że góry kropić będą moszczem a pagórki opływać
mlekiem, i wszystkie strumienie Judzkie będą pełne
wody, a z domu Pańskiego wynijdzie źródło, które obleje
dolinę Syttym. 19 Egipt przyjdzie na spustoszenie, a
ziemia Edomska w straszną się pustynię obróci dla
gwałtu synom Judzkim uczynionego; bo wylewali krew
niewinną w ziemi ich. 20 Ale Juda na wieki trwać będzie,
a Jeruzalem od narodu do narodu; 21 I oczyszczę tych,
którychem krwi nie oczyścił; a Pan mieszka na Syonie.

Amosa

1 Słowa Amosa, który był między pasterzami z Tekua,
które widział o Izraelu za dni Uzyjasza, króla
Judzkiego, i za dni Jeroboama, syna Joazowego, króla
Izraelskiego, dwa lata przed trzęsieniem ziemi. **2** i
rzekł: Zaryczy Pan z Syonu, z Jeruzalemu wyda głos
swój; i będą płakały mieszkania pasterzy, a wyschną
pola najwyborniejsze. **3** Tak mówi Pan: Dla trzech
występków Damaszku, owszem, dla czterech, nie
przepuszczę mu, przeto, że młócili wozami żelaznemi
Galaada; **4** Ale poślę ogień na dom Hazaela, który
pożre pałace Benadadowe. **5** Połamię też zaworę w
Damaszku, a wykorzenię obywatela z doliny Awen, i
tego, który trzyma sceptr z domu Heden; i pójdzie w
niewolę lud Syryjski do Kir, mówi Pan. **6** Tak mówi Pan:
Dla trzech występków Gazy, owszem, dla czterech, nie
przepuszczę im, przeto, że ich pojmawszy, w więzienie
wieczne podawali Edomczykom; **7** Ale poślę ogień
na mur Gazy, który pożre pałace jej. **8** Wykorzenię
też obywatela z Azotu, i tego, który trzyma sceptr z
Aszkalonu, i obrócę rękę moję przeciwko Akkaronowi,
że zginie ostatek Filistynów, mówi panujący Pan. **9** Tak
mówi Pan: Dla trzech występków Tyru, owszem, dla
czterech, nie przepuszczę mu, przeto, że ich w więzienie
wieczne podali Edomczykom, a nie wspomnieli na
przymierze braterskie; **10** Ale poślę ogień na mur
Tyrski, który pożre pałace jego. **11** Tak mówi Pan: Dla
trzech występków Edoma, owszem, dla czterech, nie
przepuszczę mu, przeto, że zepsowawszy w sobie
wszelaką litość swoję prześladuje mieczem brata
swego, a gniewem swym ustawicznie pała, owszem,
zapalczywość jego rozsila się bez przestania; **12** Ale
poślę ogień na Teman, i pożre pałace w Bocra. **13** Tak
mówi Pan: Dla trzech występków synów Amonowych,
owszem, dla czterech, nie przepuszczę mu, przeto, iż
rozcinali brzemienne w Galaad, tylko aby rozszerzali
granice swoje; **14** Ale rozniecę ogień na murze Rabby,
który pożre pałace jego z krzykiem w dzień wojny, i
z wichrem w dzień niepogody. **15** I pójdzie król ich w
niewolę, on i książęta jego z nim, mówi Pan.

2 Tak mówi Pan: Dla trzech występków Moaba,
owszem, dla czterech, nie przepuszczę mu, przeto,
iż spalił kości króla Edomskiego na popiół; **2** Ale
poślę ogień na Moaba, który pożre pałace Karyjot; i
umrze Moab w huku, w krzyku i w głosie trąby. **3** I
wygładzę sędziów z pośrodku jego, i wszystkich książąt
jego pobiję z nim, mówi Pan. **4** Tak mówi Pan: Dla
trzech występków Judzkich, owszem, dla czterech,
nie przepuszczę mu, przeto, że odrzucają zakon
Pański, i ustaw jego nie przestrzegają, a dadzą się
zwodzić kłamstwom swoim, których naśladowali ojcowie
ich; **5** Ale poślę ogień na Judę, który pożre pałace
Jeruzalemskie. **6** Tak mówi Pan: Dla trzech występków
Izraelskich, owszem, dla czterech, nie przepuszczę mu,
przeto, że sprawiedliwego za pieniądze sprzedawają,
a ubogiego za parę trzewików; **7** Którzy usiłują, aby
na proch potarli głowy ubogich, a drogę pokornych
podwracają; nadto syn i ojciec jego wchodzą do jednejże
dziewki, aby splugawili imię świętobliwości mojej; **8**
I na szatach zastawionych kłaniają się przy każdym
ołtarzu, a wino tych, co podpadli pod kaźń, piją w domu
bogów swoich. **9** Chociażem Ja wytracił Amorejczyka
od oblicza ich, którego wysokość była jako wysokość
cedrów, aczkolwiek warownie stał jako dąb, wszakżem
skaził owoc jego z wierzchu, a korzenie jego ze spodku.
10 A was wywiodłem z ziemi Egipskiej, i prowadziłem
was po puszczy czterdzieści lat, żebyście posiedli ziemię
Amorejczyka. **11** Nadto wzbudzałem z synów waszych
proroków, a z młodzieńców waszych Nazarejczyków;
izali nie tak jest, o synowie Izraelowi? mówi Pan. **12**
Aleście wy napawali Nazarejczyków winem, a prorokom
zakazywaliście, mówiąc: Nie prorokujcie. **13** Oto Ja
ścisnę ziemię waszę, tak jako ciśnie wóz napełniony
snopami. **14** I zginie ucieczka od prędkiego, a mocarz
nie pokrzepi mocy swojej, i duży nie wybawi duszy
swojej; **15** A ten, który trzyma łuk, nie ostoi się, i prędki
na nogi swe nie uciecze, a ten, który jeździ na koniu, nie
zachowa duszy swej, **16** Ale i rycerz serca zmężałego
między mocarzami nago uciecze w on dzień, mówi
Pan.

3 Słuchajcie słowa tego, które mówi Pan przeciwko
wam, synowie Izraelscy! przeciwko wszystkiemu
rodzajowi, którym wywiódł z ziemi Egipskiej, mówiąc: **2**
Tylkom was samych poznał ze wszystkich rodzajów
ziemi; przetoż was nawiedzę dla wszystkich nieprawości
waszych. **3** Izali dwa społem pójdą nie zgodziwszy się?
4 Izali zaryczy lew w lesie, gdyby nie miał łupu? Izali
wyda lwię głos swój z jaskini swojej, gdyby łapać nie
miało? **5** Izali ptak wpadnie w sidło na ziemi, gdyby
sidła nie było? Izali będzie podniesione sidło z ziemi,
gdyby nic nie uwięzło? **6** Izali się ludzie nie lękają, gdy
trąba w mieście zabrzmi? izali jest w mieście co złego,
którego by Pan nie uczynił? **7** Zaiste nic nie czyni
panujący Pan, chyba żeby objawił tajemnice swoję
sługom swoim, prorokom. **8** Lew ryczy, któżby się nie
bał? Panujący Pan mówi, któżby nie prorokował? **9**
Obwołajcie w pałacach w Azocie i w pałacach ziemi
Egipskiej, a mówcie: Zbierzcie się na góry Samaryi, a
obaczcie wielkie zamięszania w pośrodku jej, i ucisk
cierpiących w niej; **10** I że nie umieją czynić, co jest
prawego, mówi Pan, zbierając na pałacach swoich
skarby z zdzierstwa i z łupiestwa. **11** Przetoż tak mówi
panujący Pan: Oto nieprzyjaciel około tej ziemi, a

ten odejmie od ciebie siłę twoję, i rozchwycone będą
pałace twoje. 12 Tak mówi Pan: Jako wyrywa pasterz z
paszczęki lwiej dwa gnaty albo kęs ucha, tak wyrwani
będą synowie Izraelscy, którzy mieszkają w Samaryi
na stronie łoża, i na stronie pościeli. 13 Słuchajcie a
oświadczajcie w domu Jakóbowym, mówi panujący
Pan, Bóg zastępów. 14 Bo dnia onego, którego Izraela
nawiedzę dla przestępstwa jego, nawiedzę też ołtarze
w Betel, i odcięte będą rogi ołtarza, tak, że na ziemię
upadną; 15 I uderzę dom zimy o dom lata, a zginą
domy z kości słoniowych, a domy zacne koniec wezmą,
mówi Pan.

4 Słuchajcie słowa tego, o krowy Basańskie! któreście
na górach Samaryi, które uciskacie nędzników
a niszczycie ubogich, które mówicie panom ich:
Przynieście, abyśmy piły. 2 Przysiągł panujący Pan
przez świętobliwość swoję, iż oto dni idą na was,
których nieprzyjaciel weźmie was na haki, a potomki
wasze na wędy rybackie, i wyjdziecie przerwami, każda
tak jako stoi; 3 I będziecie rozrzucać cokolwiek było w
pałacach waszych, mówi Pan. 4 Idźcież do Betel a
bądzcie tułaczami w Galgal; rozmnóżcie przestępstwa,
a przynoście na każdy poranek ofiary wasze, i trzeciego
roku dziesięciny wasze; 5 A paląc ofiarę chwały z
kwaszonych rzeczy, obwołajcie ofiary dobrowolne, i
rozgłoście, ponieważ się wam tak podoba, o synowie
Izraelscy! mówi panujący Pan. 6 A chociażem Ja wam
dał czystość zębów we wszystkich miastach waszych,
to jest, niedostatek chleba po wszystkich miejscach
waszych, wszakżeście się nie nawrócili do mnie, mówi
Pan. 7 Jam też zahamował od was deszcz, gdy jeszcze
były trzy miesięce do żniwa, a spuściłem deszcz na
jedne miasto, a na drugiem miasto nie spuścił; jedna
dziedzina była deszczem odwilżona, a druga dziedzina,
na którą deszcz nie padał, uschła. 8 I chodziły dwa i trzy
miasta do jednego miasta, aby piły wodę, a nie mogły
się napić; a wszakżeście się nie nawrócili do mnie,
mówi Pan. 9 Uderzyłem was suszą i rdzą; obfitość,
którą przynosiły ogrody wasze, i winnice wasze, i figowe
sady wasze, i oliwnice wasze, gąsienice pożarły, a
wszakżeście się nie nawrócili do mnie, mówi Pan.
10 Posłałem na was mór, tak jako na Egipt, pobiłem
mieczem młodzieńców waszych, w pojmaniem podał
konie wasze, i sprawiłem, że smród wojsk waszych
występował w nozdrza wasze; a wszakżeście się nie
nawrócili do mnie, mówi Pan. 11 Wywróciłem was,
jako Bóg wywrócił Sodomę i Gomorę, tak, żeście byli
jako głownia wyrwana z ognia; a wszakżeście się nie
nawrócili do mnie, mówi Pan. 12 Przetoż tak ci uczynię,
o Izraelu! a iż ci tak uczynić chcę, bądźże gotowym na
zabieżenie Bogu swemu, o Izraelu! 13 Albowiem oto
on jest, który kształtuje góry, a tworzy wiatry, i który
oznajmuje człowiekowi, jaka jest myśl jego; on z rannej
zorzy ciemność czyni, a depcze wysokości ziemi; Pan
Bóg zastępów jest imię jego.

5 Słuchajcie słowa tego, które Ja wydaję przeciwko
wam, to jest narzekania, o domie Izraelski! 2
Upadnie, a nie powstanie więcej panna Izraelska;
opuszczona będzie w ziemi swej, a nie będzie, ktoby ją
podniósł. 3 Bo tak mówi panujący Pan: W mieście,
z którego wychodziło tysiąc, zostanie sto, a w tem,
z którego wychodziło sto, zostanie dziesięć domowi
Izraelskiemu. 4 Bo tak mówi Pan domowi Izraelskiemu:
Szukajcie mię, a żyć będziecie; 5 A nie szukajcie Betela,
ani chodźcie do Galgal, i do Beerseby nie udawajcie
się; bo Galgal w niewolę zawiedzione będzie, a Betel
się wniwecz obróci. 6 Szukajcie Pana, a żyć będziecie,
by snać domu Józefowego nie przeniknął jako ogień, i
nie pochłonął Betel, a nie byłby, ktoby ugasił; 7 Którzy
obracacie sąd w piołun, a sprawiedliwość na ziemi
opuszczacie: Szukajcie, mówię. 8 Tego, który uczynił
Baby na niebie i Oriona, który cień śmierci w poranek
odmienia i dzień w ciemności nocne; który przywołuje
wody morskie, a wylewa je na oblicze ziemi, Pan
jest imię jego; 9 Który pokrzepia słabego przeciwko
mocarzowi, tak że ten osłabiały do twierdzy uchodzi. 10
Mają w nienawiści tego, który ich w bramie karze; a
tym, co mówi rzeczy dobre, brzydzą się. 11 Przetoż,
iż uciskacie ubogiego, a brzemię zboża bierzecie od
niego, domuweście wprawdzie z ciosanego kamienia
nabudowali, ale nie będziecie w nich mieszkać; winnic
rozkosznych nasadziliście, ale wina z nich pić nie
będziecie. 12 Bo wiem o wielkich przestępstwach
waszych, i srogich grzechach waszych, że ciemiężycie
sprawiedliwego, biorąc poczty, a ubogich sprawy w
bramie podwracacie. 13 Przetoż roztropny czasu onego
milczeć musi; bo czas zły jest. 14 Szukajcie dobrego a
nie złego, abyście żyli; a będzie tak Pan Bóg zastępów
z wami, jako mówicie. 15 Miejcie w nienawiści złe, a
miłujcie dobre, a sąd postanówcie w bramie; owa się
snać Pan, Bóg zastępów, nad ostatkiem Józefa zmiłuje.
16 Przetoż tak mówi panujący Pan, Bóg zastępów: Po
wszystkich ulicach będzie narzekanie, a po wszystkich
stronach zakrzykną: Biada, biada! i zawołają oracza do
płaczu i do kwilenia z tymi, którzy narzekać umieją. 17
Owszem, i po wszystkich winnicach będzie narzekanie,
gdy przejdę przez pośrodek ciebie, mówi Pan. 18
Biada tym, którzy żądają dnia Pańskiego! cóż wam po
tym dniu Pańskim, ponieważ jest ciemnością, a nie
światłością? 19 Jako gdyby kto uciekał przede lwem, a
zabieżał mu niedźwiedź; albo gdyby wszedł do domu,
a podparł się ręką swą na ścianie, ukąsiłby go wąż.
20 Izali dzień Pański nie jest dzień ciemności, a nie
światłości, w którym niemasz jasności, ale chmura? 21

Mam w nienawiści i odrzuciłem uroczyste święta wasze,
ani się kocham w ofiarach zgromadzenia waszego. 22
Bo jeźli mi ofiarować będziecie całopalenia, i śniedne
ofiary wasze, nie przyjmę ich, a na spokojne ofiary
tłustych bydeł waszych nie wejrzę. 23 Odejmij odemnie
wrzask pieśni swoich; bo ich i dźwięku harf waszych
słuchać nie chcę. 24 Ale sąd nawalnie popłynie, jako
woda, a sprawiedliwość jako strumień gwałtowny. 25
Izaliście mi ofiary i dar ofiarowali na puszczy przez
czterdzieści lat, domie Izraelski? 26 Owszem, nosiliście
namiot Molocha waszego i Kijuna, obrazy wasze,
gwiazdę bogów waszych, którycheście sobie naczynili.
27 Przetoż was zaprowadzę za Damaszek, mówi Pan,
Bóg zastępów imię jego.

6 Biada bezpiecznym na Syonie, i ufającym w górze
Samaryjskiej! którzy są sławni mimo innych u tych
narodów, do których się schodzi dom Izraelski. 2
Zajdźcie do Chalny, i idźcie z onąd do Emat wielkiego,
a zstąpcie do Giet Filistyńskiego, a obaczcie, sąli które
królestwa lepsze niżeli te, i jeżeli szersza jest granica ich,
niż granica wasza. 3 (Biada wam) którzy mniemacie, że
daleki jest dzień zły, a przystawiacie stolicę drapiestwa!
4 Którzy sypiacie na łożach słoniowych, a rozciągacie
się na pościelach waszych; którzy jadacie barany z
trzody, a cielce tuczone ze stani; 5 Którzy śpiewacie
przy lutni, wymyślając sobie naczynia muzyczne, jako
Dawid; 6 Którzy pijacie wino czaszami, a drogiemi się
maściami namazujecie, i nie bolejecie nad utrapieniem
Józefowem. 7 Przetoż teraz pójdą w niewolę na czele
pojmanych; a tak odstąpi biesiada od zbyteczników.
8 Przysiągł panujący Pan sam przez się, mówi Pan,
Bóg zastępów: Zbrzydziłem sobie pychę Jakóbową i
pałace jego mam w nienawiści; przetoż podam miasto
i wszystko, co w niem jest, nieprzyjacielowi; 9 A
zostanieli dziesięć osób w domu jednym, i ci pomrą. 10 I
weźmie każdego z nich stryj jego, i spali go, aby wyniósł
kości z domu, a rzecze temu, który jest w gmachach
domu: Jestże kto więcej z tobą? I odpowie: Niemasz.
Tedy rzecze: Milcz; przeto, że nie wspominali imienia
Pańskiego. 11 Bo oto Pan rozkaże, i uderzy na dom
wielki rozstąpieniem, a na dom mniejszy rozpadlinami.
12 Izali konie mogą biegać po skale? Izali tam wołami
orać mogą? Boście obrócili sąd w truciznę, a owoc
sprawiedliwości w piołun; 13 Biada wam! którzy się
weselicie, a niemasz z czego, mówiąc: Izaliśmy sobie
nie naszą mocą wzięli rogi? 14 Ale oto Ja wzbudzę
przeciwko wam, o domie Izraelski! mówi Pan, Bóg
zastępów, naród, który was uciśnie od wejścia do Emat
aż do strumienia pustyni.

7 To mi ukazał panujący Pan. Oto tworzył szarańczę,
gdy najpierwej począł odrastać potraw, gdy oto
potraw był po pokoszeniu królewskiem. 2 A gdy zjadły
trawę ziemi, rzekłem: Panujący Panie! sfolguj proszę;
bo któż zostanie Jakóbowi, gdyż maluczki jest? 3
I żałował Pan tego; a rzekł Pan: Nie stanie się. 4
Tedy mi ukazał panujący Pan, a oto panujący Pan
wołał, że sprawę swoję powiedzie ogniem, a spaliwszy
przepaść wielką, spalił i część królestwa Izraelskiego. 5
Tedym rzekł: Panujący Panie! przestań proszę; bo któż
zostanie Jakóbowi, gdyż maluczki jest? 6 I żałował Pan
tego, a rzekł panujący Pan: I toć się nie stanie. 7 Potem
ukazał mi, a oto Pan stał na murze według sznuru
zbudowanym, w którego ręku było prawidło. 8 I rzekł
Pan do mnie: Cóż widzisz Amosie? I rzekłem: Prawidło.
Tedy rzekł Pan: Oto Ja położę prawidło w pośrodku
ludu mego Izraelskiego, a już mu więcej nie będę
przeglądał. 9 Bo wyżyny Izaakowe spustoszone będą,
a świątnice Izraelskie zburzone będą, gdy powstanę
przeciwko domowi Jeroboamowemu z mieczem. 10
Tedy posłał Amazyjasz, kapłan Betelski, do Jeroboama,
króla Izraelskiego, mówiąc: Sprzysiągł się przeciwko
tobie w pośrodku domu Izraelskiego, tak, iż ziemia
nie może znieść wszystkich słów jego. 11 Bo tak
mówi Amos: Jeroboam od miecza umrze, a Izrael
zapewne do więzienia z ziemi swojej zaprowadzony
będzie. 12 Potem rzekł Amazyjasz do Amosa: O
widzący! uchodź, uciekaj do ziemi Judzkiej, a jedz
tam chleb, i tam prorokuj; 13 Ale w Betelu więcej
nie prorokuj; bo to jest świątnica królewska, i dom
królewski. 14 Tedy odpowiedział i rzekł do Amazyjasza:
Nie byłem ja prorokiem, nawet ani synem prorockim;
alem był skotarzem, a zbierałem figi leśne. 15 Ale
mię Pan wziął, gdym chodził za bydłem, i rzekł do
mnie Pan: Idź, prorokuj ludowi memu Izraelskiemu. 16
Teraz tedy słuchaj słowa Pańskiego. Ty mówisz: Nie
prorokuj w Izraelu, i nie każ w domu Izaakowym; 17
Przetoż tak mówi Pan: Żona twoja w mieście nierząd
płodzić będzie, a synowie twoi i córki twoje od miecza
polegną, a ziemia twoja sznurem będzie podzielona, a
ty w ziemi splugawionej umrzesz; lecz Izrael zapewne
zaprowadzony będzie do więzienia z ziemi swojej.

8 To mi jeszcze ukazał panujący Pan, oto był kosz
letniego owocu. 2 Tedy rzekł: Cóż widzisz Amosie? I
rzekłem: Kosz letniego owocu. Znowu rzekł Pan do mnie:
Przyszedł koniec ludowi memu Izraelskiemu, nie będę
mu już więcej przeglądał. 3 Tedy się obrócą w kwilenie
pieśni kościelne dnia onego, mówi panujący Pan,
mnóstwa trupów na każde miejsce po cichu narzucają.
4 Słuchajcież tego, którzy pożeracie ubogiego, abyście
wygubili chudziny z ziemi; 5 I mawiacie: Kiedyż
przeminie nów miesiąca, abyśmy sprzedawali zboże? i
sabat, abyśmy otworzyli spichlerze? abyśmy umniejszyli
miary efa, a podwyższyli wagi, a szale zdradliwie

sfałszowali. 6 Kupując ubogich za pieniądze, a chudzinę
za parę trzewików; nadto abyśmy odmieciny zbóż
sprzedawali. 7 Przysiągł Pan przez zacność Jakóbową,
że nie zapomnę na wieki wszystkich spraw ich. 8 Izali by
się i ziemia nad tem nie poruszyła, i nie płakałby każdy,
kto mieszka na niej? i owszem, wzbierze wszystka jako
rzeka, i porwana i zatopiona będzie jako rzeką Egipską.
9 A dnia onego, mówi panujący Pan, sprawię, że słońce
zajdzie o południu, i przywiodę ciemność na ziemię
w dzień jasny; 10 I obrócę w płacz święta wasze, a
wszystkie pieśni wasze w narzekanie, i sprawię to,
że będzie na wszystkich biodrach wór, i na każdej
głowie obłysienie; i będzie w tej ziemi kwilenie, jako
nad jednorocznym, a ostateczne rzeczy jej jako dzień
gorz kości. 11 Oto dni przychodzą, mówi panujący Pan,
że poślę głód na ziemię, nie głód chleba, ani pragnienie
wody, ale słuchania słów Pańskich, 12 Tak, że się tułać
będą od morza aż do morza, i od północy aż na wschód
biegać będą, szukając słowa Pańskiego, wszakże nie
znajdą. 13 Dnia onego pomdleją panienki piękne,
nawet i młodzieńcy od onego pragnienia; 14 Którzy
przysięgają przez obrzydliwość Samaryi, i mówią: Jako
żyje Bóg twój, o Dan! i jako żyje droga Beerseba; i
upadną, a nie powstaną więcej.

9 Widziałem Pana stojącego na ołtarzu, który rzekł:
Uderz w gałkę, aż zadrżą podwoje, a rozetnij je
wszystkie od wierzchu ich, a ostatek mieczem pobiję;
żaden z nich nie uciecze, i nie będzie z nich nikt,
coby tego uszedł. 2 Choćby się zakopali w ziemię, i
stamtądby ich ręka moja wzięła; choćby wstąpili aż
do nieba, i stamtądby ich stargnął. (Sheol h7585) 3 A
choćby się skryli na wierzchu Karmelu, wyszpieguję i
wezmę ich stamtąd; a choćby się skryli przed oczyma
mojemi na dnie morskiem, przykażę wężowi, aby ich i
stamtąd wykąsał; 4 A choćby poszli w niewolę przed
nieprzyjaciółmi swymi, i tam przykażę mieczowi, aby
ich pomordował; obrócę zaiste przeciwko nim oko swe
na złe, a nie na dobre. 5 Bo panujący Pan zastępów,
gdy się dotknie ziemi, rozpływa się, a płaczą wszyscy
mieszkający na niej, i wzbiera wszystka jako rzeka,
a zatopiona bywa jako rzeką Egipską. 6 Który na
niebiesiech zbudował pałace swoje, a zastęp swój na
ziemi uszykował; który może zawołać wody morskie, a
wylać je na oblicze ziemi; Pan jest imię jego. 7 Izali
nie jesteście podobni synom Murzyńskim przedemną,
o synowie Izraelscy? mówi Pan; izalim Izraela nie
wywiódł z ziemi Egipskiej jako Filistyńczyków z Kaftor,
i Syryjczyków z Kir? 8 Oto oczy panującego Pana
przeciwko temu królestwu grzeszącemu, abym je
wygładził z oblicza ziemi; wszakże nie wygładzę do
szczętu domu Jakóbowemu, mówi Pan. 9 Bom oto Ja
rozkazał, a rozmiecę między wszystkie narody dom
Izraelski jako miotana bywa pszenica na przetaku,
tak, iż nie przepadnie i kamyk na ziemię. 10 Wszyscy
grzesznicy z ludu mojego od miecza pomrą, którzy
mówią: Nie przybliży się do nas, ani nas zachwyci to złe.
11 Dnia onego wystawię upadły przybytek Dawidowy,
a zagrodzę rozerwanie jego, i obaliny jego naprawię,
a pobuduję go, jako za dni dawnych; 12 Aby posiedli
ostatki Edomczyków i wszystkie narody nad którymi
wzywano imienia mojego, mówi Pan, który to czyni.
13 Oto dni idą, mówi Pan, że oracz żeńcę zajmie, a
ten, co tłoczy winne jagody, rozsiewającego nasienie;
a góry moszczem kropić będą, a wszystkie pagórki
się rozpłyną. 14 I nawrócę zaś z więzienia lud mój
Izraelski, i pobudują miasta spustoszone, a mieszkać w
nich będą; sądzić też będą winnice, i wino z nich pić
będą; sadów też naszczepią, i owoc ich jeść będą. 15
A tak ich wszczepię w ziemi ich, że nie będą więcej
wykorzenieni z ziemi swojej, którąm im dał, mówi Pan,
Bóg twój.

Abdiasza

1 Widzenie Abdyjaszowe. Tak mówi panujący Pan
o ziemi Edomskiej: Słyszeliśmy wieść od Pana
i od posła wysłanego do narodów: Ruszcie się, a
powstańmy przeciwko niemu ku bitwie, 2 Oto cię
maluczkim uczynię między narodami, ty będziesz
bardzo wzgardzony. 3 Pycha serca twego zdradziła
cię, o ty! który mieszkasz w rozpadlinach skalnych, w
wysokiem mieszkaniu twojem, który mówisz w sercu
swojem: Któż mię na ziemię ściągnie? 4 Choćbyś
się wywyższył jako orzeł, owszem, choćbyś między
gwiazdami położył gniazdo twoje, i stamtąd cię stargnę,
mówi Pan. 5 O jakożeś zniszczony! Izaliż złodzieje
przyszli na cię? Izali zbójcy nocni? Izaliby kradli nad
potrzebę swoję? Gdyby ci na cię przyszli, co wino
zbierają, izaliby nie zostawili którego grona? 6 Jakoż
wyszpiegowane są skarby Ezaw, a wynalezione są
skryte rzeczy jego. 7 Aż do granicy wypchną cię
wszyscy, z którymi masz przymierze; zdradzą cię, moc
wezmą nad tobą ci, z którymi masz pokój; którzy chleb
twój jedzą, ranęć zdradliwie zadadzą, tak, iż się nie
obaczysz. 8 Izali dnia onego, mówi Pan, nie wytracę
mędrców z Edom, a roztropnych z góry Ezawa? 9
I ulękną się mocarze twoi, o Temanie! dlatego, że
porażeni będąc wygubieni będą wszyscy z góry Ezawa.
10 Dla bezprawia bratu twemu Jakóbowi uczynionego
hańba cię okryje, a wykorzeniony będziesz na wieki. 11
Stałeś dnia onego naprzeciwko, dnia onego, gdy cudzy
imali wojsko jego, i gdy cudzoziemcy wchodzili w bramy
jego, a o Jeruzalem los miotali, tyś też był jako jeden z
nich. 12 Nie patrzże tedy na dzień brata swego, na
dzień pojmania jego; ani się wesel nad synami Judzkimi
w dzień zginienia ich, ani hardzie mów usty swemi
w dzień ucisku. 13 Nie wchodź w bramę ludu mego
w dzień utrapienia ich, ani patrz na złe jego w dzień
doległości jego, ani ściągaj ręki swej na majętność
jego, w dzień skruszenia jego; 14 Ani stój na rozstaniu
dróg, abyś zatracał tych, którzy z nich uchodzą; ani
podawaj nieprzyjacielowi w moc tych, którzy z nich
zostali w dzień ucisku. 15 Bo bliski jest dzień Pański
przeciwko tym wszystkim narodom; jakoś uczynił, tak ci
się stanie, nagroda twoja obróci się na głowę twoję. 16
Bo ponieważ wy pić będziecie na górze mojej świętej,
tak pić będą wszystkie narody; ustawicznie, mówię,
pić i pożerać będą, aż się staną, jakoby ich nie było.
17 A na górze Syon będzie wybawienie, a ta góra
będzie święta, i posiędzie dom Jakóbowy osiadłości
swe. 18 I stanie się dom Jakóbowy ogniem, a dom
Józefowy płomieniem, dom zaś Ezawowy ścierniskiem;
i rozpali się na nich, i strawi ich, a nikt nie zostanie
z domu Ezawowego; bo Pan to mówił. 19 A tak
odziedziczą krainę południową z górą Ezawa, i równinę
z Filistyńczykami; posiędą też krainę Efraimową, i
krainę Samaryi, i Benjaminową i Galaadską. 20 A
zaprowadzeni w niewolę tego wojska synów Izraelskich
posiędą to, co było Chananejczyków aż do Sarepty; a
zaprowadzeni w niewolę Jeruzalemczyków posiędą
to, co jest na końcu państwa, posiędą z miastami na
południe. 21 I wstąpią wybawiciele na górę Syon, aby
sądzili górę Ezawa; a tak będzie królestwo samego
Pana.

Jonasza

1 I stało się słowo Pańskie do Jonasza, syna Amaty,
mówiąc: **2** Wstań, idź do Niniwy miasta tego
wielkiego, a wołaj przeciwko niemu; bo wstąpiła złość
ich przed oblicze moje. **3** Ale Jonasz wstał, aby uciekł do
Tarsu od oblicza Pańskiego; a przyszedłszy do Joppen,
znalazł okręt, który miał iść do Tarsu, a zapłaciwszy
od niego wstąpił nań, aby płynął z nimi do Tarsu od
oblicza Pańskiego. **4** Ale Pan wzruszył wiatr wielki na
morzu, i powstał wicher wielki na morzu; i zdało się,
jakoby się okręt rozbić miał. **5** A żeglarze ulękłszy się
wołali każdy do boga swego, a wyrzucali do morza to,
co mieli na okręcie, aby tem lżejszy był; ale Jonasz
zszedł był na stronę okrętu, a położywszy się spał
twardo. **6** Tedy przystąpił do niego sternik, i rzekł mu:
Cóż czynisz ty, ospalcze? wstań, wołaj do Boga swego,
owa snać wspomni Bóg na nas, abyśmy nie zginęli. **7**
Tedy rzekł jeden do drugiego: Chodźcie, rzućmy losy,
abyśmy się dowiedzieli, dla kogo to złe na nas przyszło;
rzucili tedy losy, i padł los na Jonasza. **8** I rzekli do
niego: Powiedz nam proszę, dla kogo to złe przyszło
na nas? coś za rzemiosła? skąd idziesz? z którejś
ziemi i z któregoś narodu? **9** I rzekł do nich: Jestem
Hebrejczyk, a boję się Pana, Boga niebieskiego, który
stworzył morze i ziemię. **10** Tedy się zlękli mężowie
strachem wielkim; a dowiedziawszy się mężowie oni,
że od oblicza Pańskiego ucieka, (bo im był oznajmił)
rzekli do niego: Cóżeś to uczynił? **11** Nadto rzekli do
niego: Cóż z tobą uczynimy, aby się morze uspokoiło?
Bo się morze im dalej tem bardziej burzyło. **12** Tedy
rzekł do nich: Weźmijcie mię, a wrzućcie mię w morze,
a uspokoi się morze przed wami, gdyż ja wiem, iż
dla mnie to wzruszenie wielkie na was przyszło. **13**
Ale oni mężowie robili wiosłami, chcąc się do brzegu
dostać, wszakże nie mogli; bo się morze im dalej tem
więcej burzyło przeciwko nim. **14** Wołali tedy do Pana,
mówiąc: O Panie! prosimy, abyśmy nie zginęli dla
śmierci męża tego, ani wkładaj na nas krwi niewinnej;
bo ty, o Panie! jako chcesz, tak czynisz. **15** Zatem
wzięli Jonasza i wrzucili go w morze; i uspokoiło się
morze od wzburzenia swego. **16** Bali się tedy mężowie
strachem wielkim Pana, i ofiarowali ofiarę Panu, i śluby
czynili. **17** Lecz Pan był nagotował rybę wielką, żeby
pożarła Jonasza; i był Jonasz we wnętrznościach onej
ryby trzy dni i trzy nocy.

2 I modlił się Jonasz Panu, Bogu swemu, we
wnętrznościach onej ryby, **2** I rzekł: Wołałem z
ucisku swego do Pana, a ozwał mi się; z głębokości
grobu wołałem, a wysłuchałeś głos mój. **(Sheol h7585)**
3 Boś mię wrzucił w głębokość w pośrodek morza,
i rzeka ogarnęła mię; wszystkie nawałności twoje i
powodzi twoje zwaliły się na mię. **4** Jużem był rzekł:
Wygnanym jest od oczów twoich, wszakże jeszcze
będę patrzał na kościół twój święty. **5** Ogarnęły mię
wody aż do duszy, przepaść mię ogarnęła, rogożem
obwiniona była głowa moja. **6** Zstąpiłem aż do spodku
gór, ziemia się zaworami swemi zawarła nademną na
wieki; tyś jednak wywiódł z dołu żywot mój, o Panie,
Boże mój! **7** Gdy ustawała we mnie dusza moja,
wspomniałem na Pana; modlitwa moja przyszła do
ciebie, do świętego kościoła twego. **8** Którzy pilnują
marności nikczemnych, pozbawiają się miłosierdzia
Bożego; **9** Ale ja z głosem dziękczynienia ofiarować
ci będę, com ślubował, spełnię; od Pana jest obfite
wybawienie. **10** I rozkazał Pan onej rybie, a wyrzuciła
Jonasza na brzeg.

3 Tedy się stało słowo Pańskie do Jonasza powtóre,
mówiąc: **2** Wstań, idź do Niniwy, tego miasta
wielkiego, a każ przeciwko niemu to, coć rozkazuję. **3**
Wstał tedy Jonasz, i poszedł do Niniwy według słowa
Pańskiego. (A Niniwe było miasto bardzo wielkie na
trzy dni drogi.) **4** Tedy Jonasz począł chodzić po
mieście, ile mógł za jeden dzień ujść, i wołał mówiąc:
Po czterdziestu dniach Niniwe będzie wywrócone. **5** I
uwierzyli Niniwczycy Bogu; a zapowiedziawszy post
oblekli się w wory, od największego z nich aż do
najmniejszego z nich. **6** Bo gdy ta rzecz przyszła do
króla Niniwskiego, powstawszy z stolicy swojej złożył z
siebie odzienie swoje, a oblekłszy się w wór, siedział w
popiele. **7** I rozkazał wywołać i opowiadać w Niniwie z
dekretu królewskiego, i książąt swoich, tak mówiąc:
Ludzie i bydło, woły i owce niech nic nie ukuszają, i
niech się nie pasą, i wody nie piją; **8** Ale się niech
okryją worami ludzie i bydło, a niech do Boga gorliwie
wołają, a niech się odwróci każdy od złej drogi swojej i
od łupiestwa, które jest w ręku jego. **9** Kto wie, jeźli się
nie obróci Bóg, a nie użali się tego, nie odwrócili się,
mówię, od popędliwości gniewu swego, abyśmy nie
zginęli. **10** I widział Bóg sprawy ich, iż się odwrócili
od złej drogi swej i użalił się Bóg nad tem złem, które
rzekł, że im miał uczynić, a nie uczynił.

4 I nie podobało się to bardzo Jonaszowi, i rozpalił
się gniew jego. **2** Przetoż się modlił Panu, i rzekł:
Proszę Panie! azażem tego nie mówił, gdym jeszcze
był w ziemi mojej? Dlategom się pospieszył, abym
uciekł do Tarsu, gdyżem wiedział, żeś ty Bóg łaskawy
i litościwy, długo cierpliwy i wielkiego miłosierdzia, a
który żałujesz złego. **3** A teraz, o Panie! proszę, odbierz
duszę moję odemnie: bo mi lepiej umrzeć, niżeli żyć.
4 I rzekł Pan: A dobrzeż to, że się tak gniewasz? **5**
Bo wyszedł był Jonasz z miasta, i siedział na wschód
słońca przeciwko miastu; a uczyniwszy tam sobie budę,
usiadł pod nią w cieniu, ażby ujrzał, coby się działo

z onem miastem. **6** A Pan Bóg był zgotował banię,
która wyrosła nad Jonaszem, aby zasłaniała głowę
jego, i zastawiała go od gorąca; tedy się Jonasz bardzo
z onej bani radował. **7** Wtem nazajutrz na świtaniu
nagotował Bóg robaka, który podgryzł onę banię, tak,
że uschła. **8** I stało się, gdy weszło słońce, wzbudził
Bóg wiatr suchy od wschodu słońca, i biło słońce na
głowę Jonaszową, tak, iż omdlewał, i życzył sobie
śmierci, mówiąc: Lepiej mi umrzeć, niżeli żyć. **9** I rzekł
Bóg do Jonasza: Dobrzeż to, że się tak gniewasz o tę
banię? I rzekł: Dobrze, że się gniewam aż na śmierć.
10 Tedy mu rzekł Pan: Ty żałujesz tej bani, około którejś
nie pracował, aniś jej dał wzrost, która jednej nocy
urosła, i jednej nocy zginęła; **11** A Jabym nie miał
żałować Niniwy, miasta tak wielkiego? w którem jest
więcej niżeli sto i dwadzieścia tysięcy ludzi, którzy nie
umieją rozeznać między prawicą swoją i lewicą swoją, i
bydła wiele.

Micheasza

1 Słowo Pańskie, które się stało do Micheasza
Morastytczyka za dni Joatama, Achaza, i
Ezechyjasza, królów Judzkich, które w widzeniu słyszał
o Samaryi i o Jeruzalemie. **2** Słuchajcie wszystkie
narody! niech słucha ziemia, i wszystko, co na niej
jest, a niech będzie panujący Pan przeciwko wam
świadkiem, panujący z kościoła świętobliwości swojej.
3 Bo oto Pan wyjdzie z miejsca swojego, a zstąpiwszy
deptać będzie po wysokościach ziemi; **4** I rozpłyną się
góry pod nim, a doliny popadają się, tak jako wosk
od ognia, i jako wody, które spadają na dół. **5** To
wszystko się stanie dla przestępstwa Jakóbowego, i
dla grzechów domu Izraelskiego. Któż jest przyczyną
przestępstwa Jakóbowego? izali nie Samaryja? i któż
wyżyn Judzkich? izali nie Jeruzalem? **6** Przetoż
obrócę Samaryję w gromadę gruzu, jako bywa na
polu około winnic, i powrzucam w dolinę kamienie
jej, a grunty jej odkryję. **7** I wszystkie obrazy jej ryte
będą potłuczone, i wszystkie jej dary ogniem spalone,
i wszystkie jej bałwany obrócę w pustynię; bo to z
zapłaty nierządnicy zgromadziła, przetoż się to zaś
na zapłatę nierządnicy obróci. **8** Nad tem kwilić i
narzekać będę, chodząc zewleczony i nagi; uczynię
lament jako smoki i narzekanie jako młode strusięta;
9 Przeto, że nieuleczone są rany jej, gdyż doszły
aż do Judy, a dosięgły do bramy ludu mego aż do
Jeruzalemu. **10** W Giet tego nie opowiadajcie, ani
kwiląc płaczcie; walaj się w prochu w domu Orfa; **11**
Przejdziesz ty, która mieszkasz na miejscu pięknem,
obnażoną mając hańbę; nie wnijdzie ta, która mieszka
na miejscu w bydło obfitem; płacz będzie w miejscach
okolicznych, które od was mają żywność swoję. **12**
Będzie bowiem bolesna dla dobrych rzeczy ta, która
mieszka na miejscach przykrych, przeto, że zstąpi złe
od Pana aż do bramy Jeruzalemskiej. **13** Zaprzęż w wóz
prędkie konie, obywatelko Lachys! któraś powodem
grzechu córki Syońskiej, gdyż w tobie znalezione są
przestępstwa Izraelskie. **14** Przetoż poślę upominki swe
do Moreset w Giet; domy Achzyb na oszukanie będą
królom Izraelskim. **15** Jeszczeć dziedzice przywiodę, o
obywatelko Maresy! przyjdzie aż do Odollam, i aż do
chwały Izraelskiej. **16** Obłyś się i ostrzyż się dla synów
rozkoszy twoich; rozszerz łysinę twoję jako orzeł, bo
się prowadzą od ciebie.

2 Biada tym, którzy wymyślają nieprawość, i knują złe
na łożach swoich, a na świtaniu rano do skutku je
przywodzą, gdyż to jest w mocy rąk ich. **2** Pożądają
pól, i wydzierają; także i domów, i odejmują; a tak
przewodzą gwałt nad mężem i domem jego, nad
każdym mężem i nad dziedzictwem jego. **3** Dlatego tak
mówi Pan: Oto Ja złe myślę przeciwko rodzajowi temu,
z którego nie wyjmiecie szyj waszych, ani będziecie
chodzić pysznie; bo czas zły będzie. **4** W on dzień
urośnie o was przypowieść, i narzekać będą nad
wami płaczem żałośnym, mówiąc: Spustoszeniśmy
do szczętu, Pan odmienił dział ludu mojego; o jakoć
mi go odjął! jakoć wziąwszy pole nasze rozdzielił! **5**
Dlatego nie będziesz miał, ktoby rzucił sznurem na los
w zgromadzeniu Pańskiem. **6** Mówią: Nie prorokujcie,
niech nam inni prorokują; bo nie prorokują tak jako ci;
żaden z nich nie przestaje mów zelżywych. **7** O ty
ludu, który słyniesz domem Jakóbowym! izali ukrócony
ma być duch Pański? Izali takowe są sprawy jego?
Azaż słowa moje nie są dobre temu, który chodzi
w uprzejmości? **8** Wczoraj był ludem moim, a dziś
jako nieprzyjaciel powstaje; mając odzienie, zdzieracie
płaszcz z tych, którzy chodzą bezpiecznie, którzy się
wracają z wojny; **9** Żony ludu mego wyganiacie z domu
rozkoszy ich, od dziatek ich ustawicznie odejmujecie
sławę moję. **10** Wstańcie, a odejdźcie, bo tu nie
masz odpocznienia; pogubi was dla nieczystości, a to
pogubieniem srogiem. **11** Gdy się kto za proroka udaje, a
kłamstwo opowiadając mówi: Będęć prorokował o winie
albo o napoju mocnym: takowyć bywa miłym prorokiem
ludu tego. **12** Zgromadzając cale cię zgromadzę,
Jakóbie! zgromadzając zgromadzę ostatki Izraela, a
spędzę je w gromadę jako owce Bocra, jako trzodę w
pośród obory jego, i wyjdzie huk od ludu. **13** Zstąpi
ten, który przełamywać będzie przed nimi; przełamie,
a przejdą bramą, i wnijdą przez nią; nawet i król ich
pójdzie przed nimi, a Pan na czele ich.

3 Przetoż mówię: Słuchajcie przedniejsi w Jakóbie,
i wodzowie domu Izraelskiego! izali wy nie macie
być powiadomi sądu? **2** Ale oni nienawidzą dobrego,
a miłują złe; odzierają lud z skóry ich, i mięso ich
z kości ich; **3** A jedzą mięso ludu mojego, a skórę
ich z nich zdzierają, i kości ich łamią, i rąbią je jako
do garnca, a jako mięso do kotła. **4** Tedy do Pana
wołać będą, a nie wysłucha ich, owszem, zakryje
oblicze swoje przed nimi czasu onego, tak jako oni
wykonywali złe przedsięwzięcia swoje. **5** Tak mówi
Pan o tych prorokach, którzy w błąd zawodzą lud
mój, a kąsając zębami swemi opowiadają pokój, a
przeciwko temu, któryby im nic do gęby nie dał, wojnę
podnoszą. **6** Dlatego się wam widzenie obróci w noc, a
wieszczba wasza w ciemność; bo tym prorokom słońce
zajdzie, a dzień im się zaćmi. **7** I będą się wstydzili
oni widzący, a wieszczkowie się zapłoną, a ci wszyscy
zakryją zwierzchnią wargę swoję, przeto, że nie będzie
żadnej odpowiedzi Bożej. **8** Alem ja napełniony siłą
ducha Pańskiego i sądem i mocą, abym oznajmił
Jakóbowi przestępstwa jego, a Izraelowi grzech jego. **9**

Słuchajcież już tego przedniejsi w domu Jakóbowym,
i wodzowie domu Izraelskiego, którzy macie sąd w
obrzydliwości, a co jest sprawiedliwego, podwracacie.
10 Każdy buduje Syon krwią, a Jeruzalem nieprawością.
11 Przedniejsi jego sądzą według darów, a kapłani jego
za zapłatę uczą, a prorocy jego za pieniądze prorokują;
a przecie na Panu polegają, mówiąc: Izali nie jest Pan
w pośrodku nas? Nie przyjdzieć na nas nic złego. 12
Przetoż Syon dla was jako pole poorany będzie, a
Jeruzalem w gromady gruzu obrócone będzie, a góra
domu Bożego w wysokie lasy.

4 Ale się stanie w ostateczne dni, że utwierdzona
będzie góra domu Pańskiego na wierzchu gór, i
wywyższona nad pagórki, a narody się do niej zbiegać
będą. 2 I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźcie,
a wstąpmy na górę Pańską, to jest do domu Boga
Jakóbowego, a będzie nas nauczał dróg swoich, i
będziemy chodzili ścieszkami jego; bo zakon z Syonu
wyjdzie, a słowo Pańskie z Jeruzalemu. 3 Onci sądzić
będzie między wieloma narodami, a karać będzie
narody mocne na długie czasy; i przekują miecze swe
na lemiesze, a oszczepy swe na kosy: nie podniesie
miecza naród przeciwko narodowi, ani się więcej
ćwiczyć będą do boju 4 Ale każdy będzie siedział pod
winną macicą swoją, i pod figowem drzewem swojem,
a nie będzie nikt, coby ich przestraszył; bo to usta Pana
zastępów mówiły. 5 Bo wszystkie narody chodzić będą,
każdy w imieniu boga swego; ale my chodzić będziemy
w imieniu Pana, Boga naszego, na wieki wieków. 6 Dnia
onego, mówi Pan, zgromadzę chromą i wygnaną zbiorę,
i onę, którejm był źle uczynił: 7 A dam tej chromej
potomstwo, a precz wygnanej naród możny; i będzie
Pan królował nad nimi na górze Syon odtąd aż na wieki.
8 A ty, wieżo trzody, baszto córki Syońskiej! wiedz, że aż
do ciebie przyjdzie; przyjdzie mówię, pierwsze państwo,
i królestwo córki Jeruzalemskiej. 9 Czemuż teraz tak
bardzo krzyczysz? Izali króla niemasz w tobie? Izali
radca twój zginął, że cię zjął ból, jako rodzącą? 10 Bolej
a stękaj, córko Syońska? jako rodząca; bo już wyjdziesz
z miasta, i będziesz mieszkała w polu, a przyjdziesz aż
do Babilonu; tam będziesz wybawiona, tam cię Pan
odkupi z rąk nieprzyjaciół twoich. 11 A choć się teraz
zebrało przeciwko tobie wiele narodów, które mówią:
Niech będzie splugawiony Syon, a niech na to patrzy
oko nasze, 12 Wszakże one nie znają myśli Pańskich,
ani rozumieją rady jego, iż je zgromadza jako snopy na
bojewisko. 13 Wstańże, a młóć, córko Syońska! bo róg
twój uczynię żelazny, a kopyta twoje uczynię miedziane,
i pokruszysz wiele narodów; i poświęcę Panu korzyści
ich, a majętności ich Panu wszystkiej ziemi.

5 Zbierzże się teraz w hufy, o walecznico! oblęż nas;
niech laską biją w lice sędziego Izraelskiego. 2
Ale ty, Betlehemie Efrata! acześ najmniejszy między
tysiącami Judzkimi, z ciebie mi jednak wyjdzie ten,
który będzie panującym w Izraelu, a wyjścia jego
są z dawna, ode dni wiecznych. 3 Przetoż choć ich
wyda w rozproszenie aż do czasu, któregoby rodząca
porodziła, wszakże ostatek braci jego nawrócą się z
synami Izraelskimi. 4 I stanie się a paść ich będzie w
sile Pańskiej, i w sławie imienia Pana, Boga swego;
i będą mieszkać, bo już wielmożnym będzie aż do
granic ziemi. 5 I będzie taki pokój, że gdy Assyryjczyk
wtargnie w ziemię naszę, i gdy podepcze pałace nasze,
tedy wystawimy przeciw niemu siedmiu pasterzy, i
ośmiu książąt z ludu. 6 Ci wypasą ziemię Assyryjską
mieczem, i ziemię Nimrodową w granicach ich; a tak
wyrwie nas Assyryjczykowi, gdy przyciągnie do ziemi
naszej, i gdy będzie deptał granicę nasze. 7 Przetoż
ostatki Jakóbowe w pośrodku wielu narodów będą
jako rosa od Pana, jako ciche deszcze skrapiające
trawę, których się nie spodziewa od człowieka, ani
ich czeka od synów ludzkich. 8 Będą też ostatki
Jakóbowe między poganami w pośrodku wielu narodów
jako lew między zwierzętami leśnemi, a jako szczenię
lwie między trzodą owiec, które gdy idzie, a depcze
i łapie, niemasz nikogo, ktoby wydarł. 9 Wywyższy
się ręka twoja nad nieprzyjaciołmi twoimi, a wszyscy
przeciwnicy twoi wykorzenieni będą. 10 I stanie się dnia
onego, mówi Pan, że wytracę konie twoje z pośrodku
ciebie, a wozy twoje popsuję, 11 I wygubię miasta
ziemi twojej, a poburzę wszystkie twierdze twoje. 12
Wygubię też gusła z ciebie, a wieszczków nie będzie
w tobie. 13 Wygubię też ryte bałwany twoje i obrazy
twoje z pośrodku ciebie, a nie będziesz się więcej
kłaniał robocie rąk twoich. 14 Wykorzenię i gaje twoje z
pośrodku ciebie, a wygładzę nieprzyjaciół twoich. 15 A
tak w gniewie i w zapalczywości wykonam pomstę nad
narodami, które nie były posłuszne.

6 Słuchajcie, proszę, co mówi Pan: Wstań, rozpieraj się
z temi górami, a niech słuchają pagórki głosu twego.
2 Słuchajcie góry sporu Pańskiego, i najmocniejsze
grunty ziemi; bo Pan ma spór z ludem swoim, a z
Jeruzalemem prawo wiedzie. 3 Ludu mój! cóżem
ci uczynił, a w czemem ci się uprzykrzył? Odłóż
świadectwo przeciwko mnie. 4 Wszakiem cię wywiódł z
ziemi Egipskiej, a z domu niewolników odkupiłem cię, i
posłałem przed obliczem twojem Mojżesza, Aarona i
Maryję. 5 Ludu mój! Wspomnij teraz, co za radę uczynił
Balak, król Moabski, a co mu odpowiedział Balaam,
syn Beorowy; wspomnij też, coć się działo od Syttym
aż do Galgal, abyś poznał sprawiedliwości Pańskie.
6 Ale mówisz: Z czemże się stawię przed Panem, a
pokłonię się Bogu najwyższemu? Izali się przedeń
stawię z ofiarami całopalonemi, z cielcami rocznemi? 7

Izali się Pan kocha w tysiącach baranów, i w tysiącu
tysięcy strumieni oliwy? Izali dam pierworodnego swego
za przestępstwo moje? albo owoc żywota mego za
grzech duszy mojej? 8 Oznajmił ci człowiecze, co jest
dobrego, i czegoż Pan chce po tobie; tylko abyś czynił
sąd, a miłował miłosierdzie i pokornie chodził z Bogiem
twoim. 9 Głos Pański na miasto woła: (ale roztropny
sam się ogląda na imię twoje, o Boże!) Słuchajcież
o rózdze, i kto ją postanowił. 10 Izali jeszcze są w
domu niezbożnego skarby niesprawiedliwe, i miara
niesprawiedliwa i obrzydła? 11 Izali mam usprawiedliwić
szale niesprawiedliwe, i w worku gwichty fałszywe? 12
Bogacze jego pełni są zdzierstwa, a obywatele jego
mówią kłamstwa, i język ich kłamliwy jest w ustach ich;
13 Przetoż i Ja cię też nawiedzę chorobą, uderzę cię, i
zniszczę cię dla grzechów twoich. 14 Jeść będziesz, a
nie nasycisz się, i poniżenie twoje będzie w pośrodku
ciebie: pochwycisz ale nie wyniesiesz; a co wyniesiesz,
na miecz podam. 15 Ty będziesz siał, ale nie będziesz
żął; ty będziesz tłoczył oliwki, ale nie będziesz się oliwą
mazał, i moszcz, ale nie będziesz pił wina. 16 Bo to
miasto pilnie przestrzega ustaw Amrego, i wszelakiej
sprawy domu Achabowego, i sprawujecie się radami
ich, tak abym cię wydał na spustoszenie, i obywateli
jego na pośmiech; przetoż hańbę ludu mego nosić
będziecie.

7 Biada mnie! żem jako ostatki po sprzątanieniu
owoców letnich, jako pozostałe grona po zbieraniu
wina; niemasz grona ku zjedzeniu, pierwocin z owocu
pragnie dusza moja. 2 Pobożny z ziemi zginął, a
szczerego niemasz między ludźmi; wszyscy zgoła o
wylaniu krwi myślą, każdy łowi siecią brata swego. 3 Co
złego robią rękoma, chcą, aby to za dobre uszło; książę
podatków żąda, a sędzia z datku sądzi, a kto możny
jest, ten mówi przewrotność duszy swojej, i w gromadę
ją plotą. 4 Najlepszy z nich jest jako oset, najszczerszy
przechodzi ciernie; dzień stróżów twoich i nawiedzenia
twego przychodzi; już nastanie powikłanie ich. 5 Nie
wierzcie przyjacielowi, ani ufajcie wodzowi; przed tą,
która leży na łonie twojem, strzeż drzwi ust swoich. 6 Bo
syn lekce waży ojca, a córka powstaje przeciwko matce
swej, synowa przeciwko świekrze swej, a nieprzyjaciele
każdego są domownicy jego. 7 Przetoż ja na Pana
patrzyć będę, oczekiwać będę Boga zbawienia mego;
Bóg mój wysłucha mię. 8 Nie wesel się ze mnie,
nieprzyjaciółko moja! jeźlim upadła, powstanę; jeźli
siedzę w ciemnościach, Pan jest światłością moją. 9
Gniew Pański poniosę: bom przeciwko niemu zgrzeszył,
aż się wżdy zastawi o sprawę moję, a wykona sąd
mój: wywiedzie mię na światło, ujrzę sprawiedliwość
jego. 10 Ujrzy to nieprzyjaciółka moja, a wstyd okryje
tę, która do mnie mówi: Gdzież jest Pan, Bóg twój?
Oczy moje na nią patrzyć będą, gdy jako błoto na
ulicach podeptana będzie. 11 Dnia onego, którego
pobudowane będą parkany twoje, dnia onego, mówię,
daleko się wyrok rozejdzie. 12 Onegoż dnia przychodzić
będą do ciebie i z Assyryi aż do miast obronnych, i
od miast obronnych aż do rzeki, i od morza aż do
morza, i od góry aż do góry. 13 Wszakże ta ziemia
spustoszona będzie dla obywateli swoich, dla owocu
wynalazków ich. 14 Paśże lud twój laską twoją, trzodę
dziedzictwa twego, która osobno mieszka w lesie i w
pośród pola; niech wypasą Basan i Galaad jako za dni
starodawnych. 15 Ukażę mu dziwne rzeczy, jako za
dni, którycheś wyszedł z ziemi Egipskiej. 16 Co widząc
narody zawstydzą się nad wszystką mocą swoją, włożą
rękę na usta, a uszy ich ogłuszeją 17 Proch jako
wąż lizać będą, jako gadziny ziemskie ruszą się z
lochów swoich, do Pana, Boga naszego, z strachem
pobieżą, i bać się ciebie będą. 18 Któryż Bóg jest
podobny tobie? Któryby nieprawość odpuszczał, i mijał
przestępstwa ostatków dziedzictwa swego, któryby nie
zatrzymywał na wieki gniewu swego, przeto, że się
kocha w miłosierdziu. 19 Nawróci się, a zmiłuje się nad
nami; zatłumi nieprawości nasze i wrzuci w głębokość
morską wszystkie grzechy nasze. 20 Pokażesz się
Jakóbowi prawdomównym, a miłosiernym Abrahamowi,
jakoś przysiągł ojcom naszym ode dni dawnych.

Nahuma

1 Brzemię Niniwy. Księgi widzenia Nahuma
Elkosejczyka. **2** Pan jest Bóg zapalczywy i mściwy;
mściwy jest Pan a gniewliwy; Pan, który się mści
nad przeciwnikami swymi, i chowa gniew przeciwko
nieprzyjaciołom swoim. **3** Pan nierychły do gniewu
a wielkiej mocy, który winnego nie czyni niewinnym;
w wichrze i w burzy jest droga Pańska, a obłok jest
prochem nóg jego, **4** Który gromi morze i wysusza je, i
wszystkie rzeki wysusza; przed nim Basan i Karmel
mdleje, a kwiat Libański więdnie; **5** Góry drżą przed
nim, a pagórki się rozpływają; ziemia gore od oblicza
jego, i okrąg ziemi i wszyscy mieszkający na nim. **6**
Przed rozgniewaniem jego, któż się ostoi? a kto się
stawi przeciwko popędliwości gniewu jego? Gniew jego
się wylewa jako ogień, a skały się padają przed nim. **7**
Dobry jest Pan, i posila w dzień uciśnienia, a zna tych,
którzy ufają w nim; **8** Przetoż powodzią prędką koniec
uczyni miejscu jego, a nieprzyjaciół Bożych ciemności
gonić będą. **9** Cóż zamyślacie przeciwko Panu? onci
koniec uczyni, utrapienie drugi raz nie powstanie. **10**
Bo tak jako ciernie splecieni a opojeni są jako winem;
przetoż jako ściernisko suche do szczętu pożarci będą.
11 Z ciebie wyszedł ten, który złe myśli przeciwko Panu,
radca złośliwy. **12** Tak mówi Pan: Być się byli spokojnie
zachowali, zostałoby ich było wiele, alboby tylko byli
przerzedzeni, byłoby ich to minęło, a nietrapiłbym ich był
więcej, tak jakom ich trapił. **13** Ale teraz skruszę jarzmo
jego, aby na tobie nie leżało, a związki twoje potargam.
14 Bo przeciwko tobie, o Niniwczyku! Pan przykazał, że
nie będzie więcej imienia nasienia twego; z domu boga
twego wygładzę ryte i lane obrazy, a gdy znieważony
będziesz, grób ci zgotuję. **15** Oto na tych górach nogi
wdzięczne poselstwo opowiadającego, zwiastującego
pokój. Obchodźże, o Judo! uroczyste święta twoje,
oddawaj śluby twoje; bo się więcej złośnik mimo cię
chodzić nie pokusi, do szczętu jest wygładzony.

2 Ciągnie skażyciel przeciw tobie, o Niniwe! opatrz
miejsca obronne, wyglądaj na drogę, zmocnij biodra,
a bardzo umocnij siłę twoję; **2** Bo Pan odwrócił
pychę Jakóbową, jako pychę Izraelową, przeto, że
ich wyniszczyli skażyciele, a latorośle ich popsowali.
3 Tarcza mocarzy jego czerwona, rycerstwo jego
szarłatem odziane, wozy jego jako pochodnie gorejące
iskrzyć się będą w dzień potykania jego, a jodły straszne
trząść się będą. **4** Wozy po ulicach grzmieć i po rynku
skrzypieć będą; na wejrzeniu będą jako pochodnie,
a jako błyskawice biegać będą. **5** Szykuje mocarzy
swoich, ale jednak upadną w szyku swym; pospieszy
się do murów, jakoby tam zgotowana była obrona. **6**
Bramy się przy rzekach otworzą, a kościół się rozpłynie;
7 A Chusab pojmana będąc zawiedziona będzie, a
służebnice jej prowadzić ją będą, hucząc jako gołębica
a bijąc się w piersi swe. **8** A aczkolwiek Niniwe było
jako sadzawka wód od początku swego, wszakże
już sami uciekają; a choć kto rzecze: Stójcie, stójcie!
wszakże się nikt nie obejrzy. **9** Rozchwyćcież srebro,
rozchwyćcież złoto, i niezmierne bogactwa, i cokolwiek
najkosztowniejszego ze wszystkich klejnotów drogich.
10 Wyplundrowane i wybrane będzie, owszem, do
szczętu spustoszone będzie; serce się rozpłynie, kolano
o kolano tłuc się będzie, i boleść na wszystkich biodrach
będzie, a oblicza wszystkich poczernieją. **11** Gdzież
jest jaskinia lwów, i pastwisko lwiąt? gdzie chodził
lew, lew, mówię, i lwica, a nie było nikogo, ktoby je
przestraszył. **12** Lew, który dostatkiem chwytał lwiętom
swoim i zaduszał dla lwic swoich, który napełniał łupem
jaskinie swoje, a obłowem łożyska swoje. **13** Otom Ja
przeciwko tobie, mówi Pan zastępów, a popalę na proch
wozy twoje, a miecz pożre lwięta twoje; i wykorzenię z
ziemi łup twój, a nie będzie więcej słyszany głos posłów
twoich.

3 Biada miastu krwawemu; wszystko kłamstwa i
łupiestwa pełne jest, a ździerstwo z niego nie
wychodzi. **2** Tam będzie słyszane trzaskanie biczów, i
grzmot kół, i tupanie koni, i skakanie wozów. **3** Jezdny
dobędzie błyszczącego miecza swego, i lśniącego
oszczepa; tam będzie wiele pobitych i wielkie gromady
trupów, tak, że nie będzie liczby trupów, a przez ciała
pobitych walić się będą: **4** Dla wielkości wszeteczeństw
nierządnicy rozkosznej, która się bawiła czarami, a
zaprzedawała narody wszeteczeństwami swemi, i ludzi
gusłami swemi. **5** Otom Ja przeciwko tobie, mówi Pan
zastępów, i odkryję podołek twój na twarz twoję, a
okażę narodom sprosność twoję, a królestwom hańbę
twoję: **6** I wyrzucę na cię obrzydliwości i zelżę cię,
i wystawię cię za dziw, **7** Tak, że ktokolwiek cię
ujrzy, oddali się od ciebie i rzecze: Zburzone jest
Niniwe, któżby się go użalił? Gdzieżbym szukał tych,
którzyby cię cieszyli? **8** Izaliś ty lepsza, niż ludne miasto
No, które leżało między rzekami, wodami otoczone
będąc; którego wałem było morze, i od morza mur
jego? **9** Murzyńska ziemia i Egipt były siłą jego, i
narody niezliczone, Putczycy i Lubimczycy, były mu na
pomocy; **10** Wszakże i to w zaprowadzenie i w pojmanie
przyszło; maluczkie jego na rogach wszystkich ulic
roztrącano a o najsławniejszych jego losy miotano,
nawet wszyscy przedniejsi jego okowani są w pęta. **11**
Takżeć i ty opojona będziesz, i skryć się musisz, i ty
szukać będziesz pomocy przeciwko nieprzyjacielowi.
12 Wszystkie twierdze twoje są jako figowe drzewo
z owocem rannym, którym gdy kto zatrząśnie, zaraz
wpadają w usta tego, co je jeść chce. **13** Oto lud

twój są niewiastami w pośród ciebie; nieprzyjaciołom
twoim szeroko otworzone będą bramy ziemi twojej, a
ogień pożre zawory twoje. **14** Naczerpaj sobie wody do
oblężenia, zmacniaj twierdze twoje, wleź w błoto, i depcz
glinę, oprawiwszy cegielnicę; **15** Tam cię pożre ogień,
wytnie cię miecz, pożre cię jako chrząszcze; zgromadź
się jako chrząszcze, zbierz się jako szarańcza. **16**
Rozmnożyłeś kupców twoich nad gwiazdy niebieskie;
ale jako chrząszcze przypadają i odlatują, tak i ci. **17**
Panowie twoi są jako szarańcza, a hetmani twoi jako
wielcy chrząszcze, którzy się kładą obozami na płotach
czasu zimna, jedno słońce weszło, alić odlatują, i nie
znać miejsca ich, gdzie byli. **18** Zdrzemią się pasterze
twoi, o królu Assyryjski! leżeć będą sławni twoi; obfitość
ludu twego będzie po górach, ale nie będzie, ktoby
go zgromadził. **19** Niemasz lekarstwa na ranę twoję,
nieuleczona jest plaga twoja; wszyscy, którzy powieść
o tobie usłyszą, klaskać będą rękoma nad tobą; bo
na kogoż ustawicznie nie przychodziło okrucieństwo
twoje?

Habakuka

1 Brzemię, które widział prorok Abakuk. **2** Dokądże
wołać będę, o Panie! a nie wysłuchasz? Dokądże do
ciebie przed gwałtem krzyczeć będę, a nie wybawisz?
3 Przeczże dopuszczasz, abym patrzył na nieprawość, i
widział bezprawie, i zgubę, i gwałt przeciwko sobie?
i przecz się znajduje ten, który swar i niezgodę
roznieca? **4** Dlatego naruszony bywa zakon, a prawu
się nigdy dosyć nie dzieje; albowiem niepobożny otacza
sprawiedliwego, dlatego wychodzi sąd przewrotny. **5**
Spojrzyjcie na narody a obaczcie i dziwujcie się z
zdumieniem, przeto, iż czynię nieco za dni waszych,
o czem gdy wam powiadać będą, nie uwierzycie. **6**
Albowiem oto Ja wzbudzę Chaldejczyków, naród srogi i
prędki, który szeroko pójdzie przez ziemię, aby posiadł
mieszkania cudze. **7** Straszny jest i ogromny; od niego
samego wynijdzie sąd jego, i wywyższenie jego. **8** Konie
jego prędsze będą niż lamparty, a sroższe nad wilki
wieczorne; szeroko rozciągną się jezdni jego, a jezdni
jego z daleka przyjdą, przylecą jako orzeł spieszący się
do żeru. **9** Każdy z nich dla łupiestwa przyjdzie; obrócą
twarze swoje na wschód słońca, a więźniów zgromadzą
jako piasek. **10** Ten i z królów szydzić będzie, a książęta
będą na pośmiech u niego; ten też z każdej twierdzy
naśmiewać się będzie, a usypawszy wały weźmie ją.
11 Tedy się odmieni duch jego, a wystąpi i przewini,
myśląc, że ta moc jego jest boga jego. **12** Izaliś ty
nie jest od wieku, Panie, Boże mój, święty mój? myć
nie pomrzemy; o Panie! postawiłeś go na sąd; ty, o
skało nasza! na karanieś go ugruntował. **13** Czyste są
oczy twoje, tak, że na złe patrzyć i bazprawia widzieć
nie mogą; przeczżebyś miał patrzyć na czyniących
przewrotność? Przeczżebyś miał milczeć, ponieważ
niezbożnik pożera sprawiedliwszego niżeli sam? **14**
Miałżebyś zaniechać ludzi jako ryb morskich, jako
płazu, który nie ma pana? **15** Wszystkie wędą wyciąga,
zagarnia je niewodem swoim, i zgromadza je do sieci
swoich; dlategoż się weseli i raduje. **16** Przeto ofiaruje
niewodowi swemu i kadzi sieci swojej; albowiem przez
nie utył dział jego, a pożywienie jego hojniejsze. **17** Izali
dlatego będzie zapuszczał niewód swój, a ustawicznie
zabijał narody bez litości?

2 Na straży swej stać będę, i stanę na baszcie,
wyglądając, abym obaczył, co będzie Bóg mówił,
cobym miał odpowiedzieć po karaniu mojem. **2** Tedy
mi odpowiedział Pan, mówiąc: Napisz widzenie, a
napisz rzetelnie na tablicach, aby je prędko czytelnik
przeczytał, **3** Przeto, że jeszcze do pewnego czasu
odłożone jest widzenie, które wypowie na skończeniu
jego, a nie skłamie; a jeźliby na chwilę odwłaczał,
oczekuj nań; boć zapewne przyjdzie, a nie omieszka.
4 Oto kto sobie hardzie poczyna, tego dusza nie jest
szczera w nim; ale sprawiedliwy z wiary swej żyć
będzie. **5** Dopieroż człowiek opiły, przewrotny i hardy
nie ostoi się w mieszkaniu swojem, który rozszerza jako
piekło duszę swoję, a jest jako śmierć, która się nie
może nasycić, choćby zgromadził do siebie wszystkie
narody, a zebrał do siebie wszystkich lud zi. **(Sheol
h7585)** **6** Izali ci wszyscy o nim przypowieści nie uczynią
i wykładów i gadanin o nim? mówiąc: Biada temu, który
rozmnaża rzeczy nie swoje, (a dokądże?) i obciąża się
gęstem błotem! **7** Izali nie powstaną z prędka, którzy
cię kąsać będą, i nie ocucą się, którzy cię szarpać
będą? i staniesz się im łupem. **8** Bo iżeś ty złupił wiele
narodów, złupią cię też wszystkie ostatki narodów, dla
krwi ludzkiej i dla gwałtu uczynionego ziemi i miastu i
wszystkim, którzy mieszkają w niem. **9** Biada temu, który
łakomie szuka zysku szkaradnego domowi swemu,
aby wystawił wysoko gniazdo swoje, a tak uszedł z
mocy złego! **10** Uradziłeś hańbę domowi swemu, abyś
wytracił wiele narodów, a grzeszył przeciwko duszy
swojej. **11** Albowiem kamień z muru wołać będzie,
i sęk z drzewa wyda o tem świadectwo. **12** Biada
temu, który krwią buduje miasto, a utwierdza miasta
nieprawością! **13** Azaż to nie jest od Pana zastępów,
iż koło czego ludzie pracują, to ogień skazi, a nad
czem się narody spracowały, to nadaremno będzie?
14 Albowiem ziemia będzie napełniona znajomością
chwały Pańskiej, jako morze wody napełniają. **15** Biada
temu, który poi bliźniego swego, przystawiając naczynia
swego, tak aby go upoił, i napatrzył się nagości jego!
16 Nasycisz się hańby dla sławy; pić będziesz i ty, a
obnażony będziesz; obróci się do ciebie kielich prawicy
Pańskiej, i zwrócenie sromotne przyjdzie na sławę
twoję. **17** Bo cię łupiestwo Libanu okryje i spustoszenie
zwierząt, które ich straszyło: dla krwi ludzkiej i dla
gwałtu ziemi i miasta, i wszystkich, którzy mieszkają
w niem. **18** Cóż pomoże ryty obraz, że go wyrył
rzemieślnik jego? albo odlewany obraz i nauczyciel
kłamstwa, że ufa rzemieślnik w robocie swojej, czyniąc
bałwany nieme? **19** Biada temu! który mówi drewnu:
Ocuć się, a kamieniowi niememu: Obudź się! Tenże
to ma uczyć? Spojrzyj nań, powleczonyć jest złotem
i srebrem; ale w nim niemasz zgoła żadnego ducha.
20 Pan jest w kościele świętobliwości swojej; umilknij
przed obliczem jego wszystka ziemio!

3 Modlitwa Abakuka proroka według rozmaitych pieśni
złożona. **2** O Panie! usłyszawszy wyrok twój ulękłem
się. O Panie! zachowaj sprawę twoję w pośrodku lat,
i objaw ją w pośrodku lat; w gniewie wspomnij na
miłosierdzie. **3** Gdy Bóg szedł od południa, a Święty
z góry Faran, (Sela) okryła niebiosa sława jego, a
chwały jego ziemia pełna była. **4** Jasność jego była jako

światłość, rogi były na bokach jego, a tam była skryta siła
jego. 5 Przed obliczem jego szedł mór, a węgle pałające
szły przed nogami jego. 6 Stanął i rozmierzył ziemię,
wejrzał i rozproszył narody, skruszone są góry wieczne,
i skłoniły się pagórki dawne: drogi jego są wieczne. 7
Widziałem namioty Chusan próżności poddane, a opony
ziemi Madyjańskiej drżały. 8 Izali się na rzeki, o Panie!
izali się na rzeki rozpalił gniew twój? Izali na morze
rozgniewanie twoje, gdyś jechał na koniach twoich,
i na wozach twoich zbawiennych? 9 Jawnie odkryty
jest łuk twój dla przysięgi pokoleniom wyrzeczonej,
(Sela) 10 Rozdzieliłeś rzeki ziemi: widziały cię góry i
zadrżały, powódź wód przeminęła; przepaść wydała
głos swój, głębokość ręce swoje podniosła. 11 Słońce
i miesiąc zastanowił się w mieszkaniu swojem, przy
jegoż świetle latały strzały twe, i przy blasku lśniącej się
włóczni twojej. 12 W zagniewaniu podeptałeś ziemię,
w zapalczywości młóciłeś pogan; 13 Wyszedłeś na
wybawienie ludu swego, na wybawienie z pomazańcem
twoim; przebiłeś głowę z domu niezbożnika, odkrywszy
grunt aż do szyi, (Sela) 14 Potłukłeś kijmi jego głowę wsi
jego, gdy się burzyli jako wicher, aby mię rozproszyli;
weselili się, jakoby pożreć mieli ubogiego w skrytości.
15 Jechałeś przez morze na koniach twoich, przez
gromadę wód wielkich. 16 Gdym to słyszał, zatrząsnął
się brzuch mój! na ten głos drżały wargi moje, zgniłość
weszła w kości moje, i wszystekem się trząsł, słysząc,
że mam odpocząć w dzień utrapienia, gdy przyciągnie
na ten lud nieprzyjaciel, aby go przez wojnę wygładził.
17 Choćby figowe drzewo nie zakwitnęło i nie było
urodzaju na winnicach, choćby i owoc oliwy pochybił,
i role nie przyniosłyby pożytku, i z owczarniby owce
wybite były, a nie byłoby bydła w oborach; 18 Wszakże
się ja w Panu weselić będę, rozraduję się w Bogu
zbawienia mego. 19 Panujący Pan jest siłą moją, który
czyni nogi moje, jako nogi łani, i po miejscach wysokich
poprowadzi mię. Przedniejszemu nad śpiewakami na
muzycznem naczyniu mojem.

Sofoniasza

1 Słowo Pańskie, które się stało do Sofonijasza,
syna Chusego, syna Godolijaszowego, syna
Amaryjaszowego, syna Ezechyjaszowego, za dni
Jozyjasza, syna Amonowego, króla Judzkiego. **2**
Wszystko zapewne zniosę z oblicza tej ziemi, mówi
Pan. **3** Zniosę ludzi i bydło, zniosę ptastwo niebieskie i
ryby morskie, i zgorszenie z niepobożnymi; wykorzenię
człowieka z oblicza tej ziemi, mówi Pan. **4** Bo
wyciągnę rękę moję na Judę, i na wszystkich obywateli
Jeruzalemskich; wykorzenię z miejsca tego ostatki
Baalowe, i popy jego z kapłanami; **5** I tych, którzy
się kłaniają na dachach wojsku niebieskiemu, i tych,
którzy kłaniając się przysięgają przez Pana, także i
tych, którzy przysięgają przez Molocha swego; **6** I
tych, którzy się odwracają od naśladowania Pana, i
którzy nie szukają Pana, ani się pytają o nim. **7** Umilknij
przed obliczem panującego Pana, gdyż bliski jest dzień
Pański; bo Pan zgotował ofiarę, i poświęcił wezwanych
swoich. **8** A w dzień ofiary Pańskiej nawiedzę książąt i
synów królewskich, i wszystkich, którzy się obłóczą
w szaty cudzoziemskie. **9** Nawiedzę też dnia onego
każdego, który próg przeskakuje, którzy napełniają
domy panów swych łupiestwem i bezprawiem. **10** A
dnia onego, mówi Pan, będzie głos wołania od bramy
rybnej, i narzekanie od drugiej strony (miasta), i
skruszenie wielkie od pagórków. **11** Narzekajcie wy,
którzy mieszkacie wewnątrz: bo wygładzony będzie
wszystek lud kupiecki, wygładzeni będą wszyscy, którzy
srebro noszą. **12** I stanie się w on czas, że Jeruzalem
szpiegować będę z pochodniami, i nawiedzę mężów,
którzy polgnęli w drożdżach swoich, mówiąc w sercu
swojem: Pan nie uczyni dobrze, ani źle uczyni. **13** Bo
majętność ich przyjdzie na rozchwycenie, i domy ich na
spustoszenie; pobudują domy, lecz w nich mieszkać
nie będą; i będą sadzić winnice, ale z nich wina pić
nie będą. **14** Bliski jest wielki dzień Pański, bliski jest i
spieszny bardzo głos dnia Pańskiego; tam i mocarz
gorzko wołać będzie. **15** Dzień gniewu będzie ten
dzień, dzień utrapienia i ucisku, dzień zamięszania i
spustoszenia, dzień ciemności i mroku, dzień obłoku i
chmury; **16** Dzień trąby i trąbienia przeciwko miastom
obronnym i przeciwko basztom wysokim, **17** W który
ludzi utrapieniem ścisnę, że jako ślepi chodzić będą,
ponieważ przeciwko Panu zgrzeszyli; i wylana będzie
krew ich jako proch, a ciała ich jako gnój. **18** Ani srebro
ich, ani złoto ich nie będzie ich mogło wyrwać w dzień
gniewu Pańskiego; bo ogniem zapalczywości jego
będzie ta wszystka ziemia pożarta, przeto, że zapewne
koniec prędki uczyni wszystkim obywatelom ziemi.

2 Wejrzyjcie w się, wejrzyjcie w się, mówię, o narody
przemierzłe! **2** Pierwej, niżeli wyjdzie dekret, i niż
dzień jako plewa przeminie; pierwej niż przyjdzie na was
gniew zapalczywości Pańskiej, pierwej niż przyjdzie
na was dzień gniewu Pańskiego. **3** Szukajcie Pana
wszyscy pokorni na ziemi, którzy sąd jego czynicie;
szukajcie sprawiedliwości, szukajcie pokory, snać się
ukryjecie w dzień zapalczywości Pańskiej; **4** Bo Gaza
opuszczona będzie, i Aszkalon spustoszony, Azot w
południe wyrzucą, a Akkaron wykorzeniony będzie. **5**
Biada mieszkającym w krainie pomorskiej, narodowi
Ceretejczyków! słowo Pańskie przeciwko wam jest,
o ziemio Chananejska Filystyńczyków! że cię tak
wytracę, aby nie było obywatela. **6** I będzie kraina
pomorska owczarniami i budami pasterskiemi, i oborą
dla trzód. **7** Będzie też i ostatkowi domu Judzkiego
krainą dla pasienia; w domach Aszkalon na wieczór
legać będą, gdyż ich nawiedzi Pan, Bóg ich, i przywróci
zaś więźniów ich. **8** Słyszałem urąganie Moabczyków i
hańbienia synów Amonowych, któremi urągali ludowi
mojemu, i wynosili się na granicach ich. **9** Przetoż
jako żyję Ja, mówi Pan zastępów, Bóg Izraelski, że się
Moab stanie jako Sodoma, a synowie Ammonowi jako
Gomora, miejscem pokrzyw i jamą solną i pustynią aż
na wieki; ostatki ludu mego rozchwycą ich, i pozostali z
ludu mego osiędą ich. **10** To ich spotka za pychę ich, iż
lżyli i wynosili się nad lud Pana zastępów. **11** Straszny
im będzie Pan, bo sprawi, że schudną wszyscy bogowie
ziemi; i będzie mu się kłaniał każdy z miejsca swego,
wszystkie wyspy narodów. **12** I wy też, Murzynowie!
mieczem moim pobici będziecie; **13** Bo wyciągnę rękę
moję na północy, i wytracę Assura, i podam Niniwę w
spustoszenie i suszę, jako pustynię. **14** I będą trzody
legały w pośrodku jego, i wszystek zwierz narodów,
i pelikan i sowa na gałkach jego przebywać będą,
głos ptastwa w oknach słyszany będzie, podwoje jego
spustoszeją, gdy cedrowe listwowania jego odedrą.
15 Takieć będzie ono miasto weselące się, które
siedzi bezpiecznie, mówiące w sercu swojem: Jam
miasto, a oprócz mnie niemasz takiego. Jakoć się stało
spustoszeniem! jaskinią zwierzowi! każdy przechodzący
przez nie zaświśnie, i kiwać będzie ręką swo ją.

3 Biada temu miastu zmazanemu i splugawionemu,
gwałty czyniącemu! **2** Nie słucha głosu, ani przyjmuje
karności, w Panu nie ufa, do Boga swego nie przybliża
się. **3** Książęta jego w pośrodku jego są lwy ryczące,
sędziowie jego są wilki wieczorne, które nie gryzą kości
aż do poranku. **4** Prorocy jego skwapliwi, mężowie
przewrotni; kapłani jego splugawili rzeczy święte, zakon
gwałcą. **5** Pan sprawiedliwy jest w pośród niego, nie
czyni nieprawości, każdego dnia sąd swój wydaje na
światłość bez przestania; wszakże złośnik wstydzić

się nie umie. 6 Wykorzeniłem narody, spustoszone
są zamki ich, obróciłem w pustynię ulice ich, tak,
że niemasz, ktoby przez nie chodził; spustoszone
są miasta ich, tak, że niemasz ani człowieka ani
obywatela. 7 Rzekłem: Wżdyć się mnie bać będziesz,
przyjmiesz karność, aby nie był wytracony przybytek
twój, przez to, czemem cię nawiedzić chciał; ale rano
wstawszy psują wszystkie przedsięwzięcia swoje. 8
Przetoż oczekiwajcie na mię, mówi Pan, do dnia,
którego powstanę do łupu; bo sąd mój jest, abym zebrał
narody, i zgromadził królestwa, abym na nie wylał
rozgniewanie moje i wszystkę popędliwość gniewu
mego; ogniem zaiste gorliwości mojej będzie po żarta ta
wszystka ziemia. 9 Bo na ten czas przywrócę narodom
wargi czyste, któremiby wzywali wszyscy imienia
Pańskiego, a służyli mu jednomyślnie. 10 Ci, którzy są
za rzekami ziemi Murzyńskiej, pokłon mi oddają z córką
rozproszonych moich, przyniosą mi dary. 11 Dnia onego
nie zawstydzisz się za żadne uczynki twoje, któremiś
wystąpiło przeciwko mnie; bo na ten czas odejmę
z pośrodku ciebie tych, którzy się weselą z sławy
twojej, a nie będziesz się więcej wywyższało na górze
świętobliwości mojej. 12 I zostawię w pośrodku ciebie
lud ubogi a nędzny, i ufać będą w imieniu Pańskiem.
13 Ostatki Izraela nie będą czyniły nieprawości, ani
będą mówiły kłamstwa, ani się znajdzie w ustach
ich język zdradliwy; ale się paść będą i odpoczywać,
a nie będzie, ktoby je przestraszył. 14 Zaśpiewaj,
córko Syońska! wykrzykajcie, Izraelczycy! wesel się a
raduj się ze wszystkiego serca, córko Jeruzalemska!
15 Że odjął Pan sądy twoje, uprzątnął nieprzyjaciela
twego; król Izraelski jest Panem w pośrodku ciebie,
nie oglądasz więcej złego. 16 Dnia onego rzeką do
Jeruzalemu: Nie bój się! a do Syonu: Niech nie mdleją
ręce twoje! 17 Pan, Bóg twój, w pośrodku ciebie
mocny zachowa cię, rozweseli się wielce nad tobą,
przestanie na miłości swej przeciwko tobie, i rozweseli
się nad tobą z śpiewaniem, mówiąc: 18 Tęskniących po
Jeruzalemie zasię zgromadzę, bo z ciebie są i smutni
dla brzemienia zelżywości włożonej na cię. 19 Oto Ja
koniec uczynię wszystkim, którzy cię trapić będą na
on czas, a zachowam chromą, i wygnaną zgromadzę;
owszem sposobię im chwałę i imię po wszystkiej ziemi,
w której zelżywość ponosili. 20 Wtenczas przywiodę
was, wtenczas, mówię, zgromadzę was; albowiem
dam wam imię i chwałę między wszystkimi narodami
ziemi, gdy zaś przywiodę więźnie wasze przed oczyma
waszemi, mówi Pan.

Aggeusza

1 Roku wtórego Daryjusza króla, miesiąca szóstego,
dnia pierwszego tegoż miesiąca, stało się słowo
Pańskie przez Aggieusza proroka do Zorobabela, syna
Salatyjelowego, książęcia Judzkiego, i do Jesuego,
syna Jozedekowego, kapłana najwyższego, mówiąc: **2**
Tak powiada Pan zastępów, mówiąc: Ten lud mówi:
Jeszcze nie przyszedł czas, czas budowania domu
Pańskiego. **3** Przetoż się stało słowo Pańskie przez
Aggieusza proroka, mówiąc: **4** Izali wam jest czas,
abyście mieszkali w domach waszych listwowanych,
a dom ten aby pusty stał? **5** Teraz tedy tak mówi
Pan zastępów: Uważajcież, jako się wam powodzi;
6 Siejecie wiele, a mało zbieracie; jecie, ale się
nie nasycacie; pijecie, ale nie ugaszacie pragnienia;
obłóczycie się, ale się nikt nie może zagrzać, a ten,
co sobie zapłatę zgromadza, zgromadza ją do worka
dziurawego. **7** Tak mówi Pan zastępów: Uważajcie,
jako się wam powodzi; **8** Wstąpcie na tę górę, i zwoźcie
drzewo; budujcie ten dom, a zakocham się w nim, i
będę uwielbiony, mówiPan. **9** Poglądacie na wiele,
a oto, mało dostawacie, a co wnosicie do domu, to
Ja rozdmuchywam; dlaczego? mówi Pan zastępów;
dlatego, że dom mój jest pusty, a międzytem się każdy
z was stara o dom swój. **10** Przetoż się nad wami
niebo zawarło, aby rosy nie dawało; ziemia także
zawarła się, aby nie wydawała urodzaju swego. **11** A
tak przyzwałem suszę na tę ziemię, i na te góry, i na
pszenicę, i na moszcz, i na oliwę, i na to, coby miała
wydać ziemia, i na ludzi i na bydło, i na wszystkę pracę
ręczną. **12** Tedy usłuchał Zorobabel, syn Salatyjelowy, i
Jesua, syn Jozedekowy, kapłan najwyższy, i wszystkie
ostatki ludu, głosu Pana, Boga swego, i słów Aggieusza
proroka, ponieważ go posłał Pan, Bóg ich; bo się
lud bał oblicza Pańskiego. **13** Tedy Aggieusz, poseł
Pański, rzekł do ludu, będąc w poselstwie Pańskiem,
mówiąc: Jam z wami, mówi Pan. **14** Wtem wzbudził
Pan ducha Zorobabela, syna Salatyjelowego, książęcia
Judzkiego, i ducha Jesuego, syna Jozedekowego,
kapłana najwyższego, i ducha ostatków wszystkiego
ludu, że przyszedłszy robili około domu Pana zastępów,
Boga swego. **15** Dnia dwudziestego i czwartego,
miesiąca szóstego, roku wtórego Daryjusza króla;

2 Siódmego miesiąca, dwudziestego i pierwszego
dnia tegoż miesiąca stało się słowo Pańskie przez
Aggieusza proroka, mówiąc: **2** Mów teraz do Zorobabela,
syna Salatyjelowego, książęcia Judzkiego, i do Jesuego,
syna Jozedekowego, kapłana najwyższego, i do ostatku
ludu, mówiąc: **3** Któż między wami pozostał, co
widział ten dom w sławie pierwszej jego? I jaki wy
teraz widzicie? Izali nie jest przeciwko onemu jako
nic w oczach waszych? **4** Jednak teraz zmocnij
się Zorobabelu! mówi Pan; zmocnij się, Jesue, synu
Jozedekowy, kapłanie najwyższy! zmocnij się też
wszystek ludu tej ziemi, mówi Pan, a róbcie; bom Ja z
wami, mówi Pan zastępów, **5** Według słowa, któremem
przymierze uczynił z wami, gdyście wychodzili z Egiptu;
duch także mój stanie w pośrodku was, nie bójcież się.
6 Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to
po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i
suchą; **7** Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą
do Pożądanego od wszystkich narodów; i napełnię ten
dom chwałą, mówi Pan zastępów. **8** Mojeć jest srebro,
i moje złoto, mówi Pan zastępów. **9** Większa będzie
sława domu tego pośledniego, niż onego pierwszego,
mówi Pan zastępów; bo na tem miejscu dam pokój,
mówi Pan zastępów. **10** Dwudziestego i czwartego dnia,
dziewiątego miesiąca, roku wtórego Daryjusza, stało
się słowo Pańskie przez Aggieusza proroka, mówiąc:
11 Tak mówi Pan zastępów: Pytaj się teraz kapłanów o
zakon, mówiąc: **12** Gdyby kto niósł mięso poświęcone
w podołku sukni swej, alboby się dotknął podołkiem
swoim chleba, albo potrawy, albo wina, albo oliwy, albo
wszelkiego pokarmu, izali się poświęci? I odpowiedzieli
kapłani a rzekli: Nie. **13** Tedy rzekł Aggieusz: Jeźli
kto będąc nieczysty od trupa, dotknąłby się czego z
tych rzeczy, będzieli nieczyste? I odpowiedzieli kapłani
i rzekli: Będzie nieczyste. **14** Tedy odpowiadając
Aggieusz rzekł: Takci lud ten, tak i naród ten przed
obliczem mojem, mówi Pan, tak i wszystka sprawa rąk
ich, i cokolwiek tam ofiarowali, nieczyste było. **15** A tak
uważajcież, proszę, jako się wam powodziło od tego
dnia aż do onego, kiedy przestano kłaść kamienia na
kamieniu w kościele Pańskim; **16** Od tego czasu, gdy
kto przyszedł do gromady zboża, od dwudziestu korcy
znalazł dziesięć; gdy przyszedł do prasy, aby naczerpał
pięćdziesiąt wiader wina, znalazł tylko dwadzieścia; **17**
Karałem was zarazą zbóż i rdzą, i gradem wszystkie
prace rąk waszych; wszakże żaden z was nie wrócił
się do mnie, mówi Pan. **18** Uważajcież teraz ode dnia
tego aż do onego, ode dnia dwudziestego i czwartego
miesiąca dziewiątego aż do dnia, którego był założony
kościół Pański, uważajcie, mówię: **19** Izali jeszcze jest
nasienie w szpichlerzu? I owszem, ani macica winna,
ani figowe ani granatowe ani oliwne drzewo nie wydały
owocu; lecz ode dnia tego będę błogosławił. **20** Potem
stało się słowo Pańskie powtóre do Aggieusza dnia
dwudziestego i czwartego tegoż miesiąca, mówiąc:
21 Mów do Zorobabela, książęcia Judzkiego, a rzecz:
Ja poruszę niebiosa i ziemię; **22** I podwrócę stolice
królestw, i zepsuję moc królestw pogańskich; podwrócę,
mówię, wóz, i tych, którzy na nim jeżdżą, i upadną konie
i jeżdżący na nich, każdy od miecza brata swego. **23** W
on dzień, mówi Pan zastępów, wezmę cię, Zorobabelu,

synu Salatyjelowy, sługo mój! mówi Pan, i uczynię cię jako sygnet; albowiem wybrałem cię, mówi Pan zastępów.

Zachariasza

1 Miesiąca ósmego roku wtórego Daryjusza stało
się słowo Pańskie do mnie Zacharyjasza, syna
Barachyjaszowego, syna Iddowego, proroka, mówiąc: **2**
Rozgniewał się Pan na ojców waszych bardzo. **3** Przetoż
rzecz do nich: Tak mówi Pan zastępów: Nawróćcie się
do mnie, mówi Pan zastępów, a nawrócę się do was,
mówi Pan zastępów. **4** Nie bądźcież jako ojcowie wasi,
na których wołali ojcowie pierwsi, mówiąc: Tak mówi
Pan zastępów: Nawróćcież się teraz od złych dróg
waszych, i od złych spraw waszych; ale nie usłuchali,
ani dbali na mię, mówi Pan. **5** Gdzież są ojcowie wasi, i
prorocy? Izali na wieki żyć będą? **6** Wszakże izali słowa
moje i ustawy moje, którem rozkazał prorokom, sługom
moim, nie zasięgły ojców waszych? tak, że nawróciwszy
się rzekli: Jako nam Pan zastępów uczynić umyślił
według dróg naszych i według uczynków naszych,
tak nam uczynił. **7** Dnia dwudziestego i czwartego
jedenastego miesiąca (ten jest miesiąc Sebat) roku
wtórego Daryjuszowego stało się słowo Pańskie do
Zacharyjasza, syna Barachyjaszowego, syna Iddowego,
proroka, mówiąc: **8** Widziałem w nocy, a oto mąż
jechał na koniu rydzym, który stał między mirtami,
które były w nizinie, a za nim konie rydze, czarne i
białe. **9** Tedym rzekł: Co zacz są ci, panie mój? I
rzekł do mnie Anioł rozmawiający zemną: Ja tobie
okażę, co zacz są. **10** I odpowiedział mąż, który stał
między mirtami, i rzekł: Ci są, których posłał Pan, aby
przeszli ziemię. **11** I odpowiedzieli Aniołowi Pańskiemu
stojącemu między mirtami, i rzekli: Przeszliśmy ziemię,
a oto wszystka ziemia bezpieczeństwa i pokoju używa.
12 Tedy odpowiedział Anioł Pański, i rzekł: O Panie
zastępów! i dokądże się nie zmiłujesz nad Jeruzalemem,
i nad miastami Judzkiemi, na któreś się gniewał już
siedmdziesiąt lat? **13** I odpowiedział Pan Aniołowi
onemu, który mówił zemną, słowy dobremi, słowy
pociesznemi. **14** I rzekł do mnie Anioł, który mówił
zemną: Wołaj a rzecz: Tak mówi Pan zastępów:
Zapaliłem się za Jeruzalemem i za Syonem gorliwością
wielką. **15** A gniewam się bardzo na te narody, które
używają pokoju; bo gdym się Ja trochę zagniewał, tedy
one pomagały do złego. **16** Przetoż tak mówi Pan:
Nawróciłem się do Jeruzalemu w miłosierdziu, dom mój
zbudowany będzie w niem, mówi Pan zastępów, i sznur
rozciągniony będzie na Jeruzalem. **17** Jeszcze wołaj,
mówiąc: Tak mówi Pan zastępów: Jeszcze się osadzą
miasta moje dla obfitości dobrego; bo jeszcze Pan
Syon pocieszy, i obierze jeszcze Jeruzalem. **18** Tedym
podniósł oczy swe i ujrzałem, a oto cztery rogi. **19** I
rzekłem do Anioła, który mówił zemną: Cóż to jest? I
rzekł do mnie: Teć są rogi, które rozrzuciły Judę i Izraela
i Jeruzalem. **20** Ukazał mi też Pan czterech kowali. **21** I
rzekłem: Cóż ci idą czynić? I odpowiedział, mówiąc:
Teć są rogi, które rozrzuciły Judę, tak, iż żaden nie
mógł podnieść głowy swojej; przetoż ci przyszli, aby je
przestraszyli, i strącili rogi tych narodów, które podniosły
róg przeciwko ziemi Judzkiej, aby ją rozrzuciły.

2 Potem podniosłem oczy swoje i ujrzałem, a oto mąż,
w którego ręce był sznur pomiarowy. **2** I rzekłem:
Dokąd idziesz? I rzekł do mnie: Abym rozmierzył
Jeruzalem, i obaczył, jako wielka jest szerokość jego, i
jako wielka długość jego. **3** A oto gdy on Anioł, który
rozmawiał zemną, wychodził, inszy Anioł wychodził
przeciwko niemu. **4** I rzekł do niego: Bież, rzecz do
tego młodzieńca, mówiąc: Jeruzalemczycy po wsiach
mieszkać będą dla mnóstwa ludu i bydła w pośrodku
jego. **5** A ja będę, mówi Pan, murem jego ognistym w
około, i będę sławą w pośrodku jego. **6** Nuże, nuże!
Ucieczcie już z ziemi północnej, mówi Pan, ponieważ
na cztery strony świata, mówi Pan, rozproszyłem was.
7 Nuże Syonie! który mieszkasz u córki Babilońskiej,
wyswobódź się. **8** Bo tak mówi Pan zastępów: Posłał
mię po sławę przeciwko tym narodom, którzy was złupili;
bo kto się was dotyka, dotyka się źrenicy oka mego. **9**
Albowiem oto Ja podniosę rękę moję przeciwko nim,
i będą łupem sługom swoim, a dowiecie się, iż mię
Pan zastępów posłał. **10** Zaśpiewaj a rozraduj się,
córko Syońska! bo oto Ja przyjdę, a mieszkać będę w
pośrodku ciebie, mówi Pan. **11** I przyłączy się w on
dzień wiele narodów do Pana, i będą ludem moim,
i będę mieszkał w pośród ciebie, a dowiesz się, iż
Pan zastępów posłał mię do ciebie. **12** Tedy Pan Judę
weźmie w osiadłość za dział swój w ziemi świętej, i
obierze zaś Jeruzalem. **13** Niech umilknie wszelkie
ciało przed obliczem Pańskiem; albowiem się ocuci z
mieszkania świętobliwości swojej.

3 Zatem mi okazał Jesuego, kapłana najwyższego,
stojącego przed Aniołem Pańskim, i szatana
stojącego po prawicy jego, aby mu się sprzeciwił.
2 Ale Pan rzekł do szatana: Niech cię Pan zgromi,
szatanie! niech cię, mówię, zgromi Pan, który obrał
Jeruzalem. Izali ten nie jest jako głownia wyrwana z
ognia? **3** Ale Jesua był obleczon w szatę plugawą, a
stał przed Aniołem. **4** A odpowiadając rzekł do tych,
którzy stali przed nim, mówiąc: Zdejmijcie tę szatę
plugawą z niego. I rzekł do niego: Otom przeniósł
z ciebie nieprawość twoję, a oblekłem cię w szaty
odmienne. **5** Znowu rzekł: Niech włożą piękną czapkę
na głowę jego; i włożyli piękną czapkę na głowę jego,
i oblekli go w szaty, a Anioł Pański stał przytem. **6** I
oświadczał się Anioł Pański przed Jesuem, mówiąc: **7**
Tak mówi Pan zastępów: Jeźli drogami mojemi chodzić
będziesz, a jeźli ustaw moich przestrzegać będziesz,

tedy też ty będziesz sądził dom mój, i będziesz strzegł
sieni moich; i dam ci to zapewne, abyś chodził między
tymi, którzy tu stoją. 8 Słuchajże tedy teraz, Jesue,
kapłanie najwyższy! ty i towarzysze twoi, którzy siedzą
przed tobą: Aczkolwiek ci mężowie są dziwem, wszakże
oto Ja przywiodę sługę mego Latorośl. 9 Albowiem
oto ten kamień, który kładę przed Jesuego, na ten
kamień jeden obrócone będą siedm oczów; oto Ja
wyrzeżę na nim rzezanie, mówi Pan zastępów, a
odejmę nieprawość tej ziemi, dnia jednego. 10 Dnia
onego, mówi Pan zastępów, wezwie każdy bliźniego
swego pod macicę winną i pod figowe drzewo.

4 Potem nawrócił się Anioł, który mówił zemną, i
obudził mię, jako gdy kto budzony bywa ze snu
swego; 2 I rzekł do mnie: Cóż widzisz? I rzekłem:
Widzę, a oto świecznik wszystek złoty, a czasza na
wierzchu jego, i siedm lamp jego na nim, siedm też
nalewek do onych siedmiu lamp, które są na wierzchu
jego; 3 Dwie też oliwy przytem, jedna po prawej
stronie czaszy, a druga po lewej stronie jej. 4 Tedy
odpowiadając rzekłem do Anioła, który mówił zemną,
mówiąc: Cóż to jest, panie mój? 5 I odpowiedział Anioł,
który mówił zemną, i rzekł mi: Izaż nie wiesz, co to jest?
I rzekłem: Nie wiem, panie mój! 6 Tedy odpowiadając
rzekł do mnie, mówiąc: Toć jest słowo Pańskie do
Zorobabela mówiące: Nie wojskiem ani siłą stanie się
to, ale duchem moim, mówi Pan zastępów. 7 Cóżeś ty
jest, o góro wielka! przeciwko Zorobabelowi? Równina;
bo on wywiedzie kamień główny z głośnym okrzykiem:
Łaska, łaska nad nim. 8 I stało się słowo Pańskie do
mnie, mówiąc: 9 Ręce Zorobabelowe założyły dom ten,
i ręce jego dokonają go; a dowiesz się, że Pan zastępów
posłał mię do was. 10 Bo któżby wzgardził dniem
małych początków? ponieważ się weselą, patrząc na
ten kamień, to jest, na prawidło w ręce Zorobabelowej,
na te siedm oczów Pańskich przechodzących wszystkę
ziemię. 11 Tedy odpowiadając rzekłem mu: Cóż są te
dwie oliwy po prawej stronie tego świecznika, i po lewej
stronie jego? 12 Znowu odpowiadając rzekłem mu:
Cóż są te dwie oliwki, które są między dwoma rurkami
złotemi, które z siebie złoto wylewają? 13 Tedy rzekł do
mnie, mówiąc: Izali nie wiesz, co to jest? Rzekłem: Nie
wiem, Panie mój. 14 I rzekł: Teć są one dwie oliwy,
które są u Panującego na wszystkiej ziemi.

5 Potemem się obrócił, a podniósłszy oczu swych
ujrzałem, a oto księga leciała. 2 I rzekł do mnie:
Cóż widzisz? I rzekłem: Widzę księgę lecącą, której
długość na dwadzieścia łokci, a szerokość na dziesięć
łokci. 3 I rzekł do mnie: Toć jest przeklęstwo, które
wyjdzie na oblicze wszystkiej ziemi: bo każdy złodziej
według tego przeklęstwa, jako i ta ziemia, wygładzony, i
każdy fałszywie przysięgający według niego, jako i ona,
wygładzony będzie. 4 Wywiodę je, mówi Pan zastępów,
aby przyszło na dom złodzieja, i na dom kłamliwie
przez imię moje przysięgającego; owszem, mieszkać
będzie w pośrodku domu jego, i zniszczy go, i drzewo
jego i kamienie jego. 5 Wyszedł tedy Anioł on, który
zemną mówił, i rzekł mi: Podnieśże teraz oczu swych,
a obacz, co to jest, co wychodzi. 6 I rzekłem: Cóż jest?
A on odpowiedział: To jest efa wychodzące. Potem
rzekł: Toć jest oko ich przypatrujące się wszystkiej
ziemi. 7 A oto sztukę ołowiu niesiono, a przytem była
niewiasta jedna, która siedziała w pośrodku efa. 8 Tedy
rzekł Anioł: Toć jest ona niezbożność; i wrzucił ją w
pośród efa, wrzucił i onę sztukę ołowiu na wierzch
efy. 9 A podniósłszy oczu swych ujrzałem, a oto dwie
niewiasty wychodziły, mające wiatr w skrzydłach swych,
a miały skrzydła, jako skrzydła bocianie, i podniosły
ono efa między ziemię i między niebo. 10 Tedym rzekł
do onego Anioła, który mówił zemną: Dokądże niosą to
efa? 11 I rzekł do mnie: Aby mu zbudowano dom w
ziemi Senaar, gdzieby umocnione było i postawione na
podstawku swoim.

6 Potem obróciwszy się podniosłem oczu swych i
ujrzałem, a oto cztery wozy wychodziły z pośrodku
dwóch gór, a góry one były góry miedziane. 2 W
pierwszym wozie były konie rydze, a w drugim wozie
konie wrone (kare): 3 W trzecim wozie konie białe,
a w czwartym wozie były konie strokate, a wszystkie
mocne. 4 Tedy odpowiadając rzekłem do Anioła, który
mówił zemną: Co to jest, Panie mój? 5 I odpowiedział
Anioł a rzekł do mnie: Te są cztery wiatry niebieskie,
wychodzące z miejsca, gdzie stały, przed panującym
nad wszystką ziemią. 6 Konie wrone zaprzężone
wychodzą do ziemi północnej, a białe wychodzą za
nimi, strokate zaś wychodzą do ziemi południowej.
7 Te tedy mocne konie wyszedłszy chciały iść, aby
obeszły ziemię; tedy rzekł: Idźcie, a obejdźcie ziemię! I
obeszły ziemię. 8 A zawoławszy mię rzekł do mnie,
mówiąc: Oto te, które wyszły do ziemi północnej,
uspokoiły ducha mego w ziemi północnej. 9 I stało
się słowo Pańskie do mnie, mówiąc: 10 Weźmij od
tych, co byli pojmani od Cheldajego i od Tobijasza, i od
Jedajasza; (a ty przyjdziesz tegoż dnia, i wnijdziesz
do domu Josyjasza, syna Sofonijaszowego) którzy
idą z Babilonu; 11 Weźmij, mówię, srebro i złoto,
a uczyń korony, a włóż je na głowę Jesuego, syna
Jozedekowego, kapłana najwyższego. 12 I rzecz do
niego, mówiąc: Tak powiada Pan zastępów, mówiąc:
Oto mąż, którego imię jest Latorośl, który z miejsca
swego wyrośnie, ten wystawi kościół Panu. 13 Bo
ten ma wystawić kościół Panu, ten zaś przyniesie
sławę, i siedzieć i panować będzie na stolicy swojej,

i będzie kapłanem na stolicy swojej, a rada pokoju
będzie między nimi obiema. 14 A te korony zostaną
Chelemowi, i Tobijaszowi, i Jedajaszowi, i Chenowi,
synowi Sofonijaszowemu, na pamiątkę w kościele
Pańskim. 15 Bo dalecy przyjdą, a będą budować kościół
Pański; i dowiecie się, że Pan zastępów posłał mię do
was; a to się stanie, jeźli pilnie słuchać będziecie głosu
Pana, Boga swego.

7 Potem stało się roku czwartego Daryjusza króla, stało
się słowo Pańskie do Zacharyjasza dnia czwartego,
miesiąca dziewiątego, który jest Kislew; 2 Gdy posłał lud
do domu Bożego Sarassara i Regiemmelecha, i mężów
jego, aby się modlili przed obliczem Pańskiem; 3 I aby
mówili do kapłanów, którzy byli w domu Pana zastępów,
także i do proroków, mówiąc: Izali jeszcze płakać będę
miesiąca piątego, wyłączywszy się tak, jakom już czynił
przez kilka lat? 4 I stało się słowo Pana zastępów do
mnie, mówiąc: 5 Rzecz do wszystkiego ludu tej ziemi, i
do kapłanów, mówiąc: Gdyście pościli i płakali piątego i
siódmego miesiąca przez te siedmdziesiąt lat, izażeście
mnie, mnie, mówię, post pościli? 6 A gdy jecie albo
pijecie, izali nie sobie jecie i nie sobie pijecie? 7 Izaliście
nie tak czynić mieli według słowa, które przepowiedział
Pan przez proroków przeszłych, gdy jeszcze Jeruzalem
bezpieczeństwa i pokoju używało, i miasta jego około
niego, i lud w stronie południowej i po polach mieszkał
(w pokoju?) 8 I stało się słowo Pańskie do Zacharyjasza,
mówiąc: 9 Tak powiedział Pan zastępów, mówiąc:
Sprawiedliwie sądźcie, a miłosierdzie i litość pokazujcie
każdy nad bliźnim swoim; 10 A wdowy i sieroty, i
przychodnia, i ubogiego nie uciskajcie, i złego jeden
przeciwko drugiemu nie myślcie w sercu swojem. 11
Ale nie chcieli dbać; i obrócili się tyłem, a uszy swe
zatulili, aby nie słuchali. 12 Serca też swe zatwardzili
jako dyjament, aby nie słuchali zakonu tego i słów,
które posyłał Pan zastępów duchem swoim przez
proroków przeszłych, skąd przyszedł wielki gniew od
Pana zastępów. 13 Bo jako oni, gdy ich wołano, nie
słuchali, tak też, gdy oni wołali, nie wysłuchałem, mówi
Pan zastępów. 14 I rozproszyłem ich jako wicher między
wszystkie narody, które nie znali, i ta ziemia spustoszała
po nich, tak, że nie był przechodzący i wracający się, a
tak ziemię pożądaną w spustoszenie obrócili.

8 Potem stało się słowo Pana zastępów, mówiąc:
2 Tak mówi Pan zastępów: Zapaliłem się nad
Syonem gorliwością wielką, owszem, rozgniewaniem
wielkiem zapaliłem się. 3 Tak mówi Pan: Nawróciłem
się do Syonu, i mieszkam w pośród Jeruzalemu, aby
Jeruzalem zwano miastem wiernem, a górę Pana
zastępów, górą świętobliwości. 4 Tak mówi Pan
zastępów: Jeszcze siadać będą starcy i baby na ulicach
Jeruzalemskich, mając każdy z nich laskę w ręce swej
dla zeszłości wieku. 5 Ulice także miasta pełne będą
chłopiąt i dziewcząt grających na ulicach jego. 6 Tak
mówi Pan zastępów: Izali, że się to niepodobna widzi
przed oczyma ostatków ludu tego tych dni, będzie
też to niepodobna przed oczyma mojemi? mówi Pan
zastępów. 7 Tak mówi Pan zastępów: Oto Ja wybawię
lud mój z ziemi na wschód, i z ziemi na zachód słońca.
8 I przywiodę ich zaś; a będą mieszkać w pośród
Jeruzalemu, i będą ludem moim, a Ja będę Bogiem
ich w prawdzie i w sprawiedliwości. 9 Tak mówi Pan
zastępów: Niech się zmocnią ręce wasze, którzyście
słuchali w tych dniach słów tych z ust proroków,
którzy byli ode dnia, którego założony jest dom Pana
zastępów, że kościół ma być dobudowany. 10 Bo się
przed temi dniami praca ludzka i praca bydląt nie
nagradzała, nawet wychodzącemu i wchodzącemu
nie było pokoju dla nieprzyjaciela; bom Ja spuścił
wszystkich ludzi jednego z drugim. 11 Lecz teraz nie
tak jako za dni przeszłych czynię ostatkowi ludu tego,
mówi Pan zastępów: 12 Ale siewy macie spokojne;
winna macica wydaje owoc swój, i ziemia wydaje
urodzaj swój, niebiosa także wydawają rosę twoję,
a to wszystko daję w osiadłość ostatkom ludu tego.
13 I stanie się, że jakoście byli przeklęstwem między
poganami, o domie Judzki i domie Izraelski! tak was
zaś będę ochraniał, i będziecie błogosławieństwem;
nie bójcie się, niech się zmacniają ręce wasze. 14 Bo
tak mówi Pan zastępów: Jakom wam był umyślił źle
uczynić, gdy mię do gniewu pobudzali ojcowie wasi,
mówi Pan zastępów, a nie żałowałem tego, 15 Tak
nawróciwszy się umyśliłem w te dni dobrze czynić
Jeruzalemowi i domowi Judzkiemu; nie bójcież się. 16
Teć są rzeczy, które czynić będziecie: Prawdę mówcie
każdy z bliźnim swoim, prawy i spokojny sąd czyńcie w
bramach waszych; 17 A jeden drugiemu nic złego nie
myślcie w sercach waszych, a w krzywoprzysięstwie się
nie kochajcie; bo to wszystko jest, czego nienawidzę,
mówi Pan. 18 I stało się słowo Pana zastępów do mnie,
mówiąc: 19 Tak mówi Pan zastępów: Post czwartego,
i post piątego, i post siódmego, i post dziesiątego
miesiąca obróci się domowi Judzkiemu w radość i
wesele, i w rozkoszne uroczyste święta; ale prawdę i
pokój miłujcie. 20 Tak mówi Pan zastępów: Jeszczeć
będą przychodzić narody i obywatele wielu miast; 21
Przychodzić, mówię, będą obywatele jednego miasta
do drugiego, mówiąc: Pójdźmy ochotnie błagać oblicze
Pańskie, a szukać Pana zastępów; i rzecze każdy:
Pójdę i ja. 22 A tak wiele ludu i narodów niezliczonych
przyjdzie szukać Pana zastępów w Jeruzalemie, i
błagać oblicze Pańskie. 23 Tak mówi Pan zastępów: W
one dni uchwycą się dziesięć mężów ze wszystkich
języków onych narodów; uchwycą się, mówię, podołka

jednego Żyda, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszymy,
że Bóg jest z wami.

9 Brzemię słowa Pańskiego przeciwko ziemi, która jest
w około ciebie, a Damaszek będzie odpocznieniem
jego; albowiem oko Pańskie przypatruje się ludziom i
wszystkim pokoleniom Izraelskim; **2** Nawet i do Emat
dosięże, i do Tyru i do Sydonu, choć jest mądry bardzo.
3 Bo sobie Tyr obronę zbudował, i nazbierał srebra jako
prochu, a złota jako błota po ulicach. **4** Oto Pan go
wypędzi, a wrazi w morze siłę jego, a sam od ognia
pożarty będzie. **5** Co widząc Aszkalon, ulęknie się,
także Gaza wielce żałośne będzie, i Akaron, przeto,
że je zawstydziła nadzieja ich; i zginie król z Gazy, a
Aszkalon nie będzie osadzone; **6** I będzie mieszkał
bękart w Azocie, a tak wykorzenię pychę Filistyńczyków.
7 I odejmę krew każdego od ust jego, i obrzydliwości
jego od zębów jego; zostawiony też będzie i on Bogu
naszemu, aby był jako książę w Judzie, a Akaron jako
Jebuzejczycy. **8** I położę się obozem u domu swego
dla wojska, i dla przechodzącego a wracającego się; i
nie przejdzie więcej przez nich łupieżca, przeto, że się
tak teraz podoba w oczach moich. **9** Wesel się bardzo,
córko Syońska! wykrzykaj, córko Jeruzalemska! Oto
król twój przyjdzie tobie sprawiedliwy i zbawiciel ubogi i
siedzący na ośle, to jest, na oślęciu, źrebiątku oślicy.
10 Bo wytracę wozy z Efraima, i konie z Jeruzalemu, i
będzie połamany łuk wojenny; i ogłosi pokój narodom,
a władza jego (będzie) od morza aż do morza, i od
rzeki aż do kończyn ziemi. **11** Owszem, ty wesel się dla
krwi przymierza swego; albowiem wypuściłem więźniów
twoich z dołu, w którym niemasz wody. **12** Wróćcież się
tedy do twierdzy, o więźniowie, którzy nadzieję macie!
albowiemci i dziś dwojako opowiadam i nagrodzę. **13**
Gdyż sobie naciągnę Judę, a łuk napełnię Efraimem; i
wzbudzę synów twoich, o Syonie! przeciwko synom
twoim, o Jawanie! i zgotuję cię jako miecz mocarza.
14 Bo się Pan ukaże przeciwko nim, a jako blask
wyniknie strzała jego; panujący, mówię, Pan zatrąbi
w trąbę, a pójdzie w wichrach południowych. **15** Pan
zastępów ochraniać będzie lud swój, aby podbiwszy
sobie kamienie z procy, jedli i pili wykrzykając jako
od wina; i napełnią, jako miednice, tak i rogi ołtarza.
16 A tak wybawi ich dnia onego Pan, Bóg ich, jako
trzodę ludu swego; bo kamienie wieńcami ozdobione,
wystawione będą miasto chorągwi w ziemi jego. **17**
Albowiem oto o jakie błogosławieństwo jego! i jako
wielka ozdoba jego! Zboże młodzieńców, a moszcz
panny mowne uczyni.

10 Żądajcie od Pana dżdżu czasu potrzebnego, a
Pan uczyni obłoki dżdżyste, a deszcz obfity da
wam i każdemu trawę na polu. **2** Bo obrazy mówią
próżność, a wieszczkowie prorokują kłamstwo i sny
próżne opowiadają, daremnie cieszą; dlatego poszli w
niewolę, jako trzoda, utrapieni są, że nie mieli pasterza.
3 Przeciwko takim pasterzom zapaliła się popędliwość
moja, a te kozły nawiedzę; ale trzodę swoję, dom
Judzki, nawiedzi Pan zastępów, i wystawi ich jako
ubranego konia do boju. **4** Od niego węgiel, od niego
gwóźdź, od niego łuk wojenny, od niego także wynijdzie
wszelki poborca; **5** I będą jako mocarze depczący w
błoto po ulicach w bitwie, i walczyć będą, bo Pan z
nimi; a zawstydzą tych, którzy wsiadaja na koń. **6** I
umocnię dom Judowy, a dom Józefowy wybawię, i w
pokoju ich osadzę, bo mam litość nad nimi; i będą,
jakobym ich nie odrzucił; bom Ja jest Pan, Bóg ich, a
wysłucham ich. **7** I będą Efraimczycy jako mocarz, a
rozweseli się jako od wina serce ich; a synowie ich
widząc to weselić się będą, i rozraduje się serce ich w
Panu. **8** Zaświsnę na nich, a zgromadzę ich, bo ich
odkupię; i będą rozmnożeni, jako przedtem rozmnożeni
byli. **9** I rozsieję ich między narody, aby na miejscach
dalekich wspomnieli na mię, a żywi będąc z synami
swoimi nawrócili się. **10** A tak ich przywiodę z ziemi
Egipskiej, i z Assyryi zgromadzę ich, a do ziemi Galaad
i do Libanu przywiodę ich; ale im miejsca stawać nie
będzie. **11** Przetoż dla ciasności przez morze przejdzie,
i rozbije na morzu wały, i wyschną wszystkie głębokości
rzeki; tedy będzie zniżona pycha Assyryi, a sceptr od
Egiptu odjęty będzie. **12** Zmocnię ich też w Panu, a w
imieniu jego chodzić będą, mówi Pan.

11 Otwórz, Libanie! wrota swe, niech pożre ogień
cedry twoje. **2** Rozkwil się jodło! bo upadł cedr, bo
wielmożni spustoszeni są; kwilcie dęby Basańskie, bo
wycięty jest las ogrodzony. **3** Głos narzekania pasterzy
słyszany jest, iż zburzona jest wielmożność ich; głos
ryku lwiąt, iż zburzona jest pycha Jordanu. **4** Tak
mówi Pan, Bóg mój: Paś owce na rzeź zgotowane; **5**
Które dzierżawcy ich zabijają, a nie bywają obwinieni, i
owszem, sprzedawający je mówią: Błogosławiony Pan,
żeśmy się zbogacili, a którzy je pasą, nie mają litości
nad niemi. **6** Przetoż nie sfolguję więcej obywatelom tej
ziemi, mówi Pan; bo oto Ja podam tych ludzi każdego
w rękę bliźniego jego, i w rękę króla ich, i potrą ziemię,
a nie wyrwie jej z rąk ich. **7** Bom pasł owce zgotowane
na rzeź, was, mówię, o nędzne owce! i wziąwszy sobie
dwie laski, jednęm nazwał Uciechą, a drugąm nazwał
Związujących, a pasłem one owce. **8** I zgładziłem
trzech pasterzy w jednym miesiącu; ale utęskniła sobie
dusza moja z nimi, przeto, że dusza ich brzydziła
się mną. **9** Rzekłem tedy: Nie będęć was pasł; co
zdycha, niech zdechnie, a co ma być wygładzone,
niech będzie wygładzone, a które pozostaną, niech
pożera mięso jedna drugiej. **10** Przetoż wziąwszy laskę
moję Uciechy, porąbałem ją, wzruszywszy przymierze

moje, którem postanowił z tym wszystkim ludem. 11
A dnia onego, gdy wzruszone było, pewnie poznali
nędzni z trzody, którzy się na mię oglądali, że to słowo
Pańskie. 12 Bom rzekł do nich: Jeźli to jest dobre
w oczach waszych, dajcie zapłatę moję, a jeźli nie,
zaniechajcież; tedy odważyli zapłatę moję trzydzieści
srebrników. 13 Zatem rzekł Pan do mnie: Porzuć je
przed garncarza; zacnaż to zapłata, którąm jest od
nich tak drogo oszacowany! Wziąłem tedy trzydzieści
srebrników, a porzuciłem je w domu Pańskim przed
garncarza. 14 Potem porąbałem laskę moję drugą
Związujących, wzruszywszy braterstwo między Judą i
między Izraelem. 15 I rzekł Pan do mnie: Weźmij sobie
jeszcze oręż pasterza głupiego. 16 Bo oto Ja wzbudzę
pasterza w tej ziemi, który nie będzie obłąkanych
nawiedzał, ani będzie jagniątek szukał, złamanego
też leczyć, i tego, co ustanie, nosić nie będzie; ale
mięso tłustych jeść będzie, a kopyta ich postrąca. 17
Biada pasterzowi niepożytecznemu, który opuszcza
trzodę! miecz nad ramieniem jego i nad prawem okiem
jego; ramię jego cale uschnie, a prawe oko jego cale
zaćmione będzie.

12 Brzemię słowa Pańskiego nad Izraelem.
Tak mówi Pan, który rozpostarł niebiosa, a
ugruntował ziemię, który tworzy ducha człowieczego
we wnętrznościach jego: 2 Oto Ja postawię Jeruzalem
kubkiem opojenia wszystkim narodom okolicznym,
którzy będą przeciwko Judzie na oblężenie, i przeciwko
Jeruzalemowi. 3 Owszem, stanie się dnia onego,
że uczynię Jeruzalem kamieniem ciężkim wszystkim
narodom; wszyscy, którzy go dźwigać będą, bardzo
się urażą, choćby się zgromadziły przeciwko niemu
wszystkie narody ziemi. 4 Dnia onego, mówi Pan,
zarażę każdego konia zdrętwieniem i jeźdźca jego
szaleństwem; ale nad domem Juda otworzę oczy
moje, a każdego konia narodów zarażę ślepotą. 5
I rzekną książęta Judzcy w sercu swem: Mamy siłę
i obywatele Jeruzalemscy w Panu zastępów, Bogu
swoim. 6 Dnia onego położę książąt Judzkich jako węgle
ogniste między drwy, a jako pochodnię gorejącą między
snopy; i pożrą na prawą i na lewą stronę wszystkie
narody okoliczne, i zostanie jeszcze Jeruzalem na
miejscu swem w Jeruzalemie. 7 Zachowa Pan i
namioty Judzkie pierwej, aby się nie wywyższała chwała
domu Dawidowego, i chwała obywateli Jeruzalemskich
przeciwko Judzie. 8 Dnia onego Pan będzie bronił
obywateli Jeruzalemskich, a któryby był między nimi
najsłabszy, stanie się dnia onego podobny Dawidowi,
a dom Dawidowy podobny bogom, podobny Aniołowi
Pańskiemu przed nimi. 9 Bo się stanie dnia onego,
że szukać będę wszystkie narody, które przyciągną
przeciwko Jeruzalemowi, abym je wytracił. 10 I wyleję
na dom Dawidowy, i na obywateli Jeruzalemskich
Ducha łaski i modlitw, a patrzyć będą na mię, którego
przebodli; i płakać będą nad nim płaczem, jako nad
jednorodzonym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim,
jako gorzko płaczą nad pierworodnym. 11 Dnia onego
będzie wielkie kwilenie w Jeruzalemie, jako kwilenie w
Adadrymon na polu Magieddon; 12 Bo ziemia kwilić
będzie, każde pokolenie osobno, pokolenie domu
Dawidowego osobno, i niewiasty ich osobno; pokolenie
domu Natanowego osobno, i niewiasty ich osobno;
13 Pokolenie domu Lewiego osobno, i niewiasty ich
osobno; pokolenie Semejego osobno, i niewisty ich
osobno; 14 Wszystkie insze pokolenia, każde pokolenie
osobno, i niewiasty ich osobno.

13 W on dzień będzie otworzona studnica domowi
Dawidowemu i obywatelom Jeruzalemskim na
omycie grzechu i nieczystości. 2 I stanie się dnia
onego, mówi Pan zastępów, że wykorzenię imiona
bałwanów z ziemi, tak, że nie będą więcej wspominane;
dotego i tych proroków i ducha nieczystego zniosę
z ziemi. 3 I stanie się, gdyby kto dalej prorokował,
że mu rzekną ojciec jego i matka jego, którzy go
spłodzili: Nie będziesz żył, przeto żeś kłamstwo mówił
w imieniu Pańskiem; i przebiją go ojciec jego i matka
jego, którzy go spłodzili, że prorokował. 4 I stanie się
dnia onego, że się zawstydzą oni prorocy, każdy za
widzenie swoje, gdyby prorokowali, i nie obleką się
w suknię kosmatą, aby kłamali; 5 Ale każdy rzecze:
Nie jestem ja prorokiem, ale rolnikiem; bo mię tego
nauczono od dzieciństwa mego. 6 A jeżeli mu kto
rzecze: Cóż to masz za rany na rękach twoich? Tedy
rzecze: Temi jestem zraniony w domu tych, którzy
mię miłują. 7 O mieczu! ocknij się na pasterza mego,
i na męża towarzysza mego, mówi Pan zastępów;
uderz pasterza, a owce rozproszone będą; ale zaś
obrócę rękę moję ku maluczkim. 8 Bo się stanie po
tej wszystkiej ziemi, mówi Pan, że dwie części w niej
wytracone będą i pomrą, a trzecia zostanie w niej.
9 I wwiodę i onę trzecią część do ognia, a wypławię
je jako pławią srebro, a doświadczać ich będę, jako
doświadczają złota; każdy będzie wzywał imienia mego,
a Ja go wysłucham: rzekę: Tyś lud mój, a on rzecze:
Tyś Pan Bóg mój.

14 Oto przychodzi dzień Pański, a rozdzielone będą
korzyści twoje w pośrodku ciebie. 2 Bo zgromadzę
wszystkie narody przeciwko Jeruzalemowi na wojnę,
a miasto wzięte będzie, i domy rozchwycone będą,
i niewiasty pogwałcone będą; a gdy pójdzie część
miasta w pojmanie, ostatek ludu nie będzie wygładzony
z miasta. 3 Bo wyjdzie Pan, i będzie walczył przeciwko
onym narodom, jako zwykł wojować w dzień potykania.
4 I staną nogi jego w on dzień na górze Oliwnej, która

jest przeciwko Jeruzalemowi na wschód słońca, a
góra Oliwna się na poły rozszczepi, na wschód i na
zachód słońca rozpadliną bardzo wielką, i odwali się
połowa onej góry na północ, a połowa jej na południe.
5 Tedy ucieczecie przed doliną gór; (bo dolina tych gór
dosięże aż do Azal) będziecie, mówię, uciekać, jakoście
uciekali przed trzęsieniem ziemi za dni Ozyjasza, króla
Judzkiego, gdy przyjdzie Pan, Bóg mój, i wszyscy
święci z nim. 6 I stanie się dnia onego, że nie będzie
światłości drogiej, ani ciemności gęstej; 7 Lecz będzie
dzień jeden, który jest wiadomy Panu, a nie będzie dnia
ani nocy; wszakże czasu wieczornego będzie światło.
8 A dnia onego wyjdą wody żywe z Jeruzalemu; połowa
ich do morza na wschód słońca, a połowa ich do
morza ostatniego, a to będzie w lecie i w zimie. 9 A
Pan będzie królem nad wszystką ziemią; w on dzień
będzie Pan jeden, i imię jego jedno. 10 I uczyniona
będzie ta wszystka ziemia, jako równina od Gabaa
aż do Remmon na południe ku Jeruzalemowi, który
wywyższony będąc, stać będzie na miejscu swojem od
bramy Benjaminowej aż do miejsca bramy pierwszej i
aż do bramy węgielnej, a od wieży Chananeel aż do
pras królewskich. 11 I będą w nim mieszkać, a nie
będzie więcej przeklęstwem, a Jeruzalem bezpiecznie
mieszkać będzie. 12 A tać będzie plaga, którą uderzy
Pan wszystkie narody, któreby walczyły przeciwko
Jeruzalemowi: Ciało każdego stojącego na nogach
swoich schnąć będzie, a oczy ich wypłyną z dołków
swoich, i język ich uschnie w ustach ich. 13 I stanie
się dnia onego wielkie uciśnienie Pańskie między
nimi, tak, iż rękę jeden drugiego uchwyci, a ręka jego
podniesie się na rękę bliźniego swego. 14 I tyć też,
Judo! walczyć będziesz w Jeruzalemie, a zgromadzone
będą bogactwa wszystkich narodów okolicznych, złoto
i srebro i szat obfitość wielka. 15 A takaż będzie
plaga na konie, muły, wielbłądy, i osły, i na wszystkie
bydlęta, które będą w onym obozie, jako i ta plaga.
16 A ile ich pozostanie z onych wszystkich narodów,
któreby przyciągnęły przeciwko Jeruzalemowi, będą
przychodzić od roku do roku, pokłon oddawać królowi,
Panu zastępów, i obchodzić święto Kuczek; 17 A ktoby
nie szedł z pokolenia ziemi do Jeruzalemu, pokłon
oddawać królowi, Panu zastępów, na tych deszcz padać
nie będzie. 18 A jeśli pokolenie Egipskie nie wstąpi, i
nie przyjdzie, choć na nich deszcz nie pada, przyjdzie
jednak ta plaga, którą uderzy Pan narody, które nie
przyszły, obchodzić święta Kuczek. 19 A tać będzie
kaźń grzechu Egipskiego, i kaźń grzechu wszystkich
narodów, któreby nie przychodziły ku obchodzeniu
święta Kuczek. 20 Dnia onego będzie na rzędach
końskich napisane: Świętobliwość Pańska; a kotłów
będzie w domu Pańskim, jako miednic przed ołtarzem.
21 Owszem, każdy kocieł w Jeruzalemie i w Judzie
poświęcony będzie Panu zastępów; a przychodząc
wszyscy, którzy ofiarować mają, brać je i warzyć w
nich będą, a nie będzie Chananejczyka więcej w domu
Pana zastępów dnia onego.

Malachiasza

1 Brzemię słowa Pańskiego przeciwko Izraelowi,
przez Malachyjasza. **2** Umiłowałem was, mówi
Pan, a wy mówicie: W czemżeś nas umiłował? Izali
Ezaw nie był bratem Jakóbowi? mówi Pan; wszakżem
umiłował Jakóba, **3** A Ezawa miałem w nienawiści,
i podałem góry jego na spustoszenie, a dziedzictwo
jego smokom na pustyni. **4** Jeźliby rzekła ziemia
Edomska: Staliśmy się ubogimi, ale wrócimy się, i
pobudujemy miejsca popustoszone, tedy tak mówi Pan
zastępów: Niechaj oni budują, a Ja rozwalę; i nazwię
ich granicą niepobożności i ludem, który sobie zbrzydził
Pan aż na wiek i. **5** To oglądają oczy wasze, a wy
rzeczecie: Niech będzie Pan uwielbiony w granicach
Izraelskich. **6** Syn ma w uczciwości ojca, a sługa pana
swego; jaźlim tedy Ja ojcem, gdzież jest cześć moja? i
jeźliżem Ja panem, gdzież jest bojaźń moja? mówi Pan
zastępów wam, o kapłani! którzy lekce poważacie imię
moje, a wszakże mówicie: W czemże lekce poważamy
imię twoje? **7** Którzy przynosząc na ołtarz mój ofiarę
splugawioną, mówicie: Czemżeśmy cię splugawili?
Tem, że mówicie: Stół Pański splugawiony jest. **8** Bo
gdy przywodzicie, co ślepego jest, na ofiarę, izali to nie
zła rzecz? I gdy przywodzicie chrome i chore, izali to nie
zła rzecz? Ofiaruj to jedno książęciu twemu, obaczysz,
jeżeli mu się to podobać będzie, a przyjmieli twarz
twoję, mówi Pan zas tępów. **9** Przetoż teraz błagajcie,
proszę, oblicze Boże, aby się zmiłował nad nami; ale
póki się to dzieje z ręki waszej, izali przyjmie oblicze
którego z was? mówi Pan zastępów. **10** Owszem,
kto jest między wami, aby zawarł drzwi, albo darmo
zapalił na ołtarzu moim? Nie mam chęci do was, mówi
Pan zastępów, i ofiary nie przyjmię z ręki waszej. **11**
Albowiem od wschodu słońca aż do zachodu jego
wielkie jest imię moje między narodami, a na wszelkiem
miejscu przyniesione będzie kadzenie imieniowi memu
i ofiara czysta; wielkie zaiste imię moje będzie między
narodami, mówi Pan zastępów. **12** Lecz wy plugawicie
je, gdy mówicie: Stół Pański splugawiony jest; a co nań
kładą, jest wzgardzonym pokarmem. **13** Mówicie też: O
jakaż to praca! choćbyście to zdmuchnąć mogli mówi
Pan zastępów; bo przynosicie to, co jest wydartego, i
chromego i schorzałego, a przynosicie to na ofiarę:
izali to przyjmę z ręki waszej? mówi Pan. **14** I owszem
przeklęty jest zdradliwy, który mając w trzodzie swej
samca, a przecię czyniąc śluby ofiaruje Panu to, co jest
ułomnego; bom Ja królem wielkim mówi Pan zastępów,
a imię moje straszne jest między narody.

2 A tak teraz do was mówię to rozkazanie, o kapłani!
2 Jeźli nie usłuchacie, i jeźli nie złożycie do serca,
abyście dali chwałę imieniowi memu, mówi Pan
zastępów, tedy poślę na was przeklęstwo, a przeklinać
będę błogosławieństwa wasze; owszem jużem je
przeklął: boście tego nie złożyli do serca. **3** Oto, Ja wam
popsuję siewy wasze, a wrzucę łajno na twarzy wasze,
łajno, mówię, ofiar waszych, tak, że was przytargnie
do siebie. **4** I dowiecie się, iżem posłał do was to
rozkazanie, aby było przymierze moje z Lewim, mówi
Pan zastępów. **5** Przymierze moje było z nim żywota i
pokoju, a dałem mu je dla bojaźni; bo się mnie bał,
i dla imienia mojego skruszony był. **6** Zakon prawdy
był w ustach jego, a nieprawość nie była znaleziona w
wargach jego; chodził zemną w pokoju i w prawości, i
wielu odwrócił od nieprawości. **7** Bo wargi kapłańskie
umiejętności strzedz mają, a pytać się będą na zakon
z ust jego; Aniołem zaiste jest Pana zastępów. **8**
Aleście wy zstąpili z drogi, i byliście zgorszeniem
wielom w zakonie, zepsowaliście przymierze Lewiego,
mówi Pan zastępów. **9** Przetoż i Jam was uczynił
wzgardzone i poniżone u wszystkich ludzi, tak jakoście
wy nie strzegli dróg moich, a mieliście wzgląd na
osobę w zakonie. **10** Izali nie jeden ojciec jest nas
wszystkich? Izali nie jaden Bóg stworzył nas? Czemuż
tedy brat zdradza brata swego, gwałcąc przymierze
ojców naszych? **11** Zdradliwie się sprawuje Juda, a
obrzydliwość się dzieje w Izraelu i w Jeruzalemie; bo
Juda splugawił świętobliwość Pańską, w której się
kochać miał, pojąwszy za żone córkę boga obcego.
12 Pan męża, który to czyni, wykorzeni z namiotów
Jakóbowych, tak czującego, jako i odpowiadającego
i ofiarującego dar Panu zastępów. **13** A toście drugi
raz uczynili, okrywając łzami ołtarz Pański, płaczem
i wołaniem, tak, że więcej nie patrzy na dar, i nie
przyjmuje wdzięcznej ofiary z ręki waszej. **14** Wszakże
mówicie: Dlaczegoż to? Dla tego, że Pan jest świadkiem
między tobą i między żoną młodości twojej, przeciw
którejś ty wystąpił, gdyż ona jest towarzyszką twoją, i
żoną przymierza twego. **15** Bo azaż nie uczynił jednym,
choć mu jeszcze ducha zbywało? A czemuż jednym?
aby szukali nasienia Bożego; a tak strzeżcie ducha
swego, a z żoną młodości swojej się zdradliwie nie
obchodźcie; **16** Bo on ma w nienawiści opuszczenie
żony, mówi Pan, Bóg Izraelski, przto że taki okrywa
okrucieństwo płaszczem jego, mówi Pan zastępów;
a tak strzeżcie ducha waszego, a nie obchodźcie się
zdradliwie. **17** Pracęście zadali Panu słowy swojemi, a
przecię mówicie: W czemżeśmy mu pracę zadali? W
tem, gdy mówicie: Wszelki, który złość czyni, podoba
się Panu, i w tych ma kochanie; albo: Gdzież jest Bóg
sądu?

3 Oto ja posyłam Anioła mego, który zgotuje drogę
przed obliczem mojem; a zarazem przyjdzie do
kościoła swego Panujący, którego wy szukacie, i

Anioł przymierza, którego wy żądacie; oto, przyjdzie,
mówi Pan zastępów. 2 Lecz któż będzie mógł znieść
dzień przyjścia jego? I kto się ostoi, gdy on się
okaże? Bo on jest jako ogień roztapiający, i jako
mydło blecharzów. 3 I będzie siedział roztapiając
i wyczyszczając srebro, i oczyści syny Lewiego, i
przepławi je jako złoto i jako srebro, i będą ofiarować
Panu dar w sprawiedliwości. 4 Tedy Panu będzie
wdzięczna ofiara od Judy i od Jeruzalemu, jako za
dni pierwszych i jako za lat starodawnych. 5 Ale się
do was przybliżę z sądem, i będę świadkiem prędkim
przeciwko czarownikom, i przeciwko cudzołożnikom, i
przeciwko krzywoprzysiężcom, i przeciwko tym, którzy
krzywdę czyniąc zatrzymywają zapłatę najemnikowi,
wdowie i sierocie i cudzoziemcowi krzywdę czynią, a
nie boją się mnie, mówi Pan zastępów. 6 Gdyż ja Pan
nie odmieniam się, przetoż wy, synowie Jakóbowi! nie
jesteście zniszczeni. 7 Zaraz ode dni ojców waszych
odstąpiliście od ustaw moich, a nie strzegliście ich;
nawróćcież się do mnie, a nawrócę się do was,
mówi Pan zastępów. Ale mówicie: W czemże się
nawrócimy? 8 Izali człowiek ma Boga złupić, że wy
mnie łupicie? Wszakże mówicie: W czemże cię łupimy?
W dziesięcinach i w ofiarach. 9 Zgołaście przeklęci, iż
mię tak łupicie, wy i wszystek naród wasz. 10 Znieście
wszystkę dziesięcinę do szpichleża, aby była żywność
w domu moim, a doświadczcie mię teraz w tem, mówi
Pan zastępów; jeźli wam nie otworzę okien niebieskich,
a nie wyleję na was błogosławieństwa, tak że go nie
będziecie mieli gdzie podziać; 11 I zgromię dla was
pożerającego, a nie popsuję wam urodzaju ziemskiego,
i nie pochybi winna macica na polu, mówi Pan zastępów.
12 I będą was błogosławić wszyscy narodowie; bo
wy będziecie ziemią rozkoszną, mówi Pan zastępów.
13 Zmocniły się przeciwko mnie słowa wasze, mówi
Pan; wszakże mówicie: Cóżeśmy mówili przeciwko
tobie? 14 Mówiliście: Próżna to Bogu służyć, a cóż
za pożytek, choć będziemy strzedz rozkazania jego, i
będziemy smętnie chodzić, bojąc się Pana zastępów?
15 Owszem, pyszne mamy za błogosławione, ponieważ
się ci budują, którzy czynią niezbożność, a którzy kuszą
Boga, zachowani bywają. 16 Tedy rozmawiali o tem
ci, którzy się boją Pana, każdy z bliźnim swoim. I
obaczył Pan, a usłyszał, i napisano księgę pamiątki
przed obliczem jego dla bojących się Pana i myślących
o imieniu jego. 17 Cić mi będą, mówi Pan zastępów,
w dzień, który Ja uczynię, własnością; i zmiłuję się
nad nimi, jako się zmiłowywa ojciec nad synem swoim,
który mu służy. 18 Tedy się nawrócicie, a obaczycie
różność między sprawiedliwym i niezbożnym, między
tym, który służy Bogu, i między tym, który mu nie służy.

4 Bo oto, przychodzi dzień pałający jako piec, w który
wszyscy pyszni, i wszyscy czyniący niezbożność
będą jako ciernisko, a popali je ten dzień przyszły,
mówi Pan zastępów, tak, że im nie zostawi ani korzenia
ani gałązki. 2 Ale wam, którzy się boicie imienia mego,
wznijdzie słońce sprawiedliwości, a zdrowie będzie na
skrzydłach jego; tedy wychodzić będziecie, i porościecie
jako cielęta karmne. 3 A podepczecie niezbożne, tak,
że będą jako proch pod nogami waszemi w dzień, który
Ja uczynię, mówi Pan zastępów. 4 Pamiętajcież na
zakon Mojżesza, sługi mego, któremum rozkazał na
Horebie, przedłożyć wszystkiemu Izraelowi ustawy i
sądy. 5 Oto, Ja wam poślę Elijasza proroka, pierwej
niż przyjdzie on wielki i straszny dzień Pański, 6 Aby
obrócił serca ojców ku synom, a serca synów ku ojcom
ich, abym przyszedłszy ziemi przeklęstwem nie skarał.

NOWY TESTAMENT

Tedy Jezus rzekł: Ojcze! odpuść im: boć nie wiedzą, co czynią.
A rozdzieliwszy szaty jego, los o nie miotali.
Łukasza 23:34

Mateusza

1 Księga o rodzie Jezusa Chrystusa, syna
Dawidowego, syna Abrahamowego. **2** Abraham
spłodził Izaaka, a Izaak spłodził Jakóba, a Jakób spłodził
Judę, i braci jego. **3** A Juda spłodził Faresa i Zarę z
Tamary, a Fares spłodził Hesrona, a Hesron spłodził
Arama. **4** A Aram spłodził Aminadaba, a Aminadab
spłodził Naasona, a Naason spłodził Salmona. **5** A
Salmon spłodził Booza z Rachaby, a Booz spłodził
Obeda z Ruty, a Obed spłodził Jessego. **6** A Jesse
spłodził Dawida króla, a Dawid król spłodził Salomona z
tej, która była żoną Uryjaszową. **7** A Salomon spłodził
Roboama, a Roboam spłodził Abijasza, a Abijasz
spłodził Azę. **8** A Aza spłodził Jozafata, a Jozafat spłodził
Jorama, a Joram spłodził Ozyjasza. **9** A Ozyjasz spłodził
Joatama, a Joatam spłodził Achaza, a Achaz spłodził
Ezechijasza. **10** A Ezechijasz spłodził Manasesa, a
Manases spłodził Amona, a Amon spłodził Jozyjasza.
11 A Jozyjasz spłodził Jechonijasza i braci jego podczas
zaprowadzenia do Babilonu. **12** A po zaprowadzeniu
do Babilonu Jechonijasz spłodził Salatyjela, a Salatyjel
spłodził Zorobabela. **13** A Zorobabel spłodził Abijuda, a
Abijud spłodził Elijakima, a Elijakim spłodził Azora. **14**
A Azor spłodził Sadoka, a Sadok spłodził Achima, a
Achim spłodził Elijuda. **15** A Elijud spłodził Eleazara, a
Eleazar spłodził Matana, a Matan spłodził Jakóba. **16** A
Jakób spłodził Józefa, męża Maryi, z której się narodził
Jezus, którego zowią Chrystus. **17** A tak wszystkiego
pokolenia od Abrahama aż do Dawida jest pokoleń
czternaście, a od Dawida aż do zaprowadzenia do
Babilonu, pokoleń czternaście, a od zaprowadzenia do
Babilonu aż do Chrystusa, pokoleń czternaście. **18** A
narodzenie Jezusa Chrystusa takie było: Albowiem gdy
Maryja, matka jego, poślubiona była Józefowi, pierwej
niżeli się zeszli, znaleziona jest brzemienną z Ducha
Świętego. **19** Ale Józef, mąż jej, będąc sprawiedliwym
i nie chcąc jej osławić, chciał ją potajemnie opuścić.
20 A gdy on o tem zamyślał, oto mu się Anioł Pański
we śnie ukazał, mówiąc: Józefie, synu Dawidów! nie
bój się przyjąć Maryi, żony twojej; albowiem, co się w
niej poczęło, z Ducha Świętego jest. **21** A urodzi syna,
i nazowiesz imię jego Jezus; albowiem on zbawi lud
swój od grzechów ich. **22** A to się wszystko stało, aby
się wypełniło, co powiedziano od Pana przez proroka,
mówiącego: **23** Oto panna będzie brzemienna i porodzi
syna, a nazowią imię jego Emanuel, co się wykłada:
Bóg z nami. **24** Tedy Józef ocuciwszy się ze snu,
uczynił, jako mu rozkazał Anioł Pański, i przyjął żonę
swoję; **25** Ale jej nie uznał, aż porodziła onego syna
swego pierworodnego, i nazwał imię jego Jezus.

2 A gdy się Jezus narodził w Betlehemie Judzkiem za
dnia Heroda króla, oto mędrcy ze wschodu słońca
przybyli do Jeruzalemu, mówiąc: **2** Gdzież jest ten, który
się narodził, król żydowski? Bośmy widzieli gwiazdę
jego na wschód słońca, i przyjechaliśmy, abyśmy mu
się pokłonili. **3** Co gdy król Herod usłyszał, zatrwożył
się, i wszystko Jeruzalem z nim. **4** Przetoż zebrawszy
wszystkie przedniejsze kapłany i nauczyciele ludu,
dowiadywał się od nich, gdzie by się miał Chrystus
narodzić. **5** A oni mu rzekli: W Betlehemie Judzkiem:
bo tak napisano przez proroka: **6** I ty Betlehemie,
ziemio Judzka! żadną miarą nie jesteś najmniejsze
między książęty Judzkimi; albowiem z ciebie wynijdzie
wódz, który rządzić będzie lud mój Izraelski. **7** Tedy
Herod wezwawszy potajemnie onych mędrców, pilnie
się wywiadywał od nich o czasie, którego się gwiazda
ukazała. **8** A posławszy je do Betlehemu, rzekł:
Jechawszy, pilnie się wywiadujcie o tem dzieciątku; a
gdy znajdziecie, oznajmijcie mi, abym i ja przyjechawszy,
pokłonił mu się. **9** Oni tedy, wysłuchawszy króla, poszli;
a oto ona gwiazda, którą widzieli na wschód słońca,
prowadziła je, aż przyszedłszy, stanęła nad miejscem,
gdzie było dzieciątko; **10** A gdy ujrzeli onę gwiazdę,
uradowali się radością bardzo wielką; **11** I wszedłszy
w dom, znaleźli dzieciątko z Maryją, matką jego, a
upadłszy, pokłonili mu się, i otworzywszy skarby swoje,
ofiarowali mu dary: złoto i kadzidło i myrrę. **12** Lecz
będąc upomnieni od Boga we śnie, aby się nie wracali
do Heroda, inszą drogą wrócili się do krainy swojej.
13 A gdy oni odeszli, oto Anioł Pański ukazał się we
śnie Józefowi mówiąc: Wstawszy, weźmij to dzieciątko
i matkę jego, a uciecz do Egiptu, a bądź tam, aż ci
powiem; albowiem Herod będzie szukał dzieciątka, aby
je zatracił. **14** Który wstawszy, wziął dzieciątko i matkę
jego w nocy, i uszedł do Egiptu; **15** I był tam aż do
śmierci Herodowej, aby się wypełniło, co powiedziano
od Pana przez proroka, mówiącego: Z Egiptum wezwał
syna mego. **16** Tedy Herod ujrzawszy, że był oszukany
od mędrców, rozgniewał się bardzo, a posławszy
pobił wszystkie dziatki, które były w Betlehemie i po
wszystkich granicach jego, od dwóch lat i niżej, według
czasu, o którym się był pilnie wywiedział od mędrców.
17 Tedy się wypełniło, co powiedziano przez Jeremijasza
proroka, mówiącego: **18** Głos w Ramie słyszany jest,
lament, i płacz, i narzekanie wielkie: Rachel płacząca
synów swoich nie dała się pocieszyć, przeto, że ich
nie masz. **19** A gdy umarł Herod, oto Anioł Pański
ukazał się we śnie Józefowi w Egipcie, **20** Mówiąc:
Wstawszy, weźmij dzieciątko i matkę jego, a idź do
ziemi Izraelskiej; albowiem pomarli ci, którzy szukali
duszy dziecięcej. **21** A on wstawszy, wziął do siebie
dzieciątko i matkę jego, i przyszedł do ziemi Izraelskiej.
22 Lecz gdy usłyszał, iż Archelaus królował w Judzkiej

ziemi na miejscu Heroda, ojca swego, bał się tam iść;
ale napomniany będąc od Boga we śnie, ustąpił w
strony Galilejskie; 23 I przyszedłszy mieszkał w mieście,
które zowią Nazaret, aby się wypełniło co powiedziano
przez proroki: Iż Nazarejczykiem nazwany będzie.

3 W one dni przyszedł Jan Chrzciciel, każąc na
puszczy w ziemi Judzkiej, 2 A mówiąc: Pokutujcie;
albowiem się przybliżyło królestwo niebieskie. 3 Tenci
bowiem jest on, o którym powiedziano przez Izajasza
proroka, mówiącego: Głos wołającego na puszczy:
Gotujcie drogę Pańską, proste czyńcie ścieżki jego.
4 A ten Jan miał odzienie z sierści wielbłądziej, i
pas skórzany około biódr swoich, a pokarm jego był
szarańcza i miód leśny. 5 Tedy wychodziło do niego
Jeruzalem i wszystka Judzka ziemia i wszystka kraina
około Jordanu; 6 I byli chrzczeni od niego w Jordanie,
wyznawając grzechy swoje. 7 A gdy ujrzał wiele
z Faryzeuszów i Saduceuszów przychodzących do
chrztu swego, rzekł im: Rodzaju jaszczurczy! któż wam
pokazał, żebyście uciekali przed przyszłym gniewem?
8 Przynoście tedy owoce godne pokuty; 9 A nie
mniemajcie, że możecie mówić sami o sobie: Ojca
mamy Abrahama; albowiemci powiadam wam, iż Bóg
i z tych kamieni wzbudzić może dzieci Abrahamowi.
10 A już i siekiera do korzenia drzew przyłożona
jest; wszelkie tedy drzewo, które nie przynosi owocu
dobrego, bywa wycięte, i w ogień wrzucone. 11 Jać was
chrzczę wodą ku pokucie; ale ten, który idzie za mną,
mocniejszy jest nad mię; któregom obuwia nosić nie
jest godzien; ten was chrzcić będzie Duchem Świętym i
ogniem. 12 Którego łopata jest w ręku jego, a wyczyści
bojewisko swoje, i zgromadzi pszenicę swoję do gumna,
ale plewy spali ogniem nieugaszonym. 13 Tedy Jezus
przyszedł od Galilei nad Jordan do Jana, aby był
ochrzczony od niego; 14 Ale mu Jan bardzo zabraniał,
mówiąc: Ja potrzebuję, abym był ochrzczony od ciebie,
a ty idziesz do mnie? 15 A odpowiadając Jezus, rzekł
do niego: Zaniechaj teraz; albowiem tak przystoi na
nas, abyśmy wypełnili wszelką sprawiedliwość; tedy go
zaniechał. 16 A Jezus ochrzczony będąc, wnet wystąpił
z wody, a oto się mu otworzyły niebiosa, i widział Ducha
Bożego, zstępującego jako gołębicę, i przychodzącego
na niego; 17 A oto głos z niebios mówiący: Ten jest on
Syn mój miły, w którym mi się upodobało.

4 Tedy Jezus zawiedziony jest na puszczę od Ducha,
aby był kuszony od dyjabła. 2 A gdy pościł
czterdzieści dni i czterdzieści nocy, potem łaknął. 3
I przystąpiwszy do niego kusiciel, rzekł: Jeźliś jest
Syn Boży, rzecz, aby się te kamienie stały chlebem.
4 A on odpowiadając rzekł: Napisano: Nie samym
chlebem człowiek żyć będzie, ale każdem słowem
pochodzącem przez usta Boże. 5 Tedy go wziął dyjabeł
do miasta świętego, i postawił go na ganku kościelnym,
6 I rzekł mu: Jeźliś jest Syn Boży, spuść się na dół,
albowiem napisano: Iż Aniołom swoim przykazał o
tobie, i będą cię na rękach nosili, abyś snać nie obraził o
kamień nogi swojej. 7 Rzekł mu Jezus: Zasię napisano:
Nie będziesz kusił Pana, Boga twego. 8 Wziął go
zasię dyjabeł na górę bardzo wysoką, i pokazał mu
wszystkie królestwa świata i sławę ich, 9 I rzekł mu:
To wszystko dam tobie, jeźli upadłszy, pokłonisz mi
się. 10 Tedy mu rzekł Jezus: Pójdź precz, szatanie!
albowiem napisano: Panu Bogu twemu kłaniać się
będziesz, i jemu samemu służyć będziesz. 11 Tedy
go opuścił dyjabeł, a oto Aniołowie przystąpili i służyli
mu. 12 A gdy usłyszał Jezus, iż Jan był podany do
więzienia, wrócił się do Galilei; 13 A opuściwszy Nazaret,
przyszedł, i mieszkał w Kapernaum, które jest nad
morzem w granicach Zabulonowych i Neftalimowych;
14 Aby się wypełniło, co powiedziano przez Izajasza
proroka, mówiącego: 15 Ziemia Zabulonowa i ziemia
Neftalimowa przy drodze morskiej za Jordanem, Galilea
poganów; 16 Lud, który siedział w ciemności, widział
światłość wielką, a siedzącym w krainie i w cieniu
śmierci weszła im światłość. 17 Od onego czasu
począł Jezus kazać i mówić: Pokutujcie, albowiem się
przybliżyło królestwo niebieskie. 18 A gdy Jezus chodził
nad morzem Galilejskiem, ujrzał dwóch braci: Szymona,
którego zowią Piotrem, i Andrzeja, brata jego, którzy
zapuszczali sieć w morze; albowiem byli rybitwy. 19 I
rzekł im: Pójdźcie za mną, a uczynię was rybitwami
ludzi. 20 A oni zaraz opuściwszy sieci, szli za nim. 21
A postąpiwszy stamtąd, ujrzał drugich dwóch braci,
Jakóba, syna Zebedeuszowego, i Jana, brata jego,
w łodzi z Zebedeuszem, ojcem ich, poprawiających
sieci swoje, i wezwał ich. 22 A oni wnetże opuściwszy
łódź i ojca swego, poszli za nim. 23 I obchodził Jezus
wszystkę Galileją, ucząc w bóżnicach ich, i każąc
Ewangieliją królestwa, a uzdrawiając wszelką chorobę i
wszelką niemoc między ludem. 24 I rozeszła się wieść
o nim po wszystkiej Syryi; i przywodzono do niego
wszystkie źle się mające, a rozmaitemi chorobami i
mękami zdjęte, także i opętane, i lunatyki i powietrzem
ruszone; i uzdrawiał je. 25 A szedł za nim lud wielki z
Galilei, z dziesięciu miast, i z Jeruzalemu, i z Judzkiej
ziemi, i zza Jordanu.

5 A Jezus widząc lud, wstąpił na górę; a gdy
usiadł, przystąpili do niego uczniowie jego. 2
A otworzywszy usta swe, uczył je, mówiąc: 3
Błogosławieni ubodzy w duchu; albowiem ich jest
królestwo niebieskie. 4 Błogosławieni, którzy się
smęcą; albowiem pocieszeni będą. 5 Błogosławieni
cisi; albowiem oni odziedziczą ziemię. 6 Błogosławieni,

którzy łakną i pragną sprawiedliwości; albowiem oni
nasyceni będą. 7 Błogosławieni miłosierni: albowiem oni
miłosierdzia dostąpią. 8 Błogosławieni czystego serca;
albowiem oni Boga oglądają. 9 Błogosławieni pokój
czyniący; albowiem oni synami Bożymi nazwani będą.
10 Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie dla
sprawiedliwości; albowiem ich jest królestwo niebieskie.
11 Błogosławieni jesteście, gdy wam złorzeczyć będą, i
prześladować was, i mówić wszystko złe przeciwko
wam, kłamając dla mnie. 12 Radujcie się, i weselcie się;
albowiem zapłata wasza obfita jest w niebiesiech; tak
bowiem prześladowali proroki, którzy byli przed wami.
13 Wy jesteście sól ziemi; jeźli tedy sól zwietrzeje,
czemże solić będą? Do niczego się już nie zgodzi, tylko
aby była precz wyrzucona i od ludzi podeptana. 14 Wy
jesteście światłość świata, nie może się miasto ukryć
na górze leżące. 15 Ani zapalają świecy, i stawiają
jej pod korzec, ale na świecznik, i świeci wszystkim,
którzy są w domu. 16 Tak niechaj świeci światłość
wasza przed ludźmi, aby uczynki wasze dobre widzieli,
a chwalili ojca waszego, który jest w niebiesiech. 17 Nie
mniemajcie, abym przyszedł rozwiązywać zakon albo
proroki; nie przyszedłem rozwiązywać, ale wypełnić. 18
Zaprawdę bowiem powiadam wam: Aż przeminie niebo
i ziemia, jedna jota albo jedna kreska nie przeminie
z zakonu, ażby się wszystko stało. 19 Kto by tedy
rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych, i
uczyłby tak ludzi, najmniejszym będzie nazwany w
królestwie niebieskiem; a ktokolwiek by czynił i uczył,
ten będzie wielkim nazwany w królestwie niebieskiem.
20 Albowiem powiadam wam: Jeźli nie będzie obfitsza
sprawiedliwość wasza, niż nauczonych w Piśmie i
Faryzeuszów, żadnym sposobem nie wnijdziecie do
królestwa niebieskiego. 21 Słyszeliście, iż rzeczono
starym: Nie będziesz zabijał; a ktobykolwiek zabił,
będzie winien sądu; 22 Ale ja wam powiadam: Iż każdy,
kto się gniewa na brata swego bez przyczyny, będzie
winien sądu; a ktokolwiek rzecze bratu swemu: Racha;
będzie winien rady, a ktokolwiek rzecze: Błaźnie! będzie
winien ognia piekielnego. **(Geenna g1067)** 23 A tak jeźlibyś
ofiarował dar twój na ołtarzu, a tam byś wspomniał, iż
brat twój ma co przeciwko tobie, 24 Zostaw tam dar
twój przed ołtarzem, a odejdź, pierwej się pojednaj
z bratem twoim; a potem przyszedłszy ofiaruj dar
twój. 25 Zgódź się z przeciwnikiem twoim rychło,
pókiś jest z nim w drodze, by cię snać przeciwnik nie
podał sędziemu, a sędzia by cię podał słudze, i byłbyś
wrzucony do więzienia. 26 Zaprawdę ci powiadam: Nie
wynijdziesz stamtąd, póki byś nie oddał do ostatniego
pieniążka. 27 Słyszeliście, iż rzeczono starym: Nie
będziesz cudzołożył; 28 Aleć Ja wam powiadam: Iż
każdy, który patrzy na niewiastę, aby jej pożądał, już
z nią cudzołóstwo popełnił w sercu swojem. 29 Jeźli
cię tedy oko twoje prawe gorszy, wyłup je, a zarzuć
od siebie; albowiem pożyteczniej jest tobie, aby zginął
jeden z członków twoich, a wszystko ciało twoje nie
było wrzucone do ognia piekielnego. **(Geenna g1067)** 30
A jeźliż cię prawa ręka twoja gorszy, odetnij ją, i zarzuć
od siebie; albowiem pożyteczniej jest tobie, aby zginął
jeden z członków twoich, a wszystko ciało twoje nie
było wrzucone do ognia piekielnego. **(Geenna g1067)**
31 Zasię rzeczono: Ktobykolwiek opuścił żonę swoją,
niech jej da list rozwodny; 32 Ale Ja wam powiadam:
Ktobykolwiek opuścił żonę swoję oprócz przyczyny
cudzołóstwa, przywodzi ją w cudzołóstwo, a kto by
opuszczoną pojął, cudzołoży. 33 Słyszeliście zasię, iż
rzeczono starym: Nie będziesz krzywo przysięgał, ale
oddasz Panu przysięgi twoje; 34 Ale Ja wam powiadam,
abyście zgoła nie przysięgali, ani na niebo, gdyż jest
stolicą Bożą; 35 Ani na ziemię, gdyż jest podnóżkiem
nóg jego; ani na Jeruzalem, gdyż jest miasto wielkiego
króla; 36 Ani na głowę twoję będziesz przysięgał,
gdyż nie możesz jednego włosa białym albo czarnym
uczynić. 37 Ale mowa wasza niech będzie: Tak, tak;
nie, nie; a co więcej nadto jest, to od złego jest. 38
Słyszeliście, iż rzeczono: Oko za oko, a ząb za ząb; 39
Ale Ja wam powiadam: Żebyście się nie sprzeciwiali
złemu, ale kto by cię uderzył w prawy policzek twój,
nadstaw mu i drugi; 40 I temu, który się z tobą chce
prawować, a suknię twoję wziąć, puść mu i płaszcz;
41 A kto by cię przymuszał iść milę jednę, idź z nim i
dwie; 42 Temu, co cię prosi, daj, a od tego, co chce u
ciebie pożyczyć, nie odwracaj się. 43 Słyszeliście, iż
rzeczono: Będziesz miłował bliźniego twego, a będziesz
miał w nienawiści nieprzyjaciela twego; 44 Aleć Ja wam
powiadam: Miłujcie nieprzyjacioły wasze; błogosławcie
tym, którzy was przeklinają; dobrze czyńcie tym, którzy
was mają w nienawiści, i módlcie się za tymi, którzy
wam złość wyrządzają i prześladują was; 45 Abyście
byli synami Ojca waszego, który jest w niebiesiech; bo
on to czyni, że słońce jego wschodzi na złe i na dobre, i
deszcz spuszcza na sprawiedliwe i na niesprawiedliwe,
46 Albowiem jeźli miłujecie te, którzy was miłują, jakąż
zapłatę macie? azaż i celnicy tego nie czynią? 47
A jeźlibyście tylko braci waszych pozdrawiali, cóż
osobliwego czynicie? azaż i celnicy tak nie czynią? 48
Bądźcież wy tedy doskonałymi, jako i Ojciec wasz,
który jest w niebiesiech, doskonały jest.

6 Strzeżcie się, abyście jałmużny waszej nie czynili
przed ludźmi dlatego, abyście byli widziani od nich;
inaczej nie będziecie mieli zapłaty u Ojca waszego, który
jest w niebiesiech. 2 Przetoż, gdy czynisz jałmużnę, nie
trąb przed sobą, jako obłudnicy czynią w bóżnicach i na
ulicach, aby byli chwaleni od ludzi; zaprawdę powiadam
wam, odbierają zapłatę swoję. 3 Ale ty gdy czynisz

jałmużnę, niechaj nie wie lewica twoja, co czyni prawica
twoja. 4 Aby jałmużna twoja była w skrytości, a Ojciec
twój, który widzi w skrytości, ten ci jawnie odda. 5 A
gdy się modlisz, nie bądź jako obłudnicy; albowiem się
oni radzi w bóżnicach i na rogach ulic stojąc, modlą,
aby byli widziani od ludzi; zaprawdę powiadam wam,
iż odbierają zapłatę swoję. 6 Ale ty, gdy się modlisz,
wnijdź do komory swojej, a zawarłszy drzwi swoje, módl
się Ojcu twemu, który jest w skrytości; a Ojciec twój,
który widzi w skrytości, odda ci jawnie. 7 A modląc się,
nie bądźcie wielomówni, jako poganie; albowiem oni
mniemają, że dla swojej wielomówności wysłuchani
będą. 8 Nie bądźcież tedy im podobni, gdyż wie Ojciec
wasz, czego potrzebujecie, pierwej niżbyście wy go
prosili. 9 Wy tedy tak się módlcie; Ojcze nasz, któryś
jest w niebiesiech! Święć się imię twoje; 10 Przyjdź
królestwo twoje; bądź wola twoja jako w niebie, tak
i na ziemi. 11 Chleba naszego powszedniego daj
nam dzisiaj. 12 I odpuść nam nasze winy, jako i my
odpuszczamy naszym winowajcom; 13 I nie wódź nas
na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego; albowiem
twoje jest królestwo i moc i chwała na wieki. Amen.
14 Bo jeźli odpuścicie ludziom upadki ich, odpuści i
wam Ojciec wasz niebieski; 15 A jeźli nie odpuścicie
ludziom upadków ich, i Ojciec wasz nie odpuści wam
upadków waszych. 16 A gdy pościcie, nie bądźcież
smętnej twarzy, jako obłudnicy; szpecą bowiem twarzy
swoje, aby byli widziani od ludzi, że poszczą; zaprawdę
powiadam wam, odbierają zapłatę swoję. 17 Ale ty,
gdy pościsz, namaż głowę twoję, i umyj twarz twoję,
18 Abyś nie był widziany od ludzi, że pościsz, ale od
Ojca twojego, który jest w skrytości; a Ojciec twój,
który widzi w skrytości, odda ci jawnie. 19 Nie skarbcie
sobie skarbów na ziemi, gdzie mól i rdza psuje, i gdzie
złodzieje podkopywują i kradną; 20 Ale sobie skarbcie
skarby w niebie, gdzie ani mól ani rdza psuje, i gdzie
złodzieje nie podkopywują, ani kradną. 21 Albowiem
gdzie jest skarb wasz, tam jest i serce wasze. 22 Oko
twoje jestci świecą ciała twego; jeźliby tedy oko twoje
było szczere, wszystko ciało twoje jasne będzie; 23
Jeźliby zaś oko twoje złe było, wszystko ciało twoje
ciemne będzie; jeźli tedy światłość, która jest w tobie,
ciemnością jest, sama ciemność jakaż będzie? 24 Nikt
nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego
będzie miał w nienawiści, a drugiego będzie miłował;
albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi; nie
możecie Bogu służyć i mamonie. 25 Dlatego powiadam
wam: Nie troszczcie się o żywot wasz, co byście jedli,
albo co byście pili, ani o ciało wasze, czem byście się
odziewali; azaż żywot nie jest zacniejszy niż pokarm, i
ciało niż odzienie? 26 Spojrzyjcie na ptaki niebieskie, iż
nie sieją ani żną, ani zbierają do gumien, a wżdy Ojciec
wasz niebieski żywi je; izali wy nie jesteście daleko
zacniejsi nad nie? 27 I któż z was troskliwie myśląc,
może przydać do wzrostu swego łokieć jeden? 28 A o
odzienie przeczże się troszczycie? Przypatrzcie się
liliom polnym, jako rosną; nie pracują, ani przędą. 29
A Ja wam powiadam, iż ani Salomon we wszystkiej
sławie swojej nie był tak przyodziany, jako jedna z tych.
30 Jeźli tedy trawę polną, która dziś jest, a jutro bywa w
piec wrzucona, Bóg tak przyodziewa, azaż nie daleko
więcej was! o małowierni! 31 Nie troszczcie się tedy,
mówiąc: Cóż będziemy jeść? albo co będziemy pić?
albo czem się będziemy przyodziewać? 32 Boć tego
wszystkiego poganie szukają; wieć bowiem Ojciec wasz
niebieski, że tego wszystkiego potrzebujecie. 33 Ale
szukajcie naprzód królestwa Bożego, i sprawiedliwości
jego, a to wszystko będzie wam przydano. 34 Przetoż
nie troszczcie się o jutrzejszy dzień: albowiem jutrzejszy
dzień troskać się będzie o swoje potrzeby. Dosyći ma
dzień na swojem utrapieniu.

7 Nie sądźcie, abyście nie byli sądzeni; 2 Albowiem
jakim sądem sądzicie, takim sądzeni będziecie, i
jaką miarą mierzycie, taką wam odmierzono będzie. 3 A
czemuż widzisz źdźbło w oku brata twego, a balki, która
jest w oku twojem, nie baczysz? 4 Albo jakoż rzeczesz
bratu twemu: Dopuść, iż wyjmę źdźbło z oka twego,
a oto balka jest w oku twojem. 5 Obłudniku! wyjmij
pierwej balkę z oka twego, tedy przejrzysz, abyś wyjął
źdźbło z oka brata twego. 6 Nie dawajcie świętego
psom, ani miećcie pereł waszych przed świnie, by
ich snać nie podeptały nogami swemi, i obróciwszy
się nie rozszarpały was. 7 Proście, a będzie wam
dano, szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a będzie wam
otworzono. 8 Każdy bowiem, kto prosi, bierze; a kto
szuka, znajduje; a temu, co kołacze, będzie otworzono.
9 I któryż z was jest człowiek, którego prosiłliby syn
jego o chleb, izali mu da kamień? 10 A prosiłby o
rybę, izali mu da węża? 11 Jeźli wy tedy będąc złymi,
umiecie dary dobre dawać dzieciom waszym, czemże
więcej Ojciec wasz, który jest w niebiesiech, da rzeczy
dobre tym, którzy go proszą. 12 Wszystko tedy, co
byście chcieli, aby wam ludzie czynili, tak i wy czyńcie
im; tenci bowiem jest zakon i prorocy. 13 Wchodźcie
przez ciasną bramę; albowiem przestronna jest brama i
szeroka droga, która prowadzi na zatracenie, a wiele
ich jest, którzy przez nię wchodzą. 14 A ciasna jest
brama i wąska droga, która prowadzi do żywota; a
mało ich jest, którzy ją znajdują. 15 A strzeżcie się
fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w
odzieniu owczem, ale wewnątrz są wilcy drapieżni.
16 Z owoców ich poznacie je; izali zbierają z ciernia
grona winne, albo z ostu figi? 17 Tak ci wszelkie drzewo
dobre owoce dobre przynosi; ale złe drzewo owoce złe
przynosi. 18 Nie może dobre drzewo owoców złych

przynosić, ani drzewo złe owoców dobrych przynosić.
19 Wszelkie drzewo, które nie przynosi owocu dobrego,
bywa wycięte i w ogień wrzucone. 20 A tak z owoców
ich poznacie je. 21 Nie każdy, który mi mówi: Panie,
Panie! wnijdzie do królestwa niebieskiego; ale który
czyni wolę Ojca mojego, który jest w niebiesiech. 22
Wiele ich rzecze mi dnia onego: Panie, Panie! izażeśmy
w imieniu twojem nie prorokowali, i w imieniu twojem
dyjabłów nie wyganiali, i w imieniu twojem wiele cudów
nie czynili? 23 A tedy im wyznam: Żem was nigdy nie
znał; odstąpcie ode mnie, którzy czynicie nieprawość.
24 Wszelkiego tedy, który słucha tych słów moich i czyni
je, przypodobam mężowi mądremu, który zbudował
dom swój na opoce; 25 I spadł gwałtowny deszcz,
i przyszła powódź, i wiatry wiały, i uderzyły na on
dom, ale nie upadł, bo był założony na opoce. 26 A
wszelki, który słucha tych słów moich, a nie czyni ich,
przypodobany będzie mężowi głupiemu, który zbudował
dom swój na piasku; 27 I spadł deszcz gwałtowny, i
przyszła powódź, i wiatry wiały, a uderzyły na on dom,
i upadł, a był wielki upadek jego. 28 I stało się, gdy
dokończył Jezus tych słów, że się zdumiewał lud nad
nauką jego. 29 Albowiem je uczył jako moc mający, a
nie jako nauczeni w Piśmie.

8 A gdy zstępował z góry, szedł za nim wielki lud;
2 A oto trędowaty przyszedłszy, pokłonił mu się,
mówiąc: Panie! jeźli chcesz, możesz mnie oczyścić. 3
I wyciągnąwszy Jezus rękę, dotknął się go, mówiąc:
Chcę, bądź oczyszczony; i zaraz oczyszczony jest trąd
jego. 4 Tedy mu rzekł Jezus: Patrz, abyś nikomu nie
powiadał, ale idź, ukaż się kapłanowi, i ofiaruj dar on,
który przykazał Mojżesz na świadectwo przeciwko nim.
5 A gdy Jezus wszedł do Kapernaum, przyszedł do
niego setnik, prosząc go, 6 I mówiąc: Panie! sługa
mój leży w domu powietrzem ruszony, i ciężko się
trapi. 7 I rzekł mu Jezus: Ja przyjdę i uzdrowię go. 8 A
odpowiadając setnik rzekł: Panie! nie jestem godzien,
abyś wszedł pod dach mój; ale tylko rzecz słowo, a
będzie uzdrowiony sługa mój. 9 Bomci i ja człowiek
pod mocą innego, mający pod sobą żołnierze; i mówię
temu: Idź, a idzie; a drugiemu: Przyjdź, a przychodzi; a
słudze memu: Czyń to, a czyni. 10 A gdy to usłyszał
Jezus, zadziwił się, i rzekł tym, którzy szli za nim:
Zaprawdę powiadam wam: Anim w Izraelu tak wielkiej
wiary nie znalazł. 11 A powiadam wam: Iż wiele ich
od wschodu i od zachodu słońca przyjdzie, a usiądą
za stołem z Abrahamem i z Izaakiem i z Jakóbem w
królestwie niebieskiem. 12 Ale synowie królestwa będą
wyrzuceni w ciemności zewnętrzne, tam będzie płacz i
zgrzytanie zębów. 13 I rzekł Jezus setnikowi: Idź, a
jakoś uwierzył, niech ci się stanie; i uzdrowiony jest
sługa jego onejże godziny. 14 A gdy Jezus przyszedł
do domu Piotrowego, ujrzał świekrę jego, leżącą na
łożu i mającą gorączkę. 15 I dotknął się ręki jej, i
opuściła ją gorączka; i wstała, a posługowała im. 16 A
gdy był wieczór, przywiedli do niego wiele opętanych: i
wyganiał duchy słowem; i wszystkie, którzy się źle mieli,
uzdrawiał; 17 Aby się wypełniło, co powiedziano przez
Izajasza proroka, mówiącego: On niemocy nasze na się
wziął, a choroby nasze nosił. 18 A widząc Jezus wielki
lud około siebie, kazał się przeprawić na drugą stronę
morza. 19 Tedy przystąpiwszy niektóry z nauczonych w
Piśmie, rzekł mu: Mistrzu! pójdę za tobą, gdziekolwiek
pójdziesz. 20 I rzekł mu Jezus: Liszki mają jamy, a
ptaki niebieskie gniazda; ale Syn człowieczy nie ma,
gdzie by głowę skłonił. 21 A drugi z uczniów jego
rzekł mu: Panie! dopuść mi pierwej odejść i pogrześć
ojca mego; 22 Ale mu Jezus rzekł: Pójdź za mną,
a niechaj umarli grzebią umarłe swoje. 23 A gdy on
wstąpił w łódź, wstąpili za nim i uczniowie jego. 24 A
oto się wzruszenie wielkie stało na morzu, tak iż się
łódź wałami okrywała; a on spał. 25 A przystąpiwszy
uczniowie jego, obudzili go, mówiąc: Panie! ratuj nas,
giniemy. 26 I rzekł do nich: Przeczże jesteście bojaźliwi?
o małowierni! Tedy wstawszy, zgromił wiatry i morze, i
stało się uciszenie wielkie. 27 A ludzie się dziwowali,
mówiąc: Jakiż to jest ten, że mu i wiatry i morze
posłuszne są? 28 A gdy się on przewiózł na drugą
stronę do krainy Giergiezeńczyków, zabieżeli mu dwaj
opętani z grobów wychodzący, bardzo okrutni, tak iż nie
mógł nikt przechodzić oną drogą. 29 A oto zakrzyknęli,
mówiąc: Cóż my z tobą mamy, Jezusie, Synu Boży?
Przyszedłeś tu przed czasem, dręczyć nas? 30 I była
daleko od nich trzoda wielka świń pasących się. 31
Tedy go dyjabli prosili, mówiąc: Jeźli nas wyganiasz,
dopuść nam wnijść w trzodę tych świń. 32 I rzekł im:
Idźcie. A oni wyszedłszy, weszli w onę trzodę świń, a
oto porwawszy się ona wszystka trzoda świń, z przykra
wpadła w morze, i pozdychała w wodach. 33 Lecz
pasterze uciekli, a poszedłszy do miasta, opowiedzieli
wszystko, i to, co się z onymi opętanymi stało. 34 A
oto wszystko miasto wyszło przeciwko Jezusowi, a
ujrzawszy go prosili, aby z ich granic odszedł.

9 Tedy wstąpiwszy w łódź, przewiózł się, i przyszedł
do miasta swego; 2 A oto przynieśli mu powietrzem
ruszonego, na łożu leżącego. A widząc Jezus wiarę ich,
rzekł powietrzem ruszonemu: Ufaj, synu! odpuszczone
są tobie grzechy twoje. 3 A oto niektórzy z nauczonych
w Piśmie mówili sami w sobie: Ten bluźni. 4 A widząc
Jezus myśli ich, rzekł: Przeczże wy myślicie złe rzeczy
w sercach waszych? 5 Albowiem cóż łatwiej rzec:
Odpuszczone są tobie grzechy, czyli rzec: Wstań,
a chodź? 6 Ale abyście wiedzieli, iż ma moc Syn
człowieczy na ziemi odpuszczać grzechy, tedy rzekł

powietrzem ruszonemu: Wstawszy, weźmij łoże twoje, a
idź do domu twego. 7 Tedy wstawszy, poszedł do domu
swego. 8 Co ujrzawszy lud, dziwował się, i chwalił
Boga, który dał taką moc ludziom. 9 A odchodząc
stamtąd Jezus, ujrzał człowieka siedzącego na cle,
którego zwano Mateusz, i rzekł mu: Pójdź za mną;
tedy wstawszy, szedł za nim. 10 I stało się, gdy Jezus
siedział za stołem w domu jego, że oto wiele celników
i grzeszników przyszedłszy, usiedli z Jezusem i z
uczniami jego. 11 Co widząc Faryzeuszowie, rzekli
uczniom jego: Przeczże z celnikami i grzesznikami
je nauczyciel wasz? 12 A Jezus usłyszawszy to,
rzekł im: Nie potrzebując zdrowi lekarza, ale ci, co
się źle mają. 13 Owszem idźcie, a nauczcie się,
co to jest: Miłosierdzia chcę, a nie ofiary; bom nie
przyszedł wzywać sprawiedliwych, ale grzesznych do
pokuty. 14 Tedy przyszli do niego uczniowie Janowi,
mówiąc: Przecz my i Faryzeuszowie często pościmy,
a uczniowie twoi nie poszczą? 15 I rzekł im Jezus:
Izali się mogą synowie łożnicy małżeńskiej smęcić,
póki z nimi jest oblubieniec? Ale przyjdą dni, gdy od
nich będzie oblubieniec odjęty, a tedy pościć będą.
16 A żaden nie wprawuje łaty sukna nowego w szatę
wiotchą; albowiem ono załatanie ujmuje nieco od szaty,
i stawa się gorsze rozdarcie; 17 Ani leją wina młodego
w stare statki; bo inaczej pukają się statki, a wino
wycieka, i statki się psują; ale młode wino leją w nowe
statki, i oboje bywają zachowane. 18 To gdy on do nich
mówił, oto niektóry przełożony bóżnicy przyszedłszy
pokłonił mu się, mówiąc: Córka moja dopiero skonała;
ale pójdź, a włóż na nią rękę twoję, a ożyje. 19 Tedy
wstawszy Jezus, szedł za nim, i uczniowie jego. 20 (A
oto niewiasta, która płynienie krwi ode dwunastu lat
cierpiała, przystąpiwszy z tyłu, dotknęła się podołka szat
jego; 21 Bo rzekła sama w sobie: Jeźli się tylko dotknę
szaty jego, będę uzdrowiona. 22 Ale Jezus obróciwszy
się i ujrzawszy ją, rzekł: Ufaj, córko! wiara twoja ciebie
uzdrowiła; i uzdrowiona była niewiasta od onej godziny.)
23 A gdy przyszedł Jezus w dom przełożonego, i ujrzał
piszczki i lud zgiełk czyniący, 24 Rzekł im: Ustąpcie;
albowiem dzieweczka nie umarła, ale śpi. I naśmiewali
się z niego. 25 Ale gdy wygnany był on lud, wszedłszy,
ujął ją za rękę jej, i wstała dzieweczka. 26 I rozeszła się
ta wieść po wszystkiej ziemi. 27 A gdy Jezus odchodził
stamtąd, szli za nim dwaj ślepi, wołając i mówiąc: Synu
Dawidowy! zmiłuj się nad nami. 28 A gdy on wszedł
do domu, przyszli do niego ślepi; i rzekł im Jezus:
Wierzycież, iż to mogę uczynić? Rzekli mu: Owszem
Panie! 29 Tedy się dotknął oczu ich, mówiąc: Według
wiary waszej niechaj się wam stanie. 30 I otworzyły
się oczy ich; i przygroził im srodze Jezus, mówiąc:
Patrzcież, aby nikt o tem nie wiedział. 31 Lecz oni
wyszedłszy, rozsławili go po wszystkiej onej ziemi.
32 A gdy oni wychodzili, oto przywiedli mu człowieka
niemego, opętanego od dyjabła. 33 A gdy był wygnany
on dyjabeł, przemówił niemy; i dziwował się lud, mówiąc:
Nigdy się taka rzecz nie pokazała w Izraelu. 34 Ale
Faryzeuszowie mówili: Przez książęcia dyjabelskiego
wygania dyjabły. 35 I obchodził Jezus wszystkie miasta
i miasteczka, nauczając w bóżnicach ich, i każąc
Ewangieliję królestwa, a uzdrawiając wszelką chorobę,
i wszelką niemoc między ludem. 36 A widząc on lud,
użalił się go, iż był strudzony i rozproszony jako owce
nie mające pasterza. 37 Tedy rzekł uczniom swoim:
Żniwoć wprawdzie wielkie, ale robotników mało. 38
Proście tedy Pana żniwa, aby wypchnął robotniki na
żniwo swoje.

10 A zwoławszy dwunastu uczniów swoich, dał im
moc nad duchy nieczystymi, aby je wyganiali,
i uzdrawiali wszelką chorobę i wszelką niemoc. 2 A
dwunastu Apostołów te są imiona: Pierwszy Szymon,
którego zowią Piotr, i Andrzej, brat jego; Jakób, syn
Zebedeusza, i Jan, brat jego; 3 Filip i Bartłomiej,
Tomasz i Mateusz on celnik, Jakób, syn Alfeusza, i
Lebeusz, nazwany Tadeusz; 4 Szymon Kananejczyk,
i Judasz Iszkaryjot, który go też wydał. 5 Tych
dwunastu posłał Jezus, rozkazując im i mówiąc:
Na drogę poganów nie zachodźcie, i do miasta
Samarytańczyków nie wchodźcie; 6 Ale raczej idźcie
do owiec, które zginęły z domu Izraelskiego; 7 A idąc
każcie, mówiąc: Przybliżyło się królestwo niebieskie. 8
Chore uzdrawiajcie, trędowate oczyszczajcie, umarłe
wskrzeszajcie, dyjabły wyganiajcie; darmoście wzięli,
darmo dawajcie. 9 Nie bierzcie z sobą złota, ani srebra,
ani miedzi w trzosy wasze; 10 Ani taistry na drogę, ani
dwóch sukien, ani butów, ani laski; albowiem godzien
jest robotnik żywności swojej. 11 A do któregokolwiek
miasta albo miasteczka wnijdziecie, wywiadujcie się, kto
by w niem tego był godzien, a tamże mieszkajcie, póki
nie wynijdziecie; 12 A wszedłszy w dom, pozdrówcie
go. 13 A jeźliby on dom tego był godny, niech na
niego przyjdzie pokój wasz; a jeźliby nie był godny,
pokój wasz niech się wróci do was. 14 A kto by
was nie przyjął, ani słuchał słów waszych, wychodząc
z domu albo z miasta onego, otrząśnijcie proch z
nóg waszych. 15 Zaprawdę wam powiadam: Lżej
będzie ziemi Sodomskiej i Gomorskiej w dzień sądny,
niżeli miastu onemu. 16 Oto Ja was posyłam jako
owce między wilki; bądźcież tedy roztropnymi jako
węże, a szczerymi jako gołębice, 17 A strzeżcie się
ludzi; albowiem was będą wydawać do rady, i w
zgromadzeniach swoich was biczować będą. 18 Także
przed starosty i przed króle wodzeni będziecie dla
mnie, na świadectwo przeciwko nim i poganom. 19
Ale gdy was podadzą, nie troszczcie się, jako i co

byście mówili; albowiem wam dano będzie onejże
godziny, co byście mówili; 20 Bo wy nie jesteście,
którzy mówicie, ale duch Ojca waszego, który mówi w
was. 21 I wyda brat brata na śmierć, i ojciec syna, i
powstaną dzieci przeciwko rodzicom, i będą je zabijać.
22 I będziecie w nienawiści u wszystkich dla imienia
mego; ale kto wytrwa do końca, ten będzie zbawion.
23 A gdy was prześladować będą w tem mieście,
uciekajcie do drugiego; bo zaprawdę powiadam wam,
że nie obejdziecie miast Izraelskich, aż przyjdzie Syn
człowieczy. 24 Nie jestci uczeń nad mistrza, ani sługa
nad Pana swego; 25 Dosyć uczniowi, aby był jako
mistrz jego, a sługa jako Pan jego; jeźlić gospodarza
Beelzebubem nazywali, czem więcej domowniki jego
nazywać będą. 26 Przetoż nie bójcie się ich; albowiem
nic nie jest skrytego, co by nie miało być objawiono, i
nic tajemnego, czego by się dowiedzieć nie miano. 27
Co wam w ciemności mówię, powiadajcie na świetle;
a co w ucho słyszycie, obwoływajcie na dachach; 28
A nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy
zabić nie mogą; ale raczej bójcie się tego, który może i
duszę i ciało zatracić w piekielnym ogniu. **(Geenna g1067)**
29 Izali dwóch wróbelków za pieniążek nie sprzedają,
a wżdy jeden z nich nie upadnie na ziemię oprócz
woli Ojca waszego. 30 Nawet i włosy wszystkie na
głowie waszej policzone są. 31 Nie bójcie się tedy; nad
wiele wróbelków wy zacniejszymi jesteście. 32 Wszelki
tedy, który by mię wyznał przed ludźmi, wyznam go
Ja też przed Ojcem moim, który jest w niebiesiech;
33 A kto by się mnie zaparł przed ludźmi, zaprę się
go i Ja przed Ojcem moim, który jest w niebiesiech.
34 Nie mniemajcie, żem przyszedł dawać pokój na
ziemię; nie przyszedłem dawać pokoju, ale miecz.
35 Bom przyszedł, abym rozerwanie uczynił między
synem a ojcem jego, i między córką a matką jej, także
między synową i świekrą jej; 36 I nieprzyjaciołmi będą
człowiekowi domownicy jego. 37 Kto miłuje ojca albo
matkę nad mię, nie jest mię godzien; a kto miłuje syna
albo córkę nad mię, nie jest mię godzien; 38 A kto
nie bierze krzyża swego, i nie idzie za mną, nie jest
mię godzien. 39 Kto by znalazł duszę swoję, straci
ją; a kto by stracił duszę swoję dla mnie, znajdzie
ją. 40 Kto was przyjmuje, mnie przyjmuje; a kto mnie
przyjmuje, przyjmuje tego, który mię posłał. 41 Kto
przyjmuje proroka w imieniu proroka, zapłatę proroka
weźmie; a kto przyjmuje sprawiedliwego w imieniu
sprawiedliwego, sprawiedliwego zapłatę weźmie. 42 Kto
by też napoił jednego z tych to małych tylko kubkiem
zimnej wody w imię ucznia, zaprawdę powiadam wam,
nie straci zapłaty swojej.

11 I stało się, gdy Jezus przestał rozkazywać
dwunastu uczniom swoim, poszedł z onąd, aby
uczył i kazał w miastach ich. 2 A Jan usłyszawszy
w więzieniu o uczynkach Chrystusowych, posławszy
dwóch z uczniów swoich, 3 Rzekł mu: Tyżeś jest on,
który ma przyjść, czyli inszego czekać mamy? 4 A
odpowiadając Jezus, rzekł im: Szedłszy, oznajmijcie
Janowi, co słyszycie i widzicie. 5 Ślepi widzą, a
chromi chodzą, trędowaci biorą oczyszczenie, a głusi
słyszą, umarli zmartwychwstają, i ubogim Ewangielija
opowiadana bywa; 6 A błogosławiony jest, który się nie
zgorszy ze mnie. 7 A gdy oni odeszli, począł Jezus
mówić do ludu o Janie: Coście wyszli na puszczę
widzieć? Izali trzcinę chwiejącą się od wiatru? 8 Ale
coście wyszli widzieć? Izali człowieka w miękkie szaty
obleczonego? oto którzy miękkie szaty noszą, w domach
królewskich są. 9 Ale coście wyszli widzieć? Izali
proroka? zaiste powiadam wam, i więcej niż proroka. 10
Boć ten jest, o którym napisano: Oto ja posyłam Anioła
mego przed obliczem twojem, który zgotuje drogę twoję
przed tobą. 11 Zaprawdę powiadam wam: Nie powstał
z tych, którzy się z niewiast rodzą, większy nad Jana
Chrzciciela; ale który jest najmniejszym w królestwie
niebieskiem, większy jest, niżeli on. 12 A ode dni Jana
Chrzciciela aż dotąd królestwo niebieskie gwałt cierpi, a
gwałtownicy porywają je. 13 Bo wszyscy prorocy i zakon
aż do Jana prorokowali. 14 A jeźli chcecie przyjąć,
onci jest Elijasz, który miał przyjść. 15 Kto ma uszy ku
słuchaniu, niechaj słucha. 16 Ale komuż przypodobam
ten naród? podobny jest dziatkom, które siedzą na
rynkach, i wołają na towarzysze swoje, 17 I mówią:
Grałyśmy wam na piszczałce, a nie tańcowałyście;
śpiewałyśmy pieśni żałobne, a nie płakałyście. 18
Albowiem przyszedł Jan ani jedząc ani pijąc, a mówią:
Iż dyjabelstwo ma. 19 Przyszedł Syn człowieczy jedząc
i pijąc, a mówią: Oto człowiek obżerca i pijanica wina,
przyjaciel celników i grzeszników; i usprawiedliwiona jest
mądrość od synów swoich. 20 Tedy począł przymawiać
miastom, w których się najwięcej działo cudów jego, że
nie pokutowały, mówiąc: 21 Biada tobie Chorazynie!
biada tobie Betsaido! bo gdyby się były w Tyrze i w
Sydonie te cuda stały, które się w was stały, dawno
by były w worze i w popiele pokutowały. 22 Wszakże
powiadam wam: Lżej będzie Tyrowi i Sydonowi w dzień
sądny, niżeli wam. 23 A ty Kapernaum! któreś aż do
nieba wywyższone, aż do piekła strącone będziesz;
bo gdyby się były w Sodomie te cuda działy, które się
działy w tobie, zostałaby była aż do dnia dzisiejszego.
(Hadēs g86) 24 Nawet powiadam wam: Iż lżej będzie
ziemi Sodomskiej w dzień sądny, niżeli tobie. 25 W
on czas odpowiadając Jezus, rzekł: Wysławiam cię,
Ojcze, Panie nieba i ziemi! żeś te rzeczy zakrył przed
mądrymi i roztropnymi, a objawiłeś je niemowlątkom.
26 Zaprawdę, Ojcze! tak się upodobało tobie. 27
Wszystkie rzeczy dane mi są od Ojca mego, i nikt nie

zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca kto zna, tylko Syn,
a komu by chciał Syn objawić. 28 Pójdźcie do mnie
wszyscy, którzyście spracowani i obciążeni, a Ja wam
sprawię odpocznienie; 29 Weźmijcie jarzmo moje na
się, a uczcie się ode mnie, żem Ja cichy i pokornego
serca; a znajdziecie odpocznienie duszom waszym; 30
Albowiem jarzmo moje wdzięczne jest, a brzemię moje
lekkie jest.

12 W on czas szedł Jezus w sabat przez zboża,
a uczniowie jego łaknęli, i poczęli rwać kłosy i
jeść. 2 A ujrzawszy to Faryzeuszowie, rzekli mu: Oto
uczniowie twoi czynią, czego się nie godzi czynić w
sabat. 3 A on im rzekł: Izaście nie czytali, co uczynił
Dawid, gdy łaknął, on i ci, którzy z nim byli? 4 Jako
wszedł do domu Bożego, i chleby pokładne jadł, których
mu się nie godziło jeść, ani tym, którzy z nim byli, tylko
samym kapłanom. 5 Alboście nie czytali w zakonie,
że w sabat i kapłani w kościele sabat gwałcą, a bez
winy są? 6 Ale mówię wam, iż tu większy jest niż
kościół. 7 A gdybyście wiedzieli, co to jest: Miłosierdzia
chcę, a nie ofiary, nie potępialibyście niewinnych; 8
Albowiem Syn człowieczy Panem jest i sabatu. 9
A odszedłszy stamtąd przyszedł do bóżnicy ich; 10
A oto był tam człowiek mający rękę uschłą; i pytali
go, mówiąc: Godzili się w sabat uzdrawiać? aby go
oskarżyli. 11 A on im rzekł: Któryż człowiek z was
będzie, który by miał owcę jedną, a gdyby mu ta w sabat
w dół wpadła, izali jej nie dobędzie i nie wyciągnie?
12 A czemże zacniejszy jest człowiek niżeli owca?
Przetoż godzi się w sabat dobrze czynić. 13 Tedy
rzekł człowiekowi onemu: Wyciągnij rękę twoję; a on
wyciągnął, i przywrócona jest do zdrowia jako i druga.
14 A wyszedłszy Faryzeuszowie, uczynili radę przeciwko
niemu, jakoby go stracili. 15 Ale Jezus poznawszy to,
odszedł stamtąd, i szedł za nim lud wielki; i uzdrowił
one wszystkie, 16 I przygroził im, aby go nie objawiali,
17 Żeby się wypełniło, co powiedziano przez Izajasza
proroka, mówiącego: 18 Oto ten sługa mój, któregom
obrał, ten umiłowany mój, w którym się upodobało
duszy mojej; położę ducha mojego na nim, a sąd
narodom opowie; 19 Nie będzie się wadził, ani będzie
wołał, i nikt na ulicach nie usłyszy głosu jego; 20 Trzciny
nałamanej nie dołamie, a lnu kurzącego się nie zagasi,
aż wystawi sąd ku zwycięstwu; 21 A w imieniu jego
narodowie będą nadzieję mieli. 22 Tedy przywiedziono
do niego opętanego, ślepego i niemego, i uzdrowił go,
tak iż on ślepy i niemy i mówił i widział. 23 I zdumiał się
wszystek lud, i mówili: Nie tenże jest on syn Dawidowy?
24 Ale Faryzeuszowie usłyszawszy to, rzekli: Ten nie
wygania dyjabłów, tylko przez Beelzebuba, książęcia
dyjabelskiego. 25 Lecz Jezus widząc myśli ich, rzekł
im: Każde królestwo rozdzielone samo przeciwko sobie
pustoszeje, i każde miasto albo dom, sam przeciwko
sobie rozdzielony, nie ostoi się. 26 A jeźliż szatan
szatana wygania, sam przeciwko sobie rozdzielony
jest; jakoż się tedy ostoi królestwo jego? 27 A jeźliż
ja przez Beelzebuba wyganiam dyjabły, synowie wasi
przez kogoż wyganiają? Przetoż oni sędziami waszymi
będą; 28 A jeźliż ja duchem Bożym wyganiam dyjabły,
tedyż do was przyszło królestwo Boże. 29 Albo jakoż
może kto wnijść do domu mocarza, i sprzęt jego
rozchwycić, jeźliby pierwej nie związał mocarza onego?
toż dopiero dom jego rozchwyci. 30 Kto nie jest
ze mną, przeciwko mnie jest, a kto nie zbiera ze
mną, rozprasza. 31 Dlatego powiadam wam: Wszelki
grzech i bluźnierstwo ludziom odpuszczone będzie;
ale bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu nie
będzie odpuszczone ludziom. 32 I ktobykolwiek rzekł
słowo przeciwko Synowi człowieczemu, będzie mu
odpuszczono; ale kto by mówił przeciwko Duchowi
Świętemu, nie będzie mu odpuszczono, ani w tym
wieku ani w przyszłym. (aiōn g165) 33 Czyńcież albo
drzewo dobre, i owoc jego dobry; albo czyńcie drzewo
złe, i owoc jego zły; albowiem z owocu drzewo poznane
bywa. 34 Rodzaju jaszczurczy! jakoż możecie mówić
dobre rzeczy, będąc złymi, gdyż z obfitości serca
usta mówią? 35 Dobry człowiek z dobrego skarbu
serca wynosi rzeczy dobre, a zły człowiek ze złego
skarbu wynosi rzeczy złe. 36 Ale powiadam wam, iż
z każdego słowa próżnego, które by mówili ludzie,
dadzą z niego liczbę w dzień sądny; 37 Albowiem
z mów twoich będziesz usprawiedliwiony, i z mów
twoich będziesz osądzony. 38 Tedy odpowiedzieli
niektórzy z nauczonych w Piśmie i Faryzeuszów,
mówiąc: Nauczycielu, chcemy od ciebie znamię widzieć.
39 A on odpowiadając rzekł im: Rodzaj zły i cudzołożny
znamienia szuka; ale mu nie będzie znamię dane,
tylko ono znamię Jonasza proroka. 40 Albowiem jako
Jonasz był w brzuchu wieloryba trzy dni i trzy noce,
tak będzie Syn człowieczy w sercu ziemi trzy dni i trzy
noce. 41 Mężowie Niniwiccy staną na sądzie z tym
rodzajem, i potępią go, przeto że pokutowali na kazanie
Jonaszowe; a oto tu więcej niżeli Jonasz. 42 Królowa
z południa stanie na sądzie z tym rodzajem, i potępi
go; iż przyszła od krajów ziemi, aby słuchała mądrości
Salomonowej; a oto tu więcej niżeli Salomon. 43 A gdy
nieczysty duch od człowieka wychodzi, przechadza się
po miejscach suchych, szukając odpocznienia, ale nie
znajduje. 44 Tedy mówi: Wrócę się do domu mego,
skądem wyszedł; a przyszedłszy znajduje go próżny
i umieciony i ochędożony. 45 Tedy idzie, i bierze z
sobą siedm inszych duchów gorszych, niżeli sam: a
wszedłszy mieszkają tam, i bywają ostatnie rzeczy
człowieka onego gorsze, niżeli pierwsze. Tak się stanie
i temu rodzajowi złemu. 46 A gdy on jeszcze mówił do

ludu, oto matka i bracia jego stali przed domem chcąc
z nim mówić. 47 I rzekł mu niektóry: Oto matka twoja i
bracia twoi stoją przed domem, chcąc z tobą mówić. 48
A on odpowiadając, rzekł temu, co mu to powiedział:
Któraż jest matka moja? i którzy są bracia moi? 49 A
wyciągnąwszy rękę swoję na uczniów swoich, rzekł:
Oto matka moja i bracia moi! 50 Albowiem ktobykolwiek
czynił wolę Ojca mojego, który jest w niebiesiech, ten
jest bratem moim, i siostrą i matką.

13 A dnia onego wyszedłszy Jezus z domu, usiadł
nad morzem: 2 I zebrał się do niego wielki lud,
tak iż wstąpiwszy w łódź, siedział, a wszystek lud stał
na brzegu. 3 I mówił do nich wiele w podobieństwach i
rzekł: Oto wyszedł rozsiewca, aby rozsiewał; 4 A gdy
on rozsiewał, niektóre padło podle drogi; i przyleciały
ptaki, a podziobały je. 5 Drugie zasię padło na miejsce
opoczyste, gdzie nie miało wiele ziemi; i wnet weszło,
iż nie miało głębokości ziemi. 6 Ale gdy słońce weszło,
wygorzało, a iż nie miało korzenia, uschło. 7 A drugie
padło między ciernie, i wzrosły ciernie, a zadusiły je. 8
A drugie padło na ziemię dobrą i wydało pożytek, jedno
setny, drugie sześćdziesiątny, a drugie trzydziestny.
9 Kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słucha. 10 Tedy
przystąpiwszy uczniowie, rzekli mu: Dlaczegoż im
w podobieństwach mówisz? 11 A on odpowiadając,
rzekł im: Wam dano wiedzieć tajemnicę królestwa
niebieskiego, ale onym nie dano; 12 Albowiem kto ma,
będzie mu dano, i obfitować będzie, ale kto nie ma, i
to, co ma, będzie od niego odjęto. 13 Dlategoć im w
podobieństwach mówię, iż widząc nie widzą, i słysząc
nie słyszą, ani rozumieją. 14 I pełni się w nich proroctwo
Izajaszowe, które mówi: Słuchem słuchać będziecie,
ale nie zrozumiecie; i widząc widzieć będziecie, ale
nie ujrzycie; 15 Albowiem zatyło serce ludu tego, a
uszyma ciężko słyszeli, i oczy swe zamrużyli, żeby kiedy
oczyma nie widzieli i uszyma nie słyszeli, a sercem nie
zrozumieli, i nie nawrócili się, a uzdrowiłbym je. 16 Ale
oczy wasze błogosławione, że widzą, i uszy wasze,
że słyszą; 17 Bo zaprawdę powiadam wam, iż wiele
proroków i sprawiedliwych żądało widzieć to, co wy
widzicie, ale nie widzieli, i słyszeć to, co słyszycie, ale
nie słyszeli. 18 Wy tedy słuchajcie podobieństwa onego
rozsiewcy. 19 Gdy kto słucha słowa o tem królestwie, a
nie rozumie, przychodzi on zły i porywa to, co wsiano
w serce jego; tenci jest on, który podle drogi posiany
jest. 20 A na opoczystych miejscach posiany, ten jest,
który słucha słowa i zaraz je z radością przyjmuje; 21
Ale nie ma korzenia w sobie, lecz doczesny jest; a
gdy przychodzi ucisk, albo prześladowanie dla słowa,
wnet się gorszy. 22 A między ciernie posiany, ten jest,
który słucha słowa; ale pieczołowanie świata tego i
omamienie bogactw zadusza słowo, i staje się bez
pożytku. (aiōn g165) 23 A na dobrej ziemi posiany, jest
ten, który słucha słowa i rozumie, tenci pożytek przynosi;
a przynosi jeden setny, drugi sześćdziesiątny, a drugi
trzydziestny. 24 Drugie podobieństwo przełożył im,
mówiąc: Podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi,
rozsiewającemu dobre nasienie na roli swojej. 25 A
gdy ludzie zasnęli, przyszedł nieprzyjaciel jego, i nasiał
kąkolu między pszenicą, i odszedł. 26 A gdy urosła
trawa i pożytek przyniosła, tedy się pokazał i kąkol.
27 Tedy przystąpiwszy słudzy gospodarscy, rzekli mu:
Panie! izaliś dobrego nasienia nie nasiał na roli twojej?
Skądże tedy ma kąkol? 28 A on im rzekł: Nieprzyjaciel
człowiek to uczynił. I rzekli słudzy do niego: A chceszże,
iż pójdziemy, a zbierzemy go? 29 A on rzekł: Nie!
byście snać zbierając kąkol, nie wykorzenili zaraz z nim
i pszenicy. 30 Dopuśćcie obojgu społem rość aż do
żniwa; a czasu żniwa rzekę żeńcom: Zbierzcie pierwej
kąkol, a zwiążcie go w snopki ku spaleniu; ale pszenicę
zgromadźcie do gumna mojego. 31 Insze podobieństwo
przełożył im, mówiąc: Podobne jest królestwo niebieskie
ziarnu gorczycznemu, które wziąwszy człowiek, wsiał
na roli swojej. 32 Które najmniejszeć jest ze wszystkich
nasion; ale kiedy urośnie, największe jest ze wszystkich
jarzyn, i staje się drzewem, tak iż ptaki niebieskie
przylatując, gniazda sobie czynią na gałązkach jego.
33 Insze podobieństwo powiedział im: Podobne jest
królestwo niebieskie kwasowi, który wziąwszy niewiasta,
zakryła we trzy miary mąki, ażby wszystka skwaśniała.
34 To wszystko mówił Jezus w podobieństwach do ludu,
a bez podobieństwa nie mówił do nich; 35 Aby się
wypełniło, co powiedziano przez proroka mówiącego:
Otworzę w podobieństwach usta moje, wypowiem skryte
rzeczy od założenia świata. 36 Tedy rozpuściwszy on
lud, przyszedł Jezus do domu; i przystąpili do niego
uczniowie jego, mówiąc: Wyłóż nam podobieństwo o
kąkolu onej roli. 37 A on odpowiadając, rzekł im: Ten,
który rozsiewa dobre nasienie, jest Syn człowieczy; 38
A rola jest świat, a dobre nasienie są synowie królestwa;
ale kąkol są synowie onego złego; 39 Nieprzyjaciel
zasię, który go rozsiał, jestci dyjabeł, a żniwo jest
dokonanie świata, a żeńcy są Aniołowie. (aiōn g165)
40 Jako tedy zbierają kąkol, a palą go ogniem, tak
będzie przy dokonaniu świata tego. (aiōn g165) 41 Pośle
Syn człowieczy Anioły swoje, a oni zbiorą z królestwa
jego wszystkie zgorszenia, i te, którzy nieprawość
czynią; 42 I wrzucą je w piec ognisty, tam będzie
płacz i zgrzytanie zębów. 43 Tedy sprawiedliwi lśnić się
będą jako słońce w królestwie Ojca swego. Kto ma
uszy ku słuchaniu, niechaj słucha. 44 Zasię podobne
jest królestwo niebieskie skarbowi skrytemu w roli,
który znalazłszy człowiek skrył, i od radości, którą
miał z niego, odchodzi, i wszystko, co ma, sprzedaje,
i kupuje onę rolę. 45 Zasię podobne jest królestwo

niebieskie człowiekowi kupcowi, szukającemu pięknych
pereł; 46 Który znalazłszy jednę perłę bardzo drogą,
odszedł, i posprzedawał wszystko, co miał, i kupił ją.
47 Zasię podobne jest królestwo niebieskie niewodowi
zapuszczonemu w morze, i ryby wszelkiego rodzaju
zagarniającemu. 48 Który gdy był pełen, wyciągnęli
rybitwi na brzeg, a usiadłszy, wybierali dobre ryby w
naczynia, a złe precz wyrzucali. 49 Takci będzie przy
dokonaniu świata; wynijdą Aniołowie, i wyłączą złe z
pośrodku sprawiedliwych, (aiōn g165) 50 I wrzucą je
w piec ognisty; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów.
51 Rzekł im Jezus: Wyrozumieliście to wszystko?
Rzekli mu: Tak, Panie! 52 A on im rzekł: Przetoż
każdy nauczony w Piśmie, wyćwiczony w królestwie
niebieskiem, podobny jest człowiekowi gospodarzowi,
który wynosi z skarbu swego nowe i stare rzeczy. 53 I
stało się, gdy Jezus dokończył tych podobieństw, puścił
się stamtąd. 54 A przyszedłszy do ojczyzny swojej,
nauczał je w bóżnicy ich, tak iż się bardzo zdumiewali i
mówili: Skądże temu ta mądrość, i ta moc? 55 Izaż ten
nie jest on syn cieśli? Izaż matki jego nie zowią Maryją,
a bracia jego Jakób, i Jozes, i Szymon, i Judas? 56 A
siostry jego izali wszystkie u nas nie są? Skądże tedy
temu to wszystko? 57 I gorszyli się z niego; ale Jezus
rzekł im: Nie jest prorok beze czci, tylko w ojczyźnie
swojej i w domu swoim. 58 I nie uczynił tam wiele
cudów dla niedowiarstwa ich.

14 W on czas usłyszał Herod Tetrarcha, wieść o
Jezusie. 2 I rzekł sługom swoim: Tenci jest Jan
Chrzciciel; on to zmartwychwstał, i dlatego się cuda
przez niego dzieją. 3 Albowiem Herod pojmawszy Jana,
związał go był i wsadził do więzienia dla Herodyjady,
żony Filipa, brata swego. 4 Bo mu Jan mówił: Nie
godzi ci się jej mieć. 5 Ale gdy go on chciał zabić, bał
się ludu: albowiem go za proroka mieli. 6 Gdy tedy
obchodzono dzień narodzenia Herodowego, tańcowała
córka Herodyjady w pośrodku gości, i podobała się
Herodowi. 7 Skąd pod przysięgą obiecał jej dać,
czegobykolwiek żądała. 8 A ona przedtem będąc
naprawiona od matki swojej, rzekła: Daj mi tu na
misie głowę Jana Chrzciciela. 9 I zasmucił się król;
ale dla przysięgi i dla spółsiedzących kazał jej dać.
10 A posławszy kata, ściął Jana w więzieniu. 11 I
przyniesiono głowę jego na misie, i oddano dzieweczce,
i odniosła ją matce swojej. 12 A przyszedłszy uczniowie
jego wzięli ciało i pogrzebli je, a szedłszy powiedzieli
Jezusowi. 13 To usłyszawszy Jezus, ustąpił stamtąd w
łodzi na miejsce puste osobno; a usłyszawszy lud, szli
za nim z miast pieszo. 14 Wyszedłszy tedy Jezus ujrzał
wielki lud, i użalił się ich, a uzdrawiał chore ich. 15 A gdy
nadchodził wieczór, przystąpili do niego uczniowie jego,
mówiąc: Puste jest to miejsce, a czas już przeminął;
rozpuść ten lud, aby odszedłszy do miasteczek, kupili
sobie żywności. 16 A Jezus im rzekł: Nie potrzeba
im odchodzić, dajcie wy im co jeść. 17 Ale mu oni
rzekli: Nie mamy tu, tylko pięć chlebów i dwie ryby.
18 A on rzekł: Przynieście mi je tu. 19 I rozkazawszy
ludowi usiąść na trawie, wziął onych pięć chlebów i
dwie ryby, a wejrzawszy w niebo, błogosławił, a łamiąc
dawał uczniom chleby, a uczniowie ludowi. 20 I jedli
wszyscy, a nasyceni byli; i zebrali, co zbywało ułomków,
dwanaście koszów pełnych. 21 A tych, którzy jedli, było
około pięciu tysięcy mężów, oprócz niewiast i dziatek.
22 A wnetże przymusił Jezus uczniów swoich, aby
wstąpili w łódź, i uprzedzili go na drugą stronę, ażby
rozpuścił lud. 23 A rozpuściwszy lud, wstąpił na górę z
osobna, aby się modlił; a gdy był wieczór, sam tam
był. 24 A łódź już w pośrodku morza będąc, miotana
była od wałów; albowiem był wiatr przeciwny. 25 Lecz o
czwartej straży nocnej szedł do nich Jezus, chodząc
po morzu. 26 A ujrzawszy go uczniowie po morzu
chodzącego, zatrwożyli się, mówiąc: Obłuda to jest! i
od bojaźni krzyknęli. 27 Lecz wnet rzekł do nich Jezus,
mówiąc: Ufajcie! Jam ci to jest; nie bójcie się. 28 A
odpowiadając mu Piotr rzekł: Panie! Jeźliżeś ty jest, każ
mi przyjść do ciebie po wodzie. 29 A on rzekł: Pójdź!
A Piotr, wystąpiwszy z łodzi, szedł po wodzie, aby
przyszedł do Jezusa; 30 Ale widząc wiatr gwałtowny,
zląkł się; a gdy począł tonąć, zakrzyknął, mówiąc:
Panie, ratuj mię! 31 A Jezus zaraz wyciągnąwszy
rękę, uchwycił go i rzekł mu: O małowierny! przeczżeś
wątpił? 32 A gdy oni wstąpili w łódź, uciszył się wiatr.
33 A ci, którzy byli w łodzi, przystąpiwszy pokłonili mu
się, mówiąc: Prawdziwie jesteś Synem Bożym. 34 I
przeprawiwszy się, przyszli do ziemi Gienezaret. 35
A poznawszy go mężowie miejsca onego, posłali do
wszystkiej onej okolicznej krainy; i przyniesiono do
niego wszystkie, którzy się źle mieli. 36 I prosili go, aby
się tylko podołku szaty jego dotykali; a którzykolwiek
się dotknęli, uzdrowieni są.

15 Tedy przystąpili do Jezusa z Jeruzalemu nauczeni
w Piśmie i Faryzeuszowie, mówiąc: 2 Czemu
uczniowie twoi przestępują ustawę starszych? albowiem
nie umywają rąk swych, gdy mają jeść chleb. 3 A on
odpowiadając, rzekł im: Czemuż i wy przestępujecie
przykazanie Boże dla ustawy waszej? 4 Albowiem
Bóg przykazał, mówiąc: Czcij ojca twego i matkę; i
kto by złorzeczył ojcu albo matce, śmiercią niechaj
umrze. 5 Ale wy powiadacie: Kto by rzekł ojcu
albo matce: Dar, którykolwiek jest ode mnie, tobie
pożyteczny będzie; a nie uczciłby ojca swego albo matki
swojej, bez winy będzie. 6 I wzruszyliście przykazania
Boże dla ustawy waszej. 7 Obłudnicy! dobrze o was
prorokował Izajasz, mówiąc: 8 Lud ten przybliża się

do mnie usty swemi, i wargami czci mię; ale serce
ich daleko jest ode mnie. 9 Lecz próżno mię czczą,
nauczając nauk, które są przykazania ludzkie. 10 A
zawoławszy do siebie ludu, rzekł im: Słuchajcie, a
rozumiejcie. 11 Nie to, co wchodzi w usta, pokala
człowieka; ale co wychodzi z ust, to pokala człowieka.
12 Tedy przystąpiwszy uczniowie jego, rzekli mu: Wiesz,
iż Faryzeuszowie, usłyszawszy tę mowę, zgorszyli
się? 13 A on odpowiadając rzekł: Wszelki szczep,
którego nie szczepił Ojciec mój niebieski, wykorzeniony
będzie. 14 Zaniechajcie ich; ślepi są wodzowie ślepych,
a ślepy jeźliby ślepego prowadził, obadwa w dół
wpadną. 15 A odpowiadając Piotr, rzekł mu: Wyłóż
nam to podobieństwo. 16 I rzekł Jezus: Jeszczeż i wy
bezrozumni jesteście? 17 Jeszczeż nie rozumiecie,
iż wszystko, co wchodzi w usta, w brzuch idzie, i do
wychodu bywa wyrzucono? 18 Ale co z ust pochodzi, z
serca wychodzi, a toć pokala człowieka. 19 Albowiem z
serca wychodzą złe myśli, mężobójstwa, cudzołóstwa,
wszeteczeństwa, złodziejstwa, fałszywe świadectwa,
bluźnierstwa. 20 Toć jest, co pokala człowieka: ale
jeść nieumytemi rękoma, toć nie pokala człowieka. 21
A wyszedłszy Jezus stamtąd, ustąpił w strony Tyru
i Sydonu. 22 A oto niewiasta Chananejska z onych
granic wyszedłszy, wołała, mówiąc do niego: Zmiłuj się
nade mną Panie, synu Dawidowy! córka moja ciężko
bywa od dyjabła dręczona. 23 A on jej nie odpowiedział
i słowa. Tedy przystąpiwszy uczniowie jego, prosili
go, mówiąc: Odpraw ją, boć woła za nami. 24 A
on odpowiadając rzekł: Nie jestem posłany, tylko do
owiec, które zginęły z domu Izraelskiego. 25 Lecz ona
przystąpiwszy, pokłoniła mu się, mówiąc: Panie, ratuj
mię! 26 A on odpowiadając rzekł: Niedobra jest brać
chleb dziecinny, a miotać szczeniętom. 27 A ona rzekła:
Tak jest, Panie! a wszakże i szczenięta jedzą odrobiny,
które padają z stołu panów ich. 28 Tedy odpowiadając
Jezus rzekł jej: O niewiasto! wielka jest wiara twoja;
niechaj ci się stanie, jako chcesz. I uzdrowiona jest
córka jej od onejże godziny. 29 A Jezus poszedłszy
stamtąd, przyszedł nad morze Galilejskie, a wstąpiwszy
na górę, siedział tam. 30 I przyszedł do niego wielki lud,
mając z sobą chrome, ślepe, nieme, ułomne i inszych
wiele, i kładli je u nóg Jezusowych, i uzdrawiał je, 31
Tak iż się on lud dziwował, widząc, że niemi mówią,
ułomni uzdrowieni są, chromi chodzą, a ślepi widzą; i
wielbili Boga Izraelskiego. 32 Lecz Jezus zwoławszy
uczniów swoich, rzekł: Żal mi tego ludu; albowiem już
trzy dni przy mnie trwają, a nie mają, co by jedli, a
nie chcę ich rozpuścić głodnych, by snać nie pomdleli
na drodze. 33 Tedy mu rzekli uczniowie jego: Skądże
byśmy wzięli tak wiele chleba na tej puszczy, abyśmy
tak wielki lud nasycili? 34 I rzekł im Jezus: Wieleż macie
chlebów? A oni rzekli: Siedm, i trochę rybek. 35 Tedy
rozkazał ludowi, aby siedli na ziemi. 36 A wziąwszy
one siedm chlebów i one ryby, uczyniwszy dzięki, łamał
i dał uczniom swoim, a uczniowie ludowi. 37 I jedli
wszyscy i nasyceni są, i zebrali, co zbyło ułomków,
siedm koszów pełnych. 38 A było tych, którzy jedli,
cztery tysiące mężów, oprócz niewiast i dziatek. 39
Tedy rozpuściwszy lud, wstąpił w łódź, i przyszedł na
granice Magdalańskie.

16 A przystąpiwszy Faryzeuszowie i Saduceuszowie,
kusząc prosili go, aby im znamię z nieba ukazał.
2 A on odpowiadając, rzekł im: Gdy bywa wieczór,
mówicie: Pogoda będzie; bo się niebo czerwieni.
3 A rano: Dziś będzie niepogoda; albowiem się
niebo pochmurne czerwieni. Obłudnicy! postawę nieba
rozsądzić umiecie, a znamion tych czasów nie możecie.
4 Rodzaj zły i cudzołożny znamienia szuka; ale mu
znamię nie będzie dane, tylko ono znamię Jonasza
proroka. I opuściwszy je, odszedł. 5 A gdy się
przeprawili uczniowie jego na drugą stronę morza,
zapamiętali wziąć chleba. 6 I rzekł im Jezus: Patrzcie,
a strzeżcie się kwasu Faryzeuszów i Saduceuszów. 7
A oni rozmawiali między sobą, mówiąc: Nie wzięliśmy
chleba. 8 Co obaczywszy Jezus, rzekł im: O czemże
rozmawiacie między sobą, o małowierni, żeście chleba
nie wzięli? 9 Jeszczeż nie rozumiecie, ani pamiętacie
onych pięciu chlebów, a onych pięciu tysięcy ludzi, i
jakoście wiele koszów zebrali? 10 Ani onych siedmiu
chlebów i czterech tysięcy ludzi, a jakoście wiele
koszów nazbierali? 11 Jakoż nie rozumiecie, żem
wam nie o chlebie powiedział, mówiąc: Abyście się
strzegli kwasu Faryzeuszów i Saduceuszów? 12 Tedy
zrozumieli, że nie mówił, aby się strzegli kwasu chleba,
ale nauki Faryzeuszów i Saduceuszów. 13 A gdy
przyszedł Jezus w strony Cezaryi Filippowej, pytał
uczniów swoich, mówiąc: Kimże mię powiadają być
ludzie Syna człowieczego? 14 A oni rzekli: Jedni Janem
Chrzcicielem, a drudzy Elijaszem, insi też Jeremijaszem,
albo jednym z proroków. 15 I rzekł im: A wy kim mię
być powiadacie? 16 A odpowiadając Szymon Piotr
rzekł: Tyś jest Chrystus, on Syn Boga żywego. 17
Tedy odpowiadając Jezus rzekł mu: Błogosławiony
jesteś Szymonie, synu Jonaszowy! bo tego ciało i
krew nie objawiły tobie, ale Ojciec mój, który jest w
niebiesiech. 18 A Ja ci też powiadam, żeś ty jest
Piotr; a na tej opoce zbuduję kościół mój, a bramy
piekielne nie przemogą go: **(Hadēs g86)** 19 I tobie dam
klucze królestwa niebieskiego; a cokolwiek zwiążesz
na ziemi, będzie związane i w niebiesiech; a cokolwiek
rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane i w niebiesiech.
20 Tedy przykazał uczniom swoim, aby nikomu nie
powiadali, że on jest Jezus Chrystus. 21 I odtąd począł
Jezus pokazywać uczniom swoim, iż musi odejść

do Jeruzalemu, i wiele cierpieć od starszych i od
przedniejszych kapłanów i nauczonych w Piśmie, a
być zabitym i trzeciego dnia zmartwychwstać. 22 A
wziąwszy go Piotr na stronę, począł go strofować,
mówiąc: Zmiłuj się sam nad sobą, Panie! nie przyjdzie
to na cię. 23 A on obróciwszy się, rzekł Piotrowi: Idź ode
mnie, szatanie! jesteś mi zgorszeniem; albowiem nie
pojmujesz tego, co jest Bożego, ale co jest ludzkiego.
24 Tedy rzekł Jezus do uczniów swoich: Jeźli kto
chce iść za mną, niechajże samego siebie zaprze,
a weźmie krzyż swój, i naśladuje mię! 25 Bo kto by
chciał duszę swoję zachować, straci ją; a kto by stracił
duszę swoję dla mnie, znajdzie ją. 26 Albowiem cóż
pomoże człowiekowi, choćby wszystek świat pozyskał,
a na duszy swojej szkodował? albo co za zamianę da
człowiek za duszę swoję? 27 Albowiem Syn człowieczy
przyjdzie w chwale Ojca swego z Anioły swoimi, a tedy
odda każdemu według uczynków jego. 28 Zaprawdę
powiadam wam: Są niektórzy z tych, co tu stoją, którzy
nie ukuszą śmierci, ażby ujrzeli Syna człowieczego,
idącego w królestwie swojem.

17 A po sześciu dniach wziął Jezus Piotra i Jakóba i
Jana, brata jego, i wprowadził je na górę wysoką
osobno. 2 I przemieniony jest przed nimi, a rozjaśniło
się oblicze jego jako słońce, a szaty jego stały się
białe jako światłość. 3 A oto ukazali się im Mojżesz i
Elijasz, z nim rozmawiający. 4 I odpowiadając Piotr,
rzekł do Jezusa: Panie! dobrze nam tu być; jeźli chcesz,
uczynimy tu trzy namioty, tobie jeden, i Mojżeszowi
jeden, i Elijaszowi jeden. 5 A gdy on jeszcze mówił, oto
obłok jasny zacienił je; a oto głos z obłoku mówiący:
Ten jest Syn mój miły, w którym mi się upodobało,
tego słuchajcie. 6 To usłyszawszy uczniowie, upadli na
twarz swoję i bali się bardzo. 7 Tedy przystąpiwszy
Jezus dotknął się ich i rzekł: Wstańcie, a nie bójcie się.
8 A oni podniósłszy oczy swoje, nikogo nie widzieli,
tylko Jezusa samego. 9 A gdy zstępowali z góry,
przykazał im Jezus, mówiąc: Nikomu nie powiadajcie
tego widzenia, aż Syn człowieczy zmartwychwstanie.
10 I pytali go uczniowie jego, mówiąc: Cóż tedy nauczeni
w Piśmie powiadają, że ma Elijasz pierwej przyjść?
11 A Jezus odpowiadając, rzekł im: Elijaszci pierwej
przyjdzie i naprawi wszystko; 12 Ale wam powiadam:
Iż Elijasz już przyszedł, wszakże nie poznali go, ale
uczynili mu, cokolwiek chcieli; takci i Syn człowieczy
ma ucierpieć od nich. 13 Tedy zrozumieli uczniowie, że
o Janie Chrzcicielu mówił do nich. 14 A gdy przyszli
do ludu, przystąpił do niego człowiek, i upadł przed
nim na kolana, 15 I rzekł: Panie! zmiłuj się nad synem
moim: albowiem lunatykiem jest, i ciężko się trapi;
częstokroć bowiem wpada w ogień, i częstokroć w
wodę. 16 I przywiodłem go do uczniów twoich, ale go
nie mogli uzdrowić. 17 A odpowiadając Jezus, rzekł: O
rodzaju niewierny i przewrotny! Dokądże będę z wami?
Dokądże was będę cierpiał? przywiedźcie mi go sam.
18 I zgromił onego dyjabła Jezus; i wyszedł od niego,
i uzdrowiony jest on młodzieniec od onejże godziny.
19 Tedy przystąpiwszy uczniowie do Jezusa osobno,
rzekli mu: Czemużeśmy go my wygnać nie mogli? 20
Lecz Jezus rzekł do nich: Dla niedowiarstwa waszego;
zaprawdę bowiem powiadam wam: Jeźlibyście, mając
wiarę jako ziarno gorczyczne, rzekli tej górze: Przenieś
się stąd na ono miejsce, tedy się przeniesie, a nic
niemożebnego wam nie będzie. 21 Ale ten rodzaj
nie wychodzi, tylko przez modlitwę i przez post. 22
A gdy przebywali w Galilei, rzekł do nich Jezus: Syn
człowieczy będzie wydany w ręce ludzkie; 23 I zabiją
go, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie. I zasmucili
się bardzo. 24 A gdy przyszli do Kapernaum, przystąpili
do Piotra ci, którzy podatek wybierali, i rzekli: Izali
nauczyciel wasz nie daje podatku? 25 I rzekł: Tak. A
gdy wchodził w dom, uprzedził go Jezus, mówiąc: Cóż
ci się zda, Szymonie? Królowie ziemscy od kogoż biorą
cło albo czynsz? od synów swoich, czyli od obcych?
26 Rzekł mu Piotr: Od obcych. I rzekł mu Jezus: Toć
tedy synowie są wolni. 27 Wszakże abyśmy ich nie
zgorszyli, szedłszy do morza, zarzuć wędkę, a tę rybę,
która najpierwej uwięźnie, weźmij, a otworzywszy gębę
jej, znajdziesz stater, który wziąwszy, daj im za mię i za
się.

18 Onej godziny przystąpili uczniowie do Jezusa,
mówiąc: Któż wżdy największy jest w królestwie
niebieskiem? 2 A zawoławszy Jezus dziecięcia, postawił
je w pośrodku ich, 3 I rzekł: Zaprawdę powiadam
wam: Jeźli się nie nawrócicie i nie staniecie się jako
dzieci, żadnym sposobem nie wnijdziecie do królestwa
niebieskiego. 4 Kto się tedy uniży jako to dziecię,
tenci jest największym w królestwie niebieskiem. 5 A
kto by przyjął jedno dziecię takie w imieniu mojem,
mnie przyjmuje. 6 Kto by zaś zgorszył jednego z tych
małych, którzy we mię wierzą, pożyteczniej by mu było,
aby zawieszony był kamień młyński na szyi jego, a
utopiony był w głębokości morskiej. 7 Biada światu
dla zgorszenia! albowiem muszą zgorszenia przyjść;
wszakże biada człowiekowi onemu, przez którego
przychodzi zgorszenie! 8 Przetoż jeźli ręka twoja albo
noga twoja gorszy cię, odetnij ją i zarzuć od siebie; lepiej
jest tobie wnijść do żywota chromym albo ułomnym,
niżeli dwie ręce albo dwie nogi mając, wrzuconym
być do ognia wiecznego. **(aiōnios g166)** 9 A jeźli cię
oko twoje gorszy, wyłup je i zarzuć od siebie; lepiej
jest tobie jednookim wnijść do żywota, niżeli oba oczy
mając, być wrzuconym do ognia piekielnego. **(Geenna
g1067)** 10 Patrzajcież, abyście nie gardzili żadnym z tych

maluczkich; albowiem wam powiadam, iż Aniołowie ich
w niebiesiech zawsze patrzą na oblicze Ojca mojego,
który jest w niebiesiech. 11 Przyszedł bowiem Syn
człowieczy, aby zbawił to, co było zginęło. 12 Co
się wam zda? Gdyby który człowiek miał sto owiec,
a zabłąkałaby się jedna z nich, azaż nie zostawia
onych dziewięćdziesięciu i dziewięciu, a poszedłszy
na góry, nie szuka zbłąkanej? 13 A jeźli mu się
zdarzy, znaleźć ją, zaprawdę powiadam wam, że się z
niej bardziej raduje, niż z onych dziewięćdziesięciu i
dziewięciu nie zbłąkanych. 14 Tak nie jest wola Ojca
waszego, który jest w niebiesiech, aby zginął jeden
z tych maluczkich. 15 A jeźliby zgrzeszył przeciwko
tobie brat twój, idź, strofuj go między tobą i onym
samym: jeźli cię usłucha, pozyskałeś brata twego. 16
Ale jeźli cię nie usłucha, przybierz do siebie jeszcze
jednego albo dwóch, aby w uściech dwóch albo trzech
świadków stanęło każde słowo. 17 A jeźliby ich nie
usłuchał, powiedz zborowi; a jeźliby zboru nie usłuchał,
niech ci będzie jako poganin i celnik. 18 Zaprawdę
powiadam wam: Cokolwiek byście związali na ziemi,
będzie związane i na niebie; a co byście rozwiązali
na ziemi; będzie rozwiązane i na niebie. 19 Zasię
powiadam wam: Iż gdyby się z was dwaj zgodzili na
ziemi o wszelką rzecz, o którą by prosili, stanie się im
od Ojca mego, który jest w niebiesiech. 20 Albowiem
gdzie są dwaj albo trzej zgromadzeni w imię moje,
tam jestem w pośrodku ich. 21 Tedy przystąpiwszy do
niego Piotr, rzekł: Panie! wielekroć zgrzeszy przeciwko
mnie brat mój, a odpuszczę mu? czyż aż do siedmiu
kroć? 22 I rzekł mu Jezus: Nie mówię ci aż do siedmiu
kroć, ale aż do siedmdziesiąt siedmiu kroć. 23 Dlatego
podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi królowi,
który się chciał rachować z sługami swymi. 24 A gdy
się począł rachować, stawiono mu jednego, który był
winien dziesięć tysięcy talentów. 25 A gdy nie miał
skąd oddać, kazał go pan jego zaprzedać, i żonę jego,
i dzieci, i wszystko, co miał, i dług oddać. 26 Upadłszy
tedy sługa on, pokłonił mu się, mówiąc: Panie! miej
cierpliwość nade mną, a wszystko ci oddam. 27 A
użaliwszy się pan onego sługi, uwolnił go, i dług mu
odpuścił. 28 A wyszedłszy on sługa, znalazł jednego
z spółsług swoich, który mu był winien sto groszy;
a porwawszy go, dusił go, mówiąc: Oddaj mi, coś
winien. 29 Przypadłszy tedy on spółsługa jego do nóg
jego, prosił go, mówiąc: Miej cierpliwość nade mną, a
oddam ci wszystko. 30 Lecz on nie chciał, ale szedłszy
wrzucił go do więzienia, ażby oddał, co był winien. 31
Ujrzawszy tedy spółsłudzy jego, co się stało, zasmucili
się bardzo, a szedłszy oznajmili panu swemu wszystko,
co się stało. 32 Tedy zawoławszy go pan jego, rzekł
mu: Sługo zły! wszystek on dług odpuściłem ci, żeś
mię prosił. 33 Azażeś się i ty nie miał zmiłować nad
spółsługą twoim, jakom się i ja zmiłował nad tobą? 34
A rozgniewawszy się pan jego, podał go katom, ażby
oddał to wszystko, co mu był winien. 35 Tak i Ojciec
mój niebieski uczyni wam, jeźli nie odpuścicie każdy
bratu swemu z serc waszych upadków ich.

19 I stało się, gdy dokończył Jezus tych mów,
odszedł z Galilei, a przyszedł na granice Judzkie
nad Jordan. 2 I szedł za nim wielki lud, i uzdrawiał je
tam. 3 Tedy przyszli do niego Faryzeuszowie, kusząc
go i mówiąc mu: Godzili się człowiekowi opuścić żonę
swoją dla każdej przyczyny? 4 A on odpowiadając rzekł
im: Nie czytaliście, iż ten, który stworzył na początku
człowieka, mężczyznę i niewiastę uczynił je? 5 I rzekł:
Dlatego opuści człowiek ojca i matkę, a przyłączy się
do żony swojej, i będą dwoje jednem ciałem. 6 A tak
już nie są dwoje, ale jedno ciało; co tedy Bóg złączył,
człowiek niechaj nie rozłącza. 7 Rzekli mu: Przeczże
tedy Mojżesz kazał dać list rozwodny i opuścić ją? 8
Rzekł im: Mojżesz dla zatwardzenia serca waszego
dopuścił wam, opuścić żony wasze, lecz z początku
nie było tak. 9 Ale ja powiadam wam: Iż ktobykolwiek
opuścił żonę swoję, (oprócz dla wszeteczeństwa), a
inszą by pojął, cudzołoży; a kto by opuszczoną pojął,
cudzołoży. 10 Rzekli mu uczniowie jego: Jeźlić taka jest
sprawa męża z żoną, tedy nie jest dobrze żenić się. 11
A on im rzekł: Nie wszyscy pojmują tej rzeczy, ale tylko
ci, którym to dano. 12 Albowiem są rzezańcy, którzy się
tak z żywota matki narodzili; są też rzezańcy, którzy
od ludzi są urzezani; są też rzezańcy, którzy się sami
urzezali dla królestwa niebieskiego. Kto może pojąć,
niechaj pojmuje! 13 Tedy mu przynoszono dziatki, aby
na nie ręce wkładał i modlił się; ale uczniowie gromili
je. 14 Lecz Jezus rzekł: Zaniechajcie dziatek, a nie
zabraniajcie im przychodzić do mnie; albowiem takich
jest królestwo niebieskie. 15 A włożywszy na nie ręce,
poszedł stamtąd. 16 A oto jeden przystąpiwszy, rzekł
mu: Nauczycielu dobry! co dobrego mam czynić, abym
miał żywot wieczny? **(aiōnios g166)** 17 Ale mu on rzekł:
Przecz mię zowiesz dobrym? nikt nie jest dobry, tylko
jeden, to jest Bóg; a jeźli chcesz wnijść do żywota,
przestrzegaj przykazań. 18 I rzekł mu: Których? A Jezus
rzekł: Nie będziesz zabijał, nie będziesz cudzołożył,
nie będziesz kradł, nie będziesz mówił fałszywego
świadectwa; 19 Czcij ojca twego i matkę, i miłować
będziesz bliźniego swego, jako siebie samego. 20
Rzekł mu młodzieniec: Tegom wszystkiego przestrzegał
od młodości swojej; czegoż mi jeszcze nie dostaje?
21 Rzekł mu Jezus: Jeźli chcesz być doskonałym,
idź, sprzedaj majętności twoje, i rozdaj ubogim, a
będziesz miał skarb w niebie, a przyszedłszy, naśladuj
mię. 22 A gdy młodzieniec te słowa usłyszał, odszedł
smutny; albowiem wiele miał majętności. 23 Tedy Jezus

rzekł uczniom swoim: Zaprawdę powiadam wam, że z
trudnością bogaty wnijdzie do królestwa niebieskiego.
24 I zasię powiadam wam: Że snadniej wielbłądowi
przez ucho igielne przejść, niż bogatemu wnijść do
królestwa Bożego. 25 Co usłyszawszy uczniowie jego,
zdumieli się bardzo, mówiąc: Któż tedy może być
zbawion? 26 A Jezus wejrzawszy na nie, rzekł im:
U ludzić to nie można; lecz u Boga wszystko jest
możebne. 27 Tedy odpowiadając Piotr, rzekł mu:
Otośmy my opuścili wszystko, i poszliśmy za tobą; cóż
nam tedy za to będzie? 28 A Jezus rzekł im: Zaprawdę
powiadam wam: Iż wy, którzyście mię naśladowali w
odrodzeniu, gdy usiądzie Syn człowieczy na stolicy
chwały swojej, usiądziecie i wy na dwunastu stolicach,
sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich. 29 A każdy,
kto by opuścił domy, albo braci, albo siostry, albo
ojca, albo matkę, albo żonę, albo dzieci, albo rolę, dla
imienia mego, stokroć więcej weźmie, i żywot wieczny
odziedziczy. (aiōnios g166) 30 A wiele pierwszych będą
ostatnimi, a ostatnich pierwszymi.

20 Albowiem podobne jest królestwo niebieskie
człowiekowi gospodarzowi, który wyszedł bardzo
rano najmować robotników do winnicy swojej. 2
A zmówiwszy się z robotnikami z grosza na dzień
posłał je do winnicy swojej. 3 A wyszedłszy o trzeciej
godzinie, ujrzał drugich, którzy stali na rynku próżnujący;
4 I rzekł im: Idźcie i wy do winnicy, a co będzie
sprawiedliwego, dam wam. 5 A oni poszli. Zasię
wyszedłszy o szóstej i dziewiątej godzinie, także uczynił.
6 Potem o jedenastej godzinie wyszedłszy, znalazł
drugie, którzy stali próżnujący, i rzekł im: Przecz tu
stoicie cały dzień próżnujący? 7 Rzekli mu: Iż nas
nikt nie najął; i rzekł im: Idźcie i wy do winnicy, a co
będzie sprawiedliwego, weźmiecie. 8 A gdy był wieczór,
rzekł pan winnicy sprawcy swemu: Zawołaj robotników,
a oddaj im zapłatę, począwszy od ostatnich aż do
pierwszych. 9 A gdy przyszli oni, którzy o jedenastej
godzinie byli najęci, wziął każdy z nich po groszu.
10 Przyszedłszy też i pierwsi, mniemali, że więcej
wezmą; ale wzięli i oni, każdy z nich, po groszu. 11
A wziąwszy, szemrali przeciwko gospodarzowi, 12
Mówiąc: Ci ostatni jednę godzinę robili, a uczyniłeś je
nam równymi, którzyśmy znosili ciężar dnia i upalenie.
13 A on odpowiadając rzekł jednemu z nich: Przyjacielu!
nie czynię ci krzywdy; azaż się nie z grosza zmówił
ze mną? 14 Weźmij, co twojego jest, a idź; chcę
bowiem temu ostatniemu dać jako i tobie. 15 Azaż
mi się nie godzi czynić z mojem, co chcę? Czyli oko
twoje złośliwe jest, iżem ja jest dobry? 16 Takci będą
ostatni pierwszymi, a pierwsi ostatnimi; albowiem wiele
jest wezwanych, ale mało wybranych. 17 A wstępując
Jezus do Jeruzalemu, wziął z sobą dwanaście uczniów
na osobne miejsce w drodze, i rzekł im: 18 Oto
wstępujemy do Jeruzalemu, Syn człowieczy będzie
wydany przedniejszym kapłanom i nauczonym w Piśmie,
i osądzą go na śmierć. 19 I wydadzą go poganom na
pośmiewanie i na ubiczowanie i na ukrzyżowanie; ale
trzeciego dnia zmartwychwstanie. 20 Tedy przystąpiła
do niego matka synów Zebedeuszowych z synami
swoimi, kłaniając mu się, i prosząc nieco od niego. 21
A on jej rzekł; Czegóż chcesz? Rzekła mu: Rzecz, aby
siedzieli ci dwaj synowie moi, jeden po prawicy twojej
a drugi po lewicy w królestwie twojem. 22 Ale Jezus
odpowiadając rzekł: Nie wiecie, o co prosicie; możecież
pić kielich, który ja będę pił? i chrztem, którym się ja
chrzczę, być ochrzczeni? Rzekli mu: Możemy. 23 Tedy
im rzekł: Kielichci mój pić będziecie, i chrztem, którym
się ja chrzczę, ochrzczeni będziecie; ale siedzieć po
prawicy mojej i po lewicy mojej, nie jest moja rzecz dać
wam, ale tym, którym jest zgotowano od Ojca mojego.
24 A usłyszawszy to oni dziesięciu, rozgniewali się na
onych dwóch braci. 25 Ale Jezus zwoławszy ich, rzekł:
Wiecie, iż książęta narodów panują nad nimi, a którzy
wielcy są, mocy dokazują nad nimi. 26 Lecz nie tak
będzie między wami: ale ktobykolwiek między wami
chciał być wielkim, niech będzie sługą waszym. 27 A
ktobykolwiek między wami chciał być pierwszym, niech
będzie sługą waszym. 28 Jako i Syn człowieczy nie
przyszedł, aby mu służono, ale aby służył, i aby dał
duszę swą na okup za wielu. 29 A gdy oni wychodzili
z Jerycha, szedł za nim wielki lud. 30 A oto dwaj
ślepi, siedzący przy drodze, usłyszawszy, iż Jezus
przechodził, zawołali, mówiąc: Zmiłuj się nad nami,
Panie, synu Dawidowy! 31 Ale on lud gromił ich, aby
milczeli; lecz oni tem więcej wołali, mówiąc: Zmiłuj się
nad nami, Panie, synu Dawidowy! 32 A zastanowiwszy
się Jezus, zawołał ich i rzekł: Cóż chcecie, abym wam
uczynił? 33 Rzekli mu: Panie! aby były otworzone oczy
nasze. 34 A użaliwszy się ich Jezus, dotknął się oczu
ich, a zaraz przejrzały oczy ich; i szli za nim.

21 A gdy się przybliżyli do Jeruzalemu, i przyszli
do Betfagie, do góry oliwnej, tedy Jezus posłał
dwóch uczniów, 2 Mówiąc im: Idźcie do miasteczka,
które jest przeciwko wam, a zaraz znajdziecie oślicę
uwiązaną i oślę z nią; odwiążcież je, a przywiedźcie do
mnie. 3 A jeźliby wam co kto rzekł, powiedzcie, iż Pan
ich potrzebuje; a zarazem puści je. 4 A to się wszystko
stało, aby się wypełniło, co powiedziano przez proroka,
mówiącego: 5 Powiedzcie córce Syońskiej: Oto król
twój idzie tobie cichy, a siedzący na oślicy, i na oślęciu,
synu oślicy pod jarzmem będącej. 6 Szedłszy tedy
uczniowie, a uczyniwszy tak, jako im był rozkazał Jezus,
7 Przywiedli oślicę i oślę, i włożyli na nie szaty swoje, i
wsadzili go na nie. 8 A wielki lud słał szaty swoje na

drodze, a drudzy obcinali gałązki z drzew, i słali na
drodze. 9 A lud wprzód i pozad idący wołał, mówiąc:
Hosanna synowi Dawidowemu! błogosławiony, który
idzie w imieniu Pańskiem, Hosanna na wysokościach!
10 A gdy on wjechał do Jeruzalemu, wzruszyło się
wszystko miasto, mówiąc: Któż ten jest? 11 A lud mówił:
Tenci jest Jezus, on prorok z Nazaretu Galilejskiego.
12 Tedy wszedł Jezus do kościoła Bożego, i wygnał
wszystkie sprzedawające i kupujące w kościele, a stoły
tych, co pieniędzmi handlowali, i stołki sprzedawających
gołębie poprzewracał, 13 I rzekł im: Napisano: Dom
mój dom modlitwy nazwany będzie; aleście wy uczynili
z niego jaskinię zbójców. 14 Tedy przystąpili do niego
ślepi i chromi w kościele, i uzdrowił je. 15 A obaczywszy
przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie cuda, które
czynił, i dzieci wołające w kościele, i mówiące: Hosanna
synowi Dawidowemu: rozgniewali się. 16 I rzekli mu:
Słyszyszże, co ci mówią? A Jezus im rzekł: I owszem.
Nigdyścież nie czytali, iż z ust niemowlątek i ssących
wykonałeś chwałę? 17 A opuściwszy je, wyszedł z
miasta do Betanii, i tam został; 18 A rano wracając
się do miasta, łaknął. 19 I ujrzawszy jedno figowe
drzewo przy drodze, przyszedł do niego, i nie znalazł
nic na niem, tylko same liście, i rzekł mu: Niechaj
się więcej z ciebie owoc nie rodzi na wieki. I uschło
zarazem one figowe drzewo. (aiōn g165) 20 A ujrzawszy
to uczniowie, dziwowali się, mówiąc: Jakoć prędko
uschło to figowe drzewo! 21 Tedy odpowiadając Jezus,
rzekł im: Zaprawdę powiadam wam: Jeźlibyście mieli
wiarę, a nie wątpilibyście, nie tylko to, co się stało z
figowem drzewem, uczynicie, ale gdybyście i tej górze
rzekli: Podnieś się, a rzuć się w morze, stanie się.
22 I wszystko, o cobyściekolwiek prosili w modlitwie
wierząc, weźmiecie. 23 A gdy on przyszedł do kościoła,
przystąpili do niego, gdy uczył, przedniejsi kapłani i
starsi ludu, mówiąc: Którąż mocą to czynisz? a kto
ci dał tę moc? 24 A odpowiadając Jezus, rzekł im:
Spytam i ja was o jednę rzecz, którą jeźli mi powiecie,
i ja wam powiem, którą mocą to czynię. 25 Chrzest
Jana skąd był? z nieba czyli z ludzi? A oni myśleli
sami w sobie, mówiąc: Jeźli powiemy z nieba, rzecze
nam: Czemużeście mu tedy nie uwierzyli? 26 Jeźli zaś
powiemy z ludzi, boimy się ludu; bo Jana wszyscy mają
za proroka. 27 A odpowiadając Jezusowi rzekli: Nie
wiemy. Rzekł im i on: I ja wam nie powiem, którą mocą
to czynię. 28 Ale cóż się wam zda? Człowiek niektóry
miał dwóch synów; a przystąpiwszy do pierwszego,
rzekł: Synu! idź, rób dziś na winnicy mojej. 29 Ale on
odpowiadając rzekł: Nie chcę, a potem obaczywszy się,
poszedł. 30 A przystąpiwszy do drugiego, rzekł także; a
on odpowiadając rzekł: Ja idę, panie! ale nie szedł.
31 Któryż z tych dwóch uczynił wolę ojcowską? Rzekli
mu: On pierwszy. Rzekł im Jezus: Zaprawdę powiadam
wam, że was celnicy i wszetecznice uprzedzają do
królestwa Bożego. 32 Albowiem przyszedł do was
Jan drogą sprawiedliwości, a nie uwierzyliście mu, ale
celnicy i wszetecznice uwierzyli mu: a wy widząc to,
przecież się nie obaczyliście, abyście mu uwierzyli. 33
Drugiego podobieństwa słuchajcie: Człowiek niektóry
był gospodarzem, który nasadził winnicę, i płotem ją
ogrodził, i wkopał w niej prasę, i zbudował wieżę, i
najął ją winiarzom, i odjechał precz. 34 A gdy się
przybliżył czas odbierania pożytków, posłał sługi swoje
do onych winiarzy, aby odebrali pożytki jej. 35 Ale
winiarze pojmawszy sługi jego, jednego ubili, a drugiego
zabili, a drugiego ukamionowali. 36 Zasię posłał inszych
sług, więcej niż pierwszych; i także im uczynili. 37
Ale na ostatek posłał syna swego, mówiąc: Będą się
wstydzić syna mego. 38 Lecz winiarze, ujrzawszy
onego syna, rzekli między sobą: Tenci jest dziedzic;
pójdźcie, zabijmy go, a otrzymamy dziedzictwo jego.
39 Tedy porwawszy go, wyrzucili go precz z winnicy i
zabili. 40 Gdy tedy pan winnicy przyjdzie, cóż uczyni
onym winiarzom? 41 Rzekli mu: Złe, źle potraci, a
winnicę najmie inszym winiarzom, którzy mu oddawać
będą pożytki czasów swoich. 42 Rzekł im Jezus: Nie
czytaliścież nigdy w Pismach: Kamień, który odrzucili
budujący, ten się stał głową węgielną: od Panać się
to stało, i dziwne jest w oczach naszych? 43 Przetoż
powiadam wam: Iż od was odjęte będzie królestwo
Boże, i będzie dane narodowi czyniącemu pożytki jego.
44 A kto by padł na ten kamień, roztrąci się, a na kogo
by on upadł, zetrze go. 45 A usłyszawszy przedniejsi
kapłani i Faryzeuszowie podobieństwa jego, domyślili
się, iż o nich mówił; 46 A chcąc go pojmać, bali się
ludu, ponieważ go mieli za proroka.

22 A odpowiadając Jezus, zasię im rzekł w
podobieństwach, mówiąc: 2 Podobne jest
królestwo niebieskie człowiekowi królowi, który sprawił
wesele synowi swemu; 3 I posłał sługi swe, aby
wezwali zaproszonych na wesele; ale nie chcieli
przyjść. 4 Znowu posłał insze sługi, mówiąc: Powiedzcie
zaproszonym: Otom obiad mój nagotował, woły moje i
co było karmnego, pobito, i wszystko gotowe, pójdźcież
na wesele. 5 Ale oni zaniedbawszy odeszli, jeden do
roli swojej, a drugi do kupiectwa swego; 6 A drudzy
pojmawszy sługi jego, zelżyli i pobili je. 7 Co gdy król
usłyszał, rozgniewał się, a posławszy wojska swoje,
wytracił one morderce, i miasto ich zapalił. 8 Tedy
rzekł sługom swoim: Weseleć wprawdzie jest gotowe;
lecz zaproszeni nie byli godni. 9 Przetoż idźcie na
rozstania dróg, kogokolwiek znajdziecie, wezwijcie
na wesele. 10 Tedy wyszedłszy oni słudzy na drogi,
zgromadzili wszystkie, którekolwiek znaleźli, złe i dobre,
i napełnione jest wesele gośćmi. 11 A wszedłszy

król, aby oglądał goście, obaczył tam człowieka nie
odzianego szatą weselną; 12 I rzekł mu: Przyjacielu!
jakoś tu wszedł, nie mając szaty weselnej? A on
zamilknął. 13 Tedy rzekł król sługom: Związawszy nogi
i ręce jego, weźmijcie go, a wrzućcie do ciemności
zewnętrznych, tam będzie płacz i zgrzytanie zębów. 14
Albowiem wiele jest wezwanych, ale mało wybranych.
15 Tedy odszedłszy Faryzeuszowie uczynili radę, jako
by go usidlili w mowie. 16 I posłali do niego ucznie swoje
z Herodyjany, mówiąc: Nauczycielu! wiemy, żeś jest
prawdziwy, i drogi Bożej w prawdzie uczysz, a nie dbasz
na nikogo; albowiem nie patrzysz na osobę ludzką. 17
Przetoż powiedz nam, co ci się zda? Godzili się dać
czynsz cesarzowi, czyli nie? 18 Ale Jezus poznawszy
złość ich, rzekł im: Czemuż mię kusicie, obłudnicy?
19 Pokażcie mi monetę czynszową; a oni mu podali
grosz. 20 I rzekł im: Czyjże to obraz i napis? 21 Rzekli
mu: Cesarski. Tedy im rzekł: Oddawajcież tedy, co jest
cesarskiego, cesarzowi, a co jest Bożego, Bogu. 22 To
usłyszawszy, zadziwili się, a opuściwszy go, odeszli. 23
Dnia onego przyszli do niego Saduceuszowie, którzy
mówią, iż nie masz zmartwychwstania, i pytali go,
24 Mówiąc: Nauczycielu! Mojżesz powiedział: Jeźliby
kto umarł, nie mając dzieci, aby brat jego prawem
powinowactwa pojął żonę jego, i wzbudził nasienie bratu
swemu. 25 Było tedy u nas siedm braci; a pierwszy
pojąwszy żonę, umarł, a nie mając nasienia, zostawił
żonę swoję bratu swemu. 26 Także też wtóry i trzeci,
aż do siódmego. 27 A na ostatek po wszystkich umarła
i ona niewiasta. 28 Przetoż przy zmartwychwstaniu,
któregoż z tych siedmiu będzie żoną, gdyż ją wszyscy
mieli? 29 A odpowiadając Jezus rzekł im: Błądzicie,
nie będąc powiadomieni Pisma, ani mocy Bożej. 30
Albowiem przy zmartwychwstaniu ani się żenić, ani za
mąż chodzić nie będą, ale będą jako Aniołowie Boży w
niebie. 31 A o powstaniu umarłych nie czytaliście, co
wam powiedziano od Boga mówiącego: 32 Jam jest Bóg
Abrahama, i Bóg Izaaka, i Bóg Jakóba? Bóg nie jestci
Bogiem umarłych, ale żywych. 33 A usłyszawszy to
lud, zdumiał się nad nauką jego. 34 Lecz gdy usłyszeli
Faryzeuszowie, że zawarł usta Saduceuszom, zeszli
się wespół. 35 I spytał go jeden z nich, zakonnik, kusząc
go i mówiąc: 36 Nauczycielu! które jest największe
przykazanie w zakonie? 37 A Jezus mu rzekł: Będziesz
miłował Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca
twego, i ze wszystkiej duszy twojej i ze wszystkiej myśli
twojej. 38 To jest pierwsze i największe przykazanie.
39 A wtóre podobne jest temuż: Będziesz miłował
bliźniego twego, jako samego siebie. 40 Na tych dwóch
przykazaniach wszystek zakon i prorocy zawisnęli. 41
A gdy się Faryzeuszowie zebrali, spytał ich Jezus, 42
Mówiąc: Co się wam zda o Chrystusie? Czyim jest
synem? Rzekli mu: Dawidowym. 43 I rzekł im: Jakoż
tedy Dawid w duchu nazywa go Panem? mówiąc: 44
Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż
położę nieprzyjacioły twoje podnóżkiem nóg twoich. 45
Ponieważ go tedy Dawid nazywa Panem, jakoż jest
synem jego? 46 A żaden mu nie mógł odpowiedzieć i
słowa, i nie śmiał go nikt więcej od onego dnia pytać.

23 Tedy Jezus rzekł do ludu i do uczniów
swoich, mówiąc: 2 Na stolicy Mojżeszowej
usiedli nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie. 3
Przetoż wszystkiego, czegokolwiek by wam rozkazali
przestrzegać, przestrzegajcie i czyńcie, ale według
uczynków ich nie czyńcie; albowiem oni mówią, ale nie
czynią. 4 Bo wiążą brzemiona ciężkie i nieznośne, i
kładą je na ramiona ludzkie, lecz palcem swoim nie
chcą ich ruszyć. 5 A wszystkie uczynki swoje czynią,
aby byli widziani od ludzi, i rozszerzają bramy swoje,
i rozpuszczają podołki płaszczów swoich. 6 Nadto
miłują pierwsze miejsca na wieczerzach, i pierwsze
stołki w bóżnicach. 7 I pozdrawiania na rynkach, i
aby je nazywali ludzie: Mistrzu, mistrzu! 8 Ale wy nie
nazywajcie się mistrzami; albowiem jeden jest mistrz
wasz, Chrystus; ale wy jesteście wszyscy braćmi. 9 I
nikogo nie zówcie ojcem waszym na ziemi; albowiem
jeden jest Ojciec wasz, który jest w niebiesiech. 10 A
niechaj was nie zowią mistrzami, gdyż jeden jest mistrz
wasz, Chrystus. 11 Ale kto z was największy jest, będzie
sługą waszym. 12 A kto by się wywyższał, będzie
poniżony; a kto by się poniżał, będzie wywyższony. 13
Lecz biada wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie
obłudni! iż zamykacie królestwo niebieskie przed ludźmi;
albowiem tam sami nie wchodzicie, ani tym, którzy by
wnijść chcieli, wchodzić nie dopuszczacie. 14 Biada
wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie obłudni!
iż pożeracie domy wdów, a to pod pokrywką długich
modlitw, dlatego cięższy sąd odniesiecie. 15 Biada
wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie obłudni! iż
obchodzicie morze i ziemię, abyście uczynili jednego
nowego Żyda; a gdy się stanie, czynicie go synem
zatracenia, dwakroć więcej niżeliście sami. **(Geenna
g1067)** 16 Biada wam, wodzowie ślepi! którzy powiadacie:
kto by przysiągł na kościół, nic nie jest: ale kto by
przysiągł na złoto kościelne, winien jest. 17 Głupi i
ślepi! albowiem cóż jest większego, złoto czy kościół,
który poświęca złoto? 18 A kto by przysiągł na ołtarz,
nic nie jest; lecz kto by przysiągł na dar, który jest
na nim, winien jest. 19 Głupi i ślepi! albowiem cóż
większego jest? dar, czyli ołtarz, który poświęca dar? 20
Kto tedy przysięga na ołtarz, przysięga na niego, i na to
wszystko, co na nim jest; 21 A kto przysięga na kościół,
przysięga na niego, i na tego, który w nim mieszka; 22 I
kto przysięga na niebo, przysięga na stolicę Bożą, i na
tego, który siedzi na niej. 23 Biada wam, nauczeni w

Piśmie i Faryzeuszowie obłudni! iż dawacie dziesięcinę
z miętki i z anyżu i z kminu, a opuszczacie poważniejsze
rzeczy w zakonie, sąd i miłosierdzie i wiarę; te rzeczy
mieliście czynić, a onych nie opuszczać. 24 Wodzowie
ślepi! którzy przecedzacie komara, i wielbłąda połykacie.
25 Biada wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie
obłudni! iż oczyszczacie kubek z wierzchu i misę, a
wewnątrz pełne są drapiestwa i zbytku. 26 Faryzeuszu
ślepy! oczyść pierwej to, co jest wewnątrz w kubku i
w misie, aby i to, co jest z wierzchu, czystem było.
27 Biada wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie
obłudni! iżeście podobni grobom pobielanym, które się
zdadzą z wierzchu być cudne, ale wewnątrz pełne są
kości umarłych i wszelakiej nieczystości. 28 Także i
wy z wierzchu zdacie się być ludziom sprawiedliwi;
ale wewnątrz jesteście pełni obłudy i nieprawości.
29 Biada wam, nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie
obłudni! iż budujecie groby proroków, i zdobicie nagrobki
sprawiedliwych, 30 I mówicie: Byśmy byli za dni
ojców naszych, nie bylibyśmy uczestnikami ich we krwi
proroków. 31 A tak świadczycie sami przeciwko sobie,
że jesteście synowie tych, którzy proroki pozabijali. 32 I
wy też dopełniacie miary ojców waszych. 33 Wężowie!
rodzaju jaszczurczy! i jakoż będziecie mogli ujść przed
sądem ognia piekielnego? **(Geenna g1067)** 34 Przetoż
oto ja posyłam do was proroki, i mędrce, i nauczone
w Piśmie, a z nich niektóre zabijecie i ukrzyżujecie,
a niektóre z nich ubiczujecie w bóżnicach waszych, i
będziecie je prześladować od miasta do miasta; 35 Aby
przyszła na was wszystka krew sprawiedliwa, wylana
na ziemi, ode krwi Abla sprawiedliwego aż do krwi
Zacharyjasza, syna Barachyjaszowego, któregoście
zabili między kościołem i ołtarzem. 36 Zaprawdę
powiadam wam: Przyjdzie to wszystko na ten naród. 37
Jeruzalem! Jeruzalem! które zabijasz proroki, i które
kamionujesz te, którzy do ciebie byli posyłani: ilekroć
chciałem zgromadzić dzieci twoje, tak jako zgromadza
kokosz kurczęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście?
38 Oto wam dom wasz pusty zostanie. 39 Albowiem
powiadam wam, że mię nie ujrzycie od tego czasu,
aż rzeczecie: Błogosławiony, który idzie w imieniu
Pańskiem.

24 A wyszedłszy Jezus z kościoła szedł; i przystąpili
uczniowie jego, aby mu ukazali budowanie
kościelne. 2 I rzekł im Jezus: Izaż nie widzicie tego
wszystkiego? Zaprawdę powiadam wam, nie zostanie tu
kamień na kamieniu, który by nie był rozwalony. 3 A gdy
siedział na górze oliwnej, przystąpili do niego uczniowie
osobno, mówiąc: Powiedz nam, kiedy się to stanie, i co
za znak przyjścia twego i dokonania świata? **(aiōn g165)**
4 I odpowiadając Jezus, rzekł im: Patrzcie, aby was kto
nie zwiódł. 5 Albowiem wiele ich przyjdzie pod imieniem
mojem, mówiąc: Jam jest Chrystus; i wiele ich zwiodą. 6
I usłyszycie wojny i wieści o wojnach; patrzcież, abyście
sobą nie trwożyli; albowiem musi to wszystko być, ale
jeszcze nie tu jest koniec. 7 Albowiem powstanie naród
przeciwko narodowi, i królestwo przeciwko królestwu,
i będą głody i mory i trzęsienia ziemi miejscami. 8
Ale to wszystko jest początkiem boleści. 9 Tedy was
podadzą w udręczenie, i będą was zabijać, i będziecie
w nienawiści u wszystkich narodów dla imienia mego.
10 A tedy wiele się ich zgorszy, a jedni drugich wydadzą,
i jedni drugich nienawidzieć będą. 11 I wiele fałszywych
proroków powstanie, i zwiodą wielu. 12 A iż się
rozmnoży nieprawość, oziębnie miłość wielu. 13 Ale
kto wytrwa aż do końca, ten zbawion będzie. 14 I
będzie kazana ta Ewangielija królestwa po wszystkim
świecie, na świadectwo wszystkim narodom. A tedyć
przyjdzie koniec. 15 Przetoż gdy ujrzycie obrzydliwość
spustoszenia, opowiedzianą przez Danijela proroka,
stojącą na miejscu świętem, (kto czyta, niechaj uważa),
16 Tedy ci, co będą w ziemi Judzkiej, niech uciekają
na góry; 17 A kto na dachu, niechaj nie zstępuje, aby
co wziął z domu swego; 18 A kto na roli, niech się
nazad nie wraca, aby wziął szaty swe. 19 A biada
brzemiennym i piersiami karmiącym w one dni! 20
Przetoż módlcie się, aby nie było uciekanie wasze w
zimie, albo w sabat. 21 Albowiem naonczas będzie
wielki ucisk, jaki nie był od początku świata aż dotąd,
ani potem będzie. 22 A gdyby nie były skrócone one
dni, nie byłoby zbawione żadne ciało: ale dla wybranych
będą skrócone one dni. 23 Tedy jeźliby wam kto
rzekł: Oto tu jest Chrystus, albo tam, nie wierzcie. 24
Albowiem powstaną fałszywi Chrystusowie, i fałszywi
prorocy, i czynić będą znamiona wielkie i cuda, tak
iżby zwiedli (by można) i wybrane. 25 Otom wam
przepowiedział. 26 Jeźliby wam tedy rzekli: Oto na
puszczy jest, nie wychodźcie; oto w komorach, nie
wierzcie. 27 Albowiem jako błyskawica wychodzi od
wschodu słońca i ukazuje się aż na zachód, tak będzie
i przyjście Syna człowieczego. 28 Bo gdziekolwiek
będzie ścierw, tam się zgromadzą i orły. 29 A zaraz po
utrapieniu onych dni słońce się zaćmi, a księżyc nie da
jasności swojej, i gwiazdy będą padać z nieba, i mocy
niebieskie poruszą się. 30 Tedyć się ukaże znamię
Syna człowieczego na niebie, a tedy będą narzekać
wszystkie pokolenia ziemi, i ujrzą Syna człowieczego,
przychodzącego na obłokach niebieskich, z mocą i z
chwałą wielką; 31 I pośle Anioły swoje z trąbą głosu
wielkiego, i zgromadzą wybrane jego od czterech
wiatrów, od krajów niebios aż do krajów ich. 32 A
od drzewa figowego nauczcie się tego podobieństwa:
Gdy się już gałąź jego odmładza i liście wypuszcza,
poznajecie, iż blisko jest lato. 33 Także i wy, gdy
ujrzycie to wszystko, poznawajcie, iż blisko jest, a

we drzwiach. 34 Zaprawdę powiadam wam, że nie
przeminie ten wiek, ażby się to wszystko stało. 35
Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą.
36 A o onym dniu i godzinie nikt nie wie, ani Aniołowie
niebiescy, tylko sam Ojciec mój. 37 Ale jako było za dni
Noego, tak będzie i przyjście Syna człowieczego. 38
Albowiem jako za dni onych przed potopem jedli, i pili,
i ożeniali się i za mąż wydawali, aż do onego dnia,
którego wszedł Noe do korabia, 39 I nie spostrzegli
się, aż przyszedł potop i zabrał wszystkie: tak będzie i
przyjście Syna człowieczego. 40 Tedy będą dwaj na
roli; jeden będzie wzięty, a drugi zostawiony; 41 Dwie
będą mleć we młynie; jedna będzie wzięta, a druga
zostawiona; 42 Czujcież tedy, ponieważ nie wiecie,
której godziny Pan wasz przyjdzie. 43 A to wiedzcie,
że, gdyby wiedział gospodarz, o której straży złodziej
ma przyjść, wżdyby czuł, i nie dałby podkopać domu
swego. 44 Przetoż i wy bądźcie gotowi; bo której się
godziny nie spodziejecie, Syn człowieczy przyjdzie.
45 Któryż tedy jest sługa wierny i roztropny, którego
postanowił pan jego nad czeladzią swoją, aby im
dawał pokarm na czas słuszny? 46 Błogosławiony on
sługa, którego by, przyszedłszy Pan jego, znalazł tak
czyniącego; 47 Zaprawdę powiadam wam, że go nad
wszystkiemi dobrami swemi postanowi. 48 A jeźliby
rzekł on zły sługa w sercu swojem: Odwłacza pan mój
z przyjściem swojem; 49 I począłby bić spółsługi, a jeść
i pić z pijanicami: 50 Przyjdzie pan sługi onego, dnia,
którego się nie spodzieje, i godziny, której nie wie; 51 I
odłączy go, a część jego położy z obłudnikami; tam
będzie płacz i zgrzytanie zębów.

25 Tedy podobne będzie królestwo niebieskie
dziesięciu pannom, które wziąwszy lampy swoje,
wyszły przeciwko oblubieńcowi. 2 A było z nich pięć
mądrych, a pięć głupich. 3 One głupie wziąwszy lampy
swoje, nie wzięły oleju z sobą. 4 Lecz mądre wzięły
oleju w naczynia swoje z lampami swemi. 5 A gdy
oblubieniec odwłaczał z przyjściem, zdrzemały się
wszystkie i posnęły. 6 A o północy stał się krzyk: Oto
oblubieniec idzie; wynijdźcie przeciwko niemu! 7 Tedy
wstały one wszystkie panny i ochędożyły lampy swoje.
8 Ale głupie rzekły do mądrych: Dajcie nam z oleju
waszego, boć lampy nasze gasną. 9 I odpowiedziały
one mądre, mówiąc: Nie damy, by snać nam i wam
nie dostało; idźcie raczej do sprzedawających, a
kupcie sobie. 10 A gdy odeszły kupować, przyszedł
oblubieniec; a te, które były gotowe, weszły z nim na
wesele; i zamknione są drzwi. 11 Lecz potem przyszły i
one drugie panny, mówiąc: Panie, Panie, otwórz nam!
12 A on odpowiadając, rzekł: Zaprawdę powiadam
wam, nie znam was. 13 Czujcież tedy; bo nie wiecie
dnia ani godziny, której Syn człowieczy przyjdzie. 14
Albowiem jako człowiek precz odjeżdżający zwołał sług
swoich i oddał im dobra swoje; 15 I dał jednemu pięć
talentów, a drugiemu dwa, a drugiemu jeden, każdemu
według przemożenia jego, i zaraz precz odjechał. 16 A
poszedłszy on, który wziął pięć talentów, robił niemi, i
zyskał drugie pięć talentów. 17 Także i on, który wziął
dwa, zyskał i ten drugie dwa. 18 Ale ten, który wziął
jeden, odszedłszy wykopał dół w ziemi, i skrył pieniądze
pana swego. 19 A po długim czasie przyszedł pan
onych sług, i rachował się z nimi. 20 Tedy przystąpiwszy
on, który był wziął pięć talentów, przyniósł drugie pięć
talentów, mówiąc: Panie! oddałeś mi pięć talentów,
otom drugie pięć talentów zyskał niemi. 21 I rzekł mu
pan jego: To dobrze, sługo dobry i wierny! nad małem
byłeś wiernym, nad wielem cię postanowię; wnijdź do
radości pana twego. 22 A przystąpiwszy i on, który
był dwa talenty wziął, rzekł: Panie! oddałeś mi dwa
talenty, otom drugie dwa talenty zyskał niemi. 23 Rzekł
mu pan jego: To dobrze, sługo dobry i wierny! gdyżeś
był wierny nad małem, nad wielem cię postanowię;
wnijdź do radości pana twego. 24 A przystąpiwszy i ten,
który był wziął jeden talent, rzekł: Panie! wiedziałem, że
jesteś człowiek srogi, który żniesz, gdzieś nie rozsiewał,
i zbierasz, gdzieś nie rozsypywał; 25 Bojąc się tedy,
szedłem i skryłem talent twój w ziemię; oto masz, co
twego jest. 26 A odpowiadając pan jego, rzekł mu: Sługo
zły i gnuśny! wiedziałeś, iż żnę, gdziem nie rozsiewał, i
zbieram, gdziem nie rozsypywał; 27 Przetożeś miał
pieniądze moje dać tym, co pieniędzmi handlują, a ja
przyszedłszy, wziąłbym był, co jest mojego, z lichwą.
28 Przetoż weźmijcie od niego ten talent, a dajcie temu,
który ma dziesięć talentów. 29 (Albowiem każdemu,
który ma, będzie dano, i obfitować będzie; a od tego,
który nie ma, i to, co ma, będzie od niego odjęto.) 30 A
niepożytecznego sługę wrzućcie do onych ciemności
zewnętrznych, tam będzie płacz i zgrzytanie zębów.
31 A gdy przyjdzie Syn człowieczy w chwale swojej, i
wszyscy święci Aniołowie z nim, tedy usiądzie na stolicy
chwały swojej, 32 I będą zgromadzone przed niego
wszystkie narody, i odłączy je, jedne od drugich, jako
pasterz odłącza owce od kozłów. 33 A postawi owce
zaiste po prawicy swojej, a kozły po lewicy. 34 Tedy
rzecze król tym, którzy będą po prawicy jego: Pójdźcie,
błogosławieni Ojca mego! odziedziczcie królestwo
wam zgotowane od założenia świata. 35 Albowiem
łaknąłem, a daliście mi jeść; pragnąłem, a daliście mi
pić; byłem gościem, a przyjęliście mię; 36 Byłem nagim,
a przyodzialiście mię; byłem chorym, a nawiedziliście
mię; byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie.
37 Tedy mu odpowiedzą sprawiedliwi, mówiąc: Panie!
kiedyżeśmy cię widzieli łaknącym, a nakarmiliśmy cię?
albo pragnącym, a napoiliśmy cię? 38 I kiedyśmy
cię widzieli gościem, a przyjęliśmy cię? albo nagim,

a przyodzialiśmy cię? 39 Albo kiedyśmy cię widzieli
chorym, albo w więzieniu, a przychodziliśmy do ciebie?
40 A odpowiadając król, rzecze im: Zaprawdę powiadam
wam, cokolwiekieście uczynili jednemu z tych braci
moich najmniejszych, mnieście uczynili. 41 Potem
rzecze i tym, którzy będą po lewicy: Idźcie ode mnie,
przeklęci! w ogień wieczny, który zgotowany jest dyjabłu
i Aniołom jego. (aiōnios g166) 42 Albowiem łaknąłem,
a nie daliście mi jeść; pragnąłem, a nie daliście mi
pić; 43 Byłem gościem, a nie przyjęliście mię; nagim,
a nie przyodzialiście mię; chorym i w więzieniu, a
nie nawiedziliście mię. 44 Tedy mu odpowiedzą i
oni, mówiąc: Panie! kiedyśmy cię widzieli łaknącym,
albo pragnącym, albo gościem, albo nagim, albo
chorym, albo w więzieniu, a nie służyliśmy tobie?
45 Tedy im odpowie, mówiąc: Zaprawdę powiadam
wam, czegościekolwiek nie uczynili jednemu z tych
najmniejszych, i mnieście nie uczynili. 46 I pójdą ci na
męki wieczne; ale sprawiedliwi do żywota wiecznego.
(aiōnios g166)

26 I stało się, gdy dokończył Jezus tych wszystkich
mów, rzekł do uczniów swoich: 2 Wiecie, iż po
dwóch dniach będzie wielkanoc, a Syn człowieczy
będzie wydany, aby był ukrzyżowany. 3 Tedy się
zebrali przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie i starsi
ludu do dworu najwyższego kapłana, którego zwano
Kaifasz; 4 I naradzali się, jakoby Jezusa zdradą pojmali
i zabili; 5 Lecz mówili: Nie w święto, aby nie był
rozruch między ludem. 6 A gdy Jezus był w Betanii, w
domu Szymona trędowatego, 7 Przystąpiła do niego
niewiasta, mająca słoik alabastrowy maści bardzo
kosztownej, i wylała ją na głowę jego, gdy siedział
u stołu. 8 Co widząc uczniowie jego, rozgniewali
się, mówiąc: I na cóż ta utrata? 9 Albowiem mogła
być ta maść drogo sprzedana, i mogło się to dać
ubogim. 10 Co gdy poznał Jezus, rzekł im: Przecz się
przykrzycie tej niewieście? Dobry zaprawdę uczynek
uczyniła przeciwko mnie. 11 Albowiem ubogie zawsze
macie z sobą, ale mnie nie zawsze mieć będziecie. 12
Bo ona wylawszy tę maść na ciało moje, uczyniła to,
gotując mię ku pogrzebowi. 13 Zaprawdę powiadam
wam: Gdziekolwiek będzie kazana ta Ewangielija po
wszystkim świecie, i to będzie powiadano, co ona
uczyniła, na pamiątkę jej. 14 Tedy odszedłszy jeden ze
dwunastu, którego zwano Judaszem Iszkaryjotem, do
przedniejszych kapłanów, 15 Rzekł im: Co mi chcecie
dać, a ja go wam wydam? A oni mu odważyli trzydzieści
srebrników. 16 A odtąd szukał czasu sposobnego, aby
go wydał. 17 A pierwszego dnia przaśników przystąpili
uczniowie do Jezusa, mówiąc mu: Gdzież chcesz, żeć
nagotujemy, abyś jadł baranka? 18 A on rzekł: Idźcie
do miasta, do niektórego człowieka, a rzeczcie mu:
Kazałci nauczyciel powiedzieć: Czas mój blisko jest,
u ciebie jeść będę baranka z uczniami moimi. 19 I
uczynili uczniowie, jako im rozkazał Jezus, i nagotowali
baranka. 20 A gdy był wieczór, usiadł za stołem ze
dwunastoma. 21 A gdy jedli, rzekł: Zaprawdę powiadam
wam, iż jeden z was wyda mię. 22 I zasmuciwszy się
bardzo, poczęli mówić do niego każdy z nich: Azażem
ja jest Panie? 23 A on odpowiadając, rzekł: Który macza
ze mną rękę w misie, ten mię wyda. 24 Synci człowieczy
idzie, jako napisano o nim; ale biada człowiekowi temu,
przez którego Syn człowieczy wydany bywa! dobrze
by mu było, by się był nie narodził ten człowiek. 25 A
odpowiadając Judasz, który go wydawał, rzekł: Izalim
ja jest, Mistrzu? Mówi mu: Tyś powiedział. 26 A gdy
oni jedli, wziąwszy Jezus chleb, a pobłogosławiwszy
łamał, i dał uczniom i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest
ciało moje. 27 A wziąwszy kielich i podziękowawszy,
dał im, mówiąc: Pijcie z tego wszyscy; 28 Albowiem to
jest krew moja nowego testamentu, która się za wielu
wylewa na odpuszczenie grzechów. 29 Ale powiadam
wam, iż nie będę pił odtąd z tego rodzaju winnej
macicy, aż do dnia onego, gdy go będę pił z wami nowy
w królestwie Ojca mego. 30 I zaśpiewawszy pieśń,
wyszli na górę oliwną. 31 Tedy im rzekł Jezus: Wy
wszyscy zgorszycie się ze mnie tej nocy; albowiem
napisano: Uderzę pasterza, i będą rozproszone owce
trzody. 32 Lecz gdy ja zmartwychwstanę, poprzedzę
was do Galilei. 33 A odpowiadając Piotr, rzekł mu:
Choćby się wszyscy zgorszyli z ciebie, ja się nigdy nie
zgorszę. 34 Rzekł mu Jezus: Zaprawdę powiadam ci,
iż tej nocy, pierwej niż kur zapieje, trzykroć się mnie
zaprzesz. 35 Rzekł mu Piotr: Choćbym z tobą miał i
umrzeć, nie zaprę się ciebie. Także i wszyscy uczniowie
mówili. 36 Tedy przyszedł Jezus z nimi na miejsce,
które zwano Gietsemane, i rzekł uczniom: Siądźcież tu,
aż odszedłszy, będę się tam modlił. 37 A wziąwszy z
sobą Piotra i dwóch synów Zebedeuszowych, począł
się smęcić i tęsknić. 38 Tedy im rzekł Jezus: Smętna
jest dusza moja aż do śmierci; zostańcież tu, a czujcie
ze mną. 39 A postąpiwszy trochę, padł na oblicze
swoje, modląc się i mówiąc: Ojcze mój, jeźli można,
niech mię ten kielich minie; a wszakże nie jako ja chcę,
ale jako ty. 40 Tedy przyszedł do uczniów, i znalazł je
śpiące, i rzekł Piotrowi: Takżeście nie mogli przez jednę
godzinę czuć ze mną? 41 Czujcież, a módlcie się,
abyście nie weszli w pokuszenie; duchci jest ochotny,
ale ciało mdłe. 42 Zasię po wtóre odszedłszy, modlił
się, mówiąc: Ojcze mój, jeźli mię nie może ten kielich
minąć, tylko abym go pił, niech się stanie wola twoja.
43 A przyszedłszy, znalazł je zasię śpiące; albowiem
oczy ich były obciążone. 44 A zaniechawszy ich, znowu
odszedł i modlił się po trzecie, też słowa mówiąc. 45
Tedy przyszedł do uczniów swoich i rzekł im: Śpijcież

już i odpoczywajcie; oto się przybliżyła godzina, a
Syn człowieczy będzie wydany w ręce grzeszników.
46 Wstańcie, pójdźmy! oto się przybliżył ten, który
mię wydaje. 47 A gdy on jeszcze mówił, oto Judasz,
jeden z dwunastu, przyszedł, a z nim wielka zgraja
z mieczami i z kijami, od przedniejszych kapłanów
i starszych ludu; 48 Ale ten, który go wydawał, dał
był im znak, mówiąc: Któregokolwiek pocałuję, tenci
jest; imajcież go. 49 A wnet przystąpiwszy do Jezusa,
rzekł: Bądź pozdrowiony, Mistrzu! i pocałował go. 50
Ale mu rzekł Jezus: Przyjacielu! na coś przyszedł?
Tedy przystąpiwszy, rzucili ręce na Jezusa i pojmali
go. 51 A oto jeden z tych, którzy byli z Jezusem,
wyciągnął rękę, i dobył miecza swego, a uderzywszy
sługę kapłana najwyższego, uciął mu ucho. 52 Tedy
mu rzekł Jezus: Obróć miecz swój na miejsce jego;
albowiem wszyscy, którzy miecz biorą, od miecza
poginą. 53 Azaż mniemasz, że bym nie mógł teraz
prosić Ojca mego, a stawiłby mi więcej niż dwanaście
wojsk Aniołów? 54 Ale jakożby się wypełniły Pisma,
które mówią, iż się tak musi stać? 55 Onejże godziny
mówił Jezus do onej zgrai: Wyszliście jako na zbójcę z
mieczami i z kijmi, pojmać mię; na każdy dzień siadałem
u was, ucząc w kościele, a nie pojmaliście mię. 56
Aleć się to wszystko stało, aby się wypełniły Pisma
prorockie. Tedy uczniowie jego wszyscy opuściwszy
go, uciekli. 57 A oni pojmawszy Jezusa, wiedli go do
Kaifasza, najwyższego kapłana, gdzie się byli zebrali
nauczeni w Piśmie i starsi. 58 Ale Piotr szedł za
nim z daleka aż do dworu najwyższego kapłana; a
wszedłszy tam, siedział z sługami, aby ujrzał koniec. 59
Ale przedniejsi kapłani i starsi, i wszelka rada szukali
fałszywego świadectwa przeciwko Jezusowi, aby go
na śmierć wydali. 60 Ale nie znaleźli; i choć wiele
fałszywych świadków przychodziło, przecię nie znaleźli.
A na ostatek wystąpiwszy dwaj fałszywi świadkowie,
61 Rzekli: Ten mówił: Mogę rozwalić kościół Boży, a
za trzy dni zbudować go. 62 A wstawszy najwyższy
kapłan, rzekł mu: Nic nie odpowiadasz? Cóż to jest, co
ci przeciwko tobie świadczą? 63 Lecz Jezus milczał. A
odpowiadając najwyższy kapłan rzekł: Poprzysięgam
cię przez Boga żywego, abyś nam powiedział, jeźliś ty
jest Chrystus, on Syn Boży? 64 Rzekł mu Jezus: Tyś
powiedział; wszakże powiadam wam: Odtąd ujrzycie
Syna człowieczego siedzącego na prawicy mocy Bożej,
i przychodzącego na obłokach niebieskich. 65 Tedy
najwyższy kapłan rozdarł szaty swoje, mówiąc: Bluźnił!
Cóż jeszcze potrzebujemy świadków? Otoście teraz
słyszeli bluźnierstwo jego. 66 Cóż się wam zda? A
oni odpowiadając, rzekli: Winien jest śmierci. 67 Tedy
plwali na oblicze jego, i pięściami go bili, a drudzy go
policzkowali, 68 Mówiąc: Prorokuj nam, Chrystusie!
kto jest ten, co cię uderzył? 69 Ale Piotr siedział przed
domem na podwórzu. Tedy przystąpiła do niego jedna
dziewka, mówiąc: I tyś był z tym Jezusem Galilejskim.
70 A on się zaprzał przed wszystkimi, mówiąc: Nie wiem,
co powiadasz. 71 A gdy on wychodził do przysionka,
ujrzała go insza dziewka, i rzekła do tych, co tam
byli: I tenci był z tym Jezusem Nazareńskim. 72 Tedy
po wtóre zaprzał się z przysięgą, mówiąc: Nie znam
tego człowieka. 73 A przystąpiwszy po małej chwilce
ci, co tam stali, rzekli Piotrowi: Prawdziwie i tyś jest
z nich; bo i mowa twoja ciebie wydaje. 74 Tedy się
począł przeklinać i przysięgać, mówiąc: Nie znam
tego człowieka; a zarazem kur zapiał. 75 I wspomniał
Piotr na słowa Jezusowe, który mu był powiedział:
Pierwej niż kur zapieje, trzykroć się mnie zaprzesz; a
wyszedłszy precz, gorzko płakał.

27 A gdy było rano, weszli w radę wszyscy przedniejsi
kapłani i starsi ludu przeciwko Jezusowi, aby go
zabili; 2 I związawszy go, wiedli i podali Ponckiemu
Piłatowi, staroście. 3 Tedy Judasz, który go był wydał,
widząc, iż był osądzony, żałując tego, wrócił trzydzieści
srebrników, przedniejszym kapłanom i starszym ludu. 4
Mówiąc: Zgrzeszyłem, wydawszy krew niewinną! A oni
rzekli: Cóż nam do tego? ty ujrzysz! 5 A porzuciwszy
one srebrniki w kościele, odszedł, a odszedłszy powiesił
się. 6 Ale przedniejsi kapłani wziąwszy one srebrniki,
mówili: Nie godzi się ich kłaść do skarbu kościelnego,
gdyż zapłata jest krwi. 7 I naradziwszy się, kupili za nie
rolę garncarzową na pogrzeb gościom. 8 Dlatego ona
rola nazwana jest rolą krwi, aż do dnia dzisiejszego. 9
Tedy się wypełniło, co powiedziano przez Jeremijasza
proroka, mówiącego: I wzięli trzydzieści srebrników,
zapłatę oszacowanego, który był oszacowany od synów
Izraelskich; 10 I dali je za rolę garncarzową, jako mi
postanowił Pan. 11 A Jezus stał przed starostą; i pytał
go starosta, mówiąc: Tyżeś jest on król żydowski? A
Jezus mu rzekł: Ty powiadasz. 12 A gdy nań skarżyli
przedniejsi kapłani i starsi, nic nie odpowiedział. 13
Tedy mu rzekł Piłat: Nie słyszyszże jako wiele przeciwko
tobie świadczą? 14 Lecz mu nie odpowiedział i na jedno
słowo, tak iż się starosta bardzo dziwował. 15 Ale na
święto zwykł był starosta wypuszczać ludowi jednego
więźnia, którego by chcieli. 16 I mieli natenczas więźnia
znacznego, którego zwano Barabbasz. 17 A gdy się
zebrali, rzekł do nich Piłat: Któregoż chcecie, abym
wam wypuścił? Barabbasza, czyli Jezusa, którego
zowią Chrystusem? 18 Bo wiedział, iż go z nienawiści
wydali. 19 A gdy on siedział na sądowej stolicy, posłała
do niego żona jego, mówiąc: Nie miej żadnej sprawy
z tym sprawiedliwym; bom wiele ucierpiała dziś we
śnie dla niego. 20 Ale przedniejsi kapłani i starsi
namówili lud, aby prosili o Barabbasza, a Jezusa, aby
stracili. 21 A odpowiadając starosta, rzekł im: Którego

chcecie, abym wam z tych dwóch wypuścił? a oni
odpowiedzieli: Barabbasza. 22 Rzekł im Piłat: Cóż
tedy uczynię z Jezusem, którego zowią Chrystusem?
Rzekli mu wszyscy: Niech będzie ukrzyżowany. 23 A
starosta rzekł: Cóż wżdy złego uczynił? Ale oni tem
bardziej wołali, mówiąc: Niech będzie ukrzyżowany!
24 A widząc Piłat, iż to nic nie pomagało, ale owszem
się większy rozruch wszczynał, wziąwszy wodę, umył
ręce przed ludem, mówiąc: Nie jestem ja winien krwi
tego sprawiedliwego; wy ujrzycie. 25 A odpowiadając
wszystek lud, rzekł: Krew jego na nas i na dziatki
nasze. 26 Tedy im wypuścił Barabbasza; ale Jezusa
ubiczowawszy, wydał go, aby był ukrzyżowany. 27 Tedy
żołnierze starościni przywiódłszy Jezusa na ratusz,
zebrali do niego wszystkę rotę; 28 A zewlekłszy go,
przyodziali go płaszczem szarłatowym; 29 I uplótłszy
koronę z ciernia, włożyli na głowę jego, i dali trzcinę
w prawą rękę jego, a upadając przed nim na kolana,
naśmiewali się z niego, mówiąc: Bądź pozdrowiony,
królu żydowski! 30 A plując na niego, wzięli onę trzcinę,
i bili go w głowę jego. 31 A gdy się z niego naśmiali,
zewlekli go z onego płaszcza, i oblekli go w szatę jego,
i wiedli go, aby był ukrzyżowany. 32 A wychodząc
znaleźli człowieka Cyrenejczyka, imieniem Szymon;
tego przymusili, aby niósł krzyż jego. 33 A przyszedłszy
na miejsce rzeczone Golgota, które zowią miejscem
trupich głów, 34 Dali mu pić ocet z żółcią zmieszany; a
skosztowawszy, nie chciał pić. 35 A ukrzyżowawszy go,
rozdzielili szaty jego, i miotali los, aby się wypełniło,
co powiedziano przez proroka: Rozdzielili sobie szaty
moje, a o odzienie moje los miotali. 36 A siedząc,
strzegli go tam. 37 I przybili nad głową jego winę jego
napisaną: Ten jest Jezus, król żydowski. 38 Byli też
ukrzyżowani z nim dwaj zbójcy, jeden po prawicy, a
drugi po lewicy. 39 A ci, którzy mimo chodzili, bluźnili
go, chwiejąc głowami swojemi, 40 I mówiąc: Ty, co
rozwalasz kościół, a w trzech dniach budujesz go, ratuj
samego siebie; jeźliś jest Syn Boży, zstąp z krzyża. 41
Także i przedniejsi kapłani z nauczonymi w Piśmie,
i z starszymi, naśmiewając się, mówili: 42 Inszych
ratował, a samego siebie ratować nie może; jeźliż jest
król Izraelski, niech teraz zstąpi z krzyża, a uwierzymy
mu. 43 Dufał w Bogu, niechże go teraz wybawi, jeźli się
w nim kocha; boć powiedział: Jestem Synem Bożym.
44 Także też i zbójcy, którzy byli z nim ukrzyżowani,
urągali mu. 45 A od szóstej godziny stała się ciemność
po wszystkiej ziemi aż do dziewiątej godziny. 46 A
około dziewiątej godziny zawołał Jezus głosem wielkim,
mówiąc: Eli, Eli, Lama Sabachtani! to jest, Boże mój!
Boże mój! czemuś mię opuścił? 47 Tedy niektórzy z
tych, co tam stali, usłyszawszy to, mówili: Elijasza ten
woła. 48 A zarazem bieżawszy jeden z nich, wziął
gąbkę, i napełnił ją octem, a włożywszy na trzcinę,
dał mu pić. 49 A drudzy mówili: Zaniechaj; patrzajmy,
jeźli przyjdzie Elijasz, aby go wybawił. 50 Ale Jezus
zawoławszy po wtóre głosem wielkim, oddał ducha.
51 A oto zasłona kościelna rozerwała się na dwoje
od wierzchu aż do dołu, i trzęsła się ziemia, a skały
się rozpadały. 52 I groby się otwierały, a wiele ciał
świętych, którzy byli zasnęli, powstało: 53 A wyszedłszy
z grobów po zmartwychwstaniu jego, weszli do miasta
świętego, i pokazali się wielom. 54 Tedy setnik i ci, co
z nim Jezusa strzegli, widząc trzęsienie ziemi, i to,
co się działo, zlękli się bardzo, mówiąc: Prawdziwieć
ten był Synem Bożym. 55 A było tam wiele niewiast
z daleka się przypatrujących, które były przyszły za
Jezusem od Galilei, posługując mu; 56 Między któremi
była Maryja Magdalena, i Maryja, matka Jakóbowa
i Jozesowa, i matka synów Zebedeuszowych. 57 A
gdy był wieczór, przyszedł człowiek bogaty z Arymatyi,
imieniem Józef, który też był uczniem Jezusowym. 58
Ten przyszedłszy do Piłata, prosił o ciało Jezusowe.
Tedy Piłat rozkazał, aby mu było ono ciało oddane;
59 A Józef wziąwszy ono ciało, uwinął je w czyste
prześcieradło; 60 I położył je w nowym grobie swoim,
który był w opoce wykował; a przywaliwszy do drzwi
grobowych kamień wielki, odszedł. 61 A była tam
Maryja Magdalena, i druga Maryja, które siedziały
przeciwko grobowi. 62 A drugiego dnia, który był
pierwszy po przygotowaniu, zgromadzili się przedniejsi
kapłani i Faryzeuszowie do Piłata. 63 Mówiąc: Panie!
wspomnieliśmy, iż on zwodziciel powiedział, gdy jeszcze
żyw był: Po trzech dniach zmartwychwstanę. 64 Rozkaż
tedy obwarować grób aż do dnia trzeciego, by snać
przyszedłszy uczniowie jego w nocy, nie ukradli go, i
nie powiedzieli ludowi, iż powstał od umarłych; i będzie
pośledni błąd gorszy niż pierwszy. 65 Rzekł im Piłat:
Macie straż, idźcież, obwarujcie, jako umiecie. 66 A oni
poszedłszy, osadzili grób strażą, zapieczętowawszy
kamień.

28 A gdy się skończył sabat, i już świtało na pierwszy
dzień onego tygodnia, przyszła Maryja Magdalena
i druga Maryja, aby grób oglądały. 2 A oto stało
się wielkie trzęsienie ziemi; albowiem Anioł Pański
zstąpiwszy z nieba, przystąpił i odwalił kamień ode
drzwi, i usiadł na nim. 3 A było wejrzenie jego jako
błyskawica, a szata jego biała jako śnieg. 4 A ci,
którzy strzegli grobu, drżeli, bojąc się go, i stali się jako
umarli. 5 Ale Anioł odpowiadając, rzekł do niewiast:
Nie bójcie się wy; boć wiem, iż Jezusa ukrzyżowanego
szukacie. 6 Nie maszci go tu; albowiem powstał,
jako powiedział; chodźcie, oglądajcie miejsce, gdzie
leżał Pan. 7 A prędko idąc, powiedzcie uczniom
jego, że zmartwychwstał; a oto uprzedza was do
Galilei, tam go ujrzycie; otom wam powiedział. 8

Tedy wyszedłszy prędko od grobu z bojaźnią i z
radością wielką, bieżały, aby to opowiedziały uczniom
jego. 9 A gdy szły, aby to opowiedziały uczniom
jego, oto Jezus spotkał się z niemi, mówiąc: Bądźcie
pozdrowione. A one przystąpiwszy, uchwyciły się nóg
jego i pokłoniły mu się. 10 Tedy im rzekł Jezus: Nie
bójcie się; idźcie, opowiedzcie braciom moim, aby
poszli do Galilei, a tam mię ujrzą. 11 A gdy one poszły,
oto niektórzy z straży przyszedłszy do miasta, oznajmili
przedniejszym kapłanom wszystko, co się stało. 12
Którzy zgromadziwszy się z starszymi, i naradziwszy
się, dali niemało pieniędzy żołnierzom, 13 Mówiąc:
Powiadajcie, iż uczniowie jego w nocy przyszedłszy,
ukradli go, gdyśmy spali. 14 A jeźliby się to do starosty
doniosło, my go namówimy, a was bezpiecznymi
uczynimy. 15 A oni wziąwszy pieniądze, uczynili, jako
ich nauczono. I rozniosła się ta powieść między Żydy
aż do dnia dzisiejszego. 16 Lecz jedenaście uczniów
poszli do Galilei na górę, gdzie im był naznaczył Jezus.
17 Ale ujrzawszy go, pokłonili mu się; lecz niektórzy
wątpili. 18 Ale Jezus przystąpiwszy, mówił do nich, a
rzekł: Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi.
19 Idąc tedy, nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je
w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego; 20 Ucząc je
przestrzegać wszystkiego, com wam przykazał. A oto
Jam jest z wami po wszystkie dni, aż do skończenia
świata. Amen. (aiōn g165)

Marka

1 Ten jest początek Ewangielii Jezusa Chrystusa,
Syna Bożego. **2** Jako napisano w prorokach: Oto Ja
posyłam Anioła mego przed obliczem twojem, który
zgotuje drogę twoję przed tobą. **3** Głos wołającego
na puszczy: Gotujcie drogę Pańską, proste czyńcie
ścieżki jego. **4** Jan chrzcił na puszczy, i kazał chrzest
pokuty na odpuszczenie grzechów. **5** I wychodziła do
niego wszystka kraina Judzka, i Jeruzalemczycy, a
wszyscy byli od niego chrzczeni w rzece Jordanie,
wyznawając grzechy swoje. **6** Ale Jan przyodziany
był sierścią wielbłądową, a pas skórzany był około
biódr jego, a jadał szarańczę i miód leśny. **7** I kazał,
mówiąc: Idzie za mną możniejszy niżeli ja, któremum
nie jest godzien, schyliwszy się, rozwiązać rzemyka u
obuwia jego. **8** Jamci was chrzcił wodą; ale on was
będzie chrzcił Duchem Świętym. **9** I stało się w one
dni, że przyszedł Jezus z Nazaretu Galilejskiego, a
ochrzczony jest od Jana w Jordanie. **10** A zarazem
wystąpiwszy z wody, ujrzał rozstępujące się niebiosa, i
Ducha jako gołębicę na niego zstępującego. **11** I stał
się głos z nieba: Tyś jest on Syn mój miły, w którym
mi się upodobało. **12** A zaraz Duch wypędził go na
puszczą. **13** I był tam na puszczy przez czterdzieści
dni, będąc kuszony od szatana, a był z zwierzęty,
a Aniołowie służyli mu. **14** Lecz potem, gdy Jan był
podany do więzienia, przyszedł Jezus do Galilei, każąc
Ewangieliję królestwa Bożego, **15** A mówiąc: Wypełnił
się czas i przybliżyło się królestwo Boże: Pokutujcie, a
wierzcie Ewangielii. **16** A przechodząc się nad morzem
Galilejskiem, ujrzał Szymona i Andrzeja, brata jego,
zapuszczających sieć w morze; bo byli rybitwi. **17** I rzekł
im Jezus: Pójdźcie za mną, a uczynię was rybitwami
ludzi. **18** A oni zarazem opuściwszy sieci swoje,
poszli za nim. **19** A stamtąd troszeczkę odszedłszy,
ujrzał Jakóba, syna Zebedeuszowego, i Jana, brata
jego, a oni w łodzi poprawiali sieci. **20** I zaraz ich
powołał; a oni zostawiwszy ojca swego Zebedeusza
w łodzi z czeladzią, poszli za nim. **21** Potem weszli
do Kapernaum; a zaraz w sabat wszedłszy Jezus do
bóżnicy, nauczał. **22** I zdumiewali się nad nauką jego;
albowiem on ich uczył jako mający moc, a nie jako
nauczeni w Piśmie. **23** A był w bóżnicy ich człowiek
mający ducha nieczystego, który zawołał, **24** Mówiąc:
Ach! cóż my z tobą mamy, Jezusie Nazareński?
Przyszedłeś, abyś nas wytracił. Znam cię, ktoś jest, żeś
on święty Boży. **25** I zgromił go Jezus, mówiąc: Umilknij,
a wynijdź z niego. **26** Tedy rozdarłszy go duch nieczysty
i zawoławszy głosem wielkim, wyszedł z niego. **27**
I wylękli się wszyscy, tak iż się pytali między sobą,
mówiąc: Cóż to jest? cóż to za nowa nauka, iż mocą i
duchom nieczystym rozkazuje, i są mu posłuszni? **28** I
rozeszła się powieść o nim prędko po wszystkiej krainie,
leżącej około Galilei. **29** A wyszedłszy zaraz z bóżnicy,
przyszli do domu Szymonowego i Andrzejowego z
Jakóbem i z Janem. **30** A świekra Szymonowa leżała,
mając gorączkę, o której mu wnet powiedzieli. **31** Tedy
przystąpiwszy podniósł ją, ująwszy ją za rękę jej; a
zaraz ją gorączka opuściła, i posługowała im. **32** A gdy
był wieczór i słońce zachodziło, przynosili do niego
wszystkie, którzy się źle mieli, i opętane; **33** A wszystko
miasto zgromadziło się do drzwi. **34** I uzdrowił wiele
tych, co się źle mieli na rozliczne choroby, i wygnał
wiele dyjabłów, a nie dopuścił mówić dyjabłom; bo
go znali. **35** A bardzo rano przede dniem wstawszy,
wyszedł i odszedł na puste miejsce, a tam się modlił.
36 I poszli za nim Szymon i ci, którzy z nim byli; **37**
A znalazłszy go, rzekli mu: Wszyscy cię szukają. **38**
Tedy im on rzekł: Idźmy do przyległych miasteczek,
abym i tam kazał; bom na to przyszedł. **39** I kazał w
bóżnicach ich po wszystkiej Galilei, i wyganiał dyjabły.
40 Tedy przyszedł do niego trędowaty, prosząc go i
upadając przed nim na kolana, i mówiąc mu: Jeźli
chcesz, możesz mię oczyścić. **41** A tak Jezus użaliwszy
się, wyciągnął rękę, a dotknął się go i rzekł mu: Chcę,
bądź oczyszczony! **42** A gdy to Pan rzekł, zarazem
odszedł trąd od niego, i był oczyszczony. **43** A srodze
mu przygroziwszy Jezus, zaraz go odprawił; **44** I rzekł
mu: Patrz, abyś nikomu nic nie powiadał, ale idź, a
ukaż się kapłanowi, i ofiaruj za oczyszczenie twoje to,
co rozkazał Mojżesz, na świadectwo przeciwko nim. **45**
Ale on odszedłszy, począł wiele opowiadać i rozsławiać
tę rzecz, tak iż już nie mógł Jezus jawnie wnijść do
miasta, ale był na ustroniu na miejscach pustych. I
schodzili się do niego zewsząd.

2 A zasię przyszedł po kilku dniach do Kapernaum,
i usłyszano, że jest w domu. **2** A wnet zeszło się ich
tak wiele, że się zmieścić nie mogli ani przede drzwiami;
i opowiadał im słowo Boże. **3** Tedy przyszli do niego
niosący powietrzem ruszonego, którego czterej nieśli.
4 A gdy do niego przystąpić nie mogli dla ciżby, odarli
dach, gdzie był Jezus, a przełamawszy go, spuścili po
powrozach na dół łoże, na którem leżał powietrzem
ruszony. **5** A widząc Jezus wiarę ich, rzekł powietrzem
ruszonemu: Synu! odpuszczone są tobie grzechy twoje.
6 A byli tam niektórzy z nauczonych w Piśmie, siedząc i
myśląc w sercach swoich: **7** Czemuż ten takie mówi
bluźnierstwa? któż może grzechy odpuszczać, tylko
sam Bóg? **8** A zaraz poznawszy Jezus duchem swym,
iż tak w sobie myśleli, rzekł im: Czemuż tak myślicie
w sercach waszych? **9** Cóż łatwiejszego jest, rzec
powietrzem ruszonemu: Odpuszczone są tobie grzechy,
czyli rzec: Wstań i weźmij łoże twoje, a chodź? **10** Ale

żebyście wiedzieli, iż Syn człowieczy ma moc na ziemi
grzechy odpuszczać, rzekł powietrzem ruszonemu: 11
Tobie mówię: Wstań, a weźmij łoże twoje, a idź do
domu twego. 12 A on zarazem wstał, i wziąwszy łoże
swoje, wyszedł przed wszystkimi, tak iż się wszyscy
zdumiewali i chwalili Boga, mówiąc: Nigdyśmy nic
takiego nie widzieli. 13 I wyszedł zasię nad morze, a
wszystek lud przychodził do niego, i nauczał je. 14 A
idąc mimo cła, ujrzał Lewiego, syna Alfeuszowego,
siedzącego na cle, i rzekł mu: Pójdź za mną! a on
wstawszy szedł za nim. 15 I stało się, gdy Jezus siedział
za stołem w domu jego, że wiele celników i grzeszników
wespół siedziało z Jezusem i z uczniami jego; bo ich
wiele było, i chodzili za nim. 16 A nauczeni w Piśmie
i Faryzeuszowie widząc go, że jadł z celnikami i z
grzesznikami, mówili do uczniów jego: Cóż jest, iż z
celnikami i z grzesznikami je i pije? 17 A usłyszawszy to
Jezus, rzekł im: Nie potrzebują zdrowi lekarza, ale ci, co
się źle mają; nie przyszedłem, wzywać sprawiedliwych,
ale grzesznych do pokuty. 18 A uczniowie Janowi i
Faryzejscy pościli, a przyszedłszy mówili do niego:
Czemuż uczniowie Janowi i Faryzejscy poszczą, a twoi
uczniowie nie poszczą? 19 I rzekł im Jezus: Izali mogą
synowie łożnicy małżeńskiej pościć, póki z nimi jest
oblubieniec? Póki z sobą oblubieńca mają, nie mogą
pościć. 20 Ale przyjdą dni, gdy od nich odjęty będzie
oblubieniec, a tedy będą pościć w one dni. 21 A żaden
nie wprawuje łaty sukna nowego w szatę wiotchą,
inaczej ona jego łata nowa ujmuje nieco od wiotchej
szaty, i stawa się gorsze rozdarcie. 22 I żaden nie leje
wina młodego w stare statki; bo inaczej wino młode
rozsadza statki, i wycieka wino, a statki się psują; ale
wino nowe ma być wlewane w statki nowe. 23 I stało
się, że szedł Jezus w sabat przez zboża, i poczęli
uczniowie jego idąc rwać kłosy. 24 Ale Faryzeuszowie
mówili do niego: Oto czemu ci czynią w sabat, czego
się nie godzi czynić? 25 A on im rzekł: Nigdyście nie
czytali, co uczynił Dawid, gdy niedostatek cierpiał, a
łaknął, sam i ci, którzy z nim byli? 26 Jako wszedł do
domu Bożego za Abijatara, kapłana najwyższego, i jadł
chleby pokładne, (których się nie godziło jeść, tylko
kapłanom), a dał i tym, którzy z nim byli. 27 Dotego
rzekł im: Sabat dla człowieka uczyniony, a nie człowiek
dla sabatu. 28 Dlatego Syn człowieczy jest Panem i
sabatu.

3 Wszedł zasię do bóżnicy, a był tam człowiek, który
miał rękę uschłą. 2 I podstrzegali go, jeźliby go
w sabat uzdrowił, aby go oskarżyli. 3 I rzekł onemu
człowiekowi, który miał rękę uschłą: Wystąp w pośrodek.
4 I rzekł do nich: Godzili się w sabat dobrze czynić,
czyli źle czynić? człowieka zachować, czyli zabić? a
oni milczeli. 5 Tedy spojrzawszy po nich z gniewem i
zasmuciwszy się nad zatwardzeniem serca ich, rzekł
onemu człowiekowi: Wyciągnij rękę twoję! i wyciągnął; i
przywrócona jest ręka jego do zdrowia jako i druga. 6
Tedy wyszedłszy Faryzeuszowie, uczynili wnet radę z
Herodyjany przeciwko niemu, jakoby go stracili. 7 Ale
Jezus z uczniami swymi ustąpił nad morze, a wielkie
mnóstwo szło za nim z Galilei i z ziemi Judzkiej, 8
I z Jeruzalemu, i z Idumei, i zza Jordanu, i z tych,
którzy mieszkali około Tyru i Sydonu, wielkie mnóstwo,
słysząc, jak wielkie rzeczy czynił, przyszli do niego. 9 I
rozkazał uczniom swoim, aby łódkę mieli zawsze w
pogotowiu, dla ludu, aby go nie cisnęli. 10 Albowiem ich
wiele uzdrawiał, tak iż nań padali, aby się go dotykali,
którzykolwiek choroby mieli. 11 A duchowie nieczyści,
gdy go ujrzeli, upadali przed nim i wołali, mówiąc: Ty
jesteś Syn Boży! 12 Ale ich on srodze gromił, żeby
go nie objawiali. 13 I wstąpił na górę, a wezwał do
siebie tych, których sam chciał, i przyszli do niego. 14
I postanowił ich dwanaście, aby z nim byli, a iżby je
wysłał kazać Ewangieliję: 15 I żeby mieli moc uzdrawiać
choroby i wyganiać dyjabły: 16 Szymona, któremu
imię dał Piotr; 17 I Jakóba, syna Zebedeuszowego, i
Jana, brata Jakóbowego, (którym dał imię Boanerges,
to jest: synowie gromu); 18 I Andrzeja, i Filipa, i
Bartłomieja, i Mateusza, i Tomasza, i Jakóba, syna
Alfeuszowego, i Tadeusza, i Szymona Kananejczyka;
19 I Judasza Iszkaryjota, który go też wydał. 20 I
przyszli do domu. I zgromadził się znowu lud, tak iż
nie mogli ani chleba jeść. 21 A gdy o tem usłyszeli
jego powinni, przyszli, aby go pojmali; bo mówili, że
odszedł od rozumu. 22 A nauczeni w Piśmie, którzy
byli przyszli z Jeruzalemu, mówili: Iż ma Beelzebuba, a
iż przez książęcia dyjabelskiego wygania dyjabły. 23
I wezwawszy ich, mówił do nich w podobieństwach:
Jakoż może szatan szatana wyganiać? 24 A jeźliże
królestwo samo w sobie będzie rozdzielone, nie może
się ostać ono królestwo. 25 I dom, jeźliby sam przeciwko
sobie był rozdzielony, nie będzie się mógł ostać on
dom. 26 Takci, jeźli szatan powstał sam przeciwko sobie
i jest rozdzielony, nie może się ostać, ale koniec bierze.
27 Nikt nie może sprzętu mocarzowego, wszedłszy do
domu jego, rozchwycić, jeźliby pierwej mocarza onego
nie związał; a potem dom jego splądruje. 28 Zaprawdę
powiadam wam, że wszystkie grzechy synom ludzkim
będą odpuszczone, i bluźnierstwa, któremibykolwiek
bluźnili; 29 Ale kto bluźni przeciwko Duchowi Świętemu,
nie ma odpuszczenia na wieki, ale winien jest sądu
wiecznego. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 30 Bo mówili: Ma
ducha nieczystego. 31 Przyszli tedy bracia i matka jego,
a stojąc przed domem, posłali do niego, i kazali go
zawołać. 32 A lud siedział około niego, i rzekli mu: Oto
matka twoja i bracia twoi szukają cię przed domem. 33
Ale im on odpowiedział, mówiąc: Któż jest matka moja,

i bracia moi? 34 A spojrzawszy wokoło po tych, którzy
koło niego siedzieli, rzekł: Oto matka moja, i bracia
moi! 35 Albowiem ktobykolwiek czynił wolę Bożą, ten
jest brat mój, i siostra moja, i matka moja.

4 I począł zasię uczyć przy morzu; i zgromadził się do
niego lud wielki, tak iż wstąpiwszy w łódź, siedział
na morzu, a wszystek lud był przy morzu na ziemi. 2 I
nauczał ich wiele rzeczy w podobieństwach, a mówił
do nich w nauce swojej: Słuchajcie! 3 Oto wyszedł
rozsiewca, aby rozsiewał. 4 I stało się, gdy rozsiewał,
że jedno padło podle drogi, a ptaki niebieskie przyleciały
i podziobały je. 5 Drugie zasię padło na miejsce
opoczyste, gdzie nie miało wiele ziemi; i prędko weszło,
przeto iż nie miało głębokości ziemi; 6 A gdy słońce
weszło, wygorzało, a iż korzenia nie miało, uschło.
7 A drugie padło między ciernie; i wzrosły ciernie i
zadusiły je, i nie wydało pożytku. 8 Drugie zasię padło
na ziemię dobrą, i wydało pożytek bujno wschodzący
i rosnący; i przyniosło jedno trzydziesiątny, a drugie
sześćdziesiątny, a drugie setny. 9 I mówił im: Kto ma
uszy ku słuchaniu, niechaj słucha. 10 A gdy sam tylko
był, pytali go ci, co przy nim byli ze dwunastoma, o to
podobieństwo. 11 A on im odpowiedział: Wam dano
wiedzieć tajemnicę królestwa Bożego; ale tym, którzy
są obcymi, wszystko się podawa w podobieństwach; 12
Aby patrząc patrzeli, ale nie widzieli, i słysząc słyszeli,
ale nie zrozumieli, by się snać nie nawrócili, a byłyby
im grzechy odpuszczone. 13 Zatem rzekł do nich: Nie
rozumiecie tego podobieństwa? A jakoż zrozumiecie
wszystkie inne podobieństwa? 14 Rozsiewca on
rozsiewa słowo. 15 A którzy podle drogi, ci są, którym
się rozsiewa słowo; ale gdy usłyszeli, zaraz przychodzi
szatan, a wybiera słowo wsiane w serca ich. 16 Także
i ci, którzy na opoczystych miejscach posiani są, ci
są, którzy, gdy usłyszeli słowo, zaraz je z radością
przyjmują; 17 Wszakże nie mają korzenia w sobie,
ale są doczesnymi; potem, gdy przychodzi ucisk albo
prześladowanie dla słowa, wnet się gorszą; 18 A którzy
między cierniem są posiani, ci są, którzy słuchają
słowa; 19 Ale pieczołowanie świata tego i omamienie
bogactw, i pożądliwości innych rzeczy, wszedłszy
zaduszają słowo, i staje się bez pożytku. (aiōn g165)
20 A którzy na dobrą ziemię przyjęli nasienie, ci są,
co słuchają słowa, i przyjmują je, przynoszą pożytek,
jedno trzydziesiątny, a drugie sześćdziesiątny, a drugie
setny. 21 Nadto mówił im: Izali przynoszą świecę, aby
wstawiona była pod korzec albo pod łoże? izali nie
dlatego, aby ją na świecznik wstawiono? 22 Bo nic
nie masz tajemnego, co by nie miało być objawiono;
ani się stało co skrytego, aby na jaw nie wyszło. 23
Jeźli kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słucha! 24 I
rzekł do nich: Patrzcież, czego słuchacie; jaką miarą
mierzycie, taką wam będzie odmierzono, a będzie
wam przydano, którzy słuchacie. 25 Albowiem kto ma,
będzie mu dano; a kto nie ma, i to, co ma, będzie od
niego odjęto. 26 I mówił: Takie jest królestwo Boże, jako
gdyby człowiek wrzucił nasienie w ziemię; 27 A spałby i
wstawałby we dnie i w nocy, a nasienie by weszło i
urosło, gdy on nie wie. 28 Boć ziemia sama z siebie
pożytek wydawa, naprzód trawę, potem kłos, a potem
zupełne zboże w kłosie. 29 A skoro się okaże urodzaj,
wnet gospodarz zapuszcza sierp; bo żniwo przyszło.
30 Nad to rzekł: Do czego przypodobamy królestwo
Boże, albo którem je podobieństwem wyrazimy? 31
Jest jako ziarno gorczyczne; które, gdy wsiane bywa w
ziemię, najmniejsze jest ze wszystkich nasion, które
są na ziemi. 32 Ale gdy bywa wsiane, wzrasta, i
bywa największe nad wszystkie jarzyny, i rozpuszcza
gałęzie wielkie, tak iż pod cieniem jego mogą sobie
czynić gniazda ptaki niebieskie. 33 I przez wiele takich
podobieństw mówił do nich słowo, tak jako słuchać
mogli. 34 A bez podobieństwa nie mówił do nich;
wszakże uczniom swym wszystko z osobna wykładał.
35 I rzekł do nich w tenże dzień, gdy już był wieczór:
Przeprawmy się na drugą stronę. 36 A rozpuściwszy
lud, wzięli go z sobą, tak jako był w łodzi; ale i inne
łódki były przy nim. 37 Tedy powstała wielka nawałność
wiatru, a wały biły na łódź, tak że się już napełniała.
38 A on na zadzie łodzi spał na wezgłówku; i obudzili
go i mówili mu: Nauczycielu! nie dbasz, że giniemy?
39 A tak ocknąwszy się, zgromił wiatr, i rzekł morzu:
Umilknij, a uśmierz się. I przestał wiatr, a stało się
wielkie uciszenie. 40 Zatem rzekł im: Przecz jesteście
tak bojaźliwi? Jakoż nie macie wiary? 41 I bali się
bojaźnią wielką, i mówili jedni do drugich: Któż wżdy
ten jest, że mu i wiatr i morze są posłuszne?

5 Tedy się przeprawili za morze do krainy
Gadareńczyków. 2 A gdy on wyszedł z łodzi,
zaraz mu zabieżał z grobów człowiek mający ducha
nieczystego; 3 Który miał mieszkanie w grobach, a nie
mógł go nikt i łańcuchami związać, 4 Przeto że on
często będąc pętami i łańcuchami związany, łańcuchy
porwał, i pęta pokruszył; a nie mógł go nikt ukrócić.
5 A zawsze we dnie i w nocy na górach w grobach
był, wołając i kamieniem się tłukąc. 6 Ujrzawszy tedy
Jezusa z daleka, bieżał i pokłonił mu się; 7 A wołając
głosem wielkim, rzekł: Cóż mam z tobą Jezusie, Synu
Boga najwyższego? Poprzysięgam cię przez Boga,
abyś mię nie trapił. 8 (Albowiem mu mówił: Wynijdź,
duchu nieczysty! z tego człowieka.) 9 Tedy go pytał: Co
masz za imię? A on odpowiadając, rzekł: Imię moje jest
wojsko: albowiem nas jest wiele. 10 I prosił go bardzo,
aby ich nie wyganiał z onej krainy. 11 A była tam przy
górach wielka trzoda świni, która się pasła. 12 I prosili

go oni wszyscy dyjabli, mówiąc: Puść nas w te świnie,
abyśmy w nie weszli. 13 I pozwolił im zaraz Jezus.
A wyszedłszy oni duchowie nieczyści, weszli w one
świnie; i porwała się ona trzoda z przykra w morze (a
było ich około dwóch tysięcy,) i potonęły w morzu. 14 A
oni, którzy świnie paśli, uciekli, i oznajmili to w mieście i
we wsiach; i wyszli, aby oglądali to, co się stało. 15 I
przyszli do Jezusa, i ujrzeli onego, który był opętany,
i siedział obleczony, będąc przy dobrem baczeniu;
onego, mówię, w którym było wojsko dyjabłów; i bali się.
16 A ci, którzy to widzieli, opowiedzieli im, co się działo
z onym opętanym, i o świniach. 17 Tedy go poczęli
prosić, aby odszedł z granic ich. 18 A gdy wstąpił w
łódź, prosił go on, co był opętanym, aby był przy nim. 19
Lecz mu Jezus nie dopuścił, ale mu rzekł: Idź do domu
swego, do swoich, a oznajmij im, jakoć wielkie rzeczy
Pan uczynił, a jako się nad tobą zmiłował. 20 Tedy
odszedł, i począł opowiadać w dziesięciu miastach,
jako mu wielkie rzeczy uczynił Jezus; i dziwowali się
wszyscy. 21 A gdy się zasię Jezus przeprawił w łodzi
na drugą stronę, zebrał się do niego wielki lud; a on był
nad morzem. 22 A oto przyszedł jeden z przełożonych
bóżnicy, imieniem Jairus, a ujrzawszy go, przypadł do
nóg jego. 23 I prosił go wielce, mówiąc: Ponieważ
córeczka moja kona, pójdźże, włóż na nię ręce, aby
była uzdrowiona, i będzie żywa. I poszedł z nim. 24 I
szedł za nim lud wielki, i cisnęli go. 25 Tedy niektóra
niewiasta, która cierpiała płynienie krwi ode dwunastu
lat. 26 I wiele ucierpiała od wielu lekarzy, i wynałożyła
wszystko, co miała; a nic jej nie pomogło, owszem się
jej tem więcej pogorszało: 27 Usłyszawszy o Jezusie,
przyszła z tyłu między ludem, i dotknęła się szaty jego;
28 Bo mówiła: Jeźli się tylko dotknę szaty jego, będę
uzdrowiona. 29 A zarazem wyschło źródło krwi jej,
i poczuła na ciele, że uzdrowiona była od choroby
swojej. 30 A wnet poznawszy Jezus sam w sobie, że
z niego moc wyszła, obrócił się do ludu i rzekł: Kto
się dotknął szat moich? 31 I rzekli mu uczniowie jego:
Widzisz, że cię ten lud ciśnie, a mówisz: Kto się mnie
dotknął? 32 I spojrzał w koło, aby ujrzał tę, która to
uczyniła: 33 Ale niewiasta ona z bojaźnią i ze drżeniem,
wiedząc, co się przy niej stało, przystąpiła i upadła
przed nim, a powiedziała mu wszystkę prawdę. 34
Zatem jej on rzekł: Córko! wiara twoja ciebie uzdrowiła,
idźże w pokoju, a bądź zdrowa od choroby twojej. 35 A
gdy on jeszcze mówił, przyszli słudzy od przełożonego
bóżnicy, mówiąc: Córka twoja umarła, czemuż jeszcze
trudzisz nauczyciela? 36 Ale Jezus skoro usłyszał to, co
oni mówili, rzekł do przełożonego bóżnicy: Nie bój się,
tylko wierz! 37 I nie dopuścił nikomu iść za sobą, tylko
Piotrowi, i Jakóbowi, i Janowi, bratu Jakóbowemu. 38 A
przyszedł do domu przełożonego bóżnicy, i ujrzał tam
zgiełk, i płaczące i bardzo narzekające. 39 Wszedłszy
tedy, rzekł im: Przecz zgiełk czynicie i płaczecie? nie
umarłać dzieweczka, ale śpi. 40 I naśmiewali się z
niego. Ale on wygnawszy wszystkie, wziął z sobą
ojca i matkę dzieweczki, i te, którzy przy nim byli, i
wszedł tam, gdzie dzieweczka leżała. 41 A ująwszy
za rękę onę dzieweczkę, rzekł do niej: Talita kumi! co
się wykłada: Dzieweczko (tobie mówię) wstań! 42 A
zaraz dzieweczka wstała, i chodziła; albowiem była w
dwunastym roku. I zdumieli się zdumieniem wielkiem.
43 Tedy im przykazał wielce, aby tego nikt nie wiedział,
i rozkazał, aby jej dano jeść.

6 A wyszedłszy stamtąd przyszedł do ojczyzny swojej,
i szli za nim uczniowie jego. 2 A gdy przyszedł
sabat, począł uczyć w bóżnicy, a wiele ich słuchając,
zdumiewali się i mówili: Skądże temu to wszystko?
a co to za mądrość, która mu jest dana, że się i
takie mocy dzieją przez ręce jego? 3 Izali ten nie jest
cieśla, syn Maryi, i brat Jakóba, i Jozesa, i Judasa,
i Szymona? Azaż tu nie masz i sióstr jego u nas? I
gorszyli się z niego. 4 Ale Jezus rzekł do nich: Nie jestci
prorok beze czci, chyba w ojczyźnie swojej, a między
pokrewnymi, i w domu swoim. 5 I nie mógł tam uczynić
żadnego cudu, oprócz iż niektóre chore, wkładając na
nie ręce, uzdrowił. 6 A dziwował się niedowiarstwu
ich, i obchodził okoliczne miasteczka, nauczając. 7
Tedy zwoławszy do siebie onych dwunastu, począł
je po dwóch rozsyłać, i dał im moc nad duchami
nieczystymi. 8 I rozkazał im, aby nic nie brali na drogę,
jedno tylko laskę: ani taistry, ani chleba, ani w trzos
pieniędzy; 9 Ale żeby się obuli w trzewiki, a nie obłoczyli
dwóch sukien. 10 Zatem mówił do nich: Gdziekolwiek
wnijdziecie w dom, tam zostańcie, póki byście stamtąd
nie wyszli. 11 A którzykolwiek by was nie przyjęli, ani
was słuchali, wyszedłszy stamtąd, otrząśnijcie proch z
nóg waszych na świadectwo im; zaprawdę powiadam
wam: Lżej będzie Sodomie i Gomorze w dzień sądny,
niż miastu onemu. 12 Tedy wyszedłszy kazali, aby
ludzie pokutowali. 13 I wyganiali wiele dyjabłów, i wiele
chorych olejkiem mazali i uzdrawiali je. 14 A usłyszał o
tem król Herod, (bo się imię jego stało rozsławione,
) i rzekł: Jan Chrzciciel zmartwychwstał, dlatego się
cuda dzieją przez niego. 15 A drudzy mówili: Elijasz to
jest; drudzy zaś mówili: Prorok to jest, albo jako jeden
z onych proroków. 16 Co usłyszawszy Herod, rzekł:
Ten jest Jan, któregom ja ścią, on zmartwychwstał.
17 Albowiem tenże Herod posławszy pojmał Jana, i
wsadził go do więzienia dla Herodyjady, żony Filipa,
brata swego, iż ją był pojął za żonę. 18 Bo Jan mówił
Herodowi: Nie godzi się mieć żony brata twego. 19 A
Herodyjas czyhała nań, i chciała go zabić, ale nie mogła;
20 Albowiem Herod obawiał się Jana, wiedząc, iż był
mężem sprawiedliwym i świętym; i oglądał się nań, i

słuchając go, wiele czynił i rad go słuchał. 21 A gdy
przyszedł dzień sposobny, którego Herod, obchodząc
pamiątkę narodzenia swego, wieczerzą sprawił na
książęta swoje i na hetmany i na przedniejsze z Galilei;
22 A gdy weszła córka onej Herodyjady i tańcowała,
i podobała się Herodowi i spółsiedzącym, rzekł król
do dzieweczki: Proś mię o co chcesz, a dam ci. 23 I
przysiągł jej: O cokolwiek byś mię prosiła, dam ci, aż do
połowy królestwa mego. 24 Ona tedy wyszedłszy, rzekła
matce swojej: O co mam prosić? A ona rzekła: O głowę
Jana Chrzciciela. 25 A tak ona zaraz wszedłszy prędko
do króla, prosiła mówiąc: Chcę, abyś mi teraz dał na
misie głowę Jana Chrzciciela. 26 I zasmucił się król
bardzo, wszakże dla przysięgi i dla spółsiedzących nie
chciał jej odmówić. 27 A zarazem posławszy król kata,
rozkazał przynieść głowę jego. 28 A on poszedłszy
ściął go w więzieniu, i przyniósł głowę jego na misie, a
dał ją dzieweczce, a dzieweczka dała ją matce swojej.
29 Co gdy usłyszeli uczniowie jego, przyszli i wzięli ciało
jego, i położyli je w grobie. 30 A Apostołowie zszedłszy
się do Jezusa, opowiedzieli mu wszystko, i co czynili, i
czego uczyli. 31 I rzekł im: Pójdźcie wy sami osobno na
miejsce puste, a odpocznijcie trochę; bo ich wiele było,
co przychodzili, i odchodzili, tak iż nie mieli wolnego
czasu, żeby jedli. 32 I odjechali w łodzi na miejsce puste
osobno. 33 A widząc je lud, że odjeżdżali, poznało
go wiele ich, i zbieżeli się tam pieszo ze wszystkich
miast, i poprzedzili je, i zgromadzili się do niego. 34 A
wyszedłszy Jezus ujrzał wielki lud, i użalił się ich, iż byli
jako owce nie mające pasterza, i począł ich nauczać
wiele rzeczy. 35 A gdy już czas mijał, przystąpiwszy
do niego uczniowie jego, rzekli: To miejsce jest puste,
a już czas mija. 36 Rozpuść je, aby poszedłszy do
okolicznych wsi i miasteczek, nakupili sobie chleba;
bo nie mają, coby jedli. 37 A on odpowiadając, rzekł
im: Dajcie wy im jeść. I rzekli mu: Szedłszy kupimy
za dwieście groszy chleba, a damy im jeść? 38 A on
im rzekł: Wieleż chleba macie? Idźcie, a dowiedzcie
się. A oni dowiedziawszy się, powiedzieli: Pięcioro,
i dwie ryby. 39 Tedy im kazał wszystkie gromadami
posadzić na zielonej trawie. 40 I usiedli rząd podle
rządu, tu po stu, tu zaś po pięćdziesiąt. 41 A wziąwszy
one pięć chlebów, i one dwie ryby, wejrzawszy w niebo,
błogosławił. I połamał one chleby i dawał uczniom
swoim, aby kładli przed nie; i one dwie ryby rozdzielił
między wszystkie. 42 I jedli wszyscy, i nasyceni byli.
43 I zebrali ułomków, dwanaście koszów pełnych, i z
onych ryb. 44 A było tych, którzy jedli chleby, około
pięciu tysięcy mężów. 45 I wnet przymusił ucznie swoje,
aby wstąpili w łódź, i uprzedzili go na drugą stronę ku
Betsaidzie, ażby on rozpuścił lud. 46 A odprawiwszy je,
odszedł na górę, aby się modlił. 47 A gdy był wieczór,
była łódź w pośród morza, a on sam był na ziemi.
48 I widział, że się spracowali, wiosłami robiąc; (bo
wiatr mieli przeciwny,) a tak około czwartej straży
nocnej przyszedł do nich, chodząc po morzu, i chciał
je wyminąć. 49 Ale oni ujrzawszy go chodzącego po
morzu, mniemali, żeby była obłuda, i krzyknęli: 50 (Bo
go wszyscy widzieli, i wylękli się.) Ale zaraz przemówił
do nich, i rzekł im: Ufajcie, jam jest; nie bójcie się!
51 I wstąpił do nich w łódź, i uciszył się wiatr; a oni
się sami w sobie nader zdumiewali i dziwowali. 52 Bo
nie zrozumieli z strony chlebów, gdyż serce ich było
zdrętwiało. 53 A przeprawiwszy się przyszli do ziemi
Gienezaret i przybili się do brzegu. 54 A gdy wyszli z
łodzi, zaraz ci, co go poznali, 55 Obieżawszy wszystkę
onę okoliczną krainę, poczęli nosić na łożach tych,
którzy się źle mieli, gdziekolwiek usłyszeli o nim, że
tam jest. 56 A gdziekolwiek on wszedł do miasteczek,
albo do miast, albo do wsi, kładli niemocne po ulicach, i
prosili go, aby się tylko dotykali podołka szaty jego; a
ile się go ich dotknęli, byli uzdrowieni.

7 Tedy się zgromadzili do niego Faryzeuszowie, i
niektórzy z nauczonych w Piśmie, którzy byli przyszli
z Jeruzalemu; 2 A ujrzawszy niektóre z uczniów jego,
że pospolitemi rękoma, (to jest, nieumytemi) jedli chleb,
ganili to. 3 Albowiem Faryzeuszowie i wszyscy Żydzi
nie jedzą, jeźliby pilnie rąk nie umyli, trzymając ustawę
starszych. 4 I z rynku przyszedłszy, jeźliby się nie umyli,
nie jedzą; i innych rzeczy wiele jest, które przyjęli ku
trzymaniu, jako umywanie kubków, konewek, i miednic,
i stołów. 5 Potem go pytali Faryzeuszowie i nauczeni
w Piśmie: Przecz uczniowie twoi nie chodzą według
podania starszych, ale nieumytemi rękoma chleb jedzą?
6 Tedy on odpowiadając, rzekł im: Dobrze Izajasz o was
obłudnikach prorokował, jako napisano: Lud ten czci
mię wargami, ale serce ich daleko jest ode mnie. 7 Lecz
próżno mię czczą nauczając nauk i ustaw ludzkich. 8
Albowiem wy opuściwszy przykazania Boże, trzymacie
ustawy ludzkie, umywanie konewek i kubków, i wiele
innych takich tym podobnych rzeczy czynicie. 9 Mówił
im też: Wy czysto znosicie przykazania Boże, abyście
ustawy wasze zachowali. 10 Bo Mojżesz rzekł: Czcij
ojca twego i matkę twoję; a kto złorzeczy ojcu albo
matce, niech śmiercią umrze. 11 Ale wy mówicie: Jeźliby
człowiek rzekł ojcu albo matce: Korban, (co jest dar),
którykolwiek będzie ode mnie, tobie pożyteczny będzie,
bez winy będzie; 12 I nie dopuścicie mu nic więcej czynić
ojcu swemu albo matce swojej, 13 Wniwecz obracając
słowo Boże ustawą waszą, którąście ustawili; i wiele
innych rzeczy tym podobnych czynicie. 14 A zwoławszy
wszystkiego ludu, mówił im: Słuchajcie mię wszyscy, a
zrozumiejcie! 15 Nie masz nic z rzeczy zewnętrznych,
które wchodzą w człowieka, co by go mogło pokalać;
ale to, co pochodzi z niego, to jest, co pokala człowieka.

16 Jeźli kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słucha! 17 A
gdy wszedł w dom od onego ludu, pytali go uczniowie
jego o to podobieństwo. 18 Tedy im rzekł: Także i
wy bezrozumni jesteście? Azaż nie rozumiecie, iż
wszystko, co zewnątrz wchodzi w człowieka, nie może
go pokalać? 19 Albowiem nie wchodzi w serce jego, ale
w brzuch, i do wychodu wychodzi, czyszcząc wszystkie
pokarmy. 20 I powiedział, że co pochodzi z człowieka, to
pokala człowieka. 21 Bo z wnętrzności serca ludzkiego
pochodzą złe myśli, cudzołóstwa, wszeteczeństwa,
mężobójstwa, 22 Kradzieże, łakomstwa, złości, zdrada,
niewstyd, oko złe, bluźnierstwo, pycha, głupstwo. 23
Wszystkie te złe rzeczy pochodzą z wnętrzności, i
pokalają człowieka. 24 A stamtąd wstawszy, poszedł
na granice Tyru i Sydonu, a wszedłszy w dom, nie
chciał, aby kto wiedział; lecz się utaić nie mógł. 25
Albowiem usłyszawszy o nim niewiasta, której córeczka
miała ducha nieczystego, przyszła i przypadła do
nóg jego, 26 (A ta niewiasta była Grecka, rodem z
Syrofenicyi) i prosiła go, aby dyjabła wygnał z córki
jej. 27 Ale jej Jezus rzekł: Niech się pierwej dzieci
nasycą; boć nie jest dobra, brać chleb dzieciom i
miotać szczeniętom. 28 A ona odpowiedziała i rzekła
mu: Tak jest, Panie! Wszakże i szczenięta jadają pod
stołem z odrobin dziecinnych. 29 I rzekł do niej: Dla tej
mowy idź, wyszedł dyjabeł z córki twojej. 30 A gdy ona
odeszła do domu swego, znalazła iż dyjabeł wyszedł, a
córka leżała na łożu. 31 A wyszedłszy zaś z granic
Tyrskich i Sydońskich, przyszedł nad morze Galilejskie,
pośrodkiem granic dziesięciu miast. 32 I przywiedli mu
głuchego i z ciężkością mówiącego, a prosili go, aby
na niego rękę włożył. 33 A wziąwszy go Pan od ludu
osobno, włożył palce swoje w uszy jego, a plunąwszy
dotknął się języka jego; 34 A wejrzawszy w niebo,
westchnął i rzekł do niego: Efata! to jest, otwórz się. 35
I wnet się otworzyły uszy jego, i rozwiązała się związka
języka jego, i wymawiał dobrze. 36 Tedy im zakazał,
aby tego nikomu nie powiadali. 37 Ale czem on im
bardziej zakazywał, tem oni to bardziej rozgłaszali, i
nader się bardzo zdumiewali, mówiąc: Dobrze wszystko
uczynił; bo czyni, iż głusi słyszą i niemi mówią.

8 A w oneż dni, gdy nader wielki lud był, a nie mieli,
co by jedli, zwoławszy Jezus uczniów swoich, rzekł
im: 2 Żal mi tego ludu; bo już trzy dni trwają przy mnie,
a nie mają, co by jedli; 3 A jeźli je rozpuszczę głodne
do domów ich, pomdleją na drodze; albowiem niektórzy
z nich z daleka przyszli. 4 Tedy mu odpowiedzieli
uczniowie jego: Skądże te kto będzie mógł nasycić
chlebem tu na puszczy? 5 I spytał ich: Wieleż macie
chlebów? A oni rzekli: Siedm. 6 I rozkazał ludowi,
żeby usiadł na ziemi; a wziąwszy one siedm chlebów,
podziękowawszy łamał, i dawał uczniom swoim, aby
przed lud kładli; i kładli przed lud. 7 Mieli też trochę
rybek, które pobłogosławiwszy, kazał i one przed
lud kłaść. 8 Jedli tedy i nasyceni są, i zebrali, co
zbyło ułomków, siedm koszów. 9 A było tych, co
jedli, około czterech tysięcy; i rozpuścił je. 10 A wnet
wstąpiwszy w łódź z uczniami swoimi, przyszedł w
strony Dalmanutskie. 11 I wyszli Faryzeuszowie, a
poczęli z nim spór wieść, szukając od niego znamienia z
nieba, a kusząc go. 12 Tedy westchnąwszy serdecznie
w duchu swym, rzekł: Przeczże ten rodzaj znamienia
szuka? Zaprawdę powiadam wam, że nie będzie dane
znamię temu rodzajowi. 13 I opuściwszy ich, wstąpił
zasię w łódź, i przeprawił się na drugą stronę. 14
A zapomnieli byli uczniowie wziąć z sobą chleba, i
nie mieli z sobą nic więcej, tylko jeden chleb w łodzi.
15 Tedy im przykazał, mówiąc: Baczcież, a strzeżcie
się kwasu Faryzeuszów i kwasu Herodowego. 16 I
rozmawiali między sobą i rzekli: O tem snać mówi, że
nie mamy chleba. 17 Co poznawszy Jezus, rzekł im: O
czemże rozmawiacie, iż nie macie chleba? Jeszczeż
nie baczycie i nie zrozumiewacie? Jeszczeż macie
serce swoje zdrętwiałe? 18 Oczy mając nie widzicie, i
uszy mając nie słyszycie, i nie pamiętacie? 19 Gdym
onych pięć chlebów łamał między pięć tysięcy ludzi,
wiele żeście pełnych koszów ułomków zebrali? Rzekli
mu: Dwanaście; 20 A gdym onych siedm chlebów
łamał między cztery tysiące ludzi, wieleście koszów
pełnych ułomków zebrali? A oni rzekli: Siedm. 21 A
on im rzekł: Jakoż tedy nie rozumiecie? 22 Potem
przyszedł do Betsaidy; i przywiedli do niego ślepego,
prosząc go, aby się go dotknął. 23 A ująwszy onego
ślepego za rękę, wywiódł go precz za miasteczko, i
plunąwszy na oczy jego, włożył na niego ręce, i pytał
go, jeźliby co widział. 24 A on spojrzawszy w górę,
rzekł: Widzę ludzi; bo widzę, że chodzą jako drzewa.
25 Potem zasię włożył ręce na oczy jego, i rozkazał mu
w górę spojrzeć; i uzdrowiony jest na wzroku, tak że i
z daleka wszystkich jasno widział. 26 I odesłał go do
domu jego, mówiąc: I do tego miasteczka nie wchodź, i
nikomu z miasteczka nie powiadaj. 27 Tedy wyszedł
Jezus i uczniowie jego do miasteczek należących do
Cezaryi Filipowej, a w drodze pytał uczniów swoich,
mówiąc im: Kimże mię powiadają być ludzie? 28 A
oni mu odpowiedzieli: Jedni Janem Chrzcicielem, a
drudzy Elijaszem, a drudzy jednym z proroków. 29
Ale on im rzekł: A wy kim mię być powiadacie? A
odpowiadając Piotr, rzekł mu: Tyś jest on Chrystus.
30 I przygroził im, aby o nim nikomu nie powiadali. 31
I począł je nauczać, że Syn człowieczy musi wiele
ucierpieć, i odrzuconym być od starszych ludu, i od
przedniejszych kapłanów i nauczonych w Piśmie, i
być zabity, a po trzech dniach zmartwychwstać. 32 A
to mówił jawnie. Tedy go Piotr wziąwszy na stronę,

począł go strofować. 33 Ale on obróciwszy się, a
wejrzawszy na ucznie swoje, zgromił Piotra, mówiąc:
Idź ode mnie, szatanie; albowiem nie pojmujesz tego,
co jest Bożego, ale co jest ludzkiego. 34 A zwoławszy
ludu z uczniami swoimi, rzekł im: Ktokolwiek chce
za mną iść, niech samego siebie zaprze, a weźmie
krzyż swój, i naśladuje mię. 35 Albowiem kto by chciał
zachować duszę swą, straci ją; a kto by stracił duszę
swą dla mnie i dla Ewangielii, ten ją zachowa. 36
Bo cóż pomoże człowiekowi, choćby wszystek świat
pozyskał, a szkodowałby na duszy swojej? 37 Albo co
za zamianę da człowiek za duszę swoję? 38 Albowiem
kto by się wstydził za mię i za słowa moje między tym
rodzajem cudzołożnym i grzesznym, i Syn człowieczy
wstydzić się za niego będzie, gdy przyjdzie w chwale
Ojca swego z Anioły świętymi.

9 I mówił im: Zaprawdę powiadam wam, iż są niektórzy
z tych, co tu stoją, którzy nie ukuszą śmierci, ażby
ujrzeli, że królestwo Boże przyszło w mocy. 2 A po
sześciu dniach wziął z sobą Jezus Piotra, Jakóba i Jana,
i wiódł je na górę wysoką same osobno, i przemienił
się przed nimi. 3 A szaty jego stały się lśniące, i
bardzo białe jako śnieg, jak ich blecharz na ziemi
nie może wybielić. 4 I ujrzeli Elijasza z Mojżeszem,
którzy rozmawiali z Jezusem. 5 A odpowiadając Piotr,
rzekł Jezusowi: Mistrzu! dobrze nam tu być; przetoż
uczynimy tu trzy namioty, tobie jeden, Mojżeszowi
jeden, i Elijaszowi jeden. 6 Albowiem nie wiedział, co
by mówił; bo przestraszeni byli. 7 I stał się obłok, który
je zacienił, a przyszedł głos z obłoku mówiący: Ten jest
Syn mój miły, tegoż słuchajcie. 8 A wnet obejrzawszy
się, nikogo więcej nie widzieli, tylko Jezusa samego
z sobą. 9 A gdy oni zstępowali z góry, przykazał
im, aby tego nikomu nie powiadali, co widzieli, aż
kiedy by Syn człowieczy zmartwychwstał. 10 A tak oni
zatrzymali tę rzecz u siebie, pytając się między sobą,
co by to było zmartwychwstać. 11 I pytali go, mówiąc:
Cóż tedy nauczeni w Piśmie powiadają, że Elijasz
pierwej przyjść ma? 12 A on odpowiadając, rzekł im:
Elijaszci przyszedłszy pierwej, naprawi wszystko, a jako
napisano o Synu człowieczym, że musi wiele ucierpieć,
a za nic poczytanym być. 13 Aleć wam powiadam,
że i Elijasz przyszedł, i uczynili mu cokolwiek chcieli,
jako o nim napisano. 14 A przyszedłszy do uczniów,
ujrzał lud wielki około nich, i nauczone w Piśmie spór
mające z nimi. 15 A wnetże lud wszystek ujrzawszy
go, polękali się, i zbieżawszy się, przywitali go. 16 I
pytał nauczonych w Piśmie: O cóż spór macie między
sobą? 17 A odpowiadając jeden z onego ludu, rzekł:
Nauczycielu! przywiodłem do ciebie syna mego, który
ma ducha niemego. 18 Ten gdziekolwiek go popadnie,
rozdziera go, a on się ślini, i zgrzyta zębami swemi
i schnie; i mówiłem uczniom twoim, aby go wygnali;
ale nie mogli. 19 Lecz on odpowiadając mu, rzekł: O
rodzaju niewierny! dokądże z wami będę? i dokądże
was cierpieć będę? przywiedźcie go do mnie. 20 I
przywiedli go do niego; a skoro go ujrzał, zaraz go duch
rozdarł, a on upadłszy na ziemię, przewracał się, śliniąc
się. 21 Zatem spytał Jezus ojca jego: Jakoż mu się to
dawno przydało? A on powiedział: Z dzieciństwa. 22 I
często go miotał w ogień i w wodę, żeby go stracił, ale
możeszli co, ratuj nas, użaliwszy się nad nami. 23 Ale
mu Jezus rzekł: Jeźli możesz temu wierzyć? Wszystko
jest możno wierzącemu. 24 A zarazem zawoławszy
ojciec onego młodzieńca, ze łzami rzekł: Wierzę, Panie!
ty ratuj niedowiarstwa mego. 25 A widząc Jezus, iż
się lud zbiegał, zgromił onego ducha nieczystego,
mówiąc mu: Duchu niemy i głuchy! ja tobie rozkazuję,
wynijdź z niego, a nie wchodź więcej w niego. 26
Zawoławszy tedy bardzo, rozdarłszy go, wyszedł; i stał
się on człowiek jako umarły, tak że ich wiele mówiło,
iż umarł. 27 Ale Jezus ująwszy go za rękę, podniósł
go; i wstał. 28 A gdy wszedł w dom, pytali go osobno
uczniowie jego: Czemużeśmy go wygnać nie mogli? 29
A on im rzekł: Ten rodzaj dyjabłów inaczej wynijść nie
może, tylko przez modlitwę i przez post. 30 A stamtąd
wyszedłszy, szli z sobą przez Galileję; ale nie chciał,
aby kto o tem wiedział. 31 Albowiem uczył ucznie swoje,
i mówił im: Syn człowieczy będzie wydany w ręce
ludzkie, i zabiją go; ale gdy będzie zabity, dnia trzeciego
zmartwychwstanie. 32 Lecz oni tej rzeczy nie rozumieli;
wszakże bali się go spytać. 33 Zatem przyszedł do
Kapernaum, a będąc w domu, pytał ich: O czemżeście
w drodze między sobą rozmawiali? 34 Lecz oni milczeli;
albowiem rozmawiali między sobą w drodze, kto by z
nich był większy. 35 A usiadłszy, zawołał dwunastu i
mówił im: Jeźli kto chce być pierwszym, niech będzie ze
wszystkich ostatnim, i sługą wszystkich. 36 A wziąwszy
dzieciątko, postawił je w pośrodku nich, a wziąwszy je
na ręce, rzekł im: 37 Kto by jedno z takich dziateczek
przyjął w imieniu mojem, mnie przyjmuje; a kto by
mnie przyjął, nie mnie przyjmuje, ale onego, który
mię posłał. 38 Tedy mu odpowiedział Jan, mówiąc:
Nauczycielu! widzieliśmy niektórego w imieniu twojem
dyjabły wyganiającego, który nie chodzi za nami, i
zabranialiśmy mu, przeto że nie chodzi za nami. 39 Ale
Jezus rzekł: Nie zabraniajcie mu; albowiem nikt nie jest,
co by czynił cuda w imieniu mojem, aby mógł snadnie
mówić źle o mnie. 40 Bo kto nie jest przeciwko nam, za
nami jest. 41 Albowiem kto by was napoił kubkiem wody
w imieniu mojem, dlatego iż jesteście Chrystusowi,
zaprawdę powiadam wam, nie straci zapłaty swojej. 42
A kto by zgorszył jednego z tych małych, którzy w mię
wierzą, daleko by mu lepiej było, aby był zawieszony
kamień młyński u szyi jego, i w morze był wrzucony. 43

A jeźliby cię gorszyła ręka twoja, odetnij ją; bo lepiej
jest tobie ułomnym wnijść do żywota, niżeli dwie ręce
mając, iść do piekła w on ogień nieugaszony, **(Geenna g1067)** **44** Gdzie robak ich nie umiera, a ogień nie
gaśnie. **45** A jeźliby cię noga twoja gorszyła, odetnij
ją; bo lepiej tobie chromym wnijść do żywota, niżeli
dwie nogi mając, być wrzuconym do piekła, w ogień
nieugaszony, **(Geenna g1067)** **46** Gdzie robak ich nie
umiera, a ogień nie gaśnie. **47** A jeźliby cię oko twoje
gorszyło, wyłup je; bo lepiej tobie jednookim wnijść do
królestwa Bożego, niżeli dwoje oczu mając, wrzuconym
być do ognia piekielnego. **(Geenna g1067)** **48** Gdzie robak
ich nie umiera, a ogień nie gaśnie. **49** Albowiem każdy
człowiek ogniem osolony będzie, i każda ofiara solą
osolona będzie. **50** Dobrać jest sól; ale jeźli się sól
niesłoną stanie, czemże ją osolicie? Miejcież sól sami
w sobie, a miejcie pokój między sobą.

10 A wstawszy stamtąd, przyszedł do granic Judzkich
przez krainę za Jordanem leżącą; i zszedł się
zaś do niego lud, i uczył je zaś jako miał zwyczaj. **2**
Tedy przystąpiwszy Faryzeuszowie, pytali go: Godzili
się mężowi żonę opuścić? a to czynili, kusząc go. **3**
Ale on odpowiadając, rzekł im: Cóż wam przykazał
Mojżesz? **4** A oni rzekli: Mojżesz pozwolił napisać list
rozwodny i opuścić ją. **5** A odpowiadając Jezus, rzekł
im: Dla zatwardzenia serca waszego napisał wam to
przykazanie. **6** Aleć od początku stworzenia mężczyznę
i niewiastę uczynił je Bóg. **7** Dlatego opuści człowiek
ojca swego i matkę, a przyłączy się do żony swojej, **8** I
będą dwoje jednem ciałem; a tak już nie są dwoje, ale
jedno ciało. **9** Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie
rozłącza. **10** A w domu zaś uczniowie jego o toż go
pytali. **11** I rzekł im: Ktobykolwiek opuścił żonę swą, a
pojąłby inną, cudzołoży przeciwko niej; **12** A jeźliby
niewiasta opuściła męża swego, a szłaby za drugiego,
cudzołoży. **13** Tedy przynoszono do niego dziatki, aby
się ich dotykał; ale uczniowie gromili tych, którzy je
przynosili. **14** Co ujrzawszy Jezus, rozgniewał się i
rzekł im: Dopuśćcie dziatkom przychodzić do mnie,
a nie zabraniajcie im; albowiem takich jest królestwo
Boże. **15** Zaprawdę powiadam wam: Ktobykolwiek nie
przyjął królestwa Bożego jako dzieciątko, nie wnijdzie
do niego. **16** I biorąc je na ręce swoje, i kładąc na nie
ręce, błogosławił im. **17** A gdy on wychodził w drogę,
przybieżał jeden, i upadłszy przed nim na kolana,
pytał go: Nauczycielu dobry! cóż czynić mam, abym
odziedziczył żywot wieczny? **(aiōnios g166)** **18** Ale mu
Jezus rzekł: Przecz mię zowiesz dobrym? Nikt nie
jest dobry, tylko jeden, to jest Bóg. **19** Przykazania
umiesz: nie będziesz cudzołożył, nie będziesz zabijał,
nie będziesz kradł, nie będziesz mówił świadectwa
fałszywego, nie będziesz oszukiwał nikogo, czcij ojca
twego i matkę twoję. **20** A on odpowiadając, rzekł
mu: Nauczycielu! tegom wszystkiego przestrzegał od
młodości mojej. **21** A Jezus spojrzawszy nań, rozmiłował
się go, i rzekł mu: Jednego ci nie dostaje; idź, sprzedaj
co masz, a rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w
niebie, a przyjdź, naśladuj mię, wziąwszy krzyż. **22** A
on zafrasowawszy się dla tego słowa, odszedł smutny;
albowiem miał wiele majętności. **23** A spojrzawszy
Jezus w około, rzekł do uczniów swoich: Jakoż trudno
ci, którzy mają bogactwa, wnijdą do królestwa Bożego!
24 Tedy uczniowie zdumieli się nad temi słowami
jego. Lecz Jezus zaś odpowiadając, rzekł im: Dziatki!
jakoż jest trudno tym, co ufają w bogactwach, wnijść
do królestwa Bożego. **25** Snadniej jest wielbłądowi
przejść przez ucho igielne, niż bogaczowi wnijść do
królestwa Bożego. **26** A oni się tem więcej zdumiewali,
mówiąc między sobą: I któż może być zbawiony?
27 A Jezus spojrzawszy na nie, rzekł: U ludzić to
niemożno, ale nie u Boga; albowiem u Boga wszystko
jest możno. **28** I począł Piotr mówić do niego: Otośmy
my opuścili wszystko, a poszliśmy za tobą. **29** A Jezus
odpowiadając, rzekł: Zaprawdę powiadam wam: Nikt
nie jest, kto by opuścił dom, albo braci, albo siostry, albo
ojca, albo matkę, albo żonę, albo dzieci, albo role dla
mnie i dla Ewangielii, **30** Żeby nie miał wziąć stokrotnie
teraz w tym czasie domów, i braci, i sióstr, i matek, i
dzieci, i ról z prześladowaniem, a w przyszłym wieku
żywota wiecznego. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **31** Aleć wiele
pierwszych będą ostatnimi, a ostatnich pierwszymi. **32**
I byli w drodze, wstępując do Jeruzalemu; a Jezus
szedł przed nimi, i zdumiewali się, a idąc za nim, bali
się. A on wziąwszy zasię z sobą onych dwanaście,
począł im powiadać, co nań przyjść miało, **33** Mówiąc:
Oto wstępujemy do Jeruzalemu, a Syn człowieczy
będzie wydany przedniejszym kapłanom i nauczonym w
Piśmie, i osądzą go na śmierć, i wydadzą go poganom.
34 A oni się z niego naśmiewać będą, i ubiczują go,
i będą nań plwać, i zabiją go; ale dnia trzeciego
zmartwychwstanie. **35** Tedy przystąpili do niego Jakób
i Jan, synowie Zebedeuszowi, mówiąc: Nauczycielu!
chcemy, abyś nam uczynił, o co cię prosić będziemy.
36 A on im rzekł: Cóż chcecie, abym wam uczynił? **37** A
oni mu rzekli: Daj nam, abyśmy jeden na prawicy twojej
a drugi na lewicy twojej siedzieli w chwale twojej. **38**
Lecz im Jezus rzekł: Nie wiecie, o co prosicie. Możecież
pić kielich, który ja piję, i chrztem, którym się ja chrzczę,
być ochrzczeni? **39** A oni mu rzekli: Możemy. A Jezus
im rzekł: Kielichci, który ja piję, pić będziecie i chrztem,
którym ja się chrzczę, ochrzczeni będziecie. **40** Ale
siedzieć po prawicy mojej albo po lewicy mojej, nie moja
rzecz jest dać; ale będzie dano tym, którym zgotowano.
41 A usłyszawszy to oni dziesięciu, poczęli się gniewać
na Jakóba i na Jana. **42** Ale Jezus zwoławszy ich, rzekł

im: Wiecie, iż ci, którym się zda, że władzę mają nad
narody, panują nad nimi, a którzy z nich wielcy są, moc
przewodzą nad nimi. 43 Lecz nie tak będzie między
wami; ale ktobykolwiek chciał być wielkim między wami,
będzie sługą waszym; 44 A ktobykolwiek z was chciał
być pierwszym, będzie sługą wszystkich. 45 Bo i Syn
człowieczy nie przyszedł, aby mu służono, ale aby
służył, i aby dał duszę swą na okup za wielu. 46 Tedy
przyszli do Jerycha; a gdy on wychodził z Jerycha, i
uczniowie jego i lud wielki, syn Tymeusza, Bartymeusz
ślepy, siedział podle drogi żebrząc. 47 A usłyszawszy,
iż jest Jezus on Nazareński, począł wołać, mówiąc:
Jezusie, Synu Dawida! zmiłuj się nade mną. 48 I
gromiło go wiele ich, aby milczał, ale on tem więcej
wołał: Synu Dawida! zmiłuj się nade mną. 49 Tedy
zastanowiwszy się Jezus, kazał go zawołać. I zawołano
ślepego, mówiąc mu: Ufaj, wstań, woła cię. 50 A on
porzuciwszy płaszcz swój, wstał, i przyszedł do Jezusa.
51 I odpowiadając Jezus, rzekł mu: Cóż chcesz, abym
ci uczynił? A ślepy mu rzekł: Mistrzu! abym przejrzał.
52 A Jezus mu rzekł: Idź, wiara twoja ciebie uzdrowiła.
A zarazem przejrzał, i szedł drogą za Jezusem.

11 A gdy się przybliżyli do Jeruzalemu i do Betfagie
i do Betanii ku górze oliwnej, posłał dwóch z
uczniów swoich, 2 I rzekł im: Idźcie do miasteczka,
które jest przeciwko wam, a wszedłszy do niego, zaraz
znajdziecie oślę uwiązane, na którem nikt z ludzi nie
siedział; odwiążcież je, a przywiedźcie. 3 A jeźliby
wam kto rzekł: Cóż to czynicie? Powiedzcie, iż go Pan
potrzebuje; a wnet je tu pośle. 4 Szli tedy i znaleźli
oślę uwiązane u drzwi na dworze na rozstaniu dróg, i
odwiązali je. 5 Tedy niektórzy z onych, co tam stali,
mówili: Cóż czynicie, że odwiązujecie oślę? 6 A oni
im rzekli, jako im był rozkazał Jezus. I puścili je. 7
Przywiedli tedy oślę do Jezusa, i włożyli na nie szaty
swoje; i wsiadł na nie. 8 A wiele ich słali szaty swoje na
drodze; drudzy zasię obcinali gałązki z drzew, i słali
na drodze. 9 A którzy wprzód szli, i którzy pozad szli,
wołali, mówiąc: Hosanna, błogosławiony, który idzie w
imieniu Pańskiem! 10 Błogosławione królestwo ojca
naszego Dawida, które przyszło w imieniu Pańskiem!
Hosanna na wysokościach! 11 I wjechał Jezus do
Jeruzalemu i przyszedł do kościoła, a obejrzawszy
wszystko, gdy już była wieczorna godzina, wyszedł
do Betanii z dwunastoma. 12 A drugiego dnia, gdy
wychodzili z Betanii, łaknął. 13 I ujrzawszy z daleka
figowe drzewo, mające liście, przyszedł, jeźliby snać
co na niem znalazł; a gdy do niego przyszedł, nic
nie znalazł, tylko liście; bo nie był czas figom. 14 A
odpowiadając Jezus, rzekł mu: Niechajże więcej na
wieki nikt z ciebie owocu nie je. A słyszeli to uczniowie
jego. (aiōn g165) 15 I przyszli do Jeruzalemu; a wszedłszy
Jezus do kościoła, począł wyganiać sprzedawające
i kupujące w kościele, i poprzewracał stoły tych, co
pieniędzmi handlowali, i stołki tych, co sprzedawali
gołębie; 16 A nie dopuścił, żeby kto miał nieść naczynie
przez kościół. 17 I nauczał, mówiąc im: Azaż nie
napisano: Że dom mój, dom modlitwy będzie nazwany
od wszystkich narodów? a wyście go uczynili jaskinią
zbójców. 18 A słyszeli to nauczeni w Piśmie i przedniejsi
kapłani i szukali, jakoby go stracili; albowiem się go
bali, przeto iż wszystek lud zdumiewał się nad nauką
jego. 19 A gdy przyszedł wieczór, wyszedł z miasta. 20
A rano idąc mimo figowe drzewo, ujrzeli, iż z korzenia
uschło. 21 Tedy wspomniawszy Piotr, rzekł mu: Mistrzu!
oto figowe drzewo, któreś przeklął, uschło. 22 A Jezus
odpowiadając, rzekł im: Miejcie wiarę w Boga. 23 Bo
zaprawdę powiadam wam, iż ktobykolwiek rzekł tej
górze: Podnieś się, a rzuć się w morze, a nie wątpiłby
w sercu swojem, leczby wierzył, że się stanie, co mówi,
stanie się mu, cokolwiek rzecze. 24 Przetoż powiadam
wam: O cokolwiekbyście, modląc się, prosili, wierzcie,
że weźmiecie, a stanie się wam. 25 A gdy stoicie
modląc się, odpuśćcież, jeźli co przeciw komu macie,
aby i Ojciec wasz, który jest w niebiesiech, odpuścił
wam upadki wasze. 26 Bo jeźli wy nie odpuścicie, i
Ojciec wasz, który jest w niebiesiech, nie odpuści wam
upadków waszych. 27 I przyszli znowu do Jeruzalemu.
A gdy się on przechodził po kościele, przystąpili do
niego przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie i starsi; 28
I mówili do niego: Którąż to mocą czynisz? a kto ci dał
tę moc, abyś to czynił? 29 Tedy Jezus odpowiadając,
rzekł im: Spytam was i ja o jednę rzecz; odpowiedzcież
mi, a powiem, którą mocą to czynię. 30 Chrzest Jana
z niebaż był, czyli z ludzi? Odpowiedzcie mi. 31 I
rozbierali to sami między sobą, mówiąc: Jeźli powiemy,
z nieba, rzecze: Przeczżeście mu tedy nie wierzyli? 32
A jeźli powiemy, z ludzi, bojemy się ludu; albowiem
wszyscy Jana mieli za prawdziwego proroka. 33 Tedy
odpowiadając rzekli Jezusowi: Nie wiemy. Jezus też
odpowiadając rzekł im: I ja wam nie powiem, którą
mocą to czynię.

12 Tedy począł do nich mówić w podobieństwach:
Człowiek jeden nasadził winnicę, i ogrodził ją
płotem, i wykopał prasę, i zbudował wieżę, i najął ją
winiarzom, i odjechał precz. 2 I posłał, gdy tego był
czas, sługę do winiarzy, aby od winiarzy odebrał pożytki
onej winnicy. 3 Lecz oni pojmawszy go, ubili, i odesłali
próżnego. 4 I zasię posłał do nich sługę drugiego,
którego też oni ukamionowawszy, głowę mu zranili, i
odesłali obelżonego. 5 I zasię posłał inszego sługę; ale i
tego zabili, i wiele innych, z których jedne ubili, a drugie
pozabijali. 6 A mając jeszcze jednegoż swego miłego
syna, posłał na ostatek do nich i tego, mówiąc: Wżdyć

się będą wstydzili syna mego. 7 Ale oni winiarze rzekli
między sobą: Tenci jest dziedzic; pójdźcie, zabijmy go,
a będzie nasze dziedzictwo. 8 I wziąwszy go zabili,
a wyrzucili precz z winnicy. 9 Cóż tedy uczyni pan
onej winnicy? Przyjdzie, a potraci one winiarze, i da
winnicę innym. 10 Izaliście nie czytali tego pisma:
Kamień, który odrzucili budujący, ten się stał głową
węgielną? 11 Od Panać się to stało, i jest dziwne w
oczach naszych. 12 Starali się tedy, jakoby go pojmać,
ale się ludu bali; bo poznali, iż przeciwko nim ono
podobieństwo powiedział. I zaniechawszy go, odeszli.
13 Potem posłali do niego niektóre z Faryzeuszów
i z Herodyjanów, aby go usidlili w mowie. 14 A tak
oni przyszedłszy rzekli mu: Nauczycielu! wiemy, żeś
jest prawdziwy, a nie dbasz na nikogo; albowiem nie
patrzysz na osobę ludzką, ale w prawdzie drogi Bożej
uczysz; godziż się dać czynsz cesarzowi, czyli nie?
Mamyż go dać, czyli nie dać? 15 A on poznawszy
obłudę ich, rzekł im: Czemuż mię kusicie? Przynieście
mi grosz, abym go oglądał. 16 Tedy mu oni przynieśli;
a on im rzekł: Czyjże to jest obraz i napis? A oni mu
powiedzieli: Cesarski. 17 I odpowiadając Jezus, rzekł
im: Oddawajcież tedy, co jest cesarskiego, cesarzowi,
a co jest Bożego, Bogu. I dziwowali mu się. 18 I
przyszli do niego Saduceuszowie, którzy mówią, iż
nie masz zmartwychwstania, i pytali go mówiąc: 19
Nauczycielu! Mojżesz nam napisał, iż jeźliby czyj brat
umarł, i zostawił żonę, a dziatek by nie zostawił, aby
brat jego pojął żonę jego, a wzbudził nasienie bratu
swemu. 20 Było tedy siedm braci; a pierwszy pojąwszy
żonę umarł, i nie zostawił nasienia; 21 A drugi pojąwszy
ją, umarł, lecz i ten nie zostawił nasienia; także i
trzeci. 22 A tak ją pojęło onych siedm braci, a nie
zostawili nasienia. Na ostatek po wszystkich umarła i
ona niewiasta. 23 Przetoż przy zmartwychwstaniu gdy
powstaną, któregoż z nich będzie żoną? bo siedm ich
mieli ją za żonę. 24 Na to Jezus odpowiadając rzekł im:
Zaż nie dlatego błądzicie, iżeście nie powiadomi Pisma
ani mocy Bożej? 25 Albowiem gdy zmartwychwstaną,
ani się żenią, ani za mąż wydawają; ale są jako
Aniołowie w niebiesiech. 26 A o umarłych, iż będą
wzbudzeni, nie czytaliścież w księgach Mojżeszowych,
jako Bóg do niego ze krza mówił, i rzekł: Jam jest Bóg
Abrahama, Bóg Izaaka, i Bóg Jakóba? 27 Bóg nie
jestci Bogiem umarłych, ale Bogiem żywych: przetoż
wy bardzo błądzicie. 28 A przystąpiwszy jeden z
nauczonych w Piśmie, słysząc, że z sobą gadali, a
widząc, że im dobrze odpowiedział, spytał go: Które jest
najpierwsze ze wszystkich przykazanie? 29 A Jezus mu
odpowiedział: Najpierwsze ze wszystkich przykazanie
jest: Słuchaj, Izraelu! Pan, Bóg nasz, Pan jeden jest.
30 Przetoż będziesz miłował Pana, Boga twego, ze
wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i
ze wszystkiej myśli twojej, i ze wszystkiej siły twojej; toć
jest pierwsze przykazanie. 31 A wtóre temu podobne to
jest: Będziesz miłował bliźniego twego, jako samego
siebie. Większego przykazania innego nad to nie masz.
32 Tedy mu rzekł on nauczony w Piśmie: Nauczycielu!
zaprawdę dobrześ powiedział, iż jeden jest Bóg, a
nie masz inszego oprócz niego. 33 I miłować go ze
wszystkiego serca i ze wszystkiej myśli i ze wszystkiej
duszy i ze wszystkiej siły, a miłować bliźniego jako
samego siebie, więcej jest nad wszystkie całopalenia i
ofiary. 34 A widząc Jezus, że on mądrze odpowiedział,
rzekł mu: Niedalekoś jest od królestwa Bożego. I nie
śmiał go nikt dalej pytać. 35 Tedy Jezus odpowiadając
rzekł, gdy uczył w kościele: Jakoż mówią nauczeni w
Piśmie, iż Chrystus jest Syn Dawida? 36 Bo sam Dawid
przez Ducha Świętego powiedział: Rzekł Pan Panu
memu, siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjacioły
twoje podnóżkiem nóg twoich. 37 Ponieważ go sam
Dawid nazywa Panem, jakoż tedy jest synem jego? a
wielki lud rad go słuchał. 38 I mówił do nich w nauce
swojej: Strzeżcie się nauczonych w Piśmie, którzy
chcą w długich szatach chodzić, a być pozdrawiani
na rynkach; 39 I na pierwszych stołkach siadać w
bóżnicach, i pierwsze miejsca mieć na wieczerzach; 40
Którzy pożerają domy wdów, a to pod pokrywką długich
modlitw; cić odniosą cięższy sąd. 41 A Jezus siedząc
przeciwko skarbnicy, przypatrywał się, jako lud rzucał
pieniądze do skarbnicy, i jako wiele bogaczów wiele
rzucało. 42 I przyszedłszy jedna wdowa uboga, wrzuciła
dwa drobne pieniążki, co czyni kwartnik. 43 Tedy
zwoławszy uczniów swoich rzekł im: Zaprawdę wam
powiadam, że ta uboga wdowa więcej wrzuciła, niżeli
ci wszyscy, którzy rzucali do skarbnicy. 44 Albowiem
ci wszyscy z tego, co im zbywało, rzucali; ale ta z
ubóstwa swego wszystko, co miała, wrzuciła, wszystkę
żywność swoję.

13 A gdy on wychodził z kościoła, rzekł mu jeden
z uczniów jego: Nauczycielu! patrz, jakie to
kamienie, i jakie budowania? 2 A Jezus odpowiadając
rzekł mu: Widzisz te wielkie budowania? Nie będzie
zostawiony kamień na kamieniu, który by nie był
rozwalony. 3 A gdy siedział na górze oliwnej przeciwko
kościołowi, pytali go osobno Piotr, i Jakób, i Jan, i
Andrzej: 4 Powiedz nam, kiedy się to stanie, i co za
znak, kiedy się to wszystko pełnić będzie? 5 A Jezus
odpowiadając im, począł mówić: Patrzcie, aby was
kto nie zwiódł. 6 Albowiem wiele ich przyjdzie pod
imieniem mojem, mówiąc: Jam jest Chrystus, a wiele
ich zwiodą. 7 Gdy tedy usłyszycie wojny, i wieści o
wojnach, nie trwożcież sobą; boć to musi być; ale
jeszcze nie tu koniec. 8 Albowiem powstanie naród
przeciwko narodowi, i królestwo przeciwko królestwu,

i będą miejscami trzęsienia ziemi, i będą głody i
zamieszania. 9 A toć początki boleści. Lecz wy strzeżcie
samych siebie; boć was podawać będą przed rady i
do zgromadzenia, będą was bić, a przed starostami
i królmi dla mnie stawać będziecie na świadectwo
przeciwko nim. 10 Ale u wszystkich narodów musi być
przedtem kazana Ewangielija. 11 A gdy was powiodą
wydawając, nie troszczcież się przed czasem, co byście
mówić mieli, ani o tem myślcie, ale co wam będzie
dano onejże godziny, to mówcie; albowiem nie wy
jesteście, którzy mówicie, ale Duch Święty. 12 I wyda
brat brata na śmierć, a ojciec syna; i powstaną dzieci
przeciwko rodzicom, i będą je zabijać. 13 A będziecie
w nienawiści u wszystkich dla imienia mego; ale kto
wytrwa aż do końca, ten będzie zbawion. 14 Gdy tedy
ujrzycie onę obrzydliwość spustoszenia, opowiedzianą
od Danijela proroka, stojącą, gdzie stać nie miała,
(kto czyta, niechaj uważa,) tedy ci, którzy będą w
Judzkiej ziemi, niech uciekają na góry. 15 A kto będzie
na dachu, niech nie zstępuje do domu, ani wchodzi,
aby co wziął z domu swego; 16 A kto będzie na roli,
niech się nie wraca nazad, aby wziął szatę swoję.
17 Lecz biada brzemiennym i piersiami karmiącym w
one dni! 18 Przetoż módlcie się, aby uciekanie wasze
nie było w zimie. 19 Albowiem będą te dni takiem
uciśnieniem, jakiego nie było od początku stworzenia,
które stworzył Bóg, aż dotąd, ani będzie. 20 A jeźliby
Pan nie skrócił dni onych, nie byłoby żadne ciało
zbawione; lecz dla wybranych, które wybrał, skrócił
dni onych. 21 A tedy jeźliby wam kto rzekł: Oto tu
jest Chrystus, albo oto tam, nie wierzcie. 22 Boć
powstaną fałszywi Chrystusowie, i fałszywi prorocy,
i będą czynić znamiona i cuda ku zwiedzeniu, by
można, i wybranych. 23 Wy tedy strzeżcie się; otom
wam wszystko przepowiedział. 24 Ale w one dni po
uciśnieniu onem, zaćmi się słońce, i księżyc nie wyda
światłości swojej; 25 I gwiazdy niebieskie będą padały,
a mocy, które są na niebie, poruszą się. 26 A tedy
ujrzą Syna człowieczego, przychodzącego w obłokach
z mocą i z chwałą wielką. 27 A tedy pośle Anioły swoje
i zgromadzi wszystkie wybrane swoje od czterech
wiatrów, od kończyn ziemi aż do kończyn nieba. 28 A od
figowego drzewa nauczcie się tego podobieństwa: Gdy
się już gałąź jego odmładza i puszcza liście, poznajecie,
iż blisko jest lato. 29 Także i wy, gdy ujrzycie, iż się to
dziać będzie, poznawajcie, że blisko jest i we drzwiach.
30 Zaprawdę powiadam wam, żeć nie przeminie ten
rodzaj, ażby się to wszystko stało. 31 Niebo i ziemia
przeminą; ale słowa moje nie przeminą. 32 Lecz o
onym dniu i godzinie nikt nie wie, ani Aniołowie, którzy
są w niebie, ani Syn, tylko Ojciec. 33 Patrzcież, czujcie,
a módlcie się; bo nie wiecie, kiedy ten czas będzie. 34
Jako człowiek, który precz odjeżdżając, zostawił dom
swój, i rozdał urzędy sługom swoim, i każdemu robotę
jego, i wrotnemu przykazał, aby czuł. 35 Czujcież tedy;
(bo nie wiecie, kiedy Pan domu onego przyjdzie, z
wieczorali, czyli o północy, czyli gdy kury pieją, czyli
rano.) 36 By snać niespodzianie przyszedłszy, nie
znalazł was śpiącymi. 37 A co wam mówię, wszystkimci
mówię: Czujcie.

14 A po dwóch dniach była wielkanoc, święto
praśników; i szukali przedniejsi kapłani i nauczeni
w Piśmie, jakoby go zdradą pojmawszy, zabili. 2 Lecz
mówili: Nie w święto, aby snać nie był rozruch między
ludem. 3 A gdy on był w Betanii, w domu Szymona
trędowatego, gdy siedział u stołu, przyszła niewiasta,
mając słoik alabastrowy maści szpikanardowej płynącej,
bardzo kosztownej, a stłukłszy słoik alabastrowy, wylała
ją na głowę jego. 4 I gniewali się niektórzy sami w
sobie, a mówili: Na cóż się stała utrata tej maści? 5
Albowiem się to mogło sprzedać drożej niż za trzysta
groszy, i rozdać ubogim; i szemrali przeciwko niej.
6 Ale Jezus rzekł: Zaniechajcie jej, przeczże się jej
przykrzycie? Dobryć uczynek uczyniła przeciwko mnie.
7 Zawsze bowiem ubogie macie z sobą, i kiedykolwiek
chcecie, możecie im dobrze czynić; ale mnie nie
zawsze mieć będziecie. 8 Ona, co mogła, to uczyniła;
poprzedziła, aby ciało moje pomazała ku pogrzebowi.
9 Zaprawdę powiadam wam: Gdziekolwiek kazana
będzie ta Ewangielija po wszystkim świecie, i to co
ona uczyniła, powiadano będzie na pamiątkę jej. 10
Tedy Judasz Iszkaryjot, jeden ze dwunastu, odszedł
do przedniejszych kapłanów, aby im go wydał. 11
Co oni usłyszawszy, uradowali się, i obiecali mu dać
pieniądze. I szukał sposobnego czasu, jakoby go wydał.
12 Pierwszego tedy dnia praśników, gdy baranka
wielkanocnego zabijano, rzekli mu uczniowie jego:
Gdzie chcesz, abyśmy szedłszy nagotowali, żebyś jadł
baranka? 13 I posłał dwóch z uczniów swych, i rzekł
im: Idźcie do miasta, a spotka się z wami człowiek,
dzban wody niosący; idźcież za nim. 14 A dokądkolwiek
wnijdzie, rzeczcie gospodarzowi: Nauczyciel mówi:
Gdzież jest gospoda, kędy bym jadł baranka z uczniami
moimi? 15 A on wam ukaże salę wielką usłaną i gotową,
tamże nam nagotujecie. 16 I odeszli uczniowie jego, i
przyszli do miasta, i znaleźli tak, jako im był powiedział,
i nagotowali baranka. 17 A gdy był wieczór, przyszedł ze
dwunastoma. 18 A gdy za stołem siedzieli i jedli, rzekł
Jezus: Zaprawdę wam powiadam, iż jeden z was wyda
mię, który je ze mną. 19 Tedy oni poczęli się smucić,
i do niego mówić, każdy z osobna: Azażem ja jest?
A drugi: Azaż ja? 20 Lecz on odpowiadając rzekł im:
Jeden ze dwunastu, który ze mną macza w misie. 21
Synci człowieczy idzie, jako o nim napisano: ale biada
człowiekowi temu, przez którego Syn człowieczy będzie

wydany! dobrze by mu było, by się był ten człowiek
nie narodził. 22 A gdy oni jedli, wziął Jezus chleb, a
pobłogosławiwszy, łamał i dał im, mówiąc: Bierzcie,
jedzcie, to jest ciało moje. 23 A wziąwszy kielich, i
podziękowawszy, dał im; i pili z niego wszyscy. 24 I
rzekł im: To jest krew moja nowego testamentu, która
się za wielu wylewa. 25 Zaprawdę powiadam wam:
Iż nie będę więcej pił z rodzaju winnej macicy, aż do
dnia onego, gdy go pić będę nowy w królestwie Bożem.
26 A zaśpiewawszy pieśń, wyszli na górę oliwną. 27
Potem im rzekł Jezus: Wszyscy wy zgorszycie się ze
mnie tej nocy; bo napisano: Uderzę pasterza, i będą
rozproszone owce. 28 Lecz gdy zmartwychwstanę,
poprzedzę was do Galileii. 29 Ale mu Piotr powiedział:
Choćby się wszyscy zgorszyli, ale ja nie. 30 I rzekł
mu Jezus: Zaprawdę powiadam tobie, iż dziś tej nocy,
pierwej niż dwakroć kur zapieje, trzykroć się mnie
zaprzesz. 31 Ale on tem więcej mówił: Bym z tobą miał
i umrzeć, nie zaprę się ciebie. Toć też i wszyscy mówili:
32 I przyszli na miejsce, które zwano Gietsemane; tedy
rzekł do uczniów swoich: Siedźcie tu, aż się pomodlę.
33 I wziąwszy z sobą Piotra, i Jakóba, i Jana, począł się
lękać, i bardzo tęsknić; 34 I rzekł im: Bardzo jest smutna
dusza moja aż do śmierci; zostańcie tu, a czujcie. 35 A
postąpiwszy trochę, padł na ziemię i modlił się, aby,
jeźli można, odeszła od niego ta godzina; 36 I rzekł:
Abba Ojcze! wszystko tobie jest możno, przenieś ode
mnie ten kielich; wszakże nie co ja chcę, ale co Ty.
37 Tedy przyszedł, i znalazł je śpiące, i rzekł Piotrowi:
Szymonie, śpisz? nie mogłeś czuć jednej godziny? 38
Czujcie, a módlcie się, abyście nie weszli w pokuszenie;
duchci jest ochotny, ale ciało mdłe. 39 I odszedłszy
znowu, modlił się, też słowa mówiąc. 40 A wróciwszy się
znalazł je zasię śpiące, (bo oczy ich były obciążone,) a
nie wiedzieli, co mu odpowiedzieć mieli. 41 I przyszedł
po trzecie, a rzekł im: Śpijcież już i odpoczywajcie!
Dosyćci! przyszłać ta godzina, oto wydany bywa Syn
człowieczy w ręce grzeszników. 42 Wstańcie, pójdźmy!
oto który mię wydawa, blisko jest. 43 A wnetże, gdy on
jeszcze mówił, przyszedł Judasz, który był jeden ze
dwunastu, a z nim wielka zgraja z mieczami i z kijami
od przedniejszych kapłanów, i od nauczonych w Piśmie
i od starszych. 44 A ten, który go wydawał, dał im
był znak, mówiąc: Któregokolwiek pocałuję, tenci jest,
imajcież go, a wiedźcie ostrożnie. 45 A przyszedłszy,
zarazem przystąpił do niego, i rzekł: Mistrzu, Mistrzu! i
pocałował go. 46 Tedy się oni na niego rękoma rzucili, i
pojmali go. 47 A jeden z tych, co tam stali, dobywszy
miecza, uderzył sługę najwyższego kapłana, i uciął mu
ucho. 48 A Jezus odpowiadając rzekł im: Jako na zbójcę
wyszliście z mieczami i z kijami, abyście mię pojmali. 49
Na każdy dzień bywałem u was w kościele, ucząc, a nie
pojmaliście mię: ale trzeba, aby się wypełniły Pisma. 50
A tak opuściwszy go, wszyscy uciekli. 51 A jeden jakiś
młodzieniec szedł za nim, przyodziany prześcieradłem
na nagie ciało; i uchwycili go młodzieńcy. 52 Ale
on opuściwszy prześcieradło, nago uciekł od nich.
53 Tedy przywiedli Jezusa do najwyższego kapłana:
a zeszli się do niego wszyscy przedniejsi kapłani, i
starsi, i nauczeni w Piśmie. 54 A Piotr szedł z nim z
daleka aż do dworu najwyższego kapłana, i siedział
z sługami, grzejąc się u ognia. 55 Ale przedniejsi
kapłani, i wszystka rada szukali przeciwko Jezusowi
świadectwa, aby go na śmierć wydali; wszakże nie
znaleźli. 56 Albowiem ich wiele fałszywie świadczyli
przeciwko niemu; ale świadectwa ich nie były zgodne.
57 Tedy niektórzy powstawszy, fałszywie świadczyli
przeciwko niemu, mówiąc: 58 Myśmy to słyszeli, że
mówił: Ja rozwalę ten kościół ręką uczyniony, a we
trzech dniach inny nie ręką uczyniony zbuduję. 59 Lecz i
tak nie było zgodne świadectwo ich. 60 Tedy stanąwszy
w pośrodku najwyższy kapłan, pytał Jezusa, mówiąc:
Nie odpowiadasz nic? Cóż to jest, co ci przeciwko tobie
świadczą? 61 Ale on milczał, a nic nie odpowiedział.
Znowu go pytał najwyższy kapłan, i rzekł mu: Tyżeś
jest on Chrystus, Syn onego Błogosławionego? 62 A
Jezus rzekł: Jam jest; i ujrzycie Syna człowieczego,
siedzącego na prawicy mocy Bożej, i przychodzącego
z obłokami niebieskiemi. 63 Tedy najwyższy kapłan
rozdarłszy szaty swoje, rzekł: Cóż jeszcze potrzebujemy
świadków? 64 Słyszeliście bluźnierstwo. Cóż się wam
zda? A oni wszyscy osądzili go winnym być śmierci. 65
I poczęli niektórzy nań plwać, i zakrywać oblicze jego,
i bić weń pięściami i mówić mu: Prorokuj! A słudzy
policzkowali go. 66 A gdy Piotr był we dworze na
dole, przyszła jedna z dziewek najwyższego kapłana;
67 A ujrzawszy Piotra grzejącego się, wejrzała nań, i
rzekła: I tyś był z Jezusem Nazareńskim. 68 Ale on
się zaprzał, mówiąc: Nie znam go, a nie wiem, co ty
mówisz. I wyszedł na dwór do przysionka, a kur zapiał.
69 Tedy dziewka ujrzawszy go zasię, poczęła mówić
tym, którzy tam stali: Ten jest jeden z nich. 70 A on
zasię zaprzał się. A znowu po małej chwilce ci, co
tam stali, rzekli Piotrowi: Prawdziwie z nich jesteś; bo
jesteś i Galilejczyk, i mowa twoja podobna jest. 71 A on
się począł przeklinać i przysięgać, mówiąc: Nie znam
człowieka tego, o którym mówicie. 72 Tedy po wtóre
kur zapiał. I wspomniał Piotr na słowa, które mu był
powiedział Jezus: że pierwej niż kur dwakroć zapieje,
trzykroć się mnie zaprzesz. A wyszedłszy, płakał.

15 A zaraz rano naradziwszy się przedniejsi kapłani
z starszymi i z nauczonymi w Piśmie i ze
wszystką radą, związali Jezusa, i wiedli go, i podali
Piłatowi. 2 I pytał go Piłat: Tyżeś jest król Żydowski?
A on mu odpowiadając rzekł: Ty powiadasz. 3 I

skarżyli nań przedniejsi kapłani o wiele rzeczy: (ale
on nic nie odpowiedział.) 4 Tedy go zasię pytał Piłat,
mówiąc: Nic nie odpowiadasz? Oto jako wiele rzeczy
świadczą przeciwko tobie. 5 Ale Jezus przecię nic
nie odpowiedział, tak iż się Piłat dziwował. 6 A na
święto zwykł im był wypuszczać więźnia jednego,
o którego by prosili. 7 I był jeden, którego zwano
Barabbasz, w więzieniu z tymi, co rozruch czynią,
którzy byli w rozruchu mężobójstwo popełnili. 8 Tedy
lud wystąpiwszy i głosem zawoławszy, począł prosić,
żeby uczynił tak, jako im zawsze czynił, 9 Ale Piłat im
odpowiedział, mówiąc: Chcecież, wypuszczę wam króla
Żydowskiego? 10 (Wiedział bowiem, iż go z nienawiści
wydali przedniejsi kapłani.) 11 Ale przedniejsi kapłani
podburzali lud, iżby im raczej Barabbasza wypuścił.
12 A odpowiadając Piłat, rzekł im zasię: Cóż tedy
chcecie, abym uczynił temu, którego nazywacie królem
żydowskim? 13 A oni znowu zawołali: Ukrzyżuj go! 14 A
Piłat rzekł do nich: I cóż wżdy złego uczynił? Ale oni tem
bardziej wołali: Ukrzyżuj go! 15 A tak Piłat, chcąc ludowi
dosyć uczynić, wypuścił im Barabbasza, a Jezusa
ubiczowawszy, podał im, aby był ukrzyżowany. 16 Lecz
żołnierze wprowadzili go do dworu, to jest do ratusza, i
zwołali wszystkiej roty. 17 A oblekłszy go w szarłat, i
uplótłszy koronę z ciernia, włożyli nań; 18 I poczęli go
pozdrawiać, mówiąc: Bądź pozdrowiony, królu żydowski!
19 I bili głowę jego trzciną i plwali nań, a upadając na
kolana, kłaniali mu się. 20 A gdy się z niego naśmiali,
zewlekli go z szarłatu, i oblekli go w szaty jego własne, i
wiedli go, aby go ukrzyżowali. 21 Tedy przymusili mimo
idącego niektórego Szymona Cyrenejczyka, (który szedł
z pola,) ojca Aleksandrowego i Rufowego, aby niósł
krzyż jego. 22 I przywiedli go na miejsce Golgota, co się
wykłada: Miejsce trupich głów. 23 I dawali mu pić wino
z myrrą; ale go on nie przyjął. 24 A gdy go ukrzyżowali,
rozdzielili szaty jego, miecąc o nie los, co by kto wziąć
miał. 25 A była trzecia godzina, gdy go ukrzyżowali.
26 Był też napis winy jego napisany: Król żydowski.
27 Ukrzyżowali też z nim dwóch zbójców; jednego po
prawicy, a drugiego po lewicy jego. 28 I wypełniło się
Pismo, które mówi: Z złoczyńcami jest policzony. 29 A
ci, którzy mimo chodzili, bluźnili go, chwiejąc głowami
swemi a mówiąc: Ehej! który rozwalasz kościół, a we
trzech dniach budujesz go! 30 Ratuj samego siebie,
a zstąp z krzyża! 31 Także też i przedniejsi kapłani
naśmiewając się, jedni do drugich z nauczonymi w
Piśmie mówili: Innych ratował, a siebie samego ratować
nie może; 32 Niechże teraz Chrystus on król Izraelski
zstąpi z krzyża, abyśmy ujrzeli i uwierzyli. Ci też, co
z nim byli ukrzyżowani, urągali mu. 33 A gdy było o
godzinie szóstej, stała się ciemność po wszystkiej ziemi,
aż do godziny dziewiątej. 34 A o godzinie dziewiątej
zawołał Jezus głosem wielkim, mówiąc: Eloi! Eloi!
Lamma sabachtani, co się wykłada: Boże mój! Boże
mój! czemuś mię opuścił? 35 A niektórzy z tych, co tam
stali, usłyszawszy mówili: Oto Elijasza woła. 36 Zatem
bieżawszy jeden, napełnił gąbkę octem, a włożywszy
ją na trzcinę, dawał mu pić, mówiąc: Zaniechajcie,
patrzmy, jeźli przyjdzie Elijasz, zdejmować go. 37 A
Jezus zawoławszy głosem wielkim, oddał ducha. 38 I
rozerwała się zasłona kościelna na dwoje, od wierzchu
aż do dołu. 39 Tedy widząc setnik, który stał przeciwko
niemu, iż tak wołając oddał ducha, rzekł: Prawdziwie
człowiek ten był Synem Bożym. 40 Były też i niewiasty
z daleka się przypatrując, między któremi była Maryja
Magdalena, i Maryja, Jakóba małego i Jozesa matka, i
Salome; 41 Które gdy jeszcze były w Galilei, chodziły
za nim, a posługowały mu; i wiele innych, które z nim
były wstąpiły do Jeruzalemu. 42 A gdy już był wieczór,
(ponieważ był dzień przygotowania,) który jest przed
sabatem, 43 Przyszedłszy Józef z Arymatyi, poczesny
radny pan, który też sam oczekiwał królestwa Bożego,
śmiele wszedł do Piłata, i prosił o ciało Jezusowe. 44
A Piłat się dziwował, jeźliby już umarł; i zawoławszy
setnika, pytał go, dawnoli umarł? 45 A dowiedziawszy
się od setnika, darował ciało Józefowi. 46 A on kupiwszy
prześcieradło, zdjąwszy go, obwinął w prześcieradło,
i położył go w grobie, który był wykowany z opoki, i
przywalił kamień do drzwi grobowych. 47 Ale Maryja
Magdalena, i Maryja, matka Jozesowa, patrzały, kędy
go położono.

16 A gdy minął sabat, Maryja Magdalena, i Maryja,
matka Jakóbowa, i Salome, nakupiły wonnych
rzeczy, aby przyszedłszy namazały go. 2 A bardzo
rano pierwszego dnia po sabacie przyszły do grobu,
gdy weszło słońce. 3 I mówili do siebie: Któż nam
odwali kamień ode drzwi grobowych? 4 (A spojrzawszy
ujrzały, iż był kamień odwalony;) bo był bardzo wielki.
5 I wszedłszy w grób, ujrzały młodzieńca, siedzącego
na prawicy, odzianego szatą białą; i ulękły się, 6
Ale im on rzekł: Nie lękajcie się; Jezusa szukacie
onego Nazareńskiego, który był ukrzyżowany; wstał
z martwych, nie masz go tu; oto miejsce, gdzie go
było położono. 7 Ale idźcie, a powiedzcie uczniom
jego, i Piotrowi, że was uprzedza do Galilei; tam
go oglądacie, jako wam powiedział. 8 A wyszedłszy
prędko, uciekły od grobu: albowiem zdjęło je drżenie i
zdumienie, a nikomu nic nie powiadały; bo się bały. 9
**(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include
Mark 16:9-20.)** A Jezus, gdy zmartwychwstał raniuczko
pierwszego dnia po sabacie, ukazał się naprzód Maryi
Magdalenie, z której był wygnał siedm dyjabłów. 10
A ona szedłszy, opowiedziała tym, co z nim bywali,
którzy się smucili i płakali. 11 A oni usłyszawszy, iż
żyje, a iż jest widziany od niej, nie wierzyli. 12 Potem

się też dwom z nich idącym ukazał w innym kształcie,
gdy szli przez pole. 13 A ci szedłszy opowiedzieli
drugim; i tym nie uwierzyli. 14 Na ostatek się też onym
jedenastu wespół siedzącym ukazał, i wyrzucał im
na oczy niedowiarstwo ich, i zatwardzenie serca, iż
tym, którzy go widzieli wzbudzonego, nie wierzyli. 15 I
rzekł im: Idąc na wszystek świat, każcie Ewangieliję
wszystkiemu stworzeniu. 16 Kto uwierzy, a ochrzci się,
zbawion będzie; ale kto nie uwierzy, będzie potępion.
17 A znamiona tych, co uwierzą, te naśladować będą:
W imieniu mojem dyjabły wyganiać będą, nowemi
językami mówić będą; 18 Węże brać będą, a choćby
co śmiertelnego pili, nie zaszkodzi im; na niemocne
ręce kłaść będą, a dobrze się mieć będą. 19 A tak Pan
przestawszy z nimi mówić, wzięty jest do nieba, i usiadł
na prawicy Bożej. 20 A oni wyszedłszy kazali wszędy, a
Pan im pomagał, i słowa ich potwierdzał przez cuda,
które czynili.

Łukasza

1 Ponieważ wiele się ich podjęło sporządzić historyję
o tych sprawach, o których my pewną wiadomość
mamy; 2 Tak jako nam podali ci, którzy od początku sami
widzieli, i sługami tego słowa byli; 3 Zdało się też i mnie,
którym tego wszystkiego z początku pilnie doszedł,
tobie to porządnie wypisać, zacny Teofilu! 4 Abyś poznał
pewność tych rzeczy, których cię nauczono. 5 Był za
dni Heroda, króla Judzkiego, kapłan niektóry, imieniem
Zacharyjasz, z przemiany Abijaszowej, a żona jego była
z córek Aaronowych, której imię było Elżbieta. 6 A byli
oboje sprawiedliwymi przed obliczem Bożem, chodząc
we wszystkich przykazaniach i usprawiedliwieniach
Pańskich bez nagany. 7 I nie mieli potomstwa, przeto
iż Elżbieta była niepłodna, a byli oboje podeszłymi w
latach swoich. 8 Stało się tedy, gdy odprawiał urząd
kapłański w porządku przemiany swojej przed Bogiem.
9 Że według zwyczaju urzędu kapłańskiego przypadł
nań los, aby kadził, wszedłszy do kościoła Pańskiego.
10 A wszystko mnóstwo ludu było na dworze, modląc
się w godzinę kadzenia. 11 Tedy mu się pokazał Anioł
Pański, stojący po prawej stronie ołtarza, na którym
kadzono. 12 I zatrwożył się Zacharyjasz ujrzawszy go,
a bojaźń przypadła nań. 13 I rzekł do niego Anioł: Nie
bój się, Zacharyjaszu! boć jest wysłuchana modlitwa
twoja, a Elżbieta, żona twoja, urodzi ci syna, i nazwiesz
imię jego Jan, 14 Z którego będziesz miał radość i
wesele, i wiele ich radować się będą z narodzenia
jego. 15 Albowiem będzie wielkim przed obliczem
Pańskiem; wina i napoju mocnego nie będzie pił, a
Duchem Świętym będzie napełniony zaraz z żywota
matki swojej. 16 A wielu z synów Izraelskich obróci
ku Panu, Bogu ich. 17 Bo on pójdzie wprzód przed
obliczem jego w duchu i w mocy Elijaszowej, aby obrócił
serca ojców ku dzieciom, a odporne ku roztropności
sprawiedliwych, aby sporządził Panu lud gotowy. 18 I
rzekł Zacharyjasz do Anioła: Po czemże to poznam?
bom ja jest stary, a żona moja podeszła w dniach swych.
19 A odpowiadając Anioł, rzekł mu: Jam jest Gabryjel,
który stoję przed obliczem Bożem, a posłanym jest,
abym mówił do ciebie, a iżbym ci to wesołe poselstwo
odniósł. 20 A oto oniemiejesz, i nie będziesz mógł
mówić aż do onego dnia, którego się to stanie, dlatego,
żeś nie uwierzył słowom moim, które się wypełnią czasu
swego. 21 A lud oczekiwał Zacharyjasza; i dziwowali
się, że tak długo bawił w kościele. 22 A wyszedłszy nie
mógł do nich mówić; i poznali, że widzenie widział w
kościele; bo im przez znaki ukazywał, i został niemym.
23 I stało się, gdy się wypełniły dni posługiwania jego,
odszedł do domu swego. 24 A po onych dniach poczęła
Elżbieta, żona jego, i kryła się przez pięć miesięcy,
mówiąc: 25 Iż mi tak Pan uczynił we dni, w które na
mię wejrzał, aby odjął hańbę moję między ludźmi. 26
A w miesiącu szóstym posłany jest Anioł Gabryjel od
Boga do miasta Galilejskiego, które zwano Nazaret,
27 Do Panny poślubionej mężowi, któremu imię było
Józef, z domu Dawidowego, a imię Panny Maryja. 28
A wszedłszy Anioł do niej, rzekł: Bądź pozdrowiona,
łaską udarowana, Pan jest z tobą; błogosławionaś
ty między niewiastami. 29 Ale ona ujrzawszy go,
zatrwożyła się na słowa jego, i myślała, jakie by to było
pozdrowienie. 30 I rzekł jej Anioł: Nie bój się, Maryjo!
albowiem znalazłaś łaskę u Boga. 31 A oto poczniesz
w żywocie i porodzisz syna, i nazwiesz imię jego Jezus.
32 Ten będzie wielki, a Synem Najwyższego będzie
nazwany, i da mu Pan Bóg stolicę Dawida, ojca jego;
33 I będzie królował nad domem Jakóbowym na wieki,
a królestwu jego nie będzie końca. (aiōn g165) 34 Zatem
Maryja rzekła do Anioła: Jakoż to będzie, gdyż ja męża
nie znam? 35 A odpowiadając Anioł, rzekł jej: Duch
Święty zstąpi na cię, a moc Najwyższego zacieni cię;
przetoż i to, co się z ciebie święte narodzi, nazwane
będzie Synem Bożym. 36 A oto Elżbieta, pokrewna
twoja, i ona poczęła syna w starości swojej, a ten
miesiąc jest szósty onej, którą nazywano niepłodną.
37 Bo nie będzie niemożne u Boga żadne słowo. 38 I
rzekła Maryja: Oto służebnica Pańska; niechże mi się
stanie według słowa twego. I odszedł od niej Anioł.
39 Tedy wstawszy Maryja w onych dniach, poszła w
górną krainę z kwapieniem do miasta Judzkiego. 40 A
wszedłszy w dom Zacharyjaszowy, pozdrowiła Elżbietę.
41 I stało się, skoro usłyszała Elżbieta pozdrowienie
Maryi, skoczyło niemowlątko w żywocie jej, i napełniona
jest Elżbieta Duchem Świętym. 42 I zawołała głosem
wielkim, i rzekła: Błogosławionaś ty między niewiastami,
i błogosławiony owoc żywota twego! 43 A skądże mi to,
iż przyszła matka Pana mego do mnie? 44 Albowiem
jako doszedł głos pozdrowienia twego do uszów moich,
podskoczyło od radości niemowlątko w żywocie moim.
45 A błogosławiona, która uwierzyła: Gdyż się wykonają
te rzeczy, które jej są opowiedziane od Pana. 46 Tedy
rzekła Maryja: Wielbi dusza moja Pana; 47 I rozradował
się duch mój w Bogu, zbawicielu moim, 48 Iż wejrzał
na uniżenie służebnicy swojej; albowiem oto odtąd
błogosławioną mię zwać będą wszystkie narody. 49 Bo
mi uczynił wielkie rzeczy ten, który mocny jest, i święte
imię jego; 50 I którego miłosierdzie zostaje od narodu
do narodu nad tymi, co się go boją. 51 Dokazał mocy
ramieniem swojem, i rozproszył pyszne w myślach
serca ich. 52 Ściągnął mocarze z stolic ich, a wywyższył
uniżone. 53 Łaknące napełnił dobremi rzeczami, a
bogacze rozpuścił próżne. 54 Przyjął Izraela, sługę
swego, pamiętając na miłosierdzie swoje. 55 Jako
mówił do ojców naszych, do Abrahama i nasienia jego

na wieki. **(aiōn g165)** **56** I została z nią Maryja jakoby
trzy miesiące; potem się wróciła do domu swego. **57** A
Elżbiecie wypełnił się czas, aby porodziła, i porodziła
syna. **58** A usłyszawszy sąsiedzi i pokrewni jej, iż Pan
z nią uczynił wielkie miłosierdzie swoje, radowali się
pospołu z nią. **59** I stało się, że ósmego dnia przyszli,
aby obrzezali dzieciątko; i nazwali je imieniem ojca
jego, Zacharyjaszem. **60** Ale odpowiadając matka jego
rzekła: Nie tak; lecz nazwany będzie Janem. **61** I rzekli
do niej: Żadnego nie masz w rodzinie twojej, co by
go zwano tem imieniem. **62** I skinęli na ojca jego,
jako by go chciał nazwać. **63** A on kazawszy sobie
podać tabliczkę, napisał mówiąc: Jan jest imię jego. I
dziwowali się wszyscy. **64** A zarazem otworzyły się usta
jego, i język jego, i mówił, wielbiąc Boga. **65** I przyszedł
strach na wszystkie sąsiady ich, i po wszystkiej górnej
krainie Judzkiej rozgłoszone są wszystkie te słowa.
66 Tedy wszyscy, którzy o tem słyszeli, składali to do
serca swego, mówiąc: Cóż to wżdy za dziecię będzie?
I była z nim ręka Pańska. **67** A Zacharyjasz, ojciec
jego, napełniony będąc Duchem Świętym, prorokował
mówiąc: **68** Błogosławiony niech będzie Pan, Bóg
Izraelski, iż nawiedził i sprawił odkupienie ludowi
swojemu; **69** I wystawił nam róg zbawienia w domu
Dawida, sługi swego, **70** Tak jako mówił przez usta
świętych proroków swoich, którzy byli od wieku: **(aiōn
g165)** **71** Iż im miał dać wybawienie od nieprzyjaciół
naszych i z ręki wszystkich, którzy nas nienawidzili; **72**
Aby uczynił miłosierdzie z ojcami naszymi, i wspomniał
na przymierze swoje święte, **73** I na przysięgę, którą
przysiągł Abrahamowi, ojcu naszemu, że nam to dać
miał, **74** Iżbyśmy mu bez bojaźni, z ręki nieprzyjaciół
naszych będąc wybawieni, służyli; **75** W świętobliwości
i w sprawiedliwości przed obliczem jego, po wszystkie
dni żywota naszego. **76** A ty dzieciątko! Prorokiem
Najwyższego nazwane będziesz; bo pójdziesz wprzód
przed obliczem Pańskiem, abyś gotował drogi jego, **77**
A iżbyś dał znajomość zbawienia ludowi jego przez
odpuszczenie grzechów ich. **78** Przez wnętrzności
miłosierdzia Boga naszego, w których nawiedził nas
Wschód z wysokości. **79** Aby się ukazał siedzącym
w ciemności i w cieniu śmierci ku wyprostowaniu nóg
naszych na drogę pokoju. **80** A ono dzieciątko rosło,
i umacniało się w duchu, i było na pustyniach aż do
onego dnia, którego się okazało przed Izraelem.

2 I stało się w one dni, że wyszedł dekret od cesarza
Augusta, aby popisano wszystek świat. **2** A ten
popis pierwszy stał się, gdy Cyreneusz był starostą
Syryjskim. **3** I szli wszyscy, aby popisani byli, każdy do
miasta swego. **4** Wstąpił też i Józef z Galilei z miasta
Nazaretu do ziemi Judzkiej, do miasta Dawidowego,
które zowią Betlehem, (przeto iż on był z domu i z
familii Dawidowej;) **5** Aby był popisany z Maryją,
poślubioną sobie małżonką, która była brzemienną. **6** I
stało się, gdy tam byli, wypełniły się dni, aby porodziła.
7 I porodziła syna swego pierworodnego; a uwinęła go
w pieluszki, i położyła go w żłobie, przeto iż miejsca nie
mieli w gospodzie. **8** A byli pasterze w onej krainie w
polu nocujący i straż nocną trzymający nad stadem
swojem. **9** A oto Anioł Pański stanął podle nich, a
chwała Pańska zewsząd oświeciła je, i bali się bojaźnią
wielką. **10** I rzekł do nich Anioł: Nie bójcie się; bo oto
zwiastuję wam radość wielką, która będzie wszystkiemu
ludowi: **11** Iż się wam dziś narodził zbawiciel, który jest
Chrystus Pan, w mieście Dawidowem. **12** A to wam
będzie za znak: znajdziecie niemowlątko uwinione w
pieluszki, leżące w żłobie. **13** A zaraz z onym Aniołem
przybyło mnóstwo wojsk niebieskich, chwalących Boga
i mówiących: **14** Chwała na wysokościach Bogu, a
na ziemi pokój, w ludziach dobre upodobanie. **15** I
stało się, gdy odeszli Aniołowie od nich do nieba,
że oniż pasterze rzekli jedni do drugich: Pójdźmyż
aż do Betlehemu, a oglądajmy tę rzecz, która się
stała, którą nam Pan oznajmił. **16** A tak spiesząc się,
przyszli i znaleźli Maryję i Józefa, i ono niemowlątko
leżące w żłobie. **17** I ujrzawszy rozsławili to, co im
było powiedziano o tem dzieciątku. **18** A wszyscy,
którzy słyszeli, dziwowali się temu, co im pasterze
powiadali. **19** Lecz Maryja zachowywała wszystkie te
słowa, uważając je w sercu swojem. **20** I wrócili się
pasterze, wielbiąc i chwaląc Boga ze wszystkiego,
co słyszeli i widzieli, tak jako im było powiedziano.
21 A gdy się wypełniło ośm dni, aby obrzezano ono
dzieciątko, tedy imię jego nazwane jest Jezus, którem
było nazwane od Anioła, pierwej niż się w żywocie
poczęło. **22** Gdy się też wypełniły dni oczyszczenia
jej według zakonu Mojżeszowego, przynieśli go do
Jeruzalemu, aby go stawili Panu, **23** (Tak jako napisano
w zakonie Pańskim: że wszelki mężczyzna, otwierający
żywot, świętym Panu nazwany będzie.) **24** A żeby
oddali ofiarę według tego, co powiedziano w zakonie
Pańskim, parę synogarlic, albo dwoje gołąbiąt. **25** A
oto był człowiek w Jeruzalemie, któremu imię było
Symeon; a ten człowiek był sprawiedliwy i bogobojny,
oczekujący pociechy Izraelskiej, a Duch Święty był
nad nim. **26** I obwieszczony był od Boga przez Ducha
Świętego, że nie miał oglądać śmierci, ażby pierwej
oglądał Chrystusa Pańskiego. **27** Ten przyszedł z
natchnienia Ducha Świętego do kościoła; a gdy rodzice
wnosili dzieciątko, Jezusa, aby uczynili według zwyczaju
zakonnego przy nim. **28** Tedy on wziąwszy go na
ręce swoje, chwalił Boga i mówił: **29** Teraz puszczasz
sługę twego, Panie! według słowa twego, w pokoju:
30 Gdyż oczy moje oglądały zbawienie twoje, **31**
Któreś zgotował przed obliczem wszystkich ludzi; **32**

Światłość ku objawieniu poganom, a chwałę ludu twego
Izraelskiego. 33 A ojciec i matka jego dziwowali się
temu, co powiadano o nim. 34 I błogosławił im Symeon,
i rzekł do Maryi, matki jego: Oto ten położony jest na
upadek i na powstanie wielu ich w Izraelu, i na znak,
przeciw któremu mówić będą. 35 (I twoję własną duszę
miecz przeniknie,) aby myśli z wielu serc objawione
były. 36 A była Anna prorokini, córka Fanuelowa, z
pokolenia Asser, która była bardzo podeszła w latach,
i żyła siedm lat z mężem od panieństwa swego.
37 A ta była wdową, około ośmdziesiąt i czterech
lat; która nie wychodziła z kościoła, w postach i w
modlitwach służąc Bogu w nocy i we dnie. 38 Ta
też onejże godziny nadszedłszy, wyznawała Pana, i
mówiła o nim wszystkim, którzy oczekiwali odkupienia
w Jeruzalemie. 39 A tak wykonawszy wszystko według
zakonu Pańskiego, wrócili się do Galilei, do miasta
swego Nazaretu. 40 A dzieciątko ono rosło, i umacniało
się w Duchu, pełne będąc mądrości, a łaska Boża była
nad niem. 41 A rodzice jego chadzali na każdy rok do
Jeruzalemu na święto wielkanocne. 42 A gdy już był
we dwunastym roku, a oni wstępowali do Jeruzalemu
według zwyczaju onego święta; 43 I gdy skończyli one
dni, a już się wracali nazad, zostało dziecię Jezus w
Jeruzalemie, a tego nie wiedział Józef i matka jego. 44
Lecz mniemając, że jest w towarzystwie podróżnem,
uszli dzień drogi, i szukali go między krewnymi i
między znajomymi. 45 A gdy go nie znaleźli, wrócili
się do Jeruzalemu, szukając go, 46 I stało się po
trzech dniach, że go znaleźli siedzącego w kościele w
pośrodku doktorów, słuchającego ich i pytającego ich.
47 I zdumiewali się wszyscy, którzy go słuchali, nad
rozumem i nad odpowiedziami jego. 48 A ujrzawszy
go rodzice, zdumieli się. I rzekła do niego matka jego:
Synu! przeczżeś nam to uczynił? Oto ojciec twój i ja
z boleścią szukaliśmy cię. 49 I rzekł do nich: Cóż
jest, żeście mię szukali? Izaliście nie wiedzieli, iż w
tych rzeczach, które są Ojca mego, ja być muszę? 50
Lecz oni nie zrozumieli tego słowa, które im mówił.
51 I zstąpił z nimi, i przyszedł do Nazaretu, a był im
poddany. A matka jego zachowywała wszystkie te
słowa w sercu swojem. 52 A Jezus pomnażał się w
mądrości, i we wzroście i w łasce u Boga i u ludzi.

3 A roku piętnastego panowania Tyberyjusza
Cesarza, gdy Poncki Piłat był starostą Judzkim,
a Herod Tetrarchą Galilejskim, a Filip, brat jego,
Tetrarchą Iturejskim i krainy Trachonickiej, a Lizanijasz
Tetrarchą Abileńskim, 2 Za najwyższych kapłanów
Annasza i Kaifasza, stało się słowo Boże do Jana,
Zacharyjaszowego syna, na puszczy. 3 I przyszedł do
wszystkiej krainy leżącej około Jordanu, każąc chrzest
pokuty na odpuszczenie grzechów. 4 Jako napisano w
księgach proroctw Izajasza proroka, mówiącego: Głos
wołającego na puszczy; gotujcie drogę Pańską, proste
czyńcie ścieżki jego. 5 Każdy padół będzie wypełniony,
a każda góra i pagórek będzie zniżony, i miejsca krzywe
wyprostują się, a ostre drogi będą gładkiemi; 6 I ogląda
wszelkie ciało zbawienie Boże. 7 Mówił tedy ludowi,
który wychodził, aby był ochrzczony od niego: Rodzaju
jaszczurczy! któż wam pokazał, żebyście uciekali przed
przyszłym gniewem? 8 Przynoścież tedy owoce godne
pokuty, a nie poczynajcie mówić sami w sobie: Ojca
mamy Abrahama; albowiem powiadam wam, że Bóg
może i z tych kamieni wzbudzić dzieci Abrahamowi. 9 A
już siekiera do korzenia drzew przyłożona jest; przetoż
każde drzewo, które nie przynosi owocu dobrego, bywa
wycięte i w ogień wrzucone. 10 I pytał go lud mówiąc:
Cóż tedy czynić będziemy? 11 A on odpowiadając
rzekł im: Kto ma dwie suknie, niechaj udzieli temu,
co nie ma; a kto ma pokarm niech także uczyni.
12 Przyszli też i celnicy, aby byli chrzczeni, i rzekli
do niego: Nauczycielu! a my cóż czynić będziemy?
13 A on rzekł do nich: Nic więcej nie wyciągajcie
nad to, co wam postanowiono. 14 Pytali go też i
żołnierze, mówiąc: A my cóż czynić będziemy? I
rzekł do nich: Nikomu gwałtu nie czyńcie, i nikogo
nie potwarzajcie, a przestawajcie na żołdzie waszym.
15 A gdy lud oczekiwał, i myślili wszyscy w sercach
swych o Janie, jeśliby snać on nie był Chrystusem, 16
Odpowiedział Jan wszystkim, mówiąc: Jać was chrzczę
wodą; lecz idzie mocniejszy nad mię, któremum nie
jest godzien rozwiązać rzemyka u butów jego; ten was
chrzcić będzie Duchem Świętym i ogniem. 17 Którego
łopata jest w ręku jego, a wyczyści bojewisko swoje, i
zgromadzi pszenicę do gumna swego, ale plewy spali
ogniem nieugaszonym. 18 A tak wiele i innych rzeczy
napominając, odpowiadał ludowi. 19 A Herod Tetrarcha,
będąc strofowany od niego dla Herodyjady, żony Filipa,
brata jego, i dla wszystkich złych spraw, które czynił
Herod. 20 Przydał i to nade wszystko, iż wsadził
Jana do więzienia. 21 I stało się, gdy był ochrzczony
wszystek lud, i gdy Jezus był ochrzczony, i modlił się,
że się niebo otworzyło; 22 I zstąpił nań Duch Święty
w kształcie cielesnym jako gołębica, i stał się głos z
nieba, mówiąc: Tyś jest on Syn mój miły; w tobie mi się
upodobało. 23 A Jezus poczynał być jakoby w trzydziestu
latach, będąc (jako mniemano,) synem Józefa, syna
Helego, 24 Syna Matatowego, syna Lewiego, syna
Melchyjego, syna Jannego, syna Józefowego, 25 Syna
Matatyjaszowego, syna Amosowego, syna Naumowego,
syna Eslego, syna Naggiego, 26 Syna Maatowego, syna
Mattatyjaszowego, syna Semejego, syna Józefowego,
syna Judowego, 27 Syna Joannowego, syna Resowego,
syna Zorobabelowego, syna Salatyjelowego, syna
Neryjego, 28 Syna Melchyjego, syna Addyjego,

syna Kosamowego, syna Elmodamowego, syna
Irowego, 29 Syna Jozego, syna Elijezerowego, syna
Jorymowego, syna Mattatego, syna Lewiego, 30 Syna
Symeonowego, syna Judowego, syna Józefowego, syna
Jonanowego, syna Elijakimowego, 31 Syna Meleowego,
syna Mainanowego, syna Mattatanowego, syna
Natanowego, syna Dawidowego, 32 Syna Jessego, syna
Obedowego, syna Boozowego, syna Salmonowego,
syna Nasonowego, 33 Syna Aminadabowego, syna
Aramowego, syna Esromowego, syna Faresowego,
syna Judowego, 34 Syna Jakóbowego, syna
Izaakowego, syna Abrahamowego, syna Tarego,
syna Nachorowego, 35 Syna Saruchowego, syna
Ragawowego, syna Falekowego, syna Heberowego,
syna Salego, 36 Syna Kainowego, syna Arfaksadowego,
syna Semowego, syna Noego, syna Lamechowego,
37 Syna Matusalemowego, syna Enochowego, syna
Jaredowego, syna Malaleelowego, syna Kainanowego,
38 Syna Enosowego, syna Setowego, syna Adamowego,
syna Bożego.

4 A Jezus pełen będąc Ducha Świętego, wrócił się
od Jordanu, i pędzony jest od Ducha na puszczą.
2 I był przez czterdzieści dni kuszony od dyjabła, a
nie jadł nic przez one dni; ale gdy się te skończyły,
potem łaknął. 3 I rzekł mu dyjabeł: Jeźliś jest Syn
Boży, rzecz kamieniowi temu, aby się stał chlebem.
4 Ale Jezus odpowiedział mu, mówiąc: Napisano, iż
nie samym chlebem żyć będzie człowiek, ale każdem
słowem Bożem. 5 I wwiódł go dyjabeł na górę wysoką,
i pokazał mu wszystkie królestwa świata we mgnieniu
oka. 6 I rzekł mu dyjabeł: Dam ci tę wszystkę moc i
sławę ich; bo mi jest dana, a komu chcę, dawam ją. 7
A tak jeźli się ukłonisz przede mną, będzie wszystko
twoje. 8 A odpowiadając Jezus rzekł mu: Pójdź precz
ode mnie, szatanie! albowiem napisano: Panu, Bogu
twemu, kłaniać się będziesz, i jemu samemu służyć
będziesz. 9 Potem wiódł go do Jeruzalemu, i postawił
go na ganku kościelnym, i rzekł mu: Jeźliś jest Syn
Boży, spuść się stąd na dół; 10 Albowiem napisano: Że
Aniołom swoim przykazał o tobie, aby cię strzegli, 11 A
że cię na rękach nosić będą, byś snać nie obraził o
kamień nogi twojej. 12 A odpowiadając Jezus rzekł mu:
Powiedziano: Nie będziesz kusił Pana, Boga twego. 13
A gdy dokończył wszystkich pokus dyjabeł, odstąpił
od niego do czasu. 14 I wrócił się Jezus w mocy
onego Ducha do Galilei. I rozeszła się o nim wieść
po wszystkiej onej okolicznej krainie. 15 A on nauczał
w bóżnicach ich, i był sławiony od wszystkich. 16 I
przyszedł do Nazaretu, gdzie był wychowany, i wszedł
według zwyczaju swego w dzień sabatu do bóżnicy,
i wstał, aby czytał. 17 I podano mu księgi Izajasza
proroka; a otworzywszy księgi, znalazł miejsce, gdzie
było napisano: 18 Duch Pański nade mną; przeto
mię pomazał, abym opowiadał Ewangieliję ubogim;
posłał mię, abym uzdrawiał skruszone na sercu, abym
zwiastował pojmanym wyzwolenie, i ślepym przejrzenie,
i abym wypuścił uciśnione na wolność; 19 Abym
opowiadał rok Pański przyjemny. 20 A zawarłszy księgę i
oddawszy ją słudze, usiadł; a oczy wszystkich w bóżnicy
pilnie nań patrzały. 21 I począł do nich mówić: Dziści
się wypełniło to pismo w uszach waszych. 22 I wszyscy
mu dawali świadectwo, i dziwowali się wdzięczności
onych słów, które pochodziły z ust jego, i mówili: Izaż
ten nie jest syn Józefowy? 23 I rzekł do nich: Pewnie
mi rzeczecie onę przypowieść: Lekarzu! ulecz samego
siebie! Cośmy słyszeli, żeś uczynił w Kapernaum, uczyń
i tu w ojczyźnie swojej. 24 I rzekł do nich: Zaprawdę
wam powiadam: Żaden prorok nie jest przyjemnym w
ojczyźnie swojej. 25 Aleć wam w prawdzie powiadam,
że wiele wdów było za dni Elijaszowych w ludzie
Izraelskim, gdy było zamknione niebo przez trzy lata
i sześć miesięcy, tak iż był wielki głód po wszystkiej
ziemi; 26 Wszakże do żadnej z nich nie był posłany
Elijasz, tylko do Sarepty, miasta Sydońskiego, do jednej
wdowy. 27 I wiele było trędowatych za Elizeusza
proroka, w ludzie Izraelskim, wszakże żaden z nich
nie był oczyszczony, tylko Naaman, Syryjczyk. 28
Tedy wszyscy w bóżnicy, gdy to słyszeli, napełnieni
byli gniewem; 29 A wstawszy, wypchnęli go precz z
miasta, i wywiedli go na wierzch góry, na której miasto
ich zbudowane było, aby go z niej na dół zrzucili. 30
Ale on przeszedłszy przez pośrodek ich, uszedł. 31
I zstąpił do Kapernaum, miasta Galilejskiego, a tam
je nauczał w sabaty. 32 I zdumiewali się nad nauką
jego; bo była mocna mowa jego. 33 A w bóżnicy
był człowiek, który miał ducha dyjabła nieczystego, i
zawołał głosem wielkim, 34 Mówiąc: Ach! Cóż my z
tobą mamy, Jezusie Nazareński? Przyszedłeś, abyś
nas wytracił; znam cię, ktoś jest, żeś on Święty Boży. 35
I zgromił go Jezus, mówiąc: Umilknij, a wynijdź z niego.
Tedy dyjabeł porzuciwszy go w pośrodek, wyszedł z
niego, nic mu nie zaszkodziwszy. 36 I przyszedł strach
na wszystkie, i rozmawiali między sobą, mówiąc: Cóż
to za słowo, że z władzą i z mocą rozkazuje duchom
nieczystym, a wychodzą? 37 I rozeszła się o nim wieść
na wszystkie miejsca okolicznej krainy. 38 A Jezus
wstawszy, z bóżnicy wszedł w dom Szymona, a świekra
Szymonowa miała gorączkę wielką; i prosili go za nią.
39 Tedy on stanąwszy nad nią, zgromił gorączkę, i
opuściła ją; a zarazem wstawszy, posługiwała im. 40 A
gdy słońce zachodziło, wszyscy, którzy mieli chorujące
na rozmaite niemocy, przywodzili je do niego, a on na
każdego z nich ręce włożywszy, uzdrawiał je. 41 Ku
temu wychodzili i dyjabli z wielu ich, wołając i mówiąc:
Tyś jest on Chrystus, Syn Boży; ale on zgromiwszy

je, nie dopuszczał im mówić; bo wiedzieli, iż on jest
Chrystus. 42 A gdy był dzień, wyszedłszy, szedł na
miejsce puste. A lud go szukał, i przyszli aż do niego,
i zatrzymywali go, aby nie odchodził od nich. 43 A
on rzekł do nich: I innym miastom muszę opowiadać
królestwo Boże; bom na to posłany. 44 I kazał w
bóżnicach Galilejskich.

5 I stało się, gdy nań lud nalegał, aby słuchał słowa
Bożego, że on stał podle jeziora Gienezaretskiego.
2 I ujrzał dwie łodzi stojące przy jeziorze; ale rybitwi
wyszedłszy z nich, płukali sieci. 3 A wstąpiwszy w
jedną z tych łodzi, która była Szymonowa, prosił go,
aby maluczko odjechał od brzegu; a usiadłszy, uczył
on lud z onej łodzi. 4 A gdy przestał mówić, rzekł do
Szymona: Zajedź na głębię, a zapuśćcie sieci wasze ku
łowieniu. 5 A odpowiadając Szymon, rzekł mu: Mistrzu!
przez całą noc robiąc, niceśmy nie pojmali, wszakże
na słowo twoje zapuszczę sieć. 6 A gdy to uczynili,
zagarnęli ryb mnóstwo wielkie, tak że się rwała sieć ich.
7 I skinęli na towarzysze, którzy byli w drugiej łodzi, aby
przybywszy ratowali ich; i przybyli i napełnili obie łodzi,
aż się zanurzały. 8 Co widząc Szymon Piotr, przypadł
do kolan Jezusowych, mówiąc: Wynijdź ode mnie; bom
jest człowiek grzeszny, Panie! 9 Albowiem go był strach
ogarnął, i wszystkie, co z nim byli, z onego obłowu ryb,
które byli zagarnęli. 10 Także i Jakóba i Jana, syny
Zebedeuszowe, którzy byli towarzysze Szymonowi. I
rzekł Jezus do Szymona: Nie bój się; od tego czasu
ludzi łowić będziesz. 11 A oni wyciągnąwszy łódź na
brzeg, wszystko opuściwszy, poszli za nim. 12 I stało
się, gdy był w niektórem mieście, że oto był tam mąż
pełen trądu, który ujrzawszy Jezusa, padł na twarz,
i prosił go, mówiąc: Panie! jeźli chcesz, możesz mię
oczyścić. 13 Tedy wyciągnąwszy Jezus rękę, dotknął się
go, mówiąc: Chcę, bądź oczyszczony; i zaraz odszedł
trąd od niego. 14 I przykazał mu, aby tego nikomu nie
powiadał: ale rzekł: Idź, a ukaż się kapłanowi, i ofiaruj
za oczyszczenie twoje, tak jako rozkazał Mojżesz,
na świadectwo przeciwko nim. 15 I rozchodziła się
tem więcej powieść o nim; i schodziły się mnóstwa
wielkie, aby go słuchały i uzdrowieni byli od niego od
niemocy swoich. 16 Ale on odchodził na pustynią, i
modlił się. 17 I stało się dnia niektórego, że on nauczał,
a siedzieli też tam i Faryzeuszowie i nauczyciele
Zakonu, którzy się byli zeszli ze wszystkich miasteczek
Galilejskich i Judzkich, i z Jeruzalemu; a moc Pańska
przytomna była uzdrawianiu ich. 18 A oto mężowie nieśli
na łożu człowieka powietrzem ruszonego, i szukali,
jakoby go wnieść i postawić przed nim. 19 A gdy nie
znaleźli, którędy by go wnieśli, dla ciżby, wstąpiwszy
na dach, przez posowę spuścili go łożem w pośrodek
przed Jezusa. 20 Który ujrzawszy wiarę ich, rzekł mu:
Człowiecze! odpuszczone są tobie grzechy twoje. 21
Tedy poczęli myślić nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie,
mówiąc: Któż to jest, co mówi bluźnierstwa? Któż może
odpuszczać grzechy, tylko sam Bóg. 22 Ale Jezus
poznawszy myśli ich, odpowiadając rzekł do nich: Cóż
myślicie w sercach waszych? 23 Cóż jest łatwiejszego,
rzec: Odpuszczone są tobie grzechy twoje, czyli rzec:
Wstań a chodź? 24 Ale iżbyście wiedzieli, że Syn
człowieczy ma moc na ziemi odpuszczać grzechy,
(rzekł powietrzem ruszonemu:) Tobie mówię: Wstań, a
wziąwszy na się łoże swoje, idź do domu twego. 25 A
on zarazem wstawszy przed nimi, wziąwszy na się to,
na czem leżał, szedł do domu swego, wielbiąc Boga.
26 I zdumieli się wszyscy, i chwalili Boga, i napełnieni
byli bojaźnią, mówiąc: Widzieliśmy dziś dziwne rzeczy.
27 A potem wyszedł i ujrzał celnika, imieniem Lewiego,
siedzącego na cle, i rzekł mu: Pójdź za mną. 28
I opuścił wszystko, a wstawszy, szedł za nim. 29 I
sprawił mu lewi ucztę wielką w domu swoim; a było
wielkie zgromadzenie celników i innych, którzy z nim za
stołem siedzieli. 30 Tedy szemrali nauczeni w Piśmie
i Faryzeuszowie, mówiąc do uczniów jego: Przecz z
celnikami i z grzesznikami jecie i pijecie? 31 A Jezus
odpowiadając, rzekł do nich: Nie potrzebując zdrowi
lekarza, ale ci, co się źle mają; 32 Nie przyszedłem,
wzywać sprawiedliwych, ale grzesznych do pokuty.
33 A oni mu rzekli: Przecz uczniowie Janowi często
poszczą i modlą się, także i Faryzejscy, a twoi jedzą
i piją? 34 A on im rzekł: Izali możecie uczynić, żeby
synowie łożnicy małżeńskiej pościli, póki z nimi jest
oblubieniec? 35 Lecz przyjdą dni, gdy oblubieniec
odjęty będzie od nich; tedy w one dni pościć będą. 36
Powiedział im też podobieństwo: Iż żaden łaty z szaty
nowej nie przyprawia do szaty wiotchej; bo inaczej
to, co jest nowego, drze wiotche, a do wiotchego nie
zgadza się łata z nowego. 37 I nikt nie leje wina nowego
w stare statki; bo inaczej wino młode rozsadzi statki, i
samo wyciecze, i statki się popsują. 38 Ale młode wino
ma być wlewane w statki nowe; a tak oboje bywają
zachowane. 39 A nikt, kto się napił starego, nie zaraz
chce młodego; ale mówi: Lepsze jest stare.

6 I stało się w drugi sabat, że szedł Jezus przez zboża;
i rwali uczniowie jego kłosy, a rękami wycierając
jedli. 2 Ale niektórzy z Faryzeuszów rzekli do nich:
Przeczże czynicie to, czego się nie godzi czynić w
sabat? 3 A odpowiadając Jezus, rzekł do nich: Azaście
tego nie czytali, co uczynił Dawid, gdy łaknął sam, i ci,
którzy z nim byli? 4 Jako wszedł do domu Bożego,
a wziął chleby pokładne, i jadł, a dał i tym, którzy z
nim byli; których się nie godziło jeść, tylko samym
kapłanom? 5 I rzekł im: Syn człowieczy jestci Panem
i sabatu. 6 Stało się także i w inszy sabat, że Jezus

wszedł do bóżnicy, i nauczał; i był tam człowiek, którego
ręka prawa była uschła. 7 I podstrzegli go nauczeni w
Piśmie i Faryzeuszowie, jeźliby w sabat uzdrawiał, aby
znaleźli, o coby nań skarżyli. 8 Ale on wiedział myśli ich,
i rzekł człowiekowi, który miał rękę uschłą: Wstań a stań
pośrodku. A on wstawszy, stanął. 9 Rzekł tedy do nich
Jezus: Spytam was o jednę rzecz: Godzili się w sabaty
dobrze czynić, czyli źle czynić? Człowieka zachować,
czyli zatracić? 10 A spojrzawszy w koło po wszystkich,
rzekł onemu człowiekowi: Wyciągnij rękę twoję! a on
tak uczynił i przywrócona jest do zdrowia ręka jego,
jako i druga. 11 Ale oni napełnieni będąc szaleństwem,
rozmawiali miedzy sobą, coby uczynić mieli Jezusowi.
12 I stało się w oneż dni, odszedł na górę, aby się modlił;
i był tam przez noc na modlitwie Bożej. 13 A gdy był
dzień, zwołał uczniów swych i wybrał z nich dwanaście,
które też nazwał Apostołami: 14 Szymona, którego
też nazwał Piotrem, i Andrzeja brata jego, Jakóba, i
Jana, Filipa, i Bartłomieja; 15 Mateusza, i Tomasza,
Jakóba, syna Alfeuszowego, i Szymona, którego zowią
Zelotes; 16 Judasza, brata Jakóbowego, i Judasza
Iszkarjotę, który potem był zdrajcą. 17 A zstąpiwszy
z nimi stanął na miejscu pola równego, i gormada
uczniów jego, i wielkie mnóstwo ludu ze wszystkiej
Judzkiej ziemi, i z Jeruzalemu, i z kraju pomorskiego,
leżącego przy Tyrze i Sydonie, którzy byli przyszli,
aby go słuchali, i byli uzdrowieni od chorób swoich;
18 I ci, którzy byli trapieni od duchów nieczystych,
byli uzdrowieni. 19 A wszystek lud szukał, jakoby
się go dotknąć; albowiem moc wychodziła z niego,
i uzdrawiała wszystkich. 20 A on podniósłszy oczy
swoje na uczniów, mówił: Błogosławieni jesteście wy,
ubodzy! bo wasze jest królestwo Boże. 21 Błogosławieni
jesteście, którzy teraz łakniecie; bo będziecie nasyceni.
Błogosławieni jesteście, którzy teraz płaczecie; bo się
śmiać będziecie. 22 Błogosławieni będziecie, gdy was
ludzie nienawidzieć będą, i gdy wyłączą, i będą was
sromocić, i imię wasze wyrzucą jako złe, dla Syna
człowieczego. 23 Radujcie się dnia tego i weselcie się;
albowiem oto zapłata wasza jest obfita w niebiesiech;
boć tak właśnie prorokom czynili ojcowie ich. 24 Ale
biada wam bogaczom! bo już macie pociechę waszę.
25 Biada wam, którzyście nasyceni! albowiem łaknąć
będziecie. Biada wam, którzy się teraz śmiejecie! bo się
smucić i płakać będziecie. 26 Biada wam, gdyby dobrze
o was mówili wszyscy ludzie; bo tak czynili fałszywym
prorokom ojcowie ich. 27 Ale wam powiadam, którzy
słuchacie: Miłujcie nieprzyjacioły wasze, czyńcie dobrze
tym, którzy was mają w nienawiści. 28 Błogosławcie
tym, którzy was przeklinają; módlcie się za tymi, którzy
wam złość wyrządzają. 29 Temu, któryby cię uderzył w
policzek, nastaw mu i drugiego: a temu, któryćby brał
płaszcz, i sukni nie zabraniaj; 30 I każdemu, któryby cię
prosił, daj, a temu, co twoje bierze, nie upominaj się.
31 I cobyście chcieli, aby wam ludzie czynili, tak i wy
im czyńcie. 32 Albowiem jeźli miłujecie te, którzy was
miłują, jakąż łaskę macie? albowiem toż i grzesznicy
właśnie czynią. 33 A jeźli dobrze czynicie tym, którzy
wam dobrze czynią, jakąż łaskę macie? albowiem toż i
grzesznicy właśnie czynią. 34 A jeźli pożyczacie tym, od
których się spodziewacie odebrać, jakąż łaskę macie?
albowiem i grzesznicy grzesznikom pożyczają, aby
zasię tyle odebrali. 35 Owszem miłujcie nieprzyjacioły
wasze, i czyńcie im dobrze, i pożyczajcie, nic się stąd
nie spodziewając, a będzie wielka zapłata wasza, i
będziecie synami Najwyższego; albowiem on dobrotliwy
jest przeciw niewdzięcznym i złym. 36 Przetoż bądźcie
miłosierni, jako i Ojciec wasz miłosierny jest. 37 Nie
sądźcie, a nie bądziecie sądzeni; nie potępiajcie, a nie
będziecie potępieni, a będzie wam odpuszczono. 38
Dawajcie, a będzie wam dano; miarę dobrą, natłoczoną,
i potrzęsioną, i opływającą dadzą na łono wasze;
albowiem tąż miarą, którą mierzycie, będzie wam zaś
obmierzono. 39 I powiedział im podobieństwo: Izali
może ślepy ślepego prowadzić? azaż nie obadwaj w dół
wpadną? 40 Nie jestci uczeń nad mistrza swego; lecz
doskonały będzie każdy, będzieli jako mistrz jego. 41 A
czemuż widzisz źdźbło w oku brata twego, a balki, która
jest w oku twojem, nie baczysz? 42 Albo jakoż możesz
rzec bratu twemu: Bracie! dopuść, iż wyjmę źdźbło,
które jest w oku twojem, a sam balki, która jest w oku
twojem, nie widzisz? Obłudniku! wyjmij pierwej balkę z
oka twego, a tedy przejrzysz, abyś wyjął źdźbło, które
jest w oku brata twego. 43 Nie jest bowiem drzewo
dobre, które przynosi owoc zły; ani jest drzewo złe,
które przynosi owoc dobry; 44 Gdyż każde drzewo z
owocu własnego poznane bywa; boć nie zbierają z
ciernia figów, ani z głogu zbierają winnych gron. 45
Człowiek dobry z dobrego skarbu serca swego wynosi
rzeczy dobre, a zły człowiek ze złego skarbu serca
swego wynosi rzeczy złe; albowiem z obfitości serca
mówią usta jego. 46 Przeczże mię tedy zowiecie Panie,
Panie! a nie czynicie tego, co mówię? 47 Każdy, który
przychodzi do mnie, a słucha słów moich, i czyni je,
pokażę wam, komu jest podobnym. 48 Podobny jest
człowiekowi dom budującemu, który kopał i wykopał
głęboko, a założył grunt na opoce; a gdy przyszła
powódź, otrąciła się rzeka o on dom, ale nie mogła
go poruszyć; bo był założony na opoce. 49 Ale który
słucha, a nie czyni, podobny jest człowiekowi, który
zbudował dom swój na ziemi bez gruntu; o który się
otrąciła rzeka, i zarazem upadł, a był upadek domu
onego wielki.

7 A gdy dokończył wszystkich mów swoich przed
onym ludem, wszedł do Kapernaum; 2 A niektórego

setnika sługa źle się mając, już prawie miał umrzeć,
którego on sobie bardzo poważał. 3 Ten usłyszawszy o
Jezusie, posłał do niego starszych z Żydów, prosząc
go, aby przyszedłszy uzdrowił sługę jego. 4 A oni
przyszedłszy do Jezusa, prosili go z pilnością, mówiąc:
Godzien jest, abyś mu to uczynił; 5 Albowiem miłuje
naród nasz, i on nam bóżnicę zbudował. 6 A tak Jezus
szedł z nimi. Ale gdy niedaleko był od domu, posłał
do niego on setnik przyjacioły, mówiąc mu: Panie! nie
zadawaj sobie pracy; bomci nie jest godzien, abyś
wszedł pod dach mój. 7 Przetoż i samego siebie nie
miałem za godnego, abym miał przyjść do ciebie; ale
rzecz słowo, a będzie uzdrowiony sługa mój. 8 Bomci
i ja człowiek pod mocą postanowiony, mający pod
sobą żołnierzy, i mówię temu: Idź, a idzie, a drugiemu:
Przyjdź, a przychodzi, a słudze mojemu: Czyń to, a
czyni. 9 Tedy usłyszawszy to Jezus, zadziwił mu się,
i obróciwszy się, rzekł do ludu, który za nim szedł:
Powiadam wam, żem ani w Izraelu tak wielkiej wiary
nie znalazł. 10 A wróciwszy się do domu ci, którzy byli
posłani, znaleźli sługę, który się źle miał, zdrowego. 11
I stało się nazajutrz, że szedł do miasta, które zowią
Naim, a szło z nim uczniów jego wiele i lud wielki.
12 A gdy się przybliżył do bramy miejskiej, tedy oto
wynoszono umarłego, syna jedynego matki swojej, a
ta była wdową, a z nią szedł wielki lud miasta onego.
13 Którą ujrzawszy Pan użalił się jej, i rzekł jej: Nie
płacz! 14 I przystąpiwszy dotknął się trumny (mar),
(a ci, co nieśli, stanęli) i rzekł: Młodzieńcze! tobie
mówię, wstań. 15 I usiadł on, który był umarł, i począł
mówić; i oddał go matce jego. 16 Tedy wszystkich
strach zdjął, a wielbili Boga, mówiąc: Prorok wielki
powstał między nami, a Bóg nawiedził lud swój. 17
I rozeszła się o nim ta wieść po wszystkiej Judzkiej
ziemi, i po wszystkiej okolicznej krainie. 18 I oznajmili
Janowi uczniowie jego o tem wszystkiem. A Jan
wezwawszy dwóch niektórych z uczniów swoich, 19
Posłał je do Jezusa, mówiąc: Tyżeś jest ten, który
ma przyjść, czyli inszego czekać mamy? 20 A gdy
przyszli do niego mężowie oni, rzekli: Jan Chrzciciel
posłał nas do ciebie, mówiąc: Tyżeś jest ten, który
ma przyjść, czyli inszego czekać mamy? 21 A onejże
godziny wiele ich uzdrowił od chorób, od niemocy, i od
duchów złych, i wiele ślepych wzrokiem darował. 22 A
odpowiadając Jezus, rzekł im: Szedłszy oznajmijcie
Janowi, coście widzieli i słyszeli, iż ślepi widzą, chromi
chodzą, trędowaci biorą oczyszczenie, głusi słyszą,
umarli zmartwychwstają, a ubogim opowiadana bywa
Ewangielija. 23 A błogosławiony jest, kto by się nie
zgorszył ze mnie. 24 A gdy odeszli posłowie Janowi,
począł mówić do ludu o Janie: Coście wyszli na puszczę
widzieć? Izali trzcinę chwiejącą się od wiatru? 25 Ale
coście wyszli widzieć? Izali człowieka w miękkie szaty
obleczonego? Oto ci, którzy w szatach kosztownych
i w rozkoszy żyją, są w domach królewskich. 26 Ale
coście wyszli widzieć? Izali proroka? Zaiste powiadam
wam, iż więcej niż proroka. 27 Tenci bowiem jest, o
którym napisano: Oto Ja posyłam Anioła mego przed
obliczem twojem, który zgotuje drogę twoję przed
tobą. 28 Albowiem powiadam wam: Większego proroka
z tych, którzy się z niewiast rodzą, nie masz nad
Jana Chrzciciela żadnego; lecz kto najmniejszy jest
w królestwie Bożem, większy jest, niżeli on. 29 Tedy
wszystek lud słysząc to, i celnicy, wielbili Boga, będąc
ochrzczeni chrztem Janowym. 30 Ale Faryzeuszowie i
zakonnicy pogardzili radą Bożą sami przeciwko sobie,
nie będąc ochrzczeni od niego. 31 I rzekł Pan: Komuż
tedy przypodobam ludzi rodzaju tego, a komu są
podobni? 32 Podobni są dzieciom, które siedzą na
rynku, a jedne na drugie wołają, mówiąc: Grałyśmy
wam na piszczałkach, a nie tańcowaliście; śpiewałyśmy
żałobne pieśni, a nie płakaliście. 33 Albowiem przyszedł
Jan Chrzciciel, i chleba nie jedząc i wina nie pijąc, a
mówicie: Dyjabelstwo ma. 34 Przyszedł Syn człowieczy
jedząc i pijąc, a mówicie: Oto człowiek obżerca i
pijanica wina, przyjaciel celników i grzeszników. 35 Ale
usprawiedliwiona jest mądrość od wszystkich synów
swoich. 36 I prosił go niektóry z Faryzeuszów, aby z
nim jadł. A tak wszedłszy w dom Faryzeuszów, usiadł.
37 A oto niewiasta, która była w mieście grzeszna,
dowiedziawszy się, iż siedzi w domu Faryzeuszowym,
przyniosła alabastrowy słoik maści; 38 A stanąwszy z
tyłu u nóg jego, płacząc poczęła łzami polewać nogi
jego, a włosami głowy swojej ucierała, i całowała nogi
jego, i maścią mazała. 39 A widząc to Faryzeusz,
który go był wezwał, rzekł sam w sobie, mówiąc:
Być ten był prorokiem, wiedziałby, która i jaka jest ta
niewiasta, co się go dotyka; bo jest grzesznica. 40 A
odpowiadając Jezus, rzekł do niego: Szymonie! mam ci
nieco powiedzieć, a on rzekł: Powiedz, Nauczycielu! 41
Miał niektóry lichwiarz dwóch dłużników; jeden dłużen
był pięćset groszy, a drugi pięćdziesiąt. 42 A gdy oni
nie mieli czem zapłacić, odpuścił obydwom. Powiedz
tedy, któryż z nich bardziej go miłować będzie? 43 A
odpowiadając Szymon, rzekł: Mniemam, iż ten, któremu
więcej odpuścił. A on mu rzekł: Dobrześ rozsądził.
44 I obróciwszy się do niewiasty, rzekł Szymonowi:
Widzisz tę niewiastę? Wszedłem do domu twego, nie
dałeś wody na nogi moje; ale ta łzami polała nogi
moje, i włosami głowy swej otarła. 45 Nie pocałowałeś
mię, ale ta jako weszła, nie przestała całować nóg
moich. 46 Nie pomazałeś oliwą głowy mojej, ale ta
maścią pomazała nogi moje. 47 Dlaczego, mówię tobie,
odpuszczono jej wiele grzechów, gdyż wiele umiłowała;
a komu mało odpuszczono, mało miłuje. 48 A on jej
rzekł: Odpuszczone są tobie grzechy. 49 I poczęli

spółsiedzący mówić między sobą: Któż jest ten, który
i grzechy odpuszcza? 50 I rzekł do niewiasty: Wiara
twoja ciebie zbawiła. Idźże w pokoju.

8 I stało się potem, że on chodził po miastach i po
miasteczkach każąc i opowiadając królestwo Boże,
a oni dwunastu byli z nim, 2 I niektóre niewiasty,
które był uzdrowił od duchów złych i od niemocy ich,
jako Maryja, którą zwano Magdaleną, z której było
siedm dyjabłów wyszło; 3 I Joanna, żona Chuzego,
urzędnika Herodowego, i Zuzanna, i inszych wiele,
które mu służyły z majętności swoich. 4 A gdy się
schodził wielki lud, i z różnych miast garnęli się do
niego, rzekł przez podobieństwo; 5 Wyszedł rozsiewca,
aby rozsiewał nasienie swoje; a gdy on rozsiewał,
tedy jedno padło podle drogi i podeptane jest, a ptaki
niebieskie podziobały je. 6 A drugie padło na opokę, a
gdy wzeszło, uschło, przeto iż nie miało wilgotności.
7 A drugie padło między ciernie; ale ciernie wespół z
niem wzrosły, i zadusiły je. 8 A drugie padło na ziemię
dobrą, a gdy wzeszło, przyniosło pożytek stokrotny.
To mówiąc wołał: Kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj
słucha! 9 I pytali go uczniowie jego, mówiąc: Co by to
było za podobieństwo? 10 A on im rzekł: Wam dano
wiedzieć tajemnicę królestwa Bożego; ale innym w
podobieństwach, aby widząc nie widzieli, a słysząc nie
rozumieli. 11 A to podobieństwo takie jest: nasienie
jest słowo Boże. 12 A którzy podle drogi, ci są, którzy
słuchają, zatem przychodzi dyjabeł, i wybiera słowo
z serca ich, aby uwierzywszy, nie byli zbawieni. 13
A którzy na opoce, ci są, którzy gdy słuchają, z
radością słowo przyjmują, ale ci korzenia nie mają,
ci do czasu wierzą, a czasu pokusy odstępują. 14
A które padło między ciernie, ci są, którzy słuchają
słowa: ale odszedłszy, od pieczołowania i bogactw, i
rozkoszy żywota bywają zaduszeni, i nie przynoszą
pożytku. 15 Ale które padło na ziemię dobrą, ci są,
którzy w sercu uprzejmem i dobrem słyszane słowo
zachowują, i owoc przynoszą w cierpliwości. 16 A
żaden zapaliwszy świecę, nie nakrywa jej naczyniem,
ani jej kładzie pod łoże, ale ją stawia na świeczniku,
aby ci, którzy wchodzą, widzieli światło. 17 Bo nie
masz nic tajemnego, co by nie miało być objawiono; i
nie masz nic skrytego, czego by się nie dowiedziano,
i co by na jaw nie wyszło. 18 Przetoż patrzcie, jako
słuchacie: albowiem kto ma, temu będzie dane, a kto
nie ma, i to, co mniema, że ma, będzie odjęte od niego.
19 Tedy przyszli do niego matka i bracia jego; ale do
niego przystąpić nie mogli dla ludu. 20 I dano mu
znać, mówiąc: Matka twoja i bracia twoi stoją przed
domem, chcąc cię widzieć. 21 A on odpowiadając,
rzekł do nich: Matka moja i bracia moi są ci, którzy
słowa Bożego słuchają i czynią je. 22 I stało się dnia
jednego, że on wstąpił w łódź i uczniowie jego, i rzekł do
nich: Przeprawmy się na drugą stronę jeziora. I puścili
się. 23 A gdy płynęli, usnął. I przypadła nawałność
wiatru na jezioro, i łódź się zalewała, tak że byli w
niebezpieczeństwie. 24 A przystąpiwszy, obudzili go,
mówiąc: Mistrzu, mistrzu! giniemy. A on ocknąwszy
się, zgromił wiatr i wały wodne, i uśmierzyły się, i stało
się uciszenie. 25 Tedy im rzekł: Gdzież jest wiara
wasza? A bojąc się, dziwowali się, mówiąc jedni do
drugich: Któż wżdy jest ten, że i wiatrom rozkazuje i
wodom, a są mu posłuszne? 26 I przewieźli się do
krainy Gadareńczyków, która jest przeciw Galilei. 27
A gdy wstąpił na ziemię, zabieżał mu mąż niektóry z
onego miasta, co miał dyjabły od niemałego czasu, a
nie obłóczył się w szaty, i nie mieszkał w domu, tylko
w grobach. 28 Ten ujrzawszy Jezusa, zakrzyknął, i
upadł przed nim, a głosem wielkim rzekł: Cóż ja mam z
tobą, Jezusie, Synu Boga najwyższego? proszę cię,
nie dręcz mię. 29 Albowiem rozkazał onemu duchowi
nieczystemu, aby wyszedł z onego człowieka: bo
od wielu czasów porywał go; a chociaż go wiązano
łańcuchami i w pętach strzeżono, jednak on porwawszy
okowy, bywał od dyjabła na pustynię pędzony. 30 I
pytał go Jezus, mówiąc: Co masz za imię? A on rzekł:
Wojsko; albowiem wiele dyjabłów wstąpiło było weń. 31
Tedy go prosili, aby im nie rozkazywał stamtąd odejść
w przepaść. **(Abyssos g12)** 32 A była tam trzoda wielka
świń, która się pasła na górze, i prosili go, aby im
dopuścił wstąpić w nie. I dopuścił im. 33 A wyszedłszy
dyjabli z onego człowieka, weszli w świnie; i porwała
się ona trzoda pędem z przykra do jeziora, i utonęła. 34
A widząc pasterze, co się stało, uciekli; a poszedłszy,
oznajmili to w mieście i we wsiach. 35 I wyszli, aby
oglądali to, co się stało; a przyszedłszy do Jezusa,
znaleźli człowieka onego, z którego wyszli dyjabli,
obleczonego, przy dobrem baczeniu, siedzącego u
nóg Jezusowych, i bali się. 36 Opowiedzieli im tedy ci,
którzy widzieli, jako uzdrowiono tego, który był opętany.
37 I prosiło go wszystko mnóstwo onej okolicznej krainy
Gadareńczyków, aby odszedł od nich; albowiem ich był
wielki strach ogarnął. A on wstąpiwszy w łódź, wrócił
się. 38 I prosił go on mąż, z którego wyszli dyjabli,
aby był przy nim; ale go Jezus odprawił, mówiąc: 39
Wróć się do domu twego, a opowiadaj, jakoć wielkie
rzeczy Bóg uczynił. I odszedł, po wszystkiem mieście
opowiadając, jako mu wielkie rzeczy Jezus uczynił.
40 I stało się, gdy się wrócił Jezus, że go przyjął lud;
albowiem nań wszyscy oczekiwali. 41 A oto przyszedł
mąż imieniem Jairus, a ten był przełożonym bóżnicy; a
przypadłszy do nóg Jezusowych, prosił go, aby wszedł
w dom jego. 42 Albowiem miał córkę jedyną około
dwunastu lat, która już konała. (A gdy on szedł, cisnął
go lud.) 43 A niewiasta, która płynienie krwi cierpiała od

lat dwunastu, i wynałożyła była na lekarzy wszystko
swoje pożywienie, a nie mogła być od nikogo uleczona,
44 Przystąpiwszy z tyłu, dotknęła się podołka szaty jego,
a zarazem się zastanowiło płynienie krwi jej. 45 I rzekł
Jezus: Któż jest, co się mnie dotknął? a gdy się wszyscy
zapierali, rzekł Piotr, i ci, którzy z nim byli: Mistrzu! lud
cię ciśnie i tłoczy, a ty mówisz: Kto się mnie dotknął?
46 I rzekł Jezus: Dotknął się mnie ktoś, bom poznał, że
moc ode mnie wyszła. 47 A widząc ona niewiasta, że
się nie utaiła, ze drżeniem przystąpiła i upadła przed
nim, i dlaczego się go dotknęła, powiedziała mu przed
wszystkim ludem, i jako zaraz uzdrowiona była. 48 A on
jej rzekł: Ufaj, córko! wiara twoja ciebie uzdrowiła; idźże
w pokoju. 49 A gdy on to jeszcze mówił, przyszedł
niektóry od przełożonego bóżnicy, powiadając mu: Iż
umarła córka twoja, nie trudź Nauczyciela. 50 Ale Jezus
usłyszawszy to, odpowiedział mu, mówiąc: Nie bój się,
tylko wierz, a będzie uzdrowiona. 51 A wszedłszy w
dom, nie dopuścił z sobą wnijść nikomu, tylko Piotrowi,
i Jakóbowi, i Janowi, i ojcu i matce onej dzieweczki. 52
A płakali wszyscy, i narzekali nad nią. Ale on rzekł: Nie
płaczcież! Nie umarłać, ale śpi. 53 I naśmiewali się z
niego, wiedząc, iż była umarła. 54 A on wygnawszy
precz wszystkich, i ująwszy ją za rękę, zawołał, mówiąc:
Dzieweczko, wstań! 55 I wrócił się duch jej; i wstała
zaraz; i rozkazał, aby jej jeść dano. 56 I zdumieli się
rodzice jej. A on im zakazał, aby nikomu nie powiadali
tego, co się było stało.

9 A zwoławszy Jezus dwunastu uczniów swoich, dał
im moc i władzę nad wszystkimi dyjabły, i aby
uzdrawiali choroby. 2 I rozesłał je, żeby kazali królestwo
Boże, i uzdrawiali niemocne. 3 Tedy rzekł do nich:
Nie bierzcie nic na drogę, ani laski, ani taistry, ani
chleba, ani pieniędzy, ani dwóch sukien miejcie. 4 A
do któregokolwiek domu wnijdziecie, tamże zostańcie,
i stamtąd wynijdźcie. 5 A którzybykolwiek was nie
przyjęli, wychodząc z miasta onego, i proch z nóg
waszych otrząśnijcie na świadectwo przeciwko nim.
6 Wyszedłszy tedy, obchodzili wszystkie miasteczka,
opowiadając Ewangieliję, a wszędzie chore uzdrawiając.
7 I usłyszał Herod, Tetrarcha, o wszystkiem, co się
działo od niego, i był wątpliwym dla tego, że niektórzy
powiadali, iż Jan zmartwychwstał. 8 A niektórzy zasię:
Iż się Elijasz ukazał; a drudzy, iż prorok jeden z onych
starych zmartwychwstał. 9 Tedy rzekł Herod: Janamci ja
ściął; któż wżdy ten jest, o którym ja takie rzeczy słyszę?
i pragnął go widzieć. 10 A wróciwszy się Apostołowie,
powiadali mu, cokolwiek czynili. A on wziąwszy je z
sobą, ustąpił osobno na miejsce puste przy mieście,
które zowią Betsaida. 11 Czego gdy się lud dowiedział,
szedł za nim; a przyjąwszy je, mówił im o królestwie
Bożem; a te, którzy uzdrowienia potrzebowali, uzdrawiał.
12 A gdy się dzień począł skłaniać ku wieczorowi,
przystąpiwszy oni dwunastu, rzekli mu: Rozpuść ten
lud, aby odszedłszy do miasteczek okolicznych, i do
wsi, i do gospód, znaleźli żywność; bośmy tu na miejscu
pustem. 13 Ale on rzekł do nich: Dajcież wy im jeść. A
oni powiedzieli: Nie mamy więcej, tylko pięć chlebów i
dwie ryby, oprócz żebyśmy szli, a kupili, na ten wszystek
lud żywności. 14 Albowiem było mężów około pięciu
tysięcy. I rzekł do uczniów swoich: Rozkażcie im usiąść
w każdym rzędzie po pięćdziesiąt. 15 I uczynili tak, i
usiedli wszyscy. 16 A on wziąwszy onych pięć chlebów
i one dwie ryby, wejrzawszy w niebo, błogosławił im,
i łamał i dawał uczniom, aby kładli przed on lud. 17
I jedli, i nasyceni są wszyscy; i zebrano, co im zbyło
z ułomków, dwanaście koszów. 18 I stało się, gdy
się on sam osobno modlił, że z nim byli uczniowie; i
pytał ich mówiąc: Kimże mię być powiadają ludzie?
19 A oni odpowiadając rzekli: Janem Chrzcicielem, a
drudzy Elijaszem, a drudzy mówią, iż prorok niektóry
z onych starych zmartwychwstał. 20 I rzekł im: A wy
kim mię być powiadacie? A odpowiadając Piotr rzekł:
Chrystusem, onym Bożym. 21 Ale on przygroziwszy im,
rozkazał, aby tego nikomu nie powiadali, 22 Mówiąc: Że
Syn człowieczy musi wiele cierpieć, a być odrzuconym
od starszych ludu i od przedniejszych kapłanów i od
nauczonych w Piśmie, i być zabitym, a trzeciego dnia
zmartwychwstać. 23 I mówił do wszystkich: Kto chce
za mną iść, niech zaprze samego siebie, a niech
bierze krzyż swój na każdy dzień, i naśladuje mię. 24
Albowiem ktobykolwiek chciał zachować duszę swoję,
straci ją; a ktobykolwiek stracił duszę swą dla mnie, ten
ją zachowa. 25 Albowiem cóż pomoże człowiekowi,
choćby wszystek świat pozyskał, gdyby samego siebie
stracił, albo sobie uszkodził. 26 Albowiem ktokolwiek by
się wstydził za mię i za słowa moje, za tego się Syn
człowieczy wstydzić będzie, gdy przyjdzie w chwale
swej i w ojcowskiej i świętych Aniołów. 27 Aleć wam
powiadam prawdziwie: Są niektórzy z tych co tu stoją,
którzy nie ukuszą śmierci, aż oglądają królestwo Boże.
28 I stało się po tych mowach, jakoby po ośmiu dniach,
że wziąwszy z sobą Piotra i Jana i Jakóba, wstąpił
na górę, aby się modlił. 29 A gdy się modlił, stał się
inaksy kształt oblicza jego, i szaty jego stały się białe i
świetne. 30 A oto dwaj mężowie rozmawiali z nim, a
ci byli Mojżesz i Elijasz; 31 Którzy pokazawszy się w
sławie, powiadali o jego śmierci, którą miał podstąpić w
Jeruzalemie. 32 A Piotr i ci, którzy byli z nim, obciążeni
byli snem, a ocuciwszy się, ujrzeli chwałę jego i onych
dwóch mężów, którzy z nim stali. 33 I stało się, gdy oni
odeszli od niego, rzekł Piotr do Jezusa: Mistrzu! dobrze
nam tu być; przetoż uczyńmy trzy namioty, tobie jeden i
Mojżeszowi jeden i Elijaszowi jeden; nie wiedząc, co
mówił. 34 A gdy on to mówił, stał się obłok, i zacienił je;

i bali się, gdy oni wchodzili w obłok. 35 I stał się głos z
obłoku mówiący: Ten jest Syn mój miły, tego słuchajcie.
36 A gdy się stał on głos, znaleziony jest sam Jezus.
A oni milczeli, i nie powiadali w one dni nikomu nic
z tego, co widzieli. 37 I stało się nazajutrz, gdy oni
zstąpili z góry, że mu lud wielki zabieżał. 38 A oto mąż
z onego ludu zawołał, mówiąc: Nauczycielu! proszę cię,
wejrzyj na syna mego; boć jedynego mam. 39 A oto
duch zły popada go, a zaraz krzyczy, a on rozdziera
go, śliniącego się, a zaledwie odchodzi od niego,
skruszywszy go. 40 I prosiłem uczniów twoich, aby go
wygnali; ale nie mogli. 41 Tedy Jezus odpowiadając
rzekł: O rodzaju niewierny i przewrotny! dokądże z
wami będę, i dokądże was cierpieć będę? Przywiedź tu
syna twego. 42 A wtem, gdy on przychodził, rozdarł go
dyjabeł i roztargał; ale Jezus zgromił ducha nieczystego
i uzdrowił młodzieńca, i oddał go ojcu jego. 43 I
zdumieli się wszyscy nad wielmożnością Bożą. A gdy
się wszyscy dziwowali wszystkim rzeczom, które czynił
Jezus, rzekł do uczniów swoich: 44 Składajcie wy do
uszów waszych słowa te: albowiem Syn człowieczy ma
być wydany w ręce ludzkie. 45 Lecz oni nie rozumieli
słowa tego, i było zakryte od nich, że go pojąć nie
mogli, i nie śmieli go pytać o to słowo. 46 I wszczęła
się gadka między nimi, kto by z nich był największym.
47 A Jezus widząc myśl serca ich, wziąwszy dziecię,
postawił je podle siebie, 48 I rzekł im: Ktobykolwiek
przyjął to dzieciątko w imieniu mojem, mnie przyjmuje;
a ktobykolwiek mnie przyjął, przyjmuje onego, który mię
posłał: albowiem kto jest najmniejszy między wszystkimi
wami, tenci będzie wielkim. 49 A Jan odpowiadając,
rzekł: Mistrzu! widzieliśmy niektórego w imieniu twojem
dyjabły wyganiającego, i zabranialiśmy mu, przeto
że za tobą z nami nie chodzi. 50 I rzekł do niego
Jezus: Nie zabraniajcie mu; bo kto nie jest przeciwko
nam, za nami jest. 51 I stało się, gdy się wypełniły
dni, aby był wzięty w górę, że się on na to udał, aby
szedł do Jeruzalemu. 52 Tedy posłał posły przed sobą;
którzy weszli do miasteczka Samarytańskiego, aby
mu nagotowali gospodę. 53 Lecz oni go nie przyjęli,
przeto że oblicze jego obrócone było do Jeruzalemu.
54 A widząc to uczniowie jego, Jakób i Jan, rzekli:
Panie! chceszże, iż rzeczemy, aby ogień zstąpił z
nieba i spalił je, jako i Elijasz uczynił? 55 Ale Jezus
obróciwszy się, zgromił je, i rzekł: Nie wiecie wy, jakiego
jesteście ducha. 56 Albowiem Syn człowieczy nie
przyszedł, zatracać dusz ludzkich, ale zachować. I szli
do inszego miasteczka. 57 I stało się, gdy oni szli,
że w drodze rzekł niektóry do niego: Pójdę za tobą,
gdziekolwiek pójdziesz, Panie! 58 A Jezus mu rzekł:
Liszki mają jamy, i ptaszki niebieskie gniazda; ale Syn
człowieczy nie ma, gdzie by głowę skłonił. 59 I rzekł do
drugiego: Pójdź za mną! Ale on rzekł: Panie! dopuść
mi pierwej odejść i pogrześć ojca mego. 60 Ale mu
Jezus rzekł: Niechaj umarli grzebią umarłych swoich; a
ty poszedłszy, opowiadaj królestwo Boże. 61 Rzekł też
i drugi: Pójdę za tobą, Panie! ale mi pierwej dopuść
pożegnać się z tymi, którzy są w domu moim. 62 Rzekł
do niego Jezus: Żaden, który by przyłożył rękę swoję
do pługa, a oglądałby się nazad, nie jest sposobny do
królestwa Bożego.

10 A potem naznaczył Pan i drugich siedmdziesiąt,
i rozesłał je po dwóch przed obliczem swojem
do każdego miasta i miejsca, do którego przyjść
miał. 2 I mówił im: Żniwoć wprawdzie wielkie, ale
robotników mało; proścież tedy Pana żniwa, aby
wypchnął robotników na żniwo swoje. 3 Idźcież: Oto
ja was posyłam jako baranki wpośród wilków. 4 Nie
noścież mieszka, ani taistry, ani obuwia, i nikogo w
drodze nie pozdrawiajcie; 5 A do któregokolwiek domu
wnijdziecie, naprzód mówcie: Pokój temu domowi. 6 A
jeźliby tam był który syn pokoju, odpocznie nad nim
pokój wasz; a jeźliż nie, wróci się do was. 7 A w tymże
domu zostańcie, jedząc i pijąc to, co mają; albowiem
godzien jest robotnik zapłaty swojej; nie przechodźcie
się z domu do domu. 8 A do któregokolwiek miasta
weszlibyście, a przyjęliby was, jedzcie, co przed was
położą; 9 I uzdrawiajcie niemocnych, którzy by w niem
byli, a mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo
Boże. 10 A do któregobyściekolwiek miasta weszli, a
nie przyjęto by was, wyszedłszy na ulice jego, mówcie:
11 I proch, który przylgnął do nas z miasta waszego,
otrząsamy na was; wszakże to wiedzcie, że się do
was przybliżyło królestwo Boże. 12 A mówię wam: Iż
Sodomie w on dzień lżej będzie, niż onemu miastu.
13 Biada tobie, Chorazynie! biada tobie, Betsaido! bo
gdyby się były w Tyrze i w Sydonie te cuda stały, które
się stały w was, dawno by były w worze i w popiele
siedząc pokutowały. 14 Dlatego Tyrowi i Sydonowi lżej
będzie na sądzie, niżeli wam. 15 A ty, Kapernaum!
któreś aż do nieba wywyższone, aż do piekła strącone
będziesz. (Hadēs g86) 16 Kto was słucha, mnie słucha:
a kto wami gardzi, mną gardzi; a kto mną gardzi,
gardzi onym, który mię posłał. 17 A tak wrócili się oni
siedmdziesiąt z weselem, mówiąc: Panie! i dyjablić
się nam poddawają w imieniu twojem. 18 Tedy im
rzekł: Widziałem szatana, jako błyskawicę z nieba
spadającego. 19 Oto wam daję moc, abyście deptali
po wężach i po niedźwiadkach i po wszystkiej mocy
nieprzyjacielskiej, a nic wam nie uszkodzi. 20 Wszakże
nie radujcie się z tego, iż się wam duchy poddawają;
ale raczej radujcie się, że imiona wasze napisane są w
niebiesiech. 21 Onejże godziny rozradował się Jezus w
duchu, i rzekł: Wysławiam cię, Ojcze, Panie nieba i
ziemi! żeś te rzeczy zakrył przed mądrymi i roztropnymi,

a objawiłeś je niemowlątkom; zaprawdę, Ojcze! że się
tak upodobało tobie. 22 Wszystkie rzeczy dane mi są
od Ojca mego, a nikt nie zna, kto jest Syn, tylko Ojciec, i
kto jest Ojciec, tylko Syn, a komu by chciał Syn objawić.
23 Tedy obróciwszy się do uczniów, rzekł im z osobna:
Błogosławione oczy, które widzą, co wy widzicie. 24
Bo powiadam wam, iż wiele proroków i królów żądali
widzieć, co wy widzicie, ale nie widzieli; i słyszeć,
co wy słyszycie, ale nie słyszeli. 25 A oto niektóry
zakonnik powstał, kusząc go i mówiąc: Nauczycielu!
co czyniąc odziedziczę żywot wieczny? **(aiōnios g166)**
26 A on rzekł do niego: W zakonie co napisano, jako
czytasz? 27 A on odpowiadając rzekł: Będziesz miłował
Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca twego, i ze
wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej siły twojej,
i ze wszystkiej myśli twojej; a bliźniego twego, jako
samego siebie. 28 I rzekł mu: Dobrześ odpowiedział; to
czyń, a będziesz żył. 29 A on chcąc samego siebie
usprawiedliwić, rzekł do Jezusa: I któż jest mi bliźni?
30 Ale Jezus odpowiadając rzekł: Człowiek niektóry
zstępował z Jeruzalemu do Jerycha, i wpadł między
zbójców, którzy złupiwszy go i rany mu zadawszy,
odeszli, na pół umarłego zostawiwszy. 31 I przydało
się, że kapłan niektóry szedł tą drogą, a ujrzawszy
go, pominął. 32 Także i Lewita, dostawszy się na ono
miejsce, a przyszedłszy i ujrzawszy go, pominął. 33
Ale Samarytanin niektóry jadąc, przyjechał do niego, a
ujrzawszy, użalił się go. 34 A przystąpiwszy zawiązał
rany jego, a nalawszy oliwy i wina, i włożywszy go na
bydlę swoje, wiódł go do gospody, i miał staranie o
nim. 35 A nazajutrz odjeżdżając, wyjął dwa grosze,
i dał gospodarzowi, mówiąc: Miej o nim staranie, a
cokolwiek nadto wyłożysz, ja, gdy się wrócę, oddam
ci. 36 Któryż tedy z tych trzech zda się tobie bliźnim
być onemu, co był wpadł między zbójców? 37 A on
rzekł: Ten, który uczynił miłosierdzie nad nim. Rzekł
mu tedy Jezus: Idźże, i ty uczyń także. 38 I stało się,
gdy oni szli, że on wszedł do niektórego miasteczka,
a niewiasta niektóra, imieniem Marta, przyjęła go do
domu swego. 39 A ta miała siostrę, którą zwano Maryją,
która usiadłszy u nóg Jezusowych, słuchała słów jego.
40 Ale Marta roztargniona była około rozmaitej posługi;
która przystąpiwszy, rzekła: Panie! i nie dbasz, że
siostra moja mnie samą zostawiła, abym posługiwała?
Rzeczże jej, aby mi pomogła. 41 A odpowiadając Jezus
rzekł jej: Marto, Marto! troszczysz się i kłopoczesz się
około wielu rzeczy; 42 Aleć jednego potrzeba. Lecz
Maryja dobrą cząstkę obrała, która od niej odjęta nie
będzie.

11 I stało się, gdy on był na niektórem miejscu,
modląc się, że gdy przestał, rzekł do niego jeden
z uczniów jego, Panie! naucz nas modlić się, tak jako
i Jan nauczył uczniów swoich. 2 I rzekł im: Gdy się
modlicie, mówcie: Ojcze nasz, któryś jest w niebiesiech!
Święć się imię twoje; przyjdź królestwo twoje; bądź
wola twoja, jako w niebie tak i na ziemi. 3 Chleba
naszego powszedniego daj nam na każdy dzień. 4 I
odpuść nam grzechy nasze; bo też i my odpuszczamy
każdemu winowajcy naszemu. A nie wwódź nas na
pokuszenie, ale nas zbaw od złego. 5 Zatem rzekł do
nich: Któż z was mieć będzie przyjaciela, i pójdzie do
niego o północy i rzecze mu: Przyjacielu! pożycz mi
trzech chlebów; 6 Albowiem przyjaciel mój przyszedł
z drogi do mnie, a nie mam, co przed niego położyć.
7 A on będąc w domu, odpowiedziałby mówiąc: Nie
uprzykrzaj mi się; już są drzwi zamknięte, a dziatki
moje są ze mną w pokoju; nie mogę wstać, abym
ci dał. 8 Powiadam wam: Chociażby mu nie dał
wstawszy, przeto że jest przyjacielem jego, wszakże
dla niewstydliwego nalegania jego wstawszy, da mu, ile
potrzebuje. 9 I jać wam powiadam: Proście, a będzie
wam dano; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a będzie
wam otworzono. 10 Każdy bowiem, kto prosi, bierze,
a kto szuka, znajduje, a temu, co kołacze, będzie
otworzono. 11 A któryż jest z was ojciec, którego gdyby
prosił syn o chleb, izali mu da kamień? Albo prosiłby o
rybę, izali mu zamiast ryby da węża? 12 Albo prosiłliby
o jaje, izali mu da niedźwiadka? 13 Ponieważ tedy
wy, będąc złymi, umiecie dobre dary dawać dzieciom
waszym: jakoż daleko więcej Ojciec wasz niebieski
da Ducha Świętego tym, którzy go oń proszą? 14
Tedy wyganiał dyjabła, który był niemy. I stało się, gdy
wyszedł on dyjabeł, przemówił niemy; i dziwował się
lud. 15 Ale niektórzy z nich mówili: Przez Beelzebuba,
książęcia dyjabelskiego, wygania dyjabły. 16 Drudzy
zasię kusząc go, żądali znamienia od niego z nieba.
17 Ale on widząc myśli ich, rzekł im: Każde królestwo
rozdzielone samo przeciwko sobie pustoszeje, a dom
na dom upada. 18 A jeźliżeć i szatan rozdzielony
jest przeciwko sobie, jakoż się ostoi królestwo jego?
albowiem powiadacie, iż ja przez Beelzebuba wyganiam
dyjabły. 19 A jeźliż ja przez Beelzebuba wyganiam
dyjabły, synowie wasi przez kogoż wyganiają? Przetoż
oni będą sędziami waszymi. 20 Ale jeźliż ja palcem
Bożym wyganiam dyjabły, zaisteć przyszło do was
królestwo Boże. 21 Gdy mocarz uzbrojony strzeże
pałacu swego, w pokoju są majętności jego; 22 Ale gdy
mocniejszy nadeń nadszedłszy, zwycięży go, odejmuje
wszystko oręże jego, w którem ufał, a łupy jego rozdaje.
23 Kto nie jest ze mną, przeciwko mnie jest; a kto
nie zbiera ze mną, rozprasza. 24 Gdy duch nieczysty
wychodzi od człowieka, przechadza się po miejscach
suchych, szukając odpocznienia, a nie znalazłszy,
mówi: Wrócę się do domu mego, skądem wyszedł.
25 A przyszedłszy znajduje umieciony i ochędożony.

26 Tedy idzie i bierze z sobą siedm innych duchów
gorszych niżeli sam, a wszedłszy mieszkają tam, i
bywają rzeczy ostatnie człowieka onego gorsze, niżeli
pierwsze. 27 I stało się, gdy on to mówił, że wyniósłszy
głos niektóra niewiasta z ludu, rzekła mu: Błogosławiony
żywot, który cię nosił, i piersi, któreś ssał! 28 Ale on
rzekł: Owszem błogosławieni są, którzy słuchają słowa
Bożego i strzegą go. 29 A gdy się lud gromadził, począł
mówić: Rodzaj ten rodzaj zły jest; znamienia szuka,
ale mu znamię nie będzie dane, tylko ono znamię
Jonasza proroka. 30 Albowiem jako Jonasz był za
znamię Niniwczykom, tak będzie i Syn człowieczy temu
rodzajowi. 31 Królowa z południa stanie na sądzie z
mężami rodzaju tego, i potępi je; bo przyjechała od
kończyn ziemi, aby słuchała mądrości Salomonowej; a
oto tu więcej, niżeli Salomon. 32 Mężowie Niniwiccy
staną na sądzie z tym rodzajem i potępią go, przeto
że pokutowali na kazanie Jonaszowe; a oto tu więcej,
niżeli Jonasz. 33 A nikt świecę zapaliwszy, nie stawia
jej w skrytości, ani pod korzec, ale na świecznik, aby ci,
którzy wchodzą, światło widzieli. 34 Świecą ciała jest
oko; jeźliby tedy oko twoje było szczere, i ciało twoje
wszystko będzie jasne; a jeźliby złe było, i ciało twoje
ciemne będzie. 35 Patrzajże tedy, aby światło, które
jest w tobie, nie było ciemnością. 36 Jeźli tedy wszystko
ciało twoje jasne będzie, nie mając jakiej cząstki
zaćmionej, będzieć wszystko tak jasne, że cię jako
świeca blaskiem oświeci. 37 A gdy to mówił, prosił go
niektóry Faryzeusz, aby jadł obiad u niego; wszedłszy
tedy, usiadł za stołem. 38 A widząc to Faryzeusz,
dziwował się, że się nie umył przed obiadem. 39 I rzekł
Pan do niego: Teraz wy, Faryzeuszowie! to, co jest
zewnątrz kubka i misy, ochędażacie, ale to, co jest
wewnątrz w was, pełne jest drapiestwa i złości. 40
Szaleni! izaż ten, który uczynił to, co jest zewnątrz,
nie uczynił też tego, co jest wewnątrz? 41 Wszakże
i z tego, co jest wewnątrz, dawajcie jałmużnę, a oto
wszystkie rzeczy będą wam czyste. 42 Ale biada wam,
Faryzeuszowie! że dajecie dziesięcinę z mięty, i z ruty, i
z każdego ziela, lecz opuszczacie sąd i miłość Bożą: teć
rzeczy trzeba czynić, a onych nie opuszczać. 43 Biada
wam Faryzeuszowie! że miłujecie pierwsze miejsca w
bóżnicach i pozdrawiania na rynkach. 44 Biada wam,
nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie obłudni! bo jesteście
jako groby, których nie widać, a ludzie, którzy chodzą
po nich, nie wiedzą o nich. 45 A odpowiadając niektóry
z zakonników, rzekł mu: Nauczycielu! to mówiąc i nas
hańbisz. 46 A on rzekł: I wam zakonnikom biada!
albowiem obciążacie ludzi brzemiony nieznośnemi, a
sami się i jednym palcem swoim tych brzemion nie
dotykacie. 47 Biada wam! że budujecie groby proroków,
a ojcowie wasi pozabijali je. 48 Zaiste świadczycie, iż
się kochacie w uczynkach ojców waszych; albowiem oni
je pozabijali, a wy budujecie groby ich. 49 Dlategoż też
mądrość Boża rzekła: Poślę do nich proroki i Apostoły,
a z nich niektóre zabijać i prześladować będą; 50 Aby
szukano od tego rodzaju krwi wszystkich proroków,
która wylana jest od założenia świata, 51 Od krwi Abla
aż do krwi Zacharyjasza, który zginął między ołtarzem,
i kościołem; zaiste powiadam wam, będą jej szukać od
rodzaju tego. 52 Biada wam zakonnikom! boście wzięli
klucz umiejętności; samiście nie weszli, a tym, którzy
wnijść chcieli, zabranialiście. 53 A gdy im to mówił,
poczęli nań nauczeni w Piśmie i Faryzeuszowie bardzo
nacierać, i przyczynę mu dawać do mówienia o wielu
rzeczach; 54 Czyhając nań i szukając, aby co uchwycili
z ust jego, żeby go oskarżyli.

12 Między tem, gdy się zgromadziło wiele tysięcy
ludu, tak iż jedni po drugich deptali, począł mówić
do uczniów swoich. Naprzód strzeżcie się kwasu
Faryzejskiego, który jest obłuda. 2 Boć nie jest nic
skrytego, co by objawione być nie miało, ani tajemnego
czego by się dowiedzieć nie miano. 3 Przetoż, coście
mówili w ciemności, na świetle słyszane będzie, a
coście w ucho szeptali w komorach, obwołane będzie
na dachach. 4 A mówię wam przyjaciołom moim:
Nie bójcie się tych, którzy ciało zabijają, a potem nie
mają co by więcej uczynili. 5 Ale wam okażę, kogo
się bać macie: Bójcie się tego, który, gdy zabije, ma
moc wrzucić do piekielnego ognia; zaiste powiadam
wam, tego się bójcie. **(Geenna g1067)** 6 Izali pięciu
wróblików nie sprzedają za dwa pieniążki? Wszakże
jeden z nich nie jest w zapamiętaniu przed obliczem
Bożem. 7 Owszem i włosy głowy waszej wszystkie są
policzone. Przetoż się nie bójcie, nad wiele wróblików
wy jesteście zacniejsi. 8 A mówię wam: Wszelaki,
który by mię wyznał przed ludźmi, i Syn człowieczy
wyzna go przed Anioły Bożymi. 9 Ale kto by się mię
zaprzał przed ludźmi, zaprę się go przed Anioły Bożymi.
10 I każdemu, kto by mówił słowo przeciwko Synowi
człowieczemu, będzie mu odpuszczone: ale temu, kto
by przeciwko Duchowi Świętemu bluźnił, nie będzie
odpuszczone. 11 A gdy was będą wodzić do bóżnic,
i do przełożonych, i do zwierzchności, nie troszczcie
się, jako i co byście ku obronie odpowiedzieć, albo co
byście mówić mieli. 12 Albowiem Duch Święty nauczy
was onejże godziny, co byście mówić mieli. 13 I rzekł
mu niektóry z ludu: Nauczycielu! rzecz bratu memu,
aby się ze mną podzielił dziedzictwem. 14 Ale mu on
rzekł: Człowiecze! któż mię postanowił sędzią albo
dzielcą między wami? 15 I rzekł do nich: Patrzcie, a
strzeżcie się łakomstwa, gdyż nie w tem, że kto ma
obfite majętności, żywot jego zależy. 16 I powiedział im
podobieństwo, mówiąc: Niektórego człowieka bogatego
pole obfity urodzaj przyniosło. 17 I rozmyślał sam w

sobie, mówiąc: Cóż uczynię, gdyż nie mam, gdzie
bym zgromadził urodzaje moje? 18 I rzekł: To uczynię:
Rozwalę gumna moje, a większe pobuduję i zgromadzę
tam wszystkie urodzaje moje i dobra moje; 19 I rzekę
do duszy mojej: Duszo! masz wiele dóbr złożonych na
wiele lat; odpocznijże, jedz, pij, bądź dobrej myśli. 20
Ale mu rzekł Bóg: O głupi, tej nocy upomnę się duszy
twojej od ciebie, a to, coś nagotował, czyjeż będzie? 21
Takci jest, który sobie skarbi, a nie jest w Bogu bogaty.
22 I rzekł do uczniów swoich: Dlatego powiadam wam,
nie troszczcie się o żywot wasz, co byście jedli, ani o
ciało, czem byście się przyodziewali. 23 Zacniejszy jest
żywot, niż pokarm, a ciało, niż odzienie. 24 Przypatrzcie
się krukom, iż nie sieją ani żną, i nie mają spiżarni, ani
gumna, a wżdy je Bóg żywi; czemżeście wy zacniejsi
niż ptacy? 25 I któż z was troskliwie myśląc, może
przydać do wzrostu swego łokieć jeden? 26 Ponieważ
tedy i najmniejszej rzeczy nie przemożecie, czemuż
się o inne troszczycie? 27 Przypatrzcie się lilijom, jako
rosną, nie pracują, ani przędą; a powiadam wam, że
ani Salomon we wszystkiej sławie swojej nie był tak
przyodziany, jako jedna z tych. 28 A jeźliże trawę,
która dziś jest na polu, a jutro będzie w piec wrzucona,
Bóg tak przyodziewa, jakoż daleko więcej was, o
małowierni! 29 Wy tedy nie pytajcie się, co byście
jeść, albo co byście pić mieli, ani wysoko latajcie
myślami waszemi. 30 Albowiem tego wszystkiego
narody świata szukają; aleć Ojciec wasz wie, że tego
potrzebujecie. 31 Owszem szukajcie królestwa Bożego,
a to wszystko będzie wam przydane. 32 Nie bój się,
o maluczkie stadko! albowiem się upodobało Ojcu
waszemu, dać wam królestwo. 33 Sprzedawajcie
majętności wasze, a dawajcie jałmużnę; gotujcie sobie
mieszki, które nie wiotszeją, skarb, którego nie ubywa
w niebiesiech, gdzie złodziej przystępu nie ma, ani
mól psuje. 34 Bo gdzie jest skarb wasz, tam będzie i
serce wasze. 35 Niech będą przepasane biodra wasze,
i świece zapalone. 36 A wy bądźcie podobni ludziom
oczekującym pana swego, ażeby się wrócił z wesela,
żeby gdyby przyszedł, a zakołatał, wnet mu otworzyli.
37 Błogosławieni oni słudzy, których gdy przyjdzie pan,
czujących znajdzie; zaprawdę powiadam wam, iż się
przepasze, a posadzi ich za stół, a przechadzając się,
będzie im służył. 38 A jeźliby przyszedł o wtórej straży,
i o trzeciej straży przyszedłliby, a tak by ich znalazł,
błogosławieni są oni słudzy. 39 A to wiedzcie, iżby
gdyby wiedział gospodarz, o której godzinie złodziej
ma przyjść, wżdyby czuł, a nie dopuściłby podkopać
domu swego. 40 Przetoż i wy bądźcie gotowi; bo o tej
godzinie, o której się nie spodziewacie, Syn człowieczy
przyjdzie. 41 I rzekł mu Piotr: Panie! do nasże mówisz
to podobieństwo, czyli do wszystkich? 42 A Pan rzekł:
Któryż tedy jest wierny szafarz i roztropny, którego
Pan postanowi nad czeladzią swoją, aby im na czas
wydawał obrok naznaczony? 43 Błogosławiony jest on
sługa, którego gdyby przyszedł pan jego, znajdzie, że
tak czyni; 44 Zaprawdę wam powiadam, że go nad
wszystkiemi dobrami swojemi postanowi. 45 Ale jeźliby
rzekł on sługa w sercu swojem: Odwłacza pan mój z
przyjściem swojem, i począłby bić sługi i służebnice,
a jeść, pić i opijać się; 46 Przyjdzie pan sługi onego
dnia, którego się nie spodzieje, i godziny, której nie
wie, i odłączy go, a część jego położy z niewiernymi.
47 Ten zasię sługa, który by znał wolę pana swego, a
nie był gotowym, ani czynił według woli jego, wielce
będzie karany; 48 Ale który nie znał, a czynił rzeczy
godne karania, mniej plag odniesie; a od każdego,
komu wiele dano, wiele się od niego upominać będą:
a komu wiele powierzono, więcej będą chcieć od
niego. 49 Przyszedłem, abym ogień puścił na ziemię, i
czegoż chcę, jeźli już gore? 50 Aleć mam być chrztem
ochrzczony; a jakom jest ściśniony, póki się to nie
wykona. 51 Mniemacie, abym przyszedł, pokój dawać
na ziemię? Bynajmniej, powiadam wam, ale rozerwanie.
52 Albowiem od tego czasu będzie ich pięć w domu
jednym rozerwanych, trzej przeciwko dwom, a dwaj
przeciwko trzem. 53 Powstanie ojciec przeciwko synowi,
a syn przeciwko ojcu, matka przeciwko córce, a córka
przeciwko matce, świekra przeciwko synowej swojej,
a synowa przeciwko świekrze swojej. 54 Mówił też i
do ludu: Gdy widzicie obłok wschodzący od zachodu,
zaraz mówicie: Przychodzi gwałtowny deszcz; i tak
bywa. 55 A gdy wiatr wiejący od południa, mówicie:
Gorąco będzie; i bywa tak. 56 Obłudnicy! postawę
nieba i ziemi rozeznawać umiecie, a tego czasu jakoż
nie poznawacie? 57 Przeczże i sami przez się nie
sądzicie, co jest sprawiedliwego? 58 Gdy tedy idziesz
z przeciwnikiem swoim przed urząd, starajże się w
drodze, abyś był wolen, by cię snać nie pociągnął
przed sędziego, a sędzia by cię podał ceklarzowi, a
ceklarz by cię wrzucił do więzienia. 59 Powiadam ci: Nie
wynijdziesz stamtąd, póki byś nie oddał do ostatniego
pieniążka.

13 A prawie natenczas byli przytomni niektórzy,
oznajmując mu o Galilejczykach, których krew
Piłat pomieszał z ofiarami ich. 2 A Jezus odpowiadając,
rzekł im: Mniemacie, że ci Galilejczycy nad wszystkie
inne Galilejczyki grzeszniejszymi byli, iż takowe rzeczy
ucierpieli? 3 Bynajmniej, mówię wam: i owszem, jeźli
nie będziecie pokutować, wszyscy także poginiecie.
4 Albo ośmnaście onych, na które upadła wieża w
Syloe i pobiła je, mniemacie żeby ci winniejszymi byli
nad wszystkie ludzie mieszkające w Jeruzalemie? 5
Bynajmniej, mówię wam: i owszem, jeźli pokutować nie
będziecie, wszyscy także poginiecie. 6 I powiedział

im to podobieństwo: Człowiek niektóry miał figowe
drzewo wsadzone na winnicy swojej, a przyszedłszy,
szukał na niem owocu, ale nie znalazł. 7 Tedy rzekł do
winiarza: Oto po trzy lata przychodzę, szukając owocu
na tem drzewie figowem, ale nie znajduję. Wytnijże
je; bo przeczże tę ziemię próżno zastępuje? 8 Ale on
odpowiadając rzekł mu: Panie! zaniechaj go jeszcze i
na ten rok, aż je okopię i obłożę gnojem; 9 Owa snać
przyniesie owoc, a jeźli nie, potem je wytniesz. 10 I
nauczał w jednej bóżnicy w sabat. 11 A oto była tam
niewiasta, która miała ducha niemocy ośmnaście lat,
a była skurczona, tak iż się żadną miarą nie mogła
rozprostować. 12 Tę gdy ujrzał Jezus, zawołał jej do
siebie i rzekł: Niewiasto! uwolnionaś od niemocy twojej.
13 I włożył na nią ręce, a zarazem rozprostowała się
i chwaliła Boga. 14 Tedy odpowiadając przełożony
nad bóżnicą, który się bardzo gniewał, że Jezus w
sabat uzdrawiał, rzekł do ludu: Sześć dni jest, w które
trzeba robić; w te tedy dni przychodząc, leczcie się,
a nie w dzień sabatu. 15 Ale mu odpowiedział Pan
i rzekł: Obłudniku, azaż każdy z was w sabat nie
odwiązuje wołu swego, albo osła swego od żłobu, a nie
wiedzie, żeby go napoił? 16 A ta córka Abrahamowa,
którą był związał szatan oto już ośmnaście lat, zaż
nie miała być rozwiązana od tej związki w dzień
sabatu? 17 A gdy on to mówił, zawstydzili się wszyscy
przeciwnicy jego: ale wszystek lud radował się ze
wszystkich onych chwalebnych spraw, które się działy
od niego. 18 Zatem rzekł Jezus: Komuż podobne jest
królestwo Boże, a do czegoż je przypodobam? 19
Podobne jest ziarnu gorczycznemu, które wziąwszy
człowiek, wrzucił do ogrodu swego; i rosło i stało
się drzewem wielkiem, a ptaszki niebieskie czyniły
sobie gniazda na gałęziach jego. 20 I rzekł znowu: Do
czegoż przypodobam królestwo Boże? 21 Podobne
jest kwasowi, który wziąwszy niewiasta, zakryła go
we trzy miary mąki, ażby wszystko skwaśniało. 22
I chodził po miastach i miasteczkach, nauczając a
idąc w drogę do Jeruzalemu. 23 I rzekł mu niektóry:
Panie! czyli mało tych jest, którzy mają być zbawieni?
A on rzekł do nich: 24 Usiłujcie, abyście weszli przez
ciasną bramę; albowiem powiadam wam: Wiele ich
będą chcieli wnijść, ale nie będą mogli. 25 Gdy wstanie
gospodarz i zamknie drzwi, a poczniecie stać przede
drzwiami, i kołatać we drzwi, mówiąc: Panie, Panie!
otwórz nam, tedy on odpowiadając rzecze wam: Nie
znam was, skąd jesteście. 26 Tedy poczniecie mówić:
Jadaliśmy przed tobą i pijali, i uczyłeś na ulicach
naszych. 27 A on rzecze: Powiadam wam, nie znam
was, skąd jesteście; odstąpcie ode mnie wszyscy,
którzy czynicie nieprawość. 28 Tam będzie płacz i
zgrzytanie zębów, gdy ujrzycie Abrahama, Izaaka, i
Jakóba, i wszystkie proroki w królestwie Bożem, a
samych siebie precz wyrzuconych. 29 I przyjdą drudzy
od wschodu i od zachodu, i od północy, i od południa,
a usiądą za stołem w królestwie Bożem. 30 A oto są
ostatni, którzy będą pierwszymi, a są pierwsi, którzy
będą ostatnimi. 31 W onże dzień przystąpili niektórzy z
Faryzeuszów, mówiąc mu: Wynijdź, a idź stąd; bo cię
Herod chce zabić. 32 I rzekł im: Idźcie, a powiedzcie
temu lisowi: Oto wyganiam dyjabły, i uzdrawiam dziś
i jutro, a trzeciego dnia dokończenie wezmę. 33
Wszakże muszę dziś i jutro i pojutrze odprawiać drogę:
albowiem nie może być, aby miał prorok zginąć, oprócz
w Jeruzalemie. 34 Jeruzalem! Jeruzalem! które zabijasz
proroki, a kamionujesz te, którzy do ciebie bywają
posłani; ilekroć chciałem zgromadzić dzieci twoje, tak
jako kokosz zgromadza kurczęta swoje pod skrzydła, a
nie chcieliście. 35 Otoż zostanie wam dom wasz pusty.
A zaprawdęć wam powiadam, że mię nie ujrzycie, aż
przyjdzie czas, gdy rzeczecie: Błogosławiony, który
idzie w imieniu Pańskiem.

14 I stało się, gdy wszedł Jezus w dom niektórego
przedniejszego Faryzeusza w sabat, aby jadł
chleb, że go oni podstrzegali. 2 A oto człowiek niektóry
opuchły był przed nim. 3 A odpowiadając Jezus, rzekł
do zakonników, i do Faryzeuszów, mówiąc: Godzili się
w sabat uzdrawiać? 4 A oni milczeli. Tedy on ująwszy
go, uzdrowił i odprawił. 5 A odpowiadając rzekł do nich:
Któregoż z was osieł albo wół wpadnie w studnię, a
nie wnet go wyciągnie w dzień sabatu? 6 I nie mogli
mu na to odpowiedzieć. 7 Powiedział też i wezwanym
podobieństwo, (bacząc, jako przedniejsze miejsca
obierali,) mówiąc do nich: 8 Gdybyś był od kogo
wezwany na wesele, nie siadajże na przedniejszem
miejscu, by snać zacniejszy nad cię nie był wezwany
od niego; 9 A przyszedłszy ten, który ciebie i onego
wezwał, rzekłby tobie: Daj temu miejsce: a tedy byś ze
wstydem począł siedzieć na pośledniem miejscu. 10 Ale
gdybyś był wezwany, szedłszy, usiądź na pośledniem
miejscu; a gdyby przyszedł ten, który cię wezwał,
rzekłby tobie: Przyjacielu! posiądź się wyżej; tedy
będziesz miał cześć przed spółsiedzącymi z tobą. 11 Bo
wszelki, kto się wywyższa, poniżony będzie, a kto się
poniża, wywyższony będzie. 12 Mówił też i onemu, który
go był wezwał: Gdy sprawujesz obiad albo wieczerzę,
nie wzywajże przyjaciół twoich, ani braci twoich, ani
krewnych twoich, ani sąsiadów bogatych, żeby cię snać
i oni zasię nie wezwali, a stałaby ci się nagroda. 13 Ale
gdy sprawujesz ucztę, wezwijże ubogich, ułomnych,
chromych i ślepych, 14 A będziesz błogosławionym;
bo nie mają tobie czem nagrodzić, ale ci będzie
nagrodzono przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych. 15
A usłyszawszy to niektóry z spółsiedzących, rzekł mu:
Błogosławiony, który je chleb w królestwie Bożem. 16

A on mu rzekł: Człowiek niektóry sprawił wieczerzę
wielką i zaprosił wielu; 17 I posłał sługę swego w
godzinę wieczerzy, żeby rzekł zaproszonym: Pójdźcie!
bo już wszystko gotowe. 18 I poczęli się wszyscy
jednostajnie wymawiać. Pierwszy mu rzekł: Kupiłem
wieś, i muszę iść, a oglądać ją, proszę cię, miej mię za
wymówionego. 19 A drugi rzekł: Kupiłem pięć jarzm
wołów, i idę, abym ich doświadczył: proszę cię, miej
mię za wymówionego. 20 A drugi rzekł: Żonęm pojął,
a dlatego przyjść nie mogę. 21 A wróciwszy się on
sługa, oznajmił to panu swemu. Tedy się gospodarz
rozgniewawszy, rzekł słudze swemu: Wynijdź prędko
na ulice i na drogi miejskie, a ubogie i ułomne i chrome
i ślepe wprowadź tu. 22 I rzekł sługa: Panie! stało się,
jakoś rozkazał, a jeszcze miejsce jest. 23 I rzekł Pan
do sługi: Wynijdź na drogi i między opłotki, a przymuś
wnijść, aby był napełniony dom mój. 24 Albowiem
powiadam wam, że żaden z onych mężów, którzy byli
zaproszeni, nie ukusi wieczerzy mojej. 25 I szedł z
nim wielki lud; a obróciwszy się, rzekł do nich: 26
Jeźli kto idzie do mnie, a nie ma w nienawiści ojca
swego, i matki, i żony, i dzieci, i braci, i sióstr, nawet
i duszy swojej, nie może być uczniem moim. 27 A
ktokolwiek nie niesie krzyża swego, a idzie za mną,
nie może być uczniem moim. 28 Bo któż z was jest,
chcąc zbudować wieżę, aby pierwej usiadłszy, nie
obrachował nakładu, mali to, czemby jej dokończył?
29 Aby snać, gdyby założył fundament, a dokończyć
nie mógł, wszyscy którzy by to widzieli, nie poczęli się
naśmiewać z niego, 30 Mówiąc: Ten człowiek począł
budować, a nie mógł dokończyć. 31 Albo który król
jadąc na wojnę, potykać się z drugim królem, pierwej
usiadłszy, nie radzi się, mógłliby się w dziesięć tysięcy
spotkać z onym, który we dwadzieścia tysięcy jedzie
przeciwko niemu? 32 A jeźli nie, gdy on jeszcze jest
daleko od niego, posły wyprawiwszy do niego, prosi o
to, co należy do pokoju. 33 Także i każdy z was, kto
by się nie wyrzekł wszystkich majętności swoich, nie
może być uczniem moim. 34 Dobrać jest sól; lecz jeźli
sól zwietrzeje, czemże ją naprawią? 35 Nie przygodzi
się ani do ziemi ani do gnoju, ale ją precz wyrzucają.
Kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słucha.

15 I przybliżali się do niego wszyscy celnicy
i grzesznicy, aby go słuchali. 2 I szemrali
Faryzeuszowie i nauczeni w Piśmie, mówiąc: Ten
grzeszniki przyjmuje i je z nimi. 3 I powiedział im
to podobieństwo, mówiąc: 4 Któryż z was człowiek,
gdyby miał sto owiec, a straciłby jednę z nich, izali
nie zostawia onych dziewięćdziesięciu i dziewięciu
na puszczy, a nie idzie za oną, która zginęła, ażby
ją znalazł? 5 A znalazłszy kładzie ją na ramiona
swoje, radując się. 6 A przyszedłszy do domu,
zwołuje przyjaciół, i sąsiadów, mówiąc im: Radujcie
się ze mną; bom znalazł owcę, która była zginęła.
7 Powiadam wam, że taka będzie radość w niebie
nad jednym grzesznikiem pokutującym, więcej niż nad
dziewięćdziesiąt i dziewięciu sprawiedliwych, którzy
nie potrzebują pokuty. 8 Albo która niewiasta mając
dziesięć groszy, jeźliby straciła grosz jeden, izali nie
zapala świecy, i nie umiata domu, a nie szuka z
pilnością, ażby znalazła? 9 A znalazłszy, zwołuje
przyjaciółek i sąsiadek, mówiąc: Radujcie się ze mną;
albowiem znalazłam grosz, którym była straciła. 10 Tak,
powiadam wam, będzie radość przed Anioły Bożymi
nad jednym grzesznikiem pokutującym. 11 Nadto rzekł:
Człowiek niektóry miał dwóch synów, 12 I rzekł młodszy
z nich ojcu: Ojcze! daj mi dział majętności na mię
przypadający. I rozdzielił im majętność. 13 A po niewielu
dniach, zebrawszy wszystko on młodszy syn, odjechał
w daleką krainę, i rozproszył tam majętność swoję, żyjąc
rozpustnie. 14 A gdy wszystko potracił, stał się głód
wielki w onej krainie, a on począł niedostatek cierpieć.
15 A tak szedłszy, przystał do jednego mieszczanina
onej krainy, który go posłał do folwarku swego, aby
pasł świnie. 16 I żądał napełnić brzuch swój młótem,
które jadały świnie; ale mu nikt nie dawał. 17 Potem
przyszedłszy do siebie, rzekł: O jako wiele najemników
ojca mego mają dosyć chleba, a ja od głodu ginę!
18 Wstawszy tedy, pójdę do ojca mego i rzekę mu:
Ojcze! zgrzeszyłem przeciwko niebu i przed tobą. 19
I nie jestem godzien więcej być nazywany synem
twoim, uczyń mię jako jednego z najemników twoich.
20 Tedy wstawszy, szedł do ojca swego. A gdy on
jeszcze był opodal, ujrzał go ojciec jego, i użaliwszy
się go, przybieżał, a padłszy na szyję jego, pocałował
go. 21 I rzekł mu syn: Ojcze! zgrzeszyłem przeciwko
niebu i przed tobą, i jużem nie jest godzien, abym był
nazywany synem twoim. 22 Rzekł tedy ojciec do sług
swoich: Przynieście onę przednią szatę, a obleczcie
go, i dajcie pierścień na rękę jego, i obuwie na nogi
jego. 23 A przywiódłszy ono tłuste cielę, zabijcie, a
jedząc bądźmy weseli. 24 Albowiem ten syn mój umarł
był, a zasię ożył; zginął był, i znaleziony jest; i poczęli
się weselić. 25 Ale starszy syn jego był na polu; a gdy
przychodząc przybliżył się ku domowi, usłyszał muzykę
i tańce; 26 A zawoławszy jednego z sług, pytał, co by
to było. 27 A on mu powiedział: Brat twój przyszedł, i
zabił ojciec twój ono tłuste cielę, iż go zdrowego dostał.
28 I rozgniewał się, a nie chciał wnijść; ale ojciec jego
wyszedłszy prosił go. 29 A on odpowiadając, rzekł
ojcu: Oto przez tak wiele lat służę tobie, a nigdym nie
przestąpił przykazania twego; wszakżeś mi nigdy nie
dał koźlęcia, abym się z przyjacioły moimi weselił. 30
Ale gdy ten syn twój, który pożarł majętność twoję z
wszetecznicami, przyszedł, zabiłeś mu ono tłuste cielę.

31 A on mu rzekł; Synu! tyś zawsze ze mną, a wszystkie
dobra moje twoje są. 32 Lecz trzeba było weselić się
i radować, że ten brat twój umarł był, a zasię ożył, i
zginął był a znaleziony jest.

16 Mówił też i do uczniów swoich: Człowiek niektóry
był bogaty, który miał szafarza, a ten był
odniesiony do niego, jakoby rozpraszał dobra jego. 2 A
zawoławszy go, rzekł mu: Cóż słyszę o tobie? Oddaj
liczbę z szafarstwa twego; albowiem już więcej nie
będziesz mógł szafować. 3 I rzekł on szafarz sam w
sobie: Cóż uczynię, gdyż pan mój odbiera ode mnie
szafarstwo? Kopać nie mogę, żebrać się wstydzę. 4
Wiem, co uczynię, że gdy będę złożony z szafarstwa,
przyjmą mię do domów swoich. 5 Zawoławszy tedy
do siebie każdego z dłużników pana swego rzekł
pierwszemu: Wieleś winien panu memu? 6 A on rzekł:
Sto bareł oliwy. I rzekł mu: Weźmij zapis twój, a siadłszy
prędko, napisz pięćdziesiąt. 7 Potem drugiemu rzekł: A
tyś wiele winien? A on mu rzekł: Sto korcy pszenicy. I
rzekł mu: Weźmij zapis twój, a napisz ośmdziesiąt. 8 I
pochwalił pan szafarza niesprawiedliwego, iż roztropnie
uczynił; bo synowie tego świata roztropniejsi są nad
syny światłości w rodzaju swoim. (aiōn g165) 9 I jać
wam powiadam: Czyńcie sobie przyjacioły z mammony
niesprawiedliwości, aby gdy ustaniecie, przyjęli was
do wiecznych przybytków. (aiōnios g166) 10 Kto wierny
jest w małem, i w wielu wiernym jest; a kto w małem
niesprawiedliwy, i w wielu niesprawiedliwym jest. 11
Ponieważeście tedy w mammonie niesprawiedliwej
wiernymi nie byli, prawdziwego któż wam powierzy?
12 A jeźliście w cudzem wiernymi nie byli, któż wam
da, co waszego jest? 13 Żaden sługa nie może
dwom panom służyć, gdyż albo jednego będzie miał w
nienawiści, a drugiego będzie miłował; albo się jednego
trzymać będzie, a drugim pogardzi; nie możecie Bogu
służyć i mammonie. 14 A słuchali tego wszystkiego i
Faryzeuszowie, którzy byli łakomi, i naśmiewali się z
niego. 15 I rzekł im: Wy jesteście, którzy sami siebie
usprawiedliwiacie przed ludźmi, ale Bóg zna serca
wasze; bo co jest u ludzi wyniosłego, obrzydliwością
jest przed Bogiem. 16 Zakon i prorocy aż do Jana; a
od tego czasu królestwo Boże opowiadane bywa, a
każdy się do niego gwałtem ciśnie. 17 I łatwiej jest
niebu i ziemi przeminąć, niżeli jednej kresce zakonu
upaść. 18 Wszelki, który opuszcza żonę swoję, a inną
pojmuje, cudzołoży; a kto od męża opuszczoną pojmuje,
cudzołoży. 19 A był niektóry człowiek bogaty, który się
obłóczył w szarłat i w bisior, i używał na każdy dzień
hojnie. 20 Był też niektóry żebrak, imieniem Łazarz,
który leżał u wrót jego owrzodziały. 21 Pragnąc być
nasycony z odrobin, które padały z stołu bogaczowego;
ale i psy przychodząc lizały wrzody jego. 22 I stało się,
że umarł on żebrak, i odniesiony był od Aniołów na
łono Abrahamowe; umarł też i bogacz, i pogrzebiony
jest. 23 A będąc w piekle, podniósłszy oczy swe, gdy
był w mękach, ujrzał Abrahama z daleka, i Łazarza
na łonie jego. (Hadēs g86) 24 Tedy bogacz zawoławszy,
rzekł: Ojcze Abrahamie! zmiłuj się nade mną, a poślij
Łazarza, aby omoczył koniec palca swego w wodzie, a
ochłodził język mój, bo męki cierpię w tym płomieniu.
25 I rzekł Abraham: Synu! wspomnij, żeś ty odebrał
dobre rzeczy twoje za żywota twego, a Łazarz także
złe; a teraz on ma pociechę, a ty męki cierpisz. 26 A
nad to wszystko między nami i wami otchłań wielka jest
utwierdzona, aby ci, którzy chcą stąd przyjść do was,
nie mogli, ani owi stamtąd przyjść do nas. 27 A on rzekł:
Proszę cię tedy, ojcze! abyś posłał do domu ojca mego:
28 Albowiem mam pięć braci, aby im świadectwo wydał,
żeby też i oni nie przyszli na to miejsce męki. 29 I rzekł
mu Abraham: Mając Mojżesza i proroków, niechże ich
słuchają. 30 A on rzekł: Nie, ojcze Abrahamie! ale gdyby
kto z umarłych szedł do nich, będą pokutować. 31 I
rzekł mu: Ponieważ Mojżesza i proroków nie słuchają,
tedy, choćby też kto zmartwychwstał, nie uwierzą.

17 I rzekł do uczniów: Nie można, aby zgorszenia
przyjść nie miały; ale biada temu, przez którego
przychodzą! 2 Lepiej by mu było, aby młyński kamień
zawieszony był na szyi jego, i wrzucony był w morze,
niżby jednego z tych małych zgorszyć miał. 3 Miejcież
się na pieczy. A jeźliby zgrzeszył przeciwko tobie brat
twój, strofuj go, a jeźliby się upamiętał, odpuść mu.
4 A choćby siedmkroć na dzień zgrzeszył przeciwko
tobie, i siedmkroć przez dzień się do ciebie nawrócił,
mówiąc: Żal mi tego; odpuść mu. 5 I rzekli Apostołowie
Panu: Przymnóż nam wiary. 6 A Pan rzekł: Jeźlibyście
mieli wiarę jako ziarno gorczyczne, a rzeklibyście temu
drzewu leśnej figi: Wyrwij się z korzenia, a wsadź się
w morzu, usłuchałoby was. 7 I któż z was jest, co by
miał sługę orzącego albo pasącego, który gdyby się
wrócił, zaraz by mu rzekł: Pójdź, a usiądź za stół?
8 I owszem, izali mu nie rzecze: Nagotuj, co bym
wieczerzał, a przepasawszy się, służ mi, aż się najem i
napiję, a potem i ty jedz i pij? 9 Izali dziękuje słudze
onemu, iż uczynił to, co mu było rozkazano? Nie zda
mi się. 10 Także i wy, gdy uczynicie wszystko, co wam
rozkazano, mówcie: Słudzy nieużyteczni jesteśmy, bo
cośmy byli powinni uczynić, uczyniliśmy. 11 I stało
się, gdy szedł do Jeruzalemu, że szedł pośrodkiem
Samaryi i Galilei. 12 A gdy wchodził do niektórego
miasteczka, zabieżało mu dziesięć mężów trędowatych,
którzy stanęli z daleka. 13 A ci podniósłszy głos swój,
rzekli: Jezusie, Nauczycielu! zmiłuj się nad nami. 14
Które on ujrzawszy, rzekł im: Szedłszy okażcie się
kapłanom. I stało się, gdy szli, że oczyszczeni są.

15 Ale jeden z nich ujrzawszy, że jest uzdrowiony,
wrócił się, wielkim głosem chwaląc Boga; 16 I padł
na oblicze swoje u nóg jego, dziękując mu; a ten był
Samarytanin. 17 A Jezus odpowiadając, rzekł: Zaż nie
dziesięć jest oczyszczonych, a dziewięć kędy? 18 Nie
znaleźli się, aby się wrócili, i dali chwałę Bogu, jedno ten
cudzoziemiec? 19 I rzekł mu: Wstań, idź, wiara twoja
ciebie uzdrowiła. 20 A będąc pytany od Faryzeuszów,
kiedy przyjdzie królestwo Boże, odpowiedział im i rzekł:
Nie przyjdzieć królestwo Boże z postrzeżeniem; 21 Ani
rzeką: Oto tu, albo oto tam jest: albowiem oto królestwo
Boże wewnątrz was jest. 22 I rzekł do uczniów: Przyjdą
dni, że będziecie żądać, abyście widzieli jeden dzień ze
dni Syna człowieczego, ale nie oglądacie. 23 I rzeką
wam: Oto tu, albo oto tam jest; ale nie chodźcie, ani
się za nimi udawajcie. 24 Albowiem jako błyskawica,
błyskając się od jednej strony, która jest pod niebem,
aż do drugiej, która jest pod niebem, świeci: tak będzie
i Syn człowieczy w dzień swój. 25 Ale pierwej musi
wiele ucierpieć, i być odrzuconym od narodu tego. 26
A jako było za dni Noego, tak będzie i za dni Syna
człowieczego. 27 Jedli, pili, żenili się i za mąż wydawali
aż do onego dnia, którego wszedł Noe do korabia, i
przyszedł potop, a wytracił wszystkie. 28 Także też
jako się działo za dni Lotowych, jedli, pili, kupowali,
sprzedawali, szczepili, budowali. 29 Ale dnia tego,
gdy wyszedł Lot z Sodomy, spadł jako deszcz ogień z
siarką z nieba, i wytracił wszystkie. 30 Takci też będzie
w on dzień, którego się Syn człowieczy objawi. 31
Onegoż dnia, byłliby kto na dachu, a naczynia jego w
domu, niech nie zstępuje, aby je pobrał; a kto na roli,
niech się także nie wraca do tego, co jest pozad. 32
Pamiętajcie na żonę Lotową. 33 Ktobykolwiek chciał
zachować duszę swoję, straci ją; a kto by ją kolwiek
stracił, ożywi ją. 34 Powiadam wam: Onej nocy będą
dwaj na jednem łożu; jeden wzięty będzie, a drugi
zostawiony. 35 Dwie będą mleć z sobą; jedna wzięta
będzie, a druga zostawiona. 36 Dwaj będą na roli; jeden
będzie wzięty, a drugi zostawiony. 37 A odpowiadając
rzekli mu: Gdzież Panie? A on im rzekł: Gdzie będzie
ścierw, tam się zgromadzą i orły.

18 I powiedział im jeszcze podobieństwo do tego
zmierzające, iż się zawsze potrzeba modlić, a
nie ustawać, 2 Mówiąc: Był niektóry sędzia w jednem
mieście, który się Boga nie bał, i człowieka się nie
wstydził. 3 Była też wdowa w temże mieście, która
przychodziła do niego, mówiąc: Pomścij się krzywdy
mojej nad przeciwnikiem moim. 4 Lecz on długo nie
chciał. Ale potem rzekł sam w sobie: Aczci się Boga
nie boję i człowieka się nie wstydzę, 5 Wszakże iż mi
się uprzykrza ta wdowa, pomszczę się krzywdy jej, aby
na ostatek przyszedłszy, nie była mi ciężką. 6 Rzekł
tedy Pan: Słuchajcież, co mówi niesprawiedliwy sędzia.
7 A Bóg izali się nie pomści krzywdy wybranych swoich,
wołających do siebie we dnie i w nocy, chociaż im długo
cierpi? 8 Powiadam wam, iż się pomści krzywdy ich w
rychle. Ale gdy przyjdzie Syn człowieczy, izali znajdzie
wiarę na ziemi? 9 Rzekł też i do niektórych, którzy ufali
sami w sobie, że byli sprawiedliwymi, a inszych za nic
nie mieli, to podobieństwo: 10 Dwoje ludzi wstąpiło
do kościoła, aby się modlili, jeden Faryzeusz a drugi
celnik. 11 Faryzeusz stanąwszy, tak się sam u siebie
modlił: Dziękuję tobie, Boże! żem nie jest jako inni
ludzie, drapieżni, niesprawiedliwi, cudzołożnicy, albo
jako i ten celnik. 12 Poszczę dwakroć w tydzień; daję
dziesięcinę ze wszystkiego, co mam. 13 A celnik stojąc
z daleka, nie chciał podnieść i oczu swych w niebo, ale
się bił w piersi swoje, mówiąc: Boże! bądź miłościw
mnie grzesznemu. 14 Powiadam wam, żeć ten odszedł
usprawiedliwionym do domu swego, więcej niżeli on:
albowiem kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się
poniża, będzie wywyższony. 15 Przynoszono też do
niego i niemowlątka, aby się ich dotykał; co gdy widzieli
uczniowie, gromili je. 16 Ale Jezus zwoławszy ich,
rzekł: Dopuśćcie dziatkom przychodzić do mnie, a nie
zabraniajcie im; albowiem takowych jest królestwo Boże.
17 Zaprawdę powiadam wam: Ktobykolwiek nie przyjął
królestwa Bożego jako dzieciątko, nie wnijdzie do niego.
18 I pytał go niektóry książę, mówiąc: Nauczycielu
dobry! co czyniąc odziedziczę żywot wieczny? (aiōnios
g166) 19 I rzekł mu Jezus: Przecz mię zowiesz dobrym?
Nikt nie jest dobry, tylko jeden, to jest Bóg. 20 Umiesz
przykazania? Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie
świadcz fałszywie, czcij ojca twego i matkę twoję. 21 A
on rzekł: Tegom wszystkiego przestrzegał od młodości
mojej. 22 Co usłyszawszy Jezus, rzekł mu: Jednego
ci jeszcze nie dostaje; wszystko, co masz, sprzedaj,
a rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie; a
przyszedłszy naśladuj mię. 23 A on usłyszawszy to,
bardzo się zasmucił; bo był nader bogaty. 24 A gdy go
Jezus ujrzał bardzo zasmuconego, rzekł: Jakoż trudno
ci, co mają pieniądze, wnijdą do królestwa Bożego! 25
Albowiem łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho
igielne, niż bogatemu wnijść do królestwa Bożego.
26 Tedy rzekli ci, którzy to słyszeli: I któż może być
zbawiony? 27 Ale on rzekł: Co jest niemożebne u
ludzi, możebne jest u Boga. 28 I rzekł Piotr: Otośmy
my opuścili wszystko, a poszliśmy za tobą. 29 Tedy
im on rzekł: Zaprawdę powiadam wam, iż nie masz
nikogo, co by opuścił dom, albo rodziców, albo braci,
albo żonę, albo dzieci dla królestwa Bożego, 30 Aby
nie wziął daleko więcej w tym czasie, a w przyszłym
wieku żywota wiecznego. (aiōn g165, aiōnios g166) 31
A wziąwszy z sobą onych dwunastu, rzekł im: Oto
wstępujemy do Jeruzalemu, a wypełni się wszystko,

co napisano przez proroki o Synu człowieczym. 32
Bo będzie wydany poganom, i będzie naśmiewany,
i zelżony, i uplwany: 33 A ubiczowawszy zabiją go;
ale dnia trzeciego zmartwychwstanie. 34 Lecz oni z
tego nic nie zrozumieli, i było to słowo zakryte przed
nimi, i nie wiedzieli, co mówiono. 35 I stało się, gdy się
on przybliżał do Jerycha, ślepy niektóry siedział podle
drogi, żebrząc. 36 A usłyszawszy lud przechodzący,
pytał, co by to było? 37 I powiedziano mu, iż Jezus
Nazareński tędy idzie. 38 I zawołał, mówiąc: Jezusie,
Synu Dawidowy! zmiłuj się nade mną. 39 Lecz ci,
co szli wprzód, gromili go, aby milczał. Ale on tem
więcej wołał: Synu Dawidowy! zmiłuj się nade mną.
40 Zastanowiwszy się tedy Jezus, kazał go przywieść
do siebie; a gdy się przybliżył, pytał go, mówiąc: 41
Co chcesz, abym ci uczynił? A on rzekł: Panie! abym
przejrzał. 42 A Jezus mu rzekł: Przejrzyj, wiara twoja
ciebie uzdrowiła. 43 I zarazem przejrzał, i szedł za nim,
wielbiąc Boga. Co wszystek lud widząc, dał chwałę
Bogu.

19 A Jezus wszedłszy, szedł przez Jerycho. 2 A oto
mąż, którego zwano imieniem Zacheusz, który
był przełożony nad celnikami, a ten był bogaty. 3 I
żądał widzieć Jezusa, co by zacz był; lecz nie mógł
przed ludem, bo był małego wzrostu. 4 A bieżawszy
naprzód, wstąpił na drzewo leśnej figi, aby go ujrzał; bo
tamtędy iść miał. 5 A gdy przyszedł na ono miejsce,
spojrzawszy Jezus w górę, ujrzał go, i rzekł do niego:
Zacheuszu! zstąp prędko na dół, albowiem dziś muszę
zostać w domu twoim. 6 I zstąpił prędko i przyjął go z
radością. 7 A widząc to wszyscy, szemrali, mówiąc: U
człowieka grzesznego gospodą stanął. 8 A stanąwszy
Zacheusz, rzekł do Pana: Oto połowę majętności moich
dam ubogim, Panie! a jeźliżem kogo w czem podszedł,
oddam w czwórnasób. 9 I rzekł mu Jezus: Dziś się stało
zbawienie domowi temu, dlatego że i on jest synem
Abrahamowym. 10 Bo przyszedł Syn człowieczy, aby
szukał i zachował, co było zginęło. 11 Tedy gdy oni
słuchali, mówiąc dalej powiedział im podobieństwo,
dlatego że był blisko od Jeruzalemu, a iż oni mniemali,
że się wnet królestwo Boże objawić miało. 12 Rzekł
tedy: Niektóry człowiek rodu zacnego jechał w daleką
krainę, aby sobie wziął królestwo, i zasię się wrócił. 13
A zawoławszy dziesięciu sług swoich, dał im dziesięć
grzywien i rzekł do nich: Handlujcie, aż przyjadę. 14
Lecz mieszczanie jego mieli go w nienawiści, i wyprawili
za nim poselstwo, mówiąc: Nie chcemy, aby ten królował
nad nami. 15 I stało się, gdy się wrócił wziąwszy
królestwo, że rozkazał do siebie zawołać sług onych,
którym był dał pieniądze, aby się dowiedział, co który
handlując zyskał. 16 Tedy przyszedł pierwszy, mówiąc:
Panie! grzywna twoja dziesięć grzywien urobiła. 17 I
rzekł mu: Dobrze, sługo dobry! iżeś był nad małem
wiernym, miejże władzę nad dziesięcioma miastami.
18 Przyszedł i drugi, mówiąc: Panie! grzywna twoja
pięć grzywien urobiła. 19 Rzekł i temu: I ty bądź nad
pięcioma miastami. 20 A inszy przyszedł, mówiąc:
Panie! oto grzywna twoja, którąm miał schowaną w
chustce; 21 Bom się ciebie bał, żeś jest człowiek srogi;
bierzesz, czegoś nie położył, a żniesz, czegoś nie
siał. 22 Tedy mu rzekł: Z ust twoich sądzę cię, zły
sługo! Wiedziałeś, żem ja jest człowiek srogi, który
biorę, czegom nie położył, a żnę, czegom nie siał. 23
Przeczżeś tedy nie dał srebra mego do lichwiarzy? a
ja przyszedłszy, wziąłbym je był z lichwą. 24 I rzekł
tym, którzy tuż stali: Weźmijcie od niego tę grzywnę, a
dajcie temu, który ma dziesięć grzywien. 25 I rzekli mu:
Panie! mać dziesięć grzywien. 26 Zaprawdę powiadam
wam, iż wszelkiemu, który ma, będzie dane, a od tego,
który nie ma, i to, co ma, będzie od niego odjęte. 27 Ale
i nieprzyjacioły moje, którzy nie chcieli, abym królował
nad nimi, przywiedźcie tu, a pobijcie przede mną.
28 A to powiedziawszy, szedł wprzód, wstępując do
Jeruzalemu. 29 I stało się, gdy się przybliżył do Betfagie
i Betanii, ku górze, którą zowią oliwną, posłał dwóch z
uczniów swoich, 30 Mówiąc: Idźcie do miasteczka, które
jest przeciwko wam, do którego wszedłszy, znajdziecie
oślę uwiązane, na którem żaden człowiek nigdy nie
siedział; odwiązawszy je, przywiedźcie: 31 A jeźliby was
kto spytał, przecz je odwiązujecie? tak mu powiecie:
Przeto, że go Pan potrzebuje. 32 Odszedłszy tedy ci,
którzy byli posłani, znaleźli, jako im był powiedział. 33
A gdy oni odwiązywali ono oślę, rzekli panowie jego do
nich: Przecz odwiązujecie oślę? 34 A oni powiedzieli:
Pan go potrzebuje. 35 I przywiedli je do Jezusa, a
włożywszy szaty swoje na ono oślę, wsadzili Jezusa na
nie. 36 A gdy on jechał, słali szaty swoje na drodze. 37
A gdy się już przybliżał tam, gdzie się spuszczają z góry
oliwnej, poczęło wszystko mnóstwo uczniów radując
się chwalić Boga głosem wielkim ze wszystkich cudów,
które widzieli, 38 Mówiąc: Błogosławiony król, który
idzie w imieniu Pańskiem; pokój na niebie, a chwała
na wysokościach. 39 Ale niektórzy z Faryzeuszów z
onego ludu rzekli do niego: Nauczycielu! zgrom ucznie
twoje. 40 A on odpowiadając, rzekł im: Powiadam wam,
jeźliby ci milczeli, wnet kamienie wołać będą. 41 A
gdy się przybliżył, ujrzawszy miasto, płakał nad niem,
mówiąc: 42 O gdybyś poznało i ty, a zwłaszcza w ten to
dzień twój, co jest ku pokojowi twemu! lecz to teraz
zakryte od oczów twoich. 43 Albowiem przyjdą na cię
dni, gdy cię otoczą nieprzyjaciele twoi wałem, i oblęgą
cię, i ścisną cię zewsząd; 44 I zrównają cię z ziemią, i
dzieci twoje w tobie, a nie zostawią w tobie kamienia na
kamieniu, dlatego żeś nie poznało czasu nawiedzenia
twego. 45 A wszedłszy do kościoła, począł wyganiać

te, którzy w nim sprzedawali i kupowali. 46 Mówiąc im:
Napisano: Dom mój dom modlitwy jest, a wyście go
uczynili jaskinią zbójców. 47 I uczył na każdy dzień w
kościele; lecz przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie, i
przedniejsi z ludu szukali go stracić; 48 Ale nie znaleźli,
co by mu uczynili; albowiem wszystek lud zawieszał się
na nim, słuchając go.

20 I stało się z onych dni dnia jednego, gdy uczył
lud w kościele i kazał Ewangeliję, że nadeszli
przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie z starszymi, 2
I rzekli do niego, mówiąc: Powiedz nam, którą mocą
to czynisz, albo kto jest ten, coć dał tę moc? 3 A on
odpowiadając, rzekł do nich: Spytam i ja was o jednę
rzecz, a powiedzcie mi: 4 Chrzest Jana byłli z nieba,
czyli z ludzi? 5 A oni myślili sami w sobie, mówiąc: Jeźli
powiemy, z nieba, rzecze: Czemużeście mu tedy nie
wierzyli? 6 Jeźliż zasię rzeczemy, z ludzi, wszystek lud
ukamionuje nas, ponieważ za pewne mają, że Jan jest
prorokiem. 7 I odpowiedzieli, że nie wiedzą, skąd by był.
8 A Jezus im rzekł: I ja wam nie powiem, którą mocą
to czynię. 9 I począł do ludu mówić to podobieństwo:
Człowiek niektóry nasadził winnicę, i najął ją winiarzom,
i odjechał precz na czas niemały. 10 A czasu swego
posłał sługę do onych winiarzy, aby mu dali z pożytku
onej winnicy; ale oni winiarze ubiwszy go, odesłali
próżnego. 11 I posłał zasię drugiego sługę; ale oni i
tego ubiwszy i zelżywszy, odesłali próżnego. 12 I posłał
zasię trzeciego; ale oni i tego zraniwszy, wyrzucili precz.
13 A tak rzekł Pan onej winnicy: Cóż uczynię? poślę
syna mego miłego, snać gdy tego ujrzą, zawstydzą
się. 14 Ale winiarze ujrzawszy go, rzekli między sobą,
mówiąc: Tenci jest dziedzic; pójdźcie zabijmy go, aby
nasze było dziedzictwo. 15 I wypchnąwszy go precz z
winnicy, zabili. Cóż im tedy uczyni Pan onej winnicy?
16 Przyjdzie, a potraci one winiarze, a winnicę odda
innym. Co oni usłyszawszy, rzekli: Nie daj tego Boże!
17 Lecz on spojrzawszy na nie, rzekł: Cóż tedy jest
ono, co napisano: Kamień, który odrzucili budujący, ten
się stał głową węgielną? 18 Wszelki, który upadnie na
ten kamień, roztrąci się, a na kogo by upadł, zetrze
go. 19 I starali się przedniejsi kapłani i nauczeni w
Piśmie, jakoby nań ręce wrzucili onejże godziny, ale się
ludu bali; albowiem poznali, iż przeciwko nim wyrzekł
to podobieństwo. 20 A tak podstrzegając go, posłali
szpiegi, którzy zmyślali, jakoby byli sprawiedliwymi,
aby go podchwycili w mowie jego, a potem aby go
podali zwierzchności i w moc starościną. 21 I pytali
go, mówiąc: Nauczycielu! wiemy, że dobrze mówisz
i uczysz, ani przyjmujesz osób; ale drogi Bożej w
prawdzie uczysz. 22 Godzili się nam dać czynsz
cesarzowi, czyli nie? 23 Ale on obaczywszy chytrość
ich, rzekł do nich: Czemuż mię kusicie? 24 Ukażcie mi
grosz; czyj ma obraz i napis? A odpowiadając rzekli:
Cesarza. 25 Zatem on im rzekł: Oddawajcież tedy, co
jest cesarskiego, cesarzowi, a co jest Bożego, Bogu. 26
I nie mogli go podchwycić w mowie jego przed ludem,
a zadziwiwszy się odpowiedzi jego, umilknęli. 27 A
przyszedłszy niektórzy z Saduceuszów, (którzy przeczą
i mówią, iż nie masz zmartwychwstania), pytali go, 28
Mówiąc: Nauczycielu! Mojżesz nam napisał: Jeźliby
komu brat umarł, mając żonę, a umarłby bez dziatek,
aby brat jego pojął jego żonę, a wzbudził nasienie bratu
swemu. 29 Było tedy siedm braci, z których pierwszy
pojąwszy żonę, umarł bez dziatek. 30 I pojął wtóry onę
żonę, a umarł i ten bez dziatek. 31 Potem ją pojął i
trzeci, także i oni wszyscy siedmiu, a nie zostawiwszy
dziatek, pomarli. 32 Po wszystkich też umarła i ona
niewiasta. 33 Przetoż przy zmartwychwstaniu, któregoż
z nich ona będzie żoną, ponieważ siedmiu ich miało
ją za żonę? 34 Tedy odpowiadając, rzekł im Jezus:
Synowie tego wieku żenią się i za mąż wydają. (aiōn
g165) 35 Ale ci, którzy godni są, aby dostąpili onego
wieku, i powstaną od umarłych, ani się żenić, ani za mąż
dawać będą. (aiōn g165) 36 Albowiem umierać więcej
nie będą mogli; bo będą równi Aniołom, będąc synami
Bożymi, gdyż są synami zmartwychwstania. 37 A iż
umarli zmartwychwstaną, i Mojżesz pokazał przy onym
krzaku, gdy zowie Pana Boga Bogiem Abrahamowym i
Bogiem Izaakowym i Bogiem Jakóbowym. 38 A Bógci
nie jest Bogiem umarłych, ale żywych; bo jemu wszyscy
żyją. 39 Tedy odpowiadając niektórzy z nauczonych
w Piśmie, rzekli: Nauczycielu! dobrześ powiedział. 40
I nie śmieli go więcej o nic pytać. 41 I rzekł do nich:
Jakoż powiadają, że Chrystus jest synem Dawidowym?
42 A sam Dawid mówi w księgach Psalmów: Rzekł
Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej 43 Aż
położę nieprzyjacioły twoje podnóżkiem nóg twoich.
44 Ponieważ go tedy Dawid nazywa Panem, i jakoż
jest synem jego? 45 A gdy słuchał wszystek lud,
rzekł uczniom swoim: 46 Strzeżcie się nauczonych w
Piśmie, którzy chcą chodzić w szatach długich, i miłują
pozdrawiania na rynkach i pierwsze stołki w bóżnicach,
i pierwsze miejsca na wieczerzach; 47 Którzy pożerają
domy wdów, a to pod pokrywką długich modlitw: cić
odniosą cięższy sąd.

21 A spojrzawszy ujrzał bogacze rzucające dary
swoje do skarbnicy. 2 Ujrzał też i niektórą wdowę
ubożuchną, wrzucającą tamże dwa drobne pieniążki.
3 I rzekł: Prawdziwieć wam powiadam, żeć ta uboga
wdowa więcej niż ci wszyscy wrzuciła. 4 Ci bowiem
wszyscy z tego, co im zbywało, wrzucili do darów
Bożych, ale ta z niedostatku swego wszystkę żywność,
którą miała, wrzuciła. 5 A gdy niektórzy mówili o
kościele, iż był pięknym kamieniem i upominkami

ozdobiony, rzekł: 6 Z tego, co widzicie, przyjdą dni,
w które nie będzie zostawiony kamień na kamieniu,
który by nie był rozwalony. 7 I pytali go, mówiąc:
Nauczycielu! kiedyż to będzie? a co za znak, gdy
się to będzie miało dziać? 8 A on rzekł: Patrzcie,
abyście nie byli zwiedzeni; boć wiele ich przyjdzie w
imieniu mojem, mówiąc: Jam jest Chrystus, a czas się
przybliżył; nie udawajcież się tedy za nimi. 9 A gdy
usłyszycie o wojnach i rozruchach, nie lękajcie się;
albowiem musi to być pierwej, aleć jeszcze nie tu jest
koniec. 10 Tedy im mówił: Powstanie naród przeciwko
narodowi, i królestwo przeciwko królestwu; 11 I będą
miejscami wielkie trzęsienia ziemi, i głody i mory, także
strachy i znaki wielkie z nieba będą. 12 Ale przed tem
wszystkiem wrzucą na was ręce swoje, i będą was
prześladować, podawając do bóżnic i do więzienia,
wodząc przed króle i przed starosty dla imienia mego.
13 A to was spotka na świadectwo. 14 Przetoż złóżcie
to do serc waszych, abyście przed czasem nie myślili,
jako byście odpowiadać mieli. 15 Albowiem ja wam dam
usta i mądrość, której nie będą mogli odeprzeć, ani się
sprzeciwić wszyscy przeciwnicy wasi. 16 A będziecie
też wydani od rodziców i od braci i od krewnych i
od przyjaciół, i zabiją niektóre z was; 17 Będziecie w
nienawiści u wszystkich dla imienia mego. 18 Ale ani
włos z głowy waszej nie zginie. 19 W cierpliwości waszej
posiadajcie dusze wasze. 20 A gdy ujrzycie Jeruzalem
od wojsk otoczone, tedy wiedzcie, żeć się przybliżyło
spustoszenie jego. 21 Tedy ci, co są w Judzkiej ziemi,
niech uciekają na góry, a ci, co są w pośrodku jej, niech
wychodzą, a ci, co są w polach, niechaj nie wchodzą do
niej. 22 Albowiem te dni są pomsty, aby się wypełniło
wszystko, co napisane. 23 Ale biada brzemiennym i
piersiami karmiącym w owe dni! albowiem będzie ucisk
wielki w tej ziemi i gniew Boży nad tym ludem. 24 I
polegną od ostrza miecza, i zapędzeni będą w niewolę
między wszystkie narody, i będzie Jeruzalem deptane
od pogan, aż się wypełnią czasy pogan. 25 Tedy będą
znaki na słońcu i na księżycu i na gwiazdach, a na
ziemi uciśnienie narodów z rozpaczą, gdy zaszumi
morze i wały; 26 Tak, iż ludzie drętwieć będą przed
strachem i oczekiwaniem tych rzeczy, które przyjdą na
wszystek świat; albowiem mocy niebieskie poruszą się.
27 A tedy ujrzą Syna człowieczego, przychodzącego w
obłoku z mocą i chwałą wielką. 28 A gdy się to pocznie
dziać, spoglądajcież a podnoście głowy wasze, przeto
iż się przybliża odkupienie wasze. 29 I powiedział
im podobieństwo: Spojrzyjcie na figowe drzewo i na
wszystkie drzewa; 30 Gdy się już pukają, widząc to
sami to uznawacie, że już blisko jest lato. 31 Także i
wy, gdy ujrzycie, iż się to dzieje, wiedzcie, że blisko
jest królestwo Boże. 32 Zaprawdę powiadam wam, żeć
nie przeminie ten wiek, ażby się to wszystko stało. 33
Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą.
34 A strzeżcie się, aby snać nie były obciążone serca
wasze obżarstwem i opilstwem i pieczołowaniem o
ten żywot, a nagle by na was przyszedł ten dzień. 35
Albowiem jako sidło przypadnie na wszystkie, którzy
mieszkają na obliczu wszystkiej ziemi. 36 Przetoż
czujcie, modląc się na każdy czas, abyście byli godni
ujść tego wszystkiego, co się dziać ma, i stanąć przed
Synem człowieczym. 37 I nauczał we dnie w kościele;
ale w nocy wychodząc, przebywał na górze, którą zowią
oliwną. 38 A wszystek lud rano się schodził do niego,
aby go słuchał w kościele.

22 A przybliżało się święto przaśników, które zowią
wielkanocą. 2 I szukali przedniejsi kapłani i
nauczeni w Piśmie, jakoby go zabili; ale się bali ludu. 3 I
wstąpił szatan w Judasza, którego zwano Iszkaryjotem,
który był z liczby dwunastu. 4 Ten tedy odszedłszy,
zmówił się z przedniejszymi kapłanami, i z przełożonymi
kościoła, jakoby go im wydał. 5 I uradowali się, i
umówili się z nim, że mu chcą dać pieniądze. 6 I
obiecał, i szukał sposobnego czasu, aby go im wydał
bez rozruchu. 7 Tedy przyszedł dzień przaśników,
którego miał baranek być zabity. 8 I posłał Piotra i
Jana, mówiąc: Poszedłszy nagotujcie nam baranka,
abyśmy jedli. 9 Ale oni mu rzekli: Gdzież chcesz,
abyśmy go nagotowali? 10 A on rzekł do nich: Oto
gdy do miasta wchodzić będziecie, spotka się z wami
człowiek, niosący dzban wody; idźcież za nim do domu,
do którego wnijdzie, 11 A rzeczcie gospodarzowi domu
onego: Kazał ci powiedzieć nauczyciel: Gdzie jest
gospoda, kędy bym jadł baranka z uczniami moimi? 12
A on wam ukaże salę wielką usłaną, tamże nagotujcie.
13 Tedy odszedłszy znaleźli, jako im był powiedział, i
nagotowali baranka. 14 A gdy przyszła godzina, usiadł
za stół, i dwanaście apostołów z nim. 15 I rzekł do nich:
Żądając żądałem tego baranka jeść z wami, pierwej
niżbym cierpiał. 16 Boć wam powiadam, że go więcej
jeść nie będę, aż się wypełni w królestwie Bożem. 17 A
wziąwszy kielich i podziękowawszy, rzekł: Weźmijcie to,
a podzielcie między się. 18 Albowiem powiadam wam,
że nie będę pił z rodzaju winnej macicy, aż przyjdzie
królestwo Boże. 19 A wziąwszy chleb i podziękowawszy,
łamał i dał im, mówiąc: To jest ciało moje, które się
za was daje; to czyńcie na pamiątkę moję. 20 Także
i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich
jest nowy testament we krwi mojej, która się za was
wylewa. 21 Ale oto ręka tego, co mię wydaje, ze mną
jest za stołem. 22 Synci zaiste człowieczy idzie, tak
jako jest postanowione; ale biada człowiekowi temu,
który go wydaje! 23 Tedy się oni poczęli między sobą
pytać o tem, kto by wżdy z nich był, co by to uczynić
miał. 24 A wszczął się też spór między nimi o tem, kto

by się z nich zdał być większy. 25 Ale on im rzekł:
Królowie narodów panują nad nimi, a którzy nad nimi
moc mają, dobrodziejami nazywani bywają. 26 Lecz wy
nie tak: owszem kto największy jest między wami, niech
będzie jako najmniejszy, a kto jest wodzem, będzie
jako ten, co służy. 27 Bo któryż większy jest? Ten, co
siedzi, czyli ten, co służy? Izali nie ten, co siedzi? Alem
ja jest w pośrodku was jako ten, co służy. 28 A wy
jesteście, którzyście wytrwali przy mnie w pokusach
moich. 29 I jać wam sporządzam, jako mi sporządził
Ojciec mój, królestwo, 30 Abyście jedli i pili za stołem
moim w królestwie mojem, i siedzieli na stolicach,
sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich. 31 I rzekł Pan:
Szymonie, Szymonie! oto szatan wyprosił was, aby
was odwiewał jako pszenicę, 32 Alem ja prosił za tobą,
aby nie ustała wiara twoja; a ty niekiedy nawróciwszy
się, utwierdzaj braci twoich. 33 A on mu rzekł: Panie!
gotówem z tobą iść i do więzienia i na śmierć. 34 A
on rzekł: Powiadam ci, Piotrze! nie zapieje dziś kur,
aż się pierwej trzykroć zaprzesz, że mię nie znasz.
35 I rzekł im: Gdym was posyłał bez mieszka, i bez
taistry, i bez butów, izali wam czego nie dostawało?
A oni rzekli: Niczego. 36 Tedy im rzekł: Ale teraz kto
ma mieszek, niech go weźmie, także i taistrę; a kto
nie ma miecza, niech sprzeda suknię swoję, a kupi
miecz. 37 Albowiem powiadam wam, iż się jeszcze
musi to, co napisano, wypełnić na mnie, mianowicie:
I z złoczyńcami policzony jest; boć te rzeczy, które
świadczą o mnie, koniec biorą. 38 Ale oni rzekli: Panie!
oto tu dwa miecze. A on im rzekł: Dosyć jest. 39 I
wyszedłszy szedł według zwyczaju na górę Oliwną, a
szli za nim i uczniowie jego. 40 A gdy przyszedł na
miejsce, rzekł im: Módlcie się, abyście nie weszli w
pokuszenie. 41 A sam oddalił się od nich, jakoby na
ciśnienie kamieniem, a klęknąwszy na kolana, modlił
się, 42 Mówiąc: Ojcze! jeźli chcesz, przenieś ten kielich
ode mnie; wszakże nie moja wola, lecz twoja niech
się stanie. 43 I ukazał mu się Anioł z nieba, posilający
go. 44 Ale będąc w boju, gorliwiej się modlił, a był
pot jego jako krople krwi ściekające na ziemię. 45 A
wstawszy od modlitwy, przyszedł do uczniów, i znalazł
je śpiące od smutku. 46 I rzekł im: Cóż śpicie? wstańcie,
a módlcie się, byście nie weszli w pokuszenie. 47
A gdy on jeszcze mówił, oto zgraja i ten, którego
zwano Judaszem, jeden ze dwunastu, szedł przed
nimi, i przybliżył się do Jezusa, aby go pocałował. 48 A
Jezus mu rzekł: Judaszu! pocałowaniem wydajesz Syna
człowieczego? 49 A widząc ci, którzy przy nim byli, co
się dziać miało, rzekli mu: Panie! mamyli bić mieczem?
50 I uderzył jeden z nich sługę najwyższego kapłana,
i uciął mu ucho prawe. 51 Ale Jezus odpowiadając,
rzekł: Zaniechajcie aż póty; a dotknąwszy się ucha
jego, uzdrowił go. 52 I rzekł Jezus do onych, którzy byli
przyszli przeciwko niemu, do przedniejszych kapłanów
i przełożonych świątyni, i do starszych: Wyszliście jako
na zbójcę z mieczami i z kijami. 53 Gdym na każdy
dzień bywał z wami w kościele, nie ściągnęliście rąk na
mię; ale tać jest ona godzina wasza i moc ciemności.
54 Pojmawszy go tedy, prowadzili go i przyprowadzili go
w dom najwyższego kapłana, a Piotr szedł za nim z
daleka. 55 A gdy oni rozniecili ogień w pośrodku dworu i
wespół usiedli, usiadł i Piotr między nimi. 56 A ujrzawszy
go niektóra dziewka u ognia siedzącego, i pilnie mu
się przypatrzywszy, rzekła: I ten z nim był. 57 A on się
go zaprzał, mówiąc: Niewiasto! Nie znam go. 58 A po
małej chwili ujrzawszy go drugi, rzekł: I tyś jest z nich;
ale Piotr rzekł: Człowiecze! nie jestem. 59 A gdy wyszła
jakoby jedna godzina, ktoś inszy twierdził, mówiąc:
Prawdziwie i ten z nim był; bo też jest Galilejczyk. 60 A
Piotr rzekł: Człowiecze! nie wiem, co mówisz; a zatem
zaraz, gdy on jeszcze mówił, kur zapiał. 61 A Pan
obróciwszy się, spojrzał na Piotra. I wspomniał Piotr
na słowo Pańskie, jako mu był powiedział: Iż pierwej
niż kur zapieje, trzykroć się mnie zaprzesz. 62 A Piotr
wyszedłszy precz, gorzko płakał. 63 Lecz mężowie,
którzy wespół trzymali Jezusa, naśmiewali się z niego,
bijąc go; 64 A zakrywszy go, bili twarz jego i pytali go,
mówiąc: Prorokuj, kto jest, co cię uderzył. 65 I wiele
innych rzeczy bluźniąc mówili przeciwko niemu. 66 A
gdy był dzień, zeszli się starsi z ludu i najwyżsi kapłani
i nauczeni w Piśmie, a przywiedli go do rady swojej. 67
Mówiąc: Jeźliś ty jest Chrystus, powiedz nam? I rzekł
im: Choćbym wam powiedział, nie uwierzycie. 68 A
jeźlibym też o co pytał, nie odpowiecie mi, ani mię
wypuścicie. 69 Od tego czasu będzie Syn człowieczy
siedział na prawicy mocy Bożej. 70 I rzekli wszyscy:
Tyś tedy jest on syn Boży? A on rzekł do nich: Wy
powiadacie, żem ja jest. 71 A oni rzekli: Cóż jeszcze
potrzebujemy świadectwa? Wszakieśmy sami słyszeli z
ust jego.

23 Tedy powstawszy wszystko mnóstwo ich, wiedli
go do Piłata. 2 I poczęli nań skarżyć, mówiąc:
Tegośmy znaleźli, że odwraca lud i zakazuje dani
dawać cesarzowi, powiadając: Że on jest Chrystusem
królem. 3 I pytał go Piłat, mówiąc: Tyżeś jest on król
żydowski? A on mu odpowiadając rzekł: Ty powiadasz.
4 I rzekł Piłat do przedniejszych kapłanów i do ludu:
Żadnej winy nie znajduję w tym człowieku. 5 Lecz
się oni bardziej silili, mówiąc: Iż wzrusza lud, ucząc
po wszystkiej Judzkiej ziemi, począwszy od Galilei aż
dotąd. 6 Tedy Piłat usłyszawszy o Galilei, pytał, jeźliby
był człowiekiem Galilejskim? 7 A gdy się dowiedział, iż
był z państwa Herodowego, odesłał go do Heroda, który
też w Jeruzalemie był w one dni. 8 A Herod ujrzawszy
Jezusa, uradował się bardzo; bo go z dawna pragnął

widzieć, dlatego, iż wiele o nim słyszał, i spodziewał
się, iż miał ujrzeć jaki cud od niego uczyniony. 9 I
pytał go wielą słów; ale mu on nic nie odpowiadał.
10 A przedniejsi kapłani i nauczeni w Piśmie stali,
potężnie skarżąc nań. 11 Ale wzgardziwszy nim Herod
z żołnierstwem swem i naśmiawszy się z niego, oblekł
go w szatę białą i odesłał go zaś do Piłata. 12 I stali
się sobie przyjaciołmi Piłat z Herodem onegoż to dnia;
bo sobie byli przedtem nieprzyjaciołmi. 13 A Piłat
zwoławszy przedniejszych kapłanów i przełożonych, i
ludu, 14 Rzekł do nich: Oddaliście mi tego człowieka,
jakoby lud odwracał: a oto ja przed wami pytając
go, żadnej winy nie znalazłem w tym człowieku z
tego, co nań skarżycie; 15 Ale ani Herod, bom was
odesłał do niego, a oto nic mu się godnego śmierci
nie stało; 16 Przetoż skarawszy wypuszczę go. 17
A musiał im Piłat wypuszczać jednego na święto. 18
Tedy zawołało społem wszystko mnóstwo, mówiąc:
Strać tego a wypuść nam Barabbasza! 19 Który był
dla niejakiego rozruchu w mieście uczynionego, i dla
mężobójstwa wsadzony do więzienia. 20 Tedy Piłat
znowu mówił, chcąc wypuścić Jezusa. 21 Ale oni
przecię wołali, mówiąc: Ukrzyżuj, ukrzyżuj go! 22 A
on po trzecie rzekł do nich: I cóż wżdy ten złego
uczynił? Żadnej winy śmierci nie znalazłem w nim;
przetoż skarawszy wypuszczę go. 23 A oni przecię
nalegali głosy wielkimi, żądając, aby był ukrzyżowany; i
zmacniały się głosy ich i przedniejszych kapłanów. 24
A tak Piłat przysądził, aby się dosyć stało żądności
ich. 25 I wypuścił im onego, który był dla rozruchu
i mężobójstwa wsadzony do więzienia, o którego
prosili; ale Jezusa podał na wolę ich. 26 Gdy go tedy
wiedli, uchwyciwszy Szymona niektórego Cyrenejczyka,
idącego z pola, włożyli nań krzyż, aby go niósł za
Jezusem. 27 I szło za nim wielkie mnóstwo ludu i
niewiast, które go płakały i narzekały. 28 Ale Jezus
obróciwszy się do nich, rzekł: Córki Jeruzalemskie!
nie płaczcie nade mną, ale raczej same nad sobą
płaczcie i nad dziatkami waszemi. 29 Albowiemci oto
idą dni, których będą mówić: Błogosławione niepłodne
i żywoty, które nie rodziły, i piersi, które nie karmiły.
30 Tedy poczną mówić górom: Padnijcie na nas! a
pagórkom: Przykryjcie nas! 31 Albowiem ponieważ
się to na zielonem drzewie dzieje, a cóż będzie na
suchem? 32 Wiedzieni też byli i inni dwaj złoczyńcy,
aby wespół z nim straceni byli. 33 A gdy przyszli na
miejsce, które zowią trupich głów, tam go ukrzyżowali, i
onych złoczyńców, jednego po prawicy, a drugiego po
lewicy. 34 Tedy Jezus rzekł: Ojcze! odpuść im: boć nie
wiedzą, co czynią. A rozdzieliwszy szaty jego, los o nie
miotali. 35 I stał lud, przypatrując się, a naśmiewali się
z niego i przełożeni z nimi, mówiąc: Inszych ratował,
niechże ratuje samego siebie, jeźliże on jest Chrystus,
on wybrany Boży. 36 Naśmiewali się też z niego i
żołnierze, przystępując, a ocet mu podawając, 37 I
mówiąc: Jeźliś ty jest król żydowski, ratujże samego
siebie. 38 A był też i napis napisany nad nim literami
Greckiemi i Łacińskiemi i Żydowskiemi: Tenci jest
on król żydowski. 39 A jeden z onych złoczyńców,
którzy z nim wisieli, urągał mu, mówiąc: Jeźliżeś ty jest
Chrystus, ratujże siebie i nas. 40 A odpowiadając drugi,
gromił go mówiąc: I ty się Boga nie boisz, chociażeś
jest w temże skazaniu? 41 A myć zaiste sprawiedliwie;
(bo godną zapłatę za uczynki nasze bierzemy;) ale
ten nic złego nie uczynił. 42 I rzekł do Jezusa: Panie!
pomnij na mnie, gdy przyjdziesz do królestwa twego. 43
A Jezus mu rzekł: Zaprawdę powiadam tobie, dziś ze
mną będziesz w raju. 44 A było około szóstej godziny, i
stała się ciemność po wszystkiej ziemi aż do godziny
dziewiątej. 45 I zaćmiło się słońce, a zasłona kościelna
rozerwała się w pół. 46 A Jezus zawoławszy głosem
wielkim, rzekł: Ojcze! w ręce twoje polecam ducha
mojego; a to rzekłszy, skonał. 47 A widząc setnik, co
się działo, chwalił Boga, mówiąc: Zaprawdę człowiek
to był sprawiedliwy. 48 Także i wszystek lud, który się
był zszedł na to dziwowisko, widząc, co się działo,
bijąc się w piersi swoje, wracał się. 49 A znajomi
jego wszyscy z daleka stali, i niewiasty, które za nim
były przyszły z Galilei, przypatrując się temu. 50 A
oto mąż, imieniem Józef, który był senatorem, mąż
dobry i sprawiedliwy, 51 Który był nie zezwolił na radę i
na uczynek ich, z Arymatyi, miasta Judzkiego, który
też oczekiwał królestwa Bożego; 52 Ten przyszedłszy
do Piłata, prosił o ciało Jezusowe. 53 I zdjąwszy je,
obwinął je prześcieradłem a położył je w grobie w
opoce wykowanym, w którym jeszcze nikt nigdy nie
był położony. 54 A był dzień przygotowania, i sabat
nastawał. 55 Poszedłszy też za nim i niewiasty, które
były z nim przyszły z Galilei, oglądały grób, i jako było
położone ciało jego. 56 A wróciwszy się, nagotowały
wonnych rzeczy i maści; ale w sabat odpoczęły według
przykazania.

24 A pierwszego dnia po sabacie bardzo rano
przyszły do grobu, niosąc rzeczy wonne, które
były nagotowały i niektóre inne z niemi; 2 I znalazły
kamień odwalony od grobu. 3 A wszedłszy w grób, nie
znalazły ciała Pana Jezusowego. 4 I stało się, gdy się
dlatego zatrwożyły, że oto dwaj mężowie stanęli przy
nich w szatach świetnych. 5 A gdy się one bały i schyliły
twarz swoję ku ziemi, rzekli do nich: Cóż szukacie
żyjącego między umarłymi? 6 Nie maszci go tu, ale
wstał: wspomnijcie, jako wam powiadał, gdy jeszcze
był w Galilei, 7 Mówiąc: Iż Syn człowieczy musi być
wydany w ręce ludzi grzesznych, i być ukrzyżowany,
a trzeciego dnia zmartwychwstać. 8 I wspomniały na

słowa jego. 9 A wróciwszy się od grobu, oznajmiły to
wszystko onym jedenastu i innym wszystkim. 10 A była
Maryja Magdalena i Joanna, i Maryja, matka Jakóbowa,
i inne z niemi, które to powiadały Apostołom. 11 Ale
się im zdały jako plotki słowa ich, i nie wierzyli im. 12
Tedy Piotr wstawszy, bieżał do grobu, a nachyliwszy
się, ujrzał same tylko prześcieradła leżące, i odszedł,
dziwując się sam u siebie temu, co się stało. 13 A oto
dwaj z nich tegoż dnia szli do miasteczka, które było
na sześćdziesiąt stajan od Jeruzalemu, które zwano
Emaus. 14 A ci rozmawiali z sobą o tem wszystkiem, co
się było stało. 15 I stało się, gdy oni rozmawiali i wespół
się pytali, że i Jezus przybliżywszy się, szedł z nimi. 16
Ale oczy ich były zatrzymane, aby go nie poznali. 17 I
rzekł do nich: Cóż to za rozmowy, które macie między
sobą idąc, a jesteście smutni? 18 A odpowiadając mu
jeden, któremu było imię Kleofas, rzekł mu: Tyś sam
przychodniem w Jeruzalemie, a nie wiesz, co się w niem
w tych dniach stało? 19 I rzekł im: Cóż? A oni mu rzekli:
O Jezusie Nazareńskim, który był mąż prorok, mocny
w uczynku i w mowie przed Bogiem i wszystkim ludem;
20 A jako go wydali przedniejsi kapłani i przełożeni
nasi, aby był skazany na śmierć; i ukrzyżowali go. 21
A myśmy się spodziewali, iż on miał odkupić Izraela;
ale teraz temu wszystkiemu dziś jest trzeci dzień, jako
się to stało. 22 Lecz i niewiasty niektóre z naszych
przestraszyły nas, które raniuczko były u grobu; 23
A nie znalazłszy ciała jego, przyszły powiadając, iż
widzenie Anielskie widziały, którzy powiadają, iż on
żyje. 24 I chodzili niektórzy z naszych do grobu, i tak
znaleźli, jako i niewiasty powiadały; ale samego nie
widzieli. 25 Tedy on rzekł do nich: O głupi, a leniwego
serca ku wierzeniu temu wszystkiemu, co powiedzieli
prorocy! 26 Azaż nie musiał Chrystus tego cierpieć i
wnijść do chwały swojej? 27 A począwszy od Mojżesza
i od wszystkich proroków, wykładał im wszystkie one
Pisma, które o nim napisane były. 28 I przybliżył się ku
miasteczku, do którego szli, a on pokazywał, jakoby
miał dalej iść. 29 Ale go oni przymusili, mówiąc: Zostań
z nami, boć się ma ku wieczorowi, i już się dzień
nachylił. I wszedł, aby został z nimi. 30 I stało się,
gdy on siedział z nimi za stołem, wziąwszy chleb,
błogosławił, a łamiąc podawał im. 31 I otworzyły się oczy
ich, i poznali go; ale on zniknął z oczu ich. 32 I mówili
między sobą: Izali serce nasze nie pałało w nas, gdy z
nami w drodze mówił, i gdy nam Pisma otwierał? 33 A
wstawszy onejże godziny, wrócili się do Jeruzalemu, i
znaleźli zgromadzonych onych jedenaście, i tych, którzy
z nimi byli, 34 Powiadających: Iż wstał Pan prawdziwie,
i ukazał się Szymonowi. 35 A oni też powiedzieli, co się
stało w drodze, i jako go poznali w łamaniu chleba.
36 A gdy oni to mówili, stanął sam Jezus w pośrodku
nich, i rzekł im: Pokój wam! 37 A oni przelęknąwszy
się i przestraszeni będąc, mniemali, iż ducha widzieli.
38 I rzekł im: Czemuście się zatrwożyli, i czemu myśli
wstępują do serc waszych? 39 Oglądajcie ręce moje
i nogi moje, żemci ja jest on; dotykajcie się mnie, a
obaczcie; bo duch nie ma ciała ani kości, jako widzicie,
że ja mam. 40 A to rzekłszy, pokazał im ręce i nogi. 41
Lecz gdy oni jeszcze nie wierzyli od radości, ale się
dziwowali, rzekł im: Macie tu co jeść? 42 A oni mu
podali sztukę ryby pieczonej i plastr miodu. 43 A on
wziąwszy, jadł przed nimi. 44 I rzekł do nich: Teć są
słowa, którem mówił do was, będąc jeszcze z wami, iż
się musi wypełnić wszystko, co napisano w zakonie
Mojżeszowym i w prorokach, i w psalmach o mnie. 45
Tedy im otworzył zmysł, żeby rozumieli Pisma. 46 I
rzekł im: Takci napisano, i tak musiał Chrystus cierpieć,
i trzeciego dnia zmartwychwstać; 47 I aby była kazana
w imieniu jego pokuta i odpuszczenie grzechów między
wszystkimi narody, począwszy od Jeruzalemu. 48 A
wy jesteście świadkami tego. 49 A oto ja poślę na
was obietnicę Ojca mego, a wy zostańcie w mieście
Jeruzalemie, dokąd nie będziecie przyobleczeni mocą
z wysokości. 50 I wywiódł je precz aż do Betanii, a
podniósłszy ręce swoje błogosławił im. 51 I stało się,
gdy im błogosławił, rozstał się z nimi, i był niesiony w
górę do nieba. 52 A oni pokłoniwszy mu się, wrócili się
do Jeruzalemu z radością wielką. 53 I byli zawsze w
kościele, chwaląc i błogosławiąc Boga. Amen.

Jana

1 Na początku było Słowo, a ono Słowo było u Boga,
a Bogiem było ono Słowo. **2** To było na początku u
Boga. **3** Wszystkie rzeczy przez nie się stały, a bez
niego nic się nie stało, co się stało. **4** W niem był żywot,
a żywot był oną światłością ludzką. **5** A ta światłość w
ciemnościach świeci, ale ciemności jej nie ogarnęły. **6**
Był człowiek posłany od Boga, któremu imię było Jan.
7 Ten przyszedł na świadectwo, aby świadczył o tej
światłości, aby przezeń wszyscy uwierzyli. **8** Nie byłci
on tą światłością, ale przyszedł, aby świadczył o tej
światłości. **9** Tenci był tą prawdziwą światłością, która
oświeca każdego człowieka, przychodzącego na świat.
10 Na świecie był, a świat przezeń uczyniony jest; ale
go świat nie poznał. **11** Do swej własności przyszedł,
ale go właśni jego nie przyjęli. **12** Lecz którzykolwiek
go przyjęli, dał im tę moc, aby się stali synami Bożymi,
to jest tym, którzy wierzą w imię jego. **13** Którzy nie
z krwi, ani z woli ciała, ani z woli męża, ale z Boga
narodzeni są. **14** A to Słowo ciałem się stało, i mieszkało
między nami, i widzieliśmy chwałę jego, chwałę jako
jednorodzonego od Ojca, pełne łaski i prawdy. **15** Jan
świadczył o nim, i wołał, mówiąc: Tenci był, o którymem
powiadał: Który po mnie przyszedłszy, uprzedził mię; bo
pierwej był niż ja. **16** A z pełności jego myśmy wszyscy
wzięli i łaskę za łaskę. **17** Albowiem zakon przez
Mojżesza jest dany, a łaska i prawda przez Jezusa
Chrystusa stała się. **18** Boga nikt nigdy nie widział: on
jednorodzony syn, który jest w łonie ojcowskiem, ten
nam opowiedział. **19** A toć jest świadectwo Janowe,
gdy posłali Żydzi z Jeruzalemu kapłany i Lewity, aby
go pytali: Ty ktoś jest? **20** I wyznał, a nie zaprzał,
a wyznał, żem ja nie jest Chrystus. **21** I pytali go:
Cóżeś tedy? Elijasześ ty? A on rzekł: Nie jestem. A oni:
Prorokiemeś ty? i odpowiedział: Nie jestem. **22** Rzekli
mu tedy: Któżeś jest, żebyśmy odpowiedź dali tym,
którzy nas posłali? Cóż wżdy powiadasz o sobie? **23**
Rzekł: Jam jest głos wołającego na puszczy: Prostujcie
drogę Pańską, jako powiedział Izajasz prorok. **24** A
ci, którzy byli posłani, byli z Faryzeuszów. **25** I pytali
go i rzekli mu: Czemuż tedy chrzcisz, jeźliżeś ty nie
jest Chrystus, ani Elijasz, ani prorok? **26** Odpowiedział
im Jan, mówiąc: Jać chrzczę wodą; ale w pośrodku
was stoi, którego wy nie znacie. **27** Tenci jest, który
po mnie przyszedłszy, uprzedził mię, któremum ja nie
jest godzien, żebym rozwiązał rzemyk obuwia jego.
28 To się stało w Betabarze za Jordanem, gdzie Jan
chrzcił. **29** A nazajutrz ujrzał Jan Jezusa idącego do
siebie, i rzekł: Oto Baranek Boży, który gładzi grzech
świata. **30** Tenci jest, o którymem powiadał, że idzie za
mną mąż, który mię uprzedził; bo pierwej był niż ja.
31 A jam go nie znał; ale aby był objawiony Izraelowi,
dlategom ja przyszedł, chrzcząc wodą. **32** I świadczył
Jan, mówiąc: Widziałem Ducha zstępującego jako
gołębicę z nieba, i został na nim. **33** A jam go nie
znał; ale który mię posłał chrzcić wodą, ten mi rzekł:
Na kogo byś ujrzał Ducha zstępującego i zostającego
na nim, tenci jest, który chrzci Duchem Świętym. **34**
A jam widział i świadczył, że ten jest Syn Boży. **35**
Nazajutrz zasię stał Jan i dwaj z uczniów jego. **36**
A ujrzawszy Jezusa chodzącego, rzekł: Oto Baranek
Boży. **37** I słyszeli go oni dwaj uczniowie mówiącego, i
szli za Jezusem. **38** A obróciwszy się Jezus i ujrzawszy
je za sobą idące, rzekł do nich: Czego szukacie? A
oni mu rzekli: Rabbi! (co się wykłada: Mistrzu), gdzie
mieszkasz? **39** Rzekł im: Pójdźcie, a oglądajcie. I szli i
widzieli, gdzie mieszkał, a zostali przy nim onego dnia;
bo było około dziesiątej godziny. **40** A był Andrzej,
brat Szymona Piotra, jeden z onych dwóch, którzy to
słyszeli od Jana, i szli byli za nim. **41** Ten najpierw
znalazł Szymona, brata swego własnego, i rzekł mu:
Znaleźliśmy Mesyjasza, co się wykłada Chrystus. **42** I
przywiódł go do Jezusa. A wejrzawszy nań Jezus, rzekł:
Tyś jest Szymon, syn Jonasza; ty będziesz nazwany
Kiefas, co się wykłada Piotr. **43** A nazajutrz chciał Jezus
wynijść do Galilei, i znalazł Filipa i rzekł mu: Pójdź za
mną. **44** A Filip był z Betsaidy, z miasta Andrzejowego
i Piotrowego. **45** Filip znalazł Natanaela i rzekł mu:
Znaleźliśmy onego, o którym pisał Mojżesz w zakonie i
prorocy, Jezusa, syna Józefowego, z Nazaretu. **46** I
rzekł mu Natanael: Możesz z Nazaretu być co dobrego?
Rzekł mu Filip: Pójdź, a oglądaj! **47** Ujrzawszy tedy
Jezus Natanaela idącego do siebie, rzekł o nim: Oto
prawdziwie Izraelczyk, w którym nie masz zdrady. **48**
Rzekł mu Natanael: Skądże mię znasz? Odpowiedział
Jezus i rzekł mu: Pierwej niż cię Filip zawołał, gdyś był
pod figowem drzewem, widziałem cię. **49** Odpowiedział
Natanael i rzekł mu: Mistrzu! tyś jest on Syn Boży, tyś
jest on król Izraelski. **50** Odpowiedział Jezus i rzekł
mu: Iżem ci powiedział: Widziałem cię pod figowem
drzewem, wierzysz; większe rzeczy nad te ujrzysz.
51 I rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam:
Od tego czasu ujrzycie niebo otworzone i Anioły Boże
wstępujące i zstępujące na Syna człowieczego.

2 A dnia trzeciego było wesele w Kanie Galilejskiej,
i była tam matka Jezusowa. **2** Wezwany też był i
Jezus i uczniowie jego na ono wesele. **3** A gdy nie stało
wina, rzekła matka Jezusowa do niego: Wina nie mają.
4 Rzekł jej Jezus: Co ja mam z tobą, niewiasto? jeszczeć
nie przyszła godzina moja. **5** Rzekła matka jego sługom:
Cokolwiek wam rzecze, uczyńcie. **6** I było tam sześć
stągwi kamiennych, postawionych według oczyszczenia
żydowskiego, biorących w się każda dwie albo trzy

wiadra. 7 Rzekł im Jezus: Napełnijcie te stągwie wodą; i
napełnili je aż do wierzchu. 8 Tedy im rzekł: Czerpajcież
teraz, a donieście przełożonemu wesela. I donieśli. 9 A
gdy skosztował przełożony wesela onej wody, która się
stała winem, (a nie wiedział, skąd by było; lecz słudzy
wiedzieli, którzy wodę czerpali), zawołał on przełożony
oblubieńca; 10 I rzekł mu: Każdy człowiek pierwej daje
wino dobre, a gdy sobie podpiją, tedy podlejsze; a
tyś dobre wino zachował aż do tego czasu. 11 Tenci
początek cudów uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej, a
objawił chwałę swoję; i uwierzyli weń uczniowie jego.
12 Potem zstąpił do Kapernaum, on i matka jego i
bracia jego i uczniowie jego, i zamieszkali tam niewiele
dni; 13 Albowiem była blisko wielkanoc żydowska; i
wstąpił Jezus do Jeruzalemu. 14 I znalazł w kościele
siedzące te, co sprzedawali woły i owce i gołębie, i
te, co pieniędzmi handlowali. 15 A uczyniwszy bicz
z powrozków, wszystkie wygnał z kościoła, i owce
i woły: a tych, co pieniędzmi handlowali, pieniądze
rozsypał i stoły poprzewracał; 16 A tym, co gołębie
sprzedawali, rzekł: Wynieście to stąd, a nie czyńcie
domu Ojca mego domem kupieckim. 17 I wspomnieli
sobie uczniowie jego, iż napisano: Gorliwość domu
twego zżarła mię. 18 Tedy odpowiedzieli Żydowie i
rzekli mu: Cóż nam za znak pokażesz, iż to czynisz? 19
Odpowiedział Jezus i rzekł im: Rozwalcie ten kościół, a
we trzech dniach wystawię go. 20 Rzekli tedy Żydowie:
Czterdzieści i sześć lat budowano ten kościół, a ty
go we trzech dniach wystawisz? 21 Ale on mówił o
kościele ciała swego. 22 Przetoż, gdy zmartwychwstał,
wspomnieli uczniowie jego, iż im to był powiedział; i
uwierzyli Pismu i słowu, które wyrzekł Jezus. 23 A gdy
był w Jeruzalemie na wielkanoc w święto, wiele ich
uwierzyło w imię jego, widząc cuda jego, które czynił.
24 Ale Jezus nie zwierzał im samego siebie, przeto iż
on znał wszystkie, 25 A iż nie potrzebował, aby mu
kto świadectwo wydawał o człowieku; albowiem on
wiedział, co było w człowieku.

3 A był niektóry człowiek z Faryzeuszów, imieniem
Nikodem, książę żydowski. 2 Ten przyszedł do
Jezusa w nocy i rzekł mu: Mistrzu! wiemy, żeś przyszedł
od Boga nauczycielem; bo nikt tych cudów czynić nie
może, które ty czynisz, jeźliby Bóg z nim nie był. 3
Odpowiedział Jezus i rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę
powiadam ci: Jeźli się kto nie narodzi znowu, nie może
widzieć królestwa Bożego. 4 Rzekł do niego Nikodem:
Jakoż się może człowiek narodzić, będąc stary? izali
powtóre może wnijść w żywot matki swojej i narodzić
się? 5 Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę
powiadam ci: Jeźliby się kto nie narodził z wody i z
Ducha, nie może wnijść do królestwa Bożego. 6 Co
się narodziło z ciała, ciało jest, a co się narodziło z
Ducha, duch jest. 7 Nie dziwuj się, żem ci powiedział:
Musicie się znowu narodzić. 8 Wiatr, gdzie chce, wieje
i głos jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi
i dokąd idzie; takżeć jest każdy, który się narodził z
Ducha. 9 Odpowiedział Nikodem i rzekł mu: Jakoż to
być może? 10 Odpowiedział Jezus i rzekł mu: Tyś jest
nauczycielem w Izraelu, a tego nie wiesz? 11 Zaprawdę,
zaprawdę powiadam ci, iż co wiemy, mówimy, a cośmy
widzieli, świadczymy: ale świadectwa naszego nie
przyjmujecie. 12 Jeźliż gdym wam ziemskie rzeczy
powiadał, a nie wierzycie, jakoż, będęli wam powiadał
niebieskie, uwierzycie? 13 A nikt nie wstąpił do nieba,
tylko ten, który zstąpił z nieba, Syn człowieczy, który
jest w niebie. 14 A jako Mojżesz węża na puszczy
wywyższył, tak musi być wywyższony Syn człowieczy.
15 Aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot
wieczny. (aiōnios g166) 16 Albowiem tak Bóg umiłował
świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy,
kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny.
(aiōnios g166) 17 Boć nie posłał Bóg Syna swego na
świat, aby sądził świat, ale aby świat był zbawiony
przezeń. 18 Kto wierzy weń, nie będzie osądzony;
ale kto nie wierzy, już jest osądzony, iż nie uwierzył
w imię jednorodzonego Syna Bożego. 19 A tenci
jest sąd, że światłość przyszła na świat, lecz ludzie
bardziej umiłowali ciemność niż światłość; bo były złe
uczynki ich. 20 Każdy bowiem, kto źle czyni, nienawidzi
światłości i nie idzie na światłość, aby nie były zganione
uczynki jego. 21 Lecz kto czyni prawdę, przychodzi
do światłości, aby były jawne uczynki jego, iż w Bogu
są uczynione. 22 Potem przyszedł Jezus i uczniowie
jego do Judzkiej ziemi, i tam przemieszkiwał z nimi
i chrzcił. 23 Chrzcił też i Jan w Enon, blisko Salim;
bo tam było wiele wód, a ludzie przychodzili i chrzcili
się. 24 Bo jeszcze Jan nie był podany do więzienia. 25
Wszczęła się tedy gadka między uczniami Janowymi i
między Żydami o oczyszczaniu. 26 I przyszli do Jana i
rzekli mu: Mistrzu! ten, który był z tobą za Jordanem,
któremuś ty dał świadectwo, ten oto chrzci, a wszyscy
idą do niego. 27 Odpowiedział Jan i rzekł: Nie może
nic wziąć człowiek, jeźliby mu nie było dane z nieba.
28 Wy sami jesteście mi świadkami, żem powiedział:
Nie jestem ja Chrystus, ale żem posłany przed nim. 29
Kto ma oblubienicę, ten jest oblubieniec, a przyjaciel
oblubieńca, który stoi, a słucha go, weseli się weselem
dla głosu oblubieńcowego; przetoż to wesele moje
wypełnione jest. 30 On musi rość, a mnie musi ubywać.
31 Kto z góry przyszedł, nade wszystkie jest; kto z
ziemi jest, ziemski jest i ziemskie rzeczy mówi; ten,
który z nieba przyszedł, nade wszystkie jest. 32 A
co widział i słyszał, to świadczy, ale świadectwa jego
żaden nie przyjmuje. 33 Kto przyjmuje świadectwo jego,
ten zapieczętował, że Bóg jest prawdziwy. 34 Albowiem

ten, którego Bóg posłał, słowo Boże mówi; boć mu nie
pod miarą daje Bóg Ducha. 35 Ojciec miłuje Syna, i
wszystko dał w ręce jego. 36 Kto wierzy w Syna, ma
żywot wieczny; ale kto nie wierzy Synowi, nie ogląda
żywota, lecz gniew Boży zostaje nad nim. (aiōnios g166)

4 A gdy poznał Pan, iż usłyszeli Faryzeuszowie, że
Jezus więcej uczniów czynił i chrzcił niżeli Jan, 2
(Chociaż sam Jezus nie chrzcił, ale uczniowie jego), 3
Opuścił Judzką ziemię i odszedł zasię do Galilei. 4 A
musiał iść przez Samaryję. 5 I przyszedł do miasta
Samaryi, które zowią Sychar, blisko folwarku, który
był dał Jakób Józefowi, synowi swemu. 6 I była tam
studnia Jakóbowa; przetoż będąc Jezus na drodze
spracowany, siedział tak na studni; a było około szóstej
godziny. 7 I przyszła niewiasta z Samaryi czerpać
wodę, której rzekł Jezus: Daj mi pić! 8 (Bo uczniowie
jego odeszli byli do miasta, aby nakupili żywności.) 9
Rzekła mu tedy ona niewiasta Samarytańska: Jakoż ty
będąc Żydem, żądasz ode mnie napoju, od niewiasty
Samarytanki? (gdyż Żydowie nie obcują z Samarytany.)
10 Odpowiedział Jezus i rzekł jej: Gdybyś wiedziała
ten dar Boży, i kto jest ten, co ci mówi: Daj mi pić,
ty byś go prosiła, a dałby ci wodę żywą. 11 I rzekła
mu niewiasta: Panie! nie masz i czem naczerpać, a
studnia jest głęboka, skądże tedy masz tę wodę żywą?
12 Izażeś ty jest większy niżeli ojciec nasz Jakób,
który nam dał tę studnię, i sam z niej pił, i synowie
jego, i dobytek jego? 13 Odpowiedział Jezus i rzekł
jej: Każdy, kto pije tę wodę, zasię będzie pragnął; 14
Lecz kto by pił onę wodę, którą ja mu dam, nie będzie
pragnął na wieki; ale ta woda, którą ja mu dam, stanie
się w nim studnią wody wyskakującej ku żywotowi
wiecznemu. (aiōn g165, aiōnios g166) 15 Rzekła do niego
niewiasta: Panie! daj mi tej wody, abym nie pragnęła,
ani tu czerpać chodziła. 16 Rzekł jej Jezus: Idź, zawołaj
męża swego, a przyjdź tu. 17 Odpowiedziała niewiasta i
rzekła: Nie mam męża. Rzekł jej Jezus: Dobrześ rzekła:
Nie mam męża. 18 Albowiemeś pięciu mężów miała, a
teraz ten, którego masz, nie jest mężem twoim; toś
prawdę powiedziała. 19 Rzekła mu niewiasta: Panie!
widzę, żeś ty jest prorok. 20 Ojcowie nasi na tej górze
chwalili Boga, a wy powiadacie, że w Jeruzalemie jest
miejsce, kędy przyzwoita chwalić. 21 Rzekł jej Jezus:
Niewiasto! wierz mi, iż idzie godzina, gdy ani na tej
górze, ani w Jeruzalemie nie będziecie chwalili Ojca. 22
Wy chwalicie, co nie wiecie; a my chwalimy, co wiemy;
albowiem zbawienie jest z Żydów. 23 Aleć idzie godzina,
i teraz jest, gdy prawdziwi chwalcy będą chwalić Ojca
w duchu i w prawdzie. 24 Bo i Ojciec takowych szuka,
którzy by go chwalili. Bóg jest duch, a ci, którzy go
chwalą, powinni go chwalić w duchu i w prawdzie. 25
Rzekła mu niewiasta: Wiem, że przyjdzie Mesyjasz,
którego zowią Chrystusem, ten, gdy przyjdzie, oznajmi
nam wszystko. 26 Rzekł jej Jezus: Jam jest ten, który
z tobą mówię. 27 A wtem przyszli uczniowie jego, i
dziwowali się, iż z niewiastą mówił; wszakże żaden nie
rzekł: O co się pytasz, albo co z nią rozmawiasz? 28 I
zostawiła ona niewiasta wiadro swoje, a szła do miasta i
rzekła onym ludziom: 29 Pójdźcie, oglądajcie człowieka,
który mi powiedział wszystko, comkolwiek czyniła, nie
tenci jest Chrystus? 30 A przetoż wyszli z miasta i
przyszli do niego. 31 A tymczasem prosili go uczniowie,
mówiąc: Mistrzu! jedz. 32 A on im rzekł: Mamci ja
pokarm ku jedzeniu, o którym wy nie wiecie. 33 Mówili
tedy uczniowie między sobą: Alboć mu kto przyniósł
jeść? 34 Rzekł im Jezus: Mójci jest pokarm, abym
czynił wolę tego, który mię posłał, a dokonał sprawy
jego. 35 Izaż wy nie mówicie, że jeszcze są cztery
miesiące, a żniwo przyjdzie? Otoż powiadam wam:
Podnieście oczy wasze, a przypatrzcie się krainom,
żeć już białe są ku żniwu. 36 A kto żnie, bierze zapłatę,
i zbiera owoc do żywota wiecznego, aby i ten, który
sieje, radował się wespół, i ten, który żnie. (aiōnios g166)
37 Albowiem w tem prawdziwe jest ono przysłowie:
Że inszy jest, który sieje, a inszy, który żnie. 38 Jam
was posłał, żąć to, około czegoście wy nie pracowali;
insić pracowali, a wyście weszli w pracę ich. 39 Tedy
z miasta onego wiele Samarytanów uwierzyło weń
dla powieści onej niewiasty, która świadczyła: Że mi
wszystko powiedział, comkolwiek czyniła. 40 Gdy tedy
przyszli do niego Samarytanie, prosili go, aby u nich
został; i został tam przez dwa dni. 41 I daleko więcej ich
uwierzyło dla słowa jego. 42 A onej niewieście mówili:
Iż już nie dla twojej powieści wierzymy; albowiemeśmy
sami słyszeli i wiemy, że ten jest prawdziwie zbawiciel
świata, Chrystus. 43 A po dwóch dniach wyszedł
stamtąd i szedł do Galilei. 44 Albowiem sam Jezus
świadectwo wydał, iż prorok w ojczyźnie swojej nie
jest we czci. 45 A gdy przyszedł do Galilei, przyjęli go
Galilejczycy, widząc wszystko, co czynił w Jeruzalemie
w święto; bo i oni byli przyszli na święto. 46 Tedy zasię
przyszedł Jezus do Kany Galilejskiej, gdzie był uczynił
z wody wino. A był niektóry dworzanin królewski w
Kapernaum, którego syn chorował. 47 Ten usłyszawszy,
iż Jezus przyszedł z Judzkiej ziemi do Galilei, szedł
do niego i prosił go, aby zstąpił, a uzdrowił syna jego;
bo poczynał umierać. 48 I rzekł do niego Jezus: Jeźli
nie ujrzycie znamion i cudów, nie uwierzycie. 49 Rzekł
mu on królewski dworzanin: Panie! zstąp pierwej niż
umrze dziecię moje. 50 Rzekł mu Jezus: Idź, syn twój
żyje. I uwierzył on człowiek mowie, którą mu powiedział
Jezus, i poszedł. 51 A gdy już szedł, zabieżeli mu
słudzy jego i oznajmili, mówiąc: Dziecię twoje żyje. 52
Tedy ich pytał o godzinę, w którą by się lepiej miało; i
rzekli mu, że wczoraj o siódmej godzinie opuściła go

gorączka. 53 Poznał tedy ojciec, iż to ona godzina była,
której mu był rzekł Jezus: Iż syn twój żyje. I uwierzył
sam i wszystek dom jego. 54 Tenci zasię wtóry cud
uczynił Jezus, przyszedłszy z Judzkiej ziemi do Galilei.

5 Było potem święto żydowskie, i wstąpił Jezus do
Jeruzalemu. 2 A była w Jeruzalemie przy owczej
bramie sadzawka, którą zowią po żydowsku Betesda,
mająca pięć ganków. 3 W tych leżało mnóstwo wielkie
niedołężnych, ślepych, chromych, wyschłych, którzy
czekali poruszenia wody. 4 Albowiem Anioł czasu
pewnego zstępował w sadzawkę i poruszał wodę; a tak,
kto pierwszy wstąpił po wzruszeniu wody, stawał się
zdrowym, jakąbykolwiek chorobą zdjęty był. 5 A był tam
niektóry człowiek trzydzieści i ośm lat chorobą złożony.
6 Tego gdy Jezus ujrzał leżącego, a poznawszy, że
już przez długi czas chorował, rzekł mu: Chcesz być
zdrów? 7 Odpowiedział mu on chory: Panie! nie ma
człowieka, który by mię, gdy bywa poruszona woda,
wrzucił do sadzawki; ale gdy ja idę, inszy przede mną
wstępuje. 8 Rzekł mu Jezus: Wstań, weźmij łoże twoje,
a chodź. 9 A zarazem stał się zdrowym on człowiek,
i wziął łoże swoje, i chodził. A był sabat onego dnia.
10 Tedy rzekli Żydowie onemu uzdrowionemu: Sabat
jest, nie godzi ci się łoża nosić. 11 Odpowiedział im:
Ten, który mię uzdrowił, tenże mi rzekł: Weźmij łoże
twoje, a chodź. 12 I pytali go: Któryż jest ten człowiek,
co ci powiedział: Weźmij łoże twoje, a chodź? 13
A on uzdrowiony nie wiedział, kto by był; albowiem
był Jezus ustąpił, ponieważ wiele ludu było na onem
miejscu. 14 Potem go Jezus znalazł w kościele i rzekł
mu: Otoś się stał zdrowym, nie grzesz więcej, aby
co gorszego na cię nie przyszło. 15 A odszedłszy on
człowiek, powiedział Żydom, iż to był Jezus, który go
uzdrowił. 16 A przetoż Żydowie prześladowali Jezusa i
szukali, jakoby go zabili, że to uczynił w sabat. 17 A
Jezus im odpowiedział: Ojciec mój aż dotąd pracuje, i
ja pracuję; 18 Dlatego tedy tem więcej szukali Żydowie,
jakoby go zabili, nie tylko, iż gwałcił sabat, ale że i
Ojca swego powiadał być Bogiem, czyniąc się równym
Bogu. 19 Odpowiedział tedy Jezus i rzekł im: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam, nie może Syn sam od siebie
nic czynić, jedno co widzi, że Ojciec czyni; albowiem
cokolwiek on czyni, to także i Syn czyni. 20 Boć Ojciec
miłuje Syna i ukazuje mu wszystko, co sam czyni, i
większe mu nad te sprawy pokaże, abyście się wy
dziwowali. 21 Albowiem jako Ojciec wzbudza umarłe i
ożywia, tak i Syn, które chce, ożywia. 22 Bo Ojciec
nikogo nie sądzi, lecz wszystek sąd dał Synowi, 23 Aby
wszyscy czcili Syna, tak jako czczą Ojca; kto nie czci
Syna, nie czci i Ojca, który go posłał. 24 Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam: Kto słowa mego słucha i
wierzy onemu, który mię posłał, ma żywot wieczny i nie
przyjdzie na sąd, ale przeszedł z śmierci do żywota.
(aiōnios g166) 25 Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam:
Że idzie godzina i teraz jest, gdy umarli usłyszą głos
Syna Bożego, a którzy usłyszą, żyć będą. 26 Albowiem
jako Ojciec ma żywot sam w sobie, tak dał i Synowi,
aby miał żywot w samym sobie. 27 I dał mu moc i sąd
czynić; bo jest Synem człowieczym. 28 Nie dziwujcież
się temu; boć przyjdzie godzina, w którą wszyscy, co
są w grobach, usłyszą głos jego; 29 I pójdą ci, którzy
dobrze czynili, na powstanie żywota; ale ci, którzy źle
czynili, na powstanie sądu. 30 Nie mogęć ja sam od
siebie nic czynić; jako słyszę, tak sądzę, a sąd mój
jest sprawiedliwy; bo nie szukam woli mojej, ale woli
tego, który mię posłał, Ojca. 31 Jeźliżeć ja sam o sobie
świadczę, świadectwo moje nie jest prawdziwe. 32
Inszy jest, co o mnie świadczy, i wiem, że prawdziwe
jest świadectwo, które wydaje o mnie. 33 Wyście słali
do Jana, a on dał świadectwo prawdzie. 34 Ale ja nie od
człowieka świadectwo biorę, ale to mówię, abyście wy
byli zbawieni. 35 Onci był świecą gorejącą i świecącą,
a wyście się chcieli do czasu poradować w światłości
jego. 36 Ale ja mam świadectwo większe niż Janowe;
albowiem sprawy, które mi dał Ojciec, abym je wykonał,
te same sprawy, które ja czynię, świadczą o mnie,
iż mię Ojciec posłał. 37 A Ojciec, który mię posłał,
onże świadczył o mnie, któregoście wy głosu nigdy nie
słyszeli, aniście osoby jego widzieli; 38 I słowa jego nie
macie w sobie mieszkającego; albowiem, którego on
posłał, temu nie wierzycie. 39 Badajcież się Pism; boć
się wam zda, że w nich żywot wieczny macie, a one są,
które świadectwo wydawają o mnie. (aiōnios g166) 40 A
wżdy do mnie przyjść nie chcecie, abyście żywot mieli.
41 Chwały od ludzi nie przyjmuję. 42 Alem was poznał,
że miłości Bożej nie macie w sobie. 43 Jam przyszedł
w imieniu Ojca mego, a nie przyjmujecie mnie: jeźliżby
przyszedł inny w imieniu swojem, onego przyjmiecie.
44 Jakoż wy możecie wierzyć, chwałę jedni od drugich
przyjmując, ponieważ chwały, która jest od samego
Boga, nie szukacie? 45 Nie mniemajcie, abym ja was
miał oskarżać przed Ojcem; jestci, który skarży na was,
Mojżesz, w którym wy nadzieję macie. 46 Bo gdybyście
wierzyli Mojżeszowi, wierzylibyście i mnie; gdyż on o
mnie pisał. 47 Ale ponieważ pismom jego nie wierzycie,
i jakoż słowom moim uwierzycie?

6 Potem odszedł Jezus za morze Galilejskie, które
jest Tyberyjadzkie; 2 I szedł za nim lud wielki, iż
widzieli cuda jego, które czynił nad chorymi. 3 I wszedł
Jezus na górę, i siedział tam z uczniami swoimi; 4
A była blisko wielkanoc, święto żydowskie. 5 Tedy
podniósł Jezus oczy i ujrzawszy, iż wielki lud idzie do
niego, rzekł do Filipa: Skąd kupimy chleba, aby ci jedli?
6 (Ale to mówił, kusząc go; bo on wiedział, co miał

czynić.) 7 Odpowiedział mu Filip: Za dwieście groszy
chleba nie dosyć im będzie, choćby każdy z nich mało
co wziął. 8 Rzekł mu jeden z uczniów jego, Andrzej,
brat Szymona Piotra: 9 Jest tu jedno pacholę, co ma
pięcioro chleba jęczmiennego i dwie rybki; ale cóż to
jest na tak wielu? 10 Tedy rzekł Jezus: Każcie ludowi
usiąść. A było trawy dość na onemże miejscu, i usiadło
mężów w liczbie około pięciu tysięcy. 11 Wziął tedy
Jezus one chleby, a podziękowawszy rozdał uczniom,
a uczniowie siedzącym; także i z onych rybek, ile jedno
chcieli. 12 A gdy byli nasyceni, rzekł uczniom swoim:
Zbierzcie te ułomki, które zbywają, żeby nic nie zginęło.
13 I zebrali i napełnili dwanaście koszów ułomków z
onego pięciorga chleba jęczmiennego, które zbywały
tym, co jedli. 14 A oni ludzie, ujrzawszy cud, który
uczynił Jezus, mówili: Tenci jest zaprawdę on prorok,
który miał przyjść na świat. 15 Tedy Jezus poznawszy,
iż mieli przyjść i porwać go, aby go uczynili królem,
uszedł zasię sam tylko na górę. 16 A gdy był wieczór,
zstąpili uczniowie jego do morza. 17 A wstąpiwszy
w łódź, jechali za morze do Kapernaum, a już było
ciemno, a Jezus nie przyszedł był do nich. 18 A morze,
gdy powstał wielki wiatr, burzyć się poczynało. 19
Gdy tedy odpłynęli jakoby na dwadzieścia i pięć lub
trzydzieści stajan, ujrzeli Jezusa chodzącego po morzu,
przybliżającego się ku łodzi, i ulękli się. 20 A on im
rzekł: Jamci jest, nie bójcie się. 21 I wzięli go ochotnie
do łodzi, a zarazem łódź przypłynęła do ziemi, do której
jechali. 22 Nazajutrz lud, który był za morzem, widząc,
że tam nie było drugiej łodzi, tylko ona jedna, w którą
byli wstąpili uczniowie jego, a iż Jezus nie wszedł był
w łódź z uczniami swoimi, ale sami uczniowie jego
ujechali; 23 (Przyszły też były drugie łodzie z Tyberyjady,
blisko do onego miejsca, gdzie jedli chleb, gdy był
Pan dzięki uczynił.) 24 To gdy obaczył lud, iż tam nie
było Jezusa, ani uczniów jego, wstąpili i oni w łodzie i
przeprawili się do Kapernaum, szukając Jezusa; 25 A
znalazłszy go za morzem, rzekli mu: Mistrzu! kiedyś tu
przybył? 26 Odpowiedział im Jezus i rzekł: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam: Szukacie mię nie przeto,
iżeście widzieli cuda, ale iżeście jedli chleb, i byliście
nasyceni. 27 Sprawujcież nie pokarm, który ginie, ale
pokarm, który trwa ku żywotowi wiecznemu, który wam
da Syn człowieczy; albowiem tego zapieczętował Bóg
Ojciec. (aiōnios g166) 28 Rzekli tedy do niego: Cóż
będziemy czynili, abyśmy sprawowali sprawy Boże? 29
Odpowiedział Jezus i rzekł im: Toć jest sprawa Boża,
abyście wierzyli w tego, którego on posłał. 30 Rzekli
mu tedy: Cóż wżdy ty za znak czynisz, abyśmy widzieli
i wierzyli tobie? Cóż czynisz? 31 Ojcowie nasi jedli
mannę na puszczy, jako jest napisano: Chleb z nieba
dał im ku jedzeniu. 32 Rzekł im tedy Jezus: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam: Nie Mojżesz wam dał chleb
z nieba, ale Ojciec mój daje wam chleb on prawdziwy z
nieba. 33 Albowiem chleb Boży ten jest, który zstępuje
z nieba i żywot daje światu. 34 Tedy mu rzekli: Panie!
daj nam zawsze tego chleba. 35 I rzekł im Jezus: Jamci
jest on chleb żywota; kto do mnie przychodzi, łaknąć
nie będzie, a kto wierzy w mię, nigdy pragnąć nie
będzie. 36 Alem wam powiedział: Owszem, widzieliście
mię, a nie wierzycie. 37 Wszystko, co mi daje Ojciec,
do mnie przyjdzie, a tego, co do mnie przyjdzie, nie
wyrzucę precz. 38 Bom zstąpił z nieba, nie iżbym czynił
wolę moję, ale wolę onego, który mię posłał. 39 A tać
jest wola onego, który mię posłał, Ojca, abym z tego
wszystkiego, co mi dał, nic nie stracił, ale abym to
wzbudził w on ostateczny dzień. 40 A tać jest wola
onego, który mię posłał, aby każdy, kto widzi Syna, a
wierzy weń, miał żywot wieczny; a ja go wzbudzę w on
ostateczny dzień. (aiōnios g166) 41 I szemrali Żydowie o
nim, iż rzekł: Jam jest on chleb, który z nieba zstąpił. 42
I mówili: Izaż ten nie jest Jezus, syn Józefa, którego my
ojca i matkę znamy; jakoż teraz tedy ten powiada: Żem
z nieba zstąpił? 43 Tedy odpowiedział Jezus i rzekł
im: Nie szemrzyjcie między sobą. 44 Żaden do mnie
przyjść nie może, jeźli go Ojciec mój, który mię posłał,
nie pociągnie; a ja go wzbudzę w ostateczny dzień. 45
Napisano w prorokach: I będą wszyscy wyuczeni od
Boga; przetoż każdy, kto słyszał od Ojca, a nauczył
się, przychodzi do mnie. 46 Nie iżby kto widział Ojca,
oprócz tego, który jest od Boga; ten widział Ojca. 47
Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Kto w mię wierzy,
ma żywot wieczny. (aiōnios g166) 48 Jam jest on chleb
żywota. 49 Ojcowie wasi jedli mannę na puszczy, a
pomarli. 50 Ten jest on chleb, który z nieba zstępuje;
jeźliby go kto jadł, nie umrze. 51 Jamci jest chleb on
żywy, którym z nieba zstąpił: jeźliby kto jadł z tego
chleba, żyć będzie na wieki; a chleb, który ja dam, jest
ciało moje, które ja dam za żywot świata. (aiōn g165) 52
Wadzili się tedy Żydowie między sobą, mówiąc: Jakoż
ten może nam dać ciało swoje ku jedzeniu? 53 I rzekł
im Jezus: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeźli
nie będziecie jedli ciała Syna człowieczego, i pili krwi
jego, nie macie żywota w sobie. 54 Kto je ciało moje, a
pije krew moję, ma żywot wieczny, a ja go wzbudzę w
on ostateczny dzień. (aiōnios g166) 55 Albowiem ciało
moje prawdziwie jest pokarm, a krew moja prawdziwie
jest napój. 56 Kto je ciało moje i pije krew moję, we
mnie mieszka, a ja w nim. 57 Jako mię posłał żyjący
Ojciec, i ja żyję przez Ojca; tak kto mnie pożywa, i on
żyć będzie przez mię. 58 Tenci jest chleb on, który
z nieba zstąpił, nie jako ojcowie wasi jedli mannę, a
pomarli; kto je ten chleb, żyć będzie na wieki. (aiōn g165)
59 To mówił w bóżnicy, ucząc w Kapernaum. 60 Wiele
ich tedy z uczniów jego słysząc to, mówili: Twardać
to jest mowa, któż jej słuchać może? 61 Ale wiedząc

Jezus sam w sobie, iż o tem szemrali uczniowie jego,
rzekł im: Toż was obraża? 62 Cóż, gdybyście ujrzeli
Syna człowieczego wstępującego, gdzie był pierwej?
63 Duchci jest, który ożywia, ciało nic nie pomaga;
słowa, które ja wam mówię, duch są i żywot są. 64 Ale
są niektórzy z was, co nie wierzą; albowiem wiedział od
początku Jezus, którzy byli, co nie wierzyli, i kto jest, co
go miał wydać; 65 I mówił: Dlategomci wam powiedział:
Iż żaden nie może przyjść do mnie, jeźliby mu nie było
dane od Ojca mojego. 66 Od tego czasu wiele uczniów
jego odeszło nazad, a więcej z nim nie chodzili. 67
Tedy rzekł Jezus do onych dwunastu: Izali i wy chcecie
odejść? 68 I odpowiedział mu Szymon Piotr: Panie! do
kogóż pójdziemy? Ty masz słowa żywota wiecznego;
(aiōnios g166) 69 A myśmy uwierzyli i poznali, żeś ty jest
Chrystus, on Syn Boga żywego. 70 Odpowiedział im
Jezus: Izalim ja nie dwunastu was obrał? a jeden z was
jest dyjabeł. 71 A to mówił o Judaszu, synu Szymona,
Iszkaryjocie; bo go ten wydać miał, będąc jednym z
onych dwunastu.

7 A potem chodził Jezus po Galilei; bo się nie chciał
bawić w ziemi Judzkiej, przeto że Żydowie szukali,
aby go zabili. 2 I było blisko święto żydowskie kuczek.
3 Tedy rzekli do niego bracia jego: Odejdź stąd, a
idź do Judzkiej ziemi, żeby uczniowie twoi widzieli
sprawy twoje, które czynisz. 4 Albowiem żaden nic
w skrytości nie czyni, kto chce być widziany; przetoż
ty, jeźli takie rzeczy czynisz, objaw się światu. 5 Bo i
bracia jego nie wierzyli weń. 6 I rzekł im Jezus: Czas
mój jeszcze nie przyszedł; ale czas wasz zawsze jest
w pogotowiu. 7 Nie możeć was świat nienawidzieć,
ale mnie nienawidzi; bo ja świadczę o nim, iż sprawy
jego złe są. 8 Idźcież wy na to święto, jać jeszcze
nie pójdę na to święto; bo mój czas jeszcze się nie
wypełnił. 9 A to im powiedziawszy, został w Galilei. 10
A gdy poszli bracia jego, tedy i on szedł na święto, nie
jawnie, ale jakoby potajemnie. 11 A Żydowie szukali
go w święto i mówili: Gdzież on jest? 12 I było o nim
wielkie szemranie między ludem; bo jedni mówili: Że
jest dobry; a drudzy mówili: Nie, ale zwodzi lud. 13
Wszakże o nim żaden jawnie nie mówił, dla bojaźni
żydowskiej. 14 A gdy już było w pół święta, wstąpił
Jezus do kościoła i uczył. 15 I dziwowali się Żydowie,
mówiąc: Jakoż ten umie Pismo, gdyż się nie uczył? 16
Odpowiedział im Jezus i rzekł: Nauka moja nie jestci
moja, ale tego, który mię posłał. 17 Jeźliby kto chciał
czynić wolę jego, ten będzie umiał rozeznać, jeźli ta
nauka jest z Boga, czyli ja sam od siebie mówię. 18
Ktoć z samego siebie mówi, chwały własnej szuka;
ale kto szuka chwały tego, który go posłał, ten jest
prawdziwy, a nie masz w nim niesprawiedliwości. 19
Izali wam Mojżesz nie dał zakonu? a żaden z was
nie przestrzega zakonu. Przeczże szukacie, abyście
mię zabili? 20 Odpowiedział lud i rzekł: Dyjabelstwo
masz; któż cię szuka zabić? 21 Odpowiedział Jezus
i rzekł im: Jedenem uczynek uczynił, a wszyscy się
temu dziwujecie! 22 Wszak Mojżesz wydał wam
obrzezkę, (nie iżby była z Mojżesza, ale z ojców), a w
sabat obrzezujecie człowieka. 23 Ponieważ człowiek
przyjmuje obrzezkę w sabat, aby nie był zgwałcony
zakon Mojżeszowy, przecz się na mię gniewacie, żem
całego człowieka uzdrowił w sabat? 24 Nie sądźcie
według widzenia, ale sprawiedliwy sąd sądźcie. 25
Mówili tedy niektórzy z Jeruzalemczyków: Izali to nie
jest ten, którego szukają zabić? 26 A oto jawnie mówi,
a nic mu nie mówią. Izali prawdziwie poznali książęta,
iż ten jest prawdziwie Chrystus? 27 Ale o tym wiemy,
skąd jest: ale gdy Chrystus przyjdzie, nikt nie będzie
wiedział, skąd by był. 28 Wołał tedy Jezus w kościele
ucząc a mówiąc: I mnie znacie, i skądem jest, wiecie; a
nie przyszedłem sam od siebie, ale jest prawdziwy,
który mię posłał, którego wy nie znacie. 29 Lecz go
ja znam; bom od niego jest, a on mię posłał. 30 I
szukali, jakoby go pojmać; ale żaden nie ściągnął
nań ręki; bo jeszcze nie przyszła godzina jego. 31 A
wiele ich z ludu uwierzyli weń i mówili: Chrystus gdy
przyjdzie, izaż więcej cudów uczyni nad te, które ten
uczynił? 32 A słyszeli Faryzeuszowie, iż to lud o nim
szemrał; i posłali Faryzeuszowie i przedniejsi kapłani
sługi, aby go pojmali. 33 Rzekł im tedy Jezus: Jeszcze
na mały czas jestem z wami; potem odejdę do tego,
który mię posłał. 34 Szukać mię będziecie, ale nie
znajdziecie; a gdzie ja będę, wy przyjść nie możecie. 35
Mówili tedy Żydowie między sobą: Dokądże ten pójdzie,
że my go nie znajdziemy? czyli do rozproszonych
poganów pójdzie i będzie uczył pogany? 36 Cóż to za
mowa, którą wyrzekł: Szukać mię będziecie, ale nie
znajdziecie, i gdzie ja będę, wy przyjść nie możecie?
37 A w on ostateczny dzień wielki święta onego stanął
Jezus i wołał mówiąc: Jeźli kto pragnie, niech do mnie
przyjdzie, a pije. 38 Kto wierzy w mię, jako mówi Pismo,
rzeki wody żywej popłyną z żywota jego. 39 (A to mówił
o Duchu, którego wziąć mieli wierzący weń; albowiem
jeszcze nie był dany Duch Święty, przeto że jeszcze
Jezus nie był uwielbiony.) 40 Wiele ich tedy z owego
ludu słysząc te słowa, mówili: Tenci jest prawdziwie
on prorok. 41 A drudzy mówili: Ten jest Chrystus; ale
niektórzy mówili: Azaż z Galilei przyjdzie Chrystus?
42 Azaż nie mówi Pismo, iż z nasienia Dawidowego i
z Betlehemu miasteczka, gdzie był Dawid, przyjdzie
Chrystus? 43 A tak stało się rozerwanie dla niego
między ludem. 44 I chcieli go niektórzy z nich pojmać;
ale żaden nie ściągnął nań rąk swoich. 45 Przyszli tedy
słudzy do przedniejszych kapłanów i do Faryzeuszów;
którzy im rzekli: Przeczżeście go nie przywiedli? 46

Odpowiedzieli oni słudzy: Nigdy tak nie mówił człowiek
jako ten człowiek. 47 I odpowiedzieli im Faryzeuszowie:
Alboście i wy zwiedzeni? 48 Izali kto uwierzył weń
z książąt albo z Faryzeuszów? 49 Tylko ten gmin,
który nie zna zakonu; przeklęci są. 50 I rzekł do nich
Nikodem, który był przyszedł w nocy do niego, będąc
jeden z nich: 51 Izali zakon nasz sądzi człowieka,
jeźliby pierwej nie słyszał od niego i nie poznałby, co
czyni? 52 A oni mu odpowiedzieli i rzekli: Izaliś i ty
Galilejczyk? Badajże się, a obacz, żeć prorok z Galilei
nie powstał. 53 I poszedł każdy do domu swego.

8 A Jezus poszedł na górę Oliwną. 2 Potem zasię
raniuczko przyszedł do kościoła, a lud wszystek
zszedł się do niego; i siadłszy uczył je. 3 I przywiedli do
niego nauczeni w Piśmie i Faryzeusze niewiastę na
cudzołóstwie zastaną, a postawiwszy ją w pośrodku,
4 Rzekli mu: Nauczycielu! tę niewiastę zastano na
samem uczynku cudzołóstwa; 5 A w zakonie nam
Mojżesz przykazał takie kamionować; a ty co mówisz?
6 A to mówili kusząc go, aby go mogli oskarżyć. A
Jezus schyliwszy się na dół, pisał palcem na ziemi. 7 A
gdy się go nie przestawali pytać, podniósł się, rzekł do
nich: Kto z was jest bez grzechu, niech na nią pierwszy
kamieniem rzuci. 8 A zasię schyliwszy na dół, pisał
na ziemi. 9 A gdy oni usłyszeli, będąc od sumienia
przekonani, jeden za drugim wychodzili, począwszy od
starszych aż do ostatecznych, iż tylko sam Jezus został,
a ona niewiasta w pośrodku stojąca. 10 A podniósłszy
się Jezus i żadnego nie widząc, tylko onę niewiastę,
rzekł jej: Niewiasto! gdzież są oni, co na cię skarżyli?
Żaden cię nie potępił? 11 A ona niewiasta rzekła: Żaden,
Panie! A Jezus jej rzekł: Ani ja ciebie potępiam; idźże, a
już więcej nie grzesz. 12 Zasię im rzekł Jezus, mówiąc:
Jam jest światłość świata; kto mię naśladuje, nie będzie
chodził w ciemności, ale będzie miał światłość żywota.
13 I rzekli mu tedy Faryzeuszowie: Ty sam o sobie
świadczysz, a świadectwo twoje nie jest prawdziwe. 14
Odpowiedział Jezus i rzekł im: Chociaż ja świadczę
sam o sobie, jednak prawdziwe jest świadectwo moje;
bo wiem, skądem przyszedł i dokąd idę; lecz wy nie
wiecie, skądem przyszedł i dokąd idę. 15 Wy według
ciała sądzicie; ale ja nikogo nie sądzę. 16 A choćbym i
ja sądził, sąd mój jest prawdziwy; bom nie jest sam,
ale ja i który mię posłał, Ojciec. 17 W zakonie waszym
napisane jest: Iż dwojga ludzi świadectwo prawdziwe
jest. 18 Jam jest, który sam o sobie świadczę; świadczy
o mnie i ten, który mię posłał, Ojciec. 19 Tedy mu
rzekli: Gdzież jest ten twój Ojciec? Odpowiedział Jezus:
Ani mnie znacie, ani Ojca mego; byście mnie znali, i
Ojca byście mego znali. 20 Te słowa mówił Jezus w
skarbnicy, ucząc w kościele, a żaden go nie pojmał;
bo jeszcze była nie przyszła godzina jego. 21 Rzekł
im tedy zasię Jezus: Ja idę, i będziecie mię szukać,
a w grzechu waszym pomrzecie; gdzie ja idę, wy
przyjść nie możecie. 22 Mówili tedy Żydowie: Alboż
się sam zabije, że mówi: Gdzie ja idę, wy przyjść nie
możecie? 23 I rzekł do nich: Wyście z niskości, a jam
z wysokości; wyście z tego świata, a jam zasię nie
jest z tego świata. 24 Przetomci wam powiedział, iż
pomrzecie w grzechach waszych; bo jeźli nie wierzycie,
żem ja jest, pomrzecie w grzechach waszych. 25 Tedy
mu rzekli: Któżeś ty jest? I rzekł im Jezus: To, co wam
z początku powiadam. 26 Wieleć mam o was mówić
i sądzić; ale ten, który mię posłał, jest prawdziwy, a
ja, com od niego słyszał, to mówię na świecie. 27
Ale nie zrozumieli, że im o Ojcu mówił. 28 Przetoż
im rzekł Jezus: Gdy wywyższycie Syna człowieczego,
tedy poznacie, żem ja jest, a sam od siebie nic nie
uczynię, ale jako mię nauczył Ojciec mój, tak mówię.
29 A ten, który mię posłał, ze mną jest; nie zostawił mię
samego Ojciec; bo co mu się podoba, to ja zawsze
czynię. 30 To gdy on mówił, wiele ich weń uwierzyło. 31
Tedy mówił Jezus do tych Żydów, co mu uwierzyli: Jeźli
wy zostaniecie w słowie mojem, prawdziwie uczniami
moimi będziecie; 32 Poznacie prawdę, a prawda was
wyswobodzi. 33 I odpowiedzieli mu: Myśmy nasienie
Abrahamowe, a nigdyśmy nie służyli nikomu; jakoż
ty mówisz: Iż wolnymi będziecie. 34 Odpowiedział
im Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, iż
wszelki, kto czyni grzech, sługą jest grzechu. 35
A sługać nie mieszka w domu na wieki, ale Syn
mieszka na wieki. (aiōn g165) 36 A przetoż jeźli was Syn
wyswobodzi, prawdziwie wolnymi będziecie. 37 Wiem,
żeście nasienie Abrahamowe; lecz szukacie, abyście
mię zabili, iż mowa moja nie ma u was miejsca. 38 Ja
com widział u Ojca mego, powiadam, a wy też to, coście
widzieli u ojca waszego, czynicie. 39 Odpowiedzieli
mu i rzekli: Ojciec nasz jest Abraham. Rzekł im
Jezus: Byście byli synami Abrahamowymi, czynilibyście
uczynki Abrahamowe. 40 Ale teraz szukacie, byście
mię zabili, człowieka tego, którym wam prawdę mówił,
którąm słyszał od Boga; tego Abraham nie czynił. 41
Wy czynicie uczynki ojca waszego. Rzekli mu tedy:
My z nierządu nie jesteśmy spłodzeni, jednegoż Ojca
mamy, Boga. 42 Tedy im rzekł Jezus: Być był Bóg
Ojcem waszym, tedy byście mię miłowali, gdyżem ja
od Boga wyszedł i przyszedłem, anim sam od siebie
przyszedł, ale mię on posłał. 43 Przeczże tej powieści
mojej nie pojmujecie? przeto, iż nie możecie słuchać
mowy mojej. 44 Wyście z ojca dyjabła i pożądliwości
ojca waszego czynić chcecie; onci był mężobójcą od
początku i w prawdzie nie został, bo w nim prawdy nie
masz: gdy mówi kłamstwo, z swego własnego mówi,
iż jest kłamcą i ojcem kłamstwa. 45 A ja, że prawdę
mówię, nie wierzycie mi. 46 Któż mię z was obwini z

grzechu? Jeźliż prawdę mówię, przeczże wy mi nie
wierzycie? 47 Ktoć z Boga jest, słów Bożych słucha;
dlatego wy nie słuchacie, że z Boga nie jesteście. 48
Odpowiedzieli tedy Żydowie i rzekli mu: Izali my nie
dobrze mówimy, żeś ty jest Samarytanin i dyjabelstwo
masz? 49 Odpowiedział Jezus: Jać dyjabelstwa nie
mam, ale czczę Ojca mego; a wyście mię nie uczcili.
50 Jać nie szukam chwały mojej; jest ten, który szuka
i sądzi. 51 Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam:
Jeźli kto słowa moje zachowywać będzie, śmierci nie
ogląda na wieki. (aiōn g165) 52 Tedy mu rzekli Żydowie:
Teraześmy poznali, że dyjabelstwo masz, Abraham
umarł i prorocy, a ty powiadasz: Jeźli kto słowa moje
zachowywać będzie, śmierci nie skosztuje na wieki;
(aiōn g165) 53 Izaś ty nie większy nad ojca naszego
Abrahama, który umarł? i prorocy pomarli; kimże się
ty wżdy czynisz? 54 Odpowiedział Jezus: Jeźli się ja
sam chwalę, chwała moja nic nie jest. Jestci Ojciec
mój, który mię chwali, o którym wy powiadacie, że jest
Bogiem waszym. 55 Lecz go nie znacie, a ja go znam;
i jeźlibym rzekł, że go nie znam, byłbym podobnym
wam, kłamcą; ale go znam i słowa jego zachowuję. 56
Abraham, ojciec wasz, z radością żądał, aby oglądał
dzień mój, i oglądał i radował się. 57 Tedy rzekli
Żydowie do niego: Pięćdziesiąt lat jeszcze nie masz, a
Abrahamaś widział? 58 Rzekł im Jezus: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam: Pierwej niż Abraham był,
jam jest. 59 Porwali tedy kamienie, aby nań ciskali; lecz
Jezus schronił się, i wyszedł z kościoła, przechodząc
przez pośrodek ich, i tak uszedł.

9 A mimo idąc, ujrzał człowieka ślepego od narodzenia.
2 I pytali go uczniowie jego, mówiąc: Mistrzu! któż
zgrzeszył, ten czyli rodzice jego, iż się ślepym narodził?
3 Odpowiedział Jezus: Ani ten zgrzeszył, ani rodzice
jego; ale żeby się okazały sprawy Boże na nim. 4 Jać
muszę sprawować sprawy onego, który mię posłał,
pokąd dzień jest; przychodzi noc, gdy żaden nie będzie
mógł nic sprawować. 5 Pókim jest na świecie, jestem
światłością świata. 6 To rzekłszy plunął na ziemię,
a uczynił błoto z śliny i pomazał onem błotem oczy
ślepego, 7 I rzekł mu: Idź, umyj się w sadzawce Syloe,
co się wykłada posłany. Poszedł tedy i umył się, i
przyszedł widząc. 8 A tak sąsiedzi i którzy go przedtem
widywali ślepego, mówili: Izali nie ten jest, który siadał
i żebrał? 9 Drudzy mówili: Iż ten jest; a drudzy, iż
jest jemu podobny. Lecz on mówił, żem ja jest. 10
Tedy mu rzekli: Jakoż są otworzone oczy twoje? 11
A on odpowiedział i rzekł: Człowiek, którego zowią
Jezusem, uczynił błoto i pomazał oczy moje, a rzekł mi:
Idź do sadzawki Syloe, a umyj się; a tak odszedłszy i
umywszy się, przejrzałem. 12 Tedy mu rzekli: Gdzież
on jest? Rzekł: Nie wiem. 13 Tedy przywiedli onego,
który przedtem był ślepy, do Faryzeuszów. 14 A był
sabat, gdy Jezus uczynił błoto i otworzył oczy jego. 15
Tedy go znowu pytali i Faryzeuszowie, jako przejrzał?
A on im rzekł: Włożył mi błota na oczy, i umyłem się i
widzę. 16 Tedy niektóry z Faryzeuszów rzekł: Człowiek
ten nie jest z Boga; bo nie strzeże sabatu. Drudzy
zasię mówili: Jakoż może człowiek grzeszny takowe
cuda czynić? I było rozerwanie między nimi. 17 Rzekli
tedy ślepemu po wtóre: Ty co mówisz o nim, ponieważ
otworzył oczy twoje? A on rzekł: Prorok jest. 18 A
nie wierzyli Żydowie o nim, żeby był ślepym, a że
przejrzał, aż zawołali rodziców onego, który przejrzał.
19 I pytali ich, mówiąc: Tenże jest syn wasz, o którym
wy powiadacie, iż się ślepo narodził? jakoż wżdy teraz
widzi? 20 Odpowiedzieli im rodzice jego i rzekli: Wiemy,
żeć to jest syn nasz, i że się ślepo narodził; 21 Lecz
jako teraz widzi, nie wiemy, albo kto otworzył oczy jego,
my nie wiemy; mać lata, pytajcież go, on sam o sobie
powie. 22 Tak mówili rodzice jego, że się bali Żydów;
albowiem już byli Żydowie postanowili, aby ktokolwiek
by go Chrystusem wyznał, był z bóżnicy wyłączony. 23
Przetoż rzekli rodzice jego: Mać lata, pytajcież go. 24
Tedy zawołali powtóre człowieka onego, który był ślepy,
i rzekli mu: Daj chwałę Bogu; myć wiemy, iż ten człowiek
jest grzeszny. 25 A on odpowiedział i rzekł: Jeźli
grzeszny jest, nie wiem; to tylko wiem, iż będąc ślepym,
teraz widzę. 26 I rzekli mu znowu: Cóż ci uczynił? Jakoż
otworzył oczy twoje? 27 Odpowiedział im: Jużemci
wam powiedział, a nie słyszeliście; przeczże jeszcze
słyszeć chcecie? Izali i wy chcecie być uczniami jego?
28 Tedy mu złorzeczyli i rzekli: Ty bądź uczniem jego;
aleśmy my uczniami Mojżeszowymi. 29 My wiemy,
że Bóg do Mojżesza mówił; lecz ten, skąd by był, nie
wiemy. 30 Odpowiedział on człowiek i rzekł im: Toć
zaprawdę rzecz dziwna, że wy nie wiecie, skąd jest, a
otworzył oczy moje. 31 A wiemy, iż Bóg grzeszników
nie wysłuchiwa; ale jeźliby kto chwalcą Bożym był i
wolę jego czynił, tego wysłuchiwa. 32 Od wieku nie
słyszano, aby kto otworzył oczy ślepo narodzonego.
(aiōn g165) 33 Być ten nie był od Boga, nie mógłciby nic
uczynić. 34 Odpowiedzieli i rzekli mu: Tyś się wszystek
w grzechach narodził, a ty nas uczysz? I wygnali go
precz. 35 A usłyszawszy Jezus, iż go precz wygnali i
znalazłszy go, rzekł mu: Wierzyszże ty w Syna Bożego?
36 A on odpowiedział i rzekł: A któż jest, Panie! abym
weń wierzył? 37 I rzekł mu Jezus: I widziałeś go, i który
mówi z tobą, onci jest. 38 A on rzekł: Wierzę Panie! i
pokłonił mu się. 39 I rzekł mu Jezus: Na sądemci ja
przyszedł na ten świat, aby ci, którzy nie widzą, widzieli,
a ci, którzy widzą, aby ślepymi byli. 40 I usłyszeli to
niektórzy z Faryzeuszów, którzy byli z nim, i rzekli
mu: Izali i my ślepymi jesteśmy? 41 Rzekł im Jezus:

Byście byli ślepymi, nie mielibyście grzechu; lecz teraz
mówicie, iż widzimy, przetoż grzech wasz zostaje.

10 Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Kto nie
wchodzi drzwiami do owczarni, ale wchodzi inędy,
ten jest złodziej i zbójca; **2** Lecz kto wchodzi drzwiami,
pasterzem jest owiec. **3** Temu odźwierny otwiera i
owce słuchają głosu jego, a on swoich własnych owiec
z imienia woła i wywodzi je. **4** A gdy wypuści owce
swoje, idzie przed niemi, a owce idą za nim; bo znają
głos jego. **5** Ale za cudzym nie idą, lecz uciekają od
niego; bo nie znają głosu obcych. **6** Tę im przypowieść
Jezus powiedział; lecz oni nie zrozumieli tego, co
im mówił. **7** Rzekł im tedy zasię Jezus: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam, iżem ja jest drzwiami owiec.
8 Wszyscy, ile ich przede mną przyszło, złodzieje
są i zbójcy; ale ich nie słuchały owce. **9** Jamci jest
drzwiami; jeźli kto przez mię wnijdzie, zbawiony będzie,
a wnijdzie i wynijdzie, a pastwisko znajdzie. **10** Złodziej
nie przychodzi, jedno żeby kradł, a zabijał i tracił;
jam przyszedł, aby żywot miały, i obficie miały. **11**
Jam jest on dobry pasterz; dobry pasterz duszę swoję
kładzie za owce. **12** Lecz najemnik i ten, który nie
jest pasterzem, którego nie są owce własne, widząc
wilka przychodzącego, opuszcza owce i ucieka, a wilk
porywa i rozprasza owce. **13** A najemnik ucieka, iż jest
najemnik i nie ma pieczy o owcach. **14** Jam jest on
pasterz dobry i znam moje, a moje mię też znają. **15**
Jako mię zna Ojciec i ja znam Ojca, i duszę moję kładę
za owce. **16** A mam i drugie owce, które nie są z tej
owczarni, i teć muszę przywieść; i głosu mego słuchać
będą, a będzie jedna owczarnia i jeden pasterz. **17**
Dlatego mię miłuje Ojciec, iż ja kładę duszę moję, abym
ją zasię wziął. **18** Żaden jej nie bierze ode mnie, ale ja
kładę ją sam od siebie; mam moc położyć ją i mam moc
zasię wziąć ją. Toć rozkazanie wziąłem od Ojca mego.
19 Tedy się stało znowu rozerwanie między Żydami dla
tych słów. **20** I mówiło ich wiele z nich: Dyjabelstwo
ma i szaleje; czemuż go słuchacie? **21** Drudzy mówili:
Te słowa nie są dyjabelstwo mającego; izali dyjabeł
może ślepych oczy otwierać? **22** A było w Jeruzalemie
poświęcanie kościoła, a zima była. **23** I przechadzał
się Jezus w kościele, w przysionku Salomonowym. **24**
Tedy go obstąpili Żydowie i rzekli mu: Dokądże dusze
nasze na rzeczy trzymasz? Jeźliżeś ty jest Chrystus,
powiedz nam jawnie. **25** Odpowiedział im Jezus:
Powiedziałem wam, a nie wierzycie; sprawy, które ja
czynię w imieniu Ojca mego, te o mnie świadczą. **26**
Ale wy nie wierzycie; bo nie jesteście z owiec moich,
jakom wam powiedział. **27** Owce moje głosu mego
słuchają, a ja je znam i idą za mną; **28** A ja żywot
wieczny daję im i nie zginą na wieki, ani ich żaden
wydrze z ręki mojej. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **29** Ojciec
mój, który mi je dał, większy jest nad wszystkie, a
żaden nie może ich wydrzeć z ręki Ojca mego. **30** Ja i
Ojciec jedno jesteśmy. **31** Porwali tedy znowu kamienie
Żydowie, aby go ukamionowali. **32** Odpowiedział im
Jezus: Wiele dobrych uczynków ukazałem wam od Ojca
mego, dla któregoż z tych uczynków kamionujecie mię?
33 Odpowiedzieli mu Żydowie, mówiąc: Dla dobrego
uczynku nie kamionujemy cię, ale dla bluźnierstwa, to
jest, że ty będąc człowiekiem, czynisz się sam Bogiem.
34 Odpowiedział im Jezus: Izali nie jest napisano w
zakonie waszym: Jam rzekł: Bogowie jesteście? **35**
Jeźliżeć one nazwał bogami, do których się stało słowo
Boże, a nie może być Pismo skażone; **36** A mnie,
którego Ojciec poświęcił i posłał na świat, wy mówicie:
Bluźnisz, żem rzekł: Jestem Synem Bożym? **37** Jeźliż
nie czynię spraw Ojca mego, nie wierzcież mi. **38** A
jeźliż czynię, chociażbyście mnie nie wierzyli, wierzcież
uczynkom, abyście poznali i wierzyli, żeć Ojciec jest
we mnie, a ja w nim. **39** Tedy zasię szukali, jakoby go
pojmać; ale uszedł z rąk ich. **40** I odszedł zasię za
Jordan na ono miejsce, gdzie przedtem Jan chrzcił, i
tamże mieszkał. **41** A wiele ich do niego przychodziło
i mówili: Janci wprawdzie żadnego cudu nie uczynił;
wszakże wszystko, cokolwiek Jan o tym powiedział,
prawdziwe było. **42** I wiele ich tam uwierzyło weń.

11 A był niektóry chory Łazarz z Betanii, z miasteczka
Maryi i Marty, siostry jej. **2** (A to była ona Maryja,
która pomazała Pana maścią, i ucierała nogi jego
włosami swojemi, której brat Łazarz chorował.) **3**
Posłały tedy siostry do niego, mówiąc: Panie! oto ten,
którego miłujesz, choruje. **4** A usłyszawszy to Jezus,
rzekł: Ta choroba nie jest na śmierć, ale dla chwały
Bożej, aby był uwielbiony Syn Boży przez nią. **5** A
Jezus umiłował Martę i siostrę jej, i Łazarza. **6** A
gdy usłyszał, iż choruje, tedy został przez dwa dni na
onemże miejscu, gdzie był. **7** Lecz potem rzekł do
uczniów swoich: Idźmy zasię do Judzkiej ziemi. **8** Rzekli
mu uczniowie: Mistrzu! teraz szukali Żydowie, jakoby
cię ukamionowali, a zasię tam idziesz? **9** Odpowiedział
Jezus: Azaż nie dwanaście jest godzin dnia? Jeźli kto
chodzi we dnie, nie obrazi się; bo widzi światłość tego
świata. **10** A jeźli kto chodzi w nocy, obrazi się; bo w
nim światła nie masz. **11** To powiedziawszy, potem
rzekł do nich: Łazarz, przyjaciel nasz, śpi; ale idę,
abym go ze snu obudził. **12** Tedy rzekli uczniowie jego:
Panie! jeźliże śpi, będzie zdrów. **13** Ale Jezus mówił o
śmierci jego; lecz oni mniemali, iż o zaśnięciu snem
mówił. **14** Tedy im rzekł Jezus jawnie: Łazarz umarł. **15**
I raduję się dla was, (abyście wierzyli), żem tam nie
był; ale pójdziemy do niego. **16** Rzekł zatem Tomasz,
którego zwano Dydymus, spółuczniom: Pójdźmy i my,
abyśmy z nim pomarli. **17** Przyszedłszy tedy Jezus,

znalazł go już cztery dni w grobie leżącego. 18 (A
była Betania blisko Jeruzalemu, jakoby na piętnaście
stajan.) 19 A przyszło było wiele Żydów do Marty i
Maryi, aby je cieszyli po bracie ich. 20 Marta tedy, gdy
usłyszała, że Jezus idzie, bieżała przeciwko niemu; ale
Maryja w domu siedziała. 21 I rzekła Marta do Jezusa:
Panie! byś tu był, nie umarłby był brat mój. 22 Ale i
teraz wiem, że o cokolwiek byś prosił Boga, da ci to
Bóg. 23 Rzekł jej Jezus: Wstanieć brat twój. 24 Rzekła
mu Marta: Wiem, iż wstanie przy zmartwychwstaniu
w on ostateczny dzień. 25 I rzekł jej Jezus: Jam jest
zmartwychwstanie i żywot; kto w mię wierzy, choćby też
umarł, żyć będzie. 26 A wszelki, który żyje, a wierzy w
mię, nie umrze na wieki. Wierzyszże temu? (aiōn g165)
27 Rzekła mu: I owszem Panie! Jam uwierzyła, żeś ty
jest Chrystus, Syn Boży, który miał przyjść na świat.
28 A to rzekłszy szła i potajemnie zawołała Maryję,
siostrę swoję, mówiąc: jest tu nauczyciel, i woła cię.
29 Ona skoro usłyszała, wnet wstała i szła do niego.
30 (A Jezus jeszcze był nie przyszedł do miasteczka,
ale był na temże miejscu, gdzie Marta była wyszła
przeciwko niemu.) 31 Żydowie tedy, którzy z nią byli w
domu, a cieszyli ją, ujrzawszy Maryję, iż prędko wstała
i wyszła, szli za nią, mówiąc: Idzie do grobu, aby tam
płakała. 32 Ale Maryja, gdy tam przyszła, gdzie był
Jezus, ujrzawszy go, przypadła do nóg jego i rzekła:
Panie! byś tu był, nie umarłby był brat mój. 33 Jezus
tedy, gdy ją ujrzał płaczącą, i Żydy, którzy byli z nią
przyszli, płaczące, rozrzewnił się w duchu i zafrasował
się, 34 I rzekł: Gdzieście go położyli? Rzekli mu: Panie!
pójdź, a oglądaj. 35 I zapłakał Jezus. 36 Tedy rzekli
Żydowie: Wej! jakoć go miłował. 37 A niektórzy z nich
mówili: Nie mógłże ten, który otworzył oczy ślepego,
uczynić, żeby ten był nie umarł? 38 Ale Jezus zasię
rozrzewniwszy się sam w sobie, przyszedł do grobu;
a była jaskinia, a kamień był położony na niej. 39 I
rzekł Jezus: Odejmijcie ten kamień. Rzekła mu Marta,
siostra onego umarłego: Panie! jużci cuchnie; bo już
cztery dni w grobie. 40 Powiedział jej Jezus: Azażem ci
nie rzekł, iż jeźli uwierzysz, oglądasz chwałę Bożą?
41 Odjęli tedy kamień, gdzie był umarły położony. A
Jezus podniósłszy oczy swe w górę, rzekł: Ojcze!
dziękuję tobie, żeś mię wysłuchał. 42 A jamci wiedział,
że mię zawsze wysłuchiwasz; alem to rzekł dla ludu
wokoło stojącego, aby wierzyli, żeś ty mię posłał.
43 A to rzekłszy, zawołał głosem wielkim: Łazarzu!
wynijdź sam! 44 I wyszedł ten, który był umarł, mając
związane ręce i nogi chustkami, a twarz jego była
chustką obwiązana. Rzekł im Jezus: Rozwiążcie go,
a niechaj odejdzie. 45 Wiele tedy z Żydów, którzy
byli przyszli do Maryi, a widzieli to, co uczynił Jezus,
uwierzyło weń. 46 Niektórzy też z nich odeszli do
Faryzeuszów i powiedzieli im, co uczynił Jezus. 47 Tedy
się zebrali przedniejsi kapłani i Faryzeuszowie w radę, i
mówili: Cóż uczynimy? Albowiem ten człowiek wiele
cudów czyni. 48 A jeźli go tak zaniechamy, wszyscy
weń uwierzą, i przyjdą Rzymianie, a wezmą nam to
miejsce nasze i lud. 49 A jeden z nich, Kaifasz, będąc
najwyższym kapłanem onego roku, rzekł im: Wy nic
nie wiecie, 50 Ani myślicie, iż nam jest pożyteczno,
żeby jeden człowiek umarł za lud, a żeby wszystek
ten naród nie zginął. 51 A tegoć nie mówił sam od
siebie, ale będąc najwyższym kapłanem roku onego,
prorokował, iż Jezus miał umrzeć za on naród; 52 A nie
tylko za on naród, ale żeby też syny Boże rozproszone
w jedno zgromadził. 53 Od onego tedy dnia radzili się
społem, aby go zabili. 54 A Jezus już nie chodził jawnie
między Żydami, ale stamtąd odszedł do krainy, która
jest blisko puszczy, do miasta, które zowią Efraim, i
tamże mieszkał z uczniami swoimi. 55 A była blisko
wielkanoc żydowska, a wiele ich szło do Jeruzalemu z
onej krainy przed wielkanocą, aby się oczyścili. 56 I
szukali Jezusa, i mówili jedni do drugich, w kościele
stojąc: Co się wam zda, że nie przyszedł na święto?
57 A przedniejsi kapłani i Faryzeuszowie wydali byli
rozkazanie: Jeźliby się kto dowiedział, gdzie by był,
żeby oznajmił, aby go pojmali.

12 Tedy Jezus szóstego dnia przed wielkanocą
przyszedł do Betanii, kędy był Łazarz, który był
umarł, którego wzbudził od umarłych. 2 Tamże mu
sprawili wieczerzę, a Marta posługiwała, a Łazarz był
jednym z onych, którzy z nim społem u stołu siedzieli.
3 A Maryja wziąwszy funt maści szpikanardowej bardzo
drogiej, namaściła nogi Jezusowe, i utarła włosami
swojemi nogi jego, i napełniony był on dom wonnością
onej maści. 4 Tedy rzekł jeden z uczniów jego, Judasz,
syn Szymona, Iszkaryjot, który go miał wydać: 5
Przeczże tej maści nie sprzedano za trzysta groszy, a
nie dano ubogim? 6 A to mówił, nie iżby miał pieczą
o ubogich, ale iż był złodziejem, i mieszek miał, a
cokolwiek włożono, nosił. 7 Tedy rzekł Jezus: Zaniechaj
jej; na dzień pogrzebu mego to chowała. 8 Albowiem
ubogie zawsze z sobą macie, ale mnie nie zawsze mieć
będziecie. 9 Dowiedział się tedy lud wielki z Żydów,
iż tam był, i przyszli nie tylko dla Jezusa, ale też aby
Łazarza widzieli, którego był wzbudził od umarłych. 10 I
radzili się przedniejsi kapłani, żeby i Łazarza zabili. 11
Bo wiele z Żydów dla niego odstępowali i wierzyli w
Jezusa. 12 Nazajutrz wielki lud, który był przyszedł na
święto, usłyszawszy, iż Jezus idzie do Jeruzalemu, 13
Nabrali gałązek palmowych i wyszli naprzeciwko niemu
i wołali: Hosanna! błogosławiony, który idzie w imieniu
Pańskiem, król Izraelski! 14 A dostawszy Jezus oślęcia,
wsiadł na nie, jako jest napisane: 15 Nie bój się, córko
Syońska! oto król twój idzie, siedząc na oślęciu. 16

Ale tego z przodku nie zrozumieli uczniowie jego, ale
gdy był Jezus uwielbiony, tedy wspomnieli, iż to było
o nim napisane, a że mu to uczynili. 17 Świadczył
tedy lud, który z nim był, iż Łazarza zawołał z grobu
i wzbudził go od umarłych. 18 Dlatego też wyszedł
przeciwko niemu lud, że słyszał, iż on ten cud uczynił.
19 Tedy mówili Faryzeuszowie między sobą: Widzicie,
że nic nie sprawicie; oto świat za nim poszedł. 20
A byli niektórzy Grekowie z tych, którzy przychodzili
do Jeruzalemu, żeby się modlili w święto. 21 Ci tedy
przyszli do Filipa, który był z Betsaidy Galilejskiej, i
prosili go, mówiąc: Panie, chcemy Jezusa widzieć. 22
Przyszedł Filip i powiedział Andrzejowi, a Andrzej zasię
i Filip powiedzieli Jezusowi. 23 A Jezus odpowiedział
im, mówiąc: Przyszła godzina, aby był uwielbiony
Syn człowieczy. 24 Zaprawdę, zaprawdę powiadam
wam: Jeźliby ziarno pszeniczne wpadłszy do ziemi, nie
obumarło, ono samo zostaje; lecz jeźliby obumarło,
wielki pożytek przynosi. 25 Kto miłuje duszę swoję,
utraci ją, a kto nienawidzi duszy swojej na tym świecie,
ku wiecznemu żywotowi strzeże jej. **(aiōnios g166)** 26
Jeźli mnie kto służy, niechże mię naśladuje, a gdziem
ja jest, tam i sługa mój będzie; a jeźli mnie kto służyć
będzie, uczci go Ojciec mój. 27 Terazci dusza moja
zatrwożona jest; i cóż rzekę? Ojcze! zachowaj mię od
tej godziny; alemci dlatego przyszedł na tę godzinę. 28
Ojcze! uwielbij imię twoje. Przyszedł tedy głos z nieba:
Uwielbiłem i jeszcze uwielbię. 29 A lud ten, który stał i
słyszał, mówił: Zagrzmiało; a drudzy mówili: Anioł do
niego mówił. 30 Odpowiedział Jezus i rzekł: Nie dla mnie
się ten głos stał, ale dla was. 31 Teraz jest sąd świata
tego, teraz książę świata tego precz wyrzucony będzie.
32 A ja jeźli będę podwyższony od ziemi, pociągnę
wszystkich do siebie. 33 (A mówił to, oznajmując, jaką
śmiercią miał umrzeć.) 34 Odpowiedział mu on lud:
Myśmy słyszeli z zakonu, iż Chrystus trwa na wieki;
a jakoż ty mówisz, że musi być podwyższony Syn
człowieczy? i któryż to jest Syn człowieczy? **(aiōn g165)**
35 Tedy im rzekł Jezus: Jeszcze do małego czasu jest z
wami światłość; chodźcież tedy, póki światłość macie,
żeby was ciemność nie ogarnęła; bo kto w ciemności
chodzi, nie wie, kędy idzie. 36 Póki światłość macie,
wierzcie w światłość, abyście byli synami światłości. To
powiedział Jezus, a odszedłszy schronił się od nich.
37 A choć tak wiele cudów uczynił przed nimi, przecię
nie uwierzyli weń, 38 Aby się wypełniło słowo Izajasza
proroka, które powiedział: Panie! i któż uwierzył kazaniu
naszemu, a ramię Pańskie komuż jest objawione?
39 Dlatego uwierzyć nie mogli, iż jeszcze powiedział
Izajasz: 40 Zaślepił oczy ich, i zatwardził serce ich,
aby oczyma nie widzieli i sercem nie zrozumieli, i
nie nawrócili się, abym je uzdrowił. 41 To powiedział
Izajasz, gdy widział chwałę jego, i mówił o nim. 42
Wszakże jednak i z książąt wiele ich weń uwierzyło; ale
dla Faryzeuszów nie wyznali, aby z bóżnicy nie byli
wyłączeni. 43 Bo umiłowali chwałę ludzką więcej, niż
chwałę Bożą. 44 I wołał Jezus, a mówił: Kto wierzy w
mię, nie w mię wierzy, ale w onego, który mię posłał.
45 I kto mię widzi, widzi onego, który mię posłał. 46 Ja
światłość przyszedłem na świat, aby żaden, kto wierzy
w mię, w ciemnościach nie został. 47 A jeźliby kto
słuchał słów moich, a nie uwierzyłby, jać go nie sądzę;
bom nie przyszedł, ażebym sądził świat, ale ażebym
zbawił świat. 48 Kto mną gardzi, a nie przyjmuje słów
moich, ma kto by go sądził; słowa, którem ja mówił,
one go osądzą w ostateczny dzień. 49 Bom ja z siebie
samego nie mówił, ale ten, który mię posłał, Ojciec, on
mi rozkazanie dał, co bym mówił i co bym powiadać
miał; 50 I wiem, że rozkazanie jego jest żywot wieczny;
przetoż to, co ja wam mówię, jako mi powiedział Ojciec,
tak mówię. **(aiōnios g166)**

13 A przed świętem wielkanocnem wiedząc Jezus, iż
przyszła godzina jego, aby przeszedł z tego świata
do Ojca, umiłowawszy swoje, którzy byli na świecie, aż
do końca umiłował je. 2 A gdy była wieczerza, a dyjabeł
już był wrzucił w serce Judasza, syna Szymonowego
Iszkaryjoty, aby go wydał; 3 Widząc Jezus, iż wszystko
Ojciec podał do rąk jego, a iż od Boga wyszedł i do
Boga idzie, 4 Wstał od wieczerzy i złożył szaty, a
wziąwszy prześcieradło, przepasał się. 5 Potem nalał
wody do miednicy, i począł nogi umywać uczniom i
ucierać prześcieradłem, którem był przepasany. 6 Tedy
przyszedł do Szymona Piotra; a on mu rzekł: Panie! i
tyż mnie masz nogi umywać? 7 Odpowiedział Jezus,
i rzekł mu: Co ja czynię, ty nie wiesz teraz, ale się
potem dowiesz. 8 Rzekł mu Piotr: Nie będziesz ty
nóg moich umywał na wieki. Odpowiedział mu Jezus:
Jeźli cię nie umyję, nie będziesz miał cząstki ze mną.
(aiōn g165) 9 Tedy mu rzekł Szymon Piotr: Panie! nie
tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę. 10 Rzekł mu
Jezus: Ktoć jest umyty, nie potrzebuje, jedno aby
nogi umył, bo czysty jest wszystek; i wy jesteście
czystymi, ale nie wszyscy; 11 Albowiem wiedział, który
go wydać miał; dlategoż rzekł: Nie wszyscy jesteście
czystymi. 12 Gdy tedy umył nogi ich i wziął szaty swoje,
usiadłszy zasię za stół, rzekł im: Wiecież, com wam
uczynił? 13 Wy mię nazywacie nauczycielem i Panem,
a dobrze mówicie; bomci jest nim. 14 Ponieważem
ja tedy umył nogi wasze, Pan i nauczyciel, i wyście
powinni jedni drugim nogi umywać. 15 Albowiem dałem
wam przykład, abyście jakom ja wam uczynił, i wy
czynili. 16 Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Nie
jest sługa większy nad pana swego, ani poseł jest
większy nad onego, który go posłał. 17 Jeźlić to wiecie,
błogosławieni jesteście, jeźli to uczynicie. 18 Nie o

wszystkichci was mówię, jać wiem, którem obrał; ale
żeby się wypełniło Pismo: Który je ze mną chleb,
podniósł przeciwko mnie piętę swoję. 19 Teraz wam
powiadam, przedtem niż się to stanie, abyście gdy
się to stanie, uwierzyli, żem ja jest. 20 Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam: Kto przyjmuje tego, którego
bym posłał, mię przyjmuje; a kto mię przyjmuje, onego
przyjmuje, który mię posłał. 21 To rzekłszy Jezus,
zasmucił się w duchu, i oświadczył, a rzekł: Zaprawdę,
zaprawdę powiadam wam, że jeden z was wyda mię.
22 Tedy uczniowie spoglądali po sobie, wątpiąc, o kim
by to mówił. 23 A był jeden z uczniów jego, który się
był położył na łonie Jezusowem, ten, którego miłował
Jezus. 24 Przetoż na tego skinął Szymon Piotr, aby
się wypytał, który by to był, o którym mówił. 25 A on
położywszy się na piersiach Jezusowych, rzekł mu:
Panie! któryż to jest? 26 Odpowiedział Jezus: Ten jest,
któremu ja omoczywszy sztuczkę chleba, podam; a
omoczywszy sztuczkę chleba, dał Judaszowi, synowi
Szymona, Iszkaryjotowi. 27 A zaraz po onej sztuczce
chleba wstąpił weń szatan. Tedy mu rzekł Jezus: Co
czynisz, czyń rychło. 28 A tego żaden nie zrozumiał
z spółsiedzących, na co mu to rzekł. 29 Albowiem
niektórzy mniemali, gdyż Judasz miał mieszek, iż mu
rzekł Jezus: Nakup, czego nam potrzeba na święto,
albo iżby co dał ubogim. 30 Tedy on wziąwszy onę
sztuczkę chleba, zarazem wyszedł; a noc była. 31 A
gdy wyszedł, rzekł Jezus: Teraz jest uwielbiony Syn
człowieczy, a Bóg uwielbiony jest w nim. 32 A ponieważ
Bóg uwielbiony jest w nim, tedy go też Bóg uwielbi sam
w sobie, i wnetże uwielbi go. 33 Synaczkowie! jeszcze
maluczko jestem z wami; będziecie mię szukać, ale
ja jakom rzekł Żydom: Gdzie ja idę, wy przyjść nie
możecie; tak i wam teraz powiadam. 34 Przykazanie
nowe daję wam, abyście się społecznie miłowali; jakom
i ja was umiłował, abyście się i wy społecznie miłowali.
35 Stądci poznają wszyscy, żeście uczniami moimi,
jeźli miłość mieć będziecie jedni przeciwko drugim.
36 Rzekł mu Szymon Piotr: Panie! dokądże idziesz?
Odpowiedział mu Jezus: Dokąd ja idę, ty teraz za mną
iść nie możesz, ale potem pójdziesz za mną. 37 Tedy
mu rzekł Piotr: Panie! czemuż teraz za tobą iść nie
mogę? Duszę moję za cię położę. 38 Odpowiedział
mu Jezus: Duszę twoję za mię położysz? Zaprawdę,
zaprawdę powiadam ci: Nie zapieje kur, aż się mnie po
trzykroć zaprzesz.

14 Niechaj się nie trwoży serce wasze; wierzycie
w Boga i w mię wierzycie. 2 W domu Ojca mego
wiele jest mieszkania; a jeźli nie, wżdybymci wam
powiedział. 3 Idę, abym wam zgotował miejsce; a gdy
odejdę i zgotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę
was do siebie, żebyście, gdziem ja jest, i wy byli. 4
A dokąd ja idę, wiecie, i drogę wiecie. 5 Rzekł mu
Tomasz: Panie! nie wiemy, dokąd idziesz, a jakoż
możemy drogę wiedzieć? 6 Rzekł mu Jezus: Jamci
jest ta droga, i prawda, i żywot; żaden nie przychodzi
do Ojca, tylko przez mię. 7 Gdybyście mię znali, i
Ojca byście też mego znali; i już go teraz znacie i
widzieliście go. 8 Rzekł mu Filip: Panie! ukaż nam
Ojca, a dosyć nam na tem. 9 Rzekł mu Jezus: Przez
tak długi czas jestem z wami, a nie poznałeś mię?
Filipie! kto mnie widzi, widzi i Ojca mego; jakoż ty
mówisz: Ukaż nam Ojca? 10 Nie wierzysz, iżem ja w
Ojcu, a Ojciec we mnie? Słowa, które ja do was mówię,
nie od samego siebie mówię, lecz Ojciec, który we
mnie mieszka, on czyni sprawy. 11 Wierzcie mi, żem
ja w Ojcu, a Ojciec we mnie; wżdy przynajmniej dla
samych spraw wierzcie mi. 12 Zaprawdę, zaprawdę
powiadam wam: Kto wierzy w mię, sprawy które Ja
czynię, i on czynić będzie, i większe nad te czynić
będzie; bo ja odchodzę do Ojca mego. 13 A o cokolwiek
prosić będziecie w imieniu mojem, to uczynię, aby był
uwielbiony Ojciec w Synu. 14 Jeźli o co będziecie prosić
w imieniu mojem, ja uczynię. 15 Jeźli mię miłujecie,
przykazania moje zachowajcie. 16 A ja prosić będę
Ojca, a innego pocieszyciela da wam, aby z wami
mieszkał na wieki, (aiōn g165) 17 Onego Ducha prawdy,
którego świat przyjąć nie może; bo go nie widzi, ani go
zna; lecz wy go znacie, gdyż u was mieszka i w was
będzie. 18 Nie zostawię was sierotami, przyjdę do was.
19 Jeszcze maluczko, a świat mię już więcej nie ogląda;
lecz wy mię oglądacie; bo ja żyję, i wy żyć będziecie.
20 W on dzień wy poznacie, żem ja jest w Ojcu moim, a
wy we mnie, i ja w was. 21 Kto ma przykazania moje
i zachowuje je, ten jest, który mię miłuje; a kto mię
miłuje, będzie go też miłował Ojciec mój; i ja go miłować
będę, i objawię mu siebie samego. 22 Powiedział mu
Judasz, nie on Iszkaryjot: Panie! cóż jest, że się nam
objawić masz, a nie światu? 23 Odpowiedział Jezus, i
rzekł mu: Jeźli mię kto miłuje, słowo moje zachowywać
będzie; i Ojciec mój umiłuje go, i do niego przyjdziemy,
a mieszkanie u niego uczynimy. 24 Kto mię nie miłuje,
słów moich nie zachowywuje; a słowo, które słyszycie,
nie jest moje, ale onego, który mię posłał, Ojca. 25
Tomci wam powiedział, u was mieszkając. 26 Lecz
pocieszyciel on, Duch Święty, którego pośle Ojciec
w imieniu mojem, onci was nauczy wszystkiego, i
przypomni wam wszystko, comkolwiek wam powiedział.
27 Pokój zostawuję wam, pokój on mój daję wam; nie
jako daje świat, ja wam daję; niechże się nie trwoży
serce wasze, ani się lęka. 28 Słyszeliście, żem ja wam
powiedział: Odchodzę, i zaś przyjdę do was. Gdybyście
mię miłowali, wżdybyście się radowali, żem rzekł: Idę
do Ojca; bo Ojciec mój większy jest niż ja. 29 I terazem
wam powiedział, przedtem niż się to stanie, żebyście

gdy się to stanie, uwierzyli. 30 Już dalej z wami wiele
mówić nie będę; albowiem idzie książę świata tego, a
we mnie nic nie ma; 31 Ale iżby poznał świat, że miłuję
Ojca, a jako mi rozkazał Ojciec, tak czynię. Wstańcież,
pójdźmy stąd.

15 Jam jest ona winna macica prawdziwa, a Ojciec
mój jestci winiarzem. 2 Każdą latorośl, która
we mnie owocu nie przynosi, odcina, a każdą, która
przynosi owoc, oczyszcza, aby obfitszy owoc przyniosła.
3 Już wy jesteście czystymi, dla słów, którem do was
mówił. 4 Mieszkajcież we mnie, a ja w was; jako
latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie, jeźli
nie będzie trwała w winnej macicy, także ani wy, jeźli
we mnie mieszkać nie będziecie. 5 Jam jest winna
macica, a wyście latorośle; kto mieszka we mnie, a ja
w nim, ten przynosi wiele owocu; bo beze mnie nic
uczynić nie możecie. 6 Jeźliby kto nie mieszkał we
mnie, precz wyrzucony będzie jako latorośl, i uschnie;
i zbiorą je i na ogień wrzucą, i zgoreje. 7 Jeźli we
mnie mieszkać będziecie i słowa moje w was mieszkać
będą, czegobyściekolwiek chcieli, proście, a stanie się
wam. 8 W tem będzie uwielbiony Ojciec mój, kiedy
obfity owoc przyniesiecie, a będziecie moimi uczniami.
9 Jako mię umiłował Ojciec, tak i ja umiłowałem was;
trwajcież w miłości mojej. 10 Jeźli przykazania moje
zachowacie, trwać będziecie w miłości mojej, jakom i ja
zachował przykazania Ojca mego i trwam w miłości
jego. 11 Tomci wam powiedział, aby wesele moje w
was trwało, a wesele wasze było zupełne. 12 Toć jest
przykazanie moje, abyście się społecznie miłowali,
jakom i ja was umiłował. 13 Większej miłości nad tę
żaden nie ma, jedno gdyby kto duszę swoję położył
za przyjacioły swoje. 14 Wy jesteście przyjaciele moi,
jeźli czynić będziecie, cokolwiek ja wam przykazuję. 15
Jużci was dalej nie będę zwał sługami; bo sługa nie
wie, co czyni pan jego; leczem was nazwał przyjaciółmi,
bo wszystko, comkolwiek słyszał od Ojca mego,
oznajmiłem wam. 16 Nie wyście mnie obrali, alem ja
was obrał; i postanowiłem, abyście wyszli i przynieśli
owoc, a owoc wasz aby trwał, i o cokolwiek byście
prosili Ojca w imieniu mojem, żeby wam dał. 17 Toć
wam przykazuję, abyście się społecznie miłowali. 18
Jeźli was świat nienawidzi, wiedzcie, żeć mię pierwej,
niżeli was, miał w nienawiści. 19 Byście byli z świata,
świat, co jest jego, miłowałby; lecz iż nie jesteście z
świata, alem ja was wybrał z świata, przetoż was świat
nienawidzi. 20 Wspomnijcie na słowo, którem ja wam
powiedział: Nie jest sługa większy nad pana swego.
Jeźlić mię prześladowali, i was prześladować będą;
jeźli słowa moje zachowywali, i wasze zachowywać
będą. 21 Aleć wam to wszystko czynić będą dla imienia
mego, iż nie znają onego, który mię posłał. 22 Bym był
nie przyszedł, a nie mówił im, nie mieliby grzechu; lecz
teraz nie mają wymówki z grzechu swego. 23 Kto mnie
nienawidzi, i Ojca mego nienawidzi. 24 Bym był tych
uczynków nie czynił między nimi, których żaden inszy
nie czynił, grzechu by nie mieli; lecz teraz i widzieli
i nienawidzili i mnie, i Ojca mego. 25 Ale iżby się
wypełniło słowo, które jest w zakonie ich napisane:
Że mię darmo mieli w nienawiści. 26 A gdy przyjdzie
on pocieszyciel, którego ja wam poślę od Ojca, Duch
prawdy, który od Ojca przychodzi, on o mnie świadczyć
będzie. 27 Ale i wy świadczyć będziecie; bo ze mną od
początku jesteście.

16 Tomci wam powiedział, abyście się nie gorszyli.
2 Wyłączać was będą z bóżnic; owszem przyjdzie
godzina, że wszelki, który was zabije, będzie mniemał,
że Bogu posługę czyni. 3 A toć wam uczynią, iż nie
poznali Ojca ani mnie. 4 Alemci wam to powiedział,
abyście gdy przyjdzie ta godzina, wspomnieli na to,
żem ja wam opowiedział; a tegom wam z początku
nie powiadał, bom był z wami. 5 Lecz teraz idę do
onego, który mię posłał, a żaden z was nie pyta mię:
Dokąd idziesz? 6 Ale żem wam to powiedział, smutek
napełnił serce wasze. 7 Lecz ja wam prawdę mówię,
wamci to pożyteczno, abym ja odszedł; bo jeźli ja nie
odejdę, pocieszyciel on nie przyjdzie do was, a jeźli
odejdę, poślę go do was. 8 A on przyszedłszy, będzie
karał świat z grzechu i z sprawiedliwości, i z sądu;
9 Z grzechu mówię, iż nie uwierzyli we mnie; 10 Z
sprawiedliwości zasię, iż do Ojca mego idę, a już mnie
więcej nie ujrzycie; 11 Z sądu, iż książę tego świata już
jest osądzony. 12 Mamci wam jeszcze wiele mówić, ale
teraz znieść nie możecie. 13 Lecz gdy przyjdzie on
Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę; bo
nie sam od siebie mówić będzie, ale cokolwiek usłyszy,
mówić będzie, i przyszłe rzeczy wam opowie. 14 On
mię uwielbi; bo z mego weźmie, a opowie wam. 15
Wszystko, co ma Ojciec, moje jest; dlatego rzekł: Że
z mego weźmie, a wam opowie. 16 Maluczko, a nie
ujrzycie mię, i zasię maluczko, a ujrzycie mię; bo ja
idę do Ojca. 17 Mówili tedy niektórzy z uczniów jego
między sobą: Cóż to jest, co nam mówi: Maluczko, a
nie ujrzycie mię, i zasię maluczko, a ujrzycie mię, a
iż ja idę do Ojca? 18 Przetoż mówili: Cóż to jest, co
mówi: Maluczko? Nie wiemy, co mówi. 19 Tedy Jezus
poznał, że go pytać chcieli, i rzekł im: O tem się pytacie
między sobą, żem rzekł: Maluczko, a nie ujrzycie mię, i
zasię maluczko, a ujrzycie mię. 20 Zaprawdę, zaprawdę
powiadam wam: Że wy będziecie płakać i narzekać,
a świat się będzie weselił; wy smutni będziecie, ale
smutek wasz obróci się wam w wesele. 21 Niewiasta
gdy rodzi, smutek ma, bo przyszła godzina jej; lecz
gdy porodzi dzieciątko, już nie pamięta uciśnienia,

dla radości, iż się człowiek na świat narodził. 22 I wy
teraz smutek macie; ale zasię ujrzę was, a będzie
się radowało serce wasze, a radości waszej nikt nie
odejmie od was. 23 A dnia onego nie będziecie mnie
o nic pytać. Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam:
O cokolwiek byście prosili Ojca w imieniu mojem,
da wam. 24 Dotąd o niceście nie prosili w imieniu
mojem; proścież, a weźmiecie, aby radość wasza była
doskonała. 25 Tomci wam przez przypowieść mówił;
ale idzie godzina, gdy już dalej nie przez przypowieści
mówić wam będę, ale jawnie o Ojcu moim oznajmię
wam. 26 W on dzień w imieniu mojem prosić będziecie;
a nie mówię wam: Iż ja będę Ojca prosił za wami;
27 Albowiem sam Ojciec miłuje was, żeście wy mię
umiłowali i uwierzyliście, żem ja od Boga przyszedł. 28
Wyszedłem od Ojca, a przyszedłem na świat; i zasię
opuszczam świat, a idę do Ojca. 29 Rzekli mu uczniowie
jego: Oto teraz jawnie mówisz, a żadnej przypowieści
nie powiadasz; 30 Teraz wiemy, że wszystko wiesz, a
nie potrzebujesz, aby cię kto pytał; przez to wierzymy,
żeś od Boga wyszedł. 31 Odpowiedział im Jezus:
Teraz wierzycie. 32 Oto przyjdzie godzina; owszem
już przyszła, że się rozproszycie każdy do swego, a
mię samego zostawicie; lecz nie jestem sam, bo Ojciec
jest ze mną. 33 Tomci wam powiedział, abyście we
mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie; ale
ufajcie, jam zwyciężył świat.

17 To powiedziawszy Jezus, podniósł oczy swoje
w niebo i rzekł: Ojcze! przyszła godzina, uwielbij
Syna twego, aby też i Syn twój uwielbił ciebie. 2
Jakoś mu dał moc nad wszelkiem ciałem, aby tym
wszystkim, któreś mu dał, dał żywot wieczny. **(aiōnios g166)** 3
A toć jest żywot wieczny, aby cię poznali
samego prawdziwego Boga, i któregoś posłał, Jezusa
Chrystusa. **(aiōnios g166)** 4 Jam cię uwielbił na ziemi, i
dokończyłem sprawę, którąś mi dał, abym ją czynił.
5 A teraz uwielbij mię ty, Ojcze! u siebie samego tą
chwałą, którąm miał u ciebie, pierwej, niżeli świat był. 6
Objawiłem imię twoje ludziom, któreś mi dał z świata;
toć byli i dałeś mi je, i zachowali słowa twoje. 7 A
teraz poznali, iż wszystko, coś mi dał, od ciebie jest.
8 Albowiem słowa, któreś mi dał, dałem im; a oni je
przyjęli, i poznali prawdziwie, iżem od ciebie wyszedł, a
uwierzyli, żeś ty mię posłał. 9 Jać za nimi proszę, a
nie za światem proszę, ale za tymi, któreś mi dał; bo
twoi są. 10 I wszystko moje jest twoje, a twoje moje,
i uwielbionym jest w nich. 11 A nie jestem więcej na
świecie, ale oni są na świecie, a ja do ciebie idę. Ojcze
święty, zachowaj je w imieniu twojem, któreś mi dał, aby
byli jedno, jako i my. 12 Gdym z nimi był na świecie, jam
je zachował w imieniu twojem, któreś mi dał; strzegłem
ich i żaden z nich nie zginął, tylko on syn zatracenia,
żeby się Pismo wypełniło. 13 Ale teraz do ciebie idę i
mówię to na świecie, aby mieli radość moję doskonałą
w sobie. 14 Jam im dał słowo twoje, a świat je miał w
nienawiści; bo nie są z świata, jako i ja nie jestem z
świata. 15 Nie proszę, abyś je wziął z świata, ale abyś
je zachował ode złego. 16 Nie sąć z świata, jako i ja nie
jestem z świata. 17 Poświęć je w prawdzie twojej; słowo
twoje jest prawdą. 18 Jakoś ty mię posłał na świat, tak i
ja posyłam je na świat. 19 A ja poświęcam samego
siebie za nich, aby i oni poświęceni byli w prawdzie. 20
Nie tylko za tymi proszę, lecz i za onymi, którzy przez
słowo ich uwierzą w mię; 21 Aby wszyscy byli jedno,
jako ty, Ojcze! we mnie, a ja w tobie; aby i oni w nas
jedno byli, aby świat uwierzył, żeś ty mię posłał. 22 A ja
tę chwałę, którąś mi dał, dałem im, aby byli jedno, jako
my jedno jesteśmy; 23 Ja w nich, a ty we mnie, aby
byli doskonałymi w jedno, a iżby poznał świat, żeś ty
mię posłał, a iżeś je umiłował, jakoś i mię umiłował. 24
Ojcze! któreś mi dał, chcę, abym gdziem ja jest, i oni
byli ze mną, aby oglądali chwałę moję, którąś mi dał;
albowiemeś mię umiłował przed założeniem świata. 25
Ojcze sprawiedliwy! i świat cię nie poznał; alem ja cię
poznał, a i ci poznali, żeś ty mię posłał. 26 I uczyniłem
im znajome imię twoje i znajome uczynię, aby miłość,
którąś mię umiłował, w nich była, a ja w nich.

18 To powiedziawszy Jezus wyszedł z uczniami
swoimi przez potok Cedron, gdzie był ogród,
do którego on wszedł i uczniowie jego. 2 A wiedział
i Judasz, który go wydawał, ono miejsce; bo się
tam często schadzał Jezus z uczniami swoimi. 3
Przetoż Judasz wziąwszy rotę i sługi od przedniejszych
kapłanów i Faryzeuszów, przyszedł tam z latarniami i
z pochodniami, i z broniami. 4 Tedy Jezus wiedząc
wszystko, co nań przyjść miało, wyszedłszy rzekł
im: Kogo szukacie? 5 Odpowiedzieli mu: Jezusa
Nazareńskiego. Rzekł im Jezus: Jam jest. A stał z
nimi i Judasz, który go wydawał. 6 A skoro im rzekł:
Jam jest, postąpili nazad i padli na ziemię. 7 Tedy
ich zasię spytał: Kogo szukacie? A oni rzekli: Jezusa
Nazareńskiego. 8 Odpowiedział Jezus: Powiedziałem
wam, żem ja jest; jeźli tedy mię szukacie, dopuśćcież
tym odejść; 9 Aby się wypełniły słowa, które był
powiedział: Nie straciłem żadnego z tych, któreś mi
dał. 10 Tedy Szymon Piotr mając miecz, dobył go, i
uderzył sługę kapłana najwyższego, i uciął mu ucho
jego prawe; a temu słudze imię było Malchus. 11 I rzekł
Jezus Piotrowi: Włóż miecz twój w pochwę; izali nie
mam pić kielicha tego, który mi dał Ojciec? 12 Rota
tedy i rotmistrz, i słudzy żydowscy pojmali Jezusa i
związali go. 13 I wiedli go naprzód do Annasza; bo był
świekier Kaifaszowy, który był najwyższym kapłanem
roku onego. 14 A Kaifasz ten był, który Żydom radził,

że pożyteczno jest, aby jeden człowiek umarł za lud. 15
I szedł za Jezusem Szymon Piotr i drugi uczeń. A ten
uczeń był znajomy najwyższemu kapłanowi, i wszedł z
Jezusem do dworu najwyższego kapłana. 16 Ale Piotr
stał u drzwi na dworze. Wyszedł tedy on drugi uczeń,
który był znajomy najwyższemu kapłanowi, i mówił z
odźwierną, i wprowadził tam Piotra. 17 Tedy rzekła
Piotrowi dziewka odźwierna: Izaliś i ty nie jest z uczniów
tego człowieka? On odpowiedział: Nie jestem. 18 Stali
tedy słudzy i czeladź, uczyniwszy ogień, bo zimno było;
i grzali się; był też z nimi Piotr, stojąc i grzejąc się. 19 A
tak najwyższy kapłan pytał Jezusa o jego uczniów i o
naukę jego. 20 Odpowiedział mu Jezus: Jam jawnie
mówił światu; Jam zawsze uczył w bóżnicy i w kościele,
gdzie się zewsząd Żydowie schadzają, a potajemnie
nicem nie mówił. 21 Cóż mię pytasz? Pytaj tych, którzy
słuchali, com im mówił; cić to wiedzą, com ja mówił. 22
A gdy on to mówił, jeden z sług, który tam stał, wyciął
policzek Jezusowi, mówiąc: I także (to) odpowiadasz
najwyższemu kapłanowi? 23 Odpowiedział mu Jezus:
Izalim źle rzekł, daj świadectwo o złem, a jeźlim dobrze,
przeczże mię bijesz? 24 I odesłał go Annasz związanego
do Kaifasza, najwyższego kapłana. 25 A Szymon Piotr
stał i grzał się. I rzekli do niego: Azażeś i ty nie jest z
uczniów jego? A on się zaprzał, mówiąc: Nie jestem.
26 Rzekł mu niektóry z sług kapłana najwyższego,
powinowaty onego, któremu był Piotr uciął ucho: Izażem
ja ciebie nie widział w ogrodzie z nimi? 27 Zaprzał
się zasię Piotr, a zarazem kur zapiał. 28 Prowadzili
tedy Jezusa od Kaifasza na ratusz, a było rano. I nie
weszli sami na ratusz, aby się nie zmazali, ale iżby
pożywali baranka wielkanocnego. 29 Tedy wyszedł do
nich Piłat, i rzekł: Jakąż skargę przynosicie przeciwko
człowiekowi temu? 30 Odpowiedzieli mu i rzekli: Być ten
nie był złoczyńcą, tedybyśmy ci go nie podali. 31 I rzekł
Piłat: Weźmijcież go wy, a według zakonu waszego
osądźcie go. Rzekli mu Żydowie: Nam się nie godzi
zabijać nikogo; 32 Aby się wypełniły słowa Jezusowe,
które rzekł oznajmując, jaką miał śmiercią umrzeć. 33
Tedy zasię wszedł Piłat na ratusz i zawołał Jezusa i
rzekł mu: Tyżeś jest król żydowski? 34 Odpowiedział
mu Jezus: A samże to od siebie mówisz, czylić insi
powiedzieli o mnie? 35 Odpowiedział Piłat: Azażem
ja Żyd? Naród twój i przedniejsi kapłani podali mi cię;
cóżeś wżdy uczynił? 36 Odpowiedział Jezus: Królestwo
moje nie jest z tego świata; gdyby królestwo moje z
tego świata było, wżdyć by mię słudzy moi bronili, abym
nie był wydany Żydom; lecz teraz królestwo moje nie
jest stąd. 37 Tedy mu rzekł Piłat: Toś ty przecię jest
królem? Odpowiedział mu Jezus: Ty powiadasz, żem
jest królem. Jam się na to narodził i na tom przyszedł
na świat, abym świadectwo wydał prawdzie; wszelki,
który jest z prawdy, słucha głosu mego. 38 Rzekł
mu Piłat: Cóż jest prawda? A to rzekłszy, wyszedł
zasię do Żydów i rzekł im: Ja w nim żadnej winy nie
znajduję. 39 A też u was jest ten zwyczaj, abym wam
jednego wypuścił na wielkanoc; chcecież tedy, abym
wam wypuścił tego króla Żydowskiego? 40 Tedy zasię
wszyscy zawołali, mówiąc: Nie tego, ale Barabbasza! A
ten Barabbasz był zbójca.

19 Tedy Piłat wziął Jezusa i ubiczował go. 2 A
żołnierze uplótłszy koronę z cierni, włożyli na
głowę jego i płaszczem szarłatowym przyodziali go, 3
A mówili: Bądź pozdrowiony, królu żydowski! i dawali
mu policzki. 4 I zasię wyszedł Piłat na dwór, i rzekł
im: Oto go wam wywiodę na dwór, abyście wiedzieli,
iż w nim żadnej winy nie znajduję. 5 Tedy Jezus
wyszedł na dwór, niosąc onę cierniową koronę i on
płaszcz szarłatowy; i rzekł im Piłat: Oto człowiek!
6 A gdy go ujrzeli przedniejsi kapłani i słudzy ich,
zawołali mówiąc: Ukrzyżuj, ukrzyżuj go! Rzekł im Piłat:
Weźmijcie go wy, a ukrzyżujcie, boć ja w nim żadnej
winy nie znajduję. 7 Odpowiedzieli mu Żydowie: Myć
zakon mamy i według zakonu naszego ma umrzeć;
bo się czynił Synem Bożym. 8 A gdy Piłat usłyszał te
słowa, bardziej się uląkł. 9 I wszedł zasię do ratusza i
rzekł do Jezusa: Skądżeś ty jest? Lecz mu Jezus nie
dał odpowiedzi. 10 Tedy mu rzekł Piłat: Nie mówisz ze
mną? Nie wiesz, iż mam moc ukrzyżować cię i mam
moc wypuścić cię? 11 Odpowiedział Jezus: Nie miałbyś
żadnej mocy nade mną, jeźliby ci nie była dana z góry;
przetoż, kto mię tobie wydał, większy grzech ma. 12
Odtąd Piłat starał się o to, jakoby go wypuścił; lecz
Żydowie wołali mówiąc: Jeźli go wypuścisz, nie jesteś
przyjacielem cesarskim; każdy bowiem, co się królem
czyni, sprzeciwia się cesarzowi. 13 A przetoż Piłat
usłyszawszy te słowa, wywiódł Jezusa na dwór i siadł
na stolicy, na miejscu, które zowią Litostrotos, a po
żydowsku Gabbata. 14 A było to w dzień przygotowania
przed wielkanocą, około szóstej godziny, i rzekł Piłat
Żydom: Oto król wasz! 15 A oni zawołali: Strać, strać!
Ukrzyżuj go! Rzekł im Piłat: Królaż waszego ukrzyżuję?
Odpowiedzieli przedniejsi kapłani: Nie mamy króla, tylko
cesarza. 16 Tedy im go wydał, żeby był ukrzyżowany. I
wzięli Jezusa i wywiedli. 17 A on niosąc krzyż swój,
wyszedł na ono miejsce, które zwano trupich głów, a po
żydowsku zowią je Golgota; 18 Gdzie go ukrzyżowali, a
z nim drugich dwóch z obu stron, a w pośrodku Jezusa.
19 Napisał też Piłat i napis, i postawił nad krzyżem;
a było napisane: Jezus Nazareński, król żydowski.
20 A ten napis czytało wiele Żydów; bo blisko miasta
było ono miejsce, gdzie był ukrzyżowany Jezus; a
było napisane po żydowsku, po grecku i po łacinie.
21 Tedy rzekli Piłatowi przedniejsi kapłani żydowscy:
Nie pisz król żydowski; ale iż on powiadał: Jestem

królem żydowskim. 22 Odpowiedział Piłat: Com napisał,
tom napisał. 23 A gdy żołnierze Jezusa ukrzyżowali,
wzięli szaty jego i uczynili cztery części, każdemu
żołnierzowi część, i suknią; a była ta suknia nie szyta,
ale od wierzchu wszystka dziana. 24 Tedy rzekli jedni
do drugich: Nie krajmy jej, ale o nię rzućmy losy,
czyja ma być; aby się Pismo wypełniło, które mówi:
Podzielili między się szaty moje, a o odzienie moje
los miotali. To tedy uczynili żołnierze. 25 A stały podle
krzyża Jezusowego matka jego i siostra matki jego,
Maryja, żona Kleofaszowa, i Maryja Magdalena. 26
Tedy Jezus ujrzawszy matkę i ucznia, którego miłował,
tuż stojącego, rzekł matce swojej: Niewiasto, oto syn
twój! 27 Potem rzekł uczniowi: Oto matka twoja! a od
onej godziny wziął ją on uczeń do siebie. 28 Potem
widząc Jezus, iż się już wszystko wykonało, aby się
wypełniło Pismo, rzekł: Pragnę. 29 A było tam naczynie
postawione octu pełne; tedy oni napełniwszy gąbkę
octem, a obłożywszy (ją) hizopem podali do ust jego.
30 A gdy Jezus skosztował octu, rzekł: Wykonało się;
a nachyliwszy głowę, oddał ducha. 31 Tedy Żydowie,
aby ciała na krzyżu na sabat nie zostały, ponieważ był
dzień przygotowania, (albowiem był wielki on dzień
sabatu,) prosili Piłata, aby im golenie połamano, i
zdjęto je. 32 Przyszli tedy żołnierze, a pierwszemu
wprawdzie złamali golenie i drugiemu, który z nim
był ukrzyżowany. 33 Ale do Jezusa przyszedłszy,
gdy ujrzeli, że już umarł, nie łamali goleni jego. 34
Lecz jeden z żołnierzy włócznią otworzył bok jego, a
zarazem wyszła krew i woda. 35 A ten, co to widział,
świadczył o tem i prawdziwe jest świadectwo jego; a
on wie, iż prawdę powiada, abyście wy wierzyli. 36
Albowiem się to stało, aby się wypełniło Pismo: Kość
jego nie będzie złamana. 37 I zasię drugie Pismo mówi:
Ujrzą, kogo przebodli. 38 A potem prosił Piłata Józef z
Arymatyi, (który był uczniem Jezusowym, ale tajemnym
dla bojaźni żydowskiej), aby zdjął ciało Jezusowe. I
pozwolił Piłat. Szedł tedy i zdjął ciało Jezusowe. 39
Przyszedł też i Nikodem, (który był przedtem przyszedł
w nocy do Jezusa), niosąc zmieszanej myrry i aloes,
około sta funtów. 40 Wzięli tedy ciało Jezusowe i uwinęli
je w prześcieradła z onemi rzeczami wonnemi, jako
jest zwyczaj Żydom umarłe chować. 41 A był na onem
miejscu, gdzie był ukrzyżowany, ogród, a w ogrodzie
grób nowy, w którym jeszcze nikt nie był położony. 42
Przetoż tam dla dnia przygotowania żydowskiego, iż on
grób był blisko, położyli Jezusa.

20 A pierwszego dnia po sabacie Maryja Magdalena
przyszła rano do grobu, gdy jeszcze było ciemno,
i ujrzała kamień odwalony od grobu. 2 I bieżała, a
przyszła do Szymona Piotra i do onego drugiego
ucznia, którego miłował Jezus, i rzekła im: Wzięli Pana
z grobu, a nie wiemy, gdzie go położyli. 3 Tedy wyszedł
Piotr i on drugi uczeń, a szli do grobu. 4 I bieżeli obaj
społem; ale on drugi uczeń wyścignął Piotra i pierwej
przyszedł do grobu. 5 A nachyliwszy się, ujrzał leżące
prześcieradła; wszakże tam nie wszedł. 6 Przyszedł
też i Szymon Piotr, idąc za nim, i wszedł w grób, i
ujrzał prześcieradła leżące, 7 I chustkę, która była
na głowie jego, nie z prześcieradłami położoną, ale z
osobna na jednem miejscu zwiniętą. 8 Potem wszedł i
on drugi uczeń, który był pierwej przyszedł do grobu, i
ujrzał, a uwierzył. 9 Albowiem jeszcze nie rozumieli
Pisma, iż miał zmartwychwstać. 10 I odeszli zaś oni
uczniowie do domu. 11 Ale Maryja stała u grobu, na
dworze płacząc; a gdy płakała, nachyliła się w grób. 12
I ujrzała dwóch Aniołów w bieli siedzących, jednego
u głowy, a drugiego u nóg, tam gdzie było położone
ciało Jezusowe. 13 Którzy jej rzekli: Niewiasto! czemu
płaczesz? Rzekła im: Iż wzięli Pana mego, a nie wiem,
gdzie go położyli. 14 A to rzekłszy, obróciła się nazad i
ujrzała Jezusa stojącego; lecz nie wiedziała, iż Jezus
był. 15 Rzekł jej Jezus: Niewiasto! czemu płaczesz?
kogo szukasz? A ona mniemając, że był ogrodnik,
rzekła mu: Panie! jeźliś go ty wziął, powiedz mi, gdzieś
go położył, a ja go wezmę. 16 Rzekł jej Jezus: Maryjo!
Która obróciwszy się, rzekła mu: Rabbuni! co się
wykłada: Nauczycielu! 17 Rzekł jej Jezus: Nie dotykaj
się mnie, bom jeszcze nie wstąpił do Ojca mego; ale idź
do braci moich, a powiedz im: Wstępuję do Ojca mego
i Ojca waszego, i do Boga mego i Boga waszego. 18
Tedy przyszła Maryja Magdalena, oznajmując uczniom,
że widziała Pana, a że jej to powiedział. 19 A gdy był
wieczór dnia onego pierwszego po sabacie, a drzwi
były zamknięte, gdzie byli uczniowie zgromadzeni dla
bojaźni żydowskiej, przyszedł Jezus i stanął w pośrodku
nich, i rzekł im: Pokój wam! 20 A to rzekłszy pokazał im
ręce i bok swój; a uradowali się uczniowie, ujrzawszy
Pana. 21 Rzekł im zasię Jezus: Pokój wam; jako mię
posłał Ojciec, tak i ja was posyłam. 22 A to rzekłszy
tchnął na nie i rzekł im: Weźmijcie Ducha Świętego. 23
Którymkolwiek grzechy odpuścicie, są im odpuszczone,
a którymkolwiek zatrzymacie, są zatrzymane. 24 A
Tomasz, jeden ze dwunastu, którego zowią Dydymus,
nie był z nimi, gdy był przyszedł Jezus. 25 I rzekli mu
drudzy uczniowie: Widzieliśmy Pana. Ale im on rzekł:
Jeźli nie ujrzę w ręku jego znaków gwoździ, a nie włożę
palca mego w znaki gwoździ, a nie włożę ręki mojej w
bok jego, nie uwierzę. 26 A po ośmiu dniach byli zasię
uczniowie jego w domu, i Tomasz z nimi. I przyszedł
Jezus, gdy były drzwi zamknięte, a stanął w pośrodku
nich, i rzekł: Pokój wam! 27 Potem rzekł Tomaszowi:
Włóż sam palec twój, a oglądaj ręce moje i ściągnij
rękę twoję, i włóż ją w bok mój, a nie bądź niewiernym,
ale wiernym. 28 Tedy odpowiedział Tomasz i rzekł mu:

Panie mój, i Boże mój! 29 Rzekł mu Jezus: Żeś mię
ujrzał, Tomaszu, uwierzyłeś; błogosławieni którzy nie
widzieli, a uwierzyli. 30 Wieleć i innych cudów uczynił
Jezus przed oczyma uczniów swoich, które nie są
napisane w tych księgach. 31 Ale te są napisane,
abyście wy wierzyli, że Jezus jest Chrystus, Syn Boży,
a żebyście wierząc żywot mieli w imieniu jego.

21 Potem się zaś ukazał Jezus uczniom u morza
Tyberyjadzkiego, a ukazał się tak. 2 Byli pospołu
Szymon Piotr i Tomasz, którego zowią Dydymus,
i Natanael, który był z Kany Galilejskiej, i synowie
Zebedeuszowi, i drudzy dwaj z uczniów jego. 3 Rzekł im
Szymon Piotr: Pójdę ryby łowić. Mówią mu: Pójdziemy
i my z tobą. I szli, i wnet wstąpili w łódź, a onej
nocy nic nie pojmali. 4 A gdy już było rano, stanął
Jezus na brzegu; wszakże nie wiedzieli uczniowie,
żeby był Jezus. 5 Rzekł im tedy Jezus: Dzieci! a
macież co jeść? Odpowiedzieli mu: Nie mamy. 6 A
on im rzekł: Zapuśćcie sieć po prawej stronie łodzi,
a znajdziecie. I zapuścili, a już dalej nie mogli jej
ciągnąć przed mnóstwem ryb. 7 I rzekł on uczeń,
którego miłował Jezus Piotrowi: Pan jest. Szymon tedy
Piotr, usłyszawszy iż Pan jest, przepasał się koszulą,
(albowiem był nagi) i rzucił się w morze. 8 A drudzy
zasię uczniowie przybyli w łodzi; (bo niedaleko było
od brzegu, ale jakoby na dwieście łokci) ciągnąc sieć
z rybami. 9 A gdy wstąpili na brzeg, ujrzeli węgle
nałożone, i rybę na nich leżącą i chleb. 10 Rzekł im
Jezus: Przynieście z tych ryb, któreście teraz pojmali.
11 Wstąpił tedy Szymon Piotr i wyciągnął sieć na ziemię,
pełną wielkich ryb, których było sto pięćdziesiąt i trzy; a
choć ich tak wiele było, nie zdarła się sieć. 12 Rzekł
im Jezus: Pójdźcie, obiadujcie. I żaden z uczniów nie
śmiał go pytać: Ty ktoś jest? wiedząc, że jest Pan. 13
Tedy przyszedł Jezus i wziął on chleb, i dał im, także i
rybę. 14 A toć już trzeci raz ukazał się Jezus uczniom
swoim po zmartwychwstaniu. 15 A gdy obiad odprawili,
rzekł Jezus Szymonowi Piotrowi: Szymonie Jonaszowy,
miłujesz mię więcej niżeli ci? Rzekł mu: Tak jest, Panie!
ty wiesz, że cię miłuję. Rzekł mu: Paśże baranki moje.
16 Rzekł mu zasię po wtóre: Szymonie Jonaszowy!
miłujesz mię? Rzekł mu: Tak jest, Panie! ty wiesz,
że cię miłuję. Rzekł mu: Paśże owce moje. 17 Rzekł
mu po trzecie: Szymonie Jonaszowy! miłujesz mię?
I zasmucił się Piotr, że mu po trzecie rzekł: Miłujesz
mię? I odpowiedział mu: Panie! ty wszystko wiesz, ty
znasz, że cię miłuję. Rzekł mu Jezus: Paśże owce
moje. 18 Zaprawdę, zaprawdę powiadam tobie: Gdyś
był młodszym, opasywałeś się i chodziłeś, kędyś chciał;
lecz gdy się zestarzejesz, wyciągniesz ręce twoje, a
inny cię opasze i poprowadzi, gdzie byś nie chciał. 19
A to powiedział, dając znać, jaką śmiercią miał uwielbić
Boga. A to powiedziawszy, rzekł mu: Pójdź za mną. 20
A Piotr obróciwszy się, ujrzał onego ucznia, którego
miłował Jezus, pozad idącego, który się też był położył
przy wieczerzy na piersiach jego, i rzekł był: Panie!
któryż jest ten, co cię wyda? 21 Tego ujrzawszy Piotr,
rzekł Jezusowi: Panie! a ten co? 22 Rzekł mu Jezus:
Jeźlibym chciał, żeby on został, aż przyjdę, co tobie do
tego? Ty pójdź za mną. 23 I wyszła ta powieść między
braci, żeby on uczeń umrzeć nie miał. Lecz mu nie
rzekł Jezus, iż nie miał umrzeć; ale: Jeźli chcę, aby
został aż przyjdę, cóż tobie do tego? 24 Tenci jest on
uczeń, który świadczy o tem, i to napisał; a wiemy, że
prawdziwe jest świadectwo jego. 25 Jest też jeszcze i
innych wiele rzeczy, które czynił Jezus; które gdyby
miały być wszystkie z osobna spisane, tuszę, iż i sam
świat nie mógłby ogarnąć ksiąg, które by napisane były.
Amen.

Dzieje

1 Pierwsze wprawdzie księgi napisałem, o Teofilu! o
wszystkiem, co począł Jezus i czynić, i uczyć. **2** Aż
do dnia onego, którego dawszy rozkazanie Apostołom,
które był przez Ducha Świętego obrał, wzięty jest w
górę. **3** Którym też samego siebie po męce swojej
żywym stawił w wielu niewątpliwych dowodach, przez
czterdzieści dni ukazując się im i mówiąc o królestwie
Bożem. **4** A zgromadziwszy je przykazał im, aby nie
odchodzili z Jeruzalemu, ale iżby czekali obietnicy
ojcowskiej, o którejście mówić słyszeli ode mnie.
5 Albowiemci Jan chrzcił wodą; ale wy będziecie
ochrzczeni Duchem Świętym po niewielu tych dniach.
6 A tak oni zszedłszy się, pytali go, mówiąc: Panie! izali
w tym czasie naprawisz królestwo Izraelskie? **7** Lecz on
rzekł do nich: Nie wasza rzecz jest, znać czasy i chwile,
które Ojciec w swojej mocy położył. **8** Ale przyjmiecie
moc Ducha Świętego, który przyjdzie na was; i będziecie
mi świadkami i w Jeruzalemie, i we wszystkiej Judzkiej
ziemi, i w Samaryi, aż do ostatniego kraju ziemi. **9** A to
rzekłszy, gdy oni patrzali, w górę podniesiony jest, a
obłok wziął go od oczów ich. **10** A gdy za nim do nieba
idącym pilnie patrzali, oto dwaj mężowie stanęli przy
nich w białem odzieniu, **11** I rzekli: Mężowie Galilejscy!
przecz stoicie, patrząc w niebo? Ten Jezus, który w
górę wzięty jest od was do nieba, tak przyjdzie, jakoście
go widzieli idącego do nieba. **12** Tedy się wrócili do
Jeruzalemu od góry, którą zowią oliwną, która jest
blisko Jeruzalemu, mając drogi przez jeden sabat. **13**
A gdy weszli, wstąpili na salę, gdzie mieszkali Piotr, i
Jakób, i Jan, i Andrzej, i Filip, i Tomasz, Bartłomiej,
i Mateusz, Jakób Alfeuszowy, i Szymon Zelotes, i
Judas Jakóbowy. **14** Ci wszyscy trwali jednomyślnie
na modlitwie i prośbach, z żonami i z Maryją, matką
Jezusową, i z braćmi jego. **15** A w oneż dni, powstawszy
Piotr w pośrodku uczniów, rzekł: (A był poczet osób
wespół zgromadzonych około sta i dwudziestu): **16**
Mężowie bracia! musiało się wypełnić ono pismo,
które opowiedział Duch Święty przez usta Dawidowe o
Judaszu, który był wodzem tych, co pojmali Jezusa;
17 Bo był policzony z nami i dostał był cząstki tego
usługiwania. **18** Tenci wprawdzie otrzymał rolę z zapłaty
niesprawiedliwości, a powiesiwszy się, rozpukł się na
poły i wypłynęły wszystkie wnętrzności jego. **19** I było
to jawne wszystkim mieszkającym w Jeruzalemie, tak
iż nazwano onę rolę własnym ich językiem Akieldama,
to jest rola krwi. **20** Albowiem napisano w księgach
Psalmów: Niechaj będzie mieszkanie jego puste, a
niech nie będzie, kto by w niem mieszkał, a biskupstwo
jego niech weźmie inny. **21** Potrzeba tedy, aby jeden z
tych mężów, którzy z nami bywali po wszystek czas,
który Pan Jezus przebywał między nami, **22** Począwszy
od chrztu Janowego, aż do tego dnia, którego jest wzięty
w górę od nas, był z nami świadkiem zmartwychwstania
jego. **23** I postawili dwóch: Józefa, którego zwano
Barsabaszem, którego też nazywano Justem, i Macieja.
24 A modląc się mówili: Ty Panie! który znasz serca
wszystkich, okaż z tych dwóch jednego, któregoś obrał;
25 Aby przyjął cząstkę usługiwania tego i apostolstwa, z
którego wypadł Judasz, aby odszedł na miejsce swoje.
26 I rzucili losy ich. I padł los na Macieja; a przyłączony
jest spólnem zdaniem do jedenastu Apostołów.

2 A gdy przyszedł dzień pięćdziesiąty, byli wszyscy
jednomyślnie pospołu. **2** Tedy się stał z prędka z
nieba szum, jakoby przypadającego wiatru gwałtownego
i napełnił wszystek dom, kędy siedzieli. **3** I ukazały
się im rozdzielone języki na kształt ognia, który usiadł
na każdym z nich. **4** I napełnieni są wszyscy Duchem
Świętym, a poczęli mówić innemi językami, jako im
Duch on dawał wymawiać. **5** A byli w Jeruzalemie
mieszkający Żydowie, mężowie nabożni, z każdego
narodu tych, którzy są pod niebem. **6** A gdy się stał
ten głos, zeszło się mnóstwo ludzi i strwożyli się, że
je słyszał każdy z nich mówiące własnym językiem
swoim. **7** I zdumiewali się wszyscy, i dziwowali się,
mówiąc jedni do drugich: Izali oto ci wszyscy, którzy
mówią, nie są Galilejczycy? **8** A jakoż my od nich
słyszymy każdy z nas swój własny język, w którymeśmy
się urodzili? **9** Partowie i Medowie, i Elamitowie, i
którzy mieszkamy w Mezopotamii, w Judzkiej ziemi, i w
Kapadocyi, w Poncie, i w Azyi; **10** W Frygii, i w Pamfilii,
w Egipcie, i w stronach Libii, która jest podle Cyreny, i
przychodniowie Rzymscy; Żydowie, i nowonawróceni;
11 Kreteńczycy, i Arabczycy; słyszymy ich, mówiących
językami naszemi wielkie sprawy Boże. **12** I zdumiewali
się wszyscy, i dziwowali się, mówiąc jeden do drugiego:
Cóż to wżdy ma być? **13** Lecz drudzy naśmiewając się,
mówili: Ci się młodem winem popili. **14** A stanąwszy
Piotr z jedenastoma, podniósł głos swój i przemówił do
nich: Mężowie Judzcy i wszyscy, którzy mieszkacie w
Jeruzalemie! niech wam to jawno będzie, a przyjmijcie
w uszy słowa moje. **15** Albowiem nie są ci, jako wy
mniemacie, pijani, gdyż dopiero jest trzecia na dzień
godzina. **16** Aleć to jest ono, co przepowiedziano
przez proroka Joela: **17** I będzie w ostateczne dni,
(mówi Bóg): Wyleję z Ducha mego na wszelkie ciało,
a prorokować będą synowie wasi i córki wasze, a
młodzieńcy wasi widzenia widzieć będą, a starcom
waszym sny się śnić będą. **18** Nawet w oneż dni
na sługi moje i na służebnice moje wyleję z Ducha
mego, i będą prorokować; **19** I ukażę cuda na niebie w
górze i znamiona na ziemi nisko, krew, i ogień, i parę
dymu. **20** Słońce się obróci w ciemność, a księżyc w

krew, przedtem niż przyjdzie on dzień Pański wielki i
znaczny. 21 I stanie się, że ktobykolwiek wzywał imienia
Pańskiego, zbawion będzie. 22 Mężowie Izraelscy!
słuchajcie słów tych Jezusa, onego Nazareńskiego,
męża od Boga wsławionego u was mocami i cudami, i
znamionami, które czynił Bóg przez niego w pośrodku
was, jako i wy sami wiecie; 23 Tego za ułożoną radą i
przejrzeniem Bożem wydanego wziąwszy, a przez ręce
niezbożników ukrzyżowawszy, zabiliście. 24 Którego
Bóg wzbudził, rozwiązawszy boleści śmierci, jakoż było
to niepodobne, aby od niej miał być zatrzymany. 25
Albowiem o nim mówi Dawid: Upatrywałem zawsze
Pana przed obliczem mojem; bo mi jest po prawicy,
abym nie był wzruszony. 26 Przetoż rozweseliło się
serce moje i rozradował się język mój, nadto i ciało
moje odpocznie w nadziei; 27 Albowiem nie zostawisz
duszy mojej w piekle, a nie dasz świętemu twojemu
oglądać skażenia. (Hadēs g86) 28 Oznajmiłeś mi drogi
żywota, a napełnisz mię radością przed obliczem
twojem. 29 Mężowie bracia! mogę bezpiecznie mówić
do was o patryjarsze Dawidzie, żeć umarł i pogrzebiony
jest, a grób jego jest u nas aż do dnia dzisiejszego.
30 Będąc tedy prorokiem i wiedząc, że mu się Bóg
obowiązał przysięgą, iż z owocu biódr jego według ciała
miał wzbudzić Chrystusa, a posadzić na stolicy jego.
31 To przeglądając, powiedział o zmartwychwstaniu
Chrystusowem, iż nie została dusza jego w piekle,
ani ciało jego widziało skażenia. (Hadēs g86) 32 Tegoć
Jezusa wzbudził Bóg, czego my wszyscy jesteśmy
świadkami. 33 Prawicą tedy Bożą będąc wywyższony,
a obietnicę Ducha Świętego wziąwszy od Ojca, wylał
to, co wy teraz widzicie i słyszycie. 34 Albowiemci
Dawid nie wstąpił do nieba, lecz sam powiada: Rzekł
Pan Panu memu, siądź po prawicy mojej, 35 Aż
położę nieprzyjacioły twoje podnóżkiem nóg twoich. 36
Niechajże tedy wie zapewne wszystek dom Izraelski,
że go Bóg i Panem, i Chrystusem uczynił, tego Jezusa,
któregoście wy ukrzyżowali. 37 A to słysząc, przerażeni
są na sercu i rzekli do Piotra i do innych Apostołów:
Cóż mamy czynić, mężowie bracia? 38 Tedy Piotr
rzekł do nich: Pokutujcie, a ochrzcij się każdy z
was w imieniu Jezusa Chrystusa na odpuszczenie
grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego. 39
Albowiemci wam ta obietnica należy i dziatkom waszym,
i wszystkim, którzy daleko są, którekolwiek by powołał
Pan, Bóg nasz. 40 I wielą inszych słów oświadczał się i
napominał je, mówiąc: Wyzwólcie się od tego rodzaju
przewrotnego. 41 Którzy tedy wdzięcznie przyjęli słowa
jego, ochrzczeni są i przystało dnia onego dusz około
trzech tysięcy. 42 I trwali w nauce apostolskiej i w
społeczności, i w łamaniu chleba, i w modlitwach.
43 I przyszedł strach na każdą duszę, a wiele się
znamion i cudów przez Apostołów działo. 44 A wszyscy,
którzy uwierzyli byli pospołu, i wszystkie rzeczy mieli
spólne. 45 A osiadłości i majętności sprzedawali, i
udzielali ich wszystkim, jako komu było potrzeba. 46
A na każdy dzień trwając zgodnie w kościele i chleb
łamiąc po domach, przyjmowali pokarm z radością i w
prostocie serdecznej. 47 Chwaląc Boga i mając łaskę u
wszystkiego ludu. A Pan przydawał zborowi na każdy
dzień tych, którzy mieli być zbawieni.

3 A Piotr i Jan społem wstępowali do kościoła w
godzinę modlitwy, dziewiątą. 2 A mąż niektóry będąc
chromy, zaraz z żywota matki swojej był noszony,
którego na każdy dzień sadzano u drzwi kościelnych,
które zwano piękne, aby prosił jałmużny od tych, którzy
wchodzili do kościoła. 3 Ten ujrzawszy Piotra i Jana,
że mieli wnijść do kościoła, prosił ich o jałmużnę.
4 A Piotr z Janem pilnie na niego patrząc, rzekli:
Wejrzyj na nas! 5 Tedy on z pilnością patrzał na nie,
spodziewając się co wziąć od nich. 6 I rzekł Piotr:
Srebra i złota nie mam; lecz co mam, to ci daję: W
imieniu Jezusa Chrystusa Nazareńskiego wstań, a
chodź. 7 A ująwszy go za prawą rękę jego, podniósł
go, a zarazem utwierdzone były nogi jego i kostki.
8 I wyskoczywszy, stanął i chodził, a wszedł z nimi
do kościoła, chodząc i skacząc, a chwaląc Boga. 9
A widział go wszystek lud chodzącego i chwalącego
Boga. 10 I poznali go, iż to on był, który dla jałmużny
siadał u drzwi pięknych kościelnych; i napełnieni są
strachu i zdumienia nad tem, co mu się stało. 11
A gdy się trzymał on chromy, który był uzdrowiony,
Piotra i Jana, zbieżał się do nich wszystek lud do
przysionka, który zwano Salomonowym, zdumiawszy
się. 12 Co widziąc Piotr, przemówił do ludu: Mężowie
Izraelscy! cóż się temu dziwujecie, albo czemu się
nam tak pilnie przypatrujecie, jakobyśmy to własną
mocą albo pobożnością uczynili, aby ten chodził? 13
Bóg Abrahama i Izaaka i Jakóba, Bóg ojców naszych,
uwielbił Jezusa, Syna swego, któregoście wy wydali
i zaparliście się go przed twarzą Piłatową, który go
sądził być godnym wypuszczenia. 14 A wyście się
onego świętego i sprawiedliwego zaparli, a prosiliście
o mężobójcę, aby wam był darowany. 15 I zabiliście
dawcę żywota, którego Bóg wzbudził od umarłych,
czego my świadkami jesteśmy. 16 A przez wiarę w imię
jego, tego, którego wy widzicie i znacie, utwierdziło imię
jego; wiara, mówię, która przez niego jest, dała temu
to zupełne zdrowie przed obliczem was wszystkich.
17 Ale teraz, bracia! wiem, żeście to z niewiadomości
uczynili, jako i książęta wasi. 18 Lecz Bóg, co przez
usta wszystkich proroków swoich przepowiedział, iż
Chrystus jego cierpieć miał, to tak ziścił. 19 Przetoż
pokutujcie, a nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy
wasze. 20 Gdyby przyszły czasy ochłody od obliczności

Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany
jest, Jezusa Chrystusa. 21 Który zaiste niebiosa ma
objąć aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy, co
był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych
swoich proroków od wieków. (aiōn g165) 22 Albowiem
Mojżesz do ojców rzekł: Proroka wam wzbudzi Pan,
Bóg wasz, z braci waszych, jako mię; onego słuchać
będziecie we wszystkiem, cokolwiek do was mówić
będzie. 23 I stanie się, że każda dusza, która by nie
słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu. 24
Aleć i wszyscy prorocy od Samuela i od innych po
nim, ilekolwiek ich mówiło, przepowiadali też te dni.
25 Wy jesteście synami prorockimi i przymierza, które
postanowił Bóg z ojcami naszymi, mówiąc do Abrahama:
A w nasieniu twojem błogosławione będą wszystkie
narody ziemi. 26 Wamci naprzód Bóg wzbudziwszy
Syna swego Jezusa, posłał go, aby wam błogosławił;
żeby się każdy z was odwrócił od złości swoich.

4 A gdy to oni mówili do ludu, nadeszli ich kapłani
i hetmani kościelni, i Saduceuszowie. 2 Obrażając
się, iż uczyli lud, a opowiadali w Jezusie powstanie
od umarłych. 3 I wrzucili na nie ręce, a podali je do
więzienia aż do jutra; bo już był wieczór. 4 A wiele z
tych, którzy one słowa słyszeli, uwierzyli; i była liczba
mężów około pięciu tysięcy. 5 I stało się nazajutrz, że
się zebrali przełożeni ich i starsi, i nauczeni w Piśmie w
Jeruzalemie, 6 I Annasz, najwyższy kapłan, i Kaifasz,
i Jan, i Aleksander, i ile ich było z rodu najwyższych
kapłanów; 7 A postawiwszy je w pośrodku, pytali ich:
Którą mocą a któremeście to imieniem uczynili? 8
Tedy Piotr, będąc pełen Ducha Świętego, rzekł do nich:
Przełożeni ludu i starsi Izraelscy! 9 Ponieważ my dziś
mamy być sądzeni dla dobrodziejstwa człowiekowi
niemocnemu uczynionego, jakoby on był uzdrowiony;
10 Niech wam wszystkim wiadomo będzie i wszystkiemu
ludowi Izraelskiemu, że w imieniu Jezusa Chrystusa
Nazareńskiego, któregoście wy ukrzyżowali, którego
Bóg wzbudził od umarłych, przez tego ten stoi przed
wami zdrowym. 11 Tenci jest kamień on wzgardzony od
was budujących, który się stał głową węgielną. 12 I
nie masz w żadnym innym zbawienia; albowiem nie
masz żadnego imienia pod niebem, danego ludziom,
przez które byśmy mogli być zbawieni. 13 Widząc tedy
bezpieczność Piotrową i Janową, i zrozumiawszy, iż
ludźmi byli nieuczonymi i prostakami, dziwowali się i
poznali je, iż byli z Jezusem. 14 Widząc też onego
człowieka z nimi stojącego, który był uzdrowiony, nie
mieli co przeciwko temu mówić. 15 A rozkazawszy
im precz ustąpić z rady, radzili się między sobą, 16
Mówiąc: Cóż uczynimy tym ludziom? Bo, że jawny cud
przez nie jest uczyniony, to wszystkim mieszkającym
w Jeruzalemie wiadomo jest, a nie możemy tego
zaprzeć. 17 Ale aby się to więcej nie rozsławiało
między ludźmi, zagroźmy im srodze, aby więcej w
tem imieniu żadnemu człowiekowi nie mówili. 18 A
zawoławszy ich, zakazali im, aby koniecznie nie mówili,
ani uczyli w imieniu Jezusowem. 19 Lecz Piotr i Jan
odpowiedziawszy rzekli do nich: Jeźliż to sprawiedliwa
przed obliczem Bożem, was raczej słuchać niż Boga,
rozsądźcie. 20 Albowiem my nie możemy tego, cośmy
widzieli i słyszeli, nie mówić. 21 A oni zagroziwszy im,
wypuścili je, nic nie znalazłszy, jakoby je skarać dla
ludu i wszyscy chwalili Boga za to, co się było stało.
22 Bo onemu człowiekowi było więcej niż czterdzieści
lat, nad którym się stał ten cud uzdrowienia. 23 A
gdy je wypuszczono, przyszli do swoich i oznajmili im,
cokolwiek do nich przedniejsi kapłani i starsi mówili.
24 Którzy usłyszawszy to, jednomyślnie podnieśli głos
swój ku Bogu i rzekli: Panie! tyś jest Bóg, któryś uczynił
niebo i ziemię, i morze i wszystko, co w nich jest:
25 Któryś Duchem Świętym przez usta Dawida, sługi
swego, powiedział: Przeczże się zburzyli narodowie, a
ludzie próżne rzeczy przemyślali? 26 Stanęli królowie
ziemi i książęta zebrali się wespół przeciwko Panu
i przeciwko pomazańcowi jego. 27 Albowiem się
zebrali prawdziwie przeciwko świętemu Synowi twemu
Jezusowi, któregoś pomazał, Herod i Poncki Piłat z
pogany i z ludem Izraelskim. 28 Aby uczynili, cokolwiek
ręka twoja i rada twoja przedtem postanowiła, aby się
stało. 29 Przetoż teraz, Panie! wejrzyj na pogróżki ich,
a daj sługom twoim ze wszystkiem bezpieczeństwem
mówić słowo twoje, 30 Ściągając rękę twoję ku
uzdrawianiu i ku czynieniu znamion i cudów, przez
imię świętego Syna twego Jezusa. 31 A gdy się
oni modlili, zatrząsnęło się ono miejsce, na którem
byli zgromadzeni, i napełnieni są wszyscy Duchem
Świętym i mówili słowo Boże z bezpieczeństwem.
32 A onego mnóstwa wierzących było serce jedno i
dusza jedna, a żaden z majętności swoich nie zwał nic
swojem własnem, ale mieli wszystkie rzeczy spólne.
33 A wielką mocą Apostołowie dawali świadectwo o
zmartwychwstaniu Pana Jezusowem i była wielka łaska
nad nimi wszystkimi. 34 Bo żadnego nie było między
nimi niedostatecznego; gdyż którzykolwiek mieli role
albo domy, sprzedawając przynosili pieniądze za to,
co posprzedawali, 35 I kładli przed nogi apostolskie, i
rozdawano to każdemu, ile komu było potrzeba. 36 Tedy
Jozes, który nazwany był od Apostołów Barnabaszem,
(co się wykłada: syn pociechy), Lewita, z Cypru rodem,
37 Mając rolę, sprzedawszy ją, przyniósł pieniądze i
położył je u nóg apostolskich.

5 A mąż niektóry imieniem Ananijasz, z Safirą, żoną
swoją, sprzedał majętność, 2 I ujął nieco z onych
pieniędzy z wiadomością żony swojej, a przyniósłszy

część niejaką, położył u nóg apostolskich. 3 I rzekł
Piotr: Ananijaszu! przeczże szatan napełnił serce twoje,
abyś kłamał Duchowi Świętemu i ujął z pieniędzy za
rolę? 4 Izali to, coś miał, nie twoje było? a coś sprzedał,
nie w twojej mocy zostawało? Przeczżeś tę rzecz
przypuścił do serca twego? Nie skłamałeś ludziom, ale
Bogu. 5 Tedy usłyszawszy Ananijasz te słowa, padł
nieżywy. I przyszedł strach wielki na wszystkich, którzy
to słyszeli. 6 A wstawszy młodzieńcy, porwali go, a
wyniósłszy pogrzebli. 7 I stało się po chwili, jakoby po
trzech godzinach, że i żona jego nie wiedząc, co się
stało, weszła. 8 I rzekł jej Piotr: Powiedz mi, jeźliście
za tyle tę rolę sprzedali? A ona rzekła: Tak jest, za
tyle. 9 A Piotr rzekł do niej: Przeczżeście się z sobą
zmówili, abyście kusili Ducha Pańskiego? Oto nogi
tych, którzy pogrzebli męża twego, u drzwi są i ciebieć
wyniosą. 10 I padła zaraz przed nogami jego nieżywa. A
wszedłszy młodzieńcy, znaleźli ją umarłą, a wyniósłszy
pogrzebli ją podle męża jej. 11 I przyszedł strach wielki
na wszystek zbór i na wszystkich, którzy to słyszeli. 12
Lecz przez ręce apostolskie działo się wiele znamion i
cudów między ludem, (a byli wszyscy jednomyślnie w
przysionku Salomonowym. 13 A z innych żaden nie
śmiał się do nich przyłączyć; ale lud wiele o nich trzymał.
14 I owszem przybywało mnóstwo wierzących Panu,
mężów i niewiast). 15 Tak że i na ulice wynosili chorych
i kładli je na pościelach i łóżkach, aby przynajmniej
cień Piotra przychodzącego zacienił niektórych z nich.
16 Schodziło się też i mnóstwo z okolicznych miast
do Jeruzalemu, przynosząc chorych i nagabanych od
duchów nieczystych; a ci wszyscy byli uzdrowieni. 17
Tedy powstawszy najwyższy kapłan i wszyscy, którzy z
nim byli, którzy byli z sekty Saduceuszów, napełnieni
są zazdrością; 18 I targnęli się rękoma na Apostoły i
podali je do więzienia pospolitego. 19 Ale Anioł Pański
w nocy otworzył drzwi u więzienia, a wywiódłszy je
rzekł: 20 Idźcież, a stawiwszy się, mówcie do ludu
w kościele wszystkie słowa tego żywota. 21 Tedy
oni usłyszawszy to, weszli na świtaniu do kościoła
i uczyli. A przyszedłszy najwyższy kapłan i którzy
z nim byli, zwołali radę i wszystkie starsze synów
Izraelskich, i posłali do więzienia, aby byli przywiedzieni.
22 A gdy słudzy przyszli, nie znaleźli ich w więzieniu,
co wróciwszy się, oznajmili, mówiąc: 23 Więzienieć
wprawdzie znaleźliśmy zamknione ze wszelką pilnością
i stróże na dworze przede drzwiami stojące, lecz
otworzywszy, żadnegośmy w niem nie znaleźli. 24 A
gdy te słowa usłyszeli i najwyższy kapłan, i hetman
kościelny, i przedniejsi kapłani wątpili o nich, co by to
było. 25 A przyszedłszy ktoś, oznajmił im, mówiąc:
Oto mężowie, któreście podali do więzienia, stoją w
kościele, a uczą lud. 26 Tedy poszedł hetman z sługami
i przywiódł je bez gwałtu; (bo się ludu bali, aby nie
byli ukamionowani.) 27 A przywiódłszy je, stawili je
przed radą; i pytał ich najwyższy kapłan, mówiąc: 28
Izaliśmy wam surowo nie zakazali, abyście w tem
imieniu nie uczyli? A oto napełniliście Jeruzalem nauką
waszą i chcecie na nas wprowadzić krew człowieka
tego. 29 Tedy odpowiadając Piotr i Apostołowie, rzekli:
Więcej trzeba słuchać Boga, niż ludzi. 30 Bóg on
ojców naszych wzbudził Jezusa, któregoście wy zabili,
zawiesiwszy na drzewie. 31 Tego Bóg za książęcia i
zbawiciela wywyższył prawicą swoją, aby dana była
ludowi Izraelskiemu pokuta i odpuszczenie grzechów.
32 A my jesteśmy świadkami jego w tem, co mówimy,
także i Duch Święty, którego dał Bóg tym, którzy mu
są posłuszni. 33 A oni to słysząc, pukali się i radzili o
tem, jakoby je zgładzić. 34 Tedy powstawszy w radzie
niektóry Faryzeusz, imieniem Gamalijel, nauczyciel
zakonny, zacny u wszystkiego ludu, rozkazał, aby na
małą chwilę precz wywiedziono Apostoły; 35 I rzekł
do nich: Mężowie Izraelscy! miejcie się na baczeniu z
strony tych ludzi, co byście mieli czynić. 36 Albowiem
przed temi dniami powstał był Teudas, udawając się
za coś, do którego się przywiązało mężów w liczbie
około czterechset; którego zabito, a wszyscy, którzy z
nim przestawali, rozproszeni są i wniwecz się obrócili.
37 Po nim powstał Judas Galilejczyk za dni popisu i
uwiódł wiele ludu za sobą; ale i on zginął, i wszyscy,
którzy z nim przestawali, rozproszeni są. 38 Przetoż
teraz powiadam wam: Dajcie pokój tym ludziom i
zaniechajcie ich; albowiem jeźliżeć jest z ludzi ta rada
albo ta sprawa, wniwecz się obróci; 39 Ale jeźlić jest z
Boga, nie będziecie mogli tego rozerwać, byście snać i
z Bogiem walczącymi nie byli znalezieni. 40 I usłuchali
go. A zawoławszy Apostołów i ubiwszy je, zakazali, aby
nie mówili w imieniu Jezusowem; i wypuścili je. 41 A tak
oni szli od obliczności onej rady, radując się, iż się stali
godnymi odnosić zelżywość dla imienia Jezusowego.
42 I nie przestawali na każdy dzień w kościele i po
domach nauczać i opowiadać Jezusa Chrystusa.

6 A w oneż dni, gdy się przymnażało uczniów, wszczęło
się szemranie Greków przeciwko Żydom, iż były
zaniedbywane w posługiwaniu powszedniem wdowy
ich. 2 A tak oni dwunastu zwoławszy mnóstwo uczniów,
rzekli: Nie jest słuszna, żebyśmy my opuściwszy słowo
Boże, służyli stołom. 3 Upatrzcież tedy, bracia! między
sobą siedm mężów, dobre świadectwo mających,
pełnych Ducha Świętego i mądrości, których byśmy
postanowili nad tą sprawą. 4 A my modlitwy i usługi
słowa pilnować będziemy. 5 I podobała się ta rzecz
onemu wszystkiemu mnóstwu. I obrali Szczepana,
męża pełnego wiary i Ducha Świętego, i Filipa, i
Prochora, i Nikanora, i Tymona, i Parmena, i Mikołaja,
nowonawróconego Antyjocheńczyka. 6 Tych stawili

przed Apostołów, którzy pomodliwszy się, kładli na
nich ręce. 7 I rosło słowo Boże, i pomnażał się bardzo
poczet uczniów w Jeruzalemie: wielkie też mnóstwo
kapłanów było posłuszne wierze. 8 A Szczepan będąc
pełen wiary i mocy, czynił cuda i znamiona wielkie
między ludem. 9 I powstali niektórzy z tych, którzy byli
z bóżnicy, którą zowią Libertynów i Cyrenejczyków,
i Aleksandryjanów, i tych, którzy byli z Cylicyi i z
Azyi, gadając z Szczepanem. 10 Lecz nie mogli
odporu dać mądrości i duchowi, który mówił. 11 Tedy
naprawili mężów, którzy powiedzieli: Myśmy go słyszeli
mówiącego słowa bluźniercze przeciwko Mojżeszowi i
przeciwko Bogu. 12 A tak wzruszyli lud i starszych,
i nauczonych w Piśmie; a powstawszy, porwali go i
przywiedli do rady. 13 I stawili fałszywych świadków,
którzy rzekli: Ten człowiek nie przestaje mówić słów
bluźnierczych przeciwko temu świętemu miejscu i
zakonowi. 14 Albowiemeśmy go słyszeli mówiącego:
Iż ten Jezus Nazareński zburzy to miejsce i odmieni
ustawy, które nam podał Mojżesz. 15 A patrząc na
niego pilnie oni wszyscy, którzy siedzieli w radzie,
widzieli oblicze jego jako oblicze anielskie.

7 Tedy rzekł najwyższy kapłan: A także się ma ta
rzecz? 2 A on rzekł: Mężowie bracia i ojcowie,
słuchajcie! Bóg chwały ukazał się ojcu naszemu
Abrahamowi, gdy był w Mezopotamii, przedtem niż
mieszkał w Haranie. 3 I rzekł do niego: Wynijdź z ziemi
twojej i od twojej rodziny, a idź do ziemi, którą ci ukażę.
4 Tedy wyszedłszy z ziemi Chaldejskiej, mieszkał w
Haranie, a stamtąd, gdy umarł ojciec jego, przeniósł go
Bóg do ziemi tej, w której wy teraz mieszkacie. 5 I nie
dał mu w niej dziedzictwa i na stopę nogi, choć mu ją
był obiecał dać w dzierżawę, i nasieniu jego po nim,
gdy jeszcze nie miał potomka. 6 I mówił mu tak Bóg:
Nasienie twoje będzie przychodniem w cudzej ziemi i
zniewolą je, i trapić je będą przez czterysta lat. 7 Ale
ten naród, któremu służyć będą, ja będę sądził, rzekł
Bóg; a potem wynijdą i służyć mi będą na tem miejscu.
8 I dał mu przymierze obrzezki; i tak Abraham spłodził
Izaaka i obrzezał go dnia ósmego, a Izaak Jakóba,
a Jakób dwunastu patryjarchów. 9 A patryjarchowie
nienawidząc Józefa, sprzedali go do Egiptu; ale Bóg
był z nim. 10 I wyrwał go ze wszystkich jego ucisków,
a dał mu łaskę i mądrość przed Faraonem, królem
Egipskim, który go postanowił książęciem nad Egiptem
i nad wszystkim domem swoim. 11 Potem przyszedł
głód na wszystkę ziemię Egipską i Chananejską, i ucisk
wielki, i nie znajdowali żywności ojcowie nasi. 12 A
gdy usłyszał Jakób, iż zboża były w Egipcie, posłał
ojców naszych pierwszy raz. 13 A za wtórym razem
poznany jest Józef od braci swych i objawiony jest
Faraonowi naród Józefowy. 14 Tedy Józef posławszy,
przyzwał ojca swego Jakóba i wszystkę swoję rodzinę
w siedmdziesiąt i pięciu duszach. 15 I zstąpił Jakób do
Egiptu, i tam umarł on i ojcowie nasi. 16 I przeniesieni są
do Sychem, i położeni w grobie, który był kupił Abraham
za pieniądze u synów Hemora, ojca Sychemowego. 17
A gdy się przybliżył czas obietnicy, o którą był przysiągł
Bóg Abrahamowi, rozrodził się lud i rozmnożył się w
Egipcie. 18 Aż nastał inny król, który nie znał Józefa.
19 Ten podchodząc zdradliwie naród nasz, trapił ojców
naszych, tak iż musieli wymiatać niemowlątka swoje,
żeby się nie rozkrzewiały. 20 Pod ten czas narodził
się Mojżesz, a był krasnym z daru Bożego, którego
chowano przez trzy miesiące w domu ojca jego. 21
A gdy był wyrzucony, wzięła go córka Faraonowa
i wychowała go sobie za syna. 22 I wyćwiczony
jest Mojżesz we wszelkiej mądrości Egipskiej, a był
możny w mowach i w uczynkach. 23 A gdy mu było
czterdzieści lat, przyszło mu na myśl, aby nawiedził
braci swych, syny Izraelskie. 24 A ujrzawszy jednego
ukrzywdzonego, ujął się oń i pomścił się krzywdy
tego, który bezprawie cierpiał, zabiwszy Egipczanina.
25 Albowiem mniemał, że bracia jego rozumieją, że
Bóg przez rękę jego daje im wybawienie; lecz oni
tego nie rozumieli. 26 A nazajutrz pokazał się im,
gdy się z sobą bili i prowadził je do pokoju, mówiąc:
Mężowie! bracia jesteście sobie; przeczże się społem
krzywdzicie? 27 Lecz ten, co krzywdził bliźniego,
odegnał go, mówiąc: Któż cię postanowił książęciem i
sędzią nad nami? 28 Izali mię ty chcesz zabić, jakoś
wczoraj zabił Egipczanina? 29 I uciekł Mojżesz za
temi słowy i był przychodniem w ziemi Madyjańskiej,
gdzie spłodził dwóch synów. 30 A gdy się wypełniło
czterdzieści lat, ukazał mu się na puszczy góry Synaj
Anioł Pański w płomieniu ognistym w krzaku. 31 A
Mojżesz ujrzawszy, zadziwił się onemu widzeniu; a
gdy przystąpił, aby się temu przypatrzył, stał się do
niego głos Pański: 32 Jam jest Bóg ojców twoich, Bóg
Abrahama, Bóg Izaaka, i Bóg Jakóba. A zadrżawszy
Mojżesz nie śmiał się przypatrywać. 33 I rzekł mu Pan:
Zzuj obuwie z nóg twoich; bo miejsce, na którem stoisz,
jest ziemia święta. 34 Widząc widziałem utrapienie ludu
mego, który jest w Egipcie, i słyszałem wzdychanie ich,
a zstąpiłem, żebym je wybawił; przetoż teraz chodź,
poślę cię do Egiptu. 35 Tego Mojżesza, którego się
byli zaprzali, mówiąc: Któż cię postanowił książęciem i
sędzią? Tego Bóg książęciem i wybawicielem posłał
przez rękę Anioła, który mu się ukazał w krzaku. 36 I ten
je wywiódł, czyniąc cuda i znamiona w ziemi Egipskiej i
na morzu Czerwonem, i na puszczy, przez czterdzieści
lat. 37 Tenci jest Mojżesz, który rzekł synom Izraelskim:
Proroka wam wzbudzi Pan, Bóg wasz, z braci waszych,
jako mię, onego słuchać będziecie; 38 Ten jest, który
był w zgromadzeniu na puszczy z Aniołem, który mówił

do niego na górze Synaj, i z ojcami naszymi, który
przyjął słowa Boże żywe, aby je nam podał. 39 Któremu
nie chcieli posłuszni być ojcowie nasi; ale go odrzucili
i obrócili się sercy swemi do Egiptu. 40 Mówiąc do
Aarona: Uczyń nam bogi, którzy by szli przed nami;
albowiem Mojżeszowi onemu, który nas wywiódł z
ziemi Egipskiej, nie wiemy co się stało. 41 I uczynili w
one dni cielca i sprawowali ofiarę onemu bałwanowi, i
weselili się w sprawach rąk swoich; 42 I odwrócił się
Bóg i podał je, aby służyli wojsku niebieskiemu, jako
napisano jest w księgach prorockich: Zażeście mu bite i
inne ofiary ofiarowali na puszczy przez czterdzieści lat,
domu Izraelski? 43 Owszem nosiliście namiot Molocha
i gwiazdę boga waszego Remfana, te obrazy, któreście
sobie uczynili, abyście się im kłaniali; przetoż was
zaprowadzę za Babilon. 44 Namiot świadectwa mieli
ojcowie nasi na puszczy, jako był rozrządził ten, który
powiedział Mojżeszowi, aby go uczynił według kształtu,
który widział. 45 Który wziąwszy ojcowie nasi, wnieśli z
Jozuem tam, gdzie była osiadłość poganów, których
Bóg wygnał od obliczności ojców naszych, aż do dni
Dawidowych; 46 Który znalazł łaskę przed obliczem
Bożem i prosił, aby znalazł namiot Bogu Jakóbowemu.
47 A Salomon zbudował mu dom. 48 Ale on Najwyższy
nie mieszka w kościołach ręką uczynionych, jako prorok
mówi: 49 Niebo jest stolica moja, a ziemia podnóżek
nóg moich. Cóż mi za dom zbudujecie, mówi Pan,
albo które jest miejsce odpocznienia mego? 50 Izali
ręka moja tego wszystkiego nie uczyniła? 51 Ludzie
twardego karku i nieobrzezanego serca, i uszów! wy
się zawżdy sprzeciwiacie Duchowi Świętemu jako
ojcowie wasi, tak i wy. 52 Któregoż z proroków nie
prześladowali ojcowie wasi, i nie pozabijali tych, którzy
przedtem opowiadali o przyjściu tego Sprawiedliwego,
któregoście wy się teraz stali zdrajcami i mordercami?
53 Którzyście wzięli zakon przez rozrządzenie anielskie,
a nie strzegliście go. 54 Tedy słuchając tego, pukali się
w sercach swych i zgrzytali na niego zębami. 55 A on
będąc pełen Ducha Świętego, patrząc pilnie w niebo,
ujrzał chwałę Bożą i Jezusa stojącego po prawicy
Bożej. 56 I rzekł: Oto widzę niebiosa otworzone i Syna
człowieczego stojącego po prawicy Bożej. 57 A oni
krzyknąwszy głosem wielkim, zatulili uszy swoje i rzucili
się na niego jednomyślnie. 58 A wypchnąwszy go z
miasta, kamionowali; a świadkowie złożyli szaty swoje u
stóp młodzieńca, którego zwano Saul. 59 I kamionowali
Szczepana modlącego się i mówiącego: Panie Jezu!
przyjmij ducha mojego! 60 A klęknąwszy na kolana,
zawołał głosem wielkim: Panie! nie poczytaj im tego za
grzech! A to rzekłszy, zasnął.

8 A Saul zezwolił na zabicie jego. I wszczęło się
onegoż czasu wielkie prześladowanie przeciwko
zborowi, który był w Jeruzalemie, i rozproszyli się
wszyscy po krainach ziemi Judzkiej i Samaryi, oprócz
Apostołów. 2 I pogrzebli Szczepana mężowie bogobojni
i uczynili nad nim płacz wielki. 3 A Saul niszczył
zbór, wchodząc w domy, a wywłóczając męże i
niewiasty, podawał je do więzienia. 4 A ci, którzy byli
rozproszeni, chodzili opowiadając słowo Boże. 5 Lecz
Filip zaszedłszy do miasta Samaryjskiego, opowiadał
im Chrystusa. 6 A lud miał wzgląd jednomyślnie na
to, co Filip mówił, słuchając i widząc cuda, które
czynił. 7 Albowiem duchy nieczyste od wielu tych,
którzy je mieli, wołając głosem wielkim wychodziły, a
wiele powietrzem ruszonych i chromych uzdrowieni
są. 8 I stała się radość wielka w onem mieście. 9
A niektóry mąż, imieniem Szymon, był przedtem w
onem mieście bawiący się nauką czarnoksięską i lud
Samaryjski mamił, powiadając się być czymś wielkim.
10 Na którego się oglądali wszyscy od najmniejszego
aż do największego, mówiąc: Tenci jest ona moc Boża
wielka. 11 A oglądali się nań przeto, iż je od niemałego
czasu mamił czarnoksięstwy swemi. 12 A gdy uwierzyli
Filipowi, opowiadającemu królestwo Boże i imię Jezusa
Chrystusa, chrzcili się mężowie i niewiasty. 13 Tedy
i sam Szymon uwierzył, a ochrzciwszy się, trzymał
się Filipa, a widząc cuda i mocy wielkie, które się
działy, zdumiewał się. 14 A usłyszawszy Apostołowie,
którzy byli w Jeruzalemie, iż Samaryja przyjęła słowo
Boże, posłali do nich Piotra i Jana. 15 Którzy tam
przyszedłszy, modlili się za nimi, aby przyjęli Ducha
Świętego. 16 (Albowiem jeszcze był na żadnego z
nich nie zstąpił; ale tylko pochrzczeni byli w imię
Pana Jezusowe.) 17 Tedy na nie wkładali ręce, a oni
przyjmowali Ducha Świętego. 18 A ujrzawszy Szymon,
że przez wkładanie rąk apostolskich był dawany Duch
Święty, przyniósł im pieniądze. 19 Mówiąc: Dajcie i mnie
tę moc, aby ten, na któregokolwiek bym ręce włożył,
wziął Ducha Świętego. 20 I rzekł mu Piotr: Pieniądze
twoje niech z tobą będą na zginienie, żeś mniemał,
żeby dar Boży miał być za pieniądze nabywany. 21
Nie masz w tej rzeczy cząstki, ani losu, gdy serce
twoje nie jest proste przed obliczem Bożem. 22 Przetoż
pokutuj z tej twojej złości, a proś Boga; owaćsnać
będzie odpuszczony ten zamysł serca twego. 23
Albowiem cię widzę być w gorzkości żółci i w związce
nieprawości. 24 Odpowiedziawszy tedy Szymon, rzekł:
Módlcie się wy za mną Panu, aby na mię nic nie
przyszło z tych rzeczy, któreście powiedzieli. 25 A tak
oni oświadczywszy i opowiedziawszy słowo Pańskie,
wrócili się do Jeruzalemu i w wielu miasteczkach
Samarytańskich Ewangieliję opowiadali. 26 Lecz Anioł
Pański rzekł do Filipa, mówiąc: Wstań, a idź ku
południowi na drogę, która od Jeruzalemu idzie ku
Gazie, która jest pusta. 27 A on wstawszy, szedł. A oto

mąż Murzyn rzezaniec, komornik królowej murzyńskiej
Kandaces, który był nad wszystkiemi skarbami jej,
a przyjechał był do Jeruzalemu, aby się modlił; 28 I
wracał się, siedząc na wozie swoim, a czytał Izajasza
proroka. 29 I rzekł Duch Filipowi: Przystąp, a przyłącz
się do tego wozu. 30 A przybieżawszy Filip, usłyszał go
czytającego Izajasza proroka i rzekł: Rozumieszże, co
czytasz? 31 A on rzekł: Jakoż mogę rozumieć, jeźliby
mi kto nie wyłożył? I prosił Filipa, a wstąpił i siedział z
nim. 32 A miejsce onego Pisma, które czytał, to było:
Jako owca ku zabiciu wiedziony jest, a jako baranek
niemy przed tym, który go strzyże, tak nie otworzył
ust swoich; 33 W uniżeniu jego sąd jego zniesiony
jest, a rodzaj jego któż wypowie? albowiem zniesiony
był z ziemi żywot jego. 34 A odpowiadając rzezaniec
Filipowi, rzekł: Proszę cię, o kim to prorok mówi? Sam
o sobie, czyli o kim innym? 35 Tedy otworzywszy Filip
usta swe, a począwszy od tego Pisma, opowiadał
mu Jezusa. 36 A gdy jechali drogą, przyjechali nad
jednę wodę. Tedy rzekł rzezaniec: Otóż woda! Cóż
na przeszkodzie, abym nie miał być ochrzczony? 37 I
rzekł Filip: Jeźliż wierzysz z całego serca, wolnoć. A
on odpowiedziawszy, rzekł: Wierzę, iż Jezus Chrystus
jest Syn Boży. 38 I kazał stanąć wozowi; i zstąpili
obadwaj w wodę, Filip i rzezaniec, i ochrzcił go. 39 A
gdy wystąpili z wody, porwał Filipa Duch Pański i nie
widział go więcej rzezaniec, ale jechał drogą swoją,
radując się. 40 A Filip aż w Azocie jest znaleziony, a
chodząc kazał Ewangieliję po wszystkich miastach, aż
przyszedł do Cezaryi.

9 A Saul jeszcze dychając groźbą i morderstwem
przeciwko uczniom Pańskim, przyszedł do
najwyższego kapłana. 2 I prosił go o listy do Damaszku
do bóżnic, iż jeźliby tam znalazł tej drogi (tą drogą
idących) których mężów albo niewiasty, aby ich
związane przywiódł do Jeruzalemu. 3 A gdy jechał,
stało się, gdy się przybliżał do Damaszku, że z prędka
oświeciła go światłość z nieba. 4 A padłszy na ziemię,
usłyszał głos do siebie mówiący: Saulu! Saulu! przeczże
mię prześladujesz? 5 Tedy rzekł: Ktoś jest, Panie? A
Pan rzekł: Jam jest Jezus, którego ty prześladujesz;
trudno tobie przeciw ościeniowi wierzgać. 6 A Saul
drżąc i bojąc się, rzekł: Panie! co chcesz, abym ja
uczynił? A Pan do niego: Wstań, a wnijdź do miasta, a
tam ci powiedzą, co byś ty miał czynić. 7 A mężowie,
którzy z nim byli w drodze, stanęli, zdumiawszy się;
głos tylko słysząc, ale nikogo nie widząc. 8 I wstał
Saul z ziemi, a otworzywszy oczy swoje, nikogo nie
widział. Tedy ująwszy go za rękę; prowadzili go do
Damaszku, 9 Kędy był trzy dni nie widząc, i nie jadł ani
pił. 10 A był niektóry uczeń w Damaszku, imieniem
Ananijasz; i rzekł Pan do niego w widzeniu: Ananijaszu!
A on rzekł: Otom ja, Panie! 11 A Pan rzekł do niego:
Wstań, a idź na ulicę, którą zowią prostą, a szukaj w
domu Judowym Saula imieniem Tarseńczyka; albowiem
oto się modli. 12 I widział w widzeniu męża, imieniem
Ananijasz, wchodzącego i rękę na się wkładającego,
aby przejrzał. 13 I odpowiedział Ananijasz: Panie!
słyszałem od wielu o tym mężu, jako wiele złego czynił
świętym twoim w Jeruzalemie. 14 I tu ma moc od
najwyższych kapłanów, aby wiązał wszystkie wzywające
imienia twego. 15 I rzekł do niego Pan: Idźże, albowiem
mi ten jest naczyniem wybranem, aby nosił imię moje
przed pogany i królmi, i przed syny Izraelskimi. 16
Albowiem ja mu ukażę, jako wiele musi cierpieć dla
imienia mego. 17 I poszedł Ananijasz, i wszedł do
onego domu, a włożywszy na niego ręce, rzekł: Saulu,
bracie! Pan mię posłał, Jezus on, któryć się ukazał w
drodze, którąś jechał, abyś przejrzał, a był napełniony
Duchem Świętym. 18 I zarazem spadły z oczów jego
jako łuski i wnet przejrzał, a wstawszy ochrzczony jest.
19 A wziąwszy pokarm, posilił się. I był Saul z uczniami,
którzy byli w Damaszku, kilka dni. 20 I zaraz kazał w
bóżnicach Chrystusa, że on jest Synem Bożym. 21 I
zdumiewali się wszyscy, którzy go słuchali, i mówili:
Izali to nie jest ten, który burzył w Jeruzalemie tych,
którzy wzywali imienia tego? i tuć na to przyszedł, aby
ich związawszy, wiódł do najwyższych kapłanów? 22 A
Saul tem więcej zmacniał się i zawstydzał Żydy, którzy
mieszkali w Damaszku, dowodząc, iż ten jest Chrystus.
23 A gdy przeszło niemało dni, uradzili Żydowie między
sobą, aby go zabili. 24 Ale się dowiedział Saul o
zasadzce ich. Strzegli też bram we dnie i w nocy, aby
go zabili. 25 Lecz uczniowie wziąwszy go w nocy,
spuścili go po powrozie przez mur w koszu. 26 A gdy
przyszedł Saul do Jeruzalemu, kusił się przyłączyć
do uczniów; ale się go wszyscy bali, nie wierząc,
aby był uczniem. 27 Lecz Barnabasz wziąwszy go,
przywiódł go do Apostołów i powiadał im, jako w
drodze widział Pana, a iż mówił do niego, i jako w
Damaszku bezpiecznie mówił w imieniu Jezusowem. 28
I mieszkał z nimi w Jeruzalemie. 29 A bezpiecznie sobie
poczynając w imieniu Pana Jezusowem, mówił i gadał z
Grekami; a oni się starali, jako by go zabić. 30 O czem
dowiedziawszy się bracia, odprowadzili go do Cezaryi
i odesłali go do Tarsu. 31 A tak zbory po wszystkiej
Judzkiej ziemi i Galilei, i Samaryi miały pokój, budując
się i chodząc w bojaźni Pańskiej, a przez pociechę
Ducha Świętego rozmnażały się. 32 I stało się, gdy
Piotr obchodził wszystkie, przyszedł też do świętych,
którzy mieszkali w Liddzie. 33 Tamże znalazł człowieka
niektórego, imieniem Eneasz, od ośmiu lat na łożu
leżącego, który był powietrzem ruszony. 34 I rzekł mu
Piotr: Eneaszu! uzdrawia cię Jezus Chrystus; wstańże,
a pościel sobie. I zarazem wstał. 35 A widzieli go

wszyscy, którzy mieszkali w Liddzie i w Saronie, którzy
się nawrócili do Pana. 36 A była w Joppie niektóra
uczennica, imieniem Tabita, która wyłożywszy, zowie
się Dorka; ta była pełna dobrych uczynków i jałmużny,
które czyniła. 37 I stało się w one dni, że rozniemógłszy
się, umarła; którą omywszy, położyli na sali. 38 A iż
Lidda była blisko Joppy, uczniowie usłyszawszy, że tam
jest Piotr, posłali do niego dwóch mężów, prosząc go,
aby się nie lenił przyjść do nich. 39 Tedy wstawszy
Piotr, szedł z nimi; a gdy przyszedł, wprowadzili go na
salę i obstąpiły go wszystkie wdowy, płacząc i ukazując
suknie i płaszcze, które im Dorka robiła, póki była z
nimi. 40 A Piotr wygnawszy precz wszystkie, klęknął na
kolana i modlił się, a obróciwszy się do onego ciała,
rzekł: Tabito, wstań! a ona otworzyła oczy swoje i
ujrzawszy Piotra, usiadła. 41 A on podawszy jej rękę,
podniósł ją, a zawoławszy świętych i wdów, stawił ją
żywą. 42 I rozsławiło się to po wszystkiej Joppie, i wiele
ich uwierzyło w Pana. 43 I stało się, że przez wiele dni
został Piotr w Joppie u niejakiego Szymona, garbarza.

10 A w Cezaryi był mąż niektóry, imieniem
Kornelijusz, setnik, z roty, którą zwano Włoską; 2
Pobożny i bojący się Boga ze wszystkim domem swoim,
i czyniący jałmużny wielkie ludowi. 3 A ten się zawsze
Bogu modląc, widział jawnie w widzeniu, jakoby o
dziewiątej godzinie na dzień, Anioła Bożego, że wszedł
do niego i rzekł mu: Kornelijuszu! 4 A on pilnie nań
patrząc, a przestraszony będąc, rzekł: Cóż jest, Panie?
I rzekł mu: Modlitwy twoje i jałmużny twoje wstąpiły na
pamięć przed obliczność Bożą. 5 Przetoż teraz poślij
męże do Joppy, a przyzwij Szymona, którego zowią
Piotrem. 6 Ten ma gospodę u niektórego Szymona,
garbarza, który ma dom nad morzem; ten ci powie, co
byś miał czynić. 7 A gdy odszedł Anioł, który mówił
z Kornelijuszem, zawoławszy dwóch sług swoich i
żołnierza pobożnego z tych, którzy przy nim ustawicznie
byli; 8 A rozpowiedziawszy im wszystko, posłał je do
Joppy. 9 A nazajutrz, gdy byli w drodze, a przybliżali
się do miasta, wstąpił Piotr na dach, aby się modlił
około godziny szóstej. 10 A będąc łaknącym chciał
jeść; a gdy mu oni jeść gotowali, przypadło na niego
zachwycenie. 11 I ujrzał niebo otworzone i zstępujące
na się naczynie niejakie, jakoby prześcieradło wielkie,
za cztery rogi uwiązane i spuszczone na ziemię; 12 W
którem były wszelkie ziemskie czworonogie zwierzęta
i bestyje, i gadziny i ptastwo niebieskie. 13 I stał się
głos do niego: Wstań Piotrze! rzeż, a jedz. 14 A Piotr
rzekł: Żadną miarą, Panie! gdyżem nigdy nie jadł nic
pospolitego albo nieczystego. 15 Tedy zasię powtóre
stał się głos do niego: Co Bóg oczyścił, ty nie miej
tego za nieczyste. 16 A to się stało po trzykroć. I
wzięte jest zasię ono naczynie do nieba. 17 A gdy
Piotr sam w sobie wątpił, co by to było za widzenie,
które widział, tedy oto ci mężowie, którzy byli posłani
do Kornelijusza, pytający się o dom Szymonowy, stali
przede drzwiami; 18 A zawoławszy, wywiadywali się,
jeźliby tam Szymon, którego zowią Piotrem, gospodę
miał. 19 A gdy Piotr myślił o onem widzeniu, rzekł
mu Duch: Oto cię trzej mężowie szukają. 20 Przetoż
wstawszy, zstąp, a idź z nimi, nic nie wątpiąc, bomci ja
je posłał. 21 Tedy Piotr zstąpiwszy do onych mężów,
którzy od Kornelijusza do niego posłani byli, rzekł:
Otom ja jest, którego szukacie. Cóż za przyczyna, dla
którejście przyszli? 22 A oni rzekli: Kornelijusz setnik,
mąż sprawiedliwy i bojący się Boga i mający dobre
świadectwo od wszystkiego narodu żydowskiego, w
widzeniu jest od Anioła świętego napomniony, aby cię
wezwał w dom swój i słuchał słów od ciebie. 23 Tedy
zawoławszy ich do domu, przyjął je do gospody. A
drugiego dnia Piotr szedł z nimi i niektórzy z braci z
Joppy szli z nimi. 24 A nazajutrz weszli do Cezaryi.
A Kornelijusz czekał ich, wezwawszy powinowatych
swoich i bliskich przyjaciół. 25 I stało się, gdy wchodził
Piotr, zabieżawszy mu Kornelijusz, przypadł do nóg jego
i pokłonił się. 26 Ale go Piotr podniósł, mówiąc: Wstań! i
jamci też jest człowiek. 27 A rozmawiając z nim, wszedł,
a znalazł wiele tych, którzy się byli zeszli. 28 I rzekł do
nich: Wy wiecie, że się nie godzi mężowi Żydowinowi
przyłączać albo schadzać z cudzoziemcem; lecz mnie
Bóg ukazał, żebym żadnego człowieka nie nazywał
pospolitym albo nieczystym. 29 Przetożem też nie
zbraniając się przyszedł, wezwany będąc; pytam tedy,
dlaczegoście mię wezwali? 30 A Kornelijusz rzekł:
Od czwartego dnia aż do tej godziny pościłem, a o
dziewiątej godzinie modliłem się w domu moim, a oto
mąż niektóry stanął przede mną w odzieniu jasnem, 31
I rzekł: Kornelijuszu! wysłuchana jest modlitwa twoja, a
jałmużny twoje przyszły na pamięć przed obliczność
Bożą. 32 Przetoż poślij do Joppy, a przyzwij Szymona,
którego nazywają Piotrem; ten ma gospodę w domu
Szymona, garbarza, nad morzem, który przyszedłszy,
mówić z tobą będzie. 33 Zaraz tedy posłałem do ciebie,
a tyś dobrze uczynił, żeś przyszedł. Teraz tedy jesteśmy
wszyscy przed obliczem Bożem przytomni, abyśmy
słuchali wszystkiego, coć rozkazano od Boga. 34 Tedy
Piotr otworzywszy usta, rzekł: Prawdziwie dochodzę
tego, iż Bóg nie ma względu na osoby; 35 Ale w każdym
narodzie, kto się go boi, a czyni sprawiedliwość, jest
mu przyjemnym. 36 A co się tknie słowa, które posłał
synom Izraelskim, opowiadając pokój przez Jezusa
Chrystusa, który jest Panem wszystkiego, 37 Wy wiecie,
co się działo po wszystkiem Żydostwie, począwszy od
Galilei, po chrzcie, który Jan opowiadał; 38 Jako Jezusa
z Nazaretu pomazał Bóg Duchem Świętym i mocą,
który chodził, czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkie

opanowane od dyjabła; albowiem Bóg był z nim. 39 A
myśmy świadkami wszystkiego tego, co czynił w krainie
Judzkiej i w Jeruzalemie, którego zabili, zawiesiwszy na
drzewie. 40 Tego Bóg wzbudził dnia trzeciego i sprawił,
żeby był objawiony; 41 Nie wszystkiemu ludowi, ale
świadkom przedtem sporządzonym od Boga, nam,
którzyśmy z nim jedli i pili po jego zmartwychwstaniu.
42 I rozkazał nam, abyśmy kazali ludowi i świadczyli, że
on jest onym postanowionym od Boga sędzią żywych
i umarłych. 43 Temu wszyscy prorocy świadectwo
wydają, iż przez imię jego odpuszczenie grzechów
weźmie każdy, co w niego wierzy. 44 A gdy jeszcze Piotr
mówił te słowa, przypadł Duch Święty na wszystkie
słuchające tych słów. 45 I zdumieli się oni, którzy byli
z obrzezania wierzący, którzy byli z Piotrem przyszli,
że i na pogany dar Ducha Świętego jest wylany. 46
Albowiem słyszeli je mówiące językami rozlicznemi
i wielbiące Boga. Tedy odpowiedział Piotr: 47 Izali
kto może zabronić wody, żeby ci nie byli pochrzczeni,
którzy wzięli Ducha Świętego jako i my? 48 I rozkazał
je pochrzcić w imieniu Pańskiem. I prosili go, aby u
nich został na kilka dni.

11 I usłyszeli Apostołowie i bracia, którzy byli w
Judzkiej ziemi, że i poganie przyjęli słowo Boże.
2 A gdy Piotr przyszedł do Jeruzalemu, spierali się z
nim ci, którzy byli z obrzezania, 3 Mówiąc: Wszedłeś
do mężów nieobrzezanych, a jadłeś z nimi. 4 Tedy
począwszy Piotr, powiadał im porządnie, mówiąc: 5
Byłem w mieście Joppie, modląc się; i widziałem w
zachwyceniu widzenie, naczynie niejakie zstępujące
jako prześcieradło wielkie, za cztery rogi uwiązane, i
spuszczone z nieba, i przyszło aż do mnie. 6 W które
pilnie wejrzawszy, obaczyłem i widziałem czworonogie
ziemskie zwierzęta i bestyje, i gadziny, i ptastwo
niebieskie; 7 I usłyszałem głos mówiący do mnie:
Wstań, Piotrze; rzeż, a jedz. 8 I rzekłem: Żadną miarą,
Panie! albowiem nigdy nic pospolitego albo nieczystego
nie wchodziło w usta moje. 9 Tedy mi odpowiedział po
wtóre głos z nieba: Co Bóg oczyścił, ty nie miej tego
za nieczyste. 10 A to się stało po trzykroć i zasię to
wszystko wciągniono do nieba. 11 A oto zarazem trzej
mężowie stanęli przed domem, w którymem był, posłani
będąc do mnie z Cezaryi. 12 I rzekł mi Duch, abym z
nimi szedł, nic nie wątpiąc. Szli też ze mną i ci sześć
bracia, i weszliśmy do domu onego męża; 13 Który nam
oznajmił, jako widział Anioła w domu swym stojącego i
mówiącego do siebie: Poślij męże do Joppy, a przyzwij
Szymona, którego zowią Piotrem. 14 On ci powie słowa,
przez które zbawiony będziesz ty i wszystek dom twój.
15 A gdym ja począł mówić, przypadł Duch Święty na
nie, jako i na nas na początku. 16 I wspomniałem
na słowo Pańskie, jako był powiedział: Janci chrzcił
wodą, ale wy będziecie ochrzczeni Duchem Świętym.
17 Ponieważ im tedy Bóg dał równy dar i jako i nam,
wierzącym w Pana Jezusa Chrystusa, i któżem ja
był, abym mógł zabronić Bogu? 18 A to usłyszawszy,
uspokoili się i chwalili Boga mówiąc; Toć tedy i poganom
dał Bóg pokutę ku żywotowi. 19 Lecz oni, którzy
byli rozproszeni przed utrapieniem, które się stało
dla Szczepana, przeszli aż do Fenicyi i Cypru, i do
Antyjochii, nikomu nie opowiadając słowa Bożego, tylko
samym Żydom. 20 A byli niektórzy z nich mężowie z
Cypru i z Cyreny, którzy przyszedłszy do Antyjochii,
mówili Grekom, opowiadając Pana Jezusa. 21 A była z
nimi ręka Pańska, a wielki poczet uwierzywszy, nawrócił
się do Pana. 22 I przyszła o nich wieść do uszów zboru,
który był w Jeruzalemie, i posłali Barnabasza, aby szedł
aż do Antyjochii. 23 Który tam przyszedłszy a ujrzawszy
łaskę Bożą, uradował się i napominał wszystkich, aby
w przedsięwzięciu serca trwali przy Panu. 24 Albowiem
był mąż dobry i pełen Ducha Świętego i wiary. I
przybyło wielkie mnóstwo Panu. 25 Potem odszedł
Barnabasz do Tarsu, aby szukał Saula, a znalazłszy
go, przyprowadził go do Antyjochii. 26 I bawili się
przez cały rok przy onym zborze, i uczyli mnóstwo
wielkie; a najpierwej w Antyjochii uczniowie nazwani
są Chrześcijanami. 27 A w one dni przyszli prorocy z
Jeruzalemu do Antyjochii. 28 A powstawszy jeden z nich
imieniem Agabus, oznajmił przez Ducha, iż miał być
głód wielki po wszystkim okręgu ziemskiem, który też
był za Klaudyjusza cesarza. 29 Tedy uczniowie, każdy
z nich według przemożenia swego, postanowili posłać
na wspomożenie braci, którzy mieszkali w Judzkiej
ziemi. 30 Co też uczynili, posławszy do starszych przez
rękę Barnabaszową i Saulową.

12 A pod onże czas, udał się na to Herod król, aby
trapił niektóre ze zboru. 2 I zabił Jakóba, brata
Janowego, mieczem. 3 A widząc, że się to podobało
Żydom, umyślił pojmać i Piotra: (a były dni przaśników).
4 Którego pojmawszy, podał do więzienia, poruczywszy
go szesnastu żołnierzom, aby go strzegli, chcąc go po
wielkanocy wywieść ludowi. 5 Tedy strzeżono Piotra w
więzieniu, a modlitwa ustawiczna działa się od zboru
do Boga za nim. 6 A gdy go już miał wywieść Herod,
onejże nocy spał Piotr między dwoma żołnierzami,
związany dwoma łańcuchami, a stróże przed drzwiami
strzegli więzienia. 7 A oto Anioł Pański przystąpił, a
światłość się rozświeciła w gmachu; a trąciwszy w bok
Piotra, obudził go, mówiąc: Wstań rychło! I opadły
łańcuchy z rąk jego. 8 I rzekł Anioł do niego: Opasz się,
a powiąż obuwie twoje. I uczynił tak. I rzekł mu: Odziej
się w płaszcz twój, a pójdź za mną. 9 Tedy wyszedłszy
Piotr, szedł za nim, a nie wiedział, że się to działo po
prawdzie, co się działo przez Anioła; lecz mniemał, że

widzenie widział. 10 A gdy minęli pierwszą i wtórą straż,
przyszli do bramy żelaznej, która wiedzie do miasta;
a ta się im sama przez się otworzyła. A wyszedłszy,
przeszli jednę ulicę, a zarazem odstąpił Anioł od niego.
11 Tedy Piotr przyszedłszy do siebie rzekł: Teraz znam
prawdziwie, iż posłał Pan Anioła swego i wyrwał mię
z ręki Herodowej i ze wszystkiego oczekiwania ludu
żydowskiego. 12 A obaczywszy się, przyszedł do domu
Maryi, matki Janowej, którego nazywano Markiem,
gdzie się ich było wiele zgromadziło i modlili się. 13
A gdy Piotr kołatał we drzwi u przysionka, wyszła
dzieweczka, imieniem Rode, aby posłuchała: 14 A
poznawszy głos Piotrowy, od radości nie otworzyła
drzwi, ale wbieżawszy oznajmiła, iż Piotr stoi u drzwi. 15
A oni rzekli do niej: Szalejesz! Wszakże ona twierdziła,
iż się tak rzecz ma. A oni rzekli: Anioł jego jest. 16 Ale
Piotr nie przestał kołatać; a gdy otworzyli, ujrzeli go i
zdumieli się. 17 A skinąwszy na nie ręką, aby umilknęli,
rozpowiedział im, jako go Pan wywiódł z więzienia i
rzekł: Oznajmijcie to Jakóbowi i braciom. A wyszedłszy,
szedł na inne miejsce. 18 A gdy był dzień, stał się
rozruch niemały między żołnierzami o to, co by się z
Piotrem stało. 19 Lecz Herod, gdy się o nim wywiadywał,
a nie znalazł go, uczyniwszy sąd o stróżach, kazał je na
stracenie wywieść; a wyjechawszy z Judzkiej ziemi do
Cezaryi, mieszkał tam. 20 A natenczas Herod myślił o
wojnie przeciwko Tyryjczykom i Sydończykom; ale oni
jednomyślnie przyszli do niego, a namówiwszy Blasta,
podkomorzego królewskiego, prosili o pokój, dlatego iż
kraina ich miała żywność z dzierżawy królewskiej. 21 A
dnia pewnego Herod oblekłszy się w szatę królewską i
siadłszy na stolicy, uczynił rzecz do nich. 22 A lud wołał:
Głos Boży a nie człowieczy. 23 A zarazem uderzył
go Anioł Pański, przeto, że nie dał chwały Bogu, a
będąc roztoczony od robactwa, zdechł. 24 A słowo
Pańskie rozrastało się i rozmnażało. 25 A Barnabasz i
Saul wrócili się z Jeruzalemu, wykonawszy posługę,
wziąwszy z sobą Jana, którego nazywano Markiem.

13 A byli w Antyjochii we zborze, który tam był,
niektórzy prorocy i nauczyciele, jako Barnabasz i
Symeon, którego zwano Niger, i Lucyjus Cyrenejczyk, i
Manahen, który był wychowany z Herodem Tetrarchą, i
Saul. 2 A gdy oni służbę Pańską jawnie odprawiali i
pościli, rzekł im Duch Święty: Odłączcie mi Barnabasza
i Saula do tej sprawy, do którejm ich powołał. 3 Tedy
poszcząc i modląc się, i wkładając na nie ręce, odprawili
je. 4 Oni tedy wysłani będąc od Ducha Świętego,
przyszli do Seleucyi, a stamtąd płynęli do Cypru. 5
A gdy byli w Salaminie, opowiadali słowo Boże w
bóżnicach żydowskich, a mieli z sobą i Jana do usługi.
6 A przeszedłszy onę wyspę aż do Pafu, znaleźli tam
jakiegoś czarnoksiężnika, fałszywego proroka, Żyda,
któremu imię było Barjezus. 7 Który był przy zacnym
staroście, Sergijuszu Pawle, mężu roztropnym. Ten
przyzwawszy Barnabasza i Saula, pragnął słuchać
słowa Bożego. 8 Lecz się im sprzeciwił Elimas, on
czarnoksiężnik, (albowiem się tak wykłada imię jego),
starając się, jakoby starostę od wiary odwrócił: 9
Tedy Saul, (którego zowią i Pawłem) napełniony będąc
Ducha Świętego, a pilnie na niego patrząc, 10 Rzekł: O
pełny wszelkiej zdrady i wszelkiej przewrotności, synu
dyjabelski, nieprzyjacielu wszelkiej sprawiedliwości! nie
przestanieszże podwracać prostych dróg Pańskich? 11
A oto teraz ręka Pańska nad tobą: i będziesz ślepym,
nie widząc słońca aż do czasu. A zarazem przypadła na
niego chmura i ciemność, a błąkając się szukał, kto by
go wiódł za rękę. 12 Tedy widząc starosta, co się stało,
uwierzył, zdumiewając się nad nauką Pańską. 13 A
puściwszy się z Pafu Paweł i ci, którzy z nim byli, przyszli
do Pergi Pamfiliejskiej. A Jan odszedłszy od nich, wrócił
się do Jeruzalemu. 14 A oni odszedłszy z Pergi, przyszli
do Antyjochii Pisydejskiej, a wszedłszy do bóżnicy w
dzień sobotni, usiedli. 15 A po przeczytaniu zakonu i
proroków, posłali do nich przełożeni bóżnicy, mówiąc:
Mężowie bracia! macieli wolę jakie napominanie uczynić
do ludu, mówcie. 16 Tedy powstawszy Paweł, a ręką
skinąwszy rzekł: Mężowie Izraelscy i którzy się boicie
Boga! słuchajcie: 17 Bóg ludu tego Izraelskiego wybrał
ojców naszych i wywyższył lud, gdy byli przychodniami
w ziemi egipskiej, i w ramieniu wyciągnionem wywiódł
je z niej. 18 I przez czas czterdziestu lat znosił obyczaje
ich na puszczy. 19 A wygładziwszy siedm narodów w
ziemi Chananejskiej, losem rozdzielił między nie onę
ziemię ich. 20 A potem około czterysta i pięćdziesiąt
lat dawał im sędziów, aż do Samuela proroka. 21 A
od onego czasu prosili o króla. I dał im Bóg Saula,
syna Cysowego, męża z pokolenia Benjaminowego,
przez lat czterdzieści. 22 A gdy go odrzucił, wzbudził im
Dawida za króla, któremu też świadectwo wydawając
powiedział: Znalazłem Dawida, syna Jessego, męża
według serca mego, który będzie czynił wszystkę
wolę moję. 23 Z jegoż nasienia Bóg według obietnicy
wzbudził Izraelowi zbawiciela Jezusa. 24 Przed którego
przyjściem kazał Jan chrzest pokuty wszystkiemu
ludowi Izraelskiemu. 25 A gdy Jan dokonał biegu
swego, rzekł: Kim mię być mniemacie? Nie jestem ja,
ale oto idzie za mną, u którego nóg obuwia nie jestem
godzien rozwiązać. 26 Mężowie bracia, synowie narodu
Abrahamowego i którzy się między wami Boga boją!
wamci słowo zbawienia tego posłane jest. 27 Albowiem
ci, co mieszkają w Jeruzalemie i przełożeni ich, nie
znając tego Jezusa i głosów prorockich, które przez
każdy sabat bywają czytane, wypełnili je, osądziwszy
go. 28 A żadnej przyczyny śmierci w nim nie znalazłszy,
prosili Piłata, aby był zabity. 29 A gdy wykonali wszystko,

co o nim było napisane, zdjąwszy go z drzewa, włożyli
go do grobu. 30 Ale go Bóg wzbudził od umarłych. 31
Który widziany jest przez wiele dni od tych, którzy z
nim pospołu przyszli z Galilei do Jeruzalemu, którzy są
świadkami jego przed ludem. 32 I my wam opowiadamy
tę obietnicę, która się ojcom stała, iż ją Bóg wypełnił
nam, dziatkom ich, wzbudziwszy Jezusa. 33 Jako też w
Psalmie wtórym napisane jest: Syn mój jesteś ty, jam
ciebie dziś spłodził. 34 A iż go wzbudził od umarłych,
aby się więcej nie wrócił do skażenia, tak powiedział:
Dam wam święte dobrodziejstwa Dawidowe wierne. 35
Przeto i indziej powiada: Nie dasz Świętemu twemu
widzieć skażenia. 36 Albowiemci Dawid za wieku
swego usłużywszy woli Bożej, zasnął i przyłączony
jest do ojców swoich, a widział skażenie. 37 Lecz ten,
którego Bóg wzbudził, nie widział skażenia. 38 Niechże
wam tedy będzie wiadomo, mężowie bracia, iż się
wam przez tego opowiada odpuszczenie grzechów:
39 I od wszystkiego od czegoście nie mogli być przez
zakon Mojżeszowy usprawiedliwieni, przez tego każdy
wierzący usprawiedliwiony bywa. 40 A przetoż patrzcie,
aby na was nie przyszło to, co powiedziano w prorokach:
41 Obaczcie wy wzgardziciele i dziwujcie się, a wniwecz
się obróćcie; bo ja sprawuję sprawę za dni waszych,
sprawę, której nie wierzycie, choćby wam kto o niej
powiadał. 42 A gdy oni wychodzili z bóżnicy żydowskiej,
prosili ich poganie, aby i w drugi sabat mówili do nich
też słowa. 43 A po rozpuszczeniu zgromadzenia, poszło
wiele Żydów i nabożnych nowowierników za Pawłem i
Barnabaszem, którzy mówiąc do nich, radzili im, aby
trwali w łasce Bożej. 44 A w drugi sabat niemal wszystko
miasto się zgromadziło na słuchanie słowa Bożego.
45 Tedy Żydowie widząc lud, napełnieni są zazdrością
i sprzeciwiali się temu, co Paweł powiadał, mówiąc
przeciwko temu i bluźniąc. 46 A Paweł i Barnabasz,
bezpiecznie mówiąc, rzekli: Wamci najpierwej miało być
opowiadane słowo Boże; ale ponieważ je odrzucacie, a
sądzicie się być niegodnymi żywota wiecznego, oto się
obracamy do pogan. (aiōnios g166) 47 Albowiem nam
tak rozkazał Pan, mówiąc: Położyłem cię światłością
poganom, abyś był zbawieniem aż do krajów ziemi.
48 A słysząc to poganie, radowali się i wielbili słowo
Pańskie, i uwierzyli, ilekolwiek ich było sporządzonych
do żywota wiecznego. (aiōnios g166) 49 I roznosiło
się słowo Pańskie po wszystkiej onej krainie. 50 A
Żydowie poduszczali niewiasty nabożne i uczciwe, i
przedniejsze w mieście; a wzbudzili prześladowanie
przeciwko Pawłowi i przeciwko Barnabaszowi, i wygnali
je z granic swoich. 51 A oni otrząsnąwszy proch z nóg
swoich na nie, przyszli do Ikonii. 52 A uczniowie byli
napełnieni radości i Ducha Świętego.

14 I stało się w Ikonii, że także weszli do bóżnicy
żydowskiej, a tak mówili, że uwierzyło i Żydów, i
Greków wielkie mnóstwo. 2 Lecz Żydowie, którzy nie
uwierzyli, podburzyli i zajątrzyli serca pogan przeciwko
braciom. 3 I byli tam przez długi czas, bezpiecznie
mówiąc w Panu, który dawał świadectwo słowu łaski
swojej i czynił to, że się działy znamiona i cuda przez
ręce ich. 4 I rozerwało się mnóstwo miejskie, a byli
jedni z Żydami a drudzy z Apostołami. 5 A gdy się
wzburzyli i poganie, i Żydzi z książęty swoimi, aby je
zelżyli i ukamionowali: 6 Zrozumiawszy to, uciekli do
miast Likaońskich, do Listry i do Derby, i do okolicznej
krainy, 7 A tam kazali Ewangieliję. 8 A mąż niektóry w
Listrze chory na nogi siedział, będąc chromy z żywota
matki swojej, który nigdy nie chodził. 9 Ten słuchał
Pawła mówiącego; który nań pilnie patrząc i widząc, iż
miał wiarę, żeby mógł być uzdrowiony, 10 Rzekł wielkim
głosem: Stań prosto na nogi twoje; i wyskoczył i chodził.
11 A lud widząc, co Paweł uczynił, podnieśli głos swój,
mówiąc po likaońsku: Bogowie stawszy się podobni
ludziom, zstąpili do nas. 12 I nazwali Barnabasza
Jowiszem, a Pawła Merkuryjuszem, ponieważ on
prowadził rzecz. 13 Tedy kapłan Jowisza, który był przed
miastem ich, woły z wieńcami do wrót przywiódłszy,
chciał ofiary z ludem sprawować. 14 Co gdy usłyszeli
Apostołowie Barnabasz i Paweł, rozdarłszy szaty swoje,
wpadli między lud, wołając, 15 I mówiąc: Mężowie! cóż
to czynicie? I myśmyć ludzie, tymże biedom jako i wy
poddani, którzy wam opowiadamy, abyście się od tych
marności nawrócili do Boga żywego, który uczynił niebo
i ziemię i morze, i wszystko co w nich jest. 16 Który za
przeszłych wieków dopuszczał wszystkim poganom,
aby chodzili za drogami swemi. 17 Aczkolwiek nie
zaniechał samego siebie prócz świadectwa, czyniąc
dobrze, dawając nam z nieba dżdże i czasy urodzajne,
napełniając pokarmem i weselem serca nasze. 18 A to
mówiąc, zaledwie uspokoili lud, że im nie ofiarował.
19 A nadeszli z Antyjochyi i z Ikonii Żydowie, którzy
namówiwszy lud i ukamionowawszy Pawła, wywlekli
za miasto, mniemając żeby umarł. 20 Lecz gdy go
uczniowie obstąpili, wstawszy wszedł do miasta, a
nazajutrz odszedł z Barnabaszem do Derby. 21 A
opowiedziawszy Ewangieliję onemu miastu i wiele
uczniów pozyskawszy, wrócili się do Listry, do Ikonii,
i do Antyjochyi; 22 Utwierdzając dusze uczniów i
napominając, aby trwali w wierze, i mówiąc: Że przez
wiele ucisków musimy wnijść do królestwa Bożego. 23
A gdy im przez głosy postanowili starsze w każdym
zborze i modlili się z postami, poruczyli je Panu, w
którego uwierzyli. 24 A przeszedłszy Pisydyję, przyszli
do Pamfilii. 25 I opowiedziawszy słowo Boże w Pergi,
poszli do Atalii. 26 A stamtąd płynęli do Antyjochyi, skąd
byli oddani łasce Bożej ku tej sprawie, którą wykonali.

27 A gdy tam przyszli i zgromadzili zbór, oznajmili,
co Bóg przez nie uczynił, a iż poganom drzwi wiary
otworzył. 28 I mieszkali tam czas niemały z uczniami.

15 A niektórzy przyszedłszy z Judzkiej ziemi, nauczali
braci: Iż jeźli się nie obrzeżecie według zwyczaju
Mojżeszowego, nie możecie być zbawieni. 2 A gdy
różnicę i spór niemały Paweł i Barnabasz mieli z nimi,
postanowili, aby Paweł i Barnabasz i niektórzy inni z
nich szli do Apostołów i do starszych do Jeruzalemu, z
strony tego sporu. 3 Oni tedy będąc odprowadzeni od
zboru, szli przez Fenicyję i Samaryję, powiadając o
nawróceniu poganów i uczynili wielką radość wszystkim
braciom. 4 A gdy przyszli do Jeruzalemu, przyjęci byli
od zboru i od Apostołów, i starszych, i opowiedzieli,
cokolwiek Bóg przez nie czynił. 5 Ale powstali niektórzy
z sekty Faryzeuszów, którzy byli uwierzyli, mówiąc:
Że ich trzeba obrzezać i rozkazać im, żeby zachowali
zakon Mojżeszowy. 6 Zgromadzili się tedy Apostołowie
i starsi, aby wejrzeli w tę sprawę. 7 A gdy był wielki
spór o tem, powstawszy Piotr, rzekł do nich: Mężowie
bracia! wy wiecie, że od dawnych dni Bóg mię obrał
między wami, aby przez usta moje poganie słuchali
słowa Ewangielii i uwierzyli. 8 A Bóg, który zna serca,
wydał im świadectwo, dawszy im Ducha Świętego,
jako i nam. 9 I nie uczynił żadnej różnicy między
nami a nimi, wiarą oczyściwszy serca ich. 10 Przetoż
teraz, przecz kusicie Boga, kładąc jarzmo na szyję
uczniów, którego ani ojcowie nasi, ani myśmy znosić
nie mogli? 11 Ale przez łaskę Pana Jezusa Chrystusa
wierzymy, iż będziemy zbawieni tym sposobem, jako i
oni. 12 I milczało wszystko ono mnóstwo, a słuchali
Barnabasza i Pawła, którzy opowiadali, jako wielkie
znamiona i cuda czynił Bóg przez nie między pogany.
13 A gdy oni umilknęli, odpowiedział Jakób, mówiąc:
Mężowie bracia! słuchajcie mię. 14 Szymon powiedział,
jako Bóg najpierwej wejrzał na pogany, aby z nich
wziął lud imieniowi swemu. 15 A z tem się zgadzają
mowy prorockie, jako jest napisano: 16 Potem się
wrócę, a pobuduję zasię przybytek Dawidowy upadły, a
obaliny jego zasię pobuduję i znowu go wystawię, 17
Aby ci, co pozostali z ludzi, szukali Pana i wszyscy
narodowie, nad którymi wzywano imienia mojego, mówi
Pan, który to wszystko czyni. 18 Znajomeć są Bogu od
wieku wszystkie sprawy jego. (aiōn g165) 19 Przetoż
moje zdanie jest, żeby nie trwożyć tych, którzy się z
poganów do Boga nawracają. 20 Ale raczej pisać do
nich, aby się wstrzymywali od splugawienia bałwanów
i od wszeteczeństwa, i od rzeczy dławionych, i ode
krwi. 21 Albowiem Mojżesz od dawnych wieków ma
w każdym mieście te, którzy go opowiadają, gdyż
go w bóżnicach na każdy sabat czytają. 22 Tedy się
zdało Apostołom i starszym ze wszystkim zborem, aby
wybrane spośród siebie męże posłali do Antyjochyi
z Pawłem i z Barnabaszem, to jest Judasa, którego
zwano Barsabaszem, i Sylę, męże przedniejsze między
braćmi. 23 Napisawszy to przez rękę ich: Apostołowie i
starsi, i bracia tym, którzy są w Antyjochyi i w Syryi, i w
Cylicyi, braciom którzy są z pogan, zdrowia życzymy;
24 Ponieważeśmy słyszeli, że niektórzy wyszedłszy
od nas, zatrwożyli was słowy, wątląc dusze wasze, a
mówiąc, że się musicie obrzezać i zakon zachowywać,
którymeśmy tego nie poruczyli, 25 Zdało się nam
jednomyślnie zgromadzonym, posłać do was męże
wybrane z miłymi naszymi, Barnabaszem i z Pawłem,
26 Z ludźmi, którzy wydali dusze swe dla imienia Pana
naszego, Jezusa Chrystusa. 27 Przetoż posłaliśmy
Judasa i Sylę, którzy wam i ustnie toż powiedzą. 28
Albowiem zdało się Duchowi Świętemu i nam, abyśmy
więcej nie kładli na was żadnego ciężaru, oprócz tych
rzeczy potrzebnych; 29 Abyście się wstrzymywali od
rzeczy bałwanom ofiarowanych, i od krwi, i od rzeczy
dławionych, i od wszeteczeństwa, których rzeczy jeźli
się strzec będziecie, dobrze uczynicie. Miejcie się
dobrze. 30 A tak oni będąc odprawieni, przyszli do
Antyjochyi, a zgromadziwszy mnóstwo, oddali list. 31
A przeczytawszy, radowali się z onej pociechy. 32 A
Judas i Sylas, będąc i oni prorokami, długiemi słowy
napominali braci i utwierdzali je. 33 A zamieszkawszy
tam do czasu, odprawieni są z pokojem od braci do
Apostołów. 34 Lecz Syli zdało się tam zostać. 35 Także
Paweł i Barnabasz zamieszkali w Antyjochyi, nauczając
i opowiadając z wieloma innymi słowo Pańskie. 36 A
po kilku dniach rzekł Paweł do Barnabasza: Wróciwszy
się, nawiedźmy braci naszych po wszystkich miastach,
w którycheśmy opowiadali słowo Pańskie, jakoli się
mają. 37 Tedy Barnabasz radził, aby z sobą wzięli i
Jana, którego zwano Markiem. 38 Ale się to Pawłowi
nie zdało brać tego z sobą, który był odszedł od nich z
Pamfilii, a nie chodził z nimi na onę pracę. 39 I wszczął
się między nimi wielki gniew, tak iż odszedł jeden od
drugiego, a Barnabasz wziąwszy z sobą Marka, płynął
do Cypru. 40 Ale Paweł obrawszy sobie Sylę, wyszedł,
będąc poruczony łasce Bożej od braci: 41 I przechodził
Syryję, i Cilicyję, utwierdzając zbory.

16 I przyszedł do Derby i do Listry; a oto tam
był uczeń niektóry, imieniem Tymoteusz, syn
niektórej niewiasty Żydówki wiernej a ojca Greka. 2
Temu świadectwo dawali bracia, którzy byli w Listrze
i w Ikonii. 3 Chciał tedy Paweł, aby ten z nim szedł,
którego wziąwszy, obrzezał dla Żydów, którzy byli na
onych miejscach; bo wszyscy wiedzieli, że ojciec jego
był Grekiem. 4 A gdy chodzili po miastach, podawali
im ku chowaniu ustawy, które były postanowione od
Apostołów i starszych, którzy byli w Jeruzalemie. 5 A tak

się zbory utwierdzały w wierze i przybywało ich w liczbie
na każdy dzień. 6 Tedy przeszedłszy Frygiję i Galatską
krainę, zawściągnieni będąc od Ducha Świętego, aby
nie opowiadali słowa Bożego w Azyi, 7 Przyszedłszy
do Mizyi, kusili się iść do Bitynii, ale im Duch Jezusowy
nie dopuścił. 8 Tedy minąwszy Mizyję, zstąpili do
Troady. 9 I pokazało się Pawłowi w nocy widzenie:
Mąż niejaki Macedończyk stał, prosząc go i mówiąc:
Przepraw się do Macedonii, a ratuj nas. 10 A ujrzawszy
to widzenie, zaraześmy się starali o to, jakobyśmy się
puścili do Macedonii, będąc tego pewni, iż nas Pan
powołał, abyśmy im kazali Ewangieliję. 11 Puściwszy
się tedy z Troady, prostośmy bieżeli do Samotracyi,
a nazajutrz do Neapolu. 12 A stamtąd do Filipowa,
które jest pierwsze miasto tej części Macedonii nowo
osadzone; i zostaliśmy w onem mieście przez kilka dni.
13 A w dzień sabatu wyszliśmy przed miasto nad rzekę,
gdzie zwykły bywać modlitwy, a usiadłszy mówiliśmy
do niewiast, które się tam były zeszły. 14 A niektóra
niewiasta, imieniem Lidyja, która szarłat sprzedawała
w mieście Tyjatyrskiem, Boga się bojąca, słuchała;
której Pan otworzył serce, aby pilnie słuchała tego, co
Paweł mówił. 15 A gdy się ochrzciła i dom jej, prosiła,
mówiąc: Ponieważeście mię osądzili wierną być Panu,
wszedłszy do domu mego, mieszkajcie; i przymusiła
nas. 16 I stało się, gdyśmy szli na modlitwę, iż niektóra
dzieweczka, co miała ducha wieszczego, zabieżała
nam, a ta wielki zysk panom swoim przynosiła, wróżąc.
17 Ta chodząc za Pawłem i za nami, wołała mówiąc:
Ci ludzie sługami są Boga najwyższego, którzy nam
opowiadają drogę zbawienia. 18 A to czyniła przez
wiele dni; ale Paweł bolejąc nad tem i obróciwszy się,
rzekł onemu duchowi: Rozkazuję ci w imieniu Jezusa
Chrystusa, abyś wyszedł od niej. I wyszedł onejże
godziny. 19 A widząc panowie jej, iż zginęła nadzieja
zysku ich, pojmawszy Pawła i Sylę, ciągnęli je na rynek
przed urząd, 20 A stawiwszy je przed hetmany, rzekli:
Ci ludzie czynią zamieszanie w mieście naszem, będąc
Żydami: 21 I opowiadają zwyczaje, których się nam nie
godzi przyjmować ani zachowywać, ponieważ jesteśmy
Rzymianie. 22 I powstało pospólstwo przeciwko nim, a
hetmani rozdarłszy szaty ich, kazali je siec rózgami.
23 A gdy im wiele plag zadali, wrzucili je do więzienia
przykazawszy stróżowi więzienia, aby ich dobrze
opatrzył. 24 Który wziąwszy takie rozkazanie, wsadził
je do najgłębszego więzienia, a nogi ich zamknął w
kłodę. 25 A o północy Paweł i Sylas modląc się, chwalili
Boga pieśniami, tak że je słyszeli więźniowie. 26 I
powstało z prędka wielkie trzęsienie ziemi, że się
poruszyły grunty więzienia, i zarazem się otworzyły
wszystkie drzwi, i wszystkich się związki rozwiązały. 27
A ocuciwszy się stróż więzienia i ujrzawszy otworzone
drzwi u więzienia, dobył miecza, chcąc się sam zabić,
mniemając, iż więźniowie pouciekali. 28 Lecz Paweł
zawołał głosem wielkim, mówiąc: Nie czyń sobie nic
złego: bo jesteśmy sami wszyscy. 29 A kazawszy
zaświecić, wpadł tam, a drżąc przypadł do nóg Pawłowi
i Syli: 30 A wywiódłszy je z więzienia, rzekł: Panowie!
co mam czynić, abym był zbawiony? 31 A oni rzekli:
Wierz w Pana Jezusa Chrystusa, a będziesz zbawiony,
ty i dom twój. 32 I opowiadali mu słowo Pańskie i
wszystkim, którzy byli w domu jego. 33 A wziąwszy je
onejże godziny w nocy, omył rany ich i ochrzcił się zaraz,
on i wszyscy domownicy jego. 34 A wprowadziwszy
je do domu swego, nagotował im stół i weselił się ze
wszystkim domem swoim, uwierzywszy Bogu. 35 A
gdy był dzień, posłali hetmani sługi miejskie, mówiąc:
Wypuść one ludzie. 36 I oznajmił stróż więzienia
te słowa Pawłowi, iż hetmani posłali, abyście byli
wypuszczeni: teraz tedy wyszedłszy, idźcie w pokoju.
37 Ale im Paweł rzekł: Usiekłszy nas jawnie rózgami nie
przekonanych, gdyżeśmy są ludzie Rzymianie, wrzucili
do więzienia; a teraz nas potajemnie wyganiają? Nic z
tego; ale sami niech przyjdą i wyprowadzą nas. 38 Tedy
powiedzieli hetmanom słudzy miejscy te słowa. I zlękli
się, usłyszawszy, że byli Rzymianie, 39 A przyszedłszy,
przeprosili ich, a wywiódłszy ich, prosili ich, aby wyszli
z miasta. 40 Wyszedłszy tedy z więzienia, weszli do
Lidyi, a ujrzawszy braci pocieszyli je i odeszli.

17 A przeszedłszy Amfipolim i Apoloniję przyszli do
Tesaloniki, gdzie była bóżnica żydowska. 2 Tedy
Paweł według zwyczaju swego wszedł do nich, a przez
trzy sabaty kazał im z Pisma. 3 Wywodząc i pokazując
to, że Chrystus miał cierpieć i powstać od umarłych, a iż
ten Jezus jest Chrystusem, którego ja wam opowiadam.
4 I uwierzyli niektórzy z nich, a przyłączyli się do Pawła i
do Syli, i wielkie mnóstwo nabożnych Greków, i niewiast
przedniejszych niemało. 5 Ale Żydowie, którzy nie
uwierzyli, zdjęci zazdrością, przywziąwszy do siebie
niektórych lekkomyślnych i złych mężów, a zebrawszy
kupę uczynili rozruch w mieście, a naszedłszy na dom
Jazona, szukali ich, aby ich wywiedli przed lud. 6 A nie
znalazłszy ich, ciągnęli Jazona i niektórych braci do
przełożonych miasta, wołając: Oto ci, którzy wszystek
świat wzruszyli i tu też przyszli; 7 Które przyjął Jazon;
a ci wszyscy czynią przeciwko dekretom cesarskim,
powiadając, iż jest inszy król, Jezus. 8 A tak wzburzyli
pospólstwo i przełożonych miasta, którzy to słyszeli.
9 Ale oni wziąwszy słuszną sprawę od Jazona i od
innych, puścili je. 10 A bracia wnet w nocy wysłali
i Pawła, i Sylę do Berei; którzy tam przyszedłszy
weszli do bóżnicy żydowskiej. 11 A cić byli zacniejsi
nad one, co byli w Tesalonice, którzy przyjęli słowo
Boże ze wszystką ochotą, na każdy dzień rozsądzając
Pisma, jeźliby się tak miało. 12 Przetoż wiele ich

z nich uwierzyło, i Greckich niewiast uczciwych, i
mężów niemało. 13 A gdy się dowiedzieli oni, co byli z
Tesaloniki Żydowie, że i w Berei opowiadane było słowo
Boże od Pawła, przyszli i tam, podburzając pospólstwo.
14 Ale bracia wnet wysłali Pawła, aby szedł jakoby
do morza; a Sylas i Tymoteusz tam zostali. 15 A ci,
którzy prowadzili Pawła, doprowadzili go aż do Aten, a
wziąwszy rozkazanie do Syli i do Tymoteusza, żeby
co najrychlej przyszli do niego, odeszli. 16 A gdy ich
Paweł w Atenach czekał, poruszał się w nim duch
jego, widząc ono miasto poddane bałwochwalstwu.
17 A przetoż miewał rozmowę z Żydami i z ludźmi
nabożnymi, w bóżnicy i na rynku na każdy dzień, z kim
się mu trafiło. 18 Tedy niektórzy z Epikurejczyków i
Stoików filozofowie spierali się z nim, a niektórzy mówili:
Cóż wżdy ten plotkarz mówić chce? A drudzy: Zdaje
się być opowiadaczem obcych bogów; bo im Jezusa
i zmartwychwstanie opowiadał. 19 A porwawszy go,
wiedli do Areopagu, mówiąc: Możemyli wiedzieć, co to
jest za nowa nauka, którą ty opowiadasz? 20 Bo jakieś
obce rzeczy przynosisz do uszów naszych; chcemy
tedy wiedzieć, co wżdy z tego ma być? 21 (A wszyscy
Ateńczycy i cudzoziemscy goście niczem inszem się
nie bawili, tylko powiadaniem albo słuchaniem nowin.)
22 Tedy Paweł stanąwszy w pośrodku Areopagu,
rzekł: Mężowie Ateńscy! z każdej miary was widzę
nader nabożnych. 23 Albowiem przechadzając się i
przypatrując waszym nabożeństwom, znalazłem też
ołtarz, na którym napisano: Nieznajomemu Bogu.
Którego tedy nie znając chwalicie, tego ja wam
opowiadam. 24 Bo Bóg, który uczynił świat i wszystko,
co na nim, ten będąc Panem nieba i ziemi, nie mieszka
w kościołach ręką uczynionych. 25 Ani rękoma ludzkiemi
chwalony bywa, jakoby czego potrzebował, ponieważ on
daje wszystkim żywot i oddech, i wszystko. 26 I uczynił
z jednej krwi wszystek naród ludzki, aby mieszkał
po wszystkiem obliczu ziemi, zamierzywszy przedtem
rozrządzone czasy i zamierzone granice mieszkania
ich; 27 Aby szukali Pana, owaby go snać namacali i
znaleźli, aczkolwiek od każdego z nas nie jest daleko.
28 Albowiem w nim żyjemy i ruszamy się, i jesteśmy,
jako i niektórzy z waszych poetów powiedzieli: Żeśmy i
my rodziną jego. 29 Będąc tedy rodziną Bożą, nie mamy
rozumieć, żeby złotu albo srebru, albo kamieniowi
misternie rytemu, albo wymysłowi człowieczemu, Bóg
miał być podobny. 30 Aczkolwiek tedy przeglądał
Bóg czasom tej niewiadomości, ale teraz oznajmuje
ludziom wszystkim wszędy, aby pokutowali; 31 Przeto iż
postanowił dzień, w który będzie sądził wszystek świat
w sprawiedliwości przez męża, którego na to naznaczył,
upewniając o tem wszystkich, wzbudziwszy go od
umarłych. 32 A usłyszawszy o zmartwychwstaniu jedni
się naśmiewali, a drudzy mówili: Będziemy cię znowu
o tem słuchać. 33 I tak Paweł wyszedł z pośrodku
ich. 34 A mężowie niektórzy przyłączywszy się do
niego, uwierzyli, między którymi też był Dyjonizyjusz
Areopagitczyk i niewiasta imieniem Damarys, i inni z
nimi.

18 Potem Paweł odszedłszy z Aten, przyszedł
do Koryntu; 2 A znalazłszy niektórego Żyda,
imieniem Akwilas, rodem z Pontu, który był świeżo
z Włoch przyszedł z Pryscyllą, żoną swą, (dlatego,
iż był Klaudyjusz postanowił, aby wszyscy Żydowie z
Rzymu wyszli), przyszedł do nich; 3 A iż był tegoż
rzemiosła, mieszkał u nich i robił; albowiem rzemiosło
ich było robić namioty. 4 Tedy miewał rozmowę w
bóżnicy na każdy sabat i pozyskiwał i Żydy, i Greki. 5 A
gdy przyszli z Macedonii Sylas i Tymoteusz, ściśniony
był w duchu Paweł, oświadczając Żydom, że Jezus
jest Chrystusem. 6 Lecz gdy się oni sprzeciwiali i
bluźnili, otrząsnąwszy proch z szat, rzekł do nich:
Krew wasza na głowę waszę; jam jest czysty, od
tego czasu pójdę do pogan. 7 A odszedłszy stamtąd
wszedł do domu niejakiego człowieka, imieniem Justus,
służącego Bogu, którego dom był podle samej bóżnicy.
8 Lecz Kryspus, przełożony bóżnicy, uwierzył Panu
ze wszystkim domem swoim, i wiele z Koryntczyków
słuchając, uwierzyli i ochrzczeni są. 9 Zatem Pan rzekł
Pawłowi w nocy w widzeniu: Nie bój się, ale mów, a
nie milcz. 10 Bom ja jest z tobą, a żaden się na cię
nie targnie, abyć miał co złego uczynić; albowiem ja
wielki lud mam w tem mieście. 11 I mieszkał tam rok i
sześć miesięcy, nauczając u nich słowa Bożego. 12 A
gdy Galijo był starostą w Achai, powstali jednomyślnie
Żydowie przeciwko Pawłowi i przywiedli go do sądu,
mówiąc: 13 Ten namawia ludzi, aby przeciwko zakonowi
Boga chwalili. 14 A gdy Paweł miał usta otworzyć,
rzekł Galijo do Żydów: O Żydowie! gdyby się wam było
jakie bezprawie stało, albo jaka krzywda, słusznie bym
was znosił; 15 Lecz jeźli jest jaka gadka o słowach i
o imionach i o zakonie waszym, sami tego patrzcie;
albowiem ja tego sędzią być nie chcę. 16 I odegnał
je od sądowej stolicy. 17 Tedy porwawszy wszyscy
Grekowie Sostena, przełożonego bóżnicy, bili go przed
sądową stolicą, a Galijo na to nic nie dbał. 18 A
Paweł pomieszkawszy tam jeszcze przez niemało dni,
pożegnawszy się z braćmi, płynął do Syryi, a z nim
Pryscylla i Akwilas, ogoliwszy głowę w Kienchreach:
bo był uczynił ślub. 19 Zatem przyszedł do Efezu i
tam je zostawił, a sam wszedłszy do bóżnicy, miał
rozmowę z Żydami. 20 A gdy go oni prosili, aby
u nich przez dłuższy czas zamieszkał, nie zezwolił;
21 Ale się z nimi pożegnawszy, rzekł: Koniecznie ja
muszę święto nadchodzące w Jeruzalemie obchodzić;
lecz się zasię do was wrócę, będzieli wola Boża. I

puścił się z Efezu. 22 A gdy przyszedł do Cezaryi,
wstąpiwszy do Jeruzalemu a pozdrowiwszy zbór, szedł
do Antyjochyi. 23 I zamieszkawszy tam przez niektóry
czas, wyszedł obchodząc krainę Galatską i Frygiję,
utwierdzając wszystkich uczniów. 24 A Żyd niektóry
imieniem Apollos, rodem z Aleksandryi, mąż wymowny,
przyszedł do Efezu, będąc możnym w Pismach. 25 Ten
był wprawiony w drogę Pańską, a pałając w duchu,
mówił i nauczał pilnie o Panu, wiedząc tylko o chrzcie
Janowym. 26 Ten począł bezpiecznie mówić w bóżnicy.
Którego usłyszawszy Akwilas i Pryscylla, przyjęli go do
siebie i dostateczniej mu wyłożyli drogę Bożą. 27 A gdy
chciał iść do Achai, napomniawszy go bracia, pisali
do uczniów, aby go przyjęli; który gdy tam przyszedł,
wiele pomagał tym, którzy uwierzyli z łaski Bożej. 28
Albowiem potężnie Żydy przekonywał, jawnie tego
dowodząc z Pisma, iż Jezus jest Chrystusem.

19 I stało się, gdy Apollos był w Koryncie, iż Paweł
obszedłszy górne krainy, przyszedł do Efezu; a
znalazłszy tam niektórych uczniów, 2 Rzekł do nich:
Izaliście wzięli Ducha Świętego, uwierzywszy? A oni mu
rzekli: Owszemeśmy ani słyszeli, jeźli jest Duch Święty.
3 Tedy rzekł do nich: W cóżeście tedy ochrzczeni? A
oni rzekli: W chrzest Janowy. 4 Zatem rzekł Paweł:
Janci chrzcił chrztem pokuty, mówiąc ludowi, aby w
onego, który miał przyjść po nim, uwierzyli, to jest w
Jezusa Chrystusa. 5 A usłyszawszy to, ochrzczeni są
w imię Pana Jezusowe. 6 A gdy na nie włożył Paweł
ręce, zstąpił na nie Duch Święty i mówili językami
i prorokowali. 7 A było wszystkich mężów około
dwunastu. 8 A wszedłszy do bóżnicy, mówił bezpiecznie
przez trzy miesiące, nauczając i namawiając ich do
królestwa Bożego. 9 A gdy się niektórzy zatwardzili, a
wierzyć nie chcieli, źle mówiąc o tej drodze Bożej przed
mnóstwem, odstąpiwszy od nich, odłączył ucznie, na
każdy dzień ucząc w szkole niektórego Tyranna. 10
A to się działo przez dwa lata, tak iż wszyscy, którzy
mieszkali w Azyi, słuchali słowa Pana Jezusowego,
tak Żydowie, jako i Grekowie. 11 A nie lada cuda
czynił Bóg przez ręce Pawłowe; 12 Tak iż na chore
przynoszono chustki albo przepaski od ciała jego, i
odchodziły od nich choroby, i duchowie źli wychodzili
z nich. 13 Tedy niektórzy z biegunów żydowskich,
którzy się bawili zaklinaniem, ważyli się wzywać imienia
Pana Jezusowego nad tymi, którzy mieli duchy złe,
mówiąc: Poprzysięgamy was przez Jezusa, którego
Paweł opowiada. 14 A było ich siedm synów jednego
Żyda, imieniem Scewas, najwyższego kapłana, którzy
to czynili. 15 Tedy odpowiedziawszy duch zły, rzekł:
Znam Jezusa i wiem co Paweł; ale wy coście zacz?
16 A rzuciwszy się na nie człowiek on, w którym był
duch zły, a opanowawszy je, zmocnił się przeciwko
nim, tak iż nadzy i zranieni wybiegli z onego domu.
17 I było to wiadomo wszystkim, i Żydom i Grekom,
którzy mieszkali w Efezie; i przypadł strach na nie
wszystkie, i było uwielbione imię Pana Jezusowe. 18 A
wiele tych, którzy uwierzyli, przychodziło, wyznawając i
oznajmując sprawy swoje. 19 I wiele z tych, którzy się
naukami niepotrzebnemi parali, zniósłszy księgi, spalili
je przed wszystkimi, a obrachowawszy cenę ich, znaleźli
tego pięćdziesiąt tysięcy srebrników. 20 Tak potężnie
rosło słowo Pańskie i zmacniało się. 21 A gdy się to
dokonało, postanowił Paweł w duchu, aby przeszedłszy
Macedoniję i Achaję, szedł do Jeruzalemu, mówiąc: Iż
potem, gdy tam będę, muszę i Rzym widzieć. 22 A
posławszy do Macedonii dwóch z tych, którzy mu służyli,
Tymoteusza i Erasta, sam do czasu został w Azyi. 23 A
pod on czas stał się rozruch niemały około drogi Bożej.
24 Albowiem niektóry złotnik, imieniem Demetryjusz,
który robił kościoły srebrne Dyjany, niemały zysk
przywodził rzemieślnikom; 25 Które zgromadziwszy
i inne, którzy takież rzemiosło robili, rzekł: Mężowie!
wiecie, iż z tego rzemiosła mamy dostatki nasze. 26
A widzicie i słyszycie, że nie tylko w Efezie, ale mało
nie po wszystkiej Azyi ten Paweł namówił i odwrócił
wielki lud, mówiąc: Że to nie są bogowie, którzy są
rękami uczynieni. 27 Przetoż nam się obawiać potrzeba,
aby nie tylko rzemiosło nasze w lekkie poważenie nie
przyszło, ale aby i kościół wielkiej bogini Dyjany za
nic nie był poczytany, a żeby nie przyszło do skazy
dostojeństwo jej, którą wszystka Azyja i wszystek świat
chwali. 28 A słuchając tego i będąc pełni gniewu,
krzyknęli, mówiąc: Wielka jest Dyjana Efeska! 29 I było
pełno po wszystkiem mieście zamieszania, i wpadli
jednomyślnie na plac, porwawszy Gaja i Arystarcha,
Macedończyki, podróżne towarzysze Pawłowe. 30 A
gdy Paweł chciał wnijść do pospólstwa, nie dopuścili mu
uczniowie. 31 A niektórzy też z przedniejszych mężów
Azyjackich, będąc mu przyjaciołmi, posławszy do niego,
prosili go, aby nie wychodził na plac. 32 Tedy jedni
tak, a drudzy inaczej wołali; albowiem ona gromada
była zamieszana, a więcej ich nie wiedziało, dlaczego
się zbieżeli. 33 A z onej zgrai wywlekli Aleksandra,
którego popychali Żydowie; a Aleksander skinąwszy
ręką, chciał dać sprawę ludowi. 34 Ale gdy poznali, iż
był Żydem, wszczął się jednostajny głos od wszystkich,
jakoby przez dwie godziny wołających: Wielka jest
Dyjana Efeska! 35 Tedy pisarz uśmierzywszy onę
zgraję, rzekł: Mężowie Efescy! i któryż jest człowiek,
co by nie wiedział, iż miasto Efeskie opiekuje się
kościołem wielkiej boginii Dyjany i obrazem, który spadł
od Jowisza? 36 A ponieważ się temu nikt sprzeciwić nie
może, słuszna, abyście się uspokoili, a nic skwapliwie
nie czynili. 37 Albowiemeście przywiedli tych mężów,
którzy nie są ani świętokradcami, ani bluźniercami

boginii waszej. 38 A jeźliż Demetryjusz i ci, którzy z
nim są rzemieślnicy, mają co przeciw komu, wszak
bywa prawo, są też starostowie, niechże jedni drugich
pozywają. 39 Jeźli się też o czem inszem pytacie, to
się może w porządnem zgromadzeniu odprawić. 40
Albowiem trzeba się obawiać, abyśmy oskarżeni nie byli
o rozruch dzisiejszy, gdyż nie masz żadnej przyczyny, z
której byśmy mogli dać sprawę, żeśmy się tu zbiegli.
41 A to powiedziawszy, rozpuścił ono zgromadzenie.

20 A gdy się on rozruch uciszył, zwoławszy Paweł
uczniów i z nimi się pożegnawszy, wyszedł
stamtąd, aby szedł do Macedonii. 2 A przeszedłszy one
strony i napomniawszy je szerokiemi słowy, przyszedł
do Grecyi. 3 A tam zamieszkawszy przez trzy miesiące,
gdzie nań Żydowie zasadzkę uczynili, gdy miał płynąć
do Syryi, umyślił się powrócić przez Macedoniję. 4
I puścił się z nim aż do Azyi Sopater, Bereeńczyk,
a z Tesalończyków Arystarchus i Sekundus, i Gajus
Derbejczyk, i Tymoteusz; 5 A z Azyjatczyków Tychykus
i Trofimus, którzy wprzód poszedłszy, czekali nas w
Troadzie. 6 A my po dniach przaśników odpłynęliśmy
z Filipowa i przyszliśmy do nich do Troady za pięć
dni, gdzieśmy zamieszkali siedm dni. 7 Tedy pierwszy
dzień po sabacie, gdy się uczniowie zgromadzili na
łamanie chleba, Paweł rozmawiał z nimi, mając iść
precz nazajutrz, i przedłużył mowę aż do północy. 8 A
było wiele lamp na onej sali, gdzie byli zgromadzeni. 9
Tam siedząc niektóry młodzieniec, imieniem Eutychus,
w oknie, będąc ciężkim snem zdjęty, gdy tak Paweł
długo mówił, snem zmorzony padł na dół z trzeciego
piętra i podniesiony jest umarły. 10 A Paweł zstąpiwszy
na dół, przypadł nań, a ujrzawszy go, rzekł: Nie trwożcie
się; boć w nim jest dusza jego. 11 A wstąpiwszy
zasię, łamał chleb i jadł, i kazał im długo aż do
świtania; potem odszedł precz. 12 I przywiedli onego
młodzieńca żywego, i byli nader ucieszeni. 13 A my
przyszedłszy wprzód do okrętu, puściliśmy się do
Assonu, abyśmy stamtąd wzięli Pawła; albowiem tak
był postanowił, mając sam pieszo iść. 14 A gdy się z
nami zszedł w Assonie, wziąwszy go, przyjechaliśmy
do Mityleny. 15 A stamtąd odpłynąwszy, drugiego
dnia przyszliśmy przeciw Chyju, a trzeciego dnia
przypłynęliśmy do Samu, a pomieszkawszy w Trogillu,
nazajutrz przyszliśmy do Miletu. 16 Albowiem Paweł
umyślił był minąć Efez, aby mu nie przyszło czasu
trawić w Azyi, bo się kwapił, jeźliby mu można, aby na
dzień świąteczny był w Jeruzalemie. 17 Tedy z Miletu
posławszy do Efezu, przyzwał do siebie starszych
zborowych. 18 Którzy gdy do niego przyszli, rzekł im:
Wy wiecie od pierwszego dnia, któregom przyszedł do
Azyi, jakom z wami po wszystek czas był, 19 Służąc
Panu ze wszelką uniżonością i z wielą łez i pokus,
które na mię przychadzały z zasadzek żydowskich. 20
Jakom się nie schraniał niczego, co by było pożyteczne,
abym wam nie oznajmił i nie uczył was jawnie i po
domach. 21 Świadectwo wydawając i Żydom, i Grekom
o pokucie ku Bogu i o wierze w Pana naszego Jezusa
Chrystusa. 22 A oto teraz ja będąc związany duchem,
idę do Jeruzalemu, nie wiedząc co tam na mię przyjść
ma. 23 Tylko że Duch Święty po miastach świadczy,
powiadając, że mię więzienie i uciski czekają. 24
Wszakże ja na nic nie dbam i nie jest mi tak droga
dusza moja, bym tylko bieg mój z radością wykonał i
posługę, którąm wziął od Pana Jezusa na oświadczenie
Ewangielii łaski Bożej. 25 A teraz oto ja wiem, że
już więcej nie oglądacie oblicza mojego wy wszyscy,
między którymim chodził, każąc królestwo Boże. 26
Przetoż oświadczam się wam dnia dzisiejszego, żem
ja jest czysty od krwi wszystkich. 27 Albowiem nie
chroniłem się, żebym wam nie miał oznajmić wszelkiej
rady Bożej. 28 Pilnujcież tedy samych siebie i wszystkiej
trzody, w której was Duch Święty postanowił biskupami,
abyście paśli zbór Boży, którego nabył przez własną
krew. 29 Boć ja to wiem, że po odejściu mojem wnijdą
między was wilcy okrutni, którzy trzodzie folgować
nie będą. 30 A z was samych powstaną mężowie,
mówiący rzeczy przewrotne, aby za sobą pociągnęli
uczniów. 31 Przetoż czujcie, pomnąc, żem przez trzy
lata w nocy i we dnie nie przestawał napominać ze
łzami każdego z was. 32 A teraz, bracia! poruczam was
Bogu i słowu łaski jego, który może pobudować i dać
wam dziedzictwo między wszystkimi poświęconymi. 33
Srebra albo złota, albo szaty nie pożądałem od nikogo.
34 Owszem sami wiecie, że moim potrzebom i tych,
którzy są ze mną, służyły te ręce, 35 Wszystkomci wam
okazał, iż tak pracując, musimy podejmować słabe,
a pamiętać na słowa Pana Jezusowe, że on rzekł:
Szczęśliwsza jest rzecz dawać, niżeli brać. 36 A to
powiedziawszy, klęknął na kolana swoje i modlił się z
nimi wszystkimi. 37 I stał się wielki płacz wszystkich, a
upadając na szyję Pawłową, całowali go; 38 Smucąc
się bardzo, najwięcej tych słów, które im rzekł, że już
więcej nie mieli oglądać oblicza jego. I prowadzili go do
okrętu.

21 A gdyśmy odjechali, rozstawszy się z nimi, prosto
jadąc, przyjechaliśmy do Kou, a nazajutrz do
Rodu, a stamtąd do Patary. 2 A tam znalazłszy okręt,
który miał płynąć do Fenicyi, wsiadłszy weń, jechaliśmy.
3 A gdy się nam ukazał Cypr, tedy zostawiwszy go po
lewej stronie, płynęliśmy do Syryi i przypłynęliśmy do
Tyru; albowiem tam z okrętu towary składać miano. 4 A
znalazłszy uczniów, zamieszkaliśmy tam siedm dni;
którzy mówili Pawłowi przez ducha, aby nie chodził
do Jeruzalemu. 5 A gdyśmy przemieszkali one dni,

wyszedłszy, poszliśmy, a wszyscy nas prowadzili z
żonami i z dziatkami aż za miasto, a klęknąwszy na
kolana na brzegu, modliliśmy się. 6 A pożegnawszy
się jedni z drugimi, wstąpiliśmy w okręt, a oni się
wrócili do domu. 7 A my odprawiwszy płynienie z
Tyru, przypłynęliśmy do Ptolemaidy, a pozdrowiwszy
braci, zamieszkaliśmy u nich przez jeden dzień. 8 A
nazajutrz wyszedłszy Paweł i my, którzyśmy z nim
byli, przyszliśmy do Cezaryi, a wszedłszy w dom
Filipa Ewangielisty, który był jeden z onych siedmiu,
zostaliśmy u niego. 9 A ten miał cztery córki panny,
które prorokowały. 10 A gdyśmy tam przez niemało
dni zamieszkali, przyszedł z Judzkiej ziemi prorok
niektóry, imieniem Agabus. 11 Ten przyszedłszy do nas
i wziąwszy pas Pawła, a związawszy sobie ręce i nogi,
rzekł: To mówi Duch Święty: Męża, którego jest ten pas,
tak zwiążą w Jeruzalemie Żydowie i podadzą go w ręce
poganom. 12 A gdyśmy to usłyszeli, prosiliśmy i my i
ci, którzy na onem miejscu byli, aby on nie chodził do
Jeruzalemu. 13 Tedy odpowiedział Paweł: Cóż czynicie
płacząc i serce mi psując? Albowiem ja nie tylko być
związanym, ale i umrzeć jestem gotowy w Jeruzalemie
dla imienia Pana Jezusowego. 14 A gdy się on nie dał
namówić, daliśmy pokój, mówiąc: Niech się stanie wola
Pańska. 15 A po onych dniach, wziąwszy rzeczy swoje,
szliśmy do Jeruzalemu. 16 A szli z nami i niektórzy
uczniowie z Cezaryi, wiodąc z sobą tego, u któregośmy
gospodą stać mieli, niejakiego Mnazona Cypryjczyka,
starego ucznia. 17 A gdyśmy przyszli do Jeruzalemu,
wdzięcznie nas bracia przyjęli. 18 A nazajutrz wszedł
z nami Paweł do Jakóba, gdzie się byli wszyscy
starsi zeszli. 19 Które pozdrowiwszy, rozpowiedział im
wszystko porządnie, co Bóg uczynił między pogany
przez usługę jego. 20 Co oni usłyszawszy, chwalili
Pana i rzekli mu: Widzisz, bracie! jako jest wiele tysięcy
Żydów, którzy uwierzyli; a ci wszyscy gorliwi są miłośnicy
zakonu. 21 Ale o tobie wzięli sprawę, że odwodzisz
od Mojżesza wszystkich tych Żydów, którzy są między
pogany, mówiąc, że nie mają obrzezywać dziatek, ani
mają chodzić według ustaw zakonnych. 22 Cóż tedy
jest? Koniecznieć się musi zejść lud; bo usłyszą, żeś
przyszedł. 23 A przetoż czyń to, coć mówimy; Mamy tu
czterech mężów, którzy na sobie ślub mają; 24 Tych
wziąwszy do siebie, oczyść się z nimi i uczyń nakład
na nie, aby ogolili głowy; a poznają wszyscy, że to, co
o tobie słyszeli, nic nie jest, ale że i ty sam chodzisz
przestrzegając zakonu. 25 A o tych, którzy uwierzyli z
pogan, myśmy pisali, stanowiąc, aby nic takowego nie
zachowywali, tylko aby się wystrzegali tego, co jest
ofiarowane bałwanom i od krwi, i od rzeczy dławionych,
i od wszeteczeństwa. 26 Tedy Paweł wziąwszy z sobą
one męże, nazajutrz oczyszczony będąc z nimi, wszedł
do kościoła, opowiadając wypełnienie dni oczyszczenia,
aż za każdego z nich oddana była ofiara. 27 A gdy
się miało wypełnić siedm dni, niektórzy Żydowie z
Azyi, ujrzawszy go w kościele, wzbudzili wszystek lud i
wrzucili na niego ręce, 28 Wołając: Mężowie Izraelscy,
ratujcie! Tenci to jest człowiek, który przeciwko ludowi
i zakonowi, i miejscu temu wszystkich wszędy uczy,
nadto i Greki wprowadził do kościoła, i splugawił to
miejsce święte. 29 Albowiem przedtem widzieli z nim w
mieście Trofima Efeskiego, o którym mniemali, żeby go
Paweł wprowadził do kościoła. 30 I wzruszyło się miasto
wszystko, i zbiegł się lud; a pojmawszy Pawła, wywlekli
go precz z kościoła, a zatem zaraz drzwi zamkniono. 31
A gdy się starali, jakoby go zabili, dano znać hetmanowi
wojska, iż się wzruszyło wszystko Jeruzalem. 32 Który
zarazem wziąwszy z sobą żołnierze i setniki, przybieżał
do nich. A oni ujrzawszy hetmana i żołnierze, przestali
Pawła bić. 33 Tedy hetman przybliżywszy się, pojmał
go i kazał go dwoma łańcuchami związać, i wywiadywał
się, kto by był i co by uczynił? 34 A jedni tak, drudzy
inaczej między ludem wołali; a gdy się nic pewnego
dla zgiełku dowiedzieć nie mógł, rozkazał go wieść
do obozu. 35 A gdy był u wschodu, przydało się, że
go prawie żołnierze nieśli dla gwałtu onego ludu. 36
Albowiem wielki lud szedł za nim, wołając: Zgładź go.
37 A gdy miał być Paweł prowadzony do obozu, rzekł
hetmanowi: A godzi mi się co mówić do ciebie? A
on rzekł: Umiesz po grecku? 38 I nie tyżeś jest on
Egipczanin, któryś przed temi dniami uczynił rozruch i
wywiodłeś na puszczę cztery tysiące mężów zbójców?
39 A Paweł rzekł: Jamci jest człowiek Żyd Tarseńczyk,
mieszczanin nie z podłego miasta w Cylicyi: przetoż
proszę cię, dopuść mi mówić do ludu. 40 A gdy on
dopuścił, Paweł stojąc na wschodzie, skinął ręką na
lud. A gdy było wielkie milczenie, uczynił rzecz do nich
żydowskim językiem, mówiąc:

22 Mężowie bracia i ojcowie! słuchajcie mojej, którą
teraz do was czynię, obrony. 2 A gdy usłyszeli,
iż do nich rzecz czynił żydowskim językiem, tem się
bardziej uciszyli. I rzekł: 3 Jamci jest mąż Żyd, urodzony
w Tarsie Cylicyjskim, lecz wychowany w mieście tem
u nóg Gamalijelowych, wyćwiczony dostatecznie w
zakonie ojczystym, gorliwym będąc miłośnikiem Bożym,
jako wy wszyscy dziś jesteście. 4 Którym prześladował
tę drogę aż na śmierć, wiążąc i podawając do więzienia
i męże, i niewiasty, 5 Jako mi tego i najwyższy kapłan
jest świadkiem, i wszyscy starsi, od których też list
wziąwszy do braci, jechałem do Damaszku, abym i te,
którzy tam byli, związane przywiódł do Jeruzalemu,
aby byli karani. 6 I stało się, gdym jechał i gdym się
przybliżał do Damaszku o południu, że z nagła ogarnęła
mię światłość wielka z nieba. 7 I upadłem na ziemię,
a usłyszałem głos mówiący do mnie: Saulu! Saulu!

czemu mię prześladujesz? 8 A jam odpowiedział: Ktoś
jest, Panie? I rzekł do mnie: Jam jest Jezus Nazareński,
którego ty prześladujesz. 9 A ci, którzy byli ze mną,
acz widzieli światłość i polękli się, ale głosu nie słyszeli
onego, który ze mną mówił. 10 I rzekłem: Cóż uczynię,
Panie? A Pan rzekł do mnie: Wstań; idź do Damaszku,
a tam ci powiedzą o wszystkiem, co postanowiono,
abyś ty uczynił. 11 A gdym nie widział przed jasnością
światłości onej, będąc prowadzony za rękę od tych,
co ze mną byli, przyszedłem do Damaszku. 12 Tam
niejaki Ananijasz, mąż pobożny według zakonu, mając
świadectwo od wszystkich Żydów tam mieszkających,
13 Przyszedłszy do mnie i przystąpiwszy, rzekł mi:
Saulu bracie, przejrzyj! A jam tejże godziny wejrzał
na niego. 14 A on rzekł: Bóg ojców naszych obrał
cię, abyś poznał wolę jego, a iżbyś oglądał onego
sprawiedliwego i słuchał głosu z ust jego. 15 Albowiem
mu będziesz świadkiem u wszystkich ludzi tego, coś
widział i słyszał. 16 Przetoż teraz cóż odwłaczasz?
Wstań, a ochrzcij się, a omyj grzechy twoje, wzywając
imienia Pańskiego. 17 I stało się potem, gdym się wrócił
do Jeruzalemu, a modliłem się w kościele, żem był w
zachwyceniu. 18 I widziałem go mówiącego do siebie:
Spiesz się; a wynijdź rychło z Jeruzalemu, ponieważ
świadectwa twego nie przyjmą o mnie. 19 A jam rzekł:
Panie! onić wiedzą, żemci ja podawał do więzienia i
bijał w bóżnicach te, którzy wierzyli w cię. 20 I gdy
wylewano krew Szczepana, świadka twojego, jam też
przy tem stał i zezwalałem na zabicie jego, i strzegłem
szat tych, którzy go zabijali. 21 I rzekł do mnie: Idźże,
boć ja cię do pogan daleko poślę. 22 A słuchali go aż
do tego słowa; i podnieśli głos swój, mówiąc: Zgładź z
ziemi takiego; bo nie słuszna, aby miał żyć. 23 A gdy
oni wołali i miotali szaty, i ciskali proch na powietrze,
24 Rozkazał go hetman wieść do obozu i kazał go
biczami spróbować, żeby się dowiedział, dla której by
przyczyny nań tak wołano. 25 A gdy go rozciągniono,
aby go biczami bito, rzekł Paweł do setnika, który
tuż stał: Izali się wam godzi człowieka Rzymianina
nieosądzonego biczami bić? 26 Co usłyszawszy setnik,
przystąpiwszy do hetmana, powiedział mu, mówiąc:
Patrz, co czynisz; boć ten człowiek jest Rzymianinem.
27 A przystąpiwszy hetman, rzekł mu: Powiedz mi,
jeźliś ty jest Rzymianinem? A on rzekł: Tak jest. 28
I odpowiedział hetman: Jam za wielką summę tego
miejskiego prawa dostał. A Paweł rzekł: A jam się
Rzymianinem i urodził. 29 A wnetże odstąpili od niego
ci, którzy go mieli wziąć na próby. Do tego i hetman
się bał, dowiedziawszy się, że był Rzymianinem, a iż
go był kazał związać. 30 A tak nazajutrz chcąc się
pewnie dowiedzieć tego, o co by był oskarżony od
Żydów, uwolnił go od onych związek i rozkazał się
zejść przedniejszym kapłanom i wszystkiej radzie ich, a
wywiódłszy Pawła, stawił go przed nimi.

23 A Paweł pilnie patrząc na onę radę rzekł: Mężowie
bracia! ja ze wszystkiego sumienia dobrego
chodziłem przed Bogiem aż do dnia tego. 2 Tedy
Ananijasz, najwyższy kapłan, rozkazał go tym, którzy
przy nim stali, bić w gębę. 3 Tedy rzekł Paweł
do niego: Uderzy cię Bóg, ściano pobielana! i ty
siedzisz, sądząc mię według zakonu, a rozkazujesz
mię bić przeciwko zakonowi? 4 Zatem ci, którzy
tam stali, rzekli: Najwyższemu kapłanowi Bożemu
złorzeczysz? 5 A Paweł rzekł: Nie wiedziałem, bracia!
żeby był najwyższym kapłanem; bo napisano: Książęciu
ludu twego złorzeczyć nie będziesz. 6 A poznawszy
Paweł, że ich jedna część była Saduceuszów a
druga Faryzeuszów, zawołał w onej radzie: Mężowie
bracia! jam jest Faryzeusz, syn Faryzeusza: o nadzieję
i o powstanie umarłych mię tu dziś sądzą. 7
A gdy on to mówił, wszczął się rozruch między
Faryzeuszami i Saduceuszami, i rozerwało się ono
mnóstwo. 8 Albowiem Saduceuszowie mówią, iż nie
masz zmartwychwstania, ani Anioła, ani ducha; ale
Faryzeuszowie to oboje wyznawają. 9 I wszczęło się
wołanie wielkie. A powstawszy nauczeni w Piśmie z
strony Faryzeuszów, spierali się mówiąc: Niceśmy złego
nie znaleźli w tym człowieku; i jeźli mu co powiedział
duch albo Anioł, nie walczmyż z Bogiem. 10 A gdy
się wszczął wielki rozruch, obawiając się hetman,
aby Pawła między sobą nie rozszarpali, rozkazał iść
żołnierzom na dół, a wydrzeć go z pośrodku ich i
odwieść do obozu. 11 A drugiej nocy stanąwszy przy
nim Pan, rzekł: Bądź dobrego serca, Pawle! albowiem
jakoś o mnie świadczył w Jeruzalemie, tak musisz
świadczyć i w Rzymie. 12 A gdy był dzień, zszedłszy
się niektórzy z Żydów, zawiązali się klątwą, mówiąc: Że
nie mieli jeść ani pić, ażby Pawła zabili. 13 A było ich
więcej niż czterdzieści, którzy to przysiężenie uczynili.
14 Którzy przyszedłszy do przedniejszych kapłanów i
do starszych, rzekli: Klątwąśmy się zawiązali, że nic
nie ukusimy, ażbyśmy Pawła zabili. 15 Przetoż wy
teraz dajcie znać hetmanowi z pozwoleniem wszystkiej
rady, aby go jutro do was wywiódł, jakobyście się
chcieli dostateczniej wywiedzieć o sprawach jego, a
my, pierwej niż tu przyjdzie, jesteśmy gotowi go zabić.
16 A gdy usłyszał siostrzeniec Pawła o tej zasadzce,
przyszedł, a wszedłszy do obozu, oznajmił to Pawłowi.
17 Tedy Paweł zawoławszy jednego z setników, rzekł:
Zaprowadź tego młodzieńca do hetmana, bo mu coś
ma powiedzieć. 18 A tak on wziąwszy go, wiódł go do
hetmana i rzekł: Paweł więzień, zawoławszy mię, prosił,
abym tego młodzieńca przywiódł do ciebie, któryć ma
coś powiedzieć. 19 Tedy hetman wziąwszy go za rękę i

ustąpiwszy na stronę, wywiadywał się: Cóż to jest, co mi
masz powiedzieć? 20 A on rzekł: Postanowili Żydowie
prosić cię, abyś jutro wywiódł Pawła przed radę, jakoby
się chcieli co dostateczniejszego wywiedzieć o nim. 21
Ale ty nie pozwalaj im tego; bo się nań nasadziło z
nich więcej niż czterdzieści mężów, którzy się klątwą
zawiązali, iż nie mają ani jeść ani pić, ażby go zabili; i
są już w pogotowiu, czekając od ciebie odpowiedzi. 22
Tedy hetman odprawił onego młodzieńca, przykazawszy
mu, aby tego przed nikim nie powiadał, iż mu to
oznajmił. 23 A zawoławszy dwóch niektórych z setników,
rzekł: Nagotujcie dwieście żołnierzy, aby szli aż do
Cezaryi; do tego siedmdziesiąt jezdnych i dwieście
drabantów na trzecią godzinę w nocy; 24 Nagotować
też bydlęta, aby wsadziwszy Pawła na nie, zdrowo go
zaprowadzono do Feliksa starosty; 25 Napisawszy list
w ten sposób: 26 Klaudyjusz Lizyjasz najmożniejszemu
staroście Feliksowi zdrowia życzy. 27 Tego męża
pojmanego od Żydów, gdy już od nich miał być zabity,
przypadłszy z rotą, odjąłem go, dowiedziawszy się, iż
jest Rzymianinem. 28 A chcąc wiedzieć przyczynę,
dla której by nań skarżyli, wywiodłem go przed ich
radę; 29 I znalazłem, że nań skarżą o jakieś gadki
z strony zakonu ich, a że nie ma żadnej winy, dla
której by był godzien śmierci albo więzienia. 30 A
gdy mi powiedziano o zasadzce, którą mieli uczynić
Żydzi na tego męża, zarazem go posłał do ciebie,
opowiedziawszy też tym, co nań skarżyli, aby przed
tobą mówili to, co by przeciwko niemu mieli. Miej się
dobrze. 31 Żołnierze tedy tak, jako im było rozkazano,
wziąwszy Pawła, prowadzili go nocą do Antypatrydy.
32 A nazajutrz, zostawiwszy jezdne, aby z nim jechali,
wrócili się do obozu. 33 Którzy przyjechawszy do
Cezaryi, a oddawszy list staroście, stawili przed nim i
Pawła. 34 A starosta list przeczytawszy, spytał go, z
której by był krainy, a zrozumiawszy, że był z Cylicyi, 35
Rzekł: Będę cię słuchał, gdy też przybędą ci, którzy na
cię skarżą. I rozkazał go strzec na ratuszu Herodowym.

24 A po pięciu dniach jechał najwyższy kapłan
Ananijasz z starszymi i z Tertullem niejakim
prokuratorem; którzy stanęli przed starostą przeciwko
Pawłowi. 2 A gdy był pozwany, począł nań skarżyć
Tertullus, mówiąc: 3 Ponieważeśmy wielkiego pokoju
dostąpili i wiele się dobrego temu narodowi stało przez
twoję opatrzność, i zawsze i wszędy to ze wszelkiem
dziękowaniem przyznajemy, wielmożny Feliksie! 4
Ale żebym cię długo nie bawił, proszę, abyś nas
maluczko posłuchał według zwykłej twojej ludzkości.
5 Albowiemeśmy znaleźli tego męża zaraźliwego i
wszczynającego rozruch między wszystkimi Żydami po
wszystkim świecie, i herszta tej sekty Nazarejczyków.
6 Który się też ważył splugawić kościół; któregośmy
też pojmawszy, według zakonu naszego chcieli sądzić.
7 Lecz przyszedłszy hetman Lizyjasz z wielką mocą,
wziął go z rąk naszych. 8 Rozkazawszy tym, którzy
nań skarżą, iść do ciebie, od którego się ty sam
będziesz mógł, wywiadując się, dowiedzieć tego
wszystkiego, o co my nań skarżymy. 9 Na co się
zgodzili i Żydowie, mówiąc: Że się tak rzecz ma. 10
Tedy Paweł odpowiedział, gdy nań starosta skinął,
aby mówił: Od wielu lat wiedząc cię być sędzią tego
narodu, tem ochotniej dam sprawę o tem, co się mnie
dotycze. 11 Gdyż ty wiedzieć możesz, iż nie masz
więcej dni tylko dwanaście, jakom ja przyszedł do
Jeruzalemu, abym się modlił. 12 Do tego ani mię
znaleźli w kościele z kim gadającego albo buntującego
lud, ani w bóżnicach, ani w mieście; 13 Ani tego mogą
dowieść, co tu teraz na mię skarżą. 14 To jednak
przed tobą wyznaję, że według onej drogi, którą oni
powiadają być heretyctwem, tak służę ojczystemu
Bogu, wierząc wszystkiemu, cokolwiek napisano w
zakonie i w prorokach, 15 Mając nadzieję w Bogu,
że będzie, którego i oni czekają, zmartwychwstanie
i sprawiedliwych, i niesprawiedliwych. 16 A sam się
o to pilnie staram, abym zawsze miał sumienie bez
obrażenia przed Bogiem i przed ludźmi. 17 A po wielu
latach przyszedłem, abym przyniósł jałmużny narodowi
memu i ofiary. 18 Na tem znaleźli mię w kościele
oczyszczonego (nie z ludem ani z rozruchem) niektórzy
Żydowie z Azyi. 19 Którzy też tu mieli stanąć przed
tobą i skarżyć, jeźliby co mieli przeciwko mnie. 20 Albo
niechaj ci sami powiedzą, jeźli we mnie znaleźli jaką
nieprawość, gdym stał przed radą; 21 Oprócz tego
jednego głosu, żem między nimi stojąc, zawołał: Dla
zmartwychwstania umarłych ja dziś sądzony bywam od
was. 22 A usłyszawszy to Feliks, odłożył sprawę ich,
mówiąc: Gdy się o tej drodze dostateczniej wywiem,
kiedy tu hetman Lizyjasz przyjedzie, rozeznam sprawy
wasze. 23 I rozkazał setnikowi, aby strzegł Pawła i
pofolgował mu, i aby nie bronił żadnemu z przyjaciół
jego posługiwać mu albo go nawiedzać. 24 A po kilku
dniach przyjechawszy Feliks, z Drusyllą, żoną swoją,
która była Żydówką, kazał zawołać Pawła i słuchał
go o wierze w Chrystusa. 25 A gdy on rzecz czynił
o sprawiedliwości i o powściągliwości, i o przyszłym
sądzie, uląkł się Feliks i odpowiedział: Już teraz odejdź,
a gdy czas upatrzę, każę cię zawołać. 26 A przy tem
spodziewał się, że mu Paweł miał dać pieniądze, żeby
go wypuścił; dlatego też tem częściej go wzywając do
siebie, rozmawiał z nim. 27 A po wyjściu dwóch lat miał
po sobie Feliks namiestnika, Porcyjusa Festa; a chcąc
sobie Feliks łaskę zjednać u Żydów, zostawił Pawła w
więzieniu.

25 Tedy Festus wjechawszy na państwo, po trzech
dniach przyjechał do Jeruzalemu z Cezaryi. **2** I
stawili się przed nim najwyższy kapłan i przedniejsi
z Żydów przeciwko Pawłowi, i prosili go, **3** Żądając
łaski przeciwko niemu, aby go kazał przywieść do
Jeruzalemu, uczyniwszy zasadzkę, aby go zabili na
drodze. **4** Ale Festus powiedział: Iż Paweł jest pod
strażą w Cezaryi, a iż sam tam w rychle pojedzie. **5**
Którzy tedy, mówi, z was mogą, niechże z nami jadą; a
jeźli jest jaka wina w tym mężu, niechże nań skarżą. **6**
A zamieszkawszy u nich nie więcej tylko dziesięć dni,
jechał do Cezaryi, a nazajutrz usiadłszy na sądzie,
kazał Pawła przywieść. **7** Który gdy przyszedł, obstąpili
go ci, którzy byli przyszli z Jeruzalemu Żydowie,
przynosząc wiele i ciężkich skarg przeciwko Pawłowi,
których dowieść nie mogli; **8** Gdyż on sprawę dawał o
sobie: Żem ani przeciwko zakonowi żydowskiemu, ani
przeciwko kościołowi, ani przeciwko cesarzowi nic nie
zgrzeszył. **9** Ale Festus chcąc sobie zjednać łaskę u
Żydów, odpowiedziawszy Pawłowi, rzekł: Chceszże iść
do Jeruzalemu, a tam o te rzeczy sądzony być przede
mną? **10** Ale Paweł rzekł: Przed sądem cesarskim
stoję, gdzie mię sądzić potrzeba: Żydówem w niczem
nie krzywdził, jako i ty lepiej wiesz. **11** Bo jeźlim w czem
nieprawy i co godnego śmierci uczynił, nie zbraniam
się umrzeć; ale jeźli nie masz nic takiego z tych rzeczy,
o które na mię skarżą, nikt mię im wydać nie może;
apeluję do cesarza. **12** Tedy Festus rozmówiwszy się z
radą, odpowiedział: Do cesarzaś apelował? do cesarza
pójdziesz. **13** A gdy wyszło kilka dni, król Agrypa i
Bernice przyjechali do Cezaryi, witać Festa. **14** A gdy
tam niemało dni zamieszkali, Festus przełożył królowi
sprawę Pawłową, mówiąc: Mąż niektóry zostawiony
jest od Feliksa w więzieniu. **15** Dla którego, gdym
był w Jeruzalemie, stawili się przede mną przedniejsi
kapłani i starsi żydowscy, prosząc o dekret przeciwko
niemu. **16** Którymem odpowiedział, że tego nie mają
w zwyczaju Rzymianie, aby którego człowieka mieli
wydać na stracenie, ażby pierwej oskarżony miał
przed sobą te, co nań skarżą, i dano by mu plac do
odpowiedzi na to, w czem go obwiniają. **17** Gdy się tedy
tu zeszli, bez wszelkiej odwłoki nazajutrz zasiadłszy
na sądzie, kazałem przywieść tego męża. **18** Przeciw
któremu stanąwszy ci, co nań skarżyli, żadnej winy
nie przynieśli z tych, którychem się ja spodziewał. **19**
Lecz jakieś spory o swoich zabobonach mieli przeciwko
niemu i o niejakim Jezusie umarłym, o którym Paweł
twierdził, że żyw jest. **20** Ja tedy wątpiąc o tem,
o czem ten spór był, rzekłem: Jeźliby chciał iść do
Jeruzalemu, a tam o tem być sądzony? **21** Lecz iż
Paweł apelował, aby zachowany był do Augustowego
rozeznania, rozkazałem go chować, ażbym go posłał do
cesarza. **22** Zatem Agrypa rzekł do Festa: Chciałbym ja
tego człowieka słyszeć. A on rzekł: Jutro go usłyszysz.
23 Nazajutrz tedy, gdy przyszedł Agrypa i Bernice z
wielką okazałością, i weszli w dom sądowy z hetmanami
i mężami przedniejszymi miasta onego, na rozkazanie
Festowe przywiedziono Pawła. **24** I rzekł Festus: Królu
Agrypo i wszyscy mężowie, którzyście tu z nami!
widzicie tego, o którego mię wszystek lud żydowski
prosił, i w Jeruzalemie i tu wołając, że nie słuszna,
aby ten dłużej żyć miał. **25** A ja zrozumiawszy, że nie
uczynił nic śmierci godnego, a iż i on sam apelował
do Augusta, uczyniłem dekret, aby był posłany. **26** O
którym, co bym panu pewnego pisać miał, nie mam.
Przetoż kazałem go przed was przywieść, a najwięcej
przed cię, królu Agrypo! abym, po rozsądzeniu sprawy
jego, miał co pisać. **27** Bo mi się niesłuszna widzi,
posłać więźnia, a tego, o co go obwiniają, nie oznajmić.

26 Zatem Agrypa rzekł do Pawła: Pozwala ci się, abyś
mówił sam od siebie. Tedy Paweł wyciągnąwszy
rękę, taką sprawę dał: **2** Na to wszystko, z czego
mię obwiniają Żydowie, królu Agrypo! poczytam się
być za szczęśliwego, iż dziś mam odpowiadać przed
tobą. **3** A zwłaszcza, żeś ty powiadom tych wszystkich,
które są między Żydami, zwyczajów i sporów; przetoż
cię proszę, żebyś mię cierpliwie posłuchał. **4** Co
się tedy tknie żywota mego od młodości, jaki był
od początku między narodem moim w Jeruzalemie,
wiedzą wszyscy Żydowie, **5** Będąc mi świadkami z
dawna, (gdyby świadectwo wydać chcieli), iż według
najdoskonalszej sekty nabożeństwa naszego żyłem,
będąc Faryzeuszem. **6** A teraz o nadzieję onej obietnicy,
ojcom od Boga uczynionej, stoję przed sądem; **7** Której
dwanaście naszych pokoleń ustawicznie dniem i nocą
służąc Bogu, mają nadzieję dostąpić; o tę nadzieję
skarżą na mię Żydowie, o królu Agrypo! **8** Cóż za
rzecz do wiary niepodobną u siebie sądzicie, że Bóg
umarłe wzbudza? **9** Mnieć się wprawdzie samemu
zdało, żem był powinien przeciwko imieniowi Jezusa
Nazareńskiego wiele przeciwnych rzeczy czynić. **10** Com
też czynił w Jeruzalemie i wielem ja świętych sadzał do
więzienia, wziąwszy moc od przedniejszych kapłanów;
a gdy mieli być zabijani, wotowałem przeciwko nim.
11 I po wszystkich bóżnicach częstokroć je trapiąc,
przymuszałem bluźnić, a nader wściekle przeciwko nim
postępując, prześladowałem je aż i do obcych miast. **12**
W czem, gdym też do Damaszku jechał, mając władzę
i zlecenie od przedniejszych kapłanów, **13** W południe,
w drodze będąc, widziałem; o królu! światłość z nieba,
jaśniejszą nad jasność słoneczną, która oświeciła mnie
i tych, którzy jechali ze mną. **14** A gdyśmy wszyscy
upadli na ziemię, usłyszałem głos mówiący do siebie, a
mówiący żydowskim językiem: Saulu! Saulu! przeczże
mię prześladujesz? trudno tobie przeciwko ościeniowi

wierzgać. 15 A jam rzekł: Ktoś jest, Panie? A on
rzekł: Jam jest Jezus, którego ty prześladujesz. 16 Ale
wstań, a stań na nogach twoich; gdyżem ci się dlatego
pokazał, abym cię uczynił sługą i świadkiem tak tych
rzeczy, któreś widział, jako i innych, w których ci się
pokażę. 17 Wyrywając cię od tego ludu i od pogan,
do których cię teraz posyłam, 18 Ku otworzeniu oczu
ich, aby się nawrócili z ciemności do światłości, a z
mocy szatańskiej do Boga, aby tak wzięli odpuszczenie
grzechów i dział między poświęconymi przez wiarę,
która jest w mię. 19 Przetoż, o królu Agrypo! nie byłem
nieposłusznym temu niebieskiemu widzeniu. 20 Ale
najprzód tym, którzy są w Damaszku i w Jeruzalemie, i
we wszystkiej krainie Judzkiej, i poganom opowiadałem,
aby pokutowali i nawrócili się do Boga, czyniąc uczynki
godne pokuty. 21 Dla tych rzeczy Żydowie w kościele
mię pojmawszy, chcieli mię zabić. 22 Ale za pomocą
Bożą jeszcze aż do dnia tego stoję, świadcząc i
małemu, i wielkiemu, nic nie mówiąc oprócz tego, co
opowiedzieli prorocy i Mojżesz, że się stać miało; 23 To
jest, iż Chrystus miał cierpieć, a będąc pierwszym z
zmartwychwstania opowiadać miał światłość ludowi
temu i poganom. 24 To gdy on ku obronie swojej
powiedział, rzekł Festus głosem wielkim: Szalejesz
Pawle! wielka nauka przywodzi cię do szaleństwa. 25
Ale on rzekł: Nie szaleję, najmożniejszy Feście! aleć
prawdziwe i zdrowe słowa powiadam. 26 Wie bowiem i
król o tych rzeczach, przed którym bezpiecznie mówię,
gdyż nie tuszę, aby co z tych rzeczy u niego było
tajno, ponieważ się to nie w kącie działo. 27 Wierzysz,
królu Agrypo! prorokom? Wiem, iż wierzysz. 28 Zatem
Agrypa rzekł do Pawła: Mało byś mnie nie namówił,
żebym został chrześcijaninem. 29 Ale Paweł rzekł:
Życzyłbym od Boga, aby i w mału, i w wielu, nie tylko
ty, ale i wszyscy, którzy mię dziś słuchają, stali się
takimi, jakim i ja jest, oprócz tych związek. 30 A gdy
on to rzekł, wstał król i starosta, i Bernice, i ci, którzy
siedzieli z nim. 31 A ustąpiwszy na stronę, rzekli jedni
do drugich, mówiąc: Nic godnego śmierci albo więzienia
nie czyni ten człowiek. 32 Lecz Agrypa rzekł do Festa:
Mógł ten człowiek być uwolniony, by był do cesarza nie
apelował.

27 A gdy skazano, żebyśmy płynęli do Włoch, oddano
i Pawła, i niektóre inne więźnie setnikowi, imieniem
Julijuszowi, roty Augustowej. 2 Tedy wsiadłszy w okręt
Adramiteński, mając płynąć podle krain Azyi, puścili się
od brzegu, a był z nami Arystarchus, Macedończyk z
Tesaloniki. 3 A drugiego dnia przypłynęliśmy do Sydonu,
kędy Julijusz ludzko się Pawłowi stawiwszy, pozwolił
mu iść do przyjaciół, aby wczasu zażył. 4 A stamtąd
się puściwszy, przypłynęliśmy pod Cypr, dlatego że
były wiatry przeciwne. 5 A przepłynąwszy ono morze,
które jest podle Cylicyi i Pamfilii, przybyliśmy do Miry,
miasta Licyjskiego. 6 A tam setnik znalazłszy okręt
Aleksandryjski, który płynął do Włoch, wsadził nas weń.
7 A gdyśmy przez wiele dni z wolna płynęli, a zaledwie
przeciwko Knidowi przyjechali, przeto że nam wiatr nie
dopuszczał, popłynęliśmy pod Kretę podle Salmonu.
8 A ledwie ją przeminąwszy, przyszliśmy na miejsce
niektóre, które zowią piękne porty, od którego blisko
było miasto Lasea. 9 A gdy czas niemały wyszedł, i
już było niebezpieczne żeglowanie, przeto iż już był
i post przeminął, napominał je Paweł, 10 Mówiąc do
nich: Mężowie! widzę ja, iż z ukrzywdzeniem i z wielką
szkodą nie tylko towarów i okrętów, ale też i dusz
naszych będzie to żeglowanie. 11 Jednak setnik więcej
ufał sprawcy okrętu i sternikowi, niż temu, co Paweł
powiadał. 12 A gdy nie było portu sposobnego ku
zimowaniu, wiele ich radę dawało puścić się stamtąd,
owaby jakożkolwiek mogli przeprawiwszy się do Fenicyi,
przezimować u portu Kreteńskiego, który leży między
wiatrem południowym i zachodnim. 13 A gdy powionął
wiatr z południa, mniemając, że swego przedsięwzięcia
dopięli, puściwszy się od brzegu, płynęli blisko Krety.
14 Lecz niedługo potem uderzył na nie wiatr gwałtowny,
który zowią Euroklidon. 15 A gdy był okręt porwany, a
nie mógł się oprzeć wiatrowi, puściwszy się płynęliśmy.
16 A gdyśmy pod niektórą małą wysepkę przypłynęli,
którą zowią Klauda, ledwieśmy mogli bacik zatrzymać.
17 Który wciągnąwszy, ratunku używali, podpasawszy
okręt, a bojąc się, żeby nie wpadł na hak, spuściwszy
żagle, tak płynęli. 18 A iż nami nawałności bardzo
miotały, nazajutrz towary wyrzucili. 19 A trzeciego
dnia rękami naszemi okrętowe naczynia wyrzuciliśmy.
20 Lecz gdy się ani słońce, ani gwiazdy przez wiele
dni nie ukazały, a nawałność niemała nalegała, na
ostatek odjęta była wszystka nadzieja, żebyśmy byli
mogli być zachowani. 21 A gdyśmy długo nie jedli,
tedy Paweł stojąc w pośrodku ich rzekł: Mieliście
zaprawdę, o mężowie! usłyszawszy mię, nie puszczać
się od Krety, a tak ujść tej straty i zguby. 22 Lecz
i teraz napominam was, abyście byli dobrej myśli;
boć nie zginie z was żadna dusza, oprócz okrętu. 23
Albowiem stanął przy mnie tej nocy Anioł Boga tego,
któregom ja jest i któremu służę; 24 Mówiąc: Nie bój
się, Pawle! musisz stawiony być przed cesarzem, a
oto darował ci Bóg wszystkich, którzy płyną z tobą.
25 Przetoż bądźcie dobrej myśli, mężowie! albowiem
wierzę Bogu, że tak będzie, jako mi powiedziano.
26 A musimy opaść na niektórej wyspie. 27 A gdy
przyszła noc czternasta, a myśmy się błąkali po morzu
Adryjatyckiem, około północy zdało się żeglarzom, iż
się im okazywała niektóra kraina. 28 Tedy spuściwszy
sznur z ołowiem, znaleźli głębiej dwadzieścia sążni; a
maluczko odpłynąwszy, zasię spuścili ołów i znaleźli

piętnaście sążni. 29 A bojąc się, aby snać na miejsca
ostre nie wpadli, zrzuciwszy cztery kotwice z steru,
pragnęli, aby dzień był. 30 A gdy żeglarze myślili z
okrętu uciec i spuścili bacik na morze, chcąc rzekomo
od przodku okrętu zarzucać kotwice, 31 Rzekł Paweł
setnikowi i żołnierzom: Jeźli ci nie zostaną w okręcie, wy
zachowani być nie możecie. 32 Tedy żołnierze obcięli
powrozy u bacika i dopuścili mu odpaść. 33 A między
tem niż się rozedniało, napominał Paweł wszystkie, aby
pokarm przyjęli, mówiąc: Dziś temu czternasty dzień,
jako czekając trwacie bez pokarmu, nic nie jedząc.
34 Dlatego proszę was, abyście pokarm przyjęli; bo
to służy ku zachowaniu waszemu, gdyż żadnego z
was włos z głowy nie spadnie. 35 A to rzekłszy i
chleb wziąwszy, podziękował Bogu przed wszystkimi
i złamawszy począł jeść. 36 Zatem wszyscy będąc
lepszej myśli i sami pokarm przyjmowali. 37 A było
nas wszystkich dusz w okręcie dwieście siedmdziesiąt
i sześć. 38 Będąc tem pokarmem nasyceni, ulżenie
czynili okrętowi, wyrzucając zboże w morze. 39 A
gdy był dzień, nie poznali ziemi; wszakże obaczyli
niejaką odnogę mającą brzeg, do którego uradzili
jeźliby mogło być, przybić okręt. 40 A wyciągnąwszy
kotwice, puścili się na morze; a rozpuściwszy zawiasy
sterowe i podniósłszy żagiel po wietrze, mieli się do
brzegu; 41 Ale napadłszy na miejsce, które miało
z obu stron morze, otrącili okręt; a przodek okrętu
uwięznąwszy, został nie ruszając się, lecz zad rozbijał
się od gwałtownych wałów. 42 Tedy żołnierze radzili, aby
więźnie pozabijali, iżby który wypłynąwszy nie uciekł.
43 Ale setnik chcąc zachować Pawła, pohamował je
od tego przedsięwzięcia i rozkazał tym, którzy mogli
pływać, aby się wprzód w morze puścili i na brzeg
wyszli; 44 Inni zasię, niektórzy na deskach, a niektórzy
na sztukach okrętu. I tak się stało, że wszyscy zdrowo
wyszli na ziemię.

28 A gdy zdrowo uszli, dopiero poznali, iż onę wyspę
Melitą nazywano. 2 Ale on gruby lud pokazał
nam nie lada ludzkość; albowiem zapaliwszy stos drew,
przyjęli nas wszystkich dla deszczu padającego i dla
zimna. 3 A gdy Paweł nagarnął gromadę chrustu i kładł
na ogień, wyrwawszy się żmija z gorąca, przypięła
się do ręki jego. 4 A gdy on lud gruby ujrzał onę
gadzinę wiszącą u ręki jego, mówili jedni do drugich:
Pewnie ten człowiek jest mężobójcą; bo choć z morza
uszedł, przecię mu pomsta żywym być nie dopuściła.
5 Lecz on otrząsnąwszy onę gadzinę w ogień, nic
złego nie ucierpiał. 6 A oni czekali, żeby opuchł albo
nagle upadłszy umarł; a gdy tego długo czekali, a
widzieli, iż mu się nic złego nie stało, odmieniwszy się,
mówili, że jest Bogiem. 7 A przy onych miejscach miał
folwarki przedniejszy onej wyspy, imieniem Publijusz,
który przyjąwszy nas, przez trzy dni przyjacielsko
podejmował. 8 I stało się, że ojciec onego Publijusza,
mając gorączkę i biegunkę, leżał; do którego Paweł
wszedłszy modlił się, a włożywszy nań ręce uzdrowił
go. 9 To gdy się stało, tedy drudzy, którzy byli złożeni
chorobami na onej wyspie, przychodzili i byli uzdrowieni;
10 Którzy nam też wielką uczciwość wyrządzali, a
gdyśmy precz płynąć mieli, nakładli nam, czego było
potrzeba. 11 A po trzech miesiącach puściliśmy się
w okręcie Aleksandryjskim, który zimował na onej
wyspie, mającym za herb Kastora i Polluksa. 12 A
przypłynąwszy do Syrakus, zamieszkaliśmy tam trzy dni.
13 A stamtąd płynąc kołem, przybyliśmy do Regijum, a
po jednym dniu, gdy powstał wiatr południowy, wtórego
dnia płynęliśmy do Puteolów. 14 Gdzie znalazłszy braci,
uproszeniśmy byli od nich, żebyśmy zamieszkali u nich
przez siedm dni; a takieśmy szli do Rzymu. 15 Stąd,
gdy usłyszeli bracia o nas, wyszli przeciwko nam aż do
rynku Appijuszowego i do Trzech Karczem; których gdy
Paweł ujrzał, podziękowawszy Bogu, wziął śmiałość.
16 A gdyśmy przyszli do Rzymu, setnik oddał więźnie
hetmanowi wojska; ale Pawłowi dopuszczono, mieszkać
osobno z żołnierzem, który go strzegł. 17 I stało się
po trzech dniach, że zwołał Paweł przedniejszych z
Żydów; a gdy się zeszli, rzekł do nich: Mężowie bracia!
ja nic nie uczyniwszy przeciwko ludowi i zwyczajom
ojczystym, będąc związany w Jeruzalemie, podanym
jest w ręce Rzymian; 18 Którzy wysłuchawszy mię,
chcieli mię wypuścić dlatego, że we mnie żadnej
winy godnej śmierci nie było. 19 Lecz gdy się temu
sprzeciwiali Żydowie, musiałem apelować do cesarza;
nie żebym miał naród mój w czem oskarżać. 20 Dla
tej tedy przyczyny zwołałem was, abym się z wami
ujrzał i rozmówił; albowiem dla nadziei ludu Izraelskiego
tym łańcuchem jestem opasany. 21 Lecz oni rzekli
do niego: My aniśmy listów dostali o tobie z Judzkiej
ziemi, ani kto z braci przyszedłszy oznajmił, albo mówił
o tobie co złego. 22 Wszakże byśmy radzi od ciebie
słyszeli, co rozumiesz; albowiem o tej sekcie wiemy, iż
wszędzie przeciwko niej mówią. 23 A postanowiwszy
mu dzień, przyszło ich do niego do gospody niemało,
którym z doświadczeniem wykładał królestwo Boże,
namawiając ich do tych rzeczy, które są o Jezusie, z
zakonu Mojżeszowego i z proroków, od poranku aż do
wieczora. 24 Tedy niektórzy uwierzyli temu, co mówił, a
niektórzy nie uwierzyli. 25 A będąc niezgodnymi między
sobą, rozeszli się, gdy Paweł rzekł to jedno słowo: Iż
dobrze Duch Święty powiedział przez Izajasza proroka,
do ojców naszych, 26 Mówiąc: Idź do tego ludu, a
mów: Słuchem słuchać będziecie, ale nie zrozumiecie,
a widząc widzieć będziecie, ale nic nie ujrzycie; 27
Albowiem zgrubiało serce ludu tego, a ciężko uszyma
słyszeli i zamrużyli oczy swe, aby snać oczyma nie

widzieli, a uszyma nie słyszeli, i sercem nie zrozumieli,
i nie nawrócili się, a uzdrowiłbym je. **28** Niechże wam
tedy wiadomo będzie, iż poganom posłane jest to
zbawienie Boże, a oni słuchać będą. **29** A gdy to on
rzekł, odeszli Żydowie, mając między sobą wielki spór.
30 I mieszkał Paweł przez całe dwa lata w najemnej
gospodzie swojej, i przyjmował wszystkich, którzy
przychodzili do niego; **31** Każąc o królestwie Bożem i
ucząc tych rzeczy, które są o Panu Jezusie Chrystusie,
ze wszystkiem bezpieczeństwem bez przeszkody.

Rzymian

1 Paweł, sługa Jezusa Chrystusa, powołany Apostoł,
odłączony ku opowiadaniu Ewangielii Bożej; 2
Którą przedtem obiecał przez proroki swoje w pismach
świętych, 3 O Synu swoim, który się narodził z nasienia
Dawidowego według ciała; 4 A pokazał się Synem
Bożym możnie, według Ducha poświęcenia, przez
zmartwychwstanie, to jest o Jezusie Chrystusie, Panu
naszym. 5 Przez którego wzięliśmy łaskę i urząd
apostolski ku posłuszeństwu wiary między wszystkimi
narody, dla imienia jego; 6 Między którymi jesteście i
wy powołani od Jezusa Chrystusa. 7 Wszystkim, którzy
jesteście w Rzymie, umiłowanym Bożym, powołanym
świętym, łaska niech będzie wam i pokój od Boga, Ojca
naszego, i od Pana Jezusa Chrystusa. 8 Najprzód tedy
dziękuję Bogu mojemu przez Jezusa Chrystusa za was
wszystkich, iż wiara wasza słynie po wszystkim świecie.
9 Świadkiem mi bowiem jest on Bóg, któremu służę w
duchu moim w Ewangielii Syna jego, iż bez przestanku
wzmiankę o was czynię, 10 Zawsze w modlitwach
moich prosząc, iżby mi się wżdy kiedykolwiek droga
zdarzyła za wolą Bożą przyjść do was. 11 Albowiem
pragnę was widzieć, abym wam mógł udzielić jakiego
daru duchownego ku utwierdzeniu waszemu; 12 To
jest, abyśmy się u was zobopólnie ucieszyli przez
społeczną wiarę, i waszę, i moję. 13 A nie chcę,
abyście i wy wiedzieć nie mieli, bracia! żem często
zamyślał pójść do was; (alem był dotąd zawściągniony),
abym miał jaki pożytek i między wami, jako i między
inszymi pogany. 14 I Grekom, i grubym narodom, i
mądrym, i głupim jestem dłużnikiem, 15 Tak, iż ile ze
mnie jest, gotowym jest i wam, którzyście w Rzymie,
Ewangieliję opowiadać. 16 Albowiem nie wstydzę się
za Ewangieliję Chrystusową, ponieważ jest mocą Bożą
ku zbawieniu każdemu wierzącemu, Żydowi najprzód,
potem i Greczynowi. 17 Bo sprawiedliwość Boża w niej
bywa objawiona z wiary w wiarę, jako napisano: Że
sprawiedliwy z wiary żyć będzie. 18 Bo gniew Boży
objawia się z nieba przeciwko wszelkiej niepobożności
i niesprawiedliwości tych ludzi, którzy zatrzymują
prawdę Bożą w niesprawiedliwości. 19 Przeto iż co
może być wiedziano o Bogu, jest w nich jawno, gdyż
im Bóg objawił. 20 Bo rzeczy jego niewidzialne od
stworzenia świata, przez rzeczy uczynione widzialne
bywają, to jest ona wieczna jego moc i bóstwo, na
to, aby oni byli bez wymówki. **(aïdios g126)** 21 Przeto
iż poznawszy Boga, nie chwalili jako Boga, ani mu
dziękowali, owszem znikczemnieli w myślach swoich i
zaćmiło się bezrozumne serce ich; 22 Mieniąc się być
mądrymi, zgłupieli; 23 I odmienili chwałę nieskazitelnego
Boga w podobieństwo obrazu skazitelnego człowieka
i ptaków, i czworonogich zwierząt, i płazów. 24 A
przetoż podał je Bóg pożądliwościom serc ich ku
nieczystości, aby lżyli ciała swoje między sobą, 25 Jako
te, którzy odmienili prawdę Bożą w kłamstwo i chwalili
stworzenie, i służyli mu raczej niż Stworzycielowi,
który jest błogosławiony na wieki. Amen. **(aiōn g165)**
26 Dlatego podał je Bóg w namiętności sromotne,
gdyż i niewiasty ich odmieniły używanie przyrodzone
w ono, które jest przeciwko przyrodzeniu. 27 Także i
mężczyźni opuściwszy przyrodzone używanie niewiasty,
zapalili się w swej pożądliwości jedni ku drugim,
mężczyzna z mężczyzną hańbę płodząc, a nagrodę
należącą błędowi swemu na się biorąc. 28 A jako się
im nie upodobało mieć w znajomości Boga, tak też
Bóg je podał w umysł opaczny, aby czynili, co nie
przystoi; 29 Napełnieni będąc wszelakiej nieprawości,
wszeteczeństwa, przewrotności, łakomstwa, złości,
pełni zazdrości, morderstwa, sporu, zdrady, złych
obyczajów; 30 Zausznicy, obmówcy, Boga nienawidzący,
potwarcy, pyszni, chlubni, wynalazcy złych rzeczy,
rodzicom nieposłuszni, 31 Bezrozumni, przymierza nie
trzymający, bez przyrodzonej miłości, nieprzejednani i
niemiłosierni; 32 Którzy poznawszy prawo Boże, iż ci,
co takowe rzeczy czynią, godni są śmierci, nie tylko
sami je czynią, ale też przestawają z tymi, co je czynią.

2 Przetoż jesteś bez wymówki, o człowiecze! który
osądzasz; bo w czem drugiego osądzasz, samego
siebie osądzasz, ponieważ toż czynisz, który drugiego
osądzasz. 2 Lecz wiemy, iż sąd Boży jest według
prawdy przeciwko tym, którzy takowe rzeczy czynią. 3
Czy mniemasz, o człowiecze! który osądzasz tych, co
takowe rzeczy czynią, a sam je czynisz, że ty ujdziesz
sądu Bożego? 4 Czy bogactwy dobrotliwości jego i
cierpliwości, i nieskwapliwości pogardzasz, nie wiedząc,
iż cię dobrotliwość Boża do pokuty prowadzi? 5 Ale
podług zatwardziałości twojej i serca niepokutującego
skarbisz sobie samemu gniew na dzień gniewu i
objawienia sprawiedliwego sądu Bożego. 6 Który odda
każdemu podług uczynków jego; 7 Tym, którzy przez
wytrwanie w uczynku dobrym szukają sławy i czci i
nieskazitelności, odda żywot wieczny; **(aiōnios g166)**
8 A zaś swarliwym i prawdzie nieposłusznym, lecz
posłusznym niesprawiedliwości, odda zapalczywość i
gniew; 9 Utrapienie i ucisk duszy każdego człowieka,
który złość popełnia, Żyda najprzód, potem i Greka;
10 A chwałę i cześć, i pokój wszelkiemu czyniącemu
dobre, Żydowi najprzód, potem i Grekowi. 11 Albowiem
nie masz względu na osoby u Boga. 12 A którzykolwiek
bez zakonu zgrzeszyli, bez zakonu też poginą; a
którzykolwiek w zakonie zgrzeszyli, przez zakon sądzeni
będą. 13 (Gdyż nie słuchacze zakonu sprawiedliwymi
są u Boga; ale czyniciele zakonu usprawiedliwieni

będą.) 14 Bo ponieważ poganie nie mający zakonu, z
przyrodzenia czynią, co jest w zakonie, ci, zakonu nie
mając, sami sobie są zakonem; 15 Którzy ukazują skutek
zakonu, napisany na sercach swych, z poświadczaniem
sumienia ich i myśli wespół siebie oskarżających albo
też wymawiających, 16 W dzień, gdy sądzić będzie Bóg
skryte rzeczy ludzkie według Ewangielii mojej przez
Jezusa Chrystusa. 17 Oto się ty nazywasz Żydem
i polegasz na zakonie, a chlubisz się Bogiem. 18 I
znasz wolę jego i rozeznajesz rzeczy różne od niej,
wyćwiczony będąc z zakonu; 19 I masz za to, żeś
jest wodzem ślepych, światłością tych, którzy są w
ciemności; 20 Mistrzem bezrozumnych, nauczycielem
niemowlątek, mając kształt znajomości i prawdy w
zakonie. 21 Który tedy uczysz drugiego, siebie samego
nie uczysz? Który opowiadasz, żeby nie kradziono,
kradniesz? 22 Który mówisz, żeby nie cudzołożono,
cudzołożysz? który się brzydzisz bałwany, święte rzeczy
kradniesz? 23 Który się chlubisz zakonem, przez
przestępstwo zakonu Boga lżysz? 24 Albowiem imię
Boże dla was bluźnione bywa między pogany, jako
napisano. 25 Boć obrzezanie jest pożyteczne, jeźlibyś
pełnił zakon; ale jeźlibyś był przestępcą zakonu, twoje
obrzezanie stało się nieobrzezką. 26 Jeźliby tedy
nieobrzezka przestrzegała praw zakonnych, azaż jego
nieobrzezka nie będzie przyczyną za obrzezkę? 27
I osądzi nieobrzezka z przyrodzenia zakon pełniąca
ciebie, który przez literę i obrzezkę jesteś przestępcą
zakonu. 28 Albowiem nie ten jest Żydem, który jest
Żydem na jawie, ani to jest obrzezka, która jest na
jawie na ciele; 29 Ale który jest w skrytości Żydem i
obrzezka serca, która jest w duchu, nie w literze, której
chwała nie jest z ludzi, ale z Boga.

3 Czemże tedy zacniejszy Żyd? albo co za pożytek
obrzezki? 2 Wielki z każdej miary. Albowiem to
najpierwsza, iż im zwierzone były wyroki Boże. 3
Bo cóż na tem, jeźli niektórzy nie uwierzyli? Azaż
niedowiarstwo ich niszczy wiarę Bożą? 4 Nie daj
tego Boże! I owszem niech Bóg będzie prawdziwy, a
wszelki człowiek kłamcą, jako napisano: A abyś był
usprawiedliwiony w mowach twoich, a żebyś zwyciężył,
gdybyś sądził. 5 Jeźli tedy niesprawiedliwość nasza
Bożą sprawiedliwość zaleca, cóż rzeczemy? Azaż
niesprawiedliwy jest Bóg, który gniew przywodzi? (Po
ludzku mówię.) 6 Nie daj tego Boże! albowiem jakożby
Bóg sądził świat? 7 Bo jeźli prawda Boża przez moje
kłamstwo obfitowała ku chwale jego, czemuż jeszcze i
ja bywam sądzony jako grzesznik? 8 A nie raczej tak
mówimy: (jako nas szkalują i jako niektórzy udawają,
żebyśmy mówili:) Będziemy czynić złe rzeczy, aby
przyszły dobre? Których potępienie jest sprawiedliwe.
9 Cóż tedy? Mamyż nad nie? Żadnym sposobem;
gdyżeśmy przedtem dowiedli, że Żydowie i Grekowie,
wszyscy są pod grzechem, 10 Jako napisano: Nie masz
sprawiedliwego ani jednego; 11 Nie masz rozumnego i
nie masz, kto by szukał Boga. 12 Wszyscy się odchylili,
wespół się stali nieużytecznymi, nie masz kto by czynił
dobre, nie masz aż do jednego. 13 Grobem otworzonym
jest gardło ich, językami swemi zdradzali, jad żmiji pod
wargami ich. 14 Których usta napełnione są przeklinania
i gorzkości; 15 Nogi ich prędkie są ku wylewaniu krwi;
16 Skruszenie z biedą w drogach ich, 17 A drogi pokoju
nie poznali; 18 Nie masz bojaźni Bożej przed oczami
ich. 19 A wiemy, iż cokolwiek zakonowi mówi, tym którzy
są pod zakonem, mówi, aby wszelkie usta były zatulone
i aby wszystek świat podlegał karaniu Bożemu. 20
Przeto z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwione
żadne ciało przed oblicznością jego, gdyż przez zakon
jest poznanie grzechu. 21 Lecz teraz bez zakonu
sprawiedliwość Boża objawiona jest, mająca świadectwo
z zakonu i z proroków; 22 Sprawiedliwość, mówię,
Boża przez wiarę Jezusa Chrystusa ku wszystkim i
na wszystkie wierzące; boć różności nie masz. 23
Albowiem wszyscy zgrzeszyli i nie dostaje im chwały
Bożej. 24 A bywają usprawiedliwieni darmo z łaski
jego przez odkupienie, które się stało w Chrystusie
Jezusie. 25 Którego Bóg wystawił ubłaganiem przez
wiarę we krwi jego, ku okazaniu sprawiedliwości swojej
przez odpuszczenie przedtem popełnionych grzechów
w cierpliwości Bożej, 26 Ku okazaniu sprawiedliwości
swojej w teraźniejszym czasie, na to, aby on był
sprawiedliwym i usprawiedliwiającym tego, który jest
z wiary Jezusowej. 27 Gdzież tedy jest chluba?
Odrzucona jest. Przez któryż zakon? Czyli uczynków?
Nie, ale przez zakon wiary. 28 Przetoż mamy za to, że
człowiek bywa usprawiedliwiony wiarą bez uczynków
zakonu. 29 Izali Bóg jest tylko Bogiem Żydów? izali
też nie pogan? Zaiste i pogan. 30 Ponieważ jeden jest
Bóg, który usprawiedliwi obrzezkę z wiary i nieobrzezkę
przez wiarę. 31 To tedy zakon niszczymy przez wiarę?
Nie daj tego Boże! i owszem zakon stanowimy.

4 Cóż tedy, rzeczemy, znalazł Abraham, ojciec nasz
według ciała? 2 Bo jeźli Abraham z uczynków jest
usprawiedliwiony, ma się czem chlubić, ale nie u Boga.
3 Albowiem cóż Pismo mówi? Uwierzył Abraham Bogu i
przyczytano mu to za sprawiedliwość. 4 A robiącemu
zapłata nie bywa przyczytana podług łaski, ale podług
długu; 5 Nie robiącemu zaś, lecz wierzącemu w tego,
który usprawiedliwia niepobożnego, przyczytana bywa
wiara jego za sprawiedliwość. 6 Jako i Dawid powiada,
że błogosławieństwo człowieka jest, któremu Bóg
przyczyta sprawiedliwość bez uczynków, mówiąc: 7
Błogosławieni, których odpuszczone są nieprawości,
a których zakryte są grzechy; 8 Błogosławiony mąż,

któremu Pan grzechu nie przyczyta. 9 To tedy
błogosławieństwo tylko na obrzezkę przychodzi, czy też
na nieobrzezkę? Gdyż mówimy, iż wiara Abrahamowi
jest przyczytana za sprawiedliwość. 10 Jakoż mu
tedy jest przyczytano? Gdy był w obrzezce, czyli w
nieobrzezce? Nie w obrzezce, ale w nieobrzezce. 11
I przyjął znak obrzezki za pieczęć sprawiedliwości
onej wiary, która była w nieobrzezce, na to, aby był
ojcem wszystkich wierzących w nieobrzezce, aby i
onym przyczytana była sprawiedliwość; 12 I aby był
ojcem obrzezki, nie tylko tych, którzy są z obrzezki, ale
też i tych, którzy chodzą stopami wiary ojca naszego
Abrahama, która była w nieobrzezce. 13 Albowiem
nie przez zakon się stała obietnica Abrahamowi albo
nasieniu jego, aby był dziedzicem świata, ale przez
sprawiedliwość wiary. 14 Bo jeźli ci, którzy są z zakonu,
dziedzicami są, tedyć zniszczała wiara i wniwecz się
obróciła obietnica. 15 Gdyż zakon gniew sprawuje;
albowiem gdzie zakonu nie masz, tam ani przestępstwa.
16 Przetoż z wiary jest dziedzictwo, aby było z łaski, i
żeby była warowna obietnica wszystkiemu nasieniu, nie
tylko temu, które jest z zakonu, ale i temu, które jest z
wiary Abrahamowej, który jest ojcem nas wszystkich; 17
(Jako napisano: Ojcem wielu narodów wystawiłem cię)
przed Bogiem, któremu uwierzył, który ożywia umarłe i
który przywołuje te rzeczy, których nie masz, i jakoby
były. 18 Który (Abraham) przeciwko nadziei w nadzieję
uwierzył, że się stanie ojcem wielu narodów według
tego, co mu powiedziano: Tak będzie nasienie twoje. 19
A nie będąc słabym w wierze, nie patrzył na ciało swoje
już obumarłe, mając około stu lat, ani na obumarły
żywot Sary. 20 O obietnicy tedy Bożej nie wątpił z
niedowiarstwa; ale się umocnił wiarą i dał chwałę Bogu,
21 Będąc też tego pewien, że cokolwiek on obiecał,
mocen jest i uczynić. 22 Przetoż przyczytano mu to
za sprawiedliwość. 23 A nie napisano tego dla niego
samego, iż mu to przyczytano, 24 Ale i dla nas, którym
ma być przyczytano, którzy wierzymy w tego, który
wzbudził Jezusa, Pana naszego, z martwych; 25 Który
wydany jest dla grzechów naszych, a wstał z martwych
dla usprawiedliwienia naszego.

5 Będąc tedy usprawiedliwieni z wiary, pokój mamy
z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa;
2 Przez któregośmy też przystęp otrzymali wiarą ku
łasce, w której stoimy i chlubimy się nadzieją chwały
Bożej. 3 A nie tylko to, ale się też chlubimy z ucisków,
wiedząc, iż ucisk cierpliwość sprawuje, 4 A cierpliwość
doświadczenie, a doświadczenie nadzieję, 5 A nadzieja
nie pohańbia, przeto iż miłość Boża rozlana jest w
sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam
jest dany. 6 Albowiem Chrystus, gdy jeszcze byliśmy
mdłymi, według czasu umarł za niepobożne. 7 Choć
ledwie by kto umarł za sprawiedliwego; wszakże
za dobrego snaćby się kto umrzeć ważył. 8 Lecz
zaleca Bóg miłość swoję ku nam, że gdy jeszcze
byliśmy grzesznymi, Chrystus za nas umarł. 9 Daleko
tedy więcej teraz usprawiedliwieni będąc krwią jego,
zachowani będziemy przez niego od gniewu. 10 Bo
jeźliże będąc nieprzyjaciołmi, pojednaniśmy z Bogiem
przez śmierć Syna jego; daleko więcej będąc pojednani,
zachowani będziemy przez żywot jego. 11 A nie
tylko to, ale się też chlubimy Bogiem przez Pana
naszego Jezusa Chrystusa, przez któregośmy teraz
pojednanie otrzymali. 12 Przetoż jako przez jednego
człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech
śmierć; tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła,
ponieważ wszyscy zgrzeszyli. 13 Albowiem aż do
zakonu grzech był na świecie; ale grzech nie bywa
przyczytany, gdy zakonu nie masz. 14 Lecz śmierć
królowała od Adama aż do Mojżesza i nad tymi,
którzy nie zgrzeszyli, na podobieństwo przestępstwa
Adamowego, który jest wzorem onego, który miał
przyjść. 15 Ale nie jako upadek, tak i dar z łaski;
albowiem jeźli przez upadek jednego wiele ich pomarło,
daleko więcej łaska Boża i dar z łaski onego jednego
człowieka Jezusa Chrystusa na wiele ich opływała. 16
A dar nie jest taki, jako to, co przyszło przez jednego,
który zgrzeszył. Albowiem wina jest z jednego upadku
ku potępieniu, ale dar z łaski z wielu upadków ku
usprawiedliwieniu. 17 Albowiem jeźli dla jednego upadku
śmierć królowała przez jednego, daleko więcej, którzy
obfitość onej łaski i dar sprawiedliwości przyjmują, w
żywocie królować będą przez tegoż jednego Jezusa
Chrystusa. 18 Przetoż tedy jako przez jednego upadek
na wszystkich ludzi przyszła wina ku potępieniu; tak
też przez jednego usprawiedliwienie na wszystkich
ludzi przyszedł dar ku usprawiedliwieniu żywota. 19
Bo jako przez nieposłuszeństwo jednego człowieka
wiele się ich stało grzesznymi; tak przez posłuszeństwo
jednego człowieka wiele się ich stało sprawiedliwymi.
20 A zakon przytem nastąpił, aby obfitował grzech;
lecz gdzie się grzech rozmnożył, tam łaska tem więcej
obfitowała. 21 Aby jako grzech królował ku śmierci,
tak też aby łaska królowała przez sprawiedliwość ku
żywotowi wiecznemu przez Jezusa Chrystusa, Pana
naszego. **(aiōnios g166)**

6 Cóż tedy rzeczemy? Zostaniemyż w grzechu, aby
łaska obfitowała? 2 Nie daj tego Boże! albowiem
którzyśmy umarli grzechowi, jakoż jeszcze w nim
żyć będziemy? 3 Azaż nie wiecie, iż którzykolwiek
ochrzczeni jesteśmy w Chrystusa Jezusa, w śmierć
jego ochrzczeni jesteśmy? 4 Pogrzebieniśmy tedy z nim
przez chrzest w śmierć, aby jako Chrystus wzbudzony
jest z martwych przez chwałę ojcowską, tak żebyśmy

i my w nowości żywota chodzili. 5 Bo jeźliżeśmy z
nim wszczepieni w podobieństwo śmierci jego, tedy
też i w podobieństwo zmartwychwstania wszczepieni z
nim będziemy. 6 To wiedząc, że stary nasz człowiek
pospołu jest z nim ukrzyżowany, aby ciało grzechu było
zniszczone, żebyśmy już więcej nie służyli grzechowi;
7 Bo ktoć umarł, usprawiedliwiony jest od grzechu.
8 Jeźliśmy tedy z Chrystusem umarli, wierzymy, iż
też z nim żyć będziemy, 9 Wiedząc, że Chrystus
powstawszy z martwych, więcej nie umiera i śmierć
mu więcej nie panuje. 10 Bo iż umarł, grzechowi raz
umarł, a iż żyje, żyje Bogu. 11 Tak też i wy rozumiejcie,
żeście wy umarłymi grzechowi, aleście żywymi Bogu w
Chrystusie Jezusie, Panu naszym. 12 Niechże tedy nie
króluje grzech w śmiertelnem ciele waszem, żebyście
mu posłuszni byli w pożądliwościach jego. 13 Ani
stawiajcie członków waszych orężem niesprawiedliwości
grzechowi: ale stawiajcie siebie samych Bogu, jako z
umarłych żywi, i członki wasze orężem sprawiedliwości
Bogu. 14 Albowiem grzech panować nad wami nie
będzie; bo jesteście nie pod zakonem, ale pod łaską.
15 Cóż tedy? Będziemyż grzeszyli, żeśmy nie pod
zakonem, ale pod łaską? Nie daj tego Boże! 16
Azaż nie wiecie, że komu się stawiacie za sługi ku
posłuszeństwu, tegoście sługami, komuście posłuszni;
bądź grzechowi ku śmierci, bądź posłuszeństwu ku
sprawiedliwości? 17 Ale chwała Bogu, że bywszy
sługami grzechu, usłuchaliście z serca sposobu onej
nauki, którejście się poddali. 18 A będąc uwolnieni od
grzechu, staliście się niewolnikami sprawiedliwości. 19
Po ludzku mówię dla mdłości ciała waszego. Albowiem
jakoście stawiali członki wasze na służbę nieczystości
i nieprawości ku czynieniu nieprawości: tak teraz
stawiajcie członki wasze na służbę sprawiedliwości
ku poświęceniu. 20 Bo pókiście byli sługami grzechu,
byliście wolnymi od sprawiedliwości: 21 Jakiżeście
tedy naonczas pożytek mieli onych rzeczy, za które się
teraz wstydzicie? Bo koniec onych jest śmierć. 22 Lecz
teraz, będąc uwolnieni od grzechu, a zniewoleni Bogu,
macie pożytek swój ku poświęceniu, a koniec żywot
wieczny. **(aiōnios g166)** 23 Albowiem zapłata za grzech
jest śmierć; ale dar z łaski Bożej jest żywot wieczny, w
Chrystusie Jezusie, Panu naszym. **(aiōnios g166)**

7 Azaż nie wiecie, bracia! (bo powiadomym zakonu
mówię), iż zakon panuje nad człowiekiem, póki
żyje? 2 Albowiem niewiasta, która jest za mężem, póki
żyw mąż, obowiązana mu jest zakonem; a jeźliby mąż
umarł, uwolniona jest od zakonu mężowego. 3 Przetoż
tedy, póki mąż żyje, będzie zwana cudzołożnicą, jeźliby
żoną inszego męża została; a jeźliby mąż jej umarł,
wolna jest od zakonu onego, aby nie była cudzołożnicą,
choćby się inszego męża żoną stała. 4 A tak, bracia moi!
i wyście umartwieni zakonowi przez ciało Chrystusowe,
abyście się stali inszego, to jest tego, który wzbudzony
jest z martwych, abyśmy owoc przynosili Bogu. 5
Albowiem gdyśmy byli w ciele, namiętności grzechów,
które się wzniecały przez zakon, mocy dokazywały w
członkach naszych ku przynoszeniu owocu śmierci.
6 Lecz teraz staliśmy się wolni od zakonu, umarłszy
temu, w którymeśmy byli zatrzymani, abyśmy Bogu
służyli w nowości ducha, a nie w starości litery. 7 Cóż
tedy rzeczemy? Iż zakon jest grzechem? Nie daj tego
Boże! I owszemem grzechu nie poznał, tylko przez
zakon; bo i o pożądliwości bym był nie wiedział, by
był zakon nie rzekł: Nie będziesz pożądał. 8 Lecz
grzech wziąwszy przyczynę przez przykazanie, sprawił
we mnie wszelką pożądliwość; albowiem bez zakonu
grzech jest martwy. 9 I jam żył niekiedy bez zakonu;
lecz gdy przyszło przykazanie, grzech ożył, a jam
umarł. 10 I znalazło się, że to przykazanie, które miało
być ku żywotowi, jest mi ku śmierci. 11 Gdyż grzech,
wziąwszy przyczynę przez przykazanie, zawiódł mię
i przez nie zabił mię. 12 A tak zakon jest święty i
przykazanie święte, i sprawiedliwe, i dobre. 13 To tedy
dobre stałoż mi się śmiercią? Nie daj tego Boże! I
owszem grzech, aby się pokazał być grzechem, sprawił
mi śmierć przez dobre, żeby się stał nader grzeszącym
on grzech przez ono przykazanie. 14 Bo wiemy, iż
zakon jest duchowny, alem ja cielesny, zaprzedany pod
grzech. 15 Albowiem tego, co czynię, nie pochwalam;
bo nie, co chcę, to czynię, ale czego nienawidzę, to
czynię. 16 A jeźli czego nie chcę, to czynię, przyzwalam
zakonowi, że dobry jest. 17 Już tedy teraz nie ja to
czynię, ale grzech we mnie mieszkający; 18 Gdyż wiem,
że nie mieszka we mnie (to jest w ciele mojem) dobre;
albowiem chęć jest we mnie, ale wykonać to, co jest
dobrego, nie znajduję. 19 Bo nie czynię dobrego, które
chcę; ale złe, którego nie chcę, to czynię. 20 A jeźliż ja
to czynię, czego nie chcę, już ja więcej nie czynię tego,
ale grzech, który we mnie mieszka. 21 Znajduję tedy
ten zakon w sobie, gdy chcę dobre czynić, że się mnie
złe trzyma. 22 Albowiem kocham się w zakonie Bożym
według wewnętrznego człowieka. 23 Lecz widzę inszy
zakon w członkach moich, odporny zakonowi umysłu
mego i który mię zniewala pod zakon grzechu, który
jest w członkach moich. 24 Nędznyż ja człowiek! Któż
mię wybawi z tego ciała śmierci? 25 Dziękuję Bogu
przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Przetoż tedy
ja sam umysłem służę zakonowi Bożemu, lecz ciałem
zakonowi grzechu.

8 Przetoż teraz żadnego potępienia nie masz tym,
który będąc w Chrystusie Jezusie nie według ciała
chodzą, ale według Ducha. 2 Albowiem zakon Ducha
żywota, który jest w Chrystusie Jezusie, uwolnił mię

od zakonu grzechu śmierci. 3 Bo co niemożnego
było zakonowi, w czem on był słaby dla ciała, Bóg
posławszy Syna swego w podobieństwie grzesznego
ciała i dla grzechu, potępił grzech w ciele, 4 Aby
ona sprawiedliwość zakonu była wypełniona w nas,
którzy nie według ciała chodzimy, ale według Ducha.
5 Albowiem, którzy są według ciała, o tem myślą, co
jest cielesnego; ale którzy są według Ducha, myślą
o tem, co jest duchowego. 6 Gdyż zmysł ciała jest
śmierć; ale zmysł ducha jest żywot i pokój, 7 Przeto iż
zmysł ciała jest nieprzyjacielem Bogu; bo się zakonowi
Bożemu nie poddaje, gdyż też i nie może. 8 Przetoż
którzy są w ciele, Bogu się podobać nie mogą. 9
Lecz wy nie jesteście w ciele, ale w duchu, gdyż Duch
Boży mieszka w was: a jeźli kto Ducha Chrystusowego
nie ma, ten nie jest jego. 10 Ale jeźli Chrystus w
was jest, tedy ciało jest martwe dla grzechu, a duch
jest żywy dla sprawiedliwości. 11 A jeźli Duch tego,
który Jezusa wzbudził z martwych, mieszka w was,
ten który wzbudził Chrystusa z martwych, ożywi i
śmiertelne ciała wasze przez Ducha swego, który w
was mieszka. 12 A tak, bracia! dłużnikami jesteśmy
nie ciału, abyśmy według ciała żyli. 13 Albowiem
jeźlibyście według ciała żyli, pomrzecie; ale jeźlibyście
Duchem sprawy ciała umartwili, żyć będziecie. 14 Bo
którzykolwiek Duchem Bożym prowadzeni bywają, ci są
synami Bożymi. 15 Gdyżeście nie wzięli ducha niewoli
znowu ku bojaźni, aleście wzięli Ducha przysposobienia
synowskiego, przez którego wołamy: Abba, to jest
Ojcze! 16 Tenże duch poświadcza duchowi naszemu,
iż jesteśmy dziećmi Bożymi. 17 A jeźliż dziećmi,
tedy i dziedzicami, dziedzicami wprawdzie Bożymi,
a spółdziedzicami Chrystusowymi, jeźli tylko z nim
cierpimy, abyśmy też z nim byli uwielbieni. 18 Albowiem,
(bracia!) mam za to, iż utrapienia teraźniejszego
czasu nie są godne onej przyszłej chwały, która
się ma objawić w nas. 19 Bo troskliwe wyglądanie
stworzenia oczekuje objawienia synów Bożych. 20 Gdyż
stworzenie marności jest poddane, nie dobrowolnie,
ale dla tego, który je poddał, 21 Pod nadzieją, że i
samo stworzenie będzie uwolnione z niewoli skażenia
na wolność chwały dziatek Bożych. 22 Bo wiemy, iż
wszystko stworzenie wespół wzdycha i wespół boleje
aż dotąd. 23 A nie tylko ono stworzenie, ale i my,
którzy mamy pierwiastki Ducha, i my sami w sobie
wzdychamy, oczekując przysposobienia synowskiego,
odkupienia ciała naszego. 24 Albowiem nadziejąśmy
zbawieni. A nadzieja widoma nie jest nadzieją; bo co
kto widzi, przecz się tego spodziewa? 25 Ale czego nie
widzimy, tego się spodziewamy i tego przez cierpliwość
oczekujemy. 26 Także też i Duch dopomaga mdłościom
naszym. Albowiem o co byśmy się modlić mieli, jako
potrzeba, nie wiemy; ale tenże Duch przyczynia się
za nami wzdychaniem niewymownem. 27 A ten, który
się serc bada, wie, który jest zmysł Ducha, ponieważ
według Boga przyczynia się za świętymi. 28 A wiemy, iż
tym, którzy miłują Boga, wszystkie rzeczy dopomagają
ku dobremu, to jest tym, którzy według postanowienia
Bożego powołani są. 29 Albowiem, które on przejrzał,
te też przenaznaczył, aby byli przypodobani obrazowi
Syna jego, żeby on był pierworodnym między wieloma
braćmi, 30 A które przenaznaczył, te też powołał; a które
powołał, te też usprawiedliwił; a które usprawiedliwił, te
też uwielbił. 31 Cóż tedy rzeczemy na to? Jeźli Bóg
za nami, któż przeciwko nam? 32 Który ani własnemu
Synowi nie przepuścił, ale go za nas wszystkich wydał:
jakoż by wszystkiego z nim nie darował nam? 33
Któż będzie skarżył na wybrane Boże? Bóg jest, który
usprawiedliwia. 34 Któż jest, co by je potępił? Chrystus
jest, który umarł, owszem i zmartwychwstał, który też
jest na prawicy Bożej, który się też przyczynia za nami.
35 Któż nas odłączy od miłości Chrystusowej? czyli
utrapienie? czyli ucisk? czyli prześladowanie? czyli
głód? czyli nagość? czyli niebezpieczeństwo? czyli
miecz? 36 Jako napisano: Dla ciebie cały dzień zabijani
bywamy, poczytaniśmy jako owce na rzeź naznaczone;
37 Ale w tem wszystkiem przezwyciężamy przez tego,
który nas umiłował. 38 Albowiem pewienem tego, iż
ani śmierć, ani żywot, ani Aniołowie, ani księstwa, ani
mocarstwa, ani teraźniejsze ani przyszłe rzeczy, 39 Ani
wysokość, ani głębokość, ani żadne insze stworzenie
nie będzie nas mogło odłączyć od miłości Bożej, która
jest w Jezusie Chrystusie, Panu naszym.

9 Prawdę mówię w Chrystusie, a nie kłamię, w
czem mi poświadcza sumienie moje przez Ducha
Świętego: 2 Że mam wielki smutek i nieustawający
ból w sercu mojem. 3 Albowiem żądałbym sam, abym
się stał odłączonym od Chrystusa za braci moich,
za pokrewnych moich według ciała. 4 Którzy są
Izraelczycy, których jest przysposobienie synowskie i
chwała, i przymierza, i zakonu danie, i służba Boża,
i obietnice; 5 Których są ojcowie i z których poszedł
Chrystus ile według ciała, który jest nad wszystkimi
Bóg błogosławiony na wieki. Amen. (aiōn g165) 6 Lecz
nie można, żeby miało upaść słowo Boże; albowiem
nie wszyscy, którzy są z Izraela, są Izraelem; 7 Ani iż
są nasieniem Abrahamowem, wszyscy są dziećmi; ale
rzeczono: W Izaaku będzie tobie nazwane nasienie; 8
To jest, nie dzieci ciała są dziećmi Bożymi; ale dzieci
obietnicy bywają w nasienie policzone. 9 Albowiem
obietnicy słowo to jest: O tym właśnie czasie przyjdę,
a Sara będzie miała syna; 10 A nie tylko to, ale i
Rebeka, gdy z jednego ojca naszego Izaaka brzemienną
została. 11 Gdy się jeszcze były dziatki nie narodziły,
ani co dobrego albo złego uczyniły, aby się ostało

postanowienie Boże według wybrania, nie z uczynków,
ale z tego, który powołuje, 12 Rzeczono jej, że większy
będzie służył mniejszemu; 13 Jako napisano: Jakóbam
umiłował, alem Ezawa miał w nienawiści. 14 Cóż tedy
rzeczemy? Jestże niesprawiedliwość u Boga? Nie daj
tego Boże! 15 Albowiem do Mojżesza mówi: Zmiłuję
się, nad kim się zmiłuję; a zlituję się, nad kim się zlituję.
16 A przetoż nie zależy na tym co chce, ani na tym, co
bieży, ale na Bogu, który się zmiłowywa. 17 Albowiem
mówi Pismo do Faraona: Na tom cię samo wzbudził,
abym okazał moc moję na tobie, a iżby opowiadane
było imię moje po wszystkiej ziemi. 18 A tak nad kim
chce, zmiłowywa się, a kogo chce, zatwardza. 19 Ale
mi rzeczesz: Przeczże się jeszcze uskarża? bo któż
się sprzeciwił woli jego? 20 I owszem, o człowiecze!
któżeś ty jest, który spór wiedziesz z Bogiem? Izali
lepianka rzecze lepiarzowi: Przeczżeś mię tak uczynił?
21 Izali nie ma mocy garncarz nad gliną, żeby z tejże
gliny uczynił jedno naczynie ku uczciwości, a drugie
ku zelżywości? 22 A jeźliż Bóg chcąc okazać gniew
i znajomą uczynić możność swoję, znosił w wielkiej
cierpliwości naczynia gniewu na zginienie zgotowane,
23 A iżby znajome uczynił bogactwo chwały swojej nad
naczyniem miłosierdzia, które zgotował ku chwale; 24
Których i powołał, to jest nas, nie tylko z Żydów, ale
i z poganów. 25 Jako też u Ozeasza mówi: Nazwię
lud, który nie był moim, ludem moim, a onę, która nie
była umiłowaną, nazwię umiłowaną. 26 I stanie się,
że na tem miejscu, gdzie im mawiano: Nie jesteście
wy ludem moim, tam nazwani będą synami Boga
żywego. 27 A Izajasz woła nad Izraelem, mówiąc:
Choćby liczba synów Izraelskich była jako piasek
morski, ostatki zachowane będą. 28 Albowiem sprawę
skończy i skróci w sprawiedliwości; sprawę zaiste
skróconą uczyni Pan na ziemi. 29 I jako przedtem
powiedział Izajasz: By nam był Pan zastępów nie
zostawił nasienia, bylibyśmy się stali jako Sodoma i
Gomorze bylibyśmy podobni. 30 Cóż tedy rzeczemy?
To, iż poganie, którzy nie szukali sprawiedliwości,
dostąpili sprawiedliwości, a sprawiedliwości, która jest z
wiary. 31 A Izrael szukając zakonu sprawiedliwości, nie
doszedł zakonu sprawiedliwości. 32 Dlaczegoż? Iż nie z
wiary, ale jako z uczynków zakonu jej szukali; albowiem
się obrazili o kamień obrażenia, 33 Jako napisano: Oto
kładę w Syonie kamień obrażenia i opokę otrącenia, a
wszelki, który w niego wierzy, nie będzie pohańbiony.

10 Bracia! przychylna wola serca mego i modlitwa,
którą czynię do Boga za Izraelem, jestci ku
zbawieniu. 2 Albowiem daję im świadectwo, iż gorliwość
ku Bogu mają, ale nie według wiadomości. 3 Bo
nie znając sprawiedliwości Bożej, a chcąc własną
sprawiedliwość wystawić, sprawiedliwości Bożej nie
byli poddani. 4 Albowiem koniec zakonu jest Chrystus
ku sprawiedliwości każdemu wierzącemu. 5 Gdyż
Mojżesz pisze o sprawiedliwości, która jest z zakonu, iż
ktobykolwiek te rzeczy czynił, przez nie żyć będzie.
6 Ale sprawiedliwość, która jest z wiary, tak mówi:
Nie mów w sercu swem: Kto wstąpi na niebo? to jest
Chrystusa na dół sprowadzić: 7 Albo kto zstąpi do
przepaści? to jest Chrystusa od umarłych wyprowadzić.
(Abyssos g12) 8 Ale (Mojżesz) cóż mówi: Blisko ciebie
jest słowo w ustach twoich i w sercu twojem. Toć jest
słowo wiary, które opowiadamy: 9 Że jeźlibyś usty
wyznał Pana Jezusa i uwierzyłbyś w sercu twojem, że
go Bóg z martwych wzbudził, zbawiony będziesz. 10
Albowiem sercem wierzono bywa ku sprawiedliwości,
ale się usty wyznanie dzieje ku zbawieniu. 11 Bo
Pismo mówi: Wszelki, kto w niego wierzy, nie będzie
pohańbiony; 12 Gdyż nie masz różności między Żydem
i Grekiem; bo tenże Pan wszystkich, bogaty jest ku
wszystkim, którzy go wzywają. 13 Każdy bowiem, kto by
wzywał imienia Pańskiego, zbawiony będzie. 14 Jakoż
tedy wzywać będą tego, w którego nie uwierzyli? a jako
uwierzą w tego, o którym nie słyszeli? a jako usłyszą
bez kaznodziei? 15 Jakoż też będą kazać, jeźliby nie
byli posłani? Jako napisano: O jako śliczne są nogi tych,
którzy opowiadają pokój, tych, którzy opowiadają dobre
rzeczy. 16 Aleć nie wszyscy posłuszni byli Ewangielii;
albowiem Izajasz mówi: Panie! któż uwierzył kazaniu
naszemu? 17 Wiara tedy jest z słuchania, a słuchanie
przez słowo Boże. 18 Ale mówię: Izali nie słyszeli?
i owszem na wszystkę ziemię wyszedł głos ich i na
kończyny okręgu ziemi słowa ich. 19 Ale mówię: Izali
tego nie poznał Izrael? Pierwszy Mojżesz mówi: Ja
was do zawiści pobudzę przez naród, który nie jest
narodem, przez naród nierozumny rozdrażnię was. 20
A Izajasz śmiałości używając mówi: Jestem znaleziony
od tych, którzy mnie nie szukali, i jestem objawiony
tym, którzy się o mnie nie pytali. 21 Ale przeciwko
Izraelowi mówi: Cały dzień wyciągałem ręce moje do
ludu upornego i sprzeciwiającego się.

11 Mówię tedy: Izali Bóg odrzucił lud swój? Nie
daj tego Boże! Albowiem i jam jest Izraelczyk z
nasienia Abrahamowego, z pokolenia Benjaminowego.
2 Nie odrzuciłci Bóg ludu swego, który przejrzał. Azaż nie
wiecie, co mówi Pismo o Elijaszu? jako się przyczynia
do Boga przeciwko Izraelowi mówiąc: 3 Panie! Proroki
twoje pomordowali i ołtarze twoje zburzyli, a zostałem
ja sam i szukają duszy mojej. 4 Ale cóż mu mówi
Boska odpowiedź? Zostawiłem sobie siedm tysięcy
mężów, którzy nie skłonili kolana Baalowi. 5 Tak tedy i
teraźniejszego czasu ostatki podług wybrania z łaski
zostały. 6 A ponieważ z łaski, tedyć już nie z uczynków,
inaczej łaska już by nie była łaską; a jeźli z uczynków,

jużci nie jest łaska; inaczej uczynek już by nie był
uczynkiem. 7 Cóż tedy? Czego Izrael szuka, tego nie
dostąpił; ale wybrani dostąpili, a inni zatwardzeni są,
8 (Jako napisano: Dał im Bóg ducha twardego snu,
oczy, aby nie widzieli i uszy, aby nie słyszeli), aż do
dzisiejszego dnia. 9 A Dawid mówi: Niechaj im będzie
stół ich sidłem i ułowieniem i otrąceniem i odpłatą.
10 Niech zaćmione będą oczy ich, aby nie widzieli, a
grzbietu ich zawsze nachylaj. 11 Mówię tedy: Azaż się
potknęli, aby padli? Nie daj tego Boże! Ale przez ich
upadek doszło zbawienie pogan, aby je do zawiści
przywiódł. 12 A ponieważ upadek ich jest bogactwem
świata, a umniejszenie ich bogactwem pogan, jakoż
daleko więcej ich zupełność? 13 Albowiem mówię wam
poganom, ilem ja jest Apostołem pogan, usługiwanie
moje zalecam, 14 Azażbym jako ku zawiści pobudził
ciało moje i zbawiłbym niektóre z nich. 15 Albowiem
jeźlić odrzucenie ich jest pojednaniem świata, cóż
będzie przyjęcie ich, tylko ożycie od umarłych? 16
Ponieważ jeźli pierwiastki święte, tedyć i zaczynienie; a
jeźli korzeń święty, tedyć i gałęzie. 17 A jeźli niektóre z
gałęzi odłamane są, a ty, któryś był płonną oliwą, jesteś
wszczepiony zamiast nich i stałeś się uczestnikiem
korzenia i tłustości oliwnego drzewa: 18 Nie chlubże się
przeciw gałęziom, bo jeźli się chlubisz, wiedzże, iż nie
ty korzenia nosisz, ale korzeń ciebie. 19 Ale rzeczesz:
Odłamane są gałęzie, abym ja był wszczepiony. 20
Dobrze; dla niedowiarstwa odłamane są, ale ty wiarą
stoisz; nie bądźże hardej myśli, ale się bój. 21 Albowiem
jeźli Bóg przyrodzonym gałęziom nie przepuścił, wiedz,
że i tobie nie przepuści. 22 Obaczże tedy dobrotliwość i
srogość Bożą; przeciwko tym wprawdzie, którzy upadli,
srogość, ale przeciwko tobie dobrotliwość, jeźlibyś trwał
w dobroci; inaczej i ty będziesz wycięty. 23 Aleć i oni,
jeźli nie będą trwali w niedowiarstwie, wszczepieni zaś
będą, gdyż mocny jest Bóg one zasię wszczepić. 24
Albowiem jeźliś ty jest wycięty z oliwy, z przyrodzenia
płonnej, a przeciwko przyrodzeniu jesteś wszczepiony
w dobrą oliwę, jakoż daleko więcej, którzy są według
przyrodzenia, wszczepieni będą w swoję własną oliwę!
25 Bo nie chcę, abyście nie mieli wiedzieć, bracia! tej
tajemnicy, (żebyście nie byli sami u siebie mądrymi),
iż zatwardzenie z części przyszło na Izraela, póki by
nie weszła zupełność pogan. 26 A tak wszystek Izrael
będzie zbawiony, jako napisano: Przyjdzie z Syonu
wybawiciel i odwróci niepobożności od Jakóba. 27 A toć
będzie przymierze moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich.
28 A tak według Ewangielii nieprzyjaciółmi są dla was;
lecz według wybrania są miłymi dla ojców. 29 Albowiem
darów swoich i wezwania Bóg nie żałuje. 30 Bo jako i
wy niekiedy nie wierzyliście Bogu, ale teraz dostąpiliście
miłosierdzia dla ich niedowiarstwa, 31 Tak i oni teraz
stali się nieposłusznymi, aby dla miłosierdzia wam
okazanego i oni miłosierdzia dostąpili. 32 Albowiem
zamknął je Bóg wszystkie w niedowiarstwo, aby się
nad wszystkimi zmiłował. **(eleēsē g1653)** 33 O głębokości
bogactwa i mądrości, i znajomości Bożej! Jako są
niewybadane sądy jego i niedoścignione drogi jego!
34 Bo któż poznał umysł Pański? albo kto był rajcą
jego? 35 Albo kto mu co pierwej dał, a będzie mu zasię
oddano? 36 Albowiem z niego i przez niego i w nim są
wszystkie rzeczy; jemu niech będzie chwała na wieki.
Amen. **(aiōn g165)**

12 Proszę was tedy, bracia! przez litości Boże,
abyście stawiali ciała wasze ofiarą żywą, świętą,
przyjemną Bogu, to jest rozumną służbę waszę. 2 A nie
przypodobywajcie się temu światu, ale się przemieńcie
przez odnowienie umysłu waszego na to, abyście
doświadczyli, która jest wola Boża dobra, przyjemna
i doskonała. **(aiōn g165)** 3 Albowiem powiadam przez
łaskę, która mi jest dana, każdemu, co jest między
wami, aby więcej o sobie nie rozumiał, niżeli potrzeba
rozumieć; ale żeby o sobie rozumiał skromnie, tak
jako komu Bóg udzielił miarę wiary. 4 Albowiem jako
w jednem ciele wiele członków mamy, ale wszystkie
członki nie jednoż dzieło mają: 5 Tak wiele nas jest
jednem ciałem w Chrystusie, aleśmy z osobna jedni
drugich członkami. 6 Mając tedy różne dary według
łaski, która nam jest dana; jeźli proroctwo, niech będzie
według sznuru wiary; 7 Jeźli posługowanie, niech
będzie w posługowaniu; jeźli kto naucza, niech trwa w
nauczaniu; 8 Jeźli kto napomina, w napominaniu; kto
rozdaje, w szczerości; kto przełożony jest, w pilności;
kto czyni miłosierdzie, niech czyni z ochotą. 9 Miłość
niech będzie nieobłudna; miejcie w obrzydliwości złe;
imając się dobrego. 10 Miłością braterską jedni ku
drugim skłonni bądźcie, uczciwością jedni drugich
uprzedzając. 11 W pracy nie leniwi, duchem pałający,
Panu służący; 12 W nadziei się weselący, w ucisku
cierpliwi, w modlitwie ustawiczni; 13 Potrzebom świętych
udzielający, gościnności naśladujący. 14 Dobrorzeczcie
tym, którzy was prześladują; dobrorzeczcie, a nie
przeklinajcie. 15 Weselcie się z weselącymi, a płaczcie
z płaczącymi. 16 Bądźcie między sobą jednomyślni,
wysoko o sobie nie rozumiejąc, ale się do niskich
nakłaniając. 17 (Bracia!) nie bądźcie mądrymi sami
u siebie; żadnemu złem za złe nie oddawajcie,
obmyśliwając to, co jest uczciwego przed wszystkimi
ludźmi. 18 Jeźli można, ile z was jest, ze wszystkimi
ludźmi pokój miejcie. 19 Nie mścijcie się sami, najmilsi:
ale dajcie miejsce gniewowi; albowiem napisano: Mnie
pomsta, a Ja oddam, mówi Pan. 20 Jeźli tedy łaknie
nieprzyjaciel twój, nakarm go; jeźli pragnie, napój go:
bo to czyniąc, węgle rozpalone zgarniesz na głowę

jego. 21 Nie daj się zwyciężyć złemu, ale złe dobrem
zwyciężaj.

13 Każda dusza niech będzie zwierzchnościom
wyższym poddana: boć nie masz zwierzchności,
tylko od Boga; a te, które są zwierzchności, od Boga
są postanowione. 2 A tak, kto się zwierzchności
sprzeciwia, Bożemu się postanowieniu sprzeciwia; a
którzy się sprzeciwiają, sami sobie potępienie zjednają.
3 Albowiem przełożoni nie są na postrach dobrym
uczynkom, ale złym. A chcesz się nie bać zwierzchności,
czyń, co jest dobrego, a będziesz miał pochwałę od niej;
4 Bożym bowiem jest sługą tobie ku dobremu. Ale jeźli
uczynisz, co jest złego, bój się; boć nie darmo miecz
nosi, gdyż jest sługą Bożym, mszczącym się w gniewie
nad czyniącym, co jest złego. 5 Przetoż trzeba być
poddanym nie tylko dla gniewu, ale i dla sumienia. 6
Albowiem dla tego też podatki dajecie, gdyż są sługami
Bożymi, którzy tego samego ustawicznie pilnują. 7
Oddawajcież tedy każdemu, cobyście powinni: komu
podatek, temu podatek, komu cło, temu cło, komu
bojaźń, temu bojaźń; komu cześć, temu cześć. 8 Nikomu
nic winni nie bądźcie, tylko abyście się społecznie
miłowali; bo kto miłuje bliźniego, zakon wypełnił. 9
Gdyż to przykazanie: Nie będziesz cudzołożył, nie
będziesz zabijał, nie będziesz kradł, nie będziesz
fałszywie świadczył, nie będziesz pożądał, i jeźli które
insze jest przykazanie, w tem słowie sumownie się
zamyka, mianowicie: Będziesz miłował bliźniego twego,
jako siebie samego. 10 Miłość bliźniemu złości nie
wyrządza; a tak wypełnieniem zakonu jest miłość. 11
A to czyńcie, wiedząc czas, iż już przyszła godzina,
abyśmy się ze snu ocucili; albowiem teraz bliższe
nas jest zbawienie, aniżeli kiedyśmy uwierzyli. 12 Noc
przeminęła, a dzień się przybliżył; odrzućmyż tedy
uczynki ciemności, a obleczmy się w zbroję światłości.
13 Chodźmy uczciwie jako we dnie, nie w biesiadach i
w pijaństwach, nie we wszeteczeństwach i rozpustach,
nie w poswarkach ani w zazdrości; 14 Ale obleczcie się
w Pana Jezusa Chrystusa, a nie czyńcie starania o
ciele ku wykonywaniu pożądliwości.

14 A tego, który jest w wierze słaby, przyjmujcie,
nie na sprzeczania około sporów. 2 Boć jeden
wierzy, iż może jeść wszystko, a drugi będąc słaby,
jarzynę jada. 3 Ten, który je, niech lekce nie waży tego,
który nie je; a który nie je, niech nie potępia tego, który
je; albowiem go Bóg przyjął. 4 Ktoś ty jest, co sądzisz
cudzego sługę? Panu własnemu stoi, albo upada, a
ostoi się; albowiem go Bóg może utwierdzić. 5 Bo
jeden różność czyni między dniem a dniem, a drugi
każdy dzień za równo sądzi; każdy niech będzie dobrze
upewniony w zmyśle swoim. 6 Kto przestrzega dnia,
Panu przestrzega; a kto nie przestrzega dnia, Panu nie
przestrzega; kto je, Panu je, bo dziękuje Bogu; a kto nie
je, Panu nie je, a dziękuje Bogu. 7 Albowiem nikt z nas
sobie nie żyje, i nikt sobie nie umiera. 8 Bo choć żyjemy,
Panu żyjemy; choć umieramy, Panu umieramy; przetoż
choć i żyjemy, choć i umieramy, Pańscy jesteśmy. 9
Gdyż na to Chrystus i umarł i powstał i ożył, aby i nad
umarłymi i nad żywymi panował. 10 Ale ty przeczże
potępiasz brata twego? Albo też ty czemu lekceważysz
brata twego, gdyż wszyscy staniemy przed stolicą
Chrystusową? 11 Bo napisano: Jako żyję Ja, mówi Pan,
iż mi się każde kolano ukłoni, i każdy język wysławiać
będzie Boga. 12 A przeto każdy z nas sam za się
odda rachunek Bogu. 13 A tak już nie sądźmy jedni
drugich; ale raczej to rozsądzajcie, abyście nie kładli
obrażenia, ani dawali zgorszenia bratu. 14 Wiem i
upewnionym jest przez Pana Jezusa, iż nie masz nic
przez się nieczystego, tylko temu, który mniema co być
nieczystem, to temu nieczyste jest. 15 Lecz jeźli dla
pokarmu brat twój bywa zasmucony, już nie postępujesz
według miłości; nie zatracaj pokarmem twoim tego, za
którego Chrystus umarł. 16 Niechże tedy dobro wasze
bluźnione nie będzie. 17 Albowiem królestwo Boże
nie jest pokarm ani napój, ale sprawiedliwość i pokój i
radość w Duchu Świętym: 18 Bo kto w tych rzeczach
służy Chrystusowi, miły jest Bogu, a przyjemny ludziom.
19 Przetoż tedy naśladujmy tego, co należy do pokoju i
do społecznego budowania. 20 Dla pokarmu nie psuj
sprawy Bożej. Wszystkoć wprawdzie jest czyste; ale
złe jest człowiekowi, który je z obrażeniem. 21 Dobrać
jest, nie jeść mięsa i nie pić wina, ani żadnej rzeczy,
którą się brat twój obraża albo gorszy albo słabieje. 22
Ty wiarę masz? miejże ją sam u siebie przed Bogiem.
Błogosławiony, który samego siebie nie sądzi w tem,
co ma za dobre. 23 Ale kto jest wątpliwy, jeźliby jadł,
potępiony jest, iż nie je z wiary; albowiem cokolwiek nie
jest z wiary, grzechem jest.

15 A tak powinniśmy znosić, my, którzyśmy mocni,
mdłości słabych, a nie podobać się samym sobie.
2 Przetoż każdy z nas niech się bliźniemu podoba ku
dobremu dla zbudowania; 3 Ponieważ i Chrystus nie
podobał się samemu sobie, ale jako napisano: Urągania
urągających tobie przypadły na mię. 4 Bo cokolwiek
przedtem napisano, ku naszej nauce napisano, abyśmy
przez cierpliwość i przez pociechę Pism nadzieję mieli.
5 A Bóg cierpliwości i pociechy niech wam da, abyście
byli jednomyślni między sobą według Chrystusa Jezusa.
6 Abyście jednomyślnie jednemi usty wysławiali Boga,
Ojca Pana naszego Jezusa Chrystusa. 7 Przetoż
przyjmujcie jedni drugich, jako i Chrystus przyjął nas
do chwały Bożej. 8 Bo powiadam, iż Jezus Chrystus
był sługą obrzezki dla prawdy Bożej, aby potwierdził
obietnice ojcom uczynione, 9 A poganie żeby za

miłosierdzie chwalili Boga, jako napisano: Dlatego będę
cię wysławiał między pogany i imieniowi twemu śpiewać
będę. 10 I zasię mówi: Weselcie się poganie z ludem
jego. 11 I zasię: Chwalcie Pana wszyscy poganie,
a wysławiajcie go wszyscy ludzie. 12 I zasię Izajasz
mówi: Będzie korzeń Jessego, a który powstanie, aby
panował nad pogany, w nim poganie nadzieję pokładać
będą. 13 A Bóg nadziei niech was napełni wszelką
radością i pokojem w wierze, abyście obfitowali w
nadziei przez moc Ducha Świętego. 14 A pewienem,
bracia moi! i ja sam o was, że jesteście i wy sami pełni
dobroci, napełnieni wszelką znajomością, i możecie
jedni drugich napominać. 15 A pisałem do was, bracia!
poniekąd śmielej, jakoby was napominając przez łaskę,
która mi jest dana od Boga. 16 Na to, abym był
sługą Jezusa Chrystusa między pogany, świętobliwie
pracując w Ewangielii Bożej, aby ofiara pogan stała się
przyjemna, poświęcona przez Ducha Świętego. 17 Mam
się tedy czem chlubić w Chrystusie Jezusie, w rzeczach
Bożych. 18 Albowiem nie śmiałbym mówić tego, czego
by nie sprawował Chrystus przez mię w przywodzeniu
ku posłuszeństwu pogan, przez słowo i przez uczynek,
19 Przez moc znamion i cudów, przez moc Ducha
Bożego, tak iżem od Jeruzalemu i okolicznych krain aż
do Iliryku napełnił Ewangieliją Chrystusową; 20 A to tak
usiłując kazać Ewangieliję, gdzie i mianowany nie był
Chrystus, abym na cudzym fundamencie nie budował.
21 Ale jako napisano: Którym nie powiadano o nim,
oglądają; a którzy o nim nie słyszeli, zrozumieją. 22
Dlaczegom też często miewał przeszkody, żem do was
przyjść nie mógł. 23 Lecz teraz nie mam więcej miejsca
w tych samych krainach, a mając chęć przyjść do
was od wielu lat. 24 Kiedykolwiek pójdę do Hiszpanii,
przyjdę do was: bo się spodziewam, że tamtędy idąc
ujrzę was, a że wy mię tam poprowadzicie, kiedy się
pierwej z wami troszeczkę ucieszę. 25 A teraz idę
do Jeruzalemu, usługując świętym. 26 Albowiem się
upodobało Macedonii i Achai, nieco spólnie złożyć na
ubogich świętych, którzy są w Jeruzalemie. 27 Owa
podobało się im i są ich dłużnikami; bo ponieważ dóbr
ich duchownych poganie się uczestnikami stali, powinni
im też są cielesnemi usługiwać. 28 Przetoż gdy to
wykonam, a onym jako zapieczętowany ten pożytek
oddam, pójdę przez was do Hiszpanii; 29 A wiem,
iż gdy przyjdę do was, z hojnem błogosławieństwem
Ewangielii Chrystusowej przyjdę. 30 A proszę was,
bracia! przez Pana naszego Jezusa Chrystusa i przez
miłość Ducha, abyście wespół ze mną pracowali w
modlitwach za mię do Boga, 31 Abym był wybawiony
od tych, którzy są niewiernymi w ziemi Judzkiej, a iżby
usługa moja, którą wykonywam przeciw Jeruzalemowi,
przyjemna była świętym; 32 Abym z radością przyszedł
do was za wolą Bożą i z wami się wespół ucieszył. 33
A Bóg pokoju niech będzie z wami wszystkimi. Amen.

16 A zalecam wam Febę, siostrę naszę, która jest
służebnicą zboru Kienchreeńskiego; 2 Abyście
ją przyjęli w Panu, jako przystoi świętym, i stali przy
niej, w którejkolwiek by was rzeczy potrzebowała;
albowiem i ona wielom gospody użyczała, aż i mnie
samemu. 3 Pozdrówcie Pryscyllę i Akwilę, pomocniki
moje w Chrystusie Jezusie; 4 (Którzy za duszę moję
swojej własnej szyi nadstawiali; którym nie ja sam
dziękuję, ale i wszystkie zbory pogańskie.) 5 Także
zbór, który jest w domu ich. Pozdrówcie Epeneta
miłego mojego, który jest pierwiastkiem Achai do
Chrystusa. 6 Pozdrówcie Maryję, która wiele pracowała
dla nas. 7 Pozdrówcie Andronika i Junijasza, krewnych
moich i spółwięźni moich, którzy znacznymi są między
Apostołami, którzy i przede mną byli w Chrystusie.
8 Pozdrówcie Amplijasa, miłego mojego w Panu. 9
Pozdrówcie Urbana, pomocnika naszego w Chrystusie
i Stachyna mnie miłego. 10 Pozdrówcie Apellesa
doświadczonego w Chrystusie. Pozdrówcie tych, którzy
są z domu Arystobulowego. 11 Pozdrówcie Herodijona,
pokrewnego mojego. Pozdrówcie tych, którzy są z
domu Narcyssowego, tych, którzy są w Panu. 12
Pozdrówcie Tryfenę i Tryfosę, które pracują w Panu.
Pozdrówcie Persydę miłą, która wiele pracowała w
Panu. 13 Pozdrówcie Rufa, wybranego w Panu i
matkę jego, i moję. 14 Pozdrówcie Asynkryta, Flegonta,
Hermana, Patrobę, Hermena i braci, którzy są z nimi.
15 Pozdrówcie Filologa i Juliję, Nerego i siostrę jego,
i Olimpa, i wszystkich świętych, którzy są z nimi. 16
Pozdrówcie jedni drugich z pocałowaniem świętem.
Pozdrawiają was zbory Chrystusowe. 17 A proszę
was, bracia! abyście upatrywali tych, którzy czynią
rozerwania i zgorszenia przeciwko tej nauce, którejście
się wy nauczyli; i chrońcie się ich. 18 Albowiem
takowi Panu naszemu Jezusowi Chrystusowi nie służą,
ale własnemu brzuchowi swemu, a przez łagodną
mowę i pochlebstwo serca prostych zwodzą. 19 Bo
posłuszeństwo wasze wszystkich doszło. A przetoż
raduję się z was; ale chcę, abyście byli mądrymi na
dobre, a prostymi na złe. 20 A Bóg pokoju zetrze szatana
pod nogi wasze w rychle. Łaska Pana naszego Jezusa
Chrystusa niech będzie z wami. Amen. 21 Pozdrawiają
was Tymoteusz, pomocnik mój, i Lucyjusz, i Jazon, i
Sosypater, pokrewni moi. 22 Pozdrawiam was w Panu
ja Tercyjusz, którym ten list pisał. 23 Pozdrawia was
Gajus, gospodarz mój i wszystkiego zboru. Pozdrawia
was Erastus, szafarz miejski, i Kwartus brat. 24
Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa niech będzie
z wami wszystkimi. Amen. 25 A temu, który was
może utwierdzić według Ewangielii mojej i opowiadania

Jezusa Chrystusa, według objawienia tajemnicy od
czasów wiecznych zamilczanej, **(aiōnios g166)** **26** Lecz
teraz objawionej i przez Pisma prorockie według
postanowienia wiecznego Boga ku posłuszeństwu wiary
między wszystkimi narody oznajmionej; **(aiōnios g166)** **27**
Temu, samemu mądremu Bogu niech będzie chwała
przez Jezusa Chrystusa na wieki. Amen. **(aiōn g165)**

I Koryntian

1 Paweł, powołany Apostoł Jezusa Chrystusa przez
wolę Bożą, i Sostenes brat. **2** Zborowi Bożemu,
który jest w Koryncie, poświęconym w Chrystusie
Jezusie, powołanym świętym, ze wszystkimi, którzy
wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa na
wszelkiem miejscu, i ich, i naszem. **3** Łaska wam
i pokój niech będzie od Boga, Ojca naszego, i od
Pana Jezusa Chrystusa. **4** Dziękuję Bogu mojemu
zawsze za was dla łaski Bożej, która wam jest dana w
Chrystusie Jezusie, **5** Iżeście we wszystkiem ubogaceni
w nim we wszelkiej mowie i we wszelkiej znajomości;
6 Jako świadectwo Chrystusowe utwierdzone jest w
was, **7** Tak iż wam na żadnym darze nie schodzi,
którzy oczekujecie objawienia Pana naszego Jezusa
Chrystusa. **8** Który was też utwierdzi aż do końca,
abyście byli bez nagany w dzień Pana naszego, Jezusa
Chrystusa. **9** Wiernyć jest Bóg, przez którego jesteście
powołani ku społeczności Syna jego, Jezusa Chrystusa,
Pana naszego. **10** A proszę was, bracia! przez imię
Pana naszego, Jezusa Chrystusa, abyście toż mówili
wszyscy, a iżby nie były między wami rozerwania, ale
abyście byli spojeni jednakim umysłem i jednakiem
zdaniem. **11** Albowiem oznajmiono mi o was, bracia
moi! od domowników Chloi, iż poswarki są między
wami. **12** A to powiadam, iż każdy z was mówi: Jamci
jest Pawłowy, a jam Apollosowy, a jam Kiefasowy, alem
ja Chrystusowy. **13** Rozdzielonyż jest Chrystus? Azaż
Paweł za was ukrzyżowany? Albośćie w imię Pawłowe
ochrzczeni? **14** Dziękuję Bogu, żem żadnego z was
nie chrzcił, oprócz Kryspa i Gajusa; **15** Aby kto nie
rzekł, żem chrzcił w imię moje. **16** Ochrzciłem też i
dom Stefanowy; nadto nie wiem, jeźlim kogo drugiego
ochrzcił. **17** Boć mnie nie posłał Chrystus chrzcić, ale
Ewangieliję kazać, wszakże nie w mądrości mowy, aby
nie był wyniszczony krzyż Chrystusowy. **18** Albowiem
mowa o krzyżu tym, którzy giną, jest głupstwem; ale
nam, którzy bywamy zbawieni, jest mocą Bożą. **19** Bo
napisano: Wniwecz obrócę mądrość mądrych, a rozum
rozumnych odrzucę. **20** Gdzież jest mądry? Gdzież jest
uczony w Piśmie? Gdzież badacz wieku tego? Izali w
głupstwo nie obrócił Bóg mądrości świata tego? **(aiōn
g165)** **21** Albowiem ponieważ w mądrości Bożej świat
nie poznał Boga przez mądrość, upodobało się Bogu
przez głupie kazanie zbawić wierzących, **22** Gdyż i
Żydowie się cudów domagają, a Grekowie mądrości
szukają. **23** Ale my każemy Chrystusa ukrzyżowanego,
Żydom wprawdzie zgorszenie, a Grekom głupstwo;
24 Lecz samym powołanym i Żydom, i Grekom każemy
Chrystusa, który jest mocą Bożą i mądrością Bożą.
25 Albowiem głupstwo Boże jest mędrsze niż ludzie; a
mdłość Boża jest mocniejsza niż ludzie. **26** Widzicie
zaiste powołanie wasze, bracia! iż niewiele mądrych
według ciała, niewiele możnych, niewiele zacnego rodu;
27 Ale co głupiego jest u świata tego, to wybrał Bóg,
aby zawstydził mądrych, a co mdłego u świata, wybrał
Bóg, aby zawstydził mocnych. **28** A podłego rodu u
świata i wzgardzone wybrał Bóg, owszem te rzeczy,
których nie masz, aby te, które są, zniszczył. **29** Aby
się nie chlubiło żadne ciało przed obliczem jego. **30**
Lecz z niego wy jesteście w Chrystusie Jezusie, który
się nam stał mądrością od Boga i sprawiedliwością, i
poświęceniem, i odkupieniem, **31** Aby, jako napisano:
Kto się chlubi, w Panu się chlubił.

2 A ja gdym przyszedł do was, bracia! nie przyszedłem
z wyniosłością mowy albo mądrości, opowiadając
wam świadectwo Boże. **2** Albowiem nie osądziłem
za rzecz potrzebną, co inszego umieć między wami,
tylko Jezusa Chrystusa, i to onego ukrzyżowanego.
3 I byłem ja u was w słabości i w bojaźni i w strachu
wielkim, **4** A mowa moja i kazanie moje nie było w
powabnych mądrości ludzkiej słowach, ale w okazaniu
ducha i mocy, **5** Aby się wiara wasza nie gruntowała na
mądrości ludzkiej, ale na mocy Bożej. **6** A mądrość
mówimy między doskonałymi; ale mądrość nie tego
świata, ani książąt tego świata, którzy giną; **(aiōn g165)**
7 Ale mówimy mądrość Bożą w tajemnicy, która jest
zakryta, którą Bóg przeznaczył przed wieki ku chwale
naszej, **(aiōn g165)** **8** Której żaden z książąt tego świata
nie poznał; bo gdyby byli poznali, nigdy by Pana chwały
nie ukrzyżowali; **(aiōn g165)** **9** Ale opowiadamy, jako
napisano: Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało
i na serce ludzkie nie wstąpiło, co nagotował Bóg
tym, którzy go miłują. **10** Ale nam to Bóg objawił
przez Ducha swojego; albowiem duch wszystkiego
się bada, i głębokości Bożych. **11** Bo któż z ludzi
wie, co jest w człowieku, tylko duch człowieczy, który
w nim jest? Także też i tego, co jest w Bogu, nikt
nie wie, tylko Duch Boży. **12** Aleśmy my nie przyjęli
ducha świata, lecz Ducha, który jest z Boga, abyśmy
wiedzieli, które rzeczy nam są od Boga darowane; **13**
O których też mówimy, nie temi słowy, których ludzka
mądrość naucza, ale których Duch Święty naucza,
do duchownych rzeczy duchowne stosując. **14** Ale
cielesny człowiek nie pojmuje tych rzeczy, które są
Ducha Bożego; albowiem mu są głupstwem i nie może
ich poznać, przeto iż duchownie bywają rozsądzone.
15 Aleć duchowny rozsądza wszystko; lecz sam od
nikogo nie bywa rozsądzony. **16** Albowiem któż poznał
zmysł Pański? Któż go będzie uczył? Ale my zmysł
Chrystusowy mamy.

3 I ja, bracia! nie mogłem wam mówić jako duchownym,
ale jako cielesnym i jako niemowlątkom w Chrystusie.

2 Napawałem was mlekiem, a nie karmiłem was
pokarmem; boście jeszcze nie mogli znieść, owszem i
teraz jeszcze nie możecie, 3 Gdyż jeszcze cielesnymi
jesteście. Bo ponieważ między wami jest zazdrość
i swary, i rozterki, azażeście nie cieleśni i według
człowieka nie chodzicie? 4 Albowiem gdy kto mówi:
Jam jest Pawłowy, a drugi: Jam Apollosowy, azaż
cielesnymi nie jesteście? 5 Bo któż jest, Paweł? Kto
Apollos? jedno słudzy, przez którycheście uwierzyli, a to
jako każdemu Pan dał. 6 Jam szczepił, Apollos polewał,
ale Bóg wzrost dał. 7 A tak, ani ten, co szczepi, jest
czem, ani ten, co polewa, ale Bóg, który wzrost daje. 8
Lecz ten, który szczepi, i ten, który polewa, jedno są, a
każdy swoję zapłatę weźmie według pracy swojej. 9
Albowiem jesteśmy pomocnikami Bożymi, wy Bożą rolą,
Bożym budynkiem jesteście. 10 Według łaski Bożej,
która mi jest dana, jako mądry budownik założyłem
grunt, a drugi na nim buduje: wszakże każdy niechaj
baczy, jako na nim buduje. 11 Albowiem gruntu innego
nikt nie może założyć, oprócz tego, który jest założony,
który jest Jezus Chrystus. 12 A jeźli kto na tym gruncie
buduje złoto, srebro, kamienie drogie, drwa, siano,
słomę, 13 Każdego robota jawna będzie; bo to dzień
pokaże, gdyż przez ogień objawiona będzie, a każdego
roboty, jaka jest, ogień doświadczy. 14 Jeźli czyja robota
zostanie, którą na nim budował, zapłatę weźmie. 15
Jeźli czyja robota zgore, ten szkodę podejmie; lecz on
sam będzie zachowany, wszakże tak jako przez ogień.
16 Azaż nie wiecie, iż kościołem Bożym jesteście, a
Duch Boży mieszka w was? 17 A jeźli kto gwałci kościół
Boży, tego Bóg skazi, albowiem kościół Boży święty
jest, którym wy jesteście. 18 Niechajże nikt samego
siebie nie zwodzi; jeźli się kto sobie zda być mądrym
między wami na tym świecie, niech się stanie głupim,
aby się stał mądrym. (aiōn g165) 19 Albowiem mądrość
tego świata głupstwem jest u Boga; bo napisano: Który
chwyta mądrych w chytrości ich; 20 I zasię: Pan zna
myśli mądrych, iż są marnością. 21 A tak niech się
nikt nie chlubi ludźmi; albowiem wszystkie rzeczy są
wasze. 22 Bądź Paweł, bądź Apollos, bądź Kiefas,
bądź świat, bądź żywot, bądź śmierć, bądź przytomne,
bądź przyszłe rzeczy, wszystkie są wasze; 23 Aleście
wy Chrystusowi, a Chrystus Boży.

4 Tak niechaj o nas człowiek rozumie, jako o sługach
Chrystusowych i o szafarzach tajemnic Bożych.
2 A tegoć więc szukają przy szafarzach, aby każdy
znaleziony był wiernym. 3 Aleć u mnie to jest
najmniejsza, żebym był od was sądzony, albo od sądu
ludzkiego; lecz i sam siebie nie sądzę. 4 Albowiem
choć nic na się nie wiem, wszakże nie przeto jestem
usprawiedliwiony; ale ten, który mnie sądzi, Pan jest. 5
A tak nie sądźcie przed czasem, ażby Pan przyszedł,
który też oświeci, co skrytego jest w ciemności i
objawi rady serc; a tedy każdy będzie miał chwałę
od Boga. 6 A te rzeczy, bracia! w podobieństwie
obróciłem na się i na Apollosa dla was, abyście się
nauczyli z nas nad to, co napisane, nie rozumieć,
iżbyście się jeden dla drugiego nie nadymali przeciwko
drugiemu. 7 Albowiem któż cię różnym czyni? I cóż
masz, czego byś nie wziął? A jeźliżeś wziął, przeczże
się chlubisz, jakobyś nie wziął? 8 Jużeście nasyceni,
jużeście ubogaceni, bez nas królujecie; a bodajeście
królowali, abyśmy i my z wami pospołu królowali! 9 Bo
mam za to, iż Bóg nas ostatnich Apostołów wystawił
jakoby na śmierć skazanych; albowiem staliśmy się
dziwowiskiem światu, Aniołom i ludziom. 10 Myśmy
głupi dla Chrystusa, aleście wy roztropni w Chrystusie;
myśmy słabi, aleście wy mocni; wyście zacni, aleśmy
my bezecni. 11 Jeszcze aż do tej godziny i łakniemy, i
pragniemy, i nadzy jesteśmy, i bywamy policzkowani, i
tułamy się, 12 I pracujemy, robiąc własnemi rękami;
gdy nas hańbią, dobrorzeczemy, gdy nas prześladują,
znosimy; 13 Gdy nam złorzeczą, modlimy się za nich:
staliśmy się jako śmieci tego świata i jako omieciny u
wszystkich, aż dotąd. 14 To piszę, nie przeto, abym
was zawstydził; ale jako dziatki moje miłe napominam.
15 Bo choćbyście mieli dziesięć tysięcy pedagogów w
Chrystusie, wszakże niewiele ojców macie; bom ja was
w Jezusie Chrystusie przez Ewangieliję spłodził. 16
Proszę was tedy, bądźcie naśladowcami moimi. 17
Dlategom posłał do was Tymoteusza, który jest syn mój
miły i wierny w Panu; ten wam przypomni drogi moje w
Chrystusie, jako wszędy w każdym zborze nauczam.
18 Ale tak się niektórzy nadęli, jakobym nie miał przyjść
do was. 19 Lecz przyjdę rychło do was, jeźli Pan będzie
chciał, i poznam nie mowę tych nadętych, ale moc. 20
Albowiem nie w mowie zależy królestwo Boże, ale w
mocy. 21 Cóż chcecie? z rózgąli mam przyjść do was,
czyli z miłością i duchem cichości?

5 Zapewne słychać, że jest między wami
wszeteczeństwo, a takie wszeteczeństwo, jakie i
między pogany nie bywa mianowane, aby kto miał
mieć żonę ojca swego. 2 A wyście się nadęli, a nie
raczejście się smucili, aby był uprzątniony z pośrodku
was ten, który ten uczynek popełnił. 3 Przetoż ja,
aczem odległy ciałem, lecz przytomny duchem, jużem
jakobym był przytomny, osądził tego, który to tak
popełnił, 4 Gdy się w imieniu Pana naszego Jezusa
Chrystusa zgromadzicie, i z duchem moim, i z mocą
Pana naszego, Jezusa Chrystusa, 5 Oddać szatanowi
na zatracenie ciała, żeby duch był zachowany w on
dzień Pana Jezusa. 6 Nie dobrać to chluba wasza.
Azaż nie wiecie, iż trochę kwasu wszystko zaczynienie
zakwasza? 7 Wyczyścież tedy stary kwas, abyście

byli nowem zaczynieniem, jako przaśnymi jesteście;
albowiem Baranek nasz wielkanocny za nas ofiarowany
jest, Chrystus. 8 A tak obchodźmy święto nie w
starym kwasie, ani w kwasie złości i rozpusty, ale w
przaśnikach szczerości i prawdy. 9 Pisałem wam w
liście, abyście się nie mieszali z wszetecznikami; 10
Ale nie zgoła z wszetecznikami tego świata albo z
łakomcami, albo z drapieżcami, albo z bałwochwalcami;
bo inaczej musielibyście z tego świata wynijść. 11
Lecz teraz pisałem wam, abyście się nie mieszali;
jeźliby kto, mieniąc się być bratem, był wszetecznikiem,
albo łakomcą, albo bałwochwalcą, albo obmówcą, albo
pijanicą, albo ździercą, żebyście z takowym i nie jadali.
12 Albowiem cóż ja mam sądzić i obcych? Azaż wy
tych, co są domowi, nie sądzicie? 13 Ale tych, którzy są
obcymi, Bóg sądzi. Przetoż uprzątnijcie tego złośnika z
pośrodku samych siebie.

6 Śmież kto z was, mając sprawę z drugim, sądzić
się przed niesprawiedliwymi, a nie przed świętymi?
2 Azaż nie wiecie, iż święci będą sądzili świat? A
jeźli świat od was będzie sądzony, czyliście niegodni,
abyście sądy mniejsze odprawiali? 3 Azaż nie wiecie,
iż Anioły sądzić będziemy? A cóż tych doczesnych
rzeczy? 4 Przeto jeźlibyście mieli sądy o rzeczy
doczesne, tych, którzy są najpodlejsi we zborze, na sąd
wysadzajcie. 5 Ku zawstydzeniu waszemu to mówię.
Nie maszże między wami mądrego i jednego, który
by mógł rozsądzić między braćmi swoimi? 6 Ale się
brat z bratem prawuje, i to przed niewiernymi? 7 Już
tedy zapewne jest między wami niedostatek, że się z
sobą prawujecie. Czemuż raczej krzywdy nie cierpicie?
Czemuż raczej szkody nie podejmujecie? 8 Owszem
wy krzywdzicie i do szkody przywodzicie, a to braci. 9
Azaż nie wiecie, iż niesprawiedliwi królestwa Bożego
nie odziedziczą? Nie mylcie się: ani wszetecznicy,
ani bałwochwalcy, ani cudzołożnicy, ani pieszczotliwi,
ani samcołożnicy, 10 Ani złodzieje, ani łakomcy, ani
pijanicy, ani złorzeczący, ani ździercy królestwa Bożego
nie odziedziczą. 11 A takimiście niektórzy byli; aleście
omyci, aleście poświęceni, aleście usprawiedliwieni w
imieniu Pana Jezusa i przez Ducha Boga naszego.
12 Wszystko mi wolno, ale nie wszystko pożyteczno;
wszystko mi wolno, ale ja się nie dam zniewolić
żadnej rzeczy. 13 Pokarmy brzuchowi należą, a brzuch
pokarmom; ale Bóg i brzuch i pokarmy skazi; lecz
ciało nie należy wszeteczeństwu ale Panu, a Pan
ciału. 14 Bo Bóg i Pana wzbudził, i nas wzbudzi mocą
swoją. 15 Azaż nie wiecie, iż ciała wasze są członkami
Chrystusowymi? Wziąwszy tedy członki Chrystusowe,
czyli je uczynię członkami wszetecznicy? Nie daj tego
Boże! 16 Azaż nie wiecie, iż ten, co się złącza z
wszetecznicą, jednem ciałem z nią jest? albowiem
mówi: Będą dwoje jednem ciałem. 17 A kto się złącza z
Panem, jednym duchem jest z nim. 18 Uciekajcie przed
wszeteczeństwem. Wszelki grzech, który by człowiek
popełnił, oprócz ciała jest; lecz kto wszeteczeństwo
płodzi, przeciwko swemu własnemu ciału grzeszy. 19
Azaż nie wiecie, iż ciało wasze jest kościołem Ducha
Świętego, który w was jest, którego macie od Boga?
a nie jesteście sami swoi; 20 Albowiemeście drogo
kupieni. Wysławiajcież tedy Boga w ciele waszym i w
duchu waszym, które są Boże.

7 Lecz o tem, coście mi pisali: Dobrzećby człowiekowi,
nie tykać się niewiasty; 2 Ale dla uwarowania się
wszeteczeństwa niech każdy ma swoję własną żonę, a
każda niech ma swego własnego męża. 3 Mąż niech
żonie powinną chęć oddaje, także też i żona mężowi.
4 Żona własnego ciała swego w mocy nie ma, ale
mąż; także też i mąż własnego ciała swego w mocy
nie ma, ale żona. 5 Nie oszukiwajcie jeden drugiego;
chybaby z spólnego zezwolenia do czasu, abyście
się uwolnili do postu i do modlitwy; a zasię wespół
się schodźcie, aby was szatan nie kusił dla waszej
niepowściągliwości. 6 Ale to mówię jako pozwalając,
a nie jako rozkazując. 7 Albowiem chciałbym, aby
wszyscy ludzie tak byli jako i ja; aleć każdy ma swój
własny dar od Boga, jeden tak a drugi owak. 8 A
mówię nieżonatym i wdowom: Dobrze im jest, jeźliby
tak zostali, jako i ja. 9 Ale jeźli się wstrzymać nie mogą,
niechże w stan małżeński wstąpią; boć lepiej w stan
małżeński wstąpić, niż upalenie cierpieć. 10 Tym zasię,
którzy są w stanie małżeńskim, rozkazuję nie ja, ale
Pan, mówiąc: Żeby się żona od męża nie odłączała.
11 Ale jeźliby się też odłączyła, niechajże zostaje bez
męża, albo niech się z mężem pojedna, a mąż żony
niechaj nie opuszcza. 12 A inszym zasię ja mówię, a
nie Pan: Jeźli który brat ma żonę niewierną, a ta z
nim przyzwala mieszkać, niechże jej nie opuszcza.
13 A jeźli która żona męża niewiernego ma, a on
przyzwala z nią mieszkać, niechże go nie opuszcza.
14 Albowiem poświęcony jest mąż niewierny przez
żonę i żona niewierna poświęcona jest przez męża; bo
inaczej dziatki wasze byłyby nieczystemi, lecz teraz
świętemi są. 15 A jeźli ten, co jest niewierny, chce
się odłączyć, niechże się odłączy; albowiem nie jest
niewolnikiem brat albo siostra w takowych rzeczach;
aleć ku pokojowi nas Bóg powołał. 16 Albowiem co ty
wiesz, żono! jeźli pozyskasz męża? Albo co ty wiesz,
mężu! pozyskaszli żonę? 17 Jednak jako każdemu
udzielił Bóg, jako każdego powołał Pan, tak niech
postępuje; a takci we wszystkich zborach stanowię. 18
Obrzezanym kto powołany jest, niechaj nie wprowadza
na się nieobrzezki; a w nieobrzezce kto jest powołany,
niech się nie obrzezuje. 19 Obrzezka nic nie jest, także

nieobrzezka nic nie jest; ale zachowywanie przykazań
Bożych. 20 Każdy w tem powołaniu, w którem powołany
jest, niech zostaje. 21 Jesteś powołany niewolnikiem,
nie dbajże na to; ale jeźli też możesz być wolny, raczej
wolności używaj. 22 Albowiem kto w Panu powołany
jest niewolnikiem, wolny jest w Panu; także też, kto jest
powołany wolnym, niewolnikiem jest Chrystusowym. 23
Drogoście kupieni; nie bądźcie niewolnikami ludzkimi,
24 Każdy tedy, jakim jest powołany bracia! takim niechaj
zostaje przed Bogiem. 25 A o pannach rozkazania
Pańskiego nie mam; wszakże radę daję, jako ten,
któremu Pan z miłosierdzia swego dał, aby był wiernym.
26 Mniemam tedy, że to jest rzecz dobra dla następującej
potrzeby, że jest rzecz dobra człowiekowi tak być. 27
Przywiązałeś się do żony, nie szukajże rozwiązania;
rozwiązanyś od żony, nie szukajże żony. 28 A jeźlibyś
się ożenił, nie zgrzeszyłeś; jeźliby też panna szła za
mąż, nie zgrzeszyła; wszakże utrapienie w ciele takowi
mieć będą; lecz ja was szanuję. 29 A toć mówię, bracia!
ponieważ czas potomny ukrócony jest, aby i ci, którzy
żony mają, byli, jakoby ich nie mieli; 30 A którzy płaczą,
jakoby nie płakali; a którzy się radują, jakoby się nie
radowali; a którzy kupują, jakoby nie trzymali; 31 A
którzy używają tego świata, jakoby źle nie używali; bo
przemija kształt tego świata. 32 A chcę, abyście wy byli
bez kłopotu, bo kto nie ma żony, stara się o rzeczy
Pańskie, jakoby się podobał Panu; 33 Ale kto się ożenił,
stara się o rzeczy tego świata, jakoby się podobał
żonie. 34 Jest różność między mężatką i panną; która
nie szła za mąż, stara się o rzeczy Pańskie, aby była
święta i ciałem i duchem; ale która szła za mąż, stara
się o rzeczy tego świata, jakoby się podobała mężowi.
35 A toć mówię ku dobru waszemu; nie abym sidło
na was wrzucił, ale abyście słusznie i przystojnie stali
przy Panu bez rozerwania. 36 A jeźli kto mniema, że
nieprzystojnie sobie poczyna z panną swoją, gdyby z
lat swoich wyszła, i do tego by jej przyszło, co chce,
niechaj czyni, nie grzeszy; niechże idzie za mąż. 37
Ale kto statecznie postanowił w sercu swem, potrzeby
tego nie mając, lecz ma w mocy własną swoję wolę i
to usądził w sercu swem, aby zachował pannę swoję,
dobrze czyni. 38 A tak ten, kto daje za mąż, dobrze
czyni; ale który nie daje za mąż, lepiej czyni. 39 Żona
związana jest zakonem, póki żyje mąż jej; a jeźliby
umarł mąż jej, wolna jest, aby szła, za kogo chce, tylko
w Panu. 40 Ale szczęśliwszą jest, jeźliby tak została
według rady mojej; a mniemam, że i ja mam Ducha
Bożego.

8 A o rzeczach, które bałwanom ofiarowane bywają,
wiemy, iż wszyscy umiejętność mamy. Umiejętność
nadyma, ale miłość buduje. 2 A jeźli kto mniema,
żeby co umiał, jeszcze nic nie umie, tak jakoby miał
umieć; 3 Lecz jeźli kto miłuje Boga, ten jest wyuczony
od niego. 4 A przetoż o pokarmach, które bywają
bałwanom ofiarowane, wiemy, iż bałwan na świecie
nic nie jest, a iż nie masz żadnego inszego Boga,
tylko jeden. 5 Bo choć są, którzy bogami nazywani
bywają i na niebie, i na ziemi: (jakoż jest wiele bogów i
wiele panów.) 6 Ale my mamy jednego Boga Ojca, z
którego wszystko, a my w nim; i jednego Pana Jezusa
Chrystusa, przez którego wszystko, a my przezeń. 7
Ale nie we wszystkich jest ta umiejętność; albowiem
niektórzy sumienie mając dla bałwana aż dotąd, jedzą
jako rzecz bałwanom ofiarowaną, a sumienie ich będąc
mdłe, pokalane bywa. 8 Aleć nas pokarm nie zaleca
Bogu; bo choćbyśmy jedli, nic nam nie przybywa; a
choćbyśmy i nie jedli, nic nam nie ubywa. 9 Jednak
baczcie, aby snać ta wolność wasza nie była mdłym ku
zgorszeniu. 10 Albowiem jeźliby kto ujrzał cię, który
masz umiejętność, w bałwochwalni siedzącego, azaż
sumienie onego, który jest mdły, nie będzie pobudzone
ku jedzeniu rzeczy bałwanom ofiarowanych? 11 I zginie
dla onej twojej umiejętności brat mdły, za którego
Chrystus umarł. 12 A grzesząc tak przeciwko braciom
i mdłe ich sumienie obrażając, grzeszycie przeciwko
Chrystusowi. 13 Przeto, jeźli pokarm gorszy brata
mego, nie będę jadł mięsa na wieki, abym brata mego
nie zgorszył. (aiōn g165)

9 Izalim nie jest Apostołem? Izalim nie jest wolnym?
Izalim Jezusa Chrystusa, Pana naszego nie widział?
Izali wy nie jesteście pracą moją w Panu? 2 Choćbym
innym nie był Apostołem, alem wam jest; albowiem
pieczęcią apostolstwa mego wy jesteście w Panu. 3
Tać jest obrona moja przeciwko tym, którzy mię sądzą.
4 Izali nie mamy wolności jeść i pić? 5 Izali nie mamy
wolności wodzić z sobą siostry żony, jako i drudzy
Apostołowie i bracia Pańscy, i Kiefas? 6 Izali ja tylko i
Barnabasz nie mamy wolności, abyśmy nie pracowali?
7 Któż kiedy służy żołnierkę swoim kosztem? Któż
sadzi winnicę, a owocu jej nie pożywa? Albo któż
trzodę pasie, a mleka trzody nie pożywa? 8 Izali to
obyczajem ludzkim mówię? Izali i zakon tegoż nie
mówi? 9 Albowiem w zakonie Mojżeszowym napisano:
Nie zawiążesz gęby wołowi młócącemu; izali się Bóg o
woły stara? 10 Czyli zgoła dla nas to mówi? Albowiem
dla nas to napisano; gdyż w nadziei ma orać ten, co
orze, a kto młóci w nadziei, nadziei swojej ma być
uczestnikiem. 11 Ponieważeśmy my wam duchowne
dobra siali, wielkaż to, gdybyśmy wasze cielesne żęli?
12 Jeźliż insi tej wolności nad wami używają, czemuż nie
raczej my? A wszakżeśmy tej wolności nie używali, ale
wszystko znaszamy, abyśmy jakiego wstrętu Ewangielii
Chrystusowej nie uczynili. 13 Azaż nie wiecie, iż ci,
którzy około rzeczy świętych pracują, z świętych rzeczy

jadają? a którzy ołtarza pilnują, spólną cząstkę z
ołtarzem mają? 14 Tak też Pan postanowił tym, którzy
Ewangieliję opowiadają, aby z Ewangielii żyli. 15 Alem
ja nic z tych rzeczy nie używał. I nie pisałem tego,
aby się tak przy mnie działo; bo mnie daleko lepiej
umrzeć, niżby kto przechwalanie moje miał próżnem
uczynić. 16 Bo jeźli Ewangieliję opowiadam, nie mam
się czem chlubić, gdyż ta powinność na mnie leży;
a biada mnie, jeźlibym Ewangielii nie opowiadał. 17
Albowiem jeźli to dobrowolnie czynię, mam zapłatę;
jeźli poniewolnie, szafarstwa mi powierzono. 18 Jakąż
tedy mam zapłatę? Abym Ewangieliję opowiadając,
bez nakładu wystawił Ewangieliję Chrystusową, na to,
żebym źle nie używał wolności mojej przy Ewangielii.
19 Albowiem będąc wolnym od wszystkich, samegom
siebie uczynił niewolnikiem wszystkim, abym ich więcej
pozyskał. 20 I stałem się Żydom jako Żyd, abym Żydów
pozyskał; a tym, którzy są pod zakonem, jakobym był
pod zakonem, abym tych, którzy są pod zakonem,
pozyskał; 21 Tym, którzy są bez zakonu, jakobym bez
zakonu, (nie będąc bez zakonu Bogu, ale będąc pod
zakonem Chrystusowi), abym pozyskał tych, którzy są
bez zakonu. 22 Stałem się mdłym jako mdły, abym
mdłych pozyskał. Wszystkim stałem się wszystko,
abym przecię niektórych zbawił. 23 A to czynię dla
Ewangielii, abym się jej stał uczestnikiem. 24 Azaż
nie wiecie, iż ci, którzy w zawód bieżą, wszyscyć więc
bieżą, lecz jeden zakład bierze? Także bieżcie, abyście
otrzymali. 25 A każdy, który się potyka, we wszystkiem
się powściąga, onić wprawdzie, aby wzięli koronę
skazitelną, ale my nieskazitelną. 26 Ja tedy tak bieżę,
nie jako na niepewne; tak szermuję, nie jako wiatr bijąc.
27 Ale karzę ciało moje i w niewolę podbijam, abym
snać inszym każąc, sam nie był odrzucony.

10 A nie chcę, abyście nie mieli wiedzieć bracia!
iż ojcowie nasi wszyscy pod obłokiem byli i
wszyscy przez morze przeszli; 2 I wszyscy w Mojżesza
ochrzczeni są w obłoku i w morzu; 3 I wszyscy tenże
pokarm duchowny jedli; 4 I wszyscy tenże napój
duchowny pili; albowiem pili z opoki duchownej, która
za nimi szła; a tą opoką był Chrystus. 5 Lecz większej
części z nich nie upodobał sobie Bóg; albowiem polegli
na puszczy. 6 A te rzeczy stały się nam za wzór na to,
abyśmy złych rzeczy nie pożądali, jako i oni pożądali
7 Nie bądźcież tedy bałwochwalcami jako niektórzy
z nich, tak jako napisano: Siadł lud, aby jadł i pił, i
wstali grać. 8 Ani się dopuszczajmy wszeteczeństwa,
jako się niektórzy z nich wszeteczeństwa dopuszczali
i padło ich jednego dnia dwadzieścia i trzy tysiące.
9 Ani kuśmy Chrystusa, jako niektórzy z nich kusili i
od wężów poginęli. 10 Ani szemrzyjcie, jako niektórzy
z nich szemrali, i poginęli od tego, który wytraca.
11 A te wszystkie rzeczy przydały się im za wzór, a
napisane są dla napomnienia naszego, na których
koniec świata przyszedł. (aiōn g165) 12 A tak kto mniema,
że stoi, niechże patrzy, aby nie upadł. 13 Pokuszenie
się was nie jęło, tylko ludzkie; ale wiernyć jest Bóg,
który nie dopuści, abyście byli kuszeni nad możność
waszę, ale uczyni z pokuszeniem i wyjście, abyście
znosić mogli. 14 Przetoż, najmilsi moi! uciekajcie
przed bałwochwalstwem. 15 Jako mądrym mówię;
rozsądźcie wy, co mówię. 16 Kielich błogosławienia,
który błogosławimy, izali nie jest społecznością krwi
Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, izali nie jest
społecznością ciała Chrystusowego? 17 Albowiem
jednym chlebem, jednym ciałem wiele nas jest; bo
wszyscy chleba jednego jesteśmy uczestnikami. 18
Spojrzyjcie na Izraela, który jest według ciała; izaż
ci, którzy jedzą ofiary, nie są uczestnikami ołtarza?
19 Cóż tedy mówię? Żeby bałwan miał być czem, a
iżby to, co bywa bałwanom ofiarowane, miało czem
być? 20 Owszem powiadam, iż to, co poganie ofiarują,
dyjabłom ofiarują a nie Bogu; a nie chciałbym, abyście
byli uczestnikami dyjabłów. 21 Nie możecie pić kielicha
Pańskiego i kielicha dyjabelskiego; nie możecie być
uczestnikami stołu Pańskiego i stołu dyjabelskiego. 22 I
mamyż drażnić Pana? Izaliśmy mocniejsi niżeli on?
23 Wszystko mi wolno, ale nie wszystko pożyteczne;
wszystko mi wolno, ale nie wszystko buduje. 24 Nikt
niechaj nie szuka tego, co jest jego, ale każdy, co jest
bliźniego. 25 Cokolwiek w jatkach sprzedawają, jedzcie,
nic nie pytając dla sumienia. 26 Albowiem Pańska jest
ziemia i napełnienie jej. 27 A jeźliby was kto zaprosił z
niewiernych, a chcecie iść, wszystko, co przed was
położą, jedzcie, nic nie pytając dla sumienia. 28 Ale
jeźliby wam kto rzekł: To jest bałwanom ofiarowane,
nie jedzcie dla onego, który to oznajmił i dla sumienia;
albowiem Pańska jest ziemia i napełnienie jej. 29 A
powiadam dla sumienia, nie twego, ale onego drugiego;
bo przeczże wolność moja ma być osądzona od
cudzego sumienia? 30 A ponieważ ja z dziękowaniem
pożywam, czemuż o to mam być bluźniony, za co ja
dziękuję? 31 Przetoż lub jecie lub pijecie, lub cokolwiek
czynicie, wszystko ku chwale Bożej czyńcie. 32 Nie
bądźcie obrażeniem i Żydom, i Grekom, i zborowi
Bożemu; 33 Jako i ja we wszystkiem się wszystkim
podobam, nie szukając w tem swego pożytku, ale wielu
ich, aby byli zbawieni.

11 Bądźcie naśladowcami moimi, jakom i ja
Chrystusowy; 2 A chwalę was, bracia! iż
pamiętacie wszystkie moje nauki, a jakom wam podał,
podania trzymacie. 3 A chcę, abyście wiedzieli, iż
każdego męża głową jest Chrystus, a głową niewiasty
mąż, a głową Chrystusową Bóg. 4 Każdy mąż, gdy się

modli albo prorokuje z przykrytą głową, szpeci głowę
swoję. 5 I każda niewiasta, gdy się modli albo prorokuje,
nie nakrywszy głowy swojej, szpeci głowę swoję; boć
to jedno, a toż samo jest, jakoby ogolona była. 6
Albowiem jeźli się nie nakrywa niewiasta, niechże się
też strzyże; a jeźli szpetna rzecz jest niewieście, strzyc
się albo golić, niechże się nakrywa. 7 Albowiem mąż
nie ma nakrywać głowy, gdyż jest wyobrażeniem i
chwałą Bożą; ale niewiasta jest chwałą mężową. 8
Bo mąż nie jest z niewiasty, ale niewiasta z męża. 9
Albowiem mąż nie jest stworzony dla niewiasty, ale
niewiasta dla męża. 10 A przetoż niewiasta powinna
mieć władzę na głowie dla Aniołów. 11 A wszakże
mąż nie jest bez niewiasty, ani niewiasta nie jest bez
męża w Panu. 12 Albowiem jako niewiasta z męża jest,
tak też mąż przez niewiastę; jednak wszystkie rzeczy
są z Boga. 13 Sami u siebie rozsądźcie, przystoili
niewieście bez nakrycia modlić się Bogu? 14 Azaż was
i samo przyrodzenie nie uczy, iż mężowi, gdyby włosy
zapuszczał, jest mu ku zelżywości? 15 Ale niewiasta,
jeźli zapuszcza włosy, jest jej ku poczciwości, przeto iż
jej włosy dane są za przykrycie. 16 A jeźliby się kto
zdał być swarliwym, my takiego obyczaju nie mamy,
ani zbory Boże. 17 A to opowiadając nie chwalę, że
się nie ku lepszemu, ale ku gorszemu schodzicie. 18
Albowiem najprzód, gdy się wy schodzicie we zborze,
słyszę, iż rozerwania bywają między wami, i poniekąd
wierzę. 19 Bo muszą być kacerstwa między wami,
aby ci, którzy są doświadczeni, byli jawnymi między
wami. 20 Gdy się wy tedy wespół schodzicie, nie jest
to używać wieczerzy Pańskiej. 21 Albowiem każdy
wieczerzę swoję pierwej zjada i jeden łaknie, a drugi
jest pijany. 22 Azaż domów nie macie do jedzenia i do
picia? Albo zborem Bożym gardzicie i zawstydzacie
tych, którzy nie mają? Cóż wam rzekę? Pochwalęż
was? W tem nie chwalę. 23 Albowiem jam wziął od
Pana, com też wam podał, iż Pan Jezus tej nocy, której
był wydan, wziął chleb, 24 A podziękowawszy, złamał
i rzekł: Bierzcie, jedzcie; to jest ciało moje, które za
was bywa łamane; to czyńcie na pamiątkę moję. 25
Także i kielich, gdy było po wieczerzy mówiąc: Ten
kielich jest nowy testament we krwi mojej; to czyńcie,
ilekroć pić będziecie, na pamiątkę moję 26 Albowiem
ilekroć byście jedli ten chleb i ten kielich byście pili,
śmierć Pańską opowiadajcie, ażby przyszedł. 27 A
tak, kto by jadł ten chleb, albo pił ten kielich Pański
niegodnie, będzie winien ciała i krwi Pańskiej. 28
Niechże tedy człowiek samego siebie doświadczy, a
tak niech je z chleba tego i z kielicha tego niechaj pije.
29 Albowiem kto je i pije niegodnie, sąd sobie samemu
je i pije, nie rozsądzając ciała Pańskiego. 30 Dlatego
między wami wiele jest słabych i chorych, i niemało
ich zasnęło. 31 Bo gdybyśmy się sami rozsądzali, nie
bylibyśmy sądzeni. 32 Lecz gdy sądzeni bywamy, od
Pana bywamy ćwiczeni, abyśmy z światem nie byli
potępieni. 33 Ale tak, bracia moi! gdy się schodzicie
ku jedzeniu, oczekiwajcie jedni drugich. 34 A jeźli kto
łaknie, niechże je w domu, abyście się na sąd nie
schodzili. A inne rzeczy, gdy przyjdę, postanowię.

12 A o duchownych darach, bracia! nie chcę, abyście
wiedzieć nie mieli. 2 Wiecie, iż gdyście poganami
byli, do bałwanów niemych, jako was wodzono, daliście
się prowadzić. 3 Przetoż oznajmuję wam, iż nikt
przez Ducha Bożego mówiąc, nie rzecze Jezusa
być przeklęstwem; i nikt nie może nazwać Jezusa
Panem, tylko przez Ducha Świętego. 4 A różneć
są dary, ale tenże Duch. 5 I różne są posługi, ale
tenże Pan. 6 I różne są sprawy, ale tenże Bóg, który
sprawuje wszystko we wszystkich. 7 A każdemu bywa
dane objawienie Ducha ku pożytkowi. 8 Albowiem
jednemu przez Ducha bywa dana mowa mądrości, a
drugiemu mowa umiejętności przez tegoż Ducha; 9
A drugiemu wiara w tymże Duchu, a drugiemu dar
uzdrawiania w tymże Duchu, a drugiemu czynienie
cudów, a drugiemu proroctwo, a drugiemu rozeznanie
duchów. 10 A drugiemu rozmaite języki, a drugiemu
wykładanie języków. 11 A to wszystko sprawuje jeden
a tenże Duch, udzielając z osobna każdemu, jako
chce. 12 Albowiem jako ciało jedno jest, a członków
ma wiele, ale wszystkie członki ciała jednego, choć
ich wiele jest, są jednym ciałem: tak i Chrystus.
13 Albowiem przez jednego Ducha my wszyscy w
jedno ciało jesteśmy ochrzczeni, bądź Żydowie, bądź
Grekowie, bądź niewolnicy, bądź wolni, a wszyscy
napojeni jesteśmy w jednego Ducha. 14 Albowiem ciało
nie jest jednym członkiem, ale wieloma. 15 Jeźliby
rzekła noga: Ponieważem nie jest ręką, nie jestem z
ciała; izali dlatego nie jest z ciała? 16 A jeźliby rzekło
ucho: Ponieważem nie jest okiem, nie jestem z ciała;
izali dlatego nie jest z ciała? 17 Jeźliż wszystko ciało
jest okiem, gdzież słuch? a jeźliż wszystko słuchem,
gdzież powonienie? 18 Ale teraz Bóg ułożył członki,
każdy z nich z osobna w ciele, jako chciał. 19 A jeźliby
wszystkie były jednym członkiem, gdzieżby było ciało?
20 Ale teraz, acz jest wiele członków, lecz jedno jest
ciało. 21 Nie może tedy rzec oko ręce: Nie potrzebuję
ciebie, albo zaś głowa nogom: Nie potrzebuję was.
22 I owszem daleko więcej członki, które się zdadzą
być najmdlejsze w ciele, potrzebne są. 23 A które
mamy za najniepoczciwsze w ciele, tym większą
poczciwość wyrządzamy, a niepoczciwe członki nasze
obfitszą poczciwość mają. 24 Bo poczciwe członki
nasze tego nie potrzebują; lecz Bóg tak umiarkował
ciało, dawszy członkowi, któremu czci nie dostaje,
obfitszą poczciwość. 25 Aby nie było rozerwania

w ciele, ale iżby jedne członki o drugich jednakież
staranie miały. 26 A przetoż jeźliże jeden członek cierpi,
cierpią z nim wszystkie członki; a jeźli bywa uczczony
jeden członek, radują się z nim wszystkie członki. 27
Lecz wy jesteście ciałem Chrystusowym i członkami,
każdy z osobna. 28 A niektórych Bóg postanowił
we zborze, najprzód Apostołów, potem proroków,
po trzecie nauczycieli, potem cudotwórców, potem
dary uzdrawiania, pomocników, rządców, rozmaitość
języków. 29 Izali wszyscy są Apostołami? Izali wszyscy
prorokami? Izali wszyscy nauczycielami? Izali wszyscy
cudotwórcami? 30 Izali wszyscy mają dary uzdrawiania?
Izali wszyscy językami mówią? Izali wszyscy tłumaczą?
31 Starajcie się usilnie o lepsze dary; a ja wam jeszcze
zacniejszą drogę ukażę.

13 Choćbym mówił językami ludzkimi i anielskimi,
a miłości bym nie miał, stałem się jako miedź
brząkająca, albo cymbał brzmiący. 2 I choćbym miał
proroctwo i wiedziałbym wszystkie tajemnice, i wszelką
umiejętność, i choćbym miał wszystkę wiarę, tak żebym
góry przenosił, a miłości bym nie miał, nicem nie jest. 3
I choćbym wynałożył na żywność ubogich wszystkę
majętność moję, i choćbym wydał ciało moje, abym był
spalony, a miłości bym nie miał, nic mi to nie pomoże.
4 Miłość jest długo cierpliwa, dobrotliwa jest; miłość nie
zajrzy, miłość nie jest rozpustna, nie nadyma się; 5 Nie
czyni nic nieprzystojnego, nie szuka swoich rzeczy, nie
jest porywcza do gniewu, nie myśli złego; 6 Nie raduje
się z niesprawiedliwości, ale się raduje z prawdy; 7
Wszystko okrywa, wszystkiemu wierzy, wszystkiego się
spodziewa, wszystko cierpi. 8 Miłość nigdy nie ustaje; bo
choć są proroctwa, te zniszczeją; choć języki, te ustaną;
choć umiejętność, wniwecz się obróci. 9 Albowiem
po części znamy i po części prorokujemy. 10 Ale gdy
przyjdzie to, co jest doskonałego, tedy to, co jest po
części, zniszczeje. 11 Pókim był dziecięciem, mówiłem
jako dziecię, rozumiałem jako dziecię, rozmyślałem
jako dziecię; lecz gdym się stał mężem, zaniechałem
rzeczy dziecinnych. 12 Albowiem teraz widzimy przez
zwierciadło i niby w zagadce; ale na on czas twarzą
w twarz; teraz poznaję po części, ale na on czas
poznam, jakom i poznany jest. 13 A teraz zostaje wiara,
nadzieja, miłość, te trzy rzeczy; lecz z nich największa
jest miłość.

14 Naśladujcie miłości, starajcie się usilnie o dary
duchowne; lecz najwięcej, abyście prorokowali.
2 Albowiem kto mówi językiem obcym, nie ludziom
mówi, ale Bogu; bo żaden nie słucha, lecz on
duchem mówi tajemnice. 3 Ale kto prorokuje, mówi
ludziom zbudowanie i napominanie, i pociechę. 4
Kto językiem obcym mówi, samego siebie buduje;
ale kto prorokuje, ten zbór buduje. 5 A chciałbym,
abyście wy wszyscy językami mówili, ale abyście
raczej prorokowali; albowiem większy jest ten, co
prorokuje, niż ten, co językami obcymi mówi, chyba
żeby tłumaczył, aby zbór brał zbudowanie. 6 Teraz tedy,
bracia! gdybym przyszedł do was, językami obcymi
mówiąc, cóż wam pomogę, jeźlibym wam nie mówił
albo przez objawienie, albo przez umiejętność, albo
przez proroctwo, albo przez naukę? 7 Wszak i rzeczy
nieżywe, które dźwięk wydawają jako piszczałka albo
cytra, jeźliby różnego dźwięku nie wydawały, jakoż
poznane będzie, co na piszczałce, albo co na cytrze
grają? 8 Albowiem jeźliby trąba niepewny głos dała, któż
się do boju gotować będzie? 9 Także i wy, jeźlibyście
językiem nie wydali mowy dobrze zrozumiałej, jakoż
będzie zrozumiałe, co się mówi? albowiem będziecie
tylko na wiatr mówić. 10 Tak wiele, jako słyszymy, jest
różnych głosów na świecie, a nic nie jest bez głosu. 11
Jeźlibym tedy nie znał mocy głosu, będę temu, który
mówi, cudzoziemcem; a ten, co mówi, będzie mi także
cudzoziemcem. 12 Także i wy, ponieważ się usilnie
staracie o dary duchowne, szukajcież tego, abyście
obfitowali ku zbudowaniu zboru. 13 Dlatego kto mówi
obcym językiem, niech się modli, aby mógł tłumaczyć.
14 Bo jeźlibym się modlił obcym językiem, modlić się
będzie mój duch; ale rozum mój jest bez pożytku. 15
Cóż tedy jest? Będę się modlił duchem, będę się też
modlił i wyrozumieniem; będę śpiewał duchem, będę
też śpiewał i wyrozumieniem. 16 Bo jeźlibyś błogosławił
duchem, jakoż ten, który jest z pocztu prostaków,
na twoje dziękowanie rzecze Amen, ponieważ nie
wie, co mówisz? 17 Bo choć ty wprawdzie dobrze
dziękujesz, ale się drugi nie buduje. 18 Dziękuję Bogu
mojemu, iż więcej, niż wy wszyscy, językami mówię.
19 A wszakże we zborze wolę pięć słów zrozumiale
przemówić, abym i drugich nauczył, niżeli dziesięć
tysięcy słów językiem obcym. 20 Bracia! nie bądźcie
dziećmi wyrozumieniem, ale bądźcie dziećmi złością,
a wyrozumieniem dorosłymi bądźcie. 21 W zakonie
napisano: Iż obcemi językami i obcemi wargami mówić
będę ludowi temu; a przecię mnie i tak nie usłuchają,
mówi Pan. 22 Przetoż języki są za cud, nie tym, którzy
wierzą, ale niewiernym; a proroctwo nie niewiernym, ale
wierzącym. 23 Jeźliby się tedy wszystek zbór na jedno
miejsce zeszedł, a wszyscy by językami obcemi mówili,
a weszliby tam prostacy albo niewierni, izali nie rzeką,
że szalejecie? 24 Ale jeźliby wszyscy prorokowali, a
wszedłby który niewierny albo prostak, od wszystkich
przekonany i od wszystkich sądzony bywa. 25 A tak
skrytości serca tego bywają objawione, a on upadłszy
na oblicze, pokłonili się Bogu, wyznawając, że Bóg
jest prawdziwie w was. 26 Cóż tedy jest, bracia? Gdy
się schodzicie, każdy z was ma psalm, ma naukę, ma
język, ma objawienie, ma tłumaczenie; wszystko to

niech się dzieje ku zbudowaniu. 27 Jeźli kto językiem
mówi, niech to będzie po dwóch albo najwięcej po
trzech, i to na przemiany, a jeden niech tłumaczy. 28 A
jeźliby tłumacza nie było niechże we zborze milczy ten,
który obcym językiem mówi, a niech mówi sobie i Bogu.
29 Ale prorocy niech mówią dwaj albo trzej, a drudzy
niech rozsądzą. 30 Jeźliby też inszemu siedzącemu
co było objawione, on pierwszy niechaj milczy. 31 Bo
możecie wszyscy jeden po drugim prorokować, aby się
wszyscy uczyli i wszyscy pocieszeni byli. 32 I duchy
proroków są poddane prorokom. 33 Albowiem Bóg
nie jest powodem nieporządku, ale pokoju, jako i we
wszystkich zborach świętych. 34 Niewiasty wasze niech
milczą we zborach; albowiem nie pozwolono im, aby
mówiły, ale aby poddanemi były, jako i zakon mówi.
35 A jeźli się czego nauczyć chcą, niechże w domu
mężów swoich pytają, ponieważ sromota niewiastom
we zborze mówić. 36 Izali od was słowo Boże wyszło?
Izali tylko do was samych przyszło? 37 Izali kto zda
się być prorokiem albo duchownym, niech uzna, iż te
rzeczy, które wam piszę, są Pańskiem rozkazaniem.
38 A jeźli kto nie wie, niechajże nie wie. 39 A tak,
bracia! starajcie się usilnie o to, abyście prorokowali, a
językami obcemi mówić nie zabraniajcie. 40 Wszystko
się niech dzieje przystojnie i porządnie.

15 A oznajmuję wam, bracia! Ewangieliję, którąm
wam opowiedział, którąście też przyjęli i w której
stoicie. 2 Przez którą też zbawienia dostępujecie,
jeźli pamiętacie, jakim sposobem opowiedziałem wam,
chyba jeźliście próżno uwierzyli. 3 Albowiem naprzód
podałem wam, com też wziął, iż Chrystus umarł za
grzechy nasze według Pism; 4 A iż był pogrzebiony, a
iż zmartwychwstał dnia trzeciego według Pism. 5 A iż
widziany jest od Kiefasa, potem od onych dwunastu. 6
Potem widziany jest więcej niż od pięciuset braci na
raz, z których wiele ich zostaje aż dotąd, a niektórzy
też zasnęli. 7 Potem jest widziany od Jakóba, potem
od wszystkich Apostołów. 8 A na ostatek po wszystkich
ukazał się i mnie, jako poronionemu płodowi. 9 Bom ja
jest najmniejszy z Apostołów, którym nie jest godzien,
abym był zwany Apostołem, przeto żem prześladował
zbór Boży. 10 Lecz łaską Bożą jestem tem, czemem
jest, a łaska jego przeciwko mnie daremna nie była;
alem obficiej niż oni wszyscy pracował, wszakże nie ja,
ale łaska Boża, która jest ze mną. 11 Przetoż i ja, i oni
tak każemy, i takeście uwierzyli. 12 A ponieważ się o
Chrystusie każe, iż z martwych wzbudzony jest, jakoż
mówią niektórzy między wami, iż zmartwychwstania
nie masz? 13 Bo jeźlić zmartwychwstania nie masz,
tedyć i Chrystus nie jest wzbudzony. 14 A jeźlić
Chrystus nie jest wzbudzony, tedyć daremne kazanie
nasze, daremna też wiara wasza. 15 I bylibyśmy
też znalezieni fałszywymi świadkami Bożymi, iżeśmy
świadczyli o Bogu, że Chrystusa wzbudził, którego
nie wzbudził, jeźliże umarli nie bywają wzbudzeni.
16 Albowiem jeźliż umarli nie bywają wzbudzeni, i
Chrystus nie jest wzbudzony. 17 A jeźli Chrystus nie
jest wzbudzony, daremna jest wiara wasza i jeszczeście
w grzechach waszych; 18 Zatem i ci poginęli, którzy
zasnęli w Chrystusie. 19 Bo jeźli tylko w tym żywocie
w Chrystusie nadzieję mamy, nad wszystkich ludzi
jesteśmy najnędzniejszymi. 20 Lecz teraz Chrystus
z martwych wzbudzony jest i stał się pierwiastkiem
tych, którzy zasnęli. 21 Bo ponieważ przez człowieka
śmierć, przez człowieka też powstanie umarłych. 22
Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają, tak i w
Chrystusie wszyscy ożywieni będą. 23 Ale każdy w
swoim rzędzie, Chrystus jako pierwiastek, a potem ci,
co są Chrystusowi w przyjście jego. 24 A potem będzie
koniec, gdy odda królestwo Bogu i Ojcu, gdy zniszczy
wszelkie przełożeństwo i wszelką zwierzchność, i moc.
25 Bo on musi królować, póki by nie położył wszystkich
nieprzyjaciół pod nogi jego. 26 A ostatni nieprzyjaciel,
który będzie zniszczony, jest śmierć. 27 Bo wszystkie
rzeczy poddał pod nogi jego. A gdy mówi, że mu
wszystkie rzeczy poddane są, jawna jest, iż oprócz
tego, który mu poddał wszystkie rzeczy. 28 A gdy
mu wszystkie rzeczy poddane będą, tedyć też i sam
Syn będzie poddany temu, który mu poddał wszystkie
rzeczy, aby był Bóg wszystkim we wszystkim. 29
Bo inaczej cóż uczynią ci, którzy się chrzczą nad
umarłymi, jeźliż zgoła umarli nie bywają wzbudzeni?
przeczże się chrzczą nad umarłymi? 30 Przecz i my
niebezpieczeństwa podejmujemy każdej godziny? 31
Na każdy dzień umieram przez chwałę naszę, którą
mam w Chrystusie Jezusie, Panu naszym. 32 Jeźliżem
się obyczajem ludzkim z bestyjami w Efezie potykał, cóż
mam za pożytek, jeźli umarli nie bywają wzbudzeni?
Jedzmy i pijmy; boć jutro pomrzemy. 33 Nie błądźcież;
złe rozmowy psują dobre obyczaje. 34 Ocućcież się ku
sprawiedliwości, a nie grzeszcie; albowiem niektórzy
nie mają znajomości Bożej; ku zawstydzeniu waszemu
mówię. 35 Ale rzecze kto: Jakoż wzbudzeni bywają
umarli i w jakim ciele wychodzą? 36 O głupi! To, co ty
siejesz, nie bywać ożywione, jeźliby nie umarło. 37 I
co siejesz, nie siejesz ciała, które ma potem wyrość,
ale gołe ziarno, jako się trafi, albo pszeniczne, albo
jakiekolwiek inne. 38 Ale Bóg daje mu ciało jako chce,
a każdemu nasieniu jego własne ciało. 39 Nie każde
ciało jest jednakiem ciałem; ale inszeć jest ciało ludzkie,
a insze ciało bydlęce, insze rybie, a insze ptasze. 40
I są ciała niebieskie i ciała ziemskie; lecz insza jest
chwała ciał niebieskich, a insza ludzkich; 41 Insza
chwała słońca, a insza chwała księżyca, i insza chwała
gwiazd; albowiem gwiazda od gwiazdy różna jest w

jasności. 42 Takci będzie i powstanie umarłych. Bywa
wsiane ziarno w skazitelności, a będzie wzbudzone
w nieskazitelności. 43 Bywa wsiane w niesławie, a
będzie wzbudzone w sławie; bywa wsiane w słabości, a
będzie wzbudzone w mocy; bywa wsiane ciało cielesne,
a będzie wzbudzone ciało duchowne. 44 Jest ciało
cielesne, jest też ciało duchowne. 45 Takci też napisane:
Stał się pierwszy człowiek Adam w duszę żywą, ale
pośledni Adam w ducha ożywiającego. 46 Wszakże nie
jest pierwsze duchowne, ale cielesne, potem duchowne.
47 Pierwszy człowiek z ziemi ziemski; wtóry człowiek
sam Pan z nieba. 48 Jaki jest ten ziemski, tacy też i
ziemscy; a jaki jest niebieski, tacy też będą niebiescy.
49 A jakośmy nosili wyobrażenie ziemskiego, tak też
będziemy nosili wyobrażenie niebieskiego. 50 To jednak
powiadam, bracia! iż ciało i krew królestwa Bożego
odziedziczyć nie mogą; ani skazitelność nie odziedziczy
nieskazitelności. 51 Oto ja tajemnicę wam powiadam;
nie wszyscyć zaśniemy, ale wszyscy przemienieni
będziemy, bardzo prędko w okamgnieniu, na trąbę
ostateczną. 52 Albowiem zatrąbi, a umarli wzbudzeni
będą nieskazitelni, a my będziemy przemienieni. 53 Boć
musi to, co jest skazitelnego, przyoblec nieskazitelność,
i co jest śmiertelnego, przyoblec nieśmiertelność. 54 A
gdy to, co jest skazitelnego, przyoblecze nieskazitelność,
i to, co jest śmiertelnego, przyoblecze nieśmiertelność,
tedy się wypełni ono słowo, które napisane: Połkniona
jest śmierć w zwycięstwie. 55 Gdzież jest, o śmierci!
bodziec twój? Gdzież jest, piekło! zwycięstwo twoje?
(Hadēs g86) 56 Lecz bodziec śmierci jest grzech, a moc
grzechu jest zakon. 57 Ale niech będą Bogu dzięki,
który nam dał zwycięstwo przez Pana naszego Jezusa
Chrystusa. 58 A tak, bracia moi mili! bądźcie mocni,
nieporuszeni, obfitujący w uczynku Pańskim zawsze,
wiedząc, iż praca wasza nie jest nadaremna w Panu.

16 A około składania na świętych, jakom postanowił
we zborach Galickich, tak też i wy czyńcie. 2
Każdego pierwszego dnia w tygodniu każdy z was
niech odkłada u siebie, zbierając według tego, jako mu
się powodzi, aby nie dopiero, gdy przyjdę, składania
czynione były. 3 A gdy przyjdę, którychkolwiek uchwalicie
przez listy, tych poślę, aby odnieśli dobrodziejstwo
wasze do Jeruzalemu. 4 A jeźliby słuszna rzecz była,
żebym i ja szedł, wespół ze mną pójdą. 5 A przyjdę
do was, gdy przejdę Macedoniję; (bo pójdę przez
Macedoniję). 6 A podobno zamieszkam u was albo i
przezimuję, abyście wy mię odprowadzili, kędykolwiek
pójdę. 7 Albowiem nie chcę was teraz widzieć, mijając;
ale spodziewam się, iż pomieszkam z wami czas niejaki,
będzieli Pan chciał. 8 A zostanę w Efezie aż do Świątek.
9 Albowiem drzwi mi są otworzone wielkie i mocne, i
mam wiele przeciwników. 10 Jeźliby tedy przyszedł
Tymoteusz, patrzcie, aby bez bojaźni był między wami,
bo dzieło Pańskie sprawuje, jako i ja. 11 Przetoż niechaj
go nikt nie lekceważy; ale odprowadźcie go w pokoju,
aby przyszedł do mnie; bo go czekam z braćmi. 12 A o
bracie Apollosie wiedzcie, żem go bardzo prosił, aby
szedł do was z braćmi; ale zgoła nie miał woli, aby teraz
szedł; przyjdzie jednak, gdy czas po temu mieć będzie.
13 Czujcież, stójcie w wierze, mężnie sobie poczynajcie,
zmacniajcie się. 14 Wszystkie rzeczy wasze niech się
dzieją w miłości. 15 A proszę was, bracia! wiedzcie,
iż dom Stefanowy jest pierwiastkiem Achai, a iż sami
siebie oddali na posługiwanie świętym. 16 Abyście i
wy poddani byli takowym, i każdemu pomagającemu
i pracującemu. 17 A cieszę się z przyjścia Stefana i
Fortunata, i Achaika; bo ci niedostatek wasz napełnili.
18 Ochłodzili bowiem ducha mego i waszego; znajcież
tedy takowych. 19 Pozdrawiają was zbory, które są
w Azyi. Pozdrawiają was wielce w Panu Akwilas
i Pryscylla, ze zborem, który jest w domu ich. 20
Pozdrawiają was bracia wszyscy. Pozdrówcie jedni
drugich w świętem pocałowaniu. 21 Pozdrowienie ręką
moją Pawłową. 22 Jeźliże kto nie miłuje Pana Jezusa
Chrystusa, niech będzie przeklęstwem, które zowią
Maran ata. 23 Łaska Pana Jezusa Chrystusa niech
będzie z wami. 24 Miłość moja niech będzie z wami
wszystkimi w Chrystusie Jezusie. Amen.

II Koryntian

1 Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa przez wolę Bożą,
i Tymoteusz brat, zborowi Bożemu, który jest
w Koryncie, ze wszystkimi świętymi, którzy są we
wszystkiej Achai. **2** Łaska niech będzie wam i pokój
od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.
3 Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana
naszego, Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia a Bóg
wszelkiej pociechy, **4** Który nas cieszy w każdym ucisku
naszym, abyśmy i my cieszyć mogli i tych, którzy są
w jakimkolwiek ucisku, tąż pociechą, którą my sami
pocieszeni bywamy od Boga. **5** Gdyż jako w nas
obfitują utrapienia Chrystusowe, tak przez Chrystusa
obfituje i pociecha nasza. **6** Bo choć bywamy uciśnieni,
dla waszej to pociechy i zbawienia, które się sprawuje
przez znoszenie tegoż utrapienia, które i my cierpimy;
choć też pocieszeni bywamy, i to dla waszej pociechy
i zbawienia; **7** A nadzieja nasza mocna jest o was,
ponieważ wiemy, iż jakoście uczestnikami utrapienia,
tak i pociechy. **8** Albowiem nie chcemy, abyście nie mieli
wiedzieć, bracia! o ucisku naszym, który nas spotkał w
Azyi, iżeśmy nazbyt byli obciążeni i nad możność, tak
iżeśmy byli poczęli wątpić i o żywocie. **9** Owszem i
sami w sobie mieliśmy wyrok śmierci, abyśmy nie ufali
sami w sobie, ale w Bogu, który wzbudza umarłych;
10 Który z tak wielkiej śmierci wyrwał nas i jeszcze
wyrywa, w którym nadzieję mamy, iż i napotem wyrwie;
11 Zwłaszcza gdy się też i wy pomożecie modlić za
nami, aby za ten dar, który przez wiele osób nam jest
pokazany, były też od wielu osób dzięki czynione za
nas. **12** Albowiem toć jest chluba nasza, świadectwo
sumienia naszego, żeśmy w prostocie i w szczerości
Bożej, nie w cielesnej mądrości, ale w łasce Bożej
na świecie obcowali, a najwięcej między wami. **13**
Albowiem nic inszego wam nie piszemy, tylko to, co
czytacie, albo też poznawacie, a spodziewam się, iż też
aż do końca poznacie, **14** Jakoście też nas poznali po
części, żeśmy chlubą waszą, jako i wy naszą w dzień
Pana Jezusa. **15** I z tąć ufnością chciałem był iść do
was najpierwej, abyście wtóre dobrodziejstwo odebrali;
16 I przez was iść do Macedonii, i zasię z Macedonii
przyjść do was, i od was być odprowadzony do Judzkiej
ziemi. **17** O tem tedy myśląc, izalim co lekkomyślnie
uczynił? albo to, o czem myślę, izali według ciała myślę,
aby było u mnie: Tak tak i Nie nie? **18** Aleć wierny
jest Bóg, iż mowa nasza do was nie była: Tak i Nie.
19 Albowiem Syn Boży, Jezus Chrystus, który między
wami przez nas jest opowiadany, to jest, przez mię i
przez Sylwana, i przez Tymoteusza, nie był: Tak i Nie;
ale Tak w nim było. **20** Bo ile jest obietnic Bożych, w nim
są Tak i w nim są Amen, ku chwale Bożej przez nas.
21 Ale ten, który nas utwierdza z wami w Chrystusie i
który nas pomazał, Bóg jest; **22** Który też zapieczętował
nas i dał zadatek Ducha w serca nasze. **23** Aleć ja
Boga przyzywam na świadectwo na duszę moję, iż
szanując was, dotądem nie przyszedł do Koryntu; **24**
Nie iżbyśmy panowali nad wiarą waszą, ale iż jesteśmy
pomocnikami wesela waszego; bo wiarą stoicie.

2 A postanowiłem to u siebie, abym znowu nie
przyszedł z zasmuceniem do was. **2** Bo jeźlibym ja
was zasmucił, i któż jest, co by mię rozweselił, tylko
ten, który jest przez mię zasmucony? **3** A tomci wam
napisał, abym przyszedłszy, nie miał smutku z tych,
z których miałbym się weselić; pewien będąc o was
wszystkich, że radość moję wszyscy za swoję macie. **4**
Albowiem z wielkiego ucisku i utrapienia serca, i z wielą
łez pisałem wam, nie żebyście mieli być zasmuceni,
ale żebyście miłość poznali, którą nader obficie mam
przeciwko wam. **5** Jeźli tedy kto zasmucił, nie mnieć
zasmucił, ale poniekąd (abym go nie obciążył), was
wszystkich. **6** Dosyćci ma taki na zgromieniu tem, które
się stało od wielu, **7** Tak iż przeciwnym obyczajem,
inaczej byście mu odpuścić mieli i onego pocieszyć, by
snać zbytni smutek takiego nie pożarł. **8** Przetoż proszę
was, abyście miłość przeciwko niemu utwierdzili, **9**
Albowiem i dlategom był napisał, abym doświadczenia
waszego doznał, jeźliże we wszystkiem posłuszni
jesteście. **10** A komu wy co odpuszczacie, temu i ja;
gdyż i ja, jeźlim co odpuścił temu, komum odpuścił,
uczyniłem to dla was przed oblicznością Chrystusową,
aby was szatan nie podszedł. **11** Albowiem zamysły
jego nie są nam tajne. **12** A gdym przyszedł do Troady
dla opowiadania Ewangielii Chrystusowej, a drzwi mi
były otworzone w Panu. **13** Nie miałem ulżenia w duchu
moim dlatego, żem nie znalazł Tytusa, brata mego; ale
rozstawszy się z nimi, poszedłem do Macedonii. **14** Lecz
chwała Bogu, który nam zawsze zwycięstwo daje w
Chrystusie i wonność znajomości swojej objawia przez
nas na każdem miejscu. **15** Bośmy dobrą wonnością
Chrystusową Bogu w tych, którzy zbawieni bywają
i w tych, którzy giną; **16** Tymci wonnością śmierci
na śmierć, ale onym wonnością żywota ku żywotowi;
lecz do tego, któż jest sposobny? **17** Bo nie jesteśmy
jako wiele ich, którzy fałszują słowo Boże; ale jako z
szczerości, ale jako z Boga, przed oblicznością Bożą o
Chrystusie mówimy.

3 Poczynamyż zasię zalecać samych siebie? czyli
potrzebujemy, jako niektórzy, listów zalecających
do was albo też listów zalecających od was? **2**
Listem naszym wy jesteście, napisanym na sercach
naszych, który znają i czytają wszyscy ludzie. **3** Gdyż
to jawna jest, żeście listem Chrystusowym przez usługę
naszę zgotowanym, napisanym nie inkaustem, ale

Duchem Boga żywego, nie na tablicach kamiennych,
ale na tablicach serc mięsnych. 4 A takieć ufanie
mamy przez Chrystusa ku Bogu, 5 Nie iżbyśmy byli
sposobni, co myśleć sami z siebie, jako sami z siebie,
ale sposobność nasza z Boga jest; 6 Który nas też
uczynił sposobnymi sługami nowego testamentu, nie
litery, ale Ducha; albowiem litera zabija, ale Duch
ożywia. 7 Bo jeźlić posługiwanie śmierci literami
wyrażone na tablicach kamiennych było chwalebne,
tak iż synowie Izraelscy nie mogli śmiele patrzeć na
oblicze Mojżeszowe dla chwały oblicza jego, która
miała być skażona: 8 Jakoż daleko więcej usługiwanie
Ducha nie ma być chwalebne? 9 Bo jeźlić usługiwanie
potępienia było chwalebne, daleko więcej usługiwanie
sprawiedliwości obfituje w chwale. 10 Albowiem i to,
co chwałę miało, nie miało chwały w tej części, co się
tknie onej przewyższającej chwały. 11 Bo jeźlić to, co
niszczeje, było chwalebne, daleko więcej to, co zostaje,
jest chwalebne. 12 Przetoż mając taką nadzieję, wielkiej
bezpieczności w mowie używamy. 13 A nie jesteśmy
jako Mojżesz, który kładł zasłonę na oblicze swoje, aby
synowie Izraelscy śmiele nie patrzyli na koniec onego,
co zniszczeć miało. 14 Ale zatwardzone są zmysły
ich; albowiem aż do dzisiejszego dnia taż zasłona w
czytaniu starego testamentu zostaje nie odkryta, która
przez Chrystusa skażenie bierze. 15 Przetoż aż do
dnia dzisiejszego, gdy Mojżesz czytany bywa, zasłona
jest na sercu ich położona. 16 Lecz gdyby się do Pana
obrócili, odjęta będzie ona zasłona, 17 Aleć Pan jest tym
Duchem; a gdzie jest ten Duch Pański, tam i wolność.
18 Lecz my wszyscy, którzy odkrytem obliczem na
chwałę Pańską, jako w zwierciadle patrzymy, w toż
wyobrażenie przemienieni bywamy z chwały w chwałę,
jako od Ducha Pańskiego.

4 Dlatego mając to usługiwanie, tak jakośmy
miłosierdzie otrzymali, nie słabiejemy. 2 Aleśmy się
odrzekli skrytej sromoty, nie obchodząc się chytrze,
ani fałszując słowa Bożego; ale objawieniem prawdy
zalecając samych siebie u każdego sumienia ludzkiego
przed obliczem Bożem. 3 Jeźli tedy zakryta jest
Ewangielija nasza, zakryta jest przed tymi, którzy giną.
4 W których bóg świata tego oślepił zmysły, to jest w
niewiernych, aby im nie świeciła światłość Ewangielii
chwały Chrystusowej, który jest wyobrażeniem Bożem.
(aiōn g165) 5 Albowiem nie samych siebie opowiadamy,
ale Chrystusa Jezusa, że jest Panem, a samych
siebie sługami waszymi dla Jezusa. 6 Ponieważ
Bóg, który rzekł, aby się z ciemności światłość
rozświeciła, ten się rozświecił w sercach naszych
ku rozświeceniu (w nas) znajomości chwały Bożej w
obliczu Jezusa Chrystusa. 7 A mamy ten skarb w
naczyniu glinianem, aby dostojność tej mocy była z
Boga, a nie z nas. 8 Gdy zewsząd uciśnieni bywamy,
ale nie bywamy potłoczeni; powątpiewamy, ale nie
zwątpimy. 9 Prześladowanie cierpimy, ale nie bywamy
opuszczeni; bywamy porzuceni, ale nie giniemy. 10
Zawsze umartwienie Pana Jezusowe na ciele nosimy,
aby i żywot Jezusowy na ciele naszem był objawiony. 11
Zawsze bowiem my, którzy żyjemy, bywamy wydawani
na śmierć dla Jezusa, aby też żywot Jezusowy był
objawiony w śmiertelnem ciele naszem. 12 Dlatego
śmierć mocy swojej w nas dokazuje, ale w was żywot.
13 Mając tedy tegoż ducha wiary, tak jako napisane:
Uwierzyłem, przetom też mówił; i my wierzymy, przeto
też mówimy, 14 Wiedząc, iż ten, który wzbudził Pana
Jezusa, i nas wzbudzi przez Jezusa, i postawi z wami.
15 Boć to wszystko dzieje się dla was, aby łaska ona
obfitująca przez dziękowanie wielu ich rozmnożyła
się ku chwale Bożej. 16 Dlatego nie słabiejmy, ale
choć się też nasz zewnętrzny człowiek kazi, wszakże
on wewnętrzny się odnawia ode dnia do dnia. 17
Albowiem ten króciuchny i lekki ucisk nasz nader
zacnej chwały wieczną wagę nam sprawuje; (aiōnios
g166) 18 Gdy nie patrzymy na rzeczy widzialne, ale na
niewidzialne; albowiem rzeczy widzialne są doczesne,
ale niewidzialne są wieczne. (aiōnios g166)

5 Wiemy bowiem, że jeźli tego naszego ziemskiego
mieszkania namiot zburzony będzie, budowanie
mamy od Boga, dom nie rękoma urobiony, wieczny w
niebiesiech. (aiōnios g166) 2 Albowiem w tym namiocie
wzdychamy, domem naszym, który jest z nieba, żądając
być przyobleczeni. 3 Jeźliż tylko przyobleczonymi a
nie nagimi znalezieni będziemy. 4 Bo którzyśmy w
tym namiocie, wzdychamy, będąc obciążeni, ponieważ
nie żądamy być zewleczeni, ale przyobleczeni, aby
pożarta była śmiertelność od żywota. 5 A ten, który
nas ku temuż właśnie przygotował, jestci Bóg, który
nam też dał zadatek Ducha. 6 Przetoż mając zawsze
ufność i wiedząc, że póki mieszkamy w tem ciele,
pielgrzymujemy od Pana: 7 (Bo przez wiarę chodzimy,
a nie przez widzenie). 8 Lecz ufamy i wolimy raczej
wynijść z ciała, a iść na mieszkanie do Pana. 9
Przetoż też usiłujemy, bądź w ciele mieszkamy,
bądź z ciała wychodzimy, onemu się podobać. 10
Albowiem musimy się wszyscy pokazać przed sądową
stolicą Chrystusową, aby każdy odniósł, co czynił w
ciele, według tego, co czynił, lub dobre, lub złe. 11
Przetoż wiedząc o tym strachu Pańskim, ludzi do
wiary namawiamy, a Bogu jawnymi jesteśmy; i mam
nadzieję, iż w sumieniach waszych jawnymi jesteśmy.
12 Albowiem nie samych siebie wam znowu zalecamy,
ale wam dajemy przyczynę, abyście się chlubili nami
i żebyście mieli co mówić przeciwko tym, którzy się
chlubią z powierzchownych rzeczy, a nie z serca. 13 Bo

choć od rozumu odchodzimy, Bogu odchodzimy, choć
przy rozumie jesteśmy, wam jesteśmy. 14 Albowiem
miłość Chrystusowa przyciska nas, jako tych, którzyśmy
to osądzili, iż ponieważ jeden za wszystkich umarł,
tedy wszyscy byli umarłymi; 15 A że za wszystkich
umarł, aby ci, którzy żyją, już więcej sobie nie żyli,
ale temu, który za nich umarł i jest wzbudzony. 16
Dlatego my od tego czasu nikogo według ciała nie
znamy, a chociaśmy też znali Chrystusa według ciała,
lecz już teraz więcej nie znamy. 17 A tak jeźli kto jest
w Chrystusie, nowem jest stworzeniem; stare rzeczy
przeminęły, oto się wszystkie nowemi stały. 18 A to
wszystko z Boga jest, który nas z samym sobą pojednał
przez Jezusa Chrystusa i dał nam usługiwanie tego
pojednania, 19 Ponieważ Bóg był w Chrystusie, świat z
samym sobą jednając, nie przyczytując im upadków
ich, i położył w nas to słowo pojednania: 20 Przetoż na
miejscu Chrystusowem poselstwo sprawujemy, jakoby
was Bóg upominał przez nas, prosimy na miejscu
Chrystusowem, jednajcie się z Bogiem; 21 Albowiem on
tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił,
abyśmy się my stali sprawiedliwością Bożą w nim.

6 Przetoż pomagając mu, napominamy was, abyście
nadaremno łaski Bożej nie przyjmowali. 2 (Bo
mówi Bóg: Czasu przyjemnego wysłuchałem cię, a
w dzień zbawienia poratowałem cię; oto teraz dzień
przyjemny, oto teraz dzień zbawienia.) 3 Żadnego w
niczem nie dawając zgorszenia, aby nie było zganione
usługiwanie nasze. 4 Ale we wszystkiem zalecając
samych siebie, jako słudzy Boży, w wielkiej cierpliwości,
w uciskach, w niedostatkach, w utrapieniach, 5 W
razach, w więzieniach, w potłukaniu, w pracach, w
niedosypianiu, w postach, 6 W czystości, w umiejętności,
w nieskwapliwości, w dobrotliwości, w Duchu Świętym,
w miłości nieobłudnej; 7 W mowie prawdy, w mocy
Bożej, przez oręże sprawiedliwości na prawo i na lewo;
8 Przez chwałę i zelżywość, przez niesławę i dobrą
sławę, jakoby zwodziciele, wszakże prawdziwi; 9 Jako
nieznajomi, wszakże znajomi; jako umierający, a oto
żyjemy; jako pokarani, ale nie zabici; 10 Jako smutni,
wszakże zawsze weseli; jako ubodzy, wszakże wielu
ubogacający; jako nic nie mający, wszakże wszystko
trzymający. 11 Usta nasze otworzone są ku wam,
o Koryntowie! serce nasze rozszerzone jest. 12 Nie
jesteście ściśnieni w nas, lecz ściśnieni jesteście we
wnętrznościach waszych. 13 O wzajemną tedy nagrodę
jako dziatkom mówię: Rozszerzcież się i wy. 14 Nie
ciągnijcież nierównego jarzma z niewiernymi; bo cóż
za społeczność sprawiedliwości z nieprawością? albo
co za społeczność światłości z ciemnością? 15 A co
za zgoda Chrystusa z Belijałem? albo co za dział
wiernemu z niewiernym? 16 A co za zgoda kościoła
Bożego z bałwanami? Albowiem wy jesteście kościołem
Boga żywego, tak jako mówi Bóg: Będę mieszkał w
nich i będę się przechadzał w nich, i będę Bogiem
ich, a oni będą ludem moim. 17 Przetoż wynijdźcie z
pośrodku ich i odłączcie się, mówi Pan, a nieczystego
się nie dotykajcie, a Ja was przyjmę. 18 I będę wam za
Ojca, a wy mi będziecie za synów i za córki, mówi Pan
wszechmogący.

7 Te tedy obietnice mając, najmilsi! oczyszczajmy
samych siebie od wszelakiej zmazy ciała i ducha,
wykonywając poświęcenie w bojaźni Bożej. 2
Przyjmijcież nas; nikogośmy nie ukrzywdzili, nikogośmy
nie uszkodzili, nikogośmy przez łakomstwo nie podeszli.
3 Nie mówięć tego, abym was potępiać miał; bom
przedtem powiedział, iż wy w sercach naszych tak
jesteście, żebyśmy radzi z wami społecznie umierali
i społecznie żyli. 4 Mam wielkie bezpieczeństwo
do mówienia u was, mam wielką chlubę z was,
napełnionym jest pociechą, nader obfituję weselem w
każdym ucisku naszym. 5 Albowiem gdyśmy przyszli do
Macedonii, ciało nasze żadnego odpoczynku nie miało,
ale we wszystkiem byliśmy uciśnieni, zewnątrz walki, a
wewnątrz postrachy. 6 Ale Bóg, który cieszy uniżonych,
pocieszył nas przez przyjście Tytusowe. 7 A nie tylko
przez przyjście jego, ale też przez pociechę, którą
on ucieszony jest z was, oznajmiwszy nam żądność
waszę, narzekanie wasze, gorliwość waszę za mną,
tak żem się też więcej uweselił. 8 Bo chociażem was
zasmucił przez list, nie żal mi tego, chociaż mi żal było;
bo widzę, iż ten list, chociaż na chwilę, zasmucił was
był. 9 Jednak teraz weselę się, nie dlatego, żeście
zasmuceni byli, ale żeście zasmuceni byli w pokucie;
albowiem byliście zasmuceni według Boga, żebyście
w niczem nie szkodowali przez nas. 10 Albowiem
smutek, który jest według Boga, pokutę sprawuje ku
zbawieniu, której nikt nie żałuje; ale smutek według
świata sprawuje śmierć. 11 Bo oto to samo, żeście
według Boga byli zasmuceni, jako wielką w was pilność
sprawiło, owszem obronę, owszem zapalczywość,
owszem bojaźń, owszem żądność, owszem gorliwość,
owszem pomstę, tak iż we wszystkiem okazaliście
się być czystymi w tej sprawie. 12 A tak chociażem
pisał do was, nie pisałem dla tego, który krzywdę
uczynił, ani dla owego, któremu się krzywda stała, ale
dla tego, iżby wam wiadoma była ona pilność nasza
o was przed obliczności Bożą. 13 Dlategośmy się
ucieszyli z pociechy waszej; aleśmy się więcej ucieszyli
z wesela Tytusowego, i ochłodzony jest duch jego od
was wszystkich. 14 A iż jeźlim się w czem przed nim z
was chlubił, nie zawstydziłem się; ale jakośmy wam
prawdziwie wszystko mówili, tak się też chluba nasza
przed Tytusem prawdziwa pokazała. 15 A wnętrzności

jego tem więcej skłonione są ku wam, gdy wspomina
posłuszeństwo wszystkich was, i jakoście go bojaźnią i
ze drżeniem przyjęli. 16 Raduję się tedy, iż wam we
wszystkiem mogę zaufać.

8 A oznajmujemy wam, bracia! o łasce Bożej, która
jest dana zborom Macedońskim; 2 Iż w rozlicznem
doświadczeniu utrapienia obfita ich radość i bardzo
wielkie ubóstwo ich obfitowało w bogactwo szczerości
ich. 3 Bo daję im świadectwo, że według możności
i nad możność ochotnymi się pokazali. 4 Z wielką
prośbą nas żądając, abyśmy to dobrodziejstwo i spólne
udzielenie, którem się usługuje świętym, przyjęli. 5 A
nie tylko tak sobie postąpili, jakośmy się spodziewali;
ale najprzód samych siebie oddali Panu, potem i nam
za wolą Bożą. 6 Tak, żeśmy musieli napomnieć Tytusa,
aby jako przedtem począł, tak aby też dokonał u was
tegoż dobrodziejstwa. 7 Przetoż jako we wszystkiem
obfitujecie w wierze i w mowie, i w umiejętności, i we
wszelakiej pilności, i w miłości waszej przeciwko nam,
tak i w tem dobrodziejstwie obfitujcie. 8 Nie mówię jako
rozkazując, ale przez pilność innych, jako jest szczera
miłość wasza, na jawią wystawiając. 9 Albowiem
znacie łaskę Pana naszego, Jezusa Chrystusa, że
dla was stał się ubogim, będąc bogatym, abyście wy
ubóstwem jego ubogaceni byli. 10 A w tem podaję
wam zdanie swoje; albowiem to wam jest pożyteczno,
którzy nie tylko czynić, ale i chcieć przedtemeście
poczęli roku przeszłego. 11 A teraz to, coście czynić
poczęli, wykonajcie, aby jako była ochotna myśl ku
chceniu, tak też aby było i dokończenie z tego, co
macie. 12 Albowiem jeźli przedtem była ochotna myśl,
taż przyjemna jest według tego, co kto ma, a nie według
tego, czego nie ma. 13 Bo nie chcę, aby insi mieli
ulżenie a wy uciśnienie, ale żeby za równo natenczas
wasza obfitość ich niedostatkowi usłużyła; 14 Aby też
ich obfitość waszemu niedostatkowi usłużyła, żeby
się stało porównanie, 15 Jako napisane: Kto wiele
nazbierał, nie miał nazbyt; a kto mało nazbierał, nie
miał mało. 16 Ale chwała Bogu, który dał takież staranie
o was do serca Tytusowego, 17 Iż ono napomnienie
przyjął, a stawszy się pilniejszym, dobrowolnie poszedł
do was. 18 A posłaliśmy wespół z nim brata, który
ma chwałę w Ewangielii po wszystkich zborach; 19
A nie tylko to, ale obrany jest przez głosy od zborów,
za towarzysza drogi naszej z tem dobrodziejstwem,
którem się dzieje usługa od nas ku chwale samego
Pana i ku doświadczeniu ochotnego umysłu waszego,
20 Uchodząc tego, aby nam kto nie przyganił dla tej
obfitości, którą się przez nas usługuje, 21 Pilnie się
starając o uczciwe rzeczy, nie tylko przed Panem,
ale też i przed ludźmi. 22 A posłaliśmy z nimi brata
naszego, któregośmy często doświadczyli, w wielu
rzeczach być pilnym, a teraz daleko pilniejszym dla
wielkiej dowierności, którą ma przeciwko wam. 23
A jeźli idzie o Tytusa, ten jest moim towarzyszem
i u was pomocnikiem; a jeźli też o braci naszych,
posłami są zborów i chwałą Chrystusową. 24 Przetoż
oświadczenie miłości waszej i chluby naszej z was
pokażcie przeciwko nim przed oblicznością zborów.

9 Lecz o usłudze, która się dzieje świętym,
niepotrzebna mi jest wam pisać. 2 Bo znam
ochotę umysłu waszego, którą się ja chlubię z was u
Macedończyków, iż Achaja gotowa była od przeszłego
roku; a ta wasza gorliwość wiele ich pobudziła. 3
Posłałem tedy tych braci, żeby chluba nasza, którą
mamy z was, nie była daremna z tej miary, ale abyście
(jakom powiedział), gotowymi byli; 4 Abyśmy snać,
jeźliby ze mną przyszli Macedończycy, a znaleźli was
niegotowymi, nie zawstydzili się my, (że nie rzekę wy),
za tak bezpieczną chlubę. 5 Zdało mi się tedy za
rzecz potrzebną, napomnieć braci, aby do was wprzód
poszli i pierwej zgotowali przedtem opowiedzianą
waszę szczodrobliwość, aby była gotowa tak jako
szczodrobliwość, a nie jako rzecz przymuszona. 6 Ale
tak mówię: Kto skąpo sieje, skąpo też żąć będzie; a kto
obficie sieje, obficie też żąć będzie. 7 Każdy jako umyślił
w sercu swem, tak niech uczyni, nie z zamarszczeniem
ani z przymuszenia; albowiem ochotnego dawcę Bóg
miłuje. 8 A mocen jest Bóg uczynić, aby obfitowała
na was wszelka łaska, abyście mając we wszystkiem
zawsze wszelaki dostatek, obfitowali ku wszelakiemu
uczynkowi dobremu, 9 Jako napisane: Rozproszył, dał
ubogim, sprawiedliwość jego zostaje na wieki. (aiōn
g165) 10 A ten, który daje nasienie siejącemu, niechże i
wam da chleb ku jedzeniu i rozmnoży nasienie wasze,
i przysporzy urodzajów sprawiedliwości waszej, 11
Abyście z każdej miary byli ubogaceni ku wszelkiej
prostości, która sprawuje przez nas, aby dzięki Bogu
czynione były. 12 Albowiem usługiwanie tej ofiary nie
tylko dopełnia niedostatki świętych, ale też opływa
przez wielkie dziękczynienia na Boga przez pochwałę
tej posługi; 13 Gdy Boga chwalą za wasze poddaństwo
Ewangielii Chrystusowej, za szczerość w udzielaniu
przeciwko sobie i przeciwko wszystkim innym; 14
I modlą się za wami, żądając was dla łaski Bożej
obfitującej w was. 15 Lecz Bogu niech będzie chwała
za niewypowiedziany dar jego.

10 Ja też Paweł sam was proszę przez cichość
i dobrotliwość Chrystusową, który gdym jest
wam przytomny, jestem pokorny między wami; lecz
gdym nie jest przytomny, jestem śmiały przeciwko
wam. 2 A proszę, abym będąc przytomnym, nie
musiał być śmiały tą śmiałością, o której myślę, abym
śmiały był przeciwko niektórym, którzy nas szacują,

jakobyśmy według ciała chodzili. 3 Albowiem w ciele
chodząc, nie według ciała walczymy, 4 (Albowiem
broń żołnierstwa naszego nie jest cielesna, ale z
Boga jest, mocna ku zburzeniu miejsc obronnych.)
5 Burząc rady i wszelaką wysokość, wynoszącą się
przeciwko znajomości Bożej, i podbijając wszelaką
myśl pod posłuszeństwo Chrystusowe; 6 I w pogotowiu
mając pomstę na wszelakie nieposłuszeństwo, gdy
się wypełni posłuszeństwo wasze. 7 Na toż tylko, co
przed oczyma jest, patrzycie? Mali kto tę nadzieję
o sobie, iż jest Chrystusowy, niechże też to sam z
siebie uważa, iż jako on jest Chrystusowy, tak też i my
Chrystusowymi jesteśmy. 8 Albowiem choćbym się
ja też co więcej chełpił z mocy naszej, którą nam dał
Pan ku zbudowaniu, a nie ku zepsowaniu waszemu,
nie zawstydzę się; 9 Abym się nie zdał, jakobym
was straszył przez listy. 10 Albowiem mówią: Listy
ważne są i potężne, ale ciała obecność niepotężna
jest i mowa niepłatna. 11 To niechaj myśli taki, iż
jakimiśmy w mowie przez listy, nie będąc obecnymi,
takimiż będziemy i w uczynku, będąc obecnymi. 12
Albowiem nie śmiemy samych siebie w poczet drugich
kłaść, albo porównywać z niektórymi, którzy sami siebie
zalecają; ale i ci nie zrozumiewają, iż się sami sobą
miarkują i sami się do siebie przyrównywają. 13 Ale
my nie będziemy się chlubili nad miarę, ale według
sznuru miary, którą miarę wymierzył nam Bóg, tak
żeśmy dosięgli aż do was, 14 Bo się nie rozciągamy
nad miarę, jakobyśmy nie dosięgli aż do was; bośmy
aż i do was przyszli w Ewangielii Chrystusowej. 15
A nie chlubimy się nad miarę z cudzych prac; ale
mając nadzieję, iż gdy się pomnoży wiara wasza w
was, pomnożymy się i my między wami według sznuru
naszego z obfitością, 16 Ku opowiadaniu Ewangielii w
onych krainach, które leżą za wami, nie chlubiąc się
z rzeczy gotowych cudzego pomiaru. 17 Kto się tedy
chlubi, niech się Panu chlubi. 18 Albowiem nie ten, co
się sam zaleca, doświadczony jest, ale ten, którego
Pan zaleca.

11 Obyście chcieli na chwilę znosić głupstwo moje!
ale i znaszajcie mię. 2 Albowiem gorliwym jestem
ku wam gorliwością Bożą; bom was przygotował, abym
was stawił czystą panną jednemu mężowi Chrystusowi.
3 Lecz boję się, by snać jako wąż oszukał Ewę chytrością
swoją, tak też skażone myśli wasze nie odpadły od
prostoty onej, która jest w Chrystusie. 4 Bo gdyby kto
przyszedł, co by inszego Jezusa opowiadał, któregośmy
nie opowiadali; albo gdybyście innego ducha wzięli,
któregoście nie wzięli, albo inszą Ewangieliję, którejście
nie przyjęli, dobrze byście go znosili. 5 Boć mam
za to, żem nie był w niczem podlejszy, niżeli oni
bardzo wielcy Apostołowie. 6 Bo chociażem też i
prostakiem w mowie, wszakże nie w umiejętności; ale
zgoła jawnymiśmy się stali we wszystkich rzeczach
u was. 7 Izalim się grzechu dopuścił, żem samego
siebie uniżył, abyście wy byli wywyższeni, a żem
wam darmo Ewangieliję Bożą opowiadał? 8 Złupiłem
inne zbory, biorąc od nich żołd, abym wam służył; a
będąc u was i cierpiąc niedostatek, nie obciążyłem
próżnując nikogo. 9 Albowiem niedostatek mój dopełnili
bracia, którzy przyszli z Macedonii, i we wszystkim
strzegłem się, abym wam ciężkim nie był, i na potem
strzec się będę. 10 Jestci prawda Chrystusowa we
mnie, iż ta chluba nie będzie zatłumiona we mnie w
krainach Achajskich. 11 Dlategoż? czy że was nie
miłuję? Bógci wie, 12 Ale co czynię, czynić jeszcze
będę dlatego, abym odciął przyczynę tym, którzy
przyczyny szukają, aby w tem, z czego się chlubią,
byli znalezieni tacy, jako i my. 13 Albowiem takowi
fałszywi Apostołowie są robotnicy zdradliwi, którzy się
przemieniają w Apostoły Chrystusowe. 14 A nie dziw:
bo i szatan sam przemienia się w Anioła światłości.
15 Nie wielka tedy, jeźli też słudzy jego przemieniają
się, jakoby byli sługami sprawiedliwości, których koniec
będzie podług uczynków ich. 16 Znowu powiadam,
żeby mię kto nie miał za głupiego; jeźliż inaczej, więc
jako głupiego przyjmijcie mię, abym się ja też nieco
maluczko przechwalał. 17 Co mówię, nie mówięć jako
od Pana, ale jako w głupstwie z strony tej bezpiecznej
chluby. 18 Ponieważ się ich wiele chlubi według ciała,
i ja się chlubić będę. 19 Bo radzi znosicie głupich,
będąc sami mądrymi. 20 Bo znosicie, choć was kto
zniewala, choć kto pożera, choć kto bierze, choć się
kto wynosi, choć was kto policzkuje. 21 Mówiąc według
zelżywości, jakobyśmy byli słabymi; lecz w czem kto
śmiałym jest, (w głupstwie mówię) i jam śmiały. 22
Żydowie są, jestem i ja. Izraelczycy są, jestem i ja.
Nasieniem Abrahamowem są, jestem i ja. 23 Sługami
Chrystusowymi są, (głupio mówię), więcej ja; w pracach
obficiej, w razach nad miarę, w więzieniach obficiej, w
śmierciach częstokroć. 24 Od Żydów wziąłem pięciokroć
po czterdzieści plag bez jednej. 25 Trzykrociem był bity
rózgami; razem był kamionowany; trzykroć się ze mną
okręt rozbił, dzień i noc byłem w głębokości morskiej;
26 W drogach częstokroć, w niebezpieczeństwach
na rzekach, w niebezpieczeństwach od zbójców,
w niebezpieczeństwach od swego narodu, w
niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach
w mieście, w niebezpieczeństwach na puszczy, w
niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach
między fałszywymi braćmi; 27 W pracy i w utrapieniu,
w niedosypianiu często, w głodzie, i w pragnieniu, w
postach często, i w zimnie, i w nagości; 28 Oprócz tego,
co skądinąd przyda, ono naleganie na mię na każdy
dzień i ono staranie o wszystkie zbory. 29 Któż choruje,

a ja nie choruję? Któż się gorszy, a ja nie palę? 30 Jeźli
się mam chlubić, z krewkości moich chlubić się będę.
31 Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa, który
jest błogosławiony na wieki, wie, iż nie kłamię. (aiōn
g165) 32 W Damaszku hetman ludu króla Arety osadził
był strażą miasto Damaszek, chcąc mię pojmać; 33
alem oknem po powrozie w koszyku przez mur był
spuszczony i uszedłem rąk jego.

12 Wprawdzieć mi się chlubić nie jest pożyteczno:
jednak przyjdę do widzenia i objawienia
Pańskiego. 2 Znam człowieka w Chrystusie przed
czternastoma laty, (jeźli się to działo w ciele, nie
wiem, jeźli oprócz ciała, nie wiem, Bóg wie), który
zachwycony był aż do trzeciego nieba. 3 A znam
takiego człowieka, (Jeźli się to działo w ciele, jeźli
oprócz ciała, nie wiem, Bóg wie). 4 Iż był zachwycony
do raju i słyszał niewypowiedziane słowa, których
człowiekowi nie godzi się mówić. 5 Z takiego człowieka
chlubić się będę; ale z siebie samego chlubić się nie
będę, tylko z krewkości moich. 6 Albowiem jeźlibym
się chciał chlubić, nie będę głupi, bo prawdę powiem,
ale wstrzymam się, aby kto o mnie nie rozumiał nad
to, czem mię być widzi, albo co słyszy ode mnie. 7 A
iżbym się zacnością objawienia nader nie wynosił, dany
mi jest bodziec ciału, anioł szatan, aby mię policzkował,
żebym się nad miarę nie wynosił. 8 Dlategom trzykroć
Pana prosił, aby odstąpił ode mnie. 9 Ale mi rzekł:
Dosyć masz na łasce mojej; albowiem moc moja
wykonywa się w słabości. Raczej się tedy więcej chlubić
będę z krewkości moich, aby we mnie mieszkała moc
Chrystusowa. 10 Dlatego się kocham w krewkościach,
w potwarzach, w niedostatkach, w prześladowaniach, i
w uciskach dla Chrystusa; bo gdym jest słaby, tedym
jest mocny. 11 Stałem się głupim, chlubiąc się; wyście
mię do tego przymusili. Bom ja od was miał być
chwalony, ponieważem nie był podlejszym, niżeli oni
bardzo wielcy Apostołowie, chociażem nic nie jest. 12
Jednak znaki Apostoła pokazane są u was we wszelkiej
cierpliwości, w znamionach i w cudach, i w mocach.
13 Bo cóż jest, w czem byście podlejsi byli nad insze
zbory, tylko żem ja sam próżnując, nie obciążył was?
Odpuśćcież mi tę krzywdę. 14 Oto trzeci raz jestem
gotów przyjść do was, a nie obciążę was próżnując;
albowiem nie szukam tego, co jest waszego, ale w
was samych; boć nie dziatki mają rodzicom skarbić,
ale rodzice dziatkom. 15 Lecz ja bardzo rad nakład
uczynię i samego siebie wynałożę za duszę waszę,
aczkolwiek bardzo was miłując, mniej bywam od was
miłowany. 16 Ale niech tak będzie; jam was nie obciążył,
tylko chytrym będąc, zdradąm was pojmał. 17 Izalim
was przez którego z tych, którychem do was posłał,
oszukał? 18 Uprosiłem Tytusa i posłałem z nim brata
tego. Izali was Tytus oszukał? Izaliśmy nie jednym
duchem postępowali? Izali nie jednemi stopami? 19
Znowuż mniemacie, że się przed wami obawiamy?
Przed oblicznością Bożą w Chrystusie mówimy, a to
wszystko, najmilsi! dla waszego zbudowania. 20 Bo się
boję, bym snać przyszedłszy, nie znalazł was takimi,
jakimi bym nie chciał, a ja też żebym nie był znaleziony
od was, jakiego byście wy nie chcieli; by snać między
wami nie było swarów, zazdrości, gniewów, zwad,
obmowisk, mruczenia, nadymania i rozterków; 21 By
mię zasię Bóg mój, gdy przyjdę, nie poniżył u was, i
żałowałbym wielu tych, którzy przedtem grzeszyli, a
nie pokutowali z nieczystości i z wszeteczeństwa, i z
rozpusty, którą popełnili.

13 Trzeci to już raz idę do was. W ustach dwóch
lub trzech świadków stanie każde słowo. 2
Powiedziałem przedtem i znowu powiadam jako powtóre
obecny, a teraz nie będąc obecny piszę tym, którzy
przedtem grzeszyli i wszystkim inszym, że jeźli znowu
przyjdę, nie przepuszczę im. 3 Ponieważ chcecie
doświadczyć tego, który we mnie mówi, Chrystusa,
który ku wam nie jest słaby, ale mocny jest w was. 4
Bo aczkolwiek ukrzyżowany jest jako słaby, ale żyje
z mocy Bożej, a tak i my jesteśmy z nim słabymi,
ale żyć będziemy z nim z mocy Bożej przeciwko
wam. 5 Doświadczajcie samych siebie, jeźli jesteście
w wierze, samych siebie doznawajcie. Czyli samych
siebie znacie, że Jezus Chrystus w was jest? chyba
żebyście byli odrzuceni. 6 Mam jednak nadzieję, że
poznacie, iż my nie jesteśmy odrzuconymi. 7 I modlę
się Bogu, abyście nic złego nie czynili; nie iżbyśmy się
my doświadczonymi okazali, ale abyście wy to, co jest
dobrego, czynili, a my żebyśmy byli jako odrzuceni.
8 Boć nie możemy nic przeciwko prawdzie, ale za
prawdą. 9 Albowiem się radujemy, że chociaśmy my
słabymi, ale wy jesteście mocnymi; a tegoć i życzymy,
abyście wy byli doskonałymi. 10 Przetoż to piszę,
nie będąc obecny, abym będąc obecnym, nie musiał
używać srogości według mocy, którą mi dał Pan na
zbudowanie, a nie na zepsowanie. 11 Na ostatek, bracia!
miejcie się dobrze; doskonałymi bądźcie, cieszcie się,
jednomyślnymi bądźcie, w pokoju żyjcie, a Bóg miłości
i pokoju będzie z wami. 12 Pozdrówcie jedni drugich
świętem pocałowaniem. 13 Pozdrawiają was wszyscy
święci. 14 Łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boża,
i społeczność Ducha Świętego niech będzie z wami
wszystkimi. Amen.

Galacjan

1 Paweł, Apostoł (nie od ludzi, ani przez człowieka,
ale przez Jezusa Chrystusa i Boga Ojca, który go
wzbudził od umarłych;) **2** I wszyscy bracia, którzy
są ze mną, zborom Galackim. **3** Łaska wam i pokój
niech będzie od Boga Ojca i Pana naszego, Jezusa
Chrystusa. **4** Który wydał samego siebie za grzechy
nasze, aby nas wyrwał z teraźniejszego wieku złego
według woli Boga i Ojca naszego; **(aiōn g165)** **5** Któremu
niech będzie chwała na wieki wieków. Amen. **(aiōn**
g165) **6** Dziwuję się, iż tak prędko dacie się przenosić
od tego, który was powołał ku łasce Chrystusowej,
do inszej Ewangielii; **7** Która nie jest inszą; tylko
niektórzy są, co was turbują i chcą wywrócić Ewangieliję
Chrystusową. **8** Ale choćbyśmy i my, albo Anioł z nieba
opowiadał wam Ewangieliję mimo tę, którąśmy wam
opowiadali, niech będzie przeklęty. **9** Jakośmy przedtem
powiedzieli i teraz znowu mówię: Jeźliby wam kto inną
Ewangieliję opowiadał mimo tę, którąście przyjęli, niech
będzie przeklęty. **10** Albowiem terazże do ludzi was
namawiam, czyli do Boga? Albo szukamli, abym się
podobał ludziom? Zaiste, jeźlibym się jeszcze ludziom
chciał podobać, nie byłbym sługą Chrystusowym. **11**
A oznajmuję wam bracia! iż Ewangielija, która jest
opowiadana ode mnie, nie jest według człowieka. **12**
Albowiem ja anim jej wziął, anim się jej nauczył od
człowieka, ale przez objawienie Jezusa Chrystusa.
13 Boście słyszeli o mojem obcowaniu niekiedy w
Żydostwie, żem nader prześladował zbór Boży i
burzyłem go; **14** I postępowałem w Żydostwie nad wiele
rówieśników moich w narodzie moim, będąc nader
gorliwym miłośnikiem ustaw moich ojczystych. **15** Ale
gdy się upodobało Bogu, który mię odłączył z żywota
matki mojej, i powołał z łaski swojej, **16** Aby objawił
Syna swego we mnie, abym go opowiadał między
poganami, wnetże nie radziłem się ciała i krwi; **17**
Anim się wrócił do Jeruzalemu, do tych, którzy przede
mną byli Apostołami, alem szedł do Arabii i wróciłem
się zasię do Damaszku. **18** Potem po trzech latach
wstąpiłem do Jeruzalemu, abym się ujrzał z Piotrem; i
mieszkałem u niego piętnaście dni. **19** A inszegom z
Apostołów nie widział, oprócz Jakóba, brata Pańskiego.
20 A co wam piszę, oto się przed Bogiem oświadczam,
żeć nie kłamię. **21** Zatemem przyszedł do krain Syryi
i Cylicyi; **22** A byłem nieznajomym z twarzy zborom
żydowskim, które są w Chrystusie; **23** Lecz tylko byli
usłyszeli, iż ten, który prześladował nas niekiedy, teraz
opowiada wiarę, którą przedtem burzył. **24** I chwalili
Boga ze mnie.

2 Potem po czternastu latach wstąpiłem zasię do
Jeruzalemu z Barnabaszem, wziąwszy z sobą i
Tytusa. **2** A wstąpiłem według objawienia i przełożyłem
im Ewangieliję, którą każę między poganami, a
zwłaszcza zacniejszym, bym snać nadaremno nie
bieżał, albo przedtem nie biegał. **3** Ale ani Tytus, który
ze mną był, będąc Grekiem, nie był przymuszony
obrzezać się, **4** A to dla wprowadzonych fałszywych
braci, którzy się wkradli, aby wyszpiegowali wolność
naszę, którą mamy w Chrystusie Jezusie, aby nas w
niewolę podbili. **5** Którymeśmy i na chwilkę nie ustąpili,
i nie poddali się, aby u was prawda Ewangielii została.
6 A od tych, którzy się zdadzą być czemś, (acz jakimi
niekiedy byli, nic mi na tem; bo osoby człowieczej Bóg
nie przyjmuje), ci mówię, którzy się zdali być czemś,
nic mi nie przydali. **7** Owszem, przeciwnym obyczajem,
widząc, iż mi jest zwierzona Ewangielija między
nieobrzezanymi, jako Piotrowi między obrzezanymi,
8 (Albowiem ten, który był skuteczny przez Piotra
w apostolstwie między obrzezanymi, skuteczny był
i we mnie między poganami.) **9** I poznawszy łaskę
mnie daną, Jakób i Kiefas, i Jan, którzy się zdadzą
być filarami, podali prawicę mnie i Barnabaszowi
na towarzystwo, abyśmy my między poganami, a
oni między obrzezanymi kazali. **10** Tylko upomnieli,
abyśmy na ubogich pamiętali, o com się też pilnie
starał, abym to uczynił. **11** A gdy przyszedł Piotr do
Antyjochii, sprzeciwiłem się mu w twarz; i był godzien
nagany. **12** Albowiem przedtem, niż przyszli niektórzy
od Jakóba, wespół z poganami jadał; a gdy ci przyszli,
schraniał się i odłączał, bojąc się tych, którzy byli z
obrzezania. **13** A wespół z nim obłudnie się obchodzili
i drudzy Żydzi, tak że i Barnabasz uwiedziony był
tą ich obłudą. **14** Ale gdym obaczył, iż nie prosto
chodzą w prawdzie Ewangielii, rzekłem Piotrowi przed
wszystkimi: Ponieważ ty, będąc Żydem, po pogańsku
żyjesz a nie po żydowsku, czemuż pogan przymuszasz
po żydowsku żyć? **15** My, którzyśmy z przyrodzenia
Żydowie a nie z pogan grzesznicy, **16** Wiedząc, iż nie
bywa usprawiedliwiony człowiek z uczynków zakonu,
ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa, i myśmy w Jezusa
Chrystusa uwierzyli, abyśmy byli usprawiedliwieni z
wiary Chrystusowej, a nie z uczynków zakonu, przeto
że nie będzie usprawiedliwione z uczynków zakonu
żadne ciało. **17** A jeźli my szukając, abyśmy byli
usprawiedliwieni w Chrystusie, znajdujemy się też
grzesznikami, tedyć Chrystus jest sługą grzechu? Nie
daj tego Boże! **18** Albowiem jeźli to, com zburzył, znowu
zasię buduję, przestępcą samego siebie czynię. **19**
Bom ja przez zakon zakonowi umarł, abym żył Bogu.
20 Z Chrystusem jestem ukrzyżowany, a żyję już nie
ja, lecz żyje we mnie Chrystus; a to że teraz w ciele
żyję, w wierze Syna Bożego żyję, który mię umiłował i
wydał samego siebie za mię. **21** Nie odrzucam tej łaski

Bożej; bo jeźli przez zakon jest sprawiedliwość, tedyć
Chrystus próżno umarł.

3 O głupi Galatowie! Któż was omamił, abyście
prawdzie nie byli posłuszni, którym przed oczyma
Jezus Chrystus przedtem był wymalowany, i między
wami ukrzyżowany? 2 Tego tylko rad bym się nauczył
od was: Z uczynkówli zakonu wzięliście Ducha, czyli z
słuchania wiary? 3 Takeście głupi? począwszy duchem,
teraz ciałem dokonywacie? 4 Takeście wiele cierpieli
darmo, jeźli tylko i darmo? 5 Ten tedy, który wam dodaje
ducha i czyni cuda między wami, z uczynkówże zakonu
to czyni, czyli z słuchania wiary? 6 Tak jako "Abraham
uwierzył Bogu i przyczytano mu to ku sprawiedliwości".
7 Widzicie tedy, że ci, którzy są z wiary, ci są synami
Abrahamowymi. 8 A upatrzywszy to Pismo, iż z wiary
Bóg usprawiedliwia pogan, przedtem opowiedziało
Abrahamowi, iż w tobie będą błogosławione wszystkie
narody. 9 A tak ci, którzy są z wiary, dostępują
błogosławieństwa z wiernym Abrahamem. 10 Albowiem
ile ich jest z uczynków zakonu, pod przeklęstwem
są; bo napisane: Przeklęty każdy, który by nie został
we wszystkiem, co napisane w księgach zakonu,
aby to czynił. 11 A iż przez zakon nikt nie bywa
usprawiedliwiony przed Bogiem, jawna jest stąd, bo
"sprawiedliwy z wiary żyć będzie". 12 Ale zakon nie jestci
z wiary; lecz "człowiek, który by je czynił, żyć będzie
przez nie". 13 Ale Chrystus odkupił nas z przeklęstwa
zakonu, stawszy się za nas przeklęstwem, (albowiem
napisane: Przeklęty każdy, który wisi na drzewie). 14
Aby na pogan błogosławieństwo Abrahamowe przyszło
w Chrystusie Jezusie, i abyśmy obietnicę Ducha wzięli
przez wiarę. 15 Bracia! po ludzku mówię: a wszak
i człowieczego testamentu utwierdzonego nikt nie
łamie, ani do niego co przydaje. 16 Lecz Abrahamowi
uczynione są obietnice i nasieniu jego; nie mówi:
I nasieniom jego, jako o wielu, ale jako o jednem:
I nasieniu twemu, które jest Chrystus. 17 To tedy
mówię, iż przymierza przedtem od Boga utwierdzonego
względem Chrystusa, zakon, który po czterechset i
po trzydziestu lat nastał, nie znosi, aby miał zepsuć
obietnicę Bożą. 18 Albowiem jeźliż z zakonu jest
dziedzictwo, jużci nie z obietnicy; lecz Abrahamowi
przez obietnicę darował je Bóg. 19 Cóż tedy zakon? Dla
przestępstwa przydany jest, ażby przyszło ono nasienie,
któremu się stała obietnica, sporządzony przez Aniołów
i przez rękę pośrednika. 20 Lecz pośrednik nie jest
jednego, ale Bóg jeden jest. 21 Zakon tedy jestże
przeciwko obietnicom Bożym? Nie daj tego Boże!
albowiem gdyby był dany zakon, który by mógł ożywiać,
prawdziwieć by z zakonu była sprawiedliwość. 22 Ale
Pismo zamknęło wszystko pod grzech, aby obietnica z
wiary Jezusa Chrystusa była dana wierzącym. 23 A
przedtem, niż przyszła wiara, byliśmy pod zakonem
strzeżeni, wespół zamknieni będąc w tę wiarę, która
potem miała być objawiona. 24 A przetoż zakon
pedagogiem naszym był do Chrystusa, abyśmy z wiary
byli usprawiedliwieni. 25 Ale gdy przyszła wiara, już
nie jesteśmy pod pedagogiem. 26 Albowiem wszyscy
synami Bożymi jesteście przez wiarę w Chrystusie
Jezusie. 27 Bo którzykolwiek jesteście w Chrystusa
ochrzczeni, w Chrystusaście się oblekli. 28 Nie masz
Żyda, ani Greka; nie masz niewolnika ani wolnego; nie
masz mężczyzny i niewiasty; albowiem wszyscy wy
jednym jesteście w Chrystusie Jezusie. 29 A jeźliście
wy Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowem, a
według obietnicy dziedzicami.

4 Mówię tedy: (bracia!) Pokąd dziedzic jest
dziecięciem, nic nie jest różny od sługi, panem będąc
wszystkiego; 2 Ale jest pod opiekunami i dozorcami
aż do czasu zamierzenia ojcowskiego. 3 Także i
my, gdyśmy byli dziećmi, pod żywioły świata byliśmy
zniewoleni. 4 Lecz gdy przyszło wypełnienie czasu,
posłał Bóg onego Syna swego, który się urodził z
niewiasty, który się stał pod zakonem, 5 Aby tych,
którzy pod zakonem byli, wykupił, żebyśmy prawa
przysposobienia za synów dostąpili. 6 A iżeście
synowie, przetoż posłał Bóg Ducha Syna swego w
serca wasze, wołającego Abba, to jest Ojcze. 7 A
tak już więcej nie jesteś niewolnikiem, ale synem;
a ponieważ synem, tedy i dziedzicem Bożym przez
Chrystusa. 8 Aleć naonczas nie znając Boga, służyliście
tym, którzy z przyrodzenia nie są bogowie. 9 A teraz
poznawszy Boga, owszem i poznani będąc od Boga,
jakoż się zaś nazad wracacie ku żywiołom mdłym i
mizernym, którym zasię znowu służyć chcecie? 10
Przestrzegacie dni i miesiące, i czasy, i lata. 11 Boję
się o was, bym snać darmo nie pracował około was.
12 Bądźcie jako ja, gdyżem i ja jest jako wy, bracia!
proszę was. W niczemeście mnie nie ukrzywdzili. 13 Bo
wiecie, żem w słabości ciała wam z przodku Ewangieliję
opowiadał. 14 A pokuszenia mego, które było w ciele
mojem, sobie nie lekceważyliście, aniście niem gardzili,
aleście mię jako Anioła Bożego przyjęli i jako Chrystusa
Jezusa. 15 Jakież tedy było błogosławieństwo wasze?
albowiem wam daję świadectwo, iż, by była rzecz
można, dalibyście mi byli wyłupiwszy oczy wasze.
16 Takżem się stał nieprzyjacielem waszym, prawdę
wam mówiąc? 17 Pałają ku wam miłością nie dobrze,
owszem chcą was odstrychnąć, abyście ich miłowali.
18 A dobrać rzecz, pałać miłością w dobrem zawsze,
a nie tylko, gdym jest obecnym u was. 19 Dziatki
moje! (które znowu z boleścią rodzę, ażby Chrystus
był wykształtowany w was), 20 Chciałbym teraz być u
was i odmienić głos mój, ponieważ wątpię o was. 21

Powiedzcie mi, którzy pod zakonem chcecie być, nie
słuchacież zakonu? 22 Albowiem napisane, iż Abraham
miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego
z wolnej. 23 Lecz ten, który był z niewolnicy, według
ciała się urodził, a który z wolnej, według obietnicy. 24
Przez co znaczą się insze rzeczy; albowiem te są one
dwa testamenty; jeden z góry Synajskiej, który rodzi w
niewolę; a ten jest jako Agar. 25 Albowiem Agar jest
góra Synaj w Arabii, a stosuje się do niej teraźniejsze
Jeruzalem; bo jest w niewoli z dziatkami swojemi. 26
Lecz ono górne Jeruzalem wolne jest, które jest matką
wszystkich nas. 27 Albowiem napisano: Rozwesel się
niepłodna, która nie rodzisz; porwij się, a zawołaj, która
nie pracujesz w porodzeniu; bo ta opuszczona wiele
ma dziatek, więcej niż ta, która ma męża. 28 My tedy,
bracia! tak jako Izaak, jesteśmy dziatkami obietnicy. 29
Ale jako na on czas ten, który się był urodził według
ciała, prześladował tego, który się był urodził według
ducha, tak się dzieje i teraz. 30 Ale co mówi Pismo?
Wyrzuć niewolnicę i syna jej; albowiem nie będzie
dziedziczył syn niewolnicy z synem wolnej, 31 A tak,
bracia! nie jesteśmy dziećmi niewolnicy, ale wolnej.

5 Stójcie tedy w tej wolności, którą nas Chrystus
wolnymi uczynił, a nie poddawajcie się znowu pod
jarzmo niewoli. 2 Oto ja Paweł mówię wam, iż jeźli się
obrzezywać będziecie, Chrystus wam nic nie pomoże.
3 A oświadczam się zasię przed każdym człowiekiem,
który się obrzezuje, iż powinien wszystek zakon
pełnić. 4 Pozbawiliście się Chrystusa, którzykolwiek się
przez zakon usprawiedliwiacie; wypadliście z łaski. 5
Albowiem my duchem z wiary nadziei sprawiedliwości
oczekujemy. 6 Bo w Chrystusie Jezusie ani obrzezka
nic nie waży, ani nieobrzezka, ale wiara przez miłość
skuteczna; 7 Bieżeliście dobrze; któż wam przeszkodził,
abyście nie byli posłusznymi prawdzie? 8 Ta namowa
nie jestci z tego, który was powołuje. 9 Trochę kwasu
wszystko zaczynienie zakwasza. 10 Ja mam nadzieję o
was w Panu, iż nic inszego rozumieć nie będziecie; a
ten, który was turbuje, odniesie sąd, ktokolwiek jest.
11 A ja, bracia! jeźli jeszcze obrzezkę każę, czemuż
jeszcze prześladowanie cierpię? Toć tedy zniszczone
jest zgorszenie krzyżowe. 12 Bodajże i odjęci byli,
którzy wam niepokój czynią. 13 Albowiem wy ku
wolności powołani jesteście, bracia! tylko pod zasłoną
tej wolności ciału nie pozwalajcie, ale z miłości służcie
jedni drugim. 14 Bo wszystek zakon w jednem się słowie
zamyka, to jest w tem: Będziesz miłował bliźniego twego
jako samego siebie. 15 Ale jeźli jedni drugich kąsacie
i pożeracie, patrzajcież, abyście jedni od drugich nie
byli strawieni. 16 A to mówię: Duchem postępujcie, a
pożądliwości ciała nie wykonywajcie. 17 Albowiem ciało
pożąda przeciwko duchowi, a duch przeciwko ciału; a te
rzeczy są sobie przeciwne, abyście nie to, co chcecie,
czynili. 18 Lecz jeźli duchem bywacie prowadzeni, nie
jesteście pod zakonem. 19 A jawneć są uczynki ciała,
które te są: Cudzołóstwo, wszeteczeństwo, nieczystość,
rozpusta, 20 Bałwochwalstwo, czary, nieprzyjaźni,
swary, nienawiści, gniewy, spory, niesnaski, kacerstwa,
21 Zazdrości, mężobójstwa, pijaństwa, biesiady, i tym
podobne rzeczy, o których przepowiadam wam, jakom i
przedtem powiedział, iż którzy takowe rzeczy czynią,
królestwa Bożego nie odziedziczą. 22 Ale owoc
Ducha jest miłość, wesele, pokój, nieskwapliwość,
dobrotliwość, dobroć, wiara, cichość, wstrzemięźliwość.
23 Przeciwko takowym nie masz zakonu. 24 Albowiem
którzy są Chrystusowi, ciało swoje ukrzyżowali z
namiętnościami i z pożądliwościami. 25 Jeźli duchem
żyjemy, duchem też postępujmy. 26 Nie bądźmy chciwi
próżnej chwały, jedni drugich wyzywając, jedni drugim
zajrząc.

6 Bracia! jeźliby też człowiek zachwycony był w jakim
upadku, wy duchowni: naprawiajcie takiego w duchu
cichości, upatrując każdy samego siebie, abyś i ty
nie był kuszony. 2 Jedni drugich brzemiona noście,
a tak wypełniajcie zakon Chrystusowy. 3 Albowiem
jeźli kto mniema, żeby czem był, nie będąc niczem,
takiego zawodzi własny umysł jego. 4 Ale każdy niechaj
własnego swego uczynku doświadcza, a tedy sam w
sobie chwałę mieć będzie, a nie w drugim. 5 Albowiem
każdy swoje własne brzemię poniesie. 6 A niech udziela
ten, który bywa nauczany w słowie, temu, który go
naucza, ze wszystkich dóbr. 7 Nie błądźcie; Bóg się
nie da z siebie naśmiewać; albowiem cobykolwiek siał
człowiek, to też żąć będzie. 8 Bo kto sieje ciału swemu,
z ciała żąć będzie skażenie; ale kto sieje duchowi, z
ducha żąć będzie żywot wieczny. **(aiōnios g166)** 9 A
dobrze czyniąc nie słabiejmy; albowiem czasu swojego
żąć będziemy nie ustawając. 10 Przeto tedy, póki
czas mamy, dobrze czyńmy wszystkim, a najwięcej
domownikom wiary. 11 Widzicie, jakim długi list wam
napisał ręką moją. 12 Którzykolwiek chcą być pozorni
według ciała, ci was przymuszają, abyście się obrzezali,
tylko aby dla krzyża Chrystusowego prześladowania
nie cierpieli. 13 Albowiem i ci, którzy się obrzezują,
nie zachowywują zakonu sami, ale chcą, abyście się
wy obrzezali, żeby się z ciała waszego chlubili. 14
Ale ja, nie daj Boże, abym się miał chlubić, tylko w
krzyżu Pana naszego Jezusa Chrystusa, przez którego
mi jest świat ukrzyżowany, a ja światu. 15 Albowiem
w Chrystusie Jezusie ani obrzezka nic nie waży, ani
nieobrzezka, ale nowe stworzenie. 16 A którzykolwiek
według tego sznuru postępować będą, pokój na nich
przyjdzie i miłosierdzie, i na lud Boży Izraelski. 17 Na
ostatek niechaj mi nikt trudności nie zadaje; albowiem

ja piętna Pana Jezusowe noszę na ciele mojem. **18**
Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa niech będzie z
duchem waszym, bracia! Amen.

Efezjan

1 Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa przez wolę Bożą, świętym, którzy są w Efezie, i wiernym w Chrystusie
Jezusie. **2** Łaska wam i pokój niech będzie od
Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa. **3**
Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego
Jezusa Chrystusa, który nas ubłogosławił wszelkiem
błogosławieństwem duchownem w niebieskich rzeczach
w Chrystusie; **4** Jako nas wybrał w nim przed założeniem
świata, abyśmy byli świętymi i nienaganionymi przed
obliczności jego w miłości. **5** Który nas przenaznaczył
ku przysposobieniu za synów przez Jezusa Chrystusa
dla siebie samego, według upodobania woli swojej, **6**
Ku chwale sławnej łaski swojej, którą nas udarował
w onym umiłowanym: **7** W którym mamy odkupienie
przez krew jego, to jest odpuszczenie grzechów,
według bogactwa łaski jego, **8** Którą hojnie pokazał
przeciwko nam we wszelkiej mądrości i roztropności.
9 Oznajmiwszy nam tajemnicę woli swojej według
upodobania swego, które był postanowił w samym
sobie; **10** Aby w rozrządzeniu zupełności czasów w
jedno zgromadził wszystkie rzeczy w Chrystusie, i te,
które są na niebiesiech, i te, które są na ziemi; **11** W
nim, mówię, w którymeśmy i do działu przypuszczeni,
przenaznaczeni będąc według postanowienia tego,
który sprawuje wszystko według rady woli swojej; **12**
Abyśmy my byli ku chwale sławy jego, którzyśmy
pierwej nadzieję mieli w Chrystusie, **13** W którym
i wy nadzieję macie, usłyszawszy słowo prawdy,
to jest Ewangieliję zbawienia waszego, przez którą
też uwierzywszy, jesteście zapieczętowani Duchem
onym Świętym obiecanym, **14** Który jest zadatkiem
dziedzictwa naszego na wykupienie nabytej własności,
ku chwale sławy jego. **15** Przetoż i ja usłyszawszy o
tej wierze, którą macie w Panu Jezusie, i o miłości ku
wszystkim świętym, **16** Nie przestaję dziękować za
was, wzmiankę czyniąc o was w modlitwach moich,
17 Aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec
on chwały, dał wam Ducha mądrości i objawienia
ku poznaniu samego siebie; **18** Ażeby oświecił oczy
myśli waszej, abyście wiedzieli, która jest nadzieja
powołania jego i które jest bogactwo chwały dziedzictwa
jego w świętych; **19** I która jest ona przewyższająca
wielkość mocy jego przeciwko nam, którzy wierzymy
według skutecznej mocy siły jego, **20** Której dokazał w
Chrystusie, gdy go wzbudził od umarłych i posadził
na prawicy swojej na niebiesiech, **21** Wysoko nad
wszystkie księstwa i zwierzchności, i mocy, i państwa, i
nad wszelkie imię, które się mianuje, nie tylko w tym
wieku, ale i w przyszłym; **(aiōn g165)** **22** I wszystko poddał
pod nogi jego, a onego dał za głowę nad wszystkim
kościołowi, **23** Który jest ciałem jego i pełnością tego,
który wszystko we wszystkich napełnia.

2 I was ożywił, którzyście byli umarli w upadkach i
w grzechach. **2** W którycheście niekiedy chodzili
według zwyczaju świata tego i według książęcia, który
ma władzę na powietrzu, ducha tego, który teraz
jest skuteczny w synach niedowiarstwa. **(aiōn g165)** **3**
Między którymi i my wszyscy obcowaliśmy niekiedy
w pożądliwościach ciała naszego, czyniąc to, co się
podobało ciału i myślom, i byliśmy z przyrodzenia
dziećmi gniewu, jako i drudzy. **4** Lecz Bóg, który
jest bogaty w miłosierdziu, dla wielkiej miłości swojej,
którą nas umiłował. **5** I gdyśmy byli umarłymi w
grzechach, ożywił nas pospołu z Chrystusem, (gdyż
łaską zbawieni jesteście) **6** I pospołu z nim wzbudził, i
pospołu z nim posadził na niebiesiech w Chrystusie
Jezusie, **7** Aby okazał w przyszłych wiekach ono nader
obfite bogactwo łaski swojej, z dobrotliwości swojej
przeciwko nam w Chrystusie Jezusie. **(aiōn g165)** **8**
Albowiem łaską jesteście zbawieni przez wiarę, i to
nie jest z was, dar to Boży jest; **9** Nie z uczynków,
aby się kto nie chlubił. **10** Albowiem czynem jego
jesteśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie ku uczynkom
dobrym, które przedtem Bóg zgotował, abyśmy w nich
chodzili. **11** Przetoż pamiętajcie, że wy niekiedy będąc
poganami w ciele, którzyście byli zwani nieobrzezką
od onych, których zwano obrzezką w ciele, która się
ręką dzieje; **12** Iżeście byli naonczas bez Chrystusa,
oddaleni od społeczności Izraelskiej i obcymi od umów
obietnicy, nadziei nie mający i bez Boga na świecie.
13 Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzyście
niekiedy byli dalekimi, staliście się bliskimi przez krew
Chrystusową, **14** Albowiem on jest pokojem naszym,
który oboje jednem uczynił i średnią ścianę, która
była przegrodą, rozwalił; **15** Nieprzyjaźń, to jest zakon
przykazań, który zależał w ustawach, skaziwszy przez
ciało swoje, aby dwóch stworzył w samym sobie w
jednego nowego człowieka, czyniąc pokój; **16** I pojednał
obydwóch w jednem ciele z Bogiem przez krzyż,
zgładziwszy nieprzyjaźń przezeń. **17** I przyszedłszy
opowiedział pokój wam, którzyście dalekimi i którzyście
bliskimi. **18** Albowiem przezeń mamy przystęp obie
strony w jednym Duchu do Ojca. **19** A przetoż już
więcej nie jesteście gośćmi i przychodniami, ale
spółmieszczaninami świętych i domownikami Bożymi.
20 Zbudowani na fundamencie Apostołów i proroków,
którego jest gruntownym węgielnym kamieniem sam
Jezus Chrystus, **21** Na którym wszystko budowanie
wespół spojone rośnie w kościół święty w Panu; **22**
Na którym też i wy się wespół budujecie, abyście byli
mieszkaniem Bożem w Duchu Świętym.

3 Dlatego ja Paweł jestem więźniem Chrystusa Jezusa
za was pogan; **2** Jeźliście tylko słyszeli o udzieleniu
łaski Bożej, która mi jest dana dla was, **3** Iż mi Bóg
przez objawienie oznajmił tajemnicę, (jakom wam
przedtem krótko napisał, **4** Skąd czytając możecie
obaczyć wiadomość moję w tajemnicy Chrystusowej). **5**
Która inszych wieków nie była znajoma synom ludzkim,
jako teraz objawiona jest świętym Apostołom jego
i prorokom przez Ducha; **6** To jest, iż poganie są
spółdziedzicami i spólnem ciałem, i spółuczestnikami
obietnicy jego w Chrystusie przez Ewangieliję. **7** Której
stałem się sługą według daru łaski Bożej, która mi
jest dana według skutku mocy jego. **8** Mnie mówię,
najmniejszemu ze wszystkich świętych dana jest ta
łaska, abym między poganami opowiadał te niedościgłe
bogactwa Chrystusowe. **9** A iżbym objaśnił wszystkim,
jaka by była społeczność onej tajemnicy zakrytej
od wieków w Bogu, który wszystko stworzył przez
Jezusa Chrystusa; **(aiōn g165)** **10** Aby teraz przez zbór
wiadoma była księstwom i mocom na niebiesiech nader
rozliczna mądrość Boża. **11** Według postanowienia
wiecznego, które uczynił w Chrystusie Jezusie, Panu
naszym, **(aiōn g165)** **12** W którym mamy bezpieczność
i przystęp z ufnością przez wiarę jego, **13** Przetoż
proszę, abyście nie słabieli dla ucisków moich za was,
co jest chwałą waszą. **14** Dlatego skłaniam kolana
swoje przed Ojcem Pana naszego Jezusa Chrystusa,
15 Z którego się wszelka rodzina na niebie i na ziemi
nazywa; **16** Aby wam dał według bogactwa chwały swej,
żebyście byli mocą utwierdzeni przez Ducha jego w
wewnętrznym człowieku; **17** Aby Chrystus przez wiarę
mieszkał w sercach waszych; **18** Żebyście w miłości
wkorzenieni i ugruntowani będąc, mogli doścignąć ze
wszystkimi świętymi, która jest szerokość i długość, i
głębokość, i wysokość; **19** I poznać miłość Chrystusową
przewyższającą wszelką znajomość, abyście napełnieni
byli wszelaką zupełnością Bożą. **20** A temu, który może
nade wszystko uczynić daleko obficiej niżeli prosimy
albo myślimy, według onej mocy, która skuteczna jest w
nas; **21** Temu niech będzie chwała w kościele przez
Chrystusa Jezusa po wszystkie czasy na wieki wieków.
Amen. **(aiōn g165)**

4 Proszę was tedy ja więzień w Panu, abyście chodzili
tak, jako przystoi na powołanie, którem jesteście
powołani; **2** Ze wszelaką pokorą i cichością, i z
nieskwapliwością, znosząc jedni drugich w miłości,
3 Starając się, abyście zachowali jedność ducha w
związce pokoju. **4** Jedno jest ciało i jeden duch, jako też
jesteście powołani w jednej nadziei powołania waszego.
5 Jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest; **6** Jeden
Bóg i Ojciec wszystkich, który jest nade wszystko i po
wszystkich, i we wszystkich was. **7** Lecz każdemu z
nas dana jest łaska według miary daru Chrystusowego.
8 Dlatego Pismo mówi: Wstąpiwszy na wysokość, wiódł
pojmanych więźni i dał dary ludziom. **9** Ale to, że wstąpił,
cóż jest, jedno iż pierwej był zstąpił do najniższych
stron ziemi? **10** A który zstąpił, ten jest, który i wstąpił
wysoko nad wszystkie niebiosa, aby napełnił wszystko.
11 I tenże dał niektóre Apostoły, a niektóre proroki, a
drugie ewangielisty, drugie też pasterze i nauczyciele.
12 Ku spojeniu świętych, ku pracy usługiwania, ku
budowaniu ciała Chrystusowego; **13** A iżbyśmy się
wszyscy zeszli w jedność wiary i znajomości Syna
Bożego, w męża doskonałego, w miarę zupełnego wieku
Chrystusowego, **14** Abyśmy więcej nie byli dziećmi,
chwiejącymi się i unoszącymi się każdym wiatrem
nauki przez fortel ludzki i przez chytrość podejścia
błędem. **15** Ale szczerymi będąc w miłości, rośnijmy
w onego we wszystkiem, który jest głową, to jest w
Chrystusa, **16** Z którego wszystko ciało przystojnie
złożone i spojone we wszystkich stawach, przez które
jeden członek drugiemu posiłku dodaje przez moc,
która jest w każdym członku, według miary jego, wzrost
ciału należący bierze ku budowaniu samego siebie w
miłości. **17** To tedy mówię i oświadczam się przez Pana,
abyście już więcej nie postępowali, jako insi poganie
postępują, w próżności umysłu swego; **18** Zaćmiony
mając rozsądek, będąc oddaleni od żywota Bożego dla
nieumiejętności, która w nich jest z zatwardzenia serca
ich. **19** Którzy zakamieniawszy, udali się na rozpustę
ku popełnianiu wszelakiej nieczystości z chciwością.
20 Lecz wy nie takeście się nauczyli Chrystusa, **21**
Jeźliście go tylko słuchali i o nim wyuczeni byli, jako
jest (ta) prawda w Jezusie, **22** To jest, żebyście złożyli
według pierwszego obcowania starego człowieka, który
się psuje przez pożądliwości oszukiwające; **23** I odnowili
się duchem umysłu waszego; **24** I oblekli się w onego
nowego człowieka, który według Boga stworzony jest w
sprawiedliwości i w świętobliwości prawdy. **25** Przetoż
złożywszy kłamstwo mówcie prawdę, każdy z bliźnim
swoim; boście członkami jedni drugich. **26** Gniewajcie
się, a nie grzeszcie; słońce niech nie zachodzi na
rozgniewanie wasze. **27** Nie dawajcie miejsca dyjabłu.
28 Kto kradł, niech więcej nie kradnie, ale raczej niech
pracuje, robiąc rękoma, co jest dobrego, aby miał skąd
udzielać potrzebującemu. **29** Żadna mowa plugawa
niech z ust waszych nie pochodzi; ale jeźli która jest
dobra ku potrzebnemu zbudowaniu, aby była przyjemna
słuchającym. **30** A nie zasmucajcie Ducha Świętego
Bożego, którym zapieczętowani jesteście na dzień
odkupienia. **31** Wszelka gorzkość i zapalczywość, i
gniew, i wrzask, i bluźnierstwo, niech będzie odjęte od
was, ze wszelaką złością; **32** A bądźcie jedni przeciwko
drugim dobrotliwi, miłosierni, odpuszczając sobie, jako
wam Bóg w Chrystusie odpuścił.

5 Bądźcież tedy naśladowcami Bożymi, jako dzieci
miłe; 2 A chodźcie w miłości, jako i Chrystus umiłował
nas i wydał samego siebie na ofiarę i na zabicie
Bogu ku wdzięcznej wonności. 3 A wszeteczeństwo
i wszelka nieczystość albo łakomstwo niechaj nie
będzie ani mianowane między wami, jako przystoi
na świętych. 4 Także sprośność i błazeńskie mowy, i
żarty, które nie przystoją, ale raczej dziękowanie. 5 Bo
to wiecie, iż żaden wszetecznik, albo nieczysty, albo
łakomca, (który jest bałwochwalcą), nie ma dziedzictwa
w królestwie Chrystusowem i Bożem. 6 Niechaj was nikt
nie zwodzi próżnemi mowami; albowiem dla tych rzeczy
przychodzi gniew Boży na synów upornych; 7 Nie
bądźcież tedy uczestnikami ich. 8 Albowiemeście byli
niekiedy ciemnością; aleście teraz światłością w Panu;
chodźcież jako dziatki światłości, 9 (Bo owoc Ducha
zależy we wszelakiej dobrotliwości i w sprawiedliwości
i w prawdzie.) 10 Obierając to, co by się podobało
Panu; 11 A nie spółkujcie z uczynkami niepożytecznemi
ciemności, ale je raczej strofujcie. 12 Albowiem co się
potajemnie od nich dzieje, sromota i mówić. 13 Lecz to
wszystko, gdy bywa od światłości strofowane, bywa
objawione; albowiem to wszystko, co bywa objawione,
jest światłością; 14 Dlatego mówi Pismo: Ocuć się, który
śpisz i powstań od umarłych, a oświeci cię Chrystus.
15 Patrzajcie tedy, jakobyście ostrożnie chodzili, nie
jako niemądrzy, ale jako mądrzy. 16 Czas odkupując;
bo dni złe są. 17 Przetoż nie bądźcie nierozumnymi,
ale zrozumiewającymi, która jest wola Pańska. 18 A nie
upijajcie się winem, w którem jest rozpusta; ale bądźcie
napełnieni duchem, 19 Rozmawiając z sobą przez
psalmy i hymny, i pieśni duchowne, śpiewając i grając
w sercu swojem Panu, 20 Dzięki czyniąc zawsze za
wszystko, w imieniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa,
Bogu i Ojcu. 21 Będąc poddani jedni drugim w bojaźni
Bożej. 22 Żony! bądźcie poddane mężom swoim,
jako Panu; 23 Albowiem mąż jest głową żony, jako i
Chrystus głową kościoła; a on jest zbawicielem ciała.
24 Jako tedy kościół poddany jest Chrystusowi, tak
też żony mężom swoim we wszystkiem. 25 Mężowie!
miłujcie żony wasze, jako i Chrystus umiłował kościół i
wydał samego siebie za niego, 26 Aby go poświęcił,
oczyściwszy omyciem wody przez słowo; 27 Aby go
sobie wystawił chwalebnym kościołem, nie mającym
zmazy albo zmarszczku, albo czego takiego, ale iżby
był święty i bez nagany. 28 Tak powinni mężowie
miłować żony swoje, jako swoje własne ciała; kto miłuje
żonę swoję, samego siebie miłuje. 29 Albowiem żaden
nigdy ciała swego nie miał w nienawiści, ale je żywi i
ogrzewa, jako i Pan kościół. 30 Gdyżeśmy członkami
ciała jego, z ciała jego i z kości jego. 31 Dlatego opuści
człowiek ojca swego i matkę, i przyłączy się do żony
swojej, i będą dwoje jednem ciałem. 32 Tajemnica to
wielka jest; lecz ja mówię o Chrystusie i o kościele. 33
A wszakże i każdy z was z osobna niechaj miłuje żonę
swoję jako siebie samego, a żona niech się boi męża
swego.

6 Dziatki! bądźcie posłuszne rodzicom waszym w
Panu; boć to jest sprawiedliwa. 2 Czcij ojca twego i
matkę (toć jest pierwsze przykazanie z obietnicą). 3 Aby
ci się dobrze działo i abyś długo żył na ziemi. 4 A wy
ojcowie! nie pobudzajcie do gniewu dziatek waszych, ale
je wychowujcie w karności i w napominaniu Pańskiem.
5 Słudzy! posłuszni bądźcie panom według ciała, z
bojaźnią i ze drżeniem w prostości serca waszego, jako
Chrystusowi; 6 Nie na oko służąc, jako ci, którzy się
ludziom podobać chcą, ale jako słudzy Chrystusowi,
czyniąc z duszy wolę Bożą. 7 Z dobrą wolą służąc
jako Panu a nie ludziom; 8 Wiedząc, iż każdy, co by
uczynił dobrego, za to odniesie nagrodę od Pana,
choć niewolnik, choć wolny. 9 A wy panowie! także
się zachowujcie przeciwko nim, odpuszczając groźby,
wiedząc, że i wy sami macie Pana w niebiesiech, a
względu na osoby u niego nie masz. 10 Na ostatek,
bracia moi! zmacniajcie się w Panu i w sile mocy jego;
11 Obleczcie się w zupełną zbroję Bożą, abyście mogli
stać przeciwko zasadzkom dyjabelskim. 12 Albowiem
nie mamy boju przeciwko krwi i ciału, ale przeciwko
księstwom, przeciwko zwierzchnościom, przeciwko
dzierżawcom świata ciemności wieku tego, przeciwko
duchownym złościom, które są wysoko. **(aiōn g165)** 13
A przetoż weźmijcie zupełną zbroję Bożą, abyście
mogli dać odpór w dzień zły, a wszystko wykonawszy,
ostać się. 14 Stójcież tedy, przepasawszy biodra wasze
prawdą i oblekłszy pancerz sprawiedliwości. 15 I
obuwszy nogi w gotowość Ewangielii pokoju. 16 A nade
wszystko wziąwszy tarczę wiary, którą byście mogli
wszystkie strzały ogniste onego złośnika zagasić. 17
Przyłbicę też zbawienia weźmijcie i miecz Ducha, który
jest słowo Boże! 18 W każdej modlitwie i w prośbie
modląc się na każdy czas w duchu, i około tego czując
ze wszelką ustawicznością i z prośbą za wszystkich
świętych, 19 I za mię, aby mi była dana mowa
ku otworzeniu ust moich z bezpieczeństwem, abym
oznajmiał tajemnicę Ewangielii, 20 Dla której poselstwo
sprawuję w łańcuchu, abym w nim bezpiecznie mówił,
jako mi mówić potrzeba. 21 A iżbyście wiedzieli i
wy, co się ze mną dzieje i co czynię, wszystko wam
oznajmi Tychykus, brat miły i wierny sługa w Panu,
22 Któregom posłał do was dla tego samego, abyście
wiedzieli, co się z nami dzieje i aby pocieszył serca
wasze. 23 Pokój niech będzie braciom i miłość z wiarą
od Boga Ojca i Pana Jezusa Chrystusa. 24 Łaska niech
będzie ze wszystkimi miłującymi Pana naszego, Jezusa
Chrystusa ku nieskazitelności. Amen.

Filipian

1 Paweł i Tymoteusz, słudzy Jezusa Chrystusa,
wszystkim świętym w Chrystusie Jezusie, którzy są
w mieście Filipis, z biskupami i z dyjakonami. 2 Łaska
wam i pokój niech będzie od Boga, Ojca naszego, i
od Pana Jezusa Chrystusa. 3 Dziękuję Bogu memu,
ilekroć na was wspominam, 4 (Zawsze w każdej
modlitwie mojej za wszystkich was z radością prośbę
czyniąc). 5 Za społeczność waszę w Ewangielii, od
pierwszego dnia aż dotąd; 6 Pewien tego będąc, iż
ten, który począł w was dobrą sprawę, dokona aż do
dnia Jezusa Chrystusa. 7 Jakoż sprwiedliwa jest, abym
ja to rozumiał o was wszystkich, dlatego iż was mam
w sercu mojem i w więzieniu mojem, i w obronie, i
w utwierdzeniu Ewangielii, was, mówię, wszystkich,
którzy jesteście ze mną uczestnikami łaski. 8 Albowiem
świadkiem mi jest Bóg, jako was wszystkich pragnę we
wnętrznościach Jezusa Chrystusa. 9 I o to się modlę,
aby miłość wasza im dalej tem więcej pomnażała
się w znajomości i we wszelkim zmyśle, 10 Abyście
mogli rozeznać rzeczy różne, żebyście byli szczerymi
i bez obrażenia na dzień Chrystusowy, 11 Będąc
napełnieni owocami sprawiedliwości, które przynosicie
przez Jezusa Chrystusa ku sławie i chwale Bożej. 12 A
chcę, bracia! abyście wiedzieli, iż to, co się ze mną
dzieje, na większe pomnożenie Ewangielii wyszło. 13
Tak iż związki moje dla Chrystusa rozgłoszone są po
wszystkim pałacu cesarskim i u wszystkich inszych. 14
A wiele ich z braci w Panu serca nabywszy z moich
związek, śmielszymi są, bez bojaźni mówić słowo. 15
Wszakże niektórzy z zazdrości i z sporu, a niektórzy
też z dobrej woli Chrystusa każą. 16 A ci, którzy z
sporu Chrystusa opowiadają nieszczerze, mniemają,
iż przydawają ucisku związkom moim; 17 A którzy
z miłości, wiedzą, żem jest wystawiony ku obronie
Ewangielii, 18 Ale cóż na tem? Owszem jakimkolwiek
sposobem, lub postawnie, lub w prawdzie Chrystus
bywa opowiadany, i z tego się raduję, i jeszcze się
radować będę; 19 Gdyż wiem, iż mi to wynijdzie
na zbawienie przez modlitwę waszę i pomoc Ducha
Jezusa Chrystusa, 20 Według troskliwego oczekiwania
i nadziei mojej, iż się w niczem nie zawstydzę; ale z
wszelakiem bezpieczeństwem, jako zawsze, tak i teraz,
uwielbionym będzie Chrystus w ciele mojem, lub przez
żywot, lub przez śmierć. 21 Albowiem mnie życiem
jest Chrystus, a umrzeć zysk. 22 A jeźliż żyć w ciele
jest mi to owocem pracy mojej, jednak nie wiem, co
bym obrać miał. 23 Albowiem jestem ściśniony od tego
obojga, pragnąc być rozwiązany, a być z Chrystusem,
bo to daleko lepiej: 24 Ale zostać w ciele potrzebniej
jest dla was. 25 A będąc tego pewien, wiem, iż
zostanę i z wami wszystkimi pomieszkam ku waszemu
pomnożeniu i weselu wiary, 26 Aby obfitowała chluba
wasza w Chrystusie Jezusie ze mnie, gdy do was zasię
przybędę. 27 Tylko się tak sprawujcie, jako przystoi
Ewangielii Chrystusowej, abym, lub przyjdę i oglądam
was, lub nie przyjdę, słyszał o was, iż stoicie w jednym
duchu, jednomyślnie bojując w wierze Ewangielii. 28
Ani w czem nie strachając się przeciwników, co onym
jest pewnym znakiem zginienia, a wam zbawienia,
a to od Boga; 29 Gdyż wam to dane dla Chrystusa,
abyście nie tylko weń wierzyli, ale abyście też dla niego
cierpieli, 30 Tenże bój mając, jakiście widzieli we mnie,
i jaki teraz o mnie słyszycie.

2 Jeźli tedy macie jaką pociechę w Chrystusie, jeźli
jaką uciechę miłości, jeźli jaką społeczność ducha,
jeźli są jakie wnętrzności i zlitowania w was, 2
Dopełnijcież wesela mojego, abyście jednoż rozumieli,
jednostajną miłość mając, będąc jednomyślni i jednoż
rozumiejący; 3 Nic nie czyniąc spornie, albo przez
próżną chwałę, ale w pokorze jedni drugich mając za
wyższych nad się. 4 Nie upatrujcie każdy tylko, co jest
jego, ale każdy też, co jest drugich. 5 Tego tedy bądźcie
o sobie rozumienia, które było i w Chrystusie Jezusie.
6 Który, będąc w kształcie Bożym, nie poczytał sobie
tego za drapiestwo równym być Bogu, 7 Ale wyniszczył
samego siebie, przyjąwszy kształt niewolnika, stawszy
się podobny ludziom; 8 I postawą znaleziony jako
człowiek, sam się poniżył, będąc posłusznym aż do
śmierci, a to śmierci krzyżowej. 9 Dlatego też Bóg
nader go wywyższył i darował mu imię, które jest nad
wszystkie imię; 10 Aby w imieniu Jezusowem wszelkie
się kolano skłaniało, tych, którzy są na niebiesiech i
tych, którzy są na ziemi, i tych, którzy są pod ziemią.
11 A wszelki język aby wyznawał, że Jezus Chrystus
jest Panem ku chwale Boga Ojca. 12 Przetoż, moi mili!
jakoście zawsze posłuszni byli, nie tylko w przytomności
mojej, ale teraz daleko więcej w niebytności mojej, z
bojaźnią i ze drżeniem zbawienie swoje sprawujcie.
13 Albowiem Bóg jest, który sprawuje w was chcenie
i skuteczne wykonanie według upodobania swego.
14 Wszystko czyńcie bez szemrania i poswarków,
15 Abyście byli bez nagany i szczeremi dziatkami
Bożemi, nienaganionymi w pośrodku narodu złego i
przewrotnego, między którymi świecicie jako światła na
świecie. 16 Zachowywując słowa żywota ku chlubie
mojej w dzień Chrystusowy, żem darmo nie bieżał i
darmo nie pracował. 17 Ale choćbym ofiarowany był
dla ofiary i usługi wiary waszej, weselę się i spółweselę
się ze wszystkimi wami; 18 Z tegoż tedy i wy weselcie
się i spółweselcie się ze mną. 19 A mam nadzieję
w Panu Jezusie, iż Tymoteusza w rychle poślę do
was, abym się i ja ucieszył, dowiedziawszy się, co

się z wami dzieje. 20 Albowiem nie mam nikogo w
umyśle jemu równego, który by się uprzejmie o rzeczy
wasze starać chciał; 21 Bo wszyscy swoich rzeczy
szukają, a nie tych, które są Jezusa Chrystusa. 22
Ale wiecie, iż on jest doświadczonym, a iż jako syn
z ojcem ze mną służył w Ewangielii. 23 Mam tedy
nadzieję, że tego do was poślę, skoro obaczę, co się
ze mną dalej dziać będzie; 24 A mam ufność w Panu,
że i sam w rychle do was przyjdę. 25 Alem rozumiał
rzeczą potrzebną, Epafrodyta, brata i pomocnika i
spółbojownika mego, a waszego Apostoła i sługę w
potrzebie mojej, posłać do was, 26 Ponieważ pragnął
was wszystkich i bardzo się frasował, żeście słyszeli,
iż zachorował. 27 Bo wprawdzie chorował mało nie
na śmierć; ale się Bóg zmiłował nad nim, a nie tylko
nad nim, ale i nade mną, abym nie miał smutku na
smutek. 28 Przetoż tem ochotniej posłałem go, abyście
zasię ujrzawszy go, uweselili się, a ja abym miał mniej
smutku. 29 Przyjmijcież go tedy w Panu ze wszystkiem
weselem; a takich w poczciwości miejcie; 30 Boć dla
dzieła Chrystusowego bliskim był śmierci, odważywszy
zdrowie swoje, aby dopełnił tego, czego nie dostawało
w usłudze waszej przeciwko mnie.

3 Dalej mówiąc, bracia moi! radujcie się w Panu.
Jedneż rzeczy wam pisać mnie nie mierzi, a wam
jest bezpiecznie. 2 Upatrujcie psy, upatrujcie złych
robotników, upatrujcie rozerwanie. 3 Albowiem my
jesteśmy obrzezaniem, którzy duchem służymy Bogu
i chlubimy się w Chrystusie Jezusie, a w ciele nie
ufamy. 4 Aczci i ja w ciele mam ufanie; jeźli kto
inszy zda się mieć ufanie w ciele, bardziej ja, 5
Obrzezany będąc ósmego dnia, z narodu Izraelskiego,
z pokolenia Benjaminowego, Żyd z Żydów, według
zakonu Faryzeusz; 6 Według gorliwości prześladowca
kościoła, według sprawiedliwości onej, która jest z
zakonu, będąc bez przygany. 7 Ale to, co mi było
zyskiem, tom poczytał dla Chrystusa za szkodę. 8
Owszem i wszystko poczytam sobie za szkodę dla
zacności znajomości Chrystusa Jezusa, Pana mojego,
dla któregom wszystko utracił i mam to sobie za gnój,
abym Chrystusa zyskał, 9 I był znaleziony w nim, nie
mając sprawiedliwości mojej, tej która jest z zakonu,
ale tę, która jest przez wiarę Chrystusową, to jest
sprawiedliwość z Boga, która jest przez wiarę; 10
Żebym go poznał i moc zmartwychwstania jego, i
społeczność ucierpienia jego, przykształtowany będąc
śmierci jego, 11 Owabym jakimkolwiek sposobem
doszedł do powstania z martwych. 12 Nie iżbym już
uchwycił, albo już doskonałym był; ale ścigam, ażbym
też uchwycił to, na com też od Chrystusa Jezusa
uchwycony. 13 Bracia! jać o sobie nie rozumiem, żebym
już uchwycił. 14 Ale jedno czynię, że tego, co za mną
jest, zapamiętywając, a do tego się, co przede mną jest,
spiesząc, bieżę do kresu ku zakładowi powołania onego
Bożego, które jest z góry w Chrystusie Jezusie. 15 Ile
tedy nas doskonałych, toż rozumiejmy; a jeźli co inaczej
rozumiecie, i toć wam Bóg objawi. 16 Wszakże w tem,
czegośmy doszli, według jednegoż sznuru postępujmy i
jednoż rozumiejmy. 17 Bądźcież wespół naśladowcami
moimi, bracia! a upatrujcie tych, którzy tak chodzą, jako
nas za wzór macie. 18 Albowiem wiele ich chodzi, o
którychem wam często powiadał, a teraz i z płaczem
mówię, iż są nieprzyjaciołmi krzyża Chrystusowego;
19 Których koniec jest zatracenie, których Bóg jest
brzuch, a chwała w hańbie ich, którzy się o rzeczy
ziemskie starają. 20 Aleć nasza rzeczpospolita jest w
niebiesiech, skąd też zbawiciela oczekujemy, Pana
Jezusa Chrystusa. 21 Który przemieni ciało nasze
podłe, aby się podobne stało chwalebnemu ciału jego,
według skutecznej mocy, którą też wszystkie rzeczy
sobie podbić może.

4 Przetoż, bracia moi mili i pożądani! radości i korono
moja! tak stójcie w Panu, najmilsi moi! 2 Ewodyi
proszę i Syntychy proszę, aby jednegoż rozumienia były
w Panu. 3 Proszę też i cię, towarzyszu wierny! bądź tym
na pomoc, które w Ewangielii wespół ze mną pracowały,
i z Klemensem i z innymi pomocnikami moimi, których
imiona są w księgach żywota. 4 Radujcie się zawsze
w Panu; znowu mówię, radujcie się. 5 Skromność
wasza niech będzie wiadoma wszystkim ludziom; Pan
blisko jest. 6 Nie troszczcie się o żadną rzecz, ale we
wszystkiem przez modlitwę i prośbę z dziękowaniem
żądności wasze niech będą znajome u Boga. 7 A pokój
Boży, który przewyższa wszelki rozum, będzie strzegł
serc waszych i myśli waszych w Chrystusie Jezusie. 8
A dalej mówiąc, bracia, cokolwiek jest prawdziwego,
cokolwiek poczciwego, cokolwiek sprawiedliwego,
cokolwiek czystego, cokolwiek przyjemnego, cokolwiek
chwalebnego, jeźli która cnota i jeźli która chwała,
o tem przemyślajcie. 9 Czegoście się też nauczyli i
coście przyjęli, i słyszeli, i widzieli przy mnie, to czyńcie,
a Bóg pokoju będzie z wami. 10 A uradowałem się
wielce w Panu, żeście się już wżdy znowu zazielenili w
swojem staraniu o mię, jakoż i staraliście się o to, lecz
wam na sposobnym czasie schodziło. 11 Nie żebym to
mówił dla niedostatku; bomci się ja nauczył, na tem
przestawać, co mam. 12 Umiem i uniżać się, umiem i
obfitować; wszędy i we wszystkich rzeczach jestem
wyćwiczony i nasyconym być, i łaknąć, i obfitować, i
niedostatek cierpieć; 13 Wszystko mogę w Chrystusie,
który mię posila. 14 Wszakże dobrzeście uczynili,
żeście społecznie dogodzili uciskowi mojemu. 15 A
wiecie i wy Filipensowie, iż na początku Ewangielii,
gdym wyszedł z Macedonii, żaden mi zbór nie udzielił

na rachunek dawania i brania, tylko wy sami; **16** Ponieważ i do Tesaloniki raz i drugi, czego potrzeba było, posłaliście mi, **17** Nie przeto, żebym datku szukał; ale szukam pożytku, który by obfitował na rachunku waszym. **18** Gdyżem odebrał wszystko i mam dostatek, pełenem, wziąwszy od Epafrodyta, co posłano od was, wonność dobrego zapachu, ofiarę przyjemną i Bogu się podobającą. **19** A Bóg mój napełni wszelką potrzebę waszę według bogactwa swego, chwalebnie, w Chrystusie Jezusie. **20** A Bogu i Ojcu naszemu niech będzie chwała na wieki wieków. Amen. **(aiōn g165)** **21** Pozdrówcie wszystkich świętych w Chrystusie Jezusie. Pozdrawiają was bracia, którzy są ze mną. **22** Pozdrawiają was wszyscy święci; ale osobliwie, którzy są z cesarskiego domu. **23** Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa niech będzie z wami wszystkimi. Amen.

Kolosan

1 Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa przez wolę Bożą,
i Tymoteusz brat, **2** Tym, którzy są w Kolosiech,
świętym i wiernym braciom w Chrystusie Jezusie. Łaska
wam i pokój niech będzie od Boga, Ojca naszego, i od
Pana Jezusa Chrystusa. **3** Dziękujemy Bogu i Ojcu
Pana naszego Jezusa Chrystusa, zawsze modląc się
za was, **4** Usłyszawszy o wierze waszej w Chrystusie
Jezusie i miłości przeciwko wszystkim świętym, **5**
Dla nadziei onej wam odłożonej w niebiesiech, o
którejście przedtem słyszeli przez słowo prawdy, to
jest Ewangielii, **6** Która przyszła do was jako i na
wszystek świat, i przynosi owoc, jako i u was, od
onego dnia, któregoście usłyszeli i poznali łaskę Bożą
w prawdzie. **7** Jakoście się też nauczyli od Epafry,
miłego spółsługi naszego, który jest wiernym sługą
Chrystusowym dla was; **8** Który też oznajmił nam
miłość waszę w duchu. **9** Dlatego i my od onego dnia,
któregośmy to usłyszeli, nie przestajemy się za was
modlić i prosić, abyście byli napełnieni znajomością
woli jego we wszelkiej mądrości i w wyrozumieniu
duchownem. **10** Abyście chodzili przystojnie przed
Panem ku wszelkiemu jego upodobaniu, w każdym
uczynku dobrym owoc przynosząc i rosnąc w znajomości
Bożej, **11** Wszelką mocą umocnieni będąc według
chwalebnej mocy jego, ku wszelkiej cierpliwości i
nieskwapliwości z radością, **12** Dziękując Ojcu, który nas
godnymi uczynił, abyśmy byli uczestnikami dziedzictwa
świętych w światłości; **13** Który nas wyrwał z mocy
ciemności i przeniósł do królestwa Syna swego miłego,
14 W którym mamy odkupienie przez krew jego, to
jest odpuszczenie grzechów; **15** Który jest obrazem
Boga niewidzialnego i pierworodny wszystkich rzeczy
stworzonych. **16** Albowiem przezeń stworzone są
wszystkie rzeczy, które są na niebie i na ziemi, widzialne
i niewidzialne, bądź trony, bądź państwa, bądź księstwa,
bądź zwierzchności, wszystko przezeń i dla niego
stworzone jest. **17** A on jest przed wszystkimi i wszystko
w nim stoi. **18** On też jest głową ciała, to jest kościoła,
który jest początkiem i pierworodnym z umarłych,
aby on między wszystkimi przodkował; **19** Ponieważ
się upodobało Ojcu, aby w nim wszystka zupełność
mieszkała. **20** I żeby przezeń z sobą pojednał wszystko,
uczyniwszy pokój przez krew krzyża jego; przezeń,
mówię, tak to, co jest na ziemi, jako i to, co jest na
niebiesiech. **21** I was, którzyście niekiedy byli oddaleni i
nieprzyjaciele umysłem w złośliwych uczynkach, teraz
też pojednał. **22** Ciałem własnem swojem przez śmierć,
aby was wystawił świętemi i niepokalanemi, i bez
nagany przed obliczem swojem; **23** Jeźli tylko trwacie
w wierze ugruntowani i utwierdzeni, a nie poruszeni od
nadziei Ewangielii, którąście słyszeli, która jest kazana
wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebem, której
ja Paweł stałem się sługą; **24** Który się teraz raduję
w doległościach moich dla was i dopełniam ostatków
ucisków Chrystusowych na ciele mojem za ciało jego,
które jest kościół. **25** Któregom się ja stał sługą według
daru Bożego, który mi jest dany dla was, abym wypełnił
słowo Boże, **26** To jest, tajemnicę onę, która była
zakryta od wieków i od rodzajów, ale teraz objawiona
jest świętym jego. **(aiōn g165)** **27** Którym chciał Bóg
oznajmić, jakie jest bogactwo tej tajemnicy chwalebnej
między poganami, która jest Chrystus między wami,
nadzieja ona chwały; **28** Którego my opowiadamy,
napominając każdego człowieka i ucząc każdego
człowieka we wszelkiej mądrości, abyśmy wystawili
każdego człowieka doskonałym w Chrystusie Jezusie;
29 W czem też pracuję, bojując według skutecznej mocy
jego, która we mnie dzieło swoje potężnie sprawuje.

2 Albowiem chcę, abyście wiedzieli jako wielką
trudność mam o was i o tych, którzy są w Laodycei i
którzykolwiek nie widzieli oblicza mego w ciele; **2** Aby
pocieszone były serca ich, będąc spojone miłością,
a to ku wszelkiemu bogactwu zupełnego i pewnego
wyrozumienia, ku poznaniu tajemnicy Boga i Ojca, i
Chrystusa, **3** W którym skryte są wszystkie skarby
mądrości i umiejętności. **4** A toć mówię, aby was nikt
fałszywemi dowodami nie oszukał przez wystawną
mowę. **5** Bo aczkolwiek nie jestem obecny ciałem, ale
duchem jestem z wami, radując się i widząc porządek
wasz i utwierdzenie wiary waszej w Chrystusa; **6**
Przetoż jakoście przyjęli Pana Jezusa Chrystusa, tak
w nim chodźcie, **7** Będąc wkorzenieni i wybudowani
na nim, i utwierdzeni w wierze, jakoście się nauczyli,
obfitując w niej z dziękowaniem. **8** Patrzcież, żeby
was kto sobie w korzyść nie obrócił przez filozofiję i
przez próżne oszukanie, ucząc według ustawy ludzkiej,
według żywiołów świata, a nie według Chrystusa,
9 Gdyż w nim mieszka wszystka zupełność bóstwa
cieleśnie. **10** I jesteście w nim dopełnieni, który jest
głową wszelkiego księstwa i zwierzchności, **11** W którym
i obrzezani jesteście obrzezką nie ręką uczynioną,
to jest, zewlekłszy ciało wszystkich grzechów ciała
przez obrzezkę Chrystusową. **12** Pogrzebieni z nim
będąc w chrzcie; w którymeście też społem z nim
wzbudzeni przez wiarę, którą sprawuje Bóg, który go
wzbudził od umarłych. **13** I was, gdyście byli umarłymi
w grzechach i nieobrzezce ciała waszego, wespół z
nim ożywił, odpuściwszy wam wszystkie grzechy. **14**
Zmazawszy on, który był przeciwko nam, cyrograf w
ustawach zależący, który nam był przeciwny, zniósł go
z pośrodku, przybiwszy go do krzyża; **15** I złupiwszy
księstwa i mocy, wiódł je na podziw, jawnie tryumfując z

nich sam przez się. 16 Niechajże was tedy nikt nie sądzi
dla pokarmu, albo dla napoju; albo z strony święta, albo
nowiu miesiąca, albo sabatów, 17 Które są cieniem
rzeczy przyszłych, ale prawdą jest ciało Chrystusowe.
18 Niechaj was nikt wygranego zakładu nie osądza, który
się dobrowolnie w pokorę i w służbę Aniołów, których
nie widział, wdaje, próżno się nadymając z umysłu
ciała swego. 19 A nie trzymając się głowy Chrystusa, z
którego wszystko ciało przez stawy i związania posiłek
biorąc i wespół spojone będąc, rośnie wzrostem Bożym.
20 Jeźliście tedy umarli z Chrystusem żywiołom świata
tego, przeczże się, jakobyście jeszcze żyli światu,
ustawami bawicie? 21 Mówią niektórzy: Nie dotykaj się,
ani kosztuj, ani ruszaj; 22 Co wszystko kazi się samem
używaniem, według przykazań i nauk ludzkich; 23 Które
mają kształt mądrości w nabożeństwie dobrowolnie
obranem i w pokorze, i w niefolgowaniu ciału; wszakże
nie mają żadnej wagi, tylko do nasycenia ciała służą.

3 A tak jeźliście powstali z Chrystusem, tego, co
jest w górze, szukajcie, gdzie Chrystus na prawicy
Bożej siedzi; 2 O tem, co jest w górze, myślcie, nie o
tem, co jest na ziemi. 3 Albowiemeście umarli i żywot
wasz skryty jest z Chrystusem w Bogu. 4 Ale gdy
się Chrystus, on żywot nasz, pokaże, tedy i wy z nim
okażecie się w chwale. 5 Umartwiajcież tedy członki
wasze, które są na ziemi; wszeteczeństwo, nieczystość,
namiętność, złą pożądliwość i łakomstwo, które jest
bałwochwalstwem, 6 Dla których rzeczy przychodzi
gniew Boży na syny odporne. 7 W którycheście i wy
niekiedy chodzili, gdyście żyli w nich. 8 Lecz teraz
złóżcie i wy to wszystko: gniew, zapalczywość, złość,
bluźnierstwo i sprośną mowę z ust waszych. 9 Nie
kłamcie jedni przeciwko drugim, gdyżeście zewlekli
człowieka starego z uczynkami jego, 10 A oblekliście
nowego tego, który się odnawia w znajomość, podług
obrazu tego, który go stworzył. 11 Gdzie nie masz Greka
i Żyda, obrzezki i nieobrzezki, cudzoziemca i Tatarzyna,
niewolnika i wolnego; ale wszystko i we wszystkich
Chrystus. 12 Przetoż przyobleczcie jako wybrani
Boży, święci i umiłowani, wnętrzności miłosierdzia,
dobrotliwość, pokorę, cichość, cierpliwość, 13 Znaszając
jedni drugich i odpuszczając sobie wzajemnie, jeźli
ma kto przeciw komu skargę: jako i Chrystus odpuścił
wam, tak i wy. 14 A nad to wszystko (przyobleczcie)
miłość, która jest związką doskonałości. 15 A pokój
Boży niech rząd prowadzi w sercach waszych, do
któregoście też powołani w jedno ciało; a bądźcie
wdzięcznymi. 16 Słowo Chrystusowe niechaj mieszka
w was obficie ze wszelką mądrością, nauczając i
napominając samych siebie przez psalmy i hymny,
i pieśni duchowne, wdzięcznie śpiewając w sercach
waszych Panu. 17 A wszystko, cokolwiek czynicie w
słowie albo w uczynku, wszystko czyńcie w imieniu
Pana Jezusa, dziękując Bogu i Ojcu przezeń. 18 Żony!
Bądźcie poddane mężom swym, tak jako przystoi w
Panu. 19 Mężowie! Miłujcie żony wasze, a nie bądźcie
surowymi przeciwko nim. 20 Dziatki! Posłuszne bądźcie
rodzicom we wszystkiem; albowiem się to podoba
Panu. 21 Ojcowie! Nie pobudzajcie do gniewu dzieci
waszych, aby serca nie traciły. 22 Słudzy! Posłuszni
bądźcie we wszystkiem panom cielesnym, nie służąc
na oko jako ci, co się ludziom podobać chcą, ale w
szczerości serca, bojąc się Boga. 23 A wszystko,
cokolwiek czynicie, z duszy czyńcie, jako Panu, a nie
ludziom. 24 Wiedząc, iż od Pana weźmiecie zapłatę
dziedzictwa; albowiem Panu Chrystusowi służycie. 25 A
ten, co krzywdę czyni, odniesie zapłatę ukrzywdzenia,
a nie maszci względu na osoby u Boga.

4 Panowie! Sprawiedliwie i słusznie się z sługami
obchodźcie, wiedząc, iż i wy Pana macie w
niebiesiech. 2 W modlitwach trwajcie, czując w nich
z dziękowaniem, 3 Modląc się społecznie i za nami,
aby nam Bóg otworzył drzwi słowa, żebyśmy mówili o
tajemnicy Chrystusowej dla której też jestem związany.
4 Abym ją objawił, jako mi się godzi mówić. 5
Mądrze chodźcie przed obcymi, czas odkupując. 6
Mowa wasza niech zawsze będzie przyjemna, solą
okraszona, abyście wiedzieli, jakobyście każdemu
z osobna odpowiedzieć mieli. 7 O wszystkiem, co
się ze mną dzieje oznajmi wam Tychykus, miły brat
i wierny sługa, i spółsługa w Panu, 8 Któregom
posłał do was dla tego samego, aby się wywiedział,
co się z wami dzieje i pocieszył serca wasze; 9 Z
Onezymem, wiernym a miłym bratem, który jest z
was; ci wam wszystko oznajmią, co się tu dzieje. 10
Pozdrawia was Arystarchus spółwięzień mój i Marek,
siostrzeniec Barnabaszowy, (o któremeście wzięli
rozkazanie: Jeźliby do was przyszedł, przyjmijcież go.)
11 I Jezus, którego zowią Justem, którzy są z obrzezki.
Ci tylko są pomocnikami moimi w królestwie Bożem,
którzy byli pociechą moją. 12 Pozdrawia was Epafras,
który z was jest sługa Chrystusowy, który zawsze
bojuje za was w modlitwach, abyście stali doskonałymi
i zupełnymi we wszelkiej woli Bożej. 13 Bo mu daję
świadectwo, iż gorliwą miłość ma przeciwko wam i
przeciwko tym, którzy są w Laodycei i którzy są w
Hijerapolu. 14 Pozdrawia was Łukasz, lekarz miły, także
i Demas. 15 Pozdrówcie braci, którzy są w Laodycei,
i Nymfasa, i zbór, który jest w domu jego. 16 A gdy
ten list u was przeczytany będzie, sprawcie to, aby
też był w Laodyceńskim zborze przeczytany; a ten,
który jest pisany z Laodycei i wy też przeczytajcie. 17
A powiedzcie Archipowi: Patrzaj na to posługiwanie,
któreś przyjął w Panu, abyś je wypełnił. 18 Pozdrowienie

ręką moją Pawłową. Pamiętajcie na więzienie moje.
Łaska niech będzie z wami. Amen.

I Tesaloniczan

1 Paweł i Sylwan, i Tymoteusz zborowi
Tesaloniceńskiemu w Bogu Ojcu i w Panu Jezusie
Chrystusie. Łaska wam i pokój niech będzie od
Boga Ojca naszego, i od Pana Jezusa Chrystusa.
2 Dziękujemy Bogu zawsze za was wszystkich,
wzmiankę czyniąc o was w modlitwach naszych,
3 Bez przestanku przypominając skuteczną onę wiarę
waszę i onę pracowitą miłość, i onę cierpliwą nadzieję
w Panu naszym, Jezusie Chrystusie, przed Bogiem
i Ojcem naszym. **4** Wiedząc, bracia umiłowani od
Boga, wybranie wasze, **5** Gdyż Ewangielija nasza nie
była u was tylko w mowie, ale też w mocy i w Duchu
Świętym, i we wszelkiem upewnieniu, jako wiecie,
jakimyśmy byli między wami dla was. **6** A wyście się
naśladowcami naszymi i Pańskimi stali, przyjąwszy
słowo we wszelkiem uciśnieniu z radością Ducha
Świętego, **7** Tak żeście się wy stali za wzór wszystkim
wierzącym w Macedonii i w Achai. **8** Albowiem od was
się rozgłosiło słowo Pańskie, nie tylko w Macedonii i w
Achai, ale się też rozeszła na wszelkie miejsce wiara
wasza, która jest w Bogu, tak iż nam nie trzeba, o tem
co mówić; **9** Ponieważ oni sami oznajmują o was, jakie
było przyjście nasze do was i jakoście się nawrócili do
Boga od bałwanów, abyście służyli Bogu żywemu i
prawdziwemu, **10** I oczekiwali Syna jego z niebios,
którego wzbudził od umarłych, to jest Jezusa, który nas
wyrwał od gniewu przyszłego.

2 Albowiem wy sami wiecie, bracia! że przyjście
nasze do was nie było próżne; **2** Ale chociażeśmy i
przedtem cierpieli, i zelżeni byli (jako wiecie) w mieście
Filipach, wszakże bezpiecznieśmy sobie poczęli w
Bogu naszym, w opowiadaniu u was Ewangielii Bożej z
wielkim bojem, **3** Albowiem napominanie nasze nie
było z oszukania, ani z nieczystości, ani z zdrady;
4 Ale jako nas Bóg sobie upodobał, żeby nam była
zwierzona Ewangielija, tak mówimy, nie jako ludziom
się podobając, ale Bogu, który sobie upodobywa
serca nasze. **5** Albowiem nigdyśmy nie używali mowy
pochlebnej, jako wiecie; aniśmy pod zasłoną czego
łakomstwu dogadzali; Bóg jest świadkiem; **6** Aniśmy
szukali od ludzi chwały, ani od was, ani od inszych,
mogąc wam być ciężkimi, jako Apostołowie Chrystusowi;
7 Aleśmy byli skromnymi między wami, jako gdy mamka
odchowuje dziatki swoje. **8** Tak wam życzliwymi będąc,
gotowiśmy byli użyczyć wam nie tylko Ewangielii Bożej,
ale też i dusz naszych, dlatego iżeście nam miłymi
byli. **9** Albowiem pamiętajcie, bracia! pracę naszę i
trudy, gdyż w nocy i we dnie robiąc, abyśmy żadnego z
was nie obciążyli, kazaliśmy u was Ewangielię Bożą.
10 Wyście świadkami i Bóg, żeśmy świętobliwie i
sprawiedliwie, i bez nagany żyli między wami, którzyście
uwierzyli. **11** Jakoż wiecie, żeśmy każdego z was,
jako ojciec dziatki swoje, napominali i cieszyli, **12** I
oświadczali się, abyście chodzili godnie Bogu, który
was powołał do swego królestwa i do chwały. **13**
Przetoż i my dziękujemy Bogu bez przestanku, iż
przyjąwszy słowo Boże, któreście słyszeli od nas,
przyjęliście nie jako słowo ludzkie, ale (jako w prawdzie
jest) jako słowo Boże, które też skuteczne jest w was,
którzy wierzycie. **14** Albowiem wy, bracia! staliście się
naśladowcami zborów Bożych, które są w żydowskiej
ziemi, w Chrystusie Jezusie; boście i wy też cierpieli
od ziomków waszych, jako i oni od Żydów. **15** Którzy i
Pana Jezusa zabili, i swoich własnych proroków, i nas
wygnali, a Bogu się nie podobają, i wszystkim ludziom
są przeciwni, **16** Zabraniając nam, żebyśmy nie mówili
poganom, żeby byli zbawieni, aby tak zawsze dopełniali
grzechów swoich; albowiem przyszedł na nich gniew aż
do końca. **17** Lecz my, bracia! będąc pozbawieni was
na chwileczkę obliczem, nie sercem, tem pilniejśmy
się starali oglądać oblicze wasze z wielką żądnością.
18 Dlategośmy chcieli przyjść do was (zwłaszcza ja
Paweł) i raz, i drugi; ale nam przekaził szatan. **19**
Albowiem któraż jest nadzieja nasza, albo radość, albo
korona chluby? Izali nie wy przed oblicznością Pana
naszego, Jezusa Chrystusa w przyjście jego? **20** Wy
zaiste jesteście chwałą naszą i radością.

3 Przeto nie mogąc dłużej znosić, upodobało się nam,
abyśmy sami w Atenach zostali. **2** I posłaliśmy
Tymoteusza, brata naszego i sługę Bożego, i pomocnika
naszego w Ewangielii Chrystusowej, aby was utwierdził
i napominał z strony wiary waszej. **3** Aby się żaden nie
poruszał w tych uciskach; gdyż sami wiecie, żeśmy
na to wystawieni. **4** Albowiem gdyśmy byli u was,
opowiadaliśmy wam, żeśmy mieli być uciśnieni, jakoż
się też to stało, i wiecie o tem. **5** Dlatego i ja, nie mogąc
tego dłużej znosić, posłałem go, abym się dowiedział o
wierze waszej, by was snać nie kusił ten, co kusi, a nie
była daremna praca nasza. **6** Lecz teraz Tymoteusz
od was do nas przyszedł i zwiastował nam wesołą
nowinę o wierze i miłości waszej, a iż nas zawsze
dobrze wspominacie, żądając nas widzieć, tak jako
i my was. **7** Dlatego pocieszeni jesteśmy, bracia! z
was w każdym utrapieniu i potrzebie naszej przez
wiarę waszę; **8** Bo teraz my żyjemy, jeźli wy stoicie
w Panu. **9** Albowiem jakież dziękowanie możemy
Bogu oddać za was za wszelkie wesele, którem się
weselimy dla was przed Bogiem naszym? **10** W nocy i
we dnie bardzo się gorliwie modląc, abyśmy oglądali
oblicze wasze i dopełnili niedostatków wiary waszej.
11 Lecz sam Bóg i Ojciec nasz, i Pan nasz, Jezus
Chrystus, niech wyprostuje drogę naszę do was; **12**

A was Pan niech pomnoży i obfitującymi uczyni w
miłości jednego ku drugiemu, i ku wszystkim, jako i
nas ku wam, 13 Aby utwierdzone były serca wasze
nienaganione w świętobliwości przed Bogiem i Ojcem
naszym, na przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa,
ze wszystkimi świętymi jego.

4 A dalej mówiąc, bracia! prosimy was i napominamy
przez Pana Jezusa, jakoście przyjęli od nas,
jakobyście sobie mieli postępować i Bogu się podobać,
abyście tem więcej obfitowali; 2 Gdyż wiecie, jakieśmy
wam rozkazania dali przez Pana Jezusa. 3 Albowiem ta
jest wola Boża, to jest poświęcenie wasze, żebyście się
powściągali od wszeteczeństwa; 4 A żeby umiał każdy
z was naczyniem swojem władać w świętobliwości i w
uczciwości, 5 Nie w namiętności żądzy, jako i poganie,
którzy nie znają Boga; 6 I aby nikt nie uciskał i nie
oszukiwał w żadnej sprawie brata swego: bo Pan jest
mścicielem tego wszystkiego, jakośmy wam przedtem
powiadali i oświadczali. 7 Bo nas nie powołał Bóg
ku nieczystości, ale ku poświęceniu. 8 A przetoż kto
to odrzuca, nie odrzuca człowieka, ale Boga, który
nam też dał Ducha swego Świętego. 9 A o miłości
braterskiej nie potrzeba wam pisać; boście wy sami
od Boga nauczeni, abyście miłowali jedni drugich.
10 Albowiem też to czynicie przeciwko wszystkim
braciom, którzy są we wszystkiej Macedonii; ale was
napominamy, bracia! iżbyście tem więcej obfitowali,
11 I pilnie się starali, abyście spokojnymi byli i rzeczy
swoich pilnowali, i pracowali własnymi rękami swemi,
jakośmy wam przykazali; 12 Abyście uczciwie chodzili
przed obcymi, a w niczem abyście nie mieli niedostatku.
13 A nie chcę, bracia! abyście wiedzieć nie mieli o
tych, którzy zasnęli, iżbyście się nie smucili, jako i
drudzy, którzy nadziei nie mają. 14 Albowiem jeźli
wierzymy, iż Jezus umarł i zmartwychwstał, tak Bóg
i tych, którzy zasnęli w Jezusie, przywiedzie z nim.
15 Boć to wam powiadamy słowem Pańskiem, że my,
którzy żywi pozostaniemy do przyjścia Pańskiego, nie
uprzedzimy onych, którzy zasnęli. 16 Gdyż sam Pan z
okrzykiem, a głosem archanielskim i z trąbą Bożą zstąpi
z nieba, a pomarli w Chrystusie powstaną najpierwej.
17 Zatem my żywi, którzy pozostaniemy, wespół z nimi
zachwyceni będziemy w obłokach naprzeciwko Panu
na powietrze, a tak zawsze z Panem będziemy. 18
Przetoż pocieszajcie jedni drugich temi słowy.

5 A o czasach i o chwilach, bracia! nie potrzebujecie,
aby wam pisano. 2 Albowiem sami dostatecznie
wiecie, iż on dzień Pański jako złodziej w nocy, tak
przyjdzie. 3 Bo gdy mówić będą: Pokój i bezpieczeństwo!
tedy na nich nagłe zginienie przyjdzie, jako ból na
niewiastę brzemienną, a nie ujdą. 4 Lecz wy, bracia!
nie jesteście w ciemności, aby was on dzień jako
złodziej zachwycił. 5 Wszyscy wy jesteście synowie
światłości i synowie dnia; nie jesteśmy synowie nocy
ani ciemności. 6 Przeto nie śpijmy jako i insi, ale czujmy
i bądźmy trzeźwymi. 7 Albowiem którzy śpią, w nocy
śpią, a którzy się upijają, w nocy się upijają. 8 Lecz my
synami dnia będąc, bądźmy trzeźwymi, oblekłszy się w
pancerz wiary i miłości, i w przyłbicę nadziei zbawienia.
9 Gdyż Bóg nie postawił nas ku gniewu, ale ku nabyciu
zbawienia przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa, 10
Który umarł za nas, abyśmy lub czujemy, lub śpimy,
wespół z nim żyli. 11 Przetoż napominajcie jedni drugich
i budujcie jeden drugiego, jako i czynicie. 12 A prosimy
was, bracia! abyście poznali tych, którzy pracują między
wami i którzy są przełożonymi waszymi w Panu, i
napominają was; 13 Abyście ich jak najbardziej miłowali
dla ich pracy. Pokój też zachowajcie między sobą.
14 A prosimy was, bracia! napominajcie tych, którzy
nie stoją w rzędzie, cieszcie bojaźliwych, znaszajcie
słabych, nieskwapliwymi bądźcie przeciwko wszystkim;
15 Patrzcie, aby kto złem za złe komu nie oddawał; ale
zawsze dobrego naśladujcie, i sami między sobą i ku
wszystkim. 16 Zawsze się radujcie. 17 Bez przestanku
się módlcie. 18 Za wszystko dziękujcie; albowiem tać
jest wola Boża w Chrystusie Jezusie przeciwko wam.
19 Ducha nie zagaszajcie. 20 Proroctw nie lekceważcie.
21 Wszystkiego doświadczajcie, a co jest dobrego, tego
się trzymajcie. 22 Od wszelkiego podobieństwa złości
się wstrzymywajcie. 23 A sam Bóg pokoju niech was
zupełnie poświęci; a cały duch wasz, i dusza, i ciało
niech będą bez nagany na przyjście Pana naszego,
Jezusa Chrystusa, zachowane. 24 Wiernyż jest ten,
który was powołał, który też to uczyni, 25 Bracia!
módlcie się za nami. 26 Pozdrówcie braci wszystkich z
pocałowaniem świętem. 27 Poprzysięgam was przez
Pana, aby ten list przeczytany był wszystkim braciom
świętym. 28 Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa,
niech będzie z wami. Amen.

II Tesaloniczan

1 Paweł i Sylwan, i Tymoteusz zborowi
Tesaloniceńskiemu w Bogu, Ojcu naszym, i w
Panu Jezusie Chrystusie. **2** Łaska wam i pokój
niech będzie od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa
Chrystusa. **3** Powinniśmy Bogu zawsze dziękować
za was, bracia! tak jako się godzi, iż bardzo rośnie
wiara wasza i pomnaża się miłość każdego z was,
jednych przeciwko drugim, **4** Tak iż i my sami chlubimy
się z was we zborach Bożych z waszej cierpliwości
i wiary we wszystkich prześladowaniach waszych
i w uciskach, które ponosicie. **5** Co jest jawnym
dowodem sprawiedliwego sądu Bożego, abyście
godnymi byli poczytani królestwa Bożego, dla którego
też cierpicie, **6** Ponieważ sprawiedliwa jest u Boga,
żeby wzajem oddał uciśnienie tym, którzy was uciskają;
7 A wam, którzyście uciśnieni, odpocznienie z nami
przy objawieniu Pana Jezusa z nieba z Aniołami mocy
jego, **8** W ogniu płomienistym oddawając pomstę tym,
którzy Boga nie znają i tym, którzy nie są posłuszni
Ewangielii Pana naszego, Jezusa Chrystusa; **9** Którzy
pomstę odniosą, wieczne zatracenie od obliczności
Pańskiej i od chwały mocy jego. **(aiōnios g166)** **10** Gdy
przyjdzie, aby był uwielbiony w świętych swoich i aby
się dziwnym okazał we wszystkich wierzących (dlatego
iż uwierzono naszemu świadectwu u was) w on dzień.
11 Dlaczego też modlimy się zawsze za was, aby Bóg
nasz godnymi was uczynił powołania tego i wypełnił
wszystko upodobanie dobrotliwości swojej, i skutek
wiary w mocy. **12** Aby było uwielbione imię Pana
naszego, Jezusa Chrystusa w was, a wy w nim, według
łaski Boga naszego i Pana Jezusa Chrystusa.

2 A prosimy was, bracia! przez przyjście Pana naszego
Jezusa Chrystusa i nasze zgromadzenie do niego,
2 Abyście się nie zaraz dali zrażać z zmysłu waszego,
ani sobą trwożyć, lub przez ducha lub przez mowę,
lub przez list, jakoby od nas pisany, jakoby nadchodził
dzień Chrystusowy. **3** Niech was nikt nie zwodzi żadnym
sposobem; albowiem nie przyjdzie on dzień, ażby
pierwej przyszło odstąpienie i byłby objawiony człowiek
on grzechu, on syn zatracenia. **4** Który się sprzeciwia i
wynosi nad to wszystko, co się zowie Bogiem, albo co
ma Boską cześć, tak iż on w kościele Bożym jako Bóg
usiądzie, udawając się za Boga. **5** Izali nie pamiętacie,
iż jeszcze z wami będąc, o temem wam powiadał?
6 A teraz wiecie, co przeszkadza, aby był objawiony
czasu swego. **7** Albowiem się już sprawuje tajemnica
nieprawości, tylko że ten, który teraz przeszkadza,
przeszkadzać będzie, ażby był z pośrodku odjęty. **8** A
tedy objawiony będzie on niezbożnik, którego Pan zabije
duchem ust swoich i zniesie objawieniem przyjścia
swego. **9** Którego niezbożnika przyjście jest podług
skutku szatańskiego, ze wszelką mocą i znakami, i
cudami kłamliwemi, **10** I ze wszystkiem oszukaniem
nieprawości w tych, którzy giną, przeto iż miłości
prawdy nie przyjęli, aby byli zbawieni. **11** A przetoż
pośle im Bóg skutek błędów, aby wierzyli kłamstwu,
12 Aby byli osądzeni wszyscy, którzy nie uwierzyli
prawdzie, ale sobie upodobali niesprawiedliwość. **13**
Lecz my powinniśmy Bogu dziękować zawsze za was,
bracia umiłowani od Pana! iż was Bóg od początku
wybrał ku zbawieniu w poświęceniu Ducha i w wierze
prawdy, **14** Do czego was powołał przez Ewangieliję
naszę ku dostąpieniu chwały Pana naszego, Jezusa
Chrystusa. **15** Przetoż, bracia! stójcie, a trzymajcie się
nauki podanej, którejście się nauczyli lub przez mowę,
lub przez list nasz. **16** A sam Pan nasz, Jezus Chrystus
i Bóg a Ojciec nasz, który nas umiłował i dał pociechę
wieczną, i nadzieję dobrą przez łaskę, **(aiōnios g166)** **17**
Niech cieszy serca wasze i utwierdza was w każdej
mowie i w uczynku dobrym.

3 Na ostatek, bracia! módlcie się za nas, aby się
słowo Pańskie szerzyło i rozsławiało, jako i u
was; **2** I abyśmy byli wyrwani od niezbędnych i złych
ludzi; albowiem nie wszystkich jest wiara. **3** Aleć
wierny jest Pan, który was utwierdzi i strzec będzie
od złego. **4** A ufamy w Panu o was, iż to, co wam
rozkazujemy, i czynicie i czynić będziecie. **5** A Pan niech
sprawuje serca wasze ku miłości Bożej i ku cierpliwemu
oczekiwaniu Chrystusa. **6** A rozkazujemy wam, bracia!
w imieniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, abyście się
odłączyli od każdego brata nieporządnie chodzącego,
a nie według podanej nauki, którą wziął od nas. **7**
Albowiem sami wiecie, jako nas potrzeba naśladować,
ponieważeśmy nie żyli między wami nieporządnie; **8**
Aniśmy darmo chleba jedli u kogo, ale z pracą i z
kłopotem we dnie i w nocy robiąc, abyśmy nikomu
z was ciężkimi nie byli; **9** Nie iżbyśmy tej mocy nie
mieli, ale żebyśmy wam sami siebie za przykład podali,
abyście nas naśladowali. **10** Albowiem gdyśmy byli u
was, tośmy wam rozkazali, że jeźli kto nie chce robić,
niechajże też nie je. **11** Bo słyszymy, iż niektórzy między
wami nieporządnie chodzą, nic nie robiąc, ale się
niepotrzebnemi rzeczami bawiąc. **12** Przetoż takowym
rozkazujemy i napominamy ich przez Pana naszego,
Jezusa Chrystusa, aby w pokoju robiąc, swój własny
chleb jedli. **13** A wy, bracia! nie słabiejcie, dobrze
czyniąc. **14** A jeźli kto jest nieposłuszny słowu naszemu
przez list pisanemu, tego naznaczcie, a nie mieszajcie
się z nim, aby się zawstydził; **15** Wszakże nie miejcie
go za nieprzyjaciela, ale napominajcie jako brata. **16** A
sam Pan pokoju niech wam da pokój zawsze i wszelkim
sposobem. Pan niech będzie z wami wszystkimi. **17**

Pozdrowienie ręką moją Pawłową, co jest znakiem
w każdym liście; tak piszę. **18** Łaska Pana naszego,
Jezusa Chrystusa, niech będzie z wami wszystkimi.
Amen.

I Tymoteusza

1 Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa podług
rozrządzenia Boga, zbawiciela naszego, i Pana
Jezusa Chrystusa, który jest nadzieja nasza, **2**
Tymoteuszowi, własnemu synowi w wierze, niech
będzie łaska, miłosierdzie, pokój od Boga, Ojca
naszego, i Chrystusa Jezusa, Pana naszego. **3**
Jakom cię prosił, abyś został w Efezie, gdym szedł
do Macedonii, patrzże, abyś rozkazał niektórym, żeby
inaczej nie uczyli. **4** I nie bawili się baśniami i
wywodami nieskończonemi rodzaju, które więcej sporów
przynoszą, niż zbudowania Bożego, które w wierze
zależy. **5** Lecz koniec przykazania jest miłość z czystego
serca i z sumienia dobrego, i z wiary nieobłudnej. **6**
Czego niektórzy jako celu uchybiwszy, obrócili się ku
próżnomówności. **7** Chcąc być nauczycielami zakonu,
nie rozumieją ani tego, co mówią, ani co za pewne
twierdzą. **8** A wiemy, że dobry jest zakon, jeźliby go kto
przystojnie używał, **9** Wiedząc to, że sprawiedliwemu
nie jest zakon postanowiony, ale niesprawiedliwym i
niepoddanym, niepobożnym i grzesznikom, złośliwym
i nieczystym, ojcomordercom i matkomordercom,
mężobójcom, **10** Wszetecznikom, samcołożnikom,
ludokradcom, kłamcom, krzywoprzysiężcom, i jeźli co
innego jest przeciwnego zdrowej nauce. **11** Według
chwalebnej Ewangielii błogosławionego Boga, która mi
jest zwierzona. **12** Przetoż dziękuję temu, który mię
umocnił, Chrystusowi Jezusowi, Panu naszemu, iż mię
za wiernego osądził, na usługiwanie postanowiwszy
mię. **13** Którym pierwej był bluźniercą i prześladowcą, i
gwałtownikiem; alem miłosierdzia dostąpił, bom to z
niewiadomości czynił, będąc w niewierze. **14** Lecz nader
obfitowała łaska Pana naszego z wiarą i z miłością,
która jest w Chrystusie Jezusie. **15** Wierna jest ta
mowa i wszelkiego przyjęcia godna, iż Chrystus Jezus
przyszedł na świat, aby grzeszników zbawił, z których
jam jest pierwszy. **16** Alem dlatego miłosierdzia dostąpił,
aby na mnie pierwszym okazał Jezus Chrystus wszelką
cierpliwość na przykład tym, którzy weń uwierzyć mają
ku żywotowi wiecznemu. **(aiōnios g166)** **17** Przetoż królowi
wieków nieśmiertelnemu, niewidzialnemu samemu
mądremu Bogu, niech będzie cześć i chwała na
wieki wieków. Amen. **(aiōn g165)** **18** Toć rozkazanie
zalecam, synu Tymoteuszu! abyś według proroctw,
które uprzedziły o tobie, bojował w nich on dobry
bój, **19** Mając wiarę i dobre sumienie, które niektórzy
odrzuciwszy, szkodę podjęli w wierze; **20** Z których jest
Hymeneusz i Aleksander, którychem oddał szatanowi,
aby pokarani będąc, nauczyli się nie bluźnić.

2 Napominam tedy, aby przed wszystkiemi rzeczami
czynione były prośby, modlitwy, przyczyny i
dziękowania za wszystkich ludzi; **2** Za królów i za
wszystkich w przełożeństwie będących, abyśmy cichy
i spokojny żywot wiedli we wszelkiej pobożności i
uczciwości. **3** Albowiem to jest rzecz dobra i przyjemna
przed Bogiem, zbawicielem naszym, **4** Który chce, aby
wszyscy ludzie byli zbawieni i ku znajomości prawdy
przyszli. **5** Boć jeden jest Bóg, jeden także pośrednik
między Bogiem i ludźmi, człowiek Chrystus Jezus.
6 Który dał samego siebie na okup za wszystkich,
co jest świadectwem czasów jego. **7** Na com ja jest
postanowiony za kaznodzieję i Apostoła, (prawdę
mówię w Chrystusie, nie kłamię), za nauczyciela pogan
w wierze i w prawdzie. **8** Chcę tedy, aby się mężowie
modlili na każdem miejscu, podnosząc czyste ręce bez
gniewu i bez poswarku. **9** Także i niewiasty, aby się
ubiorem przystojnym ze wstydem i skromnością zdobiły,
nie z trefionemi włosami, albo złotem, albo perłami, albo
szatami kosztownemi, **10** Ale (jako przystoi niewiastom,
które się ozywają do pobożności), dobremi uczynkami.
11 Niewiasta niech się uczy w milczeniu ze wszelkiem
poddaństwem. **12** Bo niewieście nie pozwalam uczyć,
ani władzy mieć nad mężem, ale aby była w milczeniu.
13 Bo Adam pierwszy stworzony jest, potem Ewa. **14**
I Adam nie był zwiedziony, ale niewiasta zwiedziona
będąc, przestępstwa przyczyną była. **15** Lecz zbawiona
będzie przez rodzenie dziatek, jeźliby zostały w wierze
i w miłości, i w świętobliwości z miernością.

3 Wierna jest ta mowa: Jeźli kto biskupstwa żąda,
dobrej pracy żąda. **2** Ale biskup ma być nienaganiony,
mąż jednej żony, czuły, trzeźwy, poważny, gościnny, ku
nauczaniu sposobny; **3** Nie pijanica wina, nie bitny,
nie sprośnego zysku chciwy, ale słuszność miłujący,
nieswarliwy, niełakomy; **4** Który by dom swój dobrze
rządził, który by dziatki miał w posłuszeństwie ze
wszelaką uczciwością; **5** (Bo jeźliby kto nie umiał swego
własnego domu rządzić, jakoż pieczę będzie miał o
kościele Bożym?) **6** Nie nowotny, aby będąc nadęty,
nie wpadł w sąd potwarcy. **7** Musi też mieć świadectwo
dobre od obcych, aby nie wpadł w hańbę i w sidło
potwarcy. **8** Dyjakonowie także mają być poważni, nie
dwoistego słowa, nie pijanicy wielu wina, nie chciwi
sprośnego zysku, **9** Mający tajemnicę wiary w czystem
sumieniu. **10** A ci też niech będą pierwej doświadczeni,
zatem niech służą, jeźli są bez nagany; **11** Żony także
niech mają poważne, nie potwarliwe, trzeźwe, wierne
we wszystkiem. **12** Dyjakonowie niech będą mężami
jednej żony, którzy by dziatki dobrze rządzili i własne
domy. **13** Albowiem którzy by dobrze służyli, stopień
sobie dobry zjednają i wielkie bezpieczeństwo w wierze,
która jest w Chrystusie Jezusie. **14** Toć tobie piszę,
mając nadzieję, że w rychle przyjdę do ciebie; **15** A
jeźlibym omieszkał, abyś wiedział, jako się masz w

domu Bożym sprawować, który jest kościołem Boga
żywego, filarem i utwierdzeniem prawdy. 16 A zaprawdę
wielka jest tajemnica pobożności, że Bóg objawiony
jest w ciele, usprawiedliwiony jest w duchu, widziany
jest od Aniołów, kazany jest poganom, uwierzono mu
na świecie, wzięty jest w górę do chwały.

4 A Duch jawnie mówi, iż w ostateczne czasy odstaną
niektórzy od wiary, słuchając duchów zwodzących i
nauk dyjabelskich, 2 W obłudzie kłamstwo mówiących i
piętnowane mających sumienie swoje, 3 Zabraniających
wstępować w małżeństwo, rozkazujących wstrzymywać
się od pokarmów, które Bóg stworzył ku przyjmowaniu z
dziękowaniem wiernym i tym, którzy poznali prawdę. 4
Bo wszelkie stworzenie Boże dobre jest, a nic nie ma być
odrzuconem, co z dziękowaniem bywa przyjmowane; 5
Albowiem poświęcone bywa przez słowo Boże i przez
modlitwę. 6 To przekładając braciom, będziesz dobrym
sługą Chrystusa Jezusa, wychowanym w słowach wiary
i nauki dobrej, którejś naśladował. 7 A świeckich i
babich baśni chroń się; ale się ćwicz w pobożności. 8
Albowiem cielesne ćwiczenie mało jest pożyteczne;
lecz pobożność do wszystkiego jest pożyteczna, mając
obietnicę żywota teraźniejszego i przyszłego. 9 Wierna
to jest mowa i wszelkiego przyjęcia godna. 10 Albowiem
przeto też pracujemy i lżeni bywamy, że nadzieję mamy
w Bogu żywym, który jest zbawicielem wszystkich ludzi,
a najwięcej wiernych. 11 To przykazuj i tego nauczaj.
12 Żaden młodością twoją niech nie gardzi; ale bądź
przykładem wiernych w mowie, w obcowaniu, w miłości,
w duchu, w wierze, w czystości. 13 Póki nie przyjdę,
pilnuj czytania, napominania i nauki. 14 Nie zaniedbywaj
daru Bożego, który w tobie jest, któryć dany jest przez
prorokowanie z włożeniem rąk starszych. 15 O tem
rozmyślaj, tem się zabawiaj, aby postępek twój jawny
był wszystkim. 16 Pilnuj samego siebie i nauczania,
trwaj w tych rzeczach; bo to czyniąc, i samego siebie
zbawisz, i tych, którzy cię słuchają.

5 Starszemu nie łaj, ale jako ojca napominaj,
młodszych jako braci, 2 Starsze niewiasty jako matki,
młodsze jako siostry, ze wszelaką czystością. 3 Wdowy
miej w uczciwości, które prawdziwie są wdowami. 4
A jeźli która wdowa dzieci albo wnuczęta ma, niech
się uczą pierwej przeciwko domowi własnemu być
pobożnemi i wzajem oddawać rodzicom; albowiem
to jest rzecz chwalebna i przyjemna przed obliczem
Bożem. 5 A która jest prawdziwie wdowa i osierociała,
ma nadzieję w Bogu i trwa w prośbach i w modlitwach w
nocy i we dnie. 6 Ale która w rozkoszach żyje, ta żyjąc
umarłą jest. 7 To tedy rozkazuj, żeby były nienaganione.
8 A jeźli kto o swoich, a najwięcej o domowych starania
nie ma, wiary się zaprzał i gorszy jest niż niewierny.
9 Wdowa niech będzie obrana, która by nie miała
mniej niż sześćdziesiąt lat, która była żoną jednego
męża, 10 Mająca świadectwo w dobrych uczynkach,
jeźli dzieci wychowała, jeźli gości przyjmowała, jeźli
świętych nogi umywała, jeźli utrapionych wspomagała,
jeźli każdego uczynku dobrego naśladowała. 11 Wdów
zasię młodszych chroń się; bo gdyby się zbestwiły
przeciw Chrystusowi, chcą za mąż iść, 12 Mając
osądzenie, iż pierwszą wiarę odrzuciły; 13 Owszem też
próżnując uczą się chodzić od domu do domu; a nie
tylko są próżnujące, ale też świegotliwe, niepotrzebnemi
rzeczami się bawiące, mówiąc, co nie przystoi. 14
Chcę tedy, aby młodsze szły za mąż, dzieci rodziły,
gospodyniami były; przeciwnikowi żadnej przyczyny nie
dawały ku obmowisku; 15 Albowiem się już niektóre
obróciły za szatanem. 16 Przetoż, jeźli który wierny
albo która wierna ma wdowy, niechże je opatruje, a
niech zbór nie będzie obciążony, aby tym, które są
prawdziwie wdowami, starczyło. 17 Starsi, którzy się w
przełożeństwie dobrze sprawują, niech będą mieni za
godnych dwojakiej czci, a zwłaszcza ci, którzy pracują
w słowie i w nauce. 18 Albowiem Pismo mówi: Wołowi
młócącemu nie zawiążesz gęby; i: Godzien jest robotnik
zapłaty swojej. 19 Przeciwko starszemu nie przyjmuj
skargi, chyba za dwoma albo trzema świadkami. 20 A
tych, którzy grzeszą, strofuj przed wszystkimi, aby i
drudzy bojaźń mieli. 21 Oświadczam się przed Bogiem i
Panem Jezusem Chrystusem, i przed Anioły wybranymi,
abyś tych rzeczy przestrzegał, w osobach nie brakując,
nic nie czyniąc z przychylności. 22 Rąk z prędka na
nikogo nie wkładaj, ani bądź uczestnikiem cudzych
grzechów: samego siebie czystym zachowaj. 23 Samej
wody więcej nie pijaj, ale używaj po trosze wina dla
żołądka twego i częstych chorób twoich. 24 Grzechy
niektórych ludzi przedtem są jawne i uprzedzają na
sąd, a za niektórymi idą pozad. 25 Także też dobre
uczynki przedtem są jawne; ale które są insze, utaić się
nie mogą.

6 Którzykolwiek słudzy są pod jarzmem, niech
rozumieją panów swych godnych być wszelakiej
czci, aby imię Boże i nauka nie była bluźniona. 2 A
którzy mają panów wiernych, niech nimi nie gardzą,
dlatego iż są braćmi, ale tem raczej niech służą, iż są
wierni i mili, dobrodziejstwa Bożego uczestnicy. Tego
nauczaj i do tego upominaj. 3 Jeźli kto inaczej uczy,
a nie przystępuje do zdrowych mów Pana naszego,
Jezusa Chrystusa, i do tej nauki, która jest według
pobożności, 4 Taki nadęty jest i nic nie umie, ale
szaleje około gadek i sporów o słowa, z których
pochodzi zazdrość, swar, złorzeczenia, złe podejrzenia,
5 Przewrotne ćwiczenia ludzi umysłu skażonego i
którzy pozbawieni są prawdy, którzy rozumieją, że
pobożność jest zyskiem cielesnym; odstąpże od takich.

6 A jestci wielki zysk pobożność z przestawaniem
na swem; 7 Albowiem niceśmy nie przynieśli na ten
świat, bez pochyby że też wynieść nic nie możemy;
8 Ale mając żywność i odzienie, na tem przestawać
mamy. 9 Bo którzy chcą bogatymi być, wpadają w
pokuszenie i w sidło, i w wiele głupich i szkodliwych
pożądliwości, które pogrążają ludzi na zatracenie i
zginienie. 10 Albowiem korzeń wszystkiego złego jest
miłość pieniędzy, których niektórzy pragnąc, pobłądzili
od wiary i poprzebijali się wieloma boleściami. 11 Ale
ty, człowiecze Boży! chroń się takich rzeczy, a naśladuj
sprawiedliwości, pobożności, wiary, miłości, cierpliwości,
cichości. 12 Bojuj on dobry bój wiary, chwyć się żywota
wiecznego, do któregoś też powołany, i wyznałeś dobre
wyznanie przed wieloma świadkami. (aiōnios g166) 13
Rozkazuję ci przed Bogiem, który wszystko ożywia i
przed Chrystusem Jezusem, który oświadczył przed
Ponckim Piłatem dobre wyznanie, 14 Abyś zachował
to przykazanie, będąc bez zmazy, bez nagany, aż do
objawienia Pana naszego, Jezusa Chrystusa, 15 Które
czasów swoich okaże on błogosławiony i sam możny
król królujących i Pan panujących; 16 Który sam ma
nieśmiertelność i mieszka w światłości nieprzystępnej,
którego nie widział żaden z ludzi, ani widzieć może;
któremu niech będzie cześć i moc wieczna. Amen.
(aiōnios g166) 17 Bogaczom w tym teraźniejszym wieku
rozkaż, aby nie byli wysokomyślnymi, ani nadziei
pokładali w bogactwie niepewnem, ale w Bogu żywym,
który nam wszystkiego obficie ku używaniu dodaje:
(aiōn g165) 18 Aby innym dobrze czynili, w uczynki dobre
bogatymi byli, radzi dawali, a radzi udzielali, 19 Skarbiąc
sami sobie grunt dobry na przyszły czas, aby otrzymali
żywot wieczny. 20 O Tymoteuszu! strzeż tego, czegoć
się powierzono, a brzydź się świecką próżnomównością
i sprzeczaniem około fałszywie nazwanej umiejętności,
21 Którą się niektórzy szczycąc z strony wiary, celu
uchybili. Łaska niech będzie z tobą. Amen.

II Tymoteusza

1 Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa przez wolę
Bożą, według obietnicy żywota onego, który jest w
Chrystusie Jezusie; **2** Tymoteuszowi, miłemu synowi,
niech będzie łaska, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i
Chrystusa Jezusa, Pana naszego. **3** Dziękuję Bogu,
któremu służę z przodków w czystem sumieniu, że
cię bez przestanku wspominam w prośbach moich, w
nocy i we dnie, **4** Żądając cię widzieć, wspominając na
twoje łzy, abym był radością napełniony, **5** Przywodząc
sobie na pamięć onę, która w tobie jest, nieobłudną
wiarę, która pierwej mieszkała w babce twojej Loidzie
i w matce twojej Eunice, a pewienem, że i w tobie
mieszka. **6** Dla której przyczyny przypominam ci, abyś
wzniecał dar Boży, który w tobie jest przez włożenie rąk
moich. **7** Albowiem nie dał nam Bóg Ducha bojaźni,
ale mocy i miłości, i zdrowego zmysłu. **8** Przetoż
nie wstydź się za świadectwo Pana naszego, ani za
mię, więźnia jego, ale cierp złe z Ewangieliją według
mocy Bożej. **9** Który nas zbawił i powołał powołaniem
świętem, nie według uczynków naszych, ale według
postanowienia swego i łaski, która nam jest dana w
Chrystusie Jezusie przed czasy wiecznemi. **(aiōnios g166)** **10** A teraz objawiona jest przez okazanie się
zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa, który i śmierć
zgładził, i żywot na jaśnię wywiódł, i nieśmiertelność
przez Ewangieliję, **11** Której jam jest postanowiony
kaznodzieją i Apostołem, i nauczycielem pogan. **12**
Dla której też przyczyny te rzeczy cierpię; aleć się nie
wstydzę, gdyż wiem, komum uwierzył i pewienem, iż on
mocen jest tego, czego mi się powierzył, strzec aż do
onego dnia. **13** Zatrzymaj wzór zdrowych słów, któreś
ode mnie usłyszał, w wierze i w miłości, która jest w
Chrystusie Jezusie. **14** Strzeż dobrego pokładu przez
Ducha Świętego, który w nas mieszka. **15** Wiesz to, iż
mię odstąpili wszyscy, którzy są w Azyi, z których jest
Fygellus i Hermogenes. **16** Niech da Pan miłosierdzie
swoje Onezyforowemu domowi, iż mię często ochłodził
i za łańcuch mój się nie wstydził; **17** Ale będąc w
Rzymie, bardzo mię pilno szukał i znalazł. **18** Niech mu
Pan da, aby znalazł miłosierdzie u Pana w on dzień; a
ty lepiej wiesz, jako mi wiele usługiwał w Efezie.

2 Przetoż ty, synu mój! zmacniaj się w łasce, która
jest w Chrystusie Jezusie; **2** A coś słyszał ode mnie
przed wieloma świadkami, tegoż się powierz wiernym
ludziom, którzy by sposobni byli i inszych nauczać.
3 Przetoż ty cierp złe, jako dobry żołnierz Jezusa
Chrystusa. **4** Żaden, który żołnierkę służy, nie wikle się
sprawami tego żywota, aby się temu, od którego za
żołnierza przyjęty jest, podobał. **5** A choćby się też kto
potykał, nie bywa koronowany, jeźliby się przystojnie
nie potykał. **6** Oracz, który pracuje, ma najprzód pożytki
odbierać. **7** Rozumiej, co mówię, a Pan niech ci da
we wszystkiem wyrozumienie. **8** Pamiętaj, iż Jezus
Chrystus powstał z martwych, który jest z nasienia
Dawidowego, według Ewangielii mojej, **9** W której
cierpię złe, jakoby złoczyńca, aż do związek; aleć słowo
Boże nie jest związane. **10** Przetoż wszystko znoszę
dla wybranych, aby i oni zbawienia dostąpili, które
jest w Chrystusie Jezusie, z chwałą wieczną. **(aiōnios g166)** **11** Wierna jest ta mowa; albowiem jeźliśmy z nim
umarli, z nim też żyć będziemy. **12** Jeźli cierpimy, z
nim też królować będziemy; jeźli się go zapieramy, i on
się nas zaprze. **13** Jeźliśmy niewiernymi, on wiernym
zostaje i zaprzeć samego siebie nie może. **14** Te rzeczy
przypominaj, oświadczając przed obliczem Pańskiem,
aby się nie wdawali w spory około słów, co ku niczemu
nie jest pożyteczne, tylko ku podwróceniu tych, którzy
słuchają. **15** Staraj się, abyś się doświadczonym stawił
Bogu robotnikiem, który by się nie zawstydził i który
by dobrze rozbierał słowo prawdy. **16** A świeckim
próżnomównościom czyń wstręt; albowiem postępują
ku większej niepobożności. **17** A mowa ich szerzy się
jako kancer (rak), z których jest Hymeneusz i Filetus, **18**
Którzy względem prawdy celu uchybili, gdy powiadają,
iż się już stało zmartwychwstanie i podwracają wiarę
niektórych. **19** A wszakże mocny stoi grunt Boży, mając
tę pieczęć: Zna Pan, którzy są jego; i Niech odstąpi
od niesprawiedliwości wszelki, który mianuje imię
Chrystusowe. **20** A w wielkim domu nie tylko są naczynia
złote i srebrne, ale też drewniane i gliniane, a niektóre
ku uczciwości, drugie zasię ku zelżywości. **21** Jeźliby
tedy kto samego siebie oczyścił od tych rzeczy, będzie
naczyniem ku uczciwości, poświęconem i użytecznem
Panu, do wszelkiej dobrej sprawy zgotowanem. **22**
Chroń się też pożądliwości młodzieńczych, a naśladuj
sprawiedliwości, wiary, miłości, pokoju z tymi, którzy
wzywają Pana z czystego serca. **23** Chroń się też gadek
głupich i nieumiejętnych, wiedząc, iż rodzą zwady. **24**
Ale sługa Pański nie ma być zwadliwy, lecz ma być
układny przeciwko wszystkim, sposobny ku nauczaniu,
złych cierpliwie znaszający; **25** Który by w cichości
nauczał tych, którzy się sprzeciwiają, owaby im kiedy
Bóg dał pokutę ku uznaniu prawdy, **26** Aby obaczywszy
się, wywikłali się z sidła dyjabelskiego, od którego
pojmani są ku czynieniu woli jego.

3 A to wiedz, iż w ostateczne dni nastaną czasy trudne.
2 Albowiem będą ludzie sami siebie miłujący, łakomi,
chlubni, pyszni, bluźniercy, rodzicom nieposłuszni,
niewdzięczni, niepobożni, **3** Bez przyrodzonej miłości,
przymierza nie trzymający, potwarcy, niepowściągliwi,
nieskromni, dobrych nie miłujący, **4** Zdrajcy, skwapliwi,
nadęci, rozkoszy raczej miłujący niż miłujący Boga; **5**

Którzy mają kształt pobożności, ale się skutku jej zaparli;
i tych się chroń. 6 Albowiem z tych są ci, którzy się
wrywają w domy i pojmane wiodą niewiastki grzechami
obciążone, które uwodzą rozmaite pożądliwości; 7 Które
się zawsze uczą, a nigdy do znajomości prawdy przyjść
nie mogą. 8 A jako Jannes i Jambres sprzeciwiali
się Mojżeszowi, tak i ci sprzeciwiają się prawdzie,
ludzie rozumu skażonego, odrzuceni z strony wiary. 9
Ale nie postąpią dalej; albowiem głupstwo ich jawne
będzie wszystkim, jako i onych było. 10 Aleś ty doszedł
nauki mojej, sposobu żywota mego, przedsięwzięcia
wiary, nieskwapliwości, miłości i cierpliwości, 11
Prześladowania, ucierpienia, które mię spotkały w
Antyjochii, w Ikonii i w Listrze, jakiem prześladowania
podejmował; a ze wszystkich wyrwał mię Pan. 12
Aleć i wszyscy, którzy chcą pobożnie żyć w Chrystusie
Jezusie, prześladowani będą. 13 Lecz źli ludzie i
zwodziciele postąpią w gorsze, jako zwodzący tak i
zwiedzeni. 14 Ale ty trwaj w tem, czegoś się nauczył
i czegoć powierzono, wiedząc, od kogoś się tego
nauczył. 15 A iż z dzieciństwa umiesz Pisma święte,
które cię mogą uczynić mądrym ku zbawieniu przez
wiarę, która jest w Chrystusie Jezusie. 16 Wszystko
Pismo od Boga jest natchnione i pożyteczne ku nauce,
ku strofowaniu, ku naprawie, ku ćwiczeniu, które jest w
sprawiedliwości; 17 Aby człowiek Boży był doskonały,
ku wszelkiej sprawie dobrej dostatecznie wyćwiczony.

4 Ja tedy oświadczam się przed Bogiem i Panem
Jezusem Chrystusem, który ma sądzić żywych i
umarłych w sławnem przyjściu swojem i królestwie
swojem; 2 Każ słowo Boże, nalegaj w czas albo nie w
czas, strofuj, grom i napominaj ze wszelką cierpliwością
i nauką. 3 Albowiem przyjdzie czas, gdy zdrowej
nauki nie ścierpią, ale według swoich pożądliwości
zgromadzą sobie sami nauczycieli, mając świerzbiące
uszy, 4 A odwrócą uszy od prawdy, a ku baśniom je
obrócą. 5 Ale ty bądź czułym we wszystkiem, cierp
złe, wykonywaj uczynek kaznodziei, usługiwania twego
zupełnie dowódź. 6 Albowiem ja już bywam ofiarowany,
a czas rozwiązania mego nadchodzi. 7 Dobrym bój
bojował, biegem wykonał, wiaręm zachował; 8 Zatem
odłożona mi jest korona sprawiedliwości, którą mi
odda w on dzień Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko
mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali sławne przyjście
jego. 9 Staraj się, abyś do mnie przyszedł rychło. 10
Albowiem Demas mię opuścił, umiłowawszy ten świat,
i poszedł do Tesaloniki, Krescens do Galacyi, Tytus
do Dalmacyi; (aiōn g165) 11 Sam tylko Łukasz ze mną
jest. Marka wziąwszy, przywiedź ze sobą; bo mi jest
bardzo pożyteczny ku posłudze. 12 A Tychykam posłał
do Efezu. 13 Opończę, którąm zostawił w Troadzie
u Karpusa, gdy przyjdziesz, przynieś z sobą i księgi,
zwłaszcza membrany. 14 Aleksander kotlarz wiele mi
złego wyrządził; niech mu Pan odda według uczynków
jego. 15 Którego i ty się strzeż; albowiem się bardzo
sprzeciwił słowom naszym. 16 W pierwszej obronie
mojej żaden przy mnie nie stał, ale mię wszyscy
opuścili; niech im to nie będzie przyczytane. 17 Ale Pan
przy mnie stał i umocnił mię, aby przez mię zupełnie
utwierdzone było kazanie, a iżby je słyszeli wszyscy
poganie, i byłem wyrwany z paszczęki lwiej. 18 A
wyrwie mię Pan z każdego uczynku złego i zachowa do
królestwa swego niebieskiego; któremu chwała na wieki
wieków. Amen. (aiōn g165) 19 Pozdrów Pryszkę i Akwilę,
i dom Onezyforowy. 20 Erastus został w Koryncie, a
Trofimam zostawił w Milecie chorego. 21 Staraj się,
abyś przyszedł przed zimą. Pozdrawia cię Eubulus i
Pudens, i Linus, i Klaudyja, i bracia wszyscy. 22 Pan
Jezus Chrystus niech będzie z duchem twoim. Łaska
Boża niech będzie z wami. Amen.

Tytusa

1 Paweł, sługa Boży i Apostoł Jezusa Chrystusa
według wiary wybranych Bożych i znajomości
prawdy, która jest według pobożności, **2** Ku
nadziei żywota wiecznego, który obiecał przed czasy
wiekuistemi ten, który nie kłamie, Bóg, a objawił czasów
swoich, **(aiōnios g166)** **3** To słowo swoje przez kazanie,
które mi jest zwierzone według rozrządzenia zbawiciela
naszego Boga: **4** Tytusowi, własnemu synowi według
spólnej wiary, łaska, miłosierdzie i pokój niech będzie
od Boga Ojca, i Pana Jezusa Chrystusa, zbawiciela
naszego. **5** Dlategom cię zostawił w Krecie, abyś
to, co tam jeszcze zostaje, w rząd dobry wprawił i
postanowił po miastach starszych, jakom ci ja był
rozkazał; **6** Jeźli kto jest bez nagany, mąż jednej
żony, dzieci wierne mający, które by nie mogły być
obwinione w zbytku, albo niepoddane rządowi. **7**
Albowiem biskup ma być bez nagany, jako szafarz
Boży, nie sam sobie się podobający, nie gniewliwy,
nie pijanica wina, nie bitny, nie szukający zysku
sprośnego; **8** Ale gościnny, dobre miłujący, roztropny,
sprawiedliwy, świętobliwy, powściągliwy, **9** Trzymający
się onej wiernej mowy, która jest według nauki, iżby
też mógł napominać nauką zdrową i tych, którzy się
sprzeciwiają, przekonywać; **10** Albowiem jest wiele
rządowi niepoddanych, próżnomównych i zwodzicieli
myśli, a najwięcej tych, którzy są z obrzezki, **11** Którym
trzeba usta zatkać; którzy całe domy podwracają, ucząc
rzeczy niesłusznych dla zysku sprośnego. **12** Powiedział
niektóry z nich własny ich prorok: Kreteńczycy zawsze
są kłamcami, złemi bestyjami, brzuchami leniwemi. **13**
To świadectwo jest prawdziwe; dla której przyczyny
ostro ich karz, aby zdrowi byli w wierze. **14** Nie pilnując
żydowskich baśni i przykazań ludzi tych, którzy się
odwracają od prawdy. **15** Wszystkoć czyste czystym,
lecz pokalanym i niewiernym nie masz nic czystego, ale
pokalany jest i umysł, i sumienie ich. **16** Udawają, że
Boga znają; ale uczynkami swemi tego się zapierają,
będąc obrzydłymi i nieposłusznymi, a do wszelkiego
dobrego uczynku niesposobnymi.

2 A ty mów co należy na zdrową naukę. **2** Starcy, aby
byli trzeźwi, poważni, roztropni, zdrowi w wierze,
w miłości, w cierpliwości. **3** Także i stare niewiasty
niech chodzą w ubiorze przystojnym, jako przystoi
świętym; niech nie będą potwarliwe, nie kochające się
w wielu wina, poczciwych rzeczy nauczające; **4** Aby
młodych pań rozumu uczyły, jakoby mężów swoich
i dziatki miłować miały, **5** A były roztropne, czyste,
domu pilne, dobrotliwe, mężom swym poddane, aby
słowo Boże nie było bluźnione. **6** Młodzieńców także
napominaj, aby byli trzeźwi; **7** We wszystkiem samego
siebie wystawiając za wzór dobrych uczynków, mając w
nauce całość, powagę, **8** Słowo zdrowe, nienaganione,
aby ten, kto by się sprzeciwił, zawstydzić się musiał,
nie mając nic, co by o was miał złego mówić. **9** Sług
nauczaj, aby byli poddani panom swoim, we wszystkiem
się im podobając, nie odmawiając, **10** W niczem nie
oszukując, ale we wszystkiem wierność uprzejmą
pokazując, aby naukę zbawiciela naszego, Boga, we
wszystkiem zdobili. **11** Albowiem okazała się łaska
Boża, zbawienna wszystkim ludziom, **12** Ćwicząca
nas, abyśmy odrzekłszy się niepobożności i świeckich
pożądliwości, trzeźwie i sprawiedliwie, i pobożnie
żyli na tym świecie, **(aiōn g165)** **13** Oczekując onej
błogosławionej nadziei i objawienia chwały wielkiego
Boga i zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa; **14**
Który dał samego siebie za nas, aby nas wykupił od
wszelkiej nieprawości i oczyścił sobie samemu lud
własny, gorliwie naśladujący dobrych uczynków. **15** To
mów i napominaj, i strofuj ze wszelką powagą; żaden
tobą niechaj nie gardzi.

3 Napominaj ich, aby zwierzchnościom i
przełożeństwom poddanymi i posłusznymi byli, i aby
do każdego dobrego uczynku gotowymi byli; **2** Nikogo
nie lżyli, byli niezwadliwymi, ale układnymi, okazując
wszelką skromność przeciwko wszystkim ludziom. **3**
Albowiem i myśmy byli niekiedy głupimi, upornymi,
błądzącymi, służąc pożądliwościom i rozkoszom
rozmaitym, w złości i w zazdrości mieszkając,
przemierzłymi, jedni drugich nienawidzącymi, **4** Ale gdy
się okazała dobrotliwość i miłość ku ludziom zbawiciela
naszego, Boga, **5** Nie z uczynków sprawiedliwości,
które byśmy my czynili, ale podług miłosierdzia swego
zbawił nas przez omycie odrodzenia i odnowienia
Ducha Świętego, **6** Którego wylał na nas obficie przez
Jezusa Chrystusa, zbawiciela naszego, **7** Abyśmy
usprawiedliwieni będąc łaską jego, stali się dziedzicami
według nadziei żywota wiecznego. **(aiōnios g166)** **8**
Wiernać to mowa; a chcę, abyś ty to twierdził, aby
się starali, jakoby w dobrych uczynkach przodkowali,
którzy uwierzyli Bogu. **9** A te rzeczy są dobre i ludziom
pożyteczne; a głupich gadek i wyliczania rodzajów,
i sporów, i swarów zakonnych pohamuj; albowiem
są niepożyteczne i próżne. **10** Człowieka heretyka
po pierwszem i wtórem napominaniu strzeż się, **11**
Wiedząc, iż takowy jest wywrócony i grzeszy, będąc
sam własnym sądem swoim osądzony. **12** Gdy poślę
do ciebie Artemana albo Tychyka, staraj się, abyś do
mnie przyszedł do Nikopolim; bom tam postanowił
zimować. **13** Zenasa nauczonego w zakonie i Apollona
pilnie odprowadź, aby im na niczem nie schodziło. **14** A
niech się uczą i nasi w dobrych uczynkach przodkować,
gdzie tego potrzeba, żeby nie byli nieużytecznymi. **15**

Pozdrawiają cię, którzy są ze mną wszyscy. Pozdrów tych, którzy nas miłują w wierze. Łaska Boża niech będzie ze wszystkimi wami. Amen.

Filemona

1 Paweł, więzień Chrystusa Jezusa i Tymoteusz brat,
Filemonowi miłemu a pomocnikowi naszemu, **2** I Apfii
miłej i Archipowi, społecznemu naszemu bojownikowi, i
zborowi, który jest w domu twoim. **3** Łaska wam i pokój
niech będzie od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa
Chrystusa. **4** Dziękuję Bogu mojemu zawsze wzmiankę
czyniąc o tobie w modlitwach moich, **5** Słysząc o miłości
i o wierze, którą masz przeciwko Panu Jezusowi i
przeciwko wszystkim świętym; **6** Aby społeczność wiary
twojej była skuteczna ku poznaniu wszystkiego dobrego,
które w was jest przez Chrystusa Jezusa. **7** Albowiem
radość wielką mamy i pociechę z miłości twojej, bracie!
iż wnętrzności świętych są ochłodzone przez cię. **8**
Przetoż choć mam wielką bezpieczność w Chrystusie,
abym ci rozkazał, co przynależy; **9** Jednak dla miłości
raczej proszę, takowym będąc, to jest Paweł stary, a
teraz i więzień Jezusa Chrystusa. **10** Proszę cię tedy za
synem moim Onezymem, któregom urodził w więzieniu
mojem; **11** Który tobie niekiedy był niepożyteczny,
ale teraz tobie i mnie bardzo pożyteczny; któregom
odesłał, **12** Przetoż go ty jako wnętrzności moje przyjmij.
13 Któregom ja chciał przy sobie zatrzymać, aby mi
posługiwał zamiast ciebie w więzieniu dla Ewangielii.
14 Ale bez woli twojej nie chciałem nic uczynić, aby
dobry twój uczynek nie był jako z przymuszenia, ale z
dobrej woli. **15** Albowiem snać dla tego odłączył się był
na chwilę od ciebie, abyś go zaś miał wiecznie, **(aiōnios
g166)** **16** Już nie jako sługę, ale więcej niż sługę, to jest
brata miłego, zwłaszcza mnie, a jako daleko więcej
tobie i według ciała, i w Panu. **17** Przetoż maszli mię za
towarzysza, przyjmij go jako mię. **18** A jeźlić w czem
niepraw, albo ci co winien, to mnie przyczytaj. **19** Jam
Paweł napisał ręką moją, ja nagrodzę, żeć nie rzekę,
iżeś mi i samego siebie winien. **20** Tak, bracie! niech cię
w tem użyję w Panu, ochłodź wnętrzności moje w Panu.
21 Pewien będąc posłuszeństwa twego, pisałem ci,
wiedząc, że i więcej, niż mówię uczynisz. **22** Zaraz mi
też i gospodę zgotuj; albowiem spodziewam się, iż wam
przez modlitwy wasze darowany będę. **23** Pozdrawiają
cię Epafras, spółwięzień mój w Chrystusie Jezusie,
24 Marek, Arystarchus, Demas, Łukasz, pomocnicy
moi. **25** Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, niech
będzie z duchem waszym. Amen.

Hebrajczyków

1 Częstokroć i wieloma sposobami mawiał niekiedy
Bóg ojcom przez proroków; 2 W te dni ostateczne
mówił nam przez Syna swego, którego postanowił
dziedzicem wszystkich rzeczy, przez którego i wieki
uczynił. (aiōn g165) 3 Który będąc jasnością chwały
i wyrażeniem istności jego, i zatrzymując wszystkie
rzeczy słowem mocy swojej, oczyszczenie grzechów
naszych przez samego siebie uczyniwszy, usiadł
na prawicy majestatu na wysokościach, 4 Tem się
zacniejszym stawszy nad Anioły, czem zacniejsze nad
nie odziedziczył imię. 5 Albowiem któremuż kiedy z
Aniołów rzekł: Tyś jest syn mój, jam cię dziś spłodził? I
zasię: Ja mu będę ojcem, a on mnie będzie synem? 6 A
zasię, gdy wprowadza pierworodnego na okrąg świata,
mówi: A niech się mu kłaniają wszyscy Aniołowie Boży.
7 A zasię o Aniołach mówi: Który Anioły swoje czyni
duchami, a sługi swoje płomieniem ognistym. 8 Ale do
Syna mówi: Stolica twoja, o Boże! na wieki wieków;
laska sprawiedliwości jest laska królestwa twego. (aiōn
g165) 9 Umiłowałeś sprawiedliwość, a nienawidziłeś
nieprawości; przetoż pomazał cię, o Boże! Bóg twój
olejkiem wesela nad uczestników twoich. 10 I tyś,
Panie! na początku ugruntował ziemię, a niebiosa są
dziełem rąk twoich. 11 Oneć pominą, ale ty zostajesz; a
wszystkie jako szata zwiotszeją. 12 A jako odzienie
zwiniesz je i będą odmienione; ale ty tenżeś jest, a lata
twoje nie ustaną. 13 A do któregoż kiedy z Aniołów rzekł:
Siądź po prawicy mojej, dokąd nie położę nieprzyjaciół
twoich podnóżkiem nóg twoich? 14 Izali wszyscy nie
są duchami usługującymi, którzy na posługę bywają
posłani dla tych, którzy zbawienie odziedziczyć mają?

2 Przetoż musimy tem pilniej przestrzegać tego, cośmy
słyszeli, byśmy snać nie przeciekli. 2 Bo ponieważ
przez Anioły mówione słowo było pewne, a każde
przestępstwo i nieposłuszeństwo wzięło sprawiedliwą
zapłatę pomsty: 3 Jakoż my ucieczemy, jeźli zaniedbamy
tak wielkiego zbawienia, które wziąwszy początek
opowiadania przez samego Pana od tych, którzy go
słyszeli, nam jest potwierdzone? 4 Którym i Bóg
świadectwo wydawał przez znamiona i cuda, i rozliczne
mocy, i przez udzielanie Ducha Świętego według
woli swojej. 5 Albowiem nie Aniołom poddał świat
przyszły, o którym mówimy. 6 A świadczył ktoś na
niektórem miejscu, mówiąc: Cóż jest człowiek, iż nań
pamiętasz, albo syn człowieczy, iż go nawiedzasz? 7
Na małą chwilę mniejszym uczyniłeś go od Aniołów,
chwałą i czcią ukoronowałeś go i postanowiłeś go nad
uczynkami rąk twoich, 8 Wszystkoś poddał pod nogi
jego. A poddawszy mu wszystko, nic nie zostawił, co
by mu poddanego nie było; lecz teraz jeszcze nie
widzimy, aby mu wszystko poddane było. 9 Ale tego,
który na małą chwilę mniejszym stał się od Aniołów,
Jezusa, widzimy przez ucierpienie śmierci chwałą i czcią
ukoronowanego, aby z łaski Bożej za wszystkich śmierci
skosztował. 10 Albowiem należało na tego, dla którego
jest wszystko i przez którego jest wszystko, aby wiele
synów do chwały przywodząc wodza zbawienia ich
przez ucierpienie doskonałym uczynił. 11 Bo ten, który
poświęca i ci, którzy bywają poświęceni, z jednego są
wszyscy, dla której przyczyny nie wstydzi się ich braćmi
nazywać, 12 Mówiąc: Opowiem imię twoje braciom
moim, w pośrodku zgromadzenia śpiewać ci będę. 13
I zasię: Ja w nim ufać będę; a zasię: Oto ja i dzieci,
które mi dał Bóg. 14 Ponieważ tedy dzieci społeczność
mają ciała i krwi, i on także stał się ich uczestnikiem,
aby przez śmierć zniszczył tego, który miał władzę
śmierci, to jest dyjabła, 15 A iżby wyswobodził tych,
którzy dla bojaźni śmierci po wszystek czas żywota
podlegli byli niewoli. 16 Bo zaiste nigdzie nie przyjął
Aniołów, ale nasienie Abrahamowe przyjął. 17 Skąd
miał być we wszystkiem podobny braciom, aby był
miłosiernym i wiernym najwyższym kapłanem w tem,
co się u Boga na ubłaganie za grzechy ludzkie dziać
miało. 18 Albowiem że sam cierpiał będąc kuszony,
może tych, którzy są w pokusach, ratować.

3 Przetoż, bracia święci, powołania niebieskiego
uczestnicy! obaczcie Apostoła i najwyższego kapłana
wyznania naszego, Chrystusa Jezusa, 2 Wiernego
temu, który go postanowił, jako i Mojżesz był we
wszystkim domu jego. 3 Albowiem tem większej chwały
ten nad Mojżesza godzien, im większą cześć ma
budownik domu, niżeli sam dom. 4 Bo każdy dom
bywa budowany od kogo; ale który wszystkie rzeczy
zbudował, Bóg jest. 5 A byłci Mojżesz wiernym we
wszystkim domu jego, jako sługa, na świadectwo
tego, co potem miało być mówione. 6 Ale Chrystus
jako syn nad domem swoim panuje, którego domem
my jesteśmy, jeźli tylko tę pewną ufność i tę chwałę
nadziei aż do końca stateczną zachowamy. 7 Przetoż
jako mówi Duch Święty: Dziś, jeźlibyście głos jego
usłyszeli, 8 Nie zatwardzajcież serc waszych, jako w
rozdrażnieniu, w dzień onego pokuszenia na puszczy.
9 Gdzie mię kusili ojcowie wasi i doświadczali mię, i
widzieli sprawy moje przez czterdzieści lat. 10 Dlategom
się rozgniewał na ten naród i rzekłem: Ci zawsze
błądzą sercem, a oni nie poznawają dróg moich. 11
Jakom przysiągł w gniewie moim, że nie wnijdą do
odpocznienia mojego. 12 Patrzcież, bracia! by snać nie
było w którym z was serce złe i niewierne, które by
odstępowało od Boga żywego; 13 Ale napominajcie
jedni drugich na każdy dzień, póki się Dziś nazywa, aby
kto z was nie był zatwardzony oszukaniem grzechu. 14

Albowiem staliśmy się uczestnikami Chrystusa, jeźliże
tylko początek tego gruntu aż do końca stateczny
zachowamy. 15 Przetoż póki bywa rzeczone: Dziś,
jeźlibyście głos jego usłyszeli, nie zatwardzajcież serc
waszych, jako w onem rozdrażnieniu. 16 Albowiem
niektórzy usłyszawszy, rozdrażnili Pana, ale nie wszyscy,
którzy byli wyszli z Egiptu przez Mojżesza. 17 A
na którychże się gniewał przez czterdzieści lat? Izali
nie na tych, którzy grzeszyli, których ciała poległy
na puszczy? 18 A którymże przysiągł, że nie mieli
wnijść do odpocznienia jego? Azaż nie tym, którzy byli
nieposłusznymi? 19 I widzimy, iż tam nie mogli wnijść
dla niedowiarstwa.

4 Bójmyż się tedy, aby snać zaniedbawszy obietnicy
o wejściu do odpocznienia jego, nie zdał się kto z
was być upośledzony. 2 Albowiem i nam zwiastowana
jest Ewangielija jako i onym; ale im nie pomogło
słowo, które słyszeli, przeto iż nie było złączone z
wiarą tych, którzy słyszeli. 3 Albowiem wnijdziemy do
odpocznienia, którzyśmy uwierzyli, jako powiedział:
Przetożem przysiągł w gniewie moim, że nie wnijdą do
odpocznienia mojego; choć dokonane są dzieła Boże
od założenia świata. 4 Albowiem tak powiedział na
jednem miejscu o siódmym dniu: I odpoczął Bóg dnia
siódmego od wszystkich spraw swoich. 5 A tu zasię:
Że nie wnijdą do odpocznienia mego. 6 Ponieważ tedy
to zostaje, że niektórzy wchodzą do niego, a ci, którym
pierwej zwiastowano, nie weszli dla niedowiarstwa, 7
Zasię naznacza dzień niektóry: Dziś, mówiąc przez
Dawida po tak długim czasie (jako powiedziano): Dziś,
jeźlibyście głos jego usłyszeli, nie zatwardzajcież serc
waszych. 8 Albowiem jeźliby im Jozue odpocznienie
sprawił, nie mówiłby był potem o inszym dniu. 9 A
tak zostaje jeszcze odpocznienie ludowi Bożemu. 10
Albowiem ktobykolwiek wszedł do odpocznienia jego
i on także odpoczął od spraw swoich, jako i Bóg
od swoich. 11 Starajmyż się tedy, abyśmy weszli
do onego odpocznienia, żeby kto nie wpadł w tenże
przykład niedowiarstwa. 12 Boć żywe jest słowo Boże i
skuteczne, i przeraźliwsze nad wszelki miecz po obu
stronach ostry, i przenikające aż do rozdzielenia i duszy,
i ducha, i stawów, i szpików, i rozeznawające myśli i
zdania serdeczne. 13 A nie masz żadnego stworzenia,
które by nie było jawne przed obliczem jego; owszem
wszystkie rzeczy obnażone są i odkryte oczom tego, o
którym mówimy. 14 Przetoż mając najwyższego kapłana
wielkiego, który przeniknął niebiosa, Jezusa, Syna
Bożego, trzymajmyż się tego wyznania. 15 Albowiem
nie mamy najwyższego kapłana, który by nie mógł z
nami cierpieć krewkości naszych, lecz skuszonego we
wszystkiem na podobieństwo nas, oprócz grzechu. 16
Przystąpmyż tedy z ufnością do tronu łaski, abyśmy
dostąpili miłosierdzia i łaskę znaleźli ku pomocy czasu
przygodnego.

5 Albowiem każdy najwyższy kapłan z ludzi wzięty,
za ludzi bywa postanowiony w tych rzeczach, które
do Boga należą, to jest, aby ofiarował dary i ofiary
za grzechy. 2 Który by mógł, jako przystoi, użalić się
nieumiejętnych i błądzących, będący sam obłożony
krewkością. 3 A dla tej jest powinien, jako za lud, tak
i sam za się ofiarować za grzechy. 4 A nikt sobie
tej czci nie bierze, tylko ten, który bywa powołany
od Boga jako i Aaron. 5 Tak i Chrystus nie sam
sobie tej czci przywłaszczył, aby się stał najwyższym
kapłanem; ale ten, który mu rzekł: Syn mój jesteś
ty, jam cię dziś spłodził. 6 Jako i na inszem miejscu
mówi: Tyś jest kapłanem na wieki według porządku
Melchisedekowego. (aiōn g165) 7 Który za dni ciała
swego modlitwy i uniżone prośby do tego, który go
mógł zachować od śmierci, z wołaniem wielkiem i
ze łzami ofiarował, i wysłuchany jest dla uczciwości.
8 A choć był Synem Bożym, wszakże z tego, co
cierpiał, nauczył się posłuszeństwa. 9 A tak doskonałym
będąc, stał się wszystkim sobie posłusznym przyczyną
zbawienia wiecznego, (aiōnios g166) 10 Nazwany będąc
od Boga kapłanem najwyższym według porządku
Melchisedekowego. 11 O którym wiele by się miało
mówić i trudnych rzeczy do wyłożenia; aleście się
wy stali leniwi ku słuchaniu. 12 Albowiem mając być
nauczycielami względem czasu, zasię potrzebujecie,
aby was uczono, które są pierwsze początki mów
Bożych, i staliście się jako mleka potrzebujący, a nie
twardego pokarmu. 13 Bo każdy, co się tylko mlekiem
karmi, ten nie jest powiadomy mowy sprawiedliwości:
(gdyż jest niemowlątkiem), 14 Aleć doskonałym należy
twardy pokarm, to jest tym, którzy przez przyzwyczajenie
mają zmysły wyćwiczone ku rozeznaniu dobrego i
złego.

6 Przetoż zaniechawszy początkowych nauk o
Chrystusie, miejmy się ku doskonałości, nie znowu
zakładając grunty pokuty od uczynków martwych i
wiary w Boga. 2 Nauki o chrzcie i o wkładaniu rąk, i o
powstaniu umarłych, i o sądzie wiecznym; (aiōnios g166)
3 A to uczynimy, jeźli tylko Bóg dopuści. 4 Albowiem
niemożebne jest, aby ci, którzy są raz oświeceni i
skosztowali daru niebieskiego, i uczestnikami się stali
Ducha Świętego, 5 Skosztowali też dobrego słowa
Bożego i mocy przyszłego wieku, (aiōn g165) 6 Gdyby
odpadli, aby się zaś odnowili ku pokucie, jako ci,
którzy sobie znowu krzyżują Syna Bożego i jawnie
go sromocą. 7 Albowiem ziemia, która często na się
przychodzący deszcz pije i rodzi ziele przygodne tym,
którzy ją sprawują, bierze błogosławieństwo od Boga;
8 Lecz która przynosi ciernie i osty, odrzucona jest i

bliska przeklęstwa, która na koniec bywa spalona. 9
A wszakże, najmilsi! pewniśmy o was coś lepszego i
zbawienia bliższego, chociaż tak mówimy. 10 Albowiem
nie jest Bóg niesprawiedliwy, aby zapamiętał pracy
waszej i pracowitej miłości, którąście okazali ku imieniu
jego, gdyście służyli świętym i jeszcze służycie. 11 A
żądamy, aby każdy z was toż staranie pokazywał ku
nabyciu zupełnej nadziei aż do końca. 12 Abyście nie
byli gnuśnymi, ale naśladowcami tych, którzy przez
wiarę i cierpliwość odziedziczyli obietnicę. 13 Albowiem
Bóg obietnicę czyniąc Abrahamowi, gdy nie miał
przez kogo większego przysiąc, przysiągł przez siebie
samego, 14 Mówiąc: Zaiste błogosławiąc błogosławić
ci będę i rozmnażając rozmnożę cię. 15 A tak długo
czekając, dostąpił obietnicy. 16 Ludzieć wprawdzie przez
większego przysięgają, a przysięga, która się dzieje ku
potwierdzeniu, jest między nimi końcem wszystkich
sporów. 17 Dlatego też Bóg chcąc dostatecznie okazać
dziedzicom obietnicy nieodmienność rady swojej,
uczynił na to przysięgę, 18 Abyśmy przez dwie rzeczy
nieodmienne (w których niemożebne, aby Bóg kłamał),
warowną pociechę mieli, my, którzyśmy się uciekli ku
otrzymaniu wystawionej nadziei, 19 Którą mamy jako
kotwicę duszy, i bezpieczną, i pewną, i wchodzącą
aż wewnątrz za zasłonę, 20 Gdzie przewodnik dla
nas wszedł, Jezus, stawszy się według porządku
Melchisedekowego najwyższym kapłanem na wieki.
(aiōn g165)

7 Albowiem ten Melchisedek był król Salem, kapłan
Boga najwyższego, który zaszedł drogę Abrahamowi,
gdy się wracał od porażki królów i błogosławił mu. 2
Któremu i dziesięciny ze wszystkiego udzielił Abraham;
który najprzód wykłada się król sprawiedliwości, potem
też król Salem, co jest król pokoju. 3 Bez ojca, bez
matki, bez rodu, ani początku dni, ani końca żywota
nie mając, ale przypodobany będąc Synowi Bożemu,
zostaje kapłanem na wieki. 4 Obaczcież tedy, jako
wielki ten był, któremu też dziesięcinę z łupów dał
Abraham patryjarcha. 5 A ci, którzy są z synów Lewiego,
urząd kapłański przyjmujący, rozkazanie mają, aby
brali dziesięcinę od ludu według zakonu, to jest od
braci swoich, choć wyszli z biódr Abrahamowych. 6
Ale ten, którego ród nie jest poczytany między nimi,
dziesięcinę wziął od Abrahama i temu, który miał
obietnicę, błogosławił. 7 A bez wszelkiego sporu
mniejszy od większego błogosławieństwo bierze. 8
A tuć dziesięciny biorą ludzie, którzy umierają; tam
zasię on, o którym świadczono, iż żyje. 9 A iż tak
rzekę i sam Lewi, który dziesięciny bierze, dał w
Abrahamie dziesięcinę. 10 Albowiem jeszcze był w
biodrach ojcowskich, gdy wyszedł przeciwko niemu
Melchisedek. 11 A przetoż byłali doskonałość przez
kapłaństwo lewickie, (gdyż za niego wydany jest zakon
ludowi), jakaż tego jeszcze była potrzeba, aby inszy
kapłan według porządku Melchisedekowego powstał,
a nie był według porządku Aaronowego mianowany?
12 A ponieważ kapłaństwo jest przeniesione, musi też
i zakon przeniesiony być. 13 Bo ten, o którym się to
mówi, inszego jest pokolenia, z którego żaden nie
służył ołtarzowi. 14 Albowiem jawna jest, iż z pokolenia
Judowego poszedł Pan nasz, o którem pokoleniu nic
z strony kapłaństwa nie mówi Mojżesz. 15 Owszem
obficie to jeszcze i z tego jawna jest, iż powstał inszy
kapłan według porządku Melchisedekowego, 16 Który
się stał nie według zakonu przykazania cielesnego, ale
według mocy żywota nieskazitelnego. 17 Albowiem tak
świadczy: Tyś jest kapłanem na wieki według porządku
Melchisedekowego. (aiōn g165) 18 Bo się stało zniesienie
onego przyszłego przykazania dla słabości jego i
niepożytku. 19 Bo niczego do doskonałości nie przywiódł
zakon; ale na miejsce jego wprowadzona jest lepsza
nadzieja, przez którą się przybliżamy do Boga. 20 A to i
względem tego, że nie bez przysięgi jest wprowadzona.
21 Boć się oni bez przysięgi kapłanami stawali, a ten z
przysięgą przez tego, który rzekł do niego: Przysiągł
Pan, a nie będzie tego żałował: Tyś jest kapłanem
na wieki według porządku Melchisedekowego, (aiōn
g165) 22 Tak dalece lepszego przymierza rękojmią stał
się Jezus. 23 Więc też onych wiele bywało kapłanów
dlatego, iż im śmierć nie dopuściła zawsze trwać. 24
Ale ten, iż na wieki zostaje, wieczne ma kapłaństwo,
(aiōn g165) 25 Przetoż i doskonale zbawić może tych,
którzy przez niego przystępują do Boga, zawsze żyjąc,
aby orędował za nimi. 26 Takiegoć zaiste przystało
nam mieć najwyższego kapłana, świętego, niewinnego,
niepokalanego, odłączonego od grzeszników i który
by się stał wyższy nad niebiosa: 27 Który by nie
potrzebował na każdy dzień, jako oni najwyżsi kapłani,
pierwej za swoje grzechy własne ofiar sprawować, a
potem za ludzkie; bo to uczynił raz samego siebie
ofiarowawszy. 28 Albowiem zakon ludzi podległych
krewkości stanowił za najwyższych kapłanów: ale słowo
przysięgi, które się stało po zakonie, postanowiło Syna
Bożego doskonałego na wieki. (aiōn g165)

8 Ale suma tego, co się mówi, ta jest: Iż takiego
mamy najwyższego kapłana, który usiadł na prawicy
stolicy wielmożności na niebiesiech; 2 Sługą będąc
świątnicy, a prawdziwego onego przybytku, który Pan
zbudował, a nie człowiek. 3 Albowiem każdy najwyższy
kapłan ku ofiarowaniu darów i ofiar bywa postanowiony,
skąd potrzeba było, aby i ten miał, co by ofiarował.
4 Bo gdyby był na ziemi, nie byłby kapłanem, póki
by zostawali oni kapłani, którzy według zakonu dary
ofiarują, 5 Którzy służą kształtowi i cieniowi rzeczy

niebieskich, jako Mojżeszowi od Boga powiedziane
było, gdy miał dokończyć przybytku: Patrzajże, (mówi),
abyś uczynił wszystko według kształtu, który ci jest
okazany na tej górze. 6 Ale teraz nasz kapłan tem
zacniejszego urzędu dostąpił, im jest pośrednikiem
lepszego przymierza, które lepszemi obietnicami jest
utwierdzone. 7 Bo gdyby ono pierwsze było bez
przygany, tedyćby wtóremu nie szukano miejsca. 8
Albowiem ganiąc Żydów, mówi: Oto dni idą, mówi
Pan, gdy uczynię z domem Izraelskim i z domem
Judzkim przymierze nowe. 9 Nie według przymierza,
którem uczynił z ojcami ich w dzień, któregom ich
ujął za rękę ich, abym ich wywiódł z ziemi Egipskiej;
albowiem oni nie zostali w tem przymierzu mojem,
a Jam ich zaniedbał, mówi Pan. 10 Przetoż toć jest
przymierze, które postanowię z domem Izraelskim po
tych dniach, mówi Pan: Dam prawa moje w myśl ich i
na sercach ich napiszę je, i będę Bogiem ich, a oni
będą ludem moim. 11 I nie będzie uczył żaden bliźniego
swego, i żaden brata swego, mówiąc: Poznaj Pana;
albowiem wszyscy mię poznają, od najmniejszego z
nich aż do największego z nich. 12 Bo miłościw będę
nieprawościom ich, a grzechów ich i nieprawości ich nie
wspomnę więcej. 13 A gdy mówi: Nowe, pierwsze czyni
wiotchem; a to, co wiotszeje i zestarzeje się, bliskie jest
zniszczenia.

9 A miałoć i pierwsze ono przymierze ustawy około
służby Bożej i świątnicę świecką. 2 Albowiem
sprawiony był przybytek pierwszy, w którym był
świecznik, i stół, i pokładne chleby, który zwano
świątnicą. 3 A za drugą zasłoną był przybytek, który
zwano świątnicą najświętszą, 4 Mając złotą kadzielnicę
i skrzynię przymierza zewsząd złotem powleczoną,
w której było wiadro złote, mające w sobie mannę,
i laska Aaronowa, która była zakwitnęła, i tablice
przymierza. 5 A nad skrzynią byli Cherubinowie
chwały, którzy zacieniali ubłagalnię, o których rzeczach
teraz nie potrzeba mówić o każdej z osobna. 6 A
to gdy tak przygotowano, do pierwszego przybytku
zawsze wchodzą kapłani, służby Boże odprawując;
7 Ale do drugiego raz w rok sam najwyższy kapłan,
nie bez krwi, którą ofiaruje sam za się i za ludzkie
niewiadomości. 8 Przez co daje znać Duch Święty, iż
jeszcze nie była objawiona droga do świątnicy, póki
jeszcze trwał pierwszy przybytek, 9 Który był wzorem
na ten teraźniejszy czas, w którym dary i ofiary bywają
ofiarowane, które nie mogą w sumieniu doskonałym
uczynić tego, co służbę Bożą odprawuje; 10 Tylko w
pokarmach i w napojach, i w różnych omywaniach, i w
ustawach cielesnych aż do czasu naprawienia włożone
były. 11 Ale Chrystus przyszedłszy, najwyższy kapłan
przyszłych dóbr, przez większy i doskonalszy przybytek,
nie ręką zbudowany, to jest nie tego budynku; 12 Ani
przez krew kozłów i cielców, ale przez własną krew
swoję wszedł raz do świątnicy, znalazłszy wieczne
odkupienie. (aiōnios g166) 13 Albowiem jeźli krew wołów
i kozłów, i popiół jałowicy pokrapiający splugawione
poświęca ku oczyszczeniu ciała: 14 Jakoż daleko
więcej krew Chrystusowa, który przez Ducha wiecznego
samego siebie ofiarował nienaganionym Bogu, oczyści
sumienie wasze od uczynków martwych ku służeniu
Bogu żywemu? (aiōnios g166) 15 I dlatego jest nowego
testamentu pośrednikiem, aby gdyby śmierć nastąpiła na
odkupienie onych występków, które były pod pierwszym
testamentem, ci którzy są powołani, wzięli obietnicę
wiecznego dziedzictwa. (aiōnios g166) 16 Albowiem gdzie
jest testament, potrzeba, aby śmierć nastąpiła tego,
który czyni testament. 17 Bo testament tych, którzy
zmarli, mocny jest, gdyż jeszcze nie jest ważny, póki
żyje ten, co testament uczynił. 18 Skąd ani on pierwszy
testament bez krwi nie był poświęcony. 19 Albowiem
gdy Mojżesz wszystko przykazanie według zakonu
opowiedział wszystkiemu ludowi, wziąwszy krew cielców
i kozłów z wodą i z wełną szarłatową, i z hizopem, i
same księgi, i lud wszystek pokropił, 20 Mówiąc: Tać
jest krew przymierza, które wam Bóg przykazał. 21 Do
tego i przybytek, i wszystko naczynie do służby Bożej
należące krwią także pokropił. 22 A niemal wszystko
według zakonu krwią oczyszczone bywa, a bez rozlania
krwi nie bywa odpuszczenie grzechów. 23 A tak
potrzeba było, aby kształty onych rzeczy, które są na
niebie, temi rzeczami były oczyszczone, a same rzeczy
niebieskie lepszemi ofiarami, niżeli te. 24 Albowiem
Chrystus nie wszedł do świątnicy ręką uczynionej, która
by była wizerunkiem prawdziwej, ale do samego nieba,
aby się teraz okazywał przed oblicznością Bożą za
nami, 25 A nie iżby często ofiarował samego siebie,
jako najwyższy kapłan wchodzi do świątnicy co rok ze
krwią cudzą; 26 (Bo inaczej musiałby był częstokroć
cierpieć od początku świata), lecz teraz przy skończeniu
wieków raz objawiony jest ku zgładzeniu grzechu
przez ofiarowanie samego siebie. (aiōn g165) 27 A jako
postanowiono ludziom raz umrzeć, a potem będzie sąd:
28 Tak i Chrystus, raz będąc ofiarowany na zgładzenie
wielu grzechów, drugi raz się bez grzechu okaże tym,
którzy go oczekują ku zbawieniu.

10 Albowiem zakon mając cień przyszłych dóbr, a
nie sam obraz rzeczy, jednakiemiż ofiarami, które
na każdy rok ustawicznie ofiarują, nigdy nie może tych,
którzy do nich przystępują, doskonałymi uczynić. 2
Bo inaczej przestano by ich było ofiarować, przeto
żeby już nie mieli żadnego sumienia o grzechy ci,
którzy ofiarują, będąc raz oczyszczeni. 3 Ale przy tych
ofiarach dzieje się przypomnienie grzechów na każdy

rok. 4 Albowiem nie można rzec, aby krew wołów i
kozłów miała gładzić grzechy. 5 Przetoż wchodząc
na świat, mówi: Ofiary i obiaty nie chciałeś, aleś mi
ciało sposobił. 6 Całopalenia i ofiary za grzech nie
upodobałyć się. 7 Tedym rzekł: Oto idę (na początku
księgi napisano o mnie), abym czynił, o Boże! wolę
twoję; 8 Powiedziawszy wyżej: Żeś ofiary i obiaty, i
całopalenia za grzech nie chciał, ani sobie upodobał,
(które według zakonu bywają ofiarowane). 9 Tedy rzekł:
Oto idę, abym czynił, o Boże wolę twoję; znosi pierwsze,
aby wtóre postanowił. 10 Przez którą wolę jesteśmy
poświęceni przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz
uczynioną. 11 A wszelkić kapłan stoi na każdy dzień,
służbę Bożą odprawując, a jednakież ofiary częstokroć
ofiarując, które nigdy grzechów zgładzić nie mogą. 12
Lecz ten jednę ofiarę ofiarowawszy za grzechy, na
wieki siedzi na prawicy Bożej, 13 Na koniec oczekując,
ażby położeni byli nieprzyjaciele jego podnóżkiem nóg
jego. 14 Albowiem jedną ofiarą doskonałymi uczynił na
wieki tych, którzy bywają poświęceni. 15 A świadczy
nam to i sam Duch Święty; albowiem powiedziawszy
pierwej: 16 Toć jest przymierze, które postanowię z
nimi po onych dniach, mówi Pan: Dam prawa moje
do serca ich, a na myślach ich napiszę je. 17 A
grzechów ich i nieprawości ich nie wspomnę więcej: 18
A gdzieć jest odpuszczenie ich, jużci więcej ofiary nie
potrzeba za grzech. 19 Mając tedy, bracia! wolność,
wnijść do świątnicy przez krew Jezusową, 20 (Drogą
nową i żywą, którą nam poświęcił przez zasłonę,
to jest przez ciało swoje.) 21 I kapłana wielkiego
nad domem Bożym; 22 Przystąpmyż z prawdziwem
sercem w zupełności wiary, mając oczyszczone serca
od sumienia złego, 23 I omyte ciało wodą czystą,
trzymajmy wyznanie nadziei niechwiejące się; (boć
wierny jest ten, który obiecał;) 24 I przypatrujmy
się jedni drugim ku pobudzaniu się do miłości i do
dobrych uczynków, 25 Nie opuszczając społecznego
zgromadzenia naszego, jako niektórzy obyczaj mają,
ale napominając jedni drugich, a to tem więcej, czem
więcej widzicie, iż się on dzień przybliża. 26 Albowiem
jeźlibyśmy dobrowolnie grzeszyli po wzięciu znajomości
prawdy, nie zostawałaby już ofiara za grzechy; 27
Ale straszliwe niejakie oczekiwanie sądu i zapalenie
ognia, który pożreć ma przeciwników. 28 Kto by odrzucił
zakon Mojżeszowy, bez miłosierdzia za świadectwem
dwóch albo trzech umiera. 29 Co się wam zda? Jakoż
sroższego karania godzien jest ten, kto by Syna Bożego
podeptał i krew przymierza, przez którą był poświęcony,
za pospolitą miał, i Ducha łaski zelżył? 30 Albowiem
znamy tego, który powiedział: Mnie pomsta, Ja oddam,
mówi Pan; i zasię: Pan sądzić będzie lud swój. 31
Strasznać rzecz jest wpaść w ręce Boga żywego.
32 Wspomnijcie na dni pierwsze, w których będąc
oświeceni, znosiliście wielki bój utrapienia, 33 Lubo
to, gdyście byli i urąganiem, i utrapieniem na podziw
wystawieni lub też gdyście się stali uczestnikami tych,
z którymi się tak obchodzono. 34 Albowiemeście i z
więzienia mego ze mną utrapieni byli i rozchwycenie
majętności waszych przyjęliście z radością, wiedząc, że
macie w sobie lepszą majętność w niebie, i trwającą.
35 Przetoż nie odrzucajcie ufności waszej, która ma
wielką zapłatę. 36 Albowiem cierpliwości wam potrzeba,
abyście wolę Bożą czyniąc, odnieśli obietnicę. 37 Boć
jeszcze bardzo, bardzo maluczko, a oto ten, który ma
przyjść, przyjdzie, a nie omieszka. 38 A sprawiedliwy z
wiary żyć będzie; a jeźliby się kto schraniał, nie kocha
się w nim dusza moja. 39 Lecz my nie jesteśmy z tych,
którzy się schraniają ku zginieniu, ale z tych, którzy
wierzą ku pozyskaniu duszy.

11 A wiara jest gruntem tych rzeczy, których się
spodziewamy i dowodem rzeczy niewidzialnych.
2 Albowiem przez nią świadectwa doszli przodkowie.
3 Wiarą rozumiemy, iż świat jest sprawiony słowem
Bożem, tak iż rzeczy, które widzimy, nie stały się z rzeczy
widzialnych, ale z niczego. **(aiōn g165)** 4 Wiarą lepszą
ofiarę ofiarował Abel Bogu, niżeli Kain, przez którą
świadectwo otrzymał, że jest sprawiedliwy, jakoż sam
Bóg świadectwo dał o darach jego, a przez te umarłszy
jeszcze mówi. 5 Wiarą Enoch jest przeniesiony, aby nie
oglądał śmierci i nie jest znaleziony, przeto że go Bóg
przeniósł; albowiem pierwej niż jest przeniesiony, miał
świadectwo, że się podobał Bogu. 6 A bez wiary nie
można podobać się Bogu; albowiem ten, co przystępuje
do Boga, wierzyć musi, że jest Bóg, a że nagrodę
daje tym, którzy go szukają. 7 Wiarą obwieszczony
będąc od Boga Noe o tem, czego jeszcze nie było
widzieć, uczciwości wyświadczając, przygotował korab
ku zachowaniu domu swego, przez który potępił świat
i stał się dziedzicem sprawiedliwości tej, która jest z
wiary. 8 Wiarą powołany będąc Abraham, usłuchał
Boga, aby poszedł na ono miejsce, które miał wziąć
za dziedzictwo i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie.
9 Wiarą mieszkał w ziemi obiecanej jako w cudzej,
mieszkając w namiotach z Izaakiem i z Jakóbem,
spólnymi dziedzicami tejże obietnicy. 10 Albowiem
oczekiwał miasta mającego grunty, którego sprawcą i
budownikiem jest Bóg. 11 Wiarą także Sara wzięła moc
ku przyjęciu nasienia i mimo czasu wieku porodziła,
gdyż miała za wiernego tego, który obiecał. 12 A
przetoż z jednego, i to obumarłego, rozpłodziło się
potomstwo jako mnóstwo gwiazd niebieskich i jako
piasek niezliczony, który jest na brzegu morskim. 13
Według wiary umarli ci wszyscy, nie wziąwszy obietnic,
ale z daleka je upatrując i cieszyli się niemi, i witali je i
wyznawali, iż są gośćmi i przychodniami na ziemi. 14

Bo ci, którzy tak mówią, jawnie okazują, iż ojczyzny
szukają. 15 A wprawdzie, gdyby byli na onę pamiętali,
z której byli wyszli, mieli dosyć czasu wrócić się zaś.
16 Ale oni lepszej żądają, to jest niebieskiej; przetoż i
sam Bóg nie wstydzi się nazywać Bogiem ich, bo im
miasto zgotował. 17 Wiarą ofiarował Abraham Izaaka,
będąc kuszony, a ofiarował jednorodzonego ten, który
był wziął obietnicę. 18 Do którego rzeczono: W Izaaku
tobie będzie nazwane nasienie; 19 Uważając to, iż
Bóg może i od umarłych wzbudzić; skąd go też w
podobieństwie zmartwychwstania przyjął. 20 Wiarą
około przyszłych rzeczy błogosławił Izaak Jakóba i
Ezawa. 21 Wiarą Jakób umierając, każdemu z synów
Józefowych błogosławił i pokłonił się podparłszy się
na wierzch laski swojej. 22 Wiarą Józef umierając,
o wyjściu synów Izraelskich wzmiankę uczynił i z
strony kości swoich rozkazał. 23 Wiarą narodziwszy się
Mojżesz, był ukryty przez trzy miesiące od rodziców
swoich, przeto że widzieli nadobne dzieciątko i nie bali
się wyroku królewskiego. 24 Wiarą Mojżesz, będąc
już dorosłym, zbraniał się być zwany synem córki
Faraonowej, 25 Raczej sobie obrawszy złe rzeczy
cierpieć z ludem Bożym, niżeli doczesną mieć z grzechu
rozkosz, 26 Za większe pokładając bogactwo nad
skarby Egipskie urąganie Chrystusowe; bo się oglądał
na odpłatę. 27 Wiarą opuścił Egipt, nie bojąc się gniewu
królewskiego; bo jakoby widział niewidzialnego, mężnie
sobie poczynał. 28 Wiarą obchodził wielkanoc i wylanie
krwi, aby ten, który tracił pierworodnych, nie dotknął się
ich. 29 Wiarą przeszli przez morze Czerwone, jako po
suszy, o co kusiwszy się Egipczanie, potonęli. 30 Wiarą
mury Jerycha upadły, gdy je obchodzono przez siedm
dni. 31 Wiarą Rachab wszetecznica nie zginęła wespół
z nieposłusznymi, przyjąwszy z pokojem szpiegów
do gospody. 32 A cóż więcej mam mówić? Bo by mi
czasu nie stało, gdybym miał powiadać o Giedeonie
i o Baraku, i o Samsonie, i o Jefcie, i o Dawidzie,
i o Samuelu, i o prorokach. 33 Którzy przez wiarę
zwalczyli królestwa, czynili sprawiedliwość, dostępowali
obietnic, lwom paszczęki zawierali; 34 Zagaszali
moc ognia, uchodzili ostrza mieczów, mocnymi się
stawali z niemocnych, mężnymi bywali na wojnie,
wojska cudzoziemców do uciekania przywodzili. 35
Niewiasty odbierały umarłych swoich wzbudzonych;
a drudzy są na próbach rozciągnieni, nie przyjąwszy
wybawienia, aby lepszego dostąpili zmartwychwstania.
36 Drudzy zasię pośmiewisk i biczowania doświadczyli,
nadto i związek i więzienia. 37 Byli kamionowani,
piłą przecierani, kuszeni, mieczem zabijani, chodzili w
owczych i kozich skórach; byli w niedostatku, w ucisku,
w niewczasach; 38 (Których nie był świat godzien;
) tułali się po pustyniach i po górach, i jaskiniach, i
jamach ziemi. 39 A ci wszyscy świadectwo otrzymawszy
przez wiarę, nie dostąpili obietnicy. 40 Przeto, że Bóg o
nas coś lepszego przejrzał, aby oni bez nas nie stali
się doskonałymi.

12 Przetoż i my, mając tak wielki około siebie leżący
obłok świadków, złożywszy wszelaki ciężar i
grzech, który nas snadnie obstępuje, przez cierpliwość
bieżmy w zawodzie, który nam jest wystawiony; 2
Patrząc na Jezusa, wodza i dokończyciela wiary,
który dla wystawionej sobie radości, podjął krzyż,
wzgardziwszy sromotę, i usiadł na prawicy stolicy
Bożej. 3 Przetoż uważajcie, jaki jest ten, który
podejmował takowe od grzeszników przeciwko sobie
sprzeciwianie, abyście osłabiwszy w umysłach waszych,
nie ustawali. 4 Jeszczeście się aż do krwi nie sprzeciwili,
walcząc przeciwko grzechowi. 5 Czyliście zapamiętali
napominania, które wam jako synom mówi: Synu mój,
nie lekceważ sobie kaźni Pańskiej, a nie trać serca,
gdy od niego bywasz karany; 6 Albowiem kogo Pan
miłuje, tego karze, a smaga każdego, którego za syna
przyjmuje. 7 Jeźli znosicie karanie, Bóg się wam ofiaruje
jako synom; albowiem któryż jest syn, którego by ojciec
nie karał? 8 A jeźli jesteście bez karania, którego
wszyscy są uczestnikami, tedy jesteście bękartami,
a nie synami. 9 A nadto cielesnych ojców naszych
mieliśmy, którzy nas karali, a baliśmy się ich; zaż daleko
więcej nie mamy być poddani Ojcu duchów, abyśmy
żyli? 10 Albowiem oni na mało dni, jako się im zdało,
nas karali; ale ten ku pożytkowi naszemu na to, abyśmy
byli uczestnikami świętobliwości jego. 11 A wszelkie
karanie, gdy przytomne jest, nie zda się być wesołe,
ale smutne; lecz potem owoc sprawiedliwości spokojny
przynosi tym, którzy są przez nie wyćwiczeni. 12 Przeto
opuszczone ręce i zemdlone kolana wyprostujcie, 13
A czyńcie koleje proste nogami waszemi, iżby to,
co jest chromego, z drogi nie ustąpiło, ale raczej
uzdrowione było. 14 Pokoju naśladujcie ze wszystkimi i
świętobliwości, bez której żaden nie ogląda Pana; 15
Upatrując, żeby kto nie odpadł od łaski Bożej, a żeby
który korzeń gorzkości nie podrósł, a nie przekaził i
przez niego, aby się ich wiele nie pokalało; 16 Aby kto
nie był wszetecznym albo sprośnym jako Ezaw, który
za potrawę jedną sprzedał pierworodztwo swoje. 17
Albowiem wiecie, iż i potem, gdy chciał odziedziczyć
błogosławieństwo, był odrzucony; bo nie znalazł miejsca
pokuty, choć jej z płaczem szukał. 18 Boście nie
przystąpili do góry, która się da dotknąć, i do ognia
gorejącego, i do wichru, i do ciemności i do burzy,
19 I do dźwięku trąby, i do głosu słów, który ci, co
słyszeli, prosili, aby więcej do nich nie mówiono; 20
(Albowiem nie mogli znieść tego, co im rozkazywano:
Gdyby się i bydlę góry dotknęło, będzie ukamionowane,
albo pociskiem przebite. 21 A tak straszne to było,

co widzieli, że też Mojżesz rzekł: Uląkłem się i drżę.)
22 Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga
żywego, do Jeruzalemu niebieskiego, i do niezliczonych
tysięcy Aniołów; 23 Do walnego zgromadzenia, i do
zebrania pierworodnych, którzy są spisani w niebie, i do
Boga, sędziego wszystkich, i do duchów sprawiedliwych
i doskonałych; 24 I do pośrednika nowego testamentu,
Jezusa, i do krwi pokropienia, lepsze rzeczy mówiącej
niż Ablowa. 25 Patrzajcież, abyście nie gardzili tym,
który mówi; albowiem jeźliż oni nie uszli, którzy gardzili
tym, który na ziemi na miejscu Bożem mówił, daleko
więcej my, jeźliże się od tego, który z nieba jest,
odwrócimy; 26 Którego głos na on czas poruszył był
ziemią, a teraz obiecał, mówiąc: Jeszcze ja raz poruszę
nie tylko ziemią, ale i niebem. 27 A to też mówi: Jeszcze
raz, pokazuje zniesienie rzeczy chwiejących się, jako
tych, które są uczynione, aby zostawały te, które się nie
chwieją. 28 Przetoż przyjmując królestwo nie chwiejące
się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu
ze wstydem i z uczciwością. 29 Albowiem Bóg nasz
jest ogniem trawiącym.

13 Miłość braterska niech zostaje. 2 Nie zapominajcie
ochoty ku gościom; albowiem przez tę niektórzy
nie wiedząc, Anioły za goście przyjmowali. 3
Pamiętajcie na więźniów, jakobyście spółwięźniami byli;
na utrapionych, jako ci, którzy też w ciele jesteście.
4 Uczciwe jest małżeństwo między wszystkimi i łoże
niepokalane; ale wszeteczników i cudzołożników Bóg
będzie sądził. 5 Obcowanie wasze niech będzie bez
łakomstwa, przestwając na tem, co macie; boć sam
powiedział: Nie zaniecham cię, ani cię opuszczę: 6 Tak
abyśmy śmiele mówić mogli: Pan mi jest pomocnikiem,
nie będę się bał, aby mi co miał uczynić człowiek. 7
Pamiętajcie na wodzów waszych, którzy wam mówili
słowo Boże, których obcowania koniec upatrując
naśladujcie wiary ich. 8 Jezus Chrystus wczoraj i
dziś, tenże i na wieki. (aiōn g165) 9 Za naukami
rozmaitemi i obcemi nie unoście się; albowiem dobra
rzecz jest, aby łaską było utwierdzone serce a nie
pokarmami, które nie pomogły tym, co się nimi bawili.
10 Mamy ołtarz, z którego nie mają wolności jeść ci,
którzy przybytkowi służą. 11 Albowiem bydląt, których
krew bywa wnoszona za grzech do świątnicy przez
najwyższego kapłana, tych ciała palone bywają za
obozem. 12 Dlatego i Jezus, aby poświęcił lud własną
krwią swoją, za bramą ucierpiał. 13 Wynijdźmyż tedy
do niego za obóz, nosząc uraganie jego. 14 Albowiem
nie mamy tu miasta trwałego, ale onego przyszłego
szukamy. 15 Przetoż przez niego ofiarujmy Bogu ofiarę
chwały ustawicznie, to jest owoce warg wyznawających
imieniowi jego. 16 A dobroczynności i udzielania nie
przepominajcie; albowiem się Bóg w takowych ofiarach
kocha. 17 Bądźcie posłuszni wodzom waszym i bądźcie
im oddani; albowiem oni czują nad duszami waszemi,
jako ci, którzy liczbę oddać mają; aby to z radością
czynili, a nie z wzdychaniem; boć wam to nie jest
pożyteczne. 18 Módlcie się za nami; albowiem ufamy,
iż mamy dobre sumienie, jako ci, którzy się chcemy
we wszystkiem dobrze zachować. 19 A tem więcej
proszę was, abyście to czynili, abym wam tem rychlej
był przywrócony. 20 A Bóg pokoju, który wywiódł
od umarłych we krwi przymierza wiecznego, onego
wielkiego pasterza owiec, Pana naszego Jezusa, (aiōnios
g166) 21 Niech was doskonałymi uczyni w każdym
uczynku dobrym ku czynieniu woli swojej, sprawując w
was to, co przyjemnego przed obliczem jego, przez
Jezusa Chrystusa, któremu niech będzie chwała na
wieki wieków. Amen. (aiōn g165) 22 A proszę was, bracia!
znoście cierpliwie słowo napominania tego; bomci do
was krótko pisał. 23 Wiedzcie o bracie Tymoteuszu, że
jest wypuszczony, z którym (jeźlibym szybko przyszedł),
oglądam was. 24 Pozdrówcie wszystkich wodzów
waszych i wszystkich świętych. Pozdrawiają was bracia
z Włoch. 25 Łaska niech będzie z wami wszystkimi.
Amen.

Jakuba

1 Jakób, sługa Boży i Pana Jezusa Chrystusa,
dwunastu pokoleniom, które są w rozproszeniu,
zdrowia życzy. **2** Za największą radość miejcie, bracia
moi! gdy w rozmaite pokusy wpadacie, **3** Wiedząc, iż
doświadczenie wiary waszej sprawuje cierpliwość; **4**
A cierpliwość niech ma doskonały uczynek, żebyście
byli doskonali i zupełni, którym by na niczem nie
schodziło. **5** A jeźli komu z was schodzi na mądrości,
niech prosi u Boga, który ją szczerze wszystkim daje, a
nie wymawia; i będzie mu dana. **6** Ale niech prosi z
wiarą, nic nie wątpiąc; albowiem kto wątpi, jest podobny
wałowi morskiemu, który od wiatru pędzony i miotany
bywa. **7** Bo niechaj nie mniema ten człowiek, aby co
miał wziąć od Pana. **8** Mąż umysłu dwoistego jest
niestateczny we wszystkich drogach swoich. **9** A niech
się chlubi brat niskiego stanu w wywyższeniu swojem,
10 A bogaty w poniżeniu swojem; bo jako kwiat trawy
przeminie. **11** Albowiem jako słońce, kiedy weszło z
gorącością, ususzyło trawę, a kwiat jej opadł i zginęła
ona śliczność kształtu jego, tak i bogaty w drogach
swoich uwiędnie. **12** Błogosławiony mąż, który znosi
pokuszenie; bo gdy będzie doświadczony, weźmie
koronę żywota, którą obiecał Pan tym, którzy go miłują.
13 Żaden, gdy bywa kuszony, niech nie mówi: Od
Boga kuszony bywam; bo Bóg nie może kuszony
być we złem, a sam nikogo nie kusi. **14** Ale każdy
bywa kuszony, gdy od swoich własnych pożądliwości
bywa pociągniony i przynęcony. **15** Zatem pożądliwość
począwszy, rodzi grzech, a grzech będąc wykonany,
rodzi śmierć. **16** Nie błądźcież, bracia moi mili! **17**
Wszelki datek dobry i wszelki dar doskonały z góry
jest, zstępujący od Ojca światłości, u którego nie masz
odmiany, ani zaćmienia na wstecz się wracającego. **18**
Który, przeto że chciał, porodził nas słowem prawdy ku
temu, żebyśmy byli niejakiemi pierwiastkami stworzenia
jego. **19** A tak, bracia moi mili! niech będzie każdy
człowiek prędki ku słuchaniu, ale nierychły ku mówieniu
i nierychły ku gniewowi. **20** Bo gniew męża nie sprawuje
sprawiedliwości Bożej. **21** A tak odrzuciwszy wszelakie
plugastwo i zbytek złości, z cichością przyjmijcie słowo
wszczepione, które może zbawić dusze wasze. **22** A
bądźcie czynicielami słowa, a nie słuchaczami tylko,
oszukiwającymi samych siebie. **23** Albowiem jeźli kto
jest słuchaczem słowa a nie czynicielem, ten podobny
jest mężowi przypatrującemu się obliczu narodzenia
swego we zwierciadle; **24** Bo samego siebie obejrzał i
odszedł, a wnet zapomniał, jakim był. **25** Ale kto by
wejrzał w on doskonały zakon wolności i zostawałby
w nim, ten nie będąc słuchaczem zapamiętliwym,
ale czynicielem uczynku, ten błogosławionym będzie
w uczynku swoim. **26** Jeźli kto między wami zda
się być nabożnym, nie kiełznając języka swego, ale
zwodząc serce swe, tego nabożeństwo próżne jest. **27**
Nabożeństwo czyste i niepokalane u Boga i Ojca to jest:
Nawiedzać sieroty i wdowy w ucisku ich i zachować
samego siebie niepokalanym od świata.

2 Bracia moi! nie miejcie z brakowaniem osób wiary
Pana naszego Jezusa Chrystusa, który chwalebny
jest. **2** Albowiem gdyby wszedł do zgromadzenia
waszego mąż, mając pierścień złoty w szacie świetnej,
a wszedłby też i ubogi w podłym odzieniu: **3** I
wejrzelibyście na tego, co ma świetną szatę, a
rzeklibyście mu: Ty! siądź sam poczciwie! a ubogiemu
byście rzekli: Ty! tam stój, albo siądź tu pod podnóżkiem
moim! **4** Azażeście już nie uczynili różności między sobą
i nie staliście się sędziami myśli złych? **5** Słuchajcie,
bracia moi mili! azaż Bóg nie obrał ubogich na tym
świecie, aby byli bogatymi w wierze i dziedzicami
królestwa, które obiecał tym, którzy go miłują? **6**
Aleście wy znieważyli ubogiego. Azaż bogacze gwałtem
was nie uciskają i do sądów was nie pociągają? **7**
Azaż oni nie bluźnią onego zacnego imienia, które
jest wzywane nad wami? **8** A jeźliże pełnicie zakon
królewski według Pisma: Będziesz miłował bliźniego
twego jako samego siebie, dobrze czynicie. **9** Lecz
jeźli osobami brakujecie, grzech popełniacie i bywacie
przekonani od zakonu jako przestępcy. **10** Albowiem
ktobykolwiek zachował wszystek zakon, a w jednym
by upadł, stał się winien wszystkich przykazań. **11** Bo
który rzekł: Nie będziesz cudzołożył, ten też rzekł: Nie
będziesz zabijał, a jeźlibyś nie cudzołożył, ale byś zabił,
stałeś się przestępcą zakonu. **12** Tak mówcie i tak
czyńcie jako ci, którzy według zakonu wolności macie
być sądzeni. **13** Albowiem sąd bez miłosierdzia będzie
temu, co nie czynił miłosierdzia; ale miłosierdzie chlubi
się przeciwko sądowi. **14** Cóż pomoże, bracia moi!
jeźliby kto rzekł, iż ma wiarę, a uczynków by nie miał?
izali go ona wiara może zbawić? **15** A gdyby brat albo
siostra byli nieodziani i schodziłoby im na powszedniej
żywności, **16** I rzekłby im kto z was: Idźcie w pokoju,
ugrzejcie się i najedzcie się, a nie dalibyście im potrzeb
ciału należących, cóż to pomoże? **17** Także i wiara,
nie mali uczynków, martwa jest sama w sobie. **18** Ale
rzecze kto: Ty masz wiarę, a ja mam uczynki; ukaż
mi wiarę twoję bez uczynków twoich, a ja tobie ukażę
wiarę moję z uczynków moich. **19** Ty wierzysz, iż jeden
jest Bóg, dobrze czynisz; i dyjabli temu wierzą, wszakże
drżą, **20** Ale chceszli wiedzieć, o człowiecze marny!
iż wiara bez uczynków martwa jest? **21** Abraham,
ojciec nasz, izali nie z uczynków usprawiedliwiony jest,
gdy ofiarował Izaaka, syna swego, na ołtarzu? **22**
Widzisz, iż wiara spólnie robiła z uczynkami jego, a z

uczynków wiara doskonała się stała. 23 A tak wypełniło
się Pismo, które mówi: I uwierzył Abraham Bogu, i
przyczytano mu to ku sprawiedliwości, i przyjacielem
Bożym nazwany jest. 24 A widzicież, iż z uczynków
usprawiedliwiony bywa człowiek, a nie z wiary tylko. 25
Także też i Rachab, wszetecznica, izali nie z uczynków
jest usprawiedliwiona, gdy przyjęła onych posłów i inszą
drogą wypuściła? 26 Albowiem jako ciało bez duszy
jest martwe, tak i wiara bez uczynków martwa jest.

3 Niechaj was niewiele będzie nauczycielami, bracia
moi! wiedząc, że cięższy sąd odniesiemy. 2 Albowiem
w wielu upadamy wszyscy; jeźli kto nie upada w słowie,
ten jest doskonałym mężem, który też może na wodzy
trzymać i wszystko ciało. 3 Oto koniom wędzidła w gęby
wprawujemy, aby nam powolne były i wszystkiem ciałem
ich kierujemy. 4 Oto i okręty, choć tak wielkie są i tęgiemi
wiatrami pędzone bywają, wszak i najmniejszym sterem
bywają kierowane, gdziekolwiek jest wola sternikowa;
5 Tak i język mały jest członek, wszakże bardzo się
wynosi. Oto maluczki ogień, jako wielki las zapala! 6 I
język jest ogień i świat niesprawiedliwości; takci jest
postanowiony język między członkami naszemi, który
szpeci wszystko ciało i zapala koło urodzenia naszego,
i bywa zapalony od ognia piekielnego. (Geenna g1067) 7
Albowiem wszelkie przyrodzenie i dzikich zwierząt, i
ptaków, i gadzin, i morskich potworów bywa okrócone
i jest okrócone od ludzi; 8 Ale języka żaden z ludzi
okrócić nie może, który jest nieokrócone złe i pełne jadu
śmiertelnego. 9 Przez niego błogosławimy Boga i Ojca,
i przez niego przeklinamy ludzi, którzy na podobieństwo
Boże stworzeni są; 10 Z jednychże ust wychodzi
błogosławieństwo i przeklęstwo. Nie tak ma być, bracia
moi! 11 Izali zdrój z jednego źródła wypuszcza i słodką, i
gorzką wodę? 12 Izali może, bracia moi! figowe drzewo
przynosić oliwki, albo winna macica figi? Tak żaden
zdrój słonej i słodkiej wody oraz nie wydaje. 13 Jeźli
kto jest mądry i umiejętny między wami? niech pokaże
dobrem obcowaniem uczynki swoje w mądrej cichości.
14 Ale jeźli macie gorzką zawiść i zajątrzenie w sercu
waszem, nie chlubcież się, ani kłamcie przeciwko
prawdzie. 15 Nie jestci ta mądrość z góry zstępująca,
ale ziemska, bydlęca, dyjabelska. 16 Bo gdzie jest
zawiść i zajątrzenie, tam i rozterki, i wszelka zła sprawa.
17 Ale mądrość, która jest z góry, najprzódci jest czysta,
potem spokojna, mierna, powolna, pełna miłosierdzia i
owoców dobrych, nieposądzająca, i nieobłudna. 18 Ale
owoc sprawiedliwości w pokoju bywa siany tym, którzy
pokój czynią.

4 Skądże są walki i zwady między wami? Izali nie
stąd, to jest z lubości waszych, które walczą w
członkach waszych? 2 Pożądacie, a nie macie, zajrzycie
i zawidzicie, a nie możecie dostać; wadzicie się i
walczycie, wszakże nie otrzymujecie, przeto iż nie
prosicie. 3 Prosicie, a nie bierzecie, przeto iż źle prosicie,
abyście to na rozkosze wasze obracali. 4 Cudzołożnicy
i cudzołożnice! nie wiecież, iż przyjaźń świata jest
nieprzyjaźnią Bożą? Przetoż, ktobykolwiek chciał być
przyjacielem tego świata, staje się nieprzyjacielem
Bożym. 5 Albo mniemacie, iż próżno Pismo mówi:
Izali ku zazdrości pożąda duch, który w nas mieszka?
6 Owszem, hojniejszą daje łaskę; bo mówi: Bóg się
pysznym sprzeciwia, ale pokornym łaskę daje. 7
Poddajcież się tedy Bogu, a dajcie odpór dyjabłu,
a uciecze od was. 8 Przybliżcie się ku Bogu, a
przybliży się ku wam. Ochędóżcie ręce grzesznicy i
oczyście serca, którzyście umysłu dwoistego, 9 Bądźcie
utrapieni i żałujcie, i płaczcie; śmiech wasz niech się
obróci w żałość, a radość w smutek. 10 Uniżajcie
się przed obliczem Pańskiem, a wywyższy was. 11
Nie obmawiajcie jedni drugich, bracia! Kto obmawia
brata i potępia brata swego, obmawia zakon i potępia
zakon; a jeźli potępisz zakon, nie jesteś czynicielem
zakonu, ale sędzią. 12 Jeden jest zakonodawca, który
może zbawić i zatracić. Ale ty ktoś jest, co potępiasz
drugiego? 13 Nuż teraz wy, co mówicie: Dziś albo
jutro pójdziemy do tego miasta i zamieszkamy tam
przez jeden rok, a będziemy kupczyć i zysk sobie
przywiedziemy; 14 (Którzy nie wiecie, co jutro będzie;
bo cóż jest żywot wasz? Para zaiste jest, która się na
mały czas pokazuje, a potem niszczeje.) 15 Zamiast
tego, co byście mieli mówić: Będzieli Pan chciał, a
będziemyli żywi, uczynimy to albo owo. 16 Ale teraz
chlubicie się w pysze waszej; wszelka chluba takowa
zła jest. 17 Przetoż, kto umie dobrze czynić, a nie czyni,
grzech ma.

5 Nuż teraz, bogacze! płaczcie, narzekając nad
nędzami waszemi, które przyjdą. 2 Bogactwo
wasze zgniło, a szaty wasze mole zgryzły. 3 Złoto
wasze i srebro wasze pordzewiało, a rdza ich będzie
na świadectwo przeciwko wam i pożre ciała wasze
jako ogień; zgromadziliście skarb na ostatnie dni. 4
Oto, zapłata robotników, którzy żęli krainy wasze, od
was zatrzymana woła, a wołania żeńców weszły do
uszów Pana zastępów. 5 Żyliście w rozkoszach na
ziemi i bujaliście; wytuczyliście serca wasze jako na
dzień zabijania ofiar. 6 Potępiliście, zamordowaliście
sprawiedliwego, a nie sprzeciwia się wam. 7 Przetoż,
bracia! bądźcie cierpliwymi aż do przyjścia Pańskiego.
Oto, oracz oczekuje drogiego pożytku ziemi, cierpliwie
go oczekując, ażby otrzymał deszcz ranny i wieczorny.
8 Bądźcież i wy cierpliwymi, a utwierdzajcie serca
wasze; albowiem się przybliża przyjście Pańskie.
9 Nie wzdychajcie jedni przeciwko drugim, bracia!
abyście nie byli osądzeni. Oto, sędzia już przede

drzwiami stoi. **10** Bierzcie za przykład, bracia moi!
utrapienia i cierpliwości proroków, którzy mówili w
imieniu Pańskiem. **11** Oto za błogosławionych mamy
tych, którzy cierpieli. O cierpliwości Ijobowej słyszeliście
i koniec Pański widzieliście, iż wielce miłosierny jest
Pan i litościwy. **12** A przed wszystkiemi rzeczami, bracia
moi! nie przysięgajcie ani przez niebo, ani przez ziemię,
ani żadną inszą przysięgą; ale niech będzie mowa
wasza: Tak, tak; i Nie, nie; abyście w obłudę nie wpadli.
13 Jest kto utrapiony między wami, niechże się modli;
jest kto dobrej myśli, niechajże śpiewa. **14** Choruje kto
między wami, niechże zawoła starszych zborowych,
a niech się modlą za nim, pomazując go olejkiem
w imieniu Pańskiem; **15** A modlitwa wiary uzdrowi
chorego i podniesie go Pan; a jeźliby się grzechu
dopuścił, będzie mu odpuszczone. **16** Wyznawajcie
jedni przed drugimi upadki, a módlcie się za drugimi;
abyście byli uzdrowieni. Wiele może uprzejma modlitwa
sprawiedliwego. **17** Elijasz był człowiek tymże biedom
poddany jako i my, a modlitwą modlił się, żeby deszcz
nie padał; i nie padał deszcz na ziemię trzy lata i sześć
miesięcy, **18** I zaś się modlił, a wydało niebo deszcz i
ziemia zrodziła owoce swoje. **19** Bracia! jeźliby się kto z
was obłądził od prawdy, a nawróciłby go kto, **20** Niechże
wie, że kto by odwrócił grzesznika od błędnej drogi
jego, zachowa duszę od śmierci i zakryje mnóstwo
grzechów.

I Piotra

1 Piotr, Apostoł Jezusa Chrystusa, przychodniom
rozproszonym w Poncie, w Galacyi, w Kapadocyi,
w Azji i w Bitynii; 2 Wybranym według przejrzenia
Boga Ojca przez poświęcenie Ducha, ku posłuszeństwu
i pokropieniu krwi Jezusa Chrystusa. Łaska wam i
pokój niech będzie rozmnożony. 3 Błogosławiony
niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa
Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego
odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie
Jezusa Chrystusa od umarłych, 4 Ku dziedzictwu
nieskazitelnemu i niepokalanemu, i niezwiędłemu, w
niebiesiech dla was zachowanemu, 5 Którzy mocą
Bożą strzeżeni bywacie przez wiarę ku zbawieniu,
które zgotowane jest, aby było objawione czasu
ostatecznego. 6 W czem weselicie się teraz maluczko,
(jeźliże potrzeba) zasmuceni w rozmaitych pokusach,
7 Aby doświadczenie wiary waszej daleko droższe
niż złoto, które ginie, którego jednak przez ogień
doświadczają, znalezione było wam ku chwale i ku
czci, i ku sławie w objawienie Jezusa Chrystusa, 8
Którego nie widziawszy, miłujecie, którego teraz nie
widząc, wszakże weń wierząc, weselicie się radością
niewymowną i chwalebną, 9 Odnosząc koniec wiary
waszej: zbawienie dusz. 10 O którem zbawieniu
wywiadywali się i badali się prorocy, którzy o tej łasce,
która na was przyjść miała, prorokowali. 11 Badając się,
na który albo na jaki czas objawiał Duch Chrystusowy,
który w nich był, świadcząc pierwej o utrapieniach, które
miały przyjść na Chrystusa i o wielkiej za tem chwale. 12
Którym objawione jest, iż nie samym sobie, ale nam tem
usługiwali, co wam teraz zwiastowano przez tych, którzy
wam kazali Ewangieliję przez Ducha Świętego z nieba
zesłanego, na które rzeczy pragną patrzyć Aniołowie. 13
Przetoż przepasawszy biodra myśli waszej i trzeźwymi
będąc, doskonałą miejcie nadzieję ku tej łasce, która
wam dana będzie w objawienie Jezusa Chrystusa, 14
Jako synowie posłuszni, którzy się nie przypodobywacie
przeszłym w nieumiejętności waszej pożądliwościom;
15 Ale jako ten, który was powołał, święty jest, i
wy bądźcie świętymi we wszelkiem obcowaniu, 16
Dlatego że napisano: Świętymi bądźcie, iżem Ja jest
święty. 17 A ponieważ Ojcem nazywacie tego, który bez
braku osób każdego sądzi według uczynku, patrzcież,
abyście w bojaźni czas pielgrzymowania waszego
trawili, 18 Wiedząc, iż nie skazitelnemi rzeczami,
srebrem albo złotem, wykupieni jesteście od marnego
obcowania waszego, od ojców podanego. 19 Ale
drogą krwią, jako baranka niewinnego i niepokalanego,
Chrystusa; 20 Przejrzanego przed założeniem świata,
a objawionego czasów ostatecznych dla was, 21
Którzy przez niego wierzycie w Boga, który go wzbudził
od umarłych i dał mu chwałę, aby wiara i nadzieja
wasza była w Bogu. 22 Oczyszczając dusze wasze
w posłuszeństwie prawdy przez Ducha Świętego ku
nieobłudnej braterskiej miłości, z czystego serca jedni
drugich miłujcie uprzejmie, 23 Odrodzeni będąc nie
z nasienia skazitelnego, ale z nieskazitelnego przez
słowo Boże żywe i trwające na wieki. (aiōn g165) 24
Ponieważ wszelkie ciało jest jako trawa i wszelka
chwała człowieka jako kwiat trawy; uwiędła trawa i
kwiat jej opadł; 25 Ale słowo Pańskie trwa na wieki. A
toć jest słowo, które wam jest zwiastowane. (aiōn g165)

2 Przetoż złożywszy wszelką złość i wszelką zdradę,
i obłudę, i zazdrość, i wszelakie obmowiska, 2
Jako dopiero narodzone niemowlątka, szczerego mleka
słowa Bożego pożądajcie, abyście przez nie urośli, 3
Jeźliście tylko skosztowali, że dobrotliwy jest Pan. 4
Do którego przystępując, do kamienia żywego, acz
od ludzi odrzuconego, ale od Boga wybranego i
kosztownego, 5 I wy jako żywe kamienie budujcie się
w dom duchowny, w kapłaństwo święte, ku ofiarowaniu
duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa
Chrystusa. 6 A przetoż mówi Pismo: Oto kładę na
Syonie kamień narożny węgielny, wybrany, kosztowny;
a kto w niego uwierzy, nie będzie zawstydzony. 7 Wam
tedy wierzącym jest uczciwością, ale nieposłusznym,
kamień, który odrzucili budujący, ten się stał głową
węgielną, 8 I kamieniem obrażenia, i opoką zgorszenia
tym, którzy się obrażają o słowo, nie wierząc, na co też
wystawieni są. 9 Ale wy jesteście rodzajem wybranym,
królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem
nabytym, abyście opowiadali cnoty tego, który was
powołał z ciemności ku dziwnej swojej światłości.
10 Którzyście niekiedy byli nie ludem, aleście teraz
ludem Bożym; którzyście niekiedy nie dostąpili byli
miłosierdzia, aleście teraz miłosierdzia dostąpili. 11
Najmilsi! proszę was, abyście się jako przychodniowie
i goście wstrzymywali od cielesnych pożądliwości,
które walczą przeciwko duszy, 12 Obcowanie wasze
mając poczciwe między poganami, aby zamiast tego,
w czem was pomawiają jako złoczyńców, dobrym się
uczynkom waszym przypatrując, chwalili Boga w dzień
nawiedzenia. 13 Bądźcież tedy poddani wszelkiemu
ludzkiemu urzędowi dla Pana, bądź królowi, jako
najwyższemu, 14 Bądź przełożonym, jako od niego
posłanym ku pomście źle czyniących, a ku chwale
dobrze czyniących. 15 Albowiem taka jest wola Boża,
abyście dobrze czyniąc, usta zatkali nieumiejętności
głupich ludzi. 16 (Bądźcież) jako wolni, a nie jako ci,
którzy wolność zasłoną złości mają, ale jako słudzy
Boży. 17 Wszystkich czcijcie, braterstwo miłujcie, Boga
się bójcie, króla w uczciwości miejcie. 18 Słudzy!

bądźcie poddani panom we wszelakiej bojaźni, nie
tylko dobrym i bacznym, ale i dziwnym. 19 Boć to jest
łaska, jeźli kto dla sumienia Bożego ponosi frasunki,
cierpiąc bezwinnie. 20 Bo cóż jest za chwała, jeźlibyście
grzesząc, cierpliwie znosili, by was i pięściami bito? Ale
jeźli dobrze czyniąc i cierpiąc znosicie, to jest łaska
u Boga. 21 Albowiem na to też powołani jesteście,
ponieważ i Chrystus cierpiał za was, zostawiwszy
wam przykład, abyście naśladowali stóp jego. 22
Który grzechu nie uczynił, ani znaleziona jest zdrada
w ustach jego. 23 Któremu gdy złorzeczono, nie
odzłorzeczył; gdy cierpiał, nie groził, ale poruczył
krzywdę temu, który sprawiedliwie sądzi. 24 Który
grzechy nasze na ciele swoim zaniósł na drzewo,
abyśmy obumarłszy grzechom sprawiedliwości żyli,
którego sinością uzdrowieni jesteście. 25 Albowiemeście
byli jako owce błądzące; ale teraz jesteście nawróceni
do pasterza i biskupa dusz waszych.

3 Także i żony! bądźcie poddane mężom swoim,
aby i ci, którzy nie wierzą słowu, przez pobożne
obcowanie żon, bez słowa byli pozyskani, 2 Obaczywszy
czyste w bojaźni Bożej obcowanie wasze. 3 Których
ochędostwo niech będzie nie ono zwierzchne, w
splecieniu włosów i obłożeniu się złotem, albo w
ubieraniu się w szaty: 4 Ale on skryty serdeczny
człowiek, zależący w nieskażeniu cichego i spokojnego
ducha, który jest przed obliczem Bożem kosztowny.
5 Albowiem tak niekiedy i one święte małżonki, które
nadzieję miały w Bogu, zdobiły się, będąc poddane
mężom swoim. 6 Jako Sara była posłuszną Abrahamowi
nazywając go panem; której wy stałyście się córkami,
gdy dobrze czynicie, nie bojąc się żadnego postrachu.
7 Także i wy, mężowie! mieszkajcie z niemi umiejętnie,
a jako mdlejszemu naczyniu niewieściemu oddawajcie
uczciwość, jako też spółdziedziczkom łaski żywota,
aby się modlitwy wasze nie przerywały. 8 A na koniec
wszyscy bądźcie jednomyślni, spółcierpiący doległości,
braterstwo miłujący, miłosierni i dobrotliwi, 9 Nie
oddawając złego za złe, ani łajania za łajanie, lecz
przeciwnym obyczajem dobrorzecząc, gdyż wiecie, iż
na to powołani jesteście, abyście błogosławieństwo
odziedziczyli. 10 Albowiem kto chce żywot miłować i
oglądać dni dobre, niech pohamuje języka swego od
złego, a usta jego niech nie mówią zdrady; 11 Niech się
odwróci od złego, a czyni dobre; niech szuka pokoju i
ściga go. 12 Albowiem oczy Pańskie otworzone są na
sprawiedliwych, a uszy jego ku prośbie ich; lecz oblicze
Pańskie przeciwko tym, którzy czynią złe rzeczy. 13 I
któż jest, co by wam złe uczynił, jeźlibyście dobrego
naśladowcami byli? 14 Ale chociażbyście też cierpieli
dla sprawiedliwości, błogosławieni jesteście, a strachu
ich nie lękajcie się, ani trwożcie sobą, ale Pana Boga
poświęcajcie w sercach waszych. 15 Bądźcie zawsze
gotowi ku daniu odpowiedzi każdemu domagającemu
się od was rachunku o tej nadziei, która w was jest,
z cichością i z bojaźnią, mając sumienie dobre; 16
Aby w tem, w czem was pomawiają jako złoczyńców,
zawstydzili się ci, którzy naganę dawają waszemu
dobremu obcowaniu w Chrystusie. 17 Lepiej bowiem
jest, abyście dobrze czyniąc, jeźli się tak podoba woli
Bożej, cierpieli, niżeli źle czyniąc. 18 Bo i Chrystus raz
za grzechy cierpiał, sprawiedliwy za niesprawiedliwych,
aby nas przywiódł do Boga, umartwiony będąc ciałem,
ale ożywiony duchem; 19 Przez którego i tym duchom,
którzy są w więzieniu, przyszedłszy kazał. 20 Którzy
niekiedy nieposłuszni byli, gdy raz oczekiwała Boża
cierpliwość za dni Noego, kiedy korab gotowano,
w którym mało (to jest ośm) dusz zachowane są
w wodzie. 21 Czego teraz chrzest wzorem będąc,
zbawia nas (nie składanie cielesnego plugastwa, ale
obietnica spólna sumienia dobrego u Boga,) przez
zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, 22 Który jest na
prawicy Bożej, szedłszy do nieba, podbiwszy sobie
Aniołów i zwierzchności, i mocy.

4 Ponieważ tedy Chrystus ucierpiał za nas w ciele,
i wy też tąż myślą bądźcie uzbrojeni, że ten,
co cierpiał w ciele, poprzestał grzechu, 2 Aby już
więcej nie cielesnym pożądliwościom, ale woli Bożej
żył ostatek czasu w ciele. 3 Albowiem dosyć nam,
żeśmy przeszłego czasu żywota popełniali lubości
pogan, chodząc w rozpustach, w pożądliwościach, w
opilstwach, w biesiadach, w pijaństwach i sprośnych
bałwochwalstwach. 4 Przetoż, że się wy z nimi nie
schadzacie na taką zbyteczną rozpustę, zda się im
rzeczą obcą i bluźnią to. 5 Ci dadzą liczbą temu,
który gotowy jest sądzić żywych i umarłych. 6 Dlatego
bowiem i umarłym kazano Ewangieliję, aby sądzeni
byli według ludzi z strony ciała, ale żyli według Boga
duchem. 7 A wszystkiemuć się koniec przybliża. 8
Przetoż trzeźwymi bądźcie i czułymi ku modlitwom,
a nade wszystko miejcie uprzejmą miłość jedni ku
drugim; albowiem miłość zakryje mnóstwo grzechów. 9
Gościnnymi bądźcie jedni ku drugim bez szemrania.
10 Każdy jako wziął dar, tak nim jeden drugiemu
usługujcie, jako dobrzy szafarze rozlicznej łaski Bożej.
11 Jeźli kto mówi, niech mówi jako wyroki Boże, jeźli
kto posługuje, niech to czyni jako z siły, której Bóg
dodaje, aby we wszystkiem chwalony był Bóg przez
Jezusa Chrystusa, któremu należy chwała i panowanie
na wieki wieków. Amen. **(aiōn g165)** 12 Najmilsi! niech
wam nie będzie rzeczą dziwną ten ogień, który na
was przychodzi ku doświadczeniu waszemu, jakoby
co obcego na was przychodziło; 13 Ale radujcie się z
tego, żeście uczestnikami ucierpienia Chrystusowego,

abyście się i w objawienie chwały jego z radością
weselili. 14 Jeźli was lżą dla imienia Chrystusowego,
błogosławieni jesteście, gdyż on Duch chwały a Duch
Boży odpoczywa na was, który względem nich bywa
bluźniony, ale względem was bywa uwielbiony. 15 A
żaden z was niech nie cierpi jako mężobójca, albo
złodziej, albo złoczyńca, albo jako w cudzy urząd się
wtrącający. 16 Lecz jeźli cierpi jako chrześcijanin, niech
się nie wstydzi, owszem niech chwali Boga w tej mierze.
17 Albowiem czas jest, aby się sąd począł od domu
Bożego; a ponieważ najprzód zaczyna się od nas,
jakiż będzie koniec tych, co są nieposłuszni Ewangielii
Bożej? 18 A ponieważ sprawiedliwy ledwie zbawiony
będzie, niezbożny i grzeszny gdzież się okaże? 19
Przetoż i ci, którzy cierpią według woli Bożej, niechaj
jemu, jako wiernemu Stworzycielowi, poruczają dusze
swoje, dobrze czyniąc.

5 Starszych, którzy są między wami, proszę ja
spółstarszy i świadek ucierpienia Chrystusowego, i
uczestnik chwały, która ma być objawiona: 2 Paście
trzodę Bożą, która jest między wami, doglądając jej
nie poniewolnie, ale dobrowolnie; nie dla sprośnego
zysku, ale ochotnym umysłem: 3 Ani jako panując nad
dziedzictwem Pańskiem, ale wzorami będąc trzody. 4 A
gdy się okaże on książę pasterzy, odniesiecie niezwiędłą
koronę chwały. 5 Także, młodsi! bądźcie poddani
starszym, a wszyscy jedni drugim bądźcie poddani.
Pokorą bądźcie wewnątrz ozdobieni, gdyż Bóg pysznym
się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje. 6 Uniżajcież się
tedy pod mocną ręką Bożą, aby was wywyższył czasu
swego; 7 Wszystko staranie wasze wrzuciwszy na
niego, gdyż on ma pieczę o was. 8 Trzeźwymi bądźcie,
czujcie; albowiem przeciwnik wasz dyjabeł, jako lew
ryczący obchodzi, szukając kogo by pożarł. 9 Któremu
dawajcie odpór, mocni będąc w wierze, wiedząc, iż
się takoweż ucierpienia nad braterstwem waszem,
które jest na świecie, wykonywają. 10 A Bóg wszelkiej
łaski, który nas powołał do wiecznej chwały swojej w
Chrystusie Jezusie, gdy maluczko ucierpicie, ten niech
was doskonałymi uczyni, utwierdzi, umocni i ugruntuje;
(aiōnios g166) 11 Jemu niech będzie chwała i panowanie
na wieki wieków. Amen. (aiōn g165) 12 Przez Sylwana
wam wiernego brata, jako rozumiem, krótkom pisał,
napominając i świadcząc, iż ta jest prawdziwa łaska
Boża, w której stoicie. 13 Pozdrawia was spółwybrany
zbór, ten, który jest w Babilonie i Marek, syn mój 14
Pozdrówcie jedni drugich w pocałowaniu miłości. Pokój
niech będzie wam wszystkim, którzyście w Chrystusie
Jezusie. Amen.

II Piotra

1 Szymon Piotr, sługa i Apostoł Jezusa Chrystusa,
tym, którzy równie z nami kosztownej wiary dostali
przez sprawiedliwość Boga naszego i zbawiciela
naszego, Jezusa Chrystusa. **2** Łaska i pokój niech się
wam rozmnoży przez poznanie Boga i Jezusa, Pana
naszego. **3** Jako nam jego Boska moc wszystko, co do
żywota i do pobożności należy, darowała przez poznanie
tego, który nas powołał przez sławę i przez cnotę; **4**
Przez co bardzo wielkie i kosztowne obietnice nam
są darowane, abyście się przez nie stali uczestnikami
Boskiego przyrodzenia, uszedłszy skażenia tego, które
jest na świecie w pożądliwościach. **5** Ku temu tedy
samemu wszelkiej pilności przykładając, przydajcie do
wiary waszej cnotę, a do cnoty umiejętność; **6** A do
umiejętności powściągliwość, a do powściągliwości
cierpliwość, a do cierpliwości pobożność; **7** A do
pobożności braterską miłość, a do miłości braterskiej
łaskę. **8** Albowiem gdy to będzie przy was, a obficie
będzie, nie próżnymi, ani niepożytecznymi wystawi was
w znajomości Pana naszego, Jezusa Chrystusa. **9** Bo
przy kim tych rzeczy nie masz, ślepy jest; a tego, co
jest daleko, nie widzi, zapomniawszy na oczyszczenie
od dawnych grzechów swoich. **10** Przetoż, bracia!
raczej się starajcie, abyście powołanie i wybranie
wasze mocne czynili; albowiem to czyniąc, nigdy
się nie potkniecie. **11** Tak bowiem hojnie wam dane
będzie wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i
Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. **(aiōnios g166)** **12** Przetoż
nie zaniedbam was zawsze upominać o tych rzeczach,
chociażeście umiejętni i utwierdzeni w teraźniejszej
prawdzie. **13** Boć to mam za słuszną rzecz, pókim jest w
tym przybytku, abym was pobudzał przez napominanie,
14 Wiedząc, iż prędkie jest złożenie przybytku mojego,
jako mi i Pan nasz, Jezus Chrystus objawił. **15** A
starać się będę o to ze wszelakiej miary, abyście
wy i po zejściu mojem te rzeczy sobie przypominali.
16 Albowiem nie baśni jakich misternie wymyślonych
naśladując, uczyniliśmy wam znajomą Pana naszego,
Jezusa Chrystusa moc i przyjście, ale jako ci, którzyśmy
oczami naszemi widzieli wielmożność jego. **17** Wziął
bowiem od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy mu był
przyniesiony głos taki od wielmożnej chwały: ten jest
on Syn mój miły, w którym mi się upodobało. **18** A
głos ten myśmy słyszeli z nieba przyniesiony, będąc
z nim na onej górze świętej. **19** I mamy mocniejszą
mowę prorocką, której pilnując jako świecy w ciemnem
miejscu świecącej, dobrze czynicie, ażby dzień oświtnął,
i jutrzenka weszła w sercach waszych. **20** To najpierw
wiedząc, iż żadne proroctwo Pisma nie jest własnego
wykładu. **21** Albowiem nie z woli ludzkiej przyniesione
jest niekiedy proroctwo, ale od Ducha Świętego pędzeni
będąc mówili święci Boży ludzie.

2 Byli też i fałszywi prorocy między ludem, jako i
między wami będą fałszywi nauczyciele, którzy z
sobą wprowadzą kacerstwa zatracenia i Pana, który
ich kupił, zaprzą się, sami na się przywodząc prędkie
zginienie. **2** A wiele ich naśladować będą zginienia
ich, przez których droga prawdy będzie bluźniona. **3** I
przez łakomstwo zmyślonemi słowami kupczyć będą,
którym sąd z dawna nie omieszkuje i zatracenie ich
nie drzemie. **4** Albowiem jeźli Bóg Aniołom, którzy
byli zgrzeszyli, nie przepuścił, ale strąciwszy ich do
piekła, podał łańcuchom ciemności, aby byli zachowani
na sąd: **(Tartaroō g5020)** **5** Także i pierwszemu światu
nie przepuścił, ale Noego samoósmego, kaznodzieję
sprawiedliwości, zachował, przywiódłszy potop na
świat niepobożnych; **6** I miasta Sodomczyków i
Gomorry w popiół obróciwszy podwróceniem potępił,
wystawiwszy je na przykład tym, którzy by niepobożnie
żyli; **7** A sprawiedliwego Lota, onych niezbożników
rozpustnem obcowaniem strapionego, wyrwał. **8**
Albowiem widzeniem i słyszeniem on sprawiedliwy
mieszkając między nimi, dzień po dniu duszę
sprawiedliwą uczynkami ich niezbożnymi trapił. **9**
Umie Pan pobożnych z pokuszenia wyrywać, a
niesprawiedliwych na dzień sądu ku karaniu chować;
10 A najwięcej tych, którzy za ciałem w pożądliwości
plugastwa chodzą, a zwierzchnością pogardzają, śmieli
i sobie się podobający, nie wzdrygają się bluźnić
przełożeństw. **11** Chociaż Aniołowie będąc większymi
siłą i mocą, nie przynoszą przeciwko nim przed Pana
bluźnierczego sądu. **12** Ale ci, jako bydło bezrozumne,
które za przyrodzeniem idzie, sprawione na ułowienie
i skazę, bluźniąc to, czego nie wiedzą, w tej skazie
swojej zaginą. **13** I odniosą zapłatę niesprawiedliwości
jako ci, którzy mają za rozkosz każdodzienne lubości,
będąc plugastwem i zmazą, rozkosz mają w zdradach
swoich z wami bankietując: **14** Oczy mają pełne
cudzołóstwa i bez przestania grzeszące, przyłudzając
dusze niestateczne, mając serce wyćwiczone w
łakomstwie, synowie przeklęstwa, **15** Którzy opuściwszy
prostą drogę, zbłądzili, naśladując drogi Balaama, syna
Bosorowego, który zapłatę niesprawiedliwości umiłował;
16 Ale miał karanie za swój występek, ponieważ
jarzmu niema oślica poddana, człowieczym głosem
przemówiwszy, zahamowała szaleństwo proroka. **17**
Ci są studniami bez wody, obłoki od wichru pędzone,
którym chmura ciemności na wieki jest zachowana.
(questioned) **18** Albowiem nadętą próżność mówiąc,
przyłudzają przez pożądliwość ciała i rozpusty tych,
którzy byli prawdziwie uciekli od obcujących w błędzie,
19 Wolność im obiecując, a sami będąc niewolnikami

skazy. Albowiem kto jest od kogo przezwyciężony,
temu też jest zniewolony. 20 Bo ponieważ oni uszli
plugastw świata przez poznanie Pana i zbawiciela,
Jezusa Chrystusa, a znowu się zaś niemi uwikławszy,
zwyciężeni bywają; stały się ich ostateczne rzeczy
gorsze niż pierwsze. 21 Bo by im było lepiej, nie uznać
drogi sprawiedliwości, niżeli poznawszy ją, odwrócić się
od podanego im rozkazania świętego. 22 Aleć się im
przydało według onej prawdziwej przypowieści: Pies
wrócił się do zwracania swego, a świnia umyta do
walania się w błocie.

3 Najmilsi! już ten drugi list do was piszę, którym
wzbudzam przez napominanie uprzejmą myśl waszę,
2 Abyście pamiętali na słowa przepowiedziane od
świętych proroków, i na przykazanie nasze, którzyśmy
Apostołami Pana i Zbawiciela: 3 To najpierwej wiedząc,
że przyjdą w ostateczne dni naśmiewcy, według
własnych swoich pożądliwości chodzący, 4 I mówiący:
Gdzież jest obietnica przyjścia jego? Bo jako ojcowie
zasnęli, wszystko tak trwa od początku stworzenia. 5
Tego zaiste umyślnie wiedzieć nie chcą, że się niebiosa
dawno stały i ziemia z wody i w wodzie stanęła przez
słowo Boże, 6 Dlaczego on pierwszy świat wodą
będąc zatopiony, zginął. 7 Lecz te niebiosa, które teraz
są i ziemia temże słowem odłożone są i zachowane
ogniowi na dzień sądu i zatracenia niepobożnych ludzi.
8 Ale ta jedna rzecz niech wam nie będzie tajna,
najmilsi! iż jeden dzień u Pana jest jako tysiąc lat, a
tysiąc lat, jako jeden dzień. 9 Nie omieszkiwać Pan
z obietnicą, (jako to niektórzy mają za omieszkanie),
ale używa cierpliwości przeciwko nam, nie chcąc,
aby którzy zginęli, ale żeby się wszyscy do pokuty
udali. 10 A on dzień Pański przyjdzie jako złodziej w
nocy, w który niebiosa z wielkim trzaskiem przeminą,
a żywioły rozpalone ogniem stopnieją, a ziemia i
rzeczy, które są na niej, spalone będą. 11 Ponieważ
się tedy to wszystko ma rozpłynąć, jakimiż wy macie
być w świętych obcowaniach i pobożnościach? 12
Którzy oczekujecie i spieszycie się na przyjście dnia
Bożego, w który niebiosa gorejące rozpuszczą się i
żywioły pałające stopnieją. 13 Lecz nowych niebios
i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w
których sprawiedliwość mieszka. 14 Przetoż najmilsi!
tego oczekując, starajcie się, abyście bez zmazy i
bez nagany od niego znalezieni byli w pokoju; 15 A
nieskwapliwość Pana naszego miejcie za zbawienie
wasze, jako wam i miły brat nasz Paweł według
danej sobie mądrości pisał, 16 Jako i we wszystkich
listach swoich mówiąc o tych rzeczach, między któremi
są niektóre rzeczy trudne ku wyrozumieniu, które
nieumiejętni i niestateczni wykręcają jako i inne pisma,
ku swemu własnemu zatraceniu. 17 Wy tedy, najmilsi!
wiedząc to przedtem; strzeżcie się, abyście błędem tych
niezbożników nie byli zwiedzeni i nie wypadli z waszej
stateczności; 18 Ale rośćcie w łasce i w znajomości
Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, któremu
niech będzie chwała i teraz, i na czasy wieczne. Amen.
(aiōn g165)

I Jana

1 Co było od początku, cośmy słyszeli, cośmy oczyma
naszemi widzieli i na cośmy patrzyli, i czego się
ręce nasze dotykały, o Słowie żywota; **2** (Bo żywot
objawiony jest i widzieliśmy, i świadczymy i zwiastujemy
wam on żywot wieczny, który był u Ojca, i objawiony
nam jest.) **(aiōnios g166)** **3** Cośmy, mówię, widzieli i
słyszeli, to wam zwiastujemy, abyście i wy z nami
społeczność mieli, a społeczność nasza, aby była z
Ojcem i z Synem jego, Jezusem Chrystusem. **4** A toć
wam piszemy, aby radość wasza zupełna była. **5** A toć
jest poselstwo, któreśmy słyszeli od niego i zwiastujemy
wam: Iż Bóg jest światłość, a żadnej ciemności w
nim nie masz. **6** Jeźlibyśmy rzekli, iż społeczność
mamy z nim, a w ciemności chodzimy, kłamiemy, a nie
czynimy prawdy. **7** A jeźli w światłości chodzimy, jako
on jest w światłości, społeczność mamy między sobą, a
krew Jezusa Chrystusa, Syna jego, oczyszcza nas od
wszelkiego grzechu. **8** Jeźlibyśmy rzekli, iż grzechu
nie mamy, sami siebie zwodzimy, a prawdy w nas nie
masz. **9** Jeźlibyśmy wyznali grzechy nasze, wiernyć
jest Bóg i sprawiedliwy, aby nam odpuścił grzechy i
oczyścił nas od wszelkiej nieprawości. **10** Jeźliśmy
rzekli, żeśmy nie zgrzeszyli, kłamcą go czynimy, a
słowa jego nie masz w nas.

2 Dziatki moje! to wam piszę, abyście nie grzeszyli;
i jeźliby kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca,
Jezusa Chrystusa sprawiedliwego; **2** A on jest
ubłaganiem za grzechy nasze; a nie tylko za nasze,
ale też za grzechy wszystkiego świata. **3** A przez
to wiemy, żeśmy go poznali, jeźli przykazania jego
zachowujemy. **4** Kto mówi: Znam go, a przykazania
jego nie zachowuje, kłamcą jest, a prawdy w nim nie
masz. **5** Lecz kto by zachował słowa jego, prawdziwie
się w tym miłość Boża wykonała; przez to znamy, iż w
nim jesteśmy. **6** Kto mówi, że w nim mieszka, powinien,
jako on chodził, i sam także chodzić. **7** Bracia! nie
nowe przykazanie wam piszę, ale przykazanie stare,
któreście mieli od początku; a to stare przykazanie
jest ono słowo, któreście słyszeli od początku. **8** Zasię
przykazanie nowe piszę wam, które jest prawdziwe w
nim i w was; iż ciemność przemija, a prawdziwa ona
światłość już świeci. **9** Kto mówi, iż jest w światłości, a
brata swego nienawidzi, w ciemności jest aż dotąd.
10 Kto miłuje brata swego, w światłości mieszka i
zgorszenia w nim nie masz. **11** Lecz kto nienawidzi
brata swego, w ciemności jest i w ciemności chodzi, a
nie wie, gdzie idzie, iż ciemność zaślepiła oczy jego.
12 Piszę wam, dziatki! iż wam są odpuszczone grzechy
dla imienia jego. **13** Piszę wam, ojcowie! żeście poznali
tego, który jest od początku. Piszę wam, młodzieńcy!
żeście zwyciężyli onego złośnika. **14** Piszę wam,
dziateczki! żeście poznali Ojca. Pisałem wam, ojcowie!
żeście poznali onego, który jest od początku. Pisałem
wam, młodzieńcy! że jesteście mocni, a słowo Boże
mieszka w was, a żeście zwyciężyli onego złośnika.
15 Nie miłujcie świata, ani tych rzeczy, które są na
świecie; jeźli kto miłuje świat, nie masz w nim miłości
ojcowskiej. **16** Albowiem wszystko, co jest na świecie,
jako pożądliwość ciała i pożądliwość oczu, i pycha
żywota, toć nie jest z Ojca, ale jest z świata. **17** Światci
przemija i pożądliwość jego; ale kto czyni wolę Bożą,
trwa na wieki. **(aiōn g165)** **18** Dziateczki! ostateczna
godzina jest; a jakoście słyszeli, że antychryst przyjść
ma, i teraz wiele antychrystów powstało; stąd wiemy,
iż jest ostateczna godzina. **19** Z nas wyszli, ale nie
byli z nas; albowiem gdyby byli z nas, zostaliby byli z
nami; ale wyszli z nas, aby objawieni byli, iż wszyscy
nie byli z nas. **20** Ale wy macie pomazanie od onego
Świętego i wiecie wszystko. **21** Nie pisałem wam,
przeto żeście prawdy nie znali, ale że ją znacie, a
iż wszelkie kłamstwo nie jest z prawdy. **22** Kto jest
kłamcą? Azaż nie ten, który zapiera, iż Jezus nie jest
Chrystusem? Ten jest antychryst, który się zapiera Ojca
i Syna. **23** Każdy, co się zapiera Syna, i Ojca nie ma;
a kto wyznaje Syna, ma i Ojca. **24** Wy tedy, coście
słyszeli od początku, to niechaj w was zostaje; jeźliby
w was zostawało, coście słyszeli od początku, i wy
w Synu i w Ojcu zostaniecie. **25** A tać jest obietnica,
którą on nam obiecał, to jest żywot on wieczny. **(aiōnios
g166)** **26** Tom wam napisał o tych, którzy was zwodzą.
27 Ale to pomazanie, któreście wy wzięli od niego,
zostaje w was, a nie potrzebujecie, aby was kto uczył:
ale jako to pomazanie uczy was o wszystkiem, a jest
prawdziwe, i nie jest kłamstwem, a jako was nauczyło,
tak w niem zostaniecie. **28** I teraz, dziateczki! zostańcie
w niem, abyśmy, gdy się ukaże, ufanie mieli, a nie byli
zawstydzeni od niego w przyjściu jego. **29** Ponieważ
wiecie, że on sprawiedliwy jest, wiedzcież też, iż każdy,
który czyni sprawiedliwość, z niego narodzony jest.

3 Patrzcie, jaką miłość dał nam Ojciec, abyśmy
dziatkami Bożemi nazwani byli. Dlategoć świat nie
zna nas, iż onego nie zna. **2** Najmilsi! teraz dziatkami
Bożemi jesteśmy, ale się jeszcze nie objawiło, czem
będziemy; lecz wiemy, iż gdy się on objawi, podobni
mu będziemy; albowiem ujrzymy go tak, jako jest. **3**
A ktokolwiek ma tę nadzieję w nim, oczyszcza się,
jako i on czysty jest. **4** Każdy, co czyni grzech, ten i
zakon przestępuje; albowiem grzech jest przestępstwo
zakonu. **5** A wiecie, iż się on objawił, aby grzechy
nasze zgładził, a grzechu w nim nie masz. **6** Wszelki
tedy, kto w nim mieszka, nie grzeszy; ale ktokolwiek
grzeszy, nie widział go, ani go poznał. **7** Dziateczki!

niechaj was nikt nie zwodzi; kto czyni sprawiedliwość,
sprawiedliwy jest, jako i on sprawiedliwy jest; 8 Kto
czyni grzech, z dyjabła jest; gdyż od początku dyjabeł
grzeszy. Na to się objawił Syn Boży, aby zepsował
uczynki dyjabelskie. 9 Wszelki, co się narodził z Boga,
grzechu nie czyni, iż nasienie jego w nim zostaje, i nie
może grzeszyć, iż z Boga narodzony jest. 10 Po tem
poznać dziatki Boże i dzieci dyjabelskie. Wszelki, który
nie czyni sprawiedliwości, nie jest z Boga, i który nie
miłuje brata swego. 11 Albowiem to jest poselstwo,
któreście słyszeli od początku, abyśmy jedni drugich
miłowali. 12 Nie jako Kain, który był z tego złośnika i
zabił brata swego. A dlaczegoż go zabił? Iż uczynki jego
złe były, a brata jego sprawiedliwe. 13 Nie dziwujcie
się, bracia moi! jeźli was świat nienawidzi. 14 My
wiemy, żeśmy przeniesieni z śmierci do żywota, iż
miłujemy braci; kto nie miłuje brata, zostaje w śmierci.
15 Każdy, co nienawidzi brata swego, mężobójcą jest; a
wiecie, iż żaden mężobójca nie ma żywota wiecznego
w sobie zostawającego. (aiōnios g166) 16 Przez tośmy
poznali miłość Bożą, iż on duszę swoję za nas położył;
i myśmy powinni kłaść duszę za braci. 17 A kto by
miał majętność świata tego i widziałby brata swego
potrzebującego, a zawarłby wnętrzności swoje przed
nim, jakoż w nim zostaje miłość Boża? 18 Dziateczki
moje! nie miłujmy słowem ani językiem, ale uczynkiem i
prawdą. 19 A przez to poznajemy, iż z prawdy jesteśmy
i przed nim uspokojemy serca nasze. 20 Bo jeźliby
nas potępiało serce nasze, daleko większy jest Bóg
niż serce nasze i wie wszystko. 21 Najmilsi! jeźliby
serce nasze nas nie potępiało, ufanie mamy ku Bogu;
22 I o cokolwiek byśmy prosili, bierzemy od niego; bo
przykazania jego chowamy i to, co się podoba przed
obliczem jego, czynimy. 23 A toć jest przykazanie
jego, abyśmy wierzyli imieniowi Syna jego, Jezusa
Chrystusa, i miłowali jedni drugich, jako nam przykazał.
24 Bo kto chowa przykazania jego, w nim mieszka, a on
też w nim; a przez to znamy, iż mieszka w nas, to jest z
Ducha, którego nam dał.

4 Najmilsi! nie każdemu duchowi wierzcie; ale
doświadczajcie duchów, jeźli z Boga są. Bo wiele
fałszywych proroków wyszło na świat. 2 Przez to
poznawajcie Ducha Bożego: Wszelki duch, który
wyznaje, iż Jezus Chrystus w ciele przyszedł, z Boga
jest. 3 Ale wszelki duch, który nie wyznaje, że Jezus
Chrystus w ciele przyszedł, nie jest z Boga; ale ten
jest on duch antychrystowy, o którymeście słyszeli, iż
idzie i teraz już jest na świecie. 4 Wy z Boga jesteście,
dziateczki! i zwyciężyliście ich; iż większy jest ten,
który w was jest, niż ten, który jest na świecie. 5
Onić są z świata; przetoż o świecie mówią, a świat ich
słucha. 6 My z Boga jesteśmy. Kto zna Boga, słucha
nas; kto nie jest z Boga, nie słucha nas. Przez to
poznajemy ducha prawdy i ducha błędu. 7 Najmilsi!
miłujmyż jedni drugich, gdyż miłość jest z Boga; i każdy,
co miłuje, z Boga jest narodzony i zna Boga. 8 Kto
nie miłuje, nie zna Boga; gdyż Bóg jest miłość. 9
Przez to objawiona jest miłość Boża ku nam, iż Syna
swego jednorodzonego posłał Bóg na świat, abyśmy
żyli przez niego. 10 W tem jest miłość, nie iżbyśmy
my umiłowali Boga, ale iż on umiłował nas i posłał
Syna swego, aby był ubłaganiem za grzechy nasze.
11 Najmilsi! ponieważ nas tak Bóg umiłował, i myśmy
powinni jedni drugich miłować. 12 Boga żaden nigdy
nie widział; ale jeźli miłujemy jedni drugich, Bóg w
nas mieszka, a miłość jego doskonała jest w nas. 13
Przez to poznajemy, iż w nim mieszkamy, a on w nas,
iż z Ducha swego nam dał. 14 A myśmy widzieli i
świadczymy, iż Ojciec posłał Syna, aby był Zbawicielem
świata. 15 Ktobykolwiek wyznał, iż Jezus jest Synem
Bożym, Bóg w nim mieszka, a on w Bogu. 16 I myśmy
poznali i uwierzyli o miłości, którą Bóg ma ku nam. Bóg
jest miłość; a kto mieszka w miłości, w Bogu mieszka,
a Bóg w nim. 17 W tem doskonała jest miłość Boża z
nami, abyśmy ufanie mieli w dzień sądny, iż jaki on
jest, tacy i my jesteśmy na tym świecie. 18 Nie maszci
bojaźni w miłości, ale miłość doskonała precz wyrzuca
bojaźń: bo bojaźń ma udręczenie, a kto się boi, nie
jest doskonały w miłości. 19 My go miłujemy, iż on nas
pierwej umiłował. 20 Jeźliby kto rzekł: Miłuję Boga, a
brata by swego nienawidził, kłamcą jest; albowiem kto
nie miłuje brata swego, którego widział, Boga, którego
nie widział, jakoż może miłować? 21 A toć rozkazanie
mamy od niego, aby ten, co miłuje Boga, miłował i
brata swego.

5 Wszelki, co wierzy, iż Jezus jest Chrystusem, z
Boga się narodził; a wszelki, co miłuje tego, który
urodził, miłuje i tego, który z niego jest narodzony. 2
Przez to znamy, iż miłujemy dziatki Boże, gdy Boga
miłujemy i przykazania jego chowamy. 3 Albowiem ta
jest miłość Boża, abyśmy przykazania jego chowali; a
przykazania jego nie są ciężkie. 4 Bo wszystko, co się
narodziło z Boga, zwycięża świat; a to jest zwycięstwo,
które zwyciężyło świat, wiara nasza. 5 Któż jest, co
zwycięża świat, tylko kto wierzy, iż Jezus jest Synem
Bożym? 6 Tenci jest, który przyszedł przez wodę i
krew, Jezus Chrystus, nie w wodzie tylko, ale w wodzie
i we krwi; a Duch jest, który świadczy, iż Duch jest
prawda. 7 Albowiem trzej są, którzy świadczą na niebie:
Ojciec, Słowo i Duch Święty, a ci trzej jedno są. 8
A trzej są, którzy świadczą na ziemi: Duch i woda, i
krew, a ci trzej ku jednemu są. 9 Ponieważ świadectwo
ludzkie przyjmujemy, świadectwo Boże większe jest;
albowiem to jest świadectwo Boże, które świadczył

o Synu swoim. **10** Kto wierzy w Syna Bożego, ma
świadectwo sam w sobie. Kto nie wierzy Bogu, kłamcą
go uczynił, iż nie uwierzył temu świadectwu, które Bóg
świadczył o Synu swoim. **11** A toć jest świadectwo, iż
nam Bóg dał żywot wieczny; a ten żywot jest w Synu
jego. **(aiōnios g166)** **12** Kto ma Syna, ma żywot; kto
nie ma Syna Bożego, nie ma żywota. **13** Te rzeczy
napisałem wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego,
żebyście wiedzieli, iż macie żywot wieczny, i abyście
wierzyli w imię Syna Bożego. **(aiōnios g166)** **14** A toć
jest ufanie, które mamy do niego, iż jeźlibyśmy o co
prosili według woli jego, słyszy nas. **15** A jeźli wiemy,
iż nas słyszy, o cokolwiek byśmy prosili, tedy wiemy,
iż mamy te rzeczy, o któreśmy go prosili. **16** Jeźliby
kto widział brata swego grzeszącego grzechem nie
na śmierć, niechże się modli za nim, a da mu Bóg
żywot, to jest grzeszącym nie na śmierć. Jestci grzech
na śmierć; nie za tym, mówię, aby się kto modlił. **17**
Wszelka niesprawiedliwość jest grzech; ale jest grzech
nie na śmierć. **18** Wiemy, iż wszelki, który się z Boga
narodził, nie grzeszy; ale który się narodził z Boga,
zachowuje samego siebie, a on złośnik nie dotyka się
go. **19** Wiemy, iż z Boga jesteśmy; ale świat wszystek w
złem położony jest. **20** A wiemy, iż Syn Boży przyszedł
i dał nam zmysł, abyśmy poznali onego prawdziwego
Boga, i jesteśmy w onym prawdziwym, to jest w Synu
jego, Jezusie Chrystusie; tenci jest prawdziwy Bóg i
żywot wieczny. **(aiōnios g166)** **21** Dziateczki! strzeżcie się
bałwanów. Amen.

II Jana

1 Starszy wybranej pani i dziatkom jej, które ja miłuję
w prawdzie, a nie ja tylko, ale i wszyscy, którzy
poznali prawdę, 2 Dla prawdy, która zostaje w nas i
z nami będzie na wieki. (aiōn g165) 3 Niech będzie z
wami łaska, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i od
Pana Jezusa Chrystusa, Syna Ojcowego, w prawdzie
i w miłości. 4 Uradowałem się bardzo, żem znalazł
niektóre z dziatek twoich chodzące w prawdzie, jakośmy
przykazanie wzięli od Ojca. 5 A teraz proszę cię, Pani!
nie jako przykazanie nowe pisząc ci, ale któreśmy mieli
od początku, abyśmy jedni drugich miłowali. 6 A tać
jest miłość, abyśmy chodzili według przykazań jego.
A przykazanie to jest, jakoście słyszeli od początku,
abyście w niem chodzili. 7 Gdyż wiele zwodzicieli
wyszło na świat, którzy nie wyznawają, że Jezus
Chrystus przyszedł w ciele; ten jest zwodzicielem i
antychrystem. 8 Strzeżcie samych siebie, żebyśmy nie
stracili tego, koło czegośmy pracowali, ale żebyśmy
odpłatę zupełną wzięli. 9 Wszelki, co przestępuje, a
nie zostaje w nauce Chrystusowej, Boga nie ma; kto
zostaje w nauce Chrystusowej, ten i Ojca, i Syna ma.
10 Jeźli kto przychodzi do was, a tej nauki nie przynosi,
nie przyjmujcie go w dom, ani go pozdrawiajcie. 11
Albowiem kto takiego pozdrawia, uczestnikiem jest
złych uczynków jego. 12 Mając wam wiele pisać, nie
chciałem przez papier i inkaust, ale mam nadzieję, że
do was przyjdę i ustnie z wami mówić będę, aby radość
nasza była zupełna. 13 Pozdrawiają cię dziatki siostry
twojej w Panu wybranej. Amen.

III Jana

1 Starszy Gajowi miłemu, którego ja miłuję w prawdzie.
2 Najmilszy! najprzód żądam, aby ci się dobrze
powodziło i abyś był zdrów, tak jako się dobrze powodzi
duszy twojej. **3** Albowiem wielcem się uradował, gdy
przyszli bracia, i dali świadectwo o twojej prawdzie,
jako ty w prawdzie chodzisz. **4** Większej nad tę radości
nie mam, jako gdy słyszę, iż dziatki moje chodzą w
szczerości. **5** Najmilszy! Wiernie czynisz, cokolwiek
czynisz przeciwko braciom i przeciw gościom, **6** Którzy
świadectwo wydali o miłości twojej przed zborem; i
dobrze uczynisz, jeźli ich odprowadzisz, jako przystoi
przed Bogiem. **7** Albowiem dla imienia jego wyszli,
nic nie wziąwszy od pogan. **8** My tedy takowych
powinniśmy przyjmować, abyśmy byli pomocnikami
prawdzie. **9** Pisałem do zboru waszego; ale Dyjotrefes,
który chce być przedniejszy między nimi, nie przyjmuje
nas. **10** Przeto jeźli przyjdę, przypomnę uczynki jego,
które czyni, słowami złemi obmawiając nas, a nie mając
dosyć na tem, i sam braci nie przyjmuje, i tym, co by
przyjąć chcieli, zabrania i ze zboru ich wyłącza. **11**
Najmilszy! nie naśladuj złego, ale dobrego. Kto dobrze
czyni, z Boga jest; ale kto źle czyni, nie widział Boga.
12 Demetryjuszowi świadectwo jest dane od wszystkich,
i od samej prawdy; lecz i my świadectwo o nim dajemy,
a wiecie, iż świadectwo nasze prawdziwe jest. **13**
Wielem miał pisać; lecz nie chcę pisać inkaustem i
piórem; **14** Bo mam nadzieję, że cię w rychle ujrzę, a
tedy ustnie mówić będziemy. Pokój tobie. Pozdrawiają
cię przyjaciele. Pozdrów i ty przyjaciół z imienia.

Judy

1 Judas, sługa Jezusa Chrystusa a brat Jakóba, od
Boga Ojca poświęconym i w Jezusie Chrystusie
zachowanym i powołanym: 2 Miłosierdzie i pokój, i miłość
niech się wam rozmnoży. 3 Najmilsi! Wszelką pilność
czyniąc, abym wam pisał o społecznem zbawieniu,
musiałem wam pisać, napominając, iżbyście bojowali
o wiarę raz świętym podaną. 4 Albowiem wkradli się
niektórzy ludzie, dawno już przedtem naznaczeni na
to potępienie, niepobożni, którzy łaskę Boga naszego
obracają w rozpustę i samego się Boga i panującego
Pana naszego, Jezusa Chrystusa zapierają. 5 Przetoż
chcę wam przypomnieć, którzy już raz o tem wiecie,
że chociaż Pan lud z ziemi Egipskiej wyswobodził,
przecież potem tych, którzy nie wierzyli, potracił. 6 Także
Aniołów, którzy nie zachowali pierwszego stanu swego,
ale opuścili mieszkanie swoje, na sąd dnia wielkiego
związkami wiecznemi pod chmurą zachował. (aïdios
g126) 7 Jako Sodoma i Gomorra, i okoliczne miasta, gdy
tymże sposobem jako i one zwszeteczniały i udały się
za cudzem ciałem, wystawione są na przykład, ognia
wiecznego karanie ponosząc: (aiōnios g166) 8 Także też i
ci jako snem zmożeni ciało plugawią, ale zwierzchnością
pogardzają i przełożeństwa bluźnią. 9 Lecz Michał
Archanioł, gdy się z dyjabłem rozpierając wadził o ciało
Mojżeszowe, nie śmiał podnieść przeciwko niemu sądu
bluźnierczego, ale rzekł: Niech cię Pan zgromi. 10 A ci,
czego nie znają, to bluźnią; a co z przyrodzenia znają,
jako bezrozumne bydła w tem się psują, 11 Biada im!
bo się drogą Kainową udali, a za błędem Baalamowej
zapłaty puścili się i przeciwieństwem Korego poginęli.
12 Cić są na świętych ucztach waszych zmazani, którzy
z wami godując bez wstydu, sami się pasą; są obłoki
bezwodne, które od wiatrów tam i sam unoszone
bywają; drzewa zwiędłe nieużyteczne, dwakroć zmarłe
i wykorzenione; 13 Wały wściekłe morskie, wyrzucające
swoje sprośności, gwiazdy błąkające się, którym chmura
ciemności zachowana jest na wieki. (aiōn g165) 14 A
prorokował też o nich siódmy od Adama Enoch, mówiąc:
Oto Pan idzie z świętymi tysiącami swoimi, 15 Aby
uczynił sąd wszystkim i karał wszystkich niezbożników
między nimi ze wszystkich niepobożności ich, które
niezbożnie płodzili i ze wszystkich przykrości, które
mówili przeciwko niemu niezbożni grzesznicy. 16 Ci
są szemracze utyskujący sobie, według pożądliwości
swoich chodzący, i których usta mówią bardzo harde
słowa; pochlebiając osobom dla swego pożytku. 17 Lecz
wy, najmilsi! pamiętajcie na słowa przepowiedziane
od Apostołów Pana naszego Jezusa Chrystusa; 18 Iż
wam powiadali, że w ostateczny czas będą naśmiewcy,
chodzący według swoich niezbożnych pożądliwości.
19 Cić są, którzy się sami odłączają, bydlęcy, ducha
Chrystusowego nie mający. 20 Ale wy najmilsi! budując
się na najświętszej wierze waszej i modląc się w
Duchu Świętym, 21 Samych siebie w miłości Bożej
zachowajcie, oczekując miłosierdzia Pana naszego,
Jezusa Chrystusa, ku żywotowi wiecznemu. (aiōnios
g166) 22 A nad niektórymi zmiłujcie się, rozsądkiem się
rządząc; 23 A drugich przez postrach do zbawienia
przywódźcie, z ognia ich wyrywając, mając w nienawiści
i suknię, która by była od ciała pokalana. 24 A temu,
który was może zachować od upadku i stawić przed
obliczności chwały swojej bez nagany z weselem, 25
Samemu mądremu Bogu, Zbawicielowi naszemu, niech
będzie chwała i wielmożność, moc i zwierzchność, i
teraz i po wszystkie wieki. Amen. (aiōn g165)

Objawienie

1 Objawienie Jezusa Chrystusa, które mu dał Bóg,
aby okazał sługom swoim rzeczy, które się w rychle
dziać mają; a on je oznajmił i posłał przez Anioła
swojego słudze swemu Janowi, **2** Który świadectwo
wydał słowu Bożemu i świadectwu Jezusa Chrystusa, i
cokolwiek widział. **3** Błogosławiony, który czyta i ci,
którzy słuchają słów proroctwa tego, i zachowują to,
co w niem jest napisane; albowiem czas blisko jest.
4 Jan siedmiu zborom, które są w Azyi. Łaska wam
i pokój niech będzie od tego, który jest i który był, i
który przyjść ma; i od siedmiu duchów, którzy są przed
obliczności stolicy jego; **5** I od Jezusa Chrystusa,
który jest onym świadkiem wiernym, pierworodnym z
umarłych i książęciem królów ziemi; który nas umiłował
i omył nas z grzechów naszych krwią swoją; **6** I uczynił
nas królami i kapłanami Bogu, Ojcu swemu; jemuż
niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen.
(aiōn g165) **7** Oto idzie z obłokami i ujrzy go wszelkie
oko, i ci, którzy go przebili; i narzekać będą przed nim
wszystkie pokolenia ziemi. Tak, Amen. **8** Jam jest Alfa
i Omega, początek i koniec, mówi Pan, który jest i
który był, i który przyjść ma, on Wszechmogący. **9** Ja
Jan, którym też jest bratem waszym i uczestnikiem w
ucisku i w królestwie, i w cierpliwości Jezusa Chrystusa,
byłem na wyspie, którą zowią Patmos, dla słowa
Bożego i dla świadectwa Jezusa Chrystusa: **10** Byłem
w zachwyceniu ducha w dzień Pański i słyszałem za
sobą głos wielki jako trąby, mówiący: **11** Jam jest Alfa
i Omega, on pierwszy i ostatni; a co widzisz, napisz
w księgi i poślij siedmiu zborom, które są w Azyi, do
Efezu i do Smyrny, i do Pergamu, i do Tyjatyru, i do
Sardów, i do Filadelfii, i do Laodycei. **12** I obróciłem
się, abym widział on głos, który mówił ze mną; a
obróciwszy się, ujrzałem siedm świeczników złotych,
13 A w pośrodku onych siedmiu świeczników podobnego
Synowi człowieczemu, obleczonego w długą szatę, i
przepasanego na piersiach pasem złotym; **14** A głowa
jego i włosy były białe jako wełna biała, jako śnieg, a
oczy jego jako płomień ognia; **15** A nogi jego podobne
mosiądzowi, jakoby w piecu rozpalone, a głos jego
jako głos wielu wód. **16** I miał w prawej ręce swojej
siedm gwiazd, a z ust jego wychodził miecz z obu stron
ostry, a oblicze jego jako słońce, kiedy jasno świeci.
17 A gdym go ujrzał, upadłem do nóg jego jako martwy.
I włożył prawą rękę swoję na mię, mówiąc mi: Nie
bój się! Jam jest on pierwszy i ostatni, **18** I żyjący;
a byłem umarły, a otom jest żywy na wieki wieków.
I mam klucze piekła i śmierci. **(aiōn g165, Hadēs g86)**
19 Napisz te rzeczy, któreś widział i które są, i które
się dziać mają napotem. **20** Tajemnicę onych siedmiu
gwiazd, któreś widział w prawej ręce mojej i siedmiu
świeczników złotych. Siedm onych gwiazd są Aniołowie
siedmiu zborów, a siedm świeczników, któreś widział,
jest siedm zborów.

2 Aniołowi zboru Efeskiego napisz: To mówi ten, który
trzyma siedm gwiazd w prawej ręce swojej, który
się przechadza w pośród onych siedmiu świeczników
złotych: **2** Znam uczynki twoje i pracę twoję, i cierpliwość
twoję, a iż nie możesz cierpieć złych i doświadczyłeś
tych, którzy się mienią być Apostołami, a nie są, i
znalazłeś ich, że są kłamcami; **3** I masz cierpliwość, i
znaszałeś i pracowałeś dla imienia mego, a nie ustałeś.
4 Ale mam nieco przeciwko tobie, żeś miłość twoję
pierwszą opuścił. **5** Pamiętajże tedy, skądeś wypadł,
a pokutuj i czyń uczynki pierwsze; a jeźli nie chcesz,
przyjdę przeciwko tobie rychło, a poruszę świecznik
twój z miejsca swego, jeźlibyś nie pokutował. **6** Ale
wżdy to masz, iż nienawidzisz uczynków Nikolaitów,
których i ja nienawidzę. **7** Kto ma uszy, niechaj słucha,
co Duch mówi zborom: Temu, co zwycięży, dam jeść
z drzewa żywota, które jest w pośrodku raju Bożego.
8 A Aniołowi zboru Smyrneńskiego napisz: To mówi
pierwszy i ostatni, który był umarł i ożył: **9** Znam uczynki
twoje i ucisk, i ubóstwo, (aleś bogaty), i bluźnierstwo
tych, którzy się powiadają być Żydami, a nie są, ale
są bóżnicą szatańską. **10** Nic się nie bój tego, co
masz cierpieć. Oto wrzuci dyjabeł niektórych z was
do więzienia, abyście byli doświadczeni; i będziecie
mieli ucisk przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do
śmierci, a dam ci koronę żywota. **11** Kto ma uszy,
niechaj słucha, co Duch mówi zborom: Kto zwycięży, nie
będzie obrażony od wtórej śmierci. **12** A Aniołowi zboru
Pergameńskiego napisz: To mówi ten, który ma miecz
on z obydwóch stron ostry; **13** Znam uczynki twoje i
gdzie mieszkasz, to jest, gdzie jest stolica szatańska, a
iż trzymasz imię moje i nie zaprzałeś się wiary mojej, i
w one dni, w które Antypas, świadek mój wierny, zabity
jest u was, gdzie szatan mieszka. **14** Ale mam nieco
przeciwko tobie, iż tam masz tych, którzy trzymają
naukę Balaamową, który uczył Balaka, aby wrzucił
zgorszenie przed syny Izraelskie, żeby jedli rzeczy
bałwanom ofiarowane i wszeteczeństwo płodzili. **15**
Także masz i tych, którzy trzymają naukę Nikolaitów, co
ja mam w nienawiści. **16** Pokutujże: a jeźli nie będziesz,
przyjdę przeciwko tobie w rychle i będę walczył z nimi
mieczem ust moich. **17** Kto ma uszy, niechaj słucha,
co Duch mówi zborom: Temu, co zwycięży, dam jeść
z onej manny skrytej i dam mu kamyk biały, a na
onym kamyku imię nowe napisane, którego nikt nie
zna, tylko ten, który je przyjmuje. **18** A Aniołowi zboru
Tyjatyrskiego napisz: To mówi syn Boży, który ma oczy
swoje jako płomień ognia, a nogi jego podobne są

mosiądzowi: 19 Znam uczynki twoje i miłość, i posługi, i
wiarę, i cierpliwość twoję, i uczynki twoje, a że ostatnich
rzeczy więcej jest niż pierwszych. 20 Ale mam nieco
przeciwko tobie, iż niewieście Jezabeli, która się mieni
być prorokinią, dopuszczasz uczyć i zwodzić sługi
moje, żeby wszeteczeństwo płodzili i rzeczy bałwanom
ofiarowane jedli. 21 I dałem jej czas, aby pokutowała z
wszeteczeństwa swego; ale nie pokutowała. 22 Oto ja
porzucę ją na łoże i tych, którzy z nią cudzołożą, w
ucisk wielki, jeźliby nie pokutowali z uczynków swoich:
23 A dzieci jej pobiję na śmierć; i poznają wszystkie
zbory, żem ja jest ten, który się badam nerek i serc;
i dam każdemu z was według uczynków waszych.
24 A wam mówię i drugim, którzyście w Tyjatyrzech,
którzykolwiek nie mają tej nauki i którzy nie poznali
głębokości szatańskich, jako mówią: Nie włożę na
was innego brzemienia. 25 Wszakże to, co macie,
trzymajcie, aż przyjdę. 26 A kto zwycięży i zachowa
aż do końca uczynki moje, dam mu zwierzchność nad
poganami. 27 I będzie ich rządził laską żelazną, jako
statki garncarskie skruszeni będą, jakom i ja wziął od
Ojca mego. 28 I dam mu gwiazdę poranną. 29 Kto ma
uszy, niechaj słucha, co Duch mówi zborom.

3 A aniołowi zboru, który jest w Sardziech, napisz: To
mówi ten, który ma siedm duchów Bożych i siedm
gwiazd: Znam uczynki twoje, i masz imię, że żyjesz;
aleś jest umarły. 2 Bądź czujny, a utwierdzaj innych,
którzy umrzeć mają; albowiem nie znalazłem uczynków
twoich zupełnych przed Bogiem. 3 Pamiętaj tedy, jakoś
wziął i słyszał, a chowaj i pokutuj. Jeźli tedy czuć nie
będziesz, przyjdę na cię jako złodziej, a nie zrozumiesz,
której godziny przyjdę na cię. 4 Ale masz niektóre osoby
w Sardziech, które nie pokalały szat swoich; przetoż
chodzić będą ze mną w szatach białych, iż godni są.
5 Kto zwycięży, ten będzie obleczony w szaty białe i nie
wymażę imienia jego z ksiąg żywota, ale wyznam imię
jego przed obliczem Ojca mojego i przed Aniołami jego.
6 Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch mówi zborom.
7 A Aniołowi zboru Filadelfskiego napisz: To mówi on
Święty i Prawdziwy, który ma klucz Dawidowy, który
otwiera, a nikt nie zawiera i zawiera, a nikt nie otwiera.
8 Znam uczynki twoje; otom wystawił przed tobą drzwi
otworzone, a żaden nie może ich zamknąć; bo acz
masz niewielką moc, przecięś zachował słowo moje i
nie zaprzałeś się imienia mego. 9 Otoć dam niektórych
z bóżnicy szatańskiej, którzy się powiadają być Żydami,
a nie są, ale kłamią. Oto sprawię, że przyjdą i będą
się kłaniali przed nogami twemi, i poznają, żem ja
cię umiłował. 10 Żeś zachował słowo cierpliwości
mojej, ja też cię zachowam od godziny pokuszenia,
która przyjdzie na wszystek świat, aby doświadczyła
mieszkających na ziemi; 11 Oto idę rychło; trzymaj,
co masz, aby nikt nie wziął korony twojej. 12 Kto
zwycięży, uczynię go filarem w kościele Boga mojego,
a więcej z niego już nie wynijdzie; i napiszę na nim
imię Boga mego i imię miasta Boga mego, nowego
Jeruzalemu, które zstępuje z nieba od Boga mego i imię
moje nowe. 13 Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch
mówi zborom. 14 A Aniołowi zboru Laodyceńskiego
napisz: To mówi Amen, świadek on wierny i prawdziwy,
początek stworzenia Bożego: 15 Znam uczynki twoje,
żeś nie jest ani zimny ani gorący, bodajżeś był zimny
albo gorący! 16 A tak, ponieważ jesteś letni, a ani zimny
ani gorący, wyrzucę cię z ust moich. 17 Albowiem
mówisz: Jestem bogaty i zbogaciłem się, a niczego
nie potrzebuję; a nie wiesz, żeś ty biedny i mizerny, i
ubogi, i ślepy, i nagi. 18 Radzę ci, abyś kupił u mnie
złota w ogniu doświadczonego, abyś był bogaty, i szaty
białe, abyś był obleczony, a żeby się nie okazywała
sromota nagości twojej; a oczy twoje namaż maścią
wzrok naprawiającą, abyś widział. 19 Ja którychkolwiek
miłuję, strofuję i karzę. Bądź tedy gorliwym, a pokutuj.
20 Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeźliby kto usłyszał głos
mój i otworzył drzwi, wnijdę do niego i będę z nim
wieczerzał, a on ze mną. 21 Kto zwycięży, dam mu
siedzieć z sobą na stolicy mojej, jakom i ja zwyciężył i
usiadłem z Ojcem moim na stolicy jego. 22 Kto ma
uszy, niechaj słucha, co Duch mówi zborom.

4 Potemem widział, a oto drzwi były otworzone w
niebie, a głos pierwszy, którym słyszał, jako trąby
mówiącej ze mną, i rzekł: Wstąp sam, a pokażę ci,
co się ma dziać napotem. 2 A zarazem byłem w
zachwyceniu ducha, a oto stolica postawiona była na
niebie, a na stolicy siedziała osoba. 3 A ten, który
siedział, podobny był na wejrzeniu kamieniowi jaspisowi
i sardynowi; a około onej stolicy była tęcza, na wejrzeniu
podobna szmaragdowi. 4 A około onej stolicy było stolic
dwadzieścia i cztery; a na onych stolicach widziałem
dwudziestu i czterech starców siedzących, obleczonych
w szaty białe, a na głowach swoich mieli korony złote.
5 A z onej stolicy wychodziły błyskawice i gromy, i głosy,
i siedm lamp ognistych gorejących przed stolicą, które
są siedm duchów Bożych. 6 A przed oną stolicą było
morze szklane, podobne kryształowi, a w pośrodku
stolicy i około stolicy czworo zwierząt pełnych oczu z
przodku i z tyłu. 7 A pierwsze zwierzę podobne było
lwowi, a wtóre zwierzę podobne cielcowi, a trzecie
zwierzę miało twarz jako człowiek, a czwarte zwierzę
podobne było orłowi latającemu. 8 A oto każde z
osobna z onych czterech zwierząt miało sześć skrzydeł
wokoło, a wewnątrz były pełne oczów, a odpoczynku
nie mają we dnie i w nocy, mówiąc: Święty, święty,
święty Pan, Bóg wszechmogący, który był i jest, i
przyjść ma. 9 A gdy one zwierzęta dawały chwałę i

cześć, i dziękowanie siedzącemu na stolicy, żyjącemu
na wieki wieków; (aiōn g165) 10 Upadli dwadzieścia
cztery starcy przed obliczem siedzącego na stolicy i
kłaniali się żyjącemu na wieki wieków, i rzucali korony
swoje przed stolicą, mówiąc: (aiōn g165) 11 Godzieneś
jest, Panie! wziąć chwałę i cześć, i moc; boś ty stworzył
wszystkie rzeczy i za wolą twoją trwają, i stworzone są.

5 I widziałem po prawej ręce siedzącego na
stolicy księgi napisane, wewnątrz i zewnątrz
zapieczętowane siedmioma pieczęciami. 2 I widziałem
Anioła mocnego, wołającego głosem wielkim: Kto jest
godzien otworzyć te księgi i odpieczętować pieczęci
ich? 3 A nikt nie mógł ani w niebie, ani na ziemi, ani
pod ziemią otworzyć onych ksiąg, ani wejrzeć w nie. 4 I
płakałem bardzo, iż nikt nie był znaleziony godny, aby
otworzył i czytał księgi, i wejrzał w nie. 5 Tedy mi jeden
z onych starców rzekł: Nie płacz! Oto zwyciężył lew,
który jest z pokolenia Judowego, korzeń Dawidowy,
aby otworzył księgi i odpieczętował siedm pieczęci ich.
6 I spojrzałem, a oto między stolicą i czterema onemi
zwierzętami, i między onymi starcami Baranek stał jako
zabity, mając siedm rogów i siedm oczy, które są siedm
duchów Bożych, posłanych na wszystkę ziemię. 7 Ten
przyszedł i wziął one księgi z prawej ręki siedzącego
na stolicy. 8 A gdy wziął one księgi, zaraz ono czworo
zwierząt i oni dwadzieścia i cztery starcy upadli przed
Barankiem, mając każdy z nich cytry i czasze złote,
pełne wonnych rzeczy, które są modlitwy świętych. 9 I
śpiewali nową pieśń, mówiąc: Godzieneś jest wziąć
księgi i otworzyć pieczęci ich, żeś był zabity i odkupiłeś
nas Bogu przez krew swoję ze wszelkiego pokolenia
i języka, i ludu, i narodu: 10 I uczyniłeś nas Bogu
naszemu królami i kapłanami, i królować będziemy na
ziemi. 11 I widziałem, i słyszałem głos wielu Aniołów
około onej stolicy, i onych zwierząt i onych starców; a
była liczba ich tysiąckroć sto tysięcy i dziesięćkroć sto
tysięcy, 12 Mówiących głosem wielkim: Godzien jest ten
Baranek zabity, wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę,
i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo. 13 A wszelkie
stworzenie, które jest na niebie i na ziemi, i pod ziemią i
w morzu, i wszystko, co w nich jest, słyszałem mówiące:
Siedzącemu na stolicy i Barankowi błogosławieństwo i
cześć, i chwała, i siła na wieki wieków. (aiōn g165) 14 A
czworo onych zwierząt rzekło: Amen. A oni dwadzieścia
i cztery starcy upadli i kłaniali się żyjącemu na wieki
wieków.

6 I widziałem, gdy otworzył Baranek jedną z onych
pieczęci, i słyszałem jedno ze czterech zwierząt
mówiące, jako głos gromu: Chodź, a patrzaj! 2 I
widziałem, a oto koń biały, a ten, który na nim siedział,
miał łuk, i dano mu koronę, i wyszedł jako zwycięzca,
ażeby zwyciężał. 3 A gdy otworzył wtórą pieczęć,
słyszałem wtóre zwierzę mówiące: Chodź, a patrzaj! 4 I
wyszedł drugi koń rydzy; a temu, który na nim siedział,
dano, aby odjął pokój z ziemi, a iżby jedni drugich
zabijali, i dano mu miecz wielki. 5 A gdy otworzył trzecią
pieczęć, słyszałem trzecie zwierzę mówiące: Chodź, a
patrzaj! I widziałem, a oto koń wrony, a ten, co na nim
siedział, miał szalę w ręce swojej. 6 I słyszałem głos z
pośrodku onych czworga zwierząt mówiący: Miarka
pszenicy za grosz, a trzy miarki jęczmienia za grosz;
a nie szkodź oliwie i winu. 7 A gdy otworzył czwartą
pieczęć, słyszałem głos czwartego zwierzęcia mówiący:
Chodź, a patrzaj! 8 I widziałem, a oto koń płowy, a
tego, który siedział na nim, imię było śmierć, a piekło
szło za nim; i dana im jest moc nad czwartą częścią
ziemi, aby zabijali mieczem i głodem, i morem, i przez
zwierzęta ziemskie. (Hadēs g86) 9 A gdy otworzył piątą
pieczęć, widziałem pod ołtarzem dusze pobitych dla
słowa Bożego i dla świadectwa, które wydawali; 10 I
wołali głosem wielkim, mówiąc: Dokądże, Panie święty i
prawdziwy! nie sądzisz i nie mścisz się krwi naszej nad
tymi, którzy mieszkają na ziemi? 11 I dane są każdemu
z nich szaty białe, i powiedziano im, aby odpoczywali
jeszcze na mały czas, ażby się dopełnił poczet spółsług
ich i braci ich, którzy mają być pobici, jako i oni. 12 I
widziałem, gdy otworzył szóstą pieczęć, a oto stało się
wielkie trzęsienie ziemi, a słońce sczerniało jako wór
włosiany i księżyc wszystek stał się jako krew; 13 A
gwiazdy niebieskie padały na ziemię, tak jako drzewo
figowe zrzuca z siebie figi swoje niedostałe, gdy od
wiatru wielkiego bywa zachwiane. 14 A niebo ustąpiło
jako księgi zwinione, a wszelka góra i wyspy z miejsca
się swego poruszyły; 15 A królowie ziemi i książęta,
i bogacze, i hetmani, i mocarze, i każdy niewolnik, i
każdy wolny pokryli się w jaskinie i w skały gór, 16 I
rzekli górom i skałom: Upadnijcie na nas i zakryjcie
nas przed obliczem tego, który siedzi na stolicy i przed
gniewem tego Baranka; 17 Albowiem przyszedł dzień
on wielki gniewu jego, i któż się ostać może?

7 Potemem widział czterech Aniołów, stojących na
czterech węgłach ziemi, trzymających cztery wiatry
ziemi, aby nie wiał wiatr na ziemię, ani na morze,
ani na żadne drzewo. 2 I widziałem inszego Anioła
występującego od wschodu słońca, mającego pieczęć
Boga żywego, i zawołał głosem wielkim na onych
czterech Aniołów, którym dano, aby szkodzili ziemi i
morzu; 3 Mówiąc: Nie szkodźcie ziemi ani morzu, ani
drzewom, aż popieczętujemy sługi Boga naszego na
czołach ich. 4 I usłyszałem liczbę popieczętowanych:
sto czterdzieści i cztery tysiące jest popieczętowanych
ze wszystkich pokoleń synów Izraelskich: 5 Z pokolenia
Judowego dwanaście tysięcy popieczętowanych;
z pokolenia Rubenowego dwanaście tysięcy

popieczętowanych; z pokolenia Gadowego dwanaście
tysięcy popieczętowanych; 6 Z pokolenia Aserowego
dwanaście tysięcy popieczętowanych; z pokolenia
Neftalimowego dwanaście tysięcy popieczętowanych;
z pokolenia Manasesowego dwanaście tysięcy
popieczętowanych; 7 Z pokolenia Symeonowego
dwanaście tysięcy popieczętowanych; z pokolenia
Lewiego dwanaście tysięcy popieczętowanych;
z pokolenia Isacharowego dwanaście tysięcy
popieczętowanych; 8 Z pokolenia Zabulonowego
dwanaście tysięcy popieczętowanych; z pokolenia
Józefowego dwanaście tysięcy popieczętowanych;
z pokolenia Benjaminowego dwanaście tysięcy
popieczętowanych. 9 Potemem widział, a oto lud wielki,
którego nie mógł nikt zliczyć, z każdego narodu i
pokolenia, i ludzi, i języków, którzy stali przed stolicą i
przed obliczności Baranka, obleczeni w szaty białe, a
palmy były w rękach ich. 10 I wołali głosem wielkim,
mówiąc: Zbawienie należy Bogu naszemu, siedzącemu
na stolicy i Barankowi. 11 A wszyscy Aniołowie stali
około stolicy i starców i czworga zwierząt, i upadli
przed stolicą na oblicze swoje, i kłaniali się Bogu, 12
Mówiąc: Amen! Błogosławieństwo i chwała, i mądrość,
i dziękowanie, i cześć, i moc, i siła Bogu naszemu na
wieki wieków. Amen. **(aiōn g165)** 13 I odpowiedział jeden
z onych starców i rzekł mi: Ci, którzy są obleczeni w
szaty białe, co zacz są? i skąd przyszli? 14 I rzekłem
mu: Panie! ty wiesz. I rzekł mi: Cić są, którzy przyszli z
ucisku wielkiego i omyli szaty swoje, i wybielili je we
krwi Barankowej. 15 Dlatego są przed stolicą Bożą i
służą mu we dnie i w nocy w kościele jego, a ten, który
siedzi na stolicy, jako namiotem zasłoni ich. 16 Nie
będą więcej łaknąć i nie będą więcej pragnąć, i nie
uderzy na nich słońce, ani żadne gorąco 17 Albowiem
Baranek, który jest w pośrodku stolicy, będzie ich pasł
i poprowadzi ich do żywych źródeł wód, i otrze Bóg
wszelką łzę z oczów ich.

8 A gdy otworzył siódmą pieczęć, stało się milczenie
na niebie, jakoby przez pół godziny. 2 I widziałem
siedm onych Aniołów, którzy stoją przed obliczem
Bożem, a dano im siedm trąb. 3 A inszy Anioł przyszedł
i stanął przed ołtarzem, mając kadzielnicę złotą; i dano
mu wiele kadzenia, aby je ofiarował z modlitwami
wszystkich świętych na ołtarzu złotym, który jest przed
stolicą. 4 I wstąpił dym kadzenia z modlitwami świętych
z ręki Anioła przed obliczność Bożą. 5 I wziął Anioł
kadzielnicę i napełnił ją ogniem z ołtarza, i zrzucił ją na
ziemię, i stały się głosy i gromy, i błyskawice, i trzęsienie
ziemi. 6 A onych siedm Aniołów, którzy mieli siedm trąb,
nagotowało się, aby trąbili. 7 I zatrąbił pierwszy Anioł i
stał się grad i ogień zmieszany ze krwią; i zrzucono to
na ziemię, a trzecia część drzew zgorzała i wszelka
trawa zielona spalona jest. 8 Potem zatrąbił wtóry Anioł,
a jakoby góra wielka ogniem pałająca wrzucona jest w
morze i obrócona jest w krew trzecia część morza. 9 I
pozdychała w morzu trzecia część rzeczy stworzonych,
które miały duszę i trzecia część okrętów zginęła. 10 I
zatrąbił trzeci Anioł i spadła z nieba gwiazda wielka,
gorejąca jako pochodnia, i upadła na trzecią część
rzek i na źródła wód. 11 A imię onej gwiazdy zowią
piołunem; i obróciła się trzecia część wód w piołun, a
wiele ludzi pomarło od onych wód, bo się stały gorzkie.
12 Potem zatrąbił czwarty Anioł, a uderzona jest trzecia
część słońca i trzecia część księżyca, i trzecia część
gwiazd, tak iż się trzecia część ich zaćmiła, i trzecia
część dnia nie świeciła, także i nocy. 13 I widziałem, i
słyszałem jednego Anioła lecącego przez pośrodek
nieba, mówiącego głosem wielkim: Biada, biada, biada
mieszkającym na ziemi dla innych głosów trąby trzech
Aniołów, którzy zatrąbić mają!

9 I zatrąbił piąty Anioł i widziałem, że gwiazda spadła
z nieba na ziemię, a dano jej klucz studni przepaści.
(Abyssos g12) 2 I otworzyła studnię przepaści; i wystąpił
dym z onej studni, jakoby dym pieca wielkiego, i zaćmiło
się słońce i powietrze od dymu onej studni. **(Abyssos
g12)** 3 A z onego dymu wyszły szarańcze na ziemię i
dano im moc, jako mają moc niedźwiadki ziemskie; 4 A
rzeczono im, żeby nie szkodziły trawie ziemi, ani żadnej
rzeczy zielonej, ani żadnemu drzewu, ale tylko samym
ludziom, którzy nie mają pieczęci Bożej na czołach
swoich. 5 A dano im, nie żeby ich zabijały, ale aby ich
dręczyły przez pięć miesięcy, a udręczenie ich, aby
było jako udręczenie od niedźwiadka, gdy człowieka
ukąsi. 6 Przetoż w one dni szukać będą ludzie śmierci,
ale jej nie znajdą; i będą chcieli umrzeć, ale śmierć od
nich ucieczе. 7 A kształt onych szarańczy podobny był
koniom zgotowanym do bitwy, a na głowach ich były
jakoby korony podobne złotu, a twarze ich jako twarze
ludzkie; 8 I miały włosy jako włosy niewieście, a zęby
ich były jako lwie; 9 A miały pancerze jako pancerze
żelazne, a szum skrzydeł ich, jako grzmot wozów, gdy
wiele koni bieży do bitwy. 10 A ogony miały podobne
niedźwiadkom, a żądła były w ogonach ich, a moc
ich była szkodzić ludziom przez pięć miesięcy; 11 A
miały nad sobą króla, anioła przepaści, któremu imię
po żydowsku Abaddon, a po grecku ma imię Apolijon.
(Abyssos g12) 12 Biada jedno przeszło, a oto jeszcze
idą dwa biada potem. 13 Tedy zatrąbił Anioł szósty,
a słyszałem głos jeden ze czterech rogów ołtarza
złotego, który jest przed obliczności Bożą, 14 Mówiący
szóstemu Aniołowi, który miał trąbę: Rozwiąż onych
czterech Aniołów związanych u wielkiej rzeki Eufrates.
15 I rozwiązani są oni czterej Aniołowie, zgotowani
na godzinę i na dzień, i na miesiąc, i na rok, aby

pobili trzecią część ludzi. 16 A liczba wojska jezdnego
była dwieściekroć tysiąc tysięcy; bom słyszał liczbę
ich. 17 Widziałem także konie w widzeniu, a ci, którzy
siedzieli na nich, mieli pancerze ogniste hijacyntowe i
siarczane; a głowy onych koni były jako głowy lwie,
a z gęby ich wychodził ogień i dym i siarka. 18 A od
tego trojga pobita jest trzecia część ludzi od ognia i
od dymu, i od siarki, które wychodziły z gąb ich. 19
Albowiem moc ich jest w gębach ich i w ogonach ich;
bo ogony ich wężom są podobne, mając głowy, któremi
szkodzą. 20 A inni ludzie, którzy nie są pobici temi
plagami, ani pokutowali od uczynków rąk swoich, aby
się nie kłaniali dyjabłom i bałwanom złotym i srebrnym,
i miedzianym, i kamiennym i drewnianym, którzy ani
widzieć nie mogą, ani słyszeć, ani chodzić; 21 Ani
pokutowali z mężobójstw swoich, ani z czarów swoich,
ani z wszeteczeństw swoich, ani z złodziejstw swoich.

10 I widziałem drugiego Anioła mocnego,
zstępującego z nieba, obłokiem odzianego, a na
głowie jego była tęcza, a oblicze jego jako słońce, a
nogi jego jako słupy ognia. 2 A miał w ręce swojej
książeczki otworzone i postawił nogę swoję prawą na
morzu, a lewą na ziemi. 3 I zawołał głosem wielkim,
jako lew ryczy; a gdy przestał wołać, mówiło siedm
gromów głosy swoje. 4 A gdy odmówiło siedm gromów
głosy swoje, miałem pisać; alem usłyszał głos z nieba,
mówiący do mnie: Zapieczętuj to, co mówiło siedm
gromów, a nie pisz tego. 5 Tedy Anioł, któregom widział
stojącego na morzu i na ziemi, podniósł rękę swoję ku
niebu, 6 I przysiągł przez Żyjącego na wieki wieków,
który stworzył niebo i to, co w niem jest, i ziemię, i to,
co na niej jest, i morze, i to, co w niem jest, że czasu
już nie będzie. **(aiōn g165)** 7 Ale we dni głosu Anioła
siódmego, gdy będzie trąbił, dokona się tajemnica
Boża, jako opowiedział sługom swoim prorokom. 8 A
głos, którym słyszał z nieba, zasię mówił ze mną i rzekł:
Idź, a weźmij te książeczki otworzone z ręki Anioła
stojącego na morzu i na ziemi. 9 I szedłem do Anioła, i
rzekłem mu: Daj mi te książeczki. I rzekł mi: Weźmij, a
zjedz je, a uczynią gorzkość w brzuchu twoim; ale w
ustach twoich słodkie będą jako miód. 10 I wziąłem
książeczki z ręki Anioła i zjadłem je, a były w ustach
moich słodkie jako miód; ale gdym je zjadł, gorzko było
w brzuchu moim. 11 I rzekł mi: Musisz zasię prorokować
przed wielą ludzi i narodów, i języków, i królów.

11 I dano mi trzcinę podobną lasce; a Anioł stanął,
mówiąc: Wstań, a zmierz kościół Boży i ołtarz, i
tych, którzy się modlą w nim. 2 Ale sień, która jest przed
kościołem, wyrzuć precz, a nie mierz jej; albowiem dana
jest poganom, a miasto święte deptać będą czterdzieści
i dwa miesiące. 3 I dam je dwom świadkom moim,
którzy prorokować będą tysiąc dwieście i sześćdziesiąt
dni, obleczeni będąc w wory. 4 Ci są dwie oliwy i dwa
świeczniki, stojące przed obliczem Pana wszystkiej
ziemi. 5 A jeźliby im kto chciał szkodzić, ogień wynijdzie
z ust ich i pożre nieprzyjacioły ich; a jeźliby im kto chciał
szkodzić, ten też tak musi być zabity. 6 Ci moc mają
zamykać niebo, aby deszcz nie padał za dni proroctwa
ich; i mają moc nad wodami, aby je obrócili w krew,
i uderzyć ziemię wszelką plagą, ilekroć by chcieli. 7
A gdy dokończą świadectwa swojego, bestyja, która
występuje z przepaści, stoczy z nimi bitwę, a zwycięży
ich i pobije ich. **(Abyssos g12)** 8 A trupy ich leżeć będą
na ulicy miasta wielkiego, które nazywają duchownie
Sodomą i Egiptem, gdzie też Pan nasz ukrzyżowany
jest. 9 I widzieć będą wiele ich z ludzi, z pokolenia
i z języków, i z narodów trupy ich przez półczwarta
dnia; ale trupów ich nie dopuszczą włożyć w groby:
10 Owszem mieszkający na ziemi radować się nad
nimi będą i weselić; i poślą dary jedni drugim, iż ci
dwaj prorocy dręczyli mieszkających na ziemi. 11 A po
półczwarta dnia duch żywota od Boga wstąpił w nich i
stanęli na nogach swoich, a bojaźń wielka przypadła
na tych, którzy ich widzieli. 12 Potem usłyszeli głos
wielki z nieba, mówiący im: Wstąpcie sam! I wstąpili
na niebo w obłoku, i patrzyli na nich nieprzyjaciele
ich. 13 A w onęż godzinę stało się wielkie trzęsienie
ziemi. I upadła dziesiąta część miasta, i pobito w onem
trzęsieniu ziemi osób ludzi siedm tysięcy, a drudzy
przestraszeni są, i dali chwałę Bogu niebieskiemu. 14
Biada wtóra przeszła, a oto biada trzecia przyjdzie
rychło. 15 I zatrąbił Anioł siódmy i stały się głosy
wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały
się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i
królować będzie na wieki wieków. **(aiōn g165)** 16 Tedy oni
dwadzieścia i cztery starcy, którzy przed oblicznością
Bożą siedzą na stolicach swoich, upadli na oblicza
swe i pokłonili się Bogu, mówiąc: 17 Dziękujemy tobie,
Panie Boże wszechmogący, któryś jest i któryś był, i
który masz przyjść! żeś wziął moc swoję wielką i ująłeś
królestwo; 18 I rozgniewały się narody, i przyszedł
gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni i abyś
oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i
bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abyś
wytracił tych, co psują ziemię. 19 Tedy otworzony
jest kościół Boży na niebie i widziana jest skrzynia
przymierza jego w kościele jego; i stały się błyskawice i
głosy, i grzmienia, i trzęsienia ziemi i grad wielki.

12 I ukazał się cud wielki na niebie: Niewiasta
obleczona w słońce, a księżyc pod nogami jej, a
na głowie jej była korona z dwunastu gwiazd; 2 A będąc
brzemienna, wołała pracując ku porodzeniu i męczyła
się, aby porodziła. 3 I ukazał się drugi cud na niebie,

a oto smok wielki rydzy, mając siedm głów i rogów
dziesięć, a na głowach jego siedm koron; 4 A ogon jego
ciągnął trzecią część gwiazd niebieskich i zrzucił je na
ziemię; a smok on stanął przed niewiastą, która miała
porodzić, aby skoro by porodziła, pożarł dziecię jej. 5 I
urodziła syna, mężczyznę, który ma rządzić wszystkie
narody laską żelazną; i porwane jest dziecię jej do Boga
i do stolicy jego, 6 A niewiasta uciekła na pustynię,
gdzie ma miejsce od Boga zgotowane, aby ją tam
żywiono przez dni tysiąc dwieście i sześćdziesiąt. 7 I
stała się bitwa na niebie. Michał i Aniołowie jego potykali
się z smokiem, smok się też potykał i aniołowie jego.
8 Ale nie przemogli, ani miejsce ich dalej znalezione
jest na niebie. 9 I zrzucony jest smok wielki, wąż on
starodawny, którego zowią dyjabłem i szatanem, który
zwodzi wszystek okrąg świata; zrzucony jest na ziemię
i aniołowie jego z nim są zrzuceni. 10 I słyszałem głos
wielki mówiący na niebie: Terazci się stało zbawienie
i moc, i królestwo Boga naszego, i zwierzchność
Chrystusa jego, iż zrzucony jest oskarżyciel braci
naszych, który na nich skarżył przed obliczności Boga
naszego we dnie i w nocy. 11 Ale go oni zwyciężyli
przez krew Baranka i przez słowa świadectwa swego,
a nie umiłowali duszy swojej aż do śmierci. 12 Przetoż
rozweselcie się nieba! i wy, którzy mieszkacie na
nich. Biada mieszkającym na ziemi i na morzu! iż
zstąpił dyjabeł do was, mając wielki gniew, wiedząc,
iż krótki czas ma. 13 A gdy wiedział smok, iż był
zrzucony na ziemię, prześladował niewiastę, która była
porodziła mężczyznę. 14 I dano niewieście dwa skrzydła
orła wielkiego, aby leciała od obliczności wężowej na
pustynię, na miejsce swoje, gdzie by ją żywiono przez
czas i czasy, i połowę czasu. 15 I wypuścił wąż z gęby
swojej za niewiastą wodę jako rzekę, chcąc sprawić,
aby ją rzeka porwała. 16 Ale ziemia ratowała niewiastę;
i otworzyła ziemia usta swoje, i wypiła rzekę, którą
był wypuścił smok z gęby swojej. 17 I rozgniewał się
smok na niewiastę, i poszedł, aby walczył z drugimi z
nasienia jej, którzy zachowują przykazania Boże i mają
świadectwo Jezusa Chrystusa. I stanąłem na piasku
morskim.

13 I widziałem bestyję występującą z morza, mającą
siedm głów i rogów dziesięć; a na rogach jej było
dziesięć koron, a na głowach jej imię bluźnierstwa.
2 A ta bestyja, którąm widział, podobna była rysiowi,
a nogi jej jako niedźwiedzie, a gęba jej jako gęba
lwia; i dał jej smok moc swoję i stolicę swoję, i moc
wielką. 3 A widziałem jednę z głów jej, jakoby na śmierć
zabitą; ale rana jej śmiertelna uleczona jest. Tedy się
dziwowała wszystka ziemia i szła za oną bestyją. 4
I kłaniali się onemu smokowi, który dał moc bestyi;
kłaniali się też bestyi, mówiąc: Któż podobny bestyi?
Któż z nią walczyć może? 5 I dane jej są usta, mówiące
wielkie rzeczy i bluźnierstwa; dana jej też jest moc,
aby władzę miała przez czterdzieści i dwa miesiące.
6 I otworzyła usta swoje ku bluźnierstwu przeciwko
Bogu, aby bluźniła imię jego i przybytek jego, i tych,
którzy mieszkają na niebie. 7 Dano jej też walczyć z
świętymi i zwyciężać ich. I dana jej moc nad wszelkiem
pokoleniem i językiem, i narodem. 8 I będą się jej
kłaniać wszyscy mieszkający na ziemi, których imiona
nie są napisane w księgach żywota Baranka zabitego
od założenia świata. 9 Jeźli kto ma uszy, niechaj
słucha! 10 Jeźli kto w pojmanie wiedzie, w pojmanie
pójdzie; jeźli kto mieczem zabije, musi i on być mieczem
zabity. Tuć jest cierpliwość i wiara świętych. 11 Zatem
widziałem drugą bestyję występującą z ziemi, a miała
dwa rogi podobne Barankowym; ale mówiła jako smok,
12 A wszystkiej mocy pierwszej onej bestyi dokazuje
przed twarzą jej i czyni, że ziemia i mieszkający na
niej kłaniają się bestyi pierwszej, której śmiertelna rana
była uzdrowiona; 13 A czyni cuda wielkie, tak iż i ogień
z nieba zstępuje przed oczyma ludzi na ziemię; 14 I
zwodzi mieszkających na ziemi przez one cuda, które
jej dano czynić przed bestyją, mówiąc obywatelom
ziemi, aby uczynili obraz onej bestyi, która miała ranę
od miecza, ale zasię ożyła. 15 I dano jej, aby mogła
dać ducha onemu obrazowi bestyi, żeby też mówił
obraz tej bestyi i to sprawił, aby ci, którzy by się nie
kłaniali obrazowi onej bestyi, byli pobici. 16 A czyni,
aby wszyscy, mali i wielcy, bogaci i ubodzy, i wolni,
i niewolnicy, wzięli piętna na prawą rękę swoję albo
na czoła swe, 17 A żeby żaden nie mógł kupować ani
sprzedawać, tylko ten, który ma piętno albo imię bestyi
albo liczbę imienia jej. 18 Tu jest mądrość. Kto ma
rozum, niech zrachuje liczbę onej bestyi; albowiem
jest liczba człowieka. A ta jest liczba jej, sześćset
sześćdziesiąt i sześć.

14 I widziałem, a oto Baranek stał na górze Syońskiej,
a z nim sto czterdzieści i cztery tysiące, mających
imię Ojca jego napisane na czołach swoich. 2 I
słyszałem głos z nieba, jako głos wielu wód, i jako głos
gromu wielkiego; i słyszałem głos cytrystów grających
na cytrach swoich. 3 A śpiewali, jakoby nową pieśń,
przed stolicą i przed onem czworgiem zwierząt, i przed
starcami, a żaden się nie mógł onej pieśni nauczyć,
oprócz onych stu czterdziestu i czterech tysięcy, którzy
są z ziemi kupieni. 4 Cić są, którzy się z niewiastami
nie pokalali; bo pannami są. Ci są, którzy naśladują
Baranka, gdziekolwiek idzie. Ci kupieni są z ludzi, aby
byli pierwiastkami Bogu i Barankowi. 5 A w ustach
ich nie znalazła się zdrada; albowiem są bez zmazy
przed stolicą Bożą. 6 I widziałem drugiego Anioła,
lecącego przez pośrodek nieba, mającego Ewangieliję

wieczną, aby ją zwiastował mieszkającym na ziemi i
wszelkiemu narodowi, i pokoleniu, i językowi, i ludowi,
(aiōnios g166) 7 Mówiącego głosem wielkim: Bójcie
się Boga i chwałę mu dajcie, gdyż przyszła godzina
sądu jego, a kłaniajcie się temu, który uczynił niebo i
ziemię, i morze, i źródła wód. 8 A za nim szedł drugi
Anioł, mówiąc: Upadł Babilon, ono miasto wielkie! bo
winem gniewu wszeteczeństwa swego napoił wszystkie
narody. 9 A trzeci Anioł szedł za nimi, mówiąc głosem
wielkim: Jeźli się kto pokłoni bestyi i obrazowi jej, i
jeźli weźmie piętno na czoło swoje albo na rękę swoję,
10 I ten pić będzie z wina gniewu Bożego, z wina
szczerego i nalanego w kielich gniewu jego i będzie
męczony w ogniu i siarce przed obliczności Aniołów
świętych i przed obliczności Baranka. 11 A dym męki
ich występuje na wieki wieków, i nie mają odpoczynku
we dnie i w nocy, którzy się kłaniają bestyi i obrazowi
jej, i jeźli kto bierze piętno imienia jej. (aiōn g165) 12
Tuć jest cierpliwość świętych, tuć są ci, którzy chowają
przykazania Boże i wiarę Jezusową. 13 I usłyszałem
głos z nieba, mówiący do mnie: Napisz: Błogosławieni
są odtąd umarli, którzy w Panu umierają. Zaprawdę
mówi Duch im, aby odpoczywali od prac swoich, a
uczynki ich idą za nimi. 14 I widziałem, a oto obłok
biały; a na onym obłoku siedział podobny Synowi
człowieczemu, który miał na głowie swojej koronę złotą,
a w ręce swojej sierp ostry. 15 A drugi Anioł wyszedł z
kościoła, wołając głosem wielkim na tego, który siedział
na obłoku: Zapuść sierp twój, a żnij, gdyż tobie przyszła
godzina, abyś żął, ponieważ się dostało żniwo ziemi.
16 I zapuścił ten, który siedział na obłoku, sierp swój na
ziemię i pożęta jest ziemia. 17 A drugi Anioł wyszedł z
kościoła onego, który jest w niebie, mając i ten sierp
ostry. 18 Potem wyszedł drugi Anioł z ołtarza, który
miał moc nad ogniem i zawołał głosem wielkim na
tego, który miał sierp ostry, mówiąc: Zapuść ten sierp
twój ostry, a zbieraj grona winnicy ziemi; bo dojrzałe
są jagody jej. 19 Zapuścił tedy Anioł sierp swój ostry
na ziemię i zebrał grona winnicy ziemi, i wrzucił je w
prasę wielką gniewu Bożego. 20 I tłoczona jest prasa
przed miastem, i wyszła krew z prasy aż do wędzideł
końskich przez tysiąc i sześćset stajan.

15 Potemem widział drugi cud na niebie wielki i
dziwny, to jest siedm Aniołów mających siedm
plag ostatecznych, iż przez nie skończony jest gniew
Boży. 2 I widziałem, jakoby morze szklane zmieszane
z ogniem; a tych, co zwycięstwo otrzymali nad oną
bestyją i nad obrazem jej, i nad piętnem jej, i nad liczbą
imienia jej, stojących nad morzem szklanem, mających
cytry Boże. 3 A śpiewali pieśń Mojżesza, sługi Bożego,
i pieśń Barankową, mówiąc: Wielkie i dziwne są sprawy
twoje, Panie Boże wszechmogący! sprawiedliwe i
prawdziwe są drogi twoje, o królu świętych! 4 Któż by
się ciebie nie bał, Panie! i nie wielbił imienia twego?
gdyżeś sam święty, gdyż wszystkie narody przyjdą i
kłaniać się będą przed obliczem twojem, że się okazały
sprawiedliwe sądy twoje. 5 A potemem widział, a
oto otworzony był kościół przybytku świadectwa na
niebie. 6 I wyszło z kościoła siedm onych Aniołów,
mających siedm plag, obleczonych płótnem czystem i
świetnem, i przepasanych na piersiach złotemi pasami.
7 A jedno ze czworga zwierząt dało siedmiu Aniołom
siedm czasz złotych, pełnych gniewu Boga żyjącego
na wieki wieków. (aiōn g165) 8 I napełniony jest kościół
dymem od chwały Bożej i od mocy jego, a nie mógł nikt
wnijść do kościoła, aż się skończyło siedm plag onych
siedmiu Aniołów.

16 I słyszałem głos wielki z kościoła, mówiący
siedmiu Aniołom: Idźcie, a wylejcie siedm czasz
zapalczywości Bożej na ziemię. 2 I wyszedł pierwszy
Anioł, a wylał czaszę swoję na ziemię; i wyrzucił się
zły i szkodliwy wrzód na ludzi, którzy mieli piętno
bestyi i na tych, którzy się kłaniali obrazowi jej. 3 I
wylał wtóry Anioł czaszę swoję na morze, i stało się
jakoby krew umarłego, a każda dusza żywa zdechła
w morzu. 4 I wylał trzeci Anioł czaszę swoję na rzeki
i źródła wód, i obróciły się w krew. 5 I słyszałem
Anioła wód mówiącego: Sprawiedliwyś jest, Panie!
któryś jest i któryś był, i święty, żeś to rozsądził. 6
Ponieważ krew świętych i proroków wylewali, dałeś
im też krew pić; bo tego są godni. 7 I słyszałem
drugiego od ołtarza mówiącego: Zaiste, Panie, Boże
wszechmogący! prawdziwe i sprawiedliwe są sądy
twoje. 8 Potem czwarty Anioł wylał czaszę swoję na
słońce, i dano mu moc trapić ludzi gorącością ognia. 9
I byli upaleni ludzie gorącością wielką, i bluźnili imię
Boga, który ma moc nad temi plagami; wszakże nie
pokutowali, aby mu chwałę dali. 10 Tedy wylał piąty
Anioł czaszę swoję na stolicę bestyi; i stało się królestwo
jej zaćmione, i żwali języki swoje od boleści. 11 I bluźnili
Boga niebieskiego dla boleści swoich i dla wrzodów
swoich; wszakże nie pokutowali z uczynków swoich.
12 I wylał szósty Anioł czaszę swoję na onę wielką
rzekę Eufrates i wyschła woda jej, aby zgotowana
była droga królom od wschodu słońca. 13 I widziałem
z ust smokowych i z ust bestyi, i z ust fałszywego
proroka trzy nieczyste duchy wychodzące, podobne
żabom. 14 Albowiem są duchy dyjabelskie, czyniące
cuda, które wychodzą do królów ziemi i na wszystek
okrąg świata, aby ich zgromadzili na wojnę onego
wielkiego dnia Boga wszechmogącego. 15 Oto idę
jako złodziej: Błogosławiony, który czuje i strzeże szat
swoich, aby nie chodził nago i nie widziano sromoty
jego. 16 I zgromadził ich na miejsce, które zowią po

żydowsku Armagieddon. 17 Tedy wylał siódmy Anioł
czaszę swoję na powietrze; i wyszedł głos wielki z
kościoła niebieskiego od stolicy, mówiący: Stało się.
18 I stały się głosy i gromy, i błyskawice; i stało się
wielkie trzęsienie ziemi, jakiego nigdy nie było, jako
są ludzie na ziemi, trzęsienia ziemi tak wielkiego. 19 I
stało się ono miasto wielkie na trzy części rozerwane, i
miasta narodów upadły; i Babilon on wielki przyszedł
na pamięć przed obliczem Bożem, aby mu dał kielich
wina zapalczywości gniewu swojego. 20 I wszystkie
wyspy uciekły, i góry nie są znalezione. 21 I wielki grad
jako cetnarowy spadł z nieba na ludzi, i bluźnili ludzie
Boga dla plagi gradu, iż plaga jego była bardzo wielka.

17 I przyszedł jeden z siedmiu Aniołów, którzy mieli
siedm czasz, i rzekł do mnie, mówiąc mi: Chodź,
okażę ci osądzenie onej wielkiej wszetecznicy, która
siedzi nad wodami wielkiemi, 2 Z którą wszeteczeństwo
płodzili królowie ziemi i upili się winem wszeteczeństwa
jej obywatele ziemi. 3 I odniósł mię na puszczę w duchu.
I widziałem niewiastę siedzącą na szarłatnoczerwonej
bestyi, pełnej imion bluźnierstwa, która miała siedm
głów i dziesięć rogów. 4 A ona niewiasta przyobleczona
była w purpurę i w szarłat, i uzłocona złotem i drogim
kamieniem, i perłami, mając kubek złoty w ręce swej,
pełen obrzydliwości i nieczystości wszeteczeństwa
swego. 5 A na czole jej było imię napisane: Tajemnica,
Babilon wielki, matka wszeteczeństw i obrzydliwości
ziemi. 6 I widziałem niewiastę onę pijaną krwią
świętych i krwią męczenników Jezusowych; a widząc
ją, dziwowałem się wielkim podziwieniem. 7 I rzekł
mi Anioł: Czemuż się dziwujesz? Ja tobie powiem
tajemnicę tej niewiasty i bestyi, która ją nosi, która
ma siedm głów i dziesięć rogów. 8 Bestyja, którąś
widział, była, a nie jest, a ma wystąpić z przepaści, a
iść na zginienie; i zadziwią się mieszkający na ziemi,
(których imiona nie są napisane w księgach żywota od
założenia świata), widząc bestyję, która była, a nie jest,
a przecię jest. **(Abyssos g12)** 9 Tuć jest rozum mający
mądrość: Te siedm głów są siedm gór, na których
ta niewiasta siedzi. 10 A królów jest siedm, pięć ich
upadło, a jeden jest, inszy jeszcze nie przyszedł, a
gdy przyjdzie, na mały czas musi trwać. 11 A bestyja,
która była a nie jest, toć jest ten ósmy, a jest z onych
siedmiu, a idzie na zginienie. 12 A dziesięć rogów,
któreś widział, jest dziesięć królów, którzy królestwa
jeszcze nie wzięli; ale wezmą moc jako królowie, na
jednę godzinę z bestyją. 13 Ci jedną radę mają i moc, i
zwierzchność swoję bestyi podadzą. 14 Ci z Barankiem
walczyć będą, i Baranek ich zwycięży, bo jest Panem
panów i królem królów, i którzy są z nim powołani i
wybrani, i wierni. 15 I rzekł mi: Wody, któreś widział,
gdzie wszetecznica siedzi, są ludzie i zastępy, i narody,
i języki. 16 A dziesięć rogów, któreś widział na bestyi,
cić w nienawiści mieć będą wszetecznicę i uczynią
ją spustoszoną i nagą, i ciało jej będą jeść, a samą
ogniem spalą. 17 Albowiem Bóg podał do serc ich, aby
czynili wolę jego, a czynili jednomyślnie, i dali królestwo
swoje bestyi, ażby się wypełniły słowa Boże. 18 A
niewiasta, którąś widział, jest miasto ono wielkie, które
ma królestwo nad królami ziemi.

18 A potemem widział drugiego Anioła zstępującego
z nieba, mającego moc wielką i oświeciła się
ziemia od chwały jego. 2 I zawołał potężnie głosem
wielkim, mówiąc: Upadł, upadł Babilon on wielki i stał
się przybytkiem czartów i mieszkaniem wszelkiego
ducha nieczystego, i mieszkaniem wszelkiego ptastwa
nieczystego i przemierzłego. 3 Iż z win zapalczywości
wszeteczeństwa jego piły wszystkie narody, a królowie
ziemi wszeteczeństwo z nim płodzili, i kupcy ziemscy z
zbytecznej rozkoszy jego zbogacieli. 4 I słyszałem inszy
głos z nieba mówiący: Wynijdźcie z niego, ludu mój!
abyście nie byli uczestnikami grzechów jego, a iżbyście
nie wzięli z plag jego. 5 Albowiem dosięgły grzechy
jego aż do nieba i wspomniał Bóg na nieprawości jego.
6 Oddajcież mu, jako i on oddawał wam, a w dwójnasób
oddajcie mu według uczynków jego; w kubku, który
wam nalewał, nalejcie mu w dwójnasób. 7 Jako się
wiele chlubił i rozkoszował, tak mu wiele dajcie mąk i
smutku; bo mówi w sercu swojem: Siedzę jako królowa,
a nie jestem wdową, i smutku nie ujrzę. 8 Przetoż w
jeden dzień przyjdą plagi jego, śmierć i smutek, i głód, i
ogniem będzie spalony; bo mocny jest Pan Bóg, który
go osądzi. 9 I będą go płakać, i narzekać nad nim będą
królowie ziemi, którzy z nim wszeteczeństwo płodzili
i rozkoszowali, gdy ujrzą dym zapalenia jego. 10 Z
daleka stojąc dla bojaźni męki jego i mówiąc: Biada,
biada, miasto ono wielkie Babilon, miasto ono mocne,
iż w jednę godzinę przyszedł sąd twój! 11 Do tego i
kupcy ziemscy płakać będą i narzekać nad niem, przeto
iż towaru ich żaden więcej kupować nie będzie, 12
Towaru złota i srebra, i kamienia drogiego, i pereł, i lnu
cienkiego, i purpury, i jedwabiu, i szarłatu, i wszelkiego
drzewa tyinowego, i wszelkiego naczynia słoniowego, i
wszelkiego naczynia z drzewa najkosztowniejszego,
i z miedzi, i z żelaza, i z marmuru, 13 I cynamonu,
i kadzenia, i maści, i kadzidła, i wina, i oliwy, i mąki
czystej, i pszenicy, i bydła, i owiec, i koni, i wozów, i
niewolników, i dusz ludzkich. 14 I owoce pożądliwości
duszy twojej odeszły od ciebie, i wszystkie rzeczy tłuste
i świetne odeszły od ciebie, a tych rzeczy już więcej nie
znajdziesz. 15 Kupcy tych rzeczy, zbogaciwszy się tem,
z daleka stać będą dla bojaźni męki jego, płacząc i
narzekając, 16 A mówiąc: Biada, biada, miasto ono
wielkie, które było obleczone w bisior, i w purpurę, i

w szarłat, i uzłocone złotem, i kamieniem drogim, i
perłami; gdyż w jednej godzinie zginęło tak wielkie
bogactwo. 17 I wszelki sternik, i wszystko mnóstwo
ludu, które jest na okręcie, i żeglarze, i którzykolwiek na
morzu pożytku szukają, z daleka stanęli. 18 I zawołali,
widząc dym zapalenia jego, mówiąc: Któreż miasto było
podobne temu miastu wielkiemu? 19 A sypali proch na
głowy swoje i wołali, płacząc i smucąc się, i mówiąc:
Biada, biada, miasto ono wielkie, w którem zbogatnieli
wszyscy, którzy mieli okręty na morzu z dostatków
jego, iż jednej godziny spustoszało! 20 Rozraduj się
nad niem niebo i święci Apostołowie i prorocy; bo się
pomścił krzywdy waszej Bóg nad niem. 21 I podniósł
jeden Anioł mocny kamień jakoby młyński wielki, i
wrzucił go w morze, mówiąc: Takim pędem wrzucony
będzie Babilon, miasto ono wielkie, i już więcej nie
będzie znaleziony. 22 I głos cytrystów, i śpiewaków,
i piszczków, i trębaczy więcej w tobie słyszany nie
będzie, i żaden rzemieślnik wszelkiego rzemiosła nie
znajdzie się więcej w tobie, i grzmot młyna nie będzie
więcej słyszany w tobie; 23 I światłość świecy nie
będzie się więcej świeciła w tobie, i głos oblubieńca i
oblubienicy nie będzie więcej słyszany w tobie; iż kupcy
twoi byli wielcy panowie ziemscy, iż czarami twojemi
byli zwiedzeni wszystkie narody. 24 I w niem znalazła
się krew proroków i świętych, i wszystkich, którzy są
pobici na ziemi.

19 Potemem słyszał wielki głos wielkiego ludu na
niebie, mówiącego: Halleluja! Zbawienie i chwała,
i cześć, i moc Panu, Bogu naszemu. 2 Bo prawdziwe i
sprawiedliwe są sądy jego, iż osądził wszetecznicę onę
wielką, która kaziła ziemię wszeteczeństwem swojem
i pomścił się krwi sług swoich z ręki jej. 3 I rzekli po
wtóre: Halleluja! A dym jej wstępuje na wieki wieków.
(aiōn g165) 4 I upadli dwadzieścia i czterej starcy, i
czworo zwierząt, a pokłonili się Bogu siedzącemu na
stolicy, mówiąc: Amen, Halleluja! 5 Tedy wyszedł głos
z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy
słudzy jego i którzy się go boicie, i mali, i wielcy. 6 I
słyszałem głos jako ludu wielkiego i jako głos wielu wód,
i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż
ujął królestwo Pan Bóg wszechmogący. 7 Weselmy
się i radujmy się, a dajmy mu chwałę; bo przyszło
wesele Barankowe, a małżonka jego nagotowała się. 8
I dano jej, aby się oblekła w bisior czysty i świetny;
albowiem bisior są usprawiedliwienia świętych. 9 I
rzekł mi: Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani
na wieczerzę wesela Barankowego. I rzekł mi: Te
słowa Boże są prawdziwe. 10 I upadłem do nóg jego,
abym się mu pokłonił; ale mi rzekł: Patrz, abyś tego
nie czynił; bom jest spółsługa twój i braci twoich,
którzy mają świadectwo Jezusowe. Bogu się kłaniaj;
albowiem świadectwo Jezusowe jest duch proroctwa.
11 I widziałem niebo otworzone, a oto koń biały, a tego,
który siedział na nim, zwano Wiernym i Prawdziwym, a
sądzi w sprawiedliwości i walczy. 12 A oczy jego były
jako płomień ognia, a na głowie jego wiele koron; i miał
imię napisane, którego nikt nie zna, tylko on sam. 13 A
przyodziany był szatą omoczoną we krwi, a imię jego
zowią Słowo Boże. 14 A wojska, które są na niebie, szły
za nim na koniach białych, obleczone lnem cienkim,
białym i czystym. 15 A z ust jego wychodził miecz ostry,
aby nim bił narody; albowiem on je rządzić będzie
laską żelazną, a on tłoczy prasę wina zapalczywości i
gniewu Boga wszechmogącego. 16 A ma na szacie i na
biodrach swoich imię napisane: Król królów i Pan panów.
17 I widziałem jednego Anioła stojącego w słońcu i
wołającego głosem wielkim, mówiąc wszystkim ptakom
latającym po pośrodku nieba: Chodźcie i zgromadźcie
się na wieczerzę wielkiego Boga, 18 Abyście jedli
ciała królów i ciała hetmanów, i ciała mocarzy, i ciała
koni, i siedzących na nich, i ciała wszystkich wolnych i
niewolników, i małych, i wielkich. 19 I widziałem bestyję
i królów ziemskich, i wojska ich zebrane, aby stoczyli
bitwę z siedzącym na koniu i z wojskiem jego. 20 Ale
pojmana jest bestyja, a z nią fałszywy on prorok, który
czynił cuda przed nią, któremi zwodził tych, którzy
przyjęli piętno bestyi i którzy się kłaniali obrazowi jej, i
obaj wrzuceni są żywo do jeziora ognistego, gorejącego
siarką. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 A drudzy pobici są
mieczem tego, który siedział na koniu, wychodzącym z
ust jego, a wszystkie ptaki nasycone są ciałami ich.

20 I widziałem Anioła zstępującego z nieba, mającego
klucz od przepaści i łańcuch wielki w ręce swojej.
(Abyssos g12) 2 I uchwycił smoka, węża onego starego,
który jest dyjabeł i szatan, i związał go na tysiąc lat; 3 I
wrzucił go w przepaść i zamknął go, i zapieczętował
z wierzchu nad nim, aby nie zwodził więcej narodów,
ażeby się wypełniło tysiąc lat; a potem musi być
rozwiązany na mały czas. (Abyssos g12) 4 I widziałem
stolice, a usiedli na nich i dany im jest sąd i dusze
pościnanych dla świadectwa Jezusowego i dla słowa
Bożego, i którzy się nie kłaniali bestyi ani obrazowi jej, i
nie przyjęli piętna jej na czoło swoje i na rękę swoję;
i ożyli, i królowali z Chrystusem tysiąc lat. 5 A insi z
umarłych nie ożyli, ażby się skończyło tysiąc lat. Toć
jest pierwsze zmartwychwstanie. 6 Błogosławiony i
święty, który ma część w pierwszem zmartwychwstaniu;
albowiem nad tymi wtóra śmierć mocy nie ma; ale
będą kapłanami Bożymi i Chrystusowymi, i będą z
nim królować tysiąc lat. 7 A gdy się skończy tysiąc
lat, będzie rozwiązany szatan z ciemnicy swojej, 8 I
wynijdzie, aby zwodził narody, które są na czterech
węgłach ziemi, Goga, i Magoga, aby je zgromadził

do bitwy; których liczba jest jako piasek morski. 9 I
wstąpili na szerokość ziemi i otoczyli obóz świętych i
miasto umiłowane. Ale zstąpił ogień od Boga z nieba i
pożarł je. 10 A dyjabeł, który je zwodził, wrzucony jest
w jezioro ognia i siarki, gdzie jest ona bestyja i fałszywy
prorok; i będą męczeni we dnie i w nocy, na wieki
wieków. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 I widziałem
stolicę wielką białą, i siedzącego na niej, przed którego
obliczem uciekła ziemia i niebo, a miejsce im nie jest
znalezione. 12 I widziałem umarłych, wielkich i małych,
stojących przed oblicznością Bożą, a księgi otworzone
są; i druga księga także otworzona jest, to jest księga
żywota; i sądzeni są umarli według tego, jako napisano
było w onych księgach, to jest według uczynków ich.
13 I wydało morze umarłych, którzy w niem byli, także
śmierć i piekło wydały umarłych, którzy w nich byli; i byli
sądzeni każdy według uczynków swoich. (Hadēs g86) 14
A śmierć i piekło wrzucone są w jezioro ogniste. Tać
jest wtóra śmierć. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 A
jeśli się kto nie znalazł napisany w księgach żywota,
wrzucony jest w jezioro ogniste. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Potemem widział niebo nowe i ziemię nową;
albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia
przeminęła, a morza już więcej nie było. 2 A ja
Jan widziałem ono święte miasto, Jeruzalem nowe,
zstępujące z nieba od Boga zgotowane, jako oblubienicę
ubraną mężowi swemu. 3 I słyszałem głos wielki z
nieba mówiący: Oto przybytek Boży z ludźmi, i będzie
mieszkał z nimi; a oni będą ludem jego, a sam Bóg
będzie z nimi, będąc Bogiem ich. 4 I otrze Bóg wszelką
łzę z oczów ich; a śmierci więcej nie będzie, ani smutku,
ani krzyku, ani boleści nie będzie; albowiem pierwsze
rzeczy pominęły. 5 I rzekł ten, który siedział na stolicy:
Oto wszystko nowe czynię. I rzekł mi: Napisz: bo te
słowa są wierne i prawdziwe. 6 I rzekł mi: Stało się. Jam
jest Alfa i Omega, początek i koniec. Ja pragnącemu
dam darmo ze źródła wody żywej. 7 Kto zwycięży,
odziedziczy wszystko i będę mu Bogiem, a on mi będzie
synem. 8 Lecz bojaźliwym i niewiernym, i obmierzłym,
i mężobójcom, i wszetecznikom, i czarownikom, i
bałwochwalcom, i wszystkim kłamcom część ich dana
będzie w jeziorze gorejącem ogniem i siarką: Tać
jest śmierć wtóra. (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 Tedy
przyszedł do mnie jeden z onych siedmiu Aniołów,
którzy mieli siedm czasz napełnionych siedmioma
plagami ostatecznemi, i mówił ze mną, i rzekł: Chodź
sam, okażę ci oblubienicę, małżonkę Barankową.
10 I zaniósł mię w duchu na górę wielką i wysoką,
i okazał mi miasto wielkie, ono święte Jeruzalem,
zstępujące z nieba od Boga, 11 Mające chwałę
Bożą, którego światłość podobna była kamieniowi
najkosztowniejszemu, jako kamieniowi jaspisowi, na
kształt kryształu przezroczystemu; 12 I mające mur
wielki i wysoki, mające bram dwanaście, a na onych
bramach dwanaście Aniołów i imiona napisane, które
są dwanaście pokoleń synów Izraelskich. 13 Od
wschodu bramy trzy, od północy bramy trzy, od południa
bramy trzy, od zachodu bramy trzy. 14 A mur miasta
miał gruntów dwanaście, a na nich dwanaście imion
dwunastu Apostołów Barankowych. 15 A ten, co
mówił ze mną, miał trzcinę złotą, a zmierzył miasto
i bramy jego, i mur jego. 16 A położenie miasta
onego jest czworograniaste, a długość jego taka jest,
jako i szerokość. I pomierzył miasto ono trzciną na
dwanaście tysięcy stajan; a długość i szerokość i
wysokość jego równe są. 17 I zmierzył mur jego
na sto czterdzieści cztery łokcie miary człowieczej,
która jest miara Aniołowa. 18 A było budowanie muru
jego z jaspisu; a samo miasto było złoto czyste,
podobne szkłu czystemu. 19 A grunty muru miasta
ozdobione były wszelkim kamieniem drogim. Pierwszy
grunt był jaspis, wtóry szafir, trzeci chalcedon, czwarty
szmaragd. 20 Piąty sardoniks, szósty sardyjusz, siódmy
chrysolit, ósmy beryllus, dziewiąty topazyjusz, dziesiąty
chrysopras, jedenasty hijacynt, dwunasty ametyst. 21 A
dwanaście bram jest dwanaście pereł: a każda brama
była z jednej perły, a rynek miasta złoto czyste jako szkło
przezroczyste. 22 Alem kościoła nie widział w niem;
albowiem Pan, Bóg wszechmogący, jest kościołem
jego, i Baranek. 23 A nie potrzebuje to miasto słońca
ani księżyca, aby świeciły w niem; albowiem chwała
Boża oświeciła je, a świecą jego jest Baranek. 24 A
narody, które będą zbawione, będą chodziły w świetle
jego, a królowie ziemscy chwałę i cześć swoję do
niego przyniosą. 25 A bramy jego nie będą zamknięte
we dnie; albowiem tam nocy nie będzie. 26 I wniosą
do niego chwałę i cześć narodów. 27 I nie wnijdzie
do niego nic nieczystego i czyniącego obrzydliwość
i kłamstwo, tylko ci, którzy są napisani w księgach
żywota Barankowych.

22 I ukazał mi rzekę czystą wody żywota, jasną jako
kryształ, wychodzącą z stolicy Bożej i Barankowej.
2 A w pośród rynku jego z obu stron rzeki było drzewo
żywota, przynoszące owoc dwanaścioraki, na każdy
miesiąc wydawające owoc swój, a liście drzewa służyły
ku uzdrowieniu pogan. 3 I nie będzie więcej żadnego
przeklęstwa, ale stolica Boża i Barankowa w niem
będzie, a słudzy jego służyć mu będą, 4 I patrzyć
będą na oblicze jego, a imię jego na czołach ich
będzie. 5 I nocy tam nie będzie i nie będą potrzebować
świecy i światłości słonecznej; bo je Pan Bóg oświeca, i
królować będą na wieki wieków. (aiōn g165) 6 I rzekł mi:
Te słowa wierne są i prawdziwe, a Pan, Bóg świętych
proroków, posłał Anioła swego, aby ukazał sługom

swoim, co się ma stać w rychle. **7** Oto przychodzę
rychło: Błogosławiony, który zachowuje słowa proroctwa
księgi tej. **8** A ja Jan widziałem i słyszałem te rzeczy.
A gdym słyszał i widział, upadłem, abym się pokłonił
przed nogami Anioła onego, który mi to pokazywał.
9 Ale mi on rzekł: Patrz, abyś tego nie czynił; bom
jest spółsługa twój i braci twoich proroków, i tych, co
chowają słowa księgi tej; Bogu się kłaniaj. **10** Potem mi
rzekł: Nie pieczętuj słów proroctwa księgi tej; albowiem
czas blisko jest. **11** Kto szkodzi, niech jeszcze szkodzi;
a kto jest plugawy, niech jeszcze będzie plugawszy; a
kto jest sprawiedliwy, niech się jeszcze usprawiedliwi; a
kto święty, niech jeszcze będzie poświęcony. **12** A oto
przychodzę rychło, a zapłata moja jest ze mną, abym
oddał każdemu według uczynków jego. **13** Jam jest
Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostateczny.
14 Błogosławieni, którzy czynią przykazania jego, aby
mieli prawo do drzewa żywota, i aby weszli bramami
do miasta. **15** A na dworze będą psy i czarownicy, i
wszetecznicy, i mężobójcy, i bałwochwalcy, i każdy,
który miłuje i czyni kłamstwo. **16** Ja Jezus posłałem
Anioła mojego, aby wam świadczył o tych rzeczach
we zborach. Jam jest korzeń i rodzaj on Dawidowy,
gwiazda jasna i poranna. **17** A Duch i oblubienica
mówią: Przyjdź! A kto słyszy, niech rzecze: Przyjdź! A
kto pragnie, niech przyjdzie; a kto chce, niech bierze
wodę żywota darmo. **18** A oświadczam się każdemu
słuchającemu słów proroctwa księgi tej: Jeźliby kto
przydał do tego, przyda mu też Bóg plag opisanych w
tej księdze; **19** A jeźliby kto ujął ze słów księgi proroctwa
tego, odejmie też Bóg część jego z księgi żywota i z
miasta świętego, i z tych rzeczy, które są napisane w
tej księdze. **20** Tak mówi ten, który świadectwo daje o
tych rzeczach: Zaiste, przyjdę rychło. Amen. I owszem
przyjdź, Panie Jezusie! **21** Łaska Pana naszego, Jezusa
Chrystusa, niech będzie z wami wszystkimi. Amen.

A ja Jan widziałem ono święte miasto, Jeruzalem nowe, zstępujące z nieba od Boga zgotowane, jako oblubienicę ubraną mężowi swemu. I słyszałem głos wielki z nieba mówiący: Oto przybytek Boży z ludźmi, i będzie mieszkał z nimi; a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, będąc Bogiem ich.

Objawienie 21:2-3

Przewodnik dla Czytelników

Polskie at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Słownik

Polskie at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Słownik +

AionianBible.org/Bibles/Polish---Polish-Gdansk/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Łukasza 8:31
Rzymian 10:7
Objawienie 9:1
Objawienie 9:2
Objawienie 9:11
Objawienie 11:7
Objawienie 17:8
Objawienie 20:1
Objawienie 20:3

aïdios

Rzymian 1:20
Judy 1:6

aiōn

Mateusza 12:32
Mateusza 13:22
Mateusza 13:39
Mateusza 13:40
Mateusza 13:49
Mateusza 21:19
Mateusza 24:3
Mateusza 28:20
Marka 3:29
Marka 4:19
Marka 10:30
Marka 11:14
Łukasza 1:33
Łukasza 1:55
Łukasza 1:70
Łukasza 16:8
Łukasza 18:30
Łukasza 20:34
Łukasza 20:35
Jana 4:14
Jana 6:51
Jana 6:58
Jana 8:35
Jana 8:51
Jana 8:52
Jana 9:32
Jana 10:28
Jana 11:26
Jana 12:34
Jana 13:8
Jana 14:16
Dzieje 3:21
Dzieje 15:18
Rzymian 1:25
Rzymian 9:5
Rzymian 11:36
Rzymian 12:2
Rzymian 16:27
I Koryntian 1:20
I Koryntian 2:6
I Koryntian 2:7
I Koryntian 2:8
I Koryntian 3:18
I Koryntian 8:13
I Koryntian 10:11
II Koryntian 4:4
II Koryntian 9:9
II Koryntian 11:31
Galacjan 1:4
Galacjan 1:5
Efezjan 1:21
Efezjan 2:2
Efezjan 2:7
Efezjan 3:9
Efezjan 3:11
Efezjan 3:21
Efezjan 6:12
Filipian 4:20
Kolosan 1:26
I Tymoteusza 1:17
I Tymoteusza 6:17
II Tymoteusza 4:10
II Tymoteusza 4:18
Tytusa 2:12
Hebrajczyków 1:2
Hebrajczyków 1:8
Hebrajczyków 5:6
Hebrajczyków 6:5
Hebrajczyków 6:20
Hebrajczyków 7:17
Hebrajczyków 7:21
Hebrajczyków 7:24
Hebrajczyków 7:28
Hebrajczyków 9:26
Hebrajczyków 11:3
Hebrajczyków 13:8
Hebrajczyków 13:21
I Piotra 1:23
I Piotra 1:25
I Piotra 4:11
I Piotra 5:11
II Piotra 3:18
I Jana 2:17
II Jana 1:2
Judy 1:13
Judy 1:25
Objawienie 1:6
Objawienie 1:18
Objawienie 4:9
Objawienie 4:10
Objawienie 5:13
Objawienie 7:12
Objawienie 10:6
Objawienie 11:15
Objawienie 14:11
Objawienie 15:7
Objawienie 19:3
Objawienie 20:10
Objawienie 22:5

aiōnios

Mateusza 18:8
Mateusza 19:16
Mateusza 19:29
Mateusza 25:41
Mateusza 25:46
Marka 3:29
Marka 10:17
Marka 10:30
Łukasza 10:25
Łukasza 16:9
Łukasza 18:18
Łukasza 18:30
Jana 3:15
Jana 3:16
Jana 3:36
Jana 4:14
Jana 4:36
Jana 5:24
Jana 5:39
Jana 6:27
Jana 6:40
Jana 6:47
Jana 6:54
Jana 6:68

Jana 10:28
Jana 12:25
Jana 12:50
Jana 17:2
Jana 17:3
Dzieje 13:46
Dzieje 13:48
Rzymian 2:7
Rzymian 5:21
Rzymian 6:22
Rzymian 6:23
Rzymian 16:25
Rzymian 16:26
II Koryntian 4:17
II Koryntian 4:18
II Koryntian 5:1
Galacjan 6:8
II Tesaloniczan 1:9
II Tesaloniczan 2:16
I Tymoteusza 1:16
I Tymoteusza 6:12
I Tymoteusza 6:16
II Tymoteusza 1:9
II Tymoteusza 2:10
Tytusa 1:2
Tytusa 3:7
Filemona 1:15
Hebrajczyków 5:9
Hebrajczyków 6:2
Hebrajczyków 9:12
Hebrajczyków 9:14
Hebrajczyków 9:15
Hebrajczyków 13:20
I Piotra 5:10
II Piotra 1:11
I Jana 1:2
I Jana 2:25
I Jana 3:15
I Jana 5:11
I Jana 5:13
I Jana 5:20
Judy 1:7
Judy 1:21
Objawienie 14:6

eleēsē

Rzymian 11:32

Geenna

Mateusza 5:22
Mateusza 5:29
Mateusza 5:30
Mateusza 10:28
Mateusza 18:9
Mateusza 23:15
Mateusza 23:33
Marka 9:43
Marka 9:45
Marka 9:47
Łukasza 12:5
Jakuba 3:6

Hadēs

Mateusza 11:23
Mateusza 16:18
Łukasza 10:15
Łukasza 16:23
Dzieje 2:27
Dzieje 2:31
I Koryntian 15:55
Objawienie 1:18
Objawienie 6:8
Objawienie 20:13
Objawienie 20:14

Limnē Pyr

Objawienie 19:20
Objawienie 20:10
Objawienie 20:14
Objawienie 20:15
Objawienie 21:8

Sheol

Rodzaju 37:35
Rodzaju 42:38
Rodzaju 44:29
Rodzaju 44:31
Liczb 16:30
Liczb 16:33
Powtórzonego 32:22
I Samuela 2:6
II Samuela 22:6
I Królewska 2:6
I Królewska 2:9
Hioba 7:9
Hioba 11:8
Hioba 14:13
Hioba 17:13
Hioba 17:16
Hioba 21:13
Hioba 24:19
Hioba 26:6
Psalmów 6:5
Psalmów 9:17
Psalmów 16:10
Psalmów 18:5
Psalmów 30:3
Psalmów 31:17
Psalmów 49:14
Psalmów 49:15
Psalmów 55:15
Psalmów 86:13
Psalmów 88:3
Psalmów 89:48
Psalmów 116:3
Psalmów 139:8
Psalmów 141:7
Przysłów 1:12
Przysłów 5:5
Przysłów 7:27
Przysłów 9:18
Przysłów 15:11
Przysłów 15:24
Przysłów 23:14
Przysłów 27:20
Przysłów 30:16
Kaznodziei 9:10
Pieśń nad Pieśniami 8:6
Izajasza 5:14
Izajasza 7:11
Izajasza 14:9
Izajasza 14:11
Izajasza 14:15
Izajasza 28:15
Izajasza 28:18
Izajasza 38:10
Izajasza 38:18
Izajasza 57:9
Ezechiela 31:15
Ezechiela 31:16
Ezechiela 31:17
Ezechiela 32:21
Ezechiela 32:27
Ozeasza 13:14
Amosa 9:2
Jonasza 2:2
Habakuka 2:5

Tartaroō

II Piotra 2:4

Questioned

Izajasza 30:33
II Piotra 2:17

Wiarą powołany będąc Abraham, usłuchał Boga, aby poszedł na ono miejsce, które miał wziąć za dziedzictwo i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie. - Hebrajczyków 11:8

I stało się, gdy wypuścił Farao lud, że nie prowadził ich Bóg drogą ziemi Filistyńskiej, chociaż bliższa była; bo mówił Bóg: By snać nie żałował lud, gdyby ujrzał przeciw sobie wojnę i nie wrócił się do Egiptu. - Wyjścia 13:17

Bo i Syn człowieczy nie przyszedł, aby mu służono, ale aby służył, i aby dał duszę swą na okup za wielu. - Marka 10:45

Paweł, sługa Jezusa Chrystusa, powołany Apostoł, odłączony ku opowiadaniu Ewangielii Bożej; - Rzymian 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Przeznaczenie

Polskie at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Idąc tedy, nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego; - Mateusza 28:19